

Ác Ma Ca Ca, Nói Người Yêu Ta!

Contents

Ác Ma Ca Ca, Nói Người Yêu Ta!	7
1. Chương 1: Ác Mộng	8
2. Chương 1: Ác Mộng	10
3. Chương 2: Không Nên Nhìn 1+2	12
4. Chương 2: Không Nên Nhìn	13
5. Chương 3: Chỉ Là Bạn Gái	15
6. Chương 3: Chỉ Là Bạn Gái	16
7. Chương 4: Trang Phục Hầu Gái Và Đồng Phục Y Tá	17
8. Chương 4: Em Đã Lớn, Có Phải Đã Có Nam Sinh Theo Đuổi?	17
9. Chương 5: Có Nam Sinh Theo Đuổi Hay Không?	19
10. Chương 5: Gặp Gỡ Hứa Chí Ngạn	20
11. Chương 6: Hứa Chí Ngạn	21
12. Chương 6: Thư Tỏ Tình	22
13. Chương 7: Số Điện Thoại	24
14. Chương 7: Cô Không Xứng Gọi Ông Ấy Là Cha	25
15. Chương 8: Thổ Lộ	26
16. Chương 8: Tặng Hầm Ngâm	27
17. Chương 9: Hẳn Nói Chính Là Cô Sao?	29
18. Chương 9: Cách Chơi Mới Để Cô Hận Tôi!	30
19. Chương 10: Tặng Hầm Ngâm	32
20. Chương 10: Đón Máy Bay	34
21. Chương 11: Cách Chơi Mới	37
22. Chương 11: Thân Càng Thêm Thân	38
23. Chương 12: Tôi Sẽ Làm Cho Cô Hận Tôi	40
24. Chương 12: Đi Mary Hay Ngũ Châu?	41
25. Chương 13: Đón Máy Bay	42
26. Chương 13: Con Thương Muội Muội Là Đương Nhiên!	45
27. Chương 14: Thân Càng Thêm Thân	46
28. Chương 14: Nhớ Tới Hải Hoan	48
29. Chương 15: Đi Mary, Đi Năm Châu?	50
30. Chương 15: Thi Đậu Ngũ Châu	51
31. Chương 16: Con Thương Muội Muội Là Đương Nhiên!	53
32. Chương 16: tạ Gia Có Con Gái Sắp Trưởng Thành	54
33. Chương 17: Nhớ Tới Hải Hoan	55
34. Chương 17: Đánh Giá	57
35. Chương 18: Thi Đậu Năm Châu	59
36. Chương 18: Tiệc Sinh Nhật	60
37. Chương 19: Tạ Gia Có Con Gái Sắp Trưởng Thành	62
38. Chương 19: Dạ Chi Hoàng Triều	63
39. Chương 20: Đánh Giá	64
40. Chương 20: Bảo Vệ Em Gái	65

41. Chương 21: Tiệc Sinh Nhật 1	67
42. Chương 21: Hậu Quả Là Cái Gì	69
43. Chương 22: Mẹ Nào Con Nấy	71
44. Chương 22: Thư Dật Ca Ca Thật Sủng Cậu	73
45. Chương 23: Dạ Chi Hoàng Triều	75
46. Chương 23: Tôi Cũng Đã Quen Bị Anh Khi Dễ	76
47. Chương 24: Ai Tới Mau Cứu Tôi	77
48. Chương 24: Nhớ Lại	78
49. Chương 25: Bác Sát 1	80
50. Chương 25: Không Phải Bạn Gái	82
51. Chương 26: Hậu Quả Là Cái Gì	84
52. Chương 26: Vị Nước Mắt	85
53. Chương 27: Biểu Diễn	86
54. Chương 27: Anh Ôm	87
55. Chương 28: Thư Dật Ca Ca Thật Sủng Bạn	89
56. Chương 28: Cẩm Trại Dã Ngoại	90
57. Chương 29: Tôi Nào Dám Trách Anh?	92
58. Chương 29: Em Gái Của Tôi, Để Tôi Phụ Trách!	93
59. Chương 30: Tùy Cô Nghĩ Sao Thì Nghĩ	94
60. Chương 30: Chỉ Là Hô Hấp Nhân Tạo Mà Thôi!	95
61. Chương 31: Nhớ Lại 1	97
62. Chương 31: Tôi Tự Có Mắt !	98
63. Chương 32: Nhớ Lại 2	100
64. Chương 32: Phát Sốt Rồi, Để Tôi Công Cô	101
65. Chương 33: Bão Nổi	103
66. Chương 33: Rất Nhẹ	104
67. Chương 34: Không Phải Bạn Gái	106
68. Chương 34: Khai Giảng Chính Thức	107
69. Chương 35: Vị Nước Mắt	108
70. Chương 35: Chủ Nhiệm Đẹp Trai Thật Quen	109
71. Chương 36: Anh Ôm	111
72. Chương 36: Thứ Gì Càng Độc Sẽ Càng Đẹp	112
73. Chương 37: Ca Ca Thật Thương Muội Muội	113
74. Chương 37: Cách Xa Hẳn Một Chút	114
75. Chương 38: Cô Có Muốn Đi Hay Không!	117
76. Chương 38: Múa Rất Đẹp	118
77. Chương 39: Cẩm Trại Dã Ngoại	119
78. Chương 39: Cường Hôn	120
79. Chương 40: Muội Muội Của Ta, Để Ta Phụ Trách!	124
80. Chương 40: Thiếu Gia, Bị Sao Vậy?	125
81. Chương 41: Ngâm Nước	127
82. Chương 41: Đã Không Đau	129
83. Chương 42: Hoảng Hoạc	131
84. Chương 42: Phỏng Vấn	132
85. Chương 43: Tôi Tự Có Mắt!	134
86. Chương 43: Đánh Nhau Kịch Liệt	135
87. Chương 44: Phải Cái Gì Đều Đã Thực	137
88. Chương 44: Tự Cầu Nhiều Phúc Đi	138
89. Chương 45: Phát Sốt	140
90. Chương 45: Không Thấy Được Lòng Người Tốt	141
91. Chương 46: Lại Đây! Tôi Công Cô	143
92. Chương 46: Học Bơi	144
93. Chương 47: Rất Nhẹ!	148
94. Chương 47: Hôn Lầm	149

95. Chương 48: Khai Giảng Chính Thức	156
96. Chương 48: Biết Vậy Chẳng Làm	158
97. Chương 49: Háo Sắc Lại Ngu Ngốc	162
98. Chương 49: Tôi Không Cần Hai Nhân Vật Chính	163
99. Chương 50: Mới Mới Hợp Tác	165
100. Chương 50: Quà Sinh Nhật	166
101. Chương 51: Chủ Nhiệm Đẹp Trai	167
102. Chương 51: Dolphin Kiss	168
103. Chương 52: Thứ Gì Càng Độc Sẽ Càng Đẹp	170
104. Chương 52: sinh Nhật Hải Nhạc	171
105. Chương 53: Gặp Mặt	173
106. Chương 53: Sinh Nhật Hải Nhạc 2	174
107. Chương 54: Cách Xa Hẳn Một Chút!	177
108. Chương 54: Hẳn Tổn Thương Sao?	178
109. Chương 55: Không Phải Tôi Muốn Khóc	181
110. Chương 55: Tôi Muốn Về Nhà	182
111. Chương 56: Phi Tiên Phẳng Phất	184
112. Chương 56: Cường Đoạt Em Gái: Em Là Của Tôi!	185
113. Chương 57: Anh Muốn Làm Gì?	187
114. Chương 57: Nụ Hôn Máu	191
115. Chương 58: Thiếu Gia, Bị Sao Vậy?	193
116. Chương 58: Là Đứa Con Trai Nào Tổn Thương Tim Cô	196
117. Chương 59: Đã Không Đau	198
118. Chương 59: ba Con Đi Rồi	201
119. Chương 60: Phỏng Vấn	203
120. Chương 60: Bắt Cóc	205
121. Chương 61: Đánh Nhau Kịch Liệt	207
122. Chương 61: Thật Xin Lỗi	210
123. Chương 62: Tự Cầu Nhiều Phúc Đi!	213
124. Chương 62: Lần Đầu Tiên Chủ Động	215
125. Chương 63: Không Thấy Được Lòng Người Tốt!	216
126. Chương 63: Rốt Cuộc Là Ai?	219
127. Chương 64: Học Bơi	222
128. Chương 64: Thích Không?	225
129. Chương 65: Hôn Lâm	229
130. Chương 65: Tạ thư Dật Tặng Em?	237
131. Chương 66: Biết Vậy Chẳng Làm	240
132. Chương 66: Tim Tôi Thật Sự Đau Đớn Quá	244
133. Chương 67: Tôi Không Cần Hai Nhân Vật Chính!	246
134. Chương 67: Sự Trừng Phạt Của Thượng Đế	248
135. Chương 68: Quà Sinh Nhật	250
136. Chương 68: Chúng Ta Làm Quen Đi?	252
137. Chương 69: Dolphin Kiss	254
138. Chương 69: Cho Anh Một Cơ Hội	256
139. Chương 70: Sinh Nhật Hải Nhạc	258
140. Chương 70: Thay Đổi Lớn	266
141. Chương 71: Tôi Muốn Về Nhà!	270
142. Chương 71: Em Nhất Định Phải Nhớ Tôi	272
143. Chương 72: Em Là Của Tôi!	275
144. Chương 72: Tôi Chỉ Mới 16 Tuổi	278
145. Chương 73: Nụ Hôn Máu	279
146. Chương 73: Dự Tiệc	282
147. Chương 74: Là Đứa Con Trai Nào Tổn Thương Tim Nàng	286
148. Chương 74: Em Thật Là Cho Anh Thất Vọng!	288

149. Chương 75: Cha Con Đi Rồi	291
150. Chương 75: ba Quá Nuông Chiều Nó	294
151. Chương 76: Bắt Cóc	296
152. Chương 76: Anh Có Yêu Tôi Không?	299
153. Chương 77: Thật Xin Lỗi	300
154. Chương 77: Bí Mật Không Thể Nói Thành Lời	304
155. Chương 78: Lần Đầu Tiên Chủ Động	306
156. Chương 78: Đau Quá, Đau Quá!	307
157. Chương 79: Rốt Cuộc Là Ai?	309
158. Chương 79: Rốt Cuộc Không Thể Hồi Đầu	312
159. Chương 80: Thích Không?	314
160. Chương 80: Con Chơi Với Em Đi	317
161. Chương 81: Tạ Thư Dật Tặng Em?	319
162. Chương 81: Là Tất Cả Của Tôi	322
163. Chương 82: Thật Sự Đau Quá	325
164. Chương 82: Nhìn Thấy Tất Cả	326
165. Chương 83: Sự Trừng Phạt Của Thượng Đế	329
166. Chương 83: Anh Thật Quá Đáng!	331
167. Chương 84: Chúng Ta Quen Nhau Đi?	333
168. Chương 84: Tha Thứ Cho Tôi	338
169. Chương 85: Thay Đổi Lớn	340
170. Chương 85: Cứ Để Đó Cho Tôi	344
171. Chương 86: Em Nhất Định Phải Nhớ Tôi!	347
172. Chương 87: Chị Hai Là Giỏi Nhất	350
173. Chương 87: Tôi Chỉ Mới Mười Sáu Tuổi	352
174. Chương 88: Xem Đủ Chưa?	353
175. Chương 88: Dự Tiệc	355
176. Chương 89: Em Phải Giúp Chị	359
177. Chương 89: Em Thật Làm Cho Anh Thất Vọng!	361
178. Chương 90: Muốn Chơi, Phải Chơi Cho Cá Tính	363
179. Chương 90: Bố Quá Nuông Chiều Nó	365
180. Chương 91: Em Cũng Nợ Tôi	367
181. Chương 91: Anh Có Yêu Tôi Không?	370
182. Chương 92: Em Còn Ác Hơn Cả Tôi	372
183. Chương 92: Bí Mật Không Thể Nói Thành Lời	375
184. Chương 93: Anh Sẽ Không Yêu Em	376
185. Chương 93: Đau Quá, Đau Quá!	379
186. Chương 94: Nụ Hôn Nồng Nhiệt Giả Dối	381
187. Chương 94: Rốt Cuộc Không Thể Hồi Đầu	384
188. Chương 95: Bí Mật Được Bật Mí	386
189. Chương 95: Con Chơi Với Em Đi	389
190. Chương 96: Không Còn Cách Nào Sao?	391
191. Chương 96: Là Tất Cả Của Tôi	392
192. Chương 97: Không Thành Công Cũng Thành Nhân	394
193. Chương 97: Nhìn Thấy Tất Cả	396
194. Chương 98: Anh Có Ý Đồ Gì?	399
195. Chương 98: Anh Thật Quá Đáng!	402
196. Chương 99: Em Gái Của Chị Thật Có Mị Lực	403
197. Chương 99: Tha Thứ Cho Tôi	406
198. Chương 100: Đòn Hiểm	407
199. Chương 100: Cứ Để Đó Cho Tôi	414
200. Chương 101: Thật Sự Đáng Giận	417
201. Chương 101: Chị Hai Là Giỏi Nhất	419
202. Chương 102: Thổ Lộ	421

203. Chương 102:	Xem Đủ Chưa?	424
204. Chương 103:	Thổ Lộ 2	425
205. Chương 103:	Em Phải Giúp Chị!	427
206. Chương 104:	Hạnh Phúc Và Sợ Hãi	429
207. Chương 104:	Muốn Chơi, Phải Chơi Cho Cá Tính!	430
208. Chương 105:	Về Nhà	432
209. Chương 105:	Em Cũng Nợ Tôi!	434
210. Chương 106:	Ghen À?	437
211. Chương 106:	Em Còn Ác Hơn Cả Tôi!	439
212. Chương 107:	Yêu Cầu Vô Lý	443
213. Chương 107:	Anh Sẽ Không Yêu Em	445
214. Chương 108:	Đau Bụng	448
215. Chương 108:	Tim Đã Mất Rồi	450
216. Chương 109:	Ở Cùng Em Thêm Chút Nữa	455
217. Chương 109:	Nụ Hôn Nồng Nhiệt Giả Dối	457
218. Chương 110:	Cô Muốn Thế Nào	460
219. Chương 110:	Bí Mật Được Bật Mí	462
220. Chương 111:	Cam Tâm Tình Nguyên	465
221. Chương 111:	Không Còn Cách Nào Sao?	466
222. Chương 112:	Chỉ Muốn Biết Rõ Chân Tướng	468
223. Chương 112:	Không Thành Công, Cũng Thành Nhân!	470
224. Chương 113:	Dẫn Em Đến Một Chỗ	472
225. Chương 113:	Anh Có Ý Đồ Gì?	474
226. Chương 114:	Chúng Ta Không Trở Về Nhà	477
227. Chương 114:	Em Gái Của Chị Thật Có Mị Lực	478
228. Chương 115:	Em Không Thể Không Tin Tôi!	481
229. Chương 115:	Đòn Hiểm	483
230. Chương 116:	Chị Hai Thật Sự Quá Đáng Sợ	486
231. Chương 116:	Thật Sự Đáng Giận!	488
232. Chương 117:	Có Thể Có Cách Gì Đây	491
233. Chương 117:	Thổ Lộ	492
234. Chương 118:	Hải Nhạc Thật Ngoan	495
235. Chương 118:	Thổ Lộ 2	497
236. Chương 119:	Một Cái Tát Bất Ngờ	498
237. Chương 119:	Hạnh Phúc Và Sợ Hãi	500
238. Chương 120:	Một Đồng Hồn Loạn	502
239. Chương 120:	Về Nhà	503
240. Chương 121:	Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc	505
241. Chương 121:	Ghen À?	507
242. Chương 122:	Chúng Ta Đi High Một Chút?	510
243. Chương 122:	Yêu Cầu Vô Lý	511
244. Chương 123:	Luyện Ngực	514
245. Chương 123:	Đau Bụng	515
246. Chương 124:	Đuổi Sóng	518
247. Chương 124:	Ở Cùng Em Thêm Chút Nữa!	520
248. Chương 125:	Tay Trong Tay Thật Đúng Là Hạnh Phúc	522
249. Chương 125:	Cô Muốn Thế Nào?	524
250. Chương 126:	Mềm Lòng	525
251. Chương 126:	Cam Tâm Tình Nguyên	529
252. Chương 127:	Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?	531
253. Chương 127:	Chỉ Muốn Biết Rõ Chân Tướng	533
254. Chương 128:	Người Con Yêu Là Hải Nhạc	535
255. Chương 128:	Dẫn Em Đến Một Chỗ	538
256. Chương 129:	Quyết Định Của Mẹ Hải Nhạc	539

257. Chương 129:	Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em!	543
258. Chương 130:	Các Người Đứng Hàng Ở Bên Nhau	545
259. Chương 130:	Chúng Ta Không Trở Về Nhà!	547
260. Chương 131:	Mời Cơm Bồi Tội	549
261. Chương 132:	Em Không Thể Không Tin Tôi!	551
262. Chương 132:	Xuân Được	553
263. Chương 133:	Chị Hai Thật Sự Quá Đáng Sợ	556
264. Chương 133:	Chúng Ta Chia Tay Đi	558
265. Chương 134:	Có Thể Có Cách Gì Đây?	562
266. Chương 134:	Chia Tay Thật Đau Đớn	563
267. Chương 135		565
268. Chương 135:	Tớ Muốn Đi Khỏi Đây	567
269. Chương 136:	Một Cái Tát Bất Ngờ	569
270. Chương 136:	Chỉ Là Hiểu Lầm	570
271. Chương 137:	Một Đồng Hồn Loạn	573
272. Chương 137:	Tha Thứ Cho Tôi Được Không?	575
273. Chương 138:	Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc!	577
274. Chương 138:	Cháu Thích Hải Nhạc!	579
275. Chương 139:	Chúng Ta Đi High Một Chút?	581
276. Chương 139:	Theo Đuổi Em Lần Nữa!	583
277. Chương 140:	Luyện Ngực	585
278. Chương 140:	Chân Tướng 1	586
279. Chương 141:	Đuổi Sóng	589
280. Chương 141:	Chân Tướng 2	590
281. Chương 142:	Tay Trong Tay, Thật Đúng Là Hạnh Phúc	592
282. Chương 142:	Đi Mĩ Quốc, Rời Khỏi Anh!	594
283. Chương 143:	Mềm Lòng	596
284. Chương 143:	Tôi Muốn Em, Chỉ Cần Em!	600
285. Chương 144:	Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?	602
286. Chương 144:	Không Phải Anh Muốn Tôi Tình Nguyễn Sao?	603
287. Chương 145:	Một Đồng Hồn Loạn	605
288. Chương 145:	Hắn Quả Thật Không Đến!	606
289. Chương 146:	Một Đồng Hồn Loạn	608
290. Chương 146:	Sao Anh Ngốc Như Vậy!	610
291. Chương 147:	Một Cái Tát Bất Ngờ	615
292. Chương 147:	Em Không Bỏ Được Anh!	616
293. Chương 148:	Một Cái Tát Bất Ngờ	618
294. Chương 148:	Chúng Tôi Sẽ Đính Hôn!	620
295. Chương 149:	Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc!	625
296. Chương 149:	Đứa Bé Là Của Tạ Gia!	627
297. Chương 150:	Chúng Ta Đi High Một Chút?	630
298. Chương 150:	Không Phải Anh, Thì Là Ai Chứ?	632
299. Chương 151:	Luyện Ngực	635
300. Chương 151:	Là Bị Người Ta Cường Bức?	636
301. Chương 152:	Đuổi Sóng	639
302. Chương 152:	Không Thể Bằng Quang!	641
303. Chương 153:	Tay Trong Tay, Thật Đúng Là Hạnh Phúc	642
304. Chương 153:	Chúng Ta Phải Nói Cho Rõ Ràng!	644
305. Chương 154:	Mềm Lòng	646
306. Chương 154:	Tất Cả Là Lỗi Của Anh!	650
307. Chương 155:	Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?	652
308. Chương 155:	Đau Đớn Khôn Nguôi!	653
309. Chương 156:	Tạ Hải Nhạc Giết Con Tôi!	655
310. Chương 157:	Tưởng Anh Là Ba Của Tiểu Bảo Bối!	658

311. Chương 158:	Là Tạ Thiếu Gia!	662
312. Chương 159:	Chỉ Cần Lặng Lẽ Nhìn Hắn Mà Thôi!	666
313. Chương 160:	Tại Sao Người Ra Đi Không Phải Là Tôi!	671
314. Chương 161:	Đừng Để Tôi Phải Cui Thường Có!	674
315. Chương 162:	Tôi Không Hề Quyến Rũ Anh!	677
316. Chương 163:	Làm Sao Quên Được Quá Khứ!	678
317. Chương 164:	Xin Lỗi Cô!	682
318. Chương 165:	Dò Xét Chỉ Thêm Thất Vọng!	684
319. Chương 166:	Trì Hải Hoan Trở Về	686
320. Chương 167:	Một Tát Đây, Là Cho Cô Một Bài Học!	688
321. Chương 168:	Cô Vĩnh Viễn Không Bằng Cô Ấy!	692
322. Chương 169:	Mẹ Tốt Nhất Trên Đời!	694
323. Chương 170:	Chú Sẽ Làm Ba Nuôi Của Các Con!	697
324. Chương 171:	Thật Sự Không Cam Tâm!	699
325. Chương 172:	Em Thích Anh, Tạ Thư Dật!	701
326. Chương 173:	Ba Nuôi Tôi Thăm Các Con!	704
327. Chương 174:	Đôi Mắt Cô Cười Lên Rất Đẹp!	707
328. Chương 175:	Viễn Chi, Cô Chính Là Hải Chi Lệ?	709
329. Chương 176:	Xin Lỗi Vì Đã Tổn Thương Cô, Viễn Chi!	711
330. Chương 177:	Tiểu Bảo Thật Sự Rất Giống Tạ Thiếu Gia!	713
331. Chương 178:	Cô Cũng Sợ Sét Đánh?	716
332. Chương 179:	Cô Thích Ăn Vị Hải Sản Sao?	717
333. Chương 180:	Anh Có Thể Đi, Còn Em Không Được Sao?	719
334. Chương 181:	Tạ Thư Dật Bắt Cá Hai Tay?	721
335. Chương 182:	Anh Sợ Người Nào Sẽ Hiểu Lâm Đây?	722
336. Chương 183:	Nhã Nghiên, Anh Chờ Em! Thường Hàn Mãi Chờ Em!	724
337. Chương 184:	Đứa Bé Trai Đây Không Phải Con, Cha Nghĩ Sao?	725
338. Chương 185:	Chúng Ta Cùng Nhau Về Đài Bắc!	727
339. Chương 186:	Ngày Mai Sẽ Có Kết Quả Dna !	729
340. Chương 187:	Người Lớn Phạm Lỗi Sẽ Bị Bỏ Tù!	736
341. Chương 188:	Tại Sao Không Phải Là Con Tôi?	739
342. Chương 189:	Thư Dật, Anh Mà Có Chuyện Gì Thì Em Phải Làm Sao?	741
343. Chương 190:	Hãy Để Nhã Nghiên Thay Em Yêu Anh!	743
344. Chương 191:	Tôi Sẽ Đến Đài Bắc!	747
345. Chương 192:	Tình Yêu Đây Tôi Không Thể Từ Bỏ!	748
346. Chương 193:	Em Là Nhạc Nhạc Phải Không!	751
347. Chương 194:	Cảm Tạ Thượng Đế, Quả Thật Là Nhạc Nhạc!	753
348. Chương 195:	Nhạc Nhạc Em Thật Tàn Nhẫn!	755
349. Chương 196:	Bảo Bối Của Cha!	756
350. Chương 197:	Hãy Giúp Cha Theo Đuổi Mẹ Các Con!	759
351. Chương 198:	Mẹ Ở Lại Với Cha Nuôi Và Chúng Con Nhé!	762
352. Chương 199:	Trong Lòng Tôi, Em Chính Là Thiên Sứ!	766
353. Chương 200:	Nụ Hôn Chứng Minh	771
354. Chương 201:	Để Tiểu Bảo Tiểu Bối Ở Cùng Tôi	774

Ác Ma Ca Ca, Nói Người Yêu Ta!

Giới thiệu

Hải Nhạc cùng người mẹ tái giá của mình đi đến đại biệt thự của Tạ gia, ở nơi này, lần đầu tiên nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-ca-ca-noi-nguoi-yeu-ta>

1. Chương 1: Ác Mộng

“Mẹ, đây là nhà mới của chúng ta mà người đã nói sao?”

Hải Nhạc mặc một thân công chúa màu hồng phấn vuốt mái đầu bù xù rồi ngẩng lên, nhìn biệt thự khí phái trước mặt hỏi người mẹ đang nắm bàn tay nhỏ bé của mình.

“Đúng vậy bảo bối, đây chính là nhà mới của chúng ta.” Người mẹ trên mặt tràn đầy hạnh phúc cười.

Bác Tạ cầm cái vali hành lý từ sau xe qua, chìa một bàn tay ra thân thiết nắm tay em, nói: “Tiểu công chúa, con sẽ thích nơi này.”

“Vâng, bác, con rất thích nơi này.” Hải Nhạc dùng sức gật đầu.

“Tiểu công chúa, giờ con nên đổi giọng gọi bác là bố, bởi vì mẹ con đã gả cho bác, về sau bác chính là bố của con.” Bác Tạ xoa đầu em nói.

Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ, mẹ thật sự gả cho bác Tạ, thật tốt quá! Vì bác Tạ đối với mẹ rất tốt, từ khi mẹ ly hôn với cha, mẹ vẫn chưa từng cười, sau khi bác Tạ đi vào cuộc sống của hai mẹ con em, mẹ mới dần dần tươi cười, hơn nữa, bác Tạ sẽ mua cho em váy và giày mới rất xinh, biến em thành một tiểu công chúa, còn thân mật gọi em là “tiểu công chúa”, cha ruột của em cũng chưa từng đối xử với em tốt như bác Tạ, cho nên em cũng rất thích bác Tạ, em luôn thầm hi vọng bác Tạ có thể làm người cha thứ hai của em, không ngờ hi vọng đã trở thành sự thật rồi!

“Bố!” Hải Nhạc ngọt ngào kêu.

“Con gái ngoan! Đến đây, bố dẫn con đi gặp anh hai!” Bác Tạ, không, nên gọi là bố, ông một tay ôm lấy nàng, sáng khoái cười lớn nói.

“Anh hai?” Hải Nhạc yên lặng tự hỏi trong lòng, “Về sau mình sẽ có một người anh?”

Cha mới ôm nàng vào phòng, wow, trong nhà cha thật lớn thật đẹp, còn lớn hơn đẹp hơn phòng ở của cha mẹ trước khi chưa ly hôn nữa nha!

Lúc này, có người hầu lại đây nhận lấy hành lý trong tay cha dựng, rồi cung kính đứng mực xoay người chào mẹ: “Kính chào phu nhân.” Rồi nói với em: “Kính chào tiểu thư.”

Sau đó mẹ mỉm cười đưa cho bà một cái bao đỏ, nói: “Mẹ La, lễ nhỏ gặp mặt.”

Mẹ La vui mừng đón nhận, sau đó đứng ở một bên.

“Thư Dật đâu? Thư Dật chạy đi đâu rồi? Không phải bảo nó ở nhà sao?” Cha dựng đột nhiên hơi bực bội hỏi mẹ La.

“Thiếu gia... thiếu gia chắc đang ở trên lầu, tôi đi gọi cậu ấy.” Mẹ La vội vàng nói.

“Không cần kêu! Tôi tới rồi!” Trên lầu đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng, Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người thiếu niên mặc tây trang màu trắng, chậm rãi bước xuống từng bước.

Khuôn mặt anh ta có ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mỗi một thứ đều giống như do tạo hóa tỉ mỉ điêu khắc mà thành, có thể nói là hoàn mỹ không tỳ vết, nhất là cặp mắt kia, ánh mắt sâu thẳm, đen như đêm khuya.

“Anh hai rất đẹp trai a!” Hải Nhạc thầm kêu trong lòng.

Hải Nhạc cảm thấy đôi mắt tối đen như mực kia... giống như có thể nhìn thấu lòng người, em không dám đón nhận ánh mắt ấy, khi anh ta quắc mắt nhìn gần, tim em đột nhiên đập thật nhanh.

Anh ta chậm rãi bước về phía hai người, hơi thở lạnh lẽo đánh thẳng về phía Hải Nhạc, khiến Hải Nhạc co rúm lại một chút, anh ta thoát nhìn thật lạnh, lạnh như băng, ánh mắt anh ta nhìn em và mẹ em... tràn ngập sự phẫn nộ và khinh thường, anh ấy không thích em và mẹ sao? Trái tim nhỏ nhỏ của Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

“Thư Dật, lại đây chào mẹ mới của con.” Bác Tạ nói.

“Người đàn bà này, không xứng làm mẹ tôi.” Hẩn lạnh lùng mở miệng.

“Mày...” Bác Tạ tức giận, buông em xuống, vọt tới trước mặt anh trai kia, nói, “Mày không gọi?”

“Tôi không gọi!” Anh ta nhỏ hơn bác nhiều như vậy, nhưng khí thế của anh ta lại tuyệt không thua.

Hải Nhạc sợ hãi chạy tới bên mẹ, mẹ vội vàng kéo tay em, em cảm giác được rõ ràng, tay mẹ đang run rẩy, mẹ đang sợ hãi sao?

Tay của bác đã giơ lên về phía anh kia rồi, “Không!” Hải Nhạc thiếu chút nữa hô ra miệng, em không muốn anh trai bị đánh, tuy rằng hình như anh trai không thích em và mẹ cho lắm.

Em còn chưa kêu ra miệng, mẹ đã cười với em mở miệng trước: “Trường Viên, không nên ép cậu ấy, nếu cậu ấy không muốn, cũng có thể gọi em là dì mà.”

Tay bác nhụt chí để xuống.

“Hải Nhạc, đi đi, con đến.” Mẹ ý bảo Hải Nhạc đi tới.

Hải Nhạc liền đi tới, ánh mắt của anh trai làm em rất sợ hãi.

“Chào anh ạ.” Nàng sợ hãi kêu.

Em thấy hẩn cười lạnh, chưa kịp nhìn thấy anh ta vươn tay thế nào, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của em “Ba” đã trúng một cái tát, em thét chói tai ngã trên mặt đất, lớn tiếng khóc: “Mẹ, mẹ!”

Hai người lớn kia đều sợ ngây người, không thể tin Tạ Thư Dật lại có thể động thủ đánh em!

Mẹ Hải Nhạc chạy tới, đau lòng ôm em vào ngực: “Bảo bối không khóc, bảo bối không khóc.”

“Mẹ tao chỉ sinh một mình tao Tạ Thư Dật, tao không có em gái, con hoang từ nơi nào đến? Mày cũng xứng kêu tao là anh?” Tạ Thư Dật hung tợn nhìn em nói.

“Đồ mất dạy!” Bác Tạ tức giận cũng cho anh ta một cái tát.

Chỉ thấy anh ta bụm mặt, hung tợn nhìn em, anh ta cũng không nói gì, chỉ hung tợn nhìn em mãi.

Hải Nhạc nhỏ bé chịu không được ánh mắt như ác ma đó, sợ hãi ngất đi trong lòng mẹ! __ Tạ Hải Nhạc xoay người ngồi dậy, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nàng lại mơ thấy lần đầu tiên gặp Tạ Thư Dật, đó là khi ác mộng của nàng bắt đầu, cho nên thường thường nàng lại mơ thấy lúc ban đầu gặp mặt.

Tạ Thư Dật, là ác mộng nàng trốn không thoát.

Trái tim đang sợ hãi vì ác mộng của nàng chậm rãi khôi phục bình tĩnh, Hải Nhạc cảm thấy khát nước, nàng nhẹ nhàng xuống giường, lắc lắc cái bình, hết nước rồi, thở dài một hơi, nàng khẽ mở cửa, trong bóng đêm chậm rãi đi xuống lầu.

Nàng đi chân trần xuống cầu thang giống như mèo con không hề phát ra tiếng động, nhưng, thính giác bén nhạy lại giúp nàng nghe được những tiếng động rất kỳ quái, phảng phất như là tiếng ngậm thống khổ vì đã chịu tra tấn thật lớn cùng tiếng thở rất thô suyễn, nàng thầm rùng mình, là người hầu nào đột nhiên sinh bệnh sao?

2. Chương 1: Ác Mộng

“Mẹ, đây là nhà mới của chúng ta mà mẹ đã nói sao?”

Hải Nhạc mặc một chiếc đầm công chúa màu hồng phấn vuốt mái tóc bù xù rồi ngẩng lên, nhìn biệt thự khí thế trước mặt, hỏi người mẹ đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình.

“Đúng vậy bảo bối, đây chính là nhà mới của chúng ta.” Mẹ Hải Nhạc gương mặt tràn đầy hạnh phúc nhìn con gái.

Bác Tạ cầm cái vali hành lý từ sau xe qua, chìa một bàn tay ra thân thiết nắm tay em, nói: “Tiểu công chúa, con sẽ thích nơi này.”

“Vâng, bác, con rất thích nơi này.” Hải Nhạc dùng sức gật đầu.

“Tiểu công chúa, giờ con nên đổi giọng gọi bác là cha, bởi vì mẹ con đã gả cho bác, về sau bác chính là cha của con.” Bác Tạ xoa đầu em nói.

Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ, mẹ thật sự gả cho bác Tạ, thật tốt quá! Vì bác Tạ đối với mẹ rất tốt, từ khi mẹ ly hôn với cha, mẹ vẫn chưa từng cười, sau khi bác Tạ đi vào cuộc sống của hai mẹ con em, mẹ mới dần dần tươi cười, hơn nữa, bác Tạ sẽ mua cho em váy và giày mới rất xinh, biến em thành một tiểu công chúa, còn thân mật gọi em là “tiểu công chúa”, cha ruột của em cũng chưa từng đối xử với em tốt như bác Tạ, cho nên em cũng rất thích bác Tạ, em luôn thầm hi vọng bác Tạ có thể làm người cha thứ hai của em, không ngờ hi vọng đã trở thành sự thật rồi!

“Cha!” Hải Nhạc ngọt ngào kêu.

“Con gái ngoan! Đến đây, cha dẫn con đi gặp anh hai!” Bác Tạ, không, nên gọi là cha, ông một tay ôm lấy em, sáng khoái cười lớn nói.

“Anh hai?” Hải Nhạc yên lặng tự hỏi trong lòng, “Về sau mình sẽ có một người anh?”

Cha mới ôm em vào phòng, wow, trong nhà cha thật lớn thật đẹp, còn lớn hơn đẹp hơn phòng ở của cha mẹ trước khi chưa ly hôn nữa nha!

Lúc này, có người hầu lại đây nhận lấy hành lý trong tay cha dượng, rồi cung kính đứng mực xoay người chào mẹ: “Kính chào phu nhân.” Rồi nói với em: “Kính chào tiểu thư.”

Sau đó mẹ mỉm cười đưa cho bà một cái bao đỏ, nói: “Vú La, lễ nhỏ gặp mặt.”

Vú La vui mừng đón nhận, sau đó đứng ở một bên.

“Thư Dật đâu? Thư Dật chạy đi đâu rồi? Không phải bảo nó ở nhà sao?” Cha dượng đột nhiên hơi bực bội hỏi vú La.

“Thiếu gia... thiếu gia chắc đang ở trên lầu, tôi đi gọi cậu ấy.” Vú La vội vàng nói.

“Không cần kêu! Tôi tới rồi!” Trên lầu đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng, Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người thiếu niên mặc tây trang màu trắng, chậm rãi bước xuống từng bước.

Khuôn mặt anh ta có ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mỗi một thứ đều giống như do tạo hóa tỉ mỉ điêu khắc mà thành, có thể nói là hoàn mỹ không tỳ vết, nhất là cặp mắt kia, ánh mắt sâu thẳm, đen như đêm khuya.

“Anh hai rất đẹp trai a!” Hải Nhạc thầm kêu trong lòng.

Hải Nhạc cảm thấy đôi mắt tối đen như mực kia... giống như có thể nhìn thấu lòng người, em không dám đón nhận ánh mắt ấy, khi anh ta quắc mắt nhìn gần, tim em đột nhiên đập thật nhanh.

Anh ta chậm rãi bước về phía hai người, hơi thở lạnh lẽo đánh thẳng về phía Hải Nhạc, khiến Hải Nhạc co rúm lại một chút, anh ta thoạt nhìn thật lạnh, lạnh như băng, ánh mắt anh ta nhìn em và mẹ em... tràn ngập sự phẫn nộ và khinh thường, anh ấy không thích em và mẹ sao? Trái tim nhỏ nhỏ của Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

“Thư Dật, lại đây chào mẹ mới của con.” Bác Tạ nói.

“Người đàn bà này, không xứng làm mẹ tôi.” Hấn lạnh lùng mở miệng.

“Mày...” Bác Tạ tức giận, buông em xuống, vọt tới trước mặt anh trai kia, nói, “Mày không gọi?”

“Tôi không gọi!” Anh ta nhỏ hơn bác nhiều như vậy, nhưng khí thế của anh ta lại tuyệt không thua.

Hải Nhạc sợ hãi chạy tới bên mẹ, mẹ vội vàng kéo tay em, em cảm giác được rõ ràng, tay mẹ đang run rẩy, mẹ đang sợ hãi sao?

Tay của bác đã giơ lên về phía anh kia rồi, “Không!” Hải Nhạc thiếu chút nữa hô ra miệng, em không muốn anh trai bị đánh, tuy rằng hình như anh trai không thích em và mẹ cho lắm.

Em còn chưa kêu ra miệng, mẹ đã cười với em mở miệng trước: “Trường Viên, không nên ép cậu ấy, nếu cậu ấy không muốn, cũng có thể gọi em là dì mà.”

Tay bác nhụt chí để xuống.

“Hải Nhạc, đi đi, con đến.” Mẹ ý bảo Hải Nhạc đi tới.

Hải Nhạc liền đi tới, ánh mắt của anh trai làm em rất sợ hãi.

“Chào anh ạ.” Nàng sợ hãi kêu.

Em thấy hấn cười lạnh, chưa kịp nhìn thấy anh ta vươn tay thế nào, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của em “Ba” đã trúng một cái tát, em thét chói tai ngã trên mặt đất, lớn tiếng khóc: “Mẹ, mẹ!”

Hai người lớn kia đều sợ ngây người, không thể tin Tạ Thư Dật lại có thể động thủ đánh em!

Mẹ Hải Nhạc chạy tới, đau lòng ôm em vào ngực: “Bảo bối không khóc, bảo bối không khóc.”

“Mẹ tao chỉ sinh một mình tao Tạ Thư Dật, tao không có em gái, con hoang từ nơi nào đến? Mày cũng xứng kêu tao là anh?” Tạ Thư Dật hung tợn nhìn em nói.

“Đồ mất dạy!” Bác Tạ tức giận cũng cho anh ta một cái tát.

Chỉ thấy anh ta bụm mặt, hung tợn nhìn em, anh ta cũng không nói gì, chỉ hung tợn nhìn em mãi.

Hải Nhạc nhỏ bé chịu không được ánh mắt như ác ma đó, sợ hãi ngất đi trong lòng mẹ! — Tạ Hải Nhạc xoay người ngồi dậy, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nàng lại mơ thấy lần đầu tiên gặp Tạ Thư Dật, đó là khi ác mộng của nàng bắt đầu, cho nên thường thường nàng lại mơ thấy lúc ban đầu gặp mặt.

Tạ Thư Dật, là ác mộng nàng trốn không thoát.

Trái tim đang sợ hãi vì ác mộng của cô chậm rãi khôi phục bình tĩnh, Hải Nhạc cảm thấy khát nước, cô nhẹ nhàng xuống giường, lắc lắc cái bình, hết nước rồi, thở dài một hơi, cô khẽ mở cửa, trong bóng đêm chậm rãi đi xuống lầu.

Cô đi chân trần xuống cầu thang giống như mèo con không hề phát ra tiếng động, nhưng, thính giác bén nhạy lại giúp cô nghe được những tiếng động rất kỳ quái, phảng phất như là tiếng rên thống khổ vì đã chịu tra tấn thật lớn cùng tiếng thở rất thô suyền, cô thẳm rùng mình, là người hầu nào đột nhiên sinh bệnh sao?

3. Chương 2: Không Nên Nhìn 1+2

Nàng lao xuống lầu, mở đèn lên, đại sảnh tối đen trong nháy mắt liền trở nên sáng sủa.

Một màn đập vào mắt nàng, không phải là ai phát bệnh, mà là có hai thân thể đang ở trên sô pha liễu chết dây dưa, không phải ai khác, chính là anh trai trên danh nghĩa của nàng cùng một cô gái có khuôn mặt xa lạ.

Ánh sáng đột ngột làm Tạ Thư Dật quay đầu, thấy Hải Nhạc đang đứng tại chỗ gốc lăng không nhúc nhích, hần liền ngưng động tác đang làm.

Cho tới bây giờ Hải Nhạc chưa từng thấy cảnh tượng dâm dăng như vậy, hình ảnh mãnh liệt đập vào mắt làm cho đầu óc nàng trống rỗng, đến khi tiếp xúc ánh mắt âm lãnh sắc bén của Tạ Thư Dật, nàng mới thanh tỉnh lại nhận ra người mình đang nhìn là ai, nàng hút một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa bật ra tiếng thét chói tai, nhưng vẫn bịt miệng kịp thời.

Mà lại có người hét lên, chính là cô gái đang bị Tạ Thư Dật đặt dưới thân kia, ánh sáng chiếu vào thân thể làm cô thấy xấu hổ, cô thử đẩy Tạ Thư Dật ra: “Thư Dật, có người!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng liếc Hải Nhạc vẫn đang ngẩn ngơ một cái, sau đó xoay qua nữ tử dưới thân tà ác cười cười: “Không cần để ý đến nó!”

Hai tay hần vốn buông hai bên người, đột nhiên bắt lấy bờ eo của cô gái dùng sức đâm sâu vào, làm cô ta thét chói tai liên tục.

Hải Nhạc sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, run lấy bầy định bước lên cầu thang.

“Không được đi! Cô dám đi?” Tạ Thư Dật đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm tràn ngập bá đạo không thể kháng cự, “Xoay người, đối mặt với tôi! Mở to mắt ra!”

Hải Nhạc run rẩy, không, nàng không muốn đối mặt với hần, một màn này trong mắt nàng thật sự là quá ghê tởm!

“Trì Hải Nhạc, tôi đếm ba tiếng, ba, hai” Tạ Thư Dật nhếch đôi môi mỏng, lạnh lùng đếm.

Trước khi hần thốt ra tiếng “một”, Hải Nhạc chết lặng xoay người đối diện với Tạ Thư Dật, chết lặng mở to mắt, ánh mắt đặc ý và độc ác của hần, xông thẳng vào ánh mắt nàng, còn thần nhiên cười.

Tạ Thư Dật cứ nhìn Hải Nhạc mãi như vậy, hơn nữa cũng không ngưng động tác với cô gái bên dưới, hần cứ nhìn chằm chằm Hải Nhạc như vậy, không buông tha một tia biểu tình trên mặt nàng.

Hần không phải chưa từng nhìn thấy bộ dạng nàng mặc áo ngủ, nhưng cái váy ngủ ôm rú tận gót như đêm nay, cho tới bây giờ hần chưa từng thấy cô mặc qua, thật không ngờ, thân hình cứng nhắc gây yếu như cọng giá của nàng, từ bao giờ thì đáng người trở nên hấp dẫn như vậy rồi?

Nàng đã lớn lên từ khi nào? Mà hần, lại không để ý nha đầu này cũng sẽ có một ngày lớn lên? Đây là cái sự gì? Tạ Thư Dật trầm nghĩ hoặc chính mình.

Dưới ánh mắt thâm trầm của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc thả lỏng bờ môi đang cắn chặt ra, nhưng hai tay nàng lại lạnh lẽo nắm chặt thành quyền, không, không thể bị sự ác độc của hần đánh gục, nàng tự nhủ trong lòng phải bỏ qua ánh mắt ác độc của Tạ Thư Dật cùng đáng người giống như siêu mẫu trên sân khấu của hần, cũng tự nhủ không thể yếu đuối, bởi vì, người đàn ông mà nàng đang phải đối diện này, là một kẻ không hành xử theo lẽ thường, là một tên ác ma thuần túy!

Nàng hờ hững đối diện với Tạ Thư Dật.

Trừ mặt nàng đang hồng, Tạ Thư Dật không thể nhìn ra một chút gì là không ổn, ánh mắt của nàng, vẫn như cũ trong suốt như vậy, vẫn như cũ bình tĩnh như vậy, giống như mỗi ngày nàng đều nhìn thấy cảnh tượng thế này, đã không còn sợ hãi nữa.

Tạ Thư Dật không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mắng một tiếng shit, hấn chán ghét ánh mắt như cũ trong suốt của nàng, hấn chán ghét sự bình tĩnh như trước của nàng, chán ghét nàng khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, trên mặt vẫn mang biểu tình thuần khiết như thiên sứ kia! Tóm lại, hấn chán ghét nàng!

Cơn giận của hấn bị chuyển thành khí lực, hấn dùng sức phát tiết trên người cô gái, cho đến khi cô ta thét chói tai tê liệt ngã xuống dưới thân hấn, mà hấn cũng thở hổn hển phóng chính mình ra, ngay cả ở thời điểm lên đỉnh, hấn đều không hề rời mắt dù chỉ một chút khỏi khuôn mặt đã đỏ lên như muốn xuất huyết kia, hấn rốt cục hài lòng, thì ra, cô ta cũng không phải không có việc gì.

“Trì Hải Nhạc! Sau này sẽ có một ngày, cô cũng sẽ giống như cô ta nằm ở dưới thân đàn ông, tôi thật muốn nhìn xem lúc đó, cô còn có thể bảo trì biểu tình như tiên nữ không phạm khói lửa nhân gian giả dối đó hay không!” Tạ Thư Dật cười lên ha hả, hấn phi thường hài lòng nhìn khuôn mặt Hải Nhạc từ đó rừng rực chuyển thành trắng bệch như tờ giấy.

Vừa nghĩ tới Hải Nhạc sẽ giống cô gái này nằm dưới thân đàn ông, tim của hấn đột nhiên chấn động, chết tiệt, hấn chán ghét! Hấn chán ghét nàng nằm ở dưới thân đàn ông khác!

“Tôi có thể rời đi chưa?” Hải Nhạc bật ra tiếng hỏi cứng nhắc.

Tạ Thư Dật từ trong hoang mang tỉnh táo lại, làm sao cô ta còn có thể bình tĩnh như vậy? Một cỗ cuồng nộ vô danh bỗng nhiên bùng nổ, hấn đột ngột đứng lên, quên mất mình đang trần truồng, vung quyền về phía Hải Nhạc lớn tiếng rống: “Cút! Cút cho tôi!”

Hải Nhạc rốt cuộc cũng nói lỏng sợi dây đàn đang căng lên trong lòng, nàng xấu hổ vội vã lên lầu, chạy vào gian phòng của mình, “Ba” đóng cửa lại.

Một khắc cửa vừa đóng kia, nước mắt, từ trong hốc mắt tràn ra.

Tại sao ông trời lại bắt nàng gặp phải ác ma này? Khi nào thì nàng mới có thể thoát khỏi sự khống chế của hấn?

“Tạ Thư Dật, anh là đồ cầm thú! Cầm thú không có trái tim! Tôi nguyện rửa anh xuống địa ngục!” Nàng phẫn hận mắng, một bên lau đi nước mắt trên mặt.

4. Chương 2: Không Nên Nhìn

Cô lao xuống lầu, mở đèn lên, đại sảnh tối đen trong nháy mắt liền trở nên sáng sủa.

Một màn đập vào mắt cô, không phải là ai phát bệnh, mà là có hai thân thể đang ở trên sofa liệu chết dây dưa, không phải ai khác, chính là anh trai trên danh nghĩa của cô cùng một cô gái có khuôn mặt xa lạ.

Ánh sáng đột ngột làm Tạ Thư Dật quay đầu, thấy Hải Nhạc đang đứng tại chỗ góc lảng không nhúc nhích, hấn liền ngưng động tác đang làm.

Cho tới bây giờ Hải Nhạc chưa từng thấy cảnh tượng dâm dăng như vậy, hình ảnh mãnh liệt đập vào mắt làm cho đầu óc cô trống rỗng, đến khi tiếp xúc ánh mắt âm lạnh sắc bén của Tạ Thư Dật, cô mới thanh tỉnh lại nhận ra người mình đang nhìn là ai, cô hút một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa bật ra tiếng thét chói tai, nhưng vẫn bịt miệng kịp thời.

Mà lại có người hét lên, chính là cô gái đang bị Tạ Thư Dật đặt dưới thân kia, ánh sáng chiếu vào thân thể làm cô ta thấy xấu hổ, cô ta thử đẩy Tạ Thư Dật ra: “Thư Dật, có người!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng liếc Hải Nhạc vẫn đang ngẩn ngơ một cái, sau đó xoay qua nữ tử dưới thân tà ác cười cười: “Không cần để ý đến nó!”

Hai tay hấn vốn buông hai bên người, đột nhiên bắt lấy bờ eo của cô gái dùng sức đâm sâu vào, làm cô ta thét chói tai liên tục.

Hải Nhạc sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, run lấy bầy định bước lên cầu thang.

“Không được đi! Cô dám đi?” Tạ Thư Dật đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm tràn ngập bá đạo không thể kháng cự, “Xoay người, đối mặt với tôi! Mở to mắt ra!”

Hải Nhạc run rẩy, không, cô không muốn đối mặt với hắn, một màn này trong mắt cô thật sự là quá ghê tởm!

“Trì Hải Nhạc, tôi đếm ba tiếng, ba, hai” Tạ Thư Dật nhếch đôi môi mỏng, lạnh lùng đếm.

Trước khi hắn thốt ra tiếng “một”, Hải Nhạc chết lặng xoay người đối diện với Tạ Thư Dật, chết lặng mở to mắt, ánh mắt đặc ý và độc ác của hắn, xông thẳng vào ánh mắt cô, còn thần nhiên cười.

Tạ Thư Dật cứ nhìn Hải Nhạc mãi như vậy, hơn nữa cũng không ngừng động tác với cô gái bên dưới, hắn cứ nhìn chằm chằm Hải Nhạc như vậy, không buông tha một tia biểu tình trên mặt cô.

Hắn không phải chưa từng nhìn thấy bộ dạng cô mặc áo ngủ, nhưng cái váy ngủ ôm rú tận gót như đêm nay, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy cô mặc qua, thật không ngờ, thân hình cứng nhắc gầy yếu như cọng giá của cô, từ bao giờ thì đáng người trở nên hấp dẫn như vậy rồi?

Cô đã lớn lên từ khi nào? Mà hắn, lại không để ý nha đầu này cũng sẽ có một ngày lớn lên? Đây là cái sự gì? Tạ Thư Dật thầm nghi hoặc chính mình.

Dưới ánh mắt thâm trầm của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc thả lỏng bờ môi đang cắn chặt ra, nhưng hai tay cô lại lặng lẽ nắm chặt thành quyền, không, không thể bị sự ác độc của hắn đánh gục, cô tự nhủ trong lòng phải bỏ qua ánh mắt ác độc của Tạ Thư Dật cùng đáng người giống như siêu mẫu trên sân khấu của hắn, cũng tự nhủ không thể yếu đuối, bởi vì, người đàn ông mà cô đang phải đối diện này, là một kẻ không hành xử theo lẽ thường, là một tên ác ma thuần túy!

Cô hồ hững đối diện với Tạ Thư Dật.

Trừ mặt cô đang hồng, Tạ Thư Dật không thể nhìn ra một chút gì là không ổn, ánh mắt của cô, vẫn như cũ trong suốt như vậy, vẫn như cũ bình tĩnh như vậy, giống như mỗi ngày cô đều nhìn thấy cảnh tượng thế này, đã không còn sợ hãi nữa.

Tạ Thư Dật không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mắng một tiếng shit, hắn chán ghét ánh mắt như cũ trong suốt của cô, hắn chán ghét sự bình tĩnh như trước của cô, chán ghét cô khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, trên mặt vẫn mang biểu tình thuần khiết như thiên sứ kia! Tóm lại, hắn chán ghét cô!

Cơn giận của hắn bị chuyển thành khí lực, hắn dùng sức phát tiết trên người cô gái, cho đến khi cô ta thét chói tai tê liệt ngã xuống dưới thân hắn, mà hắn cũng thở hổn hển phóng chính mình ra, ngay cả ở thời điểm lên đỉnh, hắn đều không hề rời mắt dù chỉ một chút khỏi khuôn mặt đã đỏ lên như muốn xuất huyết kia, hắn rốt cục hài lòng, thì ra, cô ta cũng không phải không có việc gì.

“Trì Hải Nhạc! Sau này sẽ có một ngày, cô cũng sẽ giống như cô ta nằm ở dưới thân đàn ông, tôi thật muốn nhìn xem lúc đó, cô còn có thể bảo trì biểu tình như tiên nữ không phạm khói lửa nhân gian giả dối đó hay không!” Tạ Thư Dật cười lên ha hả, hắn phi thường hài lòng nhìn khuôn mặt Hải Nhạc từ đỏ bừng rục chuyển thành trắng bệch như tờ giấy.

Vừa nghĩ tới Hải Nhạc sẽ giống cô gái này nằm dưới thân đàn ông, tim của hắn đột nhiên chấn động, chết tiệt, hắn chán ghét! Hắn chán ghét cô nằm ở dưới thân đàn ông khác!

“Tôi có thể rời đi chưa?” Hải Nhạc bật ra tiếng hỏi cứng nhắc.

Tạ Thư Dật từ trong hoang mang tỉnh táo lại, làm sao cô ta còn có thể bình tĩnh như vậy? Một cỗ cuồng nộ vô danh bỗng nhiên bùng nổ, hắn đột ngột đứng lên, quên mất mình đang trần truồng, vung quyền về phía Hải Nhạc lớn tiếng rống: “Cút! Cút cho tôi!”

Hải Nhạc rốt cuộc cũng nói lỏng sợi dây đàn đang căng lên trong lòng, cô xấu hổ vội vã lên lầu, chạy vào gian phòng của mình, “Ba” đóng cửa lại.

Một khắc cửa vừa đóng kia, nước mắt, từ trong hốc mắt tràn ra.

Tại sao ông trời lại bắt cô gặp phải ác ma này? Khi nào thì cô mới có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn?
“Tạ Thư Dật, anh là đồ cầm thú! Cầm thú không có trái tim! Tôi nguyện rửa anh xuống địa ngục!” Cô phẫn hận mắng, một bên lau đi nước mắt trên mặt.

5. Chương 3: Chỉ Là Bạn Gái

Nàng cũng chỉ có thể mắng hắn nguyện rửa hắn chết sau lưng như vậy, nếu ở trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ chém nàng thành tám mảnh sau đó ném xuống biển cho cá ăn, nàng biết hắn có thể làm được điều đó.

Cuộc sống như vậy, khi nào thì mới là kết thúc? Hải Nhạc tuyệt vọng nghĩ thầm.

Nàng thật muốn mau chóng lớn lên, mau chóng rời đi ác ma bỏ ra từ địa ngục này!

“Tạ Thư Dật, tôi nhất định sẽ rời khỏi nơi này thôi!” Hải Nhạc nắm chặt tay thành hai nắm nói.

Nàng sẽ lên cao trung, đến lúc đó, nàng có thể ở kí túc xá trong trường, nàng đã chọn được một trường học có khu ký túc xá nữ, từ đó về sau rời khỏi ác ma này!

Mà lúc này ở dưới lầu Tạ Thư Dật đã mặc xong quần áo, miễn cưỡng nằm trên ghế sa lon, hé mắt nhìn cô gái đang vừa mặc váy vừa dùng ánh mắt ái mộ nhìn mình, miệng phun ra vài chữ: “Cô, lập tức lăn khỏi nhà tôi.”

Cô gái sợ hãi, trẻ như vậy, cô có thể đi đâu?

“Đàn anh, không cần đuổi em đi a, anh dẫn em lại đây, sao có thể đuổi em đi được? Đã trẻ thế này, em không có chỗ để đi a, với lại trên đường có thể có sắc lang a, em sợ hãi.”

Những tưởng rằng phát sinh quan hệ với anh thì có thể làm cho anh nhìn cô bằng con mắt khác, xem ra, cô nghĩ sai rồi.

“Tôi không giữ người qua đêm, là cô tự nguyện lại đây, lúc này tôi cũng không có ép buộc cô.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói, “Cô nếu còn dài dòng, về sau đừng nghĩ bò lên giường tôi, ngấm lại, cô cũng chỉ là một trong những bạn gái của tôi mà thôi, lập tức biến mất cho khuất mắt tôi! Ngoài cửa tự động sẽ có người đưa cô về nhà!”

“Không cần bỏ mặc em, em đi là được.” Cô gái sợ Tạ Thư Dật sẽ không bao giờ quan tâm cô nữa, rưng rưng mặc váy vào.

Biết rõ anh ấy nổi tiếng là hoa hoa công tử, nhưng mà, ai bảo cô yêu anh đây? Có thể phát sinh quan hệ cùng anh đã là yêu cầu hèn mọn nhất của cô, cô cũng không kỳ vọng anh ấy sẽ yêu cô.

Cô gái mở cửa lớn ra, lưu luyến liếc mắt nhìn Tạ Thư Dật một cái, đáng tiếc Tạ Thư Dật nhìn cũng không thèm nhìn cô, cô đành phải vội vã rời đi.

Tạ Thư Dật đứng dậy rót một ly rượu đỏ nhấp nhẹ vài ngụm, vốn tưởng rằng uống chút rượu hiểu ý tình sẽ thoải mái một chút, nhưng trong lòng hắn vẫn cứ buồn bực khó chịu.

Từ khi mười tám tuổi, bên cạnh hắn sẽ không thiếu đàn bà, gái, chỉ là thứ điểm tô trang đời hắn, trong mắt hắn, con gái đều là ngục lớn không có não chỉ dùng cho đàn ông phát tiết, chỉ có thể làm cho thân thể hắn thỏa mãn, lại không thể thỏa mãn trái tim vẫn luôn trống rỗng của hắn, cánh cửa trái tim hắn, cho tới bây giờ, đều chưa từng vì bất kỳ người con gái nào mà mở ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn, khung cửa sổ kia, vẫn luôn tối om.

Vừa nghĩ tới bộ dáng bình tĩnh vừa mới nãy của cô gái kia, cơn tức trong lòng hắn lại một lần nữa nổi lên.

6. Chương 3: Chỉ Là Bạn Gái

Cô cũng chỉ có thể mắng hấn nguyên rửa hấn chết sau lưng như vậy, nếu ở trước mặt hấn, hấn nhất định sẽ chém cô thành tám mảnh sau đó ném xuống biển cho cá ăn, cô biết hấn có thể làm được điều đó.

Cuộc sống như vậy, khi nào thì mới là kết thúc? Hải Nhạc tuyệt vọng nghĩ thầm.

Cô thật muốn mau chóng lớn lên, mau chóng rời đi ác ma bỏ ra từ địa ngục này!

“Tạ Thư Dật, tôi nhất định sẽ rời khỏi nơi này thôi!” Hải Nhạc nắm chặt tay thành hai nắm nói.

Cô sẽ lên cao trung, đến lúc đó, cô có thể ở kí túc xá trong trường, cô đã chọn được một trường học có khu ký túc xá nữ, từ đó về sau rời khỏi ác ma này!

Mà lúc này ở dưới lầu Tạ Thư Dật đã mặc xong quần áo, miễn cưỡng nằm trên ghế sa lon, hé mắt nhìn cô gái đang vừa mặc váy vừa dùng ánh mắt ái mộ nhìn mình, miệng phun ra vài chữ: “Cô, lập tức lăn khỏi nhà tôi.”

Cô gái sợ hãi, trẻ như vậy, cô có thể đi đâu?

“Anh Dật, không cần đuổi em đi a, anh dẫn em lại đây, sao có thể đuổi em đi được? Đã trẻ thế này, em không có chỗ để đi a, với lại trên đường có thể có sắc lang a, em sợ hãi.”

Những tưởng rằng phát sinh quan hệ với anh thì có thể làm cho anh nhìn cô bằng con mắt khác, xem ra, cô nghĩ sai rồi.

“Tôi không giữ người qua đêm, là cô tự nguyện lại đây, lúc này tôi cũng không có ép buộc cô.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói, “Cô nếu còn dài dòng, về sau đừng nghĩ bò lên giường tôi, ngấm lại, cô cũng chỉ là một trong những bạn gái của tôi mà thôi, lập tức biến mất cho khuất mắt tôi! Ngoài cửa tự động sẽ có người đưa cô về nhà!”

“Không cần bỏ mặc em, em đi là được.” Cô gái sợ Tạ Thư Dật sẽ không bao giờ quan tâm cô nữa, rưng rưng mặc váy vào.

Biết rõ anh ấy nổi tiếng là hoa hoa công tử, nhưng mà, ai bảo cô yêu anh đây? Có thể phát sinh quan hệ cùng anh đã là yêu cầu hèn mọn nhất của cô, cô cũng không kỳ vọng anh ấy sẽ yêu cô.

Cô gái mở cửa lớn ra, lưu luyến liếc mắt nhìn Tạ Thư Dật một cái, đáng tiếc Tạ Thư Dật nhìn cũng không thèm nhìn cô, cô đành phải vội vã rời đi.

Tạ Thư Dật đứng dậy rót một ly rượu đỏ nhấp nhẹ vài ngụm, vốn tưởng rằng uống chút rượu hiểu ý tình sẽ thoải mái một chút, nhưng trong lòng hấn vẫn cứ buồn bực khó chịu.

Từ khi mười tám tuổi, bên cạnh hấn sẽ không thiếu đàn bà, gái, chỉ là thứ điểm tô trang đời hấn, trong mắt hấn, con gái đều là ngực lớn không có não chỉ dùng cho đàn ông phát tiết, chỉ có thể làm cho thân thể hấn thỏa mãn, lại không thể thỏa mãn trái tim vẫn luôn trống rỗng của hấn, cánh cửa trái tim hấn, cho tới bây giờ, đều chưa từng vì bất kỳ người con gái nào mà mở ra.

Hấn ngẩng đầu nhìn, khung cửa sổ kia, vẫn luôn tối om.

Vừa nghĩ tới bộ dáng bình tĩnh vừa mới nãy của cô gái kia, cơn tức trong lòng hấn lại một lần nữa nổi lên.

Mặc kệ hấn đối với cô như thế nào, cô đều làm một bộ nửa sống nửa chết, giống hệt như một con rối gỗ! Chết tiệt, ngày nào đó thế nào hấn cũng phải xé cái mặt nạ đó ra, vạch rõ tính tình chân thật của cô ta.

Cô ta nghĩ mình là ai? Cô ta thực sự nghĩ mình là tiểu thư trong miệng những người hầu kia sao? Hừ hừ, trong mắt Tạ Thư Dật hấn, cô ta không phải bất cứ thứ gì, chỉ là một món đồ chơi của hấn, một khối đồ chơi là con người bằng xương bằng thịt, hấn muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy! Mà không, mới vừa rồi không phải là cô ta không có phản kháng hấn sao? Không phải vẫn ngoan ngoãn theo lời hấn mà làm sao?

Nhưng vì sao cô ta không phản kháng lại làm cho hấn nổi trận lôi đình chứ?

Baby yêu quý, sao cô có thể chọc tôi tức giận chứ? Chẳng lẽ cô còn không biết chọc tôi tức giận sẽ có kết quả gì sao?

7. Chương 4: Trang Phục Hầu Gái Và Đồng Phục Y Tá

Mặc kệ hấn đối với nàng như thế nào, nàng đều làm một bộ nửa sống nửa chết, giống hệt như một con rối gỗ! Chết tiệt, ngày nào đó thế nào hấn cũng phải xé cái mặt nạ đó ra, vạch rõ tính tình chân thật của nàng.

Nàng nghĩ mình là ai? Nàng thực sự nghĩ mình là tiểu thư trong miệng những người hầu kia sao? Hừ hừ, trong mắt Tạ Thư Dật hấn, nàng không phải bất cứ thứ gì, chỉ là một món đồ chơi của hấn, một khối đồ chơi là con người bằng xương bằng thịt, hấn muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy! Mà không, mới vừa rồi không phải là nàng ta không có phản kháng hấn sao? Không phải vẫn ngoan ngoãn theo lời hấn mà làm sao?

Nhưng vì sao nàng ta không phản kháng lại làm cho hấn nổi trận lôi đình chứ?

Baby yêu quý, sao cô có thể chọc tôi tức giận chứ? Chẳng lẽ cô còn không biết chọc tôi tức giận sẽ có kết quả gì sao?

Tạ Thư Dật lay nhẹ ly rượu đỏ trong tay một cái, kính cái cửa sổ tối om kia, lại đem rượu đỏ uống một hơi cạn sạch.

“Ba tôi ngày mai trở về, cô có muốn cùng tôi đi đón máy bay không? Cũng tốt, có thể biểu hiện chúng ta huynh muội tình thâm một chút.” Tạ Thư Dật uống một ngụm sữa, nói với Tạ Hải Nhạc đang cúi đầu yên lặng ăn điểm tâm phía bên kia.

Hải Nhạc ngẩng đầu, nói: “Tôi không đi, một mình anh đi là được rồi.”

“Ồ trước mặt tôi, cô có thể tự do nói không thể sao?” Tạ Thư Dật để đĩa xuống, chậm rãi nói.

Tạ Hải Nhạc nắm thật chặt đôi đĩa, ngẩng đầu, nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật cười cười, đứng lên cầm ly sữa trong tay, nói: “Tôi nghĩ, ly sữa này nếu hất lên trên mặt của cô, vừa đường nhan lại làm đẹp, rất không tồi đâu nha, cô có muốn thử một chút hay không? Nhưng không được né tránh a, cô phải biết rằng nếu cô trốn hậu quả...”

“Tôi đi.” Hải Nhạc phun ra hai chữ.

“Tốt lắm.” Tạ Thư Dật gật gật đầu, đem sữa uống một hơi cạn sạch.

“Ăn nhanh chút, tôi không có kiên nhẫn chờ cô.” Hấn thô lỗ nói.

Hải Nhạc sớm đã không còn khẩu vị, nhưng mà, lại không dám ở trước mặt hấn nói mình no rồi, thấy hấn nói như vậy, nàng đứng lên đi đến mép ghế sofa, cầm lấy túi sách sớm đã đặt sẵn, yên lặng đi ra ngoài.

Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên nói: “Em gái yêu dấu, tôi mới phát hiện thân hình của em đã vậy còn quá nóng bỏng, đồng phục khó coi như vậy, mặc trên người em lại quá đẹp như thế, tôi đang suy nghĩ, nếu em mặc lên trang phục hầu gái này, hay đồng phục y tá, thì sẽ ra phong tình biết mấy nhỉ?”

Hải Nhạc cả người chấn động, hấn trước kia chưa từng nói về thân hình của nàng, lần này đột nhiên nhắc tới, hơn nữa còn dùng loại giọng điệu cực kì khiêu khích này, làm cả người nàng đều nổi lên một thảm da gà, trong đầu hấn lại đang có chủ ý gì đây?

8. Chương 4: Em Đã Lớn, Có Phải Đã Có Nam Sinh Theo Đuổi?

Tạ Thư Dật lay nhẹ ly rượu đỏ trong tay một cái, kính cái cửa sổ tối om kia, lại đem rượu đỏ uống một hơi cạn sạch.

“Ba tôi ngày mai trở về, cô có muốn cùng tôi đi đón máy bay không? Cũng tốt, có thể biểu hiện chúng ta huynh muội tình thâm một chút.” Tạ Thư Dật uống một ngụm sữa, nói với Tạ Hải Nhạc đang cúi đầu yên lặng ăn điểm tâm phía bên kia.

Hải Nhạc ngẩng đầu, nói: “Tôi không đi, một mình anh đi là được rồi.”

“Ồ trước mặt tôi, cô có thể tự do nói không thể sao?” Tạ Thư Dật để đĩa xuống, chậm rãi nói.

Tạ Hải Nhạc nắm thật chặt đôi đũa, ngẩng đầu, nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật cười cười, đứng lên cầm ly sữa trong tay, nói: “Tôi nghĩ, ly sữa này nếu hắt lên trên mặt của cô, vừa dưỡng nhan lại làm đẹp, rất không tồi đâu nha, cô có muốn thử một chút hay không? Nhưng không được né tránh a, cô phải biết rằng nếu cô trốn hậu quả...”

“Tôi đi.” Hải Nhạc phun ra hai chữ.

“Tốt lắm.” Tạ Thư Dật gật gật đầu, đem sữa uống một hơi cạn sạch.

“Ăn nhanh chút, tôi không có kiên nhẫn chờ cô.” Hần thô lỗ nói.

Hải Nhạc sớm đã không còn khẩu vị, nhưng mà, lại không dám ở trước mặt hắn nói mình no rồi, thấy hắn nói như vậy, cô đứng lên đi đến mép ghế sofa, cầm lấy túi sách sớm đã đặt sẵn, yên lặng đi ra ngoài.

Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng của cô, đột nhiên nói: “Em gái yêu dấu, tôi mới phát hiện thân hình của em đã vậy còn quá nóng bỏng, đồng phục khó coi như vậy, mặc trên người em lại quá đẹp như thế, tôi đang suy nghĩ, nếu em mặc lên trang phục hầu gái này, hay đồng phục y tá, thì sẽ ra phong tình biết mấy nhỉ?”

Hải Nhạc cả người chấn động, hắn trước kia chưa từng nói về thân hình của cô, lần này đột nhiên nhắc tới, hơn nữa còn dùng loại giọng điệu cực kỳ khiêu khích này, làm cả người cô đều nổi lên một tầng da gà, trong đầu hắn lại đang có chủ ý gì đây?

Cô đang chuẩn bị đi tiếp, đột nhiên tay bị Tạ Thư Dật kéo lại, sau đó, thân mình cũng đột nhiên bị hắn xoay qua.

Hắn nâng cằm cô lên, cẩn thận nhìn cô, Tạ Hải Nhạc muốn nghiêng đầu không nhìn, nhưng tay hắn lại gắt gao nắm chặt cằm cô như keo, không khỏi khiến cô có chút giãy dụa.

“Vịt con xấu xí đang từ từ cởi bộ lông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phát triển rồi, thật là có điểm giống với hồ ly tinh mẹ của cô.”

Tạ Thư Dật chặc chặc nói.

Tạ Hải Nhạc chớp chớp lông mi, cố gắng phát ra vài âm tiết: “Mẹ tôi, không phải là hồ ly tinh.”

“Tôi nói bà ta là, thì bà ta chính là, còn nữa, cô cũng thế.” Tạ Thư Dật đem mặt gần sát lại, nhẹ nhàng hỏi bên tai cô, “Tiểu hồ ly tinh, nói cho tôi biết, ở trường học có nam sinh theo đuổi cô hay không? Ân?”

Hơi thở như lửa nóng phun trong lỗ tai Hải Nhạc, ngứa, nhưng lại tránh né không ra, làm cho toàn thân cô đều bị lửa nóng kia thiêu ra một tầng phấn hồng rực.

“Không có, không có nam sinh theo đuổi tôi.” Cảm thấy hơi thở của hắn sắp áp vào trên mặt, Hải Nhạc vội vàng nói, cũng có ý muốn xoay mặt qua một bên.

Tạ Thư Dật rút cuộc buông lỏng tay đẩy nàng ra.

“Không có là tốt rồi.” Tạ Thư Dật sải bước tiêu sái về phía trước Hải Nhạc, lại quăng xuống một câu, “Đừng để cho tôi biết cô nói dối, nếu để cho tôi biết, cô khiến cho nam sinh đến theo đuổi, cô tự chịu.”

Tạ Hải Nhạc không khỏi rung mình một cái, cô thật sự không muốn bàn luận... cái vấn đề này với hắn nữa, cho nên mới nói không có, kỳ thật, nam sinh theo đuổi cô, chưa xếp hàng cũng có một tiểu đội, cô chỉ muốn chuyên tâm học hành trước, không có hứng thú quan tâm đến những tiểu nam sinh vất mũi chưa sạch đó, cô cũng không biết vì sao hắn đột nhiên quan tâm chuyện này, vạ nhất hắn lên trường hỏi thăm, cô liền thật thà.

Hai người lên xe, tài xế nhẹ nhàng khởi động chiếc xe Bentley.

Tạ Thư Dật như nhớ tới chuyện gì, đột nhiên quay đầu hỏi Tạ Hải Nhạc: “Em gái yêu quý, học kỳ sau cô sẽ lên cao trung, chuẩn bị chọn trường nào?”

Tạ Hải Nhạc vẫn đang ngẩn người, đột nhiên nghe hẳn hỏi như vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chẳng lẽ cô chọn trường nào, hẳn cũng muốn nhúng tay?

“Tôi vẫn chưa chọn xong, chờ cha mẹ trở về tiếp tục quyết định.” Cô cẩn thận nói.

Cô sẽ không để lộ ra trước trường cô muốn chọn, nhất là ở trước mặt hẳn.

“Phải không?” Tạ Thư Dật nhìn ánh mắt của cô lóe lóe, quay đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

9. Chương 5: Có Nam Sinh Theo Đuổi Hay Không?

Nàng đang chuẩn bị đi tiếp, đột nhiên tay bị Tạ Thư Dật kéo lại, sau đó, thân mình cũng đột nhiên bị hẳn xoay qua.

Hẳn nâng cằm nàng lên, cẩn thận nhìn nàng, Tạ Hải Nhạc muốn nghiêng đầu không nhìn, nhưng tay hẳn lại gắt gao nắm chặt cằm nàng như keo, không khỏi khiến nàng có chút giãy dụa.

“Vịt con xấu xí đang từ từ cởi bộ lông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phát triển rồi, thật là có điểm giống với hồ ly tinh mẹ của cô.”

Tạ Thư Dật chặc chặc nói.

Tạ Hải Nhạc chớp chớp lông mi, cố gắng phát ra vài âm tiết: “Mẹ tôi, không phải là hồ ly tinh.”

“Tôi nói bà ta là, thì bà ta chính là, còn nữa, cô cũng thế.” Tạ Thư Dật đem mặt gần sát lại, nhẹ nhàng hỏi bên tai cô, “Tiểu hồ ly tinh, nói cho tôi biết, ở trường học có nam sinh theo đuổi cô hay không? Ân?”

Hơi thở như lửa nóng phun trong lỗ tai Hải Nhạc, ngứa, nhưng lại tránh né không ra, làm cho toàn thân nàng đều bị lửa nóng kia thiêu ra một tầng phấn hồng rực.

“Không có, không có nam sinh theo đuổi tôi.” Cảm thấy hơi thở của hẳn sắp áp vào trên mặt, Hải Nhạc vội vàng nói, cũng có ý muốn xoay mặt qua một bên.

Tạ Thư Dật rút cuộc buông lỏng tay đẩy nàng ra.

“Không có là tốt rồi.” Tạ Thư Dật sải bước tiêu sái về phía trước Hải Nhạc, lại quăng xuống một câu, “Đừng để cho tôi biết cô nói dối, nếu để cho tôi biết, cô khiến cho nam sinh đến theo đuổi, cô tự chịu.”

Tạ Hải Nhạc không khỏi rùng mình một cái, nàng thật sự không muốn bàn luận... cái vấn đề này với hẳn nữa, cho nên mới nói không có, kỳ thật, nam sinh theo đuổi nàng, chưa xếp hàng cũng có một tiểu đội, nàng chỉ muốn chuyên tâm học hành trước, không có hứng thú quan tâm đến những tiểu nam sinh vất mũi chưa sạch đó, nàng cũng không biết vì sao hẳn đột nhiên quan tâm chuyện này, vạ nhất hẳn lên trường hỏi thăm, nàng liền thật thà.

Hai người lên xe, tài xế nhẹ nhàng khởi động chiếc xe Bentley.

Tạ Thư Dật như nhớ tới chuyện gì, đột nhiên quay đầu hỏi Tạ Hải Nhạc: “Em gái yêu quý, học kỳ sau cô sẽ lên cao trung, chuẩn bị chọn trường nào?”

Tạ Hải Nhạc vẫn đang ngẩn người, đột nhiên nghe hẳn hỏi như vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chẳng lẽ nàng chọn trường nào, hẳn cũng muốn nhúng tay?

“Tôi vẫn chưa chọn xong, chờ cha mẹ trở về tiếp tục quyết định.” Nàng cẩn thận nói.

Nàng sẽ không để lộ ra trước trường nàng muốn chọn, nhất là ở trước mặt hẳn.

“Phải không?” Tạ Thư Dật nhìn ánh mắt của nàng lóe lóe, quay đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

10. Chương 5: Gặp Gỡ Hứa Chí Ngạn

Sau đó, lại như mọi khi trầm mặc, đang lúc trầm mặc, trường học của Hải Nhạc đã hiện ra đằng xa, tài xế lái xe đến cách cổng trường khoảng ba mươi thước, dừng lại, Hải Nhạc chui ra khỏi xe, đóng cửa xe xoay người, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, không cần tiếp tục đối mặt với hắn.

Tài xế vòng xe lại, rời khỏi trường học của Hải Nhạc, đi về phía nơi Tạ Thư Dật đang học Học viện Quốc tế Năm Châu.

Tạ Hải Nhạc chậm rãi đi vào trường, xuyên qua con đường lớn ngập bóng cây, lại đến một ngã rẽ, ngay tại khúc quanh, cô lại đụng phải một người đang đi thẳng tới, Hải Nhạc sợ hãi kêu lên một tiếng, thể trọng khí lực yếu kém, cô tự nhiên bị ngã trên mặt đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, rất xin lỗi, em có bị thương không?” Thanh âm nam sinh ôn nhu êm tai vang lên.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, người vừa đụng vào cô đang áy náy đưa tay về phía trước.

Khi hắn nhìn mặt Tạ Hải Nhạc, bàn tay thất thần dừng lại giữa không trung.

Tạ Hải Nhạc nhìn hắn, bộ dạng rất tuấn tú, ánh mắt dưới đôi mày rậm kia, là một đôi mắt đào hoa tiêu chuẩn, lúc này lại tràn ngập sóng nước mênh mông, Hải Nhạc biết đôi mắt này nhất định có thể mê chết một đồng cô gái thật lớn, nhưng, không bao gồm cô. Bởi vì, tuy bộ dạng hắn rất đẹp, nhưng so với Tạ Thư Dật, cũng sẽ phải ảm đạm thất sắc thôi, cô chưa từng gặp nam nhân nào có bộ dạng so với Tạ Thư Dật còn đẹp hơn, mặc dù linh hồn của hắn là một ác ma, nhưng bộ da của hắn, cho dù là ngôi sao sáng nhất hiện nay, đều chưa chắc có thể so được với hắn.

Bất quá, cái loại khí chất tao nhã toàn thân này, là thứ Tạ Thư Dật không có được. Tạ Hải Nhạc vừa nghĩ, vừa chật vật đứng lên, vỗ vỗ bụi đất sau lưng.

“Tôi không sao.” Cô thản nhiên nói.

“Em là Tạ Hải Nhạc, là em gái của Tạ Thư Dật.” Anh đẹp trai đột nhiên mở miệng nói.

Tạ Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hắn một cái, hắn nhận ra cô, còn quen biết Tạ Thư Dật?

“Anh tên là Hứa Chí Ngạn, anh và anh em học cùng trường, anh, từng tại nhà các em thoáng nhìn thấy em một chút, liền để lại trong anh một ấn tượng khó phai.” Soái ca trên mặt đột nhiên xuất hiện dạt dào một thứ ôn nhu cùng nhiệt tình không tên.

“à” Tạ Hải Nhạc lại bình thản ồ một tiếng.

Trong lòng cô vẫn còn có chút kinh ngạc, bạn học có thể làm cho Tạ Thư Dật đưa về nhà, có thể nói quan hệ của hắn cùng Tạ Thư Dật thật không tệ, tuy rằng cô một khi về đến nhà, chân sẽ không bước ra khỏi cửa, nhất là khi Tạ Thư Dật mang đồng học về nhà, cô lại càng không ra, cô sợ một khi không cẩn thận để Tạ Thư Dật nhìn thấy cô, sẽ khiến cho cô khó xử trước mặt rất nhiều người khác, bất quá, có lẽ vẫn khó tránh khỏi bằng hữu của Tạ Thư Dật nhìn thấy.

Nhưng mà, hắn học ở Năm Châu, làm sao có thể xuất hiện trong sân trường của cô?

Hứa Chí Ngạn như nhìn thấu tâm tư của cô, mỉm cười nói: “Anh tới nơi này, là vì em gái của anh xin phép nghỉ bệnh, em gái của anh là Hứa Nhã Nghiên, em hắn là đã từng nghe nói?”

Hứa Nhã Nghiên? Chính là hoa khôi giảng đường của trường? Tạ Hải Nhạc phát hiện khuỷu tay của mình có điểm đau, nhúu mày.

Hứa Chí Ngạn thấy cô nhú mày, người tinh tế như hần không khỏi chú ý, không nói tiếng nào liền nắm lấy tay cô nhìn một chút, kinh hô một tiếng: “Em chảy máu?”

Tạ Hải Nhạc rút tay về, nói: “Không có việc gì.”

“Sao có thể nói không có việc gì? Anh dẫn em đi phòng y tế!” Hứa Chí Ngạn không để cho cô kháng cự liền kéo cô đi.

“Không được, tôi sẽ muộn.” Tạ Hải Nhạc kháng cự nói.

“Để bác sĩ viết cho em một tờ giấy bệnh.” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Hải Nhạc đành phải đi theo hần vào phòng y tế.

Sau khi Xử lý tốt vết thương, Hứa Chí Ngạn lại vẫn kiên trì muốn đưa cô đến lớp.

“Không cần, tôi không cần anh đi theo.” Tạ Hải Nhạc trực tiếp cự tuyệt.

Hứa Chí Ngạn có chút thất vọng, hần đột nhiên lấy bút bi ra, kéo tay Tạ Hải Nhạc, viết trong lòng bàn tay cô vài con số, dừng lại nói: “Đây là số điện thoại của anh, em nhớ kỹ phải gọi điện thoại cho anh.”

Khi hần nhìn vẻ mặt kháng cự của Tạ Hải Nhạc, thở dài một hơi, nuốt trở lại những lời “Anh chưa từng cho bất kỳ cô gái nào số điện thoại của mình, anh chỉ cho em” sắp ra đến miệng.

“Tôi phải đi.” Tạ Hải Nhạc xoay người liền đi.

Hứa Chí Ngạn nhìn bóng lưng nhỏ bé của cô, trong lòng vô cùng kích động.

Đây là duyên phận sao? Thế mà hần lại đụng phải Tạ Hải Nhạc trong này!

Sinh nhật Tạ Thư Dật hai mươi tuổi, hần cùng với Đông Đế Uy, Sở Lâm Phong cùng đến Tạ gia dự tiệc, ở Tạ gia, hần chỉ liếc nhìn cô một cái, liền giật nảy mình, chỉ tiếc sau lại không còn nhìn thấy cô nữa, hần cũng từng ấp a ấp úng hỏi thăm tạ Thư Dật về cô, nhưng Tạ Thư Dật mang vẻ mặt ghét bỏ căn bản không muốn nhắc đến cô, hần mới biết, Tạ Thư Dật chán ghét cô em gái này, lại càng làm cho hần đối Tạ Hải Nhạc thêm vài phần đồng tình, cũng càng khiến hần yêu mến cô gái chỉ thấy qua một lần này, liếc mắt một cái, chỉ liếc mắt một cái liền làm cho hần từ đó về sau khó quên được, nhất định phải là Tạ Hải Nhạc! Thật không ngờ, thế mà hần lại ở trường trung học Thần Phong đụng phải cô! Hần thực sự cảm tạ em gái đã bảo hần đến xin phép nghỉ bệnh a!

Nhưng mà, liệu cô có gọi điện cho hần không a? Hần bất an suy nghĩ, lưu luyến rời đi Thần Phong.

Tạ Hải Nhạc chán ghét Hứa Chí Ngạn mới vừa rồi viết số điện thoại trong lòng bàn tay cô, hành động của hần, làm cho cô nhớ đến tên Tạ Thư Dật bá đạo đến không thể nói lý kia, bằng hữu của hần cùng hần cũng là hợp cạ a, cô với hần không quen không biết, nhất là bằng hữu của Tạ Thư Dật, cô căn bản không muốn cùng hần có bất kỳ quan hệ nào, cô không chút suy nghĩ đặt tay dưới vòi nước liều mạng chà xát cọ rửa, lòng bàn tay nhỏ bé lại trở về nguyên trạng trắng nõn.

11. Chương 6: Hứa Chí Ngạn

Sau đó, lại như mọi khi trầm mặc, đang lúc trầm mặc, trường học của Hải Nhạc đã hiện ra đằng xa, tài xế lái xe đến cách cổng trường khoảng ba mươi thước, dừng lại, Hải Nhạc chui ra khỏi xe, đóng cửa xe xoay người, nòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không cần tiếp tục đối mặt với hần.

Tài xế vòng xe lại, rời khỏi trường học của Hải Nhạc, đi về phía nơi Tạ Thư Dật đang học Học viện Quốc tế Năm Châu.

Tạ Hải Nhạc chậm rãi đi vào trường, xuyên qua con đường lớn ngập bóng cây, lại đến một ngã rẽ, ngay tại khúc quanh, nòng lại đụng phải một người đang đi thẳng tới, Hải Nhạc sợ hãi kêu lên một tiếng, thể trọng khí lực yếu kém, nòng tự nhiên bị ngã trên mặt đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, rất xin lỗi, em có bị thương không?” Thanh âm nam sinh ôn nhu êm tai vang lên.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, người vừa đụng vào nàng đang áy náy đưa tay về phía trước.

Khi hắn nhìn mặt Tạ Hải Nhạc, bàn tay thất thần dừng lại giữa không trung.

Tạ Hải Nhạc nhìn hắn, bộ dạng rất tuần tú, ánh mắt dưới đôi mày rậm kia, là một đôi mắt đào hoa tiêu chuẩn, lúc này lại tràn ngập sóng nước mênh mông, Hải Nhạc biết đôi mắt này nhất định có thể mê chết một đồng cô gái thật lớn, nhưng, không bao gồm nàng. Bởi vì, tuy bộ dạng hắn rất đẹp, nhưng so với Tạ Thư Dật, cũng sẽ phải ảm đạm thất sắc thôi, nàng chưa từng gặp nam nhân nào có bộ dạng so với Tạ Thư Dật còn đẹp hơn, mặc dù linh hồn của hắn là một ác ma, nhưng bộ da của hắn, cho dù là ngôi sao sáng nhất hiện nay, đều chưa chắc có thể so được với hắn.

Bất quá, cái loại khí chất tao nhã toàn thân này, là thứ Tạ Thư Dật không có được. Tạ Hải Nhạc vừa nghĩ, vừa chật vật đứng lên, vỗ vỗ bụi đất sau lưng.

“Tôi không sao.” Nàng thản nhiên nói.

“Em là em là Tạ Hải Nhạc, là muội muội của Tạ Thư Dật.” Anh đẹp trai đột nhiên mở miệng nói.

Tạ Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hắn một cái, hắn nhận ra nàng, còn quen biết Tạ Thư Dật?

“Anh tên là Hứa Chí Ngạn, anh và ca ca em học cùng trường, anh, từng tại nhà các em thoáng nhìn thấy em một chút, liền để lại trong anh một ấn tượng khó phai.” Soái ca trên mặt đột nhiên xuất hiện dạt dào một thứ ôn nhu cùng nhiệt tình không tên.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc lại bình thản ồ một tiếng.

Trong lòng nàng vẫn còn có chút kinh ngạc, nam đồng học có thể làm cho Tạ Thư Dật đưa về nhà, có thể nói quan hệ của hắn cùng Tạ Thư Dật thật không tệ, tuy rằng nàng một khi về đến nhà, chân sẽ không bước ra khỏi cửa, nhất là khi Tạ Thư Dật mang đồng học về nhà, nàng lại càng không ra, nàng sợ một khi không cẩn thận để Tạ Thư Dật nhìn thấy nàng, sẽ khiến cho nàng khó xử trước mặt rất nhiều người khác, bất quá, có lẽ vẫn khó tránh khỏi bằng hữu của Tạ Thư Dật nhìn thấy.

Nhưng mà, hắn học ở Năm Châu, làm sao có thể xuất hiện trong sân trường của nàng?

Hứa Chí Ngạn như nhìn thấu tâm tư của nàng, mỉm cười nói: “Anh tới nơi này, là vì muội muội của anh xin phép nghỉ bệnh, muội muội của anh là Hứa Nhã Nghiên, em hắn là đã từng nghe nói?”

Hứa Nhã Nghiên? Chính là hoa hậu giảng đường của trường?

12. Chương 6: Thư Tổ Tình

“Đề Uy, cậu đoán xem hôm nay tổ đụng phải ai?” Hứa Chí Ngạn hưng phấn nói với Long Đề Uy.

Long Đề Uy nhìn hắn liếc mắt một cái, nói: “Đụng phải ai? Đối tượng sáng chói cậu vẫn đặc ý, minh tinh xinh đẹp Diễm Diễm tiểu thư gì đó?”

“Không phải, tổ đụng phải em gái của Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc!” Hứa Chí Ngạn sửa lại.

Tạ Thư Dật trùng hợp đi vào phòng nghỉ chuyên dụng của tứ đại thiên vương (1) bọn họ ở Năm Châu vừa vặn nghe được ba chữ “Tạ Hải Nhạc”, không khỏi lên tiếng hỏi: “Tạ Hải Nhạc? Tại sao đột nhiên lại nhắc tới nó?”

Hứa Chí Ngạn không ngờ Tạ Thư Dật đột nhiên xuất hiện, bị dọa hết hồn, biết hắn thật sự không ưa cô muội muội này.

“Nga, không có gì, chỉ là hôm nay ta đi Thần Phong giúp em gái tớ xin phép nghỉ bệnh, đừng phải em của cậu, chỉ vậy thôi.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nga? Chỉ như vậy mà thôi?” Tạ Thư Dật sắc bén nhìn Hứa Chí Ngạn, hần cảm thấy vẻ mặt Hứa Chí Ngạn có điểm cổ quái.

Hứa Chí Ngạn cười cười nói: “Chỉ như vậy, cậu còn muốn thế nào?”

“Nha.” Tạ Thư Dật cũng không truy vấn tiếp.

Hải Nhạc vừa đi vừa lẩm nhẩm từ vựng, vừa chờ xe của cô lại đón.

Lúc này, đột nhiên có một nam sinh chạy như gió đến trước mặt cô, lớn tiếng nói với cô: “Tạ Hải Nhạc, tớ thích bạn!”

Lời thổ lộ đột ngột này làm Hải Nhạc sợ tới mức bước lùi vào trong vài bước.

Mặt nam sinh kia cũng đỏ bừng, xem ra là đã phải lấy dũng khí rất lớn, tay hần vươn thẳng tắp, trong tay lại nhiều hơn một phong thư màu trắng.

“Tình yêu của tớ đối với bạn, toàn bộ đều viết trong thư, bạn nhất định phải đọc thật kĩ.” Nam sinh nói.

Tạ Hải Nhạc không có nhận lá thư này.

Cô cúi đầu, trong lòng thầm tìm kiếm lời cự tuyệt mà nói..., đột nhiên, từ bên hông vươn ra một bàn tay, rút lá thư trên tay nam sinh qua.

“Này! Mày là ai? Tại sao lại lấy đi thư tình của tao tặng cho Hải Nhạc?” Nam sinh tưởng là tình địch, lớn tiếng hỏi.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, chỉ thấy Tạ Thư Dật đứng ở trước mặt nam sinh kia, so với hần cao hơn một cái đầu, chỉ thần nhiên thoáng nhìn nam sinh kia một chút, toàn thân phát ra khí thế càng làm cho nam sinh thêm yếu kém.

“Nói cho tôi biết, cậu là đang thổ lộ với em gái Thân ái của tôi sao?” Hần quơ quơ lá thư trong tay hỏi.

“Dạ, dạ, phải.” Nam sinh vừa nghe là ca ca của Hải Nhạc, trên mặt bỗng hiện đầy mồ hôi.

“Vậy hiện tại tôi thay em gái trả lời, cô ấy hiện tại tuổi còn quá nhỏ, không thích hợp cùng tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh nhà người phong hoa tuyết nguyệt, cắt cho tôi!” Tạ Thư Dật đột nhiên trừng mắt.

Trời ạ, ca ca Tạ Hải Nhạc thật hung dữ a.

Nam sinh sợ tới mức tè ra quần chạy biến.

Tạ Hải Nhạc từ đầu đến cuối đều không nói một tiếng, chỉ trầm mặc nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật xoay người, âm trầm nhìn cô, hơn nữa lỗ mũi lại hừ lạnh một tiếng.

“Lên xe!” Trong kẽ răng phun ra hai chữ.

Tạ Hải Nhạc bị động lên xe, trong lòng cô thật sự rất khó chịu, cảm giác mình là một con rối gỗ bị người ta khống chế, mà sỢ có thể điều khiển toàn thân hoạt động, lại ở trong tay Tạ Thư Dật, những ngày làm rối gỗ như vậy, cô đã trải qua suốt bảy năm! Bảy năm a, 2555 ngày bị hần khống chế như thế!

Đến khi đã lên xe, Tạ Thư Dật rút tờ giấy trong bì thư ra, xem vài lần, lửa giận từ trong mắt chậm rãi bùng lên.

“Hải Nhạc, xin chào, mình tên là Phác Thế Nhân, bạn có thể gọi mình là Thế Nhân, từ lần đầu tiên nhìn thấy bạn, mình đã yêu bạn thật nhiều! Bạn chắc chắn không biết bản thân mình hấp dẫn đến cỡ nào đâu, bởi vì, bạn có vẻ ngoài ngọt ngào như thiên sứ, cũng có nội tâm sâu sắc như nữ thần Trí Tuệ, rất nhiều nam sinh, đều thắm mến bạn, nhưng mà, sự lạnh lùng của bạn làm cho người ta chùn bước, mình cũng là một trong số đó, mình chỉ luôn thắm để ý bạn, lại sắp đến tốt nghiệp, trong lòng mình thật sự rất thống khổ, mình không chịu nổi loại dây vò vì yêu này, mình quyết định sẽ thổ lộ với bạn: mình thích bạn! Thích bạn rất nhiều! Mình thích vẻ mặt bạn lạnh nhạt như hoa cúc, cũng thích bóng lưng bạn như hoa sen cao

ngạo thanh nhã, mình cuối cùng suy nghĩ, khi nào thì, có thể cùng bạn sống vai đứng chung một chỗ, tay nắm tay, ngắm ánh bình minh, xem mặt trời chiều, xem cảnh biển lớn... Hải Nhạc, cho mình một cơ hội, làm bạn gái của mình, được không? Mình chờ đợi trả lời của bạn, dâng lên một viên tâm chân tình _ Phác Thế Nhân.” Tạ Thư Dật dùng ngữ điệu kì quái đọc, nhưng càng đọc tiếp cơn tức càng lớn, cuối cùng đến chỗ tên người Phác Thế Nhân cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi bật ra.

Tạ Hải Nhạc cố tự trấn an, đợi bão táp nổi lên.

“Tạ – Hải – Nhạc!” Tạ Thư Dật đột nhiên lần đến gần mặt Hải Nhạc, khoảng cách chỉ gần ba cm, sau đó, từng chữ từng chữ gọi tên của cô, cũng âm trầm nói: “Xem ra, cô còn có sức quyến rũ rất lớn nha, thật nhiều nam sinh đều thắm mến cô a.”

Hải Nhạc không nói gì, biết lúc này mở miệng vô luận nói cái gì đều là sai.

13. Chương 7: Số Điện Thoại

Tạ Hải Nhạc phát hiện khuỷu tay của mình có điểm đau, nhú mào.

Hứa Chí Ngạn thấy nàng nhú mào, người tinh tế như hắc không khỏi chú ý, không nói tiếng nào liền nắm lấy tay nàng nhìn một chút, kinh hô một tiếng: “Em chảy máu?”

Tạ Hải Nhạc rút tay về, nói: “Không có việc gì.”

“Sao có thể nói không có việc gì? Anh dẫn em đi phòng y tế!” Hứa Chí Ngạn không để cho nàng kháng cự liền kéo nàng đi.

“Không được, tôi sẽ muộn.” Tạ Hải Nhạc kháng cự nói.

“Để bác sĩ viết cho em một tờ giấy bệnh.” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Hải Nhạc đành phải đi theo hắc vào phòng y tế.

Sau khi Xử lý tốt vết thương, Hứa Chí Ngạn lại vẫn kiên trì muốn đưa nàng đến lớp.

“Không cần, tôi không cần anh đi theo.” Tạ Hải Nhạc trực tiếp cự tuyệt.

Hứa Chí Ngạn có chút thất vọng, hắc đột nhiên lấy bút bi ra, kéo tay Tạ Hải Nhạc, viết trong lòng bàn tay nàng vài con số, dừng lại nói: “Đây là số điện thoại của anh, em nhớ kỹ phải gọi điện thoại cho anh.”

Khi hắc nhìn vẻ mặt kháng cự của Tạ Hải Nhạc, thở dài một hơi, nuốt trở lại những lời “Anh chưa từng cho bất kỳ cô gái nào số điện thoại của mình, anh chỉ cho em” sắp ra đến miệng.

“Tôi phải đi.” Tạ Hải Nhạc xoay người liền đi.

Hứa Chí Ngạn nhìn bóng lưng nhỏ bé của nàng, trong lòng vô cùng kích động.

Đây là duyên phận sao? Thế mà hắc lại đụng phải Tạ Hải Nhạc trong này!

Sinh nhật Tạ Thư Dật hai mươi tuổi, hắc cùng với Đông Đế Uy, Sở Lâm Phong cùng đến Tạ gia dự tiệc, ở Tạ gia, hắc chỉ liếc nhìn nàng một cái, liền giật nảy mình, chỉ tiếc sau lại không còn nhìn thấy nàng nữa, hắc cũng từng ấp a ấp úng hỏi thăm tạ Thư Dật về nàng, nhưng Tạ Thư Dật mang vẻ mặt ghét bỏ căn bản không muốn nhắc đến nàng, hắc mới biết, Tạ Thư Dật chán ghét cô muội muội này, lại càng làm cho hắc đối Tạ Hải Nhạc thêm vài phần đồng tình, cũng càng khiến hắc yêu mến cô gái chỉ thấy qua một lần này, liếc mắt một cái, chỉ liếc mắt một cái liền làm cho hắc từ đó về sau khó quên được, nhất định phải là Tạ Hải Nhạc! Thật không ngờ, thế mà hắc lại ở Thần Phong Quốc trung đụng phải nàng! Hắc thực sự cảm tạ muội muội đã bảo hắc đến xin phép nghỉ bệnh a!

Nhưng mà, liệu nàng có gọi điện cho hắc không a? Hắc bất an suy nghĩ, lưu luyến rời đi Thần Phong.

Tạ Hải Nhạc chán ghét Hứa Chí Ngạn mới vừa rồi viết số điện thoại trong lòng bàn tay nàng, hành động của hắn, làm cho nàng nhớ đến tên Tạ Thư Dật bá đạo đến không thể nói lý kia, bằng hữu của hắn cùng hắn cũng là hợp cạ a, nàng với hắn không quen không biết, nhất là bằng hữu của Tạ Thư Dật, nàng căn bản không muốn cùng hắn có bất kỳ quan hệ nào, nàng không chút suy nghĩ đặt tay dưới vòi nước liêu mạng chà xát cọ rửa, lòng bàn tay nhỏ bé lại trở về nguyên trạng trắng nõn.

“Đế Uy, người đoán xem hôm nay ta đụng phải ai?” Hứa Chí Ngạn hưng phấn nói với Long Đế Uy.

Long Đế Uy nhìn hắn liếc mắt một cái, nói: “Đụng phải ai? Đối tượng sáng chói người vẫn đặc ý, minh tinh xinh đẹp Diễm Diễm tiểu thư gì đó?”

“Không phải, ta đụng phải muối muối của Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc!” Hứa Chí Ngạn sửa lại.

Tạ Thư Dật trùng hợp đi vào phòng nghỉ chuyên dụng của tứ đại thiên vương (1) bọn họ ở Năm Châu vừa vặn nghe được ba chữ “Tạ Hải Nhạc”, không khỏi lên tiếng hỏi: “Tạ Hải Nhạc? Tại sao đột nhiên lại nhắc tới nàng?”

14. Chương 7: Cô Không Xứng Gọi Ông Ấy Là Cha

“Cô có vẻ ngoài ngọt ngào như thiên sứ, cũng có nội tâm sâu sắc như nữ thần Trí Tuệ, muối muối Thân ái, đây là cô sao? Hắn nói chính là cô sao?” Tạ Thư Dật lại nâng cằm Tạ Hải Nhạc lên, bắt buộc cô đối diện với ánh mắt của hắn

.

“Nhưng vì cái gì tôi lại nhìn thấy không giống đây? Tôi cảm thấy bề ngoài cô lớn lên buồn nôn như Medusa, một đầu mọc toàn rắn độc, nam nhân đều chết dưới miệng rắn của cô, tựa như mẹ cô, liều chết cắn lấy ba tôi!” Tạ Thư Dật đột nhiên nắm lấy tóc cô, hung tợn nhìn cô, “Cô, cũng có tâm địa độc ác như Medusa, nam nhân, chỉ cần gặp ánh mắt ác độc này của cô, liền biến thành người đá ngây ngốc, Tạ Hải Nhạc, tôi căm ghét cô, cô không thể biết tôi căm ghét cô tới mức nào đâu, cô là con gái hồ ly tinh sinh ra nuôi dưỡng, không xứng có được tình yêu của nam nhân! Cô còn ở Tạ gia của tôi một ngày, đừng mơ được tình yêu thực sự của nam nhân! Tôi sẽ không cho phép!”

Ẩn nhẫn thống khổ da đầu truyền đến từng đợt đau đớn, Hải Nhạc cắn chặt khớp hàm không kêu đau.

“Tạ Thư Dật, anh không thích tôi và mẹ tôi, đi nói với cha, để tôi với mẹ rời đi được không? Tôi cũng không nghĩ ở lại Tạ gia sống cái loại cuộc sống ăn nhờ ở đậu này.” Cô nhìn Tạ Thư Dật nói, trong đôi mắt to trong suốt, nước mắt chậm rãi lăn xuống.

Tạ Thư Dật nhìn đôi mắt bi thương của cô, trong một khoảnh khắc, hắn lại cảm thấy đôi mắt này thật là đẹp, thật là mê hoặc, trong ánh mắt này, không nên là bi thương, mà phải là ánh mắt ôn nhu và hạnh phúc mới đúng.

Hắn lắc lắc đầu, đem suy nghĩ vớ vẩn đánh bay mất, hắn có chút tức giận, thật không ngờ, nước mắt của nữ nhân thật có thể dẫn động trái tim nam nhân! Cô ta thể hiện loại bộ dạng diễm đam đáng yêu này, là muốn hắn mềm lòng buông tha cho cô sao? Cô ta cho hắn là đứa trẻ con chắc?

Hắn quyết tâm sắt đá, “Ba” cho nàng một cái tát.

“Tiểu tiện nhân, ở trước mặt tôi, cô gọi ông ta là cha? Ông ta không phải cha của cô! Cô không phải là con gái ruột của cha tôi, cô không xứng gọi ông ta là cha, chỉ có tôi mới là con ông ấy! Mẹ cô đoạt đi lão công của mẹ tôi rồi, cô còn muốn cùng tôi giành cha phải không? Đừng tưởng rằng cô gọi ông ta là cha, ông ta sẽ là cha của cô! Hừ hừ, muốn rời khỏi Tạ gia, vấn đề là mẹ cô lại không đi a, tôi đuổi bà ta đi như vậy, bà ta lại không đi a! Trì Hải Nhạc, mẹ cô ở nhà của tôi ngốc có bao nhiêu vui vẻ, tôi liền muốn cô sống không bằng chết nhiều chừng ấy! Ba tôi cho cô bao nhiêu sủng ái, tôi liền muốn trên người cô có bấy nhiêu thống khổ! Mẹ cô, vì chính hạnh phúc của bà ta, cũng không biết con gái của mình mấy năm nay sống như thế

nào, Tạ Hải Nhạc, mẹ cô cướp đi của mẹ tôi và tôi thứ gì, tôi muốn từ trên người cô đòi lại! Đời này, cô nên ngoan ngoãn sống ở Tạ gia, làm món đồ chơi cho bọn thiếu gia đi, chờ ngày nào đó bọn thiếu gia chơi chán cô món đồ chơi này, tôi sẽ thả cho cô một con đường sống, chẳng qua, mẹ cô một ngày còn ở Tạ gia của tôi, cô sẽ một ngày làm con rối của bọn thiếu gia, cô sẽ ngoan ngoãn để cho tôi dặt mũi, muốn cô đi hướng nào, cô liền đi hướng ấy, muốn cô làm cái gì, cô phải làm cái đấy!” Tạ Thư Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tạ Hải Nhạc ôm khuôn mặt đau nhức, nước mắt trong mắt chưa từng ngừng rơi.

“Mẹ, mẹ, người có biết con gái của người, trôi qua là cái ngày như thế nào không? Mẹ, mẹ, chúng ta rời khỏi Tạ gia được không? Được không?” Trong lòng cô bi thiết.

“Tạ Thư Dật, một ngày nào đó, những thống khổ anh tặng cho tôi, tôi sẽ còn quay về trả lại cho anh!” Tạ Hải Nhạc cố gắng trừng lớn hai mắt đầm lệ, nói với Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật khinh thường nhìn cô: “Bằng cô? Chỉ bằng cô? Có gan, đi nói cho mẹ cô nghe, tôi đối xử với cô như thế nào! Nếu cô có thể nói ra khỏi miệng, tôi mới tin cô có thể đem thống khổ tôi tặng cho cô trả lại!”

Nước mắt lại tràn mi, hấn chính là bắt được cái nhược điểm này của cô, mới không kiêng nể gì đối xử với cô như vậy!

Cô đúng là không dám đem chuyện hấn làm với cô, nói cho mẹ, mẹ thương cô như vậy, nếu biết Tạ Thư Dật lại ở sau lưng đối đãi con gái bảo bối của bà như thế, bà chắc chắn sẽ điên mất! Cũng chắc chắn sẽ mang cô rời khỏi Tạ gia, rồi đi báo Tạ mà bà yêu!

Mẹ thật vất vả mới hạnh phúc như vậy, bác Tạ yêu mẹ như vậy, cô sao có thể đi phá hạnh phúc có được không dễ dàng này? Cho nên, cô lại thống khổ, cho dù không còn cách nào chịu được, đều phải vì mẹ, mà chịu được trôi qua!

15. Chương 8: Thổ Lộ

Hứa Chí Ngạn không ngờ Tạ Thư Dật đột nhiên xuất hiện, bị dọa hết hồn, biết hấn thật sự không ưa cô muội muội này.

“Nga, không có gì, chỉ là hôm nay ta đi Thần Phong giúp muội muội ta xin phép nghỉ bệnh, đừng phải muội muội của người, chỉ vậy thôi.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nga? Chỉ như vậy mà thôi?” Tạ Thư Dật sắc bén nhìn Hứa Chí Ngạn, hấn cảm thấy vẻ mặt Hứa Chí Ngạn có điểm cổ quái.

Hứa Chí Ngạn cười cười nói: “Chỉ như vậy, người còn muốn thế nào?”

“Nha.” Tạ Thư Dật cũng không truy vấn tiếp.

Hải Nhạc vừa đi vừa lăm nhăm từ vụng, vừa chờ xe của nàng lại đón.

Lúc này, đột nhiên có một nam sinh chạy như gió đến trước mặt nàng, lớn tiếng nói với nàng: “Tạ Hải Nhạc, tớ thích bạn!”

Lời thổ lộ đột ngột này làm Hải Nhạc sợ tới mức bước lùi vào trong vài bước.

Mặt nam sinh kia cũng đỏ bừng, xem ra là đã phải lấy dũng khí rất lớn, tay hấn vươn thẳng tắp, trong tay lại nhiều hơn một phong thư màu trắng.

“Tình yêu của tớ đối với bạn, toàn bộ đều viết trong thư, bạn nhất định phải đọc thật kĩ.” Nam sinh nói.

Tạ Hải Nhạc không có nhận lá thư này.

Nàng cúi đầu, trong lòng thăm tìm kiếm lời cự tuyệt mà nói..., đột nhiên, từ bên hông vườn ra một bàn tay, rút lá thư trên tay nam sinh qua.

“Này ! Mày là ai? Tại sao lại lấy đi thư tình của tao tặng cho Hải Nhạc?” Nam sinh tưởng là tình địch, lớn tiếng hỏi.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, chỉ thấy Tạ Thư Dật đứng ở trước mặt nam sinh kia, so với hắn cao hơn một cái đầu, chỉ thần nhiên thoáng nhìn nam sinh kia một chút, toàn thân phát ra khí thế càng làm cho nam sinh thêm yếu kém.

“Nói cho tôi biết, cậu là đang thổ lộ với muội muội Thân ái của tôi sao?” Hắn quơ quơ lá thư trong tay hỏi.

“Dạ, dạ, phải.” Nam sinh vừa nghe là ca ca của Hải Nhạc, trên mặt bỗng hiện đầy mồ hôi.

“Vậy hiện tại tôi thay em gái trả lời, cô ấy hiện tại tuổi còn quá nhỏ, không thích hợp cùng tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh nhà người phong hoa tuyết nguyệt, cắt cho tôi!” Tạ Thư Dật đột nhiên trừng mắt.

Trời ạ, ca ca Tạ Hải Nhạc thật hung dữ a.

Nam sinh sợ tới mức tè ra quần chạy biến.

Tạ Hải Nhạc từ đầu đến cuối đều không nói một tiếng, chỉ trầm mặc nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật xoay người, âm trầm nhìn nàng, hơn nửa lỗ mũi lại hừ lạnh một tiếng.

“Lên xe!” Trong kẽ răng phun ra hai chữ.

16. Chương 8: Tầng Hầm Ngầm

Trở lại Tạ gia, Tạ Thư Dật lôi Tạ Hải Nhạc từ trên xe xuống, từng bước không ngừng đẩy Tạ Hải Nhạc đi tới gian phòng dưới lòng đất.

“Đi vào cho tôi!” Tạ Thư Dật thô lỗ đẩy cô vào tầng hầm ngầm, “Loảng xoảng” một tiếng đóng khóa, tuyệt không bận tâm lời khuyên can của vú La đi theo.

“Thiếu gia, tiểu thư lại làm sai cái gì? Cậu lại nhốt cô ấy vào tầng hầm ngầm?” Vú La hỏi Tạ Thư Dật.

“Trông cô ta cho tôi! Đừng tưởng tôi là do bà nuôi lớn, thì có quyền quản chuyện của tôi! Tránh ra!” Tạ Thư Dật đẩy vú La một cái, “Còn có, không được đưa cơm tối cho ả ta ăn, nếu để cho tôi nhìn thấy, vú La, bà cũng đừng nghĩ còn tiếp tục ở lại Tạ gia! Tiểu Lệ sẽ là kết cục của bà!”

Vừa nhắc tới Tiểu Lệ, Hải Nhạc, vú La đều tuyệt vọng.

Tiểu Lệ là cô hầu gái ở Tạ gia, so với Hải Nhạc lớn hơn ba tuổi, từ nhỏ bị đưa tới Tạ gia, Hải Nhạc cũng chỉ thân cận với cô ấy một chút, mà Tiểu Lệ, bởi vì không quen nhìn Tạ Thư Dật đối xử với Hải Nhạc như vậy, nói vài câu bảo vệ Hải Nhạc, kết quả, về sau Tạ Thư Dật thừa dịp cha hắn cùng mẹ Hải Nhạc không có ở nhà nói Tiểu Lệ gặp hắn, làm cho Tiểu Lệ mang tội danh đặc tội thiếu gia, bị đuổi ra khỏi Tạ gia, lúc sắp đi, Tiểu Lệ ôm Tạ Hải Nhạc khóc lớn: “Tôi không sợ có tội danh như vậy, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, chỉ là về sau cuộc sống của cô sẽ như thế nào đây? Tiểu thư, cô là người tốt như vậy, tại sao lại phải trải qua cuộc sống như thế này? Tiểu Lệ về sau lại không thể ở bên cô, cô sống như thế nào đây?”

Tạ Hải Nhạc cũng chỉ có thể ôm cô ta khóc: “Em sẽ có lúc rời đi thôi, chờ em lớn lên, em sẽ rời đi thôi, em sẽ đi tìm chị.”

Tiểu Lệ cứ như vậy rời khỏi Tạ gia, lúc trước chưa từng có người dám trông nom thiếu gia, sau, cũng không dám quản hắn nữa, càng không có người nào dám đồng tình tiểu thư, chỉ có vú La, dù sao Tạ Thư Dật là bà từ nhỏ một tay nuôi lớn, Tạ Thư Dật đối với bà chút cảm tình, mới dám ra mặt nói với hắn vài câu.

Tạ Thư Dật ngênh ngang rời đi.

Vú La thở dài một hơi, nói với Hải Nhạc: “Tiểu thư, cô ủy khuất.”

Hải Nhạc cười cười: “Không sao, vú La, tôi quen rồi.”

Vú La lau nước mắt ẩm ướt nơi khóe mắt, bà thật sự tội nghiệp tiểu thư, một cô gái nhu thuận như vậy đáng yêu như vậy, vốn nên có một thời thơ ấu và thiếu niên tươi đẹp, nhưng mà, cô vẫn sống dưới bóng ma của Tạ Thư Dật, nhưng mà, đồng tình thì đồng tình, bà cũng không dám mạo hiểm vứt bỏ công việc giúp Hải Nhạc, thiếu gia âm tàn, mỗi người đều đã thấy được.

“Kỳ thật, thiếu gia trước đây không phải như thế, từ nhỏ được hưởng nền giáo dục cao quý, cậu ấy có không biết bao nhiêu nhã nhận thiện lương, tôi vẫn nhớ khi cậu đứng trong phòng khách kéo đàn violon cho khác nghe, cô không biết, khi đó thiếu gia thật đúng là người gặp người thích a, đáng tiếc, sau lại cơ hồ biến thành một người khác, tiểu thư, bản tính thiếu gia không xấu, chỉ là bởi vì phu nhân, không, đại phu nhân rời đi, cho cậu một cú sốc rất lớn, cậu ấy mới biến thành như vậy, tiểu thư, cô phải kiên cường a, cô nhịn vài năm, chỉ thêm vài năm nữa, đến lúc đó, cô thi đậu đại học, cách nơi này rất xa, cô liền giải thoát rồi, mà phu nhân, sẽ rất hạnh phúc, bà sẽ vì có một người con gái như cô mà cảm thấy vinh quang.” Vú La đối với Hải Nhạc đang ở trong phòng, thành khẩn nói.

“Con biết, vú La, cảm ơn bà.” Hải Nhạc xúc động trả lời, “Bà đi đi, nếu bà ở trong này lâu, anh ta sẽ phát giận, bà đi đi.”

Vú La thở dài rời đi.

Tạ Hải Nhạc bật đèn lên, nhìn chung quanh tầng hầm ngẫm một chút, chỗ này, cô đã một thời gian chưa đến đây, trên mặt bàn trải một tầng tro bụi thật dày, tầng hầm ngẫm, trừ bỏ phòng ngủ, là nơi cô thường ở nhất, khi lần đầu tiên tới nơi này, tối đen dọa cô sợ tới mức ngất đi, lần thứ hai, có được đèn điện, nhìn đến chuột cống, cô lại bị dọa ngất tiếp, lần thứ ba, đêm đó sét đánh, cô thiếu chút nữa bị sợ đến phát điên, sau lại còn tự nhiên sốt cao, sau khi mẹ trở về, thấy cô nóng sốt nghiêm trọng như vậy, gấp đến độ không biết phải làm gì, đến cuối cùng, mới được một vị đại sư đến chỗ ở, đại sư nói cô là bị kinh hách làm cho nguyên thần không thể trở về vị trí cũ, cho cô uống nước của một đạo phù, lại đeo trên cổ cô một cái ngọc phù, nghe nói là thông quang ngọc phù, dùng để trừ tà, kỳ quái, không biết là đúng dịp hay là hữu dụng thật, Hải Nhạc lại hết sốt, chỉ cần ai vừa nhắc tới tầng hầm ngẫm, cô liền sợ tới mức run lên, nhưng mà, càng về sau, cô lại chậm rãi thành thói quen rồi, lá gan của cô, đã bị dọa cho phát lớn, điểm này, còn muốn cảm tạ Tạ Thư Dật nữa.

Cô buông túi sách quét tro bụi trên bàn cho sạch, sau đó lấy bài tập ra, hết sức chuyên chú làm bài, cô nhất định phải cố gắng, nhất định phải thi đậu trường trung học nữ mà cô ngưỡng mộ kia.

Đến khi cô ngẩng đầu lên lần nữa, trời bên ngoài đã tối lại.

Cô nâng lên cổ tay bị đau do viết nhiều xoay xoay hạ xuống, đứng lên, nhìn lên ánh sao sáng chấm đất ngoài cửa sổ tầng hầm, khi nào thì cô có thể giống ngôi sao kia cách Tạ gia thật xa? Cách Tạ Thư Dật thật xa?

Lúc này bụng đột nhiên réo lên, Tạ Hải Nhạc sờ sờ cái bụng, xem ra, đêm nay lại phải đói bụng.

Cô thở dài một hơi, lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân thật khê.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Có người nhẹ nhàng gọi nàng, là vú La.

Tạ Hải Nhạc vội vàng đi tới.

“Vú La, bà lại đây làm gì? Vạn nhất bị anh ta thấy được, làm sao bây giờ?” Tạ Hải Nhạc hạ giọng nói.

“Tiểu thư, ăn mau chút, cô đã gầy yếu như vậy, cơ thể đang trưởng thành, sao có thể không ăn cái gì chứ?” Vú La cố gắng kiềm mũi chân, đem một bao giấy dầu xuyên qua song sắt đưa cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc chỉ đành phải nhận lấy.

“Vú La, cảm ơn bà.”

“Nhanh ăn đi, đứa nhỏ, ăn xong nhớ kĩ dùng giấy dầu bọc xương lại bỏ trong túi xách, đừng để cho thiếu gia thấy được.” La mẫu dặn nói.

“Con biết, vú La, bà mau trở về, đừng để cho hắc phát hiện ra.” Hải Nhạc nói.

Sau khi vú La rời đi, Hải Nhạc nhanh chóng mở bao giấy dầu ra, bên trong là một con gà nướng.

Cô bẻ một cái đùi gà, chậm rãi ăn.

Hắn nghĩ đem nhốt cô vào phòng tối, cô sẽ sợ sao? Cô cũng đã sớm không còn sợ, hơn nữa, hắn đối xử ác với cô, cô có thể chịu được mãi thế này, bởi vì, cô sắp có thể giương cánh bay cao rồi, sau khi thi vào trường cao đẳng, cô có thể vào trường học cô thích, nàng muốn vào trường học nào, mẹ và bác Tạ cũng sẽ tuyệt đối đồng ý.

17. Chương 9: Hắn Nói Chính Là Cô Sao?

Tạ Hải Nhạc bị động lên xe, trong lòng nàng thật sự rất khó chịu, cảm giác mình là một con rối gỗ bị người ta khống chế, mà sợi có thể điều khiển toàn thân hoạt động, lại ở trong tay Tạ Thư Dật, những ngày làm rối gỗ như vậy, nàng đã trải qua suốt bảy năm! Bảy năm a, 2555 ngày bị hắn khống chế như thế!

Đến khi đã lên xe, Tạ Thư Dật rút tờ giấy trong bì thư ra, xem vài lần, lửa giận từ trong mắt chậm rãi bùng lên.

“Hải Nhạc, xin chào, mình tên là Phác Thế Nhân, bạn có thể gọi mình là Thế Nhân, từ lần đầu tiên nhìn thấy bạn, mình đã yêu bạn thật nhiều! Bạn chắc chắn không biết bản thân mình hấp dẫn đến cỡ nào đâu, bởi vì, bạn có vẻ ngoài ngọt ngào như thiên sứ, cũng có nội tâm sâu sắc như nữ thần Trí Tuệ, rất nhiều nam sinh, đều thầm mến bạn, nhưng mà, sự lạnh lùng của bạn làm cho người ta chùn bước, mình cũng là một trong số đó, mình chỉ luôn thầm để ý bạn, lại sắp đến tốt nghiệp, trong lòng mình thật sự rất thông khổ, mình không chịu nổi loại dây vô vì yêu này, mình quyết định sẽ thổ lộ với bạn: mình thích bạn! Thích bạn rất nhiều! Mình thích vẻ mặt bạn lạnh nhạt như hoa cúc, cũng thích bóng lưng bạn như hoa sen cao ngạo thanh nhã, mình cuối cùng suy nghĩ, khi nào thì, có thể cùng bạn sống vai đứng chung một chỗ, tay nắm tay, ngắm ánh bình minh, xem mặt trời chiều, xem cảnh biển lớn... Hải Nhạc, ình một cơ hội, làm bạn gái của mình, được không? Mình chờ đợi trả lời của bạn, dâng lên một viên tám chân tình _ Phác Thế Nhân.” Tạ Thư Dật dùng ngữ điệu kì quái đọc, nhưng càng đọc tiếp cơn tức càng lớn, cuối cùng đến chỗ tên người Phác Thế Nhân cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi bật ra.

Tạ Hải Nhạc cố tự trấn an, đợi bão táp nổi lên.

“Tạ – Hải – Nhạc!” Tạ Thư Dật đột nhiên lấn đến gần mặt Hải Nhạc, khoảng cách chỉ gần ba cm, sau đó, từng chữ từng chữ gọi tên của nàng, cũng âm trầm nói: “Xem ra, cô còn có sức quyến rũ rất lớn nha, thật nhiều nam sinh đều thầm mến cô a.”

Hải Nhạc không nói gì, biết lúc này mở miệng vô luận nói cái gì đều là sai.

“Cô có vẻ ngoài ngọt ngào như thiên sứ, cũng có nội tâm sâu sắc như nữ thần Trí Tuệ, muội muội Thân ái, đây là cô sao? Hắn nói chính là cô sao?” Tạ Thư Dật lại nâng cằm Tạ Hải Nhạc lên, bắt buộc nàng đối diện với ánh mắt của hắn.

“Nhưng vì cái gì tôi lại nhìn thấy không giống đây? Tôi cảm thấy bề ngoài cô lớn lên buồn nôn như Medusa, một đầu mọc toàn rắn độc, nam nhân đều chết dưới miệng rắn của cô, tựa như mẹ cô, liều chết cắn lấy ba tôi!” Tạ Thư Dật đột nhiên nắm lấy tóc nàng, hung tợn nhìn nàng, “Cô, cũng có tâm địa độc ác như Medusa, nam nhân, chỉ cần gặp ánh mắt ác độc này của cô, liền biến thành người đá ngây ngốc, Tạ Hải Nhạc, tôi căm ghét cô, cô không thể biết tôi căm ghét cô tới mức nào đâu, cô là con gái hồ ly tinh sinh ra nuôi dưỡng, không xứng có được tình yêu của nam nhân! Cô còn ở Tạ gia của tôi một ngày, đừng mơ được tình yêu thực sự của nam nhân! Tôi sẽ không cho phép!”

Ấn nhẫn thống khổ da đầu truyền đến từng đợt đau đớn, Hải Nhạc cắn chặt khớp hàm không kêu đau.

“Tạ Thư Dật, anh không thích tôi và mẹ tôi, đi nói với cha, để tôi với mẹ rời đi được không? Tôi cũng không nghĩ ở lại Tạ gia sống cái loại cuộc sống ăn nhờ ở đậu này.” Nàng nhìn Tạ Thư Dật nói, trong đôi mắt to trong suốt, nước mắt chậm rãi lăn xuống.

Tạ Thư Dật nhìn đôi mắt bi thương của nàng, trong một khoảnh khắc, hắn lại cảm thấy đôi mắt này thật là đẹp, thật là mê hoặc, trong ánh mắt này, không nên là bi thương, mà phải là ánh mắt ôn nhu và hạnh phúc mới đúng.

Hắn lắc lắc đầu, đem suy nghĩ vớ vẩn đánh bay mất, hắn có chút tức giận, thật không ngờ, nước mắt của nữ nhân thật có thể dả động trái tim nam nhân! Cô ta thể hiện loại bộ dạng điềm đạm đáng yêu này, là muốn hắn mềm lòng buông tha cho cô sao? Cô ta cho hắn là tiểu nam hài chắc?

Hắn quyết tâm sắt đá, “Ba” cho nàng một cái tát.

“Tiểu tiện nhân, ở trước mặt tôi, cô gọi ông ta là cha? Ông ta không phải cha của cô! Cô không phải là con gái ruột của cha tôi, cô không xứng gọi ông ta là cha, chỉ có tôi mới là con ông ấy! Mẹ cô đoạt đi lão công của mẹ tôi rồi, cô còn muốn cùng tôi giành cha phải không? Đừng tưởng rằng cô gọi ông ta là cha, ông ta sẽ là cha của cô! Hừ hừ, muốn rời khỏi Tạ gia, vấn đề là mẹ cô lại không đi a, tôi đuổi bà ta đi như vậy, bà ta lại không đi a! Trừ Hải Nhạc, mẹ cô ở nhà của tôi ngốc có bao nhiêu vui vẻ, tôi liền muốn cô sống không bằng chết nhiều chừng ấy! Ba tôi cho cô bao nhiêu sủng ái, tôi liền muốn trên người cô có bấy nhiêu thống khổ! Mẹ cô, vì chính hạnh phúc của bà ta, cũng không biết con gái của mình mấy năm nay sống như thế nào, Tạ Hải Nhạc, mẹ cô cướp đi của mẹ tôi và tôi thứ gì, tôi muốn từ trên người cô đòi lại! Đời này, cô nên ngoan ngoãn sống ở Tạ gia, làm món đồ chơi cho bổn thiếu gia đi, chờ ngày nào đó bổn thiếu gia chán cô món đồ chơi này, tôi sẽ thả cho cô một con đường sống, chẳng qua, mẹ cô một ngày còn ở Tạ gia của tôi, cô sẽ một ngày làm con rối của bổn thiếu gia, cô sẽ ngoan ngoãn để cho tôi dặt mũi, muốn cô đi hướng nào, cô liền đi hướng ấy, muốn cô làm cái gì, cô phải làm cái đấy!” Tạ Thư Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tạ Hải Nhạc ôm khuôn mặt đau nhức, nước mắt trong mắt chưa từng ngừng rơi.

“Mẹ, mẹ, người có biết con gái của người, trôi qua là cái ngày như thế nào không? Mẹ, mẹ, chúng ta rời khỏi Tạ gia được không? Được không?” Trong lòng nàng bi thiết.

“Tạ Thư Dật, một ngày nào đó, những thống khổ anh tặng cho tôi, tôi sẽ còn quay về trả lại cho anh!” Tạ Hải Nhạc cố gắng trừng lớn hai mắt đầm lệ, nói với Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật khinh thường nhìn nàng: “Bằng cô? Chỉ bằng cô? Có gan, đi nói ẹ cô nghe, tôi đối xử với cô như thế nào! Nếu cô có thể nói ra khỏi miệng, tôi mới tin cô có thể đem thống khổ tôi tặng cho cô trả lại!”

Nước mắt lại tràn mi, hắn chính là bắt được cái nhược điểm này của nàng, mới không kiêng nể gì đối xử với nàng như vậy!

Nàng đúng là không dám đem chuyện hắn làm với nàng, nói ẹ, mẹ thương nàng như vậy, nếu biết Tạ Thư Dật lại ở sau lưng đối đãi nữ nhi bảo bối của nàng như thế, bà chắc chắn sẽ điên mất! Cũng chắc chắn sẽ mang nàng rời khỏi Tạ gia, rời đi Tạ bá bá mà bà yêu!

Mẹ thật vất vả mới hạnh phúc như vậy, Tạ bá bá yêu mẹ như vậy, nàng sao có thể đi phá hạnh phúc có được không dễ dàng này? Cho nên, nàng lại thống khổ, cho dù không còn cách nào chịu được, đều phải vì mẹ, mà chịu được trôi qua!

18. Chương 9: Cách Chơi Mới Để Cô Hận Tôi!

Buổi tối, cô quần một cái chăn lông mỏng manh, liền co người nằm trên một cái sô pha bỏ đi cả đêm.

Đến sáng ngày thứ hai, Hải Nhạc cũng tỉnh lại giữa tiếng chim hót sáng sớm, nhưng cô chỉ có thể chờ đợi Tạ Thư Dật lại đây mở cửa mới có thể đi ra.

Cô một bên lặng lẽ học bài, một bên đợi Tạ Thư Dật đến.

Nghe tiếng bước chân nhịp nhàng truyền đến, cô lặng yên ngưng tiếng lật sách.

Sau đó là âm thanh mở khóa, cửa xôn xao một tiếng đã được mở ra.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn cô một cái, duỗi lưng mệt mỏi hỏi: “Muội muội thân ái, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Còn được.” Tạ Hải Nhạc trả lời.

“Còn được?” Tạ Thư Dật đi đến bên cạnh Tạ Hải Nhạc, đánh giá cô, “Cái gì gọi là còn được?”

“Còn được chính là còn được.” Tạ Hải Nhạc nói, “Nếu anh không hiểu cái đó, có thể ngủ ở chỗ này cả đêm thử xem, sẽ biết cái gì gọi là còn được.”

Tạ Thư Dật không giận ngược lại cười.

“Muội muội thân ái, tôi phát hiện cô bây giờ càng ngày càng không dễ chơi rồi, có phải hay không cô cũng bắt đầu vào thời kì nổi loạn, như vậy cũng không hay nha.” Tạ Thư Dật đứng trước mặt Hải Nhạc, từ trên cao nhìn xuống cô nói.

Tạ Hải Nhạc không hề hé răng, cô cảm thấy, cô hiện tại không phải là sợ hắn, mà là đang tội nghiệp cho hắn.

Một người vọng tưởng nhờ tra tấn cô để đạt được nội tâm bình ổn, hắn làm sao có thể hạnh phúc đây?

“Xem ra, ở trong phòng tối này đã không thể làm cho cô sợ hãi phải không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Hải Nhạc vẫn không trả lời, cô hỏi: “Tôi có thể rời đi chưa?”

Tạ Thư Dật âm u nhìn cô nói: “Nói cho tôi biết, vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy?”

“Bởi vì trong tâm tôi không có hận.” Tạ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật giật mình.

Không hận? Hắn đều đối xử với cô như vậy, chẳng lẽ, cô không hận hắn sao?

“Ý của cô là, cô cũng không hận tôi sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh hi vọng tôi hận anh sao?” Tạ Hải Nhạc hỏi lại.

“Cô” Tạ Thư Dật đột nhiên bị cô làm cho nghẹn họng, hắn hi vọng hay không hy vọng cô hận hắn, hắn thật ra lại chưa từng suy nghĩ vấn đề này.

Hắn hi vọng cô hận hắn sao? Hi vọng sao?

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười.

“Cô không hận tôi, là bởi vì nôm tính đã ăn vào trong xương tủy, loại con gái như cô, đã sớm quen tất cả những gì tôi đối với cô, cô đã cảm thấy đương nhiên rồi, chính xác, là tôi thuần dưỡng cô, cô là con chó thật nghe lời, tôi bảo cô làm cái gì cô sẽ đi làm cái đấy.” Hắn cố tình gây sự nói.

Nhưng nội tâm hắn vẫn bị lời nói của Hải Nhạc làm loạn, muội muội thân ái của hắn, trong xương tủy, là không thể nào khuất phục hắn, chỉ là vì bận tâm đến mẹ, hắn có thể đối với cô muốn làm gì thì làm!

“Tùy anh nói gì thì nói, tôi không quan tâm.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Xem ra, phải tìm cách chơi mới rồi, trò chơi cũ kỹ này, cô quen rồi, tôi cũng đã chơi chán.” Tạ Thư Dật đột nhiên âm lãnh nói.

“Tùy anh, cách chơi nào tôi cũng không sao cả.” Tạ Hải Nhạc không chút do dự trả lời.

“Thật sự không sao cả sao?” Tạ Thư Dật âm hiểm hỏi, “Cô đã không sao cả, tôi đây cần phải cẩn thận suy nghĩ cách chơi mới thôi.”

“Xin cứ tự nhiên.” Tạ Hải Nhạc nói xong, cầm lấy túi xách đi ra ngoài. “Thật sự không hận tôi sao?” Tạ Thư Dật đuổi theo cô hỏi.

“Anh không đáng cho tôi hận, tôi chỉ là thương hại anh, một người chỉ có thể làm những hành vi biến thái mới có thể tìm được niềm vui sướng, tôi chỉ có thể thương xót hắn!” Tạ Hải Nhạc quay đầu lại, cười cười với Tạ Thư Dật nói.

Cái gì, dám nói không đáng cho cô ta hận hắn, cô ta là đáng thương hắn? SHIT hắn khi nào thì đáng thương? Lại dám nói hắn chỉ có thể làm những hành vi biến thái mới có thể tìm được hạnh phúc? Nha đầu ghê tởm kia, từ khi nào mồm mép trở nên lợi hại như vậy rồi? Tạ Thư Dật bị lời nói của Tạ Hải Nhạc làm giận sôi lên, hắn chạy đến trước mặt Tạ Hải Nhạc, duỗi hai tay ra, đột nhiên áp sát cô vào trước người mình, sau đó, một bàn tay ôm eo cô, một tay lại kéo tóc cô xuống, Hải Nhạc bắt đắc dĩ ngửa đầu ra sau.

“Xú nha đầu! Cô thương hại tôi? Cô thương hại tôi? Tốt, dám khiêu chiến tôi sao? Không tề không tề, như vậy sẽ chơi tốt hơn, tôi sẽ làm cho cô hiểu được, cái gì mới gọi là đáng thương! Chờ xem! Tôi sẽ làm cho cô hận tôi! Tôi sẽ, tôi nhất định sẽ làm cho cô hận tôi!” Hắn đột nhiên đẩy Tạ Hải Nhạc thật mạnh vào tường một cái, tức giận bỏ đi.

Hải Nhạc biết mình lại chọc giận hắn, cô có chút hối hận, có lẽ là vì thêm tuổi phát triển, có lẽ là thời kỳ nổi loạn như hắn nói, cô càng ngày càng không quản được miệng của mình rồi, dù sao, chọc giận hắn, cô cũng không có thứ ngon để ăn.

Hắn còn có thể bày ra biện pháp gì để đối phó cô? Cô thật đúng là nghĩ không ra, nghĩ không ra sẽ không suy nghĩ, cô chậm rãi quay về phòng ngủ của mình, thoải mái tắm một cái, tẩy đi một mối tối qua, như vậy thể xác và tinh thần đều thoải mái hơn.

19. Chương 10: Tầng Hầm Ngầm

Trở lại Tạ gia, Tạ Thư Dật lôi Tạ Hải Nhạc ừ trên xe xuống, từng bước không ngừng đẩy Tạ Hải Nhạc đi tới gian phòng dưới lòng đất.

“Đi vào cho tôi!” Tạ Thư Dật thô lỗ đẩy nàng vào tầng hầm ngầm, “Loảng xoảng” một tiếng đóng khóa, tuyệt không bận tâm lời khuyên can của La mẫu đi theo.

“Thiếu gia, tiểu thư lại làm sai cái gì? Cậu lại nhốt cô ấy vào tầng hầm ngầm?” La mẫu hỏi Tạ Thư Dật.

“Bà tạm thời trông cô ta cho tôi! Đừng tưởng tôi là do bà nuôi lớn, thì có quyền quản chuyện của tôi! Tránh ra!” Tạ Thư Dật đẩy La mẫu một cái, “Còn có, không được đưa cơm tối cho ả ta ăn, nếu để cho tôi nhìn thấy, La mẫu, bà cũng đừng nghĩ còn tiếp tục ở lại Tạ gia! Tiểu Lệ sẽ là kết cục của bà!”

Vừa nhắc tới Tiểu Lệ, Hải Nhạc La mẫu đều tuyệt vọng.

Tiểu Lệ là cô hầu gái ở Tạ gia, so với Hải Nhạc lớn hơn ba tuổi, từ nhỏ bị đưa tới Tạ gia, Hải Nhạc cũng chỉ thân cận với nàng một chút, mà Tiểu Lệ, bởi vì không quen nhìn Tạ Thư Dật đối xử với Hải Nhạc như vậy, nói vài câu bảo vệ Hải Nhạc, kết quả, về sau Tạ Thư Dật thừa dịp cha hắn cùng mẹ Hải Nhạc không có ở nhà nói Tiểu Lệ gặp hấn, làm cho Tiểu Lệ mang tội danh đặc tội thiếu gia, bị đuổi ra khỏi Tạ gia, lúc sắp đi, Tiểu Lệ ôm Tạ Hải Nhạc khóc lớn: “Tôi không sợ có tội danh như vậy, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, chỉ là về sau cuộc sống của cô sẽ như thế nào đây? Tiểu thư, cô là người tốt như vậy, tại sao lại phải trải qua cuộc sống như thế này? Tiểu Lệ về sau lại không thể ở bên cô, cô sống như thế nào đây?”

Tạ Hải Nhạc cũng chỉ có thể ôm nàng khóc: “Em sẽ có lúc rời đi thôi, chờ em lớn lên, em sẽ rời đi thôi, em sẽ đi tìm chị.”

Tiểu Lệ cứ như vậy rời khỏi Tạ gia, lúc trước chưa từng có người dám trông nom thiếu gia, sau, cũng không dám quản hần nữa, càng không có người nào dám đồng tình tiểu thư, chỉ có La mẫu, dù sao Tạ Thư Dật là bà từ nhỏ một tay nuôi lớn, Tạ Thư Dật đối với bà chút cảm tình, mới dám ra mặt nói với hần vài câu.

Tạ Thư Dật nghênh ngang rời đi.

La mẫu thở dài một hơi, nói với Hải Nhạc: “Tiểu thư, cô ủy khuất.”

Hải Nhạc cười cười: “Không sao, La mẫu, tôi quen rồi.”

La mẫu lau nước mắt ẩm ướt nơi khóe mắt, bà thật sự tội nghiệp tiểu thư, một cô gái nhu thuận như vậy đáng yêu như vậy, vốn nên có một thời thơ ấu và thiếu niên tươi đẹp, nhưng mà, nàng vẫn sống dưới bóng ma của Tạ Thư Dật, nhưng mà, đồng tình thì đồng tình, bà cũng không dám mạo hiểm vứt bỏ công việc giúp Hải Nhạc, thiếu gia âm tàn, mỗi người đều đã thấy được.

“Kỳ thật, thiếu gia trước đây không phải như thế, từ nhỏ được hưởng nền giáo dục cao quý, cậu ấy có không biết bao nhiêu nhã nhận thiện lương, tôi vẫn nhớ khi cậu đứng trong phòng khách kéo đàn violon cho khác nghe, cô không biết, khi đó thiếu gia thật đúng là người gặp người thích a, đáng tiếc, sau lại cơ hồ biến thành một người khác, tiểu thư, bản tính thiếu gia không xấu, chỉ là bởi vì phu nhân, không, đại thái thái rời đi, cho cậu một cú sốc rất lớn, cậu ấy mới biến thành như vậy, tiểu thư, cô phải kiên cường a, cô nhin vài năm, chỉ thêm vài năm nữa, đến lúc đó, cô thi đậu đại học, cách nơi này rất xa, cô liền giải thoát rồi, mà phu nhân, sẽ rất hạnh phúc, bà sẽ vì có một người con gái như cô mà cảm thấy vinh quang.” La mẫu đối với Hải Nhạc đang ở trong phòng, thành khẩn nói.

“Con biết, La mẫu, cảm ơn bà.” Hải Nhạc xúc động trả lời, “Bà đi đi, nếu bà ở trong này lâu, anh ta sẽ phát giận, bà đi đi.”

La mẫu thở dài rồi đi.

Tạ Hải Nhạc bật đèn lên, nhìn chung quanh tầng hầm ngẫm một chút, chỗ này, nàng đã một thời gian chưa đến đây, trên mặt bàn trải một tầng tro bụi thật dày, tầng hầm ngầm, trừ bỏ phòng ngủ, là nơi nàng thường thường ở nhất, khi lần đầu tiên tới nơi này, tối đen dọa nàng sợ tới mức ngất đi, lần thứ hai, có được đèn điện, nhìn đến chuột cống, nàng lại bị dọa ngất tiếp, lần thứ ba, đêm đó sét đánh, nàng thiếu chút nữa bị sợ đến phát điên, sau lại còn tự nhiên sốt cao, sau khi mẹ trở về, thấy nàng nóng sốt nghiêm trọng như vậy, gấp đến độ không biết phải làm gì, đến cuối cùng, mới được một vị đại sư đến chỗ ở, đại sư nói nàng là bị kinh hách làm cho nguyên thần không thể trở về vị trí cũ, cho nàng uống nước của một đạo phù, lại đeo trên cổ nàng một cái ngọc phù, nghe nói là thông quang ngọc phù, dùng để trừ tà, kỳ quái, không biết là đúng dịp hay là hữu dụng thật, Hải Nhạc lại hết sốt, chỉ cần ai vừa nhắc tới tầng hầm ngầm, nàng liền sợ tới mức run lên, nhưng mà, càng về sau, nàng lại chậm rãi thành thói quen rồi, lá gan của nàng, đã bị dọa cho phát lớn, điểm này, còn muốn cảm tạ Tạ Thư Dật nữa.

Nàng buông túi sách quét tro bụi trên bàn cho sạch, sau đó lấy bài tập ra, hết sức chuyên chú làm bài, nàng nhất định phải cố gắng, nhất định phải thi đậu trường trung học nữ mà nàng ngưỡng mộ kia.

Đến khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, trời bên ngoài đã tối lại.

Nàng nâng lên cổ tay bị đau do viết nhiều xoay xoay hạ xuống, đứng lên, nhìn lên ánh sao sáng chấm đất ngoài cửa sổ tầng hầm, khi nào thì nàng có thể giống ngôi sao kia cách Tạ gia thật xa? Cách Tạ Thư Dật thật xa?

Lúc này bụng đột nhiên réo lên, Tạ Hải Nhạc sờ sờ cái bụng, xem ra, đêm nay lại phải đói bụng.

Nàng thở dài một hơi, lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân thật khẽ.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Có người nhẹ nhàng gọi nàng, là La mẫu.

Tạ Hải Nhạc vội vàng đi tới.

“La mẫu, bà lại đây làm gì? Vạn nhất bị anh ta thấy được, làm sao bây giờ?” Tạ Hải Nhạc hạ giọng nói.

“Tiểu thư, ăn mau chút, cô đã gầy yếu như vậy, cơ thể đang trưởng thành, sao có thể không ăn cái gì chứ?” La mẫu cố gắng kiềm mũi chân, đem một bao giấy dầu xuyên qua song sắt đưa cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc chỉ đành phải nhận lấy.

“La mẫu, cảm ơn bà.”

“Nhanh ăn đi, đứa nhỏ, ăn xong nhớ kĩ dùng giấy dầu bọc xương lại bỏ trong túi xách, đừng để cho thiếu gia thấy được.” La mẫu dặn nói.

“Con biết, La mẫu, bà mau trở về, đừng để cho hấn phát hiện ra.” Hải Nhạc nói.

Sau khi La mẫu rời đi, Hải Nhạc nhanh chóng mở bao giấy dầu ra, bên trong là một con gà nướng.

Nàng bẻ một cái đùi gà, chậm rãi ăn.

Hắn nghĩ đem nhốt nàng vào phòng tối, nàng sẽ sợ sao? Nàng cũng đã sớm không còn sợ, hơn nữa, hấn đối xử ác với nàng, nàng có thể chịu được mãi thế này, bởi vì, nàng sắp có thể giương cánh bay cao rồi, sau khi thi vào trường cao đẳng, nàng có thể vào trường học nàng thích, nàng muốn vào trường học nào, mẹ và Tạ bá bá cũng sẽ tuyệt đối đồng ý.

20. Chương 10: Đón Máy Bay

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, thiếu gia mời người đi xuống.” Là tiếng của nữ giúp việc Tiểu Thiển.

“Nga, sẽ.” Hải Nhạc trèo từ trong bồn tắm ra, trùm mái tóc ướt sũng lại, mặc vào bộ áo ban sáng rồi rời khỏi phòng tắm.

Cô mở cửa, nói với Tiểu Thiển: “Tiểu Thiển, vào trong, phiền em giúp chị sấy tóc một chút.”

“Vâng.” Tiểu Thiển bước vào, cầm lấy máy sấy giúp cô sấy tóc, mà Hải Nhạc ngồi ở trước gương, bôi trên mặt một lớp kem dưỡng da, cũng đánh tiếp một lớp phấn phủ, như vậy thoạt nhìn cũng có tinh thần một chút, mẹ sắp về nhà đến nơi, cô muốn cho mẹ thấy cô tốt nhất.

“Tiểu thư, làm thế nào vậy? Em cảm thấy cô hiện nay càng ngày càng đẹp, cô xem, da của cô đẹp như có thể vắt ra nước, tóc của cô, chất tóc tốt như vậy, có thiệt nhiều nam sinh rất thích nữ sinh có một đầu tóc dài phiêu dật đấy.” Tiểu Thiển vừa giúp cô làm tóc vừa nói.

“Xinh đẹp có ích lợi gì, con gái không thể chỉ dựa vào xinh đẹp, tốt nhất có thể có năng lực lớn mạnh.” Hải Nhạc thở dài một hơi nói.

“Mẹ em nói thượng đế cho ta bao nhiêu, sẽ lấy đi bấy nhiêu, tiểu thư, bộ dạng cô thật xinh đẹp, hơn nữa lại thông minh như vậy, em thật lo lắng tương lai sẽ tìm không thấy nam sinh xứng đôi với cô đâu.” Tiểu Thiển nói.

Lúc này, cạnh cửa đột nhiên truyền đến một trận cười lạnh. Hải Nhạc không cần quay đầu lại cũng biết là ai đến.

Mà Tiểu Thiển sợ tới mức chiếc lược trong tay cũng rơi xuống đất, cô bé vội vàng thối lui sang một bên, ấp úng: “Thiếu gia, tiểu thư còn chưa chuẩn bị xong, tôi nghĩ giúp cô nhanh hơn một chút, cho nên giúp cô chải tóc.”

Tuy nói trong nhà lão gia lớn nhất, nhưng mọi người sợ nhất là thiếu gia, chỉ cần không cẩn thận đắc tội thiếu gia một lần, cũng đừng mơ tiếp tục ở lại Tạ gia, những nữ giúp việc của Tạ gia và người hầu nhà khác cùng tán gẫu tám chuyện, biết rằng đãi ngộ ở Tạ gia là tốt nhất, cho nên không ai muốn rời khỏi Tạ gia.

“Tiểu Thiển, em đi xuống trước đi.” Hải Nhạc nói.

Tiểu Thiển giống như được lệnh đặc xá, vội vàng rời khỏi phòng cô.

“Tôi lập tức xong ngay.” Hải Nhạc cúi người lấy cây lược rơi trên mặt đất, không ngờ lại bị Tạ Thư Dật một cước dẫm trên chiếc lược, cô giật mình ngẩng đầu nhìn hắn.

Mà Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn xuống, cũng là cảnh xuân trước ngực Hải Nhạc một mảng lớn trắng noãn, ánh mắt hắn thâm trầm xuống.

Tạ Hải Nhạc đã phát hiện ánh mắt của hắn bất thiện, trong lòng lộp bộp rơi xuống, vội vàng ngồi thẳng lên che trước ngực lại, che dậy thối lui đến bên cạnh chiếc gương, cầm lấy cây lược cuốn chải sơ trên đầu, khi nàng nhìn vào gương, phát hiện Tạ Thư Dật vẫn đang ở sau lưng nhìn cô không chớp mắt, cô tâm hoảng ý loạn cúi đầu, không rõ vì sao Tạ Thư Dật hiện tại luôn thích dùng loại vẻ mặt này nhìn cô.

Khi cô giơ tay lên chải đầu thì vạt áo bị nâng lên, lộ ra cặp đùi thon dài trắng noãn, cảnh tượng như vậy, đột nhiên làm cho tâm Tạ Thư Dật xẹt qua một luồng cảm giác không hiểu vì sao, hắn lại cảm giác mình có loại xúc động muốn đi vuốt ve thứ trắng trẻo xinh xắn kia.

Chỉ là một tiểu nha đầu vắt mũi chưa sạch mà thôi, có cái gì xem chứ! Hắn thầm chửi mình.

Vốn nghĩ sẽ dùng câu Tiểu Thiển nói lúc này, tìm không thấy nam sinh xứng đôi với cô, châm chọc cô ta xuống, nhưng, nói ra miệng thì lại trở thành: “Nhanh chút, máy bay sẽ đến đúng giờ.”

Hắn đang bị làm sao vậy? Tại sao cái miệng không nghe hắn chỉ đạo nói chuyện? Tạ Thư Dật chán nản tự hỏi.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc vội vàng chải thêm vài đường lược, đi đến tủ quần áo phía trước lấy ra quần áo khác, cô nhìn Tạ Thư Dật một cái, kỳ quái, hắn vì sao còn chưa đi, thấy hắn vẫn không có ý định rời đi, cô đành phải đi vào phòng tắm cầm quần áo thay lại, cũng thuận tiện chải đầu cột tóc đuôi ngựa.

Lại mở cửa phòng tắm ra, Tạ Thư Dật đang ngắm người liếc cô một cái, cũng không nói gì.

“Có thể đi rồi.” Cô thấp giọng nói.

Mà Tạ Thư Dật cũng yên lặng xoay người rời đi.

Tạ Hải Nhạc đi theo sau hắn, buồn bực hắn lúc này dường như thực im lặng, lúc này điệu cười lạnh cùng hành động dẫm lược của hắn, cô còn tưởng rằng sẽ có một hồi mưa gió tấp lại đây, thật không ngờ không có gì cả.

Tài xế chở hai người tới sân bay rất nhanh, hai người xuống xe đi tới cửa đến của sân bay, chờ cha mẹ xuất hiện.

Tạ Hải Nhạc còn chưa dừng lại, đột nhiên, ở trong đám đông đột nhiên nghe được có người kêu: “Thư Dật! Hải Nhạc!”

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy Hứa Chí Ngạn đang nắm tay em gái của mình Hứa Nhã Nghiên cười khanh khách đi về phía cô và Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật kinh ngạc hỏi Hứa Chí Ngạn: “Chí Ngạn, sao cậu lại ở chỗ này?”

“Cậu không nhớ? Cha mẹ chúng ta cha mẹ hẹn nhau cùng đi du lịch, trở về, bọn họ đương nhiên cũng cùng trở về rồi, bất quá, tớ thật không ngờ cậu sẽ đi đón bọn họ đâu, em gái tớ lại nói cậu có thể sẽ đến, không ngờ, thật sự là nó đoán trúng, thật đúng là đúng phải cậu, người anh em, cậu không phải không thích nhất đón đưa người ta sao?” Hứa Chí Ngạn cười nói.

“Nga, tớ quên mất, dù sao cũng là chủ nhật, ở trong nhà cũng không có việc gì làm.” Tạ Thư Dật nói.

“Di, Nhã Nghiên, khi không thấy Thư Dật, lúc nào cũng quần quít lấy anh hỏi Thư Dật ca ca dài Thư Dật ca ca ngắn làm sao, mà sao khi thấy rồi, lại không dám gọi người đây?” Hứa Chí Ngạn nói với muội muội.

Nhã Nghiên đứng bên cạnh Hứa Chí Ngạn, phút chốc khuôn mặt ửng đỏ, cô nén giận nói với ca ca: “Người ta nào có a? Anh chỉ nói lung tung!” Sau đó, cô chuyển hướng sang Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc, ngọt ngào nói, “Chào anh Thư Dật, chào Hải Nhạc muội muội.”

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu: “Chào Hứa tỷ tỷ.”

Nghe nói Hứa Nhã Nghiên chỉ lớn hơn cô hai tháng, ở Thần Phong, Hứa Nhã Nghiên vì có dáng người xinh đẹp, thành tích học tập cao, gia thế cũng tốt, ở Thần Phong rất có sức ảnh hưởng, bằng hữu đi theo một đoàn, không giống cô, luôn độc lai độc vãng, cho nên, khi nghe nói mình cũng bị bầu thành Thần Phong đệ nhị đại mỹ nữ, Hải Nhạc vô cùng kinh ngạc, cô vẫn cho là mình đã rất không đáng chú ý rồi, không nghĩ tới, lại bị bầu thành đệ nhị đại tá hoa.

“Nhã Nghiên, càng ngày càng đẹp.” Tạ Thư Dật cười cười nói.

Hải Nhạc rất ít nhìn thấy Tạ Thư Dật tươi cười, không khỏi nhìn nhiều một chút, kỳ thật hẳn cười lộ lên, cũng rất tao nhã, người có thể làm cho hắn cười, không nhiều lắm đâu.

“Người ta nào có? Phải nói là anh Thư Dật, càng ngày càng có sức quyến rũ.” Hứa Nhã Nghiên trên mặt ửng đỏ, vẻ mặt ngượng ngùng.

Hải Nhạc không khỏi lại liếc mắt nhìn Hứa Nhã Nghiên một cái, nhìn thấy cô vẻ mặt tiểu nữ nhi mềm mại đáng yêu, cảm thấy có chút buồn bã, Hứa Nhã Nghiên, là thiên chi kiều nữ chân chính, đến cả Tạ Thư Dật, cũng không keo kiệt cho cô ấy nụ cười ấm áp. Cô, cô thì tính là cái gì đây? Vịt con xấu xí cũng có một ngày có thể biến thành thiên nga trắng, nhưng còn cô, chỉ sợ ngay cả vịt con xấu xí cũng không phải nốt.

Lúc này, Hứa Chí Ngạn lại nói: “Hải Nhạc, tay em, khá hơn chút nào không?”

Hải Nhạc thấy mình bị gọi tên, ngẩng đầu, cười cười với Hứa Chí Ngạn: “Chút thương tích nhỏ ấy mà, không có gì đáng ngại.”

Ánh mắt Tạ Thư Dật ở trên người Hứa Chí Ngạn và Hải Nhạc đổi tới đổi lui, hẳn cau mày thật chặt.

Nhìn thấy Hải Nhạc mỉm cười với Hứa Chí Ngạn, trong lòng hắn tự nhiên khó chịu như nuốt một con ruồi bọ, hẳn rất ít thấy cô cười, ở trước mặt hắn, cô vẫn luôn là mặt vô biểu tình, luôn một bộ trầm lặng như nữ tu sĩ, hẳn không nghĩ Hải Nhạc khi cười lộ lên, cả khuôn mặt đều bừng sáng, cái loại ánh sáng này, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy được, trong lòng hắn, đột nhiên có chút phiền chán không rõ vì sao.

“Tay em, là bị chuyện gì?” Tạ Thư Dật lạnh lùng hỏi Hải Nhạc.

“Không có gì.” Nụ cười trên mặt Hải Nhạc biến mất, cô thản nhiên trả lời Tạ Thư Dật.

“Nga, là ngày hôm qua tớ đi xin nghỉ bệnh giúp em gái tớ, không cẩn thận làm em ấy ngã, khiến tay em ấy bị thương.” Thấy Tạ Thư Dật đột nhiên có chút mất hứng, hắn tự động đứng ra giải vây giúp Hải Nhạc.

Tạ Thư Dật không để ý tới hắn, hung ác hỏi Hải Nhạc: “Vì sao không nói với anh?”

Hải Nhạc cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Em là cái gì sẽ nói với anh? Chuyện này nói với anh, có quan trọng hay không?” Hải Nhạc nói không lớn, nhưng, tất cả mọi người đều nghe được ý tứ của cô.

“Em” Tạ Thư Dật hừ mũi một cái, hẳn có chút tức giận, “Anh chỉ đang biểu đạt sự quan tâm một chút!”

“Tôi mới không cần sự quan tâm giả dối như vậy!” Tạ Hải Nhạc nói thầm trong lòng.

“Cảm ơn anh hai quan tâm, em nói, không có việc gì.” Anh đã muốn diễn trò, tôi còn phải phối hợp cùng chứ.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn cô, xem ra, cô ta càng ngày càng khó nắm trong tay, tiểu cô nương rụt rè nhút nhát kia, từ khi nào trở nên vồn vã phong khoáng như vậy, nói hai ba câu có thể đuổi rớt hắn?

Nhưng, lời cô ta nói, hẳn tìm sơ hở không ra, chỉ có thể hung tợn nhìn cô.

Hứa Nhã Nghiên tò mò nhìn đôi huynh muội kỳ quái này, Thư Dật ca ca biểu lộ quan tâm với Tạ Hải Nhạc, vì sao Hải Nhạc lại không linh tình chứ?

Mà Hứa Chí Ngạn thì biết rõ quan hệ anh em này, vì Hải Nhạc mà đổ mồ hôi, nhanh trí một chút, nói: “Thư Dật, hình như bác trai và bác gái sắp đi ra.”

Tạ Thư Dật thu liễm vẻ mặt của mình một chút, ánh mắt từ trên người Tạ Hải Nhạc, chuyển đến lối ra.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, thật sự đã thấy cha và mẹ Hải Nhạc đi ra, mà song song chuyện trò vui vẻ với bọn họ, đúng là cha mẹ Hứa Chí Ngạn.

“Mẹ, cha.” Hứa Nhã Nghiên cao hứng vẫy tay giống như cha mẹ.

Đám người lớn đã phát hiện ra bọn nhỏ, khoái trá bước nhanh về phía bọn họ.

Lúc này, Tạ Thư Dật đột nhiên kéo tay Hải Nhạc, đi tới chỗ cha mẹ.

Hải Nhạc hoảng sợ, thầm nghĩ giãy tay hẳn ra, nhưng Tạ Thư Dật ngoảnh mặt làm ngơ kéo cô lập tức đi về phía trước.

“Tạ Thư Dật, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hải Nhạc thấp giọng giận dữ hỏi hẳn, dưới chân đành phải theo sát từng sải bước của hẳn.

“Nga, biểu hiện một chút quan hệ anh em tốt của chúng ta a, cũng tốt để cho cha tôi mẹ cô yên tâm a, thấy hai người chúng ta chung đụng được tốt như vậy, trong lòng bọn họ hẳn là rất vui mừng cho xem.” Tạ Thư Dật cũng thấp giọng trả lời, trong giọng nói ẩn chứa sự đắc ý.

“Âm hiểm tiểu nhân.” Hải Nhạc nhin không được chửi nhỏ thành tiếng.

“Cô mới biết sao?” Tạ Thư Dật lơ đãng, hẳn thích cảm giác mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hẳn, nhìn thấy Tạ Hải Nhạc bị bị động, tâm tình của hẳn lại bắt đầu tốt.

“Tiểu công chúa, tiểu hoàng tử, thật không ngờ các con lại tới đón chúng ta, thật sự là ra ngoài dự đoán của ta a.” Tạ ba ba nhìn thấy hai anh em thân thiết như thế, trên mặt lộ rõ vui mừng.

21. Chương 11: Cách Chơi Mới

Buổi tối, nàng quần một cái chần lông mỏng manh, liền co người nằm trên một cái sô pha bỏ đi cả đêm.

Đến sáng ngày thứ hai, Hải Nhạc cũng tỉnh lại giữa tiếng chim hót sáng sớm, nhưng nàng chỉ có thể chờ đợi Tạ Thư Dật lại đây mở cửa mới có thể đi ra.

Nàng một bên lặng lẽ học bài, một bên đợi Tạ Thư Dật đến.

Nghe tiếng bước chân nhịp nhàng truyền đến, nàng lặng yên ngừng tiếng lật sách.

Sau đó là âm thanh mở khóa, cửa xôn xao một tiếng đã được mở ra.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn nàng một cái, duỗi lưng một hỏi: “Muội muội thân ái, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Còn được.” Tạ Hải nhạc trả lời.

“Còn được?” Tạ Thư Dật đi đến bên cạnh Tạ Hải Nhạc, đánh giá nàng, “Cái gì gọi là còn được?”

“Còn được chính là còn được.” Tạ Hải Nhạc nói, “Nếu anh không hiểu cái đó, có thể ngủ ở chỗ này cả đêm thử xem, sẽ biết cái gì gọi là còn được.”

Tạ Thư Dật không giận ngược lại cười.

“Muội muội thân ái, tôi phát hiện cô bây giờ càng ngày càng không dễ chơi rồi, có phải hay không cô cũng bắt đầu vào thời kì nổi loạn, như vậy cũng không hay nha.” Tạ Thư Dật đứng trước mặt Hải Nhạc, từ trên cao nhìn xuống nàng nói.

Tạ Hải Nhạc không hề hé răng, nàng cảm thấy, nàng hiện tại không phải là sợ hẳn, mà là đang tội nghiệp cho hẳn.

Một người vọng tưởng nhờ tra tấn nàng để đạt được nội tâm bình ổn, hẳn làm sao có thể hạnh phúc đây?

“Xem ra, ở trong phòng tối này đã không thể làm cho cô sợ hãi phải không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Hải Nhạc vẫn không trả lời, nàng hỏi: “Tôi có thể rời đi chưa?”

Tạ Thư Dật âm u nhìn nàng nói: “Nói cho tôi biết, vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy?”

“Bởi vì trong tâm tôi không có hận.” Tạ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật giật mình.

Không hận? Hắn đều đối xử với cô như vậy, chẳng lẽ, cô không hận hắn sao?

“Ý của cô là, cô cũng không hận tôi sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh hi vọng tôi hận anh sao?” Tạ Hải Nhạc hỏi lại.

“Cô” Tạ Thư Dật đột nhiên bị cô làm cho nghẹn họng, hắn hi vọng hay không hy vọng cô hận hắn, hắn thật ra lại chưa từng suy nghĩ vấn đề này.

Hắn hi vọng cô hận hắn sao? Hi vọng sao?

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười.

“Cô không hận tôi, là bởi vì nôm tính đã ăn vào trong xương tủy, loại người như cô nữ hài tử, đã sớm quen tất cả những gì tôi đối với cô, cô đã cảm thấy đương nhiên rồi, chính xác, là tôi thuần dưỡng cô, cô là con chó thật nghe lời, tôi bảo cô làm cái gì cô sẽ đi làm cái đấy.” Hắn cố tình gây sự nói.

Nhưng nội tâm hắn vẫn bị lời nói của Hải Nhạc làm loạn, muối muối thân ái của hắn, trong xương tủy, là không thể nào khuất phục hắn, chỉ là vì bận tâm đến mẹ, hắn có thể đối với cô muốn làm gì thì làm!

“Tùy anh nói gì thì nói, tôi không quan tâm.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Xem ra, phải tìm cách chơi mới rồi, trò chơi cũ kỹ này, cô quen rồi, tôi cũng đã chơi chán.” Tạ Thư Dật đột nhiên âm lãnh nói.

“Tùy anh, cách chơi nào tôi cũng không sao cả.” Tạ Hải Nhạc không chút do dự trả lời.

22. Chương 11: Thân Càng Thêm Thân

“Con gái ngoan của mẹ, để cho mẹ nhìn một chút, một tháng không gặp, mẹ rất nhớ con a.” Mẹ Hải Nhạc yêu thương hôn má con gái, “Hình như con gầy thì phải?”

Trong lòng Hải Nhạc thập phần khổ sở, rất nhiều lời muốn nói với mẹ lại không thể nói ra khỏi miệng, chỉ có thể ôm chặt lấy mẹ không muốn buông tay, cô tham luyện hơi thở ấm áp trên người mẹ, cô có thể tìm thấy cảm giác an toàn và yên lại.

“Dì, Nhạc Nhạc vô cùng nhớ người, mới gầy như vậy.” Tạ Thư Dật cười hì hì nói.

“Phải không? Em gái rất nhớ dì phải không? Thư Dật, em còn nhỏ, còn là một đứa nhóc chưa trưởng thành, con nên chiều cổ nó nhiều hơn a.” Mẹ Hải Nhạc cũng cười nói với Tạ Thư Dật.

“Con sẽ.” Tạ Thư Dật gật gật đầu.

Tạ ba ba nhìn một màn ấm áp như thế, trong lòng vô cùng vui mừng a, hắn không khỏi đưa tay kéo ái thê qua, nói với bà: “Anh đã nói mà, Thư Dật tất nhiên sẽ chiều cổ em gái, em xem nó yêu thương em nó bao nhiêu a, sợ nó bị người khác xô đẩy, lúc nào cũng nắm bàn tay nhỏ bé của Hải Nhạc, em còn lo lắng cái gì?”

Mẹ Hải Nhạc oán trách liếc hắn một cái, nói: “Em cũng không có nói em lo lắng cái gì a, em chỉ đang nghĩ, em và anh chưa từng xa nhà lâu như vậy, sợ bọn nhỏ không quen a, hiện tại xem ra, là em lo lắng quá mức.”

Bốn người Hứa gia vẻ mặt tươi cười nhìn bốn người Tạ gia.

Tạ Thư Dật lễ phép chào hỏi: “Chào cô, chú.”

Tạ Hải Nhạc cũng như vệt nói theo: “Chào cô, chú.”

Hứa ba ba nói sang sảng: “Chào Thư Dật, chào Hải Nhạc, đã lâu không gặp Thư Dật, càng thêm ngọc thụ lâm phong, thật là có tác phong của cha con a, mà Hải Nhạc cũng càng ngày càng xinh đẹp, lớn lên chắc chắn là một đại mỹ nhân a, Trường Viên, anh xem con trai con gái nhà anh, đều tốt đều ngoan, tôi hâm mộ a.”

“Bản thân nhà mình có, còn phải hâm mộ tôi sao? Đừng giả mù sa mưa (1).” Tạ ba ba cười nói.

Hứa phu nhân nhìn con gái bên cạnh, mỉm cười nói: “Ba nó à, anh thích Thư Dật như vậy, không bằng hứa gả con gái chúng ta cho Thư Dật đi, để hắn biến thành một phần nhà ta, anh Trường Viên, Nhã Nghiên nhà em, so với Hải Nhạc nhà anh, cũng không kém nga, cho Nhã Nghiên nhà em làm con dâu của anh, anh cũng không thiệt nha.”

Tạ ba ba cười lên ha hả: “Tốt a tốt a, chúng ta có thể tới cái gọi là thân càng thêm thân a.” Hắn đưa mắt nhìn Hứa Nhã Nghiên đang đứng bên người mẹ thẹn thùng và kinh hãi một cái, lại nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, sau đó, lại ngắm đến trên người Hải Nhạc, vừa cười, nói: “Tổ Diệu a, anh phát hiện Chí Ngạn nhà em cũng rất được, cho ta làm con rể thấy thế nào? Hải Nhạc nhà anh, coi vậy cũng là mỹ nhân tuyệt sắc khó gặp a, hai người thoát nhìn rất xứng đôi a, thế nào? Chúng ta cái này kêu là kết thân lại càng thêm thân nữa!”

Hứa ba ba và Hứa mẹ hai người liếc nhau một cái, cũng phá ra cười.

Hứa mẹ cười nói: “Phải, không sai a, em cũng thật thích Hải Nhạc nhà anh, vừa nhu thuận, học hành lại giỏi, xinh xắn lại ôn nhu, vô cùng xứng với Chí Ngạn nhà em, thật sự không thể tốt hơn, chúng ta đây quyết định như vậy a, Nhã Nghiên nhà em hứa cho Thư Dật nhà anh, Hải Nhạc nhà anh hứa cho Chí Ngạn nhà em, quyết định như vậy a! Ông thông gia, bà thông gia, chúng ta cứ quyết định vậy đi!”

Nghe người lớn nói xong, đến phiên Hứa Chí Ngạn vừa mừng vừa sợ, mặt hắn cũng ửng đỏ, ngại ngần nhìn Tạ Hải Nhạc cười không dứt. (mỹ nam thẹn thùng aaaaa)

Mặt Tạ Hải Nhạc, cũng nóng bừng đỏ lên, không phải vì thẹn thùng, mà là vì lúng túng khó xử, cô không thích người lớn vui đùa kiểu này, điều này làm cho cô có cảm giác như bị gài bẫy, cô bị Tạ Thư Dật sắp xếp đã đủ phiền, mà mấy người lớn miệng rộng này, còn trêu ghẹo cô như thế! Trong lòng cô có chút tức giận, nhưng mà, lại không thể biểu hiện trên mặt, cô đành phải cúi đầu, không nhìn bất cứ kẻ nào, bao gồm cả mẹ của mình.

Mà Tạ Thư Dật mặt không đổi sắc nhìn cô, thấy mặt cô đỏ lên, trong lòng lại có chút tức giận, chẳng lẽ, cô ta cũng thích Hứa Chí Ngạn sao? Hừ, chim sẻ cũng muốn biến phượng hoàng a? Cũng không nhìn lại bản thân mình có bao nhiêu sức nặng, rõ ràng người lớn là đang nói đùa, nài, vậy mà lại tưởng thật, rõ ràng là đùa ngốc! Mà hắn, cũng sẽ không để cho vọng tưởng của cô ta thực hiện được!

Mấy câu vui đùa nửa thật nửa giả của đám người lớn, Hải Nhạc lẫn Tạ Thư Dật đều không để trong lòng, mà hai huynh muội Hứa gia, lại cực kỳ cho là thật, trong lòng bọn họ, vốn đã vô cùng yêu mến Thư Dật với Hải Nhạc, mà lại có thể được các cha mẹ cho phép, bọn họ hoàn toàn có thể công khai xuất hiện bên người Thư Dật cùng Hải Nhạc rồi.

Đám người lớn không biết mấy lời đùa vui của mình, lại giúp bốn vị thiếu nam thiếu nữ kia chôn xuống một quả bom vô hình, cuối cùng, khi quả bom này bùng nổ, làm cho có vài người phải tan xương nát thịt!

Hải Nhạc thật cao hứng mẹ ruột cục đã về nhà, có nghĩa là cô lại có một cuộc sống thoải mái một thời gian, dưới mí mắt của người lớn, Tạ Thư Dật cũng phải có chút cố kỵ, cho dù muốn khi dễ cô, cũng sẽ không thể biểu hiện trắng trợn như trước nữa.

Hải Nhạc cùng cả nhà thoát nhìn hoà thuận vui vẻ, ngồi bên bàn ăn cơm chiều, tuy nói ngủ không nói, ăn không nói, nhưng, trong nhà bọn họ không bao giờ tồn tại loại tình huống này, bữa tối là thời điểm không khí sinh động nhất ở Tạ gia, Tạ ba ba thích nhất là tìm Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc nói chuyện, để có thể tăng cường cùng con trai con gái bồi dưỡng tình cảm, cũng chỉ có thời gian bữa tối, mọi người mới tụ cùng một chỗ, bình thường, hắn và ái thê cũng rất nhiều việc, công ty cả đồng chuyện lớn nhỏ chờ bọn họ giải quyết,

hai người một người quản lý hành chính, một người quản lý tài vụ, mẹ Hải Nhạc lại là thạc sĩ trường kinh tế tài chính liên kết quốc tế vụ Trường Xuân, chuyên nghiệp cùng bản chức nhọt gáy, bà làm cái gì cũng đều tốt đẹp, vốn, các phu nhân thượng lưu bình thường, đều đứng trong nhà giúp chồng dạy con, sống một cuộc sống “làm phu nhân” xa xỉ, nhân rồi hẹn hò bạn bè đánh bài hoặc shopping với spa, nhưng Tạ Trường Viên lại đồng ý cho ái thiếp đi ra sân khấu giúp đỡ sự nghiệp của ông, làm trợ thủ đắc lực cho ông, hai người song kiếm hợp bích, đưa tập đoàn Tạ thị càng lần càng lớn, hai người trở thành phu thiếp điển hình khó gặp trong giới kinh doanh cùng xã hội thượng lưu, mọi người đều khen ngợi mẹ Hải Nhạc mẹ có số vượng phu, có lẽ, là vì tài cán của chính bà, có lẽ cũng bởi vì tiếng đồn vượng phu, Tạ ba ba đối với bà vô cùng thương yêu và kính trọng.

23. Chương 12: Tôi Sẽ Làm Cho Cô Hận Tôi

“Thật sự không sao cả sao?” Tạ Thư Dật âm hiểm hỏi, “Cô đã không sao cả, tôi đây cần phải cẩn thận suy nghĩ cách chơi mới thôi.”

“Xin cứ tự nhiên.” Tạ Hải Nhạc nói xong, cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

“Thật sự không hận tôi sao?” Tạ Thư Dật đuổi theo nàng hỏi.

“Anh không đáng cho tôi hận, tôi chỉ là thương hại anh, một người chỉ có thể làm những hành vi biến thái mới có thể tìm được niềm vui sướng, tôi chỉ có thể thương xót hắn!” Tạ Hải Nhạc quay đầu lại, cười cười với Tạ Thư Dật nói.

Cái gì, dám nói không đáng cho cô ta hận hắn, cô ta là đáng thương hắn? SHIT hắn khi nào thì đáng thương? Lại dám nói hắn chỉ có thể làm những hành vi biến thái mới có thể tìm được hạnh phúc? Nha đầu ghê tởm kia, từ khi nào mồm mép trở nên lợi hại như vậy rồi? Tạ Thư Dật bị lời nói của Tạ Hải Nhạc làm giận sôi lên, hắn chạy đến trước mặt Tạ Hải Nhạc, duỗi hai tay ra, đột nhiên áp sát nàng vào trước người mình, sau đó, một bàn tay ôm eo nàng, một tay lại kéo tóc nàng xuống, Hải Nhạc bắt đặc dĩ ngựa đầu ra sau.

“Xú nha đầu! Cô thương hại tôi? Cô thương hại tôi? Tốt, dám khiêu chiến tôi sao? Không tệ không tệ, như vậy sẽ chơi tốt hơn, tôi sẽ làm cho cô hiểu được, cái gì mới gọi là đáng thương! Chờ xem! Tôi sẽ làm cho cô hận tôi! Tôi sẽ , tôi nhất định sẽ làm cho cô hận tôi!” Hắn đột nhiên đẩy Tạ Hải Nhạc thật mạnh vào tường một cái, tức giận bỏ đi.

Hải Nhạc biết mình lại chọc giận hắn, nàng có chút hối hận, có lẽ là vì thêm tuổi phát triển, có lẽ là thời kỳ nổi loạn như hắn nói, nàng càng ngày càng không quản được miệng của mình rồi, dù sao, chọc giận hắn, nàng cũng không có thứ ngon để ăn.

Hắn còn có thể bày ra biện pháp gì để đối phó nàng? Nàng thật đúng là nghĩ không ra, nghĩ không ra sẽ không suy nghĩ, nàng chậm rãi quay về phòng ngủ của mình, thoải mái tắm một cái, tẩy đi một mối tối qua, như vậy thể xác và tinh thần đều thoải mái hơn.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, thiếu gia mời người đi xuống.” Là tiếng của nữ giúp việc Tiểu Thiên.

“Nga, sẽ.” Hải Nhạc trèo từ trong bồn tắm ra, trùm mái tóc ướt sũng lại, mặc vào bộ áo ban sáng rồi rời khỏi phòng tắm.

Nàng mở cửa, nói với Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên, vào trong, phiền em giúp chị sấy tóc một chút.”

“Vâng.” Tiểu Thiên bước vào, cầm lấy máy sấy giúp nàng sấy tóc, mà Hải Nhạc ngồi ở trước gương, bôi trên mặt một lớp kem dưỡng da, cũng đánh tiếp một lớp phấn phủ, như vậy thoạt nhìn cũng có tinh thần một chút, mẹ sắp về nhà đến nơi, nàng muốn ẹ thấy nàng tốt nhất.

“Tiểu thư, làm thế nào vậy? Em cảm thấy cô hiện nay càng ngày càng đẹp, cô xem, da của cô đẹp như có thể vắt ra nước, tóc của cô, chất tóc tốt như vậy, có thật nhiều nam sinh rất thích nữ sinh có một đầu tóc dài phiêu dật đấy.” Tiểu Thiển vừa giúp nàng làm tóc vừa nói.

“Xinh đẹp có ích lợi gì, con gái không thể chỉ dựa vào xinh đẹp, tốt nhất có thể có năng lực lớn mạnh.” Hải Nhạc thở dài một hơi nói.

“Mẹ em nói thượng đế cho ta bao nhiêu, sẽ lấy đi bấy nhiêu, tiểu thư, bộ dạng cô thật xinh đẹp, hơn nữa lại thông minh như vậy, em thật lo lắng tương lai sẽ tìm không thấy nam sinh xứng đôi với cô đâu.” Tiểu Thiển nói.

Lúc này, cạnh cửa đột nhiên truyền đến một trận cười lạnh.

24. Chương 12: Đi Mary Hay Ngũ Châu?

“Đúng rồi, Hải Nhạc, sắp có kỳ thi chuyển cấp, con đã xem qua danh sách các trường cao trung chưa? Có trường nào vừa ý không?” Tà ba ba hỏi

“Con” Hải Nhạc suy nghĩ một chút, thận trọng nói, “ba, con nghĩ sẽ vào trường cao trung nữ Mary, nơi đó chất lượng dạy học và điều kiện vật chất đều là tốt nhất trong các trường quốc trung.”

Mấu chốt nhất là có thể rời xa nhà, lại có thể ở ký túc xá, hoàn toàn không cần về nhà.

“Quốc trung nữ Mary? Ngô, không tồi, con có nắm chắc không?” Tà ba ba nói.

“Con sẽ cố hết sức.” Hải Nhạc nói.

“Hải Nhạc, mặc kệ con đi học trường nào, bài vở mặc dù trọng yếu, nhưng mà, mẹ hi vọng nhất là con có thể học vui vẻ.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng: “Dù là trường quốc trung nữ, có thể so sánh với khoa dự bị đại học Ngũ Châu sao? Giả như em muốn chất lượng dạy học với điều kiện vật chất, chọn Ngũ Châu đi, không có trường nào có thể so sánh với Ngũ Châu của anh đâu.”

“Cũng được a, sao chúng ta lại không nghĩ tới Ngũ Châu nhỉ?” Tà ba ba và mẹ Hải Nhạc trầm miệng một lời nói.

Lòng Tạ Hải Nhạc hoàn toàn chìm đến đáy nước, không cần, cô không cần đi Ngũ Châu! Cô muốn vào Mary!

“ba, mẹ, con không muốn vào Ngũ Châu, con muốn vào Mary.” Mặt Tạ Hải Nhạc tái nhợt như tờ giấy, nói.

Tạ Thư Dật cười hơi hơi nhìn cô: “Muội muội thân ái, ai cũng đều đã chọn Ngũ Châu, em không cần là ngoại lệ, em thành tích ưu tú như thế, anh nghĩ, vào Ngũ Châu là hoàn toàn không có vấn đề gì, lại nói, anh ở Ngũ Châu, càng có thể với em chiếu cố lẫn nhau nữa.”

Hắn mỉm cười, ở trong mắt Tạ Hải Nhạc, lại giống như kim châm nhúng độc, đâm sâu vào người Tạ Hải Nhạc phát đau, thân thể cũng không nhịn được run rẩy.

Nếu cùng hắn học cùng một trường, cô còn có cái tự do gì đáng nói? Hắn tuyệt đối sẽ giam cầm cô chặt chẽ trong ma chướng của tớ!

“Ai da, Thư Dật nói rất đúng, vẫn là Thư Dật nghĩ thật chu đáo a.” Tà ba ba cười bí hiểm nói, “Tư Nguyên, em xem Thư Dật thương Hải Nhạc biết bao nhiêu, làm việc đều vì Hải Nhạc mà suy nghĩ a, anh xem, để cho Hải Nhạc vào Ngũ Châu học khoa dự bị đại học đi, em nghĩ sao?”

“Em không có ý kiến, Thư Dật chiếu cố muội muội đến như vậy, em mừng còn không kịp.” Mẹ Hải Nhạc cũng cười nói.

Con gái của bà thật không thua kém bà chút nào, thật không ngờ sau khi lớn lên, lại có thể quan hệ cùng Thư Dật tốt như vậy, có thể làm cho Thư Dật vì Hải Nhạc mà lo lắng đến thế, bà thật sự nhất định phải để Nhạc Nhạc học ở đó.

Tạ Hải Nhạc chết lặng nhìn chằm chằm gương mặt đẹp trai đến trời ghen người ghét của Tạ Thư Dật, cô thật muốn hất bát canh trong tay lên trên mặt hắn, rửa đi cái nụ cười tươi nhìn như chân thành kỳ thật lại ẩn chứa ác độc dã tâm kia, nhưng mà, cô cũng không có dũng khí làm như vậy, đáy lòng vô cùng phần nộ làm cho đầu óc cô từng đợt mê muội, cô đột nhiên đứng lên, the thé nói: “Không, con không đi Ngũ Châu, con chết cũng không đi!”

Nước mắt nhăm thẳng vành mắt cô tràn ra, nhưng, cô lại không muốn rơi nước mắt ở trước mặt ba mẹ, cô đẩy ghế, xăm xăm bước nhanh chạy lên trên lầu, mở cửa phòng ngủ chạy vào rồi đóng sầm cửa lại.

Để lại bàn ăn ba người hai mặt nhìn nhau.

Chỉ có Tạ Thư Dật biết vì sao Hải Nhạc nổi giận, bắt quá, xem bộ dạng hai vị đại nhân kia, hẳn “nổi lửa thêm dầu” thật sự có tác dụng lớn, Tạ Hải Nhạc, đi Ngũ Châu đã định rồi, trừ phi cô ta nói ra sự thật hẳn vẫn luôn áp bách khi dễ mới thoát nổi, nhưng, Tạ Hải Nhạc không có lá gan đó, nhiều năm như vậy đều không nói ra, hiện tại, phỏng chừng cũng sẽ không nói ra, Tạ Thư Dật hẳn thắng chắc rồi!

25. Chương 13: Đón Máy Bay

Hải Nhạc không cần quay đầu lại cũng biết là ai đến.

Mà Tiểu Thiên sợ tới mức chiếc lược trong tay cũng rơi xuống đất, nàng vội vàng thối lui sang một bên, áp úng: “Thiếu gia, tiểu thư còn chưa chuẩn bị xong, tôi nghĩ giúp cô nhanh hơn một chút, cho nên giúp cô chải tóc.”

Tuy nói trong nhà lão gia lớn nhất, nhưng mọi người sợ nhất là thiếu gia, chỉ cần không cẩn thận đắc tội thiếu gia một lần, cũng đừng mơ tiếp tục ở lại Tạ gia, những nữ giúp việc của Tạ gia và người hầu nhà khác cùng tán gẫu tám chuyện, biết rằng đãi ngộ ở Tạ gia là tốt nhất, cho nên không ai muốn rời khỏi Tạ gia.

“Tiểu Thiên, em đi xuống trước đi.” Hải Nhạc nói.

Tiểu Thiên giống như được lệnh đặc xá, vội vàng rời khỏi phòng nàng.

“Tôi lập tức xong ngay.” Hải Nhạc cúi người lấy cây lược rơi trên mặt đất, không ngờ lại bị Tạ Thư Dật một cước dẫm trên chiếc lược, nàng giật mình ngẩng đầu nhìn hắn.

Mà Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn xuống, cũng là cảnh xuân trước ngực Hải Nhạc một mảng lớn trắng nõn, ánh mắt hắn thâm trầm xuống.

Tạ Hải Nhạc đã phát hiện ánh mắt của hắn bất thiện, trong lòng lộp bộp rơi xuống, vội vàng ngồi thẳng lên che trước ngực lại, che đây thối lui đến bên cạnh chiếc gương, cầm lấy cây lược cuốn chải sơ trên đầu, khi nàng nhìn vào gương, phát hiện Tạ Thư Dật vẫn đang ở sau lưng nhìn nàng không chớp mắt, nàng tâm hoảng ý loạn cúi đầu, không rõ vì sao Tạ Thư Dật hiện tại luôn thích dùng loại vẻ mặt này nhìn nàng.

Khi nàng giơ tay lên chải đầu thì vạt áo bị nâng lên, lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn, cảnh tượng như vậy, đột nhiên làm cho tâm Tạ Thư Dật xẹt qua một luồng cảm giác không hiểu vì sao, hắn lại cảm giác mình có loại xúc động muốn đi vuốt ve thứ trắng trẻo xinh xắn kia.

Chỉ là một tiểu nha đầu vạt mũi chưa sạch mà thôi, có cái gì xem chứ! Hắn thầm chỉ mình.

Vốn nghĩ sẽ dùng câu Tiểu Thiên nói lúc này, tìm không thấy nam sinh xứng đôi với cô, châm chọc cô ta xuống, nhưng, nói ra miệng thì lại trở thành: “Nhanh chút, máy bay sẽ đến đúng giờ.”

Hắn đang bị làm sao vậy? Tại sao cái miệng không nghe hắn chỉ đạo nói chuyện? Tạ Thư Dật chán nản tự hỏi.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc vội vàng chải thêm vài đường lược, đi đến tủ quần áo phía trước lấy ra quần áo khác, nàng nhìn Tạ Thư Dật một cái, kỳ quái, hẳn vì sao còn chưa đi, thấy hẳn vẫn không có ý định rời đi, nàng đành phải đi vào phòng tắm cầm quần áo thay lại, cũng thuận tiện chải đầu cột tóc đuôi ngựa.

Lại mở cửa phòng tắm ra, Tạ Thư Dật đang ngăn người liếc nàng một cái, cũng không nói gì.

“Có thể đi rồi.” Nàng thấp giọng nói.

Mà Tạ Thư Dật cũng yên lặng xoay người rời đi.

Tạ Hải Nhạc đi theo sau hẳn, buồn bực hẳn lúc này dường như thực im lặng, lúc này điệu cười lạnh cùng hành động dầm lược của hẳn, nàng còn tưởng rằng sẽ có một hồi mưa gió tấp lại đây, thật không ngờ không có gì cả.

Tài xế chở hai người tới sân bay rất nhanh, hai người xuống xe đi tới cửa đến của sân bay, chờ cha mẹ xuất hiện.

Tạ Hải Nhạc còn chưa dừng lại, đột nhiên, ở trong đám đông đột nhiên nghe được có người kêu: “Thư Dật! Hải Nhạc!”

Nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy Hứa Chí Ngạn đang nắm tay muội muội của mình Hứa Nhã Nghiên cười khanh khách đi về phía nàng và Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật kinh ngạc hỏi Hứa Chí Ngạn: “Chí Ngạn, sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Ngươi không nhớ? Cha mẹ chúng ta cha mẹ hẹn nhau cùng đi du lịch, trở về, bọn họ đương nhiên cũng cùng trở về rồi, bất quá, ta thật không ngờ ngươi sẽ đi đón bọn họ đâu, muội muội ta lại nói ngươi có thể sẽ đến, không ngờ, thật sự là nó đoán trúng, thật đúng là đúng phải ngươi, huynh đệ, ngươi không phải không thích nhất đón đưa người ta sao?” Hứa Chí Ngạn cười nói.

“Nga, ta quên mất, dù sao cũng là chủ nhật, ở trong nhà cũng không có việc gì làm.” Tạ Thư Dật nói.

“Đi, Nhã Nghiên, khi không thấy Thư Dật, lúc nào cũng quẩn quít lấy anh hỏi Thư Dật ca ca dài Thư Dật ca ca ngắn làm sao, mà sao khi thấy rồi, lại không dám gọi người đây?” Hứa Chí Ngạn nói với muội muội.

Nhã Nghiên đứng bên cạnh Hứa Chí Ngạn, phút chốc khuôn mặt ửng đỏ, nàng nén giận nói với ca ca: “Người ta nào có a? Anh chỉ nói lung tung!” Sau đó, nàng chuyển hướng sang Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc, ngọt ngào nói, “Chào Thư Dật ca ca, chào Hải Nhạc muội muội.”

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu: “Chào Hứa tỷ tỷ.”

Nghe nói Hứa Nhã Nghiên chỉ lớn hơn nàng hai tháng, ở Thần Phong, Hứa Nhã Nghiên vì có dáng người xinh đẹp, thành tích học tập cao, gia thế cũng tốt, ở Thần Phong rất có sức ảnh hưởng, bằng hữu đi theo một đoàn, không giống nàng, luôn độc lai độc vãng, cho nên, khi nghe nói mình cũng bị bầu thành Thần Phong đệ nhị đại mỹ nữ, Hải Nhạc vô cùng kinh ngạc, nàng vẫn cho là mình đã rất không đáng chú ý rồi, không nghĩ tới, lại bị bầu thành đệ nhị đại tá hoa.

“Nhã Nghiên, càng ngày càng đẹp.” Tạ Thư Dật cười cười nói.

Hải Nhạc rất ít nhìn thấy Tạ Thư Dật tươi cười, không khỏi nhìn nhiều một chút, kỳ thật hẳn cười rộ lên, cũng rất tao nhã, người có thể làm cho hẳn cười, không nhiều lắm đâu.

“Người ta nào có? Phải nói là Thư Dật ca ca, càng ngày càng có sức quyến rũ.” Hứa Nhã Nghiên trên mặt ửng đỏ, vẻ mặt ngưỡng ngàng.

Hải Nhạc không khỏi lại liếc mắt nhìn Hứa Nhã Nghiên một cái, nhìn thấy nàng vẻ mặt tiểu nữ nhi mềm mại đáng yêu, cảm thấy có chút buồn bã, Hứa Nhã Nghiên, là thiên chi kiều nữ chân chính, đến cả Tạ Thư Dật, cũng không keo kiệt cho nàng nụ cười ấm áp. Nàng, nàng thì tính là cái gì đây? Vịt con xấu xí cũng có một ngày có thể biến thành thiên nga trắng, nhưng còn nàng, chỉ sợ ngay cả vịt con xấu xí cũng không phải nốt.

Lúc này, Hứa Chí Ngạn lại nói: “Hải Nhạc, tay em, khá hơn chút nào không?”

Hải Nhạc thấy mình bị gọi tên, ngẩng đầu, cười cười với Hứa Chí Ngạn: “Chút thương tích nhỏ ấy mà, không có gì đáng ngại.”

Ánh mắt Tạ Thư Dật ở trên người Hứa Chí Ngạn và Hải Nhạc đổi tới đổi lui, hần cau mày thật chặt.

Nhìn thấy Hải Nhạc mỉm cười với Hứa Chí Ngạn, trong lòng hắn tự nhiên khó chịu như nuốt một con ruồi bọ, hắn rất ít thấy nàng cười, ở trước mặt hắn, nàng vẫn luôn là mặt vô biểu tình, luôn một bộ trầm lặng như nữ tu sĩ, hắn không nghĩ Hải Nhạc khi cười lộ lên, cả khuôn mặt đều bừng sáng, cái loại ánh sáng này, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy được, trong lòng hắn, đột nhiên có chút phiền chán không rõ vì sao.

“Tay em, là bị chuyện gì?” Tạ Thư Dật lạnh lùng hỏi Hải Nhạc.

“Không có gì.” Nụ cười trên mặt Hải Nhạc biến mất, nàng thản nhiên trả lời Tạ Thư Dật.

“Nga, là ngày hôm qua ta đi xin nghỉ bệnh giúp muội muội ta, không cẩn thận làm em ấy ngã, khiến tay em ấy bị thương.” Thấy Tạ Thư Dật đột nhiên có chút mất hứng, hắn tự động đứng ra giải vây giúp Hải Nhạc.

Tạ Thư Dật không để ý tới hắn, hung ác hỏi Hải Nhạc: “Vì sao không nói với anh?”

Hải Nhạc cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Em là cái gì sẽ nói với anh? Chuyện này nói với anh, có quan trọng hay không?” Hải Nhạc nói không lớn, nhưng, tất cả mọi người đều nghe được ý tứ của nàng.

“Em” Tạ Thư Dật hừ mũi một cái, hắn có chút tức giận, “Anh chỉ đang biểu đạt sự quan tâm một chút!”

“Tôi mới không cần sự quan tâm giả dối như vậy!” Tạ Hải Nhạc nói thầm trong lòng.

“Cảm ơn ca ca quan tâm, em nói, không có việc gì.” Anh đã muốn diễn trò, tôi còn phải phối hợp cùng chứ.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn nàng, xem ra, cô ta càng ngày càng khó nắm trong tay, tiểu cô nương rụt rè nhút nhát kia, từ khi nào trở nên vồn vã phong khoáng như vậy, nói hai ba câu có thể đuổi rớt hắn?

Nhưng, lời cô ta nói, hắn tìm sơ hở không ra, chỉ có thể hung tợn nhìn nàng.

Hứa Nhã Nghiên tò mò nhìn đôi huynh muội kỳ quái này, Thư Dật ca ca biểu lộ quan tâm với Tạ Hải Nhạc, vì sao Hải Nhạc lại không linh tình chứ?

Mà Hứa Chí Ngạn thì biết rõ quan hệ huynh muội này, vì Hải Nhạc mà đổ mồ hôi, nhanh trí một chút, nói: “Thư Dật, hình như bá phụ và bá mẫu sắp đi ra.”

Tạ Thư Dật thu liễm vẻ mặt của mình một chút, ánh mắt từ trên người Tạ Hải Nhạc, chuyển đến lối ra.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, thật sự đã thấy phụ thân và mẹ Hải Nhạc đi ra, mà song song chuyện trò vui vẻ với bọn họ, đúng là cha mẹ Hứa Chí Ngạn.

“Mẹ, cha.” Hứa Nhã Nghiên cao hứng vỗ tay giống như cha mẹ.

Đám người lớn đã phát hiện ra bọn nhỏ, khoát trá bước nhanh về phía bọn họ.

Lúc này, Tạ Thư Dật đột nhiên kéo tay Hải Nhạc, đi tới chỗ cha mẹ.

Hải Nhạc hoảng sợ, thầm nghĩ giãy tay hắn ra, nhưng Tạ Thư Dật ngoảnh mặt làm ngơ kéo nàng lập tức đi về phía trước.

“Tạ Thư Dật, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hải Nhạc thấp giọng giận dữ hỏi hắn, dưới chân đành phải theo sát từng sải bước của hắn.

“Nga, biểu hiện một chút quan hệ huynh muội tốt của chúng ta a, cũng tốt để cho cha tôi mẹ cô yên tâm a, thấy hai người chúng ta chung đụng được tốt như vậy, trong lòng bọn họ hẳn là rất vui mừng cho xem.” Tạ Thư Dật cũng thấp giọng trả lời, trong giọng nói ẩn chứa sự đắc ý.

“Âm hiểm tiểu nhân.” Hải Nhạc nhin không được chửi nhỏ thành tiếng.

“Cô mới biết sao?” Tạ Thư Dật lơ đãng, hắn thích cảm giác mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn, nhìn thấy Tạ Hải Nhạc bị bị động, tâm tình của hắn lại bắt đầu tốt.

“Tiểu công chúa, tiểu hoàng tử, thật không ngờ các con lại tới đón chúng ta, thật sự là ra ngoài dự đoán của ta a.” Tạ ba ba nhìn thấy hai huynh muội thân thiết như thế, trên mặt lộ rõ vui mừng.

26. Chương 13: Con Thương Muội Muội Là Đương Nhiên!

“Dừng, đi đi cho.” Mẹ Hải Nhạc lên tiếng ngăn, bà đứng lên, cũng đẩy ghế ra, “Trường Viên, em đi lên xem Hải Nhạc một chút, đứa nhỏ này đang bị làm sao đây?”

“dì, có thể em là đang cáu kỉnh với con thôi, ngày hôm qua lúc con đón em đi học về, thấy một nam sinh thổ lộ tình cảm với nó, con nói với nó vài câu, nó liền phát cáu với con, nói không cần con quản nó, dì xem, đây là thư tình của đứa nam sinh kia viết cho nó.” Tạ Thư Dật lấy lá thư tình của Phác Thế Nhân từ trong ví ra, đưa cho mẹ Hải Nhạc.

Hoàn hảo không quăng phong thư tình này vào thùng rác, vừa vặn đúng lúc phát huy công dụng.

Mẹ Hải Nhạc nhìn nhìn, đưa cho Tạ ba ba, nói: “Đứa nhỏ này, thật không ngờ vẫn có người thích a, nhưng mà, nó còn quá nhỏ, dì cảm thấy sự học quan trọng hơn, không thể phí thời gian vào vài thứ cảm tình hơi hợt này được.”

“Đúng vậy a, con cũng nói với nó chính xác như vậy, nhưng mà, nó rất tức giận, mười lăm tuổi, đúng vào thời kì nổi loạn của thiếu niên, cũng có khả năng em ấy đang ở trong giai đoạn này.” Tạ Thư Dật đóng một bộ “hết cách”.

“Thư Dật, con làm như vậy là đúng, ba mẹ không thể thời thời khắc khắc cùng các con một chỗ, con là anh trai, em gái đúng là cần con chăm sóc nhiều một chút, con đối với em tấn trách như vậy, dĩ nhiên sự cảm kích, thật sự, con nói rất đúng, nó hẳn nên đi Ngũ Châu, đi Ngũ Châu có con trông nó, dĩ nhiên tâm a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ ba ba cũng đồng ý gật đầu: “Nó còn nhỏ, phải có người trông coi, vạn nhất không cẩn thận một cái, còn bé đã bị đứa nam sinh nào bắt cóc rồi, thế này không được, để cho nó vào Ngũ Châu, nó không muốn đi cũng phải bắt nó vào Ngũ Châu, ngấm lại, anh ở hội chủ tịch trường Ngũ Châu còn có một ghế, chẳng sợ nó thì không đậu, anh cũng có thể giúp nó vào Ngũ Châu, Tư Nguyên em yên tâm đi, con gái em sinh, ở trong lòng anh, cũng là bảo bối với tiểu công chúa của anh.”

“Trường Viên, cảm ơn anh.” Mẹ Hải Nhạc nghe ông nói như vậy, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Tạ Thư Dật trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn nói với mẹ Hải Nhạc: “Dì, dĩ nhiên nói chuyện với em ấy thật tốt, không cần trách cứ nó, nó còn nhỏ, có rất nhiều chuyện nó còn không biết là đúng hay sai, kỳ thật nó rất ngoan, dĩ nhiên đối với nó không cần quá mức quá nghiêm khắc.”

Nghe hẳn bảo vệ Hải Nhạc như vậy, mẹ Hải Nhạc thật sự vô cùng cảm động: “Thư Dật, con thật sự trưởng thành, con vì Hải Nhạc mà suy nghĩ như vậy, dĩ nhiên sự rất vui vẻ rất vui vẻ.”

“Dì, chúng ta là người một nhà, con thương em gái là đương nhiên.” Tạ Thư Dật nói.

Hừ hừ, con gái bảo bối của bà, chỉ là đồ chơi của tôi mà thôi, cho tới bây giờ tôi chưa từng cho rằng các người là người một nhà của tôi!

Mẹ Hải Nhạc vừa nghe hẳn nói như thế, cảm động đến rơi nước mắt, bà chùi chùi nước mắt, nói với Tạ ba ba: “Trường Viên, Thư Dật của chúng ta, thật sự đã trưởng thành rồi.”

Tạ ba ba hài lòng nhìn con trai, cười nói: “Ngọc bắt trác thành khí, là chúng ta làm ba mẹ thế này, dạy dỗ nó tốt như vậy, tốt lắm, đi xem Hải Nhạc đi, đứa bé kia chắc chắn đang bò ra giường khóc đó.”

Mẹ Hải Nhạc nghe lão công nói vậy, cũng không tiếp tục lè mề, bà chạy lên lầu gõ nhẹ cửa phòng Hải Nhạc.

“Nhạc Nhạc, là mẹ, mở cửa ra, mẹ muốn nói suy nghĩ của tớ.”

Hải Nhạc mang đôi mắt sưng đỏ mở cửa.

Nhìn thấy mẹ, cô uly khuất miếu máu, đôi mắt lại đỏ lên.

“Mẹ, con không vào Ngũ Châu.”

27. Chương 14: Thân Càng Thêm Thân

Mẹ Hải Nhạc tiến lên một bước, ôm Hải Nhạc vào trong ngực.

“Con gái ngoan của mẹ, để mẹ nhìn một chút, một tháng không gặp, mẹ rất nhớ con a.” Mẹ Hải Nhạc yêu thương hôn má con gái, “Hình như con gầy thì phải?”

Trong lòng Hải Nhạc thập phần khổ sở, rất nhiều lời muốn nói với mẹ lại không thể nói ra khỏi miệng, chỉ có thể ôm chặt lấy mẹ không muốn buông tay, nàng tham luyến hơi thở ấm áp trên người mẹ, nàng có thể tìm thấy cảm giác an toàn và yên lại.

“A di, muội muội vô cùng nhớ người, mới gầy như vậy.” Tạ Thư Dật cười hì hì nói.

“Phải không? Muội muội rất nhớ dì phải không? Thư Dật, muội muội còn nhỏ, còn là một đứa nhóc chưa trưởng thành, con nên chiều cổ nàng nhiều hơn a.” Mẹ Hải Nhạc cũng cười nói với Tạ Thư Dật.

“Con sẽ.” Tạ Thư Dật gật gật đầu.

Tạ ba ba nhìn một màn ấm áp như thế, trong lòng vô cùng vui mừng a, hắn không khỏi đưa tay kéo ái thê qua, nói với nàng: “Anh đã nói mà, Thư Dật tất nhiên sẽ chiều cổ muội muội, em xem nó yêu thương muội muội bao nhiêu a, sợ nó bị người khác xô đẩy, lúc nào cũng nắm bàn tay nhỏ bé của Hải Nhạc, em còn lo lắng cái gì?”

Mẹ Hải Nhạc oán trách liếc hắn một cái, nói: “Em cũng không có nói em lo lắng cái gì a, em chỉ đang nghĩ, em và anh chưa từng xa nhà lâu như vậy, sợ bọn nhỏ không quen a, hiện tại xem ra, là em lo lắng quá mức.”

Bốn người Hứa gia vẻ mặt tươi cười nhìn bốn người Tạ gia.

Tạ Thư Dật lễ phép chào hỏi: “Chào cô, chú.”

Tạ Hải Nhạc cũng như vệt nói theo: “Chào cô, chú.”

Hứa ba ba nói sang sảng: “Chào Thư Dật, chào Hải Nhạc, đã lâu không gặp Thư Dật, càng thêm ngọc thụ lâm phong, thật là có tác phong của cha con a, mà Hải Nhạc cũng càng ngày càng xinh đẹp, lớn lên chắc chắn là một đại mỹ nhân a, Trường Viên, anh xem con trai con gái nhà anh, đều tốt đều ngoan, tôi hâm mộ a.”

“Bản thân nhà mình có, còn phải hâm mộ tôi sao? Đừng giả mù sa mưa (1).” Tạ ba ba cười nói.

Hứa muội muội nhìn con gái bên cạnh, mỉm cười nói: “Ba nó à, anh thích Thư Dật như vậy, không bằng hứa gả con gái chúng ta cho Thư Dật đi, để hắn biến thành một phần nhà ta, Trường Viên ca, Nhã Nghiên nhà em, so với Hải Nhạc nhà anh, cũng không kém nga, cho Nhã Nghiên nhà em làm con dâu của anh, anh cũng không một nhà.”

Tạ ba ba cười lên ha hả: “Tốt a tốt a, chúng ta có thể tới cái gọi là thân càng thêm thân a.” Hắn đưa mắt nhìn Hứa Nhã Nghiên đang đứng bên người mẹ thẹn thùng và kinh hãi một cái, lại nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, sau đó, lại ngẩng lên trên người Hải Nhạc, vừa cười, nói: “Tổ Diêu a, anh phát hiện Chí Ngạn nhà em cũng rất được, cho ta làm con rể thấy thế nào? Hải Nhạc nhà anh, coi vậy cũng là mỹ nhân tuyệt sắc khó gặp a, hai người thoát nhìn rất xứng đôi a, thế nào? Chúng ta cái này kêu là kết thân lại càng thêm thân nữa!”

(1) Giả mù sa mưa: Trong 36 kế của người xưa có 1 kế gọi là “Minh Tri Cổ Muội” mà theo cách hiểu của mình thì nó bao gồm cả “Tung Hỏa Mù Che Mắt” và “Giả Mù Sa Mưa”. Tức là bạn biết rõ một vấn đề gì đó, một chuyện gì đó, nhưng làm như là không biết để che mắt đối tượng bạn đang phải đối diện hay là đối phó để vượt qua họ, với mục đích là lừa dối tất cả thị phi hay nghi hoặc của đối phương, và bất ngờ cho

họ một đòn chí mạng . Đòn chí mạng ở đây có thể là lời nói, hay hành động, hoặc một lợi ích nào đó đạt được cho bạn .

Theo mình nghĩ, nếu sử dụng chính xác và có ý tốt hay phải sử dụng cho những trường hợp bất khả kháng thì đây là một thái độ xử thế rất cao. Nhưng mà trong mưu kế thì đây là một thái độ rất thâm sâu, khó mà nhận ra và phải đề phòng . Vì cái đức của người quân tử thật thà thì không thể không cho thiên hạ biết, còn cái mưu kế của trượng phu thì không thể không giấu thiên hạ .

“Giả Mù Sa Mưa” thì rất đơn giản, bản thân nó đã nói lên ý nghĩa rồi : Giả Mù = Tạo Ra Mây Mù Để Làm Mưa” , hiểu nôm na là vậy, tức là bạn giả bộ nói, hành động, để lừa một ai đó hay như bạn nghĩ là giả nai để dụ người ta sập bẫy, và thường là trong một tình huống cuộc sống bạn phải “Giả Mù Sa Mưa” để vượt qua.

Ví Dụ :

Hôm nay emxt đi nhậu bia ôm về, lết lết về tới nhà thấy ngay “con sư tử hà đông” là bà J-Jeo chống nạnh cầm guốc đứng trước cửa.

- Ông đi đâu mà giờ này mới lết cái thân cùi về đây? – Emxt liền quay sang thẳng bạn bảo:

- Thôi đi mày ơi, mày dắt tao về đi, tao tới bến rồi, tao không muốn đi mấy chỗ lầu xanh lầu đỏ đó đâu, vợ tao biết tội nghiệp. (giả mù sa mưa)

JJ thấy dzị cũng mũi lòng dìu Emxt vô phòng rồi cũng muốn check lại coi có đúng không, giả nai giả bộ , giả giọng và đóng vai giồng mấy em (Giả mù sa mưa):

- Anh ấy ơi, anh ở với em đêm nay nha, rồi mai lại về với vợ mà, anh có mất mát gì đâu mà!

Emt cũng giả điên bầm bụng nói (giả mù sa mưa):

- Thôi không được đâu em ơi, em đâu có đẹp bằng vợ anh, em đâu có dịu dàng dễ thương ngoan hiền như vợ anh đâu, anh phải về với vợ anh mới được em ah!

Tất nhiên là bà JJ hài lòng và cười vui vẻ.

Đó nguyên cái ví dụ tóm lại là “Giả Mù Sa Mưa” trong một tình huống cuộc sống thôi, còn trong cả một công cuộc Đối Phó lẫn nhau thì còn khủng khiếp hơn là chuyện bình thường.

(Nguồn: TuổiTho.Net)

Hứa ba ba và Hứa mẹ mẹ hai người liếc nhau một cái, cũng phá ra cười.

Hứa mẹ mẹ cười nói: “Phải, không sai a, em cũng thật thích Hải Nhạc nhà anh, vừa nhu thuận, học hành lại giỏi, xinh xắn lại ôn nhu, vô cùng xứng với Chí Ngạn nhà em, thật sự không thể tốt hơn, chúng ta đây quyết định như vậy a, Nhã Nghiên nhà em hứa cho Thư Dật nhà anh, Hải Nhạc nhà anh hứa cho Chí Ngạn nhà em, quyết định như vậy a! Ông thông gia, bà thông gia, chúng ta cứ quyết định vậy đi!”

Nghe người lớn nói xong, đến phiên Hứa Chí Ngạn vừa mừng vừa sợ, mặt hần cũng ửng đỏ, ngại ngần nhìn Tạ Hải Nhạc cười không dứt. (mỹ nam then thùng aaaaa)

Mặt Tạ Hải Nhạc, cũng nóng bừng đỏ lên, không phải vì then thùng, mà là vì lúng túng khó xử, nàng không thích người lớn vui đùa kiểu này, điều này làm cho nàng có cảm giác như bị gài bẫy, nàng bị Tạ Thư Dật sắp xếp đã đủ phiền, mà mấy người lớn miệng rộng này, còn treu ghẹo nàng như thế! Trong lòng nàng có chút tức giận, nhưng mà, lại không thể biểu hiện trên mặt, nàng đành phải cúi đầu, không nhìn bất cứ kẻ nào, bao gồm cả mẹ của mình.

Mà Tạ Thư Dật mặt không đổi sắc nhìn nàng, thấy mặt nàng đỏ lên, trong lòng lại có chút tức giận, chẳng lẽ, cô ta cũng thích Hứa Chí Ngạn sao? Hừ, ma tước cũng muốn biến phượng hoàng a? Cũng không nhìn lại bản thân mình có bao nhiêu sức nặng, rõ ràng người lớn là đang nói đùa, nàng, vậy mà lại tưởng thật, rõ ràng là đùa ngốc! Mà hần, cũng sẽ không để cho vọng tưởng của cô ta thực hiện được!

Mấy câu vui đùa nửa thật nửa giả của đám người lớn, Hải Nhạc lẫn Tạ Thư Dật đều không để trong lòng, mà hai huynh muội Hứa gia, lại cực kỳ cho là thật, trong lòng bọn họ, vốn đã vô cùng yêu mến Thư Dật

với Hải Nhạc, mà lại có thể được các cha mẹ cho phép, bọn họ hoàn toàn có thể công khai xuất hiện bên người Thư Dật cùng Hải Nhạc rồi.

Đám người lớn không biết mấy lời đùa vui của mình, lại giúp bốn vị thiếu nam thiếu nữ kia chôn xuống một quả bom vô hình, cuối cùng, khi quả bom này bùng nổ, làm cho có vài người phải tan xương nát thịt!

Hải Nhạc thật cao hứng mẹ ruột cục đã về nhà, có nghĩa là nàng lại có một cuộc sống thoải mái một thời gian, dưới mí mắt của người lớn, Tạ Thư Dật cũng phải có chút cố kỵ, cho dù muốn khi dễ nàng, cũng sẽ không thể biểu hiện trắng trợn như trước nữa.

Hải Nhạc cùng cả nhà thoát nhìn hoà thuận vui vẻ, ngồi bên bàn ăn cơm chiều, tuy nói ngủ không nói, ăn không nói, nhưng, trong nhà bọn họ không bao giờ tồn tại loại tình huống này, bữa tối là thời điểm không khí sinh động nhất ở Tạ gia, Tạ ba ba thích nhất là tìm Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc nói chuyện, để có thể tăng cường cùng con trai con gái bồi dưỡng tình cảm, cũng chỉ có thời gian bữa tối, mọi người mới tụ cùng một chỗ, bình thường, hắc và ái thê cũng rất nhiều việc, công ty cả đồng chuyện lớn nhỏ chờ bọn họ giải quyết, hai người một người quản lý hành chính, một người quản lý tài vụ, mẹ Hải Nhạc lại là thạc sĩ trường kinh tế tài chính liên kết quốc tế vụ Trường Xuân, chuyên nghiệp cùng bản chức nhọt gáy, nàng làm được phong sinh thủy khởi (1), vốn, các phu nhân thượng lưu bình thường, đều đứng trong nhà giúp chồng dạy con, sống một cuộc sống “làm phu nhân” xa xỉ, nhàn rỗi hẹn hò bạn bè đánh bài hoặc shopping với spa, nhưng Tạ Trường Viên lại đồng ý cho ái thê đi ra sân khấu giúp đỡ sự nghiệp của hắc, làm trợ thủ đắc lực cho hắc, hai người song kiếm hợp bích, đưa tập đoàn Tạ thị càng lấn càng lớn, hai người trở thành phu thê điển hình khó gặp trong giới kinh doanh cùng xã hội thượng lưu, mọi người đều khen ngợi mẹ Hải Nhạc mẹ có số vượng phu, có lẽ, là vì tài cán của chính bà, có lẽ cũng bởi vì tiếng đồn vượng phu, Tạ ba ba đối với bà vô cùng thương yêu và kính trọng.

“Đúng rồi, Hải Nhạc, sắp có kỳ thi chuyển cấp, con đã xem qua danh sách các trường cao trung chưa? Có trường nào vừa ý không?” Tạ ba ba hỏi

(1) Phong sinh thủy khởi: gió đến đâu thì mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì vạn vật đâm chồi nảy lộc (quan niệm phong thủy)

28. Chương 14: Nhớ Tới Hải Hoan

Mẹ Hải Nhạc ôm con gái chậm rãi đi đến bên giường của cô, hai người cùng ngồi xuống.

“Nhạc Nhạc, vì sao con không muốn đi Ngũ Châu?” Bà hỏi.

Hải Nhạc do dự một chút, nói: “Mẹ, con không muốn đi Ngũ Châu, con không muốn học cùng trường với Tạ Thư Dật! Con chán ghét anh ta!”

Mặt mẹ Hải Nhạc biến sắc, bà che kín miệng Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, con dù ghét anh hai, sao có thể gọi thẳng tên của nó? Những lời con chán ghét nó này, con chỉ có thể nói ở trước mặt mẹ! Nếu để cho ba với Thư Dật nghe được, bọn họ sẽ thương tâm!”

Hải Nhạc lại rơi nước mắt: “Mẹ, con không cần gọi anh ta là anh hai, anh ta không phải anh hai của con, con không cần anh ta làm anh hai của con.”

Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi, xoa đỉnh đầu của cô nói: “Nhạc Nhạc, không nên tùy hứng như vậy, bình thường Thư Dật thoát nhìn đối với con hung một chút, kỳ thật, nó rất quan tâm con, nó chỉ là không hiểu cách biểu đạt mà thôi, mới vừa rồi nó còn cố ý dặn mẹ không cần rất hà khắc với con, nó cho con đi Ngũ Châu, cũng là lo lắng cho con, làm sao con có thể hơi chút vì nó nói với con vài câu, con liền cáu kỉnh như vậy?”

Trong lòng Hải Nhạc trong lòng một trận đau khổ, nước mắt lại càng mãnh liệt.

“Mẹ, không phải anh ta nói như vậy, anh ta...anh ta...” Cô không thể nào nói ra khỏi miệng.

“Đứa nhỏ, đừng làm rộn nữa, ngày mai đi nói lời xin lỗi với anh, bằng không bọn họ nghĩ con không hiểu chuyện như vậy, là vì mẹ dạy không tốt, nghe lời mẹ, ngấm lại mẹ, trước kia ba ruột của con có đối xử tốt như ba mới sao? Con hẳn là còn nhớ, ông ta ở ngoài đường ăn chơi đàng điếm không nói, còn mang phụ nữ về nhà, mẹ ầm nhẩn như vậy, ông ta còn muốn ly hôn với mẹ, ông ta có mắt không trông, làm cho mẹ mình châu mông trần (Ngọc sáng bị phủ bụi), là người ba này của con, không ghét bỏ mẹ đã kết hôn còn có con gái, chẳng những kết hôn với mẹ, đối với con, cũng xem con như con ruột mà thương, Nhạc Nhạc, đây là phúc khí chúng ta kiếp trước đã tu luyện được, Nhạc Nhạc, chúng ta phải tích phúc a!” Mẹ Hải Nhạc thăm thía nói.

“Mẹ” Nghe thấy mẹ nói như vậy, tất cả những lời Hải Nhạc muốn nói, đều áp trở về trong bụng.

“Con gái, nghe lời mẹ, đi Ngũ Châu đối với tương lai của con tốt, mẹ chỉ sợ con còn thi vào không lọt, ba nói rồi, cho dù con thi không đậu đi nữa, ông ấy cũng sẽ vận dụng quan hệ giúp con vào Ngũ Châu, ổng nói, con là con gái mẹ sinh ra, nhưng mà, ở trong lòng ông ấy, con cũng là bảo bối, là công chúa của ổng, Nhạc Nhạc, bọn họ thương con như vậy, làm sao con có thể làm cho bọn họ thất vọng? Con cũng không nên làm cho mẹ ở giữa khó xử a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc nhìn người mẹ đang lo lắng của tở, được rồi, nếu đi Ngũ Châu có thể làm cho mẹ yên lòng, có thể làm cho bà cảm thấy vui sướng, vậy thì cô sẽ đi! Bấy năm đều đã trôi qua, đi Ngũ Châu, nếu phải đi Ngũ Châu, quá lắm cũng chỉ là một cái bảy năm khác, cô cần thận tránh đi Tạ Thư Dật là được.

“Con nghe mẹ.” Hải Nhạc nuốt tất cả thống khổ trở về trong bụng, nhu thuận gật đầu, mẹ, là người trọng yếu nhất của cô đời này, chỉ cần mẹ hạnh phúc, cô cho dù là phải chịu khổ một chút, cũng không quan hệ.

“Ai, nhìn con, mẹ lại nghĩ tới Hải Hoan, không biết Hải Hoan đi theo ba con, bây giờ không biết là cái dạng gì nữa, nha đầu ngốc, lúc trước kiên quyết phải đi theo ba nó, không chịu cùng con theo mẹ, hiện tại, cũng không biết ba con đối xử với nó có tốt không, mẹ nghe nói ba con cũng đã náo loạn đến phá sản rồi, không biết nha đầu Hải Hoan kia trải qua cuộc sống thế nào, mẹ nghĩ mở miệng nói với ba Thư Dật, xem có thể hay không giúp ông ta một chút, ai, lại băn khoăn đến ổng là bần nhào không thể trát tường (kể bắt tài không làm nên việc lớn).” Mẹ Hải Nhạc thở dài thở ngắn nói.

“Mẹ, có thể tìm được chị hay không? Con rất nhớ chị ấy a, trừ mẹ ra, chị ấy là người thân duy nhất của con.” Hải Nhạc vừa nghe mẹ nhắc đến tỷ tỷ, nói.

Ở trong mắt cô, trừ mẹ ba, không ai là thân nhân của cô cả.

Lúc trước cô cũng không hiểu tại sao tỷ tỷ muốn chọn ba, khi đó cô mặc dù nhỏ, nhưng nhe nhỏ trong lòng, cô tình nguyện đi theo mẹ chịu khổ, cũng không nguyện ý đi theo người ba có tiền nhưng không quan tâm đến ý tỷ tỷ và cô kia, cho dù ba dùng thiệt nhiều thiệt nhiều quần áo mới với đồ chơi mới dụ dỗ cô không cần đi theo mẹ, cô chính là không muốn đi theo ông ta! Đến bây giờ cô cũng không hiểu được lựa chọn của tỷ tỷ.

“Chị con, ai, hi vọng cô sống được thật tốt, mẹ hiện tại cũng không thấy bóng dáng ba con, lại không liên lạc được với ông ta, nghe người ta nói người đàn bà kia lại cuốn của hắn một đồng tiền rồi chạy, chị con, ai, đây là lựa chọn lúc trước của nó, không phải do người khác a.” Mẹ Hải Nhạc ý có điều chi nói.

Bà nhìn Hải Nhạc trước mặt, trong lòng cảm thán, hai chị em bộ dạng giống nhau như đúc, tâm địa cũng không giống nhau, một đứa thiên chân dịu ngoan thiện lương, một đứa lười đời tâm cơ thâm trầm, nha đầu Hải Hoan kia, nó nói nó luyến tiếc ba, không muốn rời xa ba, bởi vì mẹ có Hải Nhạc, mà ba cái gì cũng không có, nó muốn ở lại bên người ba chiếu cố ba!

Bà cũng không ngăn cản quyết định của Hải Hoan, thuận theo lựa chọn của Hải Hoan, để nó đi theo ba, kỳ thật, làm mẹ làm sao có thể không hiểu con gái của tở đây? Hải Hoan, tám tuổi còn nhỏ như vậy, lại nghĩ đến xa xôi như thế, nó chính là không muốn đi theo mẹ ra bên ngoài chịu khổ, nó đã quen cuộc sống quần áo đến thân cơm đến há mồm, nó không muốn tách khỏi phạm vi cuộc sống kia, cũng vất vả nó còn nhỏ có thể nghĩ ra được cái lí do luyến tiếc ba để thoái thác này. Mẹ Hải Nhạc lắc lắc đầu, Hải Hoan, nhỏ như vậy có thể vì chính tở mà tính, hẳn là sẽ tự chiều cố tở rất khá, bà vẫn là lo lắng Hải Nhạc bên người đây, nha đầu này, từ nhỏ tính cách dịu dàng, nhưng lại có một chút sợ người lạ, không dễ làm quen với người khác, hơn nữa quật cường cứng đầu, bà thật lo lắng nó sẽ không chiều cố chính tở, lại lo lắng nó sẽ bị nam sinh

hư hỏng làm xấu, nó thiên chân hiền lành lương thiện như vậy, thực sự sợ sẽ có người có mục đích tiếp cận nó, đến lúc đó lại khiến nó tổn thương!

Cho nên, một câu của Tạ Thư Dật có thể cùng Hải Nhạc chiếu cố lẫn nhau, đã thuyết phục được lòng bà, hơn nữa nghe Thư Dật nói, có người theo đuổi Hải Nhạc, nó nói Hải Nhạc vài câu, làm cho Hải Nhạc tức giận với nó, trong lòng bà lại càng sốt ruột, có Thư Dật trông Hải Nhạc, bà có thể yên tâm đến không thể yên tâm hơn.

“Con cảm thấy tỷ tỷ hiện tại tuyệt đối không sống tốt đâu.” Hải Nhạc u buồn nói.

“Đứa nhỏ, mạng do trời sinh, nửa điểm cũng không do người quản, chị con, mẹ tin tưởng nó có thể chiếu cố tốt bản thân tổ, nếu con nhớ nó, khi nào mẹ sẽ đi tìm, kỳ thật mẹ cũng rất nhớ nó a, cũng muốn nhìn xem nó hiện tại lớn lên trông thế nào, ai, nha đầu ngốc, lúc trước vì sao không đi theo mẹ chứ? Khi đó là nó sai lầm rồi a.” Mẹ Hải Nhạc thở dài nói.

29. Chương 15: Đi Mary, Đi Năm Châu?

“Con” Hải Nhạc suy nghĩ một chút, thận trọng nói, “Cha, con nghĩ sẽ vào trường cao trung nữ Mary, nơi đó chất lượng dạy học và điều kiện vật chất đều là tốt nhất trong các trường quốc trung.”

Mấu chốt nhất là có thể rời xa nhà, lại có thể ở ký túc xá, hoàn toàn không cần về nhà.

“Quốc trung nữ Mary? Ngô, không tồi, con có nắm chắc không?” Tạ ba ba nói.

“Con sẽ cố hết sức.” Hải Nhạc nói.

“Hải Nhạc, mặc kệ con đi học trường nào, bài vở mặc dù trọng yếu, nhưng mà, mẹ hi vọng nhất là con có thể học vui vẻ.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng: “Dù là trường quốc trung nữ, có thể so sánh với khoa dự bị đại học Năm Châu sao? Giả như em muốn chất lượng dạy học với điều kiện vật chất, chọn Năm Châu đi, không có trường nào có thể so sánh với Năm Châu của anh đâu.”

“Cũng được a, sao chúng ta lại không nghĩ tới Năm Châu nhỉ?” Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc trầm miêng một lời nói.

Lòng Tạ Hải Nhạc hoàn toàn chìm đến đáy nước, không cần, nàng không cần đi Năm Châu! Nàng muốn vào Mary!

“Cha, mẹ, con không muốn vào Năm Châu, con muốn vào Mary.” Mặt Tạ Hải Nhạc tái nhợt như tờ giấy, nói.

Tạ Thư Dật cười hơi hơi nhìn nàng: “Muội muội thân ái, ai cũng đều đã chọn Năm Châu, em không cần là ngoại lệ, em thành tích ưu tú như thế, ta nghĩ, vào Năm Châu là hoàn toàn không có vấn đề gì, lại nói, ca ca ở Năm Châu, càng có thể với em chiếu cố lẫn nhau nữa.”

Hắn mỉm cười, ở trong mắt Tạ Hải Nhạc, lại giống như kim châm nhúng độc, đâm sâu vào người Tạ Hải Nhạc phát đau, thân thể cũng không nhận được run rẩy.

Nếu cùng hắn học cùng một trường, nàng còn có cái tự do gì đáng nói? Hắn tuyệt đối sẽ giam cầm nàng chặt chẽ trong ma chướng của mình!

“Ai da, Thư Dật nói rất đúng, vẫn là Thư Dật nghĩ thật chu đáo a.” Tạ ba ba cười bí hiểm nói, “Tư Nguyên, em xem Thư Dật thương Hải Nhạc biết bao nhiêu, làm việc đều vì Hải Nhạc mà suy nghĩ a, anh xem, để cho Hải Nhạc vào Năm Châu học khoa dự bị đại học đi, em nghĩ sao?”

“Em không có ý kiến, Thư Dật chiếu cố muội muội đến như vậy, em mừng còn không kịp.” Mẹ Hải Nhạc cũng cười nói.

Nữ nhi của nàng thật không thua kém nàng chút nào, thật không ngờ sau khi lớn lên, lại có thể quan hệ cùng Thư Dật tốt như vậy, có thể làm cho Thư Dật vì Hải Nhạc mà lo lắng đến thế, nàng thật sự có cảm khái “thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh” (1) a.

Tạ Hải Nhạc chết lặng nhìn chằm chằm gương mặt đẹp trai đến trời ghen người ghét của Tạ Thư Dật, nàng thật muốn hất bát canh trong tay lên trên mặt hắn, rửa đi cái nụ cười tươi nhìn như chân thành kỳ thật lại ẩn chứa ác độc dã tâm kia, nhưng mà, nàng cũng không có dũng khí làm như vậy, đáy lòng vô cùng phần nộ làm cho đầu óc nàng từng đợt mê muội, nàng đột nhiên đứng lên, the thé nói: “Không, con không đi Năm Châu, con chết cũng không đi!”

Nước mắt nhắm thẳng vành mắt nàng tràn ra, nhưng, nàng lại không muốn rơi nước mắt ở trước mặt cha mẹ, nàng đẩy ghế, xăm xăm bước nhanh chạy lên trên lầu, mở cửa phòng ngủ chạy vào rồi đóng sầm cửa lại.

Để lại bàn ăn ba người hai mặt nhìn nhau.

Chỉ có Tạ Thư Dật biết vì sao Hải Nhạc nổi giận, bắt quá, xem bộ dạng hai vị đại nhân kia, hẳn “nổi lửa thêm dầu” thật sự có tác dụng lớn, Tạ Hải Nhạc, đi Năm Châu đã định rồi, trừ phi cô ta nói ra sự thật hẳn vẫn luôn áp bách khi dễ mới thoát nổi, nhưng, Tạ Hải Nhạc không có lá gan đó, nhiều năm như vậy đều không nói ra, hiện tại, phỏng chừng cũng sẽ không nói ra, Tạ Thư Dật hẳn thắng chắc rồi!

(1)

Tiên tung nan mạch tình như mộng

Bồng đoàn tùy phong diệp tùy phong

Đồng tâm thiên tái si tình phán

Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh

Trích từ tuyển tập của Mộng Tịch Dao

Dịch nghĩa:

Dấu tiên khó kiếm tình như mộng.

Cỏ đoàn theo gió, lá nường phong

Một lòng ngóng tình si vạn kiếp

Đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh.

Đây tuy không phải là xuất xứ sớm nhất, nhưng hiện giờ đã không còn bất cứ biện pháp nào để kiểm chứng xuất xứ của câu tục ngữ này được nữa, cho nên bài thơ này chẳng qua chỉ để mượn tạm.

Ý tứ của câu tục ngữ là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây rẽ thấy mặt trời, mây tan hiện trăng thanh, muốn nói con người phải kiên trì đến cùng.

30. Chương 15: Thi Đạu Ngũ Châu

“vâng, con cũng vậy, hi vọng sớm được thấy chị.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Mẹ Hải Nhạc nhìn cô, nói: “Hải Nhạc, con đã nói nghe mẹ, về sau đừng có làm rồi việc chuyển cấp này nữa được không?”

“Mẹ, chỉ cần người muốn, con nghe lời mẹ.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng mà, mẹ cũng muốn con vui vẻ a, nha đầu ngốc, về sau con đối xử với anh hai tốt một chút, nó cũng là vì tốt cho con, biết không?”

“Mẹ a, anh ta có cái gì tốt đâu? Anh ta biểu hiện tốt, chỉ là ngoài mặt mà thôi a, còn trong lòng, là một đại phôi đản a!” Hải Nhạc nội tâm đắng như ăn Hoàng Liên, nhưng cũng như người câm, một câu cũng không thể nói ra.

“Con đã biết, mẹ.” Hải Nhạc run rẩy nói.

Cô thật sự cảm giác tớ rất cô đơn a, không ai ở cùng trận tuyến với tớ, mẹ của tớ, nhưng chính tớ lại không thể nói thật với bà, còn có cái gì bí ẩn hơn chuyện này chứ?

Cô chỉ cảm thấy tương lai phía trước của tớ là một mảnh đen kịt hắc ám, mà cô, một tớ một người đi xuyên qua bóng tối kia, không ai có thể giúp đỡ cô!

Sau khi thi thử xong, Hải Nhạc ở nhà chờ đợi kết quả, một tháng sau có kết quả, cô quả nhiên bị Ngũ Châu chọn, Thần Phong tổng cộng thi đậu ba người, một là Hải Nhạc, một người nữa là Hứa Nhã Nghiên, một người khác là một nam sinh.

Mẹ Hải Nhạc cao hứng muốn chết, nữ nhi thật sự không thua kém ai a.

“Tư Nguyên, có muốn làm một cái tiệc chúc mừng hay không, chúng ta vui vẻ một chút cũng tốt.” Tà ba ba nói.

“ba, không cần, thật sự không cần, thi đậu Ngũ Châu cũng không phải một tớ con mà.” Hải Nhạc lên tiếng ngăn cản.

Có cái gì tốt mà chúc mừng đây? Cô vốn không muốn vào.

Tà Thư Dật này giờ vẫn không hé răng, Hải Nhạc có thể lấy thi đậu Ngũ Châu cao như vậy, hẳn có chút ngoài ý muốn, thật không nghĩ Hải Nhạc học hành lại tốt như vậy.

“Thư Dật, em con trúng tuyển Ngũ Châu, về sau con cần phải chiều cố em a.” Tà Trường Viên chân thành nói với con trai.

“ba yên tâm, con tuyệt hội sẽ chiều cố em ấy thật tốt.” Tà Thư Dật mang mặt mỉm cười nói, ánh mắt rơi xuống trên người Hải Nhạc, nhìn thấy Hải Nhạc vì lời nói của hắn mà thân tớ run lên nhè nhẹ, trong lòng hắn vui vẻ không nói nên lời.

Tà Hải Nhạc, cô không phải khiêu chiến tôi sao? Đi Ngũ Châu, tôi xem cô còn khiêu thế nào, cô muốn vào Mary, cô muốn từ bên cạnh tôi chạy đi, có chuyện nào dễ dàng như vậy?

“Àn, ba đây an tâm.” Tà ba ba gật gật đầu.

Bỗng, điện thoại Tà Thư Dật vang lên, hắn tự tay nhận.

“Này, là ai a, nga, Chí Ngạn a, có chuyện gì sao? À, sinh nhật muội muội của cậu, mời tớ đi? A? Còn mời Hải Nhạc cùng đi? Như vậy? Được rồi, để tớ hỏi nó đã.” Tà Thư Dật nói.

Tà Thư Dật để điện thoại xuống, nhìn về phía Tà Hải Nhạc: “Tối hôm nay là sinh nhật Hứa Nhã Nghiên, ở nhà cô ấy tổ chức tiệc sinh nhật nhỏ, mời em với anh cùng đi, em có muốn hay không?”

“Không, em không muốn đi.” Hải Nhạc trực tiếp lắc đầu.

Sắc mặt Tà Thư Dật trầm xuống.

Mẹ Hải Nhạc thấy thế, cười nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, người ta mời con, con không đi, Nhã Nghiên sẽ nghĩ con có ý kiến gì với nó nữa, đi thôi, con gái, con khó được tham gia tiệc tùng gì, lần này cùng anh con cùng tham gia đi, ngoan, vui vẻ lên chút.”

Hải Nhạc thấy mẹ mở miệng yêu cầu, chỉ có thể gật gật đầu.

“Được rồi, vậy mẹ với con đi ra ngoài mua quần áo, con ngay cả một bộ đồ giống như váy cũng không có.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ!” Hải Nhạc hô một tiếng, “Chỉ là tiệc sinh nhật mà thôi, con cũng không phải nhân vật chính, không cần ăn mặc cầu kì làm chi.”

“Như vậy sao được, con gái của mẹ, nhất định phải thật xinh đẹp!” Mẹ Hải Nhạc không đồng ý.

31. Chương 16: Con Thương Muội Muội Là Đương Nhiên!

“Muội muội thoát nhìn rất tức giận, con đi xem em ấy.” Tạ Thư Dật giả vờ như muốn đứng dậy.

“Đừng, đi đi cho.” Mẹ Hải Nhạc lên tiếng ngăn, bà đứng lên, cũng đẩy ghế ra, “Trường Viên, em đi lên xem Hải Nhạc một chút, đứa nhỏ này đang bị làm sao đây?”

“A di, có thể muội muội là đang cáu kỉnh với con thôi, ngày hôm qua lúc con đón em đi học về, thấy một nam sinh thổ lộ tình cảm với nó, con nói với nó vài câu, nó liền phát cáu với con, nói không cần con quản nó, di xem, đây là thư tình của đứa nam sinh kia viết cho nó.” Tạ Thư Dật lấy lá thư tình của Phác Thế Nhân từ trong ví ra, đưa ẹ Hải Nhạc.

Hoàn hảo không quăng phong thư tình này vào thùng rác, vừa vặn đúng lúc phát huy công dụng.

Mẹ Hải Nhạc nhìn nhìn, đưa cho Tạ ba ba, nói: “Đứa nhỏ này, thật không ngờ vẫn có người thích a, bất quá, nó còn quá nhỏ, di cảm thấy sự học quan trọng hơn, không thể phí thời gian vào vài thứ cảm tình hơi hợt này được.”

“Đúng vậy a, con cũng nói với nó chính xác như vậy, nhưng mà, nó rất tức giận, mười lăm tuổi, đúng vào thời kì nổi loạn của thiếu niên, cũng có khả năng muội muội đang ở trong giai đoạn này.” Tạ Thư Dật đóng một bộ “hết cách”.

“Thư Dật, con làm như vậy là đúng, cha mẹ không thể thời thời khắc khắc cùng các con một chỗ, con là ca ca, muội muội đúng là cần con chăm sóc nhiều một chút, con đối với muội muội tấn trách như vậy, di thật sự cảm kích, thật sự, con nói rất đúng, nó hẳn nên đi Năm Châu, đi Năm Châu có con trông nó, di yên tâm a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ ba ba cũng đồng ý gật đầu: “Nó còn nhỏ, phải có người trông coi, vạn nhất không cẩn thận một cái, còn bé đã bị đứa nam sinh nào bắt cóc rồi, thế này không được, để cho nó vào Năm Châu, nó không muốn đi cũng phải bắt nó vào Năm Châu, ngấm lại, ta ở hội chủ tịch trường Năm Châu còn có một ghế, chẳng sợ nó thi không đậu, ta cũng có thể giúp nó vào Năm Châu, Tư Nguyên em yên tâm đi, con gái em sinh, ở trong lòng anh, cũng là bảo bối với tiểu công chúa của anh.”

“Trường Viên, cảm ơn anh.” Hải Nhạc mụ mụ nghe hẳn nói như vậy, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Tạ Thư Dật trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn nói với Hải Nhạc mụ mụ: “A di, di nên nói chuyện với em ấy thật tốt, không cần trách cứ nó, nó còn nhỏ, có rất nhiều chuyện nó còn không biết là đúng hay sai, kỳ thật nó rất ngoan, di đối với nó không cần quá mức quá nghiêm khắc.”

Nghe hẳn bảo vệ Hải Nhạc như vậy, Hải Nhạc mụ mụ thật sự vô cùng cảm động: “Thư Dật, con thật sự trưởng thành, con vì Hải Nhạc mà suy nghĩ như vậy, a di thật sự rất vui vẻ rất vui vẻ.”

“A di, chúng ta là người một nhà, con thương muội muội là đương nhiên.” Tạ Thư Dật nói.

Hừ hừ, nữ nhi bảo bối của bà, chỉ là đồ chơi của ta mà thôi, cho tới bây giờ ta chưa từng cho rằng các người là người một nhà của ta!

Hải Nhạc mụ mụ vừa nghe hẳn nói như thế, cảm động đến rơi nước mắt, nàng chùi chùi nước mắt, nói với Tạ ba ba: “Trường Viên, Thư Dật của chúng ta, thật sự đã trưởng thành rồi.”

Tạ ba ba hài lòng nhìn con trai, cười nói: “Ngọc bắt trác bắt thành khí (1), cũng là chúng ta làm cha mẹ thế này, dạy dỗ nó tốt như vậy, tốt lắm, đi xem Hải Nhạc đi, đứa bé kia chắc chắn đang bỏ ra giường khóc đó.”

Hải Nhạc mụ mụ nghe lão công nói vậy, cũng không tiếp tục lè mề, bà chạy lên lầu gõ nhẹ cửa phòng Hải Nhạc.

“Nhạc Nhạc, là mẹ, mở cửa ra, mẹ muốn nói suy nghĩ của mình.”

Hải Nhạc mang đôi mắt sưng đỏ mở cửa.

Nhìn thấy mẹ, nàng ủy khuất mếu máo, đôi mắt lại đỏ lên.

“Mẹ, con không vào Năm Châu.”

(1)

Ngọc bắt trác bắt thành khí,

Nhân bắt học bắt tri đạo.

(Tam tự kinh)

Ngọc không mài không thành món đồ quý,

Người không học không hiểu biết đạo lý.

32. Chương 16: tạ Gia Có Con Gái Sắp Trưởng Thành

Hải Nhạc đành phải cùng mẹ đi dạo phố, ở cửa hàng Burberry, cô nhìn trúng một cái váy màu trắng liền thân dài đến gối, áo hình chữ U, tay áo ngắn bông một chút như áo công chúa, bên hông là một dây lưng màu đen kết thành hình hồ điệp, xinh xắn và trẻ trung, mặc trên người Hải Nhạc, lập tức tôn lên khí chất thanh thuần của cô, làm cho mẹ Hải Nhạc nhìn thấy liền hai mắt tỏa sáng.

“Nhạc Nhạc, con mặc cái váy này thật sự thật khá, quả nhiên là “Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang” (Phật phải dát vàng, người nhờ quần áo)” Bà ca ngồi nữ nhi.

“Kìa mẹ.” Hải Nhạc có chút thẹn thùng, bắt quá, cô cũng rất thích cái váy này.

Cuối cùng, cô lại chọn một cái váy dài chấm gót cổ điển màu hồng, thiết kế có hơi bảo thủ, nhưng lại rất hợp với tuổi của cô, cái váy này mà mặc lên người liền làm nổi bật màu da phấn phấn nộn nộn của cô, hơn nữa, làm cho thân hình cô càng lộ vẻ thon thả và cao quý.

“Con gái của mẹ thật tinh mắt, chọn quần áo đều rất được.” Mẹ Hải Nhạc rất vừa lòng khẩu vị của con gái, “Mẹ lại dẫn con đi mua một đôi giày da, lại đi làm tóc trang điểm.”

Hai người bạn đến khoảng năm giờ mới về nhà, mà Hứa gia đã gọi điện thoại lại thúc giục Thư Dật rồi, Thư Dật ngồi nhà đợi sắp hết kiên nhẫn, nhưng khi nhìn đến Hải Nhạc lúc đó đã làm tóc và trang điểm nhẹ, trong một khoảnh khắc đôi mắt liền sáng ngời lên, Hải Nhạc ăn diện lên một chút lại rất đẹp.

“Bọn họ đã thúc giục.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhanh, Hải Nhạc, con chạy nhanh đi lên thay cái áo này, đừng để mọi người chờ lâu.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc lên lầu, đổi lại cái váy mới mua kia, mang vào một đôi giày xăng đan đính đầy đá lấp lánh đang là mốt, lúc cô từ trên lầu chậm rãi đi xuống thì Tạ ba ba lại kêu hành huyết sáo.

Mà Tạ Thư Dật gần như bị sự xinh đẹp của Hải Nhạc đoạt đi hơi thở, hắn thật không ngờ Hải Nhạc mặc cái váy đó vào, giống như biến thành một người khác, thoát nhìn tựa như một ngôi sao chói mắt mê người, lại vừa giống như một cô công chúa xinh đẹp thanh thuần, cơ hồ khiến hắn nhận không ra.

“Tạ gia có nữ nhi sắp trưởng thành, “thiên sinh lệ chất nan tự khí” (Sắc đẹp trời sinh không bỏ phí) a.” Tạ ba ba nhìn Hải Nhạc đang từng bước một đi về phía bọn họ, lớn tiếng tán thưởng nói.

Nói xong mặt Hải Nhạc liền đỏ rần lên.

“Con gái của mẹ, chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm khiến người ta chú ý nhất!” Mẹ Hải Nhạc kêu ngạo nói.

“Mẹ, mẹ lại nói như vậy, con sẽ không đi nữa.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Đi thôi.” Tạ Thư Dật mở miệng nói.

“Ba, mẹ, chúng con đi.” Hải Nhạc nói.

“Đi đi đi đi, đi cho vui vẻ một chút a.” Mẹ Hải Nhạc cao hứng đẩy con gái cho Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc bị đẩy đến bên cạnh mình, nhiều năm trải qua nền giáo dục thân sĩ làm hấn vờn tay, không chút suy nghĩ nắm bàn tay Tạ Hải Nhạc.

Bàn tay cô nhỏ bé trắng nõn, nộn nộn, mềm mại, ở trong bàn tay to dài của Tạ Thư Dật, lại có vẻ nhỏ như vậy, mềm mại không xương như vậy, Tạ Thư Dật không tự chủ gắt gao nắm chặt tay nhỏ bé của cô giữ trong lòng bàn tay mình.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay Tạ Thư Dật, nháy mắt truyền từ đầu ngón tay Hải Nhạc đến đầu dây thần kinh, khiến Hải Nhạc cảm thấy như bị điện giật, đó là một loại cảm giác khác thường cho tới bây giờ cô chưa từng trải qua, Hải Nhạc hít nhẹ một hơi, trực tiếp muốn bỏ tay hấn ra.

Tạ Thư Dật cảm thấy được tay cô đang rút lại, trừng mắt nhìn Hải Nhạc một cái, ngay cả nắm tay cô ta cũng không muốn sao? Hấn xuất phát từ ý muốn làm ngược lại, càng nắm chặt tay cô hơn, gần như là mười ngón đan xen rồi, thấy tay cô cuối cùng không thể đào thoát, hấn vừa lòng dặt Hải Nhạc bị động đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai đứa con, Tạ ba ba cười ha hả nói: “Tư Nguyên, em xem em xem, hai đứa chúng nó đi cùng một chỗ, nhìn đẹp như tranh như vậy, sao mà anh xem thế nào cũng thấy đứa nhỏ nhà tớ là đẹp trai nhất đẹp gái nhất thế này? Anh dám chắc đứa nhỏ nhà khác thế nào cũng kém Thư Dật với Hải Nhạc nhà ta a!”

“Anh a, nếu có người ngoài nghe được, đảm bảo sẽ nghĩ anh yêu thối phồng con mình, bắt quá, sao em cũng có cảm giác này a, bộ dáng Thư Dật thật là so với ngôi sao còn đẹp trai hơn a, thật sự là nó kế thừa gen ưu tú nhất của anh và đại tỷ rồi! Mà Hải Nhạc nhà ta, không phải em thối phồng nó, vẫn chưa tới mười sáu tuổi a, nếu vừa được mười tám tuổi, đảm con trai theo đuổi nó, chắc chắn có thể đập phá cửa nhà chúng ta, đến lúc đó, chúng ta lại thêm phiền não rồi a.” Mẹ Hải Nhạc cũng cười nói.

33. Chương 17: Nhớ Tới Hải Hoan

Hải Nhạc mù mù ôm con gái chậm rãi đi đến bên giường của nàng, hai người cùng ngồi xuống.

“Nhạc Nhạc, vì sao con không muốn đi Năm Châu?” Bà hỏi.

Hải Nhạc do dự một chút, nói: “Mẹ, con không muốn đi Năm Châu, con không muốn học cùng trường với Tạ Thư Dật! Con chán ghét anh ta!”

Hải Nhạc mù mù biến sắc, bà che kín miệng Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, con muốn hét ca ca, sao có thể gọi thẳng tên của nó? Những lời con chán ghét nó này, con chỉ có thể nói ở trước mặt mẹ! Nếu để cho cha với Thư Dật nghe được, bọn họ sẽ thương tâm!”

Hải Nhạc lại rơi nước mắt: “Mẹ, con không cần gọi anh ta là ca ca, anh ta không phải ca ca của con, con không cần anh ta làm ca ca của con.”

Hải Nhạc mù mù thở dài một hơi, xoa đỉnh đầu của nàng nói: “Nhạc Nhạc, không nên tùy hứng như vậy, bình thường Thư Dật thoát nhìn đối với con hung một chút, kỳ thật, nó rất quan tâm con, nó chỉ là không hiểu cách biểu đạt mà thôi, mới vừa rồi nó còn cố ý dặn mẹ không cần rất hà khắc với con, nó cho con đi Năm Châu, cũng là lo lắng cho con, làm sao con có thể hơi chút vì nó nói với con vài câu, con liền cáu kỉnh như vậy?”

Trong lòng Hải Nhạc trong lòng một trận đau khổ, nước mắt lại càng mãnh liệt.

“Mẹ, không phải anh ta nói như vậy, anh ta...anh ta...” Nàng không thể nào nói ra khỏi miệng.

“Đứa nhỏ, đừng làm rộn nữa, ngày mai đi nói lời xin lỗi với cha, bằng không bọn họ nghĩ con không hiểu chuyện như vậy, là vì mẹ dạy không tốt, nghe lời mẹ, ngấm lại mẹ, trước kia cha ruột của con có đối xử tốt như cha mới sao? Con hẳn là còn nhớ, ông ta ở ngoài đường ăn chơi đàn đúm không nói, còn mang nữ nhân về nhà, mẹ ả nhảm như vậy, ông ta còn muốn ly hôn với mẹ, ông ta có mắt không trông, làm ẹ mình châu mông trần (1), là người cha này của con, không ghét bỏ mẹ đã kết hôn còn có đứa nhỏ, chẳng những kết hôn với mẹ, đối với con, cũng xem con như con ruột mà thương, Nhạc Nhạc, đây là phúc khí chúng ta kiếp trước đã tu luyện được, Nhạc Nhạc, chúng ta phải tích phúc a!” Mẹ Hải Nhạc trầm thía nói.

“Mẹ” Nghe thấy mẹ nói như vậy, tất cả những lời Hải Nhạc muốn nói, đều áp trở về trong bụng.

“Đứa nhỏ, nghe lời mẹ, đi Năm Châu đối với tương lai của con tốt, mẹ chỉ sợ con còn thi vào không lọt, cha nói rồi, cho dù con thi không đậu đi nữa, ông ấy cũng sẽ vận dụng quan hệ giúp con vào Năm Châu, ổng nói, con là con gái mẹ sinh ra, nhưng mà, ở trong lòng ông ấy, con cũng là bảo bối, là công chúa của ổng, Nhạc Nhạc, bọn họ thương con như vậy, làm sao con có thể làm cho bọn họ thất vọng? Con cũng không nên làm ẹ ở giữa khó xử a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc nhìn người mẹ đang lo lắng của mình, được rồi, nếu đi Năm Châu có thể làm ẹ yên lòng, có thể làm cho bà cảm thấy vui sướng, vậy thì nàng hãy đi đi! Bấy năm đều đã trôi qua, đi Năm Châu, nếu phải đi Năm Châu, bất quá lại là một cái bảy năm khác, nàng cẩn thận tránh đi Tạ Thư Dật là được.

“Con nghe mẹ.” Hải Nhạc nuốt tất cả thống khổ trở về trong bụng, nhu thuận gật đầu, mẹ, là người trọng yếu nhất của nàng đời này, chỉ cần mẹ hạnh phúc, nàng cho dù là phải chịu khổ một chút, cũng không quan hệ.

“Ai, nhìn con, mẹ lại nghĩ tới Hải Hoan, không biết Hải Hoan đi theo cha con, bây giờ không biết là cái dạng gì nữa, nha đầu ngốc, lúc trước kiên quyết phải đi theo cha nó, không chịu cùng con theo mẹ, hiện tại, cũng không biết cha con đối xử với nàng có tốt không, mẹ nghe nói cha con cũng đã náo loạn đến phá sản rồi, không biết nha đầu Hải Hoan kia trải qua cuộc sống thế nào, mẹ nghĩ mở miệng nói với cha Thư Dật, xem có thể hay không giúp ông ta một chút, ai, lại băn khoăn đến ổng là bần nhão không thể trát tường (2).” Mẹ Hải Nhạc thở dài thở ngắn nói.

(1) Minh châu mông trần: Ngọc sáng bị bụi phủ

(2) Bần nhão không thể trát tường: Kẻ bất tài không làm nên việc lớn

“Mẹ, có thể tìm được tỷ tỷ hay không? Con rất nhớ chị ấy a, trừ mẹ ra, chị ấy là thân nhân duy nhất của con.” Hải Nhạc vừa nghe mẹ nhắc đến tỷ tỷ, nói.

Ở trong mắt nàng, trừ mẹ cha, không ai là thân nhân của nàng cả.

Lúc trước nàng cũng không hiểu tại sao tỷ tỷ muốn chọn cha, khi đó nàng mặc dù nhỏ, nhưng nho nhỏ trong lòng, nàng tình nguyện đi theo mẹ chịu khổ, cũng không nguyện ý đi theo người cha có tiền nhưng không quan tâm đến tỷ tỷ và nàng kia, cho dù cha dùng thiết nhiều thiết nhiều quần áo mới với đồ chơi mới dụ dỗ nàng không cần đi theo mẹ, nàng chính là không muốn đi theo ông ta! Đến bây giờ nàng cũng không hiểu được lựa chọn của tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ con, ai, hi vọng nàng sống được thật tốt, mẹ hiện tại cũng không thấy bóng dáng cha con, lại không liên lạc được với ông ta, nghe người ta nói người đàn bà kia lại cuốn của hắn một đồng tiền rồi chạy, tỷ tỷ con, ai, đây là lựa chọn lúc trước của nó, không phải do người khác a.” Hải Nhạc mẹ mẹ ý có điều chỉ nói.

Bà nhìn Hải Nhạc trước mặt, trong lòng cảm thán, hai tỷ muội bộ dạng giống nhau như đúc, tâm địa cũng không giống nhau, một đứa thiên chân dịu ngoan thiện lương, một đứa lời đời tâm cơ thâm trầm, nha đầu Hải Hoan kia, nó nói nó luyến tiếc cha, không muốn rời xa cha, bởi vì mẹ có Hải Nhạc, mà cha cái gì cũng không có, nó muốn ở lại bên người cha chiều cổ chah!

Bà cũng không ngăn cản quyết định của Hải Hoan, thuận theo lựa chọn của Hải Hoan, để nó đi theo cha, kỳ thật, làm mẹ làm sao có thể không hiểu con gái của mình đây? Hải Hoan, tám tuổi còn nhỏ như vậy, lại nghĩ đến xa xôi như thế, nó chính là không muốn đi theo mẹ ra bên ngoài chịu khổ, nó đã quen cuộc sống quần áo đến thân cơm đến há mồm, nó không muốn tách khỏi phạm vi cuộc sống kia, cũng vất vả nó còn

nhỏ có thể nghĩ ra được cái lí do luyến tiếc cha để thoát thác này. Mẹ Hải Nhạc lắc lắc đầu, Hải Hoan, nhỏ như vậy có thể vì chính mình mà tính, hẳn là sẽ tự chiều cổ mình rất khá, bà vẫn là lo lắng Hải Nhạc bên người đây, nha đầu này, từ nhỏ tính cách dịu dàng, nhưng lại có một chút sợ người lạ, không dễ làm quen với người khác, hơn nữa quật cường cứng đầu, bà thật lo lắng nó sẽ không chiều cổ chính mình, lại lo lắng nó sẽ bị nam sinh hư hỏng làm xấu, nó thiên chân hiền lành lương thiện như vậy, thực sự sợ sẽ có người có mục đích tiếp cận nó, đến lúc đó lại khiến nó tổn thương!

Cho nên, một câu của Tạ Thư Dật có thể cùng Hải Nhạc chiều cổ lẫn nhau, đã thuyết phục được lòng bà, hơn nữa nghe Thư Dật nói, có người theo đuổi Hải Nhạc, nó nói Hải Nhạc vài câu, làm cho Hải Nhạc tức giận với nó, trong lòng bà lại càng sốt ruột, có Thư Dật trông Hải Nhạc, bà có thể yên tâm đến không thể yên tâm hơn.

“Con cảm thấy tỷ tỷ hiện tại tuyệt đối không sống tốt đâu.” Hải Nhạc u buồn nói.

“Đứa nhỏ, mạng do trời sinh, nửa điểm cũng không do người quản, tỷ tỷ con, mẹ tin tưởng nó có thể chiều cổ tốt bản thân mình, nếu con nhớ nó, khi nào mẹ sẽ đi tìm, kỳ thật mẹ cũng rất nhớ nó a, cũng muốn nhìn xem nó hiện tại lớn lên trông thế nào, ai, nha đầu ngốc, lúc trước vì sao không đi theo mẹ chứ? Khi đó là nó sai lầm rồi a.” Mẹ Hải Nhạc thở dài nói.

34. Chương 17: Đánh Giá

Lời của hai vị đại nhân bay vào trong lỗ tai hai anh em, Thư Dật và Hải Nhạc không nhận được cũng bắt đầu đánh giá lẫn nhau.

Hôm nay Tạ Thư Dật cũng mặc một bộ tây trang màu trắng, thân hình của hắn cao lớn cân xứng như người mẫu, bên trong áo ba-đờ-xuy là một cái sơ mi màu đen, không thắt caravat cũng không cài nút áo trên cùng, lộ ra vùng xương quai xanh màu tiểu mạch trắng kiện, làm cho hắn thoát nhìn vô cùng cao quý mà mang theo một thứ ngạo khí lười nhác không kèm chế được. (quyển rũ quá đề)

“Ngọc thụ lâm phong”, là từ mà Tạ ba ba gán cho hắn, thật sự hắn rất xứng ban chữ này, Hải Nhạc thầm nói.

Mà Tạ Thư Dật, cũng dùng một loại ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá Tạ Hải Nhạc, trước đây khi cô ta vẫn mặc đồng phục và trang phục bình thường đúng là một con vịt con xấu xí, cho dù không phải vịt con xấu xí, cho tới bây giờ hắn cũng không thấy cô ta có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng hôm nay, chỉ một cái váy với một chút trang điểm sơ sơ, cô ta liền biến thành thiên nga trắng tỏa sáng rực rỡ làm cho hắn cũng phải kinh hãi.

Hôm nay cô ta đến Hứa gia, tuyệt đối sẽ tỏa sáng nhất định có thể thu hút ánh mắt không ít nam sinh cho xem! Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kì không thoải mái, hắn không khỏi nhú mày.

Đột nhiên, hắn bắt gặp ánh mắt Hải Nhạc đang vụng trộm đánh giá hắn, không khỏi khó chịu nói: “Nhìn cái gì vậy!”

Bị hắn rống một cái, Hải Nhạc sợ tới mức lập tức thu hồi ánh mắt, nhưng mà, trong lòng lại có chút không cam lòng, hẳn cho hắn là ai, liếc mắt nhìn cũng không được sao?

“Anh không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn anh chứ? Anh đã xem tôi, tôi đây nhìn anh, cũng không có cái gì đáng chỉ trích a.” Hải Nhạc ôn nhu nói.

“Cò” Tạ Thư Dật dừng bước, không phải bây giờ cô ta càng ngày càng có can đảm rồi chứ?

Hải Nhạc vẫn cúi thấp đầu bước tới không biết hắn đột nhiên ngừng lại, một đầu liền tiến công vào lồng ngực của hắn.

“Ngô” Cô ôm cái mũi bị đâm đau, mũi ê ẩm đến mức cô phải rơi nước mắt.

Tạ Thư Dật vốn muốn rống cô tiếp, lại thấy bộ dạng cô chật vật thế kia, tự nhiên cảm thấy vừa bức tức vừa buồn cười.

“Ngu ngốc, cô đi đường cũng không mở to mắt được sao?” Hần hừ lạnh một tiếng nói.

“Tôi” Hải Nhạc ấp úng, trong lòng cũng đang âm thầm mắng, tôi ngu ngốc, anh mới ngu ngốc! Đang đi đứng bình thường, tự nhiên lại dừng lại!

“Đi thôi!” Tạ Thư Dật không rống cô nữa, chỉ dùng sức lôi cô, dắt cô đi đến trước xe hơi thể thao của hắn, không chút khách khí đẩy cô vào trong, hai chân Hải Nhạc thiếu chút nữa tụt luôn.

Hải Nhạc mới kéo dây an toàn, xe thể thao liền gầm rú xông về phía trước, Hải Nhạc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch hết, trước kia cô chưa từng ngồi xe Tạ Thư Dật, cũng không biết hắn lái xe lại nhanh như vậy.

Nhìn khuôn mặt Hải Nhạc trắng bệch, Tạ Thư Dật lại hừ lạnh một tiếng nói: “Nhát gan!”

Hắn đạp chân ga, tốc độ lại tăng nhanh, hắn thích thú nhìn bộ dạng vô thức của Tạ Hải Nhạc, nếu vô thức của cô là do hắn mà ra, hắn rất có cảm giác thành tựu. (biến thái quá anh hai ơi)

Khi xe thể thao của hắn đi vào đại môn Hứa gia, hắn mới “Két” một tiếng dừng lại, bấm còi, cổng Hứa gia từ từ mở ra, hắn chạy xe đi vào.

Xuống xe thì đầu óc Hải Nhạc hoàn toàn mê muội, hoàn hảo là kiểu tóc của cô đều dùng kẹp cố định tốt, bằng không, tóc của cô, nhất định sẽ bị gió thổi thành kiểu tóc của lệ quỷ mất.

Anh em họ Hứa bước lại đón, Tạ Thư Dật hỏi Tạ Hải Nhạc: “Cô có chuẩn bị lễ vật chưa?”

Qua cơn choáng váng chóng mặt Hải Nhạc mới nhớ tới bố và mẹ vòng vo cả một ngày, vậy mà lại không có đi chuẩn bị quà sinh nhật tặng cho người ta.

Tạ Thư Dật thấy mặt cô thế kia, lắc đầu nói: “May mà ba có chuẩn bị tốt.”

Hắn lấy trong xe ra hai cái hộp gói thập phần tinh mỹ, đưa một cái cho Hải Nhạc: “Cầm, đến lúc đó đưa cho Hứa Nhã Nghiên là được.”

“Bên trong là cái gì vậy?” Hải Nhạc lo lắng hỏi.

“Tôi cũng không biết, là ba cho người đi chuẩn bị, ba liệu trước các người cũng sẽ không đi mua quà sinh nhật, là cho phòng lễ tân đưa đến nhà.” Tạ Thư Dật không kiên nhẫn nói, “Tôi làm sao có thể đi mua quà cho con gái chứ, người con gái có thể làm cho tôi tự mình đi mua quà, chỉ sợ còn chưa sinh ra.”

Hứa Chí Ngạn cùng muội muội đi đến trước mặt bọn họ, hắn không che dấu kinh diễm đối với Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, hôm nay em còn xinh đẹp hơn công chúa.” Hần mỉm cười nói.

“Cám ơn.” Hải Nhạc không quen người khác khen cô, xấu hổ đỏ mặt.

Tạ Thư Dật thấy cô lại đang đỏ mặt với Hứa Chí Ngạn, hừ lạnh một tiếng, thuận tay đưa quà cho Hứa Nhã Nghiên, “Nhã Nghiên, sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Nhã Nghiên ở một bên nghe ca ca khen ngợi Hải Nhạc giống công chúa, trong lòng có chút không thoải mái, bởi vì hôm nay cô đang vận thành bộ dáng công chúa, trên đầu còn đeo vương miện, anh hai cũng không nói cô là công chúa, thế nhưng lại khen Hải Nhạc giống công chúa, một cái tiệc sao có thể có hai vị công chúa chứ?

Cô cô không khỏi tỉ mỉ đánh giá Tạ Hải Nhạc, cho rằng Hải Nhạc thật sự rất đẹp, so với trước kia lúc nào cũng yên lặng rất bất đồng, hôm nay tinh thuần trung mang theo kiêu diễm, liền như một đóa mở ở sáng sớm trung mang lộ hoa bách hợp, như một viên ngọc thô chưa có mài dũa, đợi một thời gian trải qua thời gian mài, tuyệt đối có thể giống kim cương tỏa ra hào quang ban phía, thậm chí có thể vượt qua dung mạo của cô! Nghĩ đến đây một chút, Hứa Nhã Nghiên trong lòng thật sự thực khó chịu, bất quá, Tạ Thư Dật tặng quà cho cô, trên mặt cô nhất thời cười nở hoa.

Cô tiếp nhận quà, ngọt ngào nói: “Thư Dật ca ca, cảm ơn quà của anh, cảm ơn anh đã tới tham gia tiệc sinh nhật của em.”

Hải Nhạc cũng ngại ngần đưa gói quà đang cầm trong tay cho cô: “Nhã Nghiên, sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Nhã Nghiên cũng đưa tay nhận lấy, cười: “Cám ơn Hải Nhạc.”

Cô đã khôn ngoan gọi tên cô ấy (chỉ Nhã Nghiên) mà không thêm “tỷ tỷ” phía sau, tâm tình đang ngọt ngào lại tốt trở lại, cô thân thiết dặt tay Hải Nhạc: “Chúng ta vào thôi, tất cả mọi người còn đang đợi kìa.”

35. Chương 18: Thi Đậu Năm Châu

“Ân, con cũng vậy, hi vọng sớm được thấy tỷ tỷ.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Hải Nhạc mù mù nhìn nàng, nói: “Hải Nhạc, con đã nói nghe mẹ, về sau đừng có làm rồi việc chuyển cấp này nữa được không?”

“Mẹ, chỉ cần người cao hứng, con nghe lời mẹ.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng mà, mù mù cũng muốn con vui vẻ a, hài tử ngọc, về sau con đối xử với ca ca tốt một chút, nó cũng là vì tốt cho con, biết không?”

“Mẹ a, anh ta có cái gì tốt đâu? Anh ta biểu hiện tốt, chỉ là ngoài mặt mà thôi a, còn trong lòng, là một đại phôi đản a!” Hải Nhạc nội tâm đắng như ăn Hoàng Liên, nhưng cũng như người câm, một câu cũng không thể nói ra.

“Con đã biết, mẹ.” Hải Nhạc run rẩy nói.

Nàng thật sự cảm giác mình rất cô đơn a, không ai ở cùng trận tuyến với mình, mẹ của mình, nhưng chính mình lại không thể nói thật với bà, còn có cái gì bi ai hơn chuyện này chứ?

Nàng chỉ cảm thấy tương lai phía trước của mình là một mảnh đen kịt hắc ám, mà nàng, một mình một người đi xuyên qua bóng tối kia, không ai có thể giúp đỡ nàng!

Sau khi thi thử xong, Hải Nhạc ở nhà chờ đợi kết quả, một tháng sau yết bảng, nàng quả nhiên bị Năm Châu chọn, Thần Phong tổng cộng thi đậu ba người, một là Hải Nhạc, một người nữa là Hứa Nhã Nghiên, một người khác là một nam sinh.

Mẹ Hải Nhạc cao hứng muốn chết, nữ nhi thật sự không thua kém ai a.

“Tư Nguyên, có muốn làm một cái tiệc chúc mừng hay không, chúng ta cao hứng một chút cũng tốt.” Tà ba nói.

“Cha, không cần, thật sự không cần, thi đậu Năm Châu cũng không phải một mình con mà.” Hải Nhạc lên tiếng ngăn cản.

Có cái gì tốt mà chúc mừng đây? Nàng vốn không muốn vào.

Tà Thư Dật này giờ vẫn không hé răng, Hải Nhạc có thể lấy thi đậu Năm Châu cao như vậy, hẳn có chút ngoài ý muốn, thật không nghĩ Hải Nhạc học hành lại tốt như vậy.

“Thư Dật, muội muội trúng tuyển Năm Châu, về sau con cần phải chiếu cố muội muội a.” Tà Trường Viên chân thành nói với con trai.

“Cha yên tâm, con tuyệt hội sẽ chiếu cố muội muội thật tốt.” Tà Thư Dật mang mặt mỉm cười nói, ánh mắt rơi xuống trên người Hải Nhạc, nhìn thấy Hải Nhạc vì lời nói của hắn mà thân mình run lên nhẹ nhẹ, trong lòng hắn vui vẻ không nói nên lời.

Tà Hải Nhạc, cô không phải khiêu chiến tôi sao? Đi Năm Châu, tôi xem cô còn khiêu thế nào, cô muốn vào Mary, cô muốn từ bên cạnh tôi đào tẩu đi, có chuyện nào dễ dàng như vậy?

“Ân, ta đây an tâm.” Tà ba ba gật gật đầu.

Bỗng, điện thoại Tạ Thư Dật vang lên, hắn tự tay nhận.

“Này, là ai a, nga, Chí Ngạn a, có chuyện gì sao? Nga, sinh nhật muội muội của người, mời ta đi? A? Còn mời Hải Nhạc cùng đi? Như vậy? Được rồi, để ta hỏi nó đã.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Thư Dật để điện thoại xuống, nhìn về phía Tạ Hải Nhạc: “Tối hôm nay là sinh nhật Hứa Nhã Nghiên, ở nhà nàng tổ chức tiệc sinh nhật nhỏ, mời em với anh cùng đi, em có muốn hay không?”

36. Chương 18: Tiệc Sinh Nhật

Ba người cùng nhau vào phòng khách, đại sảnh vốn đang náo nhiệt vì ba người bọn họ đến mà đột nhiên trở nên an tĩnh lại.

Con gái thì si ngốc nhìn Tạ Thư Dật, mà con trai, đều si ngốc nhìn Tạ Hải Nhạc.

Bọn họ vốn nghĩ Hứa Chí Ngạn đã đủ đẹp trai rồi, mà nhìn đến Tạ Thư Dật, sự anh tuấn và lãnh ngạo của hắn, thật sự như hoàng tử trong truyện tranh, sự lười nhác và thông dong của hắn, tao nhã và khí phách, như một con sư tử đang bước chậm trong tuyết, hắn, làm cho đầu óc bọn họ đứng hình luôn rồi, trái tim cũng muốn ngừng đập, trên đời lại thực sự có nam nhân đẹp trai thái quá như vậy sao?

Bọn họ biết Tạ Hải Nhạc là mỹ nữ, á khôi của trường cũng là bọn họ bình luận ra, nhưng thật không ngờ, khi cô bỏ đồng phục xuống mặc vào lễ phục, lại có thể đẹp đến nước này, đó là một loại đẹp thoát tục, tựa như đoá sen tuyết khó gặp trên đỉnh núi tuyết, băng thanh ngọc khiết, long lánh trong sáng, làm cho bọn họ đều nhìn đến choáng váng.

“Vị này là cậu học cùng thi đậu Ngũ Châu với tôi Tạ Hải Nhạc, vị này, là anh trai của cô ấy Tạ Thư Dật.” Hứa Nhã Nghiên giới thiệu với mọi người.

Nga, thì ra là hai anh em a, khó trách xuất sắc như thế a.

Mọi người chậm rãi vây qua, giới thiệu bản thân với hai anh em bọn họ, hơn nữa đám con gái đó, muốn khiến cho Tạ Thư Dật chú ý, làm trò hề.

Mà nhóm con trai, cũng thể hiện ân cần với Tạ Hải Nhạc, bất quá, đều bị Tạ Hải Nhạc nhất nhất cự tuyệt, cô thật sự rất không quen trường hợp như vậy.

Cuối cùng Hứa Chí Ngạn nhìn không được nữa, hét lớn cắt bánh ngọt, mọi người mới lại xúm tới Hứa Nhã Nghiên, hát bài hát chúc mừng sinh nhật, Hứa Nhã Nghiên ước nguyện, sau đó bật đèn lên, Hứa Chí Ngạn khui sâm banh ra, mọi người hoan hô, chúc mừng sinh nhật Hứa Nhã Nghiên.

Hứa Chí Ngạn đưa cho một miếng bánh ngọt cho Hải Nhạc.

“Cám ơn.” Hải Nhạc đưa tay nhận lấy.

“Học kỳ sau là em với anh học cùng một trường rồi, anh thật chờ mong có thể nhìn thấy em trong trường.” Hứa Chí Ngạn mỉm cười nhìn Hải Nhạc.

Hắn cảm giác tổ thế nào cũng nhìn không đủ Hải Nhạc, vừa nghĩ tới về sau có thể gặp cô trong trường học, cũng có thể tiếp cận cô, trong lòng hắn vô cùng vui sướng.

“Em cũng thật chờ mong, học trưởng, Hải Nhạc còn phải xin anh chỉ giáo nhiều hơn.” Hải Nhạc cười nói.

“Ha ha, Hải Nhạc, em thật dễ thương.” Hứa Chí Ngạn sủng nịch cười.

“Phải không? Em dễ thương sao? Đối với anh thôi, mẹ toàn nói em là đứa nhỏ chưa trưởng thành, tuyệt không dễ thương.”

“Chưa trưởng thành mới đáng yêu a.”

“Em mới không phải chưa trưởng thành, em hận không thể trong vòng một ngày lớn lên ngay”, lời của cô còn chưa nói xong, đã bị âm thanh sau lưng cắt đứt: “Liền có thể rời khỏi Tạ gia phải không?”

Tạ Hải Nhạc bỗng nhiên quay đầu, là Tạ Thư Dật, hắn đang “miệng cười mà tâm không cười” nhìn cô.

“Thư Dật, xem cậu kìa.” Hứa Chí Ngạn hoà giải, “Tớ chỉ đang nói chuyện phiếm với Hải Nhạc mà thôi.”

Tạ Thư Dật liếc hắn một cái: “Tớ biết các cậu đang nói chuyện phiếm, tớ cũng biết các cậu tán gẫu thật sự rất vui vẻ, Chí Ngạn, em gái của tớ bộ dạng rất được đúng không?”

Tạ Hải Nhạc nhìn dáng vẻ của hắn, biết hắn lại tức giận, không rõ vì sao hắn lại dễ dàng tức giận như vậy.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng không biết tại sao hôm nay lại không linh mẫn như bình thường, không nghe được trong giọng hắn toàn mùi thuốc súng, cười gật đầu nói: “Em gái của cậu thật sự rất đẹp.”

“Thật không? Rất xinh đẹp, Chí Ngạn, cậu phải cẩn thận, phụ nữ xinh đẹp thì đều mang độc, coi chừng công lực cậu không đủ, không cẩn thận một cái liền bị độc chết.” Tạ Thư Dật vỗ vai Hứa Chí Ngạn nói. (hừ, miệng lưỡi như rắn độc ý, anh còn độc hơn>”<>

Hứa Chí Ngạn rốt cục nghe ra ý tứ của hắn, liếc nhanh nhìn Tạ Hải Nhạc một cái mà nói: “Hải Nhạc không phải loại con gái đó.”

“Hừ hừ, mẹ nào con nấy a.” Tạ Thư Dật cười lạnh nói.

Mặt Tạ Hải Nhạc chợt trở nên trắng bệch.

Hắn tại sao muốn như vậy? Hắn không thể để cho cô vui vẻ sao? Chỉ cần cô hơi tươi cười một chút, hắn sẽ đến kích thích cô!

Hứa Chí Ngạn nếu là cậu hắn, ít nhiều cũng biết Tạ Thư Dật không thích mẹ con cô, cô không thể gây lộn với hắn ở trước mặt Hứa Chí Ngạn được, Hứa Chí Ngạn cũng có thể hiểu được tình cảnh của cô.

Cô khe khẽ cầm quyền, khó khăn lắm mới áp chế không thét to lên.

“Các anh tán gẫu, em muốn đi toilet.” Cô xem như không thấy Tạ Thư Dật, nhẹ nhàng gật đầu với Hứa Chí Ngạn một cái, liền rời đi bên cạnh bọn hắn.

Hứa Chí Ngạn thấy Hải Nhạc đi rồi, quay sang trách cứ nhìn Tạ Thư Dật: “Thư Dật, bình thường cậu không phải như thế, biểu hiện của cậu vừa rồi rất mất phong độ, rất không có giáo dưỡng.”

Tạ Thư Dật cũng có chút ảo não, hắn cũng không biết làm sao tớ lại có thể nói cái loại lời này trước mặt cậu bè cho được như vậy nữa.

“Hải Nhạc không phải cái loại con gái mà cậu nói, tớ bất kể cậu đối với mẹ con cô ấy có cái thành kiến gì, tớ sẽ không đồng ý cậu có thành kiến ngôn luận đối với họ nữa!” Hứa Chí Ngạn nghiêm khắc nói.

Tạ Thư Dật cũng hơi xấu hổ, nháy mắt, hắn sắc bén nhìn cậu tốt: “Cậu thiên vị nó như vậy, có phải hay không thật sự thích nó rồi?”

Hứa Chí Ngạn khuôn mặt tuần tú đỏ hồng, hắn che giấu ho khan vài tiếng, thật lâu sau, hắn nói: “Đúng vậy, tớ thích cô ấy, tớ sẽ đứng bên cạnh bảo vệ cô ấy, tớ sẽ chờ Nhạc Nhạc lớn lên.”

Tạ Thư Dật thấy hắn thật sự nghiêm túc, không khỏi kinh hô một tiếng: “Hứa Chí Ngạn, cậu đừng nói với tôi là cậu đang nghiêm túc!”

Hứa Chí Ngạn gật gật đầu: “Tớ là nghiêm túc, tớ thật sự thích Nhạc Nhạc, không, có thể nói là yêu cô ấy, lần trước, ba mẹ của cậu nói hứa gả Hải Nhạc cho tớ, tớ thật sự phi thường cao hứng, không, phi thường hạnh phúc, bất quá, tớ cũng rất lo lắng, tớ phát hiện yêu một người còn quá dày vò như vậy, cô ấy còn nhỏ như thế, tớ còn không thể thổ lộ với cô ấy, tớ chỉ có thể nhìn chờ cô ấy lớn lên.”

Tạ Thư Dật phìền chán phát phát tay: “Đẹp đi, đó chẳng qua là ba mẹ vui đùa nói chơi mà thôi, cậu cũng đi tưởng thật sao a? Thật là, ba mẹ của cậu hứa gả muội muội của cậu cho tôi rồi, chẳng lẽ tôi cũng thật sự đáp ứng a? Ở trong mắt ta, muội muội của cậu cũng chính là muội muội của tôi, tôi làm sao có thể đi

thích muối mè của mình đây? Cho nên, tôi hiểu rằng đây chỉ là lời nói chơi của đám người lớn, căn bản cũng không để trong lòng! Tại sao cậu lại muốn lấy làm thật chứ?”

Hứa Chí Ngạn ngẩn ra, có chút buồn bã, nhưng hắn vẫn kiên định nói: “Cho dù bọn họ nói đùa, nhưng trước cả khi bọn họ nói đùa tớ đã thích em ấy rồi, tớ chưa từng xem Hải Nhạc như em gái của tớ, tớ chỉ biết, cô ấy là cô gái đầu tiên làm cho tớ động tâm, cho nên, tớ sẽ thầm lặng chờ cô ấy lớn lên, tớ chính là thật lòng, là thật sự chân thành!”

“Cậu...” Tạ Thư Dật tâm phiền ý loạn, cậu tốt thật sự thích Tạ Hải Nhạc, thật đúng là nằm ngoài dự kiến của hắn.

Hứa Chí Ngạn còn muốn mở miệng, đột nhiên thoáng nhìn thấy em gái của tớ sắc mặt tái nhợt đứng cách không xa, thân tớ giống như lung lay sắp đổ, hắn hoảng sợ.

“Nhã Nghiên, em làm sao vậy?”

Hứa Nhã Nghiên thấy anh trai gọi tớ, trên mặt lập tức tươi cười, giống như không có việc gì nói: “Anh hai, em đến tìm Hải Nhạc, cô ấy không ở nơi đây sao? Đi nơi nào thế?”

“À, em ấy nói đi toilet.” Hứa Chí Ngạn nói.

“À, như vậy.” Hứa Nhã Nghiên nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói, “Dật ca ca, hình như anh đang rất không cao hứng nha, sao vậy?”

Tạ Thư Dật trong lòng ngẩn ra, hắn không hề cao hứng sao? Hay là, hắn chẳng qua là kích động quá độ rồi? Chắc rồi chắc rồi, hắn đúng là đang mất hứng, hắn thật sự mất hứng Hứa Chí Ngạn lại đi thích Tạ Hải Nhạc, hắn cũng không hiểu vì sao hắn lại mất hứng như vậy, kỳ thật, Hứa Chí Ngạn nếu thật sự thích Hải Nhạc, cũng không phải là điều Tạ Thư Dật hắn có thể khống chế.

Chết tiệt, Tạ Hải Nhạc rốt cuộc tốt ở chỗ nào, làm cho Hứa Chí Ngạn cũng thích cô ta? Hắn thật sự thật sự rất không thoải mái, siêu cấp không thoải mái, hơn nữa, có chút tức giận, đúng vậy, tức giận! Tức giận Tạ Hải Nhạc lại làm cho nhiều con trai thích cô ta đến thế, hơn nữa còn làm cho Hứa Chí Ngạn cũng thích cô ta!

37. Chương 19: Tạ Gia Có Con Gái Sắp Trưởng Thành

“Không, em không muốn đi.” Hải Nhạc trực tiếp lắc đầu.

Sắc mặt Tạ Thư Dật trầm xuống.

Hải Nhạc mù mù thấy thế, cười nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, người ta mời con, con không đi, Nhã Nghiên sẽ nghĩ con có ý kiến gì với nàng nữa, đi thôi, đứa nhỏ, con khó được tham gia tiệc tùng gì, lần này cùng ca ca cùng tham gia đi, ngoan, vui vẻ lên chút.”

Hải Nhạc thấy mù mù mở miệng yêu cầu, chỉ có thể gật gật đầu.

“Được rồi, vậy mẹ với con đi ra ngoài mua quần áo, con ngay cả một bộ đồ giống như váy cũng không có.” Hải Nhạc mù mù nói.

“Mẹ!” Hải Nhạc hô một tiếng, “Chỉ là tiệc sinh nhật mà thôi, con cũng không phải nhân vật chính, không cần ăn mặc cầu kì làm chi.”

“Như vậy sao được, nữ nhi của ta, nhất định phải thật xinh đẹp!” Hải Nhạc mù mù không đồng ý.

Hải Nhạc đành phải cùng mẹ đi dạo phố, ở cửa hàng Burberry, nàng nhìn trúng một cái váy màu trắng liền thân dài đến gối, áo hình chữ U, tay áo ngắn bằng một chút như áo công chúa, bên hông là một ti đai màu đen kết thành hình hồ điệp, xinh xắn và trẻ trung, mặc trên người Hải Nhạc, lập tức tôn lên khí chất thanh thuần của nàng, làm cho Hải Nhạc mù mù nhìn thấy liền hai mắt tỏa sáng.

“Nhạc Nhạc, con mặc cái váy này thật sự thật khá, quả nhiên là “Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang” (1).” Bà ca ngợi nữ nhi.

“Kìa mẹ.” Hải Nhạc có chút thẹn thùng, bất quá, nàng cũng rất thích cái váy này.

Cuối cùng, nàng lại chọn một cái váy dài chấm gót cổ điển màu hồng, thiết kế có hơi bảo thủ, nhưng lại rất hợp với tuổi của nàng, cái váy này mà mặc lên người liền làm nổi bật màu da phấn phấn nộn nộn của nàng, hơn nữa, làm cho thân hình nàng càng lộ vẻ thon thả và cao quý.

“Nữ nhi của ta thật tinh mắt, chọn quần áo đều rất được.” Hải Nhạc mụ mụ rất vừa lòng khẩu vị của nữ nhi, “Mẹ lại dẫn con đi mua một đôi giày da, lại đi làm tóc trang điểm.”

Hai người bạn đến khoảng năm giờ mới về nhà, mà Hứa gia đã gọi điện thoại lại thúc giục Thư Dật rồi, Thư Dật ngồi nhà đợi sắp hết kiên nhẫn, nhưng khi nhìn đến Hải Nhạc lúc đó đã làm tóc và trang điểm nhẹ, trong một khoảnh khắc đôi mắt liền sáng ngời lên, Hải Nhạc ăn diện lên một chút lại rất đẹp.

“Bọn họ đã thúc giục.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhanh, Hải Nhạc, con chạy nhanh đi lên thay cái áo này, đừng để mọi người chờ lâu.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc lên lầu, đổi lại cái váy mới mua kia, mang vào một đôi giày xăng đan đính đầy đá lấp lánh đang là mốt, lúc nàng từ trên lầu chậm rãi đi xuống thì Tạ ba ba lại kiêu hãnh huyết sáo.

Mà Tạ Thư Dật gần như bị sự xinh đẹp của Hải Nhạc đoạt đi hơi thở, hắn thật không ngờ Hải Nhạc mặc cái váy đó vào, giống như biến thành một người khác, thoát nhìn tựa như một ngôi sao chói mắt mê người, lại vừa giống như một nàng công chúa xinh đẹp thanh thuần, cơ hồ khiến hắn nhận không ra.

“Tạ gia có nữ nhi sắp trưởng thành, “thiên sinh lệ chất nan tự khí” (2) a.” Tạ ba ba nhìn Hải Nhạc đang từng bước một đi về phía bọn họ, lớn tiếng tán thưởng nói.

Nói xong mặt Hải Nhạc liền đỏ rần lên.

(1) Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang: Phật phải dát vàng, người nhờ quần áo (Người đẹp nhờ lụa)

(2) Thiên sinh lệ chất nan tự khí: Sắc đẹp trời sinh không bỏ phí (Trường Hận Ca)

38. Chương 19: Dạ Chi Hoàng Triều

“Thư Dật ca ca, anh không thích tới tham gia tiệc sinh nhật của em sao?” Hứa Nhã Nghiên ủy ủy khuất khuất nói.

Tạ Thư Dật thấy cô nói như vậy, vội vàng lắc đầu nói: “Không có, Nhã Nghiên, không nên nghĩ như vậy, anh không phải không thích, anh rất cao hứng, đừng suy nghĩ lung tung a.”

“Kìa, vì sao mặt anh lại cứng ngắc ra thế?” Hứa Nhã Nghiên hỏi.

“Anh có sao?” Tạ Thư Dật sờ sờ mặt, rõ ràng như vậy sao? (Anh không sao, chỉ là có chút chua chua)

Thấy Hứa Nhã Nghiên khổ sở, hắn hơi bất đắc dĩ, hôm nay là sinh nhật của Hứa Nhã Nghiên làm cho cô khổ sở hình như có chút không thể nói nổi, hắn đành phải nói: “Nhã Nghiên, anh thật sự không có mất hứng, nếu không, đêm nay anh mời các đồng học của em cùng đi Dạ Chi Hoàng Triều vui vẻ thế nào? Anh có thể VIP ở đó, có thể bao hết ghế lô tốt nhất lớn nhất, mọi người chúng ta không hát không vui, không say không về, được không? Xem như anh cho Nhã Nghiên một phần quà khác?”

Hứa Nhã Nghiên vừa mừng vừa sợ, cô vỗ tay nói: “Thật vậy chẳng? Thư Dật ca ca anh nói có thật không? Là Dạ Chi Hoàng Triều đó, nhiều người như vậy a!”

“Chỉ cần em cao hứng, chuyện này không sao cả!” Tạ Thư Dật tiêu sái phát tay áo.

Chính hắn cũng muốn cởi bỏ nỗi buồn bực đột ngột trong lòng.

“Chỉ có điều, bác trai và bác gái có đồng ý không?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Mẹ em nói, hôm nay là một ngày hoàn toàn thuộc về em, em có thể quyết định một ngày này, anh không tin có thể hỏi anh trai em.” Hứa Nhã Nghiên nhảy nhót nói.

Hứa Chí Ngạn gật gật đầu.

“Vậy còn chờ cái gì?” Tạ Thư Dật thuận tay để đĩa bánh ngọt một miếng cũng không ăn nổi trong tay đặt lên bàn.

Tạ Hải Nhạc tự nhiên đi theo một đám người đi tới một chỗ ăn chơi gọi là Dạ Chi Hoàng Triều, phía trước, cho tới bây giờ cô chưa từng tới những chỗ như thế.

Mọi người ngồi trong ghế lô đằng kia ca hát uống rượu khiêu vũ, Hải Nhạc cũng biết ca hát, khiêu vũ, nhưng trong những loại tình huống thế này cô lại không thể hưởng ứng nổi, ngồi bên cạnh nhìn người ta hát hò nhảy nhót, sau đó lại bị Hứa Nhã Nghiên mạnh mẽ lôi đi chơi đoán tay, bị mấy người đồng học kia chuốc vài ly rượu bia, tửu lượng cô lại kém, cuối cùng đành phải choáng váng chóng mặt ngồi trên sô pha, từ chối tất cả hoạt động, chỉ ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn người khác chơi thế nào.

Cô thật không ngờ, Tạ Thư Dật ca hát giỏi vô cùng, giọng hần trầm hùng vang vang, nhất là khi hát bài “Quang Huy Tuế Nguyệt” của Beyond, thật sự đã rung động tất cả mọi người.

Mà khi hần nhảy cùng Hứa Nhã Nghiên, kỹ thuật nhảy của hần cũng làm cho Hải Nhạc vô cùng bất ngờ, kỹ thuật nhảy căng tràn sức sống, vặn eo lắc hông thật sự vừa đẹp trai lại khốc. Công tử Tạ gia, ăn nhậu chơi bởi quả thực mọi thứ tinh thông! Tạ Hải Nhạc không nhịn được thầm cảm thán.

Thật không ngờ, bia cũng làm cho cô choáng luôn rồi, cô rất muốn đi ra ngoài ghế lô hít thở không khí, trong lúc mọi người đang cuồng hoan, cô lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

Đi lang thang không mục đích không bao lâu, cô chạm phải một đám khách chơi, cô ôm hai tay, cúi đầu đứng nép vào tường, muốn chờ bọn họ đi qua trước.

“Wow nhìn xem, thật không ngờ Dạ Chi Hoàng Triều lại có mặt hàng cực phẩm như vậy, tại sao má Tang không giới thiệu với chúng ta chứ?” Đột nhiên có người dừng lại, đứng trước mặt Hải Nhạc ngạc nhiên thú vị nói.

“Tôi...tôi không phải là mặt hàng cực phẩm gì, tôi chỉ là...chỉ là học sinh, tới nơi này...” Lời của cô còn chưa nói hết, người nọ sáng mắt lên, đột nhiên vươn tay bắt lấy hai vai Hải Nhạc, hưng phấn mà bạc tà nói: “Học sinh? Khẩu vị ta yêu nhất đúng là học sinh thuần khiết!”

39. Chương 20: Đánh Giá

“Nữ nhi của ta, chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm khiến người ta chú ý nhất!” Hải Nhạc mù mù kiêu ngạo nói.

“Mẹ, người lại nói như vậy, con sẽ không đi nữa.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Đi thôi.” Tạ Thư Dật mở miệng nói.

“Cha, mẹ, chúng con đi.” Hải Nhạc nói.

“Đi đi đi đi, đi cho vui vẻ một chút a.” Hải Nhạc mù mù cao hứng đẩy nữ nhi cho Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc bị đẩy đến bên cạnh mình, nhiều năm trải qua nền giáo dục thân sĩ làm hần vươn tay, không chút suy nghĩ nắm bàn tay Tạ Hải Nhạc.

Bàn tay nàng nhỏ bé trắng nõn, nộn nộn, mềm mại, ở trong bàn tay to dài của Tạ Thư Dật, lại có vẻ nhỏ như vậy, mềm mại không xương như vậy, Tạ Thư Dật không tự chủ gắt gao nắm chặt tay nhỏ bé của nàng giữ trong lòng bàn tay mình.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay Tạ Thư Dật, nháy mắt truyền từ đầu ngón tay Hải Nhạc đến đầu dây thần kinh, khiến Hải Nhạc cảm thấy như bị điện giật, đó là một loại cảm giác khác thường cho tới bây giờ nàng chưa từng trải qua, Hải Nhạc hít nhẹ một hơi, trực tiếp muốn bỏ tay hắt ra.

Tạ Thư Dật cảm thấy được tay nàng đang rút lại, trừng mắt nhìn Hải Nhạc một cái, ngay cả nắm tay cô ta cũng không muốn sao? Hắt xuất phát từ ý muốn làm ngược lại, càng nắm chặt tay nàng hơn, gần như là mười ngón đan xen rồi, thấy tay nàng cuối cùng không thể đào thoát, hắt vừa lòng dắt Hải Nhạc bị động đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai đứa con, Tạ ba ba cười ha hả nói: “Tư Nguyên, em xem em xem, hai đứa chúng nó đi cùng một chỗ, nhìn đẹp như tranh như vậy, sao mà anh xem thế nào cũng thấy đứa nhỏ nhà mình là đẹp trai nhất đẹp gái nhất thế này? Anh dám chắc đứa nhỏ nhà khác thế nào cũng kém Thư Dật với Hải Nhạc nhà ta a!”

“Anh a, nếu có người ngoài nghe được, đảm bảo sẽ nghĩ anh yêu thối phòng con mình, bắt quá, sao em cũng có cảm giác này a, bộ dáng Thư Dật thật là so với ngôi sao còn đẹp trai hơn a, thật sự là nó kế thừa gen ưu tú nhất của anh và đại tỷ rồi! Mà Hải Nhạc nhà ta, không phải em thối phòng nó, vẫn chưa tới mười sáu tuổi a, nếu vừa được mười tám tuổi, đám con trai theo đuổi nó, chắc chắn có thể đập phá cửa nhà chúng ta, đến lúc đó, chúng ta lại thêm phiền não rồi a.” Hải Nhạc mụ mụ cũng cười nói.

Lời của hai vị đại nhân bay vào trong lỗ tai hai vị hài tử, Thư Dật và Hải Nhạc không nhận được cũng bắt đầu đánh giá lẫn nhau.

Hôm nay Tạ Thư Dật cũng mặc một bộ tây trang màu trắng, thân hình của hắt cao lớn cân xứng như người mẫu, bên trong áo ba-đờ-xuy là một cái sơ mi màu đen, không thắt caravat cũng không cài nút áo trên cùng, lộ ra vùng xương quai xanh màu tiểu mạch trắng kiện, làm cho hắt thoát nhìn vô cùng cao quý mà mang theo một thứ ngạo khí lưỡi nhác không kèm chế được. (éc, chảy nước miếng ời)

“Ngọc thụ lâm phong”, là từ mà Tạ ba ba gán cho hắt, thật sự hắt rất xứng bốn chữ này, Hải Nhạc thầm nói.

Mà Tạ Thư Dật, cũng dùng một loại ánh mắt hoàn toàn mới thẩm thị (1) Tạ Hải Nhạc, trước đây khi cô ta vẫn mặc đồng phục và trang phục bình thường đúng là một con vịt con xấu xí, cho dù không phải vịt con xấu xí, cho tới bây giờ hắt cũng không thấy cô ta có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng hôm nay, chỉ một cái váy với một chút trang điểm sơ sơ, cô ta liền biến thành thiên nga trắng diễm quang tứ xạ (2), làm cho hắt cũng phải kinh hãi.

Hôm nay cô ta đến Hứa gia, tuyệt đối có thể diễm kinh tứ tọa (3), nhất định có thể thu hút ánh mắt không ít nam sinh cho xem! Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kì không thoải mái, hắt không khỏi nhú mày.

Đột nhiên, hắt bắt gặp ánh mắt Hải Nhạc đang vụng trộm đánh giá hắt, không khỏi khó chịu nói: “Nhìn cái gì vậy!”

(1) Thẩm thị: đánh giá,soi mói,...

(2) Diễm quang tứ xạ: ánh sáng đẹp bắn ra bốn phía,nói cách khác là hào quang rực rỡ soi sáng nơi nơi í

(3) Diễm kinh tứ tọa: đại khái cũng như câu (2)

40. Chương 20: Bảo Vệ Em Gái

Máu, nhất thời dồn hết lên não, hắt một bên nhắm về phía Tạ Hải Nhạc một bên quát như sấm: “Buông cô ấy ra!”

Đại Hắc Nha ngưng cường bức Hải Nhạc, chuyển qua nhìn Tạ Thư Dật, thấy Tạ Thư Dật nhiều lắm chỉ là một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch, không khỏi cười khinh miệt: “Con tép khô từ đâu đến, còn muốn bắt chước người ta anh hùng cứu mỹ nhân nữa!”

Hải Nhạc cũng ngưng phản kháng, nước mắt lưng tròng nhìn Tạ Thư Dật, co run run môi kêu: “Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật!” Tạ Thư Dật nắm tay thành quyền, nặng nề nói: “Mày tốt nhất buông cô ta ra, đừng ép tao động thủ!”

Đại Hắc Nha khiêu khích sờ sờ mặt Hải Nhạc: “Ông đây không buông đấy, thế nào!”

Tạ Hải Nhạc né không khỏi tay của hắn, cô thống khổ nức nở, toàn thân run rẩy, bất lực và đau khổ nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nhìn thấy bàn tay heo của tên kia lại dám sờ mặt Hải Nhạc, làm cho Hải Nhạc thống khổ như vậy, phổi của hắn ngay lập tức muốn nổ ra vì giận, hắn đột nhiên tiến lên, một quyền đánh vào khuôn mặt thấy ghét kia, Đại Hắc Nha đang dương dương tự đắc, không ngờ rằng hắn sẽ động thủ thật, kêu thảm một tiếng, bị Tạ Thư Dật vừa vặn đánh, buông lỏng tay loạn choạng ngã ngửa xuống đất.

Mà Tạ Thư Dật thì lập tức kéo Tạ Hải Nhạc qua, đem cô che sau lưng tó.

Tránh sau lưng hắn, Tạ Hải Nhạc lại thấy an ổn kỳ lạ, thân thể của cô cũng ngừng run run, cô thật không ngờ Tạ Thư Dật lại vì cô ra tay, cô lần đầu tiên cảm thấy lưng Tạ Thư Dật là to lớn như vậy, đủ vì cô mà ngăn trở mọi phong ba.

Lúc đó, Hứa Chí Ngạn cũng chạy tới, sóng vai đứng cùng Tạ Thư Dật đứng, đem Hải Nhạc chắn phía sau hai người bọn họ.

“Thư Dật, hình như hai chúng ta đã lâu không cùng nhau đánh một trận.” Hắn nóng lòng muốn thử.

“Đúng là hơi lâu.” Tạ Thư Dật cởi áo khoác ra, đưa cho Tạ Hải Nhạc đang đứng sau lưng, “Cầm cho tôi, đừng làm rơi áo tôi đấy, cô lui ra phía sau, có động tĩnh gì thì cùng Nhã Nghiên vào ghế lô đóng cửa lại đừng đi ra!”

“Àn.” Tạ Hải Nhạc ngoan ngoãn cầm áo của hắn, từng bước một lui về phía sau, sau đó xoay người bỏ chạy, chạy đến cách đó không xa sợ hãi che miệng lại nín lấy Nhã Nghiên, Hứa Nhã Nghiên không khỏi gắt gao ôm cô vào trong ngực an ủi.

Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn đều xắn tay áo, hai người dựa lưng vào nhau, bày thế sẵn sàng tùy thời phản kích.

Đại Hắc Nha bùm mặt, thấy máu mũi tí tách tí tách lách tách rơi xuống, hắn thẹn quá hóa giận: “Tụi bay còn đứng ngây đó làm gì? Lên cho tao!”

Một ít lâu la còn ở một bên ngăn người tinh táo lại, tất cả hướng Thư Dật và Hứa Chí Ngạn đánh tới.

Mà nam sinh cùng đi với Thư Dật bọn họ thấy thế, cũng tham gia vào trận đánh lộn, tất cả mọi người xoay tay đánh nhau, tình hình biến thành một đám hỗn loạn, nữ sinh đều đứng một bên sợ hãi thét chói tai, rất nhanh liền kinh động ban quản lý VIP và bảo vệ Dạ Chi Hoàng Triều.

“Tất cả đều dừng tay cho tôi! Dạ Chi Hoàng Triều là nơi các người có thể quậy phá hay sao?” Ban quản lý VIP quát to một tiếng.

Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn đánh đến bất diệc nhạc hồ, hai người đều là ngũ đẳng huyền đai quyền đạo, cùng Đế Uy, Lâm Phong bọn họ từ nhỏ đã rèn luyện quyền đạo, làm cho bọn họ từ quốc trung đến đại học, đều là bá vương trong trường học, không người nào dám động thủ trên đầu thái tuế!

Nhất là Tạ Thư Dật, từ nhỏ đã có sức lực mạnh mẽ, huấn luyện viên kinh hồ hắn là thiên tài võ học, đáng tiếc bản thân hắn cũng không có ý niệm nghiên cứu phát triển phương diện này, thuần túy là chỉ muốn học để phòng thân, điều này làm cho huấn luyện viên võ cũng tiếc nuôi quyền đạo tương lai lại mất đi một đại sư, cho nên, từ nhỏ hắn gần như là đánh khắp nơi không đối thủ, trong giới quyền đạo có chút danh tiếng, mấy tên côn đồ trước mắt này hắn còn chẳng để vào mắt, quát một đám ngã trên mặt đất như cây củ cải khóc ba gọi mẹ, cho đến khi quản lý nơi này hô ngừng, hắn mới không tình nguyện dừng lại.

“Tạ thiếu gia, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Quản lí biết Tạ Thư Dật đến đây, đổi khuôn mặt tươi cười hỏi.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn cái tên Đại Hắc Nha rốt cuộc bò dậy không nổi kia, sau đó nhìn về phía quản lí: “Người này xâm phạm và vũ nhục Tạ thị An Thác tập đoàn thiên kim đại tiểu thư, quản lí tiên sinh, anh nói khoản nợ này tính như thế nào đây?”

Đại Hắc Nha hít sâu một hơi khí lạnh, hắn vừa mới đùa giỡn lại là đại tiểu thư của Tạ thị trong tứ đại gia tộc tiền tài quyền thế bằng trời? Cái này, thật đúng là đụng sai người rồi!

Quản lí cũng bị dọa, trên đầu toát đầy mồ hôi.

“Vậy, Tạ thiếu gia anh muốn làm sao bây giờ?” Quản lí thật cẩn thận hỏi.

“An Thác đại tiểu thư ở Dạ Chi Hoàng Triều của các người đã bị xâm phạm tình dục, tôi muốn báo cảnh sát, để cảnh sát đến xử lý vụ kiện xâm phạm tình dục này, Dạ Chi Hoàng Triều các người cũng không khỏi liên can, để một đám khách ngư quý xà thần làm ra loại chuyện này, sẽ tổn hại đến danh dự Dạ Chi Hoàng Triều các người, tôi biết các người có kẻ chống lưng mạnh, chỉ sợ còn mạnh hơn tứ đại gia tộc của chúng tôi phải không?”

“Chuyện này...” Trên đầu quản lí mồ hôi càng nhiều.

Tạ Thư Dật xoay người, vẫy vẫy tay với Hải Nhạc: “Muội muội, lại đây.” Lại nói với Hứa Chí Ngạn nói, “Chí Ngạn, chụp lại tất cả dấu vết bị xâm phạm trên người Hải Nhạc, đến lúc đó dùng để làm chứng cứ!”

Hứa Chí Ngạn gật gật đầu, lấy điện thoại ra.

Hải Nhạc cũng sợ hãi đi về phía hắn, Tạ Thư Dật đánh giá cô từ trên xuống dưới, cũng thật là chặt vật, tóc bị rối loạn như tổ chim, mà váy hình chữ U, lại bị xé mở thành hình chữ Y rồi, cho dù Hải Nhạc dùng tay che, vẫn có thể nhìn thấy nội y Lace màu trắng như ẩn như hiện.

Lửa giận của Tạ Thư Dật lại bùng lên lần nữa, sau đó chuyển mắt nhìn lên, nhìn thấy Hải Nhạc một bên mặt vừa hồng vừa sưng, rõ ràng nhìn đến mấy cái dấu tay, lửa giận rốt cục bùng nổ như núi lửa phun trào, hắn quay đầu lại, ánh mắt như ma vương cơ hồ có thể đem Đại Hắc Nha cắn nuốt, rét căm căm hỏi: “Mày còn dám đánh nó?”

“Tôi...” Đại Hắc Nha bị khí thế của hắn đè ép, khó khăn nuốt nước miếng, hắn thật sự là đại gái a, động ai cũng không thể đi động Tạ gia đại tiểu thư của tứ đại gia tộc a!

“Tôi...” Đại Hắc Nha bị khí thế của hắn chặn miệng, khó khăn nuốt nước miếng, hắn thật sự là sắc mê tâm khiếu, động ai cũng không thể đi động Tứ đại gia tộc Tạ gia đại tiểu thư a!

“Mày xâm phạm nó, lại còn dám đánh nó? Lá gan của mày thật không phải lớn bình thường.” Tạ Thư Dật cười lạnh nói.

41. Chương 21: Tiệc Sinh Nhật 1

Bị hấn rống một cái, Hải Nhạc sợ tới mức lập tức thu hồi ánh mắt, nhưng mà, trong lòng lại có chút không cam lòng, hấn cho hấn là ai, liếc mắt nhìn cũng không được sao?

“Anh không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn anh chứ? Anh đã xem tôi, tôi đây nhìn anh, cũng không có cái gì đáng chỉ trích a.” Hải Nhạc ôn nhu nói.

“Cò” Tạ Thư Dật dừng bước, không phải bây giờ cô ta càng ngày càng có can đảm rồi chứ?

Hải Nhạc vẫn cúi thấp đầu bước tới không biết hấn đột nhiên ngừng lại, một đầu liền tiến công vào lồng ngực của hấn.

“Ngô” Nàng ôm cái mũi bị đâm đau, mũi ê ẩm đến mức nàng phải rơi nước mắt.

Tạ Thư Dật vốn muốn rống nàng tiếp, lại thấy bộ dạng nàng chật vật thế kia, tự nhiên cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ngu ngốc, cô đi đường cũng không mở to mắt được sao?” Hần hừ lạnh một tiếng nói.

“Tôi” Hải Nhạc ấp úng, trong lòng cũng đang âm thầm mắng, tôi ngu ngốc, anh mới ngu ngốc! Đang đi đứng bình thường, tự nhiên lại dừng lại!

“Đi thôi!” Tạ Thư Dật không rống nàng nữa, chỉ dùng sức lôi nàng, dắt nàng đi đến trước xe hơi thể thao của hắn, không chút khách khí đẩy nàng vào trong, hai chân Hải Nhạc thiếu chút nữa tụt luôn.

Hải Nhạc mới kéo dây bảo hiểm xuống mang tốt, xe thể thao liền gầm rú xông về phía trước, Hải Nhạc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch hết, trước kia nàng chưa từng ngồi xe Tạ Thư Dật, cũng không biết hắn lái xe lại nhanh như vậy.

Nhìn khuôn mặt Hải Nhạc trắng bệch, Tạ Thư Dật lại hừ lạnh một tiếng nói: “Nhát gan!”

Hắn đạp chân ga, tốc độ lại tăng nhanh, hắn thích thú nhìn bộ dạng vô thố của Tạ Hải Nhạc, nếu vô thố của nàng là do hắn mà ra, hắn rất có cảm giác thành tựu. (biến thái =.=)

Khi xe thể thao của hắn đi vào đại môn Hứa gia, hắn mới “Két” một tiếng dừng lại, kêu loa, cổng Hứa gia từ từ mở ra, hắn chạy xe đi vào.

Xuống xe thì đầu óc Hải Nhạc hoàn toàn mê muội, hoàn hảo là kiểu tóc của nàng đều dùng kẹp cố định tốt, bằng không, tóc của nàng, nhất định sẽ bị gió thổi thành kiểu tóc của lệ quỷ mất.

Hứa gia huynh muội bước lại đón, Tạ Thư Dật hỏi Tạ Hải Nhạc: “Cô có chuẩn bị lễ vật chưa?”

Qua cơn choáng váng chóng mặt Hải Nhạc mới nhớ tới mình và mẹ vòng vo cả một ngày, vậy mà lại không có đi chuẩn bị quà sinh nhật tặng cho người ta.

Tạ Thư Dật thấy mặt nàng thế kia, lắc đầu nói: “May mà cha có chuẩn bị tốt.”

Hắn lấy trong xe ra hai cái hộp gói thập phần tinh mỹ, đưa một cái cho Hải Nhạc: “Cầm, đến lúc đó đưa cho Hứa Nhã Nghiên là được.”

“Bên trong là cái gì vậy?” Hải Nhạc lo lắng hỏi.

“Tôi cũng không biết, là cha cho người đi chuẩn bị, hẳn liệu trước các người cũng sẽ không đi mua quà sinh nhật, là cho Lễ Thư Điểm (1) đưa đến nhà.” Tạ Thư Dật không kiên nhẫn nói, “Tôi làm sao có thể đi mua quà cho nữ nhân chứ, nữ nhân có thể làm cho tôi tự mình đi mua quà, chỉ sợ còn chưa sinh ra.”

Hứa Chí Ngạn cùng muội muội đi đến trước mặt bọn họ, hắn không che dấu kinh diễm đối với Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, hôm nay em còn xinh đẹp hơn công chúa.” Hắn mỉm cười nói.

(1) Lễ Thư Điểm: phòng lễ tân, hoặc là phòng chuyên thực hiện các việc liên quan đến tiếp khách, xã giao này nọ.

“Cám ơn.” Hải Nhạc không quen người khác khen nàng, xấu hổ đỏ mặt.

Tạ Thư Dật thấy nàng lại đang đỏ mặt với Hứa Chí Ngạn, hừ lạnh một tiếng, thuận tay đưa quà cho Hứa Nhã Nghiên, “Nhã Nghiên, sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Nhã Nghiên ở một bên nghe ca ca khen ngợi Hải Nhạc giống công chúa, trong lòng có chút không thoải mái, bởi vì hôm nay nàng đang vận thành bộ dáng công chúa, trên đầu còn đeo vương miện, ca ca cũng không nói nàng là công chúa, thế nhưng lại khen Hải Nhạc giống công chúa, một cái tiệc sao có thể có hai vị công chúa chứ?

Nàng không khỏi tỉ mỉ đánh giá Tạ Hải Nhạc, cho rằng một chút hải nhạc, thật sự rất đẹp, cùng trước kia nàng cái loại này tố yên lặng đặc ý bất đồng, hôm nay đặc ý, tinh thuần trung mang theo kiều diễm, liền như một đóa mở ở sáng sớm trung mang lộ hoa bách hợp, nếu như một viên chưa tạo hình tốt kim cương, đợi một thời gian trải qua thời gian mài, tuyệt đối có thể giống kim chui giống như quang mang bắn ra bốn phía, thậm chí, có áp đảo nàng hứa nhã Nghiên mỹ mạo khả năng! Nghĩ đến đây một chút, hứa nhã Nghiên

trong lòng thật sự thực chán, lấp, bịt] thực lấp, bắt quá, tạ thư dật nhất lần lượt lễ vật cho nàng, trên mặt của nàng nhất thời cười nở hoa.

Nàng tiếp nhận quà, ngọt ngào nói: “Thư Dật ca ca, cảm ơn quà của anh, cảm ơn anh đã tới tham gia tiệc sinh nhật của em.”

Hải Nhạc cũng ngại ngùng đưa gói quà đang cầm trong tay cho nàng: “Nhã Nghiên, sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Nhã Nghiên cũng đưa tay nhận lấy, cười: “Cảm ơn Hải Nhạc.”

Nàng (chỉ Hải Nhạc) đã khôn ngoan gọi tên nàng (chỉ Nhã Nghiên) mà không thêm “tỷ tỷ” phía sau, tâm tình đang ngọt ngào lại tốt trở lại, nàng thân thiết dặt tay Hải Nhạc: “Chúng ta vào thôi, tất cả mọi người còn đang đợi kia.”

Bốn người cùng nhau vào phòng khách, đại sảnh vốn đang náo nhiệt vì bốn người bọn họ đến mà đột nhiên trở nên an tĩnh lại.

Con gái thì si ngốc nhìn Tạ Thư Dật, mà con trai, đều si ngốc nhìn Tạ Hải Nhạc.

Các nàng vốn nghĩ Hứa Chí Ngạn đã đủ đẹp trai rồi, mà nhìn đến Tạ Thư Dật, sự anh tuấn và lãnh ngạo của hắn, thật sự như hoàng tử trong truyện tranh, sự lười nhác và thông dong của hắn, tao nhã và khí phách, như một con sư tử đang bước chậm trong tuyết, hắn, làm cho đầu óc các nàng đứng hình luôn rồi, trái tim cũng muốn ngừng đập, trên đời lại thực sự có nam nhân đẹp trai thái quá như vậy sao?

Bọn họ biết Tạ Hải Nhạc là mỹ nữ, nhị đại tá hoa cũng là bọn họ bình luận ra, nhưng thật không ngờ, khi nàng bỏ đồng phục xuống mặc vào lễ phục, lại có thể đẹp đến nước này, đó là một loại đẹp thoát tục, tựa như đoá sen tuyết khó gặp trên đỉnh núi tuyết, băng thanh ngọc khiết, lóng lánh trong sáng, làm cho bọn họ đều nhìn đến choáng váng.

“Vị này là đồng học cùng thi đậu Năm Châu với tôi Tạ Hải Nhạc, vị này, là ca ca của cô ấy Tạ Thư Dật.” Hứa Nhã Nghiên giới thiệu với mọi người.

Nga, thì ra là hai huynh muội a, khó trách xuất sắc như thế a.

Mọi người chậm rãi vây qua, giới thiệu bản thân với hai huynh muội bọn họ, hơn nữa đám con gái đó, muốn khiến cho Tạ Thư Dật chú ý, làm trò hề.

Mà nhóm con trai, cũng thể hiện ân cần với Tạ Hải Nhạc, bắt quá, đều bị Tạ Hải Nhạc nhất nhất cự tuyệt, nàng thật sự rất không quen trường hợp như vậy.

Cuối cùng Hứa Chí Ngạn nhìn không được nữa, hét lớn cắt bánh ngọt, mọi người mới lại xúm tới Hứa Nhã Nghiên, hát bài hát chúc mừng sinh nhật, Hứa Nhã Nghiên ước nguyện, sau đó bật đèn lên, Hứa Chí Ngạn khui sâm banh ra, mọi người hoan hô, chúc mừng sinh nhật Hứa Nhã Nghiên.

Hứa Chí Ngạn đưa ột miếng bánh ngọt cho Hải Nhạc.

42. Chương 21: Hậu Quả Là Cái Gì

Đại Hắc Nha thiếu mỗi năm sắp xuống đất, đừng trông hắn bình thường làm uy làm phúc, nhưng đến khi gặp người trên tay hắn, hai chân của hắn liền nhũn ra lập tức.

“Tạ thiếu gia, tôi...tôi...tôi...thực xin lỗi...thực xin lỗi, tôi không biết cô ấy là Tạ gia tiểu thư a, ngài giờ cao đánh khẽ buông tha tôi một lần này đi.” Hắn cầu xin.

Tạ Thư Dật mặt không đổi sắc nói: “Mày tự vả miệng mình một trăm cái, đánh một cái nói một câu “Tạ tiểu thư thực xin lỗi” trước, để xem tao có tâm tình có thể bỏ qua mày lúc này không.”

Một trăm cái? Đại Hắc Nha ngây dại.

“Không muốn sao? Tốt lắm, việc này không phải chỉ là báo cảnh sát đơn giản như vậy, hậu quả sao?” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, âm lãnh cười cười, “Hậu quả là cái gì, thừa dịp cái đầu mày ở tốt trên người, mày nên cân nhắc cẩn thận đi.”

Đại Hắc Nha vừa nghe hắn nói như thế, cảm thấy phía sau lưng đều lạnh vù vù, muốn mặt mũi? Hay muốn mạng? Ai, có thể bảo trụ mạng nhỏ cũng không tệ rồi, còn muốn mặt mũi làm cái gì? Ở trên núi xanh, sợ gì không cúi đầu, hắn quyết tâm, giơ tay lên, tát một cái trên mặt mình.

“Không tính toán gì hết, quá nhẹ.” Tạ Thư Dật mấp máy môi mỏng nói.

Đại Hắc Nha đành phải tăng thêm lực đạo tát má trái của mình: “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!”

“Vẫn còn quá nhẹ, giọng cũng quá nhỏ, lực đạo nặng hơn một chút cho tao, lớn giọng hơn nữa!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn hắn nói.

“Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!” “Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!” “Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!”

Thấy mặt Đại Hắc Nha từ từ sưng phồng lên, giọng cũng khàn khàn rồi, mà Tạ Thư Dật rốt cục cũng đếm tới một trăm, nghe thấy mấy chữ kia, Đại Hắc Nha tê liệt ngã trên mặt đất.

Cuối cùng, hắn thở phò phò hên mơn hỏi Tạ Thư Dật: “Tạ đại thiếu gia, anh có thể tha tôi chưa ạ?”

Tạ Thư Dật giọng mỉa mai lắc đầu nói: “Quyền quyết định không ở trong tay tao, mà là ở trong tay Tạ tiểu thư, mày hỏi nó đi.”

Hắn xoay người nói với Tạ Hải Nhạc: “Muội muội, nhớ rõ, không cần mềm lòng với người đã thương tổn em nha.”

Tạ Hải Nhạc vuốt bên má còn nóng của tở, người đó tự đánh tở một trăm cái tát, tư vị kia nhất định rất khổ sở, cô có chút mềm lòng, nhưng nghe Tạ Thư Dật nói vậy, cô lại không dám nói tha người kia, nói: “Em nghe lời anh, quyền quyết định giao cho anh đi.”

“Nga? Nghe anh?” Tạ Thư Dật mỉm cười một chút, cô ta thật đúng là thông minh, biết đẩy dè khó giao cho hắn.

“Nếu muội muội nói giao cho tao, tốt lắm, con người của tao tâm địa kỳ thật cũng rất từ bi, như vậy đi, mày thích cởi đồ người ta như vậy, tất cả quần áo trên người mày đều...” Tạ Thư Dật cố ý nói chậm lại, hài lòng nhìn mặt Đại Hắc Nha từ sưng đỏ từ từ biến thành đen.

“Tất cả? Vậy...vậy...như vậy sao được?” Đại Hắc Nha lắp bắp.

Như vậy không phải làm cho quần con lẫn mặt mũi hắn đều mất hết hay sao?

“Đương nhiên, mày có thể mặc quần đùi con, tao sẽ giữ lại cho mày chút mặt mũi cuối cùng, mày cởi nhanh đi, tao không thích chờ đợi.” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

Thấy đã có thể giữ lại chút thể diện cuối cùng, Đại Hắc Nha đành phải cởi bỏ y phục trên người, chỉ giữ lại vền vền có cái quần cộc, sau đó, đáng thương nhìn Tạ Thư Dật.

Mọi người thấy hắn eo bự bụng tròn đều buồn cười, bao gồm cả thân tín của Đại Hắc Nha.

Tiếng cười của mọi người làm cho mặt Đại Hắc Nha vốn sưng đỏ tía xanh rồi biến thành đen, từ đen lại trở về xanh, hắn chỉ có thể khom eo, cúi đầu thật thấp xuống.

“Mày, đi xuống đài biểu diễn dưới lầu, tao cho mày một tiếng đồng hồ biểu diễn, mày đứng ở trên đài, dùng microphone kêu to lên: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc“, một giờ, đã cho mày đủ mặt mũi, đi xuống đi, chúng tao đứng đây nhìn, nếu mày biểu diễn làm cho tao vừa lòng, tao cũng sẽ quên chuyện mày tổn thương muội muội tao.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hắn vừa dứt, mọi người liền phát ra một trận cười, tưởng tượng ra bộ dạng Đại Hắc Nha ở trên đài.

Đại Hắc Nha thầm cắn răng nanh kêu khanh khách, hắn không ngờ Tạ Thư Dật lại chơi hắn đến như vậy!

Nhưng, hắn lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần hắn biểu diễn cho hắn vừa lòng, hắn cũng nói là sẽ không truy cứu hắn nữa.

Tiểu tử họ Tạ kia, về sau mày đừng để cho tao tìm được cơ hội, tao sẽ đòi lại gấp bội! Mày chờ! Nghĩ thế, trong mắt của hắn hiện lên một tia âm tàn.

Tạ Thư Dật xoay người, nói với quản lý Dạ Chi Hoàng Triều: “Dẫn hắn đi! Sau đó xuống dưới ngừng tất cả hoạt động âm nhạc, biểu diễn gì đó, phải làm cho tất cả đèn đều chiếu lên người hắn, không cần đuổi người ngoài, tôi muốn để cho tất cả mọi người có thể thưởng thức màn trình diễn của hắn.”

“Dạ, Tạ công tử nói rất đúng, chuyện ngày hôm nay, chúng tôi thật sự áy náy sâu sắc, chi phí của Tạ công tử ở đây đêm nay, chúng tôi miễn phí toàn bộ.” Quản lý lau mồ hôi nói.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn hắn nói: “Tạ Thư Dật tôi là người thiếu tiền như vậy sao?”

“Vây...vây...trong vòng năm nay, chi phí của Tạ công tử ở đây, Dạ Chi Hoàng Triều chúng tôi đều giảm 50%, như vậy được không?” Quản lý đành phải kiên trì nói, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, Tạ Trường Viên a, Tứ đại gia tộc a, không nên đắc tội thì tốt hơn, thà bị lỗ cũng phải trừ tai họa.

Tạ Thư Dật nghe hắn nói như thế, khóe miệng cong lên: “Không sai, đề nghị này rất không tồi, được rồi, nể mặt lão bản nhà anh là bằng hữu phụ thân tôi, tôi cũng không làm khó Dạ Chi Hoàng Triều các anh, dẫn hắn đi xuống, bọn tôi muốn xem diễn.”

Bọn họ đứng ở trên lầu, nhìn Đại Hắc Nha thân thể trần truồng đứng trên đài biểu diễn hô: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc”, tiếng cười mỉa trên lầu hòa cùng tiếng cười sảng sặc dưới lầu, lần này không chỉ mặt Đại Hắc Nha phải vút xuống đất, mà còn làm mặt mũi mười tám đời tổ tông nhà hắn đều mất sạch luôn rồi, ai, ai bảo hắn chọc không phải là người khác, lại là Tạ gia thái tuế đầu? Mọi người vừa cười vừa cực kì tội nghiệp cho hắn.

Một giờ qua đi, trò khôi hài chấm dứt, Đại Hắc Nha chạy trốn chết từ trên đài xuống dưới, mặc xong quần áo chật vật chạy trốn ra khỏi Dạ Chi Hoàng Triều, đến đây, Tạ Thư Dật rốt cục quay đầu lại, nhìn Tạ Hải Nhạc, lớn tiếng hỏi: “Tại sao em lại chạy loạn? Hử?”

43. Chương 22: Mẹ Nào Con Nấy

“Cám ơn.” Hải Nhạc đưa tay nhận lấy.

“Học kỳ sau là em với anh học cùng một trường rồi, anh thật chờ mong có thể nhìn thấy em trong trường.” Hứa Chí Ngạn mỉm cười nhìn Hải Nhạc.

Hắn cảm giác mình thế nào cũng nhìn không đủ Hải Nhạc, vừa nghĩ tới về sau có thể gặp nàng trong trường học, cũng có thể tiếp cận nàng, trong lòng hắn vô cùng vui sướng.

“Em cũng thật chờ mong, học trường, Hải Nhạc còn phải xin người chỉ giáo nhiều hơn.” Hải Nhạc cười nói.

“Ha ha, Hải Nhạc, em thật dễ thương.” Hứa Chí Ngạn sủng nịch cười.

“Phải không? Em dễ thương sao? Đối với anh thôi, mẹ toàn nói em là đứa nhỏ chưa trưởng thành, tuyệt không dễ thương.”

“Chưa trưởng thành mới đáng yêu a.”

“Em mới không phải chưa trưởng thành, em hận không thể trong vòng một ngày lớn lên ngay”, lời của nàng còn chưa nói xong, đã bị âm thanh sau lưng cắt đứt: “Liền có thể rời khỏi Tạ gia phải không?”

Tạ Hải Nhạc bỗng nhiên quay đầu, là Tạ Thư Dật, hắn đang “miệng cười mà tâm không cười” nhìn nàng.

“Thư Dật, xem người kia.” Hứa Chí Ngạn hoà giải, “Ta chỉ đang nói chuyện phiếm với Hải Nhạc mà thôi.”

Tạ Thư Dật liếc hắn một cái: “Ta biết các người đang nói chuyện phiếm, ta cũng biết các người tán gẫu thật sự rất vui vẻ, Chí Ngạn, muội muội của ta bộ dạng rất được đúng không?”

Tạ Hải Nhạc nhìn dáng vẻ của hắn, biết hắn lại tức giận, không rõ vì sao hắn lại dễ dàng tức giận như vậy. Mà Hứa Chí Ngạn cũng không biết tại sao hôm nay lại không linh mẫn như bình thường, không nghe được trong giọng hắn toàn mùi thuốc súng, cười gật đầu nói: “Muội muội của người thật sự rất đẹp.”

“Thật không? Rất xinh đẹp, Chí Ngạn, người cẩn thận nga, nữ nhân xinh đẹp, thì đều mang độc, coi chừng công lực người không đủ, không cẩn thận một cái liền bị độc chết.” Tạ Thư Dật vỗ vai Hứa Chí Ngạn nói. (buông tờ ra tờ chém hắn >”<”

Hứa Chí Ngạn rốt cục nghe ra ý tứ của hắn, liếc nhanh nhìn Tạ Hải Nhạc một cái mà nói: “Hải Nhạc không phải loại con gái đó.”

“Hừ hừ, mẹ nào con nấy a.” Tạ Thư Dật cười lạnh nói.

Mặt Tạ Hải Nhạc chợt trở nên trắng bệch.

Hắn tại sao muốn như vậy? Hắn không thể để cho nàng cao hứng sao? Chỉ cần nàng hơi cười một chút, hắn sẽ đến kích thích nàng!

Hứa Chí Ngạn nếu là bạn hắn, ít nhiều cũng biết Tạ Thư Dật không thích mẹ con các nàng, nàng không thể gây lộn với hắn ở trước mặt Hứa Chí Ngạn được, Hứa Chí Ngạn cũng có thể hiểu được tình cảnh của nàng.

Nàng khe khẽ cầm quyền, khó khăn lắm mới áp chế không thét to lên.

“Các anh tán gẫu, em muốn đi toilet.” Nàng xem như không thấy Tạ Thư Dật, nhẹ nhàng gật đầu với Hứa Chí Ngạn một cái, liền rời đi bên cạnh bọn hắn.

Hứa Chí Ngạn thấy Hải Nhạc đi rồi, quay sang trách cứ nhìn Tạ Thư Dật: “Thư Dật, bình thường người không phải như thế, biểu hiện của người vừa rồi rất mất phong độ, rất không có giáo dưỡng.”

Tạ Thư Dật cũng có chút ảo não, hắn cũng không biết làm sao mình lại có thể nói cái loại lời này trước mặt bằng hữu cho được như vậy nữa.

“Hải Nhạc không phải cái loại con gái mà người nói, ta bất kể người đối với nàng và mẹ nàng có cái thành kiến gì, ta sẽ không đồng ý người có thành kiến ngôn luận đối với các nàng nữa!” Hứa Chí Ngạn nghiêm khắc nói.

Tạ Thư Dật cũng hơi xấu hổ, nháy mắt, hắn sắc bén nhìn bạn tốt: “Người thiên vị nàng như vậy, có phải hay không thật sự thích nàng rồi?”

Hứa Chí Ngạn khuôn mặt tuần tú đỏ hồng, hắn che giấu ho khan vài tiếng, thật lâu sau, hắn nói: “Đúng vậy, ta thích nàng, ta sẽ đứng bên cạnh nàng bảo vệ nàng, ta sẽ chờ nàng lớn lên.”

Tạ Thư Dật thấy hắn thật sự nghiêm túc, không khỏi kinh hô một tiếng: “Hứa Chí Ngạn, người đừng nói với ta là người đang nghiêm túc!”

Hứa Chí Ngạn gật gật đầu: “Ta là nghiêm túc, ta thật sự thích nàng, không, có thể nói là yêu nàng, lần trước, cha mẹ của người nói hứa gả nàng cho ta, ta thật sự phi thường cao hứng, không, phi thường hạnh phúc, bất quá, ta cũng rất lo lắng, ta phát hiện yêu một người còn quá dày vò như vậy, nàng còn nhỏ như thế, ta còn không thể thổ lộ với nàng, ta chỉ có thể nhìn chờ nàng lớn lên.”

Tạ Thư Dật phì cười phát phát tay: “Đẹp người đi, đó chẳng qua là cha mẹ vui đùa nói chơi mà thôi, người cũng đi tưởng thật sao a? Thật là, cha mẹ của người hứa gả muội muội của người cho ta rồi, chẳng lẽ ta cũng thật sự đáp ứng a? Ở trong mắt ta, muội muội của người cũng chính là muội muội của ta, ta làm sao có thể đi thích muội muội của mình đây? Cho nên, ta hiểu rằng đây chỉ là lời nói chơi của đám người lớn, căn bản cũng không để trong lòng! Tại sao người lại muốn lấy làm thật chứ?”

Hứa Chí Ngạn ngẩn ra, có chút buồn bã, nhưng hắn vẫn kiên định nói: “Cho dù bọn họ nói đùa, nhưng trước cả khi bọn họ nói đùa ta đã thích nàng rồi, ta chưa từng xem nàng như muội muội của ta, ta chỉ biết, nàng là cô gái đầu tiên làm cho ta động tâm, cho nên, ta sẽ thâm lặng chờ nàng lớn lên, ta chính là thật lòng, là thật sự chân thành!”

“Người” Tạ Thư Dật tâm phiền ý loạn, bạn tốt thật sự thích Tạ Hải Nhạc, thật đúng là nằm ngoài dự kiến của hắn.

Hứa Chí Ngạn còn muốn mở miệng, đột nhiên thoáng nhìn thấy muối muối của mình sắc mặt tái nhợt đứng cách không xa, thân mình giống như lung lay sắp đổ, hắn hoảng sợ.

“Nhã Nghiên, em, làm sao vậy?”

Hứa Nhã Nghiên thấy ca ca gọi nàng, trên mặt lập tức tươi cười, giống như không có việc gì nói: “Ca ca, em đến tìm Hải Nhạc, nàng không ở nơi đây sao? Đi nơi nào thế?”

“Nga, nàng nói nàng đi toilet.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nga, như vậy.” Hứa Nhã Nghiên nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói, ” Dật ca ca, hình như anh đang rất không cao hứng nha, sao vậy?”

Tạ Thư Dật trong lòng ngăn ra, hắn không hề cao hứng sao? Hay là, hắn chẳng qua là kích động quá độ rồi? Chắc rồi chắc rồi, hắn đúng là đang mất hứng, hắn thật sự mất hứng Hứa Chí Ngạn lại đi thích Tạ Hải Nhạc, hắn cũng không hiểu vì sao hắn lại mất hứng như vậy, kỳ thật, Hứa Chí Ngạn nếu thật sự thích Hải Nhạc, cũng không phải là điều Tạ Thư Dật hắn có thể không chế.

Chết tiệt, Tạ Hải Nhạc rốt cuộc tốt ở chỗ nào, làm cho Hứa Chí Ngạn cũng thích cô ta? Hắn thật sự thật sự rất không thoải mái, siêu cấp không thoải mái, hơn nữa, có chút tức giận, đúng vậy, tức giận! Tức giận Tạ Hải Nhạc lại làm cho nhiều con trai thích cô ta đến thế, hơn nữa còn làm cho Hứa Chí Ngạn cũng thích cô ta!

44. Chương 22: Thư Dật Ca Ca Thật Sủng Cậu

Tạ Hải Nhạc vốn đang đứng lặng lẽ cười, lửa giận của Tạ Thư Dật đột nhiên không hề dự báo chuyển lên trên người cô, cô sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, nước mắt lưng tròng cúi đầu xuống.

Hứa Chí Ngạn thấy Hải Nhạc sợ Tạ Thư Dật như vậy, đau lòng khôn tả, nói với Tạ Thư Dật: “Em ấy đã bị dọa như vậy, cậu cũng đừng rống Hải Nhạc nữa, cậu xem, cậu dọa em ấy thành cái dạng gì rồi?”

Tạ Hải Nhạc không khỏi cảm kích nhìn Hứa Chí Ngạn, người khác thật tốt, dù sao vẫn nói giùm cô.

Tạ Thư Dật thấy cô lúc nào cũng hờ ra một tí là dán mắt vào Hứa Chí Ngạn (Haiz, lão đại à dùng từ không nên nặng nề như vậy...) cảm giác không thoải mái lại dâng lên trong lòng, hắn hung tợn nhìn Hải Nhạc một cái, đi về phía cô.

Tạ Hải Nhạc thấy hắn hung ác bước đến chỗ mình, không biết hắn lại muốn làm cái gì cô nữa, theo bản năng cô lại lùi về phía sau.

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng nao núng của cô, lại hết sức giận dữ.

“Cái dạng cải thìa như vậy, đáng cho người ta khi dễ!” Hắn phát hỏa.

Bộ cô muốn bộ dạng này sao? Bộ cô muốn bị khi dễ sao? Hải Nhạc meo máo, nước mắt lại đảo quanh.

“Mặc thêm áo vào!” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói, thấy cô vẫn cứ ngây ngốc đứng đó không biết đang nghĩ cái gì, đành phải “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” giật áo khoác trong tay cô, choàng thô bạo lên người cô, cũng đưa tay giúp cô cài cúc áo, che lại cảnh xuân chật vật bên trong.

Tạ Hải Nhạc ngửi thấy mùi nước hoa nam Armani trên quần áo hắn, một khắc này, lòng cô, đột nhiên bị cái mùi này làm rung động không thôi, cô không nhịn được hít một hơi thật sâu, trực giác muốn khắc cái mùi này vào tận đáy lòng tở, một khắc này, cô nhất thời bị mê hoặc.

“Đi thôi! Về nhà!” Tạ Thư Dật nói với Tạ Hải Nhạc.

Tạ Hải Nhạc không nghe thấy lời hắn nói, vẫn cứ ngơ ngác đứng đó, Tạ Thư Dật thấy cô thất hồn lạc phách không biết lại đi vào cõi thần tiên nào, phỏng chừng đêm nay cô thật sự bị dọa không nhẹ, trong lòng lại hơi hơi có chút đau lòng.

Nhưng miệng hắn lại quen thói rống cô: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi a! Về nhà!”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc tỉnh lại, theo bản năng đi về phía trước, nhưng cô lại không quen mang giày cao gót nên lập tức ngã chúi về phía trước.

“!” Khi cô chật vật sắp ngã sắp xuống, Tạ Thư Dật nhanh tay đỡ cô, xem ra, hôm nay cô thật sợ đến choáng váng.

“Thật là ngu ngốc, chẳng lẽ em bị dọa đến ngay cả đi đường cũng không đi nổi?” Hắn mắng.

“Em không có.” Tạ Hải Nhạc nhẹ giọng phản bác.

Tạ Thư Dật sợ cô lại ngã nữa, đành phải kéo cô qua, tay ôm ngang hông cô, để cô tựa vào người tó.

“Đi thôi.” Hắn nói, cũng xoay người nói với anh em Hứa gia này giờ luôn đứng yên lặng bên cạnh theo dõi hắn và Hải Nhạc, “Các cậu ở lại đây chơi, hay là cũng về nhà?”

“Bọn em cũng về thôi.” Hứa Nhã Nghiên nói, cô quay người nói với người khác, “Thật ngại quá, chúng tôi đi trước một bước, mọi người có thể tiếp tục ở đây chơi, chơi đến khi Dạ Chi Hoàng Triều đóng cửa mới thôi, Thư Dật đã bao hết rồi, mọi người cứ chơi thoải mái, lãng phí sẽ rất uống.”

Những người còn lại hoan hô một tiếng, sau đó trở về ghế lô.

ban người ra bên ngoài Dạ Chi Hoàng Triều, hai cô gái đứng bên kia chờ, còn con trai đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu chạy xe lên.

“Thư Dật ca ca thật sủng cậu.” Hứa Nhã Nghiên đột nhiên nói với Tạ Hải Nhạc.

“Cái gì?” Hải Nhạc nghĩ tó nghe lầm.

Hứa Nhã Nghiên thở dài một hơi, cô đơn nói: “Tó nói, Thư Dật ca ca anh ấy rất thương cậu.”

Hải Nhạc cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, Tạ Thư Dật rất thương cô?

“Cậu nghĩ sai rồi, anh ta không phải người như cậu nghĩ đâu, cho tới bây giờ anh ta chưa từng thương tó.” Cô cười khổ mà nói.

Nhưng khi Hứa Nhã Nghiên thấy nụ cười khổ trên mặt Hải Nhạc, trong lòng lại nghi ngờ, chẳng lẽ, cô nghĩ sai rồi? Tuy rằng Tạ Thư Dật lúc nào cũng bày ra bộ dạng hung ác với Hải Nhạc, nhưng mà, nhìn thấy Hải Nhạc bị người ta khi dễ, lại tức giận đến như vậy, cho đến nay, cô chưa từng nhìn thấy Tạ Thư Dật ác với người nào như vậy, cái dạng xử lý độc ác với nam nhân xâm phạm Hải Nhạc đó, không phải là thương cô ấy sao? Lúc thấy cô ấy sắp ngã, lập tức đến đỡ cô ấy, tuy rằng bộ dạng thì vẫn là hung, nhưng hành động của anh ấy cũng là thật cẩn thận đỡ Hải Nhạc đi xuống, đó không phải là thương cô ấy sao?

Có lẽ, Hải Nhạc chỉ thấy mặt ngoài hung dữ của hắn, cho nên cô ấy nghĩ là hắn không thương tó đi. Hứa Nhã Nghiên nghĩ trong lòng.

Lúc này, Tạ Thư Dật và Chí Ngạn đã chạy xe ra, dừng trước mặt các cô.

Tạ Thư Dật hiếm thấy mở cửa xe cho Hải Nhạc, nói: “Lên đi.”

Hải Nhạc chào tạm biệt với Nhã Nghiên và Chí Ngạn, sau đó ngồi lên xe.

Mọi người tạm biệt nhau, từ từ rời khỏi Dạ Chi Hoàng Triều.

45. Chương 23: Dạ Chi Hoàng Triều

“Thư Dật ca ca, anh không thích tới tham gia tiệc sinh nhật của em sao?” Hứa Nhã Nghiên ủy ủy khuất khuất nói.

Tạ Thư Dật thấy nàng nói như vậy, vội vàng lắc đầu nói: “Không có, Nhã Nghiên, không nên nghĩ như vậy, anh không phải không thích, anh rất cao hứng, đừng suy nghĩ lung tung a.”

“Kia, vì sao mặt anh lại cứng ngắc ra thế?” Hứa Nhã Nghiên hỏi.

“Anh có sao?” Tạ Thư Dật sờ sờ mặt, rõ ràng như vậy sao? (chính xác, thêm mùi giấm nồng nặc nữa cơ)

Thấy Hứa Nhã Nghiên khổ sở, hần hơi bất đắc dĩ, hôm nay Hứa Nhã Nghiên là thợ tinh công, làm cho nàng khổ sở hình như có chút không thể nói nổi, hần đành phải nói: “Nhã Nghiên, ca ca thật sự không có mất hứng, nếu không, đêm nay anh mời các đồng học của em cùng đi Dạ Chi Hoàng Triều vui vẻ thế nào? Anh có thể VIP ở đó, có thể bao hết ghế lô tốt nhất lớn nhất, mọi người chúng ta không hát không vui, không say không về, được không? Xem như anh cho Nhã Nghiên một phần quà khác?”

Hứa Nhã Nghiên vừa mừng vừa sợ, nàng vỗ tay nói: “Thật vậy chẳng? Thư Dật ca ca anh nói có thật không? Là Dạ Chi Hoàng Triều đó, nhiều người như vậy a!”

“Chỉ cần em cao hứng, chuyện này không sao cả!” Tạ Thư Dật tiêu sái phát tay áo.

Chính hần cũng muốn cởi bỏ nỗi buồn bực đột ngột trong lòng.

“Chỉ có điều, bá bá với bá mẫu có đồng ý không?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Mẹ em nói, hôm nay là một ngày hoàn toàn thuộc về em, em có thể quyết định một ngày này, anh không tin có thể hỏi ca ca em.” Hứa Nhã Nghiên nhảy nhót nói.

Hứa Chí Ngạn gật gật đầu.

“Vậy còn chờ cái gì?” Tạ Thư Dật thuận tay để đĩa bánh ngọt một miếng cũng không ăn nổi trong tay đặt lên bàn.

Tạ Hải Nhạc tự nhiên đi theo một đám người đi tới một chỗ ăn chơi gọi là Dạ Chi Hoàng Triều, phía trước, cho tới bây giờ nàng chưa từng tới những chỗ như thế.

Mọi người ngồi trong ghế lô đằng kia ca hát uống rượu khiêu vũ, Hải Nhạc cũng biết ca hát, khiêu vũ, nhưng trong những loại tình huống thế này nàng lại không thể hưởng ứng nổi, ngồi bên cạnh nhìn người ta hát hò nhảy nhót, sau đó lại bị Hứa Nhã Nghiên mạnh mẽ lôi đi chơi đoán tay (1), bị mấy người đồng học kia chúc vài ly rượu bia, tửu lượng nàng lại kém, cuối cùng đành phải choáng váng chóng mặt ngồi trên xô pha, từ chối tất cả hoạt động, chỉ ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn người khác chơi thế nào.

Nàng thật không ngờ, Tạ Thư Dật ca hát giỏi vô cùng, giọng hần trầm hùng vang vang, nhất là khi hát bài “Quang Huy Tuế Nguyệt” của Beyond (2), thật sự đã rung động tất cả mọi người.

Mà khi hần nhảy cùng Hứa Nhã Nghiên, kỹ thuật nhảy của hần cũng làm cho Hải Nhạc xuất hồ ý liệu (3), kỹ thuật nhảy căng tràn sức sống, vặn eo lắc hông thật sự vừa đẹp trai lại khốc. (=]] Công tử Tạ gia, ăn nhậu chơi bởi quả thực mọi thứ tinh thông! Tạ Hải Nhạc không nhịn được thâm cảm thán.

Thật không ngờ, bia cũng làm cho nàng choáng luôn rồi, nàng rất muốn đi ra ngoài ghế lô hít thở không khí, trong lúc mọi người đang cuồng hoan (4), nàng lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

Đi lang thang không mục đích không bao lâu, nàng chạm phải một đám khách chơi, nàng ôm hai tay, cúi đầu đứng nép vào tường, muốn chờ bọn họ đi qua trước.

“Wow nhìn xem, thật không ngờ Dạ Chi Hoàng Triều lại có mặt hàng cực phẩm như vậy, tại sao Tang mù mù không giới thiệu với chúng ta chứ?” Đột nhiên có người dừng lại, đứng trước mặt Hải Nhạc ngạc nhiên thú vị nói.

“Tôi...tôi không phải là mặt hàng cực phẩm gì, tôi chỉ là...chỉ là học sinh, tới nơi này...” Lời của nàng còn chưa nói hết, người nọ sáng mắt lên, đột nhiên vươn tay bắt lấy hai vai Hải Nhạc, hưng phấn mà bạc tà nói: “Học sinh? Khẩu vị ta yêu nhất đúng là học sinh thuần khiết!”

(1) Finger guessing game: là một trò chơi gồm hai người.1 người nhắm mắt lại,chủ xị sẽ yêu cầu người kia giơ hai tay lên quá đầu và “xòe bàn tay, đếm ngón tay”,sau đó yêu cầu người đó tiếp tục nghĩ đến 1 ngón tay bất kì của mình và hét to trong đầu. Sau đó thì người chủ xị sẽ đoán xem đó là ngón nào. (Thường thì khi bạn nghĩ đến ngón nào thì ngón đó sẽ run nhẹ nhẹ trong vô thức, trên mạng nói vậy).

(2) Quang huy tuế nguyệt_Beyond

(3) Xuất hồ ý liêu: bất ngờ, ngạc nhiên

(4) Cuồng hoan: “ăn chơi sa đọa” lên đến cao trào

46. Chương 23: Tôi Cũng Đã Quen Bị Anh Khi Dễ

Trên xe, Tạ Thư Dật nhịn không được lại liếc mắt nhìn Hải Nhạc, thấy mặt cô vẫn còn sưng đỏ, nhịn không được lại tức giận lớn tiếng nói: “Tôi chưa từng thấy người nào dằn hơn cô! Hắn muốn đánh cô! Cô không biết trốn sao?”

Hải Nhạc run rẩy một chút, sau đó run run nói: “Trốn? Hắn một đại nam nhân! Tôi có thể trốn đi đâu?” Tạm dừng hồi lâu, lại đột nhiên cười chua chát nói, “Không sao, tôi bị đánh quen, một tát này của hắn, với anh đánh tôi cũng không có gì khác nhau.”

Nghe Hải Nhạc nói như vậy, Tạ Thư Dật chợt đập phanh khẩn cấp một cái, hắn nện một quyền ở trên tay trái.

“Cái đó không giống! Không giống! Hắn đánh với tôi đánh không giống nhau!” Hắn rống lớn nói. (vâng, anh là đánh “yêu” =.)

Hải Nhạc bị tiếng rống của hắn làm hoảng sợ, cô vốn đang thầm cảm tạ hắn cứu cô, nhưng, lòng cảm kích lại bị tiếng rống của hắn quật bay mất.

“Không phải đều là đánh vào mặt tôi sao? Có chỗ nào không giống đâu? Anh với hắn có cái gì không giống nhau đâu? Không phải đều muốn khi dễ tôi hay sao?” Hải Nhạc nhịn không được phản bác.

“Cô” Tạ Thư Dật hung tợn trừng Hải Nhạc, “Chết tiệt, cô đang trách tôi từng đánh cô sao?”

Hải Nhạc bị hắn nhìn gần, chỉ có thể nói trái lương tâm: “Tôi không dám trách anh.”

“Cái gì gọi là cô không dám trách tôi?” Tạ Thư Dật tức muốn chết, mắt hắn trừng còn to hơn chuông đồng, làm bộ dạng muốn nuốt luôn Hải Nhạc vậy.

Hải Nhạc cũng không dám nói gì nữa.

“Nói! Cái gì gọi là không dám trách tôi?” Tạ Thư Dật lại hỏi.

Thấy hắn cứ ép hỏi như vậy, cơn giận trong lòng lại rục rịch, Hải Nhạc ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Tạ Thư Dật, nói: “Anh đánh tôi, tôi nào dám trách anh? Tôi hẳn là nên thầm tạ ơn anh, tới bây giờ anh cũng chỉ đánh tôi bàn tay mà thôi, mà không phải là đẩy tôi từ trên lầu xuống cho ngã chết, cũng không phải xô tôi vào hồ bơi cho chết đuối, lại càng không nhốt tôi vào trong tầng hầm ngầm để cho tôi bị hù chết, so với mấy chuyện đó, anh đánh một bạt tai vào trên mặt tôi, có tính là gì đâu? Tôi hẳn là nên cảm kích anh, thật sự!”

Tạ Thư Dật gắt gao nhìn cô chăm chăm, thần sắc trên mặt trở nên đáng sợ, hàm răng của hắn lại phát ra tiếng vang khanh khách.

“Tạ Hải Nhạc!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

Hải Nhạc quay đầu không hề nhìn hắn, giận thì giận đi, muốn đánh cô, thì cứ đánh cô đi, không sao cả.

Tạ Thư Dật thấy cô hờ hững như vậy, nắm tay thành quyền nói: “Cô vẫn nhớ kĩ trong lòng sao? Thì ra cô thực mang thù a, tôi còn nghĩ cô thật sự không hận tôi chứ, lại nhớ rõ ràng như thế, nói cho cô biết, tôi chỉ lỡ tay đẩy cô xuống, tôi không phải là cố ý đẩy cô xuống lầu, lúc ấy tôi chỉ là rất tức giận, tôi thật sự không ngờ tôi chỉ đụng cô vài cái, cô lại bất ngờ ngã xuống! Còn nữa, tôi cũng không cố ý đẩy cô xuống bể bơi, lúc đó, tôi xoay người lấy đàn violon, là chính cây đàn violon quét cô xuống! Tôi không có đẩy cô!” (anh sao hôm nay dài dòng thế...)

Hải Nhạc nghe hắn nói vậy, kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ) quay đầu nhìn hắn, hắn nói thật sao?

Khóe miệng cô hiện lên một tia cười lạnh: “Vậy à? Vậy thì, anh luôn thích nhốt tôi vào tầng hầm ngầm, để tôi ở bên trong sợ chết khiếp, anh cũng không phải cố ý?”

Tạ Thư Dật đột nhiên xep hơi, hắn đang làm cái gì?

Hắn lại đánh một quyền vào trên tay trái, gắt gỏng kêu: “Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ! Tôi phải quan tâm suy nghĩ của cô làm gì? Cô là ai a? Cô cho cô là ai? Hôm nay tôi phải văng đầu rồi mới nói mấy thứ này với cô!”

Hắn khởi động xe, phóng như tên bắn.

Hải Nhạc lặng lẽ nhìn hắn đang phẫn nộ một cái, cô có nên tin hắn không?

Khi cô nhìn thấy mu bàn tay với mấy đốt ngón tay hắn lại bị chảy máu, hơn nữa còn là chảy từng giọt từng giọt liên tục, cô giật tởm lên: “Anh chảy máu!”

Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn, quả thực đang chảy máu.

“Không cần cô lo!” Hắn rống, tiếp tục nhìn về phía trước lái xe.

“Dừng lại! Dừng lại!” Hải Nhạc nhanh chóng kêu, cô lại không đành lòng thấy hắn cứ chảy máu như vậy.

“Đã nói không liên quan đến chuyện của cô!” Tạ Thư Dật hung tợn trừng cô một cái, “Không cần cô giả mù sa mưa quan tâm!”

Hải Nhạc nhìn máu từ tay hắn cứ không ngừng chảy từng giọt, cảm giác không nỡ lại càng tăng lên, vì sao hắn cứ như vậy, cả chảy máu cũng không thèm quan tâm?

“Không phải tôi quan tâm anh! Tôi chỉ không muốn thấy người ta chảy máu! Anh dừng xe, tôi băng bó cho anh một chút!” Hải Nhạc vẫn khẳng khẳng, “Nếu anh không ngừng xe, tôi mở cửa xe, để tôi xuống xe! Tôi không muốn ngồi cùng một xe với một người chảy máu không ngừng như vậy, tôi sợ!”

Tạ Thư Dật liếc nhìn cô một cái, mặt không đổi sắc ngừng xe.

“Xuống xe!” Hắn quát.

Hải Nhạc giật tởm, nhưng suy nghĩ một chút, sao Tạ Thư Dật có thể nghe cô uy hiếp chứ? Cô là ai a?

Đâm lao thì phải theo lao, cô chỉ có thể im lặng xuống xe, cũng đóng cửa xe thật tốt.

Xe Tạ Thư Dật tức lao ra thật xa, để Hải Nhạc lại ven đường.

Hắn lại thật sự vứt cô lại đây rồi! Hơn nữa còn không chút do dự! Hải Nhạc đau xót trong lòng, nước mắt lại tiếp tục rưng rưng.

47. Chương 24: Ai Tới Mau Cứu Tôi

“Tất cả? Vậy...vậy...như vậy sao được?” Đại Hắc Nha lấp bắp.

Như vậy không phải làm cho quần con lẫn mặt mũi hắn đều mất hết hay sao?

“Đương nhiên, mày có thể mặc quần đùi con, tao sẽ giữ lại ày chút mặt mũi cuối cùng, mày cởi nhanh đi, tao không thích chờ đợi.” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

Thấy đã có thể giữ lại chút thể diện cuối cùng, Đại Hắc Nha đành phải cởi bỏ y phục trên người, chỉ giữ lại vền vện có cái quần cộc, sau đó, đáng thương nhìn Tạ Thư Dật.

Mọi người thấy hắn eo bự bụng tròn đều buồn cười, bao gồm cả thân tín của Đại Hắc Nha.

Tiếng cười của mọi người làm ặt Đại Hắc Nha vốn sừng đỏ tía xanh rồi biến thành đen, từ đen lại trở về xanh, hắn chỉ có thể khom eo, cúi đầu thật thấp xuống.

“Mày, đi xuống đài biểu diễn dưới lầu, tao cho mày một tiếng đồng hồ biểu diễn, mày đứng ở trên đài, dùng microphone kêu to lên: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc“, một giờ, đã ày đủ mặt mũi, đi xuống đi, chúng tao đứng đây nhìn, nếu mày biểu diễn làm cho tao vừa lòng, tao cũng sẽ quên chuyện mày tổn thương muội muội tao.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hắn vừa dứt, mọi người liền phát ra một trận cười, tưởng tượng ra bộ dạng Đại Hắc Nha ở trên đài.

Đại Hắc Nha thầm cắn răng nanh kêu khanh khách (2), hắn không ngờ Tạ Thư Dật lại chơi hắn đến như vậy!

Nhưng, hắn lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần hắn biểu diễn cho hắn vừa lòng, hắn cũng nói là sẽ không truy cứu hắn nữa.

Tiểu tử họ Tạ kia, về sau mày đừng để cho tao tìm được cơ hội, tao sẽ đòi lại gấp bội! Mày chờ! Nghĩ thế, trong mắt của hắn hiện lên một tia âm tàn.

Tạ Thư Dật xoay người, nói với quản lí Dạ Chi Hoàng Triều: “Dẫn hắn đi! Sau đó xuống dưới ngừng tất cả hoạt động âm nhạc, biểu diễn gì đó, phải làm cho tất cả đèn đều chiếu lên người hắn, không cần đuổi người ngoài, tôi muốn để cho tất cả mọi người có thể thưởng thức màn trình diễn của hắn.”

“Dạ, Tạ công tử nói rất đúng, chuyện ngày hôm nay, chúng tôi thật sự áy náy sâu sắc, chi phí của Tạ công tử ở đây đêm nay, chúng tôi miễn phí toàn bộ.” Quản lí lau mồ hôi nói.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn hắn nói: “Tạ Thư Dật tôi là người thiếu tiền như vậy sao?”

“Vây...vây...trong vòng năm nay, chi phí của Tạ công tử ở đây, Dạ Chi Hoàng Triều chúng tôi đều giảm 50%, như vậy được không?” Quản lí đành phải kiên trì nói, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, Tạ Trường Viên a, Tứ đại gia tộc a, không nên đắc tội thì tốt hơn, thà bị lỗ cũng phải trừ tai họa.

Tạ Thư Dật nghe hắn nói như thế, khóe miệng cong lên: “Không sai, đề nghị này rất không tồi, được rồi, nể mặt lão bản nhà anh là bằng hữu phụ thân tôi, tôi cũng không làm khó Dạ Chi Hoàng Triều các anh, dẫn hắn đi xuống, bọn tôi muốn xem diễn.”

Bọn họ đứng ở trên lầu, nhìn Đại Hắc Nha thân thể trần truồng đứng trên đài biểu diễn hô: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc”, tiếng cười mĩa trên lầu hòa cùng tiếng cười sảng sặc dưới lầu, lần này không chỉ mặt Đại Hắc Nha phải vút xuống đất, mà còn làm mặt mũi mười tám đời tổ tông nhà hắn đều mất sạch luôn rồi, ai, ai bảo hắn chọc không phải là người khác, lại là Tạ gia thái tuế đâu? Mọi người vừa cười vừa cực kì tội nghiệp cho hắn.

Một giờ qua đi, trò khôi hài chấm dứt, Đại Hắc Nha chạy trốn chết từ trên đài xuống dưới, mặc xong quần áo chật vật chạy trốn ra khỏi Dạ Chi Hoàng Triều, đến đây, Tạ Thư Dật rốt cục quay đầu lại, nhìn Tạ Hải Nhạc, lớn tiếng hỏi: “Tại sao em lại chạy loạn? Ân?”

48. Chương 24: Nhớ Lại

Cô nhớ lúc tám tuổi vào Tạ gia, gặp tên nam nhân ác ma từ nhỏ, từ lần đầu tiên hai người gặp nhau hắn cho cô một cái tát, cô cũng cảm thấy không thể thoát khỏi chuyện hắn khi dễ cô!

Sau này hấn cũng không nói gì bất kính với mẹ cô, hấn cũng không khi dễ cô trước mặt ba mẹ, nhưng chỉ cần ba mẹ vắng mặt, hấn quay người lại liền làm hết chuyện xấu với cô, hờ một chút là hấn lại bất ngờ giữ chặt mái tóc của cô, hại cô luôn ngã xuống đất, cô ngồi khóc, hấn luôn đứng bên cạnh cười lạnh.

Có một lần hấn thả một con rắn nuôi vào trong chăn cô, cô ngủ dậy mở chăn ra một cái sợ tới mức xém ngất xỉu, có một lần cô thò tay vào túi sách, không cẩn thận lại lấy ra một con ếch nhỏ, cô sợ chết khiếp, thấy cô bị dọa sợ, hấn lại đứng một bên cười sằng sặc, nhưng, cô không dám nói cho mẹ, bởi vì hấn nói với cô, đó là bọn họ thiếu hấn, bởi vì mẹ cô đoạt ba hấn rồi, nói mẹ là một bà mẹ kẻ độc ác, cho nên, hấn khi dễ cô, là đương nhiên, cô tuổi còn nhỏ, bị hấn dọa như vậy, nào dám nói cho mẹ biết hấn thường thường khi dễ cô?

Lại có lần, hấn lấy cái váy cô thích nhất cắt nát, lấy sách báo cô thích nhất xé nát, lấy búp bê vải cô thích nhất hắt mực nước với màu vẽ lên, làm cho cô khóc không biết bao nhiêu lâu, trong lòng hấn đó chỉ là một con búp bê vải, nhưng với cô nó là bằng hữu tốt nhất, nhưng, hấn lại làm hư nó rồi, hại cô khóc chừng cả một tháng, sau đó, ba đành phải đi mua cho cô một con giống như đúc, nhưng mà, cô vẫn chỉ yêu con búp bê vải ban đầu kia, tuy là búp bê vải giống nhau như đúc, cũng không thể thay thế cái ban đầu.

Từ đó về sau, cô không còn thích thứ gì nữa, sợ hấn biết sẽ lại phá hỏng!

Tóm lại, chuyện xấu hấn làm với cô, đã gọi là nhiều không kể xiết, làm cho cô sợ đến tột đỉnh, chỉ cần vừa thấy hấn đi về phía cô, bắp chân của cô liền run run.

Ngày cô mười tuổi, là ngày giỗ của mẹ ruột hấn, ba mẹ mang hấn và cô cùng đến một cái nghĩa công cộng, nhìn hình mẹ hấn, cô ngạc nhiên hỏi ba mẹ tại sao mẹ hấn lại nằm trong lòng đất, ba mẹ nói mẹ anh hai đi lên thiên đường, cô nửa hiểu nửa không, nằm dưới đất vì sao là đi lên thiên đường, sau đó, anh hai lại khóc, khóc đến xót ruột, ba cũng không thể cầm nước mắt của hấn.

Sau khi về nhà, hấn tránh trong phòng một tở, cô còn có thể nghe được tiếng hấn khóc nức nở, tuy hấn luôn khi dễ cô, nhưng, cô vô cùng hi vọng có thể cải thiện quan hệ của hai người, cô cũng chỉ muốn đi an ủi hấn, vì thế, cô cầm theo truyện tranh đã ngưng xuất bản mẹ mua từ Mỹ về cho cô, cô muốn tặng cho hấn.

Khi cô gõ rồi mở cửa phòng hấn, sợ hãi đưa mấy món đồ cho hấn: “Anh hai đừng khóc, Nhạc Nhạc tặng anh truyện tranh lịch sử, mẹ mang từ nước Mỹ về nga, không cần khóc, mẹ anh đã lên thiên đường, mẹ em nói đó là một nơi tốt, chỉ có thiên sứ mới có thể đi vào trong đó, mẹ anh đã biến thành thiên sứ rồi, anh phải vui lên chứ.”

Hấn hung hăng quăng cuốn truyện tranh trên mặt đất, lớn tiếng gào hấn không cần đồ hồ ly tinh mua, cô sợ tới mức xoay người bỏ chạy, kết quả hấn đuổi theo, nói: “Mẹ mày là hồ ly tinh, mẹ mày là tiểu tam! Là cái thứ người chuyên đoạt đồ của người khác! Ngay cả bà ngoại tao cũng nói như vậy! Bà ngoại tao sẽ không gặt tao!”

Cô kinh hoảng lui về phía sau: “Không có, mẹ em không phải hồ ly tinh, không phải tiểu tam! Mẹ em nói, mẹ anh lên thiên đường không phải vì mẹ, sau khi mẹ anh lên thiên đường, ba anh mới đến theo đuổi mẹ, mẹ không phải, mẹ không phải!”

Kết quả, hấn vừa lắc cô vừa rống: “Mẹ tao cũng vì mẹ mày tranh giành ba ta, mẹ tao mới bị đột phát bệnh tim, mới bị đột ngột bỏ tao đi! Mày với mẹ mày đi chết hết đi! Đi chết đi!”

Kết quả, vì bị hấn lay, cũng bởi vì cô không thể không lùi, đạp một bước vào khoảng không, nhanh như chớp lặn từ lầu hai xuống lầu một, phải may ót chừng ba mũi.

Từ đó về sau, cô không bao giờ gọi hấn là anh hai, cô biết, hấn hận cô và mẹ đến như vậy, dù cô lấy lòng hấn thế nào đi nữa, hấn cũng sẽ không nhận lấy.

Có một lần cô chọc giận hấn thì hấn vì muốn dọa cô, nhốt cô vào tầng hầm ngầm, nói với cô, hấn và cô là quan hệ mèo với chuột, không phải quan hệ ca ca với muội muội, không cần thiết, cô cũng không muốn có một ca ca đáng giận như vậy, cô nói cho hấn biết như thế, sau đó hấn tức giận rời đi, tối hôm đó thiếu điện lỗi minh (sấm sét vang dội), cô bị dọa ngất trong phòng ngầm, cô sốt cao chừng ba ngày, nhưng, một chút hồi hận hấn cũng không có, cô càng hận hấn càng sợ hấn hơn.

Mà năm mười ba tuổi kia, cô không cố ý làm hư đàn violon của hấn, cô thấy hấn kéo đàn violon dễ nghe như vậy, làm cho cô mê luyện cái loại thanh âm sâu bi của đàn violon này, hôm đó khi hấn thi đàn violon toàn cấp tiểu học xong, lại không cất đàn vào hộp, đặt trên ghế nằm cạnh bể bơi, cô nghĩ hấn sẽ không trở về trong chốc lát, liền đánh bạo, tò mò muốn nhìn thử làm sao đàn violon có thể phát ra thanh âm êm tai như vậy, cô cầm cây đàn trong tay kéo thử, kết quả lại phát ra tiếng khó nghe đinh tai nhức óc, vì thế cô lại tò mò với mấy sợi dây đàn kia, liền đưa tay tháo ra.

Vừa lúc đó, hấn đột nhiên xuất hiện, cũng hét lớn: “Cô dám động cây đàn violon của tôi? Cô muốn chết à?”

Cô sợ tới mức tay run lên, lại kéo đứt dây đàn, sau khi hấn giật lại cây đàn violon, nhìn thấy dây đàn bị đứt, giận dữ: “Mày dám kéo đứt dây đàn của tao? Mày dám phá hỏng đồ mẹ tao tặng cho tao? Mày thật không thể tha!”

Sau đó, cô cảm giác là hấn đẩy cô xuống, cô liền thét to ngã xuống bể bơi, cô không biết bơi, cô phí công giãy dụa trong nước, ngay cả cơ hội kêu cứu mạng cũng không có, bởi vì, chỉ cần cô mở miệng, lập tức nước tràn vào trong miệng, mà hấn, vẫn cứ đứng trên bờ cầm cây đàn violon trong tay lạnh lùng nhìn cô, cho đến khi cô ở trong hồ bơi mất đi tất cả ý thức, nhìn hấn một lần cuối cùng, hấn vẫn đang lãnh khốc đứng ở trên bờ, một khắc này, cô biết hấn hận cô biết bao nhiêu, hận đến thật sự hận không thể giết chết cô.

Cứ như vậy, toàn tâm của cô với hấn đều chết hết, một người luôn hận cô không chết đi, cô có thể ôm hi vọng gì đây?

49. Chương 25: Bác Sát 1

Máu, nhất thời dồn hết lên não, hấn một bên nhắm về phía Tạ Hải Nhạc một bên quát như sấm: “Buông cô ấy ra!”

Đại Hắc Nha ngưng cương bức Hải Nhạc, chuyển qua nhìn Tạ Thư Dật, thấy Tạ Thư Dật nhiều lắm chỉ là một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch, không khỏi cười khinh miệt: “Con tép khô từ đâu đến, còn muốn bắt chước người ta anh hùng cứu mỹ nhân nữa!”

Hải Nhạc cũng ngưng phản kháng, nước mắt lưng tròng nhìn Tạ Thư Dật, nàng run run môi kêu: “Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật!” Tạ Thư Dật nắm tay thành quyền, nặng nề nói: “Mày tốt nhất buông cô ta ra, đừng ép tao động thủ!”

Đại Hắc Nha khiêu khích sờ sờ mặt Hải Nhạc: “Ông đây không buông đấy, thế nào!”

Tạ Hải Nhạc né không khỏi tay của hấn, nàng thống khổ nức nở, toàn thân run rẩy, bất lực và đau khổ nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nhìn thấy bàn tay heo của tên kia lại dám sờ mặt Hải Nhạc, làm cho Hải Nhạc thống khổ như vậy, phẫn của hấn ngay lập tức muốn nổ ra vì giận, hấn đột nhiên tiến lên, một quyền đánh vào khuôn mặt thấy ghét kia, Đại Hắc Nha đang dương dương tự đắc, không ngờ rằng hấn sẽ động thủ thật, kêu thảm một tiếng, bị Tạ Thư Dật vừa vịn đánh, buông lỏng tay loạng choạng ngã xuống đất.

Mà Tạ Thư Dật thì lập tức kéo Tạ Hải Nhạc qua, đem nàng che sau lưng mình.

Tránh sau lưng hấn, Tạ Hải Nhạc lại thấy an ổn kỳ lạ, thân thể của nàng cũng ngừng run run, nàng thật không ngờ Tạ Thư Dật lại vì nàng ra tay, nàng lần đầu tiên cảm thấy lưng Tạ Thư Dật là to lớn như vậy, đủ vì nàng mà ngăn trở mọi phong ba.

Lúc đó, Hứa Chí Ngạn cũng chạy tới, sóng vai đứng cùng Tạ Thư Dật đứng, đem Hải Nhạc chắn phía sau hai người bọn họ.

“Thư Dật, hình như hai chúng ta đã lâu không cùng nhau đánh một trận.” Hấn nóng lòng muốn thử.

“Đúng là hơi lâu.” Tạ Thư Dật cởi áo khoác ra, đưa cho Tạ Hải Nhạc đang đứng sau lưng, “Cầm cho tôi, đừng làm dơ áo tôi đấy, cô lui ra phía sau, có động tĩnh gì thì cùng Nhã Nghiên vào ghế lô đóng cửa lại đừng đi ra!”

“Àn.” Tạ Hải Nhạc ngoan ngoãn cầm áo của hắn, từng bước một lui về phía sau, sau đó xoay người bỏ chạy, chạy đến cách đó không xa sợ hãi che miệng lại nín thở. Nhã Nghiên, Hứa Nhã Nghiên không khỏi gắt gao ôm nàng vào trong ngực an ủi.

Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn đều xắn tay áo, hai người dựa lưng vào nhau, bày thế sẵn sàng tùy thời phản kích.

Đại Hắc Nha bùm mặt, thấy máu mũi tí tách tí tách lách tách rơi xuống, hắn thẹn quá hóa giận: “Tụi bay còn đứng ngây đó làm gì? Lên cho tao!”

Một ít lâu la còn ở một bên gần người tỉnh táo lại, tất cả hướng Tạ Thư Dật và Hứa Chí Ngạn đánh tới.

Mà nam sinh cùng đi với Tạ Thư Dật bọn họ thấy thế, cũng tham gia vào trận đánh lộn, tất cả mọi người xoay tay đánh nhau, tình hình biến thành một đám hỗn loạn, nữ sinh đều đứng một bên sợ hãi thét chói tai, rất nhanh liền kinh động ban quản lý VIP và bảo vệ Dạ Chi Hoàng Triều.

“Tất cả đều dừng tay cho tôi! Dạ Chi Hoàng Triều là nơi các người có thể quậy phá hay sao?” Ban quản lý VIP quát to một tiếng.

Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn đánh đến bất diệp nhạc hồ (1), hai người đều là ngũ đẳng huyền đai quyền đạo, cùng Đế Uy, Lâm Phong bọn họ từ nhỏ đã rèn luyện quyền đạo, làm cho bọn họ từ quốc trung đến đại học, đều là bá vương trong trường học, không người nào dám động thủ trên đầu thái tuế!

Nhất là Tạ Thư Dật, từ nhỏ đã có sức lực mạnh mẽ, huấn luyện viên kinh hô hắn là thiên tài võ học, đáng tiếc bản thân hắn cũng không có ý niệm nghiên cứu phát triển phương diện này, thuần túy là chỉ muốn học để phòng thân, điều này làm cho huấn luyện viên vô cùng tiếc nuối quyền đạo tương lai lại mất đi một đại sư, cho nên, từ nhỏ hắn gần như là đánh khắp nơi không đối thủ, trong giới quyền đạo có chút danh tiếng, mấy tên côn đồ trước mắt này hắn còn chẳng để vào mắt, quật một đám ngã trên mặt đất như cây củ cải khóc cha gọi mẹ, cho đến khi quản lý nơi này hô ngừng, hắn mới không tình nguyện dừng lại.

“Tạ thiếu gia, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Quản lý biết Tạ Thư Dật đến đây, đổi khuôn mặt tươi cười hỏi.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn cái tên Đại Hắc Nha rốt cuộc bò dậy không nổi kia, sau đó nhìn về phía quản lý: “Người này xâm phạm và vũ nhục Tạ thị An Thác tập đoàn thiên kim đại tiểu thư, quản lý tiên sinh, anh nói khoản nợ này tính như thế nào đây?”

Đại Hắc Nha hít sâu một hơi khí lạnh, hắn vừa mới đùa giỡn lại là đại tiểu thư của Tạ thị trong tứ đại gia tộc tiền tài quyền thế bằng trời? Cái này, thật đúng là đụng sai người rồi!

Quản lý cũng bị dọa, trên đầu toát đầy mồ hôi.

“Vậy, Tạ thiếu gia anh muốn làm sao bây giờ?” Quản lý thật cẩn thận hỏi.

“An Thác đại tiểu thư ở Dạ Chi Hoàng Triều của các người đã bị xâm phạm tình dục, tôi muốn báo cảnh sát, để cảnh sát đến xử lý vụ kiện xâm phạm tình dục này, Dạ Chi Hoàng Triều các người cũng không khỏi liên can, để một đám khách ngư quỵ xà thần làm ra loại chuyện này, sẽ tổn hại đến danh dự Dạ Chi Hoàng Triều các người, tôi biết các người có kẻ chống lưng mạnh, chỉ sợ còn mạnh hơn tứ đại gia tộc của chúng tôi phải không?”

“Chuyện này...” Trên đầu quản lý mồ hôi càng nhiều.

Tạ Thư Dật xoay người, vẫy vẫy tay với Hải Nhạc: “Muội muội, lại đây.” Lại nói với Hứa Chí Ngạn nói, “Chí Ngạn, chụp lại tất cả dấu vết bị xâm phạm trên người Hải Nhạc, đến lúc đó dùng để làm chứng cứ!”

Hứa Chí Ngạn gật gật đầu, lấy điện thoại ra.

Hải Nhạc cũng sợ hãi đi về phía hắn, Tạ Thư Dật đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cũng thật là chật vật, tóc bị rối loạn như tổ chim, mà váy hình chữ U, lại bị xé mở thành hình chữ Y rồi, cho dù Hải Nhạc dùng tay che, vẫn có thể nhìn thấy nội y Lace màu trắng như ẩn như hiện.

Lửa giận của Tạ Thư Dật lại bùng lên lần nữa, sau đó chuyển mắt nhìn lên, nhìn thấy Hải Nhạc một bên mặt vừa hồng vừa sưng, rõ ràng nhìn đến mấy cái dấu tay, lửa giận rốt cục bùng nổ như núi lửa phun trào, hắn quay đầu lại, ánh mắt như ma vương cơ hồ có thể đem Đại Hắc Nha cắn nuốt, rét căm căm hỏi: “Mày còn dám đánh nó?”

“Tôi...” Đại Hắc Nha bị khí thế của hắn đè ép, khó khăn nuốt nước miếng, hắn thật sự là đại gái a, động ai cũng không thể đi động Tạ gia đại tiểu thư của tứ đại gia tộc a!

(1) bắt diệp nhạc hồ: trích trong sách Luận ngữ:

Tử nói, học nhi thời tập chi, bắt diệp thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bắt diệp nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bắt diệp quân tử hồ.

-> Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.

“Tôi...” Đại Hắc Nha bị khí thế của hắn chặn miệng, khó khăn nuốt nước miếng, hắn thật sự là sắc mê tâm khiếu (1) a, động ai cũng không thể đi động Tứ đại gia tộc Tạ gia đại tiểu thư a!

“Mày xâm phạm nó, lại còn dám đánh nó? Lá gan của mày thật không phải lớn bình thường.” Tạ Thư Dật cười lạnh nói.

50. Chương 25: Không Phải Bạn Gái

Đang chìm trong ký ức, đột nhiên, bên người truyền đến một trận còi chói tai thật to, cô kinh hách ngẩng đầu đến.

Cô ngẩng đầu, thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu ngay bên cạnh cô, ngồi trên xe là một vị nam sĩ diện mạo anh tuấn, hắn đang tò mò nhìn chằm chằm cô.

“Vị tiểu thư đây, cần gì giúp sao?” Hắn ôn hòa hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc bai rồi chùi nước mắt trên mặt, cô cực kì cực kì cần giúp đỡ.

“Tiên sinh, có thể cho tôi mượn điện thoại đánh gọi một chút không?”

Xem ra chỉ có thể gọi điện thoại cho đại thúc tài xế tới đón cô.

Nam sĩ gật đầu, đưa điện thoại cho Hải Nhạc, Hải Nhạc đưa tay nhận lấy, nhưng sau khi nhập số điện thoại nhà vào máy, cô lại do dự, cô không biết đây là nơi nào, từ trước đến nay cô luôn là một đứa mù đường, lỡ như tài xế nửa giờ một tiếng không tìm ra nơi này, lỡ như trong khi cô đang đợi, lại chạm mặt người xấu nữa thì làm sao đây?

Nam sĩ nhận ra sự do dự của cô, nói: “Nhà em ở đâu? Tôi đưa em về.”

Hải Nhạc nhìn hắn một cái, để cho người xa lạ chưa gặp lần nào đưa mình về, lá gan của cô không có lớn như vậy.

Nam sĩ lại nhận ra đề phòng trong mắt cô, cười lắc đầu: “Tôi không phải là người xấu, mặt của tôi nhìn giống người xấu lắm sao?”

“Hai chữ “người xấu” sẽ không bao giờ bị viết trên mặt, đương nhiên, tôi không phải nói anh là người xấu, anh có thể nói cho tôi nơi này là đường gì không? Tôi đang đứng ở chỗ nào? Để tôi có thể nói rõ với tài xế ở nhà.” Hải Nhạc nói.

Có ai có thể nhìn ra Tạ Thư Dật là một người tàn bạo như vậy đâu? Nếu cô nói chuyện hắn khi dễ cô cho người ta biết, sẽ không có ai tin tưởng cô, phỏng chừng người ta còn nghĩ cô đang nói láo, cho nên, trên đời

này, có rất nhiều người chỉ bằng diện mạo thì sẽ không nhìn ra được cách làm người của họ, mà cũng vì Tạ Thư Dật là một kẻ như vậy, cho nên hắn sẽ không thể dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Thấy cô kiên trì như vậy, nam sĩ ấn hệ thống GPS trên xe một cái, hệ thống hiện lên vị trí hiện tại của hắn, hắn mở miệng nói: “Vị trí của em bây giờ là tại...” Bỗng nhiên, một ngọn đèn to chiếu thật mạnh vào nơi này, Hải Nhạc đưa tay che ánh sáng lại, cũng chẳng thể nghe tiếp namsĩ đang nói cái gì, cô thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đang phanh gấp cái két đứng sau lưng chiếc xe thể thao màu đỏ, Tạ Thư Dật ngay cả cửa xe cũng chưa mở lập tức nhảy từ trong xe ra.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hắn, hắn chạy lại làm cái gì? Bỏ mặc cô mới là tác phong thường ngày của hắn a.

Tạ Thư Dật nổi giận dửng dưng vọt tới trước mặt Hải Nhạc, cuồng bạo rống to: “Cô cái đứa ngu ngốc này! Chẳng lẽ cô chỉ nghĩ nhờ xe người lạ đi thôi sao?”

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy hắn, nước mắt Hải Nhạc lại dâng lên.

“Vậy anh muốn tôi phải làm sao bây giờ? Anh đẩy tôi xuống, cũng không nghĩ tôi là con gái, để cho tôi cô một tờ một còi đứng ở chỗ này, chẳng lẽ, ngay cả quyền xin giúp đỡ tôi cũng không có sao? Cho dù ngồi xe người xa lạ, cũng tốt hơn ngồi xe của anh!” Cô nắm chặt vạt áo tây đang choàng trên người, bình sinh lần đầu tiên cao giọng rống hấn rống.

Tạ Thư Dật bị tiếng la của cô làm chấn động, hắn không thể tin nổi nhìn cô, thật không ngờ cô bình thường nói chuyện với hắn lúc nào giọng cũng giống như bị nghẹt như vậy, lại nổi bão với hắn rồi!?

“Cô dám rống tôi?” Hắn chỉ chỉ cái mũi của tớ.

“Tôi là cái gì mà không dám? Anh ném tôi ở đây mặc tôi tự sinh tự diệt, vạn nhất lại có người xấu đến thì làm sao bây giờ? Lần này, anh thật đáng giận hơn bất kì lúc nào, tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được!” Tạ Hải Nhạc vẫn tiếp tục cao giọng la lên, la xong, cô ô ô khóc lớn, nước mắt cũng như nước sông tràn bờ, ào ào chảy xuống.

Tạ Thư Dật thấy cô khóc thương tâm như vậy, vốn muốn chửi ầm lên, lại bị tiếng khóc lớn của cô làm cho rối loạn, một câu cũng không mắng được.

“Đó là anh không đúng, anh lại bỏ cô ấy xuống giữa đường như vậy, anh không sợ cô ấy thật sự sẽ gặp phải người xấu sao? Làm sao anh có thể nhẫn tâm đến như vậy?” Chủ xe thể thao màu đỏ nhin không được mở miệng.

Tạ Thư Dật quay đầu lại, trừng mắt liếc hắn một cái: “Ai cần mày lo? Mày là ai?”

“Một người không nhìn hành vi của anh mà thôi, anh đối xử với bạn gái như vậy là không thể được, bạn gái là để sủng, để yêu, sao anh có thể để mặc cô ấy ven đường, làm cô ấy sợ hãi thương tâm, người anh em, làm nam nhân như anh, biểu hiện như vậy rất là kém cỏi a.” (hú hú, kết anh rồi đấy)

Tạ Thư Dật bị lời của hắn làm ghen, lời của hắn, làm cho mặt hắn ghen đến đỏ bừng bừng, hắn kém cỏi đến nỗi như hắn nói sao?

Thật lâu sau, hắn thẹn quá hóa giận nói: “Con mắt nào của mày thấy nó là bạn gái tao? Nó chỉ là...nó chỉ là em gái của tao, em gái của tao! Không phải cậu gái! Không biết thì đừng nói bậy!” (phải không? hehehe)

“Nga? Không phải bạn gái, chỉ là em gái a.” Người nọ rất hứng thú nhìn Hải Nhạc đang khóc đến hoa lê đầm mưa một cái, mỉm cười.

Tạ Thư Dật thấy hắn nghe nói không phải bạn gái chỉ là em gái của hắn lập tức mỉm cười hứng thú với Hải Nhạc, trong lòng cực kì không thích, quát hắn một tiếng: “Nó chỉ có mười lăm tuổi! Mày đừng có nghĩ bậy a!”

Nam sĩ ngẩn ra, nói: “Chỉ có mười lăm tuổi, vậy mà anh cũng vứt cô ấy giữa đường, anh thật đúng là nhẫn tâm a.”

Tạ Thư Dật thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Mày nói hết chưa?”

Nam sĩ cười lên ha hả, hắt khởi động xe, rồi nói về phía Tạ Hải Nhạc: “Tiểu muội muội, mau mau lớn lên a, anh tên là Thích Hán Lương, nhớ kĩ tên anh! Ba năm nữa anh tới tìm em!”

Lời hắn nói, làm Tạ Thư Dật tức giận đến vung nắm tay thẳng về phía hắn, nam sĩ huýt sáo một tiếng, chiếc xe gào thét nghênh ngang rời đi, chỉ để lại tiếng cười sang sảng của hắn còn vờn quanh giữa bầu trời đêm.

Tạ Thư Dật quay đầu lại, hung tợn nhìn Tạ Hải Nhạc nói: “Cô thật đúng là, mới đứng ở chỗ này chút xíu, lập tức dẫn nam nhân tới!”

Tạ Hải Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu, nói: “Sao anh có thể nói như vậy? Anh ta là người tốt!”

“Người tốt? Con mắt nào của cô thấy hắn là người tốt? Nếu tôi không đến, chỉ sợ cô đã bị hắn gạt đi theo rồi!” Hắn không nói lời nào thô lỗ kéo Tạ Hải Nhạc đến bên xe, mở cửa xe đẩy cô vào, “Người tốt? Trên đời này nào có nhiều người tốt như vậy? Cô không nhìn ra ý đồ của hắn sao? Trong mắt hắn, cô chính là một con cừu non ngon miệng thì có!” (cả mắt anh thì có, suy bụng ta ra bụng người)

Tạ Hải Nhạc vẫn nức nở không ngừng: “Tùy anh nói sao thì nói, tóm lại anh ta muốn giúp tôi, không giống vài người, ném tôi xuống xe!”

51. Chương 26: Hậu Quả Là Cái Gì

Đại Hắc Nha thiếu mỗi nằm sấp xuống đất, đừng trông hắn bình thường làm uy làm phúc, nhưng đến khi gặp người trên tay hắn, hai chân của hắn liền nhũn ra lập tức.

“Tạ thiếu gia, tôi...tôi...tôi...thực xin lỗi...thực xin lỗi, tôi không biết cô ấy là Tạ gia tiểu thư a, ngài giờ cao đánh khẽ buông tha tôi một lần này đi.” Hắn cầu xin.

Tạ Thư Dật mặt không đổi sắc nói: “Mày tự vả miệng mình một trăm cái, đánh một cái nói một câu “Tạ tiểu thư thực xin lỗi” trước, để xem tao có tâm tình có thể bỏ qua mày lúc này không.”

Một trăm cái? Đại Hắc Nha ngây dại.

“Không muốn sao? Tốt lắm, việc này không phải chỉ là báo công an đơn giản như vậy, hậu quả sao?” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, âm lãnh cười cười, “Hậu quả là cái gì, thừa dịp cái đầu mày ở tốt trên người, mày nên cân nhắc cẩn thận đi.”

Đại Hắc Nha vừa nghe hắn nói như thế, cảm thấy phía sau lưng đều lạnh vù vù, muốn mặt mũi? Hay muốn mạng? Ai, có thể bảo trụ mạng nhỏ cũng không tệ rồi, còn muốn mặt mũi làm cái gì? Ở trên núi xanh, sợ gì không cúi đầu, hắn quyết tâm, giơ tay lên, tát một cái trên mặt mình.

“Không tính toán gì hết, quá nhẹ.” Tạ Thư Dật mấp máy môi mỏng nói.

Đại Hắc Nha đành phải tăng thêm lực đạo tát má trái của mình: “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!”

“Vẫn còn quá nhẹ, giọng cũng quá nhỏ, lực đạo nặng hơn một chút cho tao, lớn giọng hơn nữa!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn hắn nói.

“Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!” “Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!” “Ba!” “Tạ tiểu thư thực xin lỗi!”

Thấy mặt Đại Hắc Nha từ từ sưng phồng lên, giọng cũng khàn khàn rồi, mà Tạ Thư Dật rốt cục cũng đếm tới một trăm, nghe thấy mấy chữ kia, Đại Hắc Nha tê liệt ngã trên mặt đất.

Cuối cùng, hắn thở phò phò hèn mọn hỏi Tạ Thư Dật: “Tạ đại thiếu gia, anh có thể tha tôi chưa ạ?”

Tạ Thư Dật giọng mỉa mai lắc đầu nói: “Quyền quyết định không ở trong tay tao, mà là ở trong tay Tạ tiểu thư, mày hỏi nó đi.”

Hắn xoay người nói với Tạ Hải Nhạc: “Muội muội, nhớ rõ, không cần mềm lòng với người đã thương tổn em nha.”

Tạ Hải Nhạc vuốt bên má còn nóng của mình, người đó tự đánh mình một trăm cái tát, tư vị kia nhất định rất khổ sở, nàng có chút mềm lòng, nhưng nghe Tạ Thư Dật nói vậy, nàng lại không dám nói tha người kia, nói: “Em nghe lời ca ca, quyền quyết định giao cho anh đi.”

“Nga? Nghe anh?” Tạ Thư Dật mỉm cười một chút, cô ta thật đúng là thông minh, biết đẩy dè khó giao cho hắn.

“Nếu muội muội nói giao cho tao, tốt lắm, con người của tao tâm địa kỳ thật cũng rất từ bi, như vậy đi, mày thích cởi đồ người ta như vậy, tất cả quần áo trên người mày đều...” Tạ Thư Dật cố ý nói chậm lại, hài lòng nhìn mặt Đại Hắc Nha từ sưng đỏ từ từ biến thành đen.

(1) Sắc mê tâm khiêu: bị sắc đẹp làm ờ óc

52. Chương 26: Vị Nước Mắt

Tạ Thư Dật nghiêng qua liếc nhìn cô một cái, chìa cái tay bị thương ra trước mặt cô.

“Không phải nói muốn giúp tôi băng bó sao? Nhanh chút!” Hắn không kiên nhẫn nói.

Hải Nhạc liếc nhìn tay hắn một cái, nói: “Hết chảy máu rồi.”

Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn lại tay mình, không biết máu đã ngừng chảy từ lúc nào.

“Nga, hết chảy máu rồi, quên đi.” Hắn xấu hổ rút tay của mình về.

“Tay có chảy máu hay không cũng không cảm giác được sao?” Tạ Hải Nhạc nhin không được trách móc.

Tạ Thư Dật lại muốn bốc hỏa, hắn lại hướng về phía Hải Nhạc phun: “Nếu cô không chọc giận tôi, tôi có thể không cảm giác được sao? Sớm biết cô có loại sức quyến rũ có thể làm cho người ta dừng xe lại chờ kiểu này, tôi cũng lười lại đây! Cứ để cho người ta cướp sắc luôn, tốt nhất bị vứt xác nơi hoang dã, làm cho mẹ cô cũng khỏi tìm thấy cô càng tốt!”

Vốn là Hải Nhạc bị thương tâm cũng đã dần dần hồi phục, nghe hắn rống như vậy một cái, trong lòng nghĩ mà sợ, vừa nghĩ tới tố nạn nhất bị cướp sắc thật, bị vứt xác chốn hoang dã, mẹ sẽ không còn gặp lại cô nữa, cô lại bật khóc.

“Tôi chết anh vui về vậy sao? Mẹ tôi không còn được gặp lại tôi nữa, anh vui về lắm sao? Tạ Thư Dật, trên đời không còn ai tệ hơn anh nữa rồi!” Cô khóc nói.

Tạ Thư Dật cũng nhận ra lời nói của tố có hơi quá đáng, không lên tiếng nữa.

Hắn ngẫm lại cũng hơi sợ, nếu bây giờ mà cô thật sự bị như vậy, vậy cô cũng chỉ là muốn giúp hắn băng bó miệng vết thương một chút mới mở miệng kích hắn mà thôi, hắn cũng đi so đo, lúc này mình cũng thật sự là quá vụng động rồi.

Hắn liếc cô một cái nói, sắc lệ từ trong gốc nói: “Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Một đồng nước mũi một đồng nước mắt, khó coi muốn chết! Trong túi áo vest của tôi có khăn tay!” (oa oa oa hề hề hề *cười gian*)

Tạ Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, đưa tay lấy khăn tay trong túi áo hắn ra, lau khô nước mắt.

Tâm cùng thân đều quá mệt mỏi, khóc một chút, cô dần dần nép vào ghế ngủ.

Tạ Thư Dật thấy cô không còn phát ra tiếng động, nghiêng đầu lại thấy, thì ra là đang ngủ, hắn không khỏi chạy xe chậm lại, đưa tay ấn một cái, kéo mũi xe lên.

Hắn chưa từng nhìn thấy dáng ngủ của cô, thật không ngờ, cô khi ngủ, cũng có một loại phong tư làm động lòng người, thấy trên khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của cô vẫn còn vương nước mắt, cái miệng xinh xắn khẽ nhếch, mũi thở đều đều, mà đôi mắt nhắm chặt kia, hàng lông mi cong dài vô cùng rõ nét, đang rung rung nhẹ nhẹ, mà khóe mắt, vẫn còn sót một giọt nước chưa rơi.

Chẳng lẽ ở trong mơ cũng còn đang đau lòng sao? Hắc nhĩn không được vươn tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ châu kia, đụng phải lông mi của cô, hàng lông mi của cô rung nhanh hơn rồi, hắc vội vàng rút tay về, nhìn giọt lệ bị dính trên ngón tay cái kia, hắc không kềm được đưa đến bên môi, vươn đầu lưỡi liếm giọt lệ đó.

“Thì ra nước mắt của cô cũng thật mặn a.” Hắc giấu cợt lăm bằm, “Tôi còn nghĩ sẽ không giống vị nước mắt của tôi trước đây, tôi còn tưởng rằng vị nước mắt con gái sẽ khác, sẽ là đắng đây này.”

Trong miệng, có mùi vị nước mắt cô, trong lòng, đột nhiên bị cái gì lặng lẽ mở ra một khe nhỏ.

Lặng lẽ trở lại Tạ gia ngừng xe xong, Hải Nhạc cũng không tỉnh lại, hắc tự tay đẩy, vậy mà cũng chẳng thể đánh thức cô.

Hắc đành phải mở cửa xe, bế cô lên thật không ngờ cô coi vậy mà lại nhẹ như lông hồng.

Tại sao lại nhẹ như vậy? Rõ ràng nhìn cô khá hơn a? Tạ Thư Dật nhú nhú mày.

53. Chương 27: Biểu Diễn

“Tất cả? Vậy...vậy...như vậy sao được?” Đại Hắc Nha lấp bắp.

Như vậy không phải làm cho quần con lẫn mặt mũi hắc đều mất hết hay sao?

“Đương nhiên, mày có thể mặc quần đùi con, tao sẽ giữ lại ày chút mặt mũi cuối cùng, mày cởi nhanh đi, tao không thích chờ đợi.” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

Thấy đã có thể giữ lại chút thể diện cuối cùng, Đại Hắc Nha đành phải cởi bỏ y phục trên người, chỉ giữ lại vền vền có cái quần cộc, sau đó, đáng thương nhìn Tạ Thư Dật.

Mọi người thấy hắc eo bự bụng tròn đều buồn cười, bao gồm cả thân tín của Đại Hắc Nha.

Tiếng cười của mọi người làm ặt Đại Hắc Nha vốn sừng đỏ tía xanh rồi biến thành đen, từ đen lại trở về xanh, hắc chỉ có thể khom eo, cúi đầu thật thấp xuống.

“Mày, đi xuống đài biểu diễn dưới lầu, tao cho mày một tiếng đồng hồ biểu diễn, mày đứng ở trên đài, dùng microphone kêu to lên: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc“, một giờ, đã ày đủ mặt mũi, đi xuống đi, chúng tao đứng đây nhìn, nếu mày biểu diễn làm cho tao vừa lòng, tao cũng sẽ quên chuyện mày tổn thương mọi người tao.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hắc vừa dứt, mọi người liền phát ra một trận cười, tưởng tượng ra bộ dạng Đại Hắc Nha ở trên đài.

Đại Hắc Nha thầm cắn răng nanh kêu khanh khách (2), hắc không ngờ Tạ Thư Dật lại chơi hắc đến như vậy!

Nhưng, hắc lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần hắc biểu diễn cho hắc vừa lòng, hắc cũng nói là sẽ không truy cứu hắc nữa.

Tiểu tử họ Tạ kia, về sau mày đừng để cho tao tìm được cơ hội, tao sẽ đòi lại gấp bội! Mày chờ! Nghĩ thế, trong mắt của hắc hiện lên một tia âm tàn.

Tạ Thư Dật xoay người, nói với quản lý Dạ Chi Hoàng Triều: “Dẫn hắc đi! Sau đó xuống dưới ngừng tất cả hoạt động âm nhạc, biểu diễn gì đó, phải làm cho tất cả đèn đều chiếu lên người hắc, không cần đuổi người ngoài, tôi muốn để cho tất cả mọi người có thể thưởng thức màn trình diễn của hắc.”

“Dạ, Tạ công tử nói rất đúng, chuyện ngày hôm nay, chúng tôi thật sự áy náy sâu sắc, chi phí của Tạ công tử ở đây đêm nay, chúng tôi miễn phí toàn bộ.” Quản lý lau mồ hôi nói.

Tạ Thư Dật liếc mắt nhìn hắc nói: “Tạ Thư Dật tôi là người thiếu tiền như vậy sao?”

“Vây...vây...trong vòng năm nay, chi phí của Tạ công tử ở đây, Dạ Chi Hoàng Triều chúng tôi đều giảm 50%, như vậy được không?” Quản lý đành phải kiên trì nói, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, Tạ Trường Viên a, Tứ đại gia tộc a, không nên đắc tội thì tốt hơn, thà bị lỗ cũng phải trừ tai họa.

Tạ Thư Dật nghe hắn nói như thế, khoe miệng cong lên: “Không sai, đề nghị này rất không tồi, được rồi, nể mặt lão bản nhà anh là bằng hữu phụ thân tôi, tôi cũng không làm khó Dạ Chi Hoàng Triều các anh, dẫn hắn đi xuống, bọn tôi muốn xem diễn.”

Bọn họ đứng ở trên lầu, nhìn Đại Hắc Nha thân thể trần truồng đứng trên đài biểu diễn hô: “Tôi không phải là người, tôi là con quỷ háo sắc”, tiếng cười mỉa trên lầu hòa cùng tiếng cười sảng sặc dưới lầu, lần này không chỉ mặt Đại Hắc Nha phải vút xuống đất, mà còn làm mặt mũi mười tám đời tổ tông nhà hắn đều mất sạch luôn rồi, ai, ai bảo hắn chọc không phải là người khác, lại là Tạ gia thái tuế đâu? Mọi người vừa cười vừa cực kì tội nghiệp cho hắn.

Một giờ qua đi, trò khôi hài chấm dứt, Đại Hắc Nha chạy trốn chết từ trên đài xuống dưới, mặc xong quần áo chật vật chạy trốn ra khỏi Dạ Chi Hoàng Triều, đến đây, Tạ Thư Dật rốt cục quay đầu lại, nhìn Tạ Hải Nhạc, lớn tiếng hỏi: “Tại sao em lại chạy loạn? Ân?”

54. Chương 27: Anh Ôm

Vú La nghe thấy tiếng xe mà chạy ra, nhìn thấy Tạ Thư Dật lại ôm Tạ Hải Nhạc, há to miệng đứng đó.

Cho đến khi Tạ Thư Dật đi đến bên cạnh bà, bà mới nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, tiểu thư làm sao vậy?”

Tạ Thư Dật thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Đang ngủ.”

“Vây, để tôi tới ôm cô ấy đi.” Vú La nói.

“Không cần, tôi ôm đi, bà ôm không nổi.” Tạ Thư Dật nói, sau đó ôm Hải Nhạc đi vào trong nhà. (xạo)

Vú La nhìn bóng lưng hắn rời đi, cao hứng chỉ biết xoa xoa tay, có phải thiếu gia trước kia trở về đây? Cậu ấy lại ôm tiểu thư a, lại không cho bà ôm a!

Bà lau lau lệ quang nơi khoe mắt: “Thiếu gia a, cậu không biết cậu như vậy, mới đúng là tiểu thiếu gia tôi yêu thương a.”

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đặt Hải Nhạc đặt ở trên giường, kéo xuống áo khoác choàng trên người cô, cái khăn tay vuông cô còn cầm trong tay, hắn tự tay kéo ra, thật không ngờ, cô lại nắm quá chặt, không rút ra được, hắn đành phải chịu thua.

Sau đó, Tạ Hải Nhạc lại mở miệng than thở nói: ” Tạ Thư Dật, tôi chán ghét anh, tôi chán ghét anh, chán ghét!” Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, giận tím mặt, đang muốn phát hỏa, lại thấy Hải Nhạc lật người, ngủ tiếp, hắn không khỏi vừa bực tức vừa buồn cười, thì ra, cô đang nói nói mớ, mà hắn mới thiếu chút nữa sẽ giận dữ vì lời nói mớ của cô nói mớ.

“Xú nha đầu, nằm mơ cũng nói chán ghét tôi, xem lần sau tôi chinh cô thế nào!” Miệng hắn đã từng nói, làm cho cô chán ghét hắn hận hắn, không phải là mục tiêu hắn vẫn cần cù chăm chỉ theo đuổi sao? Vì sao khi thật sự nghe cô nói như vậy, trong lòng hắn, vì sao lại giống như đổ cái bình ngũ vị thế này?

Hắn khó chịu đắp chăn cho cô, sau đó nhanh chóng rời đi phòng ngủ của cô, gần đến cửa, hắn nhìn không được dừng lại quay đầu nhìn cô một cái, sau đó nhẹ nhàng mở cửa.

“Đỉnh linh” Một trận tiếng đồng hồ báo thức kêu tỉnh Tạ Hải Nhạc đang ngủ say, cô xoay người ngồi dậy, lộn xộn rời giường đứng lên, chuẩn bị đi rửa mặt, lên lớp.

Cô nhìn quần áo trên người, mới nhớ vẫn là Chủ nhật, lại nặng nề đổ xuống giường.

Sau đó, cô nhớ tới mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, vậy, làm sao cô trở lại phòng ngủ, lên tới cái giường này?

Cô ngây ngẩn cả người.

Đứng lên chuẩn bị sửa sang lại chăn gối, khi cô vén chăn lên, nhìn đến cái khăn tay kẻ ô vuông kia, đó là đồ của hắn.

Cô kinh ngạc đưa tay cầm cái khăn cẩn thận nhìn một lúc, thất thần một hồi lâu.

Thật lâu sau, cô thở dài một hơi, sửa soạn chỉnh tề, đi đến đầu cầu thang, thật không ngờ lại nhìn thấy người bình thường giờ này không thấy bóng dáng vẫn còn ở trên giường ngủ ngon Tạ Thư Dật, bây giờ đang mặc quần áo ở nhà ngồi ở trên sofa.

Thấy cô xuống lầu, Tạ Thư Dật liếc cô một cái, ánh mắt lại chuyển qua sách vở để trên đầu gối, ngón tay vẫn lật liên tục.

Hải nhạc chân chữ, chậm rãi đi tới cạnh bàn ăn, Vú La đang chuẩn bị bữa sáng.

“Thư Dật, Hải Nhạc, tối hôm qua đi chơi có vui không?” Tạ ba ba vừa xuống lầu vừa mở miệng hỏi.

Hai người đều không trả lời, nhất là Hải Nhạc, lại càng xấu hổ.

“Ồ, hai đứa này, chẳng lẽ tối qua chơi không vui sao?” Tạ ba ba nghi ngờ hỏi.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nói: “Cũng bình thường, chưa gọi là vui.”

“Vậy Hải Nhạc thì sao? Có thấy chơi vui không?” Đi theo phía sau Tạ ba ba, mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Cũng được.” Hải Nhạc nói.

“kể lại xem các con có chuyện gì thú vị?” Mẹ Hải Nhạc hứng thú hỏi.

“Không có chuyện gì.” Cô nói, len lén nhìn Tạ Thư Dật một cái.

Vú La ở bên cạnh nói thêm: “Lão gia, phu nhân, tối hôm qua tiểu thư đi chơi về rất mệt, đều là thiếu gia bế đi lên lầu, làm anh trai thật thương em gái a.”

“Cái gì?” Hải Nhạc, mẹ Hải Nhạc, còn có Tạ ba ba gần như đồng thanh.

Tạ Thư Dật tức giận nhìn Vú La một cái, “Ba” đóng laptop lại.

“Vú La, thật không ngờ bà cũng là một người miệng rộng, ai cho bà nhiều chuyện?” Hắn mở miệng lạnh lùng nói.

“Thiếu gia, tôi không nhiều chuyện a, tôi chỉ nói đúng sự thật.” Vú La cẩn thận nói.

Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc nhìn nhau cười.

Mà Hải Nhạc, vẫn đứng một bên.

Làm sao có thể a? Không thể nào? Hắn bế cô lên trên lầu?

Cô bất giác nhìn về phía Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng đang nhìn cô, thấy cô nhìn hắn, hắn bĩu môi, hừ lạnh một tiếng.

“Anh trai yêu thương em gái, con không phải nói là đương nhiên sao? Vậy tại sao lại xấu hổ chứ?” Tạ ba ba cười trêu chọc con trai.

“Là đương nhiên, cho nên mới bế nó lên lầu, cũng không có gì kỳ quái.” Tạ Thư Dật trên mặt có phần không nhịn được, nói.

Hải Nhạc cúi đầu, trong lòng đột nhiên xẹt qua một trận cảm giác khác thường, cái loại cảm giác này đến rất nhanh mà đi cũng thật mau, cô chưa kịp bắt lấy, đã biến mất.

“Mọi người ăn mau, ăn mau đi.” Mẹ Hải Nhạc vui vẻ nói.

Bữa sáng kia, vào miệng mọi người ăn đều biến thành những vị khác thường.

Giống như, có thêm cái gì, mất đi thứ gì.

55. Chương 28: Thư Dật Ca Ca Thật Sủng BẠN

Tạ Hải Nhạc vốn đang đứng lặng lẽ cười, lửa giận của Tạ Thư Dật đột nhiên không hề dự báo chuyển lên trên người nàng, nàng sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, nước mắt lưng tròng cúi đầu xuống.

Hứa Chí Ngạn thấy Hải Nhạc sợ Tạ Thư Dật như vậy, đau lòng khôn tả, nói với Tạ Thư Dật: “Em ấy đã bị dọa như vậy, người cũng đừng rống Hải Nhạc nữa, người xem, người dọa em ấy thành cái dạng gì rồi?”

Tạ Hải Nhạc không khỏi cảm kích nhìn Hứa Chí Ngạn, người khác thật tốt, dù sao vẫn nói giùm nàng.

Tạ Thư Dật thấy nàng lúc nào cũng hờ ra một tí là dán mắt vào Hứa Chí Ngạn (cái này là dịch theo giọng chua chua nên các bác đừng soi mói), cảm giác không thoải mái lại dâng lên trong lòng, hấn hung tợn nhìn Hải Nhạc một cái, đi về phía nàng.

Tạ Hải Nhạc thấy hấn hung ác bước đến chỗ mình, không biết hấn lại muốn làm cái gì nàng nữa, theo bản năng nàng lại lùi về phía sau.

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng nao núng của nàng, lại hết sức giận dữ.

“Cái dạng cái thìa như vậy, đáng cho người ta khi dễ!” Hấn phát hỏa.

Bộ nàng muốn bộ dạng này sao? Bộ nàng muốn bị khi dễ sao? Hải Nhạc mếu máo, nước mắt lại đảo quanh.

“Mặc thêm áo vào!” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói, thấy nàng vẫn cứ ngây ngốc đứng đó không biết đang nghĩ cái gì, đành phải “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” giật áo khoác trong tay nàng, choàng thô bạo lên người nàng, cũng đưa tay giúp nàng cài cúc áo, che lại xuân quang chật vật bên trong.

Tạ Hải Nhạc ngửi thấy mùi nước hoa nam Armani trên quần áo hấn, một khắc này, lòng nàng, đột nhiên bị cái mùi này làm rung động không thôi, nàng không nhịn được hít một hơi thật sâu, trực giác muốn khắc cái mùi này vào tận đáy lòng mình, một khắc này, nàng nhất thời bị mê hoặc.

“Đi thôi! Về nhà!” Tạ Thư Dật nói với Tạ Hải Nhạc.

Tạ Hải Nhạc không nghe thấy lời hấn nói, vẫn cứ ngơ ngác đứng đó, Tạ Thư Dật thấy nàng thất hồn lạc phách không biết lại đi vào cõi thần tiên nào, phồng chùng đem nay nàng thật sự bị dọa không nhẹ, trong lòng lại hơi hơi có chút đau lòng.

Nhưng miệng hấn lại quen thói rống nàng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi a! Về nhà!”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc tỉnh lại, theo bản năng đi về phía trước, nhưng nàng lại không quen mang giày cao gót nên lập tức ngã chúi về phía trước.

“!” Khi nàng chật vật sắp ngã sắp xuống, Tạ Thư Dật nhanh tay đỡ nàng, xem ra, hôm nay nàng thật sợ đến choáng váng.

“Thật là ngu ngốc, chẳng lẽ em bị dọa đến ngay cả đi đường cũng không đi nổi?” Hấn mắng.

“Em không có.” Tạ Hải Nhạc nhẹ giọng phản bác.

Tạ Thư Dật sợ nàng lại ngã nữa, đành phải kéo nàng qua, tay ôm ngang hông nàng, để nàng tựa vào người mình.

“Đi thôi.” Hấn nói, cũng xoay người nói với huynh muội Hứa gia này giờ luôn đứng yên lặng bên cạnh theo dõi hấn và Hải Nhạc, “Các người ở lại đây chơi, hay là cũng về nhà?”

“Bọn em cũng về thôi.” Hứa Nhã Nghiên nói, nàng quay người nói với người khác, “Thật ngại quá, chúng tôi đi trước một bước, mọi người có thể tiếp tục ở đây chơi, chơi đến khi Dạ Chi Hoàng Triều đóng cửa mới thôi, Thư Dật đã bao hết rồi, mọi người cứ chơi thoải mái, lãng phí sẽ rất uống.”

Những người còn lại hoan hô một tiếng, sau đó trở về ghế lô.

Bốn người ra bên ngoài Dạ Chi Hoàng Triều, hai cô gái đứng bên kia chờ, còn con trai đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu chạy xe lên.

“Thư Dật ca ca thật sủng bạn.” Hứa Nhã Nghiên đột nhiên nói với Tạ Hải Nhạc.

“Cái gì?” Hải Nhạc nghĩ mình nghe lầm.

56. Chương 28: Cẩm Trại Dã Ngoại

Rất nhanh, ngày nhập học đã tới, học sinh mới như Hải Nhạc phải lên trường trước thời hạn đăng kí tham gia học quân sự.

Thật không ngờ Hải Nhạc lại học cùng một ban với Hứa Nhã Nghiên, dù sao gia đình hai người cũng là chỗ quen biết, lại có chút quen trước, liền bắt đầu thân cận.

Huấn luyện quân sự kết thúc, hai người đứng ở ngoài cổng trường chờ gia đình đến đón, Nhã Nghiên vẫn tìm đề tài trò chuyện cùng Hải Nhạc, nhưng Hải Nhạc nhiều lắm chỉ trả lời vài câu, cũng không nói quan điểm của tớ, Hứa Nhã Nghiên bỗng mở miệng hỏi cô: “Hải Nhạc, cậu có biết Thư Dật ca ca có người yêu chưa?”

Hải Nhạc thật không ngờ cô lại hỏi như vậy, sửng sốt một lúc.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Hứa Nhã Nghiên, cô bỗng nhiên giật mình, lẽ nào... Cô thật sự không biết hẳn có người yêu hay không.

“Nhã Nghiên hình như anh cậu biết nhiều hơn tớ đó, tớ cũng không biết anh ấy có người yêu hay chưa nữa.” Hải Nhạc nói.

“Nga.” Hứa Nhã Nghiên có chút thất vọng.

Cuối cùng, hai người đều được gia đình đến đón, Hải Nhạc ngồi ở trong xe, nhớ đến Nhã Nghiên vừa rồi lúc nói đến bốn chữ “Thư Dật ca ca”, trên mặt liền bừng sáng, đó là một loại ánh sáng mơ mộng.

Cô thở dài một hơi, xem ra, Nhã Nghiên rất thích Tạ Thư Dật.

Chẳng qua, Tạ Thư Dật chưa hẳn thích Nhã Nghiên, trực giác của cô cho biết Tạ Thư Dật sẽ không thích loại con gái như Nhã Nghiên, hẳn chỉ có hứng thú với những cô gái vóc dáng siêu cấp, giống như cô gái trước đây bị cô bắt gặp đang cùng hân ân ái ái.

Từ khi cô làm hư chuyện tốt của Tạ Thư Dật cùng cô gái kia, hẳn không bao giờ mang con gái vào trong nhà nữa, thế nhưng, cô phát hiện có lúc hẳn nhận được một cuộc điện thoại, sau đó đêm không về nhà ngủ, xem ra, đem chiến đấu trận địa chuyển ra bên ngoài rồi.

Tạ Hải Nhạc nghĩ như vậy, trên mặt cũng đỏ ửng.

Ai da, không có việc gì nhớ những thứ này làm chi? Cô ôm khuôn mặt đang nóng rần, ở trong lòng âm thầm mắng bản thân mình.

Kỳ thực, từ sau sinh nhật của Nhã Nghiên, tuy đúng là Tạ Thư Dật với cô một bộ làm như không thấy, nhưng mà, cũng không tìm cô gây phiền toái, kỳ lạ cùng cô chung sống hòa bình đến bây giờ, đúng thật là một kỳ tích.

Đợi vài ngày sau, hẳn cũng phải nhập học, khoa dự bị đại học của cô cùng một giáo khu với hẳn, điều này làm cho cô có chút lo lắng, cô vẫn còn sợ hãi ở cùng một trường với hẳn, với cô thật là một thử thách, điều đó có nghĩa là, tự do của cô càng ngày càng ít.

Ôi, không có cách nào khác, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, khẩn cầu ông trời có thể làm cho nền hòa bình tiếp tục duy trì và phát huy.

Về đến nhà, không ngờ Tạ Thư Dật cũng đang ở nhà, hần liếc nhìn cô một cái, tiếp tục làm bộ như không thấy cô, Hải Nhạc cũng chẳng lên tiếng, thay giày rồi bước lên lầu.

“Ê!”

Nghe thấy một tiếng “ê”, cô kinh ngạc quay đầu lại, là kêu cô sao?

Cô do dự nhìn hần, chờ hần nói tiếp.

“Đề Uy và Lâm Phong nói ngày mai đi cắm trại, cô có đi không?” Tạ Thư Dật nói.

“Cho tôi đi cùng?” Tạ Hải Nhạc nghi ngờ.

“Là bọn họ muốn cô đi! Không phải tôi muốn cô đi! Bọn họ nhờ tôi hỏi cô thử xem! Cô có muốn đi hay không!” Tạ Thư Dật nói.

Đó là bằng hữu của hần, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng tiếp xúc với hần ngoài phạm vi cho phép, càng miễn bàn là tiếp xúc với bằng hữu của hần, tuy rằng con cháu của tứ đại gia tộc đều là bằng hữu, nhưng, cô vẫn luôn tự giác loại trừ bản thân tở ra khỏi phạm vi ấy, hôm nay, bọn họ đột nhiên mời cô, vậy có nghĩa là gì?

“Tôi đi.” Cô gật đầu “Mà, cắm trại dã ngoại, sẽ có mấy con gái đi?”

“Cô yên tâm, không phải chỉ có một mình cô!” Tạ Thư Dật thô lỗ nói.

“Ah, vậy tôi phải chuẩn bị những gì?” Hải Nhạc hỏi.

“Có đồ leo núi và giày leo núi không? Mang theo áo lạnh mặc ban đêm, còn lại cô khỏi cần lo! Bọn họ sẽ chuẩn bị!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng...tôi không có.” Hải Nhạc kiên trì.

“Không có?” Tạ Thư Dật do dự một chút.

“Nhất định phải mặc cái đó sao? Không thể mặc như bình thường được?” Tạ Hải Nhạc dè dặt hỏi.

“Tùy cô.” Tạ Thư Dật nói.

“À, vậy ngày mai lúc nào đi?” Hải Nhạc hỏi.

“Tôi sẽ gọi cô!” Tạ Thư Dật trừng mắt liếc cô, “Nào có dài dòng như vậy?”

“Nha.” Hải Nhạc kêu nhỏ nhỏ một tiếng, thè lưỡi, đi lên lầu.

Động tác nghịch ngợm vô tình của cô, làm cho Tạ Thư Dật không nhịn được sau khi cô lên lầu mỉm cười.

Mà Hải Nhạc, cũng thầm mong đợi ngày mai đến nhanh lên một tí.

Sáng sớm thứ hai, Tạ Thư Dật quả nhiên gọi điện thoại, gọi cô nhanh chóng thức dậy, sau khi thu xếp mọi thứ, Tạ Hải Nhạc đi theo hần cùng Hứa Chí Ngạn, Long Đế Uy, Sở Lâm Phong cùng đến chỗ hẹn.

Hải Nhạc cuối cùng cũng được gặp toàn bộ người thừa kế của tứ đại gia tộc trong truyền thuyết, Chí Ngạn cô đã sớm biết, nhưng vẫn chưa từng gặp qua Long Đế Uy và Sở Lâm Phong, quả nhiên đều là cực kỳ xuất sắc hiếm có, vô cùng anh tuấn, và quý khí bẩm sinh làm cho bọn họ đứng ở nơi nào cũng như hạc giữa bầy gà, mà bên người bọn họ đều có một cô gái, cũng đều là mỹ nữ khó gặp.

Hải Nhạc quan sát bọn họ, mà ánh mắt bọn họ cũng luôn dừng lại trên người Hải Nhạc, nhất là mỹ nữ bên cạnh bọn họ, con mắt xoay tròn hướng di chuyển trên người cô.

“Đây, chính là em gái tôi, Tạ Hải Nhạc.” Tạ Thư Dật hướng về phía mọi người giới thiệu Hải Nhạc.

Sau đó vị soái ca mặt nhỏ, ánh mắt sâu thẳm vươn tay về phía cô đầu tiên: “Chào bé Hải Nhạc, anh là Lâm Phong ca ca của em đây.” Hần nhìn cô gái bên cạnh tết hai bím tóc rối, nói “Cô ấy tên là Minh Hi Ca, người luôn thích bám đuôi anh.”

Cô gái tết hai bím vốn đang cười thân thiện với Hải Nhạc, vừa nghe hắn nói như vậy, chống nạnh la hắn: “Anh nói ai là người luôn thích bám đuôi a! Anh muốn chết a! Anh nghĩ rằng tôi nguyện ý đi theo anh a, nếu không bởi vì ông, tôi mới không thêm đến đây! Hừ!” Cô gắng sức khinh bỉ Sở Lâm Phong.

Hải Nhạc tức thì liền yêu mến cô gái trong sáng vui vẻ tên Minh Hi Ca này.

Lúc này, một vị soái ca cao to khuôn mặt ngăm đen, mày rậm xen vào tóc mai cũng đưa tay ra cho Hải Nhạc: “Anh là Long Đế Uy, rất hân hạnh được biết em.” Nói xong, hắn lại nghiêng qua Tạ Thư Dật liếc mắt một cái, “Có em gái xinh đẹp như vậy, bây giờ mới chịu giới thiệu cho chúng tớ, tớ phát hiện cậu không phải keo kiệt bình thường nha, sợ chúng tớ sẽ ăn cô ấy sao?”

Hải Nhạc lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Đế Uy ca ca, anh đúng là thích đùa a.”

Huỳnh muội Hứa gia cũng đã đi tới.

“Hải Nhạc, đã lâu không gặp.” Hứa Chí Ngạn vươn tay.

Hải Nhạc nhẹ nhàng bắt tay với hắn một chút: “Chí Ngạn ca ca.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi.” Tạ Thư Dật sốt ruột ở bên cạnh thúc giục.

Ngay sau đó, mọi người lên xe, xuất phát về phía núi Phượng Hoàng.

Đi tới chân núi, bọn họ đem xe để ở bãi đỗ xe chỗ quản lý du lịch, chuẩn bị bắt đầu leo núi.

Hải Nhạc phát hiện bản thân tớ mang sai giày, cô không nên đi đôi giày này, bàn chân không hề phòng chọn giày thể thao, hơn nữa đế giày rất cứng, đối với cô loại này chưa từng có tiến hành sang tên việc làm thêm động người mà nói, đi lên đường tới mệt chết đi, đáng lý ngày hôm qua cô hẳn là phải đi mua một đôi chuyên dùng để leo núi.

57. Chương 29: Tôi Nào Dám Trách Anh?

Hứa Nhã Nghiên thở dài một hơi, cô đơn nói: “Mình nói, Thư Dật ca ca anh ấy rất thương bạn.”

Hải Nhạc cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, Tạ Thư Dật rất thương nàng?

“Bạn nghĩ sai rồi, anh ta không phải người như bạn nghĩ đâu, cho tới bây giờ anh ta chưa từng thương mình.” Nàng cười khổ mà nói.

Nhưng khi Hứa Nhã Nghiên thấy nụ cười khổ trên mặt Hải Nhạc, trong lòng lại nghi ngờ, chẳng lẽ, nàng nghĩ sai rồi? Tuy rằng Tạ Thư Dật lúc nào cũng bày ra bộ dạng hung ác với Hải Nhạc, nhưng mà, nhìn thấy Hải Nhạc bị người ta khi dễ, lại tức giận đến như vậy, cho đến nay, nàng chưa từng nhìn thấy Tạ Thư Dật ác với người nào như vậy, cái dạng xử lý độc ác với nam nhân xâm phạm Hải Nhạc đó, không phải là thương nàng sao? Lúc thấy nàng sắp ngã, lập tức đến đỡ nàng, tuy rằng bộ dạng thì vẫn là hung, nhưng hành động của anh ấy cũng là thật cẩn thận đỡ Hải Nhạc đi xuống, đó không phải là thương nàng sao?

Có lẽ, Hải Nhạc chỉ thấy mặt ngoài hung dữ của hắn, cho nên nàng nghĩ là hắn không thương nàng đi. Hứa Nhã Nghiên nghĩ trong lòng.

Lúc này, Tạ Thư Dật và Chí Ngạn đã chạy xe ra, dừng trước mặt các nàng.

Tạ Thư Dật hiểm thấy mở cửa xe cho Hải Nhạc, nói: “Lên đi.”

Hải Nhạc chào tạm biệt với Nhã Nghiên và Chí Ngạn, sau đó ngồi lên xe.

Mọi người tạm biệt nhau, từ từ rời khỏi Dạ Chi Hoàng Triều.

Trên xe, Tạ Thư Dật nhin không được lại liếc mắt nhìn Hải Nhạc, thấy mặt nàng vẫn còn sưng đỏ, nhin không được lại tức giận lớn tiếng nói: “Tôi chưa từng thấy người nào bõn hơn cô! Hắn muốn đánh cô! Cô không biết trốn sao?”

Hải Nhạc run rẩy một chút, sau đó run run nói: “Trốn? Hắn một đại nam nhân! Tôi có thể trốn đi đâu?”
Tạm dừng hồi lâu, lại đột nhiên cười chua chát nói, “Không sao, tôi bị đánh quen, một tát này của hắn, với anh đánh tôi cũng không có gì khác nhau.”

Nghe Hải Nhạc nói như vậy, Tạ Thư Dật chợt đập phanh khăn cấp một cái, hắn nện một quyền ở trên tay lái.

“Cái đó không giống! Không giống! Hắn đánh với tôi đánh không giống nhau!” Hắn rống lớn nói. (vâng, anh là đánh “yêu” =.)

Hải Nhạc bị tiếng rống của hắn làm hoảng sợ, nàng vốn đang thầm cảm tạ hắn cứu nàng, nhưng, lòng cảm kích lại bị tiếng rống của hắn quạt bay mất.

“Không phải đều là đánh vào mặt tôi sao? Có chỗ nào không giống đâu? Anh với hắn có cái gì không giống nhau đâu? Không phải đều muốn khi dễ tôi hay sao?” Hải Nhạc nhin không được phản bác.

“Cô” Tạ Thư Dật hung tợn trừng Hải Nhạc, “Chết tiệt, cô đang trách tôi từng đánh cô sao?”

Hải Nhạc bị hắn nhìn gần, chỉ có thể nói trái lương tâm: “Tôi không dám trách anh.”

“Cái gì gọi là cô không dám trách tôi?” Tạ Thư Dật tức muốn chết, mắt hắn trừng còn to hơn chuông đồng, làm bộ dạng muốn nuốt luôn Hải Nhạc vậy.

Hải Nhạc cũng không dám nói gì nữa.

“Nói! Cái gì gọi là không dám trách tôi?” Tạ Thư Dật lại hỏi.

Thấy hắn cứ ép hỏi như vậy, cơn giận trong lòng lại rục rịch, Hải Nhạc ngắc đầu, lẳng lặng nhìn Tạ Thư Dật, nói: “Anh đánh tôi, tôi nào dám trách anh? Tôi hẳn là nên thầm tạ ơn anh, tới bây giờ anh cũng chỉ đánh tôi bàn tay mà thôi, mà không phải là đẩy tôi từ trên lầu xuống cho ngã chết, cũng không phải xô tôi vào hồ bơi cho chết đuối, lại càng không nhốt tôi vào trong tầng hầm ngầm để cho tôi bị hù chết, so với mấy chuyện đó, anh đánh một bạt tai vào trên mặt tôi, có tính là gì đâu? Tôi hẳn là nên cảm kích anh, thật sự!”

Tạ Thư Dật gắt gao nhìn nàng chăm chăm, thần sắc trên mặt trở nên đáng sợ, hàm răng của hắn lại phát ra tiếng vang khanh khách (1).

(1) Khanh khách: từ lấy của từ “khách”, khắc ra máu còn gọi là “khách huyết” (Thieu Chửu)

58. Chương 29: Em Gái Của Tôi, Để Tôi Phụ Trách!

Rất nhanh, cô lộ ra sự chênh lệch cùng mọi người, cô không đi nhanh được, mặc dù đã rất cố gắng sai bước, nhưng vẫn theo không kịp bọn họ.

Hứa Chí Ngạn thấy cô cố hết sức như vậy, cố ý chậm bước lại đợi cô, cũng thường kéo cô một phen.

Hứa Nhã Nghiên cười nhạo ca ca: “Anh hai, em mặc kệ, anh kéo Hải Nhạc mà không kéo em, anh cũng không thương em gái đây gì hết, em mặc kệ.”

“Hải Nhạc đi chậm a, anh chỉ giúp cô ấy một chút.” Hứa Chí Ngạn nói.

Đột nhiên, Long Đế Uy cũng lên tiếng trêu chọc: “Chí Ngạn, em gái cậu còn có ý kiến nữa à, cũng đúng, em gái của tớ không lo, đi lo em gái người ta, hơn nữa, Hải Nhạc lại có anh trai mình ở đây, cậu muốn đi đoạt em gái của cậu ta, phỏng chừng cậu ta ngoài miệng không nói, chỉ sợ trong lòng mất hứng rồi đấy chứ, cậu không nhìn thấy cái khuôn mặt kia vẫn thối này giờ đấy sao?”

“Đế Uy cậu ăn no không có việc gì làm phải không! Bớt xả lên người tôi a! Người ta thương nó, đâu có liên quan gì tới tôi a? Hừ hừ, cậu còn lấy tôi trêu đùa nữa, cẩn thận nắm đấm của tôi a!” Tạ Thư Dật nóng nảy lên tiếng.

Sở Lâm Phong cười lên ha hả: “Cậu xem xem, cậu xem, cậu ta thật sự mất hứng rồi kìa, Chí Ngạn a, cậu cần cẩn thận nắm đấm của cậu ấy không phải Để Uy, chỉ sợ là cậu a!”

Hắn và Long Để Uy cùng nhau cười như điên.

Hứa Chí Ngạn liếc Tạ Thư Dật, nói: “Thư Dật tại sao có thể là người dễ giận như vậy chứ? Hơn nữa, cậu ta biết tớ thương em gái này, cũng không phải giống tớ thương em gái cái loại kia... Thương a, cậu ta vẫn đều hiểu được rõ ràng.”

Lời nói của Hứa Chí Ngạn, làm cho tiếng cười của Sở Lâm Phong cùng Long Để Uy từ từ dừng lại.

Tạ Thư Dật nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, tức giận nói: “Làm sao mà tôi biết cậu thương nó không giống như cậu thương em gái cậu chứ? Kỳ quái!”

Hứa Chí Ngạn không ngờ hắn sẽ mỉa mai, xấu hổ một chút.

Hắn chán ghét Hải Nhạc, mới có thể quên mất cuộc nói chuyện của hai người bọn họ ở sinh nhật Nhã Nghiên rồi, cũng đúng, với cái tính tình kia, làm sao có thể nhớ rõ chuyện có liên quan tới Hải Nhạc chứ? (nhảm, nhảm, nhảm, nhớ kĩ là đằng khác, giả ngu thôi)

Hứa Chí Ngạn lập tức thoải mái, cười cười nói: “Tớ còn tưởng cậu có biết, không biết cũng không sao, tớ cũng vẫn quan tâm Hải Nhạc như vậy, dù sao hôm nay là lần đầu tiên cô ấy cùng chúng ta đi ra ngoài chơi, cậu làm anh mà lại bỏ lơ cô ấy, vậy để tớ tới quan tâm Hải Nhạc đi.”

Tạ Hải Nhạc cúi đầu đi đường, nghe thấy bọn họ đối thoại với nhau, trong lòng của cô lại ầm ầm bất an.

“Cậu nói tôi bỏ lơ nó? Vậy ý cậu là trách cứ tôi đây làm anh trai mà lại vô trách nhiệm phải không? Tốt lắm, cậu lẩn sang một bên, em gái của tôi, để tôi phụ trách, cậu đi quan tâm em gái của chính cậu đi thôi.”

Cô bỗng nghe được Tạ Thư Dật nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn nói vậy là có ý gì? Ý là hắn bắt đầu quan tâm cô sao?

Bây giờ hắn càng ngày càng trở nên cổ quái, trong đầu của hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Cô sắp nhìn không thấu suy nghĩ của hắn rồi.

Mà lúc đó Tạ Thư Dật cũng quét mắt về phía cô, khi ánh mắt của hai người chạm nhau, Tạ Thư Dật giật tở, lập tức hung ác trừng cô một cái, hừ lạnh một tiếng, vươn tay ra cho cô: “Ngu ngốc, lại đây!”

“Nha.” Hải Nhạc theo bản năng cũng đưa tay ra, chần chờ đi về phía hắn.

Bởi vì tầm mắt rời đi mặt đất, cô không nhìn tới một cục đá lồi ra dưới chân, một cước đạp lên, cô sợ hãi kêu một tiếng, liền ngã xuống khe núi dưới chân.

59. Chương 30: Tùy Cô Nghĩ Sao Thì Nghĩ

“Tạ Hải Nhạc!” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi kêu.

Hải Nhạc quay đầu không hề nhìn hắn, giận thì giận đi, muốn đánh nàng, thì cứ đánh nàng đi, không sao cả.

Tạ Thư Dật thấy nàng hờ hững như vậy, nắm tay thành quyền nói: “Cô vẫn nhớ kĩ trong lòng sao? Thì ra cô thực mang thù a, tôi còn nghĩ cô thật sự không hận tôi chứ, lại nhớ rõ ràng như thế, nói cho cô biết, tôi chỉ lỡ tay đẩy cô xuống, tôi không phải là cố ý đẩy cô xuống lâu, lúc ấy tôi chỉ là rất tức giận, tôi thật sự không ngờ tôi chỉ đụng cô vài cái, cô lại bất ngờ ngã xuống! Còn nữa, tôi cũng không cố ý đẩy cô xuống bể bơi, lúc đó, tôi xoay người lấy đàn violon, là chính cây đàn violon quét cô xuống! Tôi không có đẩy cô!” (ôi giải thích làm gì...)

Hải Nhạc nghe hắn nói vậy, kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ) quay đầu nhìn hắn, hắn nói thật sao?

Khóe miệng nàng hiện lên một tia cười lạnh: “VẬY Ờ? VẬY THÌ, anh luôn thích nhốt tôi vào tầng hầm ngầm, để tôi ở bên trong sợ chết khiếp, anh cũng không phải cố ý?”

Tạ Thư Dật đột nhiên xep hơi, hần đang làm cái gì?

Hần lại đánh một quyền vào trên tay lái, gắt gỏng kêu: “Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ! Tôi phải quan tâm suy nghĩ của cô làm gì? Cô là ai a? Cô cho cô là ai? Hôm nay tôi phải văng đầu rồi mới nói mấy thứ này với cô!”

Hần khởi động xe, phóng như tên bắn.

Hải Nhạc lặng lẽ nhìn hần đang phẫn nộ một cái, nàng có nên tin hần không?

Khi nàng nhìn thấy mu bàn tay với mấy đốt ngón tay hần lại bị chảy máu, hơn nữa còn là chảy từng giọt từng giọt liên tục, nàng giật mình la lên: “Anh chảy máu!”

Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn, quả thực đang chảy máu.

“Không cần cô lo!” Hần rống, tiếp tục nhìn về phía trước lái xe.

“Dừng lại! Dừng lại!” Hải Nhạc nhanh chóng kêu, nàng lại không đành lòng thấy hần cứ chảy máu như vậy.

“Đã nói không liên quan đến chuyện của cô!” Tạ Thư Dật hung tợn trừng nàng một cái, “Không cần cô giả mù sa mưa quan tâm!”

Hải Nhạc nhìn máu từ tay hần cứ không ngừng chảy từng giọt, cảm giác không nỡ lại càng tăng lên, vì sao hần cứ như vậy, cả chảy máu cũng không thềm quan tâm?

“Không phải tôi quan tâm anh! Tôi chỉ không muốn thấy người ta chảy máu! Anh dừng xe, tôi băng bó cho anh một chút!” Hải Nhạc vẫn khẳng khẳng, “Nếu anh không ngừng xe, tôi mở cửa xe, để tôi xuống xe! Tôi không muốn ngồi cùng một xe với một người chảy máu không ngừng như vậy, tôi sợ!”

Tạ Thư Dật liếc nhìn nàng một cái, mặt không đổi sắc ngừng xe.

“Xuống xe!” Hần quát.

Hải Nhạc giật mình, nhưng suy nghĩ một chút, sao Tạ Thư Dật có thể nghe nàng uy hiếp chứ? Nàng là ai a?

Đâm lao thì phải theo lao, nàng chỉ có thể im lặng xuống xe, cũng đóng cửa xe thật tốt.

Xe Tạ Thư Dật tức lao ra thật xa, để Hải Nhạc lại ven đường.

Hần lại thật sự vứt nàng lại đây rồi! Hơn nữa còn không chút do dự! Hải Nhạc đau xót trong lòng, nước mắt lại tiếp tục rưng rưng.

60. Chương 30: Chỉ Là Hô Hấp Nhân Tạo Mà Thôi!

“Không!” Tạ Thư Dật hoảng sợ nhào lên muốn chộp cô lại, bởi vì hần biết cô không biết bơi, từ nơi chỗ cao như thế này mà ngã xuống, đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào!

Nhưng, hần không chụp được tay cô, trơ mắt nhìn cô rơi xuống.

Hải Nhạc!

Ông trời của ta! Hải Nhạc!

Tất cả mọi người không ngờ rằng đột nhiên sẽ xảy ra tai nạn này, sợ tới mức hét chói tai loạn thành một đoàn.

Tạ Thư Dật nhớ cũng không nhớ cởi ra cái ba lô lớn sau lưng, buông người nhảy xuống theo!

Hứa Chí Ngạn thấy hần nhảy xuống, hần cũng không nói hai lời ném ba lô, nhảy xuống theo.

Vì thế, còn lại Lâm Phong cùng Đế Uy cũng liên tiếp nhảy xuống.

Tạ Thư Dật nhảy xuống khe suối nhìn thấy Tạ Hải Nhạc ở cách đó không xa chìm chìm nổi nổi giầu dựa, trái tim hắn gần như muốn nhảy ra cổ họng.

“Đừng sợ! Tôi tới rồi! Cô chịu đựng a!” Hắn hô lớn về phía cô, cũng liều mạng hướng cô bơi đi.

Khi thấy bọt nước phía bên cô lại khôi phục yên tĩnh, nhịp tim của hắn thiếu chút nữa đình chỉ, không khỏi kinh sợ hô to: ” Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc!”

Hắn liều lĩnh lặn xuống nước, ở dưới nước hướng Hải Nhạc bên kia đi qua, hắn rốt cuộc thấy được Tạ Hải Nhạc giống như một con búp bê vải không có sinh mệnh đang từ từ chìm xuống, hắn nhanh chóng đập nước, ôm Hải Nhạc đang chìm xuống vào trong ngực sau đó dùng lực hướng trên mặt nước, rầm một tiếng, nổi lên khỏi mặt nước.

Ba nam nhân khác đang ở chung quanh tìm hắn và Hải Nhạc, thấy hắn ôm Hải Nhạc nổi lên mặt nước, thở dài nhẹ nhõm một hơi to, cả đám mang Hải Nhạc đã sớm hôn mê ra sức bơi vào bờ.

Bọn họ đặt Hải Nhạc nằm ngang trên bờ cỏ, Tạ Thư Dật ngăn lại động tác của mọi người, hắn quỳ gối bên người Hải Nhạc, nói: “Tôi làm cho!”

Sau đó, hắn đan tay vào nhau dùng sức ấn ngực Tạ Hải Nhạc.

“Cô tỉnh lại cho tôi! Tỉnh lại cho tôi!” Hắn vừa ấn thật mạnh vừa lớn tiếng rống.

“cậu đừng vội, từ từ.” Long Đế Uy ở bên cạnh nói.

Theo động tác của hắn, từng ngụm từng ngụm nước từ trong miệng Tạ Hải Nhạc phun ra.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng, cô vẫn chưa tỉnh lại, tim Tạ Thư Dật lại bị treo lên lần nữa.

Hắn đặt ngón trỏ ở trước mũi Tạ Hải Nhạc dò thử, nhất thời kinh hoảng, giống như, không cảm thấy được hơi thở!

Bây giờ, không thể có bất kỳ trì hoãn nào nữa!

Hắn dứt khoát dùng hai tay bành miệng Tạ Hải Nhạc ra, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó cúi người, miệng nhắm ngay miệng Hải Nhạc, chậm rãi thổi không khí trong miệng cho Tạ Hải Nhạc, lại hít vào, lại thổi cho cô, lại hít vào, lại thổi, hắn đều không chú ý tới lòng mi Tạ Hải Nhạc đang rung rung nhẹ nhẹ. (cái này thuần túy là hô hấp nhân tạo nhazzzzz...)

Tạ Hải Nhạc rốt cục khôi phục thần thức, đầu đau quá a, giống như có cái gì còn đang chặn ngay miệng của cô, cô không nhìn được vượn lười liếm liếm, mềm mại mà trơn mịn, là cái gì? Cô nghi hoặc bất buộc chính tớ mở to mắt.

Đập vào mắt cô là khuôn mặt anh tuấn phóng đại của Tạ Thư Dật, tóc trên trán hắn ướt sũng đang nhỏ nước từng giọt, nước từ trên chóp mũi hắn, lại đang nhỏ giọt trên mặt của cô, mà ánh mắt của hắn, giờ phút này đang nhắm chặt, cái miệng của hắn... Tạ Hải Nhạc không khỏi phát ra một tiếng khàn khàn thét chói tai!

Tạ Thư Dật vốn vẫn đang chú tâm làm hô hấp nhân tạo cho Hải Nhạc, không ngờ đột nhiên có một thứ gì ẩm ướt mềm mại duỗi vào trong miệng của hắn, lại nhẹ nhàng đung đầu lưỡi hắn một cái, một loại cảm giác chưa từng trải qua truyền từ đầu lưỡi bị chạm nhẹ của hắn, nhanh chóng rơi vào tứ chi bách hài, cũng thẳng hướng đại não của hắn, sau đó, đại não của hắn, âm vang một tiếng nổ tung!

Một khắc này, cả người hắn đều cứng lại, hắn choáng váng, hắn ngây người, tất cả suy nghĩ đều bị cái cảm giác này nổ thành tro tàn! (hé hé hé đúng ngố)

Thẳng đến khi Hải Nhạc thét chói tai, làm hắn bừng tỉnh lại, hắn chợt mở to mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đang kinh hãi kia của Hải Nhạc.

Cô đã tỉnh, hắn hẳn là phải rời khỏi môi của cô, tuy rằng bây giờ môi của cô đang lạnh như băng, nhưng, vậy mà hắn, thậm chí trong nháy mắt có một chút mê hoặc hoảng hốt, vậy mà hắn lại hy vọng có thể ở lại lâu hơn, cho dù chỉ là một chút.

Này thật sự là gặp quý! Hắn giống bị lửa đốt lại đây, phút chốc buông môi Hải Nhạc ra, vội vàng ngắt đầu lui về phía sau, lại dùng sức quá mạnh mà ngồi xuống trên mặt đất.

Mà người khác thấy Hải Nhạc mở mắt, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hải Nhạc, cậu hù chết tui tở!” Hứa Nhã Nghiên đã chạy tới nơi khóc nói.

Hải Nhạc áy náy cúi đầu, yếu ớt nói: “Là tở thực xin lỗi mọi người, là tở vô dụng, thực xin lỗi mọi người.”

“Đừng tự trách tở, em cũng không muốn.” Minh Hi Ca đứng một bên nói, “Nhưng mà, em có thể không có việc gì, còn phải cảm tạ anh trai em nữa đây, là hắn liều lĩnh nhảy xuống cứu em lên.”

“Thật sao?” Hải Nhạc chuyển ánh mắt tới trên người Tạ Thư Dật, chỉ thấy khuôn mặt u ám của hắn, không biết bây giờ hắn đang suy nghĩ cái gì.

Cám... cám ơn.” Cô không biết có cần gọi ra hai tiếng “anh hai” hay không, nhưng mà, hắn cứu cô a.

“Cám ơn anh hai đã cứu em.” Cô nhỏ giọng nói.

Tạ Thư Dật lạnh lùng liếc cô một cái, mở miệng liền mắng: “Tôi chưa từng thấy ai có thể làm người ta phát điên hơn cô, cô ngay cả đi đường cũng không biết đi hả? Vì sao không rơi xuống nơi này mà lại rơi xuống nơi đó? Vì sao cô lại ngốc như vậy đâu? Hại nhiều người lo lắng cho cô như vậy? Thật sự là tức chết tôi!”

Tạ Hải Nhạc nghe hắn rống cô như vậy, trong lòng vốn đang tự trách lại càng thêm khổ sở, nước mắt cũng rơi xuống.

“Ai da, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, người cũng đừng tức giận.” Minh Hi Ca ở bên cạnh đánh giằng hòa nói.

“Chỉ sợ Hải Nhạc rất suy yếu, không thích hợp đi xa, nếu như vậy, chúng ta cứ dựng cơ sở tạm ở đây đi, đợi cô đỡ hơn, ngày mai chúng ta lại đi lên đỉnh núi cũng không muộn.” Sở Lâm Phong nói.

Mọi người cùng đồng ý ý kiến của hắn, vì thế, nhóm đàn ông dựng lều, hai cô gái đi xung quanh kiểm củi, nhóm lửa cho Hải Nhạc sưởi ấm, thuận tiện dùng để làm cơm dã ngoại.

Hải Nhạc ở trong lều thay quần áo ẩm ướt ra, ôm chăn ngồi ở trong lều.

Vừa nghĩ tới mới nãy khi mở mắt ra, bờ môi của hắn ở trên môi của cô, cái loại cảm giác xa lạ này cô chưa từng trải qua, một khắc kia tim cô đập quá nhanh gần như khiến cô lại bất tỉnh!

Biết rõ hắn chẳng qua là đang làm hô hấp nhân tạo cho cô mà thôi, nhưng mà vừa nghĩ tới hai người lại tiếp xúc thân mật như vậy, mặt của cô, không tự chủ được đỏ bừng lên.

61. Chương 31: Nhớ Lại 1

Nàng nhớ lúc tám tuổi vào Tạ gia, gặp tên nam nhân ác ma từ nhỏ, từ lần đầu tiên hai người gặp nhau hắn cho nàng một cái tát, nàng cũng cảm thấy không thể thoát khỏi chuyện hắn khi dễ nàng!

Sau này hắn cũng không nói gì bất kính với mẹ nàng, hắn cũng không khi dễ nàng trước mặt cha mẹ, nhưng chỉ cần cha mẹ vắng mặt, hắn quay người lại liền làm hết chuyện xấu với nàng, hờ một chút là hắn lại bắt nạt giữ chặt mái tóc của nàng, hại nàng luôn ngã xuống đất, nàng ngồi khóc, hắn luôn đứng bên cạnh cười lạnh.

Có một lần hắn thả một con rắn nuôi vào trong chăn nàng, nàng ngủ dậy mở chăn ra một cái sợ tới mức xém ngắt xiu, có một lần nàng thò tay vào túi sách, không cẩn thận lại lấy ra một con ếch nhỏ, nàng sợ chết khiếp, thấy nàng bị dọa sợ, hắn lại đứng một bên cười sằng sặc, nhưng, nàng không dám nói ẹ, bởi vì hắn nói với nàng, đó là các nàng thiếu hắn, bởi vì mẹ nàng đoạt ba hắn rồi, nói mẹ là một bà mẹ kẻ độc ác, cho nên, hắn khi dễ nàng, là đương nhiên, nàng tuổi còn nhỏ, bị hắn dọa như vậy, nào dám nói ẹ biết hắn thường thường khi dễ nàng?

Lại có lần, hấn lấy cái váy nàng thích nhất cắt nát, lấy sách báo nàng thích nhất xé nát, lấy búp bê vải nàng thích nhất hắt mực nước với màu vẽ lên, làm cho nàng khóc không biết bao nhiêu lâu, trong lòng hấn đó chỉ là một con búp bê vải, nhưng với nàng nó là bằng hữu tốt nhất, nhưng, hấn lại làm hư nó rồi, hại nàng khóc chừng cả một tháng, sau đó, cha đành phải đi mua cho nàng một con giống như đúc, nhưng mà, nàng vẫn chỉ yêu con búp bê vải ban đầu kia, tuy là búp bê vải giống nhau như đúc, cũng không thể thay thế cái ban đầu.

Từ đó về sau, nàng không còn thích thứ gì nữa, sợ hấn biết sẽ lại phá hỏng!

Tóm lại, chuyện xấu hấn làm với nàng, đã gọi là nhiều không kể xiết, làm cho nàng sợ đến tột đỉnh, chỉ cần vừa thấy hấn đi về phía nàng, bắp chân của nàng liền run run.

Ngày nàng mười tuổi, là ngày giỗ của mẹ ruột hấn, cha mẹ mang hấn và nàng cùng đến một cái nghĩa công cộng, nhìn hình mẹ hấn, nàng ngạc nhiên hỏi cha mẹ tại sao mẹ hấn lại nằm trong lòng đất, cha mẹ nói mẹ ca ca đi lên thiên đường, nàng nửa hiểu nửa không, nằm dưới đất vì sao là đi lên thiên đường, sau đó, ca ca lại khóc, khóc đến xót ruột, cha cũng không thể dừng nước mắt của hấn.

Sau khi về nhà, hấn tránh trong phòng một mình, nàng còn có thể nghe được tiếng hấn khóc nức nở, tuy hấn luôn khi dễ nàng, nhưng, nàng vô cùng hi vọng có thể cải thiện quan hệ của hai người, nàng cũng chỉ muốn đi an ủi hấn, vì thế, nàng cầm theo truyện tranh đã ngưng xuất bản mẹ mua từ Mĩ về cho nàng, nàng muốn tặng cho hấn.

Khi nàng gõ rồi mở cửa phòng hấn, sợ hãi đưa mấy món đồ cho hấn: “Ca ca đừng khóc, Nhạc Nhạc tặng anh truyện tranh lịch sử, mẹ mang từ nước Mĩ về nga, không cần khóc, mẹ anh đã lên thiên đường, mẹ em nói đó là một nơi tốt, chỉ có thiên sứ mới có thể đi vào trong đó, mẹ anh đã biến thành thiên sứ rồi, anh phải vui lên chứ.”

Hấn hung hăng quăng cuốn truyện tranh trên mặt đất, lớn tiếng gào hấn không cần đồ hồ ly tinh mua, nàng sợ tới mức xoay người bỏ chạy, kết quả hấn đuổi theo, nói: “Mẹ mày là hồ ly tinh, mẹ mày là tiểu tam! Là cái thứ người chuyên đoạt đồ của người khác! Ngay cả bà ngoại tao cũng nói như vậy! Bà ngoại tao sẽ không gặt tao!”

62. Chương 31: Tôi Tự Có Mắt !

Cô không nhận được vươn ngón trở nhẹ nhàng chạm lên môi của mình một chút, ngón tay chạm, với hấn chạm, hoàn toàn không giống nhau, không có một chút cái loại cảm giác rung động kia.

Lúc này, đột nhiên có người xóc lều lên, cô ngẩng đầu nhìn, là Hứa Chí Ngạn.

Chỉ thấy hấn dùng ánh mắt lo lắng vô cùng nhìn cô.

“Hải Nhạc, khá hơn chút nào không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Hải Nhạc không tự chủ được lấy chăn quần mình chặt hơn, nói: “Cám ơn Chí Ngạn ca ca quan tâm, em đã đỡ hơn nhiều.”

Hứa Chí Ngạn nhìn cô rất phức tạp, hấn mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thở dài một hơi.

“Chí Ngạn ca ca, anh không có việc gì chứ?” Thấy hấn thở dài, Hải Nhạc quan tâm hỏi.

Hứa Chí Ngạn ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn cô, nói: “Hải Nhạc, thật may là em không có việc gì, nếu em bị làm sao, anh thật sự... anh thật sự...” Hấn đỏ mặt không nói được nữa.

“Anh thật sự thế nào?” Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu hỏi.

“Anh... anh...” Hấn ấp úng trong cổ họng.

“Nói nha.” Hải Nhạc cổ vũ.

“Thật may là em không có chuyện, bằng không, anh sẽ bị thương tâm mà chết!”

“Đương nhiên chỉ là thương tâm, không có khả năng đi theo em rời khỏi cõi đời này.” Đột nhiên có một thanh âm lạnh lùng từ sau lưng bọn họ nói.

Hứa Chí Ngạn quay đầu lại, vừa thấy là Tạ Thư Dật, khuôn mặt tuấn tú của hắn lại càng sừng đỏ hơn.

“Hải Nhạc, em không có chuyện thì tốt rồi, anh... anh đi đây, anh đi phụ tụi kia.” Hắn vội vàng đứng lên, vội vã bỏ chạy.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hắn rời đi, Hứa Chí Ngạn này, sao lại kì kì quái quái như vậy, làm như người làm việc gì trái với lương tâm bị người ta bắt được vậy.

“Cô còn chưa nhìn đủ sao? Người ta cũng đã đi xa như vậy rồi.” Tạ Thư Dật khó chịu nhìn cô. (mùi dấm ở đâu bay ra nồng nặc nga....)

“Nha.” Hải Nhạc chuyển tầm mắt về, cảm giác tờ “nga” một tiếng có nghĩa cô chứng thực hắn nói cô chưa xem đủ, không khỏi biện bạch nói, “Tôi không có nhìn anh ấy.”

“Cô rõ ràng vừa mới nhìn hắn chằm chằm không dời mắt, tôi tự có mắt!” Tạ Thư Dật giận to nói.

Hải Nhạc không hiểu hắn lại nổi lửa vô danh gì, phỏng chừng còn đang muốn trêu tức cô không cẩn thận ngã xuống khe núi, cô không khỏi chột dạ cúi đầu.

Tạ Thư Dật thấy cô làm một bộ chột dạ, trong lòng đột nhiên phiền chán muốn chết, vốn là muốn đến nhìn xem cô tốt hơn chút nào không, nhưng mà, người ta lại không thiếu an ủi.

Hắn âm thầm nghiêng rằng một chút, lạnh lùng nói: “Cô cho là cô thật sự có thể bay lên làm Phượng Hoàng? ba mẹ người ta chỉ là hay nói giỡn mà thôi, cô cũng cho là thật sao? Hừ hừ!”

Hắn quăng lại những lời này, xoay người rời khỏi lều trại.

“A?” Tạ Hải Nhạc nghe thấy mạc danh kỳ diệu, trong mắt hắn, cô lại đem cái gì tưởng làm thật đây?

Không thể hiểu nổi hắn, nhưng mà, có vẻ như cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng muốn hiểu hắn.

Tạ Hải Nhạc thở dài một hơi.

Bỗng nhiên, Hứa Nhã Nghiên xóc lều lên, cười với Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, cậu có muốn ra ngoài sưởi ấm không? Tớ rất sợ đến lúc đó cậu sẽ bị cảm đó.”

Hải Nhạc lắc lắc đầu: “Tớ sẽ không, từ nhỏ tớ rất ít cảm mạo.”

Kỳ thật cô vẫn cảm thấy cả người đang rét run, “Nhưng mà đi ra ngoài ấm áp một chút vẫn tốt hơn.” Hứa Nhã Nghiên nói, “Tóc cậu cũng bị ẩm ướt, đi ra ngoài đi, bọn họ đang làm đồ ăn.”

“Nhưng mà, tớ không có quần áo để thay, tớ chỉ mang theo một bộ áo ngủ mặc buổi tối thôi.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Không sao đâu, mặc đồ ngủ đi ra ngoài đi, khoác chăn lông lên người là được.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“Àn.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Cô mặc áo ngủ, chui ra lều trại, lúc đứng lên một trận mê muội, Hứa Nhã Nghiên đỡ cô.

Hai người đến bên đồng lửa đã nổi to, Hải Nhạc ngồi xuống, nhìn bọn họ đang bận rộn.

“Tớ thật không ngờ, bọn họ lại biết đánh lửa, biết nấu ăn, còn có thể xào rau.” Hải Nhạc kinh ngạc.

“Nam nhân trong tứ đại gia tộc, từ nhỏ trừ nữ công, cái gì cũng đều phải học tập, từ nhỏ tớ đã bị bọn họ mang ra ngoài ăn cơm dã ngoại với hành quân dã ngoại, đây là hoạt động ngoài trời mà bọn họ thích nhất, coi vậy chứ, trong nấu ăn ban người bọn họ đều có món sở trường đấy.” Nhã Nghiên cười nói.

“Nhưng mà, ở nhà tớ cũng chưa từng thấy Tạ Thư Dật làm cơm.” Hải Nhạc nói.

Đến phiên Nhã Nghiên kinh ngạc: “cậu gọi thẳng tên anh ấy?”

Hải Nhạc mới ý thức được tởm lờ lợ, đành phải nói: “Tở rất ít khi gọi anh ấy là anh hai, bình thường hai người bọn tở đều gọi thẳng tên nhau.” Lại cười nói với Nhã Nghiên, “Tở với anh ấy, cậu cũng biết, anh ta cũng không phải anh trai ruột của tở, hơn nữa, từ nhỏ anh ta đã chán ghét tở, cũng không cho tở gọi anh ta là anh hai.”

“Thật không?” Nhã Nghiên hơi dăm chiêu nhìn Hải Nhạc, lại nhìn Tạ Thư Dật đang nhặt rau cách đó không xa.

“ban người bọn họ, từ nhỏ đã bị không ít người huấn luyện, cho nên, bọn họ cái gì cũng phải biết, như vậy mới có thể lãnh đạo gia tộc của tở, đây là tổ huấn của tứ đại gia tộc.” Nhã Nghiên kéo đề tài về đến chính đề.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc mới phát hiện thì ra tở chẳng hiểu gì về tứ đại gia tộc như vậy, bao gồm cả Tạ Thư Dật.

Hiểu biết về Tạ Thư Dật, chỉ giới hạn ở hấn hỉ nộ vô thường, càng thích lấy khi dễ cô làm vui, hơn nữa, cuộc sống vô cùng phóng đảng, cô cứ cho là như vậy, hiểu biết về hấn, cũng chỉ dừng lại ở vền vẹn nhiều đó.

Cô không khỏi dừng mắt lại ở trên người Tạ Thư Dật, lúc này, hấn đang cùng Long Đế Uy đang nói gì đó, trên mặt thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng, cũng có nét anh tuấn không nói nên lời.

Đồng thời, Tạ Thư Dật như cảm nhận được ánh mắt của cô, quay mặt về phía bên này, Tạ Hải Nhạc nhanh chóng cúi đầu.

63. Chương 32: Nhớ Lại 2

Nàng kinh hoảng lui về phía sau: “Không có, mẹ em không phải hồ ly tinh, không phải tiểu tam! Mẹ em nói, mẹ anh lên thiên đường không phải vì mẹ, sau khi mẹ anh lên thiên đường, cha anh mới đến theo đuổi mẹ, mẹ không phải, mẹ không phải!”

Kết quả, hấn vừa lắc nàng vừa rống: “Mẹ tao cũng vì mẹ mày tranh giành ba ta, mẹ tao mới bị đột phát bệnh tim, mới bị đột ngột bỏ tao đi! Mày với mẹ mày đi chết hết đi! Đi chết đi!”

Kết quả, vì bị hấn lay, cũng bởi vì nàng không thể không lùi, đạp một bước vào khoảng không, nhanh như chớp lẩn từ lầu hai xuống lầu một, phải may ốt chừng ba mũi.

Từ đó về sau, nàng không bao giờ gọi hấn là ca ca, nàng biết, hấn hận nàng và mẹ đến như vậy, dù nàng lấy lòng hấn thế nào đi nữa, hấn cũng sẽ không nhận lấy.

Có một lần nàng chọc giận hấn thì hấn vì muốn dọa nàng, nhốt nàng vào tầng hầm ngầm, nói với nàng, hấn và nàng là quan hệ mèo với chuột, không phải quan hệ ca ca với muội muội, không cần thiết, nàng cũng không muốn có một ca ca đáng giận như vậy, nàng nói cho hấn biết như thế, sau đó hấn tức giận rời đi, tối hôm đó thiểm điện lôi mình (sấm sét vang dội), nàng bị dọa ngất trong phòng ngầm, nàng sốt cao chùng ba ngày, nhưng, một chút hối hận hấn cũng không có, nàng càng hận hấn cũng càng sợ hấn hơn.

Mà năm mười ba tuổi kia, nàng không cố ý làm hư đàn violon của hấn, nàng thấy hấn kéo đàn violon dễ nghe như vậy, làm cho nàng mê luyện cái loại thanh âm sâu bi của đàn violon này, hôm đó khi hấn thi đàn violon toàn cấp tiểu học xong, lại không cất đàn vào hộp, đặt trên ghế nằm cạnh bể bơi, nàng nghĩ hấn sẽ không trở về trong chốc lát, liền đánh bạo, tò mò muốn nhìn thử làm sao đàn violon có thể phát ra thanh âm êm tai như vậy, nàng cầm cây đàn trong tay kéo thử, kết quả lại phát ra tiếng khó nghe đinh tai nhức óc, vì thế nàng lại tò mò với mấy sợi dây đàn kia, liền đưa tay tháo ra.

Vừa lúc đó, hấn đột nhiên xuất hiện, cũng hét lớn: “Cô dám động cây đàn violon của tôi? Cô muốn chết à?”

Nàng sợ tới mức tay run lên, lại kéo đứt dây đàn, sau khi hấn giật lại cây đàn violon, nhìn thấy dây đàn bị đứt, giận dữ: “Mày dám kéo đứt dây đàn của tao? Mày dám phá hỏng đồ mẹ tao tặng cho tao? Mày thật không thể tha!”

Sau đó, nàng cảm giác là hấn đẩy nàng xuống, nàng liền thét to ngã xuống bể bơi, nàng không biết bơi, nàng phí công giãy dụa trong nước, ngay cả cơ hội kêu cứu mạng cũng không có, bởi vì, chỉ cần nàng mở miệng, lập tức nước tràn vào trong miệng, mà hấn, vẫn cứ đứng trên bờ cầm cây đàn violon trong tay lạnh lùng nhìn nàng, cho đến khi nàng ở trong hồ bơi mất đi tất cả ý thức, nhìn hấn một lần cuối cùng, hấn vẫn đang lãnh khốc đứng ở trên bờ, một khắc này, nàng biết hấn hận nàng biết bao nhiêu, hận đến thật sự hận không thể giết chết nàng.

Cứ như vậy, toàn tâm của nàng với hấn đều chết hết, một người luôn hận nàng không chết đi, nàng có thể ôm hi vọng gì đây?

Đang chìm trong ký ức, đột nhiên, bên người truyền đến một trận còi chói tai thật to, nàng kinh hách ngẩng đầu lên.

64. Chương 32: Phát Sốt Rồi, Để Tôi Cõng Cô

Tạ Hải Nhạc cùng mọi người ăn một bữa ăn cơm dã ngoại thật vui vẻ, rõ ràng đồ ăn này nọ cũng không ngon bằng ở nhà làm, nhưng mà, cái loại cảm giác này rất khác biệt, mọi người cũng ăn thật cao hứng, nhất là sở Lâm Phong cùng Minh Hi Ca, hai người vừa ăn vừa đấu võ mồm, sau đó, đồ ăn mà ngon ngon một chút, mọi người sẽ liên tục tranh nhau đánh đùa vào gắp, cái loại cảm giác này, thật sự vô cùng ấm áp.

Tạ Hải Nhạc vốn không thể nào có khẩu vị, nhưng mà, vừa nhìn thấy tất cả mọi người cao hứng phấn chấn, cô cũng bị lây luôn, ăn nhiều một chút, ăn xong, cảm giác khí lực có chút chống đỡ hết nổi, liền trở lại trong lều ngủ.

Đến khi cô mở mắt ra lần nữa, bên ngoài đã tối đen, cô giật giật, mới phát hiện cả người tớ thật nóng, hơn nữa toàn thân vô lực, lại hơn nữa, cảm thấy miệng rất khát, cô biết tớ chắc là vì bị nhiễm lạnh, phát sốt rồi.

Bên ngoài lửa trại hắt vào trên lều, lúc sáng lúc tối, thi thoảng truyền đến tiếng bọn họ nói cười.

Tạ Hải Nhạc cố hết sức nhấc tay lên, nhìn nhìn đồng hồ dạ quang trên tay, phát hiện đã là mười giờ tối rồi, đầu đau quá, miệng khát quá, làm sao bây giờ?

Nhưng mà, lại không nên vô ý mở miệng hô to, sợ quấy rầy nhã hứng của mọi người.

Bỗng nhiên, có người xốc lều lên, Hải Nhạc vừa nhắm mắt lại, lại mở, mắt cô đã quen bóng tối, nhìn ra người nọ là Tạ Thư Dật, cô cuống quýt lại nhắm mắt giả bộ ngủ.

Nhưng Tạ Thư Dật từ bên ngoài xoay người đến thăm, cũng không biết Hải Nhạc giả bộ ngủ, hấn đi đến trước mặt Hải Nhạc, thật lâu sau cũng không có động tĩnh.

Chỉ nghe hấn thở dài một hơi, Hải Nhạc cảm thấy hấn thở dài than thở không đầu không đuôi, ở trong lòng rất ngạc nhiên.

Tạ Thư Dật đưa tay dò trên trán cô, la thất thanh: “Sao lại nóng như vậy?”

Hấn lập tức đưa tay lắc lắc cô: “Này, tỉnh! Tỉnh!”

Hải Nhạc bắt đầu dĩ mở to mắt.

“Cô phát sốt rồi! Cái đứa ngu ngốc này!” Tạ Thư Dật nói.

“Không có chuyện gì, qua ngày mai sẽ không có việc gì.” Hải Nhạc suy yếu nói.

“Cô chắc chắn cô có thể chống đỡ?” Tạ Thư Dật lớn tiếng nói, “Biết trước đã không mang cô theo, ai biết cô đi đâu cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này, cô thật đúng là một ngôi sao chói!”

Cơn tức của hắn làm cho Hải Nhạc vốn đang yếu ớt lại thêm khó chịu, một trận hơi nóng xông lên hốc mắt, giọng nói không khỏi mang theo tiếng khóc: “Tôi cũng không muốn thế.”

Tạ Thư Dật lớn tiếng đã kinh động đến tất cả mọi người, bọn họ đều tới đủ, ở phía ngoài lều nhất liên tục hỏi Hải Nhạc làm sao vậy.

“Chết tiệt, nó phát sốt rồi, vậy mà cũng không lên tiếng!” Tạ Thư Dật phát hỏa.

Cái gì? Phát sốt?!

Tất cả mọi người giật mình.

“Vậy... làm sao bây giờ?” Hứa Chí Ngạn lo lắng cũng xoay người đi vào trong lều, làm cho cái lều vốn đã nhỏ lại có vẻ càng thêm chật chội.

“Có thể là do bị nhiễm lạnh.” Minh Hi Ca nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nơi hoang dã này, làm sao mới có thể giúp cô hạ sốt?” Long Đế Uy ở một bên lên tiếng hỏi.

“Cũng may tôi đã có chuẩn bị, sợ mọi người vấp bị thương va chạm bị thương, tôi đã mang theo một lọ cồn với bông vải để có gì còn sơ cứu, lau cồn có thể hạ sốt tạm thời, để tôi đi lấy.” Minh Hi Ca nói.

Không bao lâu, Minh Hi Ca cầm bình cồn tới, cũng nói: “Mấy người đàn ông các anh đều đi hết đi, tôi giúp cô ấy hạ sốt.”

“Không thể ở bên cạnh nhìn sao?” Hứa Chí Ngạn yếu ớt hỏi.

“Sao có thể làm vậy, phải cởi áo xuống.” Minh Hi Ca nói.

“Nha.” Hứa Chí Ngạn xấu hổ rụt cổ.

Tạ Thư Dật liếc hắn nói: “Chúng ta đi thôi, để cho Minh Hi Ca ở lại trong này.”

Minh Hi Ca giúp Hải Nhạc cởi quần áo ra nằm trên giường, đổ cồn trên lưng cô, tay đều đều bôi cồn ở trên lưng cùng trên cổ, cảm giác mát lạnh đột ngột làm cho Hải Nhạc cảm thấy phi thường thoải mái, cuối cùng, cảm thấy tớ không hề khát khô cổ như trước nữa, cô lại mơ mơ màng màng ngủ.

Ngủ một cái, đã đến sáng ngày thứ hai.

Nhã Nghiên đến tìm cô, cũng mang đến bộ quần áo bị ướt ngày hôm qua.

“Hải Nhạc, quần áo đã hong khô cho cậu rồi, cậu mặc ngay đi.” Cô nói.

Hải Nhạc mặc quần áo vào, thử đi ra lều, bởi vì tối hôm qua phát sốt, cước bộ của cô có chút chập choạng, cơn sốt tiêu hao của cô không ít thể lực.

Thấy cô cũng đi ra, tất cả mọi người đã dậy sớm đều đến hỏi thăm cô.

Tạ Thư Dật liếc nhìn cô một cái, không nói gì.

Thấy sắc mặt cô tái nhợt như vậy, Sở Lâm Phong nói: “Xem ra bây giờ thân thể Hải Nhạc không thích hợp ở lại trên núi, bằng không, chúng ta vẫn là quên đi về nhà thôi.”

Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng nói: “Không, các cậu không cần về nhà, không thể vì nó mà phá hưng trí, các cậu tiếp tục lên đỉnh núi, tôi đưa nó về nhà.”

“Như vậy cũng tốt, vậy Thư Dật cậu hãy đưa cô bé về nhà, như vậy chúng tớ cũng yên tâm.” Long Đế Uy gật đầu nói.

“Bằng không, tôi và cậu cùng nhau đi.” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thư Dật liếc nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, nói: “Không cần, một mình tôi đã đủ, cậu cùng mọi người tiếp tục.”

“Vậy được rồi, hai người đi đường phải cẩn thận chút.” Hứa Chí Ngạn bị cự tuyệt, đành phải chịu chết nói. “Tôi mang nó về nhà, mấy thứ đồ gì của tôi đến lúc đó các cậu mang về giúp tôi luôn.” Tạ Thư Dật nói, sau đó, ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía Hải Nhạc, “Còn đứng ở đó? Đi a!”

“Nha.” Hải Nhạc theo bản năng đáp, đi về phía hắn.

Tạ Thư Dật xoay người liền đi, Hải Nhạc đi theo phía sau hắn, hai người một trước một sau xuống núi.

Hải Nhạc sợ hãi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đi đường vẫn thật cẩn thận, nhưng mà, sức khỏe lại bị tiêu hao, đi tới vài bước cô liền mệt.

Thấy cô thở hổn hển, Tạ Thư Dật cũng đành phải thỉnh thoảng cho cô dừng lại nghỉ ngơi.

Cuối cùng, Hải Nhạc thật sự duy trì không được rồi, đáng thương hể hể nói với Tạ Thư Dật: “Tôi đi không được, tôi thật sự đi không được.”

Tạ Thư Dật nâng mắt nhìn cô, Hải Nhạc sợ hãi cúi đầu.

“Lại đây! Tôi công cô.” Tạ Thư Dật đột nhiên nói.

“?” Hải Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tạ Thư Dật.

65. Chương 33: Bão Nổi

Nàng ngẩng đầu, thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu ngay bên cạnh nàng, ngồi trên xe là một vị nam sĩ diện mạo anh tuấn, hắn đang tò mò nhìn chằm chằm nàng.

“Vị tiểu thư đây, cần gì giúp sao?” Hắn ôn hòa hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc bối rối chùi nước mắt trên mặt, nàng cực kì cực kì cần giúp đỡ.

“Tiên sinh, có thể cho tôi mượn điện thoại đánh gọi một chút không?”

Xem ra chỉ có thể gọi điện thoại cho đại thúc tài xế tới đón nàng.

Nam sĩ gạt đầu, đưa điện thoại cho Hải Nhạc, Hải Nhạc đưa tay nhận lấy, nhưng sau khi nhập số điện thoại nhà vào máy, nàng lại do dự, nàng không biết đây là nơi nào, từ trước đến nay nàng luôn là một đứa mù đường, lỡ như tài xế nửa giờ một tiếng không tìm ra nơi này, lỡ như trong khi nàng đang đợi, lại chạm mặt người xấu nữa thì làm sao đây?

Nam sĩ nhận ra sự do dự của nàng, nói: “Nhà em ở đâu? Tôi đưa em về.”

Hải Nhạc nhìn hắn một cái, để cho người xa lạ chưa gặp lần nào đưa mình về, lá gan của nàng không có lớn như vậy.

Nam sĩ lại nhận ra đề phòng trong mắt nàng, cười lắc đầu: “Tôi không phải là người xấu, mặt của tôi nhìn giống người xấu lắm sao?”

“Hai chữ “người xấu” sẽ không bao giờ bị viết trên mặt, đương nhiên, tôi không phải nói anh là người xấu, anh có thể nói cho tôi nơi này là đường gì không? Tôi đang đứng ở chỗ nào? Để tôi có thể nói rõ với tài xế ở nhà.” Hải Nhạc nói.

Có ai có thể nhìn ra Tạ Thư Dật là một người tàn bạo như vậy đâu? Nếu nàng nói chuyện hắn khi dễ nàng cho người ta biết, sẽ không có ai tin tưởng nàng, phỏng chừng người ta còn nghĩ nàng đang nói láo, cho nên, trên đời này, có rất nhiều người chỉ bằng diện mạo thì sẽ không nhìn ra được cách làm người của họ, mà cũng vì Tạ Thư Dật là một kẻ như vậy, cho nên hắn sẽ không thể dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Thấy nàng kiên trì như vậy, nam sĩ ấn hệ thống GPS trên xe một cái, hệ thống hiện lên vị trí hiện tại của hắn, hắn mở miệng nói: “Vị trí của em bây giờ là tại...” Bỗng nhiên, một ngọn đèn to chiếu thật mạnh vào

nơi này, Hải Nhạc đưa tay che ánh sáng lại, cũng chẳng thể nghe tiếp nam sĩ đang nói cái gì, nàng thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đang phanh gấp cái két đứng sau lưng chiếc xe thể thao màu đỏ, Tạ Thư Dật ngay cả cửa xe cũng chưa mở lập tức nhảy từ trong xe ra.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hấn, hấn chạy lại làm cái gì? Bỏ mặc nàng mới là tác phong thường ngày của hấn a.

Tạ Thư Dật nổi giận dửng dưng vọt tới trước mặt Hải Nhạc, cuồng bạo rống to: “Cô cái đứa ngu ngốc này! Chẳng lẽ cô chỉ nghĩ đáp xe người lạ đi thôi sao?”

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy hấn, nước mắt Hải Nhạc lại dâng lên.

“Vậy anh muốn tôi phải làm sao bây giờ? Anh đẩy tôi xuống, cũng không nghĩ tôi là con gái, để cho tôi cô linh linh (1) một mình đứng ở chỗ này, chẳng lẽ, ngay cả quyền xin giúp đỡ tôi cũng không có sao? Cho dù ngồi xe người xa lạ, cũng tốt hơn ngồi xe của anh!” Nàng nắm chặt vạt áo tây đang choàng trên người, bình sinh lần đầu tiên cao giọng rống hấn rống.

Tạ Thư Dật bị tiếng la của nàng làm chấn động, hấn không thể tin nổi nhìn nàng, thật không ngờ nàng bình thường nói chuyện với hấn lúc nào giọng cũng giống như bị nghẹt như vậy, lại nổi bão với hấn rồi?!

(1) Cô cô linh linh: một mình một cõi

66. Chương 33: Rất Nhẹ

Có phải mình nghe lầm hay không?

Tạ Thư Dật thấy cô cứ đứng đó động cũng không thềm động một chút, lông mày lại nhăn tít, hấn đi nhanh trở về, đến trước mặt Tạ Hải Nhạc, sau đó xoay người chín mươi độ về phía trước.

Leo lên lưng tôi, nhanh chút!” Hấn quay đầu lại mắt kiên nhẫn kêu Hải Nhạc.

“Nhưng mà...” Hải Nhạc ấp úng.

Công cô? Còn rất xa lận đó.

“Nhanh chút!” Tạ Thư Dật cau mày.

Hải Nhạc vội vàng trèo lên lưng hấn.

Ôm cổ tôi!” Hấn vẫn hung hăng kêu như cũ.

“Nha.” Hải Nhạc vươn tay, ôm cổ của hấn lại.

Tạ Thư Dật dùng sức một cái, công cô lên, sau đó vững vàng đi về phía trước.

Ghé vào trên tấm lưng rộng lớn của hấn, Hải Nhạc nghe được tiếng tim đập thùng thùng của tớ, nhanh như vậy, loạn như vậy.

Nghe được hơi thở nam tính trên người hấn truyền đến, có loại cảm giác giống như đang say tự nhiên dâng lên trong lòng Hải Nhạc, cô không nhận được cũng tựa đầu dán trên lưng hấn, thân mình Tạ Thư Dật cứng lại, cứ như vậy vài giây đồng hồ, hấn lại tiếp tục bước về phía trước.

Trong một khoảng thời gian ngắn, hai người đều chẳng hé răng, cứ yên lặng như vậy mà đi.

Rất nhanh, Hải Nhạc cảm thấy nhiệt độ trên người Tạ Thư Dật càng ngày càng lên cao.

“Tôi rất nặng sao?” Cô thật cẩn thận hỏi.

Rất nhẹ!” Tạ Thư Dật lớn tiếng nói.

“Nhưng mà... tôi thấy hình như anh đang rất cố hết sức.” Hải Nhạc nói.

“Ngu ngốc, cô nhẹ như thế tôi cũng đã phải cố hết sức một chút, lớn thế này, nhưng đây lại là lần đầu tiên tôi công một người, cô cho là ai cũng có thể bò lên trên lưng tôi a?” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, trong tim đột nhiên trào ra một loại cảm giác không hiểu được, có điểm ngọt ngào, có điểm ê ẩm, chan chát, làm cho cô lại muốn khóc, bàn tay ôm cổ hắn, theo bản năng càng siết chặt.

“Này, tôi sẽ bị cô ghìm chết!” Tạ Thư Dật khàn khàn mở miệng, mặc dù có chút hung, nhưng Hải Nhạc vẫn nghe ra được nét mềm mại trong đó, đột nhiên, nước mắt cứ thế mà chảy xuống.

Nước mắt của cô lướt qua hai gò má, nhỏ trên làn áo sơ mi mỏng của Tạ Thư Dật, nhanh chóng thấm ướt áo hắn.

Tạ Thư Dật cảm nhận được một mảnh ướt sau lưng, hắn đi có chút chậm lại.

“Cô rất khó chịu sao?” Hắn đột nhiên rầu rĩ hỏi.

“Không.” Hải Nhạc giơ một bàn tay lên, xoa xoa nước mắt thật nhanh, trong lòng đã thầm mắng mình, hắn chỉ thoáng đối xử với cô tốt một chút, vậy mà cô đã cảm động đến rơi nước mắt, thật là vô dụng.

“Nga, vậy cô...” Tạ Thư Dật nói đến một nửa, đột nhiên ngậm miệng.

Hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Cuối cùng, Hải Nhạc nghe được tiếng thở dốc rất nhỏ của hắn, mà áo sơ mi của hắn dần dần cũng bị ướt mồ hôi.

Trong lòng cô cảm thấy lo lắng, nói: “Thả tôi xuống, tôi đỡ hơn nhiều, tự mình đi được.”

“Cô đi quá chậm, tôi cũng lười chờ cô, tôi thà công cô còn tốt hơn để cô cứ đi chậm như rùa!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà, anh sẽ rất mệt.” Hải Nhạc nói.

“Tôi đã nói, cô rất nhẹ, tôi không mệt! Đừng nói chuyện linh tinh nữa! Lãng phí sức lực của tôi! Nói nữa, tôi sẽ quăng cô xuống đất đó!” Tạ Thư Dật quay đầu thưởng Hải Nhạc một ánh mắt cảnh cáo bực chảng.

“Nha.” Hải Nhạc ngoan ngoãn ngậm miệng, bảo cô đừng nói chuyện, tại sao lại là lãng phí sức lực của hắn chứ? Còn uy hiếp sẽ quăng cô trên mặt đất nữa, quá nhân!

Hai người khó khăn cuối cùng cũng tới dưới chân núi, toàn thân Tạ Thư Dật đã sớm mồ hôi đầm đìa, trong lòng Hải Nhạc rất áy náy, kháng nghị muốn hắn buông cô xuống, nhưng mà, hắn chính là không thèm lên tiếng, đến dưới chân núi, hắn rút cục buông Hải Nhạc, đi đến bãi đỗ xe chạy xe ra, Hải Nhạc lên xe, xe xuất phát lên đường trở về nội thành.

Tạ Thư Dật cũng không mang Hải Nhạc trực tiếp về nhà, hắn lái xe đến một bệnh viện, cương quyết để Hải Nhạc ở bệnh viện ở hai ngày, hại mẹ Hải Nhạc nghĩ con gái bị làm sao, khi biết được vậy mà Hải Nhạc thiếu chút nữa bị chết đuối, sợ muốn chết, khi biết được là Thư Dật đã cứu Hải Nhạc lên, bà gần như cảm động đến rơi nước mắt.

“Thư Dật, thật may là có con ở đây, bằng không, Hải Nhạc cứ như vậy...” Mẹ Hải Nhạc khóc lên.

“Ai da, Hải Nhạc không phải là rất tốt nha, có Thư Dật ca ca này làm thần hộ mệnh của nó, nó thế nào cũng sẽ không có việc gì đâu.” Tạ ba ba nhanh chóng an ủi ái thê.

“Thư Dật, con bơi lội rất giỏi, con dạy em bơi lội đi, một lần hai lần đều cứ như vậy, trái tim của di sẽ bị nó dọa đứng.” Mẹ Hải Nhạc vừa lau nước mắt vừa nói với Thư Dật.

“Đúng a, Thư Dật, con dạy em bơi lội, về sau lại ném nó vào nước, cũng không sợ.” Tạ ba ba đứng một bên nói.

“Không, con sợ nước, con không cần phải học!” Hải Nhạc bây giờ có một nỗi sợ hãi với nước không hiểu được.

Tạ Thư Dật liếc cô một cái, nói: “Có người không muốn học, con cũng không có cách nào.”

“Hải Nhạc, không được, con nhất định phải học được bơi lội thậm chí lặn xuống nước! Mẹ không muốn về sau con lại gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy nữa!” Mẹ Hải Nhạc hiem thấy nghiêm mặt với con gái.

Hải Nhạc đành phải bĩu môi “Ba” xoay mình vào trong, cho bọn họ một cái lưng, rầu rĩ không để ý tới bọn họ nữa.

Mẹ Hải Nhạc lắc đầu: “Nha đầu gốc, mẹ đang suy nghĩ cho con a.”

“Được rồi, để con suy nghĩ cẩn thận đi.” Hải Nhạc rầu rĩ trả lời.

Mẹ Hải Nhạc và Tà ba ba hai người nhìn nhau cười.

67. Chương 34: Không Phải Bạn Gái

“Cô dám rống tôi?” Hấn chỉ chỉ cái mũi của mình.

“Tôi là cái gì mà không dám? Anh ném tôi ở đây mặc tôi tự sinh tự diệt, vạn nhất lại có người xấu đến thì làm sao bây giờ? Lần này, anh thật đáng giận hơn bất kì lúc nào, tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được!” Tà Hải Nhạc vẫn tiếp tục cao giọng la lên, la xong, nàng ô ô khóc lớn, nước mắt cũng như nước sông tràn bờ, ào ào chảy xuống.

Tà Thư Dật thấy nàng khóc thương tâm như vậy, vốn muốn chửi ầm lên, lại bị tiếng khóc lớn của nàng làm cho rối loạn, một câu cũng không mắng được.

“Đó là anh không đúng, anh lại bỏ cô ấy xuống giữa đường như vậy, anh không sợ cô ấy thật sự sẽ gặp phải người xấu sao? Làm sao anh có thể nhẫn tâm đến như vậy?” Chủ xe thể thao màu đỏ nhin không được mở miệng.

Tà Thư Dật quay đầu lại, trừng mắt liếc hấn một cái: “Ai cần mày lo? Mày là ai?”

“Một người không nhìn hành vi của anh mà thôi, anh đối xử với bạn gái như vậy là không thể được, bạn gái là để sủng, để yêu, sao anh có thể để mặc cô ấy ven đường, làm cô ấy sợ hãi thương tâm, huynh đệ, làm nam nhân như anh, biểu hiện như vậy rất là kém cỏi a.” (Em thích anh =))

Tà Thư Dật bị lời của hấn làm nghẹn, lời của hấn, làm ặt hấn nghẹn đến đỏ bừng bừng, hấn kém cỏi đến nỗi như hấn nói sao?

Thật lâu sau, hấn then quá hóa giận nói: “Con mắt nào của mày thấy nó là bạn gái tao? Nó chỉ là...nó chỉ là muội muội của tao, muội muội của tao! Không phải bạn gái! Không biết thì đừng nói bậy!” (phải không? hehehe)

“Nga? Không phải bạn gái, chỉ là muội muội a.” Người nọ rất hứng thú nhìn Hải Nhạc đang khóc đến hoa lệ đầm mưa một cái, mỉm cười.

Tà Thư Dật thấy hấn nghe nói không phải bạn gái chỉ là muội muội của hấn lập tức mỉm cười hứng thú với Hải Nhạc, trong lòng cực kì không thích, quát hấn một tiếng: “Nó chỉ có mười lăm tuổi! Mày đừng có nghĩ bậy a!”

Nam sĩ ngẩn ra, nói: “Chỉ có mười lăm tuổi, vậy mà anh cũng vứt cô ấy giữa đường, anh thật đúng là nhẫn tâm a.”

Tà Thư Dật thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Mày nói hết chưa?”

Nam sĩ cười lên ha hả, hấn khởi động xe, rồi nói về phía Tà Hải Nhạc: “Tiểu muội muội, mau mau lên lên a, anh tên là Thích Hấn Lương, nhớ kĩ tên anh! Ba năm nữa anh tới tìm em!”

Lời hấn nói, làm Tà Thư Dật tức giận đến vùng nắm tay thẳng về phía hấn, nam sĩ huýt sáo một tiếng, chiếc xe gào thét nghênh ngang rời đi, chỉ để lại tiếng cười sang sảng của hấn còn vờn quanh giữa bầu trời đêm.

Tạ Thư Dật quay đầu lại, hung tợn nhìn Tạ Hải Nhạc nói: “Cô thật đúng là, mới đứng ở chỗ này chút xíu, lập tức dẫn nam nhân tới!”

Tạ Hải Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu, nói: “Sao anh có thể nói như vậy? Anh ta là người tốt!”

“Người tốt? Con mắt nào của cô thấy hắn là người tốt? Nếu tôi không đến, chỉ sợ cô đã bị hắn gạt đi theo rồi!” Hắn không nói lời nào thô lỗ kéo Tạ Hải Nhạc đến bên xe, mở cửa xe đẩy nàng vào, “Người tốt? Trên đời này nào có nhiều người tốt như vậy? Cô không nhìn ra ý đồ của hắn sao? Trong mắt hắn, cô chính là một con cừu non ngon miệng thì có!” (cả mắt anh thì có, suy bụng ta ra bụng người)

Tạ Hải Nhạc vẫn tức nở không ngừng: “Tùy anh nói sao thì nói, tóm lại anh ta muốn giúp tôi, không giống vài người, ném tôi xuống xe!”

68. Chương 34: Khai Giảng Chính Thức

Sau khi bóng ma ngâm nước đi qua, Hải Nhạc Thư Dật cũng chính thức đi học, đúng ngày trên thông báo nhập học, Hải Nhạc cùng Thư Dật đi đến Ngũ Châu, xuống xe, sớm đã nhìn thấy Hứa Chí Ngạn, Long Đế Uy, Sở Lâm Phong chờ một chỗ “Thư Dật, sao giờ cậu mới đến?” Hứa Chí Ngạn nói.

“Thư Dật ca ca.” Hứa Nhã Nghiên ngọt ngào kêu.

“Ta không gọi người là ca ca đâu, ta sẽ nổi da gà mất.” Minh Hi Ca nhún vai, “Em sẽ gọi anh là Thư Dật đi.”

“Tùy.” Tạ Thư Dật không sao cả nói, “Chẳng lẽ, em cũng thi vào Ngũ Châu bọn tôi?”

“Đúng vậy a? Em học Đại học năm nhất, học trường hảo, về sau thỉnh bao che Minh Hi Ca em nhiều hơn a.” Minh Hi Ca che miệng cười gian.

Một hàng bảy người, chậm rãi sáng ngời tiến vào cửa chính trường học, lúc đó, đột nhiên một đám đông con gái mặc đồng phục kéo nhau chạy tới, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai điên cuồng vọt tới bên này, Hải Nhạc chưa thấy qua chuyện như thế dọa đến kinh ngạc, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Tạ Thư Dật, em yêu anh!”

“Sở Lâm Phong, em yêu anh!”

“Long Đế Uy, em yêu anh!”

“Hứa Chí Ngạn, em là fan của anh!”

Một trận loạn thất bát tao tiếng gào thét điên cuồng tràn ngập toàn bộ trường học, đáng sợ tới mức chim non trên cây đều vỗ cánh bay mất.

Tạ Hải Nhạc một trận kinh ngạc, đây là Đại học Ngũ Châu? Đây là sinh viên Đại học Ngũ Châu? Sao trông giống như một đám fan cuồng thấy được thần tượng của mình vậy nè?

Một đám nữ sinh trong mắt đều hiện ra ngôi sao, vây quanh ban nam sinh kia thét to, một đám lại một đám cứ tiến lên phía trước.

Ba nữ sinh đi theo sau ban nam sinh, hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ, ban tên nam sinh này ở Ngũ Châu lại được nữ sinh hoan nghênh đến thế.

Bốn nam sinh đều mặt không đổi sắc gạt mở bức tường người, lạnh lùng đi về phía trước, đột nhiên, có mấy cái nữ sinh điên cuồng quá đáng, lại chen với Hải Nhạc đẩy cô nghiêng ngã lão đảo, cô nhu nhược ngã nhào trên mặt đất, trong lúc đó, thậm chí có người còn giẫm phải tay cô, cô đau đến mức hét to lên.

Tạ Thư Dật bỗng nhiên quay đầu lại, thấy Tạ Hải Nhạc nước mắt rưng rưng nằm trên mặt đất, mà Minh Hi Ca và Nhã Nghiên đang muốn kéo cô lên, lại bị mấy nữ sinh tách ra rồi, cô bất lực có vài lần muốn đứng lên, nhưng lại bị người ta vọt tới.

Tạ Thư Dật tức muốn chết, nữ nhân này, sao có thể vô dụng như vậy a? Thật sự là dọa người a!

Hắn lớn tiếng kêu cô: “Tạ Hải Nhạc! Nếu em còn không đứng lên, cẩn thận anh sẽ xử em thế nào!” (đang ở nơi công cộng, nên sẽ “diễn” cho huynh muội mùi mẫn tí)

Tạ Hải Nhạc tràn nước mắt nhìn qua phía hắn, nói: “Tay em bị người ta đập rồi, đau quá, chân của em cũng vậy, em đứng lên không được.”

Tạ Thư Dật vừa nghe cô nói như thế, lấy làm kinh hãi, liếc theo, hắn mị mị mắt, mở ra lần nữa thì lại là ánh mắt sắc như dao, hắn nhìn một đám siêu cấp háo sắc đang vây chung quanh người, thanh âm đột nhiên gầm lên như bạo lời: “Cái bọn háo sắc lại còn ngu ngốc các cô! Lập tức biến mất ở trước mắt tôi! Còn ở trước mặt bản thiếu gia mà chọc bản thiếu gia mất hứng một cái, tự ngấm lại kết quả của các cô!”

Không khí vốn đang ồn ào náo nhiệt, đột nhiên lập tức trở nên tĩnh lặng quỷ dị.

“Các người còn không mau cút cho tôi!” Tạ Thư Dật lại rống một tiếng lớn hơn.

Lập tức, đám nữ sinh bị dọa đứng hình, ôm con tim tan nát, hét chói tai lập tức chạy trốn, rất nhanh liền biến mất sạch sẽ, còn một người bị xô ngã, đang từ từ đứng lên, khi cô nhìn đến ánh mắt giết người của Tạ Thư Dật, sợ tới mức cũng hét chói tai ôm đầu khập khiễng chạy đi.

Tạ Hải Nhạc rút cuộc đứng lên, bàn tay trái bị thương kia, vô cùng đau a.

Tạ Thư Dật đã đi tới, cầm lấy tay cô nhìn nhìn, không khỏi nhú mày, mu bàn tay chỗ khớp xương bị đập trầy da vài chỗ, không ngừng rỉ máu.

“Tôi chưa từng thấy ai vô dụng hơn cô! Sao cô không chết đi cho rồi!” Tạ Thư Dật nhìn bàn tay bị đập thương kia, giận dữ.

69. Chương 35: Vị Nước Mắt

Tạ Thư Dật nghiêng qua liếc nhìn nàng một cái, chìa cái tay bị thương ra trước mặt nàng.

“Không phải nói muốn giúp tôi bằng bó sao? Nhanh chút!” Hắn không kiên nhẫn nói.

Hải Nhạc liếc nhìn tay hắn một cái, nói: “Hết chảy máu rồi.”

Tạ Thư Dật cúi đầu nhìn lại tay mình, không biết máu đã ngừng chảy từ lúc nào.

“Nga, hết chảy máu rồi, quên đi.” Hắn xấu hổ rút tay của mình về.

“Tay có chảy máu hay không cũng không cảm giác được sao?” Tạ Hải Nhạc nhin không được trách móc.

Tạ Thư Dật lại muốn bốc hỏa, hắn lại hướng về phía Hải Nhạc phun: “Nếu cô không chọc giận tôi, tôi có thể không cảm giác được sao? Sớm biết cô có loại sức quyến rũ có thể làm cho người ta dừng xe lại chờ kiểu này, tôi cũng lười lại đây! Cứ để cho người ta cướp sắc luôn, tốt nhất bị vứt xác nơi hoang dã, làm ẹ cô cũng khỏi tìm thấy cô càng tốt!”

Vốn là Hải Nhạc bị thương tâm cũng đã dần dần hồi phục, nghe hắn rống như vậy một cái, trong lòng nghĩ mà sợ, vừa nghĩ tới mình vạn nhất bị cướp sắc thật, bị vứt xác chốn hoang dã, mẹ sẽ không còn gặp lại nàng nữa, nàng lại bật khóc.

“Tôi chết anh vui về vậy sao? Mẹ tôi không còn được gặp lại tôi nữa, anh vui về lắm sao? Tạ Thư Dật, trên đời không còn ai tệ hơn anh nữa rồi!” Nàng khóc nói.

Tạ Thư Dật cũng nhận ra lời nói của mình có hơi quá đáng, không lên tiếng nữa.

Hắn ngấm lại cũng hơi sợ, nếu bây giờ mà nàng thật sự bị như vậy, vậy nàng cũng chỉ là muốn giúp hắn bằng bó miệng vết thương một chút mới mở miệng kích hắn mà thôi, hắn cũng đi so đo, lúc này mình cũng thật sự là quá vọng động rồi.

Hắn liếc nàng một cái nói, sắc lệ từ trong gốc nói: “Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Một đồng nước mũi một đồng nước mắt, khó coi muốn chết! Trong túi áo vest của tôi có khăn tay!” (oa oa oa hề hề hề *cười gian*)

Tạ Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, đưa tay lấy khăn tay trong túi áo hắn ra, lau khô nước mắt.

Tâm cùng thân đều quá mệt mỏi, khóc một chút, nàng dần dần nép vào ghế ngủ.

Tạ Thư Dật thấy nàng không còn phát ra tiếng động, nghiêng đầu lại thấy, thì ra là đang ngủ, hắn không khỏi chạy xe chậm lại, đưa tay ấn một cái, kéo mui xe lên.

Hắn chưa từng nhìn thấy dáng ngủ của nàng, thật không ngờ, nàng khi ngủ, cũng có một loại phong tư làm động lòng người, thấy trên khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của nàng vẫn còn vương nước mắt, cái miệng xinh xắn khẽ nhếch, mũi thở đều đều, mà đôi mắt nhắm chặt kia, hàng lông mi cong dài vô cùng rõ nét, đang rung rung nhẹ nhẹ, mà khóe mắt, vẫn còn sót một giọt nước chưa rơi.

Chẳng lẽ ở trong mơ cũng còn đang đau lòng sao? Hắn nhin không được vươn tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ châu kia, đụng phải lông mi của nàng, hàng lông mi của nàng rung nhanh hơn rồi, hắn vội vàng rút tay về, nhìn giọt lệ bị dính trên ngón tay cái kia, hắn không kiềm được đưa đến bên môi, vươn đầu lưỡi liếm giọt lệ đó.

“Thì ra nước mắt của cô cũng thật mặn a.” Hắn giấu cợt lăm lăm, “Tôi còn nghĩ sẽ không giống vị nước mắt của tôi trước đây, tôi còn tưởng rằng vị nước mắt con gái sẽ khác, sẽ là đắng đây này.”

Trong miệng, có mùi vị nước mắt nàng, trong lòng, đột nhiên bị cái gì lặng lẽ mở ra một khe nhỏ.

Xong đoạn birthday party của Nhã Nghiê, mối quan hệ hai người này đã tiến triển thêm một bước vô hình. Nổi pháo lên chúc mừng ha ha ha!!!

Cơ mà đường còn xa lắm...

70. Chương 35: Chủ Nhiệm Đẹp Trai Thật Quen

“Hức hức tôi cũng không biết ngày khai giảng ở Ngũ Châu là như thế này a, hức hức hức” Tay Tạ Hải Nhạc vốn đang bị đau, lại bị Tạ Thư Dật rống thêm một cái, khóc ngập nước mắt lên, rất đau, thật sự đau quá a.

“Vô dụng!” Tạ Thư Dật trừng mắt nhìn cô, lập tức kéo tay cô đi nhanh về phía trước, hại Tạ Hải Nhạc theo không kịp bước đi của hắn, bộ dạng đáng thương làm cho Minh Hi Ca buồn cười.

“Đôi anh em này thật là kỳ quái.” Cô nói.

“Các cậu có cảm thấy hình như Thư Dật có thay đổi một chút hay không?” Sở Lâm Phong hỏi Hứa Chí Ngạn và Long Đế Uy.

Long Đế Uy suy tư nhìn bóng lưng Tạ Thư Dật cùng Tạ Hải Nhạc, chậm rãi nói: “Đúng là có một chút, lần này vì Tạ Hải Nhạc, không biết đã làm tan nát bao nhiêu con tim rồi, các cậu có cảm thấy không, có đôi khi con trai hung dữ với con gái, nhưng thật ra đó là một loại biểu đạt tình cảm khác cực đoan hơn?”

“Hình như vậy có đó, em nhớ hồi đó trong khu nhà em có một nam sinh từ nhỏ rất thích khi dễ em, thường xuyên kéo tóc em, giấu đủ thứ con vật ở trong cặp sách em, từ nhỏ đến lớn, em vẫn rất rất ghét hắn, nhưng trước khi thi vào trường cao đẳng, hắn đột nhiên thổ lộ với em, lại còn nói từ nhỏ hắn đã thích em, em bị tuyên bố của hắn làm cho muốn học máu ngã xuống đất không dậy nổi luôn, một người luôn khi dễ tớ hơn mười năm, đột nhiên mở miệng nói yêu thích em, em thật không thể tin được.” Minh Hi Ca một bộ “lòng còn sợ hãi”.

“Em nói cái gì?” Hứa Chí Ngạn thất thanh truy vấn, “Có loại đàn ông như thế sao? Thích em sẽ khi dễ em? Nào có ai mặc danh kỳ diệu như vậy a?”

“Nga, nghe cô nói vậy, cô đang ở đây tôi còn rất lo lắng a, tôi còn nghĩ một tomboy như cô hẳn là không ai thích mới đúng.” Sở Lâm Phong nói.

“Anh đi chết đi, người thích tôi hả, nhiều lắm nga, hừ hừ, đừng tưởng rằng anh có gì đặc biệt hơn người, tôi đây chỉ là thương hại anh thôi, không có nói thích anh đâu!” Minh Hi Ca khinh bỉ nói.

Mà Hứa Nhã Nghiên cũng không nghe lọt lời khắc khẩu của bọn họ vào tai, cô nhìn vậy đối với vợ và đi ở các cô phía trước bóng dáng, trên mặt lộ ra nét giật tở xen một chút lo lắng.

Tạ Thư Dật mang cô tới phòng y tế rửa sạch miệng vết thương một chút, sau đó thuận tiện đưa cô đến chỗ khoa dự bị đại học của cô.

“Này, bây giờ là ở Ngũ Châu, không phải Thần Phong, cạnh tranh một chút! Nếu để cho tôi mất mặt thì... cô tự chịu lấy!” Tạ Thư Dật nói.

“Tôi biết rồi.” Tạ Hải Nhạc trả lời qua loa.

Ai, đây mới là mặt thật của hắn, cái gì đều phải lai quần cô! Ai, thật là phiền muốn chết.

Khi Tạ Hải Nhạc tìm được phòng học của tớ, Hứa Nhã Nghiên đã ngồi đó ngoắc ngoắc cô, cô vội vàng đi lại chỗ Nhã Nghiên, ngồi xuống bên cạnh cô.

Tất cả mọi người là học sinh mới, nhưng Hứa Nhã Nghiên và Hải Nhạc đặc biệt nổi bật, ánh mắt lũ cậu cùng lớp không khỏi chuyển đến trên người các cô, Hải Nhạc đành phải cúi đầu xuống, mà Nhã Nghiên tắc sang sang chào hỏi mọi người: “Chào mọi người, tớ là Hứa Nhã Nghiên, bạn này là Tạ Hải nhạc, hai người bọn tớ cùng là đồng học từ Thần Phong qua.”

Đang ở phía sau, cửa phòng học bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn sải bước đi tới, chỉ thấy hắn cầm thước dạy học và giáo án ba bước thành hai bước đi lên bục giảng.

Hắn nhìn chung quanh một chút dưới giảng đài mặt, cười cười mở miệng: “Chào các em, đầu tiên để thầy tự giới thiệu, thầy tên là Thích Hán Lương, thầy là giáo viên chủ nhiệm kiêm giáo viên Ngữ văn của các em, các em là học sinh mới, thầy là giáo viên mới, chúng ta mới mới hợp tác, cùng phát triển!”

Thích Hán Lương? Tên này hình như nghe qua ở đâu a? Hải Nhạc không nhận được hồ nghi ngẩng đầu lên.

Hải Nhạc ngây dại, quả thật là hắn!

Cùng lúc, Thích Hán Lương cũng quét mắt về phía bên cô, nhìn thấy Hải Nhạc, hắn cũng giật mình, miệng đang nói cũng dừng lại.

Hắn thoáng quay đầu, nói tiếp: “Tốt, bây giờ thầy bắt đầu điểm danh.”

Một đám học sinh bị điểm danh đứng dậy hô to, điểm đến Hải Nhạc, Hải Nhạc theo phản xạ đứng lên, thấp giọng đáp: “Có.”

Thích Hán Lương nhìn cô, bên môi giương lên vẻ mỉm cười.

Hải Nhạc không khỏi ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng nghĩ: xem ra, thầy nhận ra mình rồi, thật là điên a, trước kia lại có thể hoài nghi lo lắng lòng tốt của thầy, thật không ngờ, vậy mà hắn đã trở thành thầy giáo của mình ở Ngũ Châu!

Thích Hán Lương nhanh chóng bắt đầu điểm danh tiếp những cậu khác, sau khi điểm xong toàn bộ, hắn nói: “Điểm danh xong, chúng ta bắt đầu bài học, đây là buổi học đầu tiên của chúng ta, mọi người cần chuyên tâm một chút, khởi động đầu cho tốt nào!”

Thật không ngờ, Thích Hán Lương lên lớp còn rất khôi hài, rất khác với những thầy cứng nhắc cổ lỗ, trong lời nói dí dỏm lại mang theo sự truyền đạt kiến thức thoải mái nhẹ nhàng, phong cách dạy học phong cách rất đồng nhất, ngay cả một người bình thường luôn kén thầy như Hải Nhạc cũng nghe thấy mê, nghe thấy chuông tan học vang lên bên ngoài, mọi người mới từ trong bầu không khí học tập mà Thích thầy xây nên tỉnh táo lại.

“Tốt, buổi học hôm nay mọi người đều thể hiện vô cùng tốt, đúng rồi, buổi chiều sẽ chọn ra ban cán sự lớp tạm thời, có thể tới khoa dự bị đại học của Ngũ Châu, đều là tinh anh của các trường khác, các em cũng là

những nhân tài tương lai của tổ quốc muốn rèn luyện bản thân từ bây giờ, đến đây đi, đến tham gia chọn ban cán sự đi, thầy yêu dân chủ, thầy muốn cho mỗi học sinh đều có cơ hội công bằng! Mỗi người đều có cơ hội làm ban cán sự lớp a! Nhưng, đại diện khoa, thầy sẽ phải xem xét thành tích trước khi gặp các em, thầy sẽ đích thân tuyển ra từng người đại diện khoa, buổi chiều thầy sẽ công bố danh sách đại diện khoa trước, chuyện này phải để thầy làm rồi!”

“Dạ!” Mọi người đồng thanh hô.

“Còn nữa, thầy cũng muốn các học sinh làm khảo sát, bình thường các em có thích làm cái gì, có thể ghi ra hết nga, tới Chủ nhật lại là lễ đón học sinh mới của Ngũ Châu chúng ta, lễ hội long trọng nhất mỗi năm nga, thầy hi vọng khoa dự bị đại học 1018 chúng ta có thể trở hết tài năng trong lễ đón học sinh mới này a!” Thích Hán Lương nói.

“Vâng ạ!” Mọi người cao giọng hô.

“Được rồi, tan học!” Thích Hán Lương phát phát tay.

Các học sinh rầm rầm đứng lên.

“Thầy chủ nhiệm này của chúng ta hình như có chút bất đồng, rất có cá tính, tớ nghĩ thầy mới trở về từ nước ngoài.” Nhã Nghiên nói với Hải Nhạc.

“Chắc vậy đi, tóm lại, thầy giảng bài thật sự rất khôi hài, không cứng nhắc, hơn nữa, trông thầy nhìn rất hiền lành, hòa đồng với học sinh rất nhanh.” Hải Nhạc nói.

“Hải Nhạc, không biết vì sao, tớ cảm thấy ánh mắt của thầy dừng trên người cậu hơi lâu, không biết cậu có cảm thấy được không.” Nhã Nghiên nói.

“Không có đi, tớ không có cảm giác được.” Hải Nhạc thề thốt phủ nhận.

Cô cũng không cảm thấy ánh mắt thầy dừng lâu trên người cô, cho dù nhìn cô nhiều một chút, vậy thì cũng không nói lên cái gì a, có thể là bởi vì thầy từng gặp cô một lần trước đây mà thôi, có cảm giác quen quen với tò mò đi, cô cũng cảm thấy như vậy, đối với thầy giáo lái xe thể thao này, cô cũng rất tò mò.

Mà lũ con gái khác ở bên cạnh cũng đang hăng hăng lú lú.

71. Chương 36: Anh Ôm

Lặng lẽ trở lại Tạ gia ngừng xe xong, Hải Nhạc cũng không tỉnh lại, hần tự tay đẩy, vậy mà cũng chẳng thể đánh thức nàng.

Hần đành phải mở cửa xe, bế nàng lên (a), thật không ngờ nàng coi vậy mà lại nhẹ như lông hồng.

Tại sao lại nhẹ như vậy? Rõ ràng nhìn nàng khá hơn a? Tạ Thư Dật nhíu nhíu mày.

La mẫu nghe thấy tiếng xe mà chạy ra, nhìn thấy Tạ Thư Dật lại ôm Tạ Hải Nhạc, há to miệng đứng đó.

Cho đến khi Tạ Thư Dật đi đến bên cạnh bà, bà mới nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, tiểu thư làm sao vậy?”

Tạ Thư Dật thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Đang ngủ.”

“Vậy, để tôi tới ôm cô đi.” La mẫu nói.

“Không cần, tôi ôm đi, bà ôm không nổi.” Tạ Thư Dật nói, sau đó ôm Hải Nhạc đi vào trong nhà. (xạo)

La mẫu nhìn bóng lưng hắn rời đi, cao hứng chỉ biết xoa xoa tay, có phải thiếu gia trước kia trở về đây? Cậu ấy lại ôm tiểu thư a, lại không cho bà ôm a!

Bà lau lau lệ quang nơi khóe mắt: “Thiếu gia a, cậu không biết cậu như vậy, mới đúng là tiểu thiếu gia tôi yêu thương a.”

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đặt Hải Nhạc đặt ở trên giường, kéo xuống áo khoác choàng trên người nàng, cái khăn tay vuông nàng còn cầm trong tay, hần tự tay kéo ra, thật không ngờ, nàng lại nắm quá chặt, không rút ra được, hần đành phải chịu thua.

Sau đó, Tạ Hải Nhạc lại mở miệng than thở nói: ” Tạ Thư Dật, ta chán ghét ngươi, ta chán ghét ngươi, chán ghét!” Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, giận tím mặt, đang muốn phát hỏa, lại thấy Hải Nhạc lật người, ngủ tiếp, hần không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, thì ra, nàng đang nói nói mớ, mà hần mới thiếu chút nữa sẽ giận dữ vì lời nói mớ của nàng nói mớ.

“Xú nha đầu, nằm mơ cũng nói chán ghét tôi, xem lần sau tôi chỉnh cô thế nào!” Miệng hần đã từng nói, làm cho nàng chán ghét hần hận hần, không phải là mục tiêu hần vẫn cần cù chăm chỉ theo đuổi sao? Vì sao khi thật sự nghe nàng nói như vậy, trong lòng hần, vì sao lại giống như đổ cái bình ngũ vị thế này?

Hần khó chịu đắp chăn cho nàng, sau đó nhanh chóng rời đi phòng ngủ của nàng, gần đến cửa, hần nhin không được dừng lại quay đầu nhìn nàng một cái, sau đó nhẹ nhàng mở cửa.

“Đình linh” Một trận tiếng đồng hồ báo thức kêu tỉnh Tạ Hải Nhạc đang ngủ say, nàng xoay người ngồi dậy, lộn xộn rời giường đứng lên, chuẩn bị đi rửa mặt, lên lớp.

Nàng nhìn quần áo trên người, mới nhớ vẫn là Chủ nhật, lại nặng nề đổ xuống giường.

Sau đó, nàng nhớ tới mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, vậy, làm sao nàng trở lại phòng ngủ, lên tới cái giường này?

Nàng ngây ngẩn cả người.

Đứng lên chuẩn bị sửa sang lại chăn gối, khi nàng vén chăn lên, nhìn đến cái khăn tay kẻ ô vuông kia, đó là đồ của hần.

Nàng kinh ngạc đưa tay cầm cái khăn cẩn thận nhìn một lúc, thất thần một hồi lâu.

Thật lâu sau, nàng thở dài một hơi, sửa soạn chỉnh tề, đi đến đầu cầu thang, thật không ngờ lại nhìn thấy người bình thường giờ này không thấy bóng dáng vẫn còn ở trên giường ngủ ngon Tạ Thư Dật, bây giờ đang mặc quần áo ở nhà ngồi ở trên sofa.

72. Chương 36: Thứ Gì Càng Độc Sẽ Càng Đẹp

“Trời ạ, chủ nhiệm chúng ta thật đẹp trai! Tao thật may mắn được xếp vào khoa dự bị đại học 1018 a!”

“Đúng vậy a, tao cũng vậy, có thầy giáo đẹp trai như vậy, đọc sách khổ bây giờ cũng hết khổ rồi, có thể mỗi ngày nhìn thấy soái ca a.”

Trong mắt đám nữ sinh ứa ra màu hồng, nước miếng cũng muốn chảy đầy đất.

“Ai da, chỉ sợ thầy giáo không thể nào yêu lũ học trò chúng ta đi, như vậy nếu trên trường biết, sẽ có nguy cơ mất việc luôn a.” Đột nhiên có người phản bác.

“Đi chết đi!” Có người quăng sách vào cô.

“Đừng đánh tao, tao chỉ nói đúng sự thật!” Có người ôm đầu né ra.

“Nhưng, Ngũ Châu được xưng là học viện nhiều soái ca mỹ nữ nhất, e là chắc tụi mày vẫn chưa nhìn thấy tứ đại thiên vương Ngũ Châu đi, nếu tụi bay thấy được ban người bọn họ, phỏng chừng Thích thầy trong lòng tụi bay cũng không phải là một soái ca duy nhất.” Đột nhiên lại có nữ sinh bà tám nói.

Sau đó, là một mảnh tiếng hít không khí thật to.

“Chẳng lẽ, mày từng nhìn thấy tứ đại thiên vương, chết tiệt, sao tao có thể quên tứ đại thiên vương chứ?” Có người kêu to.

“Tạ Thư Dật, Sở Lâm Phong, Long Đế Uy, Hứa Chí Ngạn, nghe nói tất cả đều là người thừa kế của tứ đại gia tộc gì đó, đẹp trai muốn chết luôn! Anh tao là đại nhị, nói đến tứ đại thiên vương thì chuyện gì cũng biết, tụi mày nghe chưa? Nghe nói năm ngoái có người vì Tạ Thư Dật tự sát nữa kìa, cô bé kia chạy lên trên lầu, nói là Tạ Thư Dật mà không nói yêu cô ta, cô ta sẽ đi tự sát, nhưng mà, Tạ Thư Dật nói thế nào, tụi bay có biết không?” Bà tám thừa nước đục thả câu, dừng lại không nói.

“Nhanh lên, nhanh lên, hần nói cái gì?” Mọi người sốt ruột.

Bạn gái mê tám nói từ từ: “Hần nói, muốn tôi nói yêu cô? Nằm mơ! Muốn chết thì đi chết! Đừng làm phiền tôi!”

“A?” Tất cả nữ sinh đều trợn mắt há mồm.

Thật không ngờ, Thư Dật ca ca đã vậy còn quá vô tình!? Hứa nhả Nghiên không nhịn được rùng rợn một cái.

Xem ra việc này hẳn là sự thật, đây là tác phong từ trước đến nay của hần, ai cũng đừng mơ uy hiếp được hần! Tạ Hải Nhạc cúi đầu cười khổ.

“Thật đáng sợ! Loại nam sinh này, đáng sợ!” Có người vuốt ngược nói.

“Đáng sợ còn ở phía sau kìa, sau đó cô gái kia không có nhảy đi xuống, nhưng mà, từ đó về sau, cô lại không đến trường học nữa, nghe nói Tạ Thư Dật đem chuyện cô gái này trình lên ban giám hiệu, cô gái đáng thương, cứ thế mà bị chuyển trường luôn!” Bà tám nói.

“Tại sao phải như vậy a? Không nói yêu cô ta coi như xong, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt, khiến cho người ta rời đi đây? Thật là!”

“Tạ Thư Dật, là người đẹp trai nhất trong tứ đại thiên vương, nhưng cũng là người vô tình nhất, nếu ai chọc giận hần, cũng đừng nghĩ tiếp tục ở lại Ngũ Châu này! Ai, không người nào dám chọc đại ma đầu này đâu, nhưng hần càng như vậy, người thương hần lại càng nhiều, mày nói có phải bây giờ người ta đều là cuồng ngược a, tao cũng không hiểu sao nữa.” Bé tám nói.

“Không phải là cuồng ngược, mà là bởi vì, thứ gì càng độc sẽ càng đẹp, mọi người nhìn thấy bề ngoài mỹ lệ, mà không để mắt đến bên trong vẻ ngoài mỹ lệ đó tất cả đều là độc dược, có vài người không tin, cho là có thể biến đổi độc tố, không tiếc lấy thân thử độc, cho nên, một đám trúng độc chết thảm.” Hải Nhạc đột nhiên mở miệng nói.

“Thật uyên bác a? Người nói thật sâu sắc nha.” Có nữ sinh nói.

Hải Nhạc mỉm cười, không nhắc lại.

Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc, cô lần đầu tiên phát hiện, cô gái này có thể nói ra những lời nói uyên thâm như thế, vậy nội tâm của cô hẳn là cũng không nhu nhược yếu đuối như cô biểu hiện thế kia!

73. Chương 37: Ca Ca Thật Thương Muội Muội

Thấy nàng xuống lầu, Tạ Thư Dật liếc nàng một cái, ánh mắt lại chuyển qua sách vở để trên đầu gối, ngón tay vẫn lật liên tục.

Hải nhạc chần chừ, chậm rãi đi tới cạnh bàn ăn, La mẫu đang chuẩn bị bữa sáng.

“Thư Dật, Hải Nhạc, tối hôm qua đi chơi có vui không?” Tạ ba ba vừa xuống lầu vừa mở miệng hỏi.

Hai người đều không trả lời, nhất là Hải Nhạc, lại càng xấu hổ.

“Ồ, hai đứa này, chẳng lẽ tối qua chơi không vui sao?” Tạ ba ba nghi ngờ hỏi.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nói: “Cũng bình thường, chưa gọi là vui.”

“Vậy Hải Nhạc thì sao? Có thấy chơi vui không?” Đi theo phía sau Tạ ba ba, mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Cũng được.” Hải Nhạc nói.

“kể lại xem các con có chuyện gì thú vị?” Mẹ Hải Nhạc hứng thú hỏi.

“Không có chuyện gì.” Nàng nói, len lén nhìn Tạ Thư Dật một cái.

La mẫu ở bên cạnh nói thêm: “Lão gia, phu nhân, tối hôm qua tiểu thư đi chơi về rất mệt, đều là thiếu gia bế đi lên lầu, làm ca ca thật thương muội muội a.”

“Cái gì?” Hải Nhạc, mẹ Hải Nhạc, còn có Tạ ba ba gần như đồng thanh.

Tạ Thư Dật tức giận nhìn La mẫu một cái, “Ba” đóng laptop lại.

“La mẫu, thật không ngờ bà cũng là một người miệng rộng, ai cho bà nhiều chuyện?” Hấn mở miệng lạnh lùng nói.

“Thiếu gia, tôi không nhiều chuyện a, tôi chỉ nói đúng sự thật.” La mẫu cẩn thận nói.

Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc nhìn nhau cười.

Mà Hải Nhạc, vẫn đứng một bên.

Làm sao có thể a? Không thể nào? Hấn bế nàng lên trên lầu?

Nàng bất giác nhìn về phía Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng đang nhìn nàng, thấy nàng nhìn hấn, hấn bĩu môi, hừ lạnh một tiếng.

“Ca ca thương yêu muội muội, con không phải nói là đương nhiên sao? Vậy tại sao lại xấu hổ chứ?” Tạ ba ba cười trêu chọc con trai.

“Là đương nhiên, cho nên mới bế nó lên lầu, cũng không có gì kỳ quái.” Tạ Thư Dật trên mặt có phần không nhin được, nói.

Hải Nhạc cúi đầu, trong lòng đột nhiên xẹt qua một trận cảm giác khác thường, cái loại cảm giác này đến rất nhanh mà đi cũng thật mau, nàng chưa kịp bắt lấy, đã biến mất.

“Mọi người ăn mau, ăn mau đi.” Mẹ Hải Nhạc vui vẻ nói.

Bữa sáng kia, vào miệng mọi người ăn đều biến thành những vị khác thường.

Giống như, có thêm cái gì, mất đi thứ gì.

Rất nhanh, ngày nhập học đã tới, bọn tân sinh Hải Nhạc phải lên trường trước thời hạn đăng kí tham gia học quân sự.

Thật không ngờ Hải Nhạc lại học cùng một ban với Hứa Nhã Nghiên, dù sao gia đình hai người cũng là chỗ quen biết, lại có chút quen trước, liền bắt đầu thân cận.

Huấn luyện quân sự kết thúc, hai người đứng ở ngoài cổng trường chờ gia đình đến đón, Nhã Nghiên vẫn tìm đề tài trò chuyện cùng Hải Nhạc, nhưng Hải Nhạc nhiều lắm chỉ trả lời vài câu, cũng không nói quan điểm của mình, Hứa Nhã Nghiên bỗng mở miệng hỏi nàng: “Hải Nhạc, bạn có biết Thư Dật ca ca có người yêu chưa?”

74. Chương 37: Cách Xa Hấn Một Chút

Buổi sáng cứ như vậy mà qua, buổi chiều, chọn ban cán sự lớp, có một nam sinh tên là Trình Tranh, mà Nhã Nghiên luôn luôn làm lớp trưởng ở Thần Phong cũng đánh thua hấn ba phiếu, thành lớp phó, về phần những cán sự lớp khác, Hải Nhạc tuyệt không chú ý, trước nay cô đều cúi mũi lặng lẽ đọc sách, không để ý tới sự vụ bên mấy người đó.

Cuối cùng, Thích Hán Lương công ba danh sách đại diện khoa, điều khiến Hải Nhạc bất ngờ là, cô lại là đại diện ban Văn!

“Thầy ơi, em có thể từ chối không ạ?” Hải Nhạc hỏi Thích Hán Lương.

Thích Hán Lương kinh ngạc nhìn cô, sau đó lắc lắc đầu, nói: “Không thể, thầy không nhận lời từ chối của em, thành tích ngữ văn của em là tốt nhất trong tất cả các học sinh, em là chọn lựa thích hợp nhất.”

Hải Nhạc đành phải từ bỏ, cô không muốn làm đại diện khoa gì đó, cô chỉ muốn lẳng lặng đọc sách thôi.

Tan học, Nhã Nghiên cùng Hải Nhạc đi ra khỏi phòng, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu: “Tạ Hải Nhạc!”

Hải Nhạc nhìn lại, là Thích Hán Lương.

“Lão soái, có chuyện gì không ạ?” Cô bình thản hỏi. (Tớ không biết chỗ này đúng không, tại trong qt là “lão suất” thì chính nó rồi, tức là “đẹp trai” ấy, chế lại từ từ “thầy” tức “thầy giáo” ấy, nhưng mà Nhạc Nhạc sao lại to gan đột xuất thế này cơ chứ!!! Cho nên tớ cũng không biết ầu nhazzzz!)

“Vì sao em không muốn làm đại diện khoa?” Thích Hán Lương hỏi.

“Không muốn, em không thích.” Hải Nhạc nói.

“Nga, vì sao không thích?” Thích Hán Lương hỏi.

Hải Nhạc ngẩn ra.

“Em chỉ muốn yên lặng đọc sách.” Cô nói.

“Nha.” Mắt Thích Hán Lương lóe lóe sáng.

Sau đó, hắn nhìn hai bé tiểu nữ sinh, nói: “Hai người các em về nhà, thầy không ngại đưa các em một quãng.” Thích Hán Lương chủ động mời.

Không đợi hai tiểu cô nương mở miệng trả lời, đã có người lạnh lùng nói: “Anh không ngại, tôi ngại, bọn họ có người tới đón, có người đến đưa, không phiền anh lo lắng.”

Hải Nhạc nhìn lại, là Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn.

“Xú tiểu tử, từ đâu đến? Muốn tán gái, năm nhất năm hai năm ba Đại học còn nhiều kia kìa! Chạy tới khoa dự bị đại học làm cái gì?” Tạ Thư Dật nói, hắn trừng mắt nhìn nam nhân vừa mới nói không ngại đưa Hải Nhạc Nhã Nghiên về, trực giác nói cho hắn biết, người nam nhân này có chút quen mặt.

“Thư Dật ca ca, người này là thầy chủ nhiệm của bọn em Thích Hán Lương, anh hiểu lầm rồi, thầy Thích đây là Tạ Thư Dật, anh trai của Hải Nhạc”. Hứa Nhã Nghiên giải thích.

Thích Hán Lương nhìn Tạ Thư Dật, giật mình cười: “Nga, cậu chính là Tạ Thư Dật? Gặp mặt thật không bằng nghe danh a.”

Tạ Thư Dật nhíu mày: “Anh có ý gì?”

Hắn không phải là người ngu ngốc, vừa nghe đã có thể nghe ra người này khiêu chiến đầy mùi thuốc súng.

“Cậu không nhớ rõ? Thật là quý nhân hay quên a, chúng ta từng gặp qua một lần, ở trong đêm tối, cậu để một cô gái xinh đẹp tại ven đường, tôi lên tiếng bắt bình giùm một chút, Tạ Thư Dật, thì ra cậu chính là Tạ Thư Dật?” Thích Hán Lương ôm ngực nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật rất cục nhớ ra, thì ra là hắn!

Hắn lạnh lùng nhìn Thích Hán lương, đưa tay kéo Tạ Hải Nhạc qua.

“Thầy giáo thì thế nào? Thầy giáo có thể mượn cơ tiếp cận học trò ngây thơ không hiểu chuyện sao?” Tạ Thư Dật mỉa mai.

“Thầy giáo tiếp cận học sinh nói công việc cũng là chuyện đương nhiên, sao cậu có thể nói là mượn cơ tiếp cận chứ? Cậu Tạ Thư Dật à, xem ra, cậu rất có thành kiến với thầy giáo a!” Thích Hán Lương vẫn ôm ngực, lạnh lạnh nói.

“Không, không phải tôi có thành kiến với thầy giáo, mà là anh, tôi sợ anh là cái loại thầy giáo khoác da người nhưng thật ra là sói kìa.” Tạ Thư Dật nói.

Hứa Chí Ngạn đứng bên cạnh vừa nghe Tạ Thư Dật nói như thế, hách nhất đại khiêu, không rõ vì sao hấn lại cảm ghét Thích Hán Lương này đến vậy, thấy Thích Hán Lương trầm mặt xuống, hấn nhanh chóng sẽ mở miệng, nhưng Tạ Hải Nhạc lại mở miệng trước hấn.

“Em cảm thấy, Thích thầy không phải là loại thầy kia, anh nói hơi quá đáng rồi.” Hải Nhạc ôn nhu mở miệng nói.

Dù sao lần trước hấn từng nhiệt tình giúp đỡ cô, lần này Tạ Thư Dật cố tình gây sự, cô tuyệt không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thích Hán Lương vừa nghe cô nói như vậy, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Đến phiên Tạ Thư Dật giận tái mặt, hấn âm trầm liếc Hải Nhạc một cái.

“Phải không? Em cảm thấy hấn không phải cái loại thầy giáo kia, em lập tức chắc chắn như vậy?”

“Đúng vậy, thầy không phải.” Hải Nhạc vẫn không sợ chết trả lời.

Trong mắt Tạ Thư Dật hiện lên tia giận dữ, nhưng hấn rất nhanh nén tức giận xuống, kéo Hải Nhạc thật mạnh, nói: “Đi thôi!”

Hải Nhạc quay đầu, lễ phép đúng mực nói với Thích Hán Lương: “Thưa thầy em về.”

“Thưa thầy em về.” Hứa Nhã Nghiên cũng mở miệng, nhanh chóng lời ca ca bước đi.

Bầu không khí mới vừa rồi, mùi thuốc súng thật dày a, tại sao Thư Dật ca ca lại muốn nói Thích thầy như thế a? Thật đúng là rất không đầu không đuôi rồi, chẳng lẽ, trước đây bọn họ từng kết thù gì sao? Hứa Nhã Nghiên thầm nghĩ trong lòng.

Tài xế đã chờ ở đây từ sớm, thấy hai người lại đây, cung kính mở cửa xe cho bọn họ.

Mới ngồi vào xe, Tạ Thư Dật liền mở miệng: “Về sau, cách xa ông thầy gì đó một chút!”

Hải Nhạc nhìn hấn một cái, nói: “Thầy đó là giáo viên chủ nhiệm kiêm thầy giáo giảng bài của tôi.”

Tạ Thư Dật vừa nghe, sắc mặt lại trầm xuống.

“Tốt nhất là cô nên cách xa hấn một chút, nếu để cho tôi thấy cô đi lại với hấn, cô cẩn thận đó!”

Trong lòng Hải Nhạc cũng là một trận tức giận, hấn thật là rất vô lý rồi! Ngay cả chuyện này cũng phải quản cô sao?

Nhưng, cô lại cố gắng giấu tức giận đi, nói đều đều: “Tôi sẽ không tiếp cận thầy, nhưng nếu thầy muốn tiếp cận tôi, tôi cũng không thể cự tuyệt, bởi vì, hấn là chủ nhiệm.”

Cô nghĩ cô nói đã đủ nhún nhường rồi, thật không ngờ, Tạ Thư Dật lại có thể nổi trận lôi đình, hấn chợt đưa tay, kéo mạnh cô đến trước mặt hấn.

“Chết tiệt, cô không thể cự tuyệt? Cái gì gọi là không thể cự tuyệt? Vậy nếu hấn mượn danh nghĩa giáo viên chủ nhiệm có mưu đồ gây rối với cô, cô cũng không nên cự tuyệt sao?” Lửa giận trong mắt Tạ Thư Dật đủ để thiêu chết cô.

Cầm bị hấn nắm chặt, Hải Nhạc nói chuyện thật sự khó khăn: “Thầy không phải người như vậy, thầy sẽ không.”

“Cô cứ tin tưởng hấn như vậy? Bằng cái gì cô có thể tin tưởng hấn như vậy chứ?” Tạ Thư Dật trợn to mắt hỏi cô.

Bằng cảm giác của tôi!” Hải Nhạc thật muốn hét to, nhưng thanh âm của cô vẫn thật dè dặt.

“Cảm giác của cô? Cô cảm thấy cảm giác của cô đáng tin sao? Tốt nhất cô nên chính miệng nói cho tôi biết, cô sẽ không tới gần hấn! Cũng sẽ không cho hấn có cơ hội tới gần cô!” Tạ Thư Dật âm trầm nói.

Nước mắt khuất nhục lưu chuyển trong mắt Hải Nhạc, hấn buộc cô thi vào Ngũ Châu, không phải là muốn khiến cho cô nghe lời không có ý nghĩ của chính mình cùng ý chí đấu tranh sao? Được, cứ như hấn muốn đi!

“Tôi sẽ không tới gần thầy! Cũng không cho thầy có cơ hội tới gần tôi! Anh hài lòng chưa?” Cuối cùng cô khàn giọng hô to, nước mắt cũng lăn xuống.

Tạ Thư Dật chăm chú nhìn cô chăm chăm, nhẹ tay mơn trớn gương mặt của cô, Tạ Hải Nhạc nghiêng mặt sang một bên, lại rước lấy tức giận của hắn, hắn xoay mặt cô qua, thô lỗ chà tay trên mặt cô: “Không được khóc, thu hồi nước mắt đáng giận của cô lại đi! Để tôi thấy nước mắt của cô chảy xuống nữa, tôi liền” “Không phải tôi muốn khóc, là chính nó muốn chảy xuống, anh cũng muốn đổ trên đầu tôi sao? Chẳng lẽ, ngay cả quyền lợi được khóc của tôi anh cũng muốn cướp đoạt sao? Ngay cả khóc tôi cũng không thể phải không?” Tạ Hải Nhạc oán hận nhìn Tạ Thư Dật.

Lòng của cô đang co nhanh, sau này cô ở Ngũ Châu sống cái dạng ngày thế nào hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, lòng của cô, lạnh như nước hồ thu.

Tạ Thư Dật giật giật môi, hắn rũ mắt xuống, cũng buông tay, sau đó mới nói: “Nhớ rõ cô vừa mới đáp ứng tôi!”

Tạ Hải Nhạc dùng hai tay che mặt, cúi đầu tựa trên đầu gối, nước mắt không ngừng chảy xuống, vì sao? Vì sao vận mệnh lại bất công với cô như thế, cô không nên bị hắn đối xử như thế, cô hắn nên sống ở dưới ánh mặt trời, không nên sống ở trong bóng ma của hắn a!

Trong lòng Tạ Thư Dật cũng phiền chán vô cùng, hắn tự tay lấy ra một miếng thuốc trong cặp, châm lên chậm rãi hút.

Thích Hán Lương xuất hiện, làm cho hắn có một loại nguy cơ chưa từng có, cái loại cảm giác này, giống như là có thứ gì đó thuộc về mình đang ở bị người khác mơ ước thậm chí có thể sẽ bị đoạt đi mất!

Hắn nhẹ nhàng nhả một vòng khói, không rõ loại cảm giác này rốt cuộc từ đâu đến lại vì sao mà đến, trong lòng hắn rất loạn rất loạn, nhưng lại không thấy rõ đầu dây tơ vò, tóm lại, hắn rất phiền, chưa bao giờ phiền như thế!

75. Chương 38: Cô Có Muốn Đi Hay Không!

Hải Nhạc thật không ngờ nàng lại hỏi như vậy, sửng sốt một lúc.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Hứa Nhã Nghiên, nàng bỗng nhiên giật mình, lẽ nào... Nàng thật sự không biết hắn có người yêu hay không.

“Nhã Nghiên hình như ca ca bạn biết nhiều hơn mình đó, mình cũng không biết anh ấy có người yêu hay chưa nữa.” Hải Nhạc nói.

“Nga.” Hứa Nhã Nghiên có chút thất vọng.

Cuối cùng, hai người đều được gia đình đến đón, Hải Nhạc ngồi ở trong xe, nhớ đến Nhã Nghiên vừa rồi lúc nói đến bốn chữ “Thư Dật ca ca”, trên mặt liền bừng sáng, đó là một loại ánh sáng mơ mộng.

Nàng thở dài một hơi, xem ra, Nhã Nghiên rất thích Tạ Thư Dật.

Chẳng qua, Tạ Thư Dật chưa hẳn thích Nhã Nghiên, trực giác của nàng cho biết Tạ Thư Dật sẽ không thích loại con gái như Nhã Nghiên, hắn chỉ có hứng thú với những cô gái vóc dáng siêu cấp, giống như cô gái trước đây bị nàng bắt gặp đang cùng hắn ân ái ái.

Từ khi nàng làm hư chuyện tốt của Tạ Thư Dật cùng cô gái kia, hắn không bao giờ mang con gái vào trong nhà nữa, thế nhưng, nàng phát hiện có lúc hắn nhận được mỗi cuộc điện thoại, sau đó đêm không về nhà ngủ, xem ra, đem chiến đấu trận địa chuyển ra bên ngoài rồi.

Tạ Hải Nhạc nghĩ như vậy, trên mặt cũng đỏ ửng.

Ai da, không có việc gì nhớ những thứ này làm chi? Nàng ôm khuôn mặt đang nóng rần, ở trong lòng âm thầm mắng bản thân mình.

Kỳ thực, từ sau sinh nhật của Nhã Nghiên, tuy đúng là Tạ Thư Dật với nàng một bộ làm như không thấy, nhưng mà, cũng không tìm nàng gây phiền toái, kỳ lạ cùng nàng chung sống hòa bình đến bây giờ, đúng thật là một kỳ tích.

Đợi vài ngày sau, hắn cũng phải nhập học, khoa dự bị đại học của nàng cùng một giáo khu với hắn, điều này làm cho nàng có chút lo lắng, nàng vẫn còn sợ hãi ở cùng một trường với hắn, với nàng thật là một thử thách, điều đó có nghĩa là, tự do của nàng càng ngày càng ít.

Ôi, không có cách nào khác, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, khẩn cầu ông trời có thể làm cho nền hòa bình tiếp tục duy trì và phát huy.

Về đến nhà, không ngờ Tạ Thư Dật cũng đang ở nhà, hắn liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục làm bộ như không thấy nàng, Hải Nhạc cũng chẳng lên tiếng, thay giày rồi bước lên lầu.

“Ê!”

Nghe thấy một tiếng “ê”, nàng kinh ngạc quay đầu lại, là kêu nàng sao?

Nàng do dự nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

“Đế Uy và Lâm Phong nói ngày mai đi cắm trại, cô có đi không?” Tạ Thư Dật nói.

“Cho tôi đi cùng?” Tạ Hải Nhạc nghi ngờ.

“Là bọn họ muốn cô đi! Không phải tôi muốn cô đi! Bọn họ nhờ tôi hỏi cô thử xem! Cô có muốn đi hay không!” Tạ Thư Dật nói.

Đó là bằng hữu của hắn, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng tiếp xúc với hắn ngoài phạm vi cho phép, càng miễn bàn là tiếp xúc với bằng hữu của hắn, tuy rằng con cháu của tứ đại gia tộc đều là bằng hữu, nhưng, nàng vẫn luôn tự giác loại trừ bản thân mình ra khỏi phạm vi ấy, hôm nay, bọn họ đột nhiên mời nàng, vậy có nghĩa là gì?

“Tôi đi.” Nàng gật đầu “Mà, cắm trại dã ngoại, sẽ có mấy con gái đi?”

“Cô yên tâm, không phải chỉ có một mình cô!” Tạ Thư Dật thô lỗ nói.

“Nga, vậy tôi phải chuẩn bị những gì?” Hải Nhạc hỏi.

“Có đồ leo núi và giày leo núi không? Mang theo áo lạnh mặc ban đêm, còn lại cô khỏi cần lo! Bọn họ sẽ chuẩn bị!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng...tôi không có.” Hải Nhạc kiên trì.

76. Chương 38: Múa Rất Đẹp

Lễ đón học sinh mới rất nhanh sắp tới, bên lớp Hải Nhạc Nhã Nghiên đã sớm chuẩn bị xong tiết mục lớp cô muốn biểu diễn, Nhã Nghiên từng thấy Hải Nhạc lên đài biểu diễn múa cổ điển ở Thần Phong, từng ở Thần Phong chấn động một thời a, vì thế, cô xúi Hải Nhạc cũng lên một tiết mục, Hải Nhạc không chịu, nhưng Nhã Nghiên tự ý báo lên rồi, vì vinh dự khoa a, kỹ thuật nhảy của Hải Nhạc nhất định có thể làm cho người ta kinh diễm! Nhất định có thể làm cho Hải Nhạc thành tiêu điểm toàn bộ tiệc tối!

Mà Thích Hán Lương thấy tên cô, lập tức chọn tiết mục múa của cô cùng một tiết mục song ca khác.

Để đến khi Hải Nhạc biết mình có tiết mục phải diễn, hơn nữa đã thông qua ban giám hiệu, đành phải bất chấp khó khăn nhận lấy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mỗi ngày ở nhà luyện tập, cũng tự mình đi chọn trang phục và trang sức dùng để khiêu vũ, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi gió đông.

Mà khi Tạ Thư Dật biết cô lại có một tiết mục múa, hần cười nhạt, hần không cho rằng cô có thể biểu diễn ra cái tiết mục gì tốt, cho tới bây giờ một bộ nhất như chuột ấy, cô lên đài đi không bị dọa ngốc đã tốt lắm rồi. (khinh người quá đáng nhazzzz)

Nhưng, ở trong tiệc tối lễ đón học sinh mới, nhìn thấy Hải Nhạc đứng trước đài, hần mới phát hiện hần có bao nhiêu sai lầm!

“Xin mời bạn Tạ Hải Nhạc khóa 1018 biểu diễn cho mọi người một điệu múa cổ điển “ Ái liên thuyết ”, điệu múa này xuất phát từ bài “Ái liên thuyết” của Chu Đôn Di thời Đại Tống, chủ yếu thể hiện hoa sen mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lơ, mời mọi người thưởng thức.”

Theo tiếng MC giới thiệu, Hải Nhạc mặc áo cổ trang phấn hồng, trên đầu búi kiểu tóc cổ đại, xinh đẹp như cô công chúa cổ đại cao quý! Cô đi hai chân trần từ từ bước lên trên đài, theo tiếng nhạc vang lên, điệu múa của cô, mới lên đài đã tới vài động nhẹ nhảy lên không trung, làm mọi người xem trợn mắt há hốc mồm!

Theo khúc vũ, cô khi thì xoay tròn, khi thì xoay người cúi xuống, khi thì cong chân ra phía sau ngang cùng đỉnh đầu, tất cả đều là những động tác rất khó, nhưng cô lại múa liền mạch lưu loát nước chảy mây bay sinh động đẹp đẽ, như cánh hồ điệp nhẹ nhàng bay lượn giữa từng bụi hoa y lượn, như tinh linh không nhiễm nhân gian khỏi lửa, trên mặt cô khi thì mang theo nụ cười tươi xinh đẹp, khi thì lại là u buồn như mơ, cặp mắt kia, ánh mắt linh động, trong lúc nhìn quanh lấp lánh sinh huy, thật sự là nụ cười duyên dáng xinh đẹp, đôi mắt đẹp này, kỹ thuật nhảy tuyệt vời tuyệt luân phẳng phất như cô tiên bay lượn, chủ đề trong bùn mà không nhiễm bùn được điệu múa thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cũng làm cho mọi người tựa như bị mê hoặc đi vào trong mộng cảnh nhìn cô tiên tử như si như say.

Tạ Thư Dật cũng xem choáng váng, xem ra, hần thật không thể giải thích cô em gái này rồi, hần thật sự không ngờ rằng, điệu múa của cô sẽ có thể rung động lòng người như thế, mà người của cô, cũng đẹp như một cô tinh linh nhằm cõi nhân gian!

Hần từng buộc chính tứ dờ ánh mắt không nhìn cô nữa, nhưng, hần không làm được, ánh mắt không chịu sự khống chế của hần nhìn cô trên đài không chớp mắt.

Hần thậm chí thăm nghĩ trong lòng, địa quay khúc vũ này của cô, hần nhất định phải lấy tới tay!

Tạ Hải Nhạc ở trên đài múa một động tác cuối cùng kết thúc điệu múa, tiếng vỗ tay reo hò không ngừng vang lên quanh cô, cô tạo nhã đứng lên, hành lễ với khán giả sau đó đi xuống đài.

“Quá tuyệt vời! Hải Nhạc, quá tuyệt vời! Một điệu nhảy này, có thể làm cho cậu một bước thành danh ở Ngũ Châu này đó nha!” Nhã Nghiên ôm cô vừa lắc vừa nói.

“Vậy à?” Hải Nhạc mỉm cười, cô cũng không muốn một bước thành danh gì tại Ngũ Châu, cô chỉ muốn múa thật tốt điệu múa này mà thôi.

Lúc này, Thích Hán Lương đã tới, hần mỉm cười nhìn Hải Nhạc, cho cô một cái ôm khích lệ: “Tạ Hải Nhạc, kỹ thuật nhảy của em, gần như có thể làm cho vũ công chuyên nghiệp tự biết xấu hổ, em không tham gia ngành nghệ thuật, sẽ tổn thất cho giới vũ đạo một đóa hoa tuyệt thế.”

“Thầy quá khen ạ.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

Bỗng nhiên, Thích Hán Lương cảm nhận được một cỗ ánh mắt tràn ngập hàn ý, hần nghiêng đầu, nhìn thấy Tạ Thư Dật đang âm thầm nhìn hần, ánh mắt của hần, như sói âm hiểm bí thương cùng hung ác trầm lắng.

77. Chương 39: Cẩm Trại dã ngoại

“Không có?” Tạ Thư Dật do dự một chút.

“Nhất định phải mặc cái đó sao? Không thể mặc như bình thường được?” Tạ Hải Nhạc dè dặt hỏi.

“Tùy cô.” Tạ Thư Dật nói.

“Àn, vậy ngày mai lúc nào đi?” Hải Nhạc hỏi.

“Tôi sẽ gọi cô!” Tạ Thư Dật trừng mắt liếc nàng, “Nào có dài dòng như vậy?”

“Nha.” Hải Nhạc kêu nho nhỏ một tiếng, thè lưỡi, đi lên lầu.

Động tác nghịch ngợm vô tình của nàng, làm cho Tạ Thư Dật không nhận được sau khi nàng lên lầu mỉm cười.

Mà Hải Nhạc, cũng thầm mong đợi ngày mai đến nhanh lên một tí.

Sáng sớm thứ hai, Tạ Thư Dật quả nhiên gọi điện thoại, gọi nàng nhanh chóng thức dậy, sau khi thu xếp mọi thứ, Tạ Hải Nhạc đi theo hần cùng Hứa Chí Ngạn, Long Đế Uy, Sở Lâm Phong cùng đến chỗ hẹn.

Hải Nhạc cuối cùng cũng được gặp toàn bộ người thừa kế của tứ đại gia tộc trong truyền thuyết, Chí Ngạn nàng đã sớm biết, nhưng vẫn chưa từng gặp qua Long Đế Uy và Sở Lâm Phong, quả nhiên đều là cực kỳ xuất sắc hiếm có, vô cùng anh tuấn, và quý khí bẩm sinh làm cho bọn họ đứng ở nơi nào cũng như hạc giữa bầy gà, mà bên người bọn họ đều có một cô gái, cũng đều là mỹ nữ khó gặp.

Hải Nhạc quan sát bọn họ, mà ánh mắt bọn họ cũng luôn dừng lại trên người Hải Nhạc, nhất là mỹ nữ bên cạnh bọn họ, con mắt xoay tròn hướng di chuyển trên người nàng.

“Đây, chính là muội muội nhà ta, Tạ Hải Nhạc.” Tạ Thư Dật hướng về phía mọi người giới thiệu Hải Nhạc.

Sau đó vị soái ca mặt nhỏ, ánh mắt sâu thẳm vươn tay về phía nàng đầu tiên: “Chào bé Hải Nhạc, anh là Lâm Phong ca ca của em đây.” Hần nhìn cô gái bên cạnh tết hai bím tóc rối, nói “Cô ấy tên là Minh Hi Ca, người luôn thích bám đuôi anh.”

Cô gái tết hai bím vốn đang cười thân thiện với Hải Nhạc, vừa nghe hần nói như vậy, chống nạnh la hần: “Người nói ai là người luôn thích bám đuôi a! Người muốn chết a! Người nghĩ rằng ta nguyện ý đi theo người a, nếu không bởi vì gia gia, ta mới lười lại đây! Hừ!” Nàng gắng sức khinh bỉ Sở Lâm Phong.

Hải Nhạc tức thì liền yêu mến cô gái trong sáng vui vẻ tên Minh Hi Ca này.

Lúc này, một vị soái ca cao to khuôn mặt ngăm đen, mày rậm xen vào tóc mai cũng đưa tay ra cho Hải Nhạc: “Anh là Long Đế Uy, rất hân hạnh được biết em.” Nói xong, hần lại nghiêng qua Tạ Thư Dật liếc mắt một cái, “Có muội muội xinh đẹp như vậy, bây giờ mới chịu giới thiệu cho chúng ta, ta phát hiện người không phải keo kiệt bình thường nha, sợ chúng ta sẽ ăn nàng sao?”

Hải Nhạc lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Đế Uy ca ca, anh đúng là thích đùa a.”

Huynh muội Hứa gia cũng đã đi tới.

“Hải Nhạc, đã lâu không gặp.” Hứa Chí Ngạn vươn tay.

Hải Nhạc nhẹ nhàng bắt tay với hần một chút: “Chí Ngạn ca ca.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi.” Tạ Thư Dật sốt ruột ở bên cạnh thúc giục.

Ngay sau đó, mọi người lên xe, xuất phát về phía núi Phượng Hoàng.

Đi tới chân núi, bọn họ đem xe để ở bãi đỗ xe chỗ quản lý du lịch, chuẩn bị bắt đầu leo núi.

Hải Nhạc phát hiện bản thân mình mang sai giày, nàng không nên đi đôi giày này, bàn chân không hề phòng chọn giày thể thao, hơn nữa đế giày rất cứng, đối với nàng loại này chưa từng có tiền hành sang tên việc làm thêm động người mà nói, đi lên đường tới một chết đi, đáng lý ngày hôm qua nàng hẳn là phải đi mua một đôi chuyên dùng để leo núi.

78. Chương 39: Cường Hôn

Hần nhíu mày với Tạ Thư Dật, sau đó hần dán sát bên tai Hải Nhạc nhẹ nhàng nói: “Hải Nhạc, đêm nay em rất đẹp, đẹp đến không giống người thường, mà như là một cô tiên vậy.”

Lại ngẩng đầu đối diện với Tạ Thư Dật, trong mắt Tạ Thư Dật dĩ nhiên là đờ đờ sát khí, giống như hận không thể dùng ánh mắt khắc trên người hắn mười bảy lăm tám đao, hơn nữa, hai tay hắn nắm chặt thành quyền trong mắt phun lửa giận chậm rãi đi về bên này.

Kiss Kiss Kiss

Bỗng nhiên, Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy Thích Hán Lương ra, cũng mỉm cười lễ phép nói: “Sao được vậy ạ, thầy quá khen rồi.”

Trong mắt Thích Hán Lương tia thất vọng, nhưng rất nhanh chợt lóe rồi biến mất, hắn khôi phục giọng điệu của thầy giáo nói với học trò: “Hải Nhạc, cực khổ, em đem về vinh dự rất lớn cho khoa chúng ta a.”

“Sao được thế, thầy quá khen.” Hải Nhạc vẫn cứ nói mấy chữ này, ” Thưa thầy, em xin phép đi thay áo.”

“Đi đi.” Thích Hán Lương nói.

“Tớ đi với cậu.” Nhã Nghiên nói.

“Không cần, cậu cứ tiếp tục đi xem diễn, tớ cũng không cần người giúp.” Hải Nhạc nói.

Cô vội vã bước ra cửa hông của hội trường, cô muốn trước tiên đi toilet rửa mặt, múa một thân mồ hôi, thật không thoải mái.

Cô mở ra cửa toilet, bên trong không có một bóng người, đứng ở trước gương, vốc nước lên mặt một chút, đang chuẩn bị rửa mặt.

“Tạ Hải Nhạc!” Đột nhiên truyền đến một tiếng hô rét lạnh triệt tận xương tủy.

Cô kinh ngạc quay đầu.

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn cô.

“Anh tới đây làm gì?” Tạ Hải Nhạc phòng bị hỏi.

Sắc mặt Tạ Thư Dật đột nhiên trở nên cực kì khó coi, ánh mắt cũng lạnh đủ đông cứng cô, Hải Nhạc không tự chủ được rùng rợn một cái.

“Tạ Hải Nhạc, cô lại dám để cho hắn hôn cô?” Tạ Thư Dật nhả từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng, “Hôm trước cô hứa với tôi như thế nào?”

“Ai hôn tôi? Anh đang ở đây nói hươu nói vượn gì đó?” Tạ Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu.

“Cô còn muốn giả bộ phải không? Tôi chính mắt nhìn thấy Thích Hán Lương hôn cô!” Tạ Thư Dật lớn tiếng quát.

Không có, anh hiểu lầm rồi, hắn chỉ nói tôi rất đẹp, xinh đẹp giống như tiên tử thôi.” Hải Nhạc vội vàng giải thích, không giải thích thử xem, quỷ mới biết tên hỗn thế ma vương này lại muốn làm ra cái gì với cô đây?

“Vậy sao? Hắn chỉ nói là cô rất đẹp? Đẹp như tiên?” Tạ Thư Dật không hề chớp mắt nhìn Hải Nhạc, thuận tay khóa ngược cửa toilet, chậm rãi đi về phía Hải Nhạc.

Hải Nhạc cảm thấy ánh lửa trong ánh mắt kia của hắn, hoàn toàn khác lửa giận trước đây, bên trong lại lóe một ánh sáng như dã thú thèm khát con người!

Hải Nhạc không khỏi lui về phía sau, nhưng cô có thể chạy đi đâu?

“Anh... anh... anh muốn làm cái gì?” Cô chống hai tay ở trên bồn rửa tay, hoảng sợ hỏi.

Tạ Thư Dật dùng sức kéo caravat ném xuống đất, vừa cởi khuy áo vừa cười lạnh: “Cô nói thử xem?” Hormone nam tính bị kích thích, thấy hắn vừa tháo caravat vừa cởi khuy áo, lại còn xắn tay áo sơ mi, trong lòng Tạ Hải Nhạc không khỏi dâng lên cảm giác không ổn, không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, cô đành phải run giọng nói: “Đừng tới đây! Anh lại đây, tôi liền...” Cô còn chưa nói hết ba chữ “kêu người tới” ra khỏi miệng, Tạ Thư Dật lập tức dùng tốc độ cực nhanh giam cô vào trong lòng hắn, dùng cái miệng của hắn lấp kín miệng cô.

Khi cảm nhận được độ ẩm làn môi hắn, Tạ Hải Nhạc một trận trời hoa đất chuyển, hắn có biết hắn đang làm cái gì không?

Sao hắn có thể làm như vậy với cô? Đây chính là nụ hôn đầu của cô đó! Cô muốn giữ lại cho đến khi người cô yêu xuất hiện mới trao ra. Mà khi Tạ Thư Dật điện quang hỏa thạch đụng môi của cô, phảng phất có một dòng điện đánh thẳng toàn thân của hắn, Tạ Thư Dật cũng ngây người, đây là cảm giác lúc lần trước hắn làm hô hấp nhân tạo cho cô à, lần này lại tới nữa. Lúc này, khi hắn nhìn thấy Thích Hán Lương khiêu khích hôn má trái của cô, một cỗ tức giận chạy tán loạn trong cơ thể hắn, làm cho hắn cơ hồ có một loại xúc động muốn giết người. Chết tiệt, tên đó mà cũng dám hôn cô? Phải biết rằng, trước giờ ngay cả hắn cũng còn chưa từng hôn cô! Tên Thích Hán Lương đó làm sao có thể? Không, đóa hoa sen cao quý này, chỉ có hắn mới có thể thân cận, chỉ có hắn mới có thể đùa giỡn nhúng chàm, những người khác, chỉ có thể đứng xa xa nhìn! Khoảnh khắc đó, hắn đang muốn nổi điên xông lên, hắn muốn giết Thích Hán Lương, thật không ngờ, cô lại đẩy Thích Hán Lương ra vội vàng chạy đi, hắn phần nộ theo đuôi cô đến đây, hắn muốn chất vấn cô, tại sao đã hứa với hắn không tới gần Thích Hán Lương, mà lại cho Thích Hán Lương hôn cô trước mặt mọi người?

Thật không ngờ chuyện hắn tận mắt nhìn thấy, cô lại dám thề thốt phủ nhận, nói người nam nhân kia chỉ khen cô xinh đẹp mà thôi, cô đang khiêu chiến cực hạn của hắn sao?

Hắn nhất định phải đánh mông cô một trận mới có thể làm cho cô hiểu, cô nói dối có bao nhiêu lỗ nhưng, nghe thấy cô nói muốn gọi người đến, hắn gần như là không chút nghĩ ngợi, chiếm hữu đôi môi cô.

Không, không phải như thế, hắn cũng không muốn hôn cô! Hắn chỉ muốn đánh mông cô một trận, cho cô học ngoan một chút, cho cô hiểu được đàn ông thế nào không thể tới gần càng không thể chạm vào! Nhưng, làm sao lại biến thành như vậy? Đầu óc Tạ Thư Dật hỗn loạn một mảnh.

Có lẽ, vì hormone nam tính quá nhiều, làm ma đói trong cơ thể hắn, mới khiến cho hắn làm ra loại hành vi qua xúc động này?

Hắn theo bản năng muốn buông cô ra, nhưng, tiếp xúc đến làn môi ẩm áp ướt át của cô, hắn lại thấy không muốn rời đi mặc kệ cái gì cũng không quản, nếu Thích Hán Lương có thể hôn cô, hắn cũng có thể! Vì thế, hắn mang theo một chút thô bạo liếm môi của cô, thật mềm, thật ngọt, mang theo một cỗ hương bạc hà thơm ngát! Loại mùi thơm này, làm cho hắn say mê hết sức! Hắn có thể cảm giác được toàn thân của cô đều đang run run, chết tiệt, kỳ thật hắn cũng đang run run, hắn cũng không phải chưa từng chạm qua nữ nhân, nhưng, ở trước mặt cô, hắn lại ngốc giống như trai tân chưa từng có chạm qua nữ nhân vậy, hắn chìm đắm trong cái loại cảm giác bẽ bàng trong mây này, trước đây, cho tới bây giờ chưa từng có cô gái nào có thể gây cho hắn cảm giác thần kỳ như vậy. Hắn không khỏi muốn xâm nhập càng sâu, đầu lưỡi hắn tìm tòi, nhưng mà, cô lại gắt gao cắn chặt răng, không cho hắn có cơ hội thâm nhập, Tạ Thư Dật có chút phát hỏa, hắn trừng phạt bằng cách cắn cắn môi cô.

Hải Nhạc chịu không nổi đau, nức nở há miệng ra, Tạ Thư Dật nắm lấy cơ hội thừa dịp cô mở miệng mà vào, hắn quấy trong khoang miệng mềm mại ẩm ướt của cô, cũng có ý đồ muốn bắt được cái lưỡi thơm tho của cô.

Mà Hải Nhạc vì đầu lưỡi Tạ Thư Dật xâm nhập, đầu óc đã trở nên trống rỗng, khái niệm hôn của cô chỉ dừng lại ở môi chạm môi, không biết đầu lưỡi đối phương có thể đưa vào trong miệng của mình, một loại cảm giác chua và ngọt không thể nói rõ xen lẫn vào nhau, làm cho hai mắt cô vốn đang mở thật to chậm rãi nhắm lại.

Tạ Thư Dật cảm thấy biến hóa của cô, hắn càng ôm cô chặt hơn, cúi đầu đối khát dùng sức hấp thụ nước ngọt trong miệng cô, cô thật sự rất ngọt, đẹp quá, mềm mại quá! Là hương vị tuyệt vời hắn chưa từng hưởng qua trước nay, hắn cơ hồ có một loại xúc động muốn một ngụm nuốt cô vào trong bụng.

Hắn không biết một môi ở trong miệng cô quấy trở ra một tình triều mãnh liệt, thẳng đến khi nhiệt độ trên người hai người đều tăng cao, Tạ Thư Dật đã không đủ chỉ có một nụ hôn rồi, tay hắn, lặng lẽ phủ lên đầy đả của cô, nơi đó, vừa đủ cho hắn một tay nắm giữ, hắn thật sự yêu cực kỳ cái loại cảm giác này, lực đạo trên tay hắn không tự chủ được tăng thêm một chút, điên cuồng vuốt ve cô, mà tay trái lại nắm thật chặt bờ eo thon nhỏ không xương của cô, làm cho cô càng thêm gần sát dục vọng cháy bỏng cuồng nhiệt của hắn.

Trời ơi, hắn chưa từng khát vọng một cô gái như giờ khắc này, cũng chưa từng giống như giờ phút này, muốn yêu thương một cô gái, lòng tràn đầy ý nghĩ chính là muốn thương cô thật tốt, yêu cô, không, hắn thậm chí nghĩ gắp gạo dán chung một chỗ với cô, dung hợp cùng một chỗ thật sâu... Hải Nhạc rất cực bởi vì Tạ Thư Dật điên cuồng đoạt lấy, giật mình tỉnh lại từ trong nụ hôn mê say, cô bắt đầu giằng co, bàn tay không bị Tạ Thư Dật giam cầm hung hăng xé rách gấu áo trước của hắn, dùng móng ngón tay giữa hung hăng bấm vào trong thịt hắn.

Nhưng, sự giãy dụa của cô lại đụng chạm trực tiếp nhất đến dục vọng của Tạ Thư Dật, làm cho dục vọng của hắn càng thêm bành trướng, càng thêm khát vọng! Hắn không khỏi rên rỉ, hắn muốn, hắn thật muốn, hắn thật sự muốn cô! Hắn không để ý Hải Nhạc đang giãy dụa, xé rách quần áo trên người Hải Nhạc, mà bàn tay phải lộn xộn kia, từ trên đời xuống, xuyên qua quần của cô, chạm rai phủ lên mảnh đất trước nay chưa từng có người vượt ve qua của Hải Nhạc, nơi đó, nở nang và đầy đặn, như một quả vải mọng nước, chỉ cần lột lớp vỏ kia ra, là có thể ăn vào quả vải ngọt ngào trơn bóng, vì thế, hắn điên cuồng muốn lột ra lớp bảo hộ cuối cùng kia của cô, dùng sức xé rách, chỉ nghe quần lột Hải Nhạc vang lên tiếng bị xé rách.

Hải Nhạc dùng hết tất cả khí lực, mới thoát ra khỏi nụ hôn làm người ta hô hấp không thông của hắn, nước mắt như hoa lê đầm mưa (hoa đào trong mưa), cô nức nở kêu to: “Tạ Thư Dật, không được! Tôi xin anh!” Cô không khỏi anh anh òa khóc.

Tiếng khóc tuyệt vọng của cô rốt cuộc cũng kéo về lý trí bị vây trong trạng thái điên cuồng của Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật kinh ngạc nhìn Hải Nhạc đang khóc sưng khuôn mặt nhỏ nhắn, buông tay của mình ra.

Mà Hải Nhạc dùng sức đẩy hắn ra, trốn ra khỏi lồng ngực của hắn.

Tạ Thư Dật mông lung nhìn Hải Nhạc, hắn vừa mới làm cái gì? Sao hắn có thể làm như vậy? Vừa rồi hắn lại thiếu chút nữa làm chuyện mất lý trí với Hải Nhạc ư?

Tạ Thư Dật không thể tin nhìn tay mình, bàn tay này, mà lại xém xé nát đồ lót người ta, đây là hắn sao? Sao hắn có thể giống một tên lưu manh làm ra loại chuyện bình thường hắn khinh thường nhất đây chứ?

Hải Nhạc phẫn hận nhìn Tạ Thư Dật, sao hắn có thể dùng loại thủ đoạn này, ở đây khi dễ cô? Nụ hôn đầu của cô, cô giữ lại để trao cho nam nhân mình ngưỡng mộ, mà cứ thế bị hắn cướp đi như vậy! Càng quá đáng là, hắn còn sờ soạng thân thể cô trước nay chưa từng bị người ta đụng chạm, thậm chí thiếu chút nữa đã xé nát đồ lót của cô! Hắn cướp lấy nụ hôn đầu của cô, đó là cô thứ vô cùng trân quý cô giữ lại cho người mình yêu tương lai! Ác ma này! Cô muốn rửa hắn đi chết đi! Trong lòng Hải Nhạc vô cùng thống khổ, lòng của cô đã sắp tan nát. Lửa giận khôn cùng làm cho cô không chút nghĩ ngợi giơ tay lên.

“Ba!” Một tiếng vang thanh thúy vang lên, thật mạnh dừng ở trên mặt Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật kinh ngạc ôm mặt, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Hải Nhạc sẽ đánh hắn?

“Tạ Thư Dật, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh!” Hải Nhạc ôm mặt, mở cửa toilet ra, lập tức xông ra ngoài.

Tạ Thư Dật không tự chủ được đuổi theo, Hải Nhạc chạy trốn thật nhanh, xoay người một cái hắn đã không thấy bóng cô rồi, nhưng tiếng khóc bi thương của cô vẫn còn đang quanh quẩn bên tai hắn.

Hắn làm cái gì? Hắn rốt cuộc đã làm cái gì?

Cô là người hắn ghét nhất từ nhỏ, ở trên đời này, hắn hận nhất hai người, một người là Mẹ Hải Nhạc, một người chính là cô, nhưng mà, vì sao? Hắn lại hôn một cô gái hắn đã hận đã chán ghét từ nhỏ, hắn lại còn thiếu chút nữa muốn cô. Tạ Thư Dật ôm đầu suy nghĩ, ngồi xổm trên mặt đất, thật lâu sau mới đứng lên.

Cô sẽ đi thế nào? Có thể chạy ra ngoài trường học hay không? Nếu chạy ra, cô sẽ về nhà thế nào? Đêm nay là hắn chờ cô tới, nếu cô cứ vậy mà đi ra ngoài, trên người không có gì cả, ngay cả tiền bắt taxi cũng không có.

Trong lòng hắn có chút lo lắng, lại có chút áy náy, sải bước đi ra ngoài.

Tạ Hải Nhạc khóc chạy ra bên ngoài trường học, cô muốn về nhà, cô không muốn sống ở chỗ này nữa. Bỗng nhiên sau lưng truyền đến một trận tiếng la: “Hải Nhạc, Hải Nhạc, đợi anh với!”

79. Chương 40: Muội Muội Của Ta, Để Ta Phụ Trách!

Rất nhanh, nàng lộ ra sự chệnh lệch cùng mọi người, nàng không đi nhanh được, mặc dù đã rất cố gắng sai bước, nhưng vẫn theo không kịp bọn họ.

Hứa Chí Ngạn thấy nàng cố hết sức như vậy, cố ý chậm bước lại đợi nàng, cũng thường kéo nàng một phen.

Hứa Nhã Nghiên cười nhạo ca ca: “Ca ca, em mặc kệ, anh kéo Hải Nhạc mà không kéo em, anh cũng không thương muội muội em đây gì hết, em mặc kệ.”

“Hải Nhạc đi chậm a, anh chỉ giúp cô ấy một chút.” Hứa Chí Ngạn nói.

Đột nhiên, Long Đế Uy cũng lên tiếng trêu chọc: “Chí Ngạn, muội muội của ngươi còn có ý kiến nữa à, cũng đúng, muội muội của mình không lo, đi lo muội muội người ta, hơn nữa, Hải Nhạc lại có ca ca mình ở đây, ngươi muốn đi đoạt muội muội của hắn, phỏng chừng hắn ngoài miệng không nói, chỉ sợ trong lòng mất hứng rồi đấy chứ, ngươi không nhìn thấy cái khuôn mặt kia vẫn thối nãy giờ đấy sao?”

“Đế Uy ngươi ăn no không có việc gì làm phải không! Bớt xả lên người ta a! Người ta thương nó, đâu có liên quan gì tới ta a? Hừ hừ, ngươi còn lấy ta trêu đùa nữa, cẩn thận nắm đầm của ta a!” Tạ Thư Dật nóng nảy lên tiếng.

Sở Lâm Phong cười lên ha hả: “Ngươi xem, ngươi xem, hắn thật sự mất hứng rồi kìa, Chí Ngạn a, ngươi cần cẩn thận nắm đầm của hắn không phải Đế Uy, chỉ sợ là ngươi a!”

Hắn và Long Đế Uy cùng nhau cười như điên.

Hứa Chí Ngạn liếc Tạ Thư Dật, nói: “Thư Dật tại sao có thể là người dễ giận như vậy chứ? Hơn nữa, hắn biết ta thương muội muội này, cũng không phải giống ta thương muội muội cái loại kia... Thương a, hắn vẫn đều hiểu được rõ ràng.”

Lời nói của Hứa Chí Ngạn, làm cho tiếng cười của Sở Lâm Phong cùng Long Đế Uy từ từ dừng lại.

Tạ Thư Dật nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, tức giận nói: “Làm sao mà ta biết ngươi thương nó không giống như ngươi thương muội muội người chứ? Kỳ quái!”

Hứa Chí Ngạn không ngờ hắn sẽ mỉa mai, xấu hổ một chút.

Hắn chán ghét Hải Nhạc, mới có thể quên mất cuộc nói chuyện của hai người bọn họ ở sinh nhật Nhã Nghiên rồi, cũng đúng, với cái tính tình kia, làm sao có thể nhớ rõ chuyện có liên quan tới Hải Nhạc chứ? (nhầm, nhầm, nhầm, nhớ kĩ là đằng khác, giả ngu thôi)

Hứa Chí Ngạn lập tức thoải mái, cười cười nói: “Ta còn tưởng ngươi có biết, không biết cũng không sao, ta cũng vẫn quan tâm Hải Nhạc như vậy, dù sao hôm nay là lần đầu tiên nàng cùng chúng ta đi ra ngoài chơi, ngươi làm ca ca mà lại bỏ lơ nàng, vậy để ta tới quan tâm Hải Nhạc đi.”

Tạ Hải Nhạc cúi đầu đi đường, nghe thấy bọn họ đối thoại với nhau, trong lòng của nàng lại ảm ảm bất an. (chuẩn bị bị túm...)

“Ngươi nói ta bỏ lơ nó? Vậy ý ngươi là trách cứ ta đây làm ca ca mà lại vô trách nhiệm phải không? Tốt lắm, ngươi lấn sang một bên, muội muội của ta, để ta phụ trách, ngươi đi quan tâm muội muội của chính ngươi đi thôi.”

Nàng bỗng nghe được Tạ Thư Dật nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn nói vậy là có ý gì? Ý là hắn bắt đầu quan tâm nàng sao?

Bây giờ hắn càng ngày càng trở nên cổ quái, trong đầu của hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Nàng sắp nhìn không thấu suy nghĩ của hắn rồi.

Mà lúc đó Tạ Thư Dật cũng quét mắt về phía nàng, khi ánh mắt của hai người chạm nhau, Tạ Thư Dật gạt mình, lập tức hung ác trừng nàng một cái, hừ lạnh một tiếng, vươn tay ra cho nàng: “Ngu ngốc, lại đây!”

“Nha.” Hải Nhạc theo bản năng cũng đưa tay ra, chần chờ đi về phía hắn.

Bởi vì tầm mắt rời đi mặt đất, nàng không nhìn tới một cục đá lồi ra dưới chân, một cước đạp lên, nàng sợ hãi kêu một tiếng, liền ngã xuống khe núi dưới chân.

80. Chương 40: Thiếu Gia, Bị Sao Vậy?

Cô vừa quay đầu lại nhìn, là Hứa Chí Ngạn.

Hứa Chí Ngạn thở hổn hển chạy về phía cô.

“Anh đang chuẩn bị đi xem tiết mục của em, không ngờ lại gặp em đã chạy ra từ chỗ hội trường bên kia, kêu em em cũng không đáp.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Thật xin lỗi, em không có nghe thấy.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Đi, Hải Nhạc, sao em lại khóc? Có chuyện gì vậy?” Hứa Chí Ngạn nhìn thấy cô nước mắt giàn giụa, hoảng sợ.

“Không có gì.” Tạ Hải Nhạc nhanh chóng lau lau mặt, cho Hứa Chí Ngạn một khuôn mặt tươi cười, “Hồi này em cũng không có thấy anh, nghĩ chắc anh không có đến.”

“Thật xin lỗi, vốn muốn tới xem em diễn, nhưng tại trong nhà có chút việc, cho nên mới tới trễ, sao thế, em biểu diễn xong chưa?” Hứa Chí Ngạn lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, em đã biểu diễn xong rồi.” Hải Nhạc đáp.

Mặt Hứa Chí Ngạn đầy thất vọng chán chường.

“Hải Nhạc, em chuẩn bị đi đâu vậy?” Hứa Chí Ngạn tò mò hỏi.

“Em chuẩn bị về nhà, Chí Ngạn ca ca, anh có thể đưa em về nhà không ạ?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

Hứa Chí Ngạn đương nhiên vui mừng khôn xiết: “Tất nhiên, rất vui được giúp đỡ.”

Hắn nhanh chóng lái xe tới ra, ngay tại lúc Hải Nhạc sắp lên xe Hứa Chí Ngạn thì cô thoáng nhìn thấy Tạ Thư Dật đã sắp đuổi tới, cô vội vã ngồi vào xe Hứa Chí Ngạn, giục hắn: “Chí Ngạn ca ca, mau đi thôi!”

Hứa Chí Ngạn khởi động xe, nhanh như chớp phóng về phía trước. Hứa Chí Ngạn liếc kính chiếu hậu một cái, đạp phanh một chút lại nói: “Hình như anh nhìn thấy Tạ Thư Dật.”

“Kệ anh ta! Chí Ngạn ca ca, kệ anh ta đi, anh cứ chạy về phía trước, nếu anh ta trách anh, anh cứ tìm em.” Tạ Hải Nhạc vội vàng nói.

Hải Nhạc thấy bóng dáng Tạ Thư Dật ngày càng xa, thẳng đến khi xe chạy ra khỏi trường học, mới không thấy bóng dáng của hắn.

Hứa Chí Ngạn nhìn Hải Nhạc một cái, phát hiện cô đã khóc đến sưng đỏ mắt, hơn nữa, hình như môi cũng sưng lên.

Không phải là Tạ Thư Dật động thủ đánh cô chứ? Mặt của cô hồng hồng, môi cũng phồng, là đánh cô sao? Trong lòng Hứa Chí Ngạn một trận lo lắng.

“Hải Nhạc, em lại cãi nhau với anh em?” Hắn hỏi.

Hải Nhạc nhìn ngoài cửa sổ, không hề hé răng.

“Kỳ thật anh của em đúng là một người mặt ác tâm thiện, tính tình hắn cứ quái đản như vậy đó, lần trước em bất cẩn ngã xuống nước, hắn còn gấp hơn bất kì ai, nghĩ cũng không thèm nghĩ đã nhảy xuống theo em, hắn chỉ làm bộ hung ác thôi, có lẽ, dù tợn là một lớp tự vệ làm màu của hắn, em rộng lượng tha thứ hắn là được.” Hứa Chí Ngạn nói.

Hải Nhạc không khỏi cười khở, rất nhiều chuyện, chưa tới phiên người ngoài nói, hẳn là cái dạng người gì, cô rõ ràng nhất!

Nhất là hẳn đối xử với cô như hôm nay, cô hận không thể giết chết!

“Em yên tâm, nếu hẳn cứ quá đáng, bọn anh sẽ nói hẳn, muội muội của tớ phải đối xử thật tốt mới đúng.” Hứa Chí Ngạn nói.

Thấy Hải Nhạc vẫn không hé răng, Hứa Chí Ngạn đành phải dời đi những chủ đề khác, mục đích là muốn chọc Hải Nhạc cười, nhưng làm sao Hải Nhạc cười nổi, chuyện xảy ra đêm nay quá mức bất ngờ, đến bây giờ vẫn đang kinh hồn táng đảm đây.

Hứa Chí Ngạn thở dài một hơi, không tiếp tục cố gắng nữa, Tạ Hải Nhạc còn thanh lãnh (trong sáng nhưng lạnh lùng) hơn hẳn tưởng a.

Thế thì... chuyện hẳn muốn hỏi cô nhất, có nên mở miệng hỏi không ta? Hẳn nhịn không được lại quay đầu nhìn Tạ Hải Nhạc đang cúi đầu trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì một cái.

Hay là cứ hỏi đi.

“Hải Nhạc, anh nhớ anh từng cho em số điện thoại của anh, sao tới giờ em cũng không gọi cho anh thế?”

Hải Nhạc ngẩng đầu nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, nói: “Thật xin lỗi, em không cẩn thận rửa sạch nó mất rồi.”

“Nga?” Hứa Chí Ngạn thập phần thất vọng, cho tới bây giờ hẳn chưa từng cho số điện thoại của tớ cho người con gái nào, nhưng cô lại không thèm quan tâm rửa sạch nó như vậy?!

“Nga, không sao, bằng không, em cho anh số điện thoại của em được không? Sau này anh sẽ gọi cho em?” Hứa Chí Ngạn vẫn không nhụt chí.

Hải Nhạc nhìn hẳn một cái, hiện tại thì Hứa Chí Ngạn với cô cũng tương đối quen thân, cho hẳn điện thoại không phải là không được, nhưng vừa nghĩ tới những lời Tạ Thư Dật đã nói, phỏng chừng hay là thật ra hẳn muốn nói cô muốn bám vào Hứa Chí Ngạn? Cô vốn không có loại ý nghĩ này được không? Vẫn là không nên tiếp tục rước lấy phiền toái vào người thì tốt.

“Thật xin lỗi, ngay cả số điện thoại của em em cũng không nhớ rõ, trước giờ em cũng không nhớ số điện thoại của mình.” Hải Nhạc nhẹ nói.

“Vậy à?” Hứa Chí Ngạn lại thất vọng lần nữa, cô thật sự không nhớ rõ, hay là không muốn nói cho hẳn biết?

Hẳn thật muốn hỏi ra miệng, nhưng nhìn đến bộ dạng mềm mại đáng yêu kia của cô, chắc hẳn cô sẽ không gạt người, có thể là cô thật sự không nhớ, nghĩ vậy, trong lòng hẳn lại bình thường trở lại.

Đưa Hải Nhạc về Tạ gia, Hứa Chí Ngạn vào nhà uống một tách trà rồi cáo từ, Hải Nhạc trở về phòng ngủ của mình, cô mệt mỏi ngã trên giường.

Mẹ và ba lại đi ra ngoài tham gia một cái lễ khởi công một hạng mục quan trọng gì đó, đau khổ trong lòng cô không có một người nào, không có một lời nào có thể nói hết!

Hải Nhạc anh anh òa khóc.

Cô cầm hận Tạ Thư Dật, cô cầm hận! Cô phải làm sao mới có thể thoát khỏi hẳn đây? Phải làm sao mới có thể?

Khóc đến mệt lả, cô nằm lỳ ở trên giường nặng nề ngủ.

Sau khi cô ngủ không bao lâu, trong bóng tối, cửa phòng ngủ của cô phát ra một tiếng “két” nhỏ rồi im lặng, một bóng đen chợt hiện ra bước vào, chậm rãi đi tới trước giường của cô.

Tạ Thư Dật nhìn về mặt khi ngủ của cô, trên mặt vẫn còn mang theo nước mắt, tim của hẳn, vậy mà lại đột nhiên co rút đau đớn. (đột nhiên???)

Chuyện đêm nay, phải giải thích thế nào? Hẳn muốn giải thích với cô, nhưng mà, phải giải thích thế nào đây?

Hắn lẳng lặng nhìn cô, cũng chẳng biết qua bao lâu, cho đến khi cô lật người một cái, sợ cô mở mắt một cái nhìn thấy hắn, hắn hoảng hốt nhưng vẫn lặng yên rời khỏi phòng ngủ của cô.

Tạ Hải Nhạc nhìn mình trong gương, mới phát hiện môi lại bị sưng lên, đoán chừng là bị hắn cắn nát.

Bộ dạng thế này, làm sao có thể đi ra ngoài gặp người ta?

May mà hôm nay là Chủ nhật, không phải đi đến trường.

Nhớ đến nụ hôn tối hôm qua kia, cô lại xem xấu hổ và giận dữ muốn chết, ác ma này! Sau này phải đối mặt với hắn như thế nào?

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa vang lên: “Tiểu thư, đã trễ thế này, sao chưa xuống dưới ăn điểm tâm?”

“Nga, sẽ.” Cô trả lời theo bản năng.

Hắn đang ở dưới sao? Cô không muốn nhìn thấy hắn!

“Vú La... uhm... anh ta đang ở dưới sao?” Cô không nhận được hỏi một câu.

“Hình như thiếu gia vẫn chưa rời giường.”

Vẫn chưa rời giường? Tốt lắm, cô mau mau đi xuống ăn bữa sáng rồi chạy lên.

Cô lập tức xuống lầu, ngồi xuống ăn điểm tâm, ăn được một nửa, thật không ngờ hắn lại thản nhiên xuống lầu đến nơi, tay Tạ Hải Nhạc tay run lên, cái muối múc cháo bị cô trượt tay thả vào trong nồi “đông” một phát, may mà không phỏng tay.

Nhìn thấy hắn, cô một chút thèm ăn cũng không có, chờ Tạ Thư Dật ngồi vào chỗ của mình đối diện cô, cô lập tức đứng lên, rời khỏi bàn ăn, “rầm rầm” chạy về trên lầu.

Tạ Thư Dật sắc bén nhìn ra vài chỗ cắn bị thương trên miệng cô, đang muốn mở miệng hỏi, làm sao nghĩ đến hắn vừa mới ngồi vào chỗ của mình, cô lại đứng lên bỏ chạy!

Tạ Thư Dật âm u nhìn cô đóng lại cánh cửa kia, nện một quyền thật mạnh ở trên bàn cơm.

Kỳ thật trong lòng hắn vốn có chút áy náy đối với cô, thậm chí nghĩ tới đi gặp cô nói xin lỗi, phải biết rằng, hắn lớn như vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng nói ba chữ “tôi xin lỗi” với bất cứ ai! Nhưng, cô đã không cho hắn cơ hội, hơn nữa nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy quỷ vậy! Cái này bảo hắn làm sao không tức giận đây?

Kẻ không biết tốt xấu, không cần nói xin lỗi với cô, không phải cô còn tát hắn một cái sao? Lớn thế này, vẫn chưa có người nào đánh hắn, cô là người đầu tiên! Chết tiệt, hắn biết mình làm sai rồi, cũng không so đo với cô một cái tát kia, hơn nữa còn từng nghĩ muốn đi gặp cô nói xin lỗi, nhưng, cô thể hiện ra bộ dạng này, nhìn thấy hắn giống như là nhìn thấy một đồng đại tiện hắn đúng là nén giận thật tốt!

Càng nghĩ càng tức, hắn gạt cái bát trước mặt xuống đất “ba” một tiếng.

Vú La nghe thấy tiếng vang, hoảng hốt vội vàng chạy tới.

“Thiếu gia, bị sao vậy?”

“Không có gì, không cần thận làm rớt bát xuống dưới đất.” Hắn giống như không sao cả đứng dậy, “Sáng nay không thèm ăn, tôi không muốn ăn.”

81. Chương 41: Ngâm Nước

“Không!” Tạ Thư Dật hoảng sợ nhào lên muốn chộp nàng lại, bởi vì hắn biết nàng không biết bơi, từ nơi chỗ cao như thế này mà ngã xuống, đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào!

Nhưng, hắn không chụp được tay nàng, trơ mắt nhìn nàng rơi xuống.

Hải Nhạc!

Ông trời của ta! Hải Nhạc!

Tất cả mọi người không ngờ rằng đột nhiên sẽ xảy ra tai nạn này, sợ tới mức thét chói tai loạn thành một đoàn.

Tạ Thư Dật nhớ cũng không nhớ cởi ra cái ba lô lớn sau lưng, buông người nhảy xuống theo!

Hứa Chí Ngạn thấy hần nhảy xuống, hần cũng không nói hai lời ném ba lô, nhảy xuống theo.

Vì thế, còn lại Lâm Phong cùng Đế Uy cũng liên tiếp nhảy xuống.

Tạ Thư Dật nhảy xuống khe suối nhìn thấy Tạ Hải Nhạc ở cách đó không xa chìm chìm nổi nổi giầu dựa, trái tim hần gần như muốn nhảy ra cổ họng.

“Đừng sợ! Tôi tới rồi! Cô chịu đựng a!” Hần hô lớn về phía nàng, cũng liều mạng hướng nàng bơi đi.

Khi thấy bọt nước phía bên nàng lại khôi phục yên tĩnh, nhịp tim của hần thiếu chút nữa đình chỉ, không khỏi kinh sợ hô to: ” Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc!”

Hần liều lĩnh lặn xuống nước, ở dưới nước hướng Hải Nhạc bên kia đi qua, hần rốt cuộc thấy được Tạ Hải Nhạc giống như một con búp bê vải không có sinh mệnh đang từ từ chìm xuống, hần nhanh chóng đập nước, ôm Hải Nhạc đang chìm xuống vào trong ngực sau đó dùng lực hướng trên mặt nước, rầm một tiếng, nổi lên khỏi mặt nước.

Ba nam nhân khác đang ở chung quanh tìm hần và Hải Nhạc, thấy hần ôm Hải Nhạc nổi lên mặt nước, thở dài nhẹ nhõm một hơi to, cả đám mang Hải Nhạc đã sớm hôn mê ra sức bơi vào bờ.

Bọn họ đặt Hải Nhạc nằm ngang trên bờ cỏ, Tạ Thư Dật ngăn lại động tác của mọi người, hần quỳ gối bên người Hải Nhạc, nói: “Ta làm cho!”

Sau đó, hần đan tay vào nhau dùng sức ấn ngực Tạ Hải Nhạc.

“Cô tỉnh lại cho tôi! Tỉnh lại cho tôi!” Hần vừa ấn thật mạnh vừa lớn tiếng rống.

“Người đừng vội, từ từ.” Long Đế Uy ở bên cạnh nói.

Theo động tác của hần, từng ngụm từng ngụm nước từ trong miệng Tạ Hải Nhạc phun ra.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng, nàng vẫn chưa tỉnh lại, tim Tạ Thư Dật lại bị treo lên lần nữa.

Hần đặt ngón trỏ ở trước mũi Tạ Hải Nhạc dò thử, hách nhất đại khiêu, giống như, không cảm thấy được hơi thở!

Bây giờ, không thể có bất kỳ trì hoãn nào nữa!

Hần dứt khoát dùng hai tay bành miệng Tạ Hải Nhạc ra, hần hít một hơi thật sâu, sau đó cúi người, miệng nhắm ngay miệng Hải Nhạc, chậm rãi thổi không khí trong miệng cho Tạ Hải Nhạc, lại hít vào, lại thổi cho nàng, lại hít vào, lại thổi, hần đều không chú ý tới lông mi Tạ Hải Nhạc đang rung rung nhẹ nhẹ. (cái này thuần túy là hô hấp nhân tạo nhazzzzz...)

Tạ Hải Nhạc rốt cục khôi phục thần thức, đầu đau quá a, giống như có cái gì còn đang chặn ngay miệng của nàng, nàng không nhìn được vượn lười liếm liếm, mềm mại mà trơn mịn, là cái gì? Nàng nghi hoặc bắt buộc chính mình mở to mắt. (còn cái này mới gọi là “thừa cơ gây vạ” ha ha ha...)

Đập vào mắt nàng là khuôn mặt anh tuấn phóng đại của Tạ Thư Dật, tóc trên trán hần ướt sũng đang nhỏ nước từng giọt, nước từ trên chóp mũi hần, lại đang nhỏ giọt trên mặt của nàng, mà ánh mắt của hần, giờ phút này đang nhắm chặt, cái miệng của hần... Tạ Hải Nhạc không khỏi phát ra một tiếng khàn khàn thét chói tai!

82. Chương 41: Đã Không Đau

“Thiếu gia, không được, sao có thể không ăn chứ? Bằng không, tôi bảo đầu bếp làm một phần tiramisu, đó là thứ cậu với tiểu thư đều thích ăn.” Vú La nói.

Tạ Thư Dật giật mình, tiramisu, cô cũng thích ăn nó sao? Sao hần lại không biết nhỉ? Thì ra, cô và hần mà vẫn có đồ ăn ưa thích giống nhau?

“Được rồi.” Hần lại ngồi xuống.

Tiramisu mới làm xong còn mềm xốp được hần đưa vào miệng, nghĩ đây cũng là đồ ăn cô thích, trong lòng hần đột nhiên đã tuôn ra một cỗ cảm xúc khó tả, như ngọt như chua, cứ quanh quẩn trong lòng hần không đi.

Trốn được chủ nhật, Hải Nhạc cũng không tránh được thứ hai, khi cô mới sáng sớm đã nhìn thấy Tạ Thư Dật ngồi trong cái xe đang mở ra của hần, cô theo bản năng rụt về.

“Bác Cương! Bác Cương!” Cô đứng ở trên bậc thang kêu, “Tối giờ chở con đi học rồi ạ.”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nói: “Không cần kêu, hôm nay bác Cương nghỉ, hơn nữa tôi đã nói với ông ấy, sau này tôi tự lái xe đến trường, nhân tiện chở cô đi cùng.”

Cái gì? Sau này hần muốn tự lái xe đến trường? Không ra đáng thiếu gia nhà họ Tạ nữa sao? Trong lòng Hải Nhạc một trận kinh hoàng.

“Nhanh lên! Đừng có lè mè nữa!” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn nhìn cô.

Tạ Hải Nhạc âm thầm cắn răng, ngồi lên xe của hần.

Cô thầm nghĩ trong lòng, sau này, cô nhất định cũng phải đi lấy bằng lái, nhờ mẹ mua cho cô một chiếc xe, sau đó cô sẽ tự lái xe đến trường. Dọc đường đi hai người không hề nói chuyện.

Thẳng đến khi đỗ xe vào bãi đỗ xe trong trường học, Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng hỏi: “Sao muốn trốn tôi?”

Tạ Hải Nhạc co lại một chút, cúi đầu nói: “Tôi không có trốn anh.”

“Còn không trốn? Nhìn thấy tôi thì giống như nhìn thấy quỷ? Còn không tính là trốn?” Tạ Thư Dật quát.

Hải Nhạc dè dặt cơn giận bùng phát đỉnh điểm trong lòng, trên đời này chỉ sợ không có ai vừa ngang tàng bạo ngược vừa không phân rõ phải trái như hần. “Cho dù tôi có trốn anh thì cũng là do anh ban tặng, ngẫm lại xem anh đã làm cái gì, vì cái gì tôi phải trốn anh? Anh lại còn tới hỏi tôi, tại sao tôi muốn trốn anh?”

Trên mặt Tạ Thư Dật hiện lên chút bai rồi, quả thật, tất cả đều là lỗi của hần, nhưng mà, cô vốn vô tội hay sao? Nếu cô không cho Thích Hán Lương ôm ấp áp áp, không cho Thích Hán Lương hôn cô, hần sẽ làm như vậy sao?

Tạ Hải Nhạc tự ý mở cửa xe, một tót đi về phía trước.

Đi ngang qua cái bồn hoa cực lớn và cây cổ thụ che trời bên cạnh bồn hoa trong trường, đột nhiên cô bị người ta kéo lại, cô biết là ai, không khỏi quay đầu phẫn hận trừng hần.

“Tạ Hải Nhạc, cô đang khiêu chiến với tôi sao?” Trong mắt Tạ Thư Dật lóe ra vài tia nguy hiểm.

Tạ Hải Nhạc buồn bã cười, sau đó, nhìn Tạ Thư Dật nói: “Tạ Thư Dật, xin anh nói lý một chút có được không? Tôi đang khiêu chiến với anh? Tôi nào có lá gan khiêu chiến với anh chứ? Tôi cũng đã trốn tránh bỏ chạy, tôi cũng đã bị anh đạp xuống đáy nước rồi, van xin anh, đừng tiếp tục giẫm lên lòng tự tôn của tôi! Để tôi giữ lại một tia tự tôn cuối cùng có được không? Nó là thứ duy nhất còn lại của tôi!” Tạ Thư Dật tức giận nhìn vài tia bi ai khẩn cầu trong mắt cô, tự tôn? Đến hai chữ “tự tôn” mà cô cũng lòi ra đây?

Hần lạnh lùng cười, cũng lãnh khốc nói: “Tự tôn là cái thá gì? Nó rất quan trọng đối với cô sao? Đáng tiếc, ở trong mắt tôi, tự tôn của cô không đáng được nhắc tới! Nếu cô tự nói mình đáng thương như vậy, nói tôi thành một tên ác nhân như vậy, vì cái gì tôi phải cho cô giữ lại đây?”

Hắn sắp bị cô chọc tức điên rồi, sau đó hắn dùng sức một cái, kéo cô kéo vào trong ngực của mình, lắc mình một cái, kéo cô đến sau lưng cây đại thụ, dồn toàn thân cô dán tại trên thân cây khô, Tạ Hải Nhạc hoảng sợ, toàn thân phát run, hắn lại muốn làm gì nữa đây?

Tạ Hải Nhạc há to miệng, nhưng vừa nghĩ tới đêm đó, cô cắn môi thật chặt, không cho mình hô ra tiếng.

Nhìn nỗi sợ hãi trong mắt cô, không biết tại sao, trong lòng Tạ Thư Sật sinh ra một tia thương tiếc như ẩn như hiện, thật sự là hắn bức cô quá mau sao?

Hắn nhìn cô thật sâu, sau đó, ánh mắt lại chuyển qua trên môi của cô, ở đó, môi của hắn từng lưu lại trần trọc nơi này.

Hắn còn nhớ rõ tư vị đôi môi cô, cùng với sự rung động đã gây ra cho hắn, hắn nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, đưa tay phải ra, lưng ngón tay cái chậm rãi lau qua làn môi của cô, sau đó, dừng lại tại miệng vết thương đã đông thành vết sẹo màu đen kia.

“Còn đau không?” Giọng nói của hắn khàn khàn chứa đựng ôn nhu mà ngay chính bản thân hắn cũng không ngờ được.

Hải Nhạc nhẹ nhàng xoay mặt không đối diện với hắn.

“Đã không đau.” Cô nói.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Không phải là còn muốn làm như lần trước chứ? Vừa nghĩ tới một đêm kia, toàn thân cô đều phát run lên.

Thấy cô run bần bật, cơn tức trong lòng Tạ Thư Dật đột nhiên không còn mãnh liệt như trước nữa, thì ra, cô vẫn còn quá sợ hắn. Tạ Thư Dật buông cô ra, xoay người vô thanh vô tức đi thẳng.

Tạ Hải Nhạc thiếu chút nữa toàn thân đều tê liệt ngã xuống đất.

Tạ Thư Dật vừa đi về phía trước vừa ảo não, bây giờ hắn càng ngày càng trở nên nhân từ rồi, trông cô sợ tới mức run như một chiếc lá rụng, hắn lại không đành lòng tiếp tục hù dọa cô nữa. Hắn đang bị cái gì vậy nè? Có thể dọa cô thành cái dạng này, khiến cô sợ hắn thành cái dạng này, mà sao lại không có một chút cảm giác thành công như trước đây?

Không phải hắn nói muốn làm cho cô hận hắn sao? Nhưng sao bây giờ đột nhiên dao động muốn bỏ đi ý niệm hận hắn trong đầu cô chứ?

Tạ Thư Dật, ngẫm lại mẹ cô ta làm sao đoạt lấy tất cả của mẹ mày? Mọi thứ mẹ cô ta đang hưởng thụ, vốn nên là của mẹ mày nên hưởng thụ! Lại bị bà ta chiếm đoạt! Tạ Thư Dật, chẳng lẽ mày đã quên những chuyện đó sao? Tạ Thư Dật, tiêu diệt nữ nhi của bà ta, chính là tiêu diệt bà ta! Đó không phải là nguyện vọng mày vẫn muốn đạt được sao? Tạ Thư Dật, sao mày có thể mềm lòng với kẻ thù của mình chứ? Mày không nên cảm thấy áy náy với cô ta, những chuyện kia nọ, đều là mày đang đòi nợ cô ta! Cũng là thứ cô ta nên phải trả cho mày! Tạ Thư Dật cúi đầu thầm nói với chính mình.

Lần này coi như xong, lần sau, hắn tuyệt đối sẽ không nhân từ với cô ta nữa, ả, chỉ có thể là món đồ chơi và công cụ báo thù của hắn! Tuyệt không thể là cái gì khác! Nghĩ vậy, hắn sải bước tiến về phía trước, không hề quay đầu liếc mắt một cái người nào đó sau lưng.

Mà Tạ Hải Nhạc, ôm hai cánh tay của mình, còn đang chìm trong hoảng sợ bất an.

Về sau, hắn còn có thể buông tha cô như lần này không? Cô luôn luôn vừa sợ vừa nghi.

Cô cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, sau đó cũng rời khỏi nơi đó.

Đi vào lớp học của cô, vừa mới tới cửa phòng, mọi người liền hoan hô: “Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc!” Mọi người đều ào ào vây đến quanh cô, vội vàng chúc mừng màn biểu diễn trong tiệc tối của cô, Hải Nhạc bị lòng nhiệt tình của mọi người cảm động, nói một tiếng cảm ơn chân thành.

Khi toàn bộ cậu học giải tán, cô lại ngây ngẩn cả người, trên bàn của cô đang chất một đống nhiều loại hộp quà cao như núi, chỗ trống thật to sau lớp lại đang để thật nhiều các loại hoa tươi đủ màu xinh đẹp, hoa hồng chiếm đa số.

“Hải Nhạc, tất cả đều là tặng cho cậu.” Nhã Nghiên đến sớm hơn Hải Nhạc nói với cô.

Bài Nhã Nghiên cùng một cậu nam khác không gây được chấn động lớn như Hải Nhạc, nói thật, trong lòng cô giống như đang đổ một cái bình ngũ vị vậy, thật không ngờ lần này Hải Nhạc khiêu vũ một cái lại có thể lấn át sự nổi bật của cô, cho tới bây giờ cô mới là đối tượng các nam sinh điên cuồng ngưỡng mộ và theo đuổi, đi vào Ngũ Châu, vì một điệu vũ, mức độ Hải Nhạc được săn đón lại vượt qua cô! Trong lòng cô thật là vừa chua vừa chát, nếu lúc trước cô không tự ý làm chủ báo tiết mục cho cậu ấy, có phải sự nổi bật của cậu ấy sẽ không áp đảo cô không? Trong lòng cô, vậy mà lại ỉn ỉn có chút hối hận.

Nhưng mà, làm cô thật bất ngờ là, Hải Nhạc cau mày nhìn đồng quà tặng trên bàn, không có một chút bộ dáng vui vẻ, điều này làm cho cô cảm thấy bất ngờ.

“Nhã Nghiên, ai, tớ không thích như vậy, tớ nghĩ, tớ không nên đi múa cái kia, tớ hẳn là nên từ chối, tớ thật sự không thích như vậy, tớ cũng không muốn làm người khiến cho người ta chú ý, tớ chỉ muốn lẳng lặng đi một tớ đến nơi nào cũng không khiến người khác chú ý, xem ra, sau này lại phải phiền phức đây.” Hải Nhạc lo lắng nói.

Hứa Nhã Nghiên kinh ngạc nhìn cô, chuyện mà người khác cầu không được, cô lại nói phiền phức?

83. Chương 42: Hoảng Hoạch

Tạ Thư Dật vốn vẫn đang chú tâm làm hô hấp nhân tạo cho Hải Nhạc, không ngờ đột nhiên có một thứ gì ẩm ướt mềm mại duỗi vào trong miệng của hắn, lại nhẹ nhàng đụng đầu lưỡi hắn một cái, một loại cảm giác chưa từng trải qua truyền từ đầu lưỡi bị chạm nhẹ của hắn, nhanh chóng rơi vào tứ chi bách hài, cũng thẳng hướng đại não của hắn, sau đó, đại não của hắn, ầm vang một tiếng nổ tung! (tiểu xử nam ha ha ha)

Một khắc này, cả người hắn đều cứng lại, hắn choáng váng, hắn ngây người, tất cả suy nghĩ đều bị cái cảm giác này nổ thành tro tàn! (hé hé hé đúng ngố)

Thẳng đến khi Hải Nhạc thét chói tai, làm hắn bừng tỉnh lại, hắn chợt mở to mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đang kinh hãi kia của Hải Nhạc.

Nàng đã tỉnh, hắn hẳn là phải rời khỏi môi của nàng, tuy rằng bây giờ môi của nàng đang lạnh như băng, nhưng, vậy mà hắn, thậm chí trong nháy mắt có một chút mê hoặc hoảng hốt, vậy mà hắn lại hy vọng có thể ở lại lâu hơn, cho dù chỉ là một chút.

Này thật sự là gặp quỷ! Hắn giống bị lửa đốt lại đây, phút chốc buông môi Hải Nhạc ra, vội vàng ngẩng đầu lui về phía sau, lại dùng sức quá mạnh mà ngồi xuống trên mặt đất.

Mà người khác thấy Hải Nhạc mở mắt, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hải Nhạc, bạn hù chết tui mình!” Hứa Nhã Nghiên đã chạy tới nơi khóc nói.

Hải Nhạc áy náy cúi đầu, yếu ớt nói: “Là mình thực xin lỗi mọi người, là mình vô dụng, thực xin lỗi mọi người.”

“Đừng tự trách mình, em cũng không muốn.” Minh Hi Ca đứng một bên nói, “Nhưng mà, em có thể không có việc gì, còn phải cảm tạ ca ca em nữa đấy, là hắn liều lĩnh nhảy xuống cứu em lên.”

“Thật sao?” Hải Nhạc chuyển ánh mắt tới trên người Tạ Thư Dật, chỉ thấy khuôn mặt u ám của hắn (=[)], không biết bây giờ hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Cám... cảm ơn.” Nàng không biết có cần gọi ra hai tiếng “anh hai” hay không, nhưng mà, hắn cứu nàng a.

“Cảm ơn anh hai đã cứu em.” Nàng nhỏ giọng nói.

Tạ Thư Dật lạnh lùng liếc nàng một cái, mở miệng liền mắng: “Tôi chưa từng thấy ai có thể làm người ta phát điên hơn cô, cô ngay cả đi đường cũng không biết đi hả? Vì sao không rơi xuống nơi này mà lại rơi

xuống nơi đó? Vì sao cô lại ngốc như vậy đâu? Hại nhiều người lo lắng cho cô như vậy? Thật sự là tức chết tôi!”

Tạ Hải Nhạc nghe hần rống nằng như vậy, trong lòng vốn đang tự trách lại càng thêm khổ sở, nước mắt cũng rơi xuống.

“Ai da, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, người cũng đừng tức giận.” Minh Hi Ca ở bên cạnh đánh giằng hòa nói.

“Chỉ sợ Hải Nhạc rất suy yếu, không thích hợp đi xa, nếu như vậy, chúng ta cứ dựng cơ sở tạm ở đây đi, đợi nằng đỡ hơn, ngày mai chúng ta lại đi lên đỉnh núi cũng không muộn.” Sở Lâm Phong nói.

Mọi người cùng đồng ý ý kiến của hần, vì thế, nhóm đàn ông dựng lều, hai cô gái đi xung quanh kiểm củi, nhóm lửa cho Hải Nhạc sưởi ấm, thuận tiện dùng để làm cơm dã ngoại.

Hải Nhạc ở trong lều thay quần áo ẩm ướt ra, ôm chăn ngồi ở trong lều.

Vừa nghĩ tới mới nãy khi mở mắt ra, bờ môi của hần ở trên môi của nằng, cái loại cảm giác xa lạ này nằng chưa từng trải qua, một khắc kia tim nằng đập quá nhanh gần như khiến nằng lại bất tỉnh!

Biết rõ hần chẳng qua là đang làm hô hấp nhân tạo cho nằng mà thôi, nhưng mà vừa nghĩ tới hai người lại tiếp xúc thân mật như vậy, mặt của nằng, không tự chủ được đỏ bừng lên.

84. Chương 42: Phỏng Vấn

“Các cậu, những thứ quà tặng này, mấy thứ kẹo và chocolate đó, nếu các cậu thích cứ lại đây lấy đi đi, còn có những bó hoa tươi kia, nếu các cậu thích, cũng tặng cho các cậu đó.”

“Nga! Hải Nhạc thật tốt!” Các học sinh ủa lên, cần quét sạch sẽ quà tặng và đồ ăn trên bàn cô, trong phòng học đã tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, tất cả mọi người đều đang vui trộm, xem ra, cứ y vậy mà làm, về sau các cô có thể có ăn dài dài.

Hứa Nhã Nghiên suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Hải Nhạc, xem ra, cậu ấy đúng là một người con gái rất đặc biệt, khó trách anh hai sẽ thích cậu ấy, còn luôn xin cô giúp anh lấy số điện thoại của Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, buổi tối hôm đó cậu không chịu đợi đến cuối cùng, tiết mục của cậu lại được bầu thành tiết mục được chào đón nhất nữa chứ, thật không ngờ, cậu lại vô thanh vô tức về trước, hại thầy Thích tìm cậu khắp nơi, còn nữa a, phóng viên báo trường cũng muốn phỏng vấn cậu, kết quả cậu vẫn biến mất, mà cũng không có ai biết số điện thoại của cậu, ai, thật đáng tiếc a.” Nhã Nghiên tiếc hận nói.

“Mấy thứ đó cũng đâu có gì đâu, kỳ thật tớ thật không thích mấy vụ náo nhiệt như vậy.” Hải Nhạc nói.

“Vậy... Hải Nhạc, cho tớ số điện thoại của cậu đi, vạn nhất về sau có chuyện gì, tớ cũng có thể báo trước cho cậu.” Nhã Nghiên thừa cơ nói.

“Được rồi, tớ cho cậu.” Hải Nhạc thẳng thắn đọc số điện thoại của tớ cho Nhã Nghiên.

Không lâu sau, tiếng chuông vào lớp vang lên, mọi người ngồi vào chỗ, Thích Hán Lương đi đến, hần quét mắt một vòng lớp học, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên mặt Hải Nhạc, nhưng cũng chỉ có vài giây, hần lại dời tầm mắt đến một đồng lớn hoa tươi sau lớp, không nhìn được nhú nhú mày.

“Chào các em!” “Chào thầy ạ!” Cả lớp đều đứng nghiêm.

“Mời các em ngồi xuống, mở sách ra trang ** chương **, chúng ta bắt đầu vào học.” Thích Hán Lương nói.

Không thể phủ nhận, Thích Hán Lương thật là một người thầy vĩ đại, phương pháp dạy học của hần thoải mái, ngôn ngữ lại rất khôi hài, hơn nữa còn thật bình dị gần gũi, khuôn mặt lại đẹp trai, bọn học sinh thích hần muốn chết, còn sùng bái hần muốn chết nữa.

Sau khi tan học, Thích Hán Lương gọi Hải Nhạc lại: “Tạ Hải Nhạc, thầy có chuyện muốn nói với em.”

Hải Nhạc ngạc nhiên: “Thưa thầy, chuyện gì vậy ạ?”

“Tòa soạn báo và ban phát thanh của trường chuẩn bị một buổi phỏng vấn với em, đã hẹn thời gian với thầy lúc xế chiều sau khi tan học hôm nay đến phỏng vấn em rồi, em chuẩn bị một chút.”

Hải Nhạc lắc đầu nguầy nguậy: “Không được, thầy ơi, có thể từ chối không ạ? Chỉ múa một điệu vũ mà thôi, không có gì hay ho mà phỏng vấn, thật đó, xin thầy từ chối giúp em với.”

Thích Hán Lương không khỏi ngạc nhiên: “Chuyện này là vinh dự, sao em lại không nhận?”

“Không, em không cần mấy thứ vinh dự gì đó, em không cần hào quang này nọ bao quanh tó, xin thầy từ chối giúp em.” Hải Nhạc kiên quyết nói.

“Nhưng... cũng đã nhận lời rồi, sao có thể từ chối được?” Thích Hán Lương khó xử, “Lần này, coi như em nể mặt người thầy này, nhận lần phỏng vấn này, sau này không bao giờ tìm em được không?”

Dù sao Hải Nhạc cũng là da mặt mỏng, thấy Thích Hán Lương mang ra mặt mũi của tó, trầm ngâm một chút, đành phải khẽ gật đầu một cái: “Được rồi, chỉ lần này thôi.”

Đến xế chiều tan học, quả nhiên người của tòa soạn và ban phát thanh đi vào phòng làm việc của Thích Hán Lương, đến từ sớm chờ Tạ Hải Nhạc, bọn họ cũng rất hưng phấn có thể nhìn lại vị tinh linh mỹ lệ này.

Khi Hải Nhạc xuất hiện ở trước mắt hai người phóng viên, hai tên nam sinh đều ngây người, thật không ngờ, Hải Nhạc khi không trang điểm cũng sẽ đẹp như vậy, hàng mi lá liễu thon dài, đôi mắt to đen kìa, phẳng phất như làn nước hồ thu gợn sóng, cái mũi nhỏ nhắn thanh tú, bờ hồng nhuận phiếm một chút sáng bóng tươi nộn, tựa như một quả anh đào căng mọng đang đợi người đến hái, thứ duy nhất không được hoàn mỹ là trên môi lại có một điểm đen nho nhỏ, nhìn kỹ như là một vết thương gì đó, thật sự là phá hư mỹ cảm a, nhưng cũng không có chút hư hao sự xinh đẹp như phù dung trong trẻo.

“Quả thật là mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lơ a!” Một trong hai nam sinh nhin không được thốt ra lời tán phục.

“Quá khen.” Hải Nhạc có chút ngượng ngùng trả lời.

“Cậu tên là Tạ Hải Nhạc phải không? Được biết cậu thật sự rất hân hạnh, lần này chủ yếu là bọn này muốn phỏng vấn cậu, tại sao cậu lại muốn múa bài múa cổ đại “ Ái liên thuyết ” này?”

Hải Nhạc mỉm cười nói: “Nga, từ nhỏ tôi đã yêu thích những điệu múa cổ đại Trung Quốc chúng ta, nó có một loại mỹ cảm không gì sánh kịp, đó là một loại mỹ cảm mà ballet và múa hiện đại đều không thể biểu đạt được, lúc nhỏ, khi tôi mới sáu tuổi được xem một đoạn múa cổ đại “Đôn Hoàng Phi Thiên“, từ đó về sau tôi liền say mê, lúc ấy tôi đang học múa ballet, mẹ tôi nói con gái học ballet có thể tạo cho mình khí chất rất tốt, sau khi tôi xem “Phi Thiên“, nói cho mẹ tôi biết tôi không muốn học ballet, tôi muốn học những điệu múa cổ đại xinh đẹp tinh túy của chính nước chúng ta, nó đẹp hơn ballet, càng có thể thể hiện vẻ đẹp và khí chất của một người con gái.”

Tạ Thư Dật với Hứa Chí Ngạn mãi không thấy Hải Nhạc Nhã Nghiên đi ra, lập tức chạy tới bên khoa dự bị đại học, chỉ thấy một mình Nhã Nghiên đang buồn chán nhẩn nại đứng trên hành lang bứt hoa chơi.

“Di, Hải Nhạc đâu?” Hứa Chí Ngạn khó hiểu hỏi.

“Nga, Hải Nhạc đến văn phòng của thầy Thích, hình như tòa soạn báo và ban phát thanh muốn tới phỏng vấn cậu ấy.” Trong giọng Nhã Nghiên có một chút hơi chua nói.

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, lập tức trầm mặt xuống.

“Nói cho anh biết, phòng làm việc của hần ở đâu!” Tạ Thư Dật hỏi Nhã Nghiên.

“Nga, ở trung tâm hành chính khoa dự bị đại học, lầu 3 văn phòng số 307 thì phải.” Nhã Nghiên nói.

“Các người cứ chờ ở chỗ này, ta đi đón nó về.” Tạ Thư Dật ném huynh muội họ Hứa lại bước nhanh về phía trung tâm hành chính khoa dự bị đại học.

Khi hần đi lên lầu 3 trung tâm hành chính, đi đến trước cửa văn phòng số 307, bỗng nhiên bên trong truyền đến tiếng cười giòn của Hải Nhạc, hần ngây người, cho tới bây giờ hần chưa từng nghe thấy tiếng cười của cô, càng đừng nói thanh thúy như vậy, hần còn luôn cho rằng cô không biết cười nữa kìa.

Vì sao cô lại cười đến vui vẻ như vậy? Hấn nhin không được xuất hiện ở trước cánh cửa phòng 307 đang mở rộng, thấy rõ Hải Nhạc và Thích Hán Lương đang sóng vai đứng chung đưa lưng về phía hấn, mà Thích Hán Lương đang ôm bả vai Hải Nhạc. Đây là cái gì?

“Tạ Hải Nhạc!” Hai tay của hấn nắm thành quyền bỗng nhiên hét lớn một tiếng!

85. Chương 43: Tôi Tự Có Mắt!

Nàng không nhin được vươn ngón trở nhẹ nhàng chạm lên môi của mình một chút, ngón tay chạm, với hấn chạm, hoàn toàn không giống nhau, không có một chút cái loại cảm giác rung động kia.

Lúc này, đột nhiên có người xốc lều lên, nàng ngẩng đầu nhìn, là Hứa Chí Ngạn.

Chỉ thấy hấn dùng ánh mắt lo lắng vô cùng nhìn nàng.

“Hải Nhạc, khá hơn chút nào không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Hải Nhạc không tự chủ được lấy chăn quần mình chặt hơn, nói: “Cám ơn Chí Ngạn ca ca quan tâm, em đã đỡ hơn nhiều.”

Hứa Chí Ngạn nhìn nàng rất phức tạp, hấn mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thở dài một hơi.

“Chí Ngạn ca ca, anh không có việc gì chứ?” Thấy hấn thở dài, Hải Nhạc quan tâm hỏi.

Hứa Chí Ngạn ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Hải Nhạc, thật may là em không có việc gì, nếu em bị làm sao, anh thật sự... anh thật sự...” Hấn đỏ mặt không nói được nữa.

“Anh thật sự thế nào?” Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu hỏi.

“Anh... anh...” Hấn ấp úng trong cổ họng.

“Nói nha.” Hải Nhạc cổ vũ.

“Thật may là em không có chuyện, bằng không, anh sẽ bị thương tâm mà chết!”

“Đương nhiên chỉ là thương tâm, không có khả năng đi theo em rời khỏi cõi đời này.” Đột nhiên có một thanh âm lạnh lùng từ sau lưng bọn họ nói.

Hứa Chí Ngạn quay đầu lại, vừa thấy là Tạ Thư Dật, khuôn mặt tuần tú của hấn lại càng sừng đỏ hơn.

“Hải Nhạc, em không có chuyện thì tốt rồi, anh... anh đi đây, anh đi phụ tụi kia.” Hấn vội vàng đứng lên, vội vã bỏ chạy.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hấn rời đi, Hứa Chí Ngạn này, sao lại kì kì quái quái như vậy, làm như người làm việc gì trái với lương tâm bị người ta bắt được vậy.

“Cô còn chưa nhìn đủ sao? Người ta cũng đã đi xa như vậy rồi.” Tạ Thư Dật khó chịu nhìn nàng. (mùi dấm ở đâu bay ra nồng nặc nga....)

“Nha.” Hải Nhạc chuyển tầm mắt về, cảm giác mình “nga” một tiếng có nghĩa nàng chứng thực hấn nói nàng chưa xem đủ, không khỏi biện bạch nói, “Tôi không có nhìn anh ấy.”

“Cô rõ ràng vừa mới nhìn hấn chằm chằm không dời mắt, tôi tự có mắt!” Tạ Thư Dật giận to nói.

Hải Nhạc không hiểu hấn lại nổi lửa vô danh gì, phỏng chừng còn đang muốn trêu tức nàng không cẩn thận ngã xuống khe núi, nàng không khỏi chột dạ cúi đầu.

Tạ Thư Dật thấy nàng làm một bộ chột dạ, trong lòng đột nhiên phiền chán muốn chết, vốn là muốn đến nhìn xem nàng tốt hơn chút nào không, nhưng mà, người ta lại không thiếu an ủi.

Hắn âm thầm nghiêng rằng một chút, lạnh lùng nói: “Cô cho là cô thật sự có thể bay lên làm Phượng Hoàng? Cha mẹ người ta chỉ là hay nói giỡn mà thôi, cô cũng cho là thật sao? Hừ hừ!”

Hắn quăng lại những lời này, xoay người rời khỏi lều trại.

“A?” Tạ Hải Nhạc nghe thấy mạc danh kỳ diệu, trong mắt hắn, nàng lại đem cái gì tưởng làm thật đây?

86. Chương 43: Đánh Nhau Kịch Liệt

Đúng lúc Tạ Hải Nhạc đang nhận lời hai người phóng viên nhờ cô chụp chung với thầy Thích một bức, người ta còn chưa bấm nút, lại đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng gầm to như sấm: “Tạ Hải Nhạc!” Cô thiếu chút nữa sợ tới mức nhảy dựng lên, tên ma vương kia lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện! Thích Hán Lương cảm giác được người Tạ Hải Nhạc đang run run, cũng quay đầu lại, chạm tới ánh mắt như muốn giết người của Tạ Thư Dật, hắn nhếch khóe môi.

Tạ Thư Dật thấy hắn vẫn còn cười khiêu khích, máu toàn thân dồn thẳng về não.

Hắn dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vọt tới trước mặt Thích Hán Lương, nâng tay đâm ra một quyền.

“Buông bàn tay bẩn của mày ra!” Hắn la to.

Thích Hán Lương nhanh nhẹn đẩy Tạ Hải Nhạc ra, đưa tay đánh lại tay Tạ Thư Dật.

“Mày còn có bản lĩnh a?” Tạ Thư Dật cắn hận nói, lập tức tiếp tục đánh một quyền bên phải.

Thích Hán Lương vẫn tránh thoát, còn nhàn nhàn nói: “Bình thường thôi, có thể đối phó với cậu.”

Tạ Thư Dật nghe hắn nói như vậy, lại nổi trận lôi đình, phối hợp quyền cước cùng đánh về phía Thích Hán Lương, Thích Hán Lương dùng sức đẩy mạnh, hai người “Phanh” một tiếng toàn bộ ngã vào bàn làm việc của Thích Hán Lương, sách giấy trên bàn bay tứ tung.

Hai tên nam sinh chưa từng gặp trận chiến như vậy, bị dọa ngốc lảng.

“Dừng đánh, dừng đánh!” Tạ Hải Nhạc đứng một bên thét chói tai.

Cô thật sự không rõ hai người đàn ông này đang bị cái gì vậy, sao cứ động một chút là đánh nhau.

Nhưng hai tên nam nhân kia lại ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục hung hăng đánh nhau kịch liệt.

“Đánh nhau vui lắm sao? Tốt, tôi đánh với các người!” Tạ Hải Nhạc xông tới.

Hai người đàn ông rút cuộc tạm ngưng đánh nhau, Tạ Thư Dật lau vết máu chảy ra bên khóe miệng, hung tợn nhìn Thích Hán Lương.

Thích Hán Lương cũng không khá hơn chút nào, nơi khóe mắt cũng đã rướm máu.

Tạ Hải Nhạc tức giận nhìn Tạ Thư Dật: “Sao anh lại làm như vậy? Thầy Thích làm sai chỗ nào? Anh thật là quá đáng!”

“Hắn ta đang ăn đậu hủ của cô! Cô rất thích cho hắn ăn đậu hủ à?” Tạ Thư Dật gào thét. (liên can gì tới chú mà chú làm màu thế?)

“Chẳng qua là thầy đang nhận lời hai người phóng viên, chụp chung với tôi một bức! Anh không phân tốt xấu đã xông tới đánh thầy! Thầy là giáo viên, là một giáo viên! Anh có biết tôn sư trọng đạo hay không? Người thừa kế Tứ đại gia tộc thì giỏi lắm sao? Thì có thể tùy ý đánh người sao? Tạ Thư Dật, anh lập tức xin lỗi thầy Thích đi! Nhất định phải!” Tạ Hải Nhạc cũng gào lại.

Tạ Thư Dật ngây người, hẩn hung ác nhìn Tạ Hải Nhạc, không thể tin được nói: “Cô dám bảo tôi xin lỗi hẩn? Sao tôi lại phải xin lỗi hẩn chứ?” “Không phải vì cậu mới vừa động thủ đánh tôi, mà vì tôi là giáo viên.” Thích Hán Lương dụi dụi góc mắt, đau đến hít hà.

Tạ Hải Nhạc thấy hẩn đau thành như vậy, không khỏi có chút áy náy, vội vàng chạy đến trước mặt hẩn hỏi han: “Đau lắm sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em thay anh ấy xin lỗi thầy.”

“Cô thì là cái quái gì? Cô có thể đại diện cho tôi?” Tạ Thư Dật thấy cô chỉ lo cho Thích Hán Lương, tức giận đến hết to.

“Anh đánh người có còn nói lý không?” Tạ Hải Nhạc tức muốn chết, hẩn là một cái bị thịt sao? Đánh thầy giáo, không chừng sẽ bị xử phạt. “Hẩn cũng đánh tôi!” Tạ Thư Dật lên án. (hầy đây là đang gato sao?)

“Nhưng cậu động tay trước!” Thích Hán Lương phản bác, “Tạ Thư Dật, học sinh mà đánh giáo viên nếu như bị báo tên lên ban giám hiệu thì... Cậu nói xem, học sinh đó sẽ bị thế nào?”

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười: “Mày có muốn thử một chút hay không? Mày có tin đến cuối cùng người bị đuổi chính là mày hay không?”

Thích Hán Lương cũng cười lạnh: “Tạ Thư Dật, cậu có muốn thử một chút hay không? Đừng tưởng rằng thế lực nhà cậu kéo dài đến Ngũ Châu thì tôi sẽ sợ cậu, cậu đừng cho là cậu có chỗ dựa thì có thể hoành hành ngang ngược, tôi đây cũng mang ra hậu thuẫn của tôi, nói rõ cho cậu biết, mẹ tôi là Bộ trưởng Bộ giáo dục quốc gia, ba tôi là Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng, cậu nghĩ rằng quyền cước của tôi và cậu là học từ đâu ra? Cậu muốn đuổi tôi ra Ngũ Châu? Cậu cứ thử xem này xã hội là quan lớn, hay là thương nhân lớn đây?”

Hai cậu phóng viên học sinh đứng bên cạnh cùng hít một hơi lạnh khí, Thích Hán Lương lại chính là con trai ruột của Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng?

Tạ Thư Dật nhú mày, xem ra, hậu thuẫn của Thích Hán Lương thật đúng là lớn. Tạ Hải Nhạc cũng bị tên tuổi Thích Hán Lương mang ra dọa sợ, thấy lại chính là con trai Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng, nếu Tạ Thư Dật đắc tội thầy, chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn.

“Thầy Thích, anh trai em cũng không phải là cố ý, anh ấy chỉ hơi bảo vệ em quá mức, nghĩ đến thấy đang ăn đậu hũ của em lập tức không phân tốt xấu đánh thấy, là anh ấy không đúng, chuyện này tại em mà ra, thầy có thể xem em là học trò thầy, không cần truy cứu chuyện này được không? Nếu thầy muốn trách, trách em được không? Đừng trách anh trai em.” Nước mắt Tạ Hải Nhạc đã sắp rơi xuống.

Thích Hán Lương nhìn cô một cái, tính toán trong lòng, cho dù hẩn mang ra danh tiếng ba mẹ, Tạ Thư Dật cũng không cần sợ, nhà họ Tạ cùng với tam đại gia tộc bên thành một sợi dây thừng, thế lực lớn kinh người, cho dù là quân đội cũng còn phải nhường tứ đại gia tộc ba phần, bởi vì quân phí là dựa vào tiền của tứ đại gia tộc! Tiền bạc và vật dụng bọn họ tài trợ cho quân đội hàng năm cũng không phải là một số nhỏ! Nếu chọc giận Tạ Trường Viên, lão ba Tư lệnh chắc chắn sẽ nổi cơn với hẩn, hẩn cũng đừng mơ còn được hưởng những ngày tiêu điều tự tại ở Ngũ Châu này nữa. Vì thế, hẩn cũng thuận thang leo xuống, nói: “Được rồi, tôi xem trên mặt mũi của em, chuyện này cứ coi như chưa từng phát sinh, cậu đánh tôi, tôi cũng đã đánh cậu, chúng ta đều chưa thể chiếm tiện nghi của đối phương, nhưng, tôi không hy vọng lần sau sẽ xảy ra chuyện như thế này lần nữa.”

Tạ Hải Nhạc vội vã lắc đầu, nói: “Chắc chắn không có chắc chắn không có, hôm nay anh trai em chỉ hơi có phần nóng nảy, bình thường anh ấy không phải như thế, thầy cứ yên tâm, em có thể đảm bảo về sau anh trai em sẽ không động vào một cọng tóc gáy của thầy.” Tạ Thư Dật tức đến dựng lông mi: “Tạ Hải Nhạc, cô cho là cô là ai? Ai cho cô nói ra những câu nhún nhường như vậy? Tôi không sợ hẩn!” Hẩn lại quát về phía Thích Hán Lương: “Thích Hán Lương, có gan tới tao đây này! Đừng có ép con gái nhà người ta!”

“Anh!” Tạ Hải Nhạc bắt đắc dĩ cầu xin hẩn, “Chúng ta đi thôi! Đi thôi! Về nhà được không?”

Hai cậu phóng viên học trò lại là thở ra một ngụm khí lạnh, thì ra, Tạ Hải Nhạc là em gái của Tạ Thư Dật! Tạ Hải Nhạc là thiên kim đại tiểu thư của nhà học Tạ trong tứ đại gia tộc?! Khó trách sẽ lớn lên xinh đẹp như vậy. “Đi thôi, đi thôi, được không? Về sau anh kêu em làm cái gì, em cũng đồng ý hết!” Tạ Hải Nhạc mang nước mắt nhìn Tạ Thư Dật, cô vừa chán ghét hẩn vừa hận hẩn, nhưng mà, cô thật sự không muốn

hắn vì cô mà gây gổ với Thích Hán Lương, dù sao hậu thuẫn của người ta cũng là kỳ phùng địch thủ với hắn, hắn chiếm không được một tia tiện nghi.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn chằm chằm Thích Hán Lương, nói: “Tao mặc kệ mẹ mày là cái Bộ trưởng Bộ giáo dục gì, cũng không quản ba mày là cái Tổng tư lệnh gì, tóm lại, tao không cho mày tiếp cận nó!” “Nga? Cậu không cho? Cậu chỉ là anh trai của em ấy mà thôi, tôi muốn tiếp cận em ấy là chuyện của tôi, em ấy đồng ý cho tôi tiếp cận là chuyện của em ấy, không hề liên can tới cậu! Chỉ là anh trai mà thôi, quản như vậy làm gì? Em ấy là một cá thể, không phải cho cậu độc chiếm!” Thích Hán Lương không chút khách khí nói.

Hắn đã cảm thấy được rõ ràng, người làm anh trai này với đối em gái có lòng chiếm hữu rất mạnh rất đáng sợ! Hắn hoàn toàn không phải vì đau lòng em gái bị sờ sảng, mà là bởi vì thấy cô ấy bị nam nhân khác tiếp cận, vì thế sinh ra lòng ghen tị mãnh liệt. “Cũng bởi vì tao là anh trai, tao có quyền bảo vệ tốt em gái của tao sẽ không đã bị tổn thương gì, mày đừng mơ có suy nghĩ với nó, tao tuyệt đối không cho phép!” Tạ Thư Dật cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hắn mà có lên cơn điên lần nữa cũng sẽ không vì lời nói khích tướng của kẻ khác, hắn không nghĩ tiếp tục ham chiến nữa. Nói xong, hắn kéo tay Tạ Hải Nhạc, nói: “Chúng ta đi.”

“Chào thầy ạ.” Tạ Hải Nhạc áy náy nhìn Thích Hán Lương, bị Tạ Thư Dật lôi ra khỏi văn phòng thầy.

Hai cậu phóng viên học trò thấy không còn màn gì xem nữa, một trong hai người chào Thích Hán Lương: “Vậy thầy Thích, chúng em cũng nên đi.”

“Àn, muốn đi cũng được, nhưng nhớ, nếu như chuyện mới xảy ra vừa rồi bị các cậu để lộ nửa điểm phong thanh, đừng nghĩ tiếp tục ở lại Ngũ Châu này nữa! Không, đừng nghĩ ở lại bất kỳ một cái trường học nào nữa!” Thích Hán Lương chậm rãi nói.

Hai người hoảng sợ nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu như gà mổ thóc: “Bọn em thề với trời, tuyệt đối sẽ không để lộ nửa điểm phong thanh!”

87. Chương 44: Phải Cái Gì Đều Đã Thực

Không thể hiểu nổi hắn, nhưng mà, có vẻ như cho tới bây giờ nàng vốn chưa từng muốn hiểu hắn.

Tạ Hải Nhạc thở dài một hơi.

Bỗng nhiên, Hứa Nhã Nghiên xóc lều lên, cười với Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, bạn có muốn ra ngoài sưởi ấm không? Mình rất sợ đến lúc đó bạn sẽ bị cảm đó.”

Hải Nhạc lắc lắc đầu: “Mình sẽ không, từ nhỏ mình rất ít cảm mạo.”

Kỳ thật nàng vẫn cảm thấy cả người đang rét run, “Nhưng mà đi ra ngoài ấm áp một chút vẫn tốt hơn.” Hứa Nhã Nghiên nói, “Tóc bạn cũng bị ẩm ướt, đi ra ngoài đi, bọn họ đang làm đồ ăn.”

“Nhưng mà, mình không có quần áo để thay, mình chỉ mang theo một bộ áo ngủ mặc buổi tối thôi.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Không sao đâu, mặc đồ ngủ đi ra ngoài đi, khoác chăn lông lên người là được.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“Àn.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Nàng mặc áo ngủ, chui ra lều trại, lúc đứng lên một trận mê muội, Hứa Nhã Nghiên đỡ nàng.

Hai người đến bên đồng lửa đã nổi to, Hải Nhạc ngồi xuống, nhìn bọn họ đang bận rộn.

“Mình thật không ngờ, bọn họ lại biết đánh lửa, biết nấu ăn, còn có thể xào rau.” Hải Nhạc kinh ngạc.

“Nam nhân trong tứ đại gia tộc, từ nhỏ trừ nữ công, cái gì cũng đều phải học tập, từ nhỏ mình đã bị bọn họ mang ra ngoài ăn cơm dã ngoại với hành quân dã ngoại, đây là hoạt động ngoài trời mà bọn họ thích nhất, coi vậy chứ, trong nấu ăn bốn người bọn họ đều có món sở trường đấy.” Nhã Nghiên cười nói.

“Nhưng mà, ở nhà mình cũng chưa từng thấy Tạ Thư Dật làm cơm.” Hải Nhạc nói.

Đến phiên Nhã Nghiên kinh ngạc: “Bạn gọi thẳng tên anh ấy?”

Hải Nhạc mới ý thức được mình lỡ lời, đành phải nói: “Mình rất ít khi gọi anh ấy là ca ca, bình thường hai người bọn mình đều gọi thẳng tên nhau.” Lại cười nói với Nhã Nghiên, “Mình với anh ấy, bạn cũng biết, anh ta cũng không phải ca ca ruột của mình, hơn nữa, từ nhỏ anh ta đã chán ghét mình, cũng không hề gọi hẳn là ca ca.”

“Thật không?” Nhã Nghiên hơi dăm chiêu nhìn Hải Nhạc, lại nhìn Tạ Thư Dật đang nhặt rau cách đó không xa.

“Bốn người bọn họ, từ nhỏ đã bị không ít người huấn luyện, cho nên, bọn họ cái gì cũng phải biết, như vậy mới có thể lãnh đạo gia tộc của mình, đây là tổ huấn của tứ đại gia tộc.” Nhã Nghiên kéo đề tài về đến chính đề.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc mới phát hiện thì ra mình chẳng hiểu gì về tứ đại gia tộc như vậy, bao gồm cả Tạ Thư Dật.

Hiểu biết về Tạ Thư Dật, chỉ giới hạn ở hấn hỉ nộ vô thường, càng thích lấy khi dễ nàng làm vui, hơn nữa, cuộc sống vô cùng phóng đảng, nàng cứ cho là như vậy, hiểu biết về hấn, cũng chỉ dừng lại ở vên vẹn nhiều đó.

Nàng không khỏi dừng mắt lại ở trên người Tạ Thư Dật, lúc này, hấn đang cùng Long Đế Uy đang nói gì đó, trên mặt thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng, cũng có nét anh tuấn không nói nên lời.

Đồng thời, Tạ Thư Dật như cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay mặt về phía bên này, Tạ Hải Nhạc nhanh chóng cúi đầu.

88. Chương 44: Tự Cầu Nhiều Phúc Đi

Nghe một câu cảnh cáo như vậy, bọn họ làm sao dám a? Ngẫm lại, một người có ba là quân nhân, một người có ba là trùm thương nhân lớn, hai bên đều không thể đắc tội nổi! Chỉ có thể đóng chặt miệng lại. “Được, các cậu về đi, đúng rồi, tám hình kia có rửa không? Rửa ra nhớ đưa cho tôi.” Thích Hán Lương hỏi.

“Chụp rồi, rửa ra nhất định em sẽ tự mình đem qua cho thầy.” Cậu phóng viên học trò nói.

“Rồi, đi đi.” Thích Hán Lương gật đầu.

Chờ hai người kia đi khỏi, Thích Hán Lương nhìn văn phòng một mảnh bừa bộn, lại vuốt miệng vết thương cạnh đầu lông mày, khoe miệng nổi lên một tia cười.

Đúng thật là, từ tối hôm đó vừa nhìn thấy Tạ Hải Nhạc, cô lại cứ thường trú trong đầu của anh gặt không ra, anh cũng không hiểu tại sao mình lại sinh ra cảm giác mãnh liệt như vậy với một cô bé, đáng tiếc sau đó cuối cùng không thể tìm thấy cô ấy, anh luôn thầm tiếc nuối trong lòng, thật không ngờ vào đến Ngũ Châu, tình linh phát hiện ra cô lại là học sinh của tớ! Anh gần như là tự nhiên vui mừng, ai, anh tự nhận không có luyện đồng, cô vẫn còn con nít, anh không thể sinh ra ảo tưởng với một đứa nhỏ đúng không? Nhưng khi đêm đó nhìn thấy cô như một cô tiên đứng trên đài, anh đối với cô, vậy mà lại đã thật sự sinh ra cái loại cảm giác “yêu” trong truyền thuyết này, chỉ là, anh cũng là chủ nhiệm của cô! Anh chỉ có thể lặng yên ở một bên chờ cô lớn lên, đợi cô vừa đủ lớn, anh nhất định sẽ phải điên cuồng theo đuổi cô! Nhưng anh trai của cô, Tạ Thư Dật, hình như cực kì căm ghét anh, vừa thấy anh và Hải Nhạc đứng chung một chỗ, cậu ta sẽ hay dùng cái loại ánh mắt như sói nhìn anh, vị anh trai này thể hiện ra lòng chiếm hữu mạnh như thế,

xem ra, cậu ta đối với cô em gái của mình cũng không phải đơn thuần là tình anh em! Chẳng lẽ, cậu ta đối với em gái của mình... sinh ra tình yêu cấm kỵ trong truyền thuyết?

Thật sự là cuộc chơi hấp dẫn a, càng ngày càng thú vị, Thích Hán Lương anh bình sinh thích nhất là thử thách, thử thách Tạ Hải Nhạc lần này, anh nhận!

Khi hai anh em nhà họ Hứa nhìn thấy Tạ Thư Dật nổi giận đùng đùng lôi Tạ Hải Nhạc đi tới, Tạ Hải Nhạc lại đang nước mắt giàn giụa, mà khóe miệng Tạ Thư Dật giống như hơi hơi xanh tím, lại còn rướm máu, hai người hoảng sợ.

“Các người đang bị cái gì vậy?” Nhã Nghiên kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Tạ Thư Dật nói.

“Thật sự không có gì sao? Khóe miệng anh bị cái gì? Còn đang rướm máu kia kia.” Nhã Nghiên quan tâm nói.

“Tôi nói không có việc gì thì không có việc gì!” Tạ Thư Dật bực bội trừng mắt nhìn Nhã Nghiên một cái, “Cô là ai a? Nhiều chuyện với tôi như vậy?”

Nhã Nghiên chưa từng bị tức giận như thế, bị hấn quát sững sốt, lập tức đôi mắt cô đỏ lên, miệng mím lại, giậm chân la: “Thư Dật ca ca, anh nạt em như vậy? Em ghét anh!” Cô bật khóc chạy về phía trước.

Hứa Chí Ngạn tức giận nhìn Tạ Thư Dật, nói: “Thư Dật, mày thật sự là rất quá đáng, em gái tao nói sai cái gì? Mày lại có thể nạt nộ nó như vậy?”

Hắn sai chân chạy theo em gái.

“Nhã Nghiên, Nhã Nghiên!” Tạ Hải Nhạc lo lắng gọi Nhã Nghiên, muốn giãy tay Tạ Thư Dật, cùng đuổi theo Nhã Nghiên.

Tạ Thư Dật gắt gao bắt lấy tay cô không buông lỏng, nói: “Tự cầu nhiều phúc cho mình đi, còn muốn đi quản chuyện người ta!” Hải Nhạc tức giận nhìn hắn: “Tạ Thư Dật, bất kể thế nào anh cũng phải làm cho ai cũng ghét anh hận anh hay sao?”

“Người ta hận tôi hay yêu tôi đâu có liên quan gì tới tôi? Tôi không rảnh đi để ý cảm nhận của người khác, tôi chỉ chú ý cảm nhận của mình!” Tạ Thư Dật khinh thường nói.

“Anh đáng ghét tự đại cuồng, ích kỷ cuồng! Nhã Nghiên là một cô gái tốt, sao anh có thể đối xử với người ta như vậy chứ?” Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo đi xềnh xệch, nhưng cô vẫn không quên thấy bất công cho Hứa Nhã Nghiên bị tổn thương.

“Còn nói nữa, tự lo cho mình đi! Tôi còn chưa tính sổ với cô đâu!” Tạ Thư Dật nói.

Hắn kéo Tạ Hải Nhạc vào trước xe, mãnh bạo nhét cô vào.

Vừa về tới nhà, hắn lại nhốt cô vào tầng hầm ngầm, Tạ Hải Nhạc vẫn luôn khóc, cô đã làm sai cái gì? Từ đầu đến cuối cô không hề làm sai, vì sao hắn lại đối xử với cô như vậy?

Cô cứ khóc cứ khóc, cho đến khi khóc đến khàn họng, cô thật sự rất ghét cuộc sống như thế, cô hoàn toàn không có quyền tự chủ của tớ, cũng hoàn toàn không có hỉ nộ ái ố riêng tư, hắn luôn cứ điều khiển cô, kiềm chế cô chặt chẽ, không cho cô có một tia tự do nào, cô hoàn toàn mất đi niềm tin đối với tương lai của chính tớ! Khóc đến mệt lả, cô nằm ở trên ghế sofa cũ thiếp đi.

Lúc này, cửa tầng hầm ngầm vang lên một tiếng “Ầm ầm”, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng người cao lớn bị ánh trăng chiếu bóng thật dài vào trong tầng hầm ngầm.

Tạ Thư Dật chậm rãi đi đến bên người Tạ Hải Nhạc đang co người ngủ trên sofa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt phủ đầy nước mắt của cô, trông cô tái nhợt và nhu nhược.

Kỳ thật hôm nay thấy cô vẫn vì hắn mà ở trước mặt Thích Hán Lương nói hết lời hay, hắn đang thắc mắc, cô đang bảo vệ hắn sao? Nhìn cô cứ cầu xin nhìn Thích Hán Lương, cảm giác trong lòng hắn rất quái dị, cái loại cảm giác quái dị này cứ từ từ mọc rễ trong lòng hắn, sau đó lại cứ chậm rãi nảy mầm.

Hắn không sợ Thích Hán Lương, tuy nói bây giờ hắn còn đang đi học, nhưng sự nghiệp của gia tộc hắn đã hiểu rõ, hắn biết bất kể là ở giới thương nhân hay là giới chính trị, địa vị nhà tớ đều vô cùng quan trọng, chỉ bằng một Thích Hán Lương hắn làm sao có thể sợ lão ta? Nhiều lắm là tính lương hổ tranh đấu, nhưng kẻ không biết tình huống như Tạ Hải Nhạc, lại bị dọa sợ!

89. Chương 45: Phát Sốt

Tạ Hải Nhạc cùng mọi người ăn một bữa ăn cơm dã ngoại thật vui vẻ, rõ ràng đồ ăn này nọ cũng không ngon bằng ở nhà làm, nhưng mà, cái loại cảm giác này rất khác biệt, mọi người cũng ăn thật cao hứng, nhất là sở Lâm Phong cùng Minh Hi Ca, hai người vừa ăn vừa đấu võ mồm, sau đó, đồ ăn mà ngon ngon một chút, mọi người sẽ liên tục tranh nhau đánh đũa vào gắp, cái loại cảm giác này, thật sự vô cùng ầm ập.

Tạ Hải Nhạc vốn không thể nào có khẩu vị, nhưng mà, vừa nhìn thấy tất cả mọi người cao hứng phấn chấn, nàng cũng bị lây luôn, ăn nhiều một chút, ăn xong, cảm giác khí lực có chút chống đỡ hết nổi, liền trở lại trong lều ngủ.

Đến khi nàng mở mắt ra lần nữa, bên ngoài đã tối đen, nàng giật giật, mới phát hiện cả người mình thật nóng, hơn nữa toàn thân vô lực, lại hơn nữa, cảm thấy miệng rất khát, nàng biết mình chắc là vì bị nhiễm lạnh, phát sốt rồi.

Bên ngoài lửa trại hắt vào trên lều, lúc sáng lúc tối, thi thoảng truyền đến tiếng bọn họ nói cười.

Tạ Hải Nhạc cố hết sức nhấc tay lên, nhìn nhìn đồng hồ dạ quang trên tay, phát hiện đã là mười giờ tối rồi, đầu đau quá, miệng khát quá, làm sao bây giờ?

Nhưng mà, lại không nên vô ý mở miệng hô to, sợ quấy rầy nhã hứng của mọi người.

Bỗng nhiên, có người xóc lều lên, Hải Nhạc vừa nhắm mắt lại, lại mở, mắt nàng đã quen bóng tối, nhìn ra người nọ là Tạ Thư Dật, nàng cuống quýt lại nhắm mắt giả bộ ngủ.

Nhưng Tạ Thư Dật từ bên ngoài xoay người đến thăm, cũng không biết Hải Nhạc giả bộ ngủ, hắn đi đến trước mặt Hải Nhạc, thật lâu sau cũng không có động tĩnh.

Chỉ nghe hắn thở dài một hơi, Hải Nhạc cảm thấy hắn thở dài than thở không đầu không đuôi, ở trong lòng rất ngạc nhiên.

Tạ Thư Dật đưa tay dò trên trán nàng, la thất thanh: “Sao lại nóng như vậy?”

Hắn lập tức đưa tay lắc lắc nàng: “Này, tỉnh! Tỉnh!”

Hải Nhạc bất đắc dĩ mở to mắt.

“Cô phát sốt rồi! Cái đứa ngu ngốc này!” Tạ Thư Dật nói.

“Không có chuyện gì, qua ngày mai sẽ không có việc gì.” Hải Nhạc suy yếu nói.

“Cô chắc chắn cô có thể chống đỡ?” Tạ Thư Dật lớn tiếng nói, “Biết trước đã không mang cô theo, ai biết cô đi đâu cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này, cô thật đúng là một ngôi sao chổi!”

Cơn tức của hắn làm cho Hải Nhạc vốn đang yếu ớt lại thêm khó chịu, một trận hơi nóng xông lên hốc mắt, giọng nói không khỏi mang theo tiếng khóc: “Tôi cũng không muốn thế.”

Tạ Thư Dật lớn tiếng đã kinh động đến tất cả mọi người, bọn họ đều tới đủ, ở phía ngoài lều nhất liên tục hỏi Hải Nhạc làm sao vậy.

“Chết tiệt, nó phát sốt rồi, vậy mà cũng không lên tiếng!” Tạ Thư Dật phát hỏa.

Cái gì? Phát sốt?!

Tất cả mọi người giật mình.

“VẬY... làm sao bây giờ?” Hứa Chí Ngạn lo lắng cũng xoay người đi vào trong lều, làm cho cái lều vốn đã nhỏ lại có vẻ càng thêm chật chội.

90. Chương 45: Không Thấy Được Lòng Người Tốt

Đó là bởi vì cô hoàn toàn không biết Tạ gia ngoài sáng trong tối làm ăn cái gì, cũng không biết Tạ gia có thể coi là huyết mạch kinh tế quốc gia, ngay cả Tổng thống Trung Quốc cũng phải dựa vào tài chính do tứ đại gia tộc nhất là tập đoàn Tạ gia chi trợ, có ngành sản xuất nào Tạ gia không nhúng tay vào chứ? Bay trên bầu trời, đi trên mặt đất, bơi lặn trong nước, nhu cầu ăn mặc dùng ở của con người, Tạ gia đều có xem qua! Có thể nói, nếu Tạ gia suy sụp, thì quốc gia cũng sẽ sụp đổ mất một nửa!

Cho nên, hần vốn không sợ Thích Hán Lương, cho dù Thích Hán Lương làm khó hần cũng không thể làm khó được chỗ nào! Chỉ là, khi hần thấy cô ra sức xin tha cho hần, một khắc này, trong cõi lòng lạnh băng cứng ngắt của hần, có đôi chỗ đã trở nên mềm mại!

Nhưng hần vẫn rất rất tức giận cô lại dám cho Thích Hán Lương ôm cô như vậy, hần thật sự không thể tha thứ dễ dàng, cho nên, hần lại nhốt cô vào phòng tối, hần muốn cô ngấm lại cho kĩ bản thân mình sai ở chỗ nào, bằng không, về sau vẫn sẽ tái phạm việc xấu như cũ!

Hần ở trên lầu vẫn luôn nghiêng tai lắng nghe tiếng khóc của cô, không biết tại sao, hần cứ tâm phiền ý loạn, luôn mãi đi qua đi lại trong phòng mình không thể ngủ được, đến khi không còn nghe thấy tiếng khóc của cô, hần biết chắc là cô khóc một ngủ rồi, trong lòng hần đột nhiên sinh ra một cổ thôi thúc muốn đến nhìn cô, vì thế, hần nhịn không được đã chạy tới nhìn.

Thấy cô cuộn tròn thành một cục như chú mèo con, chắc là bởi vì lạnh đi? Hần đắp chiếc áo khoác, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong lòng.

Vẫn nên đưa cô về trên lầu ngủ đi, nơi này đúng là hơi lạnh, sợ cô vạn nhất lại sẽ cảm mạo.

Cô thật sự gây quá mềm mại quá, núp ở trong ngực của hần thành nhỏ nhắn như thế.

Hần đang muốn dùng sức ôm lấy cô, bỗng nhiên, Tạ Hải Nhạc đột ngột bị đánh thức, lúc đầu cô còn mơ mơ màng màng, khi phát hiện ra mình đang bị người ta ôm cô hoảng hồn, đến khi thấy rõ là ai, cô hét lên.

Buông! Anh tên hỗn đản này! Buông!” Hải Nhạc giãy dụa trong lòng Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thật không ngờ cô sẽ tỉnh còn phản ứng quá mạnh như vậy, đành phải buông cô ra.

Hải Nhạc dùng sức lui ra trong cùng ghế sofa, toàn thân đều run bần bật.

Tạ Thư Dật thấy cô run rẩy kịch liệt như vậy, trong lòng đột nhiên một trận rối rắm, hần, làm cho cô sợ tới mức lợi hại như vậy sao?

Hần thử tới gần cô, nói: “Tôi chỉ muốn tới thăm cô một chút.”

“Tạ Thư Dật, đừng lại đây! Đừng lại đây!” Hải Nhạc la to dùng hai tay hai chân xua lung tung.

Tạ Thư Dật thấy cô cuồng loạn như vậy, lòng bị quất mạnh, hần đành phải lùi về phía sau.

“Tôi tới, cũng không có muốn làm gì.” Hần không tự chủ được giải thích.

“Tạ Thư Dật, tôi không muốn nhìn thấy anh, không muốn!” Hải Nhạc đau khổ lắc đầu, sau đó, cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hần, “Sao Tạ Thư Dật lại có thể chạy đến chỗ này chứ? Hần hần là đang ở trên lầu ngủ rất thoải mái, là mình đang nằm mơ sao? Nhất định là mình đang nằm mơ?”

Cô đột nhiên giơ tay lên, đưa tới bên miệng liều mạng cắn một cái.

“Đau quá!” Tạ Hải Nhạc kêu đau, ngẩng đầu, phát hiện Tạ Thư Dật vẫn đang đứng ở nơi đó, cô ngốc lăng, sau đó khiếp sợ bật khóc, “Không phải nằm mơ sao? Vậy anh tới nơi này làm gì? Anh có thể buông tha cho tôi không? Buông tha cho tôi đi! Tôi không phải loại con gái đó, tôi là em gái của anh! Cho dù chúng ta không cùng chung huyết thống, tôi vẫn là em gái của anh! Xin anh đừng đối xử với tôi như lần đó được

không? Cho dù anh muốn trả thù mẹ tôi trả thù tôi, cũng xin anh đừng dùng các này, trừ cái đó ra, tùy anh khi dễ tôi thế nào tôi cũng chịu! Tôi xin anh, tôi xin anh!”

Toàn bộ máu nóng trong người Tạ Thư Dật đều xông lên não, thì ra, cô sợ hấn như vậy là bởi vì hành vi xúc động lần trước của hấn!

“Tạ Hải Nhạc! Cô có biết cô đang nói cái gì không?” Hấn then quá hóa giận rống to.

Tạ Hải Nhạc bị hấn to tiếng sợ tới mức co thành một cục, nếu hấn nhào về phía cô, cô chắc chắn không có lực chống trả!

Ánh mắt của cô khẩn cầu nhìn Tạ Thư Dật, miệng nhỏ giọng thì thầm nói: “Buông tha tôi, buông tha tôi được không?”

Thấy Tạ Thư Dật lại đi về phía tớ, cô tuyệt vọng nhìn hấn, run run nói: “Tạ Thư Dật, đừng, tôi sẽ hận anh! Tôi nhất định sẽ hận chết anh!”

Tạ Thư Dật bị cô chọc tức, trong mắt ứa ra lửa, hấn nổi giận la to: “Tạ Hải Nhạc! Làm ơn đi! Cô nghĩ rằng tôi muốn làm cái gì? Tôi sợ cô ở chỗ này bị đông lạnh, muốn mang cô trở về phòng nghỉ ngơi! Tôi thấy cô đang ngủ, tôi chỉ muốn ôm cô trở về phòng! Không thấy được lòng người tốt! Đồ ngốc không biết tốt xấu! Được rồi, lười quản cô! Cô thích ở trong này thì cứ ở chỗ này đi!”

Nói xong, hấn nổi giận ùng ùng xông ra ngoài.

Tạ Thư Dật thật sự tức giận đến hoa mắt, cô lại có thể tưởng lầm hấn tới chỗ này, là muốn cường bạo cô!

Hấn có vụ đối bụng ăn quàng như vậy à? Lần trước, lần trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn, lần này hấn hoàn toàn không có cái loại suy nghĩ này, nhưng đã vậy cô còn hiểu lầm hấn!

“Tạ Hải Nhạc, cái đồ không biết tốt xấu, về sau đừng mong tôi lại động lòng trắc ẩn với cô nữa!” Hấn tức giận nghĩ trong lòng, nổi giận ùng ùng chạy về phòng ngủ của mình.

Tạ Hải Nhạc giật mình ngồi chỗ đó, từ khi nào hấn lại trở nên hảo tâm như vậy, sợ cô bị đông lạnh trong này, muốn ôm cô trở về phòng nghỉ ngơi?

Hấn nói là thật sao? Là cô hiểu lầm lòng tốt của hấn sao?

Không, cô sẽ không tin tưởng hấn! Giả như có hảo tâm như vậy, tại sao lúc trước còn muốn nhốt cô vào tầng hầm ngầm chứ?

Cô sửa sang lại vài sợi tóc dính trên mặt đầy nước mắt, chậm rãi đuổi chân xuống sofa, mang giày vào, rời khỏi tầng hầm ngầm lúc này hấn tức giận đã quên đóng cửa.

Cô trở về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ lại bò lên trên giường, vẫn là trên giường thoải mái a, nhưng mà cô không thể ngủ tiếp, bên tai vẫn còn quanh quẩn tiếng nói của hấn: “Cô nghĩ rằng tôi muốn làm cái gì? Tôi sợ cô ở chỗ này bị đông lạnh, muốn mang cô trở về phòng nghỉ ngơi! Tôi thấy cô đang ngủ, tôi chỉ muốn ôm cô trở về phòng! Không thấy được lòng người tốt! Đồ ngốc không biết tốt xấu! Được rồi, lười quản cô! Cô thích ở trong này thì cứ ở chỗ này đi!”

Cô thở dài yếu ớt một hơi, hấn đã dọa cô muốn vỡ mật, bây giờ chỉ cần hấn tới gần cô vào một chút, lập tức cô sẽ nhịn không được nghĩ xem có phải hấn muốn tới xâm phạm cô hay không!

“Chúa ơi, nói cho con biết, con phải làm gì bây giờ? Con phải làm sao mới có thể thoát khỏi sự khống chế của hấn?” Cô nằm trên giường trần trọc suy nghĩ, thẳng đến sắc trời gần sáng mới đi ngủ.

Sáng hôm sau cô rời giường, thật không ngờ vậy mà hấn đã đến trường từ sớm, cũng không đợi cô, mà bác Cương lại chờ cô từ lâu để đưa cô đến trường học.

Trong lòng cô lo lắng bất an, trong hồ lô của hấn lại đang bán thuốc gì đây? Chẳng lẽ, hấn thật sự đã phát thiện tâm rồi?

Những ngày tiếp theo, hấn cũng không đến lớp đón cô nữa, về nhà vẫn là bác Cương lại đón cô, ngay cả Nhã Nghiên cũng cảm thấy kỳ quái vì sao Tạ Thư Dật đột nhiên lặn mất tăm.

“Tớ cũng không biết tại sao.” Tạ Hải Nhạc thản nhiên trả lời.

“Có phải anh ấy đang giận tớ hay không? Không muốn gặp lại tớ nữa?” Hứa Nhã Nghiên có chút lo lắng lại có chút ủy khuất nói.

Hải Nhạc ngạc nhiên nhìn Nhã Nghiên.

Nhã Nghiên bị cô nhìn thật sự ngượng ngùng, ấp úng nói: “Tớ chỉ là... tớ nghĩ lần trước tâm tình anh ấy có chút không tốt, tớ không nên đi chọc anh ấy tức giận, là do tớ không tốt.”

Hải Nhạc gần như có chút không biết nên khóc hay cười, rõ ràng là Tạ Thư Dật làm sai, nhưng Nhã Nghiên vẫn sẵn lòng tha thứ hắn, còn ở đây lo lắng tớ không nên chọc giận hắn, rốt cuộc Tạ Thư Dật đào ở đâu ra cái loại ma lực này? (trên mặt đó)

“Không có, cậu không có chọc anh ấy tức giận đâu, người sai chính là anh ta cơ, Nhã Nghiên, cậu đừng tự trách tớ, hoàn toàn là chuyện của anh ta thôi.” Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc, nói: “Hải Nhạc, lần trước... có phải Thư Dật ca ca gây lộn với thầy Thích hay không, tớ nhìn thấy khoe mắt thầy Thích bị bầm xanh đó.”

Hải Nhạc trầm mặc không nói lời nào.

“Hải Nhạc, có phải hay không?” Nhã Nghiên hỏi liên tục.

“Không phải.” Hải Nhạc nói trái lương tâm.

Cô không thể nói ra chuyện hai người bọn họ đánh nhau vì cô được, đã lâu như thế mà không có động tĩnh, phỏng chừng lão Thích đẹp trai cũng không truy cứu chuyện này nữa.

“Thật à?” Nhã Nghiên cẩn thận nhìn vẻ mặt Hải Nhạc.

“Nhã Nghiên, đó chẳng qua là trùng hợp, cậu suy nghĩ một chút đi, tại sao bọn họ lại gây lộn chứ?” Hải Nhạc tiếp tục nói trái lương tâm.

“Cũng đúng.” Nhã Nghiên đồng ý. Nhã Nghiên không truy được gì, mà Hải Nhạc cũng qua được một đoạn ngày có vẻ thư thái, cho dù Tạ Thư Dật ở nhà, hai người không may gặp nhau, đối với cô cũng chỉ hờ hững, càng sẽ không nói chuyện với cô, cô mừng rỡ được thanh tĩnh.

91. Chương 46: Lại Đây! Tôi Cống Cô

“Có thể là do bị nhiễm lạnh.” Minh Hi Ca nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nơi hoang dã này, làm sao mới có thể giúp nàng hạ sốt?” Long Đế Uy ở một bên lên tiếng hỏi.

“Hoàn hảo ta đã có chuẩn bị, sợ mọi người vấp bị thương va chạm bị thương vân vân, ta đã mang theo một lọ cồn với bông vải để có gì còn sơ cứu, lau cồn có thể hạ sốt tạm thời, để ta đi lấy.” Minh Hi Ca nói.

Không bao lâu, Minh Hi Ca cầm bình cồn tới, cũng nói: “Mấy nam nhân các người đều đi hết đi, ta giúp nàng hạ sốt.”

“Không thể ở bên cạnh nhìn sao?” Hứa Chí Ngạn yếu ớt hỏi.

“Sao có thể làm vậy, phải cởi áo xuống.” Minh Hi Ca nói.

“Nha.” Hứa Chí Ngạn xấu hổ rụt cổ.

Tạ Thư Dật liếc hắn nói: “Chúng ta đi thôi, để cho Minh Hi Ca ở lại trong này.”

Minh Hi Ca giúp Hải Nhạc cởi quần áo ra nằm trên giường, đổ cồn trên lưng nàng, tay đều đều bôi cồn ở trên lưng cùng trên cổ, cảm giác mát lạnh đột ngột làm cho Hải Nhạc cảm thấy phi thường thoải mái, cuối cùng, cảm thấy mình không hề khát khô cổ như trước nữa, nàng lại mơ mơ màng màng ngủ.

Ngủ một cái, đã đến sáng ngày thứ hai.

Nhã Nghiên đến tìm nàng, cũng mang đến bộ quần áo bị ướt ngày hôm qua.

“Hải Nhạc, quần áo đã hong khô cho bạn rồi, bạn mặc ngay đi.” Nàng nói.

Hải Nhạc mặc quần áo vào, thử đi ra lều, bởi vì tối hôm qua phát sốt, cước bộ của nàng có chút chập choạng, cơn sốt tiêu hao của nàng không ít thể lực.

Thấy nàng cũng đi ra, tất cả mọi người đã dậy sớm đều đến hỏi thăm nàng.

Tạ Thư Dật liếc nhìn nàng một cái, không nói gì.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt như vậy, Sở Lâm Phong nói: “Xem ra bây giờ thân thể Hải Nhạc không thích hợp ở lại trên núi, bằng không, chúng ta vẫn là quên đi về nhà thôi.”

Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng nói: “Không, các người không cần về nhà, không thể vì nó mà phá hưng trí, các người tiếp tục lên đỉnh núi, ta đưa nó về nhà.”

“Như vậy cũng tốt, vậy Thư Dật người sẽ đưa nàng về nhà, như vậy chúng ta cũng yên tâm.” Long Đế Uy gật đầu nói.

“Bằng không, ta và người cùng nhau đi.” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thư Dật liếc nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, nói: “Không cần, một mình ta đã đủ, người cùng mọi người tiếp tục.”

“Vậy được rồi, hai người các người đi đường phải cẩn thận chút.” Hứa Chí Ngạn bị cự tuyệt, đành phải chịu chết nói.

“Ta mang nàng về nhà, mấy thứ đồ gì của ta đến lúc đó các người mang về giúp ta luôn.” Tạ Thư Dật nói, sau đó, ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía Hải Nhạc, “Còn đứng ở đó? Đi a!”

“Nha.” Hải Nhạc theo bản năng đáp, đi về phía hắn.

Tạ Thư Dật xoay người liền đi, Hải Nhạc đi theo phía sau hắn, hai người một trước một sau xuống núi.

Hải Nhạc sợ hãi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đi đường vẫn thật cẩn thận, nhưng mà, sức khỏe lại bị tiêu hao, đi tới đi tới nàng liền mệt.

Thấy nàng thở hổn hển, Tạ Thư Dật cũng đành phải thỉnh thoảng cho nàng dừng lại nghỉ ngơi.

Cuối cùng, Hải Nhạc thật sự duy trì không được rồi, đáng thương hê hê nói với Tạ Thư Dật: “Tôi đi không được, tôi thật sự đi không được.”

Tạ Thư Dật nhìn mi nhìn nàng, Hải Nhạc sợ hãi cúi đầu.

“Lại đây! Tôi cõng cô.” Tạ Thư Dật đột nhiên nói.

“?” Hải Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tạ Thư Dật.

92. Chương 46: Học Bơi

Nhưng, những ngày thanh tĩnh không kéo dài được lâu, mẹ Hải Nhạc từ bên ngoài về, chuyện con gái không biết bơi lợi cứ canh cánh bên mình, không được, ngay tại bữa tối, bà lại đề nghị Thư Dật dạy Hải Nhạc bơi lội.

“Thư Dật, con coi có thời gian, dạy cho em nó.” Bà nói.

Tạ Hải Nhạc sợ tới mức rút cây dừa lên bàn, mẹ thật đúng là tự vạch áo cho người xem lưng à? Vừa nghĩ tới hành vi xúc động hấn từng làm với cô, kêu hấn đi dạy cô bơi lội, quả thật chính là đưa dê vào miệng cạp đó!

Không! Mẹ, con không đi học bơi đâu!” Mặt Tạ Hải Nhạc trở nên trắng như tờ giấy.

Tạ Thư Dật liếc nhìn cô một cái, không hé răng.

“Con bé này, sợ học bơi như vậy, con càng sợ hãi, con lại càng phải vượt qua, nghe lời mẹ, để cho anh hai dạy con học bơi.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ! Bây giờ nước rất lạnh, con sợ lạnh.” Hải Nhạc mưu đồ thuyết phục mẹ mình.

Tạ ba ba vui tươi hơn hở mở miệng: “Hải Nhạc, đừng lo, cái chung cư mới xây ở gần Ngũ Châu của Tạ thị chúng ta, ba có đưa hai tầng áp mái D cho anh con làm quà sinh nhật hai mươi tuổi của nó, trên cùng tầng đó, bởi anh con yêu thích các loại vận động, mặt trên thiết đặt làm các loại phòng chơi thể thao, còn bao gồm một cái hồ bơi nhiệt độ ổn định nữa, bởi vì từ nhỏ nó đã đam mê bơi lội, nếu con ngại nước bể bơi nhà mình bị lạnh, con có thể để anh dẫn qua bên kia học bơi cũng được.”

“Đúng rồi đó, con gái ngoan, nghe lời mẹ, ngoan ngoãn đi theo anh học bơi, mẹ lại bớt lo một chút.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, ngoài miệng ngậm một tia cười lạnh như có như không, vẫn cứ xem hấn như hồng thủy mãnh thú sao? Tạ Thư Dật hấn lại bết bát như vậy à?

Trong khoảng thời gian này, hấn đã nhượng bộ cô lớn như vậy, không tìm cô gây phiền toái, không đưa đón cô, thậm chí cũng không nói chuyện với cô nốt! Chỉ là muốn khiến cô không hề sợ hấn như vậy nữa, nhưng, vậy mà cô làm một bộ không hề có một chút cảm kích, lại còn làm ra vẻ hận không thể làm cho hấn biến mất trước mặt cô thì tốt rồi! Cô đáp lại như vậy, thật sự đã chọc giận hấn. “Dì cứ yên tâm, cứ giao chuyện dạy Hải Nhạc bơi lội cho con là được.” Hấn mỉm cười nói.

Mẹ Hải Nhạc vừa nghe hấn nói như thế, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng: “Thư Dật, dì thật sự rất cảm ơn con.”

Tạ Thư Dật lộ ra nụ cười mê chết người của hấn nói: “Nên thôi, chúng ta là người một nhà cả.”

Hấn quay sang đăm chiêu nhìn Hải Nhạc một cái, Hải Nhạc bị hấn nhìn kinh hồn táng đảm, cô bật thốt: “Anh đừng mơ, ai cũng đừng mơ!” Mẹ Hải Nhạc cùng Tạ ba ba hai mặt nhìn nhau, có chút mặc danh kỳ diệu.

Tạ Thư Dật mở hé môi mỏng, chậm rãi giải thích với hai bác già: “Bây giờ là thời kỳ phản nghịch của nó, bởi vì hai người lúc nào cũng không ở nhà, con có quản lý nó một chút, thành ra nó có vẻ ghét con, thích đối nghịch với con, không sao, con hiểu, con cũng từng có những năm mười lăm mười sáu tuổi huy hoàng rực rỡ.”

Mẹ Hải Nhạc vội nói: “Hải Nhạc, đây là lỗi sai của con, anh hai trông nom con, cũng là vì muốn tốt cho con.” (nghe quen quen, hình như ngày nào cũng nghe cả...)

Tạ Hải Nhạc tức giận đến run cả người, ngực cô liên tục phập phồng, sao hấn có thể trợn tròn mắt nói dối như vậy chứ? Cô ghét hấn, là sự thật, nhưng từ bao giờ thì cô phản nghịch rồi? Từ bao giờ thì cô thích đối nghịch với hấn rồi?

Hấn ở mặt ngoài giả bộ không biết có bao nhiêu trân trọng yêu quý cô em gái này, nhưng sau lưng lại dùng hết khả năng khi dễ cô, một tên trong ngoài không đồng nhất tàn nhẫn vô tình! Có lẽ, phúc hắc chính là bản tính của hấn đi!

Tạ Thư Dật nhìn ra cô đang ép tở nén giận, điều này làm cho tâm tình của hấn thật sung sướng, hấn thích nhìn cô bị hấn chính. e rằng kể khả thi không thể nê hà, vì thế, hấn vui vẻ gấp rau vào trong bát cơm của cô, nói: ” Đây, anh bồi tội với em, đừng tức giận, em rất gây, phải ăn nhiều một chút, bằng không, ba với dì còn tưởng rằng anh ở nhà không chăm em cho tốt lại còn ngược đãi em.”

Hải Nhạc có khổ nói không nên lời, có giận phát không ra, cố gắng ép nước mắt quay về, cô cũng gấp cho Tạ Thư Dật những thứ trước giờ bình thường hẳn không thích ăn, bỏ hết vào trong bát hẳn, nói: “Anh, anh cũng vậy, ăn nhiều một chút a.”

Tạ Thư Dật nhìn những thứ trước giờ hẳn không thích ăn, vẻ mặt đau khổ, thật không ngờ cô lại còn bắt chước y hệt ăn một quân của hẳn, nhưng mà, không ăn không được, hẳn đành phải bất chấp khó khăn ăn đồ ăn trong bát vào miệng.

“Ngon.” Tạ Thư Dật không muốn nhận thua, làm bộ ăn được mùi ngon.

“Vậy à?” Tạ Hải Nhạc cười ngọt ngào hiếm có với hẳn, thuận tay lại gấp một gấp to bỏ vào trong bát hẳn, “Anh hai, ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

“Không cần, không cần, anh tự tổ gấp.” Tạ Thư Dật thấy cô còn muốn gấp nữa, đành phải bưng bát lên che trước ngực.

Con nhóc này, thật đúng là không thể xem thường nó đâu! Dám tìm nhược điểm của hẳn mà xuống tay, hừ hừ, dám trêu hẳn, xem hẳn dạy cô bơi lội mà không chỉnh cô mới là lạ! Hẳn cảm giận nghĩ thâm, một bên dùng sức bơi ra đồ ăn lẫn với cơm trong bát, nôn, thật là khó ăn! Mẹ Hải Nhạc cùng Tạ ba ba nhìn một màn này, cười đến rất sung sướng.

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc mặc một bộ áo tắm kín mít màu xanh nhạt, hẳn đứng ôm hai tay trước ngực.

Tuy rằng bộ áo tắm đó theo kiểu bảo thủ, hơn nữa che lấp toàn thân cô cực kì kín đáo, nhưng, vẫn không che được dáng người tuyệt hảo, chỗ nên lồi thì lồi, chỗ nên lõm sẽ lõm, lả lướt xinh đẹp, thật sự không giống dáng người của một cô bé mười lăm tuổi, nếu lớn lên chút nữa lại nguy, không biết sẽ có bao nhiêu đàn ông quỳ gối dưới váy cô đây.

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật dăm dăm nhìn cô, nhin không được đỏ mặt, cũng phản xạ đưa hai tay che trước ngực.

Cô thật hận tại sao mình không biết bơi, giả như biết bơi mà nói... hẳn chắc chắn sẽ không có cơ hội tiếp cận cô gần như vậy.

Tạ Thư Dật nhìn động tác che chắn của cô, ho khan hai tiếng lấp liếm, nói: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Xuống nước chuẩn bị a!” Tạ Thư Dật nhướn mày nói.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc như được đặc xá bước từ cầu thang từ từ vào trong bể bơi, nước trong hồ ấm áp ổn định, độ ấm vừa phải, thật thoải mái.

Tạ Hải Nhạc trộm ngắm Tạ Thư Dật đang chuẩn bị xuống nước, chỉ mặc quần bơi, thoát nhìn vóc người hẳn rất cao to, rắn chắc và mạnh mẽ. Cơ ngực và cơ bụng mang màu tiểu mạch khỏe mạnh bóng loáng ẩm ướt, tỉ lệ cơ thể hoàn mỹ như vậy, quả thật là tượng David sống lại biết đi của danh tác Michelangelo, khi ánh mắt sắc bén của Tạ Thư Dật quét về phía cô, cô bai rồi cúi đầu.

“Dựa vào nỗi sợ nước của cô, cần phải học đi bộ trong nước trước.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc lên tiếng.

Chỉ là đi lại trong nước mà thôi, rất đơn giản.

“Không, không phải ở trong này, cô phải thử đi chỗ nước sâu.” Tạ Thư Dật nói.

“Đến chỗ nước sâu?” Tạ Hải Nhạc sợ hãi.

“Đúng.” Tạ Thư Dật gật gù đầu, “Cô nhất định phải vượt qua nỗi sợ hãi đối với nước mới có thể học bơi được nha.” Tạ Hải Nhạc ngoài miệng đáp lời, trong lòng thì hung hăng mắng: Còn không phải nằm đó tại anh đẩy tôi xuống hồ bơi xem chết đuối, bằng không tôi sẽ sợ nước sao? Còn không phải tại anh! Cô hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào trong hồ.

“Tốt, có thể quay về.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc lại đi về, Tạ Thư Dật nhìn cô nói: “Quay lại đi tiếp.”

Tạ Hải Nhạc xoay người lại đi về phía giữa hồ.

Quay về, lại đi, quay về, lại đi, quay về, Tạ Hải Nhạc cực kì hoài nghi hẳn không phải muốn dạy cô bơi lội, mà là đang đùa giỡn cô. “Rốt cuộc đủ chưa? Chẳng lẽ cứ để tôi đi tới đi lui như vậy sao?” Tạ Hải Nhạc nhin hết nổi.

“Thì sao, cô hoài nghi cách dạy của tôi à?” Tạ Thư Dật lạnh lạnh nói, “Bây giờ cô không có lo lắng như lúc nãy chứ? Tôi thấy cô đi lại trong nước tốt lắm, hẳn là không có cảm giác sợ hãi phải không?”

Tạ Hải Nhạc thấy hẳn nói nghiêm túc, đành phải nén giận nói: “VẬY... có cần tôi đi nữa không?”

“Cần, cô quay trở lại, đi sâu thêm một chút, cô không thấy từ từ càng đi càng sâu đấy sao?”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc đành phải từ từ đi vào bên trong một lần nữa, đi thẳng đi thẳng, cô cảm thấy càng đi càng sâu, mực nước đã tới ngang vai rồi, nhưng, Tạ Thư Dật vẫn không lên tiếng kêu cô trở về, đành phải kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới đi tới, cô đạp hụt một cước, cô la to nghiêng về phía trước, thân tử cũng nhanh chóng chìm xuống. Trong phút chốc, ừng ực ừng ực bị uống vài ngụm nước, tay chân cô đạp loạn xạ, mắt thấy cô sắp chìm xuống, bờ eo lại bị một đôi tay to hữu lực nắm lấy, sau đó, ôm cô trôi lên mặt nước.

Tạ Hải Nhạc quơ quơ trên mặt nước, la to: “Tạ Thư Dật! Anh cố ý!” “Tôi nào có!” Tạ Thư Dật một bộ vô tội.

“Anh có rõ ràng!” Tạ Hải Nhạc phẫn nộ lên án.

“Thật là không biết tốt xấu.” Tạ Thư Dật lắc đầu, “Nếu đã nói tôi cố ý, tôi đây lập tức buông tay.”

Hắn buông lỏng tay ra, Tạ Hải Nhạc lập tức chìm xuống nước, cô thét to vươn hai tay dùng sức níu chặt cổ Tạ Thư Dật.

Khóe miệng Tạ Thư Dật giương lên một tia cười xấu xa.

“Ê, buông tay a, cô ôm tôi làm gì?” Hẳn nói với Tạ Hải Nhạc.

“Không, không! Tôi không buông anh ra đâu!” Tạ Hải Nhạc sẽ không nghe lời hẳn buông ra, buông hẳn ra, cô sẽ lại chìm xuống, cô sợ hãi cái loại cảm giác bị nước ngập đầu này.

“Thật sao? Cô không buông tôi ra?” Ánh mắt Tạ Thư Dật chợt trở nên thâm trầm, trong giọng nói cũng mang theo một tia mỉa mai hoặc từ tính, “Cô không buông tôi ra, cũng đừng có bám sát vào người tôi như bạch tuộc như vậy a, làm sao tôi có thể bơi về đây?”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc xấu hổ buông đôi chân đang vòng trên người hẳn ra, Tạ Thư Dật nhìn cô một cái, ôm cô rời khỏi khu vực nước sâu đi vào khu vực nước cạn.

“Được chưa?” Tạ Hải Nhạc vội vàng hỏi Tạ Thư Dật, “Đã tới chưa?”

Tạ Thư Dật gật gật đầu.

Tạ Hải Nhạc chống chân xuống đứng đáy hồ bơi, buông cánh tay đang ôm cổ Tạ Thư Dật ra.

Nhưng, bờ eo của cô vẫn đang bị Tạ Thư Dật ôm thật chặt.

“Thả tôi xuống a.” Cô đẩy tay Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật vươn một bàn tay, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc ẩm ướt trên mặt hẳn, bình tĩnh nhìn cô.

Tạ Hải Nhạc bị ánh mắt kỳ quái nhìn phải cúi đầu xuống, nhẹ nói: “Thả tôi xuống.”

“Nhưng tôi lại không muốn thả cô ra, phải làm sao bây giờ?” Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng, giọng nói trở nên trầm thấp mà khàn khàn.

“Cái gì?” Tạ Hải Nhạc chợt ngẩng đầu, ngập ngừng nhìn Tạ Thư Dật.

Mặt Tạ Thư Dật từ từ phóng đại trong mắt cô, ánh mắt hần nhìn cô như mang theo hai đám lửa nho nhỏ, khi hai đám lửa càng gần mặt cô thì lại càng trở nên mạnh mẽ, Hải Nhạc cảm thấy có chút không ổn, cô không khỏi quay mặt đi.

Nhưng Tạ Thư Dật vươn tay xoay mặt cô lại, gần từng tiếng: “Hải Nhạc, tôi muốn hôn cô.”

93. Chương 47: Rất Nhẹ!

Có phải mình nghe lầm hay không?

Tạ Thư Dật thấy nàng cứ đứng đó động cũng không thêm động một chút, lông mày lại nhăn tít, hần đi nhanh trở về, đến trước mặt Tạ Hải Nhạc, sau đó xoay người chín mươi độ về phía trước.

“Leo lên lưng tôi, nhanh chút!” Hần quay đầu lại mắt kiên nhẫn kêu Hải Nhạc.

“Nhưng mà...” Hải Nhạc đáp ứng.

Công nàng? Còn rất xa lận đó.

“Nhanh chút!” Tạ Thư Dật cau mày.

Hải Nhạc vội vàng trèo lên lưng hần.

“Ôm cổ tôi!” Hần vẫn hung hăng kêu như cũ.

“Nha.” Hải Nhạc vươn tay, ôm cổ của hần lại.

Tạ Thư Dật dùng sức một cái, công nàng lên, sau đó vững vàng đi về phía trước.

Ghé vào trên tấm lưng rộng lớn của hần, Hải Nhạc nghe được tiếng tim đập thùng thùng của mình, nhanh như vậy, loạn như vậy.

Nghe được hơi thở nam tính trên người hần truyền đến, có loại cảm giác giống như đang say tự nhiên dâng lên trong lòng Hải Nhạc, nàng không nhìn được cũng tựa đầu dán trên lưng hần, thân mình Tạ Thư Dật cứng lại, cứ như vậy vài giây đồng hồ, hần lại tiếp tục bước về phía trước.

Trong một khoảng thời gian ngắn, hai người đều chẳng hé răng, cứ yên lặng như vậy mà đi.

Rất nhanh, Hải Nhạc cảm thấy nhiệt độ trên người Tạ Thư Dật càng ngày càng lên cao. (ôi tớ đây là đang nghĩ đến cái gì ahhhhh..... =||)

“Tôi rất nặng sao?” Nàng thật cẩn thận hỏi.

“Rất nhẹ!” Tạ Thư Dật lớn tiếng nói.

“Nhưng mà... tôi thấy hình như anh đang rất cố hết sức.” Hải Nhạc nói.

“Ngu ngốc, cô nhẹ như thể tôi cũng đã phải cố hết sức một chút, lớn thế này, nhưng đây lại là lần đầu tiên tôi công một người, cô cho là ai cũng có thể bò lên trên lưng tôi a?” Tạ Thư Dật nói. (thích câu này)

Hải Nhạc nghe hần nói như vậy, trong tim đột nhiên trào ra một loại cảm giác không hiểu được, có điểm ngọt ngào, có điểm ê ẩm, chan chát, làm cho nàng lại muốn khóc, bàn tay ôm cổ hần, theo bản năng càng siết chặt.

“Này, tôi sẽ bị cô ghìm chết!” Tạ Thư Dật khàn khàn mở miệng, mặc dù có chút hung, nhưng Hải Nhạc vẫn nghe ra được nét mềm mại trong đó, đột nhiên, nước mắt cứ thế mà chảy xuống.

Nước mắt của nàng lướt qua hai gò má, nhỏ trên làn áo sơ mi mỏng của Tạ Thư Dật, nhanh chóng thấm ướt áo hần.

Tạ Thư Dật cảm nhận được một mảnh ướt sau lưng, hần đi có chút chậm lại.

“Cô rất khó chịu sao?” Hắc đột nhiên rầu rĩ hỏi.

“Không.” Hải Nhạc giơ một bàn tay lên, xoa xoa nước mắt thật nhanh, trong lòng đã thầm mắng mình, hắc chỉ thoáng đối xử với nàng tốt một chút, vậy mà nàng đã cảm động đến rơi nước mắt, thật là vô dụng.

“Nga, vậy cô...” Tạ Thư Dật nói đến một nửa, đột nhiên ngậm miệng.

Hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Cuối cùng, Hải Nhạc nghe được tiếng thở dốc rất nhỏ của hắc, mà áo sơ mi của hắc dần dần cũng bị ướt mồ hôi.

Trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, nói: “Thả tôi xuống, tôi đỡ hơn nhiều, tự mình đi được.”

“Cô đi quá chậm, tôi cũng lười chờ cô, tôi thà công cô còn tốt hơn để cô cứ đi chậm như rùa!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà, anh sẽ rất mệt.” Hải Nhạc nói.

94. Chương 47: Hôn Lâm

“Không!” Hải Nhạc hoảng sợ muốn thoát khỏi sự khống chế của hắc.

“Không kịp nữa rồi!” Tạ Thư Dật nói, lập tức, môi của hắc ép xuống môi của cô.

“Không...” Tiếng thét chói tai bị môi của hắc ngăn lại trong miệng, chỉ thoát ra được âm cuối.

Tạ Thư Dật mãnh liệt phủ lên môi cô, dùng sức mạnh mẽ gần như mút phá môi của cô, Hải Nhạc theo bản năng phản kháng, lại khơi ra tính chiếm hữu thô bạo của hắc, hắc càng thêm dùng sức, thẳng đến khi Hải Nhạc hé miệng ra như lần trước, hắc tiến quân thần tốc vào trong miệng của cô nhào đến quán lấy chơi đùa cái lưỡi thơm tho.

Cô mềm mại như thế, ngọt ngào như thế, làm cho Tạ Thư Dật nhìn không được càng sâu thêm nụ hôn này, tham luyến đoạt lấy ngày ngày hôn nhiên.

Tạ Hải Nhạc chỉ cảm thấy khí lực của tổ như bị rút cạn, toàn thân cô mềm yếu vô lực tựa vào trên người Tạ Thư Dật, cô có thể cảm nhận được đầu lưỡi của hắc linh hoạt ở bên trong môi tổ khuấy đảo ra một cơn sóng tình, tay cô, nhìn không được đặt lên đầu vai hắc, thở gấp phát ra tiếng rên như một con mèo nhỏ meo meo.

Tạ Thư Dật nghe được tiếng thở gấp của cô, lại điên cuồng như hận không thể nuốt Hải Nhạc vào trong bụng, ôm thân thể của cô xoay tròn, xoay tròn đến thành hồ bơi, sau lưng có chỗ dựa, hắc hôn lại càng không kiêng nể gì, cơ hồ khiến Hải Nhạc có cảm giác sau một khắc sẽ vì tim đập quá nhanh mà hít thở không thông, toàn bộ đầu cô loạn rừng rực dính như keo giống nhất oa mạo phao cháo, khiến cho cô không thể suy nghĩ, cũng làm cho cô không thể cự tuyệt Tạ Thư Dật đến tìm lấy những ngọt ngào thuộc về cô, cô chỉ có thể giống một sợi tơ hoa gút gao bám vào cây thanh tùng thẳng tắp Tạ Thư Dật này.

Nụ hôn này, dài như vậy, cuồng nhiệt như vậy, gần như khiến cho toàn bộ nước hồ bơi đều sôi trào lên vì cảm xúc thăng hoa mãnh liệt của hai người.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nhiệt độ dây dưa giữa môi lưỡi Hải Nhạc từ từ tản đi, Tạ Hải Nhạc mới có thể hít thở không khí trong lành, cô muốn đẩy hắc ra, nhưng lại không có lấy một tia khí lực, vẫn như cũ toàn thân mềm yếu ngồi phịch trong lòng hắc.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đặt đầu cô ở trước ngực của mình, cô nghe được tiếng tim đập hỗn loạn mà mạnh mẽ hữu lực của hắc, đập nhanh như vậy gấp như vậy, cùng với tiếng tim đập của cô kẻ xuống người hoa, không biết vì sao, cô lại không muốn cứ vậy mà rời khỏi lồng ngực của hắc, cô vụng trộm tham luyến từng trận hơi thở nam tính từ trên người hắc truyền đến, mà tay Tạ Thư Dật lúc này đang ôn nhu nhẹ vuốt ve

mái tóc của cô, ôn nhu vỗ về gương mặt của cô, mang theo một cảm giác tê dại ngứa ngáy yếu ớt, tê ngứa đến trong lòng Hải Nhạc rồi.

“Hải Nhạc...Hải Nhạc... Hải Nhạc...” Tạ Thư Dật cúi đầu gọi tên cô từng tiếng, cho tới bây giờ Hải Nhạc cũng không biết tên tớ khi được hắn gọi như thế, lại có thể làm cho trái tim cô không thể khống chế mà rung động, đúng vậy, lòng của cô, vậy mà lại vì hắn gọi vài tiếng mà rối loạn!

Hai người cứ như vậy lẳng lặng dựa sát vào nhau, tất cả đều tĩnh lặng như vậy, mà lại ấm áp như vậy, Tạ Thư Dật ôm cô thật cẩn thận, sợ mình bất cẩn một cái sẽ phá vỡ bầu không khí ngọt ngào này.

Hải Nhạc từ từ tỉnh lại từ giữa mê say, cô có chút mê mang, tại sao cô lại biến thành cái dạng này? Đúng ra là cô phải cự tuyệt hắn mới đúng, vì sao đến cuối cùng, cô lại giống như bị say mê cuốn vào?

“Buông!” Hải Nhạc hai tay dùng sức muốn đẩy lồng ngực rộng lớn của hắn ra.

Tạ Thư Dật lại càng ôm cô chặt hơn, nói: “Tiểu Hải Nhạc, tôi cảm thấy em cũng rất hưởng thụ nụ hôn này a.” (vâng, hai người thì hưởng thụ, tôi đây...)

Nghe ra trong giọng nói hắn có chút trêu chọc, trong lòng Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

“Cái này cũng không tính là gì, nếu như có con trai khác hôn tôi như vậy, tôi nghĩ, tôi cũng sẽ như vậy thôi!” Miệng cô nói cứng.

Tạ Thư Dật nghe cô vừa nói như thế, giận tím mặt la: “Em dám! Em dám cứ để cho nam sinh khác hôn em!”

Ngón tay hắn mơn trớn trên môi của cô, nói: “Nơi này, chỉ thuộc về tôi! Tôi hôn, chỉ có tôi!”

Trong lòng Tạ Hải Nhạc cũng rất tức giận, cô dùng sức đẩy hắn ra, vừa chậm rãi lui ra sau.

“Tạ Thư Dật, chúng ta anh em! Mặc kệ anh có thừa nhận người em gái này hay không, nhưng ở trong mắt người khác, anh chính là anh trai tôi!” Cô nói to.

Tạ Thư Dật đặt ngón tay vừa vuốt phẳng môi cô ở bên môi của tớ, giống như trên ngón tay còn chứa mùi thơm ngát của đôi môi đỏ mọng kia, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, muốn hít hương thơm vào xoang mũi.

“Tạ Hải Nhạc, cho tới bây giờ tôi chưa từng xem em là em gái của tôi! Mà em, cho tới bây giờ em cũng chưa từng chính thức gọi tôi một tiếng anh! Người khác thấy? Cho người khác đi gặp quỷ đi!” Hắn nói.

Tạ Hải Nhạc đau khổ lắc đầu, nói: “Tạ Thư Dật, xin anh, anh muốn đùa giỡn với tôi, xin đổi một loại trò chơi khác được không? Cái loại này, tôi thật sự chịu không được, anh hận tôi, ở trong lòng anh, tôi chỉ là một món đồ chơi hay ho của anh mà thôi, trước giờ anh đều chưa từng nghĩ tới tôi cũng là người, tôi cũng không muốn sống những ngày làm một thứ đồ chơi này!”

Tạ Thư Dật vừa nghe cô nói như thế, ánh mắt sáng rực đi về phía cô, Hải Nhạc kinh hoảng lui về phía sau trong nước, nhưng Tạ Thư Dật càng nhanh hơn cô, hắn đi đến bên người Tạ Hải Nhạc, hai tay đột nhiên nâng lên đặt ở trên vai Hải Nhạc, Hải Nhạc không tự chủ được run run.

“Tạ Hải Nhạc, nếu như không muốn sống loại ngày làm một thứ đồ chơi này, có cách khác.” Tạ Thư Dật nói.

“Cách gì?” Tạ Hải Nhạc phòng bị nhìn hắn.

Tạ Thư Dật một cái chớp cũng không trong chớp mắt nhìn cô, gần từng tiếng: “Không cự tuyệt tôi hôn em, đừng cự tuyệt, chỉ cần em không kháng cự nụ hôn của tôi, tôi đồng ý, về sau tôi sẽ không tìm em gây phiền toái!”

Chẳng lẽ, về sau hắn vẫn muốn hôn cô như vậy sao? Cái này sao có thể được chứ? Không thể cứ như vậy nữa!

“Không được!” Cô quả quyết cự tuyệt.

“Không, em không có quyền cự tuyệt, tôi muốn làm như vậy, tôi sẽ làm như vậy, em tất phải chịu!” Tạ Thư Dật thấy cô quả quyết cự tuyệt, nổi giận, bá đạo gạt bỏ cự tuyệt của Hải Nhạc.

“Tạ Thư Dật, anh không thể buông tha cho tôi sao?” Hải Nhạc khẩn cầu nhìn hắn.

“Không thể, cũng chưa từng nghĩ muốn tha cho em! Từ nhỏ em đã nhất định là...” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, “...đồ chơi của Tạ Thư Dật tôi!”

Nghe hắn nói như vậy, trong mắt Hải Nhạc lặn ra những giọt nước mắt thật to.

Tạ Thư Dật thấy cô đau khổ như vậy, trong lòng đột nhiên có một tia ỉn ỉn đau nhẹ nhẹ, hắn nhìn không được nói: “Trừ em hôn em, tôi sẽ không làm gì khác với em, chuyện này em không cần lo lắng.”

“Thật vậy chăng?” Hải Nhạc mở to hai mắt, đột nhiên trong mắt cũng toả sáng ra một thứ ánh sáng rực rỡ, thứ hào quang này, làm cho Tạ Thư Dật xem chút nữa đã thất thần, hắn như mê muội gật gật đầu: “Thật, tôi nói là thật, em nên thử tin tưởng tôi một lần!” (sao giống... hai bé con nít đang lừa nhau quá...)

Hải Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô giơ tay lên muốn lau đi nước mắt trên mặt, Tạ Thư Dật đột nhiên ngăn lại tay cô nói: “Tôi đến.”

Hải Nhạc kinh ngạc thả tay xuống, Tạ Thư Dật cúi đầu, nhẹ nhàng liếm đi nước mắt trên mặt cô, Hải Nhạc run rẩy một chút, nhưng cũng không kháng cự, Tạ Thư Dật hài lòng hôn lên mắt cô, nhẹ nhàng hút đi lệ vương trong mắt, sau đó, đôi môi từ từ theo khóe mắt trượt đến chóp mũi, lại từ chóp mũi dừng trên môi của cô.

“Tôi không hôn đủ em, tôi còn muốn thêm dư vị một chút nữa.” Tạ Thư Dật khàn khàn nói, hắn lại ôm Hải Nhạc vào trong ngực, lại cùng Hải Nhạc tiếp tục nụ hôn ngọt ngào có thể làm cho hắn say lòng kia. Hải Nhạc thì trong lúc Tạ Thư Dật dùng nụ hôn để trừng phạt đe dọa hạ đã học bơi xong, cô thậm chí có thể nín thở trong nước đến ba đến bốn phút, cái này phải kể công nhờ Tạ Thư Dật dạy dỗ, càng phải kể công những nụ hôn bất tận của hắn, cô nhờ giữa lúc hôn hít từ từ học được nín thở.

Mà Tạ Thư Dật quả nhiên giữ lời, chỉ cần để cho hắn hôn cô, hắn sẽ không còn tìm cô gây phiền phức, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy cô đứng chung với Thích Hán Lương, hắn sẽ giận dữ, nhưng cho dù có giận cách mấy, cũng sẽ không nhốt cô vào phòng tối nữa, mà chỉ hôn cô, hôn cô, thẳng đến khi cô chịu không nổi nói về sau sẽ không đến gần Thích Hán Lương nữa, hắn mới chịu buông tha.

Có điều là, Hải Nhạc cũng phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, bình thường cô vốn rất được nam sinh yêu mến, sau này lại khiến cho một vài nam sinh từng ngưỡng mộ cô vừa gặp cô lập tức xun xoe bỏ chạy, điều này làm cho cô cảm thấy kỳ lạ, cho đến một ngày kia, có một nam sinh không sợ chết thổ lộ với cô, nghe nói ngày hôm sau lập tức bị một đám nam sinh mặc danh kỳ diệu đánh hội đồng, còn cảnh cáo nam sinh kia, không thể tới gần Tạ Hải Nhạc, nghe một cái tin đồn sai lè như thế, cô đã biết ai đứng sau lưng làm cho những nam sinh hâm mộ cô biến thành nam sinh thấy cô như thấy quỷ rồi, là Tạ Thư Dật, chính hắn không muốn cho những nam sinh kia đến gần cô!

Cũng được, cô cũng không thích mấy tên loại choai này cứ mặt dày đến quấy rầy cô, vì cô không có ý kiến gì, khiến cho Tạ Thư Dật càng trầm trọng thêm, càng về sau nam sinh ngày càng liếc nhìn cô một cái cũng không được, nam sinh đụng tới lúc cô đang ở cùng với Tạ Thư Dật, trong tình trạng bất khả kháng, đành phải che hai mắt của tớ, không che sao có thể đi chứ, bằng không sợ sẽ bị mặc danh kỳ diệu đánh đập và đe dọa à!

Vì thế, khắp trong trường học đều đồn Tạ Thư Dật siêu yêu thương em gái đủ loại sắc thái, khi tin đồn kia rơi vào tai Thích Hán Lương, chỉ thấy Thích Hán Lương thần nhiên cười, chỉ có hắn biết, chỉ có hắn hiểu được, nam sinh này, không phải là siêu yêu thương em gái, mà là, siêu thích ăn giấm chua! Không muốn nam nhân khác theo đuổi nhúng chàm Tạ Hải Nhạc, chỉ sợ liếc mắt nhìn cũng không được! Súc ghen thật mãnh liệt! Lòng độc chiếm thật đáng sợ!

Chỉ có điều xem ra, ngay cả Tạ Hải Nhạc cũng chưa hẳn đã biết anh trai của cô không phải có tình cảm anh em với cô, mà là một loại tình cảm cấm kỵ khác không thể nói ra!

Mà hắn, chắc hẳn Tạ Thư Dật đã cảnh cáo Tạ Hải Nhạc, không làm sao cho hắn cơ hội tới gần cô, cho dù tiếp cận được cô, cô cũng vô cùng cung kính mở miệng một tiếng “Thưa thầy”, nếu tôn kính hắn như vậy, cho dù có vài lời muốn nói, sao có thể không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng trước mặt học sinh? Vì duy trì hình tượng thầy người ta, hắn đành phải chôn vài lời muốn nói thật sâu dưới đáy lòng, tình cảm giấu kín kia, giống như nham thạch nóng chảy, làm phỏng trái tim của hắn, lúc nào cũng chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ bùng phát như núi lửa.

Hắn cầm lấy tấm hình hắn chụp chung với Hải Nhạc, cố ý cắt nhỏ kẹp trong lưng ví, chỉ có hắn có thể nhìn thấy, có đôi khi rảnh rỗi, hắn lại lật tấm hình kia qua xem, đợi cô lớn lên thật là một quá trình dài lê thê a! Phải chờ tới khi nào thì được đây? Thật sự khiến cho lòng hắn nóng như lửa đốt!

Từ khi Thích Hán Lương có một cọc tâm sự mang tên Hải Nhạc này, ngay cả lòng vui hưởng lạc cũng phai nhạt, mà bà mẹ luôn cứ lo lắng hôn nhân đại sự của hắn, thấy hắn vẫn không có bạn gái cố định, lại nhiệt tình thu xếp xem mắt cho hắn.

Thích Hán Lương hắn còn chưa thất bại tới mức phải xem mắt mới có thể tìm được một nửa còn lại của tổ, trong lòng hắn đang có một tiểu thiên sứ đóng chiếm, mà hắn nhất định phải chờ tiểu thiên sứ lớn lên mới được, làm sao lọt vào mắt mẹ già, hắn lại biến thành “ế nam” khiến người ta rồi vậy nè?

Lần xem mắt này, hắn vốn rất muốn từ chối, nhưng mẹ già nói là con gái một vị quan lớn, đã hẹn xong rồi, nếu không đi, chẳng phải làm cho mặt mũi con người ta đi quét rác sao, hắn đành phải cố mà nhận lời lão mẹ.

Khi hắn đi vào quán ăn Nhật được hẹn tên là Ẩm thực Kawasaki, nghe nói quán này làm ăn rất tốt, ít nhất phải hẹn trước một tuần, xem ra, lão mẹ đã chuẩn bị cho hắn đủ công phu, vì thế, Thích Hán Lương đã gặp cô gái cần xem mắt kia, rất xinh đẹp, khí chất cũng tốt, lời nói cũng không thể tìm ra sai sót gì, không hổ là con gái trong nhà quan lớn, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng mà, Thích Hán Lương lại thiếu thiếu hứng thú.

“ba, ba nói, bây giờ ba nhất định sẽ gửi tiền vào tài khoản của con, tại sao cứ gạt con thế?”

Bỗng, hắn đột nhiên nghe được một giọng nói, trong lòng hắn cả kinh, tại sao cô lại ở chỗ này?

Hắn nhìn lại, thấy một cô gái mặc quần áo vàng nhạt đang đứng gọi điện thoại.

Thân ảnh này rất giống Hải Nhạc, khi hắn nhìn thấy cô gái quay mặt lại, hắn nhin không được hô nhẹ một tiếng: “Hải Nhạc?!”

“Hải Nhạc? Ai là Hải Nhạc?” Cô gái xem mắt đang ngồi đối diện hắn trát mù tạc lên miếng cá sống hỏi.

Thích Hán Lương quay đầu lại giải thích với cô: “Là một học trò của anh.”

“Nha.”

Khi Thích Hán Lương quay đầu lại lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng vàng nhạt kia nữa, hắn đứng lên chạy theo ra bên ngoài, thế nhưng không nhìn thấy bóng dáng màu vàng nhạt kia, hắn đành phải quay ngược về, khách sáo hỏi cô gái có muốn hắn đưa cô về nhà không, cô gái nghe ra ý tại ngôn ngoại, từ chối, xem mắt không giải quyết được gì, mà hình bóng màu vàng nhạt kia, vẫn cứ quanh quẩn trong lòng Thích Hán Lương mãi.

Đến thứ Hai, hắn thừa dịp Hải Nhạc sang giao bài tập ngữ văn cho cả lớp, lên tiếng hỏi Hải Nhạc: “Hải Nhạc, hôm kia tôi thấy em ở Kawasaki, tôi còn gọi tên em, nhưng em chẳng những không để ý tới tôi, ngược lại còn chạy trốn không thấy bóng dáng, tôi thật sự đáng sợ như vậy sao?”

“Thầy ơi, hôm thứ bảy em đi học bơi mà, em cũng không có đi đâu ra ngoài, càng không có đi tới cái chỗ Kawasaki gì đó, chắc thầy nhận lầm người thôi phải không?” Hải Nhạc ngạc nhiên nói.

“Sao vậy được? Hôm đó em mặc một bộ áo màu vàng nhạt, tết tóc đuôi ngựa, tôi nghe giọng rõ ràng là em, quay mặt lại cũng rõ ràng là em a!” Thích Hán Lương buồn bực, “Là tôi nhìn lầm rồi?”

Chẳng lẽ là mắt hắn xuất hiện ảo giác, trên đời này làm gì có người nào giống nhau như vậy chứ? Thật sự là do hắn quá nhớ nhung, mà nhìn cô bé kia tưởng tượng thành Hải Nhạc sao? Thật đúng là bẽ mặt a!

“Thầy ơi, chắc là thầy nhìn lầm rồi, nếu như em nhìn thấy thầy, không cần thầy gọi, em đương nhiên sẽ đến chào thầy trước, bởi vì, thầy là thầy của em mà.” Tạ Hải Nhạc ôn nhu nói.

“Nga, có thể là tôi nhìn lầm rồi, thật ngại quá.” Thích Hán Lương xấu hổ nói.

“Thật ra cũng không sao đâu, đôi khi em đi trên đường cũng nhận lầm người mà.” Hải Nhạc cười cười nói.

Nhìn bóng lưng Hải Nhạc rời đi, Thích Hán Lương càng thêm phiền muộn, rõ ràng chính là cái bóng dáng này a, chỉ không phải là mặc đồng phục mà thôi, chẳng lẽ thật sự mình hoa mắt ngẩn ngơ rồi? Thật đúng là quá huyền bí đi!

Sau khi tan học, Hải Nhạc về nhà, mẹ Hải Nhạc rảnh rồi hiếm có, lôi Hải Nhạc đi theo bà đặt may lễ phục cao cấp, mà sinh nhật Hải Nhạc cũng đã sắp tới rồi, thuận tiện cũng may cho cô một bộ váy lễ phục dùng để tối ngày sinh nhật sẽ mặc.

Hải Nhạc vừa mới đo người xong, điện thoại vang lên, vừa nhìn, thấy là Tạ Thư Dật gọi tới, cô vội vàng chạy ra bên ngoài nghe điện thoại.

“Em đang ở đâu? Còn không mau trở về! Không phải tôi đã nói với em rồi, chị của Đế Uy mới về từ nước ngoài, mời chúng ta đi ăn cơm, vậy mà em còn không biết lại chạy đi đâu nữa!” Tạ Thư Dật ở bên kia mất kiên nhẫn nói.

“Nga, anh đi trước đi, tôi đang đi theo mẹ làm lễ phục, ở chỗ nào? Tôi về nhờ bác Cương đưa qua là được.” Hải Nhạc vội vàng nói.

“Ồ Kawasaki, một quán ăn Nhật, bác Cương biết đó, được rồi, lại đây nhanh lên!”

Tạ Thư Dật ở bên kia nói với Hải Nhạc xong lập tức cúp điện thoại, sau đó nói với Đế Uy và chị gái Đế Uy, Long Tương Tư: “Tôi ra ngoài đợi nó, nó là một con quỷ lơ mơ, tôi sợ nó tìm không thấy.”

Tạ Thư Dật đến đại sảnh chờ Hải Nhạc, không biết qua bao lâu, hần nhìn thấy một bóng dáng nhỏ xinh mặc áo màu lam nhạt vội vàng đi về bên này, không phải Hải Nhạc thì là ai?

Hần bước nhanh tới đón, kéo cô vào trong lòng, nói: “Sao bây giờ mới đến?”

Thấy cô kinh ngạc nhìn hần, hần bá đạo chặn môi cô lại, hôn cô đến thiên hoa mắt chuyển ngả vào trong ngực của hần, hần mới vừa lòng buông tha cô.

Đúng lúc ấy, di động vang lên rồi, hần tự tay tiếp nhận: “Ê?”

“Tôi đang ở cửa Kawasaki, anh đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến một giọng nói ôn nhu.

Tạ Thư Dật kinh ngạc ngẩn đầu, rõ ràng nhìn thấy một bóng dáng yêu kiều đang đứng ngay cửa, hần lại cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, cô rõ ràng cũng là Hải Nhạc a!

Hần, đang gặp quỷ sao?

Cô gái nhanh chóng đẩy hần ra, nâng tay lập tức cho hần một cái tát!

Tạ Thư Dật bị đánh kinh ngạc không thôi, hần lại ngẩn đầu nhìn Hải Nhạc chỗ cửa đang từ từ đi về phía hần, cũng thấy được cô gái đứng ở trước mặt hần, thay đổi sắc mặt hết cả.

Không phải là hần thật sự gặp quỷ, hai người Hải Nhạc giống nhau như đúc a! Chỉ là mặc quần áo khác nhau mà thôi!

Cô bước nhanh đi về hướng bên này, dùng một giọng run run hỏi: “Xin hỏi... chị là Trì Hải Hoan sao?”

Cô gái đã đánh Tạ Thư Dật một bạt tai cũng kinh ngạc nhìn Hải Nhạc, cũng dùng một giọng run run trả lời: “Tôi là... tôi là Trì Hải Hoan, cậu là... cậu là Hải Nhạc sao?”

Trong mắt Hải Nhạc ứa ra một đồng nước mắt, cô khóc chạy tới chỗ cô gái có hình dạng giống cô như đúc, hơn nữa còn ôm lấy cô ta.

“Chị, chị, thật không ngờ em sẽ gặp mặt chị! Em là Hải Nhạc, em là em của chị! Em rất nhớ chị! Rất nhớ chị a! Mẹ cũng rất rất nhớ chị a! Sao chị không đến tìm bọn em thế?” Hải Nhạc khóc lớn nói.

“Em à, chị cũng nhớ em, chị cũng rất rất nhớ em a! Nhưng mà, nhiều năm qua chị cũng không biết các em đã đi đâu, chị tìm không thấy các em a! Chị vẫn cho là mẹ và em không quan tâm chị nữa rồi!” Cô gái giống Hải Nhạc như đúc cũng khóc lớn nói.

“Không có, mẹ từng đi tìm chị, nhưng mà, người đàn bà kia không cho bọn em gặp chị a! ba cũng nói không cho bọn em gặp chị, nói chị sống sung sướng hơn bọn em nhiều, không cần bọn em đi thăm chị, sau đó em

với mẹ cũng không đi tìm chị nữa! Sau này, các chị chuyển đi, ngay cả cái số điện thoại ba cũng không để cho bọn em, người hầu trước kia cũng bị thôi việc, bọn em cũng không tìm được chị nữa a! Sau đó mẹ mang em rời khỏi chỗ ở cũ của bọn em, cũng không hề nhìn thấy chị! Chị, chị, em rất cuộc nhìn thấy chị rồi! Em đã cho rằng đời này em sẽ không còn được gặp lại chị nữa!” Hải Nhạc khóc nức nở đầy nước mắt.

Tạ Thư Dật cau mày, hắn đã hôn lầm người rồi sao?

Hắn không khỏi đứng bên cạnh không ngừng học nước miếng.

Một màn hai tỷ muội gặp nhau cảm động cũng không làm Tạ Thư Dật cảm động nổi, hắn bần chán nản mình đã hôn lầm người, hắn thậm chí ngay cả Hải Nhạc cũng nhận sai, lại đi hôn chị em gì đó của Hải Nhạc!

Em à, trước giờ em sống có được không?” Hải Hoan chùi nước mắt trên mặt Hải Nhạc, hỏi.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật một cái, sau đó lại nước mắt dâng trào nói với chị: “Em sống tốt lắm, mẹ cũng sống tốt lắm.”

“Tốt là tốt rồi.” Hải Hoan gật gật đầu, cũng lau nước mắt trên mặt mình.

Hải Nhạc nhìn cô, hỏi: “Chị, vậy còn chị thì sao? Mấy năm nay chị sống có tốt không?”

Trì Hải Hoan cười gượng nói: “Cũng được.”

Hải Nhạc tò mò hỏi: “Vậy đêm nay sao chị lại có mặt ở đây? Là đi theo các cậu tới ăn cơm à?”

Trì Hải Hoan có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Chị làm công ở trong này.”

“Cái gì?” Hải Nhạc Tạ Thư Dật gần như đồng thanh.

“ba đã sắp phá sản rồi, cái xú nữ nhân kia, xoắn của ông một số tiền lớn chạy đi với một tên tiểu bạch kiếm, ông đã sắp vô lực xoay chuyển.” Lúc Hải Hoan nói lên, nước mắt lại chảy xuống.

Hải Nhạc khóc lên: “Chị thật đáng thương, mấy năm này chắc chắn chị sống không tốt, vậy mà sa sút đến nông nổi phải đi làm công.”

“Ai da, đừng khóc được không? Khóc thành xấu xí luôn, khó coi chết đi được!” Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc khóc đến thương tâm như vậy, có chút đau lòng.

Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật một cái, làm cẩn thận nghĩa Tạ Thư Dật, cô ngây ngẩn cả người, hắn thật không phải là đẹp bình thường a! Vừa nghĩ tới hành động cưỡng hôn mới vừa rồi của hắn, trong lòng đột nhiên không còn tức giận như trước nữa.

Tạ Thư Dật sắc bén nhìn lại cô, Trì Hải Hoan vội vàng chỉnh đốn luống cuống của mình một chút, lại nhìn Hải Nhạc, ngập ngừng hỏi: “Hải Nhạc, anh ta là ai vậy?”

Hải Nhạc lau lau nước mắt, chần chừ nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói với cô: “Đó là anh hai.”

Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, cũng cho Hải Nhạc một cái ánh mắt uy hiếp.

“Anh hai?” Trì Hải Hoan có chút kinh nghi.

Hải Nhạc nghĩ nghĩ, có chút cố sức nói: “Mẹ gả cho một người ba, anh ta là con trai của người ba đó.”

Tạ Thư Dật lại hừ lạnh một tiếng.

“Được rồi, tiết mục chị em quen biết nhau nên kết thúc chứ?” Hắn có chút mất kiên nhẫn nói.

Kỳ thật bây giờ, đối với ai hắn đều có kiên nhẫn như nhau, nhưng lần này hắn cũng có chút không nhịn được.

Trì Hải Hoan này vừa xuất hiện, lực chú ý của Hải Nhạc, hoàn toàn chuyển lên trên người của cô ta hết! Phiên chết!

Hải Hoan suy nghĩ sâu xa nhìn hắn một cái.

“Em à, chị nghĩ, em sống hắn là cũng không tốt lắm.” Cô nói.

Hải Nhạc hoảng sợ, không nhin được nói: “Làm sao chị biết?”

“Xem thái độ với cách nói chuyện của người kia thì biết.” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc ra trước người, cười nhạt nói với Hải Hoan: “Ai nói? Em ấy sống không biết có bao nhiêu tốt nữa kia!”

Tạ Hải Nhạc muốn tránh thoát hẳn, Tạ Thư Dật lại sống chết cũng không buông ra, một màn này dừng trong mắt Trì Hải Hoan, trong mắt của cô hiện lên một tia nghiền ngẫm.

“Lúc này anh đường đột với tôi, muốn nói thế nào?” Trì Hải Hoan đột nhiên nói.

Tạ Thư Dật có chút xấu hổ, sau đó trừng mắt nhìn cô một cái, nói: “Cô cũng đã ra tay, sớm trả lại cho cô rồi!”

Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu nhìn bọn họ, như mây trong sương mù.

“Hai người đang nói cái gì? Đường đột cái gì, ra tay cái gì?”

Tạ Thư Dật lại trừng mắt nhìn Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan mỉm cười, nói: “Không có gì, nói cho vui ấy mà, đúng rồi, hai người tới đây chơi với bạn đấy sao?”

“Đúng vậy a.” Hải Nhạc gật gật đầu, “Chị, đi với bọn em đi.”

Hải Hoan do dự một chút nói: “Chút nữa chị phải đi làm.”

“Chị thật vất vả a.” Hải Nhạc nhin không được lại rơi lệ, “Có thể không làm không? Chị còn nhỏ như vậy.”

“Không làm?” Trì Hải Hoan thở dài một hơi, “Không làm chị sẽ chết đói.”

“ba không chăm sóc cho chị sao?” Hải Nhạc tức giận hỏi.

“Chính ông ấy cũng tự thân khó bảo toàn, chỉ sợ chỉ có thể chăm sóc được chính ông ta thôi.” Hải Hoan chưa xốt nói.

“Chị... chị... chị lại sa sút đến tận thế này, sao lúc trước không đi theo mẹ với em chứ?” Hải Nhạc nước mắt rơi lã chã.

“Ai, em à, đừng nói những thứ này, cho chị điện thoại em đi, sau này chị sẽ tìm em, sắp tới giờ rồi, chị phải đi làm.” Hải Hoan nói.

“Nga, dạ, chị, chị không đi ăn cơm với bọn em sao? Khi nào thì xong việc, em chờ chị, đến lúc đó đưa chị về nhà gặp mẹ được không?” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan có chút mừng rỡ, lại có chút chần chừ, còn có một chút hối hận khó hiểu, cô nói: “Chị không biết mẹ có vui mừng khi nhìn thấy chị hay không nữa.”

“Mẹ nhất định sẽ rất vui khi gặp lại chị mà, chị, chị cũng là con gái của mẹ, làm sao mẹ có thể không vui chứ, mẹ lúc nào cũng nhớ chị hết.” Hải Nhạc vội vàng nói.

Hải Hoan mang theo một tia xấu hổ, nói: “Chị sợ mẹ trách trước kia không đi với mẹ.”

“Không có không có, mẹ nói, mẹ tôn trọng lựa chọn của chị, mẹ vẫn luôn nhớ chị lắm.” Hải Nhạc nói.

Nước mắt Hải Hoan lại lăn xuống, nghẹn ngào nói: “Là chị... là chị thật xin lỗi mẹ.”

“Chị không có lỗi với mẹ đâu, thật đó, khi nào thì xong việc, em chờ chị.” Hải Nhạc nói.

“Phải tới 12 giờ, chị làm ca tối.” Hải Hoan nói.

Đúng lúc này, có người lại đó quát: “Trì Hải Hoan! Giao ca rồi, còn đang lè mề cái gì? Lẹ lên!”

“Nga, tới liền!” Hải Hoan xoa xoa nước mắt, “Nhạc Nhạc, cho chị số điện thoại, bằng không, ngày mai đi, ngày mai chị sẽ đi gặp mẹ.”

“Cũng tốt, đến lúc đó em với bác Cương sẽ tới đón chị.” Hải Nhạc gật gật đầu.

“Bác Cương? Bác Cương là người ba kia sao?” Hải Hoan hơi hơi nghi ngờ.

“Không phải, là bác tài xế.” Hải Nhạc nói.

“Nga? Vậy... nhà mới của em, điều kiện gia đình rất tốt à?” Hải Hoan bật thốt.

Tạ Thư Dật đứng bên cạnh khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Hết chưa vậy? Nhanh lên! Mọi người đang chờ sốt ruột đó!” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc lập tức tranh thủ ghi số điện thoại của mình cho chị, cũng trách cứ Tạ Thư Dật, “Sao anh lại có thể như vậy chứ? đó là chị của tôi!”

“Chị của em, không phải cũng là của tôi!” Tạ Thư Dật đảo mắt.

“Anh... thật sự không thể nói lý!” Hải Nhạc tức muốn chết.

“Không cần em nói lý! Đi thôi!” Tạ Thư Dật đã rất hết kiên nhẫn rồi, kéo Hải Nhạc bước đi, liếc cũng không thèm liếc Hải Hoan bên cạnh một cái.

Cho dù cô ta và Hải Nhạc giống nhau như đúc đi chăng nữa, thậm chí hần nhận lầm còn hôn cô ta, nhưng, khi biết cô ta không phải là Hải Nhạc, trong lòng hần thậm chí còn có chút bài xích, trực giác khiến cho hần không thích cô gái này.

Đôi mắt của Hải nhạc, nhìn một cái sẽ lộ vẻ ôn nhu và trong trẻo, giống như chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn thấu sâu trong nội tâm của cô vậy, mà Trì Hải Hoan, trong mắt ánh mắt của cô ta, rất là lập lờ, làm người ta đoán không ra. Ánh mắt, là cửa sổ tâm hồn, hần không thích ánh mắt lập lờ của cô ta, cho nên, hần cũng không thích người này, cho dù cô ta có giống Hải Nhạc đi nữa!

“Chị, nhớ kĩ đêm mai a, em sẽ tới đón chị đó, buổi tối em về nhà sẽ nói cho mẹ, em đã tìm được chị.” Hải Nhạc quay đầu nhìn Hải Hoan nói.

Hải Hoan gật gật đầu: “Đi đi, đừng để cậu chờ lâu.”

Cô đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Người đàn ông này, là một người rất kỳ lạ, giống như, hần xông tới lập tức hôn cô, thì ra chỉ xem cô thành Hải Nhạc thôi! Xem ra, hần không chỉ là anh hai của Hải Nhạc đâu!

Cô không nhận được đưa thay sờ sờ môi của mình.

Đó là nụ hôn đầu của cô, lại bị người đàn ông này xông lên lập tức hôn mất! Cô thậm chí cũng không biết chuyện diễn ra thế nào, thậm chí ngay cả mặt của hần cũng không nhìn thấy rõ ràng nữa, nhưng mà, kỹ thuật hôn của hần lại rất cao siêu, nụ hôn kia, lại có thể làm cho tim cô không tự chủ được đập dồn rồi, trầm mê mất!

Chỉ có điều, cô vẫn còn có chút tức giận, nào có ai vừa tới lập tức hôn cô như vậy? Vẫn còn có hơi quá đáng, cô liền nâng tay cho hần một cái tát biểu hiện sự tức giận của mình.

Còn tưởng rằng hần là khách tới thích cô muốn trộm hương, thì ra chỉ là xem cô thành Hải Nhạc?!

Mặt Trì Hải Hoan, âm trầm xuống.

95. Chương 48: Khai Giảng Chính Thức

“Tôi đã nói, cô rất nhẹ, tôi không mệt! Đừng nói chuyện linh tinh nữa! Lãng phí sức lực của tôi! Nói nữa, tôi sẽ quăng cô xuống đất đó!” Tạ Thư Dật quay đầu thưởng Hải Nhạc một ánh mắt cảnh cáo bực chảng.

“Nha.” Hải Nhạc ngoan ngoãn ngậm miệng, bảo nàng đừng nói chuyện, tại sao lại là lãng phí sức lực của hần chứ? Còn uy hiếp sẽ quăng nàng trên mặt đất nữa, quái nhân!

Hai người khó khăn cuối cùng cũng tới dưới chân núi, toàn thân Tạ Thư Dật đã sớm mồ hôi đầm đìa, trong lòng Hải Nhạc rất áy náy, kháng nghị muốn hắt buông nàng xuống, nhưng mà, hắt chính là không thêm lên tiếng, đến dưới chân núi, hắt rốt cục buông Hải Nhạc, đi đến bãi đỗ xe chạy xe ra, Hải Nhạc lên xe, xe xuất phát lên đường trở về nội thành.

Tạ Thư Dật cũng không mang Hải Nhạc trực tiếp về nhà, hắt lái xe đến một bệnh viện, cương quyết để Hải Nhạc ở bệnh viện ở hai ngày, hại Hải Nhạc mù mù nghĩ nữ nhi bị làm sao, khi biết được vậy mà Hải Nhạc thiếu chút nữa bị chết đuối, sợ muốn chết, khi biết được là Thư Dật đã cứu Hải Nhạc lên, nàng gần như cảm động đến rơi nước mắt.

“Thư Dật, thật may là có con ở đây, bằng không, Hải Nhạc cứ như vậy...” Mẹ Hải Nhạc khóc lên.

“Ai da, Hải Nhạc không phải là rất tốt nha, có Thư Dật ca ca này làm thần hộ mệnh của nó, nó thế nào cũng sẽ không có việc gì đâu.” Tạ ba ba nhanh chóng an ủi ái thê.

“Thư Dật, con bơi lội rất giỏi, con dạy muội muội bơi lội đi, một lần hai lần đều cứ như vậy, trái tim của ta sẽ bị nó dọa đứng.” Hải Nhạc mù mù vừa lau nước mắt vừa nói với Thư Dật.

“Đúng a, Thư Dật, con dạy muội muội bơi lội, về sau lại ném nó vào nước, cũng không sợ.” Tạ ba ba đứng một bên nói.

“Không, con sợ nước, con không cần phải học!” Hải Nhạc bây giờ có một nỗi sợ hãi với nước không hiểu được.

Tạ Thư Dật liếc nàng một cái, nói: “Có người không muốn học, con cũng không có cách nào.”

“Hải Nhạc, không được, con nhất định phải học được bơi lội thậm chí lặn xuống nước! Mẹ không muốn về sau con lại gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy nữa!” Hải Nhạc mù mù hiềm thấy nghiêm mặt với nữ nhi.

Hải Nhạc đành phải bĩu môi “Ba” xoay mình vào trong, cho bọn họ một cái lưng, rầu rĩ không để ý tới bọn họ nữa.

Hải Nhạc mù mù lắc đầu: “Nha đầu ngốc, mẹ đang suy nghĩ cho con a.”

“Được rồi, để con suy nghĩ cẩn thận đi.” Hải Nhạc rầu rĩ trả lời.

Hải Nhạc mù mù và Tạ ba ba hai người nhìn nhau cười.

Sau khi bóng ma ngâm nước đi qua, Hải Nhạc Thư Dật cũng chính thức đi học, đúng ngày trên thông báo nhập học, Hải Nhạc cùng Thư Dật đi đến Năm Châu, xuống xe, sớm đã nhìn thấy Hứa Chí Ngạn, Long Đế Uy, Sở Lâm Phong chờ một chỗ “Thư Dật, sao giờ người mới đến?” Hứa Chí Ngạn nói.

“Thư Dật ca ca.” Hứa Nhã Nghiên ngọt ngào kêu.

“Ta không gọi người là ca ca đâu, ta sẽ nổi da gà mất.” Minh Hi Ca nhún vai, “Ta sẽ gọi người là Thư Dật đi.”

“Tùy tiện.” Tạ Thư Dật không sao cả nói, “Chẳng lẽ, người cũng thi vào Năm Châu bọn ta?”

“Đúng vậy a? Ta Đại học năm nhất, học trưởng hảo, về sau thỉnh bao che Minh Hi Ca ta nhiều hơn a.” Minh Hi Ca che miệng cười gian.

Một hàng bảy người, chậm rãi sáng ngời tiến vào cửa chính trường học, lúc đó, đột nhiên một đám đông con gái mặc đồng phục kéo nhau chạy tới, trong miệng phát ra tiếng hét chói tai điên cuồng vọt tới bên này, Hải Nhạc chưa thấy qua chuyện như thế hách nhất đại khiêu (1), không rõ chuyện gì đang xảy ra.

(1) Hách nhất đại khiêu: bị dọa đến kinh ngạc, hoảng sợ

96. Chương 48: Biết Vậy Chẳng Làm

“Trì Hải Hoan, con nhỏ chết tiệt mày chạy đi đâu rồi? Coi chừng tao khấu trừ toàn bộ tiền chuyên cần tháng này của mày đó!” Tiếng mắng tức giận lại truyền tới.

“Nga, đến liền!” Cô vợ vã rời đi.

Hải Nhạc vừa về tới nhà, đã nói chuyện đụng phải chị cho mẹ nghe, mẹ Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ, mừng là còn chưa đi tìm, đã có tin tức con gái, sợ là con gái vậy mà phải làm công trong một tiệm ăn. Bà vợ vã muốn đi gặp con gái, Hải Nhạc nói cho bà biết, đã hẹn với chị rồi, xế chiều ngày mai sẽ đi đón cô, đưa cô đến Tạ gia gặp mẹ.

Buổi chiều hôm sau, Trì Hải Hoan bước xuống xe, thấy đại biệt thự Tạ gia sang trọng, đứng nhìn sững sờ.

“Hải Nhạc, ba dưỡng này rất có tiền à?” Cô hỏi Hải Nhạc.

“Coi thế đi, không biết chị có từng nghe tập đoàn An Thác chưa? Người ba này chính là chủ tịch An Thác, Tạ Trường Viên.” Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Tập đoàn An Thác? Tạ Trường Viên là chồng mới của mẹ?” Trì Hải Hoan hít một hơi khí lạnh, “Thế... mẹ gả cho ông ta bao lâu rồi?”

“Nga, năm em tám tuổi, mẹ gả cho ông ấy, em sống trong này hơn bảy năm rồi.” Hải Nhạc nói.

“Vậy à?” Về mặt Trì Hải Hoan đầy hối hận.

Bỗng nhiên, mẹ hai người từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Hải Hoan, bà giật tở, sau đó vợ vàng chạy tới.

“Hải Hoan, Hải Hoan của mẹ!” Bà dùng sức ôm Trì Hải Hoan vào lòng.

Lúc này, ba cũng đã ra tới, sau đó, là Tạ Thư Dật.

“Mẹ! Con rất nhớ người!” Trì Hải Hoan nước mắt tràn mi.

“Đứa ngốc, mẹ cũng nhớ con.” Mẹ Hải Nhạc cũng khóc nói.

“Đây... đây... đây vì sao nó giống Hải Nhạc nhà ta như đúc thế kia?” Tạ Trường Viên giật tở gần như có chút cà lăm, “Nếu ba không nhớ hôm nay Hải Nhạc mặc đồ gì, nhất định ba sẽ nhầm nó thành Hải Nhạc mất rồi.” Tạ Thư Dật gật gật đầu: “Vô cùng thấu hiểu.”

Hắn càng nhục hơn, còn nhận lầm cô ta thành Hải Nhạc, còn hôn cô ta! Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật liền vô cùng chán nản cào cào tóc, sao lại phải giống nhau thế kia chứ? Thật là! Mẹ Hải Nhạc lau lau nước mắt, ôm Trì Hải Hoan đi về phía hai ba con nọ.

“Hải Hoan, đây là bác Tạ, đây là anh Tạ Thư Dật.” Mẹ Hải Nhạc nói, “Trường Viên, nó là Hải Hoan em đã nói với anh đó, chị Hải Nhạc, Hải Hoan, chào mọi người đi con.”

Nghe thấy mẹ kêu mình gọi Tạ Trường Viên là bác, nụ cười trên mặt Hải Hoan, trở nên có chút gượng gạo, nhưng cô vẫn cố gắng cười.

“Chào bác Tạ ạ.” Trì Hải Hoan lại quay sang Tạ Thư Dật, “Chào anh Thư Dật.”

“Ha ha, ngoan quá, ngoan giống y như Hải Nhạc.” Ba Tạ cười ha hả, đưa tay đưa cho Hải Hoan một cái hồng bao, “Hải Hoan, chút lễ gặp mặt.”

Trì Hải Hoan nhìn mẹ hỏi ý, mẹ Hải Nhạc gật gật đầu với cô, cô đưa tay nhận: “Cám ơn bác ạ.”

“Ai da, đừng khách khí như vậy, đều là người một nhà cả.” Tạ Trường Viên cười nói, cũng thuận tay Hải Nhạc qua, “Tiểu công chúa a, lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nhớ chị, bây giờ rốt cuộc đã tìm được chị rồi, có vui không?”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu: “ ba, Nhạc Nhạc rất vui ạ.”

“Ân, vậy chúng ta vào nhà.” Ba Tạ ôm Hải Nhạc vào phòng, Trì Hải Hoan đi theo sau lưng ông và Hải Nhạc, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, xem ra, Hải Nhạc ở trong ngôi nhà này, rất được cưng chiều.

Cô liếc nhìn Tạ Thư Dật một cái, phát hiện ánh mắt của hắn vẫn luôn dừng lại trên người Hải Nhạc phía trước, trong mắt, có một nỗi nhu tình khó phát hiện, nhưng mà, vẫn bị cô nhìn ra.

Không hiểu vì sao, trong lòng cô sinh ra một loại cảm giác vô cùng hối hận, nếu năm đó cô cũng đi theo mẹ, phỏng chừng người được sủng ái sẽ không phải là cô em gái đàn độn trong mắt cô, mà sẽ là cô! Nhưng, trên đời làm gì có hối hận nào ăn được đâu.

Ngồi trong phòng khách, Tạ Trường Viên mở miệng hỏi Hải Hoan về cuộc sống gần đây, khi biết được ba ruột Hải Hoan đã sắp phá sản, mà Hải Hoan thì phải làm công nhân trong một quán ăn thì ông trầm mặc một hồi lâu.

Sau đó ông mở miệng nói với mẹ Hải Nhạc: “Trì Chí Cao đi đến hôm nay, mặc dù nói là hắn gieo gió gặt bão, nhưng, niệm tình hắn là ba ruột Hải Nhạc, Tư Nguyên, em nói chúng ta có nên giúp một tay hay không?”

Mẹ Hải Nhạc nghe ông nói như vậy, không tỏ ý kiến ngay lập tức, nhưng Tạ Thư Dật lại mở miệng nói: “ba, ba nhân từ quá đáng rồi, Trì Chí Cao hắn không đáng cho ba thông cảm đâu, một tên tiểu thương vừa quản lý không tốt lại còn hay ba phải hơn nữa lại háo sắc, cho dù ba có giúp hắn, lần sau thì sao? Con cũng không tán thành ba vì tình nghĩa mà đi giúp hắn, chuyện này cũng sẽ không được hội đồng quản trị thông qua, tập đoàn An Thác chúng ta không phải là nhà từ thiện, chúng ta phải đứng về phía lợi ích của An Thác mà suy nghĩ trước tiên, trừ phi, công ty Trì gia có thể có lợi cho chúng ta, chúng ta mới có thể giúp một tay.”

Tạ Trường Viên và mẹ Hải Nhạc cùng kinh dị nhìn Tạ Thư Dật, thật không ngờ hắn lại có thể nói ra những lời này.

Tạ Trường Viên hồi phục tinh thần lại, cười ha hả vỗ vai hắn: “Xú tiểu tử, ba còn đánh giá thấp mày! ba phát hiện, mày mới đúng là tên thương nhân chân chính! Thương nhân sẽ háms lợi! Không sai, sau này giao tập đoàn An Thác cho mày, ba sẽ yên tâm! ba nghĩ, hay là ba nên về hưu sớm thử cho mày lên sàn nhỉ?”

“ba, bây giờ ba còn gồng cẳng già càng cay, chuyện thay ca, sau này hẵng nói, về phần chuyện Trì Chí Cao này, ba có thể xem thêm đề nghị của con.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngồi bên kia vừa tức vừa vội, rõ ràng Tạ Thư Dật không muốn ba hắn giúp ba cô đây mà. Cô chạy đến trước mặt Tạ Trường Viên, tựa đầu trên đầu gối của ông, sau đó ngẩng đầu khẩn cầu: “ba, ba con đúng là có sai, nhưng mà, không có lỗi của ông ấy, ba với mẹ con cũng đi không đến với nhau được, ba niệm tình ba và mẹ đã đi đến với nhau, giúp ông ấy một phen đi, ba!” Cô lắc lắc tay Tạ Trường Viên, một người từ trước đến nay chưa từng làm nũng bao giờ như cô, mà bây giờ lại lăn ra làm nũng với Tạ Trường Viên đây.

“Nga? Còn có chuyện này?” Tạ Trường Viên cười cười hỏi.

“Chính xác a, ba con không tốt, ông ấy cũng không phải người ba tốt, cũng không phải người chồng tốt, nhưng mà dù sao ông ấy và mẹ con từng có một đoạn ngày, lại còn sinh ra con với chị, tuy rằng ông ấy thậm chí còn không thương con bằng ba, nhưng mà dù sao ông ấy cũng là ba ruột của con, ba, ba không nhìn trên mặt mũi của mẹ con thì thôi, ba cũng phải niệm tình bản thân con là tiểu công chúa ba thương nhất từ nhỏ đến giờ, ba giúp ba con lần này đi, được không, được không?” Hải Nhạc tiếp tục nũng nịu, “ba, cho tới bây giờ con cũng chưa từng xin ba điều gì, cũng chưa từng đề nghị ba điều gì, không phải ba nói ở sinh nhật mười sáu tuổi của con muốn tặng con một phần lễ trọng sao? ba, quà gì khác con đều không cần, ba giúp ba con một phen làm quà sinh nhật tặng cho con đi! Được không? Đồng ý con được không?”

Tạ Trường Viên lại cười to một trận, ông xoa đầu Hải Nhạc nói: “Đúng là một con quỷ linh tinh, được rồi, ba giúp ba con!” Tạ Thư Dật kháng nghị kêu.

Mà mẹ Hải Nhạc rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà khen ngợi nhìn Hải Nhạc.

“ba, ba làm như vậy, là không thông qua hội đồng quản trị!” Tạ Thư Dật tức giận trừng mắt nhìn Hải Nhạc một cái.

Hải Nhạc thấy đã đạt đến mục đích của mình, trong lòng vui vẻ vô cùng, cô lè lưỡi thị uy với Tạ Thư Dật, hiếm khi làm cái mặt quỷ với hắn.

Tạ Thư Dật thấy cô vươn đầu lưỡi màu hồng làm mặt quỷ với mình, nghịch ngợm sôi nổi hiếm có, làm cho cơn tức trong lòng hần đột nhiên lại có thể tan thành mây khói, thì ra, cô cũng có một mặt đáng yêu như thế?

Hắn thật sự có loại kích động muốn kéo cô bỏ đi ngay bây giờ, sau đó tìm một chỗ kín đáo hôn điên cuồng đầu lưỡi nghịch ngợm kia của cô. Hải Nhạc thấy hắn vẫn nhìn thần thờ nhìn mình lom lom, nghĩ đến phút sao nhãng của mình, không khỏi cúi đầu, chạy tới bên cạnh mẹ và chị, ngồi xuống sát bên hai người, không dám nhìn Tạ Thư Dật nữa.

Trì Hải Hoan vẫn quan sát tất cả, trong lòng có đủ bách vị tạp trần, thật không ngờ, Hải Nhạc vậy mà được cưng chiều như vậy, làm nũng ra một cái lập tức khiến cho Tạ Trường Viên đồng ý yêu cầu nó đưa ra! Cô cũng không ngờ rằng, Tạ Trường Viên sẽ là một người ôn hòa như vậy. Giả như năm đó cô cũng đi theo mẹ, có phải cô sẽ không biến thành bộ dạng bây giờ? Rốt cuộc Trì Hải Hoan cô đã bỏ lỡ cái gì? Thật sự biết vậy chẳng làm!

Tạ Thư Dật cũng không tiếp tục ý kiến ý cò gì nữa, nếu ba đã đồng ý rồi, hắn còn nói nữa, sẽ bị kêu là kiểm chuyện, cũng sẽ gọi là không biết thức thời.

Vì thế, mọi người hoà thuận vui vẻ bắt đầu ăn cơm chiều.

Ăn cơm chiều xong, Tạ Hải Nhạc, chị cô với mẹ lúc nào cũng trò chuyện, còn mang chị đến phòng ngủ của cô, xem một ít hình chụp năm từ lúc cô tám tuổi về sau.

Hải Hoan nhìn bài trí trong phòng cô, kinh ngạc nói: “Bác Tạ này, đối xử với em thật sự rất tốt a.”

“Đúng vậy, đúng là ông ấy đối với em tốt lắm, bản thân ông không có con gái, cho nên, rất thương em, cái này gọi là ngư tử ngư tử, bởi vì, ông ấy thật sự rất yêu mẹ, cho nên, đối xử với em cũng rất tốt.” Hải Nhạc nói.

“Nga, thì ra là vậy.” Trì Hải Hoan chưa xót đáp.

Nhìn phòng Hải Nhạc một cái, so sánh với phòng cô đang thuê phòng, cơ hồ là một cái trên trời, một cái dưới đất a.

Mà hoàn cảnh bây giờ của cô, cũng đối lập với Hải Nhạc nốt, nó là tiểu công chúa trong mắt mọi người, nhưng, cô lại phải làm công trong Kawasaki. Vận mệnh đối xử với Trì Hải Hoan, thật bất công biết bao nhiêu a! Cô tức giận bất bình nghĩ thầm. (Ai bảo ngày xưa cô chọn người kia)

Đã đến giờ, Trì Hải Hoan phải về rồi, Tạ ba ba bảo bác Cương đưa cô đi, Hải Nhạc lưu luyến chị, muốn đi theo cùng.

“ba, để con đi cho, con đưa em ấy về.” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan đúng là có chút thụ sủng nhược kinh. (ai vì bà đâu...)

Tạ Thư Dật đẩy Hải Nhạc, nói: “Không phải muốn đưa chị em, đi a.”

“Nha.”

Ba người cùng nhau lên chiếc Lincoln nhà họ, Hải Nhạc luôn ngồi trên xe chít chít oa oa lời Hải Hoan nói chuyện, giống như với chị có chuyện nói không hết.

Tạ Thư Dật ngồi phía lẳng lẳng lẳng nghe, thật không ngờ Hải Nhạc ở trước mặt chị của cô, nói nhiều như vậy, hơn nữa, trông cô thật là thật vui vẻ, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy cô từng vui vẻ như vậy bao giờ.

Khi Hải Hoan nói ra địa chỉ của cô thì Tạ Thư Dật và Hải Nhạc cùng trầm mặc, cái khu đó, là khu ổ chuột.

Đưa Hải Hoan đến giao lộ, Hải Hoan mở miệng nói dừng lại, Hải Nhạc lưu luyến không rời đưa cô đi.

Muốn vào chỗ chị ngồi một chút hay không?” Hải Hoan nói với em.

“Được a được a.” Hải Nhạc nói.

“Không được, chúng ta phải về.” Tạ Thư Dật nói.

“Được rồi, vậy hai người về đi.” Hải Hoan cười gượng phát phát tay với Hải Nhạc.

“VẬY... chị, lần sau khi nào thì tới thăm chị được? ba này đã đồng ý giúp ba bọn tớ, sau này chị không cần làm công nữa.” Hải Nhạc nói.

“Hi vọng như thế, hai người về đi.” Hải Hoan nói.

“Đi thôi.” Tạ Thư Dật lôi Hải Nhạc xoay người rời đi.

“Tôi còn có chuyện chưa nói xong mà!” Hải Nhạc kháng nghị.

“Nói nhiều như vậy, vẫn chưa nói xong à? Chưa nói xong sau này còn thời gian nói tiếp!” Tạ Thư Dật kéo cô đi về phía trước.

“VẬY tạm biệt chị nha.” Hải Nhạc vẫy vẫy tay về phía Hải Hoan.

Trì Hải Hoan nhìn bóng lưng bọn hắn thật lâu, cho đến khi bọn họ lên xe, cô mới xoay người rời đi.

Tạ Thư Dật ngồi trên xe quay đầu nhìn Tạ Hải Nhạc, nói: “Sao thế, chị em vừa đi, em lập tức biến thành câm điếc rồi?”

Tạ Hải Nhạc nguyền hán một cái.

Tạ Thư Dật cũng hiếm khi nở nụ cười, hắn đột nhiên vươn tay捏捏 mũi Hải Nhạc.

“Làm tiếp một cái mặt quỷ như hồi nãy cho tôi xem?” Hắn nói.

Hải Nhạc đang “đứng hình” vì động tác thân mật đột ngột của hắn, vừa nghe hắn nói như thế, “Tại sao?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Không tại sao cả, tôi thích em nhăn mặt với tôi thôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc có chút xấu hổ: “Cái này sao có thể nói làm thì làm ngay được chứ?”

“Không cần biết! Em phải làm!” Tạ Thư Dật nói.

“Không tôi... tôi không làm.” Hải Nhạc liều mạng lắc đầu.

“Không làm?” Tạ Thư Dật chồm tới, áp sát cô, “Không làm, coi chừng tôi sẽ hôn em.” Hải Nhạc vừa nghe hắn nói như thế, vẻ mặt đau khổ nghĩ nghĩ, sau đó lè lưỡi với Tạ Thư Dật.

“Không phải như vậy.”

Hải Nhạc đành phải đặt hai bàn tay bên miệng, quạt quạt vài cái, sau đó hộc ra đầu lưỡi.

“Thật ngoan, Tiểu Hải Nhạc ngoan lắm.” Tạ Thư Dật nở nụ cười, sau đó, hắn đột nhiên kéo Hải Nhạc lại, hôn cô, cho Hải Nhạc một nụ hôn nóng bỏng đủ để hít thở không thông.

Thật vất vả, hắn buông Hải Nhạc ra, mặt hai người đều đỏ bừng rực.

“Anh gạt tôi!” Tạ Hải Nhạc tức giận nói.

“Lúc này tôi cũng không có nói nếu em làm mặt quỷ thì sẽ không hôn em.” Tạ Thư Dật xấu xa nói.

“Tạ Thư Dật, anh thật là lưu manh, là một cái trứng thối cực lớn!” Tạ Hải Nhạc tức muốn chết, lúc nào cô cũng bị hắn chấm dứt.

Từ khi Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc làm cái mặt quỷ thứ nhất thì trong lòng vẫn luôn tính toán chuyện cần làm, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn mới chạy xe trở về nhà.

“Mẹ, có thể cho chị đến nhà chúng ta ở được không, chỗ chị ở, là khu ổ chuột đó!” Hải Nhạc lo lắng nói với mẹ.

Mẹ Hải Nhạc vuốt tóc cô nói: “Nhạc Nhạc, mẹ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng mà, mẹ không phải người giám hộ của chị, ba con mới là, nếu là không có sự đồng ý của ba con, mẹ sợ ông ta sẽ đi kiện cáo.”

“Sao có thể như vậy chứ? Ông ta cũng không thèm chăm lo cho chị, chị một thân một tở sống ở bên ngoài, với ở chỗ chúng ta, có gì khác nhau đâu chứ?” Hải Nhạc hỏi.

Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi nói: “Hải Nhạc, mẹ muốn nói cho con biết, công ty ba con, vẫn bị phá sản, ba con chậm một bước, công ty của ông ta, bị người ta mua xây dựng lại rồi, nhưng mà, những số tiền kia, cũng không đủ trả hết nợ nần ông ta thiếu.”

“Nhưng mà, chuyện này có liên quan gì với chuyện chị ở cùng chúng ta?” Hải Nhạc tò mò hỏi.

97. Chương 49: Háo Sắc Lại Ngu Ngốc

“Tạ Thư Dật, em yêu anh!”

“Sở Lâm Phong, em yêu anh!”

“Long Đế Uy, em yêu anh!”

“Hứa Chí Ngạn, em là fan của anh!”

Một trận loạn thất bát tao tiếng gào thét điên cuồng tràn ngập toàn bộ trường học, đáng sợ tới mức chim non trên cây đều vỗ cánh bay mất.

Tạ Hải Nhạc một trận kinh ngạc, đây là Đại học Năm Châu? Đây là sinh viên Đại học Năm Châu? Sao trông giống như một đám fan cuồng thấy được thần tượng của mình vậy nè?

Một đám nữ sinh trong mắt đều hiện ra ngôi sao, vây quanh bốn nam sinh kia thét to, một đám lại một đám cứ tiến lên phía trước.

Ba nữ sinh đi theo sau bốn nam sinh, hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ, bốn tên nam sinh này ở Năm Châu lại được nữ sinh hoan nghênh đến thế.

Bốn nam sinh đều mặt không đổi sắc gạt mở bức tường người, lạnh lùng đi về phía trước, đột nhiên, có mấy cái nữ sinh điên cuồng quá đáng, lại chen với Hải Nhạc đẩy nàng nghiêng ngã lão đảo, nàng nhu nhược ngã nhào trên mặt đất, trong lúc đó, thậm chí có người còn giẫm phải tay nàng, nàng đau đến mức hét to lên.

Tạ Thư Dật bỗng nhiên quay đầu lại, thấy Tạ Hải Nhạc nước mắt rưng rưng nằm trên mặt đất, mà Minh Hi Ca và Nhã Nghiên đang muốn kéo nàng lên, lại bị mấy nữ sinh tách ra rồi, nàng bất lực có vài lần muốn đứng lên, nhưng lại bị người ta vọt tới.

Tạ Thư Dật tức muốn chết, nữ nhân này, sao có thể vô dụng như vậy a? Thật sự là dọa người a!

Hắn lớn tiếng kêu nàng: “Tạ Hải Nhạc! Nếu em còn không đứng lên, cẩn thận anh sẽ xử em thế nào!” (đang ở nơi công cộng, nên sẽ “diễn” cho huynh muội mùi mẫn tí)

Tạ Hải Nhạc tràn nước mắt nhìn qua phía hắn, nói: “Tay em bị người ta đập rồi, đau quá, chân của em cũng vậy, em đứng lên không được.”

Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như thế, lấy làm kinh hãi, liếc theo, hắn mị mị mắt, mở ra lần nữa thì lại là ánh mắt sắc như dao, hắn nhìn một đám siêu cấp háo sắc đang vây chung quanh người, thanh âm đột nhiên gầm lên như bạo lôi: “Cái bọn háo sắc lại còn ngu ngốc các ngươi! Lập tức biến mất ở trước mắt ta! Còn ở trước mặt bản thiếu gia mà chọc bản thiếu gia mất hứng một cái, tự ngấm lại kết quả của các ngươi!”

Không khí vốn đang ồn ào náo nhiệt, đột nhiên lập tức trở nên tĩnh lặng quỷ dị.

“Các ngươi còn không mau cút cho ta!” Tạ Thư Dật lại rống một tiếng lớn hơn.

Lập tức, đám nữ sinh bị dọa đứng hình, ôm con tim tan nát, thét chói tai lập tức chạy trốn, rất nhanh liền biến mất sạch sẽ, còn một người bị xô ngã, đang từ từ đứng lên, khi nàng nhìn đến ánh mắt giết người của Tạ Thư Dật, sợ tới mức cũng thét chói tai ôm đầu khập khiễng chạy đi.

Tạ Hải Nhạc rốt cuộc đứng lên, bàn tay trái bị thương kia, vô cùng đau a.

Tạ Thư Dật đã đi tới, cầm lấy tay nàng nhìn nhìn, không khỏi nhíu mày, mu bàn tay chỗ khớp xương bị đập trầy da vài chỗ, không ngừng rướm máu.

“Tôi chưa từng thấy ai vô dụng hơn cô! Sao cô không chết đi cho rồi!” Tạ Thư Dật nhìn bàn tay bị đá thương kia, giận dữ.

98. Chương 49: Tôi Không Cần Hai Nhân Vật Chính

“Có liên quan chứ, nếu như bây giờ lập tức cho chị con vào ở, mẹ sợ ba con... Cái loại người này, ai!” Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi thật mạnh, “Con muốn cho chị con lại đây như vậy, đến lúc đó mẹ với ba con đi can thiệp đi, xem có thể chuyển quyền giám hộ của chị con qua hay không đã.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ nhiều lắm!” Hải Nhạc mừng rỡ hôn mẹ cái chụt.

“Ai, hai đứa các con đều là con gái của mẹ, Hải Hoan lâm vào cảnh phải đi ra ngoài làm công kiếm tiền, mẹ cũng rất đau lòng a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Nếu mẹ đồng ý rồi, con sẽ có chị làm bạn.” Hải Nhạc thật sự rất vui.

Cô vui vẻ, nhưng cũng có người không vui, nếu để cho Hải Hoan vào ở cái nhà này, về sau hai chị em các cô sẽ thường thường ngày cùng một chỗ, làm sao còn có thời giờ riêng cho hần và cô cùng một chỗ chứ? Hơn nữa, hần cũng không muốn việc hần và Hải Nhạc làm khi thân mật bị Hải Hoan nhìn được, không được, tuyệt đối không được!

Hừ, muốn đưa chị đến, ý đồ thoát khỏi hần? Không có cửa đâu!

Khi biết được mẹ Hải Nhạc muốn đòi quyền giám hộ Hải Hoan về, ha ha, làm cho bà ta không lấy về là được!

Quả thực, khi mẹ Hải Nhạc thương lượng cùng ba Hải Nhạc thì ba Hải Nhạc quả nhiên không đồng ý, thế nào cũng phải khiến mẹ Hải Nhạc lấy hai trăm ngàn cho hần, nếu không, đừng hòng có được quyền giám hộ Hải Hoan, mẹ Hải Nhạc tức muốn chết, nhưng mà, bà không thể bảo Tạ Trường Viên đưa ra hai trăm ngàn, nếu để pháp luật can thiệp, làm cho ba Hải Nhạc cố ý lộ chuyện cho giới truyền thông, lại sợ có ảnh hưởng đối với An Thác và Tạ Trường Viên, mẹ Hải Nhạc lâm vào thế khó xử.

Mà Hải Nhạc vẫn cứ trông ngóng có thể trải qua sinh nhật mười sáu tuổi cùng với chị, thật không ngờ mẹ muốn đòi quyền giám hộ của chị về cũng khó như vậy, trong lòng cô sốt ruột, nhưng mà, có lòng không đủ lực, cô không có cách nào giúp được!

Mất thấy sinh nhật càng ngày càng tới gần, nhưng chuyện chị có thể ở lại Tạ gia vẫn không thấy bóng dáng, Hải Nhạc vẫn luôn buồn bực trong lòng.

Mà lễ phục đặt may trước đây, đã được đưa đến Tạ gia, Tạ Trường Viên vốn muốn làm một bữa tiệc hoành tráng, mẹ Hải Nhạc lại ngăn cản, bản thân Hải Nhạc cũng nói không cần phô trương như vậy, như Nhã Nghiên lần trước là được rồi, mời một vài bạn bè thân thân và cậu học là đủ rồi.

“ba, cho con mượn chiếc du thuyền của ba đi, tiệc sinh nhật Hải Nhạc cứ giao cho con luôn đi.” Tạ Thư Dật vẫn luôn đứng bên cạnh không phát biểu ý kiến đột nhiên mở miệng nói.

“Ý của con là, con muốn tổ chức sinh nhật cho Hải Nhạc trên du thuyền à?” Tạ Trường Viên hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Thư Dật gật gù đầu, “Bọn con sẽ mời nhiều bạn bè và bạn học, ngắm lại, du thuyền của ba vừa đủ dùng, làm tiệc sinh nhật trên đó, không còn gì tốt hơn.”

“Hiếm khi con suy nghĩ chu đáo như vậy, được rồi, du thuyền sẽ cho con mượn, con đi sắp xếp thật kỹ, cốt là muốn cho Hải Nhạc trải qua một cái sinh nhật mười sáu tuổi khó quên, sinh nhật này cả đời chỉ có một lần, đại diện cho nó chính thức lớn lên trưởng thành.” Tạ Trường Viên khẳng khái nói.

“Con sẽ.” Tạ Thư Dật nói.

“Chỉ có điều, hình như ba mẹ tham gia thì không hay lắm, mấy người trẻ tuổi các con cùng nhau chúc mừng sinh nhật cho em nó đi, ba với dì con thì làm sinh nhật cho nó trước một ngày thôi.” Tạ ba ba nói.

“ba, có thể mời chị của con không? Sinh nhật của con, cũng là sinh nhật của chị, có thể mời chị ấy tới cùng không ạ?” Hải Nhạc nhẹ nhàng hỏi.

“Cực cưng yêu quý, tùy con, chỉ cần con thích là được.” Tạ ba ba nói.

“Nga, vậy tối nay để con mời chị ấy lại đây luôn đi.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Không được! Cô ta không thể đi du thuyền, em muốn mời cô ấy tới cùng, cứ mời vào ngày ba dì tổ chức cho em đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao không được? Tại sao không được?” Tạ Hải Nhạc cong miệng lên.

“Anh nói không được thì không được, ở trong mắt anh, chỉ có em mới là...” Tạ Thư Dật dừng lại một chút nói, “Chỉ có em mới là em gái của anh, cô ta không phải, anh không cần muốn ngày hôm đó cô ta xuất hiện trên thuyền, ngày đó em mới là nhân vật chính! Anh không cần hai nhân vật chính!” Hải Nhạc tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, khẩn cầu nhìn Tạ ba ba: “ba, ba nói xem?”

Tạ Trường Viên liếc nhìn con trai một cái, quyết định trốn khỏi vấn đề này: “Con thương lượng với anh con đi, đây là chuyện mấy người trẻ tuổi các con, ba giao toàn quyền cho anh con quyết định.”

“Mẹ!” Hải Nhạc nhìn về phía mẹ.

Mẹ Hải Nhạc suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Thư Dật một cái, bà cũng không ngờ Tạ Thư Dật có cảm tình đối với Hải Nhạc sâu như vậy, lại có thể nói Hải Nhạc mới là em gái của nó, mà Hải Hoan không phải! Ai, phỏng chừng đây cũng là Hải Nhạc có phúc đi, đáng tiếc Hải Hoan không có phúc khí này a! “Hải Nhạc, bằng không, con cứ nghe lời anh hai a, Hải Hoan, chúng ta có thể mời nó cùng dự với con trước một ngày, đến ngày hôm sau con lại cùng anh hai còn các cậu con nữa rồi bên tổ chức một cái sinh nhật mười sáu tuổi suốt đời khó quên.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, sao mẹ cũng có thể nói như vậy chứ?” Hải Nhạc tức đến nổi muốn dậm chân.

“Con gái ngoan, anh con là đang thương con mà, con phải cảm tạ anh con mới đúng đó.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Bà không thể cưỡng cầu Tạ Thư Dật yêu thương hai đứa con gái của bà, hắn có thể đối xử tốt với Hải Nhạc, đã xem như là nhượng bộ lớn nhất của Tạ Thư Dật rồi, cũng nhờ Hải Nhạc đứa nhỏ này không chịu thua kém, có thể làm cho mỗi người bên cạnh nó đều có thể thích nó, bà vẫn sợ Thư Dật sẽ khi dễ Hải Nhạc, dù sao ngày đầu tiên bà và Hải Nhạc đến Tạ gia, hắn đối với bà và Hải Nhạc thể hiện ra địch ý mãnh liệt, mà Hải Nhạc lại có thể hóa giải địch ý trong lòng hắn, đây là chuyện tốt, cho nên, cho dù hắn nói đêm đó chỉ cho Hải Nhạc sinh nhật, bà cũng không cảm thấy có gì không ổn, bà cảm thấy đây là Hải Nhạc nên được.

Hải Nhạc giận dỗi ngồi trên sofa.

“Đây là không công bằng với chị a.” Cô nói.

Tạ Thư Dật liếc cô một cái, nói: “Nếu em không có tình cờ gặp chị em, không phải em vẫn làm sinh nhật một tổ sao?”

“Nhưng mà em đụng phải chị a.” Hải Nhạc cho hắn một cái liếc mắt xem thường, bây giờ, cô có vẻ có can đảm tranh cãi với hắn rồi, cô có thể cảm nhận được, bây giờ hắn đối xử với cô đúng là không giống như trước kia, hắn bây giờ, có vẻ có thể dung túng nhậm nhậm cô nhiều hơn rồi.

99. Chương 50: Mới Mới Hợp Tác

“Hức hức tôi cũng không biết ngày khai giảng ở Năm Châu là như thế này a, hức hức hức” Tay Tạ Hải Nhạc vốn đang bị đau, lại bị Tạ Thư Dật rống thêm một cái, khóc ngập nước mắt lên, rất đau, thật sự đau quá a.

“Vô dụng!” Tạ Thư Dật trừng mắt nhìn nàng, lập tức kéo tay nàng đi nhanh về phía trước, hại Tạ Hải Nhạc theo không kịp bước đi của hắn, bộ dạng đáng thương làm cho Minh Hi Ca buồn cười.

“Đôi huynh muội này thật là kỳ quái.” Nàng nói.

“Các người có cảm thấy hình như Thư Dật có thay đổi một chút hay không?” Sở Lâm Phong hỏi Hứa Chí Ngạn và Long Đế Uy.

Long Đế Uy suy tư nhìn bóng lưng Tạ Thư Dật cùng Tạ Hải Nhạc, chậm rãi nói: “Đúng là có một chút, lần này vì Tạ Hải Nhạc, không biết đã làm tan nát bao nhiêu con tim rồi, các người có cảm thấy không, có đôi khi con trai hung dữ với con gái, nhưng thật ra đó là một loại biểu đạt hảo cảm khác cực đoan hơn?”

“Hình như vậy có đó, ta nhớ hồi đó trong khu nhà ta có một nam sinh từ nhỏ rất thích khi dễ ta, thường xuyên kéo tóc ta, giấu đủ thứ con vật ở trong cặp sách ta, từ nhỏ đến lớn, ta vẫn rất rất ghét hắn, nhưng trước khi thi vào trường cao đẳng, hắn đột nhiên thổ lộ với ta, lại còn nói từ nhỏ hắn đã thích ta, ta bị tuyên bố của hắn làm uồn hộc máu ngã xuống đất không dậy nổi luôn, một người luôn khi dễ ta hơn mười năm, đột nhiên mở miệng nói yêu thích ta, ta thật không thể tin được.” Minh Hi Ca một bộ “lòng còn sợ hãi”.

“Người nói cái gì?” Hứa Chí Ngạn thất thanh truy vấn, “Có loại nam sinh như thế sao? Thích nàng sẽ khi dễ nàng? Nào có ai mặc danh kỳ diệu như vậy a?”

“Nga, nghe người nói vậy, người đang ở đây người lão gia còn rất thường thủ, ta còn nghĩ một nam nhân bà (1) như người hắn là không ai thích mới đúng.” Sở Lâm Phong nói.

“Người đi chết đi, người thích ta hả, nhiều lắm nga, hừ hừ, đừng tưởng rằng người có gì đặc biệt hơn người, ta đây chỉ là thương hại người thôi, không có nói thích người đâu!” Minh Hi Ca khinh bỉ nói.

Mà Hứa Nhã Nghiên cũng không nghe lọt lời khất khẩu của bọn họ vào tai, nàng nhìn vậy đối với vội vã đi ở các nàng phía trước bóng dáng, trên mặt lộ ra nét giật mình xen một chút lo lắng.

Tạ Thư Dật mang nàng tới phòng y tế rửa sạch miệng vết thương một chút, sau đó thuận tiện đưa nàng đến chỗ khoa dự bị đại học của nàng.

“Này, bây giờ là ở Năm Châu, không phải Thần Phong, cạnh tranh một chút! Nếu để cho tôi mất mặt thì... cô tự chịu lấy!” Tạ Thư Dật nói.

“Tôi biết rồi.” Tạ Hải Nhạc trả lời qua loa.

Ai, đây mới là mặt thật của hắn, cái gì đều phải lai quần nàng! Ai, thật là phiền muộn chết.

Khi Tạ Hải Nhạc tìm được phòng học của mình, Hứa Nhã Nghiên đã ngồi đó ngoắc ngoắc nàng, nàng vội vàng đi lại chỗ Nhã Nghiên, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tất cả mọi người là học sinh mới, nhưng Hứa Nhã Nghiên và Hải Nhạc đặc biệt nổi bật, ánh mắt lũ bạn cùng lớp không khỏi chuyển đến trên người các nàng, Hải Nhạc đành phải cúi đầu xuống, mà Nhã Nghiên tắc sang sang chào hỏi mọi người: “Chào mọi người, mình là Hứa Nhã Nghiên, bạn này là Tạ Hải Nhạc, hai người bọn mình cùng là đồng học từ Thần Phong qua.”

Đang ở phía sau, cửa phòng học bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn sải bước đi tới, chỉ thấy hắn cầm thước dạy học và giáo án ba bước thành hai bước đi lên bục giảng.

Hắn nhìn chung quanh một chút dưới giảng đài mặt, cười cười mở miệng: “Chào các em, đầu tiên để thầy tự giới thiệu, thầy tên là Thích Hán Lương, thầy là giáo viên chủ nhiệm kiêm giáo viên Ngữ văn của các em, các em là học sinh mới, thầy là giáo viên mới, chúng ta mới mới hợp tác, cùng phát triển!”

Thích Hán Lương? Tên này hình như nghe qua ở đâu a? Hải Nhạc không nhận được hồ nghi ngẩng đầu lên.

(1) Nam nhân bà : tomboy.

100. Chương 50: Quà Sinh Nhật

“Với anh mà nói, cô ta chỉ là một người xa lạ! Anh không thích một người xa lạ đột nhiên tiến vào thế giới của chúng ta!” Tạ Thư Dật nhú mày, giọng điệu đã có phần hơi bất nhã.

Tạ Trường Viên liếc nhìn ái thê một cái, lại trừng mắt nhìn Tạ Thư Dật một cái nữa, nói: “Thư Dật! Sao có thể nói như vậy? Hải Hoan cũng là con gái của dì a, sao lại là một người xa lạ? Mau rút lại những lời vừa rồi!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nói: “Là con gái dì, đúng vậy, nhưng chuyện đó đâu có liên quan gì tới con đâu? Vậy thì thế nào con cũng phải thích cô ta hay sao? Con chỉ thừa nhận Hải Nhạc, người con không thích, con không muốn cô ta xuất hiện ở trước mặt của con.”

Mẹ Hải Nhạc mẹ cũng hơi hơi đau đầu rồi, không rõ vì sao Tạ Thư Dật lại một bộ căm thù Hải Hoan đến tận xương tuỷ như vậy, rõ ràng bộ dạng hai đứa giống nhau, nhưng vì sao Hải Hoan cứ không vừa mắt hẳn như thế chứ? Xem ra, nếu Hải Hoan thật sự bước vào cửa cái nhà này, sau này lại có chuyện âm ỉ cho mà xem.

Tạ Hải Nhạc thấy hẳn xem thường chị mình như vậy, vô cùng tức giận quát: “Chị của em, không cần anh thích! Chỉ cần em với mẹ thích chị, chỉ cần ba cũng thích chị, là đủ rồi!”

“Được rồi được rồi, hai đứa các con chớ vì chuyện này mà cãi nhau, hôm đó Hải Hoan không xuất hiện là được rồi, Hải Nhạc, đúng là anh hai có hơi bất công, nhưng đó cũng là vì nó thương con, Hải Nhạc, con cũng đừng có mời chị đến dự sinh nhật cho bằng được như thế nữa.” Mẹ Hải Nhạc hoà giải nói.

Tạ Hải Nhạc thấy mẹ cũng đang giúp Tạ Thư Dật, không khỏi cúi đầu xoay qua một bên đổi.

“Ngày sinh nhật của em, chính là thuộc về riêng mình em thôi, em thật khờ, sao lại muốn chia sẻ ngày đó với chị chứ?” Tạ Thư Dật hơi hơi ăn chua trong lòng, làm chi mà cô cứ để ý chị mình như vậy chứ?

“Đó là chị của em, em không chia sẻ với chị, vậy thì chia sẻ với ai đây? Chẳng lẽ muốn cùng anh a?” Tạ Hải Nhạc giận dữ liếc mắt khinh thường.

Tạ Thư Dật cười cười, nói: “Bingo, đáp đúng, bé ngoan.”

“Em mới không cần cùng anh!” Tạ Hải Nhạc phát hỏa trả lời.

“Không cùng anh, anh cũng vẫn không cho em cùng chị em đâu!” Tạ Thư Dật trả lời nói.

Hai đại nhân nhìn hai đứa con nít ngồi đấu khẩu, ở một bên cười cười như xem náo nhiệt, bọn họ nghĩ chỉ là con trai con gái cãi nhau nho nhỏ thôi, làm sao biết được những cơn sóng ngầm đang trào dâng dưới lời nói?

“ba, ngay cả ba cũng đang cười, con mặc kệ! Nếu chỉ mà không dự sinh nhật chung với con, mà anh hai cũng nói ngày sinh nhật của con chính là thuộc về con, như vậy, hôm đó con muốn được toàn quyền tự do, con hi vọng con có thể muốn cái gì thì làm cái đó, không thích nghe bất cứ người nào! Bao gồm cả anh hai đáng giận đáng giận, hôm đó, anh cũng đừng mong sắp xếp cho em! ba, đồng ý con, đồng ý cho con đi mà!” Lần trước Tạ Hải Nhạc đã nếm được mùi ngon khi làm nũng, cô lại xuất ra chiêu này với Tạ Trường Viên một lần nữa.

Tạ Trường Viên rất hưởng thụ cười lên ha ha: “Được được được, ngày hôm đó là thuộc về con, bao gồm anh hai, bao gồm luôn ba với mẹ, ai cũng đừng mong sắp đặt cho con! Thư Dật con đang ở đây hôm đó cũng không cho a! Hôm sinh nhật nó là nữ vương, ngay cả con cũng phải nghe nó a, nghe không? Cẩm đến hôm đó chộc em con tức giận!”

Tạ Thư Dật nghe ba hấn vừa nói như thế, chân mày cau lại.

Xú nha đầu, càng ngày càng giảo hoạt rồi, cũng biết đem ba ra dọa hấn.

“Anh hai, anh nghe ba nói chưa? ba nói, hôm sinh nhật của em em là nữ vương, ngay cả anh cũng phải nghe em!” Tạ Hải Nhạc toàn thắng nói với Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thật sự nổi giận, xú nha đầu, lập tức có thể dùng lông gà làm tên bắn được cơ đấy. Tức thì, hấn cười như không cười nói với Tạ Hải Nhạc: “Muốn làm nữ vương? Muốn anh nghe lời em? Được a, chỉ cần em ngoan.”

Hừ, ý của tôi là, nếu em không ngoan, sao tôi có thể nghe lời em chứ? Nhóc con kia, để tôi xem hôm đó em có thể quậy ra chuyện gì đây. Hấn đột nhiên vô cùng chờ mong sinh nhật Hải Nhạc mau mau đến, hận không thể là ngày mai, hấn muốn nhìn lập tức, cô sẽ làm thế nào?

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật cười quái dị như vậy (dân gian gọi là cười biến thái đó), thậm chí da đầu của cô còn hơi run lên, trứng thối này, không biết lại đang bày trò gì trong đầu đây, hừ, có ba lên tiếng, xem chừng hấn cũng không dám làm gì với cô đâu, cô mới không sợ hấn!

Tạ Thư Dật lòng vòng trên đường đã lâu, muốn chọn cho Hải Nhạc một quà sinh nhật, nhưng mà, ngặt nỗi cái gì hấn cũng thấy chướng mắt.

Ai, tại sao muốn mua một món quà đưa cho cô mà cũng khó như vậy?

Giờ hấn mới phát hiện bản thân mình, cũng không biết cô thích cái gì, vạn nhất mua cho cô, cô không thích thì sao bây giờ?

“Mặc kệ nó, không phải chỉ là sinh nhật sao? Tùy tiện mua một thứ là được rồi, trước kia chưa từng thấy mày từng coi trọng sinh nhật của nó bao giờ.” Tạ Thư Dật tự giễu nói.

Nhưng mà, lần này không giống, lần này là sinh nhật mười sáu tuổi của cô, là một bước ngoặt lớn trong đời cô, cho nên, nhất định phải tặng cho cô một món quà thật đặc biệt! Nội tâm của hấn lại tự phản bác hấn như vậy.

Hấn lang thang bước vào một tiệm trang sức nổi tiếng, đi dọc theo quầy nhìn xuống, những trang sức này rất tục khí, tặng mấy thứ này cho cô, hình như không thích hợp với cô a. Hơn nữa lại không phù hợp với tuổi của cô.

Cô nhân viên tư vấn bán hàng vẫn đứng chảy nước miếng với hấn này giờ thấy hấn một bộ phiền lòng, lập tức hỏi hấn: “Xin hỏi anh muốn mua cho ai đây ạ?”

Tạ Thư Dật nói ngắn gọn: “Ta mua cho một cô gái, ngày mai là sinh nhật của cô.”

“Cô ấy là...?” Cô bán hàng hỏi thử, tan nát cõi lòng a, không phải là mua cho bạn gái chứ?

Thư Dật trầm ngâm một chút nói: “Mua cho em gái của tôi, sinh nhật mười sáu tuổi, nên tặng cho nó cái gì?”

101. Chương 51: Chủ Nhiệm Đẹp Trai

Hải Nhạc ngây dại, quả thật là hấn!

Cùng lúc, Thích Hán Lương cũng quét mắt về phía bên nàng, nhìn thấy Hải Nhạc, hấn cũng giật mình, miệng đang nói cũng dừng lại.

Hấn thoáng quay đầu, nói tiếp: “Tốt, bây giờ thầy bắt đầu điểm danh.”

Một đám học sinh bị điểm danh đứng dậy hô to, điểm đến Hải Nhạc, Hải Nhạc theo phản xạ đứng lên, thấp giọng đáp: “Có.”

Thích Hán Lương nhìn nàng, bên môi giương lên vẻ mỉm cười.

Hải Nhạc không khỏi ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng nghĩ: xem ra, thầy nhận ra mình tới rồi, thật là điên a, trước kia lại có thể hoài nghi lo lắng lòng tốt của thầy, thật không ngờ, vậy mà hắn đã trở thành thầy giáo của mình ở Năm Châu!

Thích Hán Lương nhanh chóng bắt đầu điểm danh tiếp những bạn khác, sau khi điểm xong toàn bộ, hắn nói: “Điểm danh xong, chúng ta bắt đầu bài học, đây là buổi học đầu tiên của chúng ta, mọi người cần chuyên tâm một chút, khởi động đầu cho tốt nào!”

Thật không ngờ, Thích Hán Lương lên lớp còn rất khôi hài, rất khác với những lão sư cứng nhắc cổ lỗ, trong lời nói dí dỏm lại mang theo sự truyền đạt kiến thức thoải mái nhẹ nhàng, phong cách dạy học phong cách rất đồng nhất, ngay cả một người bình thường luôn kén lão sư như Hải Nhạc cũng nghe thấy mê, nghe thấy chuông tan học vang lên bên ngoài, mọi người mới từ trong bầu không khí học tập mà Thích lão sư xây nên tỉnh táo lại.

“Tốt, buổi học hôm nay mọi người đều thể hiện vô cùng tốt, đúng rồi, buổi chiều sẽ chọn ra ban cán sự lớp tạm thời, có thể tới khoa dự bị đại học của Năm Châu, đều là tinh anh của các trường khác, các em cũng là những nhân tài tương lai của tổ quốc (câu này nghe quen quen), muốn rèn luyện bản thân từ bây giờ, đến đây đi, đến tham gia chọn ban cán sự đi, thầy yêu dân chủ, thầy muốn ồi học sinh đều có cơ hội công bằng! Mọi người đều có cơ hội làm ban cán sự lớp a! Nhưng, đại diện khoa, thầy sẽ phải xem xét thành tích trước khi gặp các em, thầy sẽ đích thân tuyển ra từng người đại diện khoa, buổi chiều thầy sẽ công bố danh sách đại diện khoa trước, chuyện này phải để thầy làm rồi!”

“Dạ!” Mọi người đồng thanh hô.

“Còn nữa, thầy cũng muốn các học sinh làm khảo sát, bình thường các em có thích làm cái gì, có thể ghi ra hết nga, tới Chủ nhật lại là lễ đón học sinh mới của Năm Châu chúng ta, lễ hội long trọng nhất mỗi năm nga, thầy hi vọng khoa dự bị đại học 1018 chúng ta có thể trở hết tài năng trong lễ đón học sinh mới này a!” Thích Hán Lương nói.

“Vâng a!” Mọi người cao giọng hô.

“Được rồi, tan học!” Thích Hán Lương phát phát tay.

Các học sinh rầm rầm đứng lên.

“Thầy chủ nhiệm này của chúng ta hình như có chút bất đồng, rất có cá tính, mình nghĩ thầy mới trở về từ nước ngoài.” Nhã Nghiên nói với Hải Nhạc.

“Chắc vậy đi, tóm lại, thầy giảng bài thật sự rất khôi hài, không cứng nhắc, hơn nữa, trông thầy nhìn rất hiền lành, hòa đồng với học sinh rất nhanh.” Hải Nhạc nói.

“Hải Nhạc, không biết vì sao, mình cảm thấy ánh mắt của thầy dừng trên người bạn hơi lâu, không biết bạn có cảm thấy được không.” Nhã Nghiên nói.

“Không có đi, mình không có cảm giác được.” Hải Nhạc thề thốt phủ nhận.

Nàng cũng không cảm thấy ánh mắt thầy dừng lâu trên người nàng, cho dù nhìn nàng nhiều một chút, vậy thì cũng không nói lên cái gì a, có thể là bởi vì thầy từng gặp nàng một lần trước đây mà thôi, có cảm giác quen quen với tò mò đi, nàng cũng cảm thấy như vậy, đối với thầy giáo lái xe thể thao này, nàng cũng rất tò mò.

Mà lũ con gái khác ở bên cạnh cũng đang hăng hăng lú lú.

102. Chương 51: Dolphin Kiss

Ai da, không phải bạn gái? Cô bán hàng lại có chút mừng rỡ, kỳ thật người ta có bạn gái hay không, liên quan gì đến cô đâu? Nhưng mà, đàn ông đẹp trai như vậy, có bạn gái, đúng là một chuyện làm cho người

ta tan nát cõi lòng mà, vẫn là đừng có bạn gái thì tốt.

“Vậy à? Chỗ này bọn em có vài mẫu mã nhằm vào nữ sinh từ mười tám tuổi trở xuống, anh sang đây xem xem.” Nhân viên tư vấn nói.

Nhưng, vẫn không có cái nào làm cho Tạ Thư Dật vừa lòng.

Ngay vào lúc hần thất vọng muốn bỏ đi, khéo mắt đột nhiên lướt qua một cái tủ kiếng viết “Nụ hôn của cá heo”, trong lòng vừa động, tới bên cạnh cái tủ. Chỉ thấy có hai con cá heo một lớn một nhỏ miệng đối với miệng, lẳng lặng nằm nghiêng trên mặt bàn trong đó, đôi mắt nam kim cương kia, trong ánh sáng êm dịu lóe lên những tia sáng động lòng người, phẳng phất giống như một đôi tình nhân đang chìm đắm trong bể tình say đắm tựa sát bên nhau. Tạ Thư Dật không nhịn được mỉm cười, đôi cá heo này trông thật đáng yêu! Hơn nữa, trong đó còn mang một chữ “Hải” trong Hải Nhạc (cá heo bên tiếng Hoa viết là “hải đồn”). Rốt cuộc tìm được món quà thích hợp, hần nói với cô bán hàng: “Gói đôi cá heo này lại, tôi mua.”

“Tiên sinh ngài thật có mắt nhìn, món này số lượng có hạn a, trên toàn thế giới chỉ bán một trăm bộ, nhưng mà, đây là dây chuyền tình nhân a, cá heo lớn là cho nam đeo, cá heo nhỏ là đeo trên cổ nữ, anh tặng cho em gái của anh, chỉ sợ có hơi... có hơi...” Cô bán hàng thấy ánh mắt Tạ Thư Dật trở nên lạnh lẽo, đầu lưỡi cứng lại không dám nói gì nữa, vội vàng cúi đầu thật thấp, gói nhanh đôi cá heo lại.

Tạ Thư Dật cà thẻ cầm đôi cá heo hôn nhau, sải bước vui vẻ rời khỏi cửa tiệm.

Hần mặc kệ cái gì tình nhân hay không tình nhân, tóm lại hần thích đôi cá heo này, tin chắc Hải Nhạc cũng sẽ thích.

Vừa nghĩ đến cảnh hần cầm “Nụ hôn của cá heo” đeo lên cổ Hải Nhạc, chú cá heo nhỏ nằm trên ngực cô lấp lánh sáng lên, hần không nhịn được sung sướng huyết sáo.

“Chị, Tạ Thư Dật thật là đáng ghét, lúc nào em cũng tranh thủ cơ hội cho ngày mai chị cùng mở tiệc với em, nhưng mà, lại bị hần phá hỏng rồi!” Tạ Hải Nhạc vừa rửa tay, vừa nói với chị tớ đứng bên cạnh nói.

Trì Hải Hoan ngạc nhiên: “Cái gì, ngày mai em còn làm tiệc?”

“Đúng a, nhưng mà, Tạ Thư Dật chết tiệt, cứ không cho em mở tiệc chung với chị, còn nói cái gì cái gì...” Tạ Hải Nhạc nhận ra hình như mình đã nhiều lời, vội vàng dừng lại.

“Hần nói cái gì?” Trì Hải Hoan không nhịn được hỏi.

“Không có, hần không có nói gì hết, tóm lại, em rất rất ghét hần! Nếu em có năng lực đặc biệt thì tốt rồi, em muốn làm cho hần vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em!” Tạ Hải Nhạc tuyên bố.

Ánh mắt Trì Hải Hoan chợt lóe lên.

“Em rất ghét hần? Nhưng mà, hần tốt với em lắm a, không chuẩn chị với em cùng đón sinh nhật ngày mai.” Lòng Trì Hải Hoan như bị mèo cào rất khó chịu.

“Sao hần lại rất tốt với em chứ?” Tạ Hải Nhạc kích động nói, vốn có vài lời sắp ra khỏi miệng rồi, nhưng mà, cô vẫn mạnh mẽ nén về, “Chị, ai, có rất nhiều chuyện, chị chỉ thấy có ngoài mặt thôi.”

Sao hần có thể tốt với cô cơ chứ? Chẳng qua là hần đang diễn mà thôi! Diễn trò trước mặt ba mẹ, diễn trò trước mặt bạn bè hần, diễn trò trước mặt cậu học hần, sau lưng, cũng chỉ biết ăn hiếp cô, thậm chí, đoạt nụ hôn đầu của cô, hơn nữa, có cơ hội sẽ hôn môi cô, hôn cô đến cạn sạch không khí trong phổi mới có thể buông tha cô, từ trước đó nữa, hần đã nói phải thay đổi cách chơi mới, hôn cô cắn cô, sờ tới sờ lui trên người cô, chính là cách ăn hiếp mới của hần! Trên đời này, cô chưa từng gặp tên đàn ông nào tệ hại hơn hần! Cho dù là đại phối dẫn trong phim truyền hình đi nữa, cũng sẽ không động em gái tớ như vậy, hần còn xấu xa hơn cả đại phối dẫn trong phim truyền hình nữa cơ! Vừa nghĩ tới hành động quá phận của hần làm với mình, mặt cô nóng bừng đỏ rực, cũng không biết là giận đỏ, hay là thẹn thùng mà đỏ đây.

Trì Hải Hoan nhìn ra sắc mặt quái dị của Tạ Hải Nhạc, giật tở, cố ý hỏi: “Có phải hần làm một số chuyện đáng ghét với em không? Như là, hần sẽ...” Cô cố ý dừng lại một chút, nói tiếp, “... hần sẽ hôn em?”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe chị nói như thế, khuôn mặt bị dọa trắng, hắn hôn là chuyện của hắn, hắn đã cảnh cáo cô, không được cho bất cứ ai biết! Nếu như bị người ta biết mà nói... hắn sẽ nói rõ ràng với ba mẹ, là cô quyến rũ hắn! Tiểu Tình trước đây, chính là bị hắn gán tội như vậy bắt rời khỏi Tạ gia! Giả như ba thật sự tin tưởng hắn mà nói... Đến lúc đó, sẽ liên lụy đến mẹ! Sẽ làm cho ba tưởng mẹ không biết dạy con! Để cho con gái tố làm ra chuyện vô sỉ như vậy! Như vậy, nhà sẽ không còn là nhà nữa! Liên lụy đến hạnh phúc của mẹ, nhiều năm sau mẹ vẫn sẽ vì cô mà không ngẩng đầu lên được! tạ Hải Nhạc không khỏi kinh hoàng lắc đầu, nói: “Không có, không có, hắn không có làm vậy với em, hắn không có!”

“Nga, không có là tốt rồi, chị cho là hắn sẽ làm ra chuyện như vậy với em, nếu hắn làm như vậy, chị tuyệt đối sẽ không tha cho hắn! Nếu hắn làm ra chuyện như vậy, đó thật sự là rất khinh thường em, biết em là em gái, lại vẫn làm như vậy với em! Hắn chính là một tên dâm tặc! Là một khốn khiếp!” Trì Hải Hoan cảm phần nói.

Hải Nhạc cảm động nhìn chị, đi tới nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Chị, chị đối với em thật tốt.”

“Em gái ngốc, em là em của chị a, chị không thương em, ai thương em bây giờ? Chị không giúp em, ai sẽ giúp em đây?” Trì Hải Hoan vuốt lưng an ủi em gái.

Sau đó, hai người cùng ra khỏi toilet, Trì Hải Hoan đột nhiên thoáng nhìn bóng dáng một người đàn ông cũng vừa mới bước ra toilet, cô mở miệng hỏi em: “Em à, kỳ thật chị cảm thấy Tạ Thư Dật thật sự tốt với em lắm, vì sao em cứ ghét hắn hận hắn như vậy chứ? Thậm chí muốn làm cho hắn vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em?”

103. Chương 52: Thứ Gì Càng Độc Sẽ Càng Đẹp

“Trời ạ, chủ nhiệm chúng ta thật đẹp tar! Tao thật may mắn được xếp vào khoa dự bị đại học 1018 a!”

“Đúng vậy a, tao cũng vậy, có thầy giáo đẹp trai như vậy, đọc sách khổ bây giờ cũng hết khổ rồi, có thể mỗi ngày nhìn thấy soái ca a.”

Trong mắt đám nữ sinh ứa ra màu hồng, nước miếng cũng muốn chảy đầy đất.

“Ai da, chỉ sợ thầy giáo không thể nào yêu lũ học trò chúng ta đi, như vậy nếu trên trường biết, sẽ có nguy cơ mất việc luôn a.” Đột nhiên có người phản bác.

“Đi chết đi!” Có người quăng sách vào nàng.

“Đừng đánh tao, tao chỉ nói đúng sự thật!” Có người ôm đầu né ra.

“Nhưng, Năm Châu được xưng là học viện nhiều soái ca mỹ nữ nhất, e là chắc tụi mày vẫn chưa nhìn thấy tứ đại thiên vương Năm Châu đi, nếu tụi bay thấy được bốn người bọn họ, phỏng chừng Thích lão sư trong lòng tụi bay cũng không phải là một soái ca duy nhất.” Đột nhiên lại có nữ sinh bà tám nói.

Sau đó, là một mảnh tiếng hít không khí thật to.

“Chẳng lẽ, mày từng nhìn thấy tứ đại thiên vương, chết tiệt, sao tao có thể quên tứ đại thiên vương chứ?” Có người kêu to.

“Tạ Thư Dật, Sở Lâm Phong, Long Đế Uy, Hứa Chí Ngạn, nghe nói tất cả đều là người thừa kế của tứ đại gia tộc gì đó, đẹp trai muốn chết luôn! Anh tao là đại nhị, nói đến tứ đại thiên vương thì chuyện gì cũng biết, tụi mày nghe chưa? Nghe nói năm ngoái có người vì Tạ Thư Dật tự sát nữa kia, cô bé kia chạy lên trên lầu, nói là Tạ Thư Dật mà không nói yêu nàng, nàng sẽ đi tự sát, nhưng mà, Tạ Thư Dật nói thế nào, tụi bay có biết không?” Bà tám thừa nước đục thả câu, dừng lại không nói.

“Nhanh lên, nhanh lên, hắn nói cái gì?” Mọi người sốt ruột.

Bạn gái mê tám nói từ từ: “Hắn nói, muốn ta nói yêu nàng? Nằm mơ! Muốn chết thì đi chết! Đừng làm phiền ta!”

“A?” Tất cả nữ sinh đều trợn mắt há mồm.

Thật không ngờ, Thư Dật ca ca đã vậy còn quá vô tình!? Hứa nhĩ Nghiên không nhận được rung mình một cái.

Xem ra việc này hẳn là sự thật, đây là tác phong từ trước đến nay của hắn, ai cũng đừng mơ uy hiếp được hắn! Tạ Hải Nhạc cúi đầu cười khổ.

“Thật đáng sợ! Loại nam sinh này, đáng sợ!” Có người vuốt ngực nói.

“Đáng sợ còn ở phía sau kìa, sau đó cô gái kia không có nhảy đi xuống, nhưng mà, từ đó về sau, nàng lại không đến trường học nữa, nghe nói Tạ Thư Dật đem chuyện cô gái này trình lên ban giám hiệu, cô gái đáng thương, cứ thế mà bị chuyển trường luôn!” Bà tám nói.

“Tại sao phải như vậy a? Không nói yêu nàng coi như xong, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt, khiến cho người ta rời đi đây? Thật là!”

“Tạ Thư Dật, là người đẹp trai nhất trong tứ đại thiên vương, nhưng cũng là người vô tình nhất, nếu ai chọc giận hắn, cũng đừng nghĩ tiếp tục ở lại Năm Châu này! Ai, không người nào dám chọc đại ma đầu này đâu, nhưng hắn càng như vậy, người thương hắn lại càng nhiều, mà nói có phải bây giờ người ta đều là cuồng ngược a, tao cũng không hiểu sao nữa.” Bé tám nói.

“Không phải là cuồng ngược, mà là bởi vì, thứ gì càng độc sẽ càng đẹp, mọi người nhìn thấy bề ngoài mỹ lệ, mà không để mắt đến bên trong vẻ ngoài mỹ lệ đó tất cả đều là độc dược, có vài người không tin, cho là mình có thể biến đổi độc tố, không tiếc lấy thân thử độc, cho nên, một đám trúng độc chết thảm.” Hải Nhạc đột nhiên mở miệng nói.

104. Chương 52: sinh Nhật Hải Nhạc

Hải Nhạc bĩu môi nói: “Chị, sao chị còn nói hắn tốt chứ? Ở trong mắt em, hắn là một kẻ rất vô tình rất vô sỉ rất độc ác, không đáng cho chị nói tốt, những người con trai em quen biết, ai cũng tốt hơn hắn cả, chị, bạn của hắn là Hứa Chí Ngạn, cũng là anh trai của cậu học em, anh ấy đối với em rất tốt, còn thầy chủ nhiệm của em nữa, đối với em cũng tốt vô cùng, nhưng mà, hắn đều không cho em nói chuyện với bọn họ nói, em ghét hắn muốn chết, cái gì cũng muốn quản em, em thật hy vọng ngày nào đó hắn cứ vậy biến mất trước mặt em, nếu không có hắn, thế giới này sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu!”

“Nga? Chẳng lẽ, người trong lòng em là Hứa Chí Ngạn kia sao?” Hải Hoan kinh ngạc hỏi.

“Người em thích là Hứa Chí Ngạn?” Hải Nhạc sợ run, không rõ vì sao đột nhiên chị mình lại hỏi như vậy.

“Nga, thì ra là em rất thích anh ta, kỳ thật em cũng không cần phải thẹn thùng, ở trước mặt chị đây, có gì phải xấu hổ chứ? Thích là thích chứ sao.” Hải Hoan cười nói.

“Không có, em đâu có thẹn thùng, em chỉ thưởng thức anh ấy, trông anh ấy thực tao nhã, thực hòa thuận, cái loại khí chất trên người anh ấy... làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp, làm cho người ta nhận không được muốn lại gần hơn, ở trước mặt anh ấy, không cảm thấy áp lực, chỉ cảm thấy thoải mái, kỳ thật, ai, nói làm sao ta, có lẽ là mẫu người em thích đi, sau này tìm bạn trai, chắc em sẽ tìm loại này nha.” Hải Nhạc cười nói.

“Cắt, còn ở trước mặt chị mà giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt cái gì, nói thẳng muốn Hứa Chí Ngạn làm bạn trai em đi cho rồi, còn nói cái gì sẽ tìm con trai kiểu đó, ở trước mặt chị đây, ngượng cái gì mà ngượng a?”

“Không có, em nói em thích anh ấy hồi nào a, chị, chị thật là, ai, em không nói với chị nữa.” Hải Nhạc thấy chị tố hiểu lắm, dậm chân nói.

“Được rồi được rồi, biết em thẹn thùng, biết em ngượng ngùng, chị không nói nữa là được.” Hải Hoan cười nói.

Hai cái cô gái vừa cười đùa, một bên đi về phía trước, mà ở phía sau các cô, có một bóng dáng đứng thẳng đơ, hai tay nắm chặt thành quyền, lửa giận ở trong mắt, giống như nham thạch nóng chảy mới vừa phun ra từ núi lửa, mà toàn thân hắn đang tỏa ra một loại không khí âm lãnh xơ xác tiêu điều, luồng khí lạnh này, làm cho tất cả mọi người đứng gần hắn sợ tới mức dán vách tường trốn đi, không rõ sao người thiếu niên này đẹp trai như vậy, lại đóng một vẻ mặt như muốn giết người, sao bọn họ không sợ cho được a?

Khi Hải Nhạc mặc bộ lễ phục được đặc chế đi từ phòng thay đồ lên boong tàu, sớm đoán được có thể cô sẽ cho mọi người kinh hãi, nhưng Tạ Thư Dật vẫn không khổng chế nổi lại thất thần!

Cô thật sự, càng ngày càng đẹp, đôi mắt sáng phiếm hơi nước, làn môi đỏ tươi non căng mọng, bờ eo thon nhỏ mảnh mai, cùng khí chất thanh thuần tỏa ra từ trên người, tạo thành một Tạ Hải Nhạc độc nhất vô nhị trên đời!

Cô được hoa phục tô điểm đoan trang xinh đẹp vô cùng, cho dù cô đứng ở chỗ nào, cũng đều tỏa ra hào quang rực rỡ chói lóa!

Khi hắn nhớ ra muốn che dấu ánh hào quang của cô thì hình như đã chậm một bước, tất cả con trai ở đây, trong mắt đều lộ vẻ kinh diễm và ái mộ cô, ở trong lòng Tạ Thư Dật, cơn hồi hận đang gặm nhấm, biết sớm hắn đã lấy kéo cắt nát bộ lễ phục này rồi!

Khi đầu bếp đem cái bánh sinh nhật khổng lồ lên, mọi người vèo vèo ôm Hải Nhạc, hát “Happy Birthday”, đến trước cái bánh, hát xong, Hải Nhạc ngượng ngùng ước một điều ước, thổi tắt nến trong tiếng hoan hô của mọi người, sau đó, đèn bật sáng lên, tiếng nhạc cũng vang lên.

Tạ Thư Dật đưa tay thọc vào trong túi quần, nhẹ nhàng nắm cái hộp quà ở trong tay, quà trong hộp, là con cá heo nhỏ muốn đeo cho Hải Nhạc.

Hắn còn chưa đi qua, mọi người đã bắt đầu tặng quà cho Hải Nhạc, trong tay Hải Nhạc, cũng đã ôm một đống lớn rồi, cô cười đặt hết quà trên một cái bàn, sau đó, Hứa Chí Ngạn đến gần cô, cũng đưa tay trao quà cho cô, Tạ Thư Dật dừng bước.

“Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ.” Hứa Chí Ngạn nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn hộp quà màu hồng, tò mò hỏi: “Anh Chí Ngạn, anh tặng cho em cái gì thế?”

“Em mở ra xem sẽ biết.” Hứa Chí Ngạn cười nói.

Hải Nhạc nghe hắn nói vậy, mở ra tại chỗ, thật không ngờ, bên trong lại là một cái điện thoại màu hồng.

“Anh Chí Ngạn, anh tặng di động cho em?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ.

Cô vẫn muốn đổi một cái di động lâu rồi, mà kiểu di động này, đúng là kiểu cô rất rất thích, cô từng bàn tán với Nhã Nghiên vụ đó, chắc là Nhã Nghiên nói với anh ấy, thật không ngờ, Hứa Chí Ngạn tri kỷ như vậy.

“Cái di động này, là loại em đang muốn mua, anh Chí Ngạn, anh thật lợi hại, thật sự rất cảm ơn anh a.” Hải Nhạc hưng phấn cầm lấy di động xoay tới xoay lui.

Hứa Chí Ngạn nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Hải Nhạc, anh đã lưu số của anh trong điện thoại di động rồi, em phải nhớ gọi điện cho anh đó nha.”

Hải Nhạc vui vẻ cười: “Vâng, vâng, em sẽ gọi cho anh.”

Cô thật sự rất thích cái di động này a.

Đúng lúc ấy, đột nhiên truyền đến một trận tiếng cano thành thịch, mọi người không khỏi tò mò tới gần mép thuyền.

Cái cano từ từ dừng lại bên mép du thuyền, sau đó, từ trên thang, có một người đi tới, thật không ngờ, đó lại là Thích Hán Lương!

“Thầy?” Hải Nhạc thật không ngờ Thích Hán Lương lại có thể tới đây, đứng ở chỗ này.

Thích Hán Lương liếc mắt liền thấy cô, mỉm cười đi tới.

“Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ.” Hấn nói.

Hải Nhạc vội vàng nghênh đón.

“Thầy, sao thầy lại tới đây?”

105. Chương 53: Gặp Mặt

“Thật yên bác a? Người nói thật sâu sắc nha.” Có nữ sinh nói.

Hải Nhạc mỉm cười, không nhắc lại.

Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc, nàng lần đầu tiên phát hiện, cô gái này có thể nói ra những lời nói yên tâm như thế, vậy nội tâm của nàng hẳn là cũng không nhu nhược yếu đuối như nàng biểu hiện thế kia!

Buổi sáng cứ như vậy mà qua, buổi chiều, chọn ban cán sự lớp, có một nam sinh tên là Trình Tranh, mà Nhã Nghiên luôn luôn làm lớp trưởng ở Thần Phong cũng đành thua hẳn ba phiếu, thành lớp phó, về phần những cán sự lớp khác, Hải Nhạc tuyệt không chú ý, trước nay nàng đều cúi mũi lặng lẽ đọc sách, không để ý tới sự vụ bên mấy người đó.

Cuối cùng, Thích Hấn Lương công bố danh sách đại diện khoa, điều khiến Hải Nhạc bất ngờ là, nàng lại là đại diện ban Văn!

“Thầy ơi, em có thể từ chối không ạ?” Hải Nhạc hỏi Thích Hấn Lương.

Thích Hấn Lương kinh ngạc nhìn nàng, sau đó lắc lắc đầu, nói: “Không thể, thầy không nhận lời từ chối của em, thành tích ngữ văn của em là tốt nhất trong tất cả các học sinh, em là chọn lựa thích hợp nhất.”

Hải Nhạc đành phải từ bỏ, nàng không muốn làm đại diện khoa gì đó, nàng chỉ muốn lẳng lặng đọc sách thôi.

Tan học, Nhã Nghiên cùng Hải Nhạc đi ra khỏi phòng, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu: “Tạ Hải Nhạc!”

Hải Nhạc nhìn lại, là Thích Hấn Lương.

“Lão soái, có chuyện gì không ạ?” Nàng bình thản hỏi. (Tớ không biết chỗ này đúng không, tại trong qt là “lão suất” thì chính nó rồi, tức là “đẹp trai” ấy, chế lại từ từ “lão su” tức “thầy giáo” ấy, nhưng mà Nhạc Nhạc sao lại to gan đột xuất thế này cơ chứ!!! Cho nên tớ cũng không biết ầu nhazzzz!)

“Vì sao em không muốn làm đại diện khoa?” Thích Hấn Lương hỏi.

“Không muốn, em không thích.” Hải Nhạc nói.

“Nga, vì sao không thích?” Thích Hấn Lương hỏi.

Hải Nhạc ngẩn ra.

“Em chỉ muốn yên lặng đọc sách.” Nàng nói.

“Nha.” Mắt Thích Hấn Lương lóe lóe sáng.

Sau đó, hấn nhìn hai bé tiểu nữ sinh, nói: “Hai người các em về nhà, thầy không ngại đưa các em một quãng.” Thích Hấn Lương chủ động mời.

Không đợi hai tiểu cô nương mở miệng trả lời, đã có người lạnh lùng nói: “Người không ngại, ta ngại, các nàng có người tới đón, có người đến đưa, không phiền người lo lắng.”

Hải Nhạc nhìn lại, là Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn.

“Xú tiểu tử, từ đâu đến? Muốn tán gái, năm nhất năm hai năm ba Đại học còn nhiều kia kìa! Chạy tới khoa dự bị đại học làm cái gì?” Tạ Thư Dật nói, hần trừng mắt nhìn nam nhân vừa mới nói không ngại đưa Hải Nhạc Nhã Nghiên về, trực giác nói cho hần biết, người nam nhân này có chút quen mặt.

“Thư Dật ca ca, người này là thầy chủ nhiệm của bọn em Thích Hán Lương Thích lão sư, anh hiểu lầm rồi, thầy không phải đến tán gái!” Hứa Nhã Nghiên không khỏi vội vàng giải thích cho Thích Hán lương.

Thích Hán Lương nhìn Tạ Thư Dật, giật mình cười: “Nga, cậu chính là Tạ Thư Dật? Gặp mặt thật không bằng nghe danh a.”

Tạ Thư Dật nhú mày: “Ngươi có ý gì?”

Hần không phải là người ngu ngốc, vừa nghe đã có thể nghe ra người này khiêu chiến đầy mùi thuốc súng.

“Cậu không nhớ rõ? Thật là quý nhân hay quên a, chúng ta từng gặp qua một lần, ở trong đêm tối, cậu để một cô gái xinh đẹp tại ven đường, tôi lên tiếng bắt bình giùm một chút, Tạ Thư Dật, thì ra cậu chính là Tạ Thư Dật?” Thích Hán Lương ôm ngực nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật rốt cục nhớ ra, thì ra là hần!

Hần lạnh lùng nhìn Thích Hán lương, đưa tay kéo Tạ Hải Nhạc qua.

106. Chương 53: Sinh Nhật Hải Nhạc 2

“Hải Nhạc ngốc, làm sinh nhật cũng không thèm nói với thầy một tiếng, hại thầy phải đi tìm.” Thích Hán Lương ôn nhu nói với cô.

“Thật ngại quá, không phải là không muốn mời thầy, mà là sợ thầy sẽ không có rảnh thôi ạ.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

Thích Hán Lương giơ cao cái hộp chữ nhật trong tay mình, trịnh trọng đưa cho cô: “Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ, thầy xin tặng em một phần lễ mọn.”

Hải Nhạc mở hộp ra, không khỏi giật mình trợn mắt, đó là một cái laptop quả táo mới nhất hiện nay! Giá rất rất xa xỉ đó!

“Thầy... thầy ra tay hơi bị hào phóng đó ạ.” Hải Nhạc có chút bất an không yên lòng, “Em có thể không nhận được không ạ?”

Thích Hán Lương xoa xoa đầu cô, nói: “Bé ngốc, làm gì có chuyện không nhận quà sinh nhật chứ? Em là học trò ngoan nhất chăm chỉ nhất của thầy, sao thế, chướng mắt món quà thầy tặng em sao?”

“Không có, không có, chỉ là cảm thấy nó quá quý giá.” Hải Nhạc vội vàng lắc đầu nói, đành phải ôm quà vào tay.

“Trên desktop, có MSN của thầy, đến lúc đó, em nhớ phải liên lạc với thầy đó nha.” Thích Hán Lương nói với Hải Nhạc.

“Vâng thưa thầy, cảm ơn món quà của thầy, em thật sự rất thích, trước giờ em không có máy tính riêng, mẹ em nói trước tết âm lịch sẽ đưa em một cái, thật không ngờ, bây giờ thầy lại tặng cái này cho em, thật sự rất cảm ơn thầy ạ.”

“Tôi nhớ có lần em nhìn thấy laptop của tôi, em nói em cũng muốn có một cái, cho nên, thầy cũng chỉ có cầu có cung thôi.”

“Thật ạ? Em có nói như vậy sao? Chính em cũng quên, mà thầy vẫn còn nhớ rõ a.” Hải Nhạc không khỏi le lưỡi.

Thích Hán Lương nhìn cô thật sâu, nói: “Mỗi một câu em nói với thầy, thầy vẫn đều ghi nhớ trong lòng.”

“A?” Hải Nhạc sửng sốt một chút, những lời này, nói cũng thật kỳ lạ a.

Lúc này, Nhã Nghiên đã đi tới: “Em chào thầy.”

“Chào Nhã Nghiên.” Thích Hán Lương gật đầu với Nhã Nghiên.

Cô nhìn thấy cái laptop Apple đời mới trên tay Hải Nhạc, ánh mắt trợn to: “Thầy! Thầy tặng cho Hải Nhạc laptop? Ai da, biết sớm mẹ em hẳn đã sinh em trễ mấy tháng, em cũng sẽ có một phần quà của thầy, Hải Nhạc, thật hâm mộ cậu nha, anh tớ tặng cho cậu di động kiểu mới nhất, thầy thì tặng cho cậu cái máy tính đời mới luôn, còn có một người chậm chạp chưa chịu ra tay, hắc hắc, không biết anh Thư Dật sẽ tặng cho cậu đại lễ gì đây.”

Cô vừa nói xong, xoay người liền phát hiện Tạ Thư Dật đang trầm mặt đứng sau lưng tớ, không khỏi thề lười: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a, anh Thư Dật, em vẫn chưa thấy anh tặng quà gì cho Hải Nhạc đâu.”

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nhìn Thích Hán Lương, lại liếc nhìn Hải Nhạc một cái, vươn tay cầm hộp quà của Hải Nhạc lại.

“Nga? Là laptop a, lại còn là dòng mới nhất.” Tạ Thư Dật nói mỉa.

Vốn là, khi Chí Ngạn tặng quà cho cô đến gần cô như vậy thì hẳn đã tích một bụng hỏa, nhưng bận tâm đến hẳn là cậu tốt của tớ, cố nén.

Không ngờ Thích Hán Lương cũng tới nốt, hơn nữa vùng tay ra ngay một đại lễ, (lại) hơn nữa, đáng giận chính là hẳn tỏ ra một bộ ôn nhu ẩn tình, điều này làm cho đồng lứa vốn đang bập bùng trong lòng hẳn, đột nhiên bùng cháy càng dữ dội hơn, một người thầy phải làm gương tốt cho người ta, mà lại thể hiện thâm tình nồng đượm với một đứa học trò, quả thực là đáng đánh đòn!

Ánh mắt Tạ Thư Dật chăm chú nhìn chăm chăm Thích Hán Lương, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh lùng, Thích Hán Lương cũng không yếu thế, nhướn mày lại.

Ánh mắt Tạ Thư Dật càng thêm âm trầm, sau đó, tay hẳn buông lỏng, hộp quà rời khỏi hai tay hẳn trong tiếng kinh hô của mọi người, Thích Hán Lương nhanh tay muốn chụp lại, nhưng vẫn bị chậm một bước, chiếc hộp “Ba” một tiếng liền rơi trên mặt đất.

Tạ Hải Nhạc nhìn cái hộp quà nằm trên mặt đất, không thể tin được hét to: “Tạ Thư Dật, anh làm gì vậy?”

“Thật ngại quá, không có cầm chắc, cùng lắm thì anh đền cho em một cái.” Tạ Thư Dật nhún nhún vai, sau đó nhìn Thích Hán Lương khiêu khích.

Hai tay Thích Hán Lương đều đang run run, hẳn cố nén tức giận, không nói gì cả, cứ đối diện với Tạ Thư Dật như vậy, ánh mắt hai người va nhau giữa không trung, ma sát xẹt ra tia lửa điện đầy nguy hiểm.

“Tạ Thư Dật, anh cố ý! Anh cố ý!” Tạ Hải Nhạc vô cùng tức giận, cô xoay người muốn đi kiểm tra xem cái laptop có bị rơi bể hư gì không, nhưng, Tạ Thư Dật lại đạp một cước trên mặt, cô rút vài lần cũng không được.

Cô đứng lên, la về phía Tạ Thư Dật: “Tôi sẽ nói lại với ba cho xem! Anh cố ý gây rối tiệc sinh nhật của tôi! Tôi nhất định phải bảo ba phạt anh! Anh đã hứa với ba hôm nay là thuộc về tôi, nhưng anh lại âm phụng dương vi!”

Nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt của cô.

Thích Hán Lương đưa tay giữ cô lại, có chút buồn bã, nhưng hẳn vẫn mở miệng an ủi cô: “Hải Nhạc, phỏng chừng anh của em đúng là không cẩn thận, đừng như vậy, nhiệm vụ tối nay của em là trải qua một đêm sinh nhật hạnh phúc, nếu laptop rớt bể, lần sau thầy sẽ bù cho em một cái.”

Hải Nhạc oán giận liếc Tạ Thư Dật một cái như muốn xéo hẳn, áy náy nói với Thích Hán Lương: “Thầy ơi, thật sự rất xin lỗi.”

Tạ Thư Dật trầm mặt xuống, hẳn tự tay kéo Tạ Hải Nhạc lại, nhưng Tạ Hải Nhạc tức giận gạt tay hẳn ra, kéo tay Thích Hán Lương: “Thầy, chúng ta đừng đứng ở chỗ này nữa, chúng ta sang bên kia đi, thầy cũng không cần chấp nhặt với kẻ tiểu nhân làm gì.”

Thấy Tạ Hải Nhạc kéo Thích Hán Lương thân mật rời đi, hai mắt Tạ Thư Dật đều sung huyết như muốn chảy máu rồi!

“Tạ Hải Nhạc!” Tạ Thư Dật kêu to một tiếng, định bước lên, Hứa Chí Ngạn bên cạnh vội vàng kéo hần.

Thích Hán Lương tranh thủ quay đầu lại, cười cười với hần, cái loại cười này, ở trong mắt Tạ Thư Dật, có đắc ý và thắng lợi, làm cho trái tim Tạ Thư Dật tâm lại nổ tung vì giận dữ.

“Tạ Hải Nhạc! Em có gan! Em dám làm như vậy với anh!?” Tạ Thư Dật rống giận.

“Thư Dật, mày cũng không đúng, tại sao mày lại đi ném cái laptop thầy Thích tặng cho cô ấy chứ? Cô ấy không tức giận, mới là lạ! Mày đừng có như vậy, hôm nay là sinh nhật của cô ấy, ít nhiều gì cũng phải cho cô ấy vui vẻ trải qua đêm nay.” Hứa Chí Ngạn nói với hần.

“Đừng có quan tao! Đừng tưởng là tao không biết, không phải mày cũng có lòng riêng với Hải Nhạc hay sao?!” Tạ Thư Dật mở miệng sặc Hứa Chí Ngạn.

Lời của hần, làm cho Hứa Chí Ngạn biến sắc, cũng làm cho Nhã Nghiên đang đứng bên cạnh rất sợ hãi.

“Cái gì gọi là lòng riêng? Cho tới bây giờ tao vốn không có giấu diếm tình cảm của tao dành cho Hải Nhạc trước mặt mày!” Hứa Chí Ngạn trầm giọng nói.

Tạ Thư Dật cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng rồi, mày không có giấu diếm, mày hận không thể chiêu cáo thiên hạ, mày có tình cảm với nó! Tao cho mày biết, không có cửa đâu, nó còn quá nhỏ, tao sẽ không cho phép mày với nó yêu đương!”

Vừa nghĩ tới tối hôm qua nghe được Hải Nhạc nói chuyện, lại liên tưởng đến Hứa Chí Ngạn cũng thích cô một cái, rất có thể cô sẽ đồng ý cho hần theo đuổi, thậm chí có khả năng, cô sẽ bị Hứa Chí Ngạn ôm vào trong ngực, mặc sức hôn môi, tim của hần, lập tức giống bị tát nước nóng co rút đau đớn.

Hứa Chí Ngạn thấy hần nói như vậy, cũng tức giận: “Tạ Thư Dật, tao phát hiện càng ngày mày càng không thể nói lý rồi, cho dù tao thích cô ấy, cho dù cô ấy nhận lời theo đuổi của tao, sao lại phải được mày cho phép? Mày thật là rất không thể nói lý rồi! Qua đêm nay, cô ấy đã mười sáu tuổi rồi! Đừng quên, người mười sáu tuổi tuổi, chỉ cần được ba mẹ cho phép, cũng có thể kết hôn! Mày càng như vậy, Thư Dật, tao quyết định ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi cô ấy! Tao sẽ làm cho cô ấy gả cho tao! Dù sao ba mẹ hai bên chúng ta đều có ý như vậy!”

Tạ Thư Dật nghe Hứa Chí Ngạn dám nói ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi Hải Nhạc, mà còn nói Hải Nhạc sẽ gả cho hần, hai mắt không nhịn được giận trừng, quát to: “Không được! Không được! Tao không cho! Hứa Chí Ngạn! Tạ Hải Nhạc nó vĩnh viễn sẽ không gả cho mày! Nó sẽ gả cho...” Trong lòng hần đột nhiên lộp bộp một chút, cô sẽ gả cho ai? Sẽ gả cho ai? Hần cũng thật không ngờ, có một ngày, cô cũng sẽ lập gia đình! Cũng sẽ kết hôn!

Hần lảo đảo lui về phía sau vài bước, bị chuyện mình đột nhiên ngộ ra trong lòng làm kinh hoàng.

Hứa Chí Ngạn hừ lạnh một tiếng nói: “Mày không cho? Đó là chuyện riêng của Hải Nhạc, mày không cho phép không cho phép, tao với cô ấy cùng một chỗ, chỉ cần được ba mẹ hai bên chúc phúc! Không cần mày cho phép hay không cho phép!”

“Mày đang mơ hả? Mày cũng không biết nó thích hay không thích mày, đã nhào đến chuyện kết hôn, đúng là làm cho tao cười rụng răng!” Tạ Thư Dật cười lạnh nói với Hứa Chí Ngạn.

Hứa Chí Ngạn bị hần làm ngen, trên mặt lộ ra nét xấu hổ, nhưng hần vẫn cứ cường ngạnh nói với Tạ Thư Dật: “Tao sẽ làm cho cô ấy yêu tao! Cô ấy sẽ trở thành nữ nhân của tao!”

“Nữ nhân của mày? Nó sẽ trở thành nữ nhân của mày?” Hai tay Tạ Thư Dật không kiềm được nắm chặt thành quyền.

Không, không, hần sẽ không để cho cô trở thành nữ nhân của người khác! Cô là của hần! Là một món đồ chơi, là đồ chơi của hần, cô chỉ có thể là của hần! Hần không cho phép cô rời khỏi hần, lại càng không cho phép cô nhào vào lòng một người nam nhân nào khác, bao gồm bạn tốt Hứa Chí Ngạn cũng không được! Nếu cô dám can đảm làm cử chỉ thân mật với hần với một tên nam nhân nào khác, hần nhất định sẽ phải

giết tên nam nhân kia! Thậm chí sẽ giết cô! Tạ Thư Dật nghĩ xong, hần lạnh nhạt xoay người dứt khoát, khi thấy Tạ Hải Nhạc lại dám ôm Thích Hán Lương cùng khiêu vũ, thoát trông giống như Hải Nhạc đang dán trong lòng Thích Hán Lương vậy.

Cô lại có thể đem điệu nhảy mười sáu tuổi đầu tiên cho Thích Hán Lương! Đó là thứ hần muốn! Nhưng, cô lại dám cho Thích Hán Lương! Máu nhất thời xông hết lên não hần, hần bước nhanh về phía Hải Nhạc và Thích Hán Lương, đến bên cạnh hai người bọn họ, tay trái dùng sức vô cùng mạnh giằng Hải Nhạc ra, sau đó tay phải đẩy Thích Hán Lương, Thích Hán Lương không kịp phòng bị, mà Tạ Thư Dật lại dùng toàn lực, hần lao đảo một cái, lao đảo ngã về phía mép thuyền, không chờ hần đưa tay đỡ lấy thuyền, Tạ Thư Dật xông tới túm lấy hần, hét lớn một tiếng nhắc thân tứ hần lên trên, sau đó đẩy một cái, trong tiếng thét của Hải Nhạc, Thích Hán Lương ngã xuống mép thuyền, “Ừm” một tiếng đã rơi xuống biển. Thích Hán Lương vốn đang vừa khiêu vũ vừa cười đùa cùng Tạ Hải Nhạc, sự chú ý của hần hoàn toàn ở trên người Hải Nhạc, vốn không hề nhận thấy Tạ Thư Dật đến, cho nên, để Tạ Thư Dật thuận lợi xong việc rồi, hần chặt vật nổi lên chìm xuống trong nước biển, giương mắt nhìn Tạ Thư Dật đang lạnh lùng cười với hần.

Hứa Nhã Nghiên vội vã ném một cái phao cứu sinh cho Thích Hán Lương phía dưới, giờ này, nước biển chắc chắn đang lạnh như băng.

“Tạ Thư Dật! Anh thật quá đáng!” Tạ Hải Nhạc hét lên, xông tới đập Tạ Thư Dật.

Hần lại dám đối xử với Thích Hán Lương như vậy, sinh nhật mười sáu tuổi của cô đang yên đang lành, cứ vậy bị hần quấy nhiễu!

107. Chương 54: Cách Xa Hần Một Chút!

“Thầy giáo thì thế nào? Thầy giáo có thể mượn cơ tiếp cận học trò ngây thơ không hiểu chuyện sao?” Tạ Thư Dật mỉa mai.

“Thầy giáo tiếp cận học sinh nói công việc cũng là chuyện đương nhiên, sao cậu có thể nói là mượn cơ tiếp cận chứ? Cậu Tạ Thư Dật à, xem ra, cậu rất có thành kiến với thầy giáo a!” Thích Hán Lương vẫn ôm ngực, lạnh lạnh nói.

“Không, không phải ta có thành kiến với thầy giáo, mà là người, ta sợ người là cái loại thầy giáo khoác da người nhưng thật ra là sói kia.” Tạ Thư Dật nói.

Hứa Chí Ngạn đứng bên cạnh vừa nghe Tạ Thư Dật nói như thế, hách nhất đại khiêu, không rõ vì sao hần lại căm ghét Thích Hán Lương này đến vậy, thấy Thích Hán Lương trầm mặt xuống, hần nhanh chóng sẽ mở miệng, nhưng Tạ Hải Nhạc lại mở miệng trước hần.

“Em cảm thấy, Thích lão sư không phải là loại lão sư kia, anh nói hơi quá đáng rồi.” Hải Nhạc ôn nhu mở miệng nói.

Dù sao lần trước hần từng nhiệt tình giúp đỡ nàng, lần này Tạ Thư Dật cố tình gây sự, nàng tuyệt không thể khoan tay đứng nhìn.

Thích Hán Lương vừa nghe nàng nói như vậy, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Đến phiên Tạ Thư Dật giận tái mặt, hần âm trầm liếc Hải Nhạc một cái.

“Phải không? Em cảm thấy hần không phải cái loại thầy giáo kia, em lập tức chắc chắn như vậy?”

“Đúng vậy, thầy không phải.” Hải Nhạc vẫn không sợ chết trả lời.

Trong mắt Tạ Thư Dật hiện lên tia giận dữ, nhưng hần rất nhanh nén tức giận xuống, kéo Hải Nhạc thật mạnh, nói: “Đi thôi!”

Hải Nhạc quay đầu, lễ phép đúng mực nói với Thích Hán Lương: “Thưa thầy em về.”

“Thưa thầy em về.” Hứa Nhã Nghiên cũng mở miệng, nhanh chóng lúi cu cu bước đi.

Bầu không khí mới vừa rồi, mùi thuốc súng thật dày a, tại sao Thư Dật cu cu lại muốn nói Thích lão sư như thế a? Thật đúng là rất không đầu không đuôi rồi, chẳng lẽ, trước đây bọn họ từng kết thù gì sao? Hứa Nhã Nghiên thâm nghĩ trong lòng.

Tài xế đã chờ ở đây từ sớm, thấy hai người lại đây, cung kính mở cửa xe cho bọn họ.

Mới ngồi vào xe, Tạ Thư Dật liền mở miệng: “Về sau, cách xa ông thầy gì đó một chút!”

Hải Nhạc nhìn hẩn một cái, nói: “Thầy đó là giáo viên chủ nhiệm kiêm thầy giáo giảng bài của tôi.”

Tạ Thư Dật vừa nghe, sắc mặt lại trầm xuống.

“Tốt nhất là cô nên cách xa hẩn một chút, nếu để cho tôi thấy cô đi lại với hẩn, cô cẩn thận đó!”

Trong lòng Hải Nhạc cũng là một trận tức giận, hẩn thật là rất vô lý rồi! Ngay cả chuyện này cũng phải quản nàg sao?

Nhưng, nàg lại có gắng giấu tức giận đi, nói đều đều: “Tôi sẽ không tiếp cận thầy, nhưng nếu thầy muốn tiếp cận tôi, tôi cũng không thể cự tuyệt, bởi vì, hẩn là chủ nhiệm.”

Nàg nghĩ nàg nói đã đủ nhún nhường rồi, thật không ngờ, Tạ Thư Dật lại có thể nổi trận lôi đình, hẩn chọt đưa tay, kéo mạnh nàg đến trước mặt hẩn.

“Chết tiệt, cô không thể cự tuyệt? Cái gì gọi là không thể cự tuyệt? Vậy nếu hẩn mượn danh nghĩa giáo viên chủ nhiệm có mưu đồ gây rối với cô, cô cũng không nên cự tuyệt sao?” Lửa giận trong mắt Tạ Thư Dật đủ để thiêu chết nàg.

Cầm bị hẩn nắm chặt, Hải Nhạc nói chuyện thật sự khó khăn: “Thầy không phải người như vậy, thầy sẽ không.”

“Cô cứ tin tưởng hẩn như vậy? Bằng cái gì cô có thể tin tưởng hẩn như vậy chứ?” Tạ Thư Dật trợn to mắt hỏi nàg.

108. Chương 54: Hẩn Tổn Thương Sao?

Tạ Thư Dật bắt được tay cô, lạnh lùng nhìn cô, nói: “Em cảm thấy ai cũng tốt hơn tôi, Hứa Chí Ngạn tốt hơn tôi, Thích Hán Lương cũng tốt hơn tôi, chỉ có tôi đối với em không tốt có phải không? Chẳng lẽ, tôi tốt với em, một chút em cũng không thấy được trong mắt?”

Ánh mắt lạnh như băng như đao của hẩn, làm cho Tạ Hải Nhạc kinh hãi, cô quật cường phản bác: “Anh tốt với tôi ở đâu ra? Anh tốt với tôi bao giờ? Có ngày nào anh tốt với tôi à? Anh nói không sai, bất cứ ai cũng tốt hơn anh, anh Chí Ngạn tốt hơn anh, thầy Thích cũng còn hơn anh, cho dù là một đứa con trai tùy tiện trên đường đi, cũng đều hơn anh!” Bàn tay Tạ Thư Dật cầm tay cô kia, dùng lực càng lúc càng lớn, Tạ Hải Nhạc đau đến nổi hít vào, nhưng, cô cắn chặt răng, không để cho tớ kêu đau.

Vậy sao? Cho dù là một tên con trai tùy tiện đi trên đường, cũng tốt hơn hẩn à? Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy trong lòng đau quá đau quá, giống như có cái gì đang di chuyển xoắn chặt trái tim của hẩn, dường như muốn xoắn trái tim hẩn thành một đồng thịt nát, hẩn ngơ ngàng nhìn Tạ Hải Nhạc, không biết loại đau đớn từ đâu mà đến.

Hải Nhạc vẫn cứ quật cường nhìn hẩn như vậy, Tạ Thư Dật cố nén đau lòng, trừng thẳng vào mắt cô, có điểm tâm tro lại pha một chút quyết tuyệt nói với cô: “Được, nếu ở trong lòng em, ai cũng tốt hơn tôi, tùy tiện tìm một đứa con trai nào cũng còn tốt hơn tôi, đã vậy, cứ để chúng ta trở về như trước đi.” (đọc khúc này tội Thư ca gì đâu...)

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hấn, ánh mắt của hấn... trống rỗng như thế, bị thương như thế, cô... tổn thương hấn sao? Sao cô có thể thương tổn được hấn cơ chứ? Cho tới nay, đều là hấn tổn thương cô a! Chẳng lẽ, cảm giác của cô bị lỗi?

“Thư Dật, mau buông Hải Nhạc ra, hôm nay là sinh nhật của em ấy, mày lại cứ không thể yên lặng, thế nào cũng phải để cho mọi người cụt hứng bỏ về hay sao?” Hứa Chí Ngạn thấy thế, xông lại muốn kéo bàn tay Tạ Thư Dật đang kiềm chế Hải Nhạc ra.

Trong mắt Tạ Thư Dật hiện lên một tia lệ sắc, hấn hung hăng nói với Hứa Chí Ngạn: “Cụt hứng bỏ về? Tao cứ muốn quây cho cụt hứng bỏ về đấy! Các người, tất cả đều cút hết đi cho tôi! Tôi giáo huấn của chính em gái của tôi, không cho phép người khác nhúng tay vào, ai tới ngăn cản tôi, tôi lập tức sẽ cho người đó đẹp mặt! Thích Hán Lương chính là kết quả!”

Vừa nghe hấn nói như thế, trên mặt Hứa Chí Ngạn trên mặt có điểm không nhin được nữa, hấn kéo tay em mình, nói: “Được, quay đầu du thuyền của mày, tao muốn trở về.”

Thích Hán Lương cả người ướt nhẹp đã lên thuyền, thấy Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn cũng đã xích mích, không khỏi đứng bên cạnh hát đệm: “Tạ Thư Dật, cậu trừ cái tính công tử bột, cậu trừ cái tính đối xử tồi tệ với em gái của tớ, cậu còn biết cái gì? Ngay cả chính bạn bè của cậu cũng không quen nhìn hành vi của cậu! Làm người làm thành con như cậu, thật sự là thất bại!”

Tạ Thư Dật vừa nghe hấn nói như thế, hai mắt trừng lớn, hấn vừa buông Hải Nhạc lập tức muốn tiến về phía Thích Hán Lương.

Tạ Hải Nhạc thấy hấn kích động như vậy, Thích Hán Lương đã vừa mới bị hấn đẩy xuống biển, nếu lại đi đánh Thích Hán Lương nữa, thực sự rất không thể nào nói nổi nữa rồi, cô la to: “Tạ Thư Dật, dừng!”

Tạ Thư Dật dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, nói: “Sao thế, đau lòng à?”

“Tạ Thư Dật, cậu tha hồ lại đây, tôi cũng không phải đánh không lại cậu!” Thích Hán Lương đứng bên kia ma quyền sát chương. (khởi động trước khi đánh)

Tạ Hải Nhạc thỉnh cầu nhìn Thích Hán Lương: “Thầy Thích, rất xin lỗi, là Hải Nhạc rất xin lỗi thầy, thầy đi trước được không?”

Thích Hán Lương vừa nghe Hải Nhạc nói như thế, ngăn người, có chút nhụt chí cúi đầu, nói: “Được rồi, tôi nghe lời em.”

Mà Hứa Chí Ngạn thì lại nổi giận dửng dưng nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói với Thích Hán Lương: “Thầy Thích, ngồi chung với bọn em, em và em gái em cũng không muốn đứng ở chỗ này.” Thích Hán Lương gật gật đầu: “Ừ, vậy chúng ta cùng đi.”

Hấn nhìn phía Tạ Hải Nhạc, mỉm cười với cô một chút khi nói tạm biệt, sau đó, đi dọc theo mạn cầu thang mạn xuống chiếc mô tô nước của hấn.

Hải Nhạc đột nhiên cũng nảy sinh một loại cảm giác không muốn đứng ở trên du thuyền nữa, cô không muốn đối mặt với một Tạ Thư Dật như vậy, Tạ Thư Dật như vậy, lại bắt đầu làm cô sợ hãi, cô cũng nghĩ trốn khỏi hấn. Cô không khỏi cũng chạy về phía cầu thang bên hông, bật thốt: “Thầy ơi, đợi em với, em với thầy cùng đi đi.”

Thích Hán Lương vừa mừng vừa sợ quay đầu nhìn cô, dùng sức gật đầu: “Ừ.”

Hấn đưa tay về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc đang muốn đi xuống, Tạ Thư Dật đưa tay giữ cô lại, dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô.

“Buông, tôi muốn về nhà.” Hải Nhạc lẳng lặng nhìn hấn, tin chắc ở trước mặt nhiều người như vậy, ít nhiều gì hấn cũng sẽ có chút kiêng kị không làm ra chuyện gì khác người đi?

Tạ Thư Dật kề sát tai cô nói: “Bây giờ tôi không cho cô đi theo chân bọn họ! Muốn cho chị cô bước vào cửa nhà tôi ở, ngoan ngoan nghe lời tôi.” “Anh nói cái gì?” Hải Nhạc có chút không tin vào tai của mình, chỉ cần nghe hấn, chị có thể vào Tạ gia ở, có thể ở cùng một chỗ với cô?

“Anh nói có thật không? Nhưng, chuyện đó ngay cả mẹ tôi cũng không thể giải quyết, tôi không tin anh có khả năng đó!” Hải Nhạc từ chối.

“Cô có muốn thử một chút không? Chỉ cần cô không đi theo bọn họ, ở lại bên cạnh tôi, tôi tự nhiên có thể làm cho chị cô vào Tạ gia ta!” Tạ Thư Dật nhẹ nhàng mà bèn nhón nói.

“Hải Nhạc, nhanh lên, có muốn đi chung không?” Thích Hán Lương sốt ruột.

Trong nội tâm Hải Nhạc có thiên thần và ác quỷ giao chiến, có thể cho chị vào ở, từ nay về sau có thể ở cùng chị, có thể trốn hẩn, lợi nhuận này quá lớn. “Thầy, quên đi, em còn phải chờ một chút về với anh hai, mọi người đi trước đi!” Hải Nhạc thật có lỗi nói với Thích Hán Lương và anh em họ Hứa.

Thích Hán Lương và Hứa Chí Ngạn đều có hơi thất vọng, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của cô, khởi động chiếc mô tô nước.

Hứa Chí Ngạn nhìn khoảng cách với du thuyền càng ngày càng xa, hơi lo lắng nói: “Ai, không biết Thư Dật lại muốn làm gì Hải Nhạc nữa đây, tội nghiệp Hải Nhạc, thật không biết Thư Dật nhiều năm như vậy, cứ cái gút mắc chuyện mẹ của hẩn, mãi mà không thể cởi ra, ai!”

“Hai, anh sai rồi, bây giờ Thư Dật tỏ ra không tốt với Hải Nhạc, không còn bởi vì gút mắc mẹ anh ấy nữa, mà là, anh ấy thích Hải Nhạc!” Nhã Nghiên chua xót tuyên ba với anh hai.

Thích Hán Lương thoáng ném cho Nhã Nghiên một ánh mắt đồng tình và thấu hiểu.

“Không, không có khả năng! Sao Thư Dật có thể thích Hải Nhạc cơ chứ! Em không biết, nó ghét Hải Nhạc đến bao nhiêu đâu! Trước kia chỉ cần bọn anh tán gẫu nhắc đến Hải Nhạc, nó sẽ nổi giận, bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ có năm nay nó mới cho Hải Nhạc tiếp xúc với mọi người, trước kia vẫn trực tiếp bỏ qua Hải Nhạc! Không, anh không tin nó sẽ thích Hải Nhạc!” Hứa Chí Ngạn kích động và không thể tin.

Thích Hán Lương nói: “Có lẽ trước kia đúng là căm ghét cô, nhưng, bây giờ thì chưa chắc, nhưng, các người có thể chấp nhận chuyện một người anh trai yêu em gái của mình? Tôi vừa nghĩ đến liền nổi da gà toàn thân, chuyện này quá kinh khủng.” (hồ hăng)

“Không, Hải Nhạc không phải em ruột Thư Dật, bọn họ không cùng ba cũng chẳng cùng mẹ, ba Thư Dật tái giá, mẹ Hải Nhạc cũng là tái giá, bọn họ không có bất kỳ liên hệ huyết thống nào.” Nhã Nghiên ngạc nhiên nói.

Hôm nay cuối cùng trong lòng cô cũng đã khẳng định được một việc trước đây vẫn không dám xác định, Tạ Thư Dật, thích cô em gái trước kia hẩn căm ghét nhất! Mà phỏng chừng, chính hẩn cũng không tự biết, mà Hải Nhạc, lại càng không biết.

“Cái gì? Không phải anh em ruột!” Đến phiên Thích Hán Lương lắp bắp kinh hãi.

Thì ra không phải anh em ruột, thì ra không phải Tạ Thư Dật quá điên cuồng quá biến thái, thì ra vẫn là một đoạn tình cảm thế tục cho phép diễn ra?

Đồng thời trong lòng hẩn cũng âm thầm kêu khổ, không phải anh em ruột, vậy cũng liên thẩm, giữa hai người không có bất kỳ cấm kỵ gì, khó trách Tạ Thư Dật vẫn chẳng biết sợ ai muốn độc bá em gái mình như thế.

“Thầy không biết?” Nhã Nghiên có chút kinh ngạc.

Thích Hán Lương cười khổ lắc đầu: “Từ khi tôi mười hai tuổi, lúc nào cũng ở nước ngoài, lần này trở về, cũng chỉ là ba mẹ tôi muốn tôi ở lại trong nước, ách cái đó phải nói thế nào đây? Ha ha, tóm lại là tôi bị bắt đắ dĩ đưa vào Ngũ Châu.”

“Nga, khó trách, bình thường ở tầng lớp này, mọi người đều biết, chỉ có điều, thầy phải biết rằng tứ đại gia tộc đều thấp phần kín kẽ, người ngoài bình thường sẽ không biết bất cứ chuyện gì trong tứ đại gia tộc.” Nhã Nghiên nhẹ giọng nói.

Cô cũng có chút mờ mịt nhìn mặt biển, chẳng lẽ, đoạn tình yêu cho tới bây giờ vẫn chưa kịp nói ra khỏi miệng này của cô, sẽ chết non nơi đáy lòng sao?

Hứa Chí Ngạn vẫn luôn trầm tư, đang nhớ lại một vài chuyện nhỏ, khó trách mỗi lần hấn vừa nhắc tới hấn thích Hải Nhạc ở trước mặt Tạ Thư Dật, hấn lập tức một bộ kích động, cũng vì điểm này, hấn cũng không dám khẳng định Thư Dật không thích Hải Nhạc như trước nữa.

“Làm sao bây giờ? Nếu Tạ Thư Dật cũng thích Hải Nhạc, như vậy, hấn theo đuổi Hải Nhạc, dám có khả năng sẽ không thành công.” Ba người trên thuyền đều trở nên lo lắng, nhưng, tâm tư đều không khác nhau lắm cũng trầm sông đổ về một biển, vì hai vị anh em kia.

“Các vị bạn hữu, thật ngại quá, bởi vì hôm nay bản thiếu gia có chút không vui, cho nên, cũng làm cho mọi người không vui rồi, như vậy đi, tôi sẽ lái thuyền về bờ, tất cả mọi người về nhà đi, mấy ngày nữa tôi lại mời mọi người đi Dạ Chi Hoàng Triều, chúng ta lại cùng điên cuồng một hồi, đêm nay, thật là ngại quá.” Tạ Thư Dật đã khôi phục xong bộ dạng nho nhã lễ độ, sao có thể còn giống một tên đầu trâu mặt ngựa lên cơn điên lúc này chứ?

Mọi người chỉ có thể gật đầu đồng ý, chứ còn có thể dị nghị cái gì bây giờ?

Tạ Thư Dật phân phó nhân viên trên du thuyền lái thuyền lái về bờ, mọi người chào tạm biệt Tạ Thư Dật cùng Tạ Hải Nhạc ra về, lục tục tả đi, Tạ Thư Dật đuổi tất cả mọi người trên thuyền đi hết, bao gồm cả nhân viên tổ chức buổi tiệc, chỉ lưu lại duy hấn và Hải Nhạc.

“Tôi cũng phải về nhà.” Tạ Hải Nhạc nói.

Cô mệt mỏi quá, nguyên tưởng rằng sẽ trải qua một cái sinh nhật vui vẻ hạnh phúc, lại bị Tạ Thư Dật quấy phá.

“Không, đêm nay chúng ta sẽ ngốc lại trên thuyền, chúng ta cứ nghỉ tạm ngay tại trên thuyền đi.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng nói.

Hấn không muốn về nhà, tuyệt không muốn. Vốn lúc trước hấn còn có một loại ý tưởng, sinh nhật mười sáu tuổi của cô, sẽ chỉ trải qua cùng với hấn, hấn không cần có người ngoài nào khác đến chia sẻ tuổi mười sáu của cô!

109. Chương 55: Không Phải Tôi Muốn Khóc

“Bằng cảm giác của tôi!” Hải Nhạc thật muốn hét to, nhưng thanh âm của nàng vẫn thật dè dặt.

“Cảm giác của cô? Cô cảm thấy cảm giác của cô đáng tin sao? Tốt nhất cô nên chính miệng nói cho tôi biết, cô sẽ không tới gần hấn! Cũng sẽ không cho hấn có cơ hội tới gần cô!” Tạ Thư Dật âm trầm nói.

Nước mắt khuất nhục lưu chuyển trong mắt Hải Nhạc, hấn buộc nàng thi vào Năm Châu, không phải là muốn khiến cho nàng nghe lời không có ý nghĩ của chính mình cùng ý chí đấu tranh sao? Được, cứ như hấn muốn đi!

“Tôi sẽ không tới gần thầy! Cũng không cho thầy có cơ hội tới gần tôi! Anh hài lòng chưa?” Cuối cùng nàng khàn giọng hô to, nước mắt cũng lăn xuống.

Tạ Thư Dật chăm chú nhìn nàng chằm chằm, nhẹ tay mơn trớn gương mặt của nàng, Tạ Hải Nhạc nghiêng mặt sang một bên, lại rước lấy tức giận của hấn, hấn xoay mặt nàng qua, thô lỗ chà tay trên mặt nàng: “Không được khóc, thu hồi nước mắt đáng giận của cô lại đi! Để tôi thấy nước mắt của cô chảy xuống nữa, tôi liền” “Không phải tôi muốn khóc, là chính nó muốn chảy xuống, anh cũng muốn đổ trên đầu tôi sao? Chẳng lẽ, ngay cả quyền lợi được khóc của tôi anh cũng muốn cướp đoạt sao? Ngay cả khóc tôi cũng không thể phải không?” Tạ Hải Nhạc oán hận nhìn Tạ Thư Dật.

Lòng của nàng đang co nhanh, sau này nàng ở Năm Châu sống cái dạng ngày thế nào hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, lòng của nàng, lạnh như nước hồ thu.

Tạ Thư Dật giật giật môi, hấn rũ mắt xuống, cũng buông tay, sau đó mới nói: “Nhớ rõ cô vừa mới đáp ứng tôi!”

Tạ Hải Nhạc dùng hai tay che mặt, cúi đầu tựa trên đầu gối, nước mắt không ngừng chảy xuống, vì sao? Vì sao vận mệnh lại bất công với nàng như thế, nàng không nên bị hấn đối xử như thế, nàng hấn nên sống ở dưới ánh mặt trời, không nên sống ở trong bóng ma của hấn a!

Trong lòng Tạ Thư Dật cũng phiền chán vô cùng, hấn tự tay lấy ra một điều thuốc trong cặp, châm lên chậm rãi hút.

Thích Hán Lương xuất hiện, làm cho hấn có một loại nguy cơ chưa từng có, cái loại cảm giác này, giống như là có thứ gì đó thuộc về mình đang ở bị người khác mơ ước thậm chí có thể sẽ bị đoạt đi mất!

Hấn nhẹ nhàng nhả một vòng khói, không rõ loại cảm giác này rốt cuộc từ đâu đến lại vì sao mà đến, trong lòng hấn rất loạn rất loạn, nhưng lại không thấy rõ đầu dây tơ vò, tóm lại, hấn rất phiền, chưa bao giờ phiền như thế!

Lễ đón học sinh mới rất nhanh sắp tới, bên lớp Hải Nhạc Nhã Nghiên đã sớm chuẩn bị xong tiết mục lớp nàng muốn biểu diễn, Nhã Nghiên từng thấy Hải Nhạc lên đài biểu diễn múa cổ điển ở Thần Phong, từng ở Thần Phong chấn động một thời a, vì thế, nàng xúi Hải Nhạc cũng lên một tiết mục, Hải Nhạc không chịu, nhưng Nhã Nghiên tự ý báo lên rồi, vì vinh dự khoa a, kỹ thuật nhảy của Hải Nhạc nhất định có thể làm cho người ta kinh diễm! Nhất định có thể làm cho Hải Nhạc thành tiêu điểm toàn bộ tiệc tối!

110. Chương 55: Tôi Muốn Về Nhà

Nghe hấn nói vậy, trong lòng Hải Nhạc trong lòng hiện lên một tia bai rồi, nguyên cả cái du thuyền, cũng chỉ có hấn và cô?

“Không, tôi muốn về nhà!” Hải Nhạc kiên trì nói.

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn cô, nói: “Cô bây giờ, đã không còn quyền được đứng trước mặt tôi mà nói không rồi! Tạ Hải Nhạc, cô rất không biết tốt xấu, cô cũng không đáng cho tôi vì cô mà hao phí bao nhiêu tâm tư, tôi bỏ cuộc! Cho nên, Tạ Hải Nhạc, cô tốt nhất đừng chọc giận tôi, cô muốn ở cùng với chị cô, thì phải nghe lời tôi!”

Tạ Hải Nhạc một trận đau khổ, trong khoảnh khắc nước mắt lại đảo quanh.

Hấn còn nói hấn tốt với cô, cô không thèm nhìn vào mắt, nhưng mà, hấn ngoại trừ ép cô, bắt buộc cô và uy hiếp cô, cô thật sự không biết hấn tốt với cô ở đâu nữa!

“Đừng có khóc trước mặt tôi, từ đêm nay trở đi, nước mắt của cô ở trước mặt tôi sẽ không thu được hiệu quả cô muốn đâu!” Tạ Thư Dật ghét cay ghét đắng nói với cô.

“Tôi muốn về nhà! Đưa tôi về nhà!” Hải Nhạc ôm mặt khóc lên, hấn đã lâu không đối với cô như vậy, khi cô phát hiện hấn thật sự khôi phục lại thái độ với cô như trước kia, lòng của cô, bị đả kích nghiêm trọng, cũng vỡ nát trên đất, cô nhận không được muốn khóc.

Tạ Thư Dật quả thực không hề để ý đến cô, thu hồi thang bên mạn thuyền, đến phía trước du thuyền làm thuyền lại khởi động lần nữa, nhanh chóng rời bờ.

Hải Nhạc đứng trên boong thuyền buồn bã khóc, vậy mà Tạ Thư Dật cũng không đi ra nữa, trái tim Hải Nhạc, lại vỡ thềm từng mảnh từng mảnh, hấn, thật sự rất vô tình, giang sơn để đổi a, vô tình chính là bản tính của hấn!

Hải Nhạc thấy vô vọng về nhà, đành phải trở vào dùng trong phòng ngủ nữ trên thuyền, cô chạy đến phòng tắm, đổ nước vào trong bồn tắm, trên kệ có tinh dầu hoa hồng, tinh dầu hoa oải hương, cô thuận tay cầm lấy tinh dầu hoa hồng đổ hết cả bình vào trong nước, trong lòng cô cũng có một cỗ lửa giận vô danh, đem tinh dầu trở thành vật để phát tiết.

Cô hận! Cô hận! Cô hận Tạ Thư Dật, tiệc sinh nhật vốn đang tốt đẹp, vậy mà lại lấy việc mọi người cụt hứng bỏ về, những uy hiếp của hấn và nước mắt của cô mà xong việc!

Hải Nhạc từ từ cởi y phục xuống, ngâm cả người vào trong làn nước ấm áp đang tỏa ra mùi thơm ngát, cô phiền chán nín thở dưới nước vài phút, mới lại ngẩng đầu lên.

Trong miệng cô không hề phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng, nước mắt lại vẫn liên tục chảy xuống, cô cũng không biết vì sao bản thân mình lại có nhiều nước mắt như vậy, cứ chảy không ngừng không ngừng như thế, rơi vào trong bể nước bồn tắm, truyền đến một tiếng lại một tiếng tí tách rất nhỏ.

Cô khóc, là vì phát hiện mình chẳng biết tại sao, chợt bắt đầu chịu không nổi hấn mắng, khi hấn dùng cái loại ánh mắt lạnh như băng đến thấu xương nhìn cô, lòng của cô, vậy mà lại đau đớn thất tim từng trận từng trận, cô không muốn hấn dùng cái loại ánh mắt đó nhìn cô, cô hi vọng hấn có thể giống như đoạn thời gian lúc trước, trong mắt có mang ý cười với cô, cô không muốn loại ánh mắt lạnh lùng đó của hấn, cô không muốn!

Lòng của cô, thật sự sắp nát, sắp nát, vì sao? Vì sao hấn lại đối với cô như vậy? Rõ ràng sinh nhật đang yên đang lành, hấn lại cố tình làm ra các loại chuyện quỷ rối, không cho cô yên, hấn rõ ràng đã đồng ý với cô rồi, ngày này là thuộc về riêng cô!

Cô khóc, cũng khóc số tử không tốt, đụng phải một tên khắc tinh như vậy! Hấn đúng là khắc tinh mà Thượng Đế phải tới tra tấn cô a!

Tinh thần của cô trong suốt buổi tối vì phần nộ và vội vã, lúc nào cũng căng như dây đàn, cô cảm thấy mình thật mệt mỏi quá, cô muốn đi ngủ, nhưng, lại không muốn rời đi làn nước ấm ngập hương này, ngâm thêm một lát đi, ngâm xong lập tức về phòng lên giường ngủ.

Bất tri bất giác trong lúc đó, cô chống đỡ không nổi nữa, lại nằm trong bồn tắm ngủ mất, hơn nữa, còn giấc ngủ rất sâu.

Cô trong lúc ngủ say, cũng không biết tự tử cẩn thận, giữa cơn tức giận lại quên khóa cửa phòng lại, việc không khóa trái cửa phòng này, cũng tạo thành một bi kịch giữa cô và Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật uống xong một ngụm Martini cuối cùng của bình rượu trong tay, đi ra từ trong phòng máy, hấn cảm thấy mình có chút say, hấn chưa từng mạnh tay trút rượu mạnh như lần này, hấn chỉ muốn mượn rượu bình ổn một chút cơn tức trong bụng hấn, cũng tiện tay chỉnh đốn suy nghĩ hỗn loạn của mình một chút.

Hấn không phải không nghe được cô vẫn đứng ở trên boong khóc, hấn buộc chính mình phải xem nhẹ, hấn không thể mềm lòng với cô nữa, hậu quả của việc mềm lòng với cô là khiến cho cô trở nên ngang ngược trước mặt mình, hấn mong cô vẫn là con cừu nhỏ ngoan ngoãn trước kia, không phải là tiểu mèo hoang giương nanh múa vuốt bây giờ!

Mãi đến sau đó không còn nghe được tiếng khóc của cô nữa, hấn đoán rằng chắc là cô đã khuất phục rồi, chắc là trở về phòng đi.

Hấn dùng sức ném bình rượu đang cầm trong tay vào biển, cơn tức cũng không thấy được ngừng lại, mà ngược lại mượn rượu lại càng nổi lên, càng làm cho hấn tâm hoảng ý loạn.

Hấn rốt cuộc là bị sao vậy? Vì sao bây giờ cô có thể thao túng tâm tình của hấn chứ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao hấn có thể bị cô thao túng?

Hấn tâm phiền ý loạn cào cào tóc, sau đó đi vào bên trong, ngang qua cửa phòng Tạ Hải Nhạc, hấn do dự một chút, hấn cũng chưa tặng quà cho cô, có muốn đưa cho cô bây giờ không?

Hấn thử gõ cửa, bên trong cũng không có tiếng trả lời, hấn thăm rùng mình, chẳng lẽ không có ở bên trong?

Hấn thử vặn nắm cửa, cửa nhẹ nhàng bị hấn mở ra, vọt vào trong phòng, cũng không hề thấy cô ở trên giường.

“Tạ Hải Nhạc!” Hấn gọi một tiếng.

Lúc này, đôi mắt sắc của hấn, lại có thể nhìn thấy có nước tràn ra từ trong phòng tắm, một loại cảm giác xấu làm cho tim hấn nảy lên thành thạch, chẳng lẽ, cô vì tử quỷ nhiều sinh nhật của cô, vậy mà đã luẩn quẩn trong lòng rồi?

111. Chương 56: Phi Tiên Phảng Phất

Mà Thích Hán Lương thấy tên nàng, lập tức chọn tiết mục múa của nàng cùng một tiết mục song ca khác.

Để đến khi Hải Nhạc biết mình có tiết mục phải diễn, hơn nữa đã thông qua ban giám hiệu, đành phải bất chấp khó khăn nhận lấy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mỗi ngày ở nhà luyện tập, cũng tự mình đi chọn trang phục và trang sức dùng để khiêu vũ, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi gió đông. (1)

Mà khi Tạ Thư Dật biết nàng lại có một tiết mục múa, hần cười nhạt, hần không cho rằng nàng có thể biểu diễn ra cái tiết mục gì tốt, cho tới bây giờ một bộ nhất như chuột ấy, nàng lên đài đi không bị dọa ngốc đã tốt lắm rồi. (khinh người quá đáng nhazzzz)

Nhưng, ở trong tiệc tối lễ đón học sinh mới, nhìn thấy Hải Nhạc đứng trước đài, hần mới phát hiện hần có bao nhiêu sai lầm!

“Xin mời bạn Tạ Hải Nhạc khóa 1018 biểu diễn ọi người một điệu múa cổ điển “ Ái liên thuyết ”, điệu múa này xuất phát từ bài “Ái liên thuyết” của Chu Đôn Di thời Đại Tống, chủ yếu thể hiện hoa sen mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lơ, mời mọi người thưởng thức.” (chỉ tiết tại đây)

Theo tiếng MC giới thiệu, Hải Nhạc mặc áo cổ trang phấn hồng, trên đầu búi kiểu tóc cổ đại, xinh đẹp như nàng công chúa cổ đại cao quý! Nàng đi hai chân trần từ từ bước lên trên đài, theo tiếng nhạc vang lên, điệu múa của nàng, mới lên đài đã tới vài động nhẹ nhảy lên không trung, làm mọi người xem trợn mắt há hốc mồm!

Theo khúc vũ, nàng khi thì xoay tròn, khi thì xoay người cúi xuống, khi thì cong chân ra phía sau ngang cùng đỉnh đầu, tất cả đều là những động tác rất khó, nhưng nàng lại múa liên mạch lưu loát nước chảy mây bay sinh động đẹp đẽ, như cánh hồ điệp nhẹ nhàng bay lượn giữa từng bụi hoa y lượn, như tinh linh không nhiễm nhân gian khói lửa, trên mặt nàng khi thì mang theo nụ cười tươi xinh đẹp, khi thì lại là u buồn như mơ, cặp mắt kia, ánh mắt linh động, trong lúc nhìn quanh lấp lánh sinh huy, thật sự là nụ cười duyên dáng xinh đẹp, đôi mắt đẹp này, kỹ thuật nhảy tuyệt vời tuyệt luân phảng phất như nàng tiên bay lượn, chủ đề trong bùn mà không nhiễm bùn được điệu múa thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cũng làm ọi người tựa như bị mê hoặc đi vào trong mộng cảnh nhìn nàng tiên tử như si như say.

Tạ Thư Dật cũng xem choáng váng, xem ra, hần thật không thể giải thích cô muội muội này rồi, hần thật sự không ngờ rằng, điệu múa của nàng sẽ có thể rung động lòng người như thế, mà người của nàng, cũng đẹp như một nàng tinh linh nhằm côi nhân gian!

Hần từng buộc chính mình dời ánh mắt không nhìn nàng nữa, nhưng, hần không làm được, ánh mắt không chịu sự khống chế của hần nhìn nàng trên đài không chớp mắt.

Hần thậm chí thầm nghĩ trong lòng, địa quay khúc vũ này của nàng, hần nhất định phải lấy tới tay!

Tạ Hải Nhạc ở trên đài múa một động tác cuối cùng kết thúc điệu múa, tiếng vỗ tay reo hò không ngừng vang lên quanh nàng, nàng tạo nhả đứng lên, hành lễ với khán giả sau đó đi xuống đài.

“Quá tuyệt vời! Hải Nhạc, quá tuyệt vời! Một điệu nhảy này, có thể làm cho bạn một bước thành danh ở Năm Châu này đó nha!” Nhà Nghiên ôm nàng vừa lắc vừa nói.

“Vậy à?” Hải Nhạc mỉm cười, nàng cũng không muốn một bước thành danh gì tại Năm Châu, nàng chỉ muốn múa thật tốt điệu múa này mà thôi.

Lúc này, Thích Hán Lương đã tới, hần mỉm cười nhìn Hải Nhạc, cho nàng một cái ôm khích lệ: “Tạ Hải Nhạc, kỹ thuật nhảy của em, gần như có thể làm cho vũ công chuyên nghiệp tự biết xấu hổ, em không tham gia ngành nghệ thuật, sẽ tổn thất cho giới vũ đạo một đóa hoa tuyệt thế.”

“Thầy quá khen ạ.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

Bỗng nhiên, Thích Hán Lương cảm nhận được một cỗ ánh mắt tràn ngập hàn ý, hần nghiêng đầu, nhìn thấy Tạ Thư Dật đang âm thầm nhìn hần, ánh mắt của hần, như sói âm hiểm bi thương cùng hung ác trầm

lặng. (ew, spoil, chap sau có hot scene nhazzzz không hot lắm, nhưng mà là hot nhazzzz, Shi bắt đầu loạn rùi hahaha)

(1) Chỉ thiếu gió đông: dựa theo điển cổ này nha:

Khổng Minh cầu gió Đông giúp Chu Du

Chu Du muốn đánh hỏa công nhưng mùa đông chỉ có gió tây bắc thổi ngược về phía quân Ngô mà không có gió đông nam thổi về phía quân Tào nên lo lắng thành bệnh. Khổng Minh xin đi cầu gió đông cho Chu Du nổi lửa đốt trại Tào.

Khổng Minh bảo Chu Du hãy truyền xây ngay một đài thất tinh ở chân núi Nam Bình, ông sẽ cầu gió Đông luôn ba ngày ba đêm để giúp Chu Du. Lập tức Chu Du sai cất đài như lời Khổng Minh dặn. Khổng Minh lên đàn thắp nhang, làm phép cầu ba lần, vẫn chưa có gió. Đến canh hai, gió Đông nam thổi tới rất mạnh, quân Ngô nhân cơ hội đó châm lửa phóng hỏa đốt sạch chiến thuyền quân Tào. Việc lập đài cầu gió Đông Nam chẳng qua chỉ là hành động phụ thêm của Khổng Minh nhằm qua mắt Công瑾, tiện thoát thân, thể hiện sự tinh thông thiên văn, thời tiết... của Gia Cát Lượng. Nhờ “gió Đông nam của Khổng Minh” mà quân Ngô đại thắng quân Ngụy, Chu Du không bị nổi nhục mất nước, mất vợ nên về sau thi sĩ đời Đường Đỗ Phủ có 2 câu thơ: “Gió Đông nếu chẳng vì Công瑾 / Đổng Trứ đêm xuân khóa Nhị Kiều”. (Wikipedia)

112. Chương 56: Cường Đoạt Em Gái: Em Là Của Tôi!

Hắn liều mạng vọt tới, bởi vì nước dưới đất, thiếu chút nữa trượt ngã một cái, hắn mở cửa phòng tắm ra, không khỏi trợn tròn mắt!

Tạ Hải Nhạc lại nhắm mắt nằm trong bồn tắm!

Tại sao cô lại ngu như vậy? Tại sao phải ngu như vậy?

Hai chân của hắn không tự chủ được ngã xuống đất, hắn bấu víu vào một bên bồn tắm gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, tay run run sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vậy mà cô một chút phản ứng cũng không có.

“Không!” Hắn tuyệt vọng bật thốt, tay dò về phía hơi thở của cô.

Vừa lúc đó, đôi mắt Hải Nhạc đột nhiên mở ra, cô mê mang nhìn Tạ Thư Dật, đôi mắt kia bởi vì khóc rất lâu mà mất đi sự xinh đẹp, lại hồng hồng vừa sưng.

Thấy cô đột nhiên mở mắt, tim Tạ Thư Dật rốt cuộc cũng rơi xuống, một khắc này, trong lòng hắn đang hô hoán tạ ơn trời đất.

Đến khi Hải Nhạc thấy rõ ràng là Tạ Thư Dật, cô há to miệng, phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “A!!!! Anh vào đây làm gì?”

Cô chìm trọn cả người vào bồn tắm lớn, hoảng sợ nhìn người đột nhiên xuất hiện tức Tạ Thư Dật.

Hắn vào đây đã bao lâu? Hắn vào muốn làm gì? Cô vô cùng hối hận tại sao tới muộn ngủ trong bồn tắm.

Tạ Thư Dật thấy cô không có việc gì, cũng không có so đo cô ghét bỏ hắn, hắn nửa quỳ trên mặt đất, thử nước ấm một chút, không khỏi nhũn mày, nước đã trở nên lạnh như băng rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy môi của cô lo lắng run rẩy, mà trong mắt lộ vẻ sợ hãi, oán hận, thêm chán ghét.

Tim Tạ Thư Dật, lại vương vít đau đớn, cô chán ghét hắn! Cô chán ghét hắn!! Cô thậm chí còn nói đi ở trên đường tùy tiện chọn một đứa con trai, cũng phải tốt hơn hắn!

Hải Nhạc thấy hắn vẫn không rên một tiếng nhìn tới, mà con người trong mắt, cũng đang trầm như đêm tối, trong lòng cô càng hoảng.

“Nếu anh dám xằng bậy... tôi... tôi... tôi sẽ giết anh! Tôi nhất định sẽ giết anh!” Cô dùng hết sức lực hét Thư Dật.

Tạ Thư Dật vừa nghe cô nói như vậy, trong lòng rất rất tức giận, hấn bước vào, chẳng qua là lo lắng cho cô, cô nghĩ đi đâu vậy? Chẳng lẽ, cô cho là hấn bước vào, là muốn có ý đồ bất chính đối với cô sao? Thật sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được lòng người tốt! “Cô lặp lại lần nữa?” Giọng nói của hấn, lạnh như băng, không thấy một tia tình cảm lên xuống.

Mà ánh mắt của hấn càng lộ rõ thâm trầm, cơ hồ giống như hai đầm nước đen sâu không thấy đáy, chỉ có Hải Nhạc biết, chỉ cần ánh mắt của hấn biến thành như vậy, đó là điềm báo bão táp sắp nổi lên, cô sợ, cô thật sự rất sợ, cô không thể đoán ra ngay sau đây hấn sẽ làm ra hành động gì.

Nhưng mà, dâm lao thì phải theo lao, cô vẫn là tiếp tục la về phía hấn: “Anh là sắc lang! Anh là dâm tặc! Anh tốt nhất đừng chạm vào tôi! Tôi sẽ giết anh! Tôi sẽ giết anh! Tôi sẽ nói cho ba! Tôi sẽ nói cho mẹ tôi biết! Anh chạm vào tôi, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

Nghe thấy cô nói như vậy, Tạ Thư Dật phẫn nộ quát một tiếng: “Tạ Hải Nhạc!” hấn hung hăng đánh một quyền vào nước trong bồn tắm, “Rầm!” một tiếng, nước bắn tung tóe lên trên mặt và trên người hấn, cũng bắn tung tóe lên trên mặt Tạ Hải Nhạc, làm mờ mắt của cô, cô vội vàng giơ tay lên, định lau khô bọt nước trên mặt.

Lập tức, hai tay của cô bị Tạ Thư Dật bắt lấy, kéo lê cô tới trước mặt hấn, hai người mặt đối mặt, Tạ Thư Dật hung tợn nhìn cô, nói: “Tôi là sắc lang, tôi là dâm tặc, đã như vậy, tôi phải làm bốn phận của sắc lang và dâm tặc nên làm chứ!” Hấn đưa tay phải ra, không chút lưu tình kéo cô đi tới phòng trước.

Hai tay Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật dùng một bàn tay gắt gao chế trụ, cô chỉ có thể thét to giãy dụa lùi về phía sau, hi vọng có thể thoát khỏi cánh tay kia của hấn.

Làm sao cô có thể thoát khỏi hấn chứ? Khí lực hấn lớn như thế, khi cô không thể thoát khỏi tay Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc sắp suy sụp, cô khàn giọng khóc lớn lên: “Đừng! Đừng! Van xin anh! Tạ Thư Dật, anh muốn tôi làm cái gì tôi cũng bằng lòng, chỉ cần anh đừng làm như vậy với tôi!”

“Không, chậm rồi, nhờ phúc của cô, tôi đã thành sắc lang cùng dâm tặc.” Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nói, xúc cảm ấm áp trắng mịn dưới bàn tay, nháy mắt đã chìm ngời dục vọng trong cơ thể vẫn luôn bị hấn cường ngạnh đè xuống kia.

Đúng vậy, hấn luôn luôn khát vọng cô, hấn không phải thánh nhân, nhưng vẫn luôn cố nén dục vọng của tớ với cô, nhưng chính cái loại dục vọng không thể nói ra này, hy vọng có thể phát tiết hết, hóa giải hết ra ngoài trong lúc hấn và cô hôn nhau nồng nhiệt, hấn chính là không muốn làm cho cô sợ hấn nữa, không muốn xúc phạm tới cô, nhưng, thì ra hấn ở trong lòng cô vẫn chỉ là một tên sắc lang và dâm tặc, vậy hấn, đối với cô còn có cái gì cần bận tâm đây? Hấn còn cần phải xây dựng lại một cái hình tượng tốt trong lòng cô sao? Không, không còn quan trọng nữa rồi! Hấn còn cần phải thương tiếc cô sao? Không, cũng không cần nữa rồi! Hơn nữa, cho dù hấn muốn chính tớ dừng lại, hấn cũng không dừng được nữa! Lửa toàn thân, đều đang vì làn da trắng mịn dưới tay mà bùng cháy lên! Lửa là cô chọc, như vậy, công tác dập lửa cũng chỉ có thể giao cho cô! Hấn không để ý tiếng kêu khóc của cô, cũng không để ý cô giãy dụa và phản kháng, không chút lưu tình chút nào mò cô ra từ trong bồn tắm, ôm cô đang giãy dụa một phen, ra khỏi phòng tắm, ném cô lên trên giường, sau đó, hấn đè xuống về phía cô.

“Đừng! Đừng! Tôi van xin anh! Tôi van xin anh! Tôi sai rồi, anh không phải, anh không phải là sắc lang hay dâm tặc, anh không phải! Tha cho tôi! Tôi là em của anh! Tôi là em gái của anh a! Tôi xin anh, tôi biết anh nhất định đã uống rượu say, chỉ cần anh buông, tôi tuyệt đối sẽ không truy cứu anh đâu! Tôi sẽ đem chuyện đêm nay chôn sâu trong lòng, tôi sẽ không nói với bất kỳ người nào về hành vi anh làm với tôi! Tạ Thư Dật, tôi van anh!” Tạ Hải Nhạc cuồng loạn van xin hấn, không ngừng nằm dưới thân hấn mà giãy dụa.

Tạ Thư Dật ngoảnh mặt làm ngơ, nụ hôn của hấn, chỉ chút từ vành tai của cô rơi xuống cô xương quai xanh hoàn mỹ, sau đó, lại đi xuống dưới, xuống phía dưới, dừng lại trên đây đã chưa bao giờ bị ai chạm vào của Hải Nhạc.

“Tôi hận anh! Tạ Thư Dật! Tôi hận anh!” Tạ Hải Nhạc thấy tờ van hấn như vậy, nhưng hấn vẫn cứ tiếp tục, dùng cổ họng đã khốc sấp khan tiếng, tâm tàn ý lạnh nói.

Tạ Thư Dật nghe thấy giọng Hải Nhạc tràn ngập hận ý nói cô hận hấn, chần chờ một lát, thật sự muốn tiếp tục nữa sao?

Nhưng, nhìn dưới thân thuần khiết như thiên sứ, xúc động khát vọng cô trong lòng, đã che mất một tia lý trí duy nhất còn tồn tại của hấn. “Hận đi, hận đi, đây đúng là kết quả tôi muốn!” Tạ Thư Dật cam chịu nói.

Hấn lại cúi xuống quần con, mở miệng ngậm vào nụ hoa chưa bao giờ từng nở rộ vì bất cứ ai của cô. Tạ Hải Nhạc hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này đây, hấn, thật sự sẽ không tha cho cô rồi, lúc này đây, cô thật sự xong rồi! Hồn nhiên của cô, nhân sinh của cô, từ đêm nay trở đi, hoàn toàn bị hấn nghiền nát, bị hấn đảo điên!

Cô cắn môi mình, không cho tờ rơi một giọt nước mắt, cô cố gắng muốn tìm một tia cơ hội, cũng muốn trốn khỏi dưới thân hấn. Cô thừa dịp Tạ Thư Dật nâng người lên cởi quần áo trên người hấn ra thì cô cũng dùng sức nâng thân thể của tờ lên, hai tay liều mạng đẩy Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật bị cô đẩy ngã ở trên giường, cô chạy trốn chết sấp trượt xuống giường, Tạ Thư Dật đưa tay một cái, cô lại bị hấn dùng lực kéo về giường, hơn nữa dùng tốc độ cực nhanh đè cô lại một lần nữa, khi dưới thân cô truyền đến đau đớn bị xỏ xuyên qua, cô ngừng giãy dụa, giống như một con búp bê rối gỗ không có sự sống, nằm chết lặng ở trên giường, mặc cho Tạ Thư Dật như một con ngựa mạnh mẽ điên cuồng rong ruổi trên người cô. Tạ Thư Dật cũng mặc cho dục vọng chi phối chính mình, hấn chỉ biết là, cảm giác chân thật dưới thân, không phải mộng, là thật, cô thuộc về hấn! Cô rốt cuộc đã thuộc về hấn! Cô rốt cuộc hoàn toàn thuộc về hấn! Thẳng đến cuối cùng, khi dục vọng trong cơ thể hấn nổ tung như pháo hoa, hấn cuồng loạn gào lên: “Hải Nhạc! Em là của tôi! Em là của tôi! Em là của tôi!” Dục vọng vốn đã bình ổn, nhìn người bên cạnh hoàn mỹ như Venus, hấn không khỏi trở nên không hề dừng lại, hấn một lần lại một lần, giống một con dã thú không thể thỏa mãn, không hề tiết chế đòi lấy ngọt ngào của cô, Hải Nhạc đã không thể chịu được hấn đòi lấy mà ngắt đi, Tạ Thư Dật không hề nhận ra, thẳng đến khi hấn dùng hết một tia khí lực cuối cùng, mới xoay người ôm Tạ Hải Nhạc đã ngủ trong sự thỏa mãn cực độ.

Khi Hải Nhạc tỉnh lại giữa những tiếng hải âu kêu to chiêm chiếp chim, phát hiện mình lại ngủ ở trong lòng Tạ Thư Dật, từng màn tối hôm qua lại hiện lên ở trước mắt cô, lệ nóng lại tràn xuống từ trong mắt cô.

Cô dùng sức đẩy Tạ Thư Dật đang ngủ say ra, xuống giường, đau đớn cả người làm cho cô nghiêng ngã lão đảo, cô tìm một chiếc áo ngủ mặc trên người, sau đó, lại nghiêng ngã lão đảo chạy ra khỏi cửa phòng.

Tạ Thư Dật bị một tiếng tiếng đóng cửa “Ba” đánh thức, chỉ thấy cửa phòng bị gió biển thổi đung đưa tới lui, hấn kinh ngạc nhìn chính tờ đang trần truồng, lại nhìn đến vết máu đỏ sẫm trên giường kia, hấn ngây người, tất cả xảy ra tối hôm qua, từ từ quay về hiện lên trong não hấn, hấn lại có thể... hấn lại có thể không để ý kháng cự của cô, lại có thể cưỡng ép muốn có! Cô đâu? Cô đi đâu rồi? Tạ Thư Dật bất chấp tất cả, cầm drap giường đắp lên người xong lập tức xông ra ngoài, hấn vừa mới tới đã nhìn thấy một bóng dáng màu trắng nhỏ bé đứng trên cái thang bên thuyền, chưa kịp kêu thành tiếng, bóng dáng màu trắng liền thẳng tắp đổ xuống trong biển.

“Không!” Hấn như phát cuồng gào to một tiếng, cũng chỉ có một tiếng rơi vào nước “Ầm ầm” đáp lại hấn!

113. Chương 57: Anh Muốn Làm Gì?

Hấn nhíu mày với Tạ Thư Dật, sau đó hấn dán sát bên tai Hải Nhạc nhẹ nhàng nói: “Hải Nhạc, đêm nay em rất đẹp, đẹp đến không giống người thường, mà như là một nàng tiên vậy.”

Lại ngẩng đầu đối diện với Tạ Thư Dật, trong mắt Tạ Thư Dật dĩ nhiên là đờ đờ sát khí, giống như hận không thể dùng ánh mắt khắc trên người hấn mười bảy tám đao, hơn nữa, hai tay hấn nắm chặt thành quyền trong mắt phun lửa giận chầm rãi đi về bên này.

Kiss Kiss Kiss

Bỗng nhiên, Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy Thích Hán Lương ra, cũng mỉm cười lễ phép nói: “Sao được vậy ạ, thầy quá khen rồi.”

Trong mắt Thích Hán Lương tia thất vọng, nhưng rất nhanh chợt lóe rồi biến mất, hần khôi phục giọng điệu của thầy giáo nói với học trò: “Hải Nhạc, cực khổ, em đem về vinh dự rất lớn cho khoa chúng ta a.”

“Sao được thế, thầy quá khen.” Hải Nhạc vẫn cứ nói mấy chữ này, ” Thưa thầy, em xin phép đi thay áo.”

“Đi đi.” Thích Hán Lương nói.

“Mình đi với bạn.” Nhã Nghiên nói.

“Không cần, bạn cứ tiếp tục đi xem diễn, mình cũng không cần người giúp.” Hải Nhạc nói.

Nàng vội vã bước ra cửa hông của hội trường, nàng muốn trước tiên đi toilet rửa mặt, múa một thân mồ hôi, thật không thoải mái.

Nàng mở ra cửa toilet, bên trong không có một bóng người, đứng ở trước gương, vốc nước lên mặt một chút, đang chuẩn bị rửa mặt.

“Tạ Hải Nhạc!” Đột nhiên truyền đến một tiếng hô rét lạnh triệt tận xương tủy.

Nàng kinh ngạc quay đầu.

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nàng.

“Anh tới đây làm gì?” Tạ Hải Nhạc phòng bị hỏi.

Sắc mặt Tạ Thư Dật đột nhiên trở nên cực kì khó coi, ánh mắt cũng lạnh đủ đông cứng nàng, Hải Nhạc không tự chủ được rùng mình một cái.

“Tạ Hải Nhạc, cô lại dám để cho hần hôn cô?” Tạ Thư Dật nhả từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng, “Hôm trước cô hứa với tôi như thế nào?”

“Ai hôn tôi? Anh đang ở đây nói hươu nói vượn gì đó?” Tạ Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu.

“Cô còn muốn giả bộ phải không? Tôi chính mắt nhìn thấy Thích Hán Lương hôn cô!” Tạ Thư Dật lớn tiếng quát.

“Không có, anh hiểu lầm rồi, hần chỉ nói tôi rất đẹp, xinh đẹp giống như tiên tử thôi.” Hải Nhạc vội vàng giải thích, không giải thích thử xem, quý mới biết tên hỗn thế ma vương này lại muốn làm ra cái gì với nàng đây?

“Vậy sao? Hần chỉ nói là cô rất đẹp? Đẹp như tiên?” Tạ Thư Dật không hề chớp mắt nhìn Hải Nhạc, thuận tay khóa ngược cửa toilet, chậm rãi đi về phía Hải Nhạc. (ew, khóa cửa phòng làm gì đấy anh zai?)

Hải Nhạc cảm thấy ánh lửa trong ánh mắt kia của hần, hoàn toàn khác lửa giận trước đây, bên trong lại lóe một ánh sáng như dã thú thèm khát con người!

Hải Nhạc không khỏi lui về phía sau, nhưng nàng có thể chạy đi đâu?

“Anh... anh... anh muốn làm cái gì?” Nàng chống hai tay ở trên bồn rửa tay, hoảng sợ hỏi.

Tạ Thư Dật dùng sức kéo caravat ném xuống đất, vừa cởi khuy áo vừa cười lạnh: “Cô nói thử xem?” Hormone nam tính bị kích thích, thấy hần vừa tháo caravat vừa cởi khuy áo, lại còn xắn tay áo sơ mi, trong lòng Tạ Hải Nhạc không khỏi dâng lên cảm giác không ổn, không biết rốt cuộc hần muốn làm gì, nàng đành phải run giọng nói: “Đừng tới đây! Anh lại đây, tôi liền...” Nàng còn chưa nói hết ba chữ “kêu người tới” ra khỏi miệng, Tạ Thư Dật lập tức dùng tốc độ cực nhanh giam nàng vào trong lòng hần, dùng cái miệng của hần lấp kín miệng nàng.

Khi cảm nhận được độ ẩm làn môi hần, Tạ Hải Nhạc một trận trời hoa đất chuyển, hần có biết hần đang làm cái gì không?

Sao hần có thể làm như vậy với nàng? Đây chính là nụ hôn đầu của nàng đó! Nàng muốn giữ lại cho đến khi người nàng yêu xuất hiện mới trao ra. Mà khi Tạ Thư Dật điện quang hỏa thạch đụng môi của nàng, phảng phất có một dòng điện đánh thẳng toàn thân của hần, Tạ Thư Dật cũng ngây người, đây là cảm giác lúc lần trước hần làm hô hấp nhân tạo cho nàng a, lần này lại tới nữa. Lúc này, khi hần nhìn thấy Thích Hán Lương khiêu khích hôn má trái của nàng, một cỗ tức giận chạy tán loạn trong cơ thể hần, làm cho hần cơ hồ có một loại xúc động muốn giết người. Chết tiệt, tên đó mà cũng dám hôn nàng? Phải biết rằng, trước giờ ngay cả hần cũng còn chưa từng hôn nàng! Tên Thích Hán Lương đó làm sao có thể? Không, đóa hoa sen cao quý này, chỉ có hần mới có thể thân cận, chỉ có hần mới có thể đùa giỡn nhúng nhâm, những người khác, chỉ có thể đứng xa xa nhìn! Khoảnh khắc đó, hần đang muốn nổi điên xông lên, hần muốn giết Thích Hán Lương, thật không ngờ, nàng lại đẩy Thích Hán Lương ra vội vàng chạy đi, hần phần nộ theo đuôi nàng đến đây, hần muốn chất vấn nàng, tại sao đã hứa với hần không tới gần Thích Hán Lương, mà lại cho Thích Hán Lương hôn nàng trước mặt mọi người?

Thật không ngờ chuyện hần tận mắt nhìn thấy, nàng lại dám thề thốt phủ nhận, nói người nam nhân kia chỉ khen nàng xinh đẹp mà thôi, nàng đang khiêu chiến cực hạn của hần sao?

Hần nhất định phải đánh mông nàng một trận mới có thể làm cho nàng hiểu, nàng nói dối có bao nhiêu lỗ nhưng, nghe thấy nàng nói muốn gọi người đến, hần gần như là không chút nghĩ ngợi, chiếm hữu đôi môi nàng.

Không, không phải như thế, hần cũng không muốn hôn nàng! Hần chỉ muốn đánh mông nàng một trận, cho nàng học ngoan một chút, cho nàng hiểu được đàn ông thế nào không thể tới gần càng không thể chạm vào! Nhưng, làm sao lại biến thành như vậy? Đầu óc Tạ Thư Dật hỗn loạn một mảnh.

Có lẽ, vì hormone nam tính quá nhiều, làm ma đối trong cơ thể hần, mới khiến cho hần làm ra loại hành vi qua xúc động này?

Hần theo bản năng muốn buông nàng ra, nhưng, tiếp xúc đến làn môi ẩm ướt của nàng, hần lại thấy không muốn rời đi mặc kệ cái gì cũng không quản, nếu Thích Hán Lương có thể hôn nàng, hần cũng có thể! Vì thế, hần mang theo một chút thô bạo liếm môi của nàng, thật mềm, thật ngọt, mang theo một cỗ hương bạc hà thơm ngát! Loại mùi thơm này, làm cho hần say mê hết sức! Hần có thể cảm giác được toàn thân của nàng đều đang run run, chết tiệt, kỳ thật hần cũng đang run run, hần cũng không phải chưa từng chạm qua nữ nhân, nhưng, ở trước mặt nàng, hần lại ngốc giống như trai tân chưa từng có chạm qua nữ nhân vậy, hần chìm đắm trong cái loại cảm giác bồng bềnh trong mây này, trước đây, cho tới bây giờ chưa từng có cô gái nào có thể gây cho hần cảm giác thần kỳ như vậy. Hần không khỏi muốn xâm nhập càng sâu, đầu lưỡi hần tìm tòi, nhưng mà, nàng lại gắt gao cắn chặt răng, không cho hần có cơ hội thâm nhập, Tạ Thư Dật có chút phát hỏa, hần trừng phạt bằng cách cắn cắn môi nàng.

Hải Nhạc chịu không nổi đau, nức nở há miệng ra, Tạ Thư Dật nắm lấy cơ hội thừa dịp nàng mở miệng mà vào, hần quấy trong khoang miệng mềm mại ẩm ướt của nàng, cũng có ý đồ muốn bắt được cái lưỡi thơm tho của nàng.

Mà Hải Nhạc vì đầu lưỡi Tạ Thư Dật xâm nhập, đầu óc đã trở nên trống rỗng, khái niệm hôn của nàng chỉ dừng lại ở môi chạm môi, không biết đầu lưỡi đối phương có thể đưa vào trong miệng của mình, một loại cảm giác chua và ngọt không thể nói rõ xen lẫn vào nhau, làm cho hai mắt nàng vốn đang mở thật to chậm rãi nhắm lại.

Tạ Thư Dật cảm thấy biến hóa của nàng, hần càng ôm nàng chặt hơn, cúi đầu đối khát dùng sức hấp thụ nước ngọt trong miệng nàng, nàng thật sự rất ngọt, đẹp quá, mềm mại quá! Là hương vị tuyệt vời hần chưa từng hưởng qua trước nay, hần cơ hồ có một loại xúc động muốn một ngụm nuốt nàng vào trong bụng.

Hần không biết một môi ở trong miệng nàng quấy trở ra một tình triều mãnh liệt, thẳng đến khi nhiệt độ trên người hai người đều tăng cao, Tạ Thư Dật đã không đủ chỉ có một nụ hôn rồi, tay hần, lặng lẽ phủ lên đầu của nàng, nơi đó, vừa đủ cho hần một tay nắm giữ, hần thật sự yêu cực kỳ cái loại cảm giác này, lực đạo trên tay hần không tự chủ được tăng thêm một chút, điên cuồng vuốt ve nàng, mà tay trái lại nắm thật chặt bờ eo thon nhỏ không xương của nàng, làm cho nàng càng thêm gần sát dục vọng cháy bỏng cuồng nhiệt của hần.

Trời ơi, hần chưa từng khát vọng một cô gái như giờ khắc này, cũng chưa từng giống như giờ phút này, muốn

yêu thương một cô gái, lòng tràn đầy ý nghĩ chính là muốn thương nàng thật tốt, yêu nàng, không, hẳn thầm nghĩ gắt gao dán chung một chỗ với nàng, dung hợp cùng một chỗ thật sâu... Hải Nhạc rất cực bởi vì Tạ Thư Dật điên cuồng đoạt lấy, giật mình tỉnh lại từ trong nụ hôn mê say, nàng bắt đầu giằng co, bàn tay không bị Tạ Thư Dật giam cầm hung hăng xé rách gấu áo trước của hắn, dùng móng ngón tay giữa hung hăng bấm vào trong thịt hắn.

Nhưng, sự giãy dụa của nàng lại đụng chạm trực tiếp nhất đến dự vọng của Tạ Thư Dật, làm cho dự vọng của hắn càng thêm bành trướng, càng thêm khát vọng! Hắn không khỏi rên rỉ, hắn muốn, hắn thật muốn, hẳn thật sự muốn nàng! Hắn không để ý Hải Nhạc đang giãy dụa, xé rách quần áo trên người Hải Nhạc, mà bàn tay phải lộn xộn kia, từ trên đời xuống, xuyên qua quần của nàng, chậm rãi phủ lên mảnh đất trước nay chưa từng có người vuốt ve qua của Hải Nhạc, nơi đó, nở nang và đầy đặn, như một quả vải mọng nước, chỉ cần lột lớp vỏ kia ra, là có thể ăn vào quả vải ngọt ngào trơn bóng, vì thế, hắn điên cuồng muốn lột ra lớp bảo hộ cuối cùng kia của nàng, dùng sức xé rách, chỉ nghe quần lót Hải Nhạc vang lên tiếng bị xé rách.

Hải Nhạc dùng hết tất cả khí lực, mới thoát ra khỏi nụ hôn làm người ta hô hấp không thông của hắn, nước mắt như hoa lê đầm mưa (hoa đào trong mưa), nàng nức nở kêu to: “Tạ Thư Dật, không được! Tôi xin anh!” Nàng không khỏi anh anh òa khóc.

Tiếng khóc tuyệt vọng của nàng rốt cuộc cũng kéo về lý trí bị vây trong trạng thái điên cuồng của Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật kinh ngạc nhìn Hải Nhạc đang khóc sừng khuôn mặt nhỏ nhắn, buông tay của mình ra.

Mà Hải Nhạc dùng sức đẩy hắn ra, trốn ra khỏi lồng ngực của hắn.

Tạ Thư Dật mông lung nhìn Hải Nhạc, hắn vừa mới làm cái gì? Sao hắn có thể làm như vậy? Vừa rồi hắn lại thiếu chút nữa làm chuyện mất lý trí với Hải Nhạc ư?

Tạ Thư Dật không thể tin nhìn tay mình, bàn tay này, mà lại xém xé nát đồ lót người ta, đây là hắn sao? Sao hắn có thể giống một tên lưu manh làm ra loại chuyện bình thường hẳn khinh thường nhất đây chứ?

Hải Nhạc phẫn hận nhìn Tạ Thư Dật, sao hắn có thể dùng loại thủ đoạn này, ở đây khi dễ nàng? Nụ hôn đầu của nàng, nàng giữ lại để trao cho nam nhân mình ngưỡng mộ, mà cứ thế bị hắn cướp đi như vậy! Càng quá đáng là, hắn còn sờ soạng thân thể nàng trước nay chưa từng bị người ta đụng chạm, thậm chí thiếu chút nữa đã xé nát đồ lót của nàng! Hắn cướp lấy nụ hôn đầu của nàng, đó là nàng thứ vô cùng trân quý nàng giữ lại cho người mình yêu thương lại! Ác ma này! Nàng muốn rửa hắn đi chết đi! Trong lòng Hải Nhạc vô cùng thống khổ, lòng của nàng đã sắp tan nát. Lửa giận khôn cùng làm cho nàng không chút nghĩ ngợi giơ tay lên.

“Ba!” Một tiếng vang thanh thúy vang lên, thật mạnh dừng ở trên mặt Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật kinh ngạc ôm mặt, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Hải Nhạc sẽ đánh hắn?

“Tạ Thư Dật, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh!” Hải Nhạc ôm mặt, mở cửa toilet ra, lập tức xông ra ngoài.

Tạ Thư Dật không tự chủ được đuổi theo, Hải Nhạc chạy trốn thật nhanh, xoay người một cái hắn đã không thấy bóng nàng rồi, nhưng tiếng khóc bi thương của nàng vẫn còn đang quanh quẩn bên tai hắn.

Hắn làm cái gì? Hắn rốt cuộc đã làm cái gì?

Nàng là người hắn ghét nhất từ nhỏ, ở trên đời này, hẳn hận nhất hai người, một người là Hải Nhạc mù mù, một người chính là nàng, nhưng mà, vì sao? Hắn lại hôn một cô gái hắn đã hận đã chán ghét từ nhỏ, hẳn lại còn thiếu chút nữa muốn nàng. Tạ Thư Dật ôm đầu suy nghĩ, ngồi xổm trên mặt đất, thật lâu sau mới đứng lên.

Nàng sẽ đi thế nào? Có thể chạy ra ngoài trường học hay không? Nếu chạy ra, nàng sẽ về nhà thế nào? Đêm nay là hẳn chỗ nàng tới, nếu nàng cứ vậy mà đi ra ngoài, trên người không có gì cả, ngay cả tiền bắt taxi cũng không có.

Trong lòng hắn có chút lo lắng, lại có chút áy náy, sải bước đi ra ngoài.

Tạ Hải Nhạc khóc chạy ra bên ngoài trường học, nàng muốn về nhà, nàng không muốn sống ở chỗ này nữa. Bỗng nhiên sau lưng truyền đến một trận tiếng la: “Hải Nhạc, Hải Nhạc, đợi anh với!”

114. Chương 57: Nụ Hôn Máu

Chờ hần vọt tới, đã không còn thấy bóng dáng của cô trên mặt biển nữa, hần cũng “Ầm” một tiếng nhảy xuống biển, lập tức liền lặn xuống nước, khi nhìn thấy Hải Nhạc tùy ý tự mình chìm vào đáy biển, tim của hần, bị hung hăng xé rách, cô cứ vậy chán ghét mình muốn cô sao? Giả như, hần muốn vài bước, không phải cô sẽ cứ vậy vĩnh viễn rời khỏi hần sao?

“Không, tôi sẽ không cho phép em rời khỏi tôi, quá khứ, hiện tại, tương lai, tôi cũng sẽ không cho phép em rời khỏi tôi, cho dù em muốn dùng cái chết để thoát khỏi tôi, tôi cũng sẽ tìm em từ trong tay Diêm Vương trở về!”

Hần dùng sức bơi qua phía cô, ôm cô vào trong ngực, sau khi nổi lên mặt nước, lại ôm cô lên trên thuyền đặt ngang trên boong, dùng sức đè ngực cô, cùng dùng lực ấn, cho đến khi nước từ trong miệng Hải Nhạc phun ra, hần làm hô hấp nhân tạo, đến khi Hải Nhạc khôi phục hô hấp.

Hải Nhạc yếu ớt mở to mắt, nhìn qua thấy Tạ Thư Dật đang trần truồng quỳ gối bên cạnh cô, cô xoay đầu qua, nước mắt dâng lên trong mắt cô.

“Tại sao muốn cứu tôi? Tại sao không cho tôi đi chết?” Cô khàn giọng khóc.

“Tại sao? Tại sao muốn đi tìm chết! Tôi trong mắt em, cứ vậy làm cho em thấy khó coi sao? Em chán ghét tôi đến mức muốn dùng cái chết đi giải thoát sao?” Tạ Thư Dật thống khổ hỏi.

“Tôi không còn có cái gì nữa, tôi không còn có cái gì nữa! Tại sao anh không chết đi! Tại sao anh không chết đi?” Hải Nhạc bụm mặt, khóc to lên.

“Chết, có thể giải quyết được vấn đề sao? Em muốn tôi đi chết? Được!” Tạ Thư Dật đứng lên, rầm rầm chạy.

Hải Nhạc không hiểu chuyện gì, cô chán nản đứng lên, tại sao hần muốn cứu cô? Tại sao không cho cô đi tìm chết quên đi, chết thì xong hết mọi chuyện rồi, cô cảm thấy tớ sống trên đời một chút ý nghĩa cũng không có.

Lúc này, Tạ Thư Dật đã mặc xong một cái quần bơi lại lộn trở về, trong tay hần lại đang cầm một con dao sắc bén, trong ánh nắng chiếu xuống, lấp lóe những tia sáng lạnh chói mắt, Hải Nhạc đưa tay che hai mắt của mình.

Tạ Thư Dật giữ chặt tay cô, bỏ cây dao kia vào trong tay cô, sau đó, nhìn thẳng vào cô nói: “Em muốn cho tôi chết như vậy, vậy em tự mình động thủ đi, giết tôi, giết tôi xong, quăng thi thể của tôi xuống biển, nói là tôi uống rượu ngâm nước, không có ai tới truy cứu em đâu! Tôi chết! Em sẽ được thanh tịnh rồi!”

Hần biết đúng là mình làm sai rồi, hần không nên cưỡng bức cô, giả như, cô thật sự muốn hần đi chết, vậy thì thỏa mãn tâm nguyện của cô đi!

Trong mắt Tạ Hải Nhạc lóe lên một tia hận ý sâu sắc, cô từ từ giơ con dao kia lên.

Tạ Thư Dật nhận mệnh nhắm hai mắt lại, xem như hần nợ cô đi, nhân tiện cho hần nếm thử mùi vị cái chết là cái gì.

Tạ Hải Nhạc giơ con dao lên, nhắm ngay ngực hần đâm tới!

Nhưng, vừa nghĩ tới ba, người ba luôn đối với cô rất tốt, cứ vậy mà mất đi một đứa con trai, cũng mất đi người thừa kế duy nhất của Tạ gia, ông sẽ thương tâm cỡ nào a!

Cô đột nhiên tỉnh lại, con dao đã rơi trên mặt đất, cô ôm kín mặt òa khóc.

Tạ Thư Dật nghe thấy tiếng con dao rơi xuống đất, hần không khỏi mở mắt.

Thấy cô khóc thương tâm như vậy, tim hần cũng nát.

“Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể nói với em lời xin lỗi, nhưng, tôi cũng không hối hận đã làm như vậy.” Tạ Thư Dật nói.

Hỗn đản cuồng vọng, hỗn đản vô sỉ, chạm vào cô, hấn còn vẫn nói hấn không hối hận! Tạ Hải Nhạc quay đầu lại, oán hận trừng hấn.

“Tạ Thư Dật, anh sẽ xuống Địa ngục!” Cô cắn giận kêu.

Tạ Thư Dật buồn bã cúi đầu, nói: “Không sao, xuống thì cứ xuống đi.”

Hấn dừng lại một chút nói: “Tạ Hải Nhạc, tôi muốn nói cho em biết, lúc này đây, em không giết tôi, về sau tôi sẽ không cho em bất kỳ cơ hội nào giết tôi nữa, em đã trở thành nữ nhân của tôi rồi, chỉ cần tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không tha cho em đâu, chính em hiểu cho rõ ràng đi!”

Tạ Hải Nhạc không thể tin được nhìn Tạ Thư Dật, thật không dám tin, hấn còn có thể nói ra những lời này, chẳng lẽ, hấn đang muốn chết sao? Hấn đang kích cô giết chết hấn sao?

“Giết một kẻ bại hoại như anh, sẽ ô uế tay tôi! Anh đừng cho rằng tôi không dám xuống tay giết anh! Tôi cũng chỉ nghĩ đến ba sẽ mất đi một đứa con trai, đến lúc đó ông ấy sẽ rất đau lòng đến mức hận người phải chết không thể chính là ông ấy! Tôi chỉ không muốn nhìn tâm nhìn thấy ba thương tâm thôi!” Hải Nhạc nắm chặt hai quyền, quát về phía Tạ Thư Dật, nhưng, tuy rằng cô dùng hết toàn lực, khả năng phát ra thanh âm vẫn rất nhỏ, làm cho cô chống đỡ hết nổi ngã xuống chống trên mặt đất thổ hổ hển.

Lòng Tạ Thư Dật một trận bi thương, thì ra, giết hấn sẽ ô uế tay cô, thì ra, đối với hấn cô không có chút bận tâm nào, chỉ bận tâm đến người ba trong miệng cô mà thôi!

Thấy bộ dạng suy yếu của cô, Tạ Thư Dật thật muốn ôm cô vào trong ngực, nói cho cô biết, chỉ cần cô có thể thử tha thứ hấn lần này thôi, cô muốn hấn làm cái gì, hấn cũng sẽ đáp ứng cô, mạng của hấn, hấn thật sự nguyện ý cho cô, thật sự nguyện ý vì cô đi tìm chết, nhưng, phỏng chừng cô sẽ không, cô đã hận hấn thấu xương rồi, ngay cả chết cũng không sợ nữa, cô nào có khả năng tha thứ cho hấn kia chứ!

Tạ Thư Dật nhin đau đớn trong lòng xuống, cường ngạnh nói: “Muốn giết tôi, tùy em, không muốn giết tôi, cũng tùy em, tóm lại, tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không để cho em rời khỏi bên cạnh tôi, em đã trở thành nữ nhân của tôi, cũng chỉ có thể thuộc về một mình tôi, em là của tôi, là của tôi! Tôi sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đoạt em đi từ trong tay tôi! Ai cũng không thể! Em cũng mơ lại đi chết lần nữa, nếu em dám can đảm làm tiếp ra chuyện giống hôm nay, tôi nhất định sẽ giết chị em, giết mẹ em, để cho họ xuống cùng em!”

Tạ Hải Nhạc kinh hách mở mắt thật to, toàn thân cô đều run rẩy, vì sự âm tàn của hấn!

“Anh dám! Anh dám! Nếu anh làm như vậy, tôi thành quỷ cũng sẽ không tha cho anh!”

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nói: “Tôi dám nói, tôi sẽ dám làm, em không tin, vậy em cứ thử xem đi, nếu em dám đi tìm chết, tôi nhất định sẽ làm như vậy, em cũng chết rồi, tôi còn cái gì đáng bận tâm đây, em chết đừng lo, chỉ là em làm phiền mẹ và chị em đi theo em cùng chết thôi, em sẽ biến thành một tên tội nhân! Ngay cả Thượng đế cũng sẽ không tha thứ cho em!” (vớ vẩn, không tha là không tha cho kẻ giết chứ, mắc mớ gì)

Hải Nhạc tức giận đến hai tay run lên, nhưng, cả người cô một chút khí lực cũng không có, việc duy nhất cô có thể làm được, chính là liều mạng phun nước miếng vào mặt Tạ Thư Dật. (ew, mất hình tượng, xấu xấu)

“Anh cái người điên này, cho dù anh có xuống Địa ngục, ngay cả ma quỷ cũng sẽ không thu linh hồn ác độc như anh!”

Tạ Thư Dật đưa tay lau đi nước miếng trên mặt, thật lâu sau cũng không hề hé răng.

“Không sao, cùng lắm thì giống như trước đây vậy, cùng lắm thì giống như trước đây vậy!”

Hấn đột nhiên cười phá lên.

Tạ Hải Nhạc kinh dị nhìn hấn, hấn cười cái gì?

Tạ Thư Dật cười xong, đột nhiên kéo cô vào trong ngực của mình, trên mặt nổi lên ý cười thập phần bất cần đời: “Tiểu Hải Nhạc, em cho em là ai a? Em nhiều lắm chỉ là baby của tôi, là đồ chơi của tôi, tôi muốn đối với em như thế nào thì sẽ đối với em thế ấy, tôi không cần phải áy náy gì với em cả, mà em, em cũng phải nhớ rõ, em chỉ là baby của tôi mà thôi, đừng tự nâng mình thật cao a, em phải nhớ kỹ tôi từng nói với em một câu, ai chọc giận tôi, đều không có quả ngon để ăn, bao gồm cả em! Ai bảo em không ngoan? Em

đã không ngoan, tôi liền đưa cho em một phần đại lễ sinh nhật, cho em trở thành nữ nhân của tôi, thế nào? Phần lễ vật này, tính long trọng, cũng không thua lỗ em! Tạ Thư Dật tôi, đi tới đâu cũng sáng chói nhất, trở thành nữ nhân của tôi, đúng là rất nhiều cô gái nằm mơ cũng muốn chứ đâu!”

Hải Nhạc bị hấn chọc tức đến thiếu chút nữa đã bất tỉnh, cô lại nhổ nước miếng vào mặt hắn: “Vô sỉ! Hạ lưu! Đề tiện! Hồn dân! Tạp toái!”

Tạ Thư Dật không sao cả lau mặt, nói: “Tiểu Hải nhạc, đừng như vậy, giữ lại nước miếng trong miệng em, nếu không tôi dùng.”

“Nhắc em tiếp, em chỉ là món đồ chơi của tôi, được đến em, coi như là mẹ em cho tôi một chút bồi thường đi.” Hắn tự tay giữ chặt mặt cô, mãnh liệt hôn lên.

Hải Nhạc đã không còn sức giãy dụa, đợi đầu lưỡi của hắn trở quấy trong miệng cô, đợi hắn dần dần trầm mê, cô một ngụm hung hăng cắn xuống.

Tạ Thư Dật kêu đau một tiếng, đưa tay bóp cằm cô, vắn hôn cô thật sâu như cũ, trong miệng hai người đều là mùi máu tươi nồng đậm, mà Tạ Thư Dật, cường bức Tạ Hải Nhạc phải nuốt máu tươi của hắn trong miệng cô xuống, Tạ Hải Nhạc bất đắc dĩ, nuốt vào một miệng đầy máu tươi.

Cô thật sự tuyệt vọng, cho dù đầu lưỡi hắn đã bị thương, tình nguyện chịu đựng đau đớn, cũng không nguyện ý ngừng hôn cô! Hắn là người điên, hắn thật sự là người điên! Cả đời này, cô thật sự chạy không khỏi lòng bàn tay của hắn rồi!

115. Chương 58: Thiếu Gia, Bị Sao Vậy?

Nàng vừa quay đầu lại nhìn, là Hứa Chí Ngạn.

Hứa Chí Ngạn thở hổn hển chạy về phía nàng.

“Anh đang chuẩn bị đi xem tiết mục của em, không ngờ lại gặp em đã chạy ra từ chỗ hội trường bên kia, kêu em em cũng không đáp.” Hứa Chí Ngạn nói.

“Thật xin lỗi, em không có nghe thấy.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Đi, Hải Nhạc, sao em lại khóc? Có chuyện gì vậy?” Hứa Chí Ngạn nhìn thấy nàng nước mắt giàn giụa, hoảng sợ.

“Không có gì.” Tạ Hải Nhạc nhanh chóng lau lau mặt, cho Hứa Chí Ngạn một khuôn mặt tươi cười, “Hồi này em cũng không có thấy anh, nghĩ chắc anh không có đến.”

“Thật xin lỗi, vốn muốn tới xem em diễn, nhưng tại trong nhà có chút việc, cho nên mới tới trễ, sao thế, em biểu diễn xong chưa?” Hứa Chí Ngạn lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, em đã biểu diễn xong rồi.” Hải Nhạc đáp.

Mặt Hứa Chí Ngạn đầy thất vọng chán chường.

“Hải Nhạc, em chuẩn bị đi đâu vậy?” Hứa Chí Ngạn tò mò hỏi.

“Em chuẩn bị về nhà, Chí Ngạn ca ca, anh có thể đưa em về nhà không ạ?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

Hứa Chí Ngạn đương nhiên vui mừng khôn xiết: “Tất nhiên, rất vui được giúp đỡ.”

Hắn nhanh chóng lái xe mình ra, ngay tại lúc Hải Nhạc sắp lên xe Hứa Chí Ngạn thì nàng thoáng nhìn thấy Tạ Thư Dật đã sắp đuổi tới, nàng vội vã ngồi vào xe Hứa Chí Ngạn, giục hắn: “Chí Ngạn ca ca, mau đi thôi!”

Hứa Chí Ngạn khởi động xe, nhanh như chớp phóng về phía trước. Hứa Chí Ngạn liếc kính chiếu hậu một cái, đập phanh một chút lại nói: “Hình như anh nhìn thấy Thư Dật.”

“Kệ anh ta! Chí Ngạn ca ca, kệ anh ta đi, anh cứ chạy về phía trước, nếu anh ta trách anh, anh cứ tìm em.”
Tạ Hải Nhạc vội vàng nói.

Hải Nhạc thấy bóng dáng Tạ Thư Dật ngày càng xa, thẳng đến khi xe chạy ra khỏi trường học, mới không thấy bóng dáng của hắn.

Hứa Chí Ngạn nhìn Hải Nhạc một cái, phát hiện nàng đã khóc đến sưng đỏ mắt, hơn nữa, hình như môi cũng sưng lên.

Không phải là Thư Dật động thủ đánh nàng chứ? Mặt của nàng hồng hồng, môi cũng phả, là đánh nàng sao? Trong lòng Hứa Chí Ngạn một trận lo lắng.

“Hải Nhạc, em lại cãi nhau với anh em?” Hắn hỏi.

Hải Nhạc nhìn ngoài cửa sổ, không hề hé răng.

“Kỳ thật anh của em đúng là một người mặt ác tâm thiện, tính tình hắn cứ quái đản như vậy đó, lần trước em bất cẩn thận ngã xuống nước, hắn còn gấp hơn bất kì ai, nghĩ cũng không thèm nghĩ đã nhảy xuống theo em, hắn chỉ làm bộ hung ác thôi, có lẽ, dữ tợn là một lớp tự vệ làm màu của hắn, em rộng lượng tha thứ hắn là được.” Hứa Chí Ngạn nói.

Hải Nhạc không khỏi cười khổ, rất nhiều chuyện, chưa tới phiên người ngoài nói, hắn là cái dạng người gì, nàng rõ ràng nhất!

Nhất là hắn đối xử với nàng như hôm nay, nàng hận không thể giết chết!

“Em yên tâm, nếu hắn cứ quá đáng, bọn anh sẽ nói hắn, muối muối của mình phải đối xử thật tốt mới đúng.”
Hứa Chí Ngạn nói.

Thấy Hải Nhạc vẫn không hé răng, Hứa Chí Ngạn đành phải dời đi những chủ đề khác, mục đích là muốn chọc Hải Nhạc cười, nhưng làm sao Hải Nhạc cười nổi, chuyện xảy ra đêm nay quá mức bất ngờ, đến bây giờ vẫn đang kinh hồn táng đảm đây.

Hứa Chí Ngạn thở dài một hơi, không tiếp tục cố gắng nữa, Tạ Hải Nhạc còn thanh lãnh (trong sáng nhưng lạnh lùng) hơn hắn tưởng a.

Thế thì... chuyện hắn muốn hỏi nàng nhất, có nên mở miệng hỏi không ta? Hắn nhận không được lại quay đầu nhìn Tạ Hải Nhạc đang cúi đầu trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì một cái.

Hay là cứ hỏi đi.

“Hải Nhạc, anh nhớ anh từng cho em số điện thoại của anh, sao tới giờ em cũng không gọi cho anh thế?”

Hải Nhạc ngẩng đầu nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, nói: “Thật xin lỗi, em không cẩn thận rửa sạch nó mất rồi.”

“Nga?” Hứa Chí Ngạn thập phần thất vọng, cho tới bây giờ hắn chưa từng cho số điện thoại của mình cho người con gái nào, nhưng nàng lại không thêm quan tâm rửa sạch nó như vậy?!

“Nga, không sao, bằng không, em cho anh số điện thoại của em được không? Sau này anh sẽ gọi cho em?”
Hứa Chí Ngạn vẫn không nhụt chí.

Hải Nhạc nhìn hắn một cái, hiện tại thì Hứa Chí Ngạn với nàng cũng tương đối quen thân, cho hắn điện thoại không phải là không được, nhưng vừa nghĩ tới những lời Tạ Thư Dật đã nói, phỏng chừng hay là thật ra hắn muốn nói nàng muốn bám vào Hứa Chí Ngạn? Nàng vốn không có loại ý nghĩ này được không? Vấn đề là không nên tiếp tục rước lấy phiền toái vào người thì tốt.

“Thật xin lỗi, ngay cả số điện thoại của em em cũng không nhớ rõ, trước giờ em cũng không nhớ số điện thoại của mình.” Hải Nhạc nhẹ nói.

“Vậy à?” Hứa Chí Ngạn lại thất vọng lần nữa, nàng thật sự không nhớ rõ, hay là không muốn nói cho hắn biết?

Hắn thật muốn hỏi ra miệng, nhưng nhìn đến bộ dạng mềm mại đáng yêu kia của nàng, chắc hẳn nàng sẽ không gạt người, có thể là nàng thật sự không nhớ, nghĩ vậy, trong lòng hắn lại bình thường trở lại.

Đưa Hải Nhạc về Tạ gia, Hứa Chí Ngạn vào nhà uống một tách trà rồi cáo từ, Hải Nhạc trở về phòng ngủ của mình, nàng mệt mỏi ngã trên giường.

Mẹ và cha lại đi ra ngoài tham gia một cái lễ khởi công một hạng mục quan trọng gì đó, đau khổ trong lòng nàng không có một người nào, không có một lời nào có thể nói hết!

Hải Nhạc anh anh òa khóc.

Nàng cảm hận Tạ Thư Dật, nàng cảm hận! Nàng phải làm sao mới có thể thoát khỏi hắn đây? Phải làm sao mới có thể?

Khóc đến mệt mỏi, nàng nằm lỳ ở trên giường nặng nề ngủ.

Sau khi nàng ngủ không bao lâu, trong bóng tối, cửa phòng ngủ của nàng phát ra một tiếng “két” nhỏ rồi im lặng, một bóng đen chợt hiện ra bước vào, chậm rãi đi tới trước giường của nàng.

Tạ Thư Dật nhìn vẻ mặt khi ngủ của nàng, trên mặt vẫn còn mang theo nước mắt, tim của hắn, vậy mà lại đột nhiên co rút đau đớn. (đột nhiên???)

Chuyện đêm nay, phải giải thích thế nào? Hắn muốn giải thích với nàng, nhưng mà, phải giải thích thế nào đây?

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, cũng chẳng biết qua bao lâu, cho đến khi nàng lật người một cái, sợ nàng mở mắt một cái nhìn thấy hắn, hắn hoảng hốt nhưng vẫn lặng yên rời khỏi phòng ngủ của nàng.

Tạ Hải Nhạc nhìn mình trong gương, mới phát hiện môi lại bị sưng lên, đoán chừng là bị hắn cắn nát.

Bộ dạng thế này, làm sao có thể đi ra ngoài gặp người ta?

Mày mà hôm nay là Chủ nhật, không phải đi đến trường.

Nhớ đến nụ hôn tối hôm qua kia, nàng lại xém xấu hổ và giận dữ muốn chết, ác ma này! Sau này phải đối mặt với hắn như thế nào?

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa vang lên: “Tiểu thư, đã trễ thế này, sao chưa xuống dưới ăn điểm tâm?”

“Nga, sẽ.” Nàng trả lời theo bản năng.

Hắn đang ở dưới sao? Nàng không muốn nhìn thấy hắn!

“Mẹ La... uhm... anh ta đang ở dưới sao?” Nàng không nhận được hỏi một câu.

“Hình như thiếu gia vẫn chưa rời giường.”

Vẫn chưa rời giường? Tốt lắm, nàng mau mau đi xuống ăn bữa sáng rồi chạy lên.

Nàng lập tức xuống lầu, ngồi xuống ăn điểm tâm, ăn được một nửa, thật không ngờ hắn lại thân nhiên xuống lầu đến nơi, tay Tạ Hải Nhạc tay run lên, cái muối múc cháo bị nàng trượt tay thả vào trong nồi “đông” một phát, may mà không phỏng tay.

Nhìn thấy hắn, nàng một chút thêm ăn cũng không có, chờ Tạ Thư Dật ngồi vào chỗ của mình đối diện nàng, nàng lập tức đứng lên, rời khỏi bàn ăn, “rầm rầm” chạy về trên lầu.

Tạ Thư Dật sắc bén nhìn ra vài chỗ cắn bị thương trên miệng nàng, đang muốn mở miệng hỏi, làm sao nghĩ đến hắn vừa mới ngồi vào chỗ của mình, nàng lại đứng lên bỏ chạy!

Tạ Thư Dật âm u nhìn nàng đóng lại cánh cửa kia, nện một quyền thật mạnh ở trên bàn cơm.

Kỳ thật trong lòng hắn vốn có chút áy náy đối với nàng, thậm chí nghĩ tới đi gặp nàng nói xin lỗi, phải biết rằng, hắn lớn như vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng nói ba chữ “tôi xin lỗi” với bất cứ ai! Nhưng, nàng đã không cho hắn cơ hội, hơn nữa nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy quỷ vậy! Cái này bảo hắn làm sao không tức giận đây?

Kẻ không biết tốt xấu, không cần nói xin lỗi với nàng, không phải nàng còn tát hấn một cái sao? Lớn thể này, vẫn chưa có người nào đánh hấn, nàng là người đầu tiên! Chết tiệt, hấn biết mình làm sai rồi, cũng không so đo với nàng một cái tát kia, hơn nữa còn từng nghĩ muốn đi gặp nàng nói xin lỗi, nhưng, nàng thể hiện ra bộ dạng này, nhìn thấy hấn giống như là nhìn thấy một đồng đại tiện (éc, mất vệ sinh), hấn đứng là nén giận thật tốt!

Càng nghĩ càng tức, hấn gạt cái bát trước mặt xuống đất “ba” một tiếng.

La mẩu nghe thấy tiếng vang, hoảng hốt vội vàng chạy tới.

“Thiếu gia, bị sao vậy?”

“Không có gì, không cần thận làm rớt bát xuống dưới đất.” Hấn giống như không sao cả đứng dậy, “Sáng nay không thèm ăn, tôi không muốn ăn.”

116. Chương 58: Là Đứa Con Trai Nào Tồn Thương Tim Cô

Từ sau sinh nhật Hải Nhạc, mẹ Hải Nhạc lúc nào cũng thấy đứa bé này rất không đúng, bà thấp giọng hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật, con nói cho dì biết, em con rốt cuộc bị làm sao vậy? Dì cảm thấy nó làm sao mà qua cái sinh nhật xong, giống như biến thành một người khác vậy nè? Không cười, cũng không nói chuyện, suốt ngày cứ ngơ ngẩn ngẩn ngơ, cho dù ở ngay trước mặt dì, nó cũng không thèm nói gì, đứa nhỏ này, có phải có tâm sự gì hay không? Nhưng mà, dì hỏi nó, nó một chữ cũng không nhả ra, cũng chỉ biết liếc mòng lắc đầu, Thư Dật, dì thật lo lắng cho nó a, không phải là ở trường học bị oan ức gì không thể nói đi?”

Đôi mắt Tạ Thư Dật lóe lóe, chần chờ, thật lâu sau mới nói: “Dì à, không có gì, đến mười sáu tuổi, tâm sự con gái sẽ tăng lên, nhưng, các cô sẽ muốn chỉ để ở trong lòng, sẽ không nói cho bất cứ ai, cũng có thể bao gồm chính ba mẹ của mình, dì không cần lo lắng, có lẽ qua khoảng thời gian này, nó sẽ khá hơn.”

“Ở trường học cô không có xảy ra chuyện gì sao?” Mẹ Hải Nhạc hoài nghi hỏi.

Tạ Thư Dật lắc đầu: “Ở trường học nó thật sự rất ngoan, dì đừng lo cho nó.”

Hấn dừng lại một chút, muốn nói lại thôi.

Mẹ Hải Nhạc dù sao cũng là gừng già, sắc bén nhận ra hấn khó xử.

“Con có cái gì cứ việc nói thẳng đi, đừng lo, không cần phải băn khoăn gì cả.” Mẹ Hải Nhạc cổ vũ hấn.

Tạ Thư Dật mở miệng nói: “Có lẽ, là đứa con trai nào làm tổn thương tim nó đi?”

“Cái gì? Con muốn nói Hải Nhạc của dì thích con trai?” Mẹ Hải Nhạc cực kì hoảng sợ, “Sao có thể có chuyện đó chứ, nó còn quá nhỏ a, không thể! Chuyện đó làm sao có thể? Nó cái gì cũng không hiểu, bây giờ hấn là nên lấy bài vở làm trọng! Đứa nhỏ này, dì phải đi nói chuyện với nó mới được!”

Tạ Thư Dật mở miệng ngăn cản bà nói: “Dì à dì đừng vội, giai đoạn này, cứ để cho nó yên tĩnh một chút, tự nó sẽ nghĩ thông suốt thôi, từ trước đến nay nó luôn là một đứa thông minh, tốt nhất dì đừng đi nói thẳng ra trước mặt nó, trước giờ da mặt nó cực mỏng, dì mà nói, mặt nó không chịu được, sẽ làm cho nó càng thay đổi còn càng áp lực thêm, chúng ta cứ lẳng lặng đứng một bên, cho nó chút thời gian hòa hoãn đi, dì, dì cũng đã từng trải qua lứa tuổi mơ mộng như vậy, bây giờ, tình cảm đối với nó mà nói chỉ là một chút say nắng, qua được rồi sẽ có sức đề kháng tốt lắm, chúng ta, cứ cho phép nó mơ mộng đi.”

Mẹ Hải Nhạc suy nghĩ sâu xa một chút, đồng ý nói: “Con nói cũng có lý, cũng là con lo lắng chu đáo a, ài, xem ra, tuy rằng dì là mẹ nó, nhưng mà, giữa bọn ta vẫn có sự cách biệt về tuổi tác a, chỉ có con, con là anh hai, lại là cậu đồng lứa, cũng là con hiểu Hải Nhạc nhiều hơn a, Thư Dật, dì chỉ xin con một chuyện, xin con giờ giờ phút phút trông nom Hải Nhạc giùm dì, nếu nó làm sai cái gì, con nhất định phải giúp dì dạy nó thật tốt, có thể nó không sợ dì với ba con, nhưng dì có thể cảm giác được đứa nhỏ này... vẫn còn hơi sợ con, con nói, chắc là nó còn nghe được, cho nên, con giúp dì trông em cho tốt a.”

Tạ Thư Dật nghe thấy mẹ Hải Nhạc nói Hải Nhạc vẫn còn hơi sợ hấn, trong lòng thất vọng một trận, thì ra, người bên ngoài vẫn có thể nhìn ra cô sợ hấn a!

Chỉ có điều, bây giờ cô không chỉ sợ hấn, mà còn hận hấn, hận đến ngứa răng nữa kia!

“Dì, con sẽ, dì yên tâm đi!” Tạ Thư Dật trình trọng gật đầu.

Trong lòng hấn cũng đang cười lạnh, Diêu Tư Nguyên, bà không biết được con gái của bà đã là nữ nhân của tôi rồi, tự nhiên tôi sẽ trông nó thật tốt chứ! Ai, không biết hôm nào bà mà biết tâm can bảo bối của bà đã bị tôi ăn, có phải bà sẽ ngất luôn hay không đây?

Chỉ có điều, chưa đến thời điểm quyết định, hấn vẫn sẽ không lòi chuyện này ra đả kích bà, chờ đến lúc đó xem đi. Trong lòng hấn lạnh lùng cười.

Trong lòng Tạ Thư Dật vốn có áy náy với Hải Nhạc, giờ lại biến thành một loại khoái cảm trả thù mà bằng đi.

Trước khi xuống xe, Tạ Thư Dật tháo dây an toàn, đứng dậy đưa tay kéo Tạ Hải Nhạc đang ngồi chờ dẫn ở phía sau, tự ý cho cô một nụ hôn nóng bỏng, mặc kệ cô có đồng ý hay không, Tạ Hải Nhạc chỉ có thể nhận, không thể phản kháng, chết lặng mặc cho Tạ Thư Dật sắp xếp.

“Nhắm mắt lại.” Tạ Thư Dật cường ngạnh muốn vuốt mắt cô xuống, nhưng, cô vẫn mở mắt thật to.

Tạ Thư Dật tức giận dùng nụ hôn này, ngồi bên cạnh thở hổn hển.

“Tạ Hải Nhạc, em muốn cứ tiếp tục như vậy sao? Chẳng lẽ em muốn vĩnh viễn đối chọi với tôi như vậy hoài?” Tạ Thư Dật tức giận hỏi.

Tạ Hải Nhạc không nói gì, cái gì cô cũng không muốn nói, cô không muốn nói ra một câu gì trước mặt hấn cả.

“Chẳng lẽ, em không muốn làm cho chị em ở cùng với em nữa rồi? Em cứ làm cái dạng này, tôi muốn xem lại lần nữa có nên giúp chị em hay không đây.” Tạ Thư Dật nói.

Đôi mắt Tạ Hải Nhạc lóe lóe, xoay mặt về phía Tạ Thư Dật, trong mắt là lên án cùng phần nộ.

“Con nhóc kia, em muốn dùng hai mắt thay miệng mà giao tiếp với tôi sao? Em không nói lời nào, tôi cũng sẽ không giúp chị em.” Tạ Thư Dật cười cười nói.

Cô biến thành bộ dạng câm như hến này, trong lòng hấn cũng cực kì lo lắng, chẳng lẽ cô muốn lùi về trong vỏ ốc của cô, dùng tự khép kín để bảo vệ mình sao? Không, hấn sẽ không để cho cô biến thành búp bê rồi gỗ như vậy!

“Hải Nhạc, em không nói lời nào, tôi sẽ không đi giúp chị em.” Hấn diễn lại.

Sự phần nộ trong mắt Tạ Hải Nhạc càng rực cháy, cuối cùng cô cũng mở miệng: “Anh thật hèn hạ, mười phần tiểu nhân!”

Tuy rằng giọng nói khàn khàn và cứng nhắc, nhưng Tạ Thư Dật rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tốt, không có biến thành câm điếc, tôi sẽ bắt tay vào làm, tôi sẽ khiến cho chị em được vào ở.” Tạ Thư Dật mỉm cười hôn nhẹ ngoài miệng Hải Nhạc một ngụm, sau đó xuống xe, lại mở cửa xe Hải Nhạc ra, kéo cô ra ngoài.

“Đi thôi.” Hấn nói.

Sau đó hấn nắm tay cô, đi về phía trước.

“Không cần! Tôi không muốn anh nắm tay tôi, tôi không muốn bị bạn nhìn như quái vật.” Hải Nhạc cố gắng rút tay ra.

Bức ra cô nói thêm một câu, Tạ Thư Dật buông tay cô ra.

“Em đang ở trường phải ngoan ngoãn biết không, tốt nhất đừng để cho tôi thấy em lại lộn xộn với Thích Hán Lương thế nào, bằng không, tôi sẽ không khách khí, hiểu chưa?” Ngữ khí hấn ầm áp như gió xuân, nhưng, cảnh cáo trong ánh mắt hấn, làm cho Hải Nhạc theo bản năng nao núng một chút.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Đi thôi.”

Hắn cũng không muốn phơi bày quan hệ của mình và Hải Nhạc, cô còn nhỏ, nhất là thân phận đang khoác trên hai người trên người, cô cũng không hợp bị cho sáng tỏ.

Từ sau đêm sinh nhật cô đó, hắn cũng không hề chạm cô một ngón tay, nhiều lắm chỉ là hôn cô một chút, cho dù không chạm vào cô, hắn cũng muốn làm cho cô quen sự thân mật của hắn với cô.

Hắn vừa nghĩ, vừa đi thẳng về phía trước, bỏ lại Hải Nhạc vẫn đang đứng tại chỗ rất xa, giống như, hắn và cô thật sự chính là anh em bình thường mà thôi.

Không có hắn bên cạnh, eo Hải Nhạc, từ từ thẳng lên, cô chậm rãi đi về phía phòng học của mình.

Sự trầm mặc và không vui của cô, đem lại sự chú ý của rất nhiều người, kỳ thật, Thích Hán Lương nhìn ra Hải Nhạc không đúng, hắn vẫn muốn tìm cơ hội hỏi cô một chút, nhưng, Hải Nhạc lại thật giống như luôn trốn tránh hắn, không cho hắn có bất kỳ cơ hội nào tới gần cô.

Rốt cuộc là cô bị sao vậy? Thích Hán Lương đầy bụng nghi hoặc, nhưng, không có cơ hội hỏi thành lời.

Cô không để ý tới hắn, hắn cũng không thể biểu lộ rõ ràng quá mức được, dù sao thân phận của hắn là thầy giáo, Hải Nhạc chỉ là học sinh, nhưng mà, hắn thật sự rất lo lắng cho cô a.

Hắn lấy số điện thoại liên lạc của cả lớp chỉ là lấy cớ, có được số di động của cô xong, cô không để ý tới hắn, hắn cũng có thể mượn di động hỏi rõ rốt cuộc cô bị làm sao.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng biết được sự thay đổi của Hải Nhạc từ trong miệng em gái Nhã Nghiên, trong lòng cũng có chút lo lắng, mỗi ngày Tạ Thư Dật kéo mặt mũi xuống xin lỗi hắn, bọn họ lại hòa hảo như ban đầu, dù sao cũng là bạn bè tốt hơn mười năm, không có khả năng vì Hải Nhạc mà tình cậu liền bể nát.

Hắn vẫn nhìn không được hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật, tôi nghe Nhã Nghiên nói, gần đây tâm tình Hải Nhạc rất không tốt, không nói lời nào, cũng không cười nữa, rốt cuộc cô ấy bị sao vậy? Có phải có chuyện gì xảy ra hay không a?”

“Không có gì, chỉ là một vài tâm sự thiếu nữ thôi, hắn là không có chuyện gì.” Tạ Thư Dật nói như không có chuyện gì.

Nói thật, trong lòng hắn rất có tư vị, thật không ngờ lại có nhiều người nhìn ra Hải Nhạc thay đổi như vậy.

Xem ra, hắn thật sự tổn thương cô rất sâu.

“Thư Dật, không phải là mày làm gì với cô ấy đi đó?” Hứa Chí Ngạn ruột để ngoài da hỏi thẳng Thư Dật.

Tạ Thư Dật dờ ra, sau đó, sắc mặt liền trầm xuống.

117. Chương 59: Đã Không Đau

“Thiếu gia, không được, sao có thể không ăn chứ? Bằng không, tôi bảo đầu bếp làm một phần tiramisu, đó là thứ cậu với tiểu thư đều thích ăn.” Mẹ La nói.

Tạ Thư Dật giật mình, tiramisu, nàng cũng thích ăn nó sao? Sao hắn lại không biết nhỉ? Thì ra, nàng và hắn mà vẫn có đồ ăn ưa thích giống nhau?

“Được rồi.” Hắn lại ngồi xuống.

Tiramisu mới làm xong còn mềm xốp được hắn đưa vào miệng, nghĩ đây cũng là đồ ăn nàng thích, trong lòng hắn đột nhiên đã tuôn ra một cỗ cảm xúc khó tả, như ngọt như chua, cứ quanh quẩn trong lòng hắn không đi.

Trốn được chủ nhật, Hải Nhạc cũng không tránh được thứ hai, khi nàng mới sáng sớm đã nhìn thấy Tạ Thư Dật ngồi trong cái xe đang mở ra của hắn, nàng theo bản năng rụt về.

“Bác Cương! Bác Cương!” Nàng đứng ở trên bậc thang kêu, “Tối giờ chở con đi học rồi a.”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nói: “Không cần kêu, hôm nay bác Cường nghỉ, hơn nữa tôi đã nói với ông ấy, sau này tôi tự lái xe đến trường, nhân tiện chở cô đi cùng.”

Cái gì? Sau này hắn muốn tự lái xe đến trường? Không ra dáng thiếu gia nhà họ Tạ nữa sao? Trong lòng Hải Nhạc một trận kinh hoàng.

“Nhanh lên! Đừng có lề mề nữa!” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn nhìn nàng.

Tạ Hải Nhạc âm thầm cắn răng, ngồi lên xe của hắn.

Nàng thầm nghĩ trong lòng, sau này, nàng nhất định cũng phải đi lấy bằng lái, nhờ mẹ mua cho nàng một chiếc xe, sau đó nàng sẽ tự lái xe đến trường. Dọc đường đi hai người không hề nói chuyện.

Thẳng đến khi đỗ xe vào bãi đỗ xe trong trường học, Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng hỏi: “Sao muốn trốn tôi?”

Tạ Hải Nhạc co lại một chút, cúi đầu nói: “Tôi không có trốn anh.”

“Còn không trốn? Nhìn thấy tôi thì giống như nhìn thấy quỷ? Còn không tính là trốn?” Tạ Thư Dật quát.

Hải Nhạc dè dặt cơn giận bùng phát đỉnh điểm trong lòng, trên đời này chỉ sợ không có ai vừa ngang tàng bạo ngược vừa không phân rõ phải trái như hắn. “Cho dù tôi có trốn anh thì cũng là do anh ban tặng, ngầm lại xem anh đã làm cái gì, vì cái gì tôi phải trốn anh? Anh lại còn tới hỏi tôi, tại sao tôi muốn trốn anh?”

Trên mặt Tạ Thư Dật hiện lên chút bối rối, quả thật, tất cả đều là lỗi của hắn, nhưng mà, nàng vốn vô tội hay sao? Nếu nàng không cho Thích Hán Lương ôm ấp, không cho Thích Hán Lương hôn nàng, hắn sẽ làm như vậy sao?

Tạ Hải Nhạc tự ý mở cửa xe, một mình đi về phía trước.

Đi ngang qua cái bồn hoa cực lớn và cây cổ thụ che trời bên cạnh bồn hoa trong trường, đột nhiên nàng bị người ta kéo lại, nàng biết là ai, không khỏi quay đầu phần hận trừng hắn.

“Tạ Hải Nhạc, cô đang khiêu chiến với tôi sao?” Trong mắt Tạ Thư Dật lóe ra vài tia nguy hiểm.

Tạ Hải Nhạc buồn bã cười, sau đó, nhìn Tạ Thư Dật nói: “Tạ Thư Dật, xin anh nói lý một chút có được không? Tôi đang khiêu chiến với anh? Tôi nào có lá gan khiêu chiến với anh chứ? Tôi cũng đã trốn tránh bỏ chạy, tôi cũng đã bị anh đạp xuống đáy nước rồi, van xin anh, đừng tiếp tục giẫm lên lòng tự tôn của tôi! Để tôi giữ lại một tia tự tôn cuối cùng có được không? Nó là thứ duy nhất còn lại của tôi!” Tạ Thư Dật tức giận nhìn vài tia bi ai khẩn cầu trong mắt nàng, tự tôn? Đến hai chữ “tự tôn” mà nàng cũng lòi ra đây?

Hắn lạnh lùng cười, cũng lãnh khốc nói: “Tự tôn là cái thá gì? Nó rất quan trọng đối với cô sao? Đáng tiếc, ở trong mắt tôi, tự tôn của cô không đáng được nhắc tới! Nếu cô tự nói mình đáng thương như vậy, nói tôi thành một tên ác nhân như vậy, vì cái gì tôi phải cho cô giữ lại đây?”

Hắn sắp bị nàng chọc tức điên rồi, sau đó hắn dùng sức một cái, kéo nàng kéo vào trong ngực của mình, lắc mình một cái, kéo nàng đến sau lưng cây đại thụ, dồn toàn thân nàng dán tại trên thân cây khô, Tạ Hải Nhạc hoảng sợ, toàn thân phát run, hắn lại muốn làm gì nữa đây?

Tạ Hải Nhạc há to miệng, nhưng vừa nghĩ tới đêm đó, nàng cắn môi thật chặt, không inh hờ ra tiếng.

Nhìn nỗi sợ hãi trong mắt nàng, không biết tại sao, trong lòng Tạ Thư Dật sinh ra một tia thương tiếc như ẩn như hiện, thật sự là hắn bức nàng quá mau sao?

Hắn nhìn nàng thật sâu, sau đó, ánh mắt lại chuyển qua trên môi của nàng, ở đó, môi của hắn từng lưu lại trần trọc nơi này.

Hắn còn nhớ rõ tư vị đôi môi nàng, cùng với sự rung động đã gây ra cho hắn, hắn nhin không được nuốt một ngụm nước miếng, đưa tay phải ra, lưng ngón tay cái chậm rãi lau qua làn môi của nàng, sau đó, dừng lại tại miệng vết thương đã đông thành vết sẹo màu đen kia.

“Còn đau không?” Giọng nói của hắn khàn khàn chứa đựng ôn nhu mà ngay chính bản thân hắn cũng không ngờ được.

Hải Nhạc nhẹ nhàng xoay mặt không đối diện với hắn.

“Đã không đau.” Nàng nói.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Không phải là còn muốn làm như lần trước chứ? Vừa nghĩ tới một đêm kia, toàn thân nàng đều phát run lên.

Thấy nàng run bần bật, cơn tức trong lòng Tạ Thư Dật đột nhiên không còn mãnh liệt như trước nữa, thì ra, nàng vẫn còn quá sợ hắn. Tạ Thư Dật buông nàng ra, xoay người vô thanh vô tức đi thẳng.

Tạ Hải Nhạc thiếu chút nữa toàn thân đều tê liệt ngã xuống đất.

Tạ Thư Dật vừa đi về phía trước vừa ảo não, bây giờ hắn càng ngày càng trở nên nhân từ rồi, trông nàng sợ tới mức run như một chiếc lá rụng, hắn lại không đành lòng tiếp tục hù dọa nàng nữa. Hắn đang bị cái gì vậy nè? Có thể dọa nàng thành cái dạng này, khiến nàng sợ hắn thành cái dạng này, mà sao lại không có một chút cảm giác thành công như trước đây?

Không phải hắn nói muốn làm cho nàng hận hắn sao? Nhưng sao bây giờ đột nhiên dao động muốn bỏ đi ý niệm hận hắn trong đầu nàng chứ?

Tạ Thư Dật, ngẫm lại mẹ nàng làm sao đoạt lấy tất cả của mẹ mày? Mọi thứ mẹ nàng đang hưởng thụ, vốn nên là của mẹ mày nên hưởng thụ! Lại bị bà ta chiếm đoạt! Tạ Thư Dật, chẳng lẽ mẹ đã quên những chuyện đó sao? Tạ Thư Dật, tiêu diệt nữ nhi của bà ta, chính là tiêu diệt bà ta! Đó không phải là nguyện vọng mẹ mày vẫn muốn đạt được sao? Tạ Thư Dật, sao mẹ có thể mềm lòng với địch nhân của mình chứ? Mày không nên cảm thấy áy náy với cô ta, những chuyện kia nọ, đều là mẹ đang đòi nợ cô ta! Cũng là thứ cô ta nên phải trả ày! Tạ Thư Dật cúi đầu thầm nói với chính mình.

Lần này coi như xong, lần sau, hắn tuyệt đối sẽ không nhân từ với cô ta nữa, ả, chỉ có thể là món đồ chơi và công cụ báo thù của hắn! Tuyệt không thể là cái gì khác! Nghĩ vậy, hắn sải bước tiến về phía trước, không hề quay đầu liếc mắt một cái người nào đó sau lưng.

Mà Tạ Hải Nhạc, ôm hai cánh tay của mình, còn đang chìm trong hoảng sợ bất an.

Về sau, hắn còn có thể buông tha nàng như lần này không? Nàng luôn luôn vừa sợ vừa nghi.

Nàng cố gắng làm ình bình tĩnh trở lại, sau đó cũng rời khỏi nơi đó.

Đi vào lớp học của nàng, vừa mới tới cửa phòng, mọi người liền hoan hô: “Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc! Tạ Hải Nhạc!” Mọi người đều ào ào vây đến quanh nàng, vội vàng chúc mừng màn biểu diễn trong tiệc tối của nàng, Hải Nhạc bị lòng nhiệt tình của mọi người cảm động, nói một tiếng cảm ơn chân thành.

Khi toàn bộ bạn học giải tán, nàng lại ngây ngẩn cả người, trên bàn của nàng đang chất một đống nhiều loại hộp quà cao như núi, chỗ trống thật to sau lớp lại đang để thật nhiều các loại hoa tươi đủ màu xinh đẹp, hoa hồng chiếm đa số.

“Hải Nhạc, tất cả đều là tặng cho bạn.” Nhã Nghiên đến sớm hơn Hải Nhạc nói với nàng.

Bài Nhã Nghiên cùng một bạn nam khác không gây được chấn động lớn như Hải Nhạc, nói thật, trong lòng nàng giống như đang đổ một cái bình ngũ vị vậy, thật không ngờ lần này Hải Nhạc khiêu vũ một cái lại có thể lấn át sự nổi bật của nàng, cho tới bây giờ nàng mới là đối tượng các nam sinh điên cuồng ngưỡng mộ và theo đuổi, đi vào Năm Châu, vì một điệu vũ, mức độ Hải Nhạc được săn đón lại vượt qua nàng! Trong lòng nàng thật là vừa chua vừa chát, nếu lúc trước nàng không tự ý làm chủ báo tiết mục cho bạn ấy, có phải sự nổi bật của bạn ấy sẽ không áp đảo nàng không? Trong lòng nàng, vậy mà lại ần ần có chút hối hận.

Nhưng mà, làm nàng thật bất ngờ là, Hải Nhạc cau mày nhìn đống quà tặng trên bàn, không có một chút bộ dáng vui vẻ, điều này làm cho nàng cảm thấy bất ngờ.

“Nhã Nghiên, ai, mình không thích như vậy, mình nghĩ, mình không nên đi múa cái kia, mình hắn là nên từ chối, mình thật sự không thích như vậy, mình cũng không muốn làm người khiến cho người ta chú ý, mình chỉ muốn lặng lẽ đi một mình đến nơi nào cũng không khiến người khác chú ý, xem ra, sau này lại phải phiền phức đây.” Hải Nhạc lo lắng nói.

Hứa Nhã Nghiên kinh ngạc nhìn nàng, chuyện mà người khác cầu không được, nàng lại nói phiền phức?

118. Chương 59: ba Con Đi Rồi

“Vậy mày cho là tao làm gì nó?” Hấn lạnh lùng hỏi Hứa Chí Ngạn.

“Tao cũng chỉ nói như vậy thôi mà, cũng không có nói là mày làm tổn thương cô ấy.” Hứa Chí Ngạn thấy Tạ Thư Dật tức giận, vỗ vai hấn nói.

“Nó sẽ khá hơn.” Tạ Thư Dật nói chắc nịch.

Bất luận thế nào hấn cũng sẽ làm cho cô tốt hơn, nếu như, để cho chị cô đến Tạ gia, có thể làm cho cô vui vẻ hơn một chút, vậy thì, cứ để cho chị của cô đến đây đi.

“Mẹ nói cái gì? ba bị tai nạn giao thông? Làm sao có thể? Làm sao có thể? Mẹ, có phải đang nói đùa không?” Tạ Hải Nhạc rốt cục cũng nói chuyện trước mặt mẹ, nhưng, cũng là vì cái tin làm cho người ta không kịp trở tay này.

“Nhạc Nhạc, là thật, ba con đi rồi.” Mẹ Hải Nhạc gật đầu đau xót.

“Ô ô...” Tạ Hải Nhạc không khỏi bật khóc òa lên, “Tại sao có thể như vậy chứ?”

Mặc dù ấn tượng với ba chỉ giới hạn trong phạm vi trước tám tuổi thôi, sau, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gặp lại ông ấy, trước giờ ông ta cũng không hề đến xem cô, nhưng mà, dù sao ông cũng là ba ruột của cô, cô vẫn cảm thấy rất đau lòng.

“Mẹ, mẹ, tại sao phải như vậy? Tại sao ông ấy lại muốn dùng phương thức này rồi bỏ chúng ta đây?” Hải Nhạc thật sự không thể chấp nhận tin tức này.

“Ai, không chừng hấn bị áp lực phải chống đỡ phá sản hơn nữa còn thiếu người ta một khoản nợ lớn, để lại một bức di thư ngắn gọn cho con và Hải Hoan, cứ vậy mà đi rồi.” Mẹ Hải Nhạc cũng rất nước mắt, dù sao, chồng trước đã đi cùng bà vượt qua sáu năm, trong lòng của cô, cũng đau xót.

“Ông ta còn nhớ rõ con, nếu nhớ rõ con thì tại sao không đến xem con, cứ vậy mà đi chứ? Ô ô ô...” Hải Nhạc thương tâm ôm mẹ, khóc to rơi nước mắt.

“Ai, hấn cũng thật ngu dốt, cho dù ngã xuống, cũng vẫn có thể đông sơn tái khởi (1), sao lại có thể đi con đường này chứ?” Tạ Trường Viên đã ngồi một bên thở dài, “Được rồi, Tư Nguyên, Nhạc Nhạc, đừng thương tâm nữa, tang sự của hấn, cứ để bọn anh đi lo liệu đi.”

Tạ Thư Dật mắt lạnh nhìn tất cả, nhú chặt mày hấn, không hề lên tiếng.

Trì Chí Cao đã chết, Trì Hải Hoan tất phải đến Tạ gia này!

Trước mắt Tạ Thư Dật xẹt qua một khuôn mặt giống hệt Hải Nhạc, hai cô gái có bộ dạng giống nhau như đúc, đến ở cùng nhau, sẽ thành cái dạng gì đây?

Trì Chí Cao hơn tuần thất (), Tạ Trường Viên cùng mẹ Hải Nhạc đón Hải Hoan đến ở Tạ gia, Hải Hoan nhận lời.

Trì Hải Hoan trở lại nhà thuê của mình thu dọn đồ đạc, nghĩ đến về sau có thể ở lại Tạ gia, khoe miệng của cô không khỏi nở một nụ cười.

Ngày mai, ngày mai, ngày mai cô sẽ rời khỏi nơi này, đi đến cái nhà kia của Hải Nhạc, đi đến chính cái nhà kia của Tạ Thư Dật! Từ nay về sau, cô cũng sẽ trở thành con gái nuôi của Tạ Trường Viên, cô sẽ là Tạ gia đại tiểu thư!

Sắp xếp đồ đạc xong, cô chuẩn bị đi Kawasaki chính thức từ chức, lúc đi, cô nhất định phải hất một chén nước, hoặc canh ăn vào mặt trưởng ca luôn khi dễ cô, như vậy mới hả giận! Vừa nghĩ tới trưởng ca bị nước

hoặc canh của cô hất lên, mà cô thì có thể lớn tiếng nói, cô là con gái Tạ Trường Viên, chỉ đến trải nghiệm cuộc sống mà thôi, mà cô ta khi dễ cô như vậy, Tạ Trường Viên nhất định sẽ tìm ả tính sổ! Lại dọa ngốc cô ta luôn!

Vừa nghĩ tới bộ dạng trưởng ca bị sợ ngốc, Trì Hải Hoan cười ha hả lên.

Đi vào Kawasaki, cô nói cô từ chức, cô thậm chí muốn hất một chén nước ở trên mặt cô ta, sau đó tiền lương tháng này, cô cũng không cần, mọi người thật không ngờ cô sẽ nói như vậy, thật không ngờ, cô thật sự lấy một chén nước bên cạnh hất đến trên mặt trưởng ca!

Trưởng ca hồi phục tinh thần lại, hét to muốn nhào tới đánh cô, cô hùng hổ nói: “Tôi là con gái Tạ Trường Viên! Cô dám đụng vào tôi không? Tôi chỉ đi ra trải nghiệm cuộc sống một chút, nhưng lúc nào cô cũng khi dễ tôi, tôi nhịn, bây giờ, tôi không chơi với cô nữa! Cô có gan dám đánh tôi, cô cứ đến Tạ gia tìm tôi đi! Ha ha ha...” Cô cười xong, trong lúc mọi người còn ngẩn ngơ đi ra Kawasaki, thật không ngờ, trưởng ca lại cùng đi ra, chạy phía sau cô, lại đè cô xuống đất, cho cô một bạt tai.

“Dám hù tôi? Cô họ Trì, ông ta họ Tạ! Cô dám hù tôi?”

Trì Hải Hoan cũng trở tay cho cô một cái tát, hai người nhào vào đánh nhau.

“Tôi theo họ mẹ tôi! Cô đợi đấy, tôi nhất định sẽ làm cho cô mất đi công việc này! Tôi nhất định sẽ làm cho cô suốt đời này không thể tìm ra công việc!” Trì Hải Hoan dùng sức gào.

Người đứng xung quanh xem náo nhiệt thấy cô nói như vậy, vội vàng kéo cô đứng lên.

Trì Hải Hoan đứng lên, chỉ vào trưởng ca tức giận nói: “Ngày mai, đợi ngày mai đi, tôi xem ngày mai cô có còn ác được nữa hay không!”

Một hồi trò khôi hài cứ như vậy dừng lại, Trì Hải Hoan nhận ra tớ cũng không chiếm được tiện nghi, trong lòng vô cùng bức bối, cô đi từ từ, cũng vừa đưa tay đón taxi.

Lúc này, một chiếc xe dừng ở bên người cô, một người đàn ông mang kính râm to bản vươn đầu ra ngoài cửa sổ, nói: “Tiểu thư đi đâu, tôi chở cô một đoạn đường.”

Trì Hải Hoan nhìn hẩn đề phòng, người nọ nói: “Tiểu thư, giờ này đúng là giờ cao điểm, phỏng chừng cô sẽ không đón được xe nào, tôi chỉ là muốn làm một chút việc thiện thôi.”

Trì Hải Hoan cảm thấy hẩn nói cũng đúng, mở cửa xe, lập tức chui vào.

“Đi đường **.” Cô nói.

Người nọ không hề hé răng, chỉ gật đầu lái xe về phía trước.

Xe chạy nhanh về phía trước, Trì Hải Hoan đột nhiên cảm thấy có điều không đúng, đây không phải con đường cô muốn đi.

“Này, ông đi nhầm rồi? Không phải đi hướng này.” Trì Hải Hoan nói.

“Tôi đi tắt.” Người nọ nói.

Trì Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tiểu thư, cô hút thuốc không?” Người kia hỏi.

“Không.” Hải Hoan lắc đầu.

“Tôi đây có kẹo cao su.” Người nọ đưa cho cô một thanh kẹo cao su.

Hải Hoan đưa tay nhận, mở giấy gói, ném kẹo cao su vào miệng.

Không biết làm sao thế này, cô đột nhiên buồn ngủ, cô không khỏi lắc lắc đầu, nhưng mà, buồn ngủ càng nặng thối qua cô, đầu cô nghiêng một cái, ngủ mê.

Lái xe lấy kính mát xuống, nhìn Trì Hải Hoan cười thâm tà.

“Lão đại, có muốn đánh thức ả không ạ?”

Trong lúc Trì Hải Hoan đang mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng người nói mơ hồ.

“Tốt, làm nó tỉnh lại!” Có người nói.

Trì Hải Hoan đang muốn mở to mắt, đột nhiên một chậu nước hắt vào trên mặt cô, cô hét lên một tiếng, nước lạnh như băng, làm cho suy nghĩ của cô tỉnh táo.

Lúc này, cô nhìn thấy trước mắt của tớ, có ba người đàn ông đang đứng, trong đó có một người, đúng là tài xế đã chở cô.

Cô giật giật thân tớ, phát hiện tớ lại bị cột vào trên một cái ghế, cô vừa sợ vừa run, giấy dựa kêu to: “Các ông muốn làm gì? Các ông muốn làm gì? Mau thả tôi ra!”

“Xú nha đầu, lần này mày rơi vào tay ông, để ông xem mày còn trốn chỗ nào!” Người đàn ông đứng ở chính giữa ba người, xĩa răng đen một cái, hung ác nhìn cô.

Trì Hải Hoan không khỏi sợ hãi òa khóc: “Các vị gia, tôi chưa từng đắc tội các ông a? Các ông trói tôi tới nơi này làm gì? Thả! Thả a! ba tôi chính là Tạ Trường Viên, các ông làm như vậy, ông ấy sẽ không bỏ qua cho các ông!”

Đại Hắc Nha nghe thấy cô nói như vậy, cười lên ha hả, cười xong, đi đến trước mặt cô, nhéo nhéo hai má Hải Hoan: “Nhóc con, tao chính là biết mày là con gái của hắn, mới phải trói mày đến nơi này chứ ị!”

119. Chương 60: Phỏng Vấn

“Các bạn, những thứ quà tặng này, mấy thứ kẹo và chocolate đó, nếu các bạn thích cứ lấy đi đi, còn có những bó hoa tươi kia, nếu các bạn thích, cũng tặng cho các bạn đó.”

“Nga! Hải Nhạc thật tốt!” Các học sinh ùa lên, cần quét sạch sẽ quà tặng và đồ ăn trên bàn nàng, trong phòng học đã tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, tất cả mọi người đều đang vui trộm, xem ra, cứ y vậy mà làm, về sau các nàng có thể có ăn dài dài.

Hứa Nhã Nghiên suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Hải Nhạc, xem ra, bạn ấy đúng là một người con gái rất đặc biệt, khó trách ca ca sẽ thích bạn ấy, còn luôn xin nàng giúp anh ta lấy số điện thoại của Hải Nhạc.

“Hải Nhạc, buổi tối hôm đó bạn không chịu đợi đến cuối cùng, tiết mục của bạn lại được bầu thành tiết mục được chào đón nhất nữa chứ, thật không ngờ, bạn lại vô thanh vô tức về trước, hại thầy Thích tìm bạn khắp nơi, còn nữa a, phóng viên báo trường cũng muốn phỏng vấn bạn, kết quả bạn vẫn biến mất, mà cũng không có ai biết số điện thoại của bạn, ai, thật đáng tiếc a.” Nhã Nghiên tiếc hận nói.

“Mấy thứ đó cũng đâu có gì đâu, kỳ thật mình thật không thích mấy vụ náo nhiệt như vậy.” Hải Nhạc nói.

“VẬY... Hải Nhạc, ỉnh số điện thoại của bạn đi, vạn nhất về sau có chuyện gì, mình cũng có thể báo trước cho bạn.” Nhã Nghiên thừa cơ nói.

“Được rồi, mình cho bạn.” Hải Nhạc thẳng thắn đọc số điện thoại của mình cho Nhã Nghiên.

Không lâu sau, tiếng chuông vào lớp vang lên, mọi người ngồi vào chỗ, Thích Hán Lương đi đến, hắn quét mắt một vòng lớp học, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên mặt Hải Nhạc, nhưng cũng chỉ có vài giây, hắn lại dời tầm mắt đến một đồng lớn hoa tươi sau lớp, không nhìn được nhú nhú mày.

“Chào các em!” “Chào thầy ạ!” Cả lớp đều đứng nghiêm.

“Mời các em ngồi xuống, mở sách ra trang ** chương **, chúng ta bắt đầu vào học.” Thích Hán Lương nói.

Không thể phủ nhận, Thích Hán Lương thật là một người thầy vĩ đại, phương pháp dạy học của hắn thoải mái, ngôn ngữ lại rất khôi hài, hơn nữa còn thật bình dị gần gũi, khuôn mặt lại đẹp trai, bọn học sinh thích hắn muốn chết, còn sùng bái hắn muốn chết nữa.

Sau khi tan học, Thích Hán Lương gọi Hải Nhạc lại: “Tạ Hải Nhạc, thầy có chuyện muốn nói với em.”

Hải Nhạc ngạc nhiên: “Thưa thầy, chuyện gì vậy ạ?”

“Tòa soạn báo và ban phát thanh của trường chuẩn bị một buổi phỏng vấn với em, đã hẹn thời gian với thầy lúc xế chiều sau khi tan học hôm nay đến phỏng vấn em rồi, em chuẩn bị một chút.”

Hải Nhạc lắc đầu nguây nguây: “Không được, thầy ơi, có thể từ chối không ạ? Chỉ múa một điệu vũ mà thôi, không có gì hay ho mà phỏng vấn, thật đó, xin thầy từ chối giúp em với.”

Thích Hán Lương không khỏi ngạc nhiên: “Chuyện này là vinh dự, sao em lại không nhận?”

“Không, em không cần mấy thứ vinh dự gì đó, em không cần hào quang này nọ bao quanh mình, xin thầy từ chối giúp em.” Hải Nhạc kiên quyết nói.

“Nhưng... cũng đã nhận lời rồi, sao có thể từ chối được?” Thích Hán Lương khó xử, “Lần này, coi như em nể mặt người thầy này, nhận lần phỏng vấn này, sau này không bao giờ tìm em được không?”

Dù sao Hải Nhạc cũng là da mặt mỏng, thấy Thích Hán Lương mang ra mặt mũi của mình, trầm ngâm một chút, đành phải khẽ gật đầu một cái: “Được rồi, chỉ lần này thôi.”

Đến xế chiều tan học, quả nhiên người của tòa soạn và ban phát thanh đi vào phòng làm việc của Thích Hán Lương, đến từ sớm chờ Tạ Hải Nhạc, bọn họ cũng rất hưng phấn có thể nhìn lại vị tinh linh mỹ lệ này.

Khi Hải Nhạc xuất hiện ở trước mắt hai người phóng viên, hai tên nam sinh đều ngây người, thật không ngờ, Hải Nhạc khi không trang điểm cũng sẽ đẹp như vậy, hàng mi lá liễu thon dài, đôi mắt to đen kìa, phẳng phất như làn nước hồ thu gợn sóng, cái mũi nhỏ nhắn thanh tú, bờ hồng nhuận phiếm một chút sáng bóng tươi nộn, tựa như một quả anh đào căng mọng đang đợi người đến hái, thứ duy nhất không được hoàn mỹ là trên môi lại có một điểm đen nho nhỏ, nhìn kỹ như là một vết thương gì đó, thật sự là phá hư mỹ cảm a, nhưng cũng không có chút hư hao sự xinh đẹp như phù dung trong trẻo.

“Quả thật là mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lơ a!” Một trong hai nam sinh nhin không được thốt ra lời tán phục.

“Quá khen.” Hải Nhạc có chút ngượng ngùng trả lời.

“Bạn tên là Tạ Hải Nhạc phải không? Được biết bạn thật sự rất hân hạnh, lần này chủ yếu là bọn này muốn phỏng vấn bạn, tại sao bạn lại muốn múa bài múa cổ đại “ Ái liên thuyết ” này?”

Hải Nhạc mỉm cười nói: “Nga, từ nhỏ tôi đã yêu thích những điệu múa cổ đại Trung Quốc chúng ta, nó có một loại mỹ cảm không gì sánh kịp, đó là một loại mỹ cảm mà ballet và múa hiện đại đều không thể biểu đạt được, lúc nhỏ, khi tôi mới sáu tuổi được xem một đoạn múa cổ đại “Đôn Hoàng Phi Thiên“, từ đó về sau tôi liền say mê, lúc ấy tôi đang học múa ballet, mẹ tôi nói con gái học ballet có thể tạo ình khí chất rất tốt, sau khi tôi xem “Phi Thiên”, nói ẹ tôi biết tôi không muốn học ballet, tôi muốn học những điệu múa cổ đại xinh đẹp tinh tú của chính nước chúng ta, nó đẹp hơn ballet, càng có thể thể hiện vẻ đẹp và khí chất của một người con gái.”

Tạ Thư Dật với Hứa Chí Ngạn mãi không thấy Hải Nhạc Nhã Nghiên đi ra, lập tức chạy tới bên khoa dự bị đại học, chỉ thấy một mình Nhã Nghiên đang buồn chán nhẩn nại đứng trên hành lang bứt hoa chơi.

“Di, Hải Nhạc đâu?” Hứa Chí Ngạn khó hiểu hỏi.

“Nga, Hải Nhạc đến văn phòng của thầy Thích, hình như tòa soạn báo và ban phát thanh muốn tới phỏng vấn bạn ấy.” Trong giọng Nhã Nghiên có một chút hơi chua nói.

Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, lập tức trầm mặt xuống.

“Nói cho anh biết, phòng làm việc của hấn ở đâu!” Tạ Thư Dật hỏi Nhã Nghiên.

“Nga, ở trung tâm hành chính khoa dự bị đại học, lầu 3 văn phòng số 307 thì phải.” Nhã Nghiên nói.

“Các người cứ chờ ở chỗ này, ta đi đón nó về.” Tạ Thư Dật ném huynh muội họ Hứa lại bước nhanh về phía trung tâm hành chính khoa dự bị đại học.

Khi hắn đi lên lầu 3 trung tâm hành chính, đi đến trước cửa văn phòng số 307, bỗng nhiên bên trong truyền đến tiếng cười giòn của Hải Nhạc, hắn ngây người, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe thấy tiếng cười của nàng, càng đừng nói thanh thúy như vậy, hắn còn luôn cho rằng nàng không biết cười nữa kia.

Vì sao nàng lại cười đến vui vẻ như vậy? Hắn nhận không được xuất hiện ở trước cánh cửa phòng 307 đang mở rộng, thấy rõ Hải Nhạc và Thích Hán Lương đang đóng vai đứng chung đưa lưng về phía hắn, mà Thích Hán Lương đang ôm bả vai Hải Nhạc. Đây là cái gì?

“Tạ Hải Nhạc!” Hai tay của hắn nắm thành quyền bỗng nhiên hét lớn một tiếng!

120. Chương 60: Bắt Cóc

“Ông... ông có ý gì?” Trì Hải Hoan cố gắng hỏi, trong lòng đã thầm kêu khổ, biết sớm, không nên mang Tạ Trường Viên ra, kết quả, ngược lại làm cho mình rước họa vào thân.

“Sao thế? Mấy tháng không gặp mà liền quên tao sao? Mà quên tao, nhưng mà tao không quên được mày đâu.” Đại Hắc Nha cười dâm tà đưa tay về phía ngực Hải Hoan, “Lần trước, buông tha mày, nhưng mà lần này, chắc là tao không thể bỏ qua cho mày nữa rồi! Tao muốn đòi lại tất cả những vũ nhục của Tạ Thư Dật tặng cho tao từ trên người mày!”

Trì Hải Hoan bị dọa sợ, cô run run bật khóc: “Ông có xích mích với Tạ Thư Dật, ông cứ tìm anh ta là được, sao ông lại tới tìm tôi chứ? Quan hệ của tôi với anh ta cũng không phải rất tốt.”

Đại Hắc Nha “Ba “ cho cô một cái tát, hung tợn nói: “Tiểu gian nhân, còn không phải tại mày? Nếu không phải tại mày sao tao lại phải chịu Tạ Thư Dật vũ nhục chứ? Làm hại tao không dám ngẩng đầu làm người! Hắn làm rất sạch sẽ, tao còn thật sự nghĩ chuyện đã qua đi coi như xong, thật không ngờ, hắn lại làm cho Long gia đoạt toàn bộ địa bàn của tao! Còn làm cho Long gia hãm hại tao thiếu chút nữa bỏ tù! Lúc này đây, mày rơi vào trong tay tao rồi, xem tao chính hắn ác độc thể nào đây!”

Trì Hải Hoan cuối cùng cũng hiểu, người trước mặt này, là nhận sai cô thành Hải Nhạc! Thì ra bọn họ nghĩ rằng cô là Hải Nhạc mới chộp cô tới đây! Cô không nên đến Kawasaki vào tối hôm nay, cũng không nên rêu rao mình là con gái Tạ Trường Viên! “Không! Không! Ông không phải tại tôi, ông là tại em gái của tôi mà có xích mích với anh ta! Ông bắt lầm người!” Cô sốt ruột kêu, không ngừng giãi dụa.

Đại Hắc Nha lại cho cô một cái tát: “Mày còn gạt tao? Mày có hóa thành tro tao cũng có thể nhận ra mày! Khuôn mặt của mày, giọng nói của mày, mày không phải là con nhỏ kia sao? Chẳng phải lúc mày ở Kawasaki luôn miệng nói mày là con gái Tạ Trường Viên sao? Tao đã điều tra, Tạ Trường Viên chỉ có một đứa con gái nuôi là mày, sao có thể đột nhiên lại chui ra một đứa nữa chứ? Mày đang coi tao như đứa ngốc hử, còn dám nói có một đứa em gái gì...”

“Tôi với em gái là song sinh! Bọn tôi rất giống nhau, thật đó, tôi không lừa ông!” Trì Hải Hoan thầm cầu xin người này có thể buông tha cô, “Vị tiên sinh này, xin ông tha cho tôi đi, người đắc tội ông không phải tôi a! Là em gái của tôi!” Ba người hai mặt nhìn nhau, sao lại có thể có chuyện như vậy chứ?

“Mặc kệ nó, chỉ cần nó là con gái Tạ Trường Viên, là em gái Tạ Thư Dật là được!” Đại Hắc Nha lạnh lùng nói.

Trì Hải Hoan thấy vô vọng cầu xin được tha, mở miệng khóc rống lên.

Đại Hắc Nha lại vả cho cô một cái: “Tốt nhất mày nên thức thời cho tao một chút! Nếu mày còn khóc, tao liền...” Trì Hải Hoan nghe hắn nói như vậy, tiếng khóc im bật, cô sợ hãi toàn thân lạnh run.

Hai tên đàn ông khác, vừa nghe Đại Hắc Nha nói như thế, nhìn Trì Hải Hoan nuốt nước miếng mãnh liệt, một người trong đó nói: “Lão đại, không bằng chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, lấy tiền chuộc xong đem con nhóc này...” Hắn làm một cái động tác tay, Đại Hắc Nha và tên còn lại liếc nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia động lòng.

Trì Hải Hoan run rẩy một cái, không thể nào, không phải bọn họ sẽ thật sự muốn cô chứ? Cả người cô không khỏi run lên bần bật.

Không, không thể cứ vậy mà bị bọn họ... Trì Hải Hoan buộc chính tớ phải tỉnh táo lại.

“Các ông bắt tôi, chính là muốn tiền của Tạ gia, số tiền này, các ông muốn bao nhiêu, Tạ gia cũng có thể đưa ra, tôi phải được vô sự, Tạ gia chỉ là tiêu tiền tiêu tài họa, không chắc chắn sẽ truy cứu các ông, nhưng, nếu các ông đụng đến tôi, phỏng chừng cho dù các ông cầm tiền, cũng không có cái mạng mà hưởng, chính các ông cần phải rõ ràng, muốn tiền hay là muốn mạng?”

Đại Hắc Nha run lên một cái, cô nói đúng, hắc đã từng lĩnh giáo sự ngoan độc của Tạ Thư Dật ở Dạ Chi Hoàng Triều, hắc nhiều lắm chỉ sờ soạng vài cái xé áo một chút sau đó lại thêm một cái bạt tai, liền hại hắc khó chịu như vậy, mặc dù nói đồng thịt béo này có thể dễ dàng đến miệng, nhưng, vạn nhất nuốt này miếng thịt này, lại không còn mạng hưởng thụ tiền, “Con nhóc này thật đúng là không thể đụng vào, nếu đụng, chỉ sợ Tạ gia thật sự sẽ không bỏ qua cho chúng ta, quên đi, chúng ta quan trọng là đòi tiền, lấy được số tiền kia, chúng ta xuất cảnh nhập cư trái phép, đi ra ngoài biên, có thể tiêu dao vui vẻ, tụi bay nói có đúng hay không?” Đại Hắc Nha nói.

Thấy lão đại nói như vậy, hai tên khác đành phải bỏ qua ý nghĩ kia, nhìn Trì Hải Hoan nuốt nước miếng khan.

Trì Hải Hoan thấy tớ lại có thể hóa giải một ả khó qua nhất trong đời kia, rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ cần không chạm vào cô, là tốt rồi.

Khi Tạ gia nhận được điện thoại tổng tiền từ di động của Hải Hoan gọi tới, hoảng sợ cực kì, mẹ Hải Nhạc lại gấp đến độ thiếu chút nữa té xỉu, Hải Hoan đứa nhỏ này, ba vừa mới chết, sau đó lại bị bọn cướp nhìn trúng, đứa nhỏ này, mạng khổ quá!

Hải Nhạc vẫn cứ khóc mãi, không hiểu được vì sao bọn cướp lại nhìn trúng chị tớ.

“Thư Dật, con mau ra ngân hàng rút tiền mặt! Lúc này, cứu người quan trọng hơn!” Tạ Trường Viên nói với Tạ Thư Dật.

“Không báo cảnh sát sao?” Tạ Thư Dật nói.

“Không, không thể, nếu kinh động cảnh sát, chị em sẽ mất mạng! Không thể a!” Tạ Hải Nhạc vừa khóc vừa phản đối.

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc đang ngồi trên sofa khóc đến phát run một cái, đáp lời: “Rồi, con đi.”

Hắc vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Long Đế Uy cùng Sở Lâm Phong, một người là hắc đạo thế gia, một người trong nhà vẫn độc bá toàn thị trường, một người là tập đoàn Đế Quốc nghiên cứu phát triển bảo mật cao cấp bằng sách (không chắc lắm nha), có lẽ hai người bọn họ có thể giúp được vài việc.

Khi Long Đế Uy và Sở Lâm Phong biết được tin Hải Hoan bị bắt cóc, lập tức phóng tới họp cùng Thư Dật.

Tạ Thư Dật cầm tiền, cùng Đế Uy và Lâm Phong quay về Tạ gia, mọi người cùng nhau thương nghị đối sách.

Bọn cướp thật giảo hoạt, sau khi dùng điện thoại Hải Hoan gọi về, liền thay đổi số điện thoại, hơn nữa, cũng không nói vượt qua nửa phút, cho dù có dùng hệ thống vệ tinh truy lùng dấu vết mới nhất do nhà Sở Lâm Phong nghiên cứu chế tạo ra cũng không thể truy ra cái tín hiệu đó, càng không biết một chỗ chính xác nào.

Hơn nữa, địa điểm trao đổi con tin lại thay đổi, cuối cùng, nói muốn đem tiền đến Tân Trúc, hơn nữa, chỉ cho phép một người qua, đến lúc đó tới đó sẽ nghe chỉ thị tiếp theo.

Tạ Trường Viên cho con trai xuất mã, Tạ Thư Dật cầm tiền, trên cổ áo có khảm máy theo dõi lời đối thoại hình cục áo của Sở gia, trên tay đeo máy chụp ảnh hình đồng hồ nhà họ Sở, đi vào Tân Trúc, mà Long Đế Uy căn cứ vào tọa độ của Thư Dật, tùy thời điều động người của Long gia ẩn hình bám sát theo Thư Dật.

Khi Tạ Thư Dật đến Tân Trúc, lại bị bọn cướp thông báo đổi một địa điểm giao dịch khác, lại chạy đến Liên Hoa, Tạ Thư Dật hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể lại chạy đến Liên Hoa, đến Liên Hoa, lại

đổi một chỗ khác, lần này là Lan Tự, Tạ Thư Dật công toi một ngày, đầu sắp hôn mê, đuổi tới Lan Tự theo bọn cướp đến ngư trường bỏ hoang, trời đã tối đen.

Phỏng chừng đây mới là địa điểm giao dịch cuối cùng, Tạ Thư Dật âm thầm thông báo Sở Lâm Phong và Long Đế Uy, chậm rãi đi đến ngư trường.

Khi hần nhìn thấy người bắt cóc Trì Hải Hoan, vậy mà chính là Đại Hắc Nha từng bị tó đánh một trăm bạt tai.

Đại Hắc Nha cười âm hiểm với Tạ Thư Dật: “Tạ thiếu a, lại gặp nhau.”

“Người đâu?” Tạ Thư Dật cũng không muốn nói nhảm nhiều với hần.

“Lấy tiền tới trước đã.” Đại Hắc Nha nói.

“Thấy người, mày có thể thấy tiền.” Tạ Thư Dật giơ cái vali đen trong tay lên.

Đại Hắc Nha liếc đàn em một cái, chỉ thấy có hai người dùng khăn mặt bịt miệng lôi Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan nhìn thấy Tạ Thư Dật, nước mắt ào ào chảy xuống.

Tạ Thư Dật đi chậm rãi về phía bọn họ, mà ba người Đại Hắc Nha cũng từ từ đi về hướng Tạ Thư Dật, Đại Hắc Nha đưa tay cầm cái vali đen qua, đột nhiên mắt lóe hung quang, để dao ngang cổ Trì Hải Hoan, nói với Tạ Thư Dật: “Tạ thiếu, thật có lỗi, vẫn còn muốn mượn xuống dùng trước.”

“Tiểu nhân vô sỉ!” Tạ Thư Dật chửi âm lên.

“Mày muốn cứu tính mạng của nó, tốt nhất là đứng im tại chỗ đừng cử động, tự nhiên bọn tao sẽ không mấy may đụng đến nó, nếu, mày không nghe, vậy thì cô em gái xinh đẹp này của mày, cũng chỉ có nước đi gặp Diêm Vương mà thôi.” Đại Hắc Nha nhẹ nhàng vẽ dao trên cổ Trì Hải Hoan một cái, máu tươi ứa ra, Trì Hải Hoan thống khổ phát ra tiếng “Ồ... ô...”

Ba người xách vali da, ép Trì Hải Hoan đi nhanh về hướng bờ biển.

Thì ra, bọn chúng muốn cầm tiền xong ra biển.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng nói với cái áo vài câu, sau đó, ngẩng đầu lên, nhìn về hướng ba tên giặc cướp rồi đi cười lạnh.

121. Chương 61: Đánh Nhau Kịch Liệt

Đúng lúc Tạ Hải Nhạc đang nhận lời hai người phóng viên nhờ cô chụp chung với thầy Thích một bức, người ta còn chưa bấm nút, lại đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng gầm to như sấm: “Tạ Hải Nhạc!” Cô thiếu chút nữa sợ tới mức nhảy dựng lên, tên ma vương kia lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện! Thích Hán Lương cảm giác được người Tạ Hải Nhạc đang run run, cũng quay đầu lại, chạm tới ánh mắt như muốn giết người của Tạ Thư Dật, hần nhếch khóe môi.

Tạ Thư Dật thấy hần vẫn còn cười khiêu khích, máu toàn thân dồn thẳng về não.

Hần dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vọt tới trước mặt Thích Hán Lương, nâng tay đâm ra một quyền.

“Buông bàn tay bẩn của mày ra!” Hần la to.

Thích Hán Lương nhanh nhẹn đẩy Tạ Hải Nhạc ra, đưa tay đánh lại tay Tạ Thư Dật.

“Mày còn có bản lĩnh a?” Tạ Thư Dật cảm hận nói, lập tức tiếp tục đánh một quyền bên phải.

Thích Hán Lương vẫn tránh thoát, còn nhàn nhàn nói: “Bình thường thôi, có thể đối phó với cậu.”

Tạ Thư Dật nghe hần nói như vậy, lại nổi trận lôi đình, phối hợp quyền cước cùng đánh về phía Thích Hán Lương, Thích Hán Lương dùng sức đẩy mạnh, hai người “Phanh” một tiếng toàn bộ ngã vào bàn làm việc của Thích Hán Lương, sách giấy trên bàn bay tứ tung.

Hai tên nam sinh chưa từng gặp trận chiến như vậy, bị dọa ngốc lảng.

“Đừng đánh, đừng đánh!” Tạ Hải Nhạc đứng một bên thét chói tai.

Nàng thật sự không rõ hai người đàn ông này đang bị cái gì vậy, sao cứ động một chút là đánh nhau.

Nhưng hai tên nam nhân kia lại ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục hung hăng đánh nhau kịch liệt.

“Đánh nhau vui lắm sao? Tốt, tôi đánh với các người!” Tạ Hải Nhạc xông tới.

Hai người đàn ông rút cuộc tạm ngừng đánh nhau, Tạ Thư Dật lau vết máu chảy ra bên khóe miệng, hung tợn nhìn Thích Hán Lương.

Thích Hán Lương cũng không khá hơn chút nào, nơi khóe mắt cũng đã rướm máu.

Tạ Hải Nhạc tức giận nhìn Tạ Thư Dật: “Sao anh lại làm như vậy? Thầy Thích làm sai chỗ nào? Anh thật là quá đáng!”

“Hần ta đang ăn đậu hủ của cô! Cô rất thích cho hần ăn đậu hủ à?” Tạ Thư Dật gào thét. (liên can gì tới chú mà chú làm màu thế?)

“Chẳng qua là thầy đang nhận lời hai người phóng viên, chụp chung với tôi một bức! Anh không phân tốt xấu đã xông tới đánh thầy! Thầy là giáo viên, là một giáo viên! Anh có biết tôn sư trọng đạo hay không? Người thừa kế Tứ đại gia tộc thì giỏi lắm sao? Thì có thể tùy ý đánh người sao? Tạ Thư Dật, anh lập tức xin lỗi thầy Thích đi! Nhất định phải!” Tạ Hải Nhạc cũng gào lại.

Tạ Thư Dật ngây người, hần hung ác nhìn Tạ Hải Nhạc, không thể tin được nói: “Cô dám bảo tôi xin lỗi hần? Sao tôi lại phải xin lỗi hần chứ?” “Không phải vì cậu mới vừa động thủ đánh tôi, mà vì tôi là giáo viên.” Thích Hán Lương dụi dụi góc mắt, đau đến hít hà.

Tạ Hải Nhạc thấy hần đau thành như vậy, không khỏi có chút áy náy, vội vàng chạy đến trước mặt hần hỏi han: “Đau lắm sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em thay anh ấy xin lỗi thầy.”

“Cô thì là cái quái gì? Cô có thể đại diện cho tôi?” Tạ Thư Dật thấy nàng chỉ lo cho Thích Hán Lương, tức giận đến hết to.

“Anh đánh người có còn nói lý không?” Tạ Hải Nhạc tức muốn chết, hần là một cái bị thịt sao? Đánh thầy giáo, không chừng sẽ bị xử phạt. “Hần cũng đánh tôi!” Tạ Thư Dật lên án. (giống con nít làm nũng quá hớ hớ)

“Nhưng cậu động tay trước!” Thích Hán Lương phản bác, “Tạ Thư Dật, học sinh mà đánh giáo viên nếu như bị báo tên lên ban giám hiệu thì... Cậu nói xem, học sinh đó sẽ bị thế nào?”

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười: “Mày có muốn thử một chút hay không? Mày có tin đến cuối cùng người bị đuổi chính là mày hay không?”

Thích Hán Lương cũng cười lạnh: “Tạ Thư Dật, cậu có muốn thử một chút hay không? Đừng tưởng rằng thể lực nhà cậu kéo dài đến Năm Châu thì tôi dễ sợ cậu, cậu đừng cho là cậu có chỗ dựa thì có thể hoành hành ngang ngược, tôi đây cũng mang ra hậu thuẫn của tôi, nói rõ cho cậu biết, mẹ tôi là Bộ trưởng Bộ giáo dục quốc gia, ba tôi là Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng, cậu nghĩ rằng quyền cước của tôi và cậu là học từ đâu ra? Cậu muốn đuổi tôi ra Năm Châu? Cậu cứ thử xem này xã hội là quan lớn, hay là thương nhân lớn đây?”

Hai bạn phóng viên học sinh đứng bên cạnh cùng hít một hơi lạnh khí, Thích Hán Lương lại chính là con trai ruột của Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng?

Tạ Thư Dật nhú mày, xem ra, hậu thuẫn của Thích Hán Lương thật đúng là lớn. Tạ Hải Nhạc cũng bị tên tuổi Thích Hán Lương mang ra dọa sợ, thấy lại chính là con trai Tổng tư lệnh Bộ quốc phòng, nếu Tạ Thư Dật đắc tội thầy, chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn.

“Thầy Thích, anh trai em cũng không phải là cố ý, anh ấy chỉ hơi bảo vệ em quá mức, nghĩ đến thấy đang ăn đậu hủ của em lập tức không phân tốt xấu đánh thấy, là anh ấy không đúng, chuyện này tại em mà ra, thầy có thể xem em là học trò thầy, không cần truy cứu chuyện này được không? Nếu thầy muốn trách, trách em được không? Đừng trách anh trai em.” Nước mắt Tạ Hải Nhạc đã sắp rơi xuống.

Thích Hán Lương nhìn nàng một cái, tính toán trong lòng, cho dù hắn mang ra danh tiếng cha mẹ, Tạ Thư Dật cũng không cần sợ, nhà họ Tạ cùng với tam đại gia tộc bện thành một sợi dây thừng, thế lực lớn kinh người, cho dù là quân đội cũng còn phải nhường tứ đại gia tộc ba phần, bởi vì quân phí là dựa vào tiền của tứ đại gia tộc! Tiền bạc và vật dụng bọn họ tài trợ cho quân đội hàng năm cũng không phải là một số nhỏ! Nếu chọc giận Tạ Trường Viên, lão cha Tư lệnh chắc chắn sẽ nổi cơn với hắn, hắn cũng đừng mơ còn được hưởng những ngày tiêu diêu tự tại ở Năm Châu này nữa. Vì thế, hắn cũng thuận thang leo xuống, nói: “Được rồi, tôi xem trên mặt mũi của em, chuyện này cứ coi như chưa từng phát sinh, cậu đánh tôi, tôi cũng đã đánh cậu, chúng ta đều chưa thể chiếm tiện nghi của đối phương, nhưng, tôi không hy vọng lần sau sẽ xảy ra chuyện như thế này lần nữa.”

Tạ Hải Nhạc vội vã lắc đầu, nói: “Chắc chắn không có chắc chắn không có, hôm nay anh trai em chỉ hơi có phần nóng nảy, bình thường anh ấy không phải như thế, thầy cứ yên tâm, em có thể đảm bảo về sau anh trai em sẽ không động vào một cọng tóc gáy của thầy.” Tạ Thư Dật tức đến dựng lông mi: “Tạ Hải Nhạc, cô cho là cô là ai? Ai cho cô nói ra những câu nhún nhường như vậy? Tôi không sợ hắn!” Hắn lại quát về phía Thích Hán Lương: “Thích Hán Lương, có gan tới ta đây này! Đừng có ép con gái nhà người ta!”

“Anh!” Tạ Hải Nhạc bắt đắc dĩ cầu xin hắn, “Chúng ta đi thôi! Đi thôi! Về nhà được không?”

Hai bạn phóng viên học trò lại là thở ra một ngụm khí lạnh, thì ra, Tạ Hải Nhạc là em gái của Tạ Thư Dật! Tạ Hải Nhạc là thiên kim đại tiểu thư của nhà học Tạ trong tứ đại gia tộc?! Khó trách sẽ lớn lên xinh đẹp như vậy. “Đi thôi, đi thôi, được không? Về sau anh kêu em làm cái gì, em cũng đồng ý hết!” Tạ Hải Nhạc mang nước mắt nhìn Tạ Thư Dật, nàng vừa chán ghét hắn vừa hận hắn, nhưng mà, nàng thật sự không muốn hắn vì nàng mà gây gổ với Thích Hán Lương, dù sao hậu thuẫn của người ta cũng là kỳ phùng địch thủ với hắn, hắn chiếm không được một tia tiện nghi.

Tạ Thư Dật hung tợn nhìn chằm chằm Thích Hán Lương, nói: “Tao mặc kệ mẹ mày là cái Bộ trưởng Bộ giáo dục gì, cũng không quản cha mày là cái Tổng tư lệnh gì, tóm lại, tao không ày tiếp cận nó!” “Nga? Cậu không cho? Cậu chỉ là anh trai của em ấy mà thôi, tôi muốn tiếp cận em ấy là chuyện của tôi, em ấy đồng ý cho tôi tiếp cận là chuyện của em ấy, không hề liên can tới cậu! Chỉ là anh trai mà thôi, quản như vậy làm gì? Em ấy là một cá thể, không phải cho cậu độc chiếm!” Thích Hán Lương không chút khách khí nói.

Hắn đã cảm thấy được rõ ràng, người làm anh trai này với đối em gái có lòng chiếm hữu rất mạnh rất đáng sợ! Hắn hoàn toàn không phải vì đau lòng em gái bị sờ sảng, mà là bởi vì thấy cô ấy bị nam nhân khác tiếp cận, vì thế sinh ra lòng ghen tị mãnh liệt. “Cũng bởi vì tao là anh trai, tao có quyền bảo vệ tốt em gái của tao sẽ không đã bị tổn thương gì, mày đừng mơ có suy nghĩ với nó, tao tuyệt đối không cho phép!” Tạ Thư Dật cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hắn mà có lên cơn điên lần nữa cũng sẽ không vì lời nói khích tướng của kẻ khác, hắn không nghĩ tiếp tục ham chiến nữa. Nói xong, hắn kéo tay Tạ Hải Nhạc, nói: “Chúng ta đi.”

“Chào thầy ạ.” Tạ Hải Nhạc áy náy nhìn Thích Hán Lương, bị Tạ Thư Dật lôi ra khỏi văn phòng thầy.

Hai bạn phóng viên học trò thấy không còn màn gì xem nữa, một trong hai người chào Thích Hán Lương: “Vậy thầy Thích, chúng em cũng nên đi.”

“Àn, muốn đi cũng được, nhưng nhớ, nếu như chuyện mới xảy ra vừa rồi bị các cậu để lộ nửa điểm phong thanh, đừng nghĩ tiếp tục ở lại Năm Châu này nữa! Không, đừng nghĩ ở lại bất kỳ một cái trường học nào nữa!” Thích Hán Lương chậm rãi nói.

Hai người hoảng sợ nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu như gà mổ thóc: “Bọn em thề với trời, tuyệt đối sẽ không để lộ nửa điểm phong thanh!”

122. Chương 61: Thật Xin Lỗi

Không đến 20 phút, đám người Long Đế Uy và Sở Lâm Phong, trong đó đương nhiên cũng có cảnh sát, mang theo ba tên giặc đã bị còng queo xuất hiện ở trước mặt Tạ Thư Dật, đồng thời ném bọn họ xuống dưới chân Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn Đại Hắc Nha, nói: “Mày cho Tạ gia là ngân hàng gửi tiền tiết kiệm của mày chắc? Tiền muốn lấy là lấy à?”

Trì Hải Hoan đã được trả tự do, bước tới đá vào hai chân Đại Hắc Nha: “Mày tên hồn đản này, vào tù ở tới kiếp sau đi! Ngươi như mày mà cũng dám bắt cóc bản tiểu thư! Mày đi chết đi!”

Cô hung hăng đá một cước cuối cùng vào đũng quần Đại Hắc Nha, Đại Hắc Nha hét thảm lên, đau đến toàn thân đều phát run.

Tất cả mọi người đều nhú mày trước hành động của cô, nhất là Tạ Thư Dật.

Cô bé này, thật sự có chút độc, một cước này đá xuống, người này không tuyệt tử tuyệt tôn mới lạ.

Tuy rằng bọn cướp có hơi đáng giận, nhưng, một cước vừa mới rời của Trì Hải Hoan kia, làm cho mọi người đều vô cùng thông cảm với hần.

“Em có thể đánh vào người hần, nhưng mà, sao em có thể đá vào chỗ đó của hần thế?” Long Đế Uy nhin không được mở miệng nói.

Trì Hải Hoan ngăn người, hơi xấu hổ nói: “Em chỉ là không cẩn thận, em không phải cố ý đá.”

Cô đã nói vậy, mọi người cũng không nên nói thêm gì nữa.

“Không có việc gì là tốt rồi, mọi người kết thúc mọi việc đi.” Tạ Thư Dật cầm chiếc vali da màu đen mất mà được lại trong tay, thản nhiên nói.

Sau đó, hần không đợi Trì Hải Hoan mở miệng nói gì, nói với đám Long Đế Uy và Sở Lâm Phong: “Tối nay tôi mời, mọi người cứ ngồi ở Lan Tự này một đêm, ngày mai khởi hành trở về.”

Tất cả mọi người nói tốt, sau đó rời khỏi ngư trường.

Trì Hải Hoan vẫn luôn buồn bực, suốt cả đường đi Tạ Thư Dật lại chỉ có thể nói bảy chữ “Không có việc gì là tốt rồi”, sau đó, không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái, rõ ràng bộ dạng cô với Hải Nhạc giống nhau, vì sao lại keo kiệt đến ngay cả một cái ánh mắt cũng không cho cô?

“Anh Thư Dật.” Cô tủi thân gọi hần.

“Chuyện gì?” Tạ Thư Dật nhú mày.

Trì Hải Hoan thấy hần một bộ không kiên nhẫn, lời vốn đã muốn nói ra cửa miệng... một câu cũng không nói được.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một chút em gái của em có sao không, có bị chuyện của em dọa sợ hay không thôi.” Trì Hải Hoan vội vã lắc đầu.

“Nha.” Đôi mày của Tạ Thư Dật giãn ra, “Nó đúng là bị cô làm cho khóc muốn chết.”

“Thật sự ngại quá, làm phiền mọi người.” Cô một câu cũng không nói tới bị bắt cóc là vì giống Hải Nhạc, trong lòng cô hiểu được kỳ thật lúc Tạ Thư Dật nhìn thấy ba người kia, chắc chắn đã biết rất rõ bọn hần đã bắt sai người rồi, nhưng, cái gì hần cũng không nói, cô lại không dám tự tiện nói ra, nhìn đến lúc đó hần sẽ phản ứng thế nào.

Vừa nghe cô nói như thế, vẻ mặt Tạ Thư Dật cũng nhu hòa lại.

“Trì Hải Hoan, lần này, làm cho cô chịu khổ, oan cho cô.” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi, giọng điệu thuận theo nói: “Anh Thư Dật, không sao đâu, may mà là em, nếu đổi lại là Hải Nhạc, lá gan của nó nhỏ hơn em nhiều, khó tránh khỏi nó sẽ bị hù thật, hơn nữa, còn có thể sẽ bị...” Cô một bộ còn vô cùng sợ hãi, “May mà là em, may mà không phải là nó.”

Tạ Thư Dật kinh ngạc nhìn cô một cái, trong ánh mắt phảng phất như đang đánh giá lại Trì Hải Hoan một lần nữa, Trì Hải Hoan mừng thầm trong lòng.

Tạ Thư Dật, mẹ kế của tôi là mẹ kế khó hầu hạ nhất trên đời này, tôi cũng có thể dỗ bà ta ngoan ngoãn, Tạ Thư Dật, anh so với bà, chắc là còn non hơn một chút chứ nhỉ?

Trong lòng cô đã thầm bật cười.

“Anh Thư Dật, em và em gái của em, từ nhỏ em đã rất thương nó, vì nó, bảo em làm cái gì, em cũng bằng lòng.” Trì Hải Nhạc nói.

“Nga?” Ngoài miệng Tạ Thư Dật hiện lên một tia cười nhàn nhạt, “Vây tôi đây muốn nhìn xem sắp tới cô sẽ thương em gái cô như thế nào, Trì Hải Hoan, hoan nghênh cô tới Tạ gia.”

Có một câu này của hắn, trái tim bị treo lơ lửng lâu nay của Trì Hải Hoan, rốt cuộc đã buông xuống.

Trên mặt Trì Hải Hoan cũng hiện lên một nụ cười nhợt nhạt: “Anh Thư Dật, cảm ơn anh.”

Tạ Thư Dật, tôi thật sự không ngờ, Hải Nhạc lại chính là nhược điểm của anh?!

Vừa nghĩ đến điểm này một cái, trong lòng Trì Hải Hoan, lại đau đớn như bị phỏng nước sôi nóng.

Trì Hải Hoan xuống xe, nhìn biệt thự Tạ gia trước mặt mỉm cười.

Hải Nhạc nhào về phía cô, ôm chặt lấy cô: “Chị, Chị, chị không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, em lo gần chết.” Hải Nhạc khóc muốn lộn nhà.

“Không sao, chị không sao mà, không phải chị còn nguyên xi đấy sao?” Trì Hải Hoan vỗ vỗ lưng em an ủi, sau đó, nhìn về phía Tạ Thư Dật, “Chị còn phải cảm tạ anh Thư Dật nữa kìa, là anh ấy không màng nguy hiểm, đến cứu chị.”

Hải Nhạc nâng đôi mắt đầm lệ, nhìn Tạ Thư Dật đang đứng bên cạnh một cái, lại nhanh chóng cúi đầu.

“Chị, trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi, mẹ cũng lo gần chết.” Hải Nhạc lau lau nước mắt nói.

Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm hai chị em vào lòng, nói: “Hải Hoan của mẹ, con hù chết mẹ đó, con không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi, về sau chúng ta là người một nhà không bao giờ... xa nhau nữa! Hải Hoan, Hải Nhạc, con gái ngoan của mẹ, mẹ thật sự rất là hạnh phúc a, gia đình chúng ta, rốt cuộc được đoàn tụ.”

Ba người ôm nhau khóc to một trận.

Hai ba con Tạ Trường Viên đứng một bên nhìn, cũng nhịn không được mũi cay cay.

“Được rồi được rồi, ba vị tiểu thư đừng khóc, người một nhà ở cùng một chỗ không phải là chuyện rất tốt sao? Đến, vào nhà đi đã.” Tạ Trường Viên đứng bên cạnh nói.

“Chào bác Tạ ạ.” Trì Hải Hoan chùi chùi nước mắt, kêu.

Tạ Trường Viên vung tay lên, cười ha hả nói: “Không cần xa lạ như vậy, con gọi bác là ba như Hải Nhạc là được rồi!”

“Chào ba dượng.” Trì Hải Hoan ngọt ngào gọi một tiếng.

“Ai, Hải Hoan ngoan a! Tối nay, chúng ta có thể vui vẻ đón gió tấy trần cho Hải Hoan, từ nay về sau bắt đầu vận may mới!” Tạ Trường Viên thân thiết ôm vai Hải Hoan.

Mà tầm mắt Tạ Thư Dật vẫn thủy chung ở trên người Hải Nhạc đã vài ngày không gặp, không biết vì sao, chỉ có vài ngày như vậy mà thôi, tất cả trong não của hắn đều hiện lên bóng dáng cô, làm thế nào cũng không bỏ đi.

Hôm nay gặp lại cô, hắn vẫn có cái loại cảm giác muốn ôm cô thật chặt vào lòng, hắn cật lực chịu đựng cái xúc động này, muốn nhịn thật sự vô cùng vất vả.

Không phải mình trúng tà rồi chứ? Hắn tự hỏi mình trong lòng.

Khi mọi người dùng bữa tối xong, Hải Nhạc đứng dậy xoay người thì không ngờ Tạ Thư Dật đã đi tới sau lưng cô, sau đó, toàn bộ nước trà trong tay Tạ Thư Dật lại bị hất hết lên trên người cô.

Tạ Thư Dật nhanh chóng lui về sau vài bước, nói: “Xin lỗi xin lỗi, làm dơ áo em rồi.”

Hải Nhạc nhìn vết trà trên người, nhúu mày, nói: “Không sao, đừng lo.”

Nhưng cô vẫn không thèm liếc nhìn Tạ Thư Dật một cái, sau đó nói với mọi người: “ba, mẹ, chị hai, mọi người nói chuyện trước đi, con đi lên lầu một chút.”

Sau đó, cô đi lên lầu, mà Tạ Thư Dật cũng mượn cớ trở về phòng ngủ của hắn trên lầu, hắn đi vào ban công phía sau phòng ngủ của hắn, bò lên lan can, sau đó nhẹ nhàng nhảy một phát, liền nhảy tới chiếc ban công cách vách.

Hắn đứng trên ban công một chút, nhẹ nhàng vặn mở cánh cửa ban công đó, vừa khéo thấy được Tạ Hải Nhạc đang cởi quần áo.

Đẹp quá, cô đẹp quá, hầu hết Tạ Thư Dật không tự chủ được chuyển động liên tục. (Hóa ra anh cũng thật háo sắc a)

Mà Hải Nhạc cũng không hề phát hiện trong phòng có thêm một người, cô chỉ mặc một bộ nội y đứng trước tủ quần áo lục tìm đồ mặc.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, cố nén sự thôi thúc chỗ đặc biệt quan trọng kia (=|||||)], đợi cô thay áo xong, hắn đi về phía cô.

“Hải Nhạc.” Đi đến sau lưng của cô, hắn nhin không được gọi một tiếng.

“A!” Hải Nhạc bị giọng nói đột ngột làm hoảng sợ, xoay người, phát hiện là Tạ Thư Dật, cô mở miệng sắp thét to.

Tạ Thư Dật nhanh nhẹn bịt miệng cô lại, nhẹ nói: “Đừng sợ, tôi chỉ muốn tới thăm em một chút.”

Hải Nhạc lộ ra ánh mắt như con cừu nhỏ đang sợ hãi.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Tôi thật sự chỉ tới thăm em một chút, tôi muốn ở một mình cùng em trong chốc lát.”

Hắn nhẹ nhàng mà kiên định kéo cô vào ngực mình, đầu phủ trên cổ Hải Nhạc, tham lam hít vào mùi hương chỉ riêng cô mới có mang theo hương hoa dành dành thơm ngát.

“Hải Nhạc, tôi nhận ra, mấy ngày nay không thấy em, tôi rất nhớ em, rất nhớ em, nhớ em đến mức cả tim tôi phát đau.” Tạ Thư Dật thăm thì. (a w)

Hải Nhạc ở trong lòng hắn thoáng run rẩy.

“Hải Nhạc, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây? Trước đây tôi chưa từng phát hiện ra, rời khỏi em tôi sẽ nhớ em nhớ đến quay quắt như vậy.” Trong giọng nói của Tạ Thư Dật, mang theo một tia đau đớn e sợ.

Hơi thở ấm áp phả ra từ miệng hắn, nóng nóng phả lên trên cổ của cô, toàn thân Hải Nhạc đều run rẩy một trận.

“Buông đi.” Hải Nhạc nhẹ giọng nói.

“Không, tôi muốn ôm em, để cho tôi ôm em.” Tạ Thư Dật cố chấp ôm cô càng chặt.

“Buông.” Hải Nhạc bình tĩnh nói.

“Không!” Tạ Thư Dật gắt gao ôm cô vào trong ngực, “Nhạc Nhạc, đừng bài xích tôi nữa, tôi biết tôi sai rồi, tôi đã sai rồi, em tha thứ cho tôi có được không? Thật xin lỗi, thật xin lỗi được không?”

Hắn cố lấy rất nhiều dũng khí, mới có thể nói ra ba chữ “thật xin lỗi” kia với cô a, trời cao phù hộ, cô sẽ nhận lời xin lỗi của hắn.

Thân mình Tạ Hải Nhạc ở trong lòng chấn động một cái, Tạ Thư Dật nín thở yên lặng chờ câu trả lời của cô.

Thật lâu sau, Tạ Hải Nhạc yếu ớt mở miệng: “Tạ Thư Dật, anh cảm thấy nói thật xin lỗi, có thể vẫn hỏi cái gì sao? Giả như chuyện đã xảy ra, chỉ cần nói ba chữ “thật xin lỗi” có thể vẫn hỏi lại tất cả, cũng có thể làm cho người ta buông oán hận trong lòng, đã vậy, Tạ Thư Dật, tôi hướng anh nói một tiếng thật xin lỗi, anh có thể tha thứ cho mẹ tôi chứ? Anh có thể tha thứ cho bà sao? Anh có thể không hề hận bà trong lòng nữa sao? Cũng đừng làm những hành động trả thù bà ở trên người tôi được hay không?”

Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, không ngờ cô sẽ nói như vậy.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, nhìn hấn giữu cọt nói: “Anh không làm được phải không? Anh không làm được, vậy anh lại có cái lý do gì chỉ nói ba chữ có thể khiến tôi tha thứ cho anh?”

Tạ Thư Dật kinh ngạc buông cô ra, lui về sau vài bước.

“Tạ Thư Dật, chuyện mình không làm được, cũng đừng mong người khác làm được.” Tạ Hải Nhạc mang theo một nụ cười buồn, quyết tuyệt nhìn hấn.

Lời của cô, nói rất nhẹ nhàng rất dịu dàng như vậy, nhưng, lại giống một cây chùy to, đem viên tâm hèn mọn cầu xin cô tha thứ của Tạ Thư Dật, nện đến đầm đìa máu tươi.

Ý của cô, là sẽ không tha thứ cho hấn? Sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn sao?

“Hải Nhạc!” Cho tới bây giờ Tạ Thư Dật chưa từng thất bại như vậy, trong vài ngày không có cô kia, hấn vất vả lắm mới lấy được dũng khí cầu xin cô, lại bị cô vung đại chùy đánh cho tứ phân ngũ liệt. (~ thịt nát xương tan)

“Anh đi ra ngoài đi, tôi cũng muốn đi xuống.” Tạ Hải Nhạc cúi đầu nói với hấn.

“Hải Nhạc!” Tạ Thư Dật cũng là bình sinh lần đầu tiên cảm thấy vô lực như vậy.

Cô muốn làm sao mới có thể tha thứ cho hấn? Chúa cũng từng nói, mỗi người đều có cơ hội sám hối, vì sao cô lại không cho hấn?

Vì sao không cho hấn? Vì sao không cho hấn? Hấn đã buông tự tôn của tớ như vậy, cầu xin cô tha thứ, vì sao cô lại không thể tha thứ cho hấn?

“Anh không đi, tôi đi đây!” Tạ Hải Nhạc xoay người.

“Không, không được đi!” Tạ Thư Dật hoảng loạn lại dùng sức kéo cô vào trong ngực mình lần nữa.

123. Chương 62: Tự Cầu Nhiều Phúc Đi!

Nghe một câu cảnh cáo như vậy, bọn họ làm sao dám a? Ngẫm lại, một người có cha là quân nhân, một người có cha là trùm thương nhân lớn, hai bên đều không thể đắc tội nổi! Chỉ có thể đóng chặt miệng lại. “Được, các cậu về đi, đúng rồi, tấm hình kia có rửa không? Rửa ra nhớ đưa cho tôi.” Thích Hán Lương hỏi.

“Chụp rồi, rửa ra nhất định em sẽ tự mình đem qua cho thầy.” Bạn phóng viên học trò nói.

“Rồi, đi đi.” Thích Hán Lương gật đầu.

Chờ hai người kia đi khỏi, Thích Hán Lương nhìn văn phòng một mảnh bừa bộn, lại vuốt miệng vết thương cạnh đầu lông mày, khoe miệng nổi lên một tia cười.

Đúng thật là, từ tối hôm đó vừa nhìn thấy Tạ Hải Nhạc, cô lại cứ thường trú trong đầu của anh gặt không ra, anh cũng không hiểu tại sao mình lại sinh ra cảm giác mãnh liệt như vậy với một cô bé, đáng tiếc sau đó cuối cùng không thể tìm thấy cô ấy, anh luôn thầm tiếc nuối trong lòng, thật không ngờ vào đến Năm Châu, thành linh phát hiện ra cô lại là học sinh của mình! Anh gần như là tự nhiên vui mừng, ai, anh tự nhận không có luyện đồng, cô vẫn còn con nít, anh không thể sinh ra ảo tưởng với một đứa nhỏ đúng không? Nhưng khi đêm đó nhìn thấy cô như một nàng tiên đứng trên đài, anh đối với cô, vậy mà lại đã thật sự sinh ra cái loại cảm giác “yêu” trong truyền thuyết này, chỉ là, anh cũng là chủ nhiệm của cô! Anh chỉ có thể

lặng yên ở một bên chờ cô lớn lên, đợi cô vừa đủ lớn, anh nhất định sẽ phải điên cuồng theo đuổi cô! Nhưng anh trai của cô, Tạ Thư Dật, hình như cực kì căm ghét anh, vừa thấy anh và Hải Nhạc đứng chung một chỗ, cậu ta sẽ hay dùng cái loại ánh mắt như sói nhìn anh, vị anh trai này thể hiện ra lòng chiếm hữu mạnh như thế, xem ra, cậu ta đối với cô em gái của mình cũng không phải đơn thuần là tình anh em! Chẳng lẽ, cậu ta đối với em gái của mình... sinh ra tình yêu căm kị trong truyền thuyết?

Thật sự là cuộc chơi hấp dẫn a, càng ngày càng thú vị, Thích Hán Lương anh bình sinh thích nhất là thử thách, thử thách Tạ Hải Nhạc lần này, anh nhận!

Khi hai anh em nhà họ Hứa nhìn thấy Tạ Thư Dật nổi giận đùng đùng lôi Tạ Hải Nhạc đi tới, Tạ Hải Nhạc lại đang nước mắt giàn giụa, mà khóe miệng Tạ Thư Dật giống như hơi hơi xanh tím, lại còn rướm máu, hai người hoảng sợ.

“Các người đang bị cái gì vậy?” Nhã Nghiên kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Tạ Thư Dật nói.

“Thật sự không có gì sao? Khóe miệng anh bị cái gì? Còn đang rướm máu kia kia.” Nhã Nghiên quan tâm nói.

“Tôi nói không có việc gì thì không có việc gì!” Tạ Thư Dật bực bội trừng mắt nhìn Nhã Nghiên một cái, “Cô là ai a? Nhiều chuyện với tôi như vậy?”

Nhã Nghiên chưa từng bị tức giận như thế, bị hấn quát sững sốt, lập tức đôi mắt cô đỏ lên, miệng mím lại, giậm chân la: “Thư Dật ca ca, anh nạt em như vậy? Em ghét anh!” Cô bật khóc chạy về phía trước.

Hứa Chí Ngạn tức giận nhìn Tạ Thư Dật, nói: “Thư Dật, mày thật sự là rất quá đáng, em gái tao nói sai cái gì? Mày lại có thể nạt nộ nó như vậy?”

Hắn sai chân chạy theo em gái.

“Nhã Nghiên, Nhã Nghiên!” Tạ Hải Nhạc lo lắng gọi Nhã Nghiên, muốn giãy tay Tạ Thư Dật, cùng đuổi theo Nhã Nghiên.

Tạ Thư Dật gắt gao bắt lấy tay cô không buông lỏng, nói: “Tự cầu nhiều phúc ỉnh đi, còn muốn đi quản chuyện người ta!” Hải Nhạc tức giận nhìn hắn: “Tạ Thư Dật, bất kể thế nào anh cũng phải làm cho ai cũng ghét anh hận anh hay sao?”

“Người ta hận tôi hay yêu tôi đâu có liên quan gì tới tôi? Tôi không rảnh đi để ý cảm nhận của người khác, tôi chỉ chú ý cảm nhận của mình!” Tạ Thư Dật khinh thường nói.

“Anh đáng ghét tự đại cuồng, ích kỷ cuồng! Nhã Nghiên là một cô gái tốt, sao anh có thể đối xử với người ta như vậy chứ?” Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo đi xềnh xệch, nhưng cô vẫn không quên thấy bất công cho Hứa Nhã Nghiên bị tổn thương.

“Còn nói nữa, tự lo ỉnh đi! Tôi còn chưa tính sổ với cô đâu!” Tạ Thư Dật nói.

Hắn kéo Tạ Hải Nhạc vào trước xe, mãnh bạo nhét cô vào.

Vừa về tới nhà, hắn lại nhốt cô vào tầng hầm ngầm, Tạ Hải Nhạc vẫn luôn khóc, cô đã làm sai cái gì? Từ đầu đến cuối cô không hề làm sai, vì sao hắn lại đối xử với cô như vậy?

Cô cứ khóc cứ khóc, cho đến khi khóc đến khàn họng, cô thật sự rất ghét cuộc sống như thế, cô hoàn toàn không có quyền tự chủ của mình, cũng hoàn toàn không có hỉ nộ ái ố riêng tư, hắn luôn cứ điều khiển cô, kiểm chế cô chặt chẽ, không cho cô có một tia tự do nào, cô hoàn toàn mất đi niềm tin đối với tương lai của chính mình! Khóc đến mệt lả, cô nằm ở trên ghế sofa cũ thiếp đi.

Lúc này, cửa tầng hầm ngầm vang lên một tiếng “Ầm ầm”, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng người cao lớn bị ánh trăng chiếu bóng thật dài vào trong tầng hầm ngầm.

Tạ Thư Dật chậm rãi đi đến bên người Tạ Hải Nhạc đang co người ngủ trên sofa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt phủ đầy nước mắt của cô, trông cô tái nhợt và nhu nhược.

Kỳ thật hôm nay thấy cô vẫn vì hắn mà ở trước mặt Thích Hán Lương nói hết lời hay, hắn đang thắc mắc, cô đang bảo vệ hắn sao? Nhìn cô cứ cầu xin nhìn Thích Hán Lương, cảm giác trong lòng hắn rất quái dị, cái loại cảm giác quái dị này cứ từ từ mọc rễ trong lòng hắn, sau đó lại cứ chậm rãi nảy mầm.

Hắn không sợ Thích Hán Lương, tuy nói bây giờ hắn còn đang đi học, nhưng sự nghiệp của gia tộc hắn đã hiểu rõ, hắn biết bất kể là ở giới thương nhân hay là giới chính trị, địa vị nhà mình đều vô cùng quan trọng, chỉ bằng một Thích Hán Lương hắn làm sao có thể sợ lão ta? Nhiều lắm là tính lường hổ tranh đấu, nhưng kẻ không biết tình huống như Tạ Hải Nhạc, lại bị dọa sợ!

124. Chương 62: Lần Đầu Tiên Chủ Động

“Không được đi, tôi còn một việc chưa làm.” Tạ Thư Dật thấp giọng nói ở bên tai cô.

“Đừng!” Tạ Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, theo phản xạ bịt miệng.

Tạ Thư Dật cười nhẹ một tiếng: “Em vẫn rất hiểu tôi.”

Hắn dùng một bàn tay kéo Tạ Hải Nhạc sát lại, một tay khác đẩy bàn tay che miệng của cô ra, cúi đầu, mút trên cánh hoa của cô.

Rốt cuộc cũng được an ủi, Tạ Thư Dật thở dài một cái thật dài, Hải Nhạc không cam lòng trừng mắt nhìn hắn, nhưng, đêm nay trong đôi mắt của hắn, không còn là ánh mắt giễu cợt và bất cần như trước, mà là một loại sâu và đen không thấy đáy, có thể làm cho tim cô đập nhanh hơn. Ánh mắt, ánh mắt của hắn, giống như mang theo một loại ma lực, đang có ý muốn kéo cô cùng rơi vào trong tròng mắt đen thẳm kia, cô không khỏi kinh thở hổn hển một hơi, vội vàng nhắm mắt lại không đối diện với hắn nữa.

“Thật ngoan.” Tạ Thư Dật mang cười nói.

Mặc dù tiểu nha đầu có chút kháng cự ánh mắt phóng điện của hắn, nhưng, nếu dùng để bắt cô nhắm mắt lại khi hôn môi thì vẫn có thể xem như là một phương pháp tốt.

Vẫn là cái loại mút hôn như trước... Mút hôn chặt chẽ, nhưng mà đêm nay môi của hắn, giống như bị bắt lửa, trần trọc tới lui đốt lửa trên cánh môi Hải Nhạc, môi cô như bị bỏng cũng nóng lên theo, cô kinh hãi thở gấp muốn thoát đi làn lửa nóng này, nhưng, Tạ Thư Dật ôm cô thật chặt, làm cho lồng ngực hắn sát không chừa một khe hở, Hải Nhạc chỉ có thể nhận mệnh từ bỏ giấy dựa, nhắm chặt hai mắt, mặc hắn nặng nề nhắm nháp đôi môi của mình, tay cô, đã bắt tri bất giác níu chặt chỗ áo trước ngực hắn.

Tạ Thư Dật hài lòng đem nụ hôn nhẹ trên mặt chuyển thành hôn sâu, buông thả cho môi thơm của cô, tiến vào khoang miệng khi cô khẽ nhếch ra để thở, đầu lưỡi nhẹ tìm kiếm khiêu khích cái lưỡi thơm tho e lệ ngủ đông của cô, không còn là cái loại hôn như bá đạo cuồng mãnh như mãnh thú trước kia nữa, hắn cuộn quanh, liếm láp, rất nhu rất nhẹ, trên từng tắc vuông nhỏ nhỏ của Hải Nhạc, quấy lên ôn nhu triền miên như mặt nước.

Hải Nhạc bắt tri bất giác trầm mê, trầm mê trong nụ hôn ôn nhu như nước này, bàn tay nhỏ bé của cô, không tự chủ được trượt theo lồng ngực Tạ Thư Dật xuống dưới, nhẹ nhàng ôm vòng eo gầy mà săn chắc của hắn.

Tạ Thư Dật đã cảm nhận được sự biến hóa của cô, nội tâm của hắn vô cùng vui sướng, hắn hi vọng cô có thể cảm nhận được khát vọng trong nội tâm của hắn, cảm nhận được hắn cần thận từng li từng tí đối với cô, thậm chí muốn dùng cách cô có thể đón nhận mà thương cô.

Vì Hải Nhạc không kháng cự lại, nụ hôn này, dưới sự dẫn dắt của Tạ Thư Dật, từ từ từ ôn nhu, trở về lại cái loại cực kì kích cuồng trước kia, còn hôn như vậy tiếp, không chịu nổi, nhưng mà, hắn thật sự không muốn buông cô ra, hắn không muốn!

Hắn thật sự không muốn chỉ là một nụ hôn mà thôi, nếu còn hôn như vậy nữa, hắn không thể cam đoan chính mình sẽ không lấy cái dạng trước đây đại phát thú tính, hai tay của hắn, khát vọng được vỗ về da

thịt của cô, khát vọng san phẳng hơi nóng tỏa ra từ làn da cô, hai tay của hắn đã khát vọng đến mức run rẩy không thôi, nhưng, hắn vẫn còn sợ sẽ lại dọa cô, ông trời à, ai tới cứu hắn với?

Hắn đành phải đưa tay gắt gao túm chỗ eo sau lưng cô, đem cô dán sát rạt vào trên người của hắn.

Hải Nhạc đã sắp quên mất lúc này chính mình đã kháng cự hắn, thậm chí kháng cự hắn tới gần cô, cho dù hắn cưỡng hôn cô, cô cũng chỉ nhận lấy, nhưng cô sẽ không có bất kỳ phản ứng gì với hành động cưỡng đoạt của hắn, lần này, lần này lại khác hắn, ánh mắt chứa đầy ma lực của hắn, chiếc lưỡi ôn nhu nhẹ hôn của hắn, vòng ôm mạnh mẽ hữu lực của hắn, đều mang đến cho cô một loại cảm giác hoàn toàn mới chưa từng có bao giờ, lòng của cô, bị thứ cảm giác mới mẻ này chạm vào mà rung động, một loại tình tố chưa bao giờ có, ở nơi sâu nhất trong lòng cô, từ từ dâng lên, truyền đến tứ chi bách hải của cô, làm cho cả người cô trở nên càng thêm mềm mại, cũng làm cho cô có cảm giác thật mê muội, cô không khỏi gắt gao ôm chặt vòng eo của hắn, lần đầu tiên, lần đầu tiên, khiến cho cô không khống chế được có một loại thôi thúc muốn đáp lại nhiệt tình của hắn, đầu lưỡi nho nhỏ của cô, cũng là bình sinh lần đầu tiên, vươn ra thử thăm dò đầu lưỡi đang triển cuốn trong miệng cô của Tạ Thư Dật.

Hành động nhát gan của cô, làm cho Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, hắn cơ hồ cũng không dám tin, Hải Nhạc lại biết đáp lại hắn! Hắn không khỏi ngây ngốc dừng lại động tác của mình, nhận được sự chủ động của Hải Nhạc mà làm cho cả trái tim của hắn đều kinh ngạc.

Khi hiểu được cô đang chào đón hắn, hắn khôi phục tinh thần, càng cuồng nhiệt hôn trả cô, hai tay của hắn, từ từ dời tới sau đầu cô, định trụ cái gáy của cô, làm cho hai người lưỡi lưỡi dây dưa, có thể càng kịch liệt hơn, có thể càng mê say hơn.

Nụ hôn này, vẫn nóng bỏng nồng nàn như trước, nhưng, lại vì Hải Nhạc chủ động lần đầu tiên, mà lại trở nên khác biệt cũng càng có ý nghĩa, hai người, đều chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt, không thể tự thoát ra.

“Cộc cộc cộc.” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Nhạc Nhạc, thay quần áo xong chưa?” Là tiếng của Trì Hải Hoan.

Tạ Hải Nhạc từ trong mê say tỉnh táo lại, cô chợt mở to mắt, muốn tránh thoát Tạ Thư Dật, nhưng, Tạ Thư Dật lại chìm đắm càng sâu hơn cô nữa, vốn là không hề nghĩa sẽ buông cô ra, tiếng đập cửa gì, tiếng hỏi gì, hắn nghe thấy cũng giả vờ không nghe.

Hải Nhạc lo lắng đẩy đẩy hắn, Tạ Thư Dật đành phải lưu luyến buông cô ra.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên càng dồn dập.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc!” Trì Hải Hoan kêu lớn hơn.

Hai người đều đang hít sâu, hy vọng có thể bình ổn hai trái tim đều đang xao động.

Tạ Thư Dật khẽ hôn một ngum trên khuôn mặt đỏ bừng rực của Hải Nhạc, lắc tớ ra ban công, lại nhẹ nhàng nhảy một cái, về tới phòng của chính hắn, sau đó, hắn đứng ở trên ban công, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng vỗ về môi của mình, nhìn Hải Nhạc đang ngây ngốc ở ban công mỉm cười.

Hải Nhạc vội vàng chạy đến gương to soi thử chính mình, trời à, mặt hồng như vậy, ánh mắt cũng mơ hồ ngập nước, nhất là môi, qua một nụ hôn nồng nhiệt lâu lắc, đã sưng đỏ như một quả anh đào, cái dạng này, làm sao có thể mở cửa đi gặp chị đây?

125. Chương 63: Không Thấy Được Lòng Người Tốt!

Đó là bởi vì nàng hoàn toàn không biết Tạ gia ngoài sáng trong tối làm ăn cái gì, cũng không biết Tạ gia có thể coi là huyết mạch kinh tế quốc gia, ngay cả Tổng thống Trung Quốc cũng phải dựa vào tài chính do tứ đại gia tộc nhất là tập đoàn Tạ gia chi trợ, có ngành sản xuất nào Tạ gia không nhúng tay vào chứ? Bay

trên bầu trời, đi trên mặt đất, bơi lặn trong nước, nhu cầu ăn mặc dùng ở của con người, Tạ gia đều có xem qua! Có thể nói, nếu Tạ gia suy sụp, thì quốc gia cũng sẽ sụp đổ mất một nửa!

Cho nên, hần vốn không sợ Thích Hán Lương, cho dù Thích Hán Lương làm khó hần cũng không thể làm khó được chỗ nào! Chỉ là, khi hần thấy cô ra sức xin tha cho hần, một khắc này, trong cõi lòng lạnh băng cứng ngắt của hần, có đôi chỗ đã trở nên mềm mại!

Nhưng hần vẫn rất rất tức giận cô lại dám cho Thích Hán Lương ôm cô như vậy, hần thật sự không thể tha thứ dễ dàng, cho nên, hần lại nhốt cô vào phòng tối, hần muốn cô ngấm lại cho kĩ bản thân mình sai ở chỗ nào, bằng không, về sau vẫn sẽ tái phạm việc xấu như cũ!

Hần ở trên lầu vẫn luôn nghiêng tai lắng nghe tiếng khóc của cô, không biết tại sao, hần cứ tâm phiền ý loạn, luôn mãi đi qua đi lại trong phòng mình, không thể ngủ được, đến khi không còn nghe thấy tiếng khóc của cô, hần biết chắc là cô khóc mệt ngủ rồi, trong lòng hần đột nhiên sinh ra một cỗ thôi thúc muốn đến nhìn cô, vì thế, hần nhịn không được đã chạy tới nhìn.

Thấy cô cuộn tròn thành một cục như chú mèo con, chắc là bởi vì lạnh đi? Hần đắp chiếc áo khoác, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong lòng.

Vẫn nên đưa cô về trên lầu ngủ đi, nơi này đúng là hơi lạnh, sợ cô vạn nhất lại sẽ cảm mạo.

Cô thật sự gầy quá mềm mại quá, núp ở trong ngực của hần thành nhỏ nhắn như thế.

Hần đang muốn dùng sức ôm lấy cô, bỗng nhiên, Tạ Hải Nhạc đột ngột bị đánh thức, lúc đầu cô còn mơ màng màng, khi phát hiện ra mình đang bị người ta ôm cô hoảng hồn, đến khi thấy rõ là ai, cô hét lên.

“Buông! Anh tên hỗn đản này! Buông!” Hải Nhạc giãy dụa trong lòng Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thật không ngờ cô sẽ tỉnh còn phản ứng quá mạnh như vậy, đành phải buông cô ra.

Hải Nhạc dùng sức lui ra trong cùng ghế sofa, toàn thân đều run bần bật.

Tạ Thư Dật thấy cô run rẩy kịch liệt như vậy, trong lòng đột nhiên một trận rối rắm, hần, làm cho cô sợ tới mức lợi hại như vậy sao?

Hần thử tới gần cô, nói: “Tôi chỉ muốn tới thăm cô một chút.”

“Tạ Thư Dật, đừng lại đây! Đừng lại đây!” Hải Nhạc la to dùng hai tay hai chân xua lung tung.

Tạ Thư Dật thấy cô cuồng loạn như vậy, lòng bị quất mạnh, hần đành phải lùi về phía sau.

“Tôi tới, cũng không có muốn làm gì.” Hần không tự chủ được giải thích.

“Tạ Thư Dật, tôi không muốn nhìn thấy anh, không muốn!” Hải Nhạc đau khổ lắc đầu, sau đó, cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hần, “Sao Tạ Thư Dật lại có thể chạy đến chỗ này chứ? Hần hần là đang ở trên lầu ngủ rất thoải mái, là mình đang nằm mơ sao? Nhất định là mình đang nằm mơ?”

Cô đột nhiên giơ tay lên, đưa tới bên miệng liều mạng cắn một cái.

“Đau quá!” Tạ Hải Nhạc kêu đau, ngẩng đầu, phát hiện Tạ Thư Dật vẫn đang đứng ở nơi đó, cô ngốc lăng, sau đó khiếp sợ bật khóc, “Không phải nằm mơ sao? Vậy anh tới nơi này làm gì? Anh có thể buông tha cho tôi không? Buông tha cho tôi đi! Tôi không phải loại con gái đó, tôi là em gái của anh! Cho dù chúng ta không cùng chung huyết thống, tôi vẫn là em gái của anh! Xin anh đừng đối xử với tôi như lần đó được không? Cho dù anh muốn trả thù mẹ tôi trả thù tôi, cũng xin anh đừng dùng các này, trừ cái đó ra, tùy anh khi dễ tôi thế nào tôi cũng chịu! Tôi xin anh, tôi xin anh!”

Toàn bộ máu nóng trong người Tạ Thư Dật đều xông lên não, thì ra, cô sợ hần như vậy là bởi vì hành vi xúc động lẫn trước của hần!

“Tạ Hải Nhạc! Cô có biết cô đang nói cái gì không?” Hần then quá hóa giận rống to.

Tạ Hải Nhạc bị hần to tiếng sợ tới mức co thành một cục, nếu hần nhào về phía cô, nàng chắc chắn không có lực chống trả!

Ánh mắt của cô khẩn cầu nhìn Tạ Thư Dật, miệng nhỏ giọng thì thào nói: “Buông tha tôi, buông tha tôi được không?”

Thấy Tạ Thư Dật lại đi về phía mình, cô tuyệt vọng nhìn hắn, run run nói: “Tạ Thư Dật, đừng, tôi sẽ hận anh! Tôi nhất định sẽ hận chết anh!”

Tạ Thư Dật bị cô chọc tức, trong mắt ứa ra lửa, hắn nổi giận la to: “Tạ Hải Nhạc! Làm ơn đi! Cô nghĩ rằng tôi muốn làm cái gì? Tôi sợ cô ở chỗ này bị đông lạnh, muốn mang cô trở về phòng nghỉ ngơi! Tôi thấy cô đang ngủ, tôi chỉ muốn ôm cô trở về phòng! Không thấy được lòng người tốt! Đồ ngốc không biết tốt xấu! Được rồi, lười quản cô! Cô thích ở trong này thì cứ ở chỗ này đi!”

Nói xong, hắn nổi giận dùng dùng xông ra ngoài.

Tạ Thư Dật thật sự tức giận đến hoa mắt, cô lại có thể tưởng lầm hắn tới chỗ này, là muốn cưỡng bạo cô!

Hắn có vụ đối bụng ăn quàng như vậy à? Lần trước, lần trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn, lần này hắn hoàn toàn không có cái loại suy nghĩ này, nhưng đã vậy cô còn hiểu lầm hắn!

“Tạ Hải Nhạc, cái đồ không biết tốt xấu, về sau đừng mong tôi lại động lòng trắc ẩn với cô nữa!” Hắn tức giận nghĩ trong lòng, nổi giận dùng dùng chạy về phòng ngủ của mình.

Tạ Hải Nhạc giật mình ngồi chỗ đó, từ khi nào hắn lại trở nên hảo tâm như vậy, sợ cô bị đông lạnh trong này, muốn ôm cô trở về phòng nghỉ ngơi?

Hắn nói là thật sao? Là cô hiểu lầm lòng tốt của hắn sao?

Không, cô sẽ không tin tưởng hắn! Giả như có hảo tâm như vậy, tại sao lúc trước còn muốn nhốt cô vào tầng hầm ngầm chứ?

Cô sửa sang lại vài sợi tóc dính trên mặt đầy nước mắt, chậm rãi đuổi chân xuống sofa, mang giày vào, rời khỏi tầng hầm ngầm lúc này hắn tức giận đã quên đóng cửa.

Cô trở về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ lại bò lên trên giường, vẫn là trên giường thoải mái a, nhưng mà cô không thể ngủ tiếp, bên tai vẫn còn quanh quẩn tiếng nói của hắn: “Cô nghĩ rằng tôi muốn làm cái gì? Tôi sợ cô ở chỗ này bị đông lạnh, muốn mang cô trở về phòng nghỉ ngơi! Tôi thấy cô đang ngủ, tôi chỉ muốn ôm cô trở về phòng! Không thấy được lòng người tốt! Đồ ngốc không biết tốt xấu! Được rồi, lười quản cô! Cô thích ở trong này thì cứ ở chỗ này đi!”

Cô thở dài yếu ớt một hơi, hắn đã dọa cô muốn vỡ mật, bây giờ chỉ cần hắn tới gần cô vào một chút, lập tức cô sẽ nhận không được nghĩ xem có phải hắn muốn tới xâm phạm cô hay không!

“Chúa ơi, nói cho con biết, con phải làm gì bây giờ? Con phải làm sao mới có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn?” Cô nằm trên giường trần trọc suy nghĩ, thẳng đến sắc trời gần sáng mới đi ngủ.

Sáng hôm sau cô rời giường, thật không ngờ vậy mà hắn đã đến trường từ sớm, cũng không đợi cô, mà bác Cường lại chờ cô từ lâu để đưa cô đến trường học.

Trong lòng cô lo lắng bất an, trong hồ lô của hắn lại đang bán thuốc gì đây? Chẳng lẽ, hắn thật sự đã phát thiện tâm rồi?

Những ngày tiếp theo, hắn cũng không đến lớp đón cô nữa, về nhà vẫn là bác Cường lại đón cô, ngay cả Nhã Nghiên cũng cảm thấy kỳ quái vì sao Tạ Thư Dật đột nhiên lặn mất tăm.

“Mình cũng không biết tại sao.” Tạ Hải Nhạc thản nhiên trả lời.

“Có phải anh ấy đang giận mình hay không? Không muốn gặp lại mình nữa?” Hứa Nhã Nghiên có chút lo lắng lại có chút ủy khuất nói.

Hải Nhạc ngạc nhiên nhìn Nhã Nghiên.

Nhã Nghiên bị cô nhìn thật sự ngượng ngùng, ấp úng nói: “Mình chỉ là... mình nghĩ lần trước tâm tình anh ấy có chút không tốt, mình không nên đi chọc anh ấy tức giận, là do mình không tốt.”

Hải Nhạc gần như có chút không biết nên khóc hay cười, rõ ràng là Tạ Thư Dật làm sai, nhưng Nhã Nghiên vẫn sẵn lòng tha thứ hẳn, còn ở đây lo lắng mình không nên chọc giận hẳn, rốt cuộc Tạ Thư Dật đào ở đâu ra cái loại ma lực này? (trên mặt đỏ)

“Không có, bạn không có chọc anh ấy tức giận đâu, người sai chính là anh ta cơ, Nhã Nghiên, bạn đừng tự trách mình, hoàn toàn là chuyện của anh ta thôi.” Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc, nói: “Hải Nhạc, lần trước... có phải Thư Dật ca ca gây lộn với thầy Thích hay không, mình nhìn thấy khỏe mắt thầy Thích bị bầm xanh đó.”

Hải Nhạc trầm mặc không nói lời nào.

“Hải Nhạc, có phải hay không?” Nhã Nghiên hỏi liên tục.

“Không phải.” Hải Nhạc nói trái lương tâm.

Cô không thể nói ra chuyện hai người bọn họ đánh nhau vì cô được, đã lâu như thế mà không có động tĩnh, phỏng chừng lão Thích đẹp trai cũng không truy cứu chuyện này nữa.

“Thật à?” Nhã Nghiên cẩn thận nhìn vẻ mặt Hải Nhạc.

“Nhã Nghiên, đó chẳng qua là trùng hợp, bạn suy nghĩ một chút đi, tại sao bọn họ lại gây lộn chứ?” Hải Nhạc tiếp tục nói trái lương tâm.

“Cũng đúng.” Nhã Nghiên đồng ý.

Nhã Nghiên không truy được gì, mà Hải Nhạc cũng qua được một đoạn ngày có vẻ thư thái, cho dù Tạ Thư Dật ở nhà, hai người không may gặp nhau, đối với cô cũng chỉ hờ hững, càng sẽ không nói chuyện với cô, cô mừng rỡ được thanh tĩnh.

Nhưng, những ngày thanh tĩnh không kéo dài được lâu, mẹ Hải Nhạc từ bên ngoài về, chuyện con gái không biết bơi lội cứ canh cánh bên mình, không được, ngay tại bữa tối, bà lại đề nghị Thư Dật dạy Hải Nhạc bơi lội.

126. Chương 63: Rốt Cuộc Là Ai?

Cô chạy đến trong phòng tắm, vỗ nước lung tung vào trên mặt, muốn mượn nó làm biến mất ánh đỏ hồng trên mặt.

Thấy mình bình tĩnh một chút, cô dùng khăn lau nước trên mặt đi, sửa sang đầu tóc, mở cửa ra.

“Em à, sao lâu như thế mới mở cửa? Hại chị đợi dài cổ.” Trì Hải Hoan thăm oán.

“Nga, em có hơi mệt, đổi quần áo xong lên giường nằm một hồi luôn.” Hải Nhạc nói dối bừa.

Trì Hải Hoan thấy tóc gáy cô cũng lộn xộn, thật sự tin cô đang ngủ, không truy cứu nữa.

“Nhạc Nhạc, lần trước chị thấy trong tủ treo quần áo của em có một cái váy dài màu hồng thật đẹp, ngày mai có thể cho chị mượn mặc một lần không?” Hải Hoan nói với Hải Nhạc.

Lần trước cô đi xem tủ quần áo của Hải Nhạc một chút, nhìn trúng cái váy dài màu hồng kia.

“Không sao, nếu chị thích, chị cứ lấy mặc đi, em chỉ từng mặc có một lần, chị thích, em tặng cho chị.” Hải Nhạc nói.

“Cám ơn em yêu.” Hải Hoan thơm trên mặt cô một cái, hớn hờ nói, “Hải Nhạc, tuần sau nếu có rảnh, chúng ta kéo mẹ đi dạo phố, hồi trước chị có nhìn trúng một bộ áo, mà vẫn không có thời gian đi mua, lần này, nhất định phải dành thời gian mua lại mới được!”

“Vâng, lần sau em và mẹ sẽ cùng đi với chị.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan cầm cái váy kia trong tay, sau đó nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, em biết không? Lần này chị bị bắt cóc, lại chính là đi chịu thay em đó.”

Hải Nhạc có hơi ù ù cạc cạc: “Chị, thế nào lại là chịu thay em a?”

Hải Hoan nghiêng qua liếc cô một cái nói: “Mấy tên cướp kia, là người từng bị Tạ Thư Dật đắc tội vì em trước đây đó!”

“Không biết a, em chưa từng đắc tội với ai mà.” Hải Nhạc lắc đầu nói.

“Vậy ý của em là chị đang lừa em sao!” Hải Hoan có chút tức lên rồi, “Chị đây hỏi em, em có nhớ ở Dạ Chi Hoàng Triều từng xảy ra chuyện gì hay không?”

“Nga, Dạ Chi Hoàng Triều, đúng là có một chuyện như vậy, em bị một tên Đại Hắc Nha đáng ghét quần lấy, hắn cho em là tiếp viên ở Dạ Chi Hoàng Triều, chiếm tiện nghi của em,” Hải Nhạc gật gật đầu nói, sau đó, cô kinh hô một tiếng, “Chẳng lẽ, kẻ bắt cóc chị là Đại Hắc Nha kia sao?”

Hải Hoan gật gật đầu nói: “Chính hắn! Hắn nói Tạ Thư Dật vì em mà làm cho mặt mũi của hắn ở Dạ Chi Hoàng Triều đi quét rác, hơn nữa sau đó lại còn sai Long gia thu địa bàn của hắn, thiếu chút nữa bỏ tù hắn luôn rồi, cho nên, hắn nhìn thấy chị ở Kawasaki, nghĩ chị là em, đi bắt cóc chị luôn!”

Hải Nhạc lập tức hoảng lên: “Vậy, hắn hắc là không có làm gì với chị phải không?” Nếu... Cô không dám nghĩ tới, thật không ngờ chị lại thay cô thoát một kiếp!

“May mắn, tính chị thông minh, hù dọa hắc một phen, bằng không, chị thật không dám đảm bảo hắc sẽ đối với chị như thế nào nữa.” Hải Hoan nhớ tới chuyện xảy ra đêm đó, trong lòng vẫn còn hơi sợ hãi, “Nhạc Nhạc, không phải chị nói chứ, nếu em mà bị bắt đi, cũng không biết em có thể bảo vệ toàn thân được hay không.”

Hải Nhạc vừa nghe cô nói như thế, không nhịn được rung mình một cái.

“Cũng có thể, với em hắc, hắc sẽ tiền gian hậu sát nữa kìa, cái loại người này, chuyện gì cũng có thể làm ra được, may mà chị đủ cơ trí, dọa bọn họ một trận, em à, chị đã giúp em chần qua hơn một cái kiếp lớn a, còn bằng em hắc, nếu cái loại gặp chuyện chỉ biết khóc yếu đuối như em á, đụng phải bọn họ, chắc chắn sẽ đem em tiền gian hậu sát cho xem!” Hải Hoan cường điệu lần nữa.

Hải Nhạc lập tức bật khóc, cô ôm lấy Hải Hoan nói: “Chị ơi, xin lỗi chị, thật sự xin lỗi chị, vốn nên là em chịu khổ, lại phải bắt chị chần thế, thật sự cảm ơn chị, cảm ơn chị.”

“Ngốc này, may mà là chị, nếu chính là em, em đã sớm không thể đứng đây khóc, cho nên, cũng không sao, chị nói chị là chị em, chị hắc nên chăm sóc em gái, có thể làm gì cho em, chị nhất định sẽ đi làm! Em là người thân nhất của chị a, bé ngốc.” Hải Hoan hài lòng vỗ vỗ vai cô.

“Dạ, em biết, ở trong lòng em, em chỉ có chị với mẹ là người thân nhất a, về sau, chỉ cần em có gì, em đều có thể chia sẻ cùng chị! Thật đó, chỉ cần em có, nếu chị nhìn trúng, chị cứ lấy là được, chị bị kinh hách lớn như vậy, đó cũng là chị nên được.” Hải Nhạc nghẹn ngào nói với chị.

“Được rồi, được rồi, chị cũng không lấy của em đâu, em có, sau này chị cũng sẽ có a, chỉ có điều, chị cảm thấy anh Thư Dật hình như không thể nào thích bộ dạng của chị vậy.” Hải Hoan mặt ủ mày chau nói.

Hải Nhạc thấy chị lo âu về Tạ Thư Dật như vậy, vội vàng an ủi cô nói: “Chị, Tạ Thư Dật chính là một kẻ thờ ơ lạnh lùng, với ai hắc cũng như vậy cả, ngay cả em đây, bây giờ em nói cho chị biết luôn, từ lúc em tám tuổi đến bây giờ, hắc lúc nào cũng bắt nạt em chứ đâu, từ nhỏ hắc cũng đã rất ghét em rồi, chị không biết...” Hải Nhạc do dự một chút nói: “Chị không biết chứ, đêm tiệc sinh nhật của em đó, cũng bị hắc quấy phá, hắc đem laptop thầy em tặng cho em quăng trên mặt đất, sau lại... lại ném thầy em xuống biển, hai người thiếu chút nữa đã đánh nhau, hắc chính là một tên điên, hắc chính là không muốn em hạnh phúc, thầy em vừa vui vẻ một chút, hắc liền nhất định sẽ nghĩ cách phá hoại.”

“A? Có chuyện này nữa?” Hải Hoan kinh ngạc kêu, “Sao hắc có thể làm như vậy với em a? Vì sao em không đi nói cho mẹ biết a? Để cho mẹ đi xử hắc!”

Hải Nhạc cười khỏ lắc đầu: “Chị, em chính là không muốn làm cho mẹ khó xử, mới không nói cho mẹ nghe, dù sao, trên đầu mẹ còn đang đội một cái mũ mẹ kể mà, em không muốn vì em mà mẹ chuốc lấy phiền toái.”

“Ai, Hải Nhạc đáng thương.” Hải Hoan thở dài, “Em nói cũng đúng, không thể để cho mẹ khó xử, ai.”

Thật không ngờ Tạ Thư Dật lại chính là người như vậy, chẳng lẽ, cô nhìn sai rồi? Cô còn tưởng rằng hẳn tốt với Hải Nhạc lắm chứ, xem ra, Hải Nhạc cô, ở trong mắt Tạ Thư Dật, cũng không có gì khác biệt a, đã vậy, cô nhất định tin chắc có thể làm cho vị trí của tớ ở trong lòng Tạ Thư Dật vượt qua Hải Nhạc!

“Vú La, hôm nay chị con rất xinh đẹp phải không?” Hải Nhạc vui vẻ hỏi Vú La.

“Àn, đại tiểu thư với tiểu thư giống nhau như đúc, đương nhiên cũng xinh đẹp.” Vú La cười meo meo, “Nếu cô không mở miệng, đại tiểu thư mặc cái váy này vào, tôi còn tưởng là cô kia kia.”

“Ha ha, bọn con là chị em song sinh mà lị.” Hải Nhạc lè lưỡi với Vú La, “Hôm nào, nếu chị hai mặc quần áo của con, con mặc quần áo của chị hai, bác nhất định sẽ nhận nhầm hai người bọn con, ha ha.”

Lúc này, Tạ Thư Dật đi từ trên lầu xuống, ánh mắt của hắn vẫn dừng lại ở trên người Hải Hoan, dò đi dò lại, trên mặt của hắn lại lộ ra vẻ nghi ngờ.

Mà Hải Nhạc, nghĩ tới nụ hôn tối hôm qua, mặt của cô “vèo” một cái lập tức nóng cháy, cái miệng vốn đang chít chít oa oa, cũng dừng lại, khi Tạ Thư Dật nhìn sang phía cô, cô vội vã cúi đầu.

“Các người, rốt cuộc ai là ai?” Tạ Thư Dật nhíu mày.

Vú La không nhịn được đứng bên cạnh che miệng cười không ngớt.

“Anh đoán thử coi?” Hải Hoan cười.

Hải Nhạc vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn Tạ Thư Dật, cô sợ vừa nhìn thấy hắn, sẽ nhớ tới nụ hôn cho cô cảm giác kỳ diệu tối hôm qua.

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi đánh giá Hải Hoan từ trên xuống dưới một lượt, hôm nay Hải Hoan mặc bộ váy màu hồng của Hải Nhạc, thân hình của cô cũng không khác mấy so với Hải Nhạc, mặc trên người cô, cũng rất xinh đẹp, nổi bật lên vóc dáng ngọc ngà của cô.

Bị ánh mắt bình tĩnh kia xem xét làm cho Hải Hoan có chút ngượng ngùng, mặt cũng đỏ lên nhàn nhạt, cuối cùng cũng hấp dẫn được ánh mắt của hắn, cô thầm hoan hô nhảy nhót trong lòng.

“Cởi ra!” Tạ Thư Dật đột nhiên nói.

“Cái gì?” Hải Hoan không tin vào lỗ tai của mình, cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật, “Vì sao em phải cởi ra?”

“Tôi kêu cô cởi ra, cô lập tức cởi ra ngay!” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn nhíu mày.

Đây là váy của Hải Nhạc! Sao lại có thể mặc trên người cô ta chứ?

Hải Hoan xấu hổ không nói thành lời, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hải Nhạc thấy chị đau lòng, vội vàng lên tiếng giải vây: “Không cần cởi ra, cái váy này, em đưa cho chị rồi, chị mặc đẹp hơn em nhiều.”

Tạ Thư Dật thần nhiên liếc cô một cái, sau đó lại trở lại trên người Hải Hoan: “Trì Hải Hoan, cô muốn mặc quần áo, có thể đi mua đồ mới, Tạ gia không thiếu số tiền này, sau này, quần áo Hải Nhạc, tôi không hy vọng được mặc ở trên người của cô! Bây giờ, cô đi cởi xuống ngay cho tôi!”

“Ô ô ô...” Trì Hải Hoan ôm mặt xông lên lầu.

Hải Nhạc thấy chị bị Tạ Thư Dật làm khó, cô không nhịn được tức giận chất vấn Tạ Thư Dật: “Sao anh có thể đối với chị tôi như vậy? Chị ấy mới đến, ăn đã bắt nạt chị! Tạ Thư Dật, anh thật đáng ghét!”

Tạ Thư Dật trầm mặt xuống: “Tạ Hải Nhạc, không chỉ cô ta, tôi cũng muốn nhắc nhở em, về sau, quần áo nào em đã mặc vào, không thể đưa cho cô ta, có nghe hay không?”

“Tôi không muốn nói chuyện với một tên điên không thể nói lý!” Hải Nhạc tức giận cho hắt một cái tròng mắt dữ tợn, cũng rầm rầm chạy lên lầu, gõ cửa Hải Hoan.

Hải Hoan mắt hồng hồng ra mở cửa, trong tay cô chính là quần áo bị bắt phải đổi.

“Chị, đừng giận, hắt chính là một kẻ quái dị thế đó, chị đừng so đo với hắt, chị...” Hải Nhạc an ủi cô.

“Không phải một cái áo rách sao? Đáng giá lắm à?” Hải Hoan tức đỏ đỏ ngồi trên giường.

“Chị hai a, em cũng đã mắng hắt là kẻ điên rồi, chúng ta đừng so đo với một kẻ điên được không?” Hải Nhạc nói, “Chị cũng đừng thay ra, mặc kệ nó.”

“Chị mới không thèm mặc đâu, ra giá thiếu gia thôi gì a.” Hải Hoan giận dỗi lau nước mắt trên mặt.

“Được rồi, không mặc thì không mặc, lần sau em với chị đi mua nhiều quần áo đẹp vào, quần áo mới vốn sẽ tốt hơn quần áo cũ, có lẽ hắt chính là nghĩ như vậy a? Chỉ là cách hắt nói chuyện có hơi đáng ghét đi? Chắc đúng là hắt vì chị mặc quần áo của em mà không vui rồi, hắt không phải nói sao, Tà gia không thiếu số tiền này, phỏng chừng không muốn cho chị mặc quần áo cũ đấy, hắt kẻ này quái quái, lời nói ra từ trong miệng hắt đều rất khó nghe.” Hải Nhạc nói.

“Thật vậy chẳng? Có phải không muốn cho chị mặc quần áo cũ của em không đó?” Hải Hoan bán tín bán nghi hỏi.

“Đúng vậy, chị hai, nhất định là hắt không muốn để cho chị mặc quần áo cũ của em rồi, bằng không sẽ không nói chị muốn mặc quần áo có thể mua đồ mới, chị hai, đừng so đo với hắt, hắt chính là cái loại độc miệng, nói cái gì cũng không thể làm người ta vui được.” Hải Nhạc nói.

Vừa nghe Hải Nhạc nói như thế, thần sắc trên mặt Hải Hoan tạm hòa hoãn lại.

“Lần sau, em, mẹ với chị đi mua nhiều quần áo chị thích về đi, đừng tức giận nữa, tức giận vì cái loại người này, không đáng.” Hải Nhạc tận tình khuyên bảo.

“Tốt, nghe lời em.” Hải Hoan gật đầu.

Cô một lần nữa lấy áo thay vào, cùng Hải Nhạc xuống lầu.

Tà Thư Dật đã ngồi đó ăn điểm tâm, thấy hai người các cô xuống dưới, cũng không lên tiếng, khó chịu ngồi ăn tiramisu trong tay hắt.

127. Chương 64: Học Bơi

“Thư Dật, con coi có thời gian, dạy cho em nó.” Bà nói.

Tà Hải Nhạc sợ tới mức rút cây dưa lên bàn, mẹ thật đúng là tự vạch áo cho người xem lưng a? Vừa nghĩ tới hành vi xúc động hắt từng làm với nàng, kêu hắt đi dạy nàng bơi lội, quả thật chính là đưa dê vào miệng cọp đó! “Không! Mẹ, con không đi học bơi đâu!” Mặt Tà Hải Nhạc trở nên trắng như tờ giấy.

Tà Thư Dật liếc nhìn nàng một cái, không hé răng.

“Con bé này, sợ học bơi như vậy, con càng sợ hãi, con lại càng phải vượt qua, nghe lời mẹ, để cho anh hai dạy con học bơi.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ! Bây giờ nước rất lạnh, con sợ lạnh.” Hải Nhạc mưu đồ thuyết phục mẹ mình.

Bố Tà vui tươi hờ hờ mở miệng: “Hải Nhạc, đừng lo, cái building mới xây ở gần Năm Châu của Tà thị chúng ta, bố có đưa hai tầng áp mái D cho anh con làm quà sinh nhật hai mươi tuổi của nó, trên cùng tầng đó, bởi anh con yêu thích các loại vận động, mặt trên thiết đặt làm các loại phòng chơi thể thao, còn bao gồm một cái hồ bơi nhiệt độ ổn định nữa, bởi vì từ nhỏ nó đã đam mê bơi lội, nếu con ngại nước bể bơi nhà mình bị lạnh, con có thể để anh dẫn qua bên kia học bơi cũng được.”

“Đúng rồi đó, con gái ngoan, nghe lời mẹ, ngoan ngoãn đi theo anh học bơi, mẹ lại bớt lo một chút.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, ngoài miệng ngậm một tia cười lạnh như có như không, vẫn cứ xem hắn như hồng thủy mãnh thú sao? Tạ Thư Dật hắn lại bắt bắt như vậy à?

Trong khoảng thời gian này, hắn đã nhượng bộ nàng lớn như vậy, không tìm nàng gây phiền toái, không đưa đón nàng, thậm chí cũng không nói chuyện với nàng nổi! Chỉ là muốn khiến nàng không hề sợ hắn như vậy nữa, nhưng, vậy mà nàng làm một bộ không hề có một chút cảm kích, lại còn làm ra vẻ hận không thể làm cho hắn biến mất trước mặt nàng thì tốt rồi! Nàng đáp lại như vậy, thật sự đã chọc giận hắn. “Dì cứ yên tâm, cứ giao chuyện dạy Hải Nhạc bơi lội cho con là được.” Hắn mỉm cười nói.

Mẹ Hải Nhạc vừa nghe hắn nói như thế, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng: “Thư Dật, dì thật sự rất cảm ơn con.”

Tạ Thư Dật lộ ra nụ cười mê chết người của hắn nói: “Nên thôi, chúng ta là người một nhà cả.”

Hắn quay sang đăm chiêu nhìn Hải Nhạc một cái, Hải Nhạc bị hắn nhìn kinh hồn táng đẫm, nàng bật thốt: “Anh đừng mơ, ai cũng đừng mơ!” Mẹ Hải Nhạc cùng bố Tạ hai mặt nhìn nhau, có chút mặc danh kỳ diệu.

Tạ Thư Dật mở hé môi mỏng, chậm rãi giải thích với hai bác già: “Bây giờ là thời kỳ phản nghịch của nó, bởi vì hai người lúc nào cũng không ở nhà, con có quản lý nó một chút, thành ra nó có vẻ ghét con, thích đối nghịch với con, không sao, con hiểu, con cũng từng có những năm mười lăm mười sáu tuổi huy hoàng rực rỡ.”

Mẹ Hải Nhạc vội nói: “Hải Nhạc, đây là lỗi sai của con, anh hai trông nom con, cũng là vì muốn tốt cho con.” (nghe quen quen, hình như ngày nào cũng nghe cả...)

Tạ Hải Nhạc tức giận đến run cả người, ngực nàng liên tục phập phồng, sao hắn có thể trọn tròn mắt nói dối như vậy chứ? Nàng ghét hắn, là sự thật, nhưng từ bao giờ thì nàng phản nghịch rồi? Từ bao giờ thì nàng thích đối nghịch với hắn rồi?

Hắn ở mặt ngoài giả bộ không biết có bao nhiêu trân trọng yêu quý cô em gái này, nhưng sau lưng lại dùng hết khả năng khi dễ nàng, một tên trong ngoài không đồng nhất tàn nhẫn vô tình! Có lẽ, phúc hắc chính là bản tính của hắn đi!

Tạ Thư Dật nhìn ra nàng đang ép mình nén giận, điều này làm cho tâm tình của hắn thật sung sướng, hắn thích nhìn nàng bị hấn chính. e rằng kể khả thi không thể nề hà, vì thế, hắn vui vẻ gấp rau vào trong bát cơm của nàng, nói: “Đây, anh bồi tội với em, đừng tức giận, em rất gầy, phải ăn nhiều một chút, bằng không, bố với dì còn tưởng rằng anh ở nhà không chăm em cho tốt lại còn ngược đãi em.”

Hải Nhạc có khổ nói không nên lời, có giận phát không ra, cố gắng ép nước mắt quay về, nàng cũng gấp cho Tạ Thư Dật những thứ trước giờ bình thường hắn không thích ăn, bỏ hết vào trong bát hấn, nói: “Anh, anh cũng vậy, ăn nhiều một chút a.”

Tạ Thư Dật nhìn những thứ trước giờ hắn không thích ăn, vẻ mặt đau khổ, thật không ngờ nàng lại còn bắt chước y hệt ăn một quân của hấn, nhưng mà, không ăn không được, hấn đành phải bắt chước khó khăn ăn đồ ăn trong bát vào miệng.

“Ngon.” Tạ Thư Dật không muốn nhận thua, làm bộ ăn được mùi ngon.

“Vậy à?” Tạ Hải Nhạc cười ngọt ngào hiếm có với hấn, thuận tay lại gấp một gấp to bỏ vào trong bát hấn, “Anh hai, ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

“Không cần, không cần, anh tự mình gấp.” Tạ Thư Dật thấy nàng còn muốn gấp nữa, đành phải bưng bát lên che trước ngực.

Con nhóc này, thật đúng là không thể xem thường nó đâu! Dám tìm nhược điểm của hấn mà xuống tay, hừ hừ, dám trêu hấn, xem hấn dạy nàng bơi lội mà không chính nàng mới là lạ! Hấn cảm giận nghĩ thầm, một bên dùng sức bới ra đồ ăn lẫn với cơm trong bát, nôn, thật là khó ăn! Mẹ Hải Nhạc cùng bố Tạ nhìn một màn này, cười đến rất sung sướng.

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc mặc một bộ áo tắm kín mít màu xanh nhạt, hấn đứng ôm hai tay trước ngực. Tuy rằng bộ áo tắm đó theo kiểu bảo thủ, hơn nữa che lấp toàn thân nàng cực kì kín đáo, nhưng, vẫn không che được dáng người tuyệt hảo, chỗ nên lồi thì lồi, chỗ nên lõm sẽ lõm, lả lướt xinh đẹp, thật sự không giống dáng người của một cô bé mười lăm tuổi, nếu lớn lên chút nữa lại nguy, không biết sẽ có bao nhiêu đàn ông quỳ gối dưới váy nàng đây.

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật đăm đăm nhìn nàng, nhin không được đỏ mặt, cũng phản xạ đưa hai tay che trước ngực.

Nàng thật hận tại sao mình không biết bơi, giả như biết bơi mà nói... hấn chắc chắn sẽ không có cơ hội tiếp cận nàng gần như vậy.

Tạ Thư Dật nhìn động tác che chắn của nàng, ho khan hai tiếng lấp liếm, nói: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Xuống nước chuẩn bị a!” Tạ Thư Dật nhướn mày nói.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc như được đặc xá bước từ cầu thang từ từ vào trong bể bơi, nước trong hồ ấm áp ổn định, độ ấm vừa phải, thật thoải mái.

Tạ Hải Nhạc trộm ngắm Tạ Thư Dật đang chuẩn bị xuống nước, chỉ mặc quần bơi, thoát nhìn vóc người hấn rất cao to, rắn chắc và mạnh mẽ. Cơ ngực và cơ bụng mang màu tiểu mạch khỏe mạnh bóng loáng ẩm ướt, tỉ lệ cơ thể hoàn mỹ như vậy, quả thật là tượng David sống lại biết đi của danh tác Michelangelo, khi ánh mắt sắc bén của Tạ Thư Dật quét về phía nàng, nàng bối rối cúi đầu.

“Dựa vào nỗi sợ nước của cô, cần phải học đi bộ trong nước trước.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Tạ Hải Nhạc lên tiếng.

Chỉ là đi lại trong nước mà thôi, rất đơn giản.

“Không, không phải ở trong này, cô phải thử đi chỗ nước sâu.” Tạ Thư Dật nói.

“Đến chỗ nước sâu?” Tạ Hải Nhạc sợ hãi.

“Đúng.” Tạ Thư Dật gật gù đầu, “Cô nhất định phải vượt qua nỗi sợ hãi đối với nước mới có thể học bơi được nha.” Tạ Hải Nhạc ngoài miệng đáp lời, trong lòng thì hung hăng mắng: Còn không phải nằm đó tại anh đẩy tôi xuống hồ bơi xem chết đuối, bằng không tôi sẽ sợ nước sao? Còn không phải tại anh! Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào trong hồ.

“Tốt, có thể quay về.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc lại đi về, Tạ Thư Dật nhìn nàng nói: “Quay lại đi tiếp.”

Tạ Hải Nhạc xoay người lại đi về phía giữa hồ.

Quay về, lại đi, quay về, lại đi, quay về, Tạ Hải Nhạc cực kì hoài nghi hấn không phải muốn dạy nàng bơi lội, mà là đang đùa giỡn nàng. “Rốt cuộc đủ chưa? Chẳng lẽ cứ để cho tôi đi tới đi lui như vậy sao?” Tạ Hải Nhạc nhin hết nổi.

“Thì sao, cô hoài nghi cách dạy của tôi à?” Tạ Thư Dật lạnh lạnh nói, “Bây giờ cô không có lo lắng như lúc này chứ? Tôi thấy cô đi lại trong nước tốt lắm, hấn là không có cảm giác sợ hãi phải không?”

Tạ Hải Nhạc thấy hấn nói nghiêm túc, đành phải nén giận nói: “Vậy... có cần tôi đi nữa không?”

“Cần, cô quay trở lại, đi sâu thêm một chút, cô không thấy từ từ càng đi càng sâu đấy sao?”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc đành phải từ từ đi vào bên trong một lần nữa, đi thẳng đi thẳng, nàng cảm thấy càng đi càng sâu, mực nước đã tới ngang vai rồi, nhưng, Tạ Thư Dật vẫn không lên tiếng kêu nàng trở về, đành phải kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới đi tới, nàng đạp hụt một cước, nàng la to nghiêng về phía trước, thân mình cũng nhanh chóng chìm xuống. Trong phút chốc, ừng ực ừng ực bị uống vài ngụm nước, tay chân nàng đạp loạn xạ, mắt thấy nàng sắp chìm xuống, bờ eo lại bị một đôi tay to hữu lực nắm lấy, sau đó, ôm nàng trôi lên mặt nước.

Tạ Hải Nhạc quơ quơ trên mặt nước, la to: “Tạ Thư Dật! Anh cố ý!” “Tôi nào có!” Tạ Thư Dật một bộ vô tội.

“Anh có rõ ràng!” Tạ Hải Nhạc phần nộ lên án.

“Thật là không biết tốt xấu.” Tạ Thư Dật lắc đầu, “Nếu đã nói tôi cố ý, tôi đây lập tức buông tay.”

Hắn buông lỏng tay ra, Tạ Hải Nhạc lập tức chìm xuống nước, nàng thét to vươn hai tay dùng sức níu chặt cổ Tạ Thư Dật.

Khóe miệng Tạ Thư Dật giương lên một tia cười xấu xa.

“Ê, buông tay a, cô ôm tôi làm gì?” Hắn nói với Tạ Hải Nhạc.

“Không, không! Tôi không buông anh ra đâu!” Tạ Hải Nhạc sẽ không nghe lời hắn buông ra, buông hắn ra, nàng sẽ lại chìm xuống, nàng sợ hãi cái loại cảm giác bị nước ngập đầu này.

“Thật sao? Cô không buông tôi ra?” Ánh mắt Tạ Thư Dật chợt trở nên thâm trầm, trong giọng nói cũng mang theo một tia mỉa mai hoặc từ tính, “Cô không buông tôi ra, cũng đừng có bám sát vào người tôi như bạch tuộc như vậy a, làm sao tôi có thể bơi về đây?”

“Nha.” Tạ Hải Nhạc xấu hổ buông đôi chân đang vòng trên người hắn ra, Tạ Thư Dật nhìn nàng một cái, ôm cô rời khỏi khu vực nước sâu đi vào khu vực nước cạn.

“Được chưa?” Tạ Hải Nhạc vội vàng hỏi Tạ Thư Dật, “Đã tới chưa?”

Tạ Thư Dật gật gật đầu.

Tạ Hải Nhạc chống chân xuống đứng đáy hồ bơi, buông cánh tay đang ôm cổ Tạ Thư Dật ra.

Nhưng, bờ eo của nàng vẫn đang bị Tạ Thư Dật ôm thật chặt.

“Thả tôi xuống a.” Nàng đẩy tay Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật vươn một bàn tay, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc ẩm ướt trên mặt hắn, bình tĩnh nhìn nàng.

Tạ Hải Nhạc bị ánh mắt kỳ quái nhìn phải cúi đầu xuống, nhẹ nói: “Thả tôi xuống.”

“Nhưng tôi lại không muốn thả cô ra, phải làm sao bây giờ?” Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng, giọng nói trở nên trầm thấp mà khàn khàn.

“Cái gì?” Tạ Hải Nhạc chợt ngẩng đầu, ngập ngừng nhìn Tạ Thư Dật.

Mắt Tạ Thư Dật từ từ phóng đại trong mắt nàng, ánh mắt hắn nhìn nàng như mang theo hai đám lửa nhỏ, khi hai đám lửa càng gần mặt nàng thì lại càng trở nên mạnh mẽ, Hải Nhạc cảm thấy có chút không ổn, nàng không khỏi quay mặt đi.

Nhưng Tạ Thư Dật vươn tay xoay mặt nàng lại, gần từng tiếng: “Hải Nhạc, tôi muốn hôn cô.”

128. Chương 64: Thích Không?

“Ba với mẹ đâu?” Hải Hoan khó hiểu hỏi.

“Bình thường sáng thứ hai, ba mẹ không kịp ăn sáng ở nhà.” Hải Nhạc nói.

Đột nhiên, Tạ Thư Dật để một cái đĩa tiramisu khác lên trước mặt Hải Nhạc: “Ăn lên! Sắp nguội rồi!”

“Không ăn!” Hải Nhạc tức giận lại đẩy ra.

Tạ Thư Dật “rằm” một cái đứng lên, tức giận nhìn cô.

Nhìn ánh mắt quật cường của Hải Nhạc, hắn thở dài một hơi, xoay người, nói với Vú La: “Vú La, lấy một cái túi giấy dầu lại đây.”

Vú La lên tiếng đáp lời đi lấy một cái túi giấy dầu.

“Gói cái tiramisu kia lại.” Hắn dặn dò.

Vú La bọc tiramisu lại, Tạ Thư Dật đưa tay nhận lấy.

“Không ăn thì không ăn! Vậy đến trường thôi!” Tạ Thư Dật to tiếng với Hải Nhạc.

Hải Nhạc trừng hắn một cái dữ dần, đứng lên, cầm lấy túi xách đặt ở trên sô pha, thuận tay cũng nắm lấy Hải Hoan.

“Chị ơi, đi với em đi.” Cô quan tâm Hải Hoan.

Hải Hoan cũng đứng lên, đang muốn đi về phía Hải Nhạc, Tạ Thư Dật nói: “Em ấy không thuận đường với chúng ta, bác Cương sẽ đưa nó!”

Hải Hoan không biết theo ai đứng đó, Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói như vậy, biết muốn đi cùng chị là vô vọng, nói với chị: “Nếu vậy, chị ơi, bác Cương đưa chị cũng được, bằng không, chị cứ ăn xong bữa sáng trước đi, em đi trước đây.”

Hải Hoan đành phải ngồi xuống lần nữa, nhìn Hải Nhạc và Tạ Thư Dật cùng nhau rời đi.

Tạ Thư Dật vẫn rất xua đuổi cô! Nhận ra điều này, làm cho Trì Hải Hoan tức sôi máu, cô “rằm” một tiếng quăng cái bát trên bàn xuống đất.

Vú La nghe thấy tiếng vang, hoảng hốt vội vã chạy ra.

“Đại tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

Hải Hoan giật tở, phát hiện mình quá mức kích động, vội vàng nói: “Thật ngại quá, con không cẩn thận làm rơi bát xuống đất rồi.”

“Nga, không sao, tôi đi quét là được.”

“Vú La, không sao đâu, con làm cho.” Cô cười nói.

“Như vậy sao được, cô là tiểu thư, đây chính là chuyện người hầu chúng tôi phải làm.” Vú La ngăn cản cô.

“Con làm cho, bác đi tìm bác Cương giùm con, nhờ ông ấy đưa con đến trường học đi.” Hải Hoan nói.

“Vậy được rồi, tôi đi gọi ông ấy.” Vú La cười hiền hậu nói, “Đại tiểu thư, cô với tiểu thư giống nhau thật tốt bụng a.”

“Ha ha, Vú La, ở trong mắt con, bác giống như là bà nội con vậy đó.” Hải Hoan nói.

Vú La nở nụ cười: “Con bé ngốc, sao tôi có thể làm bà nội cô cơ chứ?”

“Vú La, con không có bà nội a, vậy bác làm bà nội con đi, con còn thật sự muốn gọi bác một tiếng bà nội nữa kia.” Hải Hoan ngọt ngào nói.

“Tiểu thư ngốc, Vú La không nhận nổi, cô có lòng là đủ rồi, vẫn nên gọi tôi là Vú La đi, nếu lão gia với phu nhân phát hiện cô phá hỏng quy củ, lại sẽ mắng cô cho coi.” Vú La cười ha ha.

Tiểu thư Hải Hoan thật sự là rất được lòng người a, phu nhân sinh con gái làm sao có thể ngoan hết như vậy chứ nhỉ?

Vú La cười hiền rồi đi.

Bác Cương đã tới, Hải Hoan cười ngọt ngào nói: “Bác Cương, sau này phải phiền bác đưa con đi học, vất vả cho bác.”

“Đây là công việc của tôi, tiểu thư.” Bác Cương nói.

“Con biết, nhưng mà, vẫn muốn cảm ơn bác, đến lúc đó, con sẽ nói với mẹ, mọi người đều làm việc tốt lắm, đối với con rất tốt.”

Bác Cương ngẩn người, mỉm cười, sau đó cúi người: “Vây xin cảm ơn tiểu thư.”

Thấy hai người trước thẹn trọng xa cách sau biến thành cung kính, Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thu mua lòng người đối với cô mà nói, rất đơn giản.

Muốn thu mua lòng người, cần phải làm từ đám người hầu trước, cô muốn cho mọi người ở Tạ gia từ trên xuống dưới đều thích cô!

Một lần nữa quay về những ngày làm bề trên người khác, tâm tư buồn phiền mới vừa rồi của Hải Hoan, lại bị sự cung kính của đám người hầu với cô hòa tan mất.

Tạ Thư Dật không cho cô mặt mũi, không sao cả, cô sẽ từ từ làm cho hấn thay đổi được!

Cô thầm nói trong lòng.

“Ăn đi, đến lúc đó lại lạnh.” Tạ Thư Dật đưa cái túi giấy dầu cho Hải Nhạc đang ngồi bên cạnh.

Vẫn là xe thể thao tốt nhất, cô cũng sẽ không thể mượn cơ ngồi phía sau, sau này hấn sẽ thường xuyên lái xe thể thao đến trường học.

“Không đói!” Hải Nhạc tức giận nói.

“Em...!” Tạ Thư Dật vốn muốn nổi giận, nhưng hấn nhin được.

Tạ Thư Dật nghĩ nghĩ, vẫn nên nói cho cô biết đi.

“Vì sao tôi không cho cô ta mặc đồ của em, là bởi vì tôi sợ đến lúc đó tôi sẽ lẫn lộn em với cô ta loạn xạ, tôi sợ tôi sẽ nhầm cô ta thành em mất.” Tạ Thư Dật hơi bứt rứt vặn tay.

“Không thể nào! Chị tôi mặc quần áo của tôi, anh sợ sẽ nhầm chỉ thành tôi?” Hải Nhạc có chút kinh ngạc, thì ra hấn vì vậy nguyên nhân như vậy, không cho chị mặc quần áo của cô?

Tạ Thư Dật gật gật đầu nói: “Ừ, tôi chưa từng thấy cặp song sinh nào giống nhau hơn các em cả, người ta còn có thể có nốt ruồi hay bớt nổi trên mặt, nhưng mà, hai người các em trên mặt chẳng có gì cả, thật sự rất khó phân biệt.”

Nên nhớ rằng, ngay lần trước hấn đã nhìn nhầm rồi, kết quả là hôn Hải Hoan, hấn không cho phép chính mình sau này lại lặp lại chuyện như vậy nữa.

Hơn nữa, sáng nay vừa nhìn thấy Hải Hoan mặc váy dài màu hồng phấn, hấn còn tưởng rằng là Hải Nhạc nữa chứ, cho nên, hấn không cho Hải Hoan mặc quần áo Hải Nhạc, cũng chính là vì nguyên nhân này.

“Thế nhận nhầm thì cứ nhận nhầm a, có sao đâu? Dù sao tôi với chị cũng giống nhau, không có gì khác biệt cả.” Hải Nhạc ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng, không biết tại sao, lại toát ra một cảm giác vui sướng mơ hồ.

Tạ Thư Dật liếc cô một cái, lái xe chậm lại, sau đó, hấn nói: “Em cũng không ngại tôi nhận nhầm sao? Thế, nếu tôi xem cô ta là em, hôn cô ta thì sao? Em cũng không để ý sao?”

“Ách...” Lưỡi Hải Nhạc đột nhiên co rút, nói không nên lời.

Cô... sẽ để ý không? Sẽ sao? Cô tự hỏi mình trong lòng.

“Bô tôi cần phải để ý sao? Nhiều lắm cũng chỉ là một nụ hôn mà thôi, anh không thể chỉ hôn tôi một cái đúng không?” Hải Nhạc hừ hừ vài tiếng, “Trước tôi, tôi nghĩ anh đã từng hôn không biết bao nhiêu cô gái nữa kia? Phi phi phi, thật bẩn, thật bẩn.”

Tạ Thư Dật nghe cô khinh thường nụ hôn của hấn như vậy, tức muốn chết, hấn lớn tiếng phản đối: “Tôi chưa từng hôn họ, tôi đều không cho các cô ấy chạm vào môi của tôi!”

“Không thể nào? Nhưng mà... nhưng mà... các người đều đã như vậy như vậy...” Giọng Hải Nhạc càng lúc càng nhỏ.

Cô thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, trong lòng tự ảo não vì sự lỗ mãng của mình.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Em không tin sao? Tôi cũng không tin, tôi cũng không biết đây là chuyện gì xảy ra, có lẽ, tôi thích sự sạch sẽ đi, tôi mới không cho họ chạm vào môi của tôi, nhưng, không biết vì sao, tôi hôn em lại hôn phát nghiện, có phải vì em luôn luôn ở bên cạnh tôi, tôi biết em là sạch sẽ chẳng?”

Nói xong lời cuối cùng, hắn gần như biến thành lầm bầm lầu bầu.

Hải Nhạc nghe được câu nói kia, trong lòng vừa tức vừa thẹn, tên khốn khiếp này, đang nói cái gì a, thật đúng là không biết xấu hổ!

“Anh... Không biết xấu hổ!” Cô ôm gương mặt nóng bừng, nói.

Tạ Thư Dật liếc qua nhìn cô một cái, khóe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười.

“Nhạc Nhạc, nói cho tôi biết, em đang tính sổ tôi từng hôn những cô gái khác sao?” Hỏi cô.

“Để ý cái đầu anh á! Anh hôn họ, đâu có liên quan gì tới tôi a? Tôi mới ước gì anh đi hôn bọn họ đi, đừng đi hôn tôi là tốt rồi!” Hải Nhạc tức giận nói.

Đúng là một tên vừa tự kỷ cuồng vừa tự kiêu cuồng! Cô thầm mắng trong lòng, nhưng mà, khi trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh Tạ Thư Dật đang hôn một cô gái khác, trong lòng của cô đột nhiên thất một cái, đó là một thứ cảm giác rất không thoải mái.

“Em...” Tạ Thư Dật chán nản, “Em đã quên tối hôm qua rồi sao? Chính nụ hôn tối hôm qua kia, em dám nói một chút cảm giác em cũng không có sao? Nếu nói không có cảm giác mà nói, tại sao em lại đáp lại tôi?”

Hải Nhạc bị hắn nói như thế, tay cũng run lên.

“Ai đáp lại anh? Ai đáp lại anh? Tôi nào có!”

Vô lại đến cô cũng dám giỡn, hắn cho là là hắn thì không sao ư?

Tạ Thư Dật đánh tay lái một cái, đỗ xe bên cạnh một cái biển tạm dừng ở trên đường, ánh mắt sáng rõ nhìn Hải Nhạc.

“Không có sao? Em có muốn tôi giúp em nhớ lại ngày hôm qua em đã đáp lại tôi như thế nào hay không?” Hắn cười hỏi cô.

“Không cần!” Hải Nhạc vội vàng bịt miệng, “Đến lúc đó sẽ muộn mất.”

Tạ Thư Dật nhìn đồng hồ, thở dài một hơi: “Tạm tha cho em.”

Hắn như đột nhiên nhớ tới cái gì, sờ sờ trong túi quần, lấy một thứ gì đó cầm chặt trong tay, nói với Hải Nhạc, “Nhắm mắt lại.”

“Không!” Hải Nhạc mở trừng mắt thật to.

“Đừng đùa nữa, tôi sẽ không hôn em!” Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc một cái.

“Thế... anh muốn làm gì?” Hải Nhạc hỏi.

“Tóm lại là không phải hôn em! Nhắm mắt nhanh lên!” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

Hải Nhạc đành phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm giác được đôi tay Tạ Thư Dật phía sau, vòng lên cổ cô, sau đó, đột nhiên cảm thấy cổ lạnh lên một tí.

“Được rồi, có thể mở mắt ra.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc mở to mắt, sờ sờ cổ, thì ra, hắn đeo lên cho cô một cái dây chuyền, cô kéo ra nhìn một chút, là một chú cá heo bạch kim xiu xiu, hai mắt khảm kim cương trắng, thật tinh xảo, thật đáng yêu, nhất thời cô liền yêu thích không buông tay.

“Đẹp quá, đẹp quá.” Hải Nhạc nhin không được nhẹ giọng la lên.

“Thích không?” Trong giọng nói của Tạ Thư Dật mang theo một tia gấp gáp.

Hải Nhạc nhìn chú cá nhỏ không chớp mắt, nói: “Thích lắm, đây là một con cá heo, làm sao anh biết tôi thích cá heo a? Tôi thích nhất là cá heo đó, anh biết không? Hồi trước đây tôi đi theo ba với mẹ đến công viên Hải Dương, chỗ tôi thích xem nhất mà cũng thích đi nhất chính là khu cá heo, tôi rất thích xem bọn chúng biểu diễn, chúng nó vừa ngoan vừa đáng yêu, tôi thật sự rất thích!”

“A?” Vậy thì đúng là chó ngáp phải ruồi rồi, lúc trước hẳn cũng chỉ là bởi vì trong chữ “tiểu hải đồn” (nghĩa là cá heo) có một chữ trong tên Hải Nhạc mà thôi, thật không ngờ, cô lại thật sự yêu cá heo, món quà này, thật đúng là chính xác!

“Thích là tốt rồi.” Tạ Thư Dật vui vẻ nói.

Hải Nhạc giương mắt nhìn hẳn, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh.”

Thật không ngờ, ba chữ đó của cô, lại có thể làm cho Tạ Thư Dật đỏ mặt.

“Con cá heo này, vốn chính là quà sinh nhật tôi muốn tặng cho em, có điều là, vẫn luôn không có cơ hội tặng cho em thôi.” Hẳn hồng mặt nói, “Lần trước nói cái kia đại lễ sinh nhật, chỉ là muốn chọc tức em, nói nhằm thôi, con cá heo này, mới đúng là món quà sinh nhật tôi muốn đưa cho em.”

“Thật sao?” Hải Nhạc chần động nhìn hẳn, nhưng, vừa nghĩ tới tối hôm sinh nhật đó, chuyện hẳn làm ra với cô, ánh mắt của cô lại u ám xuống.

Có lẽ, hẳn chính là đang lừa cô, bây giờ hẳn muốn cô tha thứ hẳn, cho nên, không tiếc tiêu phí tâm tư muốn dùng con cá heo này làm cho cô vui vẻ, khiến cho cô tha thứ hẳn, là như vậy, nhất định là như vậy! Bằng không, vì sao hôm sinh nhật đó không tặng cho cô? Ngược lại phải đợi lâu như vậy mới đưa cho cô chứ?

129. Chương 65: Hôn Lầm

“Không!” Hải Nhạc hoảng sợ muốn thoát khỏi sự khống chế của hẳn.

“Không kịp nữa rồi!” Tạ Thư Dật nói, lập tức, môi của hẳn ép xuống môi của nàng.

“Không...” Tiếng thét chói tai bị môi của hẳn ngăn lại trong miệng, chỉ thoát ra được âm cuối.

Tạ Thư Dật mãnh liệt phủ lên môi nàng, dùng sức mạnh mẽ gần như nát phá môi của nàng, Hải Nhạc theo bản năng phản kháng, lại khơi ra tính chiếm hữu thô bạo của hẳn, hẳn càng thêm dùng sức, thẳng đến khi Hải Nhạc hé miệng ra như lần trước, hẳn tiến quân thần tốc vào trong miệng của nàng nhào đến quần lấy chơi đùa cái lưỡi thơm tho.

Nàng mềm mại như thế, ngọt ngào như thế, làm cho Tạ Thư Dật nhin không được càng sâu thêm nụ hôn này, tham luyến đoạt lấy giây giây ngô hồn nhiên.

Tạ Hải Nhạc chỉ cảm thấy khí lực của mình như bị rút cạn, toàn thân nàng mềm yếu vô lực tựa vào trên người Tạ Thư Dật, nàng có thể cảm nhận được đầu lưỡi của hẳn linh hoạt ở bên trong môi mình khuấy đảo ra một cơn sóng tình, tay nàng, nhin không được đặt lên đầu vai hẳn, thở gấp phát ra tiếng rên như một con mèo nhỏ meo meo.

Tạ Thư Dật nghe được tiếng thở gấp của nàng, lại điên cuồng như hận không thể nuốt Hải Nhạc vào trong bụng, ôm thân thể của nàng xoay tròn, xoay tròn đến thành hồ bơi, sau lưng có chỗ dựa, hẳn hôn lại càng không kiêng nể gì, cơ hồ khiến Hải Nhạc có cảm giác sau một khắc sẽ vì tim đập quá nhanh mà hít thở không thông, toàn bộ đầu nàng loạn rừng rực dính như keo giống nhất oa mào phao cháo, khiến cho nàng không thể suy nghĩ, cũng làm cho nàng không thể cự tuyệt Tạ Thư Dật đến tìm lấy những ngọt ngào thuộc về nàng, nàng chỉ có thể giống một sợi tơ hoa gấu bám vào cây thanh tùng thẳng tắp Tạ Thư Dật này.

Nụ hôn này, dài như vậy, cuồng nhiệt như vậy, gần như khiến cho toàn bộ nước hồ bơi đều sôi trào lên vì cảm xúc thăng hoa mãnh liệt của hai người.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nhiệt độ dây dưa giữa môi lưỡi Hải Nhạc từ từ tản đi, Tạ Hải Nhạc mới có thể hít thở không khí trong lành, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng lại không có lấy một tia khí lực, vẫn như cũ toàn thân mềm yếu ngồi phịch trong lòng hắn.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đặt đầu nàng ở trước ngực của mình, nàng nghe được tiếng tim đập hỗn loạn mà mạnh mẽ hữu lực của hắn, đập nhanh như vậy gấp như vậy, cùng với tiếng tim đập của nàng kẻ xướng người hoạ, không biết vì sao, nàng lại không muốn cứ vậy mà rời khỏi lồng ngực của hắn, nàng vụng trộm tham luyến từng trập hơi thở nam tính từ trên người hắn truyền đến, mà tay Tạ Thư Dật lúc này đang ôn nhu nhẹ vuốt ve mái tóc của nàng, ôn nhu vỗ về gương mặt của nàng, mang theo một cảm giác tê dại ngứa ngáy yếu ớt, tê ngứa đến trong lòng Hải Nhạc rồi.

“Hải Nhạc...Hải Nhạc... Hải Nhạc...” Tạ Thư Dật cúi đầu gọi tên nàng từng tiếng, cho tới bây giờ Hải Nhạc cũng không biết tên mình khi được hắn gọi như thế, lại có thể làm cho trái tim nàng không thể khống chế mà rung động, đúng vậy, lòng của nàng, vậy mà lại vì hắn gọi vài tiếng mà rối loạn!

Hai người cứ như vậy lẳng lặng dựa sát vào nhau, tất cả đều tĩnh lặng như vậy, mà lại ấm áp như vậy, Tạ Thư Dật ôm nàng thật cẩn thận, sợ mình bất cẩn một cái sẽ phá vỡ bầu không khí ngọt ngào này.

Hải Nhạc từ từ tỉnh lại từ giữa mê say, nàng có chút mê mang, tại sao nàng lại biến thành cái dạng này? Đúng ra là nàng phải cự tuyệt hắn mới đúng, vì sao đến cuối cùng, nàng lại giống như bị say mê cuốn vào?

“Buông!” Hải Nhạc hai tay dùng sức muốn đẩy lồng ngực rộng lớn của hắn ra.

Tạ Thư Dật lại càng ôm nàng chặt hơn, nói: “Tiểu Hải Nhạc, tôi cảm thấy em cũng rất hưởng thụ nụ hôn này a.” (vâng, hai người thì hưởng thụ, tôi đây...)

Nghe ra trong giọng nói hắn có chút trêu chọc, trong lòng Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

“Cái này cũng không tính là gì, nếu như có con trai khác hôn tôi như vậy, tôi nghĩ, tôi cũng sẽ như vậy thôi!” Miệng nàng nói cứng.

Tạ Thư Dật nghe nàng vừa nói như thế, giận tím mặt la: “Em dám! Em dám cứ để cho nam sinh khác hôn em!”

Ngón tay hắn mơn trớn trên môi của nàng, nói: “Nơi này, chỉ thuộc về tôi! Tôi hôn, chỉ có tôi!”

Trong lòng Tạ Hải Nhạc cũng rất tức giận, nàng dùng sức đẩy hắn ra, vừa chậm rãi lui ra sau.

“Tạ Thư Dật, chúng ta anh em! Mặc kệ anh có thừa nhận người em gái này hay không, nhưng ở trong mắt người khác, anh chính là anh trai tôi!” Nàng nói to.

Tạ Thư Dật đặt ngón tay vừa vuốt phẳng môi nàng ở bên môi của mình, giống như trên ngón tay còn chứa mùi thơm ngát của đôi môi đỏ mọng kia, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, muốn hít hương thơm vào xoang mũi.

“Tạ Hải Nhạc, cho tới bây giờ tôi chưa từng xem em là em gái của tôi! Mà em, cho tới bây giờ em cũng chưa từng chính thức gọi tôi một tiếng anh! Người khác thấy? Cho người khác đi gặp quỷ đi!” Hắn nói.

Tạ Hải Nhạc đau khổ lắc đầu, nói: “Tạ Thư Dật, xin anh, anh muốn đùa giỡn với tôi, xin đổi một loại trò chơi khác được không? Cái loại này, tôi thật sự chịu không được, anh hận tôi, ở trong lòng anh, tôi chỉ là một món đồ chơi hay ho của anh mà thôi, trước giờ anh đều chưa từng nghĩ tới tôi cũng là người, tôi cũng không muốn sống những ngày làm một thứ đồ chơi này!”

Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như thế, ánh mắt sáng rực đi về phía nàng, Hải Nhạc kinh hoàng lui về phía sau trong nước, nhưng Tạ Thư Dật càng nhanh hơn nàng, hắn đi đến bên người Tạ Hải Nhạc, hai tay đột nhiên nâng lên đặt ở trên vai Hải Nhạc, Hải Nhạc không tự chủ được run run.

“Tạ Hải Nhạc, nếu như không muốn sống loại ngày làm một thứ đồ chơi này, có cách khác.” Tạ Thư Dật nói.

“Cách gì?” Tạ Hải Nhạc phòng bị nhìn hắn.

Tạ Thư Dật một cái chớp cũng không trong chớp mắt nhìn nàng, gần từng tiếng: “Không cự tuyệt tôi hôn em, đừng cự tuyệt, chỉ cần em không kháng cự nụ hôn của tôi, tôi đồng ý, về sau tôi sẽ không tìm em gây phiền toái!”

Chẳng lẽ, về sau hấn vẫn muốn hôn nàng như vậy sao? Cái này sao có thể được chứ? Không thể cứ như vậy nữa!

“Không được!” Nàng quả quyết cự tuyệt.

“Không, em không có quyền cự tuyệt, tôi muốn làm như vậy, tôi sẽ làm như vậy, em tất phải chịu!” Tạ Thư Dật thấy nàng quả quyết cự tuyệt, nổi giận, bá đạo gạt bỏ cự tuyệt của Hải Nhạc.

“Tạ Thư Dật, anh không thể buông tha cho tôi sao?” Hải Nhạc khẩn cầu nhìn hấn.

“Không thể, cũng chưa từng nghĩ muốn tha cho em! Từ nhỏ em đã nhất định là...” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, “...đồ chơi của Tạ Thư Dật tôi!”

Nghe hấn nói như vậy, trong mắt Hải Nhạc lặn ra những giọt nước mắt thật to.

Tạ Thư Dật thấy nàng đau khổ như vậy, trong lòng đột nhiên có một tia ẩn ẩn đau nhè nhẹ, hấn nhin không được nói: “Trừ ôm em hôn em, tôi sẽ không làm gì khác với em, chuyện này em không cần lo lắng.”

“Thật vậy chăng?” Hải Nhạc mở to hai mắt, đột nhiên trong mắt cũng toả sáng ra một thứ ánh sáng rực rỡ, thứ hào quang này, làm cho Tạ Thư Dật xem chút nữa đã thất thần, hấn như mê muội gật gật đầu: “Thật, tôi nói là thật, em nên thử tin tưởng tôi một lần!” (sao giống... hai bé con nít đang lừa nhau quá...)

Hải Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng giơ tay lên muốn lau đi nước mắt trên mặt, Tạ Thư Dật đột nhiên ngăn lại tay nàng nói: “Tôi đến.”

Hải Nhạc kinh ngạc thả tay xuống, Tạ Thư Dật cúi đầu, nhẹ nhàng liếm đi nước mắt trên mặt nàng, Hải Nhạc run rẩy một chút, nhưng cũng không kháng cự, Tạ Thư Dật hài lòng hôn lên mắt nàng, nhẹ nhàng hút đi lệ vương trong mắt, sau đó, đôi môi từ từ theo khóe mắt trượt đến chóp mũi, lại từ chóp mũi dừng trên môi của nàng.

“Tôi không hôn đủ em, tôi còn muốn thêm dư vị một chút nữa.” Tạ Thư Dật khàn khàn nói, hấn lại ôm Hải Nhạc vào trong ngực, lại cùng Hải Nhạc tiếp tục nụ hôn ngọt ngào có thể làm cho hấn say lòng kia. Hải Nhạc thì trong lúc Tạ Thư Dật dùng nụ hôn để trừng phạt đe dọa hạ đã học bơi xong, nàng thậm chí có thể nín thở trong nước đến ba đến bốn phút, cái này phải kể công nhờ Tạ Thư Dật dạy dỗ, càng phải kể công những nụ hôn bất tận của hấn, nàng nhờ giữa lúc hôn hít từ từ học được nín thở.

Mà Tạ Thư Dật quả nhiên giữ lời, chỉ cần để cho hấn hôn nàng, hấn sẽ không còn tìm nàng gây phiền phức, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy nàng đứng chung với Thích Hán Lương, hấn sẽ giận dữ, nhưng cho dù có giận cách mấy, cũng sẽ không nhốt nàng vào phòng tối nữa, mà chỉ hôn nàng, hôn nàng, thẳng đến khi nàng chịu không nổi nói về sau sẽ không đến gần Thích Hán Lương nữa, hấn mới chịu buông tha.

Có điều là, Hải Nhạc cũng phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, bình thường nàng vốn rất được nam sinh yêu mến, sau này lại khiến ột vài nam sinh từng ngưỡng mộ nàng vừa gặp nàng lập tức xun xoe bỏ chạy, điều này làm cho nàng cảm thấy kỳ lạ, cho đến một ngày kia, có một nam sinh không sợ chết thổ lộ với nàng, nghe nói ngày hôm sau lập tức bị một đám nam sinh mặc danh kỳ diệu đánh hội đồng, còn cảnh cáo nam sinh kia, không thể tới gần Tạ Hải Nhạc, nghe một cái tin đồn sai lè như thế, nàng đã biết ai đứng sau lưng làm cho những nam sinh hâm mộ nàng biến thành nam sinh thấy nàng như thấy quỷ rồi, là Tạ Thư Dật, chính hấn không muốn cho những nam sinh kia đến gần nàng!

Cũng được, nàng cũng không thích mấy tên loại choai này cứ mặt dày đến quấy rầy nàng, vì nàng không có ý kiến gì, khiến cho Tạ Thư Dật càng trầm trọng thêm, càng về sau nam sinh ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không được, nam sinh đụng tới lúc nàng đang ở cùng với Tạ Thư Dật, trong tình trạng bất khả kháng, đành phải che hai mắt của mình, không che sao có thể đi chứ, bằng không sợ sẽ bị mặc danh kỳ diệu đánh đập và đe dọa a!

Vì thế, khắp trong trường học đều đồn Tạ Thư Dật siêu yêu thương em gái đủ loại sắc thái, khi tin đồn kia rơi vào tai Thích Hán Lương, chỉ thấy Thích Hán Lương thần nhiên cười, chỉ có hấn biết, chỉ có hấn hiểu được, nam sinh này, không phải là siêu yêu thương em gái, mà là, siêu thích ăn giấm chua! Không muốn nam nhân khác theo đuổi nhúng chàm Tạ Hải Nhạc, chỉ sợ liếc mắt nhìn cũng không được! Súc ghen thật mãnh liệt! Lòng độc chiếm thật đáng sợ!

Chỉ có điều xem ra, ngay cả Tạ Hải Nhạc cũng chưa hẳn đã biết anh trai của nàng không phải có tình cảm anh em với nàng, mà là một loại tình cảm cảm kị khác không thể nói ra!

Mà hẳn, chắc hẳn Tạ Thư Dật đã cảnh cáo Tạ Hải Nhạc, không làm sao cho hẳn cơ hội tới gần nàng, cho dù tiếp cận được nàng, nàng cũng vô cùng cung kính mở miệng một tiếng “Thưa thầy”, nếu tôn kính hẳn như vậy, cho dù có vài lời muốn nói, sao có thể không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng trước mặt học sinh? Vì duy trì hình tượng thầy người ta, hẳn đành phải chôn vùi lời muốn nói thật sâu dưới đáy lòng, tình cảm giấu kín kia, giống như nham thạch nóng chảy, làm phỏng trái tim của hẳn, lúc nào cũng chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ bùng phát như núi lửa.

Hắn cầm lấy tấm hình hẳn chụp chung với Hải Nhạc, cố ý cắt nhỏ kẹp trong lưng ví, chỉ có hẳn có thể nhìn thấy, có đôi khi rảnh rỗi, hẳn lại lật tấm hình kia qua xem, đợi nàng lớn lên thật là một quá trình dài lê thê a! Phải chờ tới khi nào thì được đây? Thật sự khiến cho lòng hẳn nóng như lửa đốt!

Từ khi Thích Hán Lương có một cọc tâm sự mang tên Hải Nhạc này, ngay cả lòng vui hưởng lạc cũng phai nhạt, mà bà mẹ luôn cứ lo lắng hôn nhân đại sự của hẳn, thấy hẳn vẫn không có bạn gái cố định, lại nhiệt tình thu xếp xem mắt cho hẳn.

Thích Hán Lương hẳn còn chưa thất bại tới mức phải xem mắt mới có thể tìm được một nửa còn lại của mình, trong lòng hẳn đang có một tiểu thiên sứ đóng chiếm, mà hẳn nhất định phải chờ tiểu thiên sứ lớn lên mới được, làm sao lọt vào mắt mẹ già, hẳn lại biến thành “ế nam” khiến người ta rồi vậy nè?

Lần xem mắt này, hẳn vốn rất muốn từ chối, nhưng mẹ già nói là con gái một vị quan lớn, đã hẹn xong rồi, nếu không đi, chẳng phải làm ặt mũi con người ta đi quét rác sao, hẳn đành phải cố mà nhận lời lão mẹ.

Khi hẳn đi vào quán ăn Nhật được hẹn tên là Ẩm thực Kawasaki, nghe nói quán này làm ăn rất tốt, ít nhất phải hẹn trước một tuần, xem ra, lão mẹ đã chuẩn bị cho hẳn đủ công phu, vì thế, Thích Hán Lương đã gặp cô gái cần xem mắt kia, rất xinh đẹp, khí chất cũng tốt, lời nói cũng không thể tìm ra sai sót gì, không hổ là con gái trong nhà quan lớn, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng mà, Thích Hán Lương lại thiếu thiếu hứng thú.

“Cha, cha nói, bây giờ cha nhất định sẽ gửi tiền vào tài khoản của con, tại sao cứ gạt con thế?”

Bỗng, hẳn đột nhiên nghe được một giọng nói, trong lòng hẳn cả kinh, tại sao nàng lại ở chỗ này?

Hắn nhìn lại, thấy một cô gái mặc quần áo vàng nhạt đang đứng gọi điện thoại.

Thân ảnh này rất giống Hải Nhạc, khi hẳn nhìn thấy cô gái quay mặt lại, hẳn nhin không được hô nhẹ một tiếng: “Hải Nhạc?!”

“Hải Nhạc? Ai là Hải Nhạc?” Cô gái xem mắt đang ngồi đối diện hẳn trát mù tạc lên miếng cá sống hỏi.

Thích Hán Lương quay đầu lại giải thích với nàng: “Là một học trò của anh.”

“Nha.”

Khi Thích Hán Lương quay đầu lại lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng vàng nhạt kia nữa, hẳn đứng lên chạy theo ra bên ngoài, thế nhưng không nhìn thấy bóng dáng màu vàng nhạt kia, hẳn đành phải quay ngược về, khách sáo hỏi cô gái có muốn hẳn đưa nàng về nhà không, cô gái nghe ra ý tại ngôn ngoại, từ chối, xem mắt không giải quyết được gì, mà hình bóng màu vàng nhạt kia, vẫn cứ quanh quẩn trong lòng Thích Hán Lương mãi.

Đến thứ Hai, hẳn thừa dịp Hải Nhạc sang giao bài tập ngữ văn cho cả lớp, lên tiếng hỏi Hải Nhạc: “Hải Nhạc, hôm kia tôi thấy em ở Kawasaki, tôi còn gọi tên em, nhưng em chẳng những không để ý tới tôi, ngược lại còn chạy trốn không thấy bóng dáng, tôi thật sự đáng sợ như vậy sao?”

“Thầy ơi, hôm thứ bảy em đi học bơi mà, em cũng không có đi đâu ra ngoài, càng không có đi tới cái chỗ Kawasaki gì đó, chắc thầy nhận lầm người thôi phải không?” Hải Nhạc ngạc nhiên nói.

“Sao vậy được? Hôm đó em mặc một bộ áo màu vàng nhạt, tết tóc đuôi ngựa, tôi nghe giọng rõ ràng là em, quay mặt lại cũng rõ ràng là em a!” Thích Hán Lương buồn bực, “Là tôi nhìn lầm rồi?”

Chẳng lẽ là mắt hấn xuất hiện ảo giác, trên đời này làm gì có người nào giống nhau như vậy chứ? Thật sự là do hấn quá nhớ nhung, mà nhìn cô bé kia tưởng tượng thành Hải Nhạc sao? Thật đúng là bẽ mặt a!

“Thầy ơi, chắc là thầy nhìn lầm rồi, nếu như em nhìn thấy thầy, không cần thầy gọi, em đương nhiên sẽ đến chào thầy trước, bởi vì, thầy là thầy của em mà.” Tạ Hải Nhạc ôn nhu nói.

“Nga, có thể là tôi nhìn lầm rồi, thật ngại quá.” Thích Hán Lương xấu hổ nói.

“Thật ra cũng không sao đâu, đôi khi em đi trên đường cũng nhận lầm người mà.” Hải Nhạc cười cười nói.

Nhìn bóng lưng Hải Nhạc rời đi, Thích Hán Lương càng thêm phiền muộn, rõ ràng chính là cái bóng dáng này a, chỉ không phải là mặc đồng phục mà thôi, chẳng lẽ thật sự mình hoa mắt nghễnh ngãng rồi? Thật đúng là quá huyền bí đi!

Sau khi tan học, Hải Nhạc về nhà, mẹ Hải Nhạc rảnh rồi hiếm có, lời Hải Nhạc đi theo bà đặt may lễ phục cao cấp, mà sinh nhật Hải Nhạc cũng đã sắp tới rồi, thuận tiện cũng may cho nàng một bộ váy lễ phục dùng để tối ngày sinh nhật sẽ mặc.

Hải Nhạc vừa mới đo người xong, điện thoại vang lên, vừa nhìn, thấy là Tạ Thư Dật gọi tới, nàng vội vàng chạy ra bên ngoài nghe điện thoại.

“Em đang ở đâu? Còn không mau trở về! Không phải tôi đã nói với em rồi, chị của Đế Uy mới về từ nước ngoài, mời chúng ta đi ăn cơm, vậy mà em còn không biết lại chạy đi đâu nữa!” Tạ Thư Dật ở bên kia mất kiên nhẫn nói.

“Nga, anh đi trước đi, tôi đang đi theo mẹ làm lễ phục, ở chỗ nào? Tôi về nhờ bác Cương đưa qua là được.” Hải Nhạc vội vàng nói.

“Ở Kawasaki, một quán ăn Nhật, bác Cương biết đó, được rồi, lại đây nhanh lên!”

Tạ Thư Dật ở bên kia nói với Hải Nhạc xong lập tức cúp điện thoại, sau đó nói với Đế Uy và chị gái Đế Uy, Long Tương Tư: “Ta ra ngoài đợi nó, nó là một con quỷ lơ mơ, ta sợ nó tìm không thấy.”

Tạ Thư Dật đến đại sảnh chờ Hải Nhạc, không biết qua bao lâu, hấn nhìn thấy một bóng dáng nhỏ xinh mặc áo màu lam nhạt vội vàng đi về bên này, không phải Hải Nhạc thì là ai?

Hấn bước nhanh tới đón, kéo nàng vào trong lòng, nói: “Sao bây giờ mới đến?”

Thấy nàng kinh ngạc nhìn hấn, hấn bá đạo chặn môi nàng lại, hôn nàng đến thiên hoa mắt chuyển ngã vào trong ngực của hấn, hấn mới vừa lòng buông tha nàng.

Đúng lúc ấy, di động vang lên rồi, hấn tự tay tiếp nhận: “Ê?”

“Tôi đang ở cửa Kawasaki, anh đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến một giọng nói ôn nhu.

Tạ Thư Dật kinh ngạc ngẩng đầu, rõ ràng nhìn thấy một bóng dáng yêu kiều đang đứng ngay cửa, hấn lại cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, nàng rõ ràng cũng là Hải Nhạc a!

Hấn, đang gặp quỷ sao?

Cô gái nhanh chóng đẩy hấn ra, nâng tay lập tức cho hấn một cái tát!

Tạ Thư Dật bị đánh kinh ngạc không thôi, hấn lại ngẩng đầu nhìn Hải Nhạc chỗ cửa đang từ từ đi về phía hấn, cũng thấy được cô gái đứng ở trước mặt hấn, thay đổi sắc mặt hết cả.

Không phải là hấn thật sự gặp quỷ, hai người Hải Nhạc giống nhau như đúc a! Chỉ là mặc quần áo khác nhau mà thôi!

Nàng bước nhanh đi về hướng bên này, dùng một giọng run run hỏi: “Xin hỏi... chị là Trì Hải Hoan sao?”

Cô gái đã đánh Tạ Thư Dật một bạt tai cũng kinh ngạc nhìn Hải Nhạc, cũng dùng một giọng run run trả lời: “Tôi là... tôi là Trì Hải Hoan, bạn là... bạn là Hải Nhạc sao?”

Trong mắt Hải Nhạc ứa ra một đồng nước mắt, nàng khóc chạy tới chỗ cô gái có hình dạng giống nàng như đúc, hơn nữa còn ôm lấy cô ta.

“Chị, chị, thật không ngờ em sẽ gặp mặt chị! Em là Hải Nhạc, em là em của chị! Em rất nhớ chị! Rất nhớ chị a! Mẹ cũng rất rất nhớ chị a! Sao chị không đến tìm bọn em thế?” Hải Nhạc khóc lớn nói.

“Em à, chị cũng nhớ em, chị cũng rất rất nhớ em a! Nhưng mà, nhiều năm qua chị cũng không biết các em đã đi đâu, chị tìm không thấy các em a! Chị vẫn cho là mẹ và em không quan tâm chị nữa rồi!” Cô gái giống Hải Nhạc như đúc cũng khóc lớn nói.

“Không có, mẹ từng đi tìm chị, nhưng mà, người đàn bà kia không cho bọn em gặp chị a! Cha cũng nói không cho bọn em gặp chị, nói chị sống sung sướng hơn bọn em nhiều, không cần bọn em đi thăm chị, sau đó em với mẹ cũng không đi tìm chị nữa! Sau này, các chị chuyển đi, ngay cả cái số điện thoại cha cũng không để cho bọn em, người hầu trước kia cũng bị thôi việc, bọn em cũng không tìm được chị nữa a! Sau đó mẹ mang em rời khỏi chỗ ở cũ của bọn em, cũng không hề nhìn thấy chị! Chị, chị, em rất cuộc nhìn thấy chị rồi! Em đã cho rằng đời này em sẽ không còn được gặp lại chị nữa!” Hải Nhạc khóc nức nở đầy nước mắt.

Tạ Thư Dật cau mày, hắn đã hôn lầm người rồi sao?

Hắn không khỏi đứng bên cạnh không ngừng học nước miếng. (=||)

Dài muốn chết.

Một màn hai tỷ muội gặp nhau cảm động cũng không làm Tạ Thư Dật cảm động nổi, hắn bần chán nản mình đã hôn lầm người, hắn thậm chí ngay cả Hải Nhạc cũng nhận sai, lại đi hôn chị em gì đó của Hải Nhạc!

“Em à, trước giờ em sống có được không?” Hải Hoan chùi nước mắt trên mặt Hải Nhạc, hỏi.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật một cái, sau đó lại nước mắt dâng trào nói với chị: “Em sống tốt lắm, mẹ cũng sống tốt lắm.”

“Tốt là tốt rồi.” Hải Hoan gật gật đầu, cũng lau nước mắt trên mặt mình.

Hải Nhạc nhìn nàng, hỏi: “Chị, vậy còn chị thì sao? Mấy năm nay chị sống có tốt không?”

Trì Hải Hoan cười gượng nói: “Cũng được.”

Hải Nhạc tò mò hỏi: “Vậy đêm nay sao chị lại có mặt ở đây? Là đi theo các bạn tới ăn cơm à?”

Trì Hải Hoan có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Chị làm công ở trong này.”

“Cái gì?” Hải Nhạc Tạ Thư Dật gần như đồng thanh.

“Cha đã sắp phá sản rồi, cái xí nữ nhân kia, xoắn của ông một số tiền lớn chạy đi với một tên tiểu bạch kiểm, ông đã sắp vô lực xoay chuyển.” Lúc Hải Hoan nói lên, nước mắt lại chảy xuống.

Hải Nhạc khóc lên: “Chị thật đáng thương, mấy năm này chắc chắn chị sống không tốt, vậy mà sa sút đến nông nổi phải đi làm công.”

“Ai da, đừng khóc được không? Khóc thành xấu xí luôn, khó coi chết đi được!” Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc khóc đến thương tâm như vậy, có chút đau lòng. (ew.....)

Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật một cái, làm cẩn thận nghĩa Tạ Thư Dật, nàng ngây ngẩn cả người, hắn thật không phải là đẹp bình thường a! Vừa nghĩ tới hành động cưỡng hôn mới vừa rồi của hắn, trong lòng đột nhiên không còn tức giận như trước nữa. (lúc đầu đọc tới đoạn này là mình bắt đầu nghi nghi nha...)

Tạ Thư Dật sắc bén nhìn lại nàng, Trì Hải Hoan vội vàng chỉnh đốn luồng cuống của mình một chút, lại nhìn Hải Nhạc, ngập ngừng hỏi: “Hải Nhạc, anh ta là ai vậy?”

Hải Nhạc lau lau nước mắt, chần chừ nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói với nàng: “Đó là anh hai.”

Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, cũng cho Hải Nhạc một cái ánh mắt uy hiếp.

“Anh hai?” Trì Hải Hoan có chút kinh nghi. (ngạc nhiên và nghi ngờ)

Hải Nhạc nghĩ nghĩ, có chút cổ sức nói: “Mẹ gả ột người cha, anh ta là con trai của người cha đó.”

Tạ Thư Dật lại hừ lạnh một tiếng.

“Được rồi, tiết mục chị em quen biết nhau nên kết thúc chứ?” Hắc có chút mất kiên nhẫn nói.

Kỳ thật bây giờ, đối với ai hắc đều có kiên nhẫn như nhau, nhưng lần này hắc cũng có chút không nhịn được.

Trì Hải Hoan này vừa xuất hiện, lực chú ý của Hải Nhạc, hoàn toàn chuyển lên trên người của cô ta hết! Phiền chết!

Hải Hoan suy nghĩ sâu xa nhìn hắc một cái.

“Em à, chị nghĩ, em sống hắc là cũng không tốt lắm.” Nàng nói.

Hải Nhạc hoảng sợ, không nhịn được nói: “Làm sao chị biết?”

“Xem thái độ với cách nói chuyện của người kia thì biết.” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc ra trước người, cười nhạt nói với Hải Hoan: “Ai nói? Em ấy sống không biết có bao nhiêu tốt nữa kia!”

Tạ Hải Nhạc muốn tránh thoát hắc, Tạ Thư Dật lại sống chết cũng không buông ra, một màn này dừng trong mắt Trì Hải Hoan, trong mắt của nàng hiện lên một tia nghiền ngẫm.

“Lúc này anh đường đột với tôi, muốn nói thế nào?” Trì Hải Hoan đột nhiên nói.

Tạ Thư Dật có chút xấu hổ, sau đó trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: “Cô cũng đã ra tay, sớm trả lại cho cô rồi!”

Hải Nhạc mặc danh kỳ diệu nhìn bọn họ, như mây trong sương mù.

“Hai người đang nói cái gì? Đường đột cái gì, ra tay cái gì?”

Tạ Thư Dật lại trừng mắt nhìn Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan mỉm cười, nói: “Không có gì, nói cho vui ấy mà, đúng rồi, hai người tới đây chơi với bạn đấy sao?”

“Đúng vậy a.” Hải Nhạc gật gật đầu, “Chị, đi với bọn em đi.”

Hải Hoan do dự một chút nói: “Chút nữa chị phải đi làm.”

“Chị thật vất vả a.” Hải Nhạc nhìn không được lại rơi lệ, “Có thể không làm không? Chị còn nhỏ như vậy.”

“Không làm?” Trì Hải Hoan thở dài một hơi, “Không làm chị sẽ chết đói.”

“Cha không chăm sóc cho chị sao?” Hải Nhạc tức giận hỏi.

“Chính ông ấy cũng tự thân khó bảo toàn, chỉ sợ chỉ có thể chăm sóc được chính ông ta thôi.” Hải Hoan chua xót nói.

“Chị... chị... chị lại sa sút đến tận thế này, sao lúc trước không đi theo mẹ với em chứ?” Hải Nhạc nước mắt rơi lã chã.

“Ai, em à, đừng nói những thứ này, cho chị điện thoại em đi, sau này chị sẽ tìm em, sắp tới giờ rồi, chị phải đi làm.” Hải Hoan nói.

“Nga, dạ, chị, chị không đi ăn cơm với bọn em sao? Khi nào thì xong việc, em chờ chị, đến lúc đó đưa chị về nhà gặp mẹ được không?” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan có chút mừng rỡ, lại có chút chần chừ, còn có một chút hối hận khó hiểu, nàng nói: “Chị không biết mẹ có vui mừng khi nhìn thấy chị hay không nữa.”

“Mẹ nhất định sẽ rất vui khi gặp lại chị mà, chị, chị cũng là con gái của mẹ, làm sao mẹ có thể không vui chứ, mẹ lúc nào cũng nhớ chị hết.” Hải Nhạc vội vàng nói.

Hải Hoan mang theo một tia xấu hổ, nói: “Chị sợ mẹ trách trước kia không đi với mẹ.”

“Không có không có, mẹ nói, mẹ tôn trọng lựa chọn của chị, mẹ vẫn luôn nhớ chị lắm.” Hải Nhạc nói.

Nước mắt Hải Hoan lại lăn xuống, nghẹn ngào nói: “Là chị... là chị thật xin lỗi mẹ.”

“Chị không có lỗi với mẹ đâu, thật đó, khi nào thì xong việc, em chờ chị.” Hải Nhạc nói.

“Phải tới 12 giờ, chị làm ca tối.” Hải Hoan nói.

Đúng lúc này, có người lại đó quát: “Trì Hải Hoan! Giao ca rồi, còn đang lè mề cái gì? Lẹ lên!”

“Nga, tới liền!” Hải Hoan xoa xoa nước mắt, “Nhạc Nhạc, cho chị số điện thoại, bằng không, ngày mai đi, ngày mai chị sẽ đi gặp mẹ.”

“Cũng tốt, đến lúc đó em với bác Cương sẽ tới đón chị.” Hải Nhạc gật gù đầu.

“Bác Cương? Bác Cương là người cha kia sao?” Hải Hoan hơi hơi nghi ngờ.

“Không phải, là bác tài xế.” Hải Nhạc nói.

“Nga? Vậy... nhà mới của em, điều kiện gia đình rất tốt à?” Hải Hoan bật thốt. (tối đây là tớ nghi nghi rồi, uống hồi nãy thấy khóc thương tâm mà tưởng...)

Tạ Thư Dật đứng bên cạnh khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Hết chưa vậy? Nhanh lên! Mọi người đang chờ sốt ruột đó!” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc lập tức tranh thủ ghi số điện thoại của mình cho chị, cũng trách cứ Tạ Thư Dật, “Sao anh lại có thể như vậy chứ? đó là chị của tôi!”

“Chị của em, không phải cũng là của tôi!” Tạ Thư Dật đảo mắt.

“Anh... thật sự không thể nói lý!” Hải Nhạc tức muốn chết.

“Không cần em nói lý! Đi thôi!” Tạ Thư Dật đã rất hết kiên nhẫn rồi, kéo Hải Nhạc bước đi, liếc cũng không thèm liếc Hải Hoan bên cạnh một cái.

Cho dù cô ta và Hải Nhạc giống nhau như đúc đi chăng nữa, thậm chí hần nhận lầm còn hôn cô ta, nhưng, khi biết cô ta không phải là Hải Nhạc, trong lòng hần thậm chí còn có chút bài xích, trực giác khiến cho hần không thích cô gái này.

Đôi mắt của Hải nhạc, nhìn một cái sẽ lộ vẻ ôn nhu và trong trẻo, giống như chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn thấu sâu trong nội tâm của nàng vậy, mà Trì Hải Hoan, trong mắt ánh mắt của cô ta, rất là lập lờ, làm người ta đoán không ra. Ánh mắt, là cửa sổ tâm hồn, hần không thích ánh mắt lập lờ của cô ta, cho nên, hần cũng không thích người này, cho dù cô ta có giống Hải Nhạc đi nữa!

“Chị, nhớ kĩ đêm mai a, em sẽ tới đón chị đó, buổi tối em về nhà sẽ nói cho mẹ, em đã tìm được chị.” Hải Nhạc quay đầu nhìn Hải Hoan nói.

Hải Hoan gật gù đầu: “Đi đi, đừng để bạn chờ lâu.”

Nàng đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Người đàn ông này, là một người rất kỳ lạ, giống như, hần xông tới lập tức hôn nàng, thì ra chỉ xem nàng thành Hải Nhạc thôi! Xem ra, hần không chỉ là anh hai của Hải Nhạc đâu!

Nàng không nhận được đưa thay sờ sờ môi của mình.

Đó là nụ hôn đầu của nàng, lại bị người đàn ông này xông lên lập tức hôn mất! Nàng thậm chí cũng không biết chuyện diễn ra thế nào, thậm chí ngay cả mặt của hần cũng không nhìn thấy rõ ràng nữa, nhưng mà, kỹ thuật hôn của hần lại rất cao siêu, nụ hôn kia, lại có thể làm cho tim nàng không tự chủ được đập dồn rồi, trầm mê mất!

Chỉ có điều, nàng vẫn còn có chút tức giận, nào có ai vừa tới lập tức hôn nàng như vậy? Vẫn còn có hơi quá đáng, nàng liền nâng tay cho hần một cái tát biểu hiện sự tức giận của mình.

Còn tưởng rằng hần là khách tới thích nàng muốn trộm hương, thì ra chỉ là xem nàng thành Hải Nhạc?!

Mặt Trì Hải Hoan, âm trầm xuống.

130. Chương 65: Tạ thư Dật Tặng Em?

Hải Nhạc bình tĩnh lại, cô buông chú cá heo ra, rũ tay xuống, nói: “Tóm lại, cảm ơn anh đã tặng tôi món quà quý giá như vậy.”

Tạ Thư Dật vốn đang rất vui vẻ, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Hải Nhạc từ lúc này kích động biến thành lạnh nhạt, trong lòng hẫng lại bất an không yên, hẫng đã nói gì sai sao?

“Em không vui.” Tạ Thư Dật nói.

“Đã rất vui rồi, cảm ơn quà này của anh.” Hải Nhạc nhẹ nói.

Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật sự có chút sợ cô mất hứng.

Hẫng phát rầu ròi, vì sao bây giờ muốn để ý cô mất hứng như vậy làm gì chứ?

“Sau này phải đeo, khi tắm cũng không cho lấy xuống!” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao?” Hải Nhạc khó hiểu hỏi.

“Bởi vì là tôi tặng cho em! Không được để cho nó rời khỏi cổ của em!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà...” Hải Nhạc nói, “Nhưng mà, tại sao tôi phải luôn mang theo nó a?”

“Ách...” Tạ Thư Dật ngẩn người, “Không có tại sao hết, cứ tại vì là tôi tặng thôi!” Hải Nhạc cúi đầu nhìn chú cá heo nhỏ kia, trong lòng thâm suy nghĩ, cảm thấy con cá heo này vẫn là rất dễ thương, thường mang theo cũng không có gì là không tốt.

“Ừ, tôi sẽ không để cho nó rời khỏi cổ của tôi.” Hải Nhạc nói.

“Còn nữa, không được cho Trì Hải Hoan mang! Nếu cái dây chuyền này mà xuất hiện ở trên cổ cô ta, em chết chắc rồi đó!” Tạ Thư Dật như đang cảnh cáo trừng mắt nhìn cô một cái.

“Được rồi, tôi biết rồi, keo kiệt.” Hải Nhạc liếc trắng mắt.

Tạ Thư Dật hài lòng mỉm cười, đưa túi giấy dầu cho cô: “Mau ăn a.”

“Không muốn ăn.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Không ăn, vậy đi hôn đi, dù sao miệng nhỏ của em cũng đang rảnh rỗi.” Tạ Thư Dật cười xấu xa nhìn Hải Nhạc, cũng tà ác vươn đầu lưỡi xoay hai vòng trên môi.

Hải Nhạc sợ tới mức vội vàng giật lại, lấy tiramisu ra nhét vào trong miệng.

Tạ Thư Dật thấy cô ăn vội vã như vậy, nhét vào miệng đầy ụ ụ, lại cười lên ha hả, trên cột cô thật là thú vị a.

“Gì? Hải Nhạc, con cá heo cậu đeo hôm nay, lại chính là mẫu “Nụ hôn của cá heo” Tiffany mới tung ra nha, tất cả làm bằng bạch kim, hai mắt cá heo lại dùng kim cương trắng châu Phi một carat nạm vào này, số lượng trên toàn thế giới đúng một trăm cái, giá cả và giá trị đều xa xỉ a! Vậy mà cũng có rất nhiều cặp đôi cầu mà không được dây chuyền tình nhân này a, cái này, là ai tặng cho cậu thế?” Nhã Nghiên tinh mắt, nhìn thấy được chú cá heo Hải Nhạc giấu dưới cổ áo, kinh hô lên.

“Nụ hôn của cá heo? Dây chuyền tình nhân?” Hải Nhạc ngẩn ra, không khỏi lòi con cá heo ra ngoài áo, đặt ở trên tay xoay đi xoay lại nhìn.

Chú cá heo xinh xắn này, lại chính là dây chuyền tình nhân sao? Sao hẫng lại tặng dây chuyền tình nhân cho cô a?

Tiếng kêu của Nhã Nghiên, dẫn tới cậu học rất hiếu kỳ, mọi người ào lại như ong vỡ tổ: “Cho nhìn một cái, cho bọn tớ nhìn một cái, cá heo tình nhân trong truyền thuyết a!!!” Hải nhạc cuống quýt nhét cá heo vào

trong cổ áo, nói: “Không phải đâu, không phải là nụ hôn cá heo gì đó đâu, cũng không phải dây chuyền tình nhân gì, cái này, là tở mua ở quây trang sức một cái nhà sách cũ thôi, không đáng tiền.”

Đổ mồ hôi, khi người ta bắt đắ dĩ, không thể không nói dối.

“Cắt, không cho xem thì không cho xem, thiên tài mới tin cậu đi tới quây trang sức nhà sách gì mua đồ.” Các học sinh đều không tin.

“Các cậu, không tin... Ai!” Hải Nhạc xấu hổ.

Nhã Nghiêi liếc nhìn cô một cái, nói với các học sinh: “Tránh ra, tại sao người ta phải cho mấy người xem a.”

Các học sinh cũng thấy không có gì vui, tản ra.

“Hải Nhạc, là ai tặng cho cậu thế?” Nhã Nghiêi hỏi.

Hải Nhạc trầm mặc không lên tiếng, thật lâu sau mới nói: “Của mẹ tớ, tớ chỉ thấy mang theo chơi cho vui một chút thôi.”

Lại là một câu nói dối khác.

Nhưng mà, vạn nhất cái này thật sự là nụ hôn cá heo dây chuyền tình nhân gì mà Nhã Nghiêi nói, nói là Tạ Thư Dật tặng, thật sự sẽ chọc đến rất nhiều phiền toái cho xem.

Thật là, vì sao lại mua cái món quà có thể gặp phải rắc rối như vậy cho cô chứ? Lần sau, lần sau cô sẽ không bao giờ đeo nữa! Về nhà, cô thật sự lấy dây chuyền xuống nhét vào trong ngăn kéo.

Buổi tối, Hải Hoan la cà lại chỗ cô, khi thấy dây chuyền cá heo trong ngăn kéo của cô, hai mắt đều phát sáng.

“Em yêu, trước đây chị chưa từng thấy em dây có dây chuyền đẹp như vậy a! Đẹp quá, cho chị mượn mang được không?” Trì Hải Hoan nói.

Hải Nhạc do dự một chút, nhớ tới người nào đó đã nói sợi dây này không thể rời khỏi cổ cô, nhất là không thể cho Hải Hoan đeo. “Chị, đây là quà sinh nhật người khác tặng cho em, nếu cho chị mượn, người ta sẽ không vui.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan nghe cô nói như vậy, miệng dô lên: “Nhạc Nhạc, em còn nói là chỉ cần chị thích, chị muốn lấy cứ việc lấy, nhưng mà, không phải chỉ là một cái dây chuyền thôi sao, em đã luyện tiếc rồi, thì ra em lừa chị...”

“Không có, em không có lừa chị, có điều là dây chuyền này thật sự không thể cho chị mượn, nếu mượn, hai người chúng ta...” Hải Nhạc ngập ngừng.

Hải Hoan nhìn cô, nghĩ nghĩ nói: “Chẳng lẽ, là Tạ Thư Dật tặng em?”

Hải Nhạc do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Hải Hoan mặt một trận trắng một trận xanh.

Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, anh có ý gì a? Đồ của em gái tôi vì sao tôi không thể đụng vào a? Anh quản cũng quá nhiều rồi! “Được rồi, chị cũng không thể để cho em khó xử, cùng lắm thì lần sau nhờ mẹ mua giúp chị một cái vòng trang sức như vậy luôn.” Hải Hoan đành phải cụt hứng nói.

Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng, trong lòng vì từ chối chị mà cảm thấy áy náy, cô lấy hộp trang sức ra, nói với Hải Hoan: “Em có một cái vòng cổ, là cái mà em thích nhất, nhưng mà, em cũng mang thể nào được, em tặng cho chị thôi.”

Đó là một cái dây chuyền kết sao rũ xuống, cũng rất đẹp, cái vòng cổ này, chắc hẳn trước đây Tạ Thư Dật cũng không chú ý cô từng đeo rồi, đưa cho chị cũng không sao.

Hải Hoan vừa thấy, cũng rất thích, sau đó nhờ Hải Nhạc đeo lên cổ của tớ, chuyện dây chuyền cá heo, cũng không nhắc lại nữa.

Hải Nhạc rất nhanh liền ăn đau khổ do không đeo dây chuyền, một ngày nào đó, Tạ Thư Dật sờ soạng cổ cô một chút, thấy cô không có đeo, giận dữ “Tạ Hải Nhạc, bây giờ em cũng không thèm để lời nói của tôi vào mắt phải không? Tại sao không đeo?” Tạ Thư Dật hỏa lớn hỏi cô.

“Tôi không muốn mang a, tôi sợ đeo trên cổ không cẩn thận sẽ làm mất, cho nên, tôi cắt rồi.” Tạ Hải Nhạc nói trái lương tâm.

“Em gạt người! Dây chuyền thương hiệu này, nếu nói đeo trên cổ đều rơi mất, vậy nó đã sớm đóng cửa rồi! Ngày mai nếu tôi không thấy em đeo vào, em ráng mà chịu!” Tạ Thư Dật lớn tiếng.

“Nhưng mà, tôi thật sự không muốn mang.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Vì sao?” Tạ Thư Dật híp mắt nhìn cô đầy nguy hiểm.

Tạ Hải Nhạc ngập ngừng nói: “Tôi không đeo, bạn học tôi đều nói là cái gì gọi là nộ hôn cá heo dây chuyền tình nhân nữa.”

“Thì ra là vậy sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

Thì ra là vì vậy a, lúc trước, hần chỉ cảm thấy đưa cái này cho cô, thật hợp với cô, hần cũng không quản cái gì tình nhân hay không tình nhân, thật không ngờ, người biết nhìn hàng xịn rất nhiều, vừa thấy liền nhìn ra là dây chuyền tình nhân “Nộ hôn của cá heo”.

Nhưng, món quà hần trăm đấng ngàn cay chọn lựa, cô lại không đeo, chỉ bởi vì người ta nói đó là dây chuyền tình nhân thì sẽ không đeo! Tình nhân hay không tình nhân, có quan trọng như vậy sao?

“Thế... rốt cuộc nó có phải là dây chuyền tình nhân hay không?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

“Đúng vậy, chính là “Nộ hôn của cá heo”.” Tạ Thư Dật nói mà mặt không chút thay đổi.

“Anh... Tại sao anh muốn mua quà như vậy cho tôi chứ?” Trái tim Tạ Hải Nhạc, đột nhiên đập thật nhanh, cô đột nhiên rất muốn biết đáp án này.

Tạ Thư Dật nhìn cô một cái nói: “Tôi thấy bên trong có một chữ “hải”, lại cảm thấy con cá heo này rất dễ thương, cho nên, liền mua lại tặng em.” (cá heo tiếng hoa gọi là “hải đồn”)

Tạ Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì ra, chỉ là bởi vì bên trong có một chữ “hải: a? Cũng không phải bởi vì những ý nghĩa gì khác. Sau khi thở phào xong, cô phát hiện mình còn có hơi thất vọng mơ hồ, cô vội vàng xóa bỏ ý nghĩ kia ngay.

“Thế... “Nộ hôn của cá heo” là một đôi à?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Vô nghĩa, “Nộ hôn của cá heo” đương nhiên là một đôi, một con có thể hôn được sao?” Tạ Thư Dật cười nhẹ nói. (để thương =]])

“Vậy... một cái nữa đâu? Anh đưa cho ai rồi?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật ngăn người: “Còn một cái, tôi không tặng ai a, tôi thu.”

“Ồ.” Tạ Hải Nhạc không hé răng.

Hần không có tặng ai? Vậy hần giữ, làm cái gì?

Trong lòng cô có chút hối hận mình đi hỏi mấy cái này làm cái gì, tất cả đều là vài chuyện không đâu.

“Em rất để ý chuyện nó là dây chuyền tình nhân sao? Cái của tôi tôi cũng không đeo trên cổ, em sợ cái gì?” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc lập tức ngẩng đầu, bật thốt: “Không, không cho anh đeo, không được đeo!” Tạ Thư Dật nhìn cô kinh dị, nói: “Gi! Em lại dám ra lệnh cho tôi sao?”

Tạ Hải Nhạc giậm chân nói: “Nếu anh đeo, người ta lập tức đều biết là anh tặng tôi, cho nên, không cho anh đeo!” Tạ Thư Dật giận tím mặt: “Biết là tôi tặng thì thế nào? Chẳng lẽ, tôi không thể tặng quà cho em sao?”

“Nhưng mà nhưng mà...” Tạ Hải Nhạc lại giậm chân, “Người khác sẽ nghĩ như thế nào a? Tôi đeo một cái, anh đeo một cái, anh nói, người ta sẽ nhìn tôi thế nào? Còn tưởng rằng tôi và anh là người yêu nữa kìa! Chúng ta là anh em có được không? Ta sao có thể để cho người khác hiểu lầm quan hệ của tôi và anh chứ?”

Sau đó, hai người đều vì lời cô, bầu không khí thân mật lập tức trở nên tĩnh lặng lại, Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc, Hải Nhạc trừng Tạ Thư Dật.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật chậm rãi hỏi: “Tiểu Hải Nhạc, em có biết em đang nói gì không?”

Hải Nhạc run giọng nói: “Tôi... tôi... tôi không có nói sai.”

“Thì ra em đang sợ người khác cho chúng ta là người yêu sao? Không sao cả, cứ để cho người ta nghĩ đi! Nhờ em nhắc nhở như vậy, bản thân tôi cũng muốn đeo cái dây chuyền của tôi rồi, tôi muốn cho mọi người tỉnh một câu, Tạ Hải Nhạc, là của tôi, cô ấy và tôi là một đôi, những người khác, toàn bộ lẫn hết một bên!” Tạ Thư Dật nói. (ew, đây có thể coi là tỏ tình hay không aaaa?)

Hắn thật đúng là không nghĩ đến chuyện đó, cái dây chuyền kia, không biết đã bị hắn vứt đến chỗ nào, giả như, nếu đeo trên cổ hắn, sẽ như thế nào đây?

Hải Nhạc không khỏi kinh hoàng: “Không, tôi và anh không phải là một đôi! Không phải! Không phải! Anh không thể làm như vậy! Anh không thể!” Nếu hắn làm như vậy, không phải nói rõ ràng cho mọi người biết, hắn và cô, có mối quan hệ không thể cho ai biết hay sao? Không được, không được! Nước mắt của cô, lập tức liền rơi xuống.

Mặt Tạ Thư Dật lập tức u ám.

“Tạ Hải Nhạc!” Hắn vốn muốn phát giận, nhưng nghĩ đến đây là ở trong phòng Hải Nhạc, hắn hạ giọng nói: “Tại sao không thể? Tại sao? Em đã sớm là người của tôi rồi! Chính là để cho người ta biết, thì như thế nào? Em không phải là em ruột của tôi!”

131. Chương 66: Biết Vậy Chẳng Làm

“Trì Hải Hoan, con nhỏ chết tiết mày chạy đi đâu rồi? Coi chừng tao khấu trừ toàn bộ tiền chuyên cần tháng này của mày đó!” Tiếng mắng tức giận lại truyền tới.

“Nga, đến liền!” Nàng vội vã rời đi.

Hải Nhạc vừa về tới nhà, đã nói chuyện đụng phải chị ẹ nghe, mẹ Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ, mừng là còn chưa đi tìm, đã có tin tức con gái, sợ là con gái vậy mà phải làm công trong một tiệm ăn. Bà vội vã muốn đi gặp con gái, Hải Nhạc nói cho bà biết, đã hẹn với chị rồi, xế chiều ngày mai sẽ đi đón nàng, đưa nàng đến Tạ gia gặp mẹ.

Buổi chiều hôm sau, Trì Hải Hoan bước xuống xe, thấy đại biệt thự Tạ gia sang trọng, đứng nhìn sững sờ.

“Hải Nhạc, cha này rất có tiền à?” Nàng hỏi Hải Nhạc.

“Coi thế đi, không biết chị có từng nghe tập đoàn An Thác chưa? Người cha này chính là chủ tịch An Thác, Tạ Trường Viên.” Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Tập đoàn An Thác? Tạ Trường Viên là chồng mới của mẹ?” Trì Hải Hoan hít một hơi khí lạnh, “Thế... mẹ gả cho ông ta bao lâu rồi?”

“Nga, năm em tám tuổi, mẹ gả cho ông ấy, em sống trong này hơn bảy năm rồi.” Hải Nhạc nói.

“Vậy à?” Về mặt Trì Hải Hoan đầy hối hận.

Bỗng nhiên, mẹ hai người từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Hải Hoan, bà giật mình, sau đó vội vàng chạy tới.

“Hải Hoan, Hải Hoan của mẹ!” Bà dùng sức ôm Trì Hải Hoan vào lòng.

Lúc này, bố cũng đã ra tới, sau đó, là Tạ Thư Dật.

“Mẹ! Con rất nhớ người!” Trì Hải Hoan nước mắt tràn mi.

“Đứa ngốc, mẹ cũng nhớ con.” Mẹ Hải Nhạc cũng khóc nói.

“Đây... đây... đây vì sao nó giống Hải Nhạc nhà ta như đúc thế kia?” Tạ Trường Viên giật mình gần như có chút cà lăm, “Nếu bố không nhớ hôm nay Hải Nhạc mặc đồ gì, nhất định bố sẽ nhầm nó thành Hải Nhạc mất rồi.” Tạ Thư Dật gật gật đầu: “Vô cùng thấu hiểu.”

Hắn càng nhục hơn, còn nhận lầm nàng ta thành Hải Nhạc, còn hôn cô ta! Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật liền vô cùng chán nản cào cào tóc, sao lại phải giống nhau thế kia chứ? Thật là! Mẹ Hải Nhạc lau lau nước mắt, ôm Trì Hải Hoan đi về phía hai cha con họ.

“Hải Hoan, đây là bác Tạ, đây là anh Tạ Thư Dật.” Mẹ Hải Nhạc nói, “Trường Viên, nó là Hải Hoan em đã nói với anh đó, chị Hải Nhạc, Hải Hoan, chào mọi người đi con.”

Nghe thấy mẹ kêu mình gọi Tạ Trường Viên là bác, nụ cười trên mặt Hải Hoan, trở nên có chút gượng gạo, nhưng nàng vẫn cố gắng cười.

“Chào bác Tạ ạ.” Trì Hải Hoan lại quay sang Tạ Thư Dật, “Chào anh Thư Dật.”

“Ha ha, ngoan quá, ngoan giống y như Hải Nhạc.” Bố Tạ cười ha hả, đưa tay đưa cho Hải Hoan một cái hồng bao, “Hải Hoan, chút lễ gặp mặt.”

Trì Hải Hoan nhìn mẹ hỏi ý, mẹ Hải Nhạc gật gật đầu với nàng, nàng đưa tay nhận: “Cám ơn bác ạ.”

“Ai da, đừng khách khí như vậy, đều là người một nhà cả.” Tạ Trường Viên cười nói, cũng thuận tay Hải Nhạc qua, “Tiểu công chúa a, lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nhớ chị, bây giờ rốt cuộc đã tìm được chị rồi, có vui không?”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu: “Bố, Nhạc Nhạc rất vui ạ.”

“Àn, vậy chúng ta vào nhà.” Bố Tạ ôm Hải Nhạc vào phòng, Trì Hải Hoan đi theo sau lưng ông và Hải Nhạc, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, xem ra, Hải Nhạc ở trong ngôi nhà này, rất được cưng chiều.

Nàng liếc nhìn Tạ Thư Dật một cái, phát hiện ánh mắt của hắn vẫn luôn dừng lại trên người Hải Nhạc phía trước, trong mắt, có một nỗi nhu tình khó phát hiện, nhưng mà, vẫn bị nàng nhìn ra.

Không hiểu vì sao, trong lòng nàng sinh ra một loại cảm giác vô cùng hối hận, nếu năm đó nàng cũng đi theo mẹ, phỏng chừng người được sủng ái sẽ không phải là cô em gái dần dần trong mắt nàng, mà sẽ là nàng! Nhưng, trên đời làm gì có hối hận nào ăn được đầu.

Ngồi trong phòng khách, Tạ Trường Viên mở miệng hỏi Hải Hoan về cuộc sống gần đây, khi biết được cha ruột Hải Hoan đã sắp phá sản, mà Hải Hoan thì phải làm công ngắn hạn trong một quán ăn thì ông trầm mặc một hồi lâu.

Sau đó ông mở miệng nói với mẹ Hải Nhạc: “Trì Chí Cao đi đến hôm nay, mặc dù nói là hắn gieo gió gặt bão, nhưng, niệm tình hắn là cha ruột Hải Nhạc, Từ Nguyên, em nói chúng ta có nên giúp một tay hay không?”

Mẹ Hải Nhạc nghe ông nói như vậy, không tỏ ý kiến ngay lập tức, nhưng Tạ Thư Dật lại mở miệng nói: “Bố, bố nhân từ quá đáng rồi, Trì Chí Cao hắn không đáng cho bố thông cảm đâu, một tên tiểu thương vừa quản lý không tốt lại còn hay ba phải hơn nữa lại háo sắc, cho dù bố có giúp hắn, lần sau thì sao? Con cũng không tán thành bố vì tình nghĩa mà đi giúp hắn vì tình nghĩa, chuyện này cũng sẽ không được hội đồng quản trị thông qua, tập đoàn An Thác chúng ta không phải là nhà từ thiện, chúng ta phải đứng về phía lợi ích của An Thác mà suy nghĩ trước tiên, trừ phi, công ty Trì gia có thể có lợi cho chúng ta, chúng ta mới có thể giúp một tay.”

Tạ Trường Viên và mẹ Hải Nhạc cùng kinh dị nhìn Tạ Thư Dật, thật không ngờ hắn lại có thể nói ra những lời này.

Tạ Trường Viên hồi phục tinh thần lại, cười ha hả vỗ vai hân: “Xú tiểu tử, bố còn đánh giá thấp mày! Bố phát hiện, mày mới đúng là tên thương nhân chân chính! Thương nhân sẽ háo lợi! Không sai, sau này giao tập đoàn An Thác ày, bố sẽ yên tâm! Bố nghĩ, hay là bố nên về hưu sớm thử cho mày lên sàn nhỉ?”

“Bố, bây giờ bố còn gồng cày càng già càng cay, chuyện thay ca, sau này hẵng nói, về phần chuyện Trì Chí Cao này, bố có thể xem thêm đề nghị của con.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngồi bên kia vừa tức vừa vội, rõ ràng Tạ Thư Dật không muốn cha hân giúp cha nàng đây mà. Nàng chạy đến trước mặt Tạ Trường Viên, tựa đầu trên đầu gối của ông, sau đó ngẩng đầu khẩn cầu: “Bố, cha con đúng là có sai, nhưng mà, không có lỗi của ông ấy, bố với mẹ con cũng đi không đến với nhau được, bố niệm tình bố và mẹ đã đi đến với nhau, giúp ông ấy một phen đi, bố!” Nàng lắc lắc tay Tạ Trường Viên, một người từ trước đến nay chưa từng làm nũng bao giờ như nàng, mà bây giờ lại lăn ra làm nũng với Tạ Trường Viên đây.

“Nga? Còn có chuyện này?” Tạ Trường Viên cười cười hỏi.

“Chính xác a, cha con không tốt, ông ấy cũng không phải người cha tốt, cũng không phải người chồng tốt, nhưng mà dù sao ông ấy và mẹ con từng có một đoạn ngày, lại còn sinh ra con với chị, tuy rằng ông ấy thậm chí còn không thương con bằng bố, nhưng mà dù sao ông ấy cũng là cha ruột của con, bố, bố không nhìn trên mặt mũi của mẹ con thì thôi, bố cũng phải niệm tình bản thân con là tiểu công chúa bố thương nhất từ nhỏ đến giờ, bố giúp cha con lần này đi, được không, được không?” Hải Nhạc tiếp tục nũng nịu, “Bố, cho tới bây giờ con cũng chưa từng xin bố điều gì, cũng chưa từng đề nghị bố điều gì, không phải bố nói ở sinh nhật mười sáu tuổi của con muốn tặng con một phần lễ trọng sao? Bố, quà gì khác con đều không cần, bố giúp cha con một phen làm quà sinh nhật tặng cho con đi! Được không? Đồng ý con được không?”

Tạ Trường Viên lại cười to một trận, ông xoa đầu Hải Nhạc nói: “Đúng là một con quỷ linh tinh, được rồi, bố giúp cha con!” Tạ Thư Dật kháng nghị kêu. (thấy bạn bố già này giống giống Càn Long trong HCCC bản cũ hí hí)

Mà mẹ Hải Nhạc rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà khen ngợi nhìn Hải Nhạc.

“Bố, bố làm như vậy, là không thông qua hội đồng quản trị!” Tạ Thư Dật tức giận trừng mắt nhìn Hải Nhạc một cái.

Hải Nhạc thấy đã đạt đến mục đích của mình, trong lòng vui vẻ vô cùng, nàng lè lưỡi thị uy với Tạ Thư Dật, hiếm khi làm cái mặt quỷ với hân.

Tạ Thư Dật thấy nàng vươn đầu lưỡi màu hồng làm mặt quỷ với mình, nghịch ngợm sôi nổi hiếm có, làm cho cơn tức trong lòng hân đột nhiên lại có thể tan thành mây khói, thì ra, nàng cũng có một mặt đáng yêu như thế?

Hân thật sự có loại kích động muốn kéo nàng bỏ đi ngay bây giờ, sau đó tìm một chỗ kín đáo hôn điên cuồng đầu lưỡi nghịch ngợm kia của nàng. Hải Nhạc thấy hân vẫn nhìn thần thờ nhìn mình lom lom, nghĩ đến phút sao nhãng của mình, không khỏi cúi đầu, chạy tới bên cạnh mẹ và chị, ngồi xuống sát bên hai người, không dám nhìn Tạ Thư Dật nữa.

Trì Hải Hoan vẫn quan sát tất cả, trong lòng có đủ bách vị tạp trần, thật không ngờ, Hải Nhạc vậy mà được cưng chiều như vậy, làm nũng ra một cái lập tức khiến cho Tạ Trường Viên đồng ý yêu cầu nó đưa ra! Nàng cũng không ngờ rằng, Tạ Trường Viên sẽ là một người ôn hòa như vậy. Giả như năm đó nàng cũng đi theo mẹ, có phải nàng sẽ không biến thành bộ dạng bây giờ? Rốt cuộc Trì Hải Hoan nàng đã bỏ lỡ cái gì? Thật sự biết vậy chẳng làm!

Tạ Thư Dật cũng không tiếp tục ý kiến ý cò gì nữa, nếu bố đã đồng ý rồi, hân còn nói nữa, sẽ bị kêu là kiếm chuyện, cũng sẽ gọi là không biết thức thời.

Vì thế, mọi người hoà thuận vui vẻ bắt đầu ăn cơm chiều.

Ăn cơm chiều xong, Tạ Hải Nhạc, chị nàng với mẹ lúc nào cũng trò chuyện, còn mang chị đến phòng ngủ của nàng, xem một ít hình chụp năm từ lúc nàng tám tuổi về sau.

Hải Hoan nhìn bài trí trong phòng nàng, kinh ngạc nói: “Bác Tạ này, đối xử với em thật sự rất tốt a.”

“Đúng vậy, đúng là ông ấy đối với em tốt lắm, bản thân ông không có con gái, cho nên, rất thương em, cái này gọi là ngư tâm ngư đi, bởi vì, ông ấy thật sự rất yêu mẹ, cho nên, đối xử với em cũng rất tốt.” Hải Nhạc nói.

“Nga, thì ra là vậy.” Trì Hải Hoan chưa xót đáp.

Nhìn phòng Hải Nhạc một cái, so sánh với phòng nàng đang thuê phòng, cơ hồ là một cái trên trời, một cái dưới đất a.

Mà hoàn cảnh bây giờ của nàng, cũng đối lập với Hải Nhạc nốt, nó là tiểu công chúa trong mắt mọi người, nhưng, nàng lại phải làm công trong Kawasaki. Vận mệnh đối xử với Trì Hải Hoan, thật bất công biết bao nhiêu a! Nàng tức giận bất bình nghĩ thầm. (chính mình lựa chọn lợi lộc trước mắt la làng gì nữa trời)

Đã đến giờ, Trì Hải Hoan phải về rồi, bố Tạ bảo bác Cường đưa nàng đi, Hải Nhạc lưu luyến chị, muốn đi theo cùng.

“Bố, để con đi cho, con đưa em ấy về.” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan đúng là có chút thụ sủng nhược kinh. (ai vì bà đâu...)

Tạ Thư Dật đẩy Hải Nhạc, nói: “Không phải muốn đưa chị em, đi a.”

“Nha.”

Ba người cùng nhau lên chiếc Lincoln nhà họ, Hải Nhạc luôn ngồi trên xe chít chít oa oa lời Hải Hoan nói chuyện, giống như với chị có chuyện nói không hết.

Tạ Thư Dật ngồi phía lẳng lặng lắng nghe, thật không ngờ Hải Nhạc ở trước mặt chị của nàng, nói nhiều như vậy, hơn nữa, trông nàng thật là thật vui vẻ, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy nàng từng vui vẻ như vậy bao giờ.

Khi Hải Hoan nói ra địa chỉ của nàng thì Tạ Thư Dật và Hải Nhạc cùng trầm mặc, cái khu đó, là khu ổ chuột.

Đưa Hải Hoan đến giao lộ, Hải Hoan mở miệng nói dừng lại, Hải Nhạc lưu luyến không rời đưa nàng đi.

“Muốn vào chỗ chị ngồi một chút hay không?” Hải Hoan nói với em.

“Được a được a.” Hải Nhạc nói.

“Không được, chúng ta phải về.” Tạ Thư Dật nói.

“Được rồi, vậy hai người về đi.” Hải Hoan cười gượng phát phát tay với Hải Nhạc.

“Vậy... chị, lần sau khi nào thì tới thăm chị được? Bố này đã đồng ý giúp cha bọn mình, sau này chị không cần làm công nữa.” Hải Nhạc nói.

“Hi vọng như thế, hai người về đi.” Hải Hoan nói.

“Đi thôi.” Tạ Thư Dật lời Hải Nhạc xoay người rời đi.

“Tôi còn có chuyện chưa nói xong mà!” Hải Nhạc kháng nghị.

“Nói nhiều như vậy, vẫn chưa nói xong à? Chưa nói xong sau này còn thời gian nói tiếp!” Tạ Thư Dật kéo nàng đi về phía trước.

“Vây tạm biệt chị nha.” Hải Nhạc vẫy vẫy tay về phía Hải Hoan.

Trì Hải Hoan nhìn bóng lưng bọn hắn thật lâu, cho đến khi bọn họ lên xe, nàng mới xoay người rời đi.

Tạ Thư Dật ngồi trên xe quay đầu nhìn Tạ Hải Nhạc, nói: “Sao thế, chị em vừa đi, em lập tức biến thành câm điếc rồi?”

Tạ Hải Nhạc nguyền rủa một cái.

Tạ Thư Dật cũng hiếm khi nở nụ cười, hắn đột nhiên vươn tay nhéo nhéo mũi Hải Nhạc. (lạy Chúa, hai người này cứ làm trò lovey-dovey miết vậy nè trời)

“Làm tiếp một cái mặt quỷ như hồi nãy cho tôi xem?” Hấn nói.

Hải Nhạc đang “đứng hình” vì động tác thân mật đột ngột của hấn, vừa nghe hấn nói như thế, “Tại sao?” Nàng ngơ ngác hỏi.

“Không tại sao cả, tôi thích em nhìn mặt với tôi thôi.” Tạ Thư Dật nói. (sở thích quái đản)

Hải Nhạc có chút xấu hổ: “Cái này sao có thể nói làm thì làm ngay được chứ?”

“Không cần biết! Em phải làm!” Tạ Thư Dật nói.

“Không tôi... tôi không làm.” Hải Nhạc liếc mắt lác đầu.

“Không làm?” Tạ Thư Dật chồm tới, áp sát nàng, “Không làm, coi chừng tôi sẽ hôn em.” Hải Nhạc vừa nghe hấn nói như thế, vẻ mặt đau khổ nghĩ nghĩ, sau đó lè lưỡi với Tạ Thư Dật.

“Không phải như vậy.”

Hải Nhạc đành phải đặt hai bàn tay bên miệng, quạt quạt vài cái, sau đó học ra đầu lưỡi.

“Thật ngoan, Tiểu Hải Nhạc ngoan lắm.” Tạ Thư Dật nở nụ cười, sau đó, hấn đột nhiên kéo Hải Nhạc lại, hôn nàng, cho Hải Nhạc một nụ hôn nóng bỏng đủ để hít thở không thông.

Thật vất vả, hấn buông Hải Nhạc ra, mặt hai người đều đỏ bừng rực.

“Anh gạt tôi!” Tạ Hải Nhạc tức giận nói.

“Lúc này tôi cũng không có nói nếu em làm mặt quỷ thì sẽ không hôn em.” Tạ Thư Dật xấu xa nói.

“Tạ Thư Dật, anh thật là lưu manh, là một cái trứng thối cực lớn!” Tạ Hải Nhạc tức muốn chết, lúc nào nàng cũng bị hấn chấm dứt.

Từ khi Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc làm cái mặt quỷ thứ nhất thì trong lòng vẫn luôn tính toán chuyện cần làm, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn mới chạy xe trở về nhà.

“Mẹ, có thể cho chị đến nhà chúng ta ở được không, chỗ chị ở, là khu ổ chuột đó!” Hải Nhạc lo lắng nói với mẹ.

Mẹ Hải Nhạc vuốt tóc nàng nói: “Nhạc Nhạc, mẹ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng mà, mẹ không phải người giám hộ của chị, cha con mới là, nếu là không có sự đồng ý của cha con, mẹ sợ ông ta sẽ đi kiện cáo.”

“Sao có thể như vậy chứ? Ông ta cũng không thèm chăm lo cho chị, chị một thân một mình sống ở bên ngoài, với ở chỗ chúng ta, có gì khác nhau đâu chứ?” Hải Nhạc hỏi.

Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi nói: “Hải Nhạc, mẹ muốn nói cho con biết, công ty cha con, vẫn bị phá sản, bố con chậm một bước, công ty của ông ta, bị người ta mua xây dựng lại rồi, nhưng mà, những số tiền kia, cũng không đủ trả hết nợ nần ông ta thiếu.”

“Nhưng mà, chuyện này có liên quan gì với chuyện chị ở cùng chúng ta?” Hải Nhạc tò mò hỏi.

132. Chương 66: Tim Tôi Thật Sự Đau Đớn Quá

Hải Nhạc không ngừng lác đầu, nước mắt cũng rơi xuống: “Tôi không phải là người của anh, là anh cưỡng bức tôi! Tôi vốn chưa từng muốn làm người của anh! Tạ Thư Dật, đừng làm như vậy, van xin anh, nếu để cho người khác biết, tôi sẽ không thể ngẩng đầu lên được! Nếu như vậy, tôi tình nguyện đi tìm cái chết!”

Tạ Thư Dật lập tức túm lấy bả vai của cô, nghiêng rằng nghiêng lợi quát nhỏ: “Tạ Hải Nhạc, đừng dùng cái chết đi làm tôi sợ, trong mắt em, quan hệ của tôi và em, cứ làm cho em cảm thấy sỉ nhục như vậy sao? Chẳng lẽ, trong lòng của em, em đang nhớ đứa con trai nào khác sao? Là Thích Hấn Lương? Hay là Hứa Chí Ngạn? Nói, nói a! Ở trong lòng em, em sợ ai khác biết thì em sẽ không ngẩng đầu lên được? Nếu hấn

biết quan hệ của tôi và em, em sẽ đi tìm cái chết sao? Là ai? Là ai? Là Hứa Chí Ngạn phải không? Ở trong lòng em, hẳn có quan trọng như vậy không? Nói! Nói! Nói a!”

Tạ Hải Nhạc bị hấn lắc đầu sắp hôn mê, có phải chỉ cần nói cô có người trong lòng, hẳn sẽ buông tha cho cô hay không? Có lẽ, nếu hẳn biết trong lòng cô thật sự thích một người con trai, nếu người đó là Hứa Chí Ngạn, là cậu thân của hẳn, không phải hẳn sẽ hết cách với cô chứ? Không phải nói con trai trọng tình cậu hơn tình yêu sao? Nếu cô nói cô thích Hứa Chí Ngạn, có phải sau này, hẳn xem tình cậu nhiều năm với Hứa Chí Ngạn, không bao giờ quên lấy cô nữa hay không?

Cô có nên thử một lần chẳng?

Nghĩ xong, đầu óc đã sắp hỗn loạn một mảnh, cô hoảng hốt nói bừa: “Đúng! Đúng! Đúng! Tôi thích Hứa Chí Ngạn! Tôi thích anh ấy! Tôi lúc nào cũng thích anh ấy! Từ ánh mắt đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, tôi đã thích anh ấy rồi!”

Tạ Thư Dật nghe cô vừa nói như vậy, như bị sét đánh đứng lặng ở nơi đó, hẳn ngỡ ngác nhìn Tạ Hải Nhạc, trong mắt là sự kinh hoàng không thể tin, cùng với đau xót và tuyệt vọng không thể tin!

Hải Nhạc ổn định hơi thở nhìn hẳn, nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của hẳn, trong lòng, đột nhiên có chút không ổn, cô, có phải đã làm sai hay không?

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật lùi về phía sau mấy bước, thì thào: “Thì ra, em thật sự thích nó, em thật sự thích!”

Sau đó, hẳn dùng sức kéo tóc mình một chút, lẩm bẩm: “Thì ra, người trong lòng em là nó? Thì ra, tôi lấy đi lần đầu tiên của em, em đau đớn, là vì nó, thì ra là thế, thì ra là thế!”

Sau đó, hẳn ngẩng đầu, dùng một ánh mắt trống rỗng vô cùng bi thương vô cùng nhìn Tạ Hải Nhạc, nói: “Hải Nhạc, em thật sự thích nó sao? Tôi phát hiện tôi...” Hẳn đưa tay dùng sức ấn lấy ngực trái của mình, “Chỗ này của tôi, thật sự đau quá, đau quá, Hải Nhạc, Hải Nhạc, em thích, thật sự là Hứa Chí Ngạn sao?”

Càng về sau, giọng nói của hẳn càng trở nên mờ mịt như vậy, trống rỗng như vậy, ánh mắt của hẳn, không hề có tiêu cự, Hải Nhạc cơ hồ cảm thấy hẳn nhìn không phải là mình, mà là cái gì khác, lòng của cô, bởi vì ánh mắt chưa từng xuất hiện trong mắt hẳn kia, mà quặn đau.

Nhìn hẳn cái dạng này, hẳn cũng không như trước đây bá đạo nói cô không được phải thế này thế nọ, lần này, hẳn không có, có phải hẳn thật sự rất để ý người cậu Hứa Chí Ngạn này hay không?

Không cần tiếp tục dùng những thứ này nọ làm lý do lẫn tránh nữa, một câu xong hết?

“Tạ Thư Dật, chúng ta là anh em, là anh em...” Tạ Hải Nhạc còn chưa nói hết, Tạ Thư Dật cộc cằn cắt ngang: “Không, không, không! Cho tới bây giờ tôi chưa từng xem em là em gái của tôi, trong lòng tôi, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng xem em là em gái của tôi!”

Hải Nhạc cười đau khổ: “Đó là bởi vì, anh cho là tôi không xứng làm em gái của anh, tôi vẫn luôn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau tôi gọi anh là anh trai, anh lại tát tôi một cái, anh còn nói với tôi, mẹ anh chỉ sinh ra một tổ anh, anh không có em gái, nhớ không? Cho tới bây giờ, buổi tối có khi tôi còn nằm mơ thấy khung cảnh lúc đó, cuối cùng tôi sẽ hoảng sợ tỉnh lại từ trong mộng, Tạ Thư Dật, anh có biết không? Không, anh chắc chắn không biết, anh không biết mới trước đây tôi sợ anh đến mức nào, sợ đến mức chỉ cần anh liếc tôi một cái, hai chân của tôi sẽ không thể tự chủ được mà run lên, anh lúc nào cũng căm ghét tôi như vậy, hận tôi như vậy, với mẹ tôi nữa, chính vì anh căm ghét tôi, hận tôi, cho nên, cũng luôn không thừa nhận tôi là em gái của anh!”

Nói xong, cổ họng của cô nghẹn ngào hết, nhớ tới tuổi thơ luôn bị hẳn bắt nạt của tổ, và còn thời niên thiếu cho đến bây giờ vẫn không thể thoát khỏi ma chướng của hẳn, thậm chí còn bị hẳn chiếm đoạt đêm đầu tiên, Tạ Hải Nhạc không khỏi ôm kín mặt, nước mắt bật khóc.

“Tạ Thư Dật, anh không biết, ở trong lòng tôi, thật sự từng khát vọng có một người con trai, rất tốt với tôi, dịu dàng với tôi, sẵn lòng yêu tôi, giúp tôi thoát khỏi những đau đớn kia, nhưng, một ngày này còn chưa tới, anh đã đem tôi... đem tất cả của tôi hủy hết! Anh chẳng những hủy người của tôi, anh còn hủy cả cuộc sống của tôi! Anh có biết trong lòng tôi thống hận anh đến mức nào không? Anh cho là, bây giờ anh

thoảng tốt với tôi một chút, tặng quà này nọ cho tôi, là có thể lau đi những vết thương anh tạo ra cho tôi hay sao? Không có chuyện đó đâu! Không có đâu! Tôi nghĩ, suốt đời này vĩnh viễn tôi cũng không thể nào quên được! Tạ Thư Dật, anh còn muốn thế nào đây? Tổn thương của anh tôi nhận đã đủ nặng, tôi sợ, tôi thật sự sợ có một ngày tôi sẽ chết ở trong tay anh! Nếu tôi chết, tôi không thể tưởng tượng mẹ tôi sẽ đau lòng thế nào! Bà nhất định sẽ vì tôi mà hận không thể đi chết theo tôi! Không, tôi nghĩ, đó chính là kết quả anh muốn! Không phải anh muốn lấy tôi đi trả thù mẹ tôi đấy sao? Anh không cho phép tôi chết sớm, là vì còn chưa đạt tới mục đích của anh, tôi nghĩ, chừng nào ngày đó tới, anh sẽ ước gì tôi chết nhanh lên một tí? Tôi đang nghĩ, ngày đó, có phải sắp đến hay không?”

“Không, không phải như em nói đâu!” Mối Tạ Thư Dật lập bập va vào nhau, nhưng không phát ra chút thanh âm nào.

Ai nói không phải như vậy? Hẳn nghĩ chính xác như cô nói thì có! Hẳn thậm chí đã làm như vậy vô số lần, hẳn bắt nạt cô, nhục nhã cô, thế nào cũng phải khiến cho cô rơi nước mắt, hẳn mới buông tha!

Tạ Thư Dật chỉ cảm thấy tay chân của mình từ từ trở nên lạnh lẽo, sau đó, tim của hắn, vì lạnh lẽo tột độ, giá lạnh đến cực hạn, “két” một tiếng, trái tim trong lồng ngực hắn vỡ đầy những mảnh vụn.

133. Chương 67: Tôi Không Cần Hai Nhân Vật Chính!

“Có liên quan chứ, nếu như bây giờ lập tức cho chị con vào ở, mẹ sợ cha con... Cái loại người này, ai!” Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi thật mạnh, “Con muốn cho chị con lại đây như vậy, đến lúc đó mẹ với bố con đi can thiệp đi, xem có thể chuyển quyền giám hộ của chị con qua hay không đã.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ nhiều lắm!” Hải Nhạc mừng rỡ hôn mẹ cái chụt.

“Ai, hai đứa các con đều là con gái của mẹ, Hải Hoan lâm vào cảnh phải đi ra ngoài làm công kiếm tiền, mẹ cũng rất đau lòng a.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Nếu mẹ đồng ý rồi, con sẽ có chị làm bạn.” Hải Nhạc thật sự rất vui.

Nàng vui vẻ, nhưng cũng có người không vui, nếu để cho Hải Hoan vào ở cái nhà này, về sau hai chị em các nàng sẽ thường thường ngầy cùng một chỗ, làm sao còn có thời giờ riêng cho hắn và nàng cùng một chỗ chứ? Hơn nữa, hắn cũng không muốn việc hắn và Hải Nhạc làm khi thân mật bị Hải Hoan nhìn được, không được, tuyệt đối không được!

Hừ, muốn đưa chị đến, ý đồ thoát khỏi hắn? Không có cửa đâu!

Khi biết được mẹ Hải Nhạc muốn đòi quyền giám hộ Hải Hoan về, ha ha, làm cho bà ta không lấy về là được!

Quả thực, khi mẹ Hải Nhạc thương lượng cùng cha Hải Nhạc thì cha Hải Nhạc quả nhiên không đồng ý, thế nào cũng phải khiến mẹ Hải Nhạc lấy hai trăm ngàn cho hắn, nếu không, đừng hòng có được quyền giám hộ Hải Hoan, mẹ Hải Nhạc tức muốn chết, nhưng mà, bà không thể bảo Tạ Trường Viên đưa ra hai trăm ngàn, nếu để pháp luật can thiệp, làm cho cha Hải Nhạc có ý lộ chuyện cho giới truyền thông, lại sợ có ảnh hưởng đối với An Thắc và Tạ Trường Viên, mẹ Hải Nhạc lâm vào thế khó xử.

Mà Hải Nhạc vẫn cứ trông ngóng có thể trải qua sinh nhật mười sáu tuổi cùng với chị, thật không ngờ mẹ muốn đòi quyền giám hộ của chị về cũng khó như vậy, trong lòng nàng sốt ruột, nhưng mà, có lòng không đủ lực, nàng không có cách nào giúp được!

Mất thấy sinh nhật càng ngày càng tới gần, nhưng chuyện chị có thể ở lại Tạ gia vẫn không thấy bóng dáng, Hải Nhạc vẫn luôn buồn bực trong lòng.

Mà lễ phục đặt may trước đây, đã được đưa đến Tạ gia, Tạ Trường Viên vốn muốn làm một bữa tiệc hoành tráng, mẹ Hải Nhạc lại ngăn cản, bản thân Hải Nhạc cũng nói không cần phô trương như vậy, như Nhã Nghiên lần trước là được rồi, mời một vài bạn bè thân thân và bạn học là đủ rồi.

“Bố, cho con mượn chiếc du thuyền của bố đi, tiệc sinh nhật Hải Nhạc cứ giao cho con luôn đi.” Tạ Thư Dật vẫn luôn đứng bên cạnh không phát biểu ý kiến đột nhiên mở miệng nói.

“Ý của con là, con muốn tổ chức sinh nhật cho Hải Nhạc trên du thuyền à?” Tạ Trường Viên hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Thư Dật gật gật đầu, “Bọn con sẽ mời nhiều bạn bè và bạn học, ngấm lại, du thuyền của bố vừa đủ dùng, làm tiệc sinh nhật trên đó, không còn gì tốt hơn.”

“Hiếm khi con suy nghĩ chu đáo như vậy, được rồi, du thuyền sẽ cho người mượn, con đi sắp xếp thật kỹ, cốt là muốn cho Hải Nhạc trải qua một cái sinh nhật mười sáu tuổi khó quên, sinh nhật này cả đời chỉ có một lần, đại diện cho nó chính thức lớn lên trưởng thành.” Tạ Trường Viên khẳng khái nói.

“Con sẽ.” Tạ Thư Dật nói.

“Chỉ có điều, hình như bố mẹ tham gia thì không hay lắm, mấy người trẻ tuổi các con cùng nhau chúc mừng sinh nhật cho em nó đi, bố với dì con thì làm sinh nhật cho nó trước một ngày thôi.” Bố Tạ nói.

“Bố, có thể mời chị của con không? Sinh nhật của con, cũng là sinh nhật của chị, có thể mời chị ấy tới cùng không ạ?” Hải Nhạc nhẹ nhàng hỏi.

“Cục cưng yêu quý, tùy con, chỉ cần con thích là được.” Bố Tạ nói.

“Nga, vậy tối nay để con mời chị ấy lại đây luôn đi.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Không được! Cô ta không thể đi du thuyền, em muốn mời cô ấy tới cùng, cứ mời vào ngày bố dì tổ chức cho em đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao không được? Tại sao không được?” Tạ Hải Nhạc cong miệng lên.

“Anh nói không được thì không được, ở trong mắt anh, chỉ có em mới là...” Tạ Thư Dật dừng lại một chút nói, “Chỉ có em mới là em gái của anh, cô ta không phải, anh không cần muốn ngày hôm đó cô ta xuất hiện trên thuyền, ngày đó em mới là nhân vật chính! Anh không cần hai nhân vật chính!” Hải Nhạc tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, khẩn cầu nhìn Tạ ba ba: “Bố, bố nói xem?”

Tạ Trường Viên liếc nhìn con trai một cái, quyết định trốn khỏi vấn đề này: “Con thương lượng với anh con đi, đây là chuyện mấy người trẻ tuổi các con, bố giao toàn quyền cho anh con quyết định.”

“Mẹ!” Hải Nhạc nhìn về phía mẹ.

Mẹ Hải Nhạc suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Thư Dật một cái, bà cũng không ngờ Tạ Thư Dật có cảm tình đối với Hải Nhạc sâu như vậy, lại có thể nói Hải Nhạc mới là em gái của nó, mà Hải Hoan không phải! Ai, phỏng chừng đây cũng là Hải Nhạc có phúc đi, đáng tiếc Hải Hoan không có phúc khí này a! “Hải Nhạc, bằng không, con cứ nghe lời anh hai a, Hải Hoan, chúng ta có thể mời nó cùng dự với con trước một ngày, đến ngày hôm sau con lại cùng anh hai còn các bạn con nữa rồi bên tổ chức một cái sinh nhật mười sáu tuổi suốt đời khó quên.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, sao mẹ cũng có thể nói như vậy chứ?” Hải Nhạc tức đến nổi muốn dậm chân.

“Con gái ngoan, anh con là đang thương con mà, con phải cảm tạ anh con mới đúng đó.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Bà không thể cưỡng cầu Tạ Thư Dật yêu thương hai đứa con gái của bà, hẳn có thể đối xử tốt với Hải Nhạc, đã xem như là nhượng bộ lớn nhất của Tạ Thư Dật rồi, cũng nhờ Hải Nhạc đứa nhỏ này không chịu thua kém, có thể làm ổi người bên cạnh nó đều có thể thích nó, bà vẫn sợ Thư Dật sẽ khi dễ Hải Nhạc, dù sao ngày đầu tiên bà và Hải Nhạc đến Tạ gia, hẳn đối với bà và Hải Nhạc thể hiện ra địch ý mãnh liệt, mà Hải Nhạc lại có thể hóa giải địch ý trong lòng hẳn, đây là chuyện tốt, cho nên, cho dù hẳn nói đêm đó chỉ cho Hải Nhạc sinh nhật, bà cũng không cảm thấy có gì không ổn, bà cảm thấy đây là Hải Nhạc nên được.

Hải Nhạc giận dỗi ngồi trên sofa.

“Đây là không công bằng với chị a.” Nàng nói.

Tạ Thư Dật liếc nàng một cái, nói: “Nếu em không có tình cờ gặp chị em, không phải em vẫn làm sinh nhật một mình sao?”

“Nhưng mà em đừng phải chị a.” Hải Nhạc cho hắn một cái liếc mắt xem thường, bây giờ, nàng có vẻ có can đảm tranh cãi với hắn rồi, nàng có thể cảm nhận được, bây giờ hắn đối xử với nàng đúng là không giống như trước kia, hắn bây giờ, có vẻ có thể dung túng nhìn nàng nhiều hơn rồi.

134. Chương 67: Sự Trừng Phạt Của Thượng Đế

Hắn, tổn thương cô nghiêm trọng đến như vậy sao? Nghiêm trọng đến mức cô khát vọng có một thằng con trai khác tới yêu cô thương cô? Thậm chí, muốn thằng con trai kia giúp cô thoát khỏi đau xót hắn đem lại?

Tim của hắn, vỡ nát đầy đất. Tim, hắn không kịp thu nhặt, để cho nó đau đớn nát trên mặt đất, điều hắn suy nghĩ là, từng ấy năm cho tới nay, rốt cuộc hắn đã bỏ lỡ cái gì?

Suy cho cùng từ bao giờ, từ khi nào thì hắn bắt đầu từ từ thâm gặt bỏ ý muốn bắt nạt cô? Thâm mong có thể thấy cô tươi cười? Thậm chí đến mức chỉ cần cô lộ ra nét mặt tươi cười trước mặt hắn, hắn nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì?

Khi hắn vì cô mà thay đổi, cô lại nói cho hắn biết, người trong lòng của cô là Hứa Chí Ngạn! Là Hứa Chí Ngạn! “Không!” Tạ Thư Dật đau đớn gầm lên một tiếng. Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn Tạ Hải Nhạc đầy hung tợn, Tạ Hải Nhạc hoảng sợ, không tự chủ được lùi về phía sau.

“Không, Tạ Hải Nhạc, mặc kệ trong lòng em thích ai! Tôi sẽ không để cho em tiếp tục thích nó! Cho dù là Hứa Chí Ngạn cũng không được! Em là của tôi! Là của tôi!” Lòng Tạ Hải Nhạc, lập tức chìm xuống đáy nước.

Hắn vẫn cứ như vậy! Hắn vẫn không chịu buông tha cho cô! Cô không khỏi liều mạng lắc đầu: “Không, tôi không phải là của anh, không phải, anh có thể có được cơ thể của tôi, nhưng, anh không thể có được lòng tôi!” Tạ Thư Dật vừa nghe cô nói như thế, giống bị vừa bị nện một phát vào đầu, hắn không khỏi nắm chặt hai nắm tay, hít hơi vào thật mạnh, bằng không, hắn nhất định sẽ vọt tới trước mặt cô, che kín miệng của cô, làm cho cô thu hồi lại lời nói của mình. “Em có biết em đang nói gì không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Hải Nhạc gật đầu: “Tôi biết tôi đang nói cái gì, Tạ Thư Dật, anh có thể cướp đi mọi thứ của tôi, bao gồm cả cơ thể của tôi, nhưng mà, anh không thể đoạt được lòng tôi, lòng tôi, vẫn chỉ có tôi là chúa tể, nó là thứ duy nhất tôi còn lại rồi, tôi sẽ không giao cho anh!” Tạ Thư Dật nhìn cô, hờ hững hỏi: “Lòng của em... dành cho ai? Cho Hứa Chí Ngạn sao?”

Hải Nhạc nhìn thấy ánh mắt của hắn trở nên thật sắc bén thật dữ tợn, cô không tự chủ được lùi tiếp một bước.

“Tóm lại, sẽ không thuộc về anh! Vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về anh! Anh cho tôi sỉ nhục, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào quên!” Hải Nhạc miệng nói tay cũng che ngực mình thật chặt, giống như nếu cô không che, lập tức trái tim của cô cũng sẽ bị hắn đoạt đi mất.

Tạ Thư Dật vừa nghe cô nói như thế, đứng cứng ngắc tại chỗ, không nhúc nhích gì được.

Rõ ràng là cô vẫn đang đứng ở trước mặt hắn, nhưng, hắn lại cảm thấy sao mà xa xôi quá, xa xôi đến mức hắn cảm giác được cả đời tổ cũng không thể nào đến gần cô. Hắn đột nhiên cảm thấy, cô quá tàn nhẫn, tàn nhẫn không cho hắn giữ lại dù chỉ là một tia dư âm. Cô chỉ mới làm như vậy với hắn thôi, hắn đã cảm thấy cô tàn nhẫn, ngấm lại, mình đã làm gì đối với cô? Nếu cái này gọi là sỉ nhục thì cũng... không có gì quá đáng! Hắn còn có thể nói cái gì đây? Hắn còn có thể nói cái gì đây chứ? Trước kia làm sao mà hắn lại chưa từng nghĩ đến, tim của hắn, cũng sẽ không kiên cố như hắn tưởng, có một ngày, nó sẽ vì cô mà cảm thấy bị tổn thương?! Sẽ vì cô mà đau đớn?

Hắn không dám nhìn cô, nếu còn thấy sự kiên quyết đối với hắn trong mắt cô một lần nữa, hắn không chắc lòng mình sẽ không đau đớn thêm một lần, chút tưởng tượng như vậy, hắn cũng đã không thể chịu nổi rồi, tim của hắn, đã nhói đau như tê liệt. Lực sát thương của cô đối với hắn, trong lúc hắn không để ý, đã to lớn vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Trước kia đối xử với cô như vậy, thật sự đã sai sao? Vẫn luôn sai đấy sao?

Cho nên, Thượng Đế không chịu được, bắt đầu trừng phạt hần! Biện pháp trừng phạt hần chính là: Bất tri bất giác, hần đã yêu cô gái thường bị hần bắt nạt bị hần lăng nhục này, lại khiến cho cô bé này yêu thương người khác! Hơn nữa, khiến cho trái tim cô kia, vĩnh viễn thuộc về người khác, sẽ không bao giờ thuộc về hần! “Không! Không! Không!” Tạ Thư Dật sợ hãi mở bừng mắt, hần không thể chấp nhận và tiêu hóa cái ý tưởng mới vừa xuất hiện trong đầu. Không! Không! Làm sao hần có thể yêu cô? Làm sao có thể? Không có khả năng! Cô nói rất đúng, từ nhỏ, hần đã rất căm ghét cô, hận thù cô, không ghét cô, làm sao hần có thể trêu cợt cô, bắt nạt cô chứ? Từ bao giờ, căm ghét đối với cô, hận thù đối với cô, trong khi hần không để ý, chuyển hóa thành tình yêu?

Vớ vẩn, đúng là quá hoang đường! Không có khả năng! Hần không có yêu cô! Không có! Hần có thể bị cô chọc tức giận hồ đồ, mới có thể cho là tớ đã yêu cô! Không, hần thật sự không có yêu cô! Không có! Làm sao hần có thể yêu một con nhóc ngu ngốc tớ đã căm ghét căm hận từ nhỏ chứ?

Tạ Thư Dật cự tuyệt chấp nhận ý nghĩ này, hần lao đảo xoay người, gần như có chút chênh vênh chơi với đến cạnh cửa, sau đó mở cửa, đi ra ngoài, thậm chí cũng quên mất lễ nghi quý tộc cơ bản nhất của hần: thuận tay nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hải Nhạc không ngờ Tạ Thư Dật không hề nói gì cứ vậy mà dong, có phải trong lòng hần đã âm thầm chấp nhận rằng trái tim cô đã không còn thuộc về hần nữa?

Cửa bị mở ra, đột nhiên thốc vào một trận gió lạnh, Hải Nhạc ngơ ngác đứng ở trong phòng, nhin không được rùng mình một cái.

Cô lắc đầu, mặc kệ, dù thế nào cũng là con cá nằm trên thớt của hần, vì sao không để cho mình sống cho có tự tôn một chút? Cho dù cô phản kháng hần không được, cô cũng muốn cho hần biết, cô hận hần, hận hần áp bức cô, chiếm đoạt cô như vậy. Hải Nhạc từ từ đi tới, nhẹ nhàng đóng cửa lại, mới đóng cửa không bao lâu, đã có người tới gõ cửa.

“Nhạc Nhạc, mở cửa, mở cửa, chị đã về rồi, chị mang đồ ăn vặt về cho em nè.” Là Hải Hoan.

Hải Nhạc mở cửa, Hải Hoan vui vẻ đứng ở trước mặt cô, giơ giơ túi giấy trong tay.

“Chị hai, là hạt dẻ rang đường, chị còn nhớ trước đây em thích ăn hạt dẻ rang đường nhất a?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ đưa tay nhận lấy, vội vàng mở túi giấy ra, bóc một hạt dẻ cho vào miệng.

“Ăn ngon quá a, chị hai, chúng ta ăn chung đi.” Hải Nhạc bóc một hạt nữa, đưa tới bên miệng Hải Hoan.

Hai người cùng nhau ngồi xuống giường, ăn hạt dẻ nóng hổi.

“Chị hai, sinh nhật cậu học chị có vui không?” Hải Nhạc hỏi.

“Có cái gì mà vui, hôm nay chị đi, cũng chỉ là đi thị uy thôi, ai kêu trước kia bọn nó không để chị vào mắt.” Hải Hoan bĩu môi.

“Thị uy gì a?” Hải Nhạc có hơi khó hiểu.

Hải Hoan có chút dương dương đắc ý nói: “Trước kia tiệc tùng loại này, mấy con nhỏ đó chưa bao giờ gọi chị, nhất là con nhỏ sinh nhật hôm nay nè, trước kia nó còn xem thường chị, giờ, biết chị vào Tạ gia, đến trường lại có xe đưa đón đặc biệt, người người đều tới nịnh bợ chị, vậy chị hôm nay này, cùng phi cái này chồn bạc áo lông áo khoác gia, đều dè nổi bật của ả xuống hết, làm cho chị hả dạ còn ở phía sau kia, bạn trai của nó, sau đó lại mời chị khiêu vũ, còn nói với chị, kỳ thật người trong lòng hần vẫn là chị nữa cơ, sau đó chị liền nói với hần, nếu thật sự thích chị, thì phải nói ra với bạn gái hần ngay trên tiệc sinh nhật, nói người trong lòng hần là chị, không phải là ả, sau đó phải đi theo chị rời khỏi sinh nhật của ả. Em biết không, cái ngốc kia đưa, thật sự nói với bạn gái hần, cũng thật sự đi theo chị rời khỏi tiệc sinh nhật của con nhỏ đó! Ha ha ha, thật sự hả giận, rất hả dạ luôn! Rốt cuộc chị cũng có thể nhả ra một ngụm ác khí nhiều năm! Loại cảm giác này thật sự rất sung sướng, rất sung sướng a! Nếu em ở đó thì tốt, em có thể nhìn thấy cảm tượng phấn khích ngay lúc đó, ả đau khổ cầu xin bạn trai ả ở lại, nhưng, bạn trai ả kéo mở tay ả ra, không chút lựa chọn đi theo chị rời khỏi sinh nhật. Em biết không, ả ta khóc đến té xỉu trên mặt đất a! Ha ha ha...”

Hải Nhạc nghe xong lập tức cả kinh, cô cà lăm hỏi: “Chị... chị... chị làm như vậy... vậy... chị thích thằng con trai đó à?”

“Stop!” Hải Hoan chẳng thèm ngó tới, “Cho dù trước kia chị có một chút hảo cảm với hắn đi chẳng nữa, nhưng bây giờ, làm sao hắn có thể xứng đôi với chị chứ? Chị làm gì có khả năng thích hắn a? Chị chỉ lợi dụng hắn một phen, đi đả kích cái con nhỏ trước đây làm cho chị nan kham mà thôi!”

Hải Nhạc không khỏi nhú mày: “Chị, chị không thích cậu ta, chị làm như vậy, hình như... hình như không tốt lắm?”

Hải Hoan liếc Hải Nhạc một cái, nói: “Có cái gì không tốt? Người từng bắt nạt chị, để chị bắt được cơ hội, sẽ trả thù lại gấp bội cho xem, chị muốn làm cho mấy con nhỏ đó nhìn thấy, Trì Hải Hoan chị cũng không phải là người dễ cho người khác bắt nạt! Chị biết con nhỏ đó quan tâm nhất là bạn trai của ả, chị nhất định phải giành lấy thứ ả quan tâm nhất, như vậy mới có thể cho ả đả kích lớn nhất!”

Hải Nhạc nghe cô nói một cách đương nhiên như vậy, kinh ngạc đến mức ngay cả hạt dẻ trong miệng cũng quên nhai nuốt.

Chị hai, chị hai lớn lên, với chị hai trước đây khác biệt nhiều lắm. “Vậy... thằng con trai chị giành lấy kia chị muốn làm sao bây giờ?” Cô lo lắng hỏi.

135. Chương 68: Qùa Sinh Nhật

“Với anh mà nói, cô ta chỉ là một người xa lạ! Anh không thích một người xa lạ đột nhiên tiến vào thế giới của chúng ta!” Tạ Thư Dật nhú mày, giọng điệu đã có phần hơi bất nhã.

Tạ Trường Viên liếc nhìn ái thê một cái, lại trừng mắt nhìn Tạ Thư Dật một cái nữa, nói: “Thư Dật! Sao có thể nói như vậy? Hải Hoan cũng là con gái của dì a, sao lại là một người xa lạ? Mau rút lại những lời vừa rồi!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nói: “Là con gái dì, đúng vậy, nhưng chuyện đó đâu có liên quan gì tới con đâu? Vậy thì thế nào con cũng phải thích cô ta hay sao? Con chỉ thừa nhận Hải Nhạc, người con không thích, con không muốn cô ta xuất hiện ở trước mặt của con.”

Mẹ Hải Nhạc mẹ cũng hơi đau đầu rồi, không rõ vì sao Tạ Thư Dật lại một bộ cảm thù Hải Hoan đến tận xương tủy như vậy, rõ ràng bộ dạng hai đứa giống nhau, nhưng vì sao Hải Hoan cứ không vừa mắt hắn như thế chứ? Xem ra, nếu Hải Hoan thật sự bước vào cửa cái nhà này, sau này lại có chuyện ầm ĩ à xem.

Tạ Hải Nhạc thấy hắn xem thường chị mình như vậy, vô cùng tức giận quát: “Chị của em, không cần anh thích! Chỉ cần em với mẹ thích chị, chỉ cần bố cũng thích chị, là đủ rồi!”

“Được rồi được rồi, hai đứa các con chớ vì chuyện này mà cãi nhau, hôm đó Hải Hoan không xuất hiện là được rồi, Hải Nhạc, đúng là anh hai có hơi bất công, nhưng đó cũng là vì nó thương con, Hải Nhạc, con cũng đừng có mời chị đến dự sinh nhật cho bằng được như thế nữa.” Mẹ Hải Nhạc hoà giải nói.

Tạ Hải Nhạc thấy mẹ cũng đang giúp Tạ Thư Dật, không khỏi cúi đầu xoay qua một bên dỗi.

“Ngày sinh nhật của em, chính là thuộc về riêng mình em thôi, em thật khờ, sao lại muốn chia sẻ ngày đó với chị chứ?” Tạ Thư Dật hơi hơi ăn chua trong lòng, làm chi mà nàng cứ để ý chị mình như vậy chứ?

“Đó là chị của em, em không chia sẻ với chị, vậy thì chia sẻ với ai đây? Chẳng lẽ muốn cùng anh a?” Tạ Hải Nhạc giận dỗi liếc mắt khinh thường.

Tạ Thư Dật cười cười, nói: “Bingo, đáp đúng, bé ngoan.”

“Em mới không cần cùng anh!” Tạ Hải Nhạc phát hỏa trả lời.

“Không cùng anh, anh cũng vẫn không cho em cùng chị em đâu!” Tạ Thư Dật trả lời nói.

Hai đại nhân nhìn hai đứa con nít ngồi đầu khẩu, ở một bên cười cười như xem náo nhiệt, bọn họ nghĩ chỉ là con trai con gái cãi nhau nho nhỏ thôi, làm sao biết được những cơn sóng ngầm đang trào dâng dưới lời nói?

“Bố, ngay cả bố cũng đang cười, con mặc kệ! Nếu chỉ mà không dự sinh nhật chung với con, mà anh hai cũng nói ngày sinh nhật của con chính là thuộc về con, như vậy, hôm đó con muốn được toàn quyền tự do, con hi vọng con có thể muốn cái gì thì làm cái đó, không thích nghe bất cứ người nào! Bao gồm cả anh hai đáng giận đáng giận, hôm đó, anh cũng đừng mong sắp xếp cho em! Bố, đồng ý con, đồng ý cho con đi mà!” Lần trước Tạ Hải Nhạc đã nếm được mùi ngon khi làm nũng, nằng lại xuất ra chiêu này với Tạ Trường Viên một lần nữa.

Tạ Trường Viên rất hưởng thụ cười lên ha hả: “Được được được, ngày hôm đó là thuộc về con, bao gồm anh hai, bao gồm luôn bố với mẹ, ai cũng đừng mong sắp đặt cho con! Thư Dật con đang ở đây hôm đó cũng không cho a! Hôm sinh nhật nó là nữ vương, ngay cả con cũng phải nghe nó a, nghe không? Cầm đến hôm đó chọc em con tức giận!”

Tạ Thư Dật nghe bố hấn vừa nói như thế, chân mày cau lại.

Xú nha đầu, càng ngày càng giảo hoạt rồi, cũng biết đem bố ra dọa hấn.

“Anh hai, anh nghe bố nói chưa? Bố nói, hôm sinh nhật của em em là nữ vương, ngay cả anh cũng phải nghe em!” Tạ Hải Nhạc toàn thắng nói với Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thật sự nổi giận, xú nha đầu, lập tức có thể dùng lông gà làm tên bắn được cơ đấy. Tức thì, hấn cười như không cười nói với Tạ Hải Nhạc: “Muốn làm nữ vương? Muốn anh nghe lời em? Được a, chỉ cần em ngoan.”

Hừ, ý của tôi là, nếu em không ngoan, sao tôi có thể nghe lời em chứ? Nhóc con kia, để tôi xem hôm đó em có thể quậy ra chuyện gì đây. Hấn đột nhiên vô cùng chờ mong sinh nhật Hải Nhạc mau mau đến, hận không thể là ngày mai, hấn muốn nhìn lập tức, nằng sẽ làm thế nào?

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật cười quái dị như vậy (dân gian gọi là cười biến thái đó), thậm chí da đầu của nằng còn hơi run lên, trứng thối này, không biết lại đang bày trò gì trong đầu đây, hừ, có bố lên tiếng, xem chừng hấn cũng không dám làm gì với nằng đâu, nằng mới không sợ hấn!

Tạ Thư Dật lòng vòng trên đường đã lâu, muốn chọn cho Hải Nhạc một quà sinh nhật, nhưng mà, ngặt nỗi cái gì hấn cũng thấy chướng mắt.

Ai, tại sao muốn mua một món quà đưa cho nằng mà cũng khó như vậy?

Giờ hấn mới phát hiện bản thân mình, cũng không biết nằng thích cái gì, vạn nhất mua cho nằng, nằng không thích thì sao bây giờ?

“Mặc kệ nó, không phải chỉ là sinh nhật sao? Tùy tiện mua một thứ là được rồi, trước kia chưa từng thấy mày từng coi trọng sinh nhật của nó bao giờ.” Tạ Thư Dật tự giễu nói.

Nhưng mà, lần này không giống, lần này là sinh nhật mười sáu tuổi của nằng, là một bước ngoặt lớn trong đời nằng, cho nên, nhất định phải tặng cho nằng một món quà thật đặc biệt! Nội tâm của hấn lại tự phản bác hấn như vậy.

Hấn lang thang bước vào một tiệm trang sức nổi tiếng, đi dọc theo quầy nhìn xuống, những trang sức này rất tục khí, tặng mấy thứ này cho nằng, hình như không thích hợp với nằng a. Hơn nữa lại không phù hợp với tuổi của nằng.

Cô nhân viên tư vấn bán hàng vẫn đứng chảy nước miếng với hấn này giờ thấy hấn một bộ phiên lòng, lập tức hỏi hấn: “Xin hỏi anh muốn mua cho ai đây ạ?”

Tạ Thư Dật nói ngắn gọn: “Ta mua ột cô gái, ngày mai là sinh nhật của nằng.”

“Cô ấy là...?” Cô bán hàng hỏi thử, tan nát cõi lòng a, không phải là mua cho bạn gái chứ?

Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút nói: “Mua cho em gái của tôi, sinh nhật mười sáu tuổi, nên tặng cho nó cái gì?”

136. Chương 68: Chúng Ta Làm Quen Đi?

“Còn làm sao nữa? Salad thôi!” Hải Hoan ngã ra phía sau, thoải mái nằm ở trên giường Hải Nhạc.

“Rau trộn? Salad là sao?” Hải Nhạc tò mò hỏi.

“Có nghĩa là một cốc đá hắc vắng ra la, vừa ra tới cửa, chị liền nói với thằng đó, chị không có chuyện mà đi thích hắc đâu, cái lựa chọn kia, là chính bản thân hắc lựa chọn, không liên quan gì đến chị, lúc này chị cũng không có nói sẽ thích hắc.” Hải Hoan nói.

“Một cốc đá vắng ra?” Hải Nhạc tròn mắt.

“Không đá vắng ra, chẳng lẽ, chị còn phải nhận hắc a? Hắc cũng không xem thử bây giờ chị có thân phận gì, chị làm sao có thể để cho hắc làm bạn trai của chị chứ? Hắc không xứng.” Hải Hoan hừ lạnh vài tiếng.

Hải Nhạc lúng túng nhìn chị mình, không biết tại sao, mùi hạt dẻ vừa ăn trong miệng, tự nhiên trở nên nhạt hắc.

“Chị, vậy... cậu ta tội nghiệp quá, hắc từ bỏ bạn gái của hắc, kết quả, chị lại chỉ đùa giỡn hắc mà thôi, em cảm thấy, cậu ta thật tội nghiệp.” Hải Nhạc thăm tội nghiệp cậu cậu làm vật hi sinh kia.

Hải Hoan quăng một cái trộn mắt cho Hải Nhạc, nói: “Em yêu, lòng thương hại của em đừng có lộ ra thể chứ? Cái loại người này, có cái gì đáng mà tội nghiệp, không phải chỉ là một thằng con trai đứng núi này trông núi nọ thôi sao! Loại con trai này, đơn giản chỉ là một tí dụ dỗ nhỏ nhỏ, lập tức liền vứt bỏ bạn gái, có thể đáng cho em đi tội nghiệp hay không?”

Hải Nhạc trở nên im lặng.

“Được rồi, chị hơi mệt, chị muốn đi tắm rửa ngủ, em cũng đi ngủ sớm đi.” Hải Hoan đứng dậy, “Hôm nay thật là một ngày hạnh phúc!”

Hải Nhạc nhìn chị rời khỏi gian phòng của mình, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Chị mình làm như vậy, có đúng không?

Tạ Thư Dật cũng không biết mình đã uống mấy chai, nhưng mà, vẫn không gây tê được cơn đau trong lòng hắc.

Bỗng nhiên, cửa phòng VIP bị gõ vang, sau đó, đi tới một cô gái có vòng eo như rắn, khi cô nhìn thấy Tạ Thư Dật, dờ người há to miệng, lại đột nhiên, cô hồi phục thái độ bình thường, tựa sát lại trên người Tạ Thư Dật ve vãn, một bàn tay, cũng sờ lên gương mặt tuần tú của Tạ Thư Dật.

“Thật không ngờ anh lại đẹp trai như vậy a.” Cô không nhìn được khen ngợi, “Em tưởng là sao kim nào lại đến Dạ Chi Hoàng Triều này tìm vui cơ, chỉ có điều, em biết bình thường sao lớn sẽ không thiếu đàn bà, bên người luôn có một bó vệ tinh to khiếp, ha ha, thế, anh là ai đây?”

“Cô chính là hoa khôi của Dạ Chi Hoàng Triều?” Tạ Thư Dật lạnh lùng hỏi.

Cô gái cười duyên một chút gật đầu.

“ Bao nhiêu tuổi?”

“Em... hai mươi.” Nữ nhân ngọt ngào đáng yêu trả lời.

“Sao? Vậy cô hắc là rất biết cách hầu hạ đàn ông phải không?” Tạ Thư Dật hỏi cô.

“Chuyện đó là đương nhiên.” Nữ nhân quẹo rũ gật đầu, sau đó vươn tay, cởi bỏ cổ áo của hắc, lại cởi bỏ thêm vài khuy áo của hắc, sau đó, từ từ sờ xuống hướng cơ ngực của hắc, sau đó, vòng eo như rắn, cũng chậm chậm kề sát lại gần hắc, như có như không ma sát lồng ngực hắc.

Tạ Thư Dật gắng gượng ngồi về lại trên xô pha, đưa rượu brandy trong tay lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt cái ly có chân dài lên trên bàn trà, nhắm mắt lại, để mặc cho tay của cô gái kidi chuyển trên người hắn.

Cô gái thấy hắn vẫn không có phản ứng, môi của cô, từ từ tiến gần về phía lồng ngực Tạ Thư Dật, để lại từng chuỗi mút hôn ở trên ngực hắn, sau đó, từ từ hôn qua trên mặt, từ trên trán chậm rãi chuyển qua chóp mũi, đang muốn rơi xuống trên môi hắn, Tạ Thư Dật theo phản xạ xoay mặt qua tránh, sau đó đẩy cô ra.

Cô gái kinh ngạc ngã ngồi trên mặt đất.

Tạ Thư Dật nghĩ nghĩ, đưa tay kéo cô lên tiếp: “Cô có thể tiếp tục.”

Cô gái thấy hắn nói như vậy, thuận thế liền mượn lực ngồi ở trên đùi Tạ Thư Dật, tay cũng tiếp tục di chuyển làm cần.

Cuối cùng, tay của cô, từ từ trượt đến cởi thắt lưng của hắn.

Tạ Thư Dật hít sâu một hơi, vẫn đẩy cô ra, đứng dậy rời phòng.

Hắn lái xe đến bờ sông, mở cửa xe, tà tà dựa vào trên xe, đốt một điếu thuốc.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la treo đầy sao, nhả ra một vòng khói thật to.

Ngay cả hoa khôi liên tục của Dạ Chi Hoàng Triều, cũng không thể khơi dậy nổi hứng thú của hắn.

Theo lý mà nói, hắn cũng không có trong sáng như thế.

Nhưng mà, hắn đúng là đã làm một chuyện chưa bao giờ biết làm trước đây, hắn đẩy ra một cô gái cố gắng làm hắn vui vẻ.

Gió lạnh thổi tới từng đợt, mà lại không thổi tắt ngọn lửa thống khổ nơi đáy lòng của hắn.

Phải làm như thế nào đây? Rốt cuộc hắn phải làm như thế nào?

Cô thích người khác! Thích người khác!

Tạ Thư Dật vứt bỏ tàn thuốc, xoay người nện từng quyền từng quyền vào trên thân xe, thẳng đến khi phía trên in ra vết máu loang lổ, đến cuối cùng, hắn như một con thú khốn khổ từ từ trượt xuống ngồi dưới đất, dùng hết sức ôm đầu tó.

“Tạ Hải Nhạc, Tạ Hải Nhạc, Hải Nhạc, Hải Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc...” Hắn không tự chủ được gào lên cái tên này ở trong lòng.

Cô thích người khác, ngay khi hắn phát hiện ra mình đã yêu cô!

Hắn luôn luôn ở bên cạnh cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày cô cũng sẽ thích một đứa con trai!

Nước mắt, cũng không thể không chế dậy lên trong mắt hắn.

Cuối cùng hắn cũng nếm được mùi vị yêu một người, nhưng, đồng thời hắn cũng nếm được mùi vị thất tình!

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, tôi phải làm sao đây? Đối với em, tôi cần phải làm sao?” Đáy lòng của hắn, đang đau đớn kêu gào.

Hắn cần bình tĩnh, cần bình tĩnh, có phải nên nhận lời mời của Đế Uy, đi cùng hắn qua Nhật Bản một chuyến? Đến lúc đó có lẽ hắn cũng đã tỉnh táo lại rồi?

Một hồi lâu sau, hắn mới bình tĩnh trở lại, cũng nên về nhà.

Hắn ngồi vào trong xe, khởi động xe lên đường trở về nhà.

Đã vài ngày Tạ Hải Nhạc đều không nhìn thấy Tạ Thư Dật, nghe ba mẹ nói mới biết được, hắn và Đế Uy cùng đi Nhật Bản, cùng đi giải quyết công việc làm ăn của gia đình Đế Uy bên kia.

Từ trước đến nay Tạ Thư Dật chưa từng rời đi quá lâu như vậy, bình thường thấy hần lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, nay đột nhiên không nhìn thấy hần, Hải Nhạc lại cảm thấy mình có chút không quen. (chắc, có nguy cơ *cười gian*)

Đi ra ngoài cũng tốt, cô có thể thanh tĩnh một lát, chỉ là, trong lòng vẫn có chút buồn buồn, hần vì cô nói thích Hứa Chí Ngạn, bị tổn thương, mới muốn đi Nhật Bản đấy sao?

Mà Nhã Nghiên, thấy cô luôn một bộ đồ dẫn, liền mời cô đến nhà cô ấy chơi, làm BBQ gia đình, Hải Nhạc cũng gọi điện về nhà, trực tiếp theo bọn họ Nhã Nghiên về nhà.

Nói là BBQ, kỳ thật, cũng chỉ là hai anh em Nhã Nghiên cùng với cô là ba người, ba người đều tự tay mình nướng đồ ăn mình thích, Hải Nhạc vẫn chưa từng có nướng đồ ăn ở nhà, cảm thấy mới lạ, cũng buông bỏ tâm sự bông bong trong lòng xuống.

Cuối cùng, Nhã Nghiên nhận một cú điện thoại, đi ra ngoài, chỉ còn lại Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn, không có Nhã Nghiên, Hải Nhạc vốn cũng không nói gì nhiều lắm, lại trở về “trạng thái tĩnh”.

“Hải Nhạc, anh của em hần là trong vòng vài ngày này sẽ về nhà phải không?” Hứa Chí Ngạn mở miệng hỏi cô.

“Không biết, không biết khi nào thì anh ấy về nhà.” Hải Nhạc thờ ơ trả lời.

Đã gần một tuần lễ, cũng không hề nghe ba nói khi nào hần về nhà, không biết một tuần bài vở học hành này của hần, sẽ phải đào ở đâu ra đây.

Hứa Chí Ngạn do dự một chút, hỏi: “Hải Nhạc, trong lòng em... có thích ai chẳng?”

“Hả?” Hải Nhạc không ngờ Hứa Chí Ngạn đột nhiên lại hỏi đến vấn đề này, nhất thời, không kịp phản ứng.

“Hải Nhạc, em đã có người thương hay chưa?” Hứa Chí Ngạn mặt đỏ hồng, tiếp tục hỏi cô.

Hải Nhạc trực tiếp lắc đầu: “Không có đâu, bây giờ nhiệm vụ đầu tiên của em là học tập, tình cảm, với em mà nói là quá sớm.”

Hứa Chí Ngạn vừa mừng vừa sợ, hần không có kính mắt hỗ trợ, cuối cùng, rốt cuộc cũng cố lấy dũng khí nói: “Hải Nhạc, nếu vậy, em cảm thấy anh như thế nào? Chúng ta đi làm quen đi!”

Hải Nhạc trực tiếp phun hết cá mực trong miệng ra ngoài. (:||)

137. Chương 69: Dolphin Kiss

Ai da, không phải bạn gái? Cô bán hàng lại có chút mừng rỡ, kỳ thật người ta có bạn gái hay không, liên quan gì đến cô đâu? Nhưng mà, đàn ông đẹp trai như vậy, có bạn gái, đúng là một chuyện làm cho người ta tan nát cõi lòng mà, vẫn là đừng có bạn gái thì tốt.

“Vậy à? Chỗ này bọn em có vài mẫu mã nhằm vào nữ sinh từ mười tám tuổi trở xuống, anh sang đây xem xem.” Nhân viên tư vấn nói.

Nhưng, vẫn không có cái nào làm cho Tạ Thư Dật vừa lòng.

Ngay vào lúc hần thất vọng muốn bỏ đi, khé mắt đột nhiên lướt qua một cái tủ kính viết “Nụ hôn của cá heo”, trong lòng vừa động, tới bên cạnh cái tủ. Chỉ thấy có hai con cá heo một lớn một nhỏ miệng đối với miệng, lẳng lặng nằm nghiêng trên mặt bàn trong đó, đôi mắt nam kim cương kia, trong ánh sáng êm dịu lóe lên những tia sáng động lòng người, phẳng phất giống như một đôi tình nhân đang chìm đắm trong bể tình say đắm tựa sát bên nhau. Tạ Thư Dật không nhìn được mỉm cười, đôi cá heo này trông thật đáng yêu! Hơn nữa, trong đó còn mang một chữ “Hải” trong Hải Nhạc (cá heo bên tiếng Hoa viết là “hải đồn”). Rốt cuộc tìm được món quà thích hợp, hần nói với cô bán hàng: “Gói đôi cá heo này lại, tôi mua.”

“Tiên sinh ngài thật có mắt nhìn, món này số lượng có hạn a, trên toàn thế giới chỉ bán một trăm bộ, nhưng mà, đây là dây chuyền tình nhân a, cá heo lớn là cho nam đeo, cá heo nhỏ là đeo trên cổ nữ, anh tặng cho em gái của anh, chỉ sợ có hơi... có hơi...” Cô bán hàng thấy ánh mắt Tạ Thư Dật trở nên lạnh lẽo, đầu lưỡi cứng lại không dám nói gì nữa, vội vàng cúi đầu thật thấp, gói nhanh đôi cá heo lại.

Tạ Thư Dật cà thẻ cầm đôi cá heo hôn nhau, sải bước vui vẻ rời khỏi cửa tiệm.

Hắn mặc kệ cái gì tình nhân hay không tình nhân, tóm lại hắn thích đôi cá heo này, tin chắc Hải Nhạc cũng sẽ thích.

Vừa nghĩ đến cảnh hắn cầm “Nụ hôn của cá heo” đeo lên cổ Hải Nhạc, chú cá heo nhỏ nằm trên ngực nàng lấp lánh sáng lên, hắn không nhịn được sung sướng huyết sáo.

“Chị, Tạ Thư Dật thật là đáng ghét, lúc nào em cũng tranh thủ cơ hội cho ngày mai chị cùng mở tiệc với em, nhưng mà, lại bị hắn phá hỏng rồi!” Tạ Hải Nhạc vừa rửa tay, vừa nói với chị mình đứng bên cạnh nói.

Trì Hải Hoan ngạc nhiên: “Cái gì, ngày mai em còn làm tiệc?”

“Đúng a, nhưng mà, Tạ Thư Dật chết tiệt, cứ không cho em mở tiệc chung với chị, còn nói cái gì cái gì...” Tạ Hải Nhạc nhận ra hình như mình đã nhiều lời, vội vàng dừng lại.

“Hắn nói cái gì?” Trì Hải Hoan không nhịn được hỏi.

“Không có, hắn không có nói gì hết, tóm lại, em rất rất ghét hắn! Nếu em có năng lực đặc biệt thì tốt rồi, em muốn làm cho hắn vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em!” Tạ Hải Nhạc tuyên bố.

Ánh mắt Trì Hải Hoan chợt lóe lên.

“Em rất ghét hắn? Nhưng mà, hắn tốt với em lắm a, không chuẩn chị với em cùng đón sinh nhật ngày mai.” Lòng Trì Hải Hoan như bị mèo cào rất khó chịu.

“Sao hắn lại rất tốt với em chứ?” Tạ Hải Nhạc kích động nói, vốn có vài lời sắp ra khỏi miệng rồi, nhưng mà, nàng vẫn mạnh mẽ nén về, “Chị, ai, có rất nhiều chuyện, chị chỉ thấy có ngoài mặt thôi.”

Sao hắn có thể tốt với nàng cơ chứ? Chẳng qua là hắn đang diễn mà thôi! Diễn trò trước mặt bố mẹ, diễn trò trước mặt bạn bè hắn, diễn trò trước mặt bạn học hắn, sau lưng, cũng chỉ biết ăn hiếp nàng, thậm chí, đoạt nụ hôn đầu của nàng, hơn nữa, có cơ hội sẽ hôn môi nàng, hôn nàng đến cạn sạch không khí trong phổi mới có thể buông tha nàng, từ trước đó nữa, hắn đã nói phải thay đổi cách chơi mới, hôn nàng cắn nàng, sờ tới sờ lui trên người nàng, chính là cách ăn hiếp mới của hắn! Trên đời này, nàng chưa từng gặp tên đàn ông nào tệ hại hơn hắn! Cho dù là đại phôi đản trong phim truyền hình đi nữa, cũng sẽ không động em gái mình như vậy, hắn còn xấu xa hơn cả đại phôi đản trong phim truyền hình nữa cơ! Vừa nghĩ tới hành động quá phận của hắn làm với mình, mặt nàng nóng bừng đỏ rực, cũng không biết là giận đỏ, hay là thẹn thùng mà đỏ đây.

Trì Hải Hoan nhìn ra sắc mặt quái dị của Tạ Hải Nhạc, giật mình, cố ý hỏi: “Có phải hắn làm một số chuyện đáng ghét với em không? Như là, hắn sẽ...” Nàng cố ý dừng lại một chút, nói tiếp, “... hắn sẽ hôn em?”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe chị nói như thế, khuôn mặt bị dọa trắng, hắn hôn là chuyện của hắn, hắn đã cảnh cáo nàng, không được cho bất cứ ai biết! Nếu như bị người ta biết mà nói... hắn sẽ nói rõ ràng với bố mẹ, là nàng quyến rũ hắn! Tiểu Tinh trước đây, chính là bị hắn gán tội như vậy bắt rời khỏi Tạ gia! Giả như bố thật sự tin tưởng hắn mà nói... Đến lúc đó, sẽ liên lụy đến mẹ! Sẽ làm cho bố tưởng mẹ không biết dạy con! Để cho con gái mình làm ra chuyện vô sỉ như vậy! Như vậy, nhà sẽ không còn là nhà nữa! Liên lụy đến hạnh phúc của mẹ, nhiều năm sau mẹ vẫn sẽ vì nàng mà không ngẩng đầu lên được! tạ Hải Nhạc không khỏi kinh hoảng lắc đầu, nói: “Không có, không có, hắn không có làm vậy với em, hắn không có!”

“Nga, không có là tốt rồi, chị cho là hắn sẽ làm ra chuyện như vậy với em, nếu hắn làm như vậy, chị tuyệt đối sẽ không tha cho hắn! Nếu hắn làm ra chuyện như vậy, đó thật sự là rất khinh thường em, biết em là em gái, lại vẫn làm như vậy với em! Hắn chính là một tên thâm tặc! Là một khôn khiếp!” Trì Hải Hoan cảm phần nói.

Hải Nhạc cảm động nhìn chị, đi tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Chị, chị đối với em thật tốt.”

“Em gái ngốc, em là em của chị a, chị không thương em, ai thương em bây giờ? Chị không giúp em, ai sẽ giúp em đây?” Trì Hải Hoan vuốt lưng an ủi em gái.

Sau đó, hai người cùng ra khỏi toilet, Trì Hải Hoan đột nhiên thoáng nhìn bóng dáng một người đàn ông cũng vừa mới bước ra toilet, nàng mở miệng hỏi em: “Em à, kỳ thật chị cảm thấy Tạ Thư Dật thật sự tốt với em lắm, vì sao em cứ ghét hằn hằn như vậy chứ? Thậm chí muốn làm cho hằn vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em?”

138. Chương 69: Cho Anh Một Cơ Hội

Bởi vì Hứa Chí Ngạn nói thật sự quá đột ngột, cô bị thức ăn trong miệng làm nghẹn, không ngừng ho khan.

Hứa Chí Ngạn vội vàng đưa cho cô một ly nước, Hải Nhạc đưa tay nhận lấy, uống một ngụm.

Sau đó, nói với Hứa Chí Ngạn vẫn đang “thẹn thùng”: “Anh Chí Ngạn, em... em còn... còn nhỏ, em không nghĩ còn nhỏ như vậy đã quen với con trai.”

Cô lúng túng cũng không biết mình phải nói gì mới đúng.

Hứa Chí Ngạn vốn tràn đầy hi vọng, nghe cô nói như vậy, ánh sáng trong mắt mờ đi, nhưng lập tức, hằn nói với Hải Nhạc: “Không sao đâu, nếu em thấy em còn nhỏ, anh có thể chờ em.”

Hằn ngập ngừng một chút, nói thêm: “Vả lại, ba mẹ hai bên chúng ta, đều rất hoan nghênh chúng ta ở chung một chỗ, Hải Nhạc, nếu chúng ta quen nhau, có thể lập tức được ba mẹ chúc phúc.”

Hải Nhạc cảm thấy nói đề tài này, cô đúng là không ứng phó nổi, cô... không muốn tiếp tục đề tài này cùng Hứa Chí Ngạn nữa, Nhã Nghiên đâu? Nhã Nghiên đi đâu rồi? Vì sao còn chưa về?

Cô đành phải mượn cớ nói với Hứa Chí Ngạn: “Anh Chí Ngạn, em đi tìm Nhã Nghiên.”

Nói xong, cô vội vàng xoay người, ngay lúc sắp đi khỏi chỗ đó, khi bước vào đường mòn đá cuội ngang bãi cỏ qua nhà họ Tạ, chân cô bị vấp một cái, “ai da” một tiếng liền chuẩn bị ôm hôn mặt đường.

“Cẩn thận!” Hứa Chí Ngạn nhanh tay lẹ mắt ôm eo Hải Nhạc, kéo cô vào trong ngực của tớ.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hướng hồ lại là người tớ thích, tim Hứa Chí Ngạn cứ “bình bịch” chực nhảy ra ngoài.

Mà Hải Nhạc cũng kinh ngạc nhìn Hứa Chí Ngạn, sau đó lên tiếng: “Cám ơn anh Chí Ngạn.”

Cô ngồi trong lòng hằn định đứng thẳng dậy, nhưng Hứa Chí Ngạn lại không buông tay mình ra, vẫn đặt trên bờ eo cô như cũ.

Hải Nhạc dùng sức đẩy hằn, nhưng, Hứa Chí Ngạn cũng không buông cô ra.

“Hải Nhạc!” Hằn run rẩy gọi cô một tiếng, sau đó, đầu của hằn, từ từ thấp xuống người Hải Nhạc.

Hải Nhạc bị dọa hết hồn, cô chột nghiêng mặt qua, môi Hứa Chí Ngạn, cứ theo đà rơi trên mái tóc cô.

“Hai người thật hăng hái!” Một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Hải Nhạc nghe thấy cái giọng nói kia, như nghe sét đánh ngang tai.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng lập tức buông lỏng cô ra.

Hải Nhạc dùng sức lùi lại, lập tức lùi xa Hứa Chí Ngạn vài bước, cô không dám quay đầu lại, cô đã nghe ra sự tức giận trong giọng nói của hằn.

“Thư Dật, không phải mày nói muốn đi Nhật Bản nửa tháng mới về đấy sao? Mới một tuần, mày đã về rồi? Thế Đế Uy đâu?” Hứa Chí Ngạn lấp liếm hỏi.

“Cái chỗ quỷ sứ, không có gì chơi hết, nhàm chán như nhau, cho nên, tao về đây trước, tao không có làm phiền hai người chứ?” Vẫn là giọng nói lạnh tanh kia.

“Không có, không có, mày nói cái gì chứ.” Hứa Chí Ngạn xấu hổ ho khan hai tiếng, cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, lần đầu tiên cả gan trộm hương, thật không ngờ lại bị Tạ Thư Dật thấy được, khụ khụ.

Hứa Nhã Nghiên đang đi chung với Tạ Thư Dật tới nói với Tạ Thư Dật: “Anh Thư Dật, nói không chừng hai người chúng ta đúng là đã quấy rầy bọn họ rồi đó, bằng không, em rút ra sớm làm gì, chính là không muốn làm bóng đèn chen ngang hai người bọn họ còn gì, cũng tại anh tới đây, em cũng chỉ có thể dày mặt đi với anh, anh không tin đi, đó, cho anh nhìn thấy sẽ biết ngay chứ gì.”

Hứa Nhã Nghiên đã thầm kinh ngạc hoài nghi anh hai nhà mình làm sao mà hành động nhanh nhẹn như vậy, mới trong chốc lát, đã ôm mỹ nhân vào trong ngực, đổ mồ hôi, cô thật đúng là xem thường anh hai rồi. Thế cũng tốt, nếu Hải Nhạc thích anh hai, nói không chừng Tạ Thư Dật mà nhìn thấy tất cả, như vậy sẽ chết tâm với Tạ Hải Nhạc cũng không chừng.

Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng Tạ Hải Nhạc đang run nhè nhẹ đầy u ám, hai tay đã lặng lẽ nắm thành hai nắm.

Một tuần ở Nhật Bản, hắn đã thử quên cô, muốn lau sạch bóng dáng cô ở trong đầu hắn, làm sao nghĩ được nó lại càng ngày càng rõ ràng, cho nên, nếu không thể quên được cô, ngược lại càng nhớ cô thêm điên cuồng, nếu như thật sự đã yêu cô, đã vậy, cứ thuận theo tự nhiên đi, cũng không có gì cần phải trốn tránh, cho dù lòng của cô, đã hoàn toàn dán trên người Hứa Chí Ngạn đi nữa, hắn cũng tình nguyện thử một lần, một lần nữa kéo lòng cô trở về lại đây, sau đó, làm cho cô yêu hắn! Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn báo Đế Uy một tiếng liền bay về, vừa về tới nhà, vốn tưởng rằng có thể gặp cô ngay, thật không ngờ, Vú La nói cho hắn biết, cô đến Hứa gia rồi, vừa nghe thấy cô đến Hứa gia, trong lòng hắn lập tức quỳnh lên, lại phóng như bay tới Hứa gia, sau đó, liền nhìn được một màn hai người ôm nhau, hơn nữa, Hứa Chí Ngạn còn dám hôn cô! Trước mắt hắn như sắp tối sầm, hắn mới rời đi một tuần, thật không ngờ, cô và Hứa Chí Ngạn, lại có thể phát triển đến trình độ ôm hôn nhau! “Tạ Hải Nhạc, ba với mẹ nhờ anh tới đón em về nhà.” Hắn cố gắng dằn cơn phẫn nộ dưới đáy lòng, làm như bình tĩnh nói với Hải Nhạc.

“Nha.” Hải Nhạc lập tức đáp lời, nói với Hứa Chí Ngạn: “Anh Chí Ngạn, em phải về nhà, cảm ơn anh đã chiêu đãi em, cảm ơn anh.”

“Không ở lại chơi sao? Sao anh Thư Dật vừa mới đến mà đã lập tức phải về nhà rồi thế? Ngồi thêm chút nữa cũng không được sao?” Nhã Nghiên hơi thất vọng.

“Không được, anh mới xuống máy bay, hơi mệt, đón nó về nhà xong, anh cũng phải nghỉ ngơi.” Tạ Thư Dật uyển chuyển hàm súc.

Nhã Nghiên không nhịn được kêu thất thanh: “Mới xuống máy bay? Anh lập tức tới thẳng đây đón Hải Nhạc?”

“Có gì không đúng sao?” Tạ Thư Dật nhú mày.

“Không có, không có gì không đúng, chỉ là em cảm thấy anh thật sự quá thương Hải Nhạc thôi.” Nhã Nghiên không nhịn được nói.

Mới Tạ Thư Dật co giật vài cái, nhưng vẫn không nói lại gì với Nhã Nghiên, lại quay sang Hải Nhạc: “Đi thôi.”

Hải Nhạc ngoan ngoãn theo sau hắn, ngồi lên xe.

Cô bắt an ngồi trên xe, đứng ngồi không yên.

Mà ánh mắt Tạ Thư Dật, vẫn cứ nhìn thẳng băng về phía trước, giống như là rất không muốn mở miệng nói chuyện với cô vậy.

Hải Nhạc chịu hết nổi bầu không khí yên lặng đến mức nghe được tiếng tim đập trong xe rồi, cô mở miệng muốn phá vỡ tình hình căng thẳng giữa hai người: “Nhật Bản rất vui phải không?”

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật mới mở miệng: “Mùa đông đến rồi, có gì mà vui chứ.”

“À.” Hải Nhạc không dám nói tiếp nữa.

“Như Shelly có một kiệt tác truyền lại cho hậu thế rằng: ‘Nếu đông về, xuân có ở sau chăng?’ Câu thơ này, thật sự cho tôi rất nhiều cảm xúc.” Tạ Thư Dật đột nhiên lại nói.

“Ồ.” Hải Nhạc nói.

Mặc dù chỉ là một câu đơn giản, cũng rất cổ vũ lòng người.

“Ừ.”

“Tôi mang quà từ Nhật Bản về cho em.”

“Cám ơn.”

Một đoạn đối thoại vô vị, làm cho hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi: “Em và Hứa Chí Ngạn... hai người... đang quen nhau sao?”

Những lời này, hần phải ôm ngực rất chặt, mới có dũng khí hỏi ra miệng những câu ấy.

Cô không thể nào biết được, một giây khi nhìn thấy Hứa Chí Ngạn hôn cô kia, ngay cả thứ cảm giác mất đi toàn bộ thế giới hần cũng có, biết rõ bọn họ một kẻ tình chàng, một người ý thiếp, nhưng, hần vẫn rất đau lòng.

Người mà cô yêu, tại sao không phải là hần? Tại sao không phải là hần?

Thân thể hần, vì đau lòng, gần như sắp đè vào trên tay lái.

Tạ Hải Nhạc mâu thuẫn trong lòng, có nên mượn cơ hội này, thừa nhận cô đang quen với Hứa Chí Ngạn trước hay không?

Nhưng mà, chạy ra khỏi miệng cô lại thành: “Không có, không có nhanh đến vậy.”

Tạ Thư Dật chợt quay đầu, kinh ngạc nhìn cô.

Tạ Hải Nhạc kiên nhẫn nói: “Tôi... Mặc dù tôi có chút thích anh ấy, anh ấy... “ Hải Nhạc dừng một chút, nói, “Anh ấy cũng thích tôi, nhưng mà, tôi không muốn nhanh như vậy đã quen nhau, tôi còn nhỏ, nhiệm vụ đầu tiên của tôi là đi học, tôi nghĩ, anh ấy hần sẽ chờ tôi hai năm.”

Chỉ có thể nói như vậy thôi, bằng không, nếu sau này phải đến mức diễn giả thành thật với Hứa Chí Ngạn nữa, vậy cũng sẽ thảm cho coi.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng thở ra, hai năm, trong hai năm, có thể xảy ra rất nhiều thay đổi.

Sau khi hần đã cân nhắc trong lòng thật lâu, cố lấy dũng khí nói với Hải Nhạc: “Tạ Hải Nhạc, giả như, tôi muốn làm cho mọi thứ lại đến một lần nữa, em có bằng lòng cho tôi một cơ hội không?”

139. Chương 70: Sinh Nhật Hải Nhạc

Hải Nhạc bĩu môi nói: “Chị, sao chị còn nói hần tốt chứ? Ở trong mắt em, hần là một kẻ rất vô tình rất vô sỉ rất độc ác, không đáng cho chị nói tốt, những người con trai em quen biết, ai cũng tốt hơn hần cả, chị, bạn của hần là Hứa Chí Ngạn, cũng là anh trai của bạn học em, anh ấy đối với em rất tốt, còn thầy chủ nhiệm của em nữa, đối với em cũng tốt vô cùng, nhưng mà, hần đều không cho em nói chuyện với bọn họ nói, em ghét hần muốn chết, cái gì cũng muốn quản em, em thật hy vọng ngày nào đó hần cứ vậy biến mất trước mặt em, nếu không có hần, thế giới này sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu!”

“Nga? Chẳng lẽ, người trong lòng em là Hứa Chí Ngạn kia sao?” Hải Hoan kinh ngạc hỏi.

“Người em thích là Hứa Chí Ngạn?” Hải Nhạc sợ run, không rõ vì sao đột nhiên chị mình lại hỏi như vậy.

“Nga, thì ra là em rất thích anh ta, kỳ thật em cũng không cần phải thẹn thùng, ở trước mặt chị đây, có gì phải xấu hổ chứ? Thích là thích chứ sao.” Hải Hoan cười nói.

“Không có, em đâu có thẹn thùng, em chỉ thường thức anh ấy, trông anh ấy thực tao nhã, thực hòa thuận, cái loại khí chất trên người anh ấy... làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp, làm cho người ta nhin không được muốn lại gần hơn, ở trước mặt anh ấy, không cảm thấy áp lực, chỉ cảm thấy thoải mái, kỳ thật, ai, nói làm sao ta, có lẽ là mẫu người em thích đi, sau này tìm bạn trai, chắc em sẽ tìm loại này nha.” Hải Nhạc cười nói.

“Cắt, còn ở trước mặt chị mà giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt cái gì, nói thẳng muốn Hứa Chí Ngạn làm bạn trai em đi cho rồi, còn nói cái gì sẽ tìm con trai kiểu đó, ở trước mặt chị đây, ngượng cái gì mà ngượng a?”

“Không có, em nói em thích anh ấy hồi nào a, chị, chị thật là, ai, em không nói với chị nữa.” Hải Nhạc thấy chị mình hiểu lầm, dậm chân nói.

“Được rồi được rồi, biết em thẹn thùng, biết em ngượng ngùng, chị không nói nữa là được.” Hải Hoan cười nói.

Hai cái cô gái vừa cười đùa, một bên đi về phía trước, mà ở phía sau các nàng, có một bóng dáng đứng thẳng đơ, hai tay nắm chặt thành quyền, lửa giận ở trong mắt, giống như nham thạch nóng chảy mới vừa phun ra từ núi lửa, mà toàn thân hần đang tỏa ra một loại không khí âm lãnh xơ xác tiêu điều, luồng khí lạnh này, làm cho tất cả mọi người đứng gần hần sợ tới mức dán vách tường trốn đi, không rõ sao người thiếu niên này đẹp trai như vậy, lại đóng một vẻ mặt như muốn giết người, sao bọn họ không sợ cho được a?

Khi Hải Nhạc mặc bộ lễ phục được đặc chế đi từ phòng thay đồ lên boong tàu, sớm đoán được có thể nàng sẽ ọi người kinh hỉ, nhưng Tạ Thư Dật vẫn không khổng chế nổi lại thất thần!

Nàng thật sự, càng ngày càng đẹp, đôi mắt sáng phiếm hơi nước, làn môi đỏ tươi non căng mọng, bờ eo thon nhỏ mảnh mai, cùng khí chất thanh thuần tỏa ra từ trên người, tạo thành một Tạ Hải Nhạc độc nhất vô nhị trên đời!

Nàng được hoa phục tô điểm đoan trang xinh đẹp vô cùng, cho dù nàng đứng ở chỗ nào, cũng đều tỏa ra hào quang rực rỡ chói lóa!

Khi hần nhớ ra muốn che dấu ánh hào quang của nàng thì hình như đã chậm một bước, tất cả con trai ở đây, trong mắt đều lộ vẻ kinh diễm và ái mộ nàng, ở trong lòng Tạ Thư Dật, cơn hồi hận đang gặm nhấm, biết sớm hần đã lấy kéo cắt nát bộ lễ phục này rồi! (cắt hết sẽ càng hồi hận nga... định cho em làm Venus àh? ;|))

Khi đầu bếp đem cái bánh sinh nhật khổng lồ lên, mọi người vèo vèo ôm Hải Nhạc, hát “Happy Birthday”, đến trước cái bánh, hát xong, Hải Nhạc ngượng ngùng ước một điều ước, thổi tắt nến trong tiếng hoan hô của mọi người, sau đó, đèn bật sáng lên, tiếng nhạc cũng vang lên.

Tạ Thư Dật đưa tay thọc vào trong túi quần, nhẹ nhàng nắm cái hộp quà ở trong tay, quà trong hộp, là con cá heo nhỏ muốn đeo cho Hải Nhạc.

Hần còn chưa đi qua, mọi người đã bắt đầu tặng quà cho Hải Nhạc, trong tay Hải Nhạc, cũng đã ôm một đống lớn rồi, nàng cười đặt hết quà trên một cái bàn, sau đó, Hứa Chí Ngạn đến gần nàng, cũng đưa tay trao quà cho nàng, Tạ Thư Dật dừng bước.

“Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ.” Hứa Chí Ngạn nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn hộp quà màu hồng, tò mò hỏi: “Anh Chí Ngạn, anh tặng cho em cái gì thế?”

“Em mở ra xem sẽ biết.” Hứa Chí Ngạn cười nói.

Hải Nhạc nghe hần nói vậy, mở ra tại chỗ, thật không ngờ, bên trong lại là một cái điện thoại màu hồng.

“Anh Chí Ngạn, anh tặng di động cho em?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ.

Nàng vẫn muốn đổi một cái di động lâu rồi, mà kiểu di động này, đúng là kiểu nàng rất thích, nàng từng bàn tán với Nhã Nghiên vụ đó, chắc là Nhã Nghiên nói với anh ấy, thật không ngờ, Hứa Chí Ngạn tri kỷ như vậy.

“Cái di động này, là loại em đang muốn mua, anh Chí Ngạn, anh thật lợi hại, thật sự rất cảm ơn anh a.” Hải Nhạc hưng phấn cầm lấy di động xoay tới xoay lui.

Hứa Chí Ngạn nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Hải Nhạc, anh đã lưu số của anh trong điện thoại di động rồi, em phải nhớ gọi điện cho anh đó nha.”

Hải Nhạc vui vẻ cười: “Vâng, vâng, em sẽ gọi cho anh.”

Nàng thật sự rất thích cái di động này a.

Đúng lúc ấy, đột nhiên truyền đến một trận tiếng cano thành thịch, mọi người không khỏi tò mò tới gần mép thuyền.

Cái cano từ từ dừng lại bên mép du thuyền, sau đó, từ trên thang, có một người đi tới, thật không ngờ, đó lại là Thích Hán Lương!

“Thầy?” Hải Nhạc thật không ngờ Thích Hán Lương lại có thể tới đây, đứng ở chỗ này.

Thích Hán Lương liếc mắt liền thấy nàng, mỉm cười đi tới.

“Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ.” Hần nói.

Hải Nhạc vội vàng nghênh đón.

“Thầy, sao thầy lại tới đây?”

[AMCC] CHÁNH VĂN : SINH NHẬT HẢI NHẠC 2

August 6, 2012 by Lãnh Nguyệt Phong

“Hải Nhạc ngốc, làm sinh nhật cũng không thèm nói với thầy một tiếng, hại thầy phải đi tìm.” Thích Hán Lương ôn nhu nói với nàng.

“Thật ngại quá, không phải là không muốn mời thầy, mà là sợ thầy sẽ không có rảnh thôi ạ.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

Thích Hán Lương giơ cao cái hộp chữ nhật trong tay mình, trình trọng đưa cho nàng: “Hải Nhạc, sinh nhật vui vẻ, thầy xin tặng em một phần lễ mọn.”

Hải Nhạc mở hộp ra, không khỏi giật mình trợn mắt, đó là một cái laptop quả táo mới nhất hiện nay! Giá rất rất xa xỉ đó!

“Thầy... thầy ra tay hơi bị hào phóng đó ạ.” Hải Nhạc có chút bất an không yên lòng, “Em có thể không nhận được không ạ?”

Thích Hán Lương xoa xoa đầu nàng, nói: “Bé ngốc, làm gì có chuyện không nhận quà sinh nhật chứ? Em là học trò ngoan nhất chăm chỉ nhất của thầy, sao thế, chớ đừng mất món quà thầy tặng em sao?”

“Không có, không có, chỉ là cảm thấy nó quá quý giá.” Hải Nhạc vội vàng lắc đầu nói, đành phải ôm quà vào tay.

“Trên desktop, có MSN của thầy, đến lúc đó, em nhớ phải liên lạc với thầy đó nha.” Thích Hán Lương nói với Hải Nhạc.

“Vâng thưa thầy, cảm ơn món quà của thầy, em thật sự rất thích, trước giờ em không có máy tính riêng, mẹ em nói trước tết âm lịch sẽ đưa em một cái, thật không ngờ, bây giờ thầy lại tặng cái này cho em, thật sự rất cảm ơn thầy ạ.”

“Tôi nhớ có lần em nhìn thấy laptop của tôi, em nói em cũng muốn có một cái, cho nên, thầy cũng chỉ có cầu có cung thôi.”

“Thật ạ? Em có nói như vậy sao? Chính em cũng quên, mà thầy vẫn còn nhớ rõ a.” Hải Nhạc không khỏi le lưỡi.

Thích Hán Lương nhìn nàng thật sâu, nói: “Mỗi một câu em nói với thầy, thầy vẫn đều ghi nhớ trong lòng.”

“A?” Hải Nhạc sững sốt một chút, những lời này, nói cũng thật kỳ lạ a.

Lúc này, Nhã Nghiên đã đi tới: “Em chào thầy.”

“Chào Nhã Nghiên.” Thích Hán Lương gật đầu với Nhã Nghiên.

Nàng nhìn thấy cái laptop Apple đời mới trên tay Hải Nhạc, ánh mắt tròn to: “Thầy! Thầy tặng cho Hải Nhạc laptop? Ai da, biết sớm mẹ em hắc đã sinh em trễ mấy tháng, em cũng sẽ có một phần quà của thầy, Hải Nhạc, thật hâm mộ bạn nha, anh mình tặng cho bạn di động kiểu mới nhất, thầy thì tặng cho bạn cái máy tính đời mới luôn, còn có một người chậm chạp chưa chịu ra tay, hắc hắc, không biết anh Thư Dật sẽ tặng cho bạn đại lễ gì đây.”

Nàng vừa nói xong, xoay người liền phát hiện Tạ Thư Dật đang trầm mặt đứng sau lưng mình, không khỏi thè lưỡi: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a, anh Thư Dật, em vẫn chưa thấy anh tặng quà gì cho Hải Nhạc đâu.”

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nhìn Thích Hán Lương, lại liếc nhìn Hải Nhạc một cái, vươn tay cầm hộp quà của Hải Nhạc lại.

“Nga? Là laptop a, lại còn là dòng mới nhất.” Tạ Thư Dật nói mỉa.

Vốn là, khi Chí Ngạn tặng quà cho nàng đến gần nàng như vậy thì hắc đã tích một bụng hỏa, nhưng bận tâm đến hắc là bạn tốt của mình, cố nén.

Không ngờ Thích Hán Lương cũng tới nốt, hơn nữa vùng tay ra ngay một đại lễ, (lại) hơn nữa, đáng giận chính là hắc tỏ ra một bộ ôn nhu ẩn tình, điều này làm cho đồng lứa vốn đang bập bùng trong lòng hắc, đột nhiên bùng cháy càng dữ dội hơn, một người thầy phải làm gương tốt cho người ta, mà lại thể hiện thâm tình nồng đượm với một đứa học trò, quả thực là đáng đánh đòn!

Ánh mắt Tạ Thư Dật chăm chú nhìn chăm chăm Thích Hán Lương, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh lùng, Thích Hán Lương cũng không yếu thế, nhử mày lại.

Ánh mắt Tạ Thư Dật càng thêm âm trầm, sau đó, tay hắc buông lỏng, hộp quà rời khỏi hai tay hắc trong tiếng kinh hô của mọi người, Thích Hán Lương nhanh tay muốn chụp lại, nhưng vẫn bị chậm một bước, chiếc hộp “Ba” một tiếng liền rơi trên mặt đất.

Tạ Hải Nhạc nhìn cái hộp quà nằm trên mặt đất, không thể tin được hét to: “Tạ Thư Dật, anh làm gì vậy?”

“Thật ngại quá, không có cầm chắc, cùng lắm thì anh đền cho em một cái.” Tạ Thư Dật nhún nhún vai, sau đó nhìn Thích Hán Lương khiêu khích.

Hai tay Thích Hán Lương đều đang run run, hắc cố nén tức giận, không nói gì cả, cứ đối diện với Tạ Thư Dật như vậy, ánh mắt hai người va nhau giữa không trung, ma sát xẹt ra tia lửa điện đầy nguy hiểm.

“Tạ Thư Dật, anh cố ý! Anh cố ý!” Tạ Hải Nhạc vô cùng tức giận, nàng xoay người muốn đi kiểm tra xem cái laptop có bị rơi bể hư gì không, nhưng, Tạ Thư Dật lại đạp một cước trên mặt, nàng rút vài lần cũng không được.

Nàng đứng lên, la về phía Tạ Thư Dật: “Tôi sẽ nói lại với bố cho xem! Anh cố ý gây rối tiệc sinh nhật của tôi! Tôi nhất định phải báo bố phạt anh! Anh đã hứa với bố hôm nay là thuộc về tôi, nhưng anh lại âm phụng dương vi!” (~ hứa mà không làm)

Nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt của nàng.

Thích Hán Lương đưa tay giữ nàng lại, có chút buồn bã, nhưng hắc vẫn mở miệng an ủi nàng: “Hải Nhạc, phỏng chừng anh của em đúng là không cẩn thận, đừng như vậy, nhiệm vụ tối nay của em là trải qua một đêm sinh nhật hạnh phúc, nếu laptop rớt bể, lần sau thầy sẽ bù cho em một cái.”

Hải Nhạc oán giận liếc Tạ Thư Dật một cái như muốn xéo hắc, áy náy nói với Thích Hán Lương: “Thầy ơi, thật sự rất xin lỗi.”

Tạ Thư Dật trầm mắt xuống, hần tự tay kéo Tạ Hải Nhạc lại, nhưng Tạ Hải Nhạc tức giận gạt tay hần ra, kéo tay Thích Hán Lương: “Thầy, chúng ta đừng đứng ở chỗ này nữa, chúng ta sang bên kia đi, thầy cũng không cần chấp nhặt với kẻ tiểu nhân làm gì.”

Thấy Tạ Hải Nhạc kéo Thích Hán Lương thân mật rời đi, hai mắt Tạ Thư Dật đều sung huyết như muốn chảy máu rồi!

“Tạ Hải Nhạc!” Tạ Thư Dật kêu to một tiếng, định bước lên, Hứa Chí Ngạn bên cạnh vội vàng kéo hần.

Thích Hán Lương tranh thủ quay đầu lại, cười cười với hần, cái loại cười này, ở trong mắt Tạ Thư Dật, có đắc ý và thắng lợi, làm cho trái tim Tạ Thư Dật tâm lại nổ tung vì giận dữ.

“Tạ Hải Nhạc! Em có gan! Em dám làm như vậy với anh!?” Tạ Thư Dật rống giận.

“Thư Dật, mày cũng không đúng, tại sao mày lại đi ném cái laptop thầy Thích tặng cho nàng chứ? Nàng không tức giận, mới là lạ! Mày đừng có như vậy, hôm nay là sinh nhật của nàng, ít nhiều gì cũng phải cho nàng vui vẻ trải qua đêm nay.” Hứa Chí Ngạn nói với hần.

“Đừng có quản tao! Đừng tưởng là tao không biết, không phải mày cũng có lòng riêng với Hải Nhạc hay sao?!” Tạ Thư Dật mở miệng sặc Hứa Chí Ngạn.

Lời của hần, làm cho Hứa Chí Ngạn biến sắc, cũng làm cho Nhã Nghiên đang đứng bên cạnh rất sợ hãi.

“Cái gì gọi là lòng riêng? Cho tới bây giờ tao vốn không có giấu diếm tình cảm của tao dành cho Hải Nhạc trước mặt mày!” Hứa Chí Ngạn trầm giọng nói.

Tạ Thư Dật cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng rồi, mày không có giấu diếm, mày hận không thể chiêu cáo thiên hạ, mày có tình cảm với nó! Tao ày biết, không có cửa đâu, nàng còn quá nhỏ, tao sẽ không cho phép mày với nó yêu đương!”

Vừa nghĩ tới tối hôm qua nghe được Hải Nhạc nói chuyện, lại liên tưởng đến Hứa Chí Ngạn cũng thích nàng một cái, rất có thể nàng sẽ đồng ý cho hần theo đuổi, thậm chí có khả năng, nàng sẽ bị Hứa Chí Ngạn ôm vào trong ngực, mặc sức hôn môi, tim của hần, lập tức giống bị tạt nước nóng co rút đau đớn.

Hứa Chí Ngạn thấy hần nói như vậy, cũng tức giận: “Tạ Thư Dật, tao phát hiện càng ngày mày càng không thể nói lý rồi, cho dù tao thích nàng, cho dù nàng nhận lời theo đuổi của tao, sao lại phải được mày cho phép? Mày thật là rất không thể nói lý rồi! Qua đêm nay, nàng đã mười sáu tuổi rồi! Đừng quên, người mười sáu tuổi tuổi, chỉ cần được cha mẹ cho phép, cũng có thể kết hôn! Mày càng như vậy, Thư Dật, tao quyết định ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi nàng! Tao sẽ làm cho nàng gả cho tao! Dù sao cha mẹ hai bên chúng ta đều có ý như vậy!”

Tạ Thư Dật nghe Hứa Chí Ngạn dám nói ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi Hải Nhạc, mà còn nói Hải Nhạc sẽ gả cho hần, hai mắt không nhịn được giận trừng, quát to: “Không được! Không được! Tao không cho! Hứa Chí Ngạn! Tạ Hải Nhạc nó vĩnh viễn sẽ không gả cho người! Nó sẽ gả cho...” Trong lòng hần đột nhiên lộ bộ một chút, nàng sẽ gả cho ai? Sẽ gả cho ai? Hần cũng thật không ngờ, có một ngày, nàng cũng sẽ lập gia đình! Cũng sẽ kết hôn!

Hần lão đảo lui về phía sau vài bước, bị chuyện mình đột nhiên ngộ ra trong lòng làm kinh hoàng.

Hứa Chí Ngạn hừ lạnh một tiếng nói: “Mày không cho? Đó là chuyện riêng của Hải Nhạc, mày không cho phép không cho phép, tao với nàng cùng một chỗ, chỉ cần được cha mẹ hai bên chúc phúc ! Không cần mày cho phép hay không cho phép!”

“Mày đang mơ hả? Mày cũng không biết nó thích hay không thích mày, đã nhào đến chuyện kết hôn, đúng là làm cho tao cười rụng răng!” Tạ Thư Dật cười lạnh nói với Hứa Chí Ngạn.

Hứa Chí Ngạn bị hần làm nghẹn, trên mặt lộ ra nét xấu hổ, nhưng hần vẫn cứ cường ngạnh nói với Tạ Thư Dật: “Tao sẽ làm cho nàng yêu tao! Nàng sẽ trở thành nữ nhân của tao!”

“Nữ nhân của mày? Nó sẽ trở thành nữ nhân của mày?” Hai tay Tạ Thư Dật không kiềm được nắm chặt thành quyền.

Không, không, hần sẽ không để cho nàng trở thành nữ nhân của người khác! Nàng là của hần! Là một món đồ chơi, là đồ chơi của hần, nàng chỉ có thể là của hần! Hần không cho phép nàng rời khỏi hần, lại càng không cho phép nàng nhào vào lòng một người nam nhân nào khác, bao gồm bạn tốt Hứa Chí Ngạn cũng không được! Nếu nàng dám can đảm làm cử chỉ thân mật với hần với một tên nam nhân nào khác, hần nhất định sẽ phải giết tên nam nhân kia! Thậm chí sẽ giết nàng! Tạ Thư Dật nghĩ xong, hần lạnh nhạt xoay người dứt khoát, khi thấy Tạ Hải Nhạc lại dám ôm Thích Hán Lương cùng khiêu vũ, thoát trông giống như Hải Nhạc đang dán trong lòng Thích Hán Lương vậy.

Nàng lại có thể đem điệu nhảy mười sáu tuổi đầu tiên cho Thích Hán Lương! Đó là thứ hần muốn! Nhưng, nàng lại dám cho Thích Hán Lương! Máu nhất thời xông hết lên não hần, hần bước nhanh về phía Hải Nhạc và Thích Hán Lương, đến bên cạnh hai người bọn họ, tay trái dùng sức vô cùng mạnh giằng Hải Nhạc ra, sau đó tay phải đẩy Thích Hán Lương, Thích Hán Lương không kịp phòng bị, mà Tạ Thư Dật lại dùng toàn lực, hần lao đảo một cái, lao đảo ngã về phía mép thuyền, không chờ hần đưa tay đỡ lấy thuyền, Tạ Thư Dật xông tới túm lấy hần, hét lớn một tiếng nhắc thân mình hần lên trên, sau đó đẩy một cái, trong tiếng thét của Hải Nhạc, Thích Hán Lương ngã xuống mép thuyền, “Ùm” một tiếng đã rơi xuống biển. Thích Hán Lương vốn đang vừa khiêu vũ vừa cười đùa cùng Tạ Hải Nhạc, sự chú ý của hần hoàn toàn ở trên người Hải Nhạc, vốn không hề nhận thấy Tạ Thư Dật đến, cho nên, để Tạ Thư Dật thuận lợi xong việc rồi, hần chặt vật nổi lên chìm xuống trong nước biển, giương mắt nhìn Tạ Thư Dật đang lạnh lùng cười với hần.

Hứa Nhã Nghiên vội vã ném một cái phao cứu sinh cho Thích Hán Lương phía dưới, giờ này, nước biển chắc chắn đang lạnh như băng.

“Tạ Thư Dật! Anh thật quá đáng!” Tạ Hải Nhạc hét lên, xông tới đập Tạ Thư Dật.

Hần lại dám đối xử với Thích Hán Lương như vậy, sinh nhật mười sáu tuổi của nàng đang yên đang lành, cứ vậy bị hần quấy nhiễu!

Tạ Thư Dật bắt được tay nàng, lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Em cảm thấy ai cũng tốt hơn tôi, Hứa Chí Ngạn tốt hơn tôi, Thích Hán Lương cũng tốt hơn tôi, chỉ có tôi đối với em không tốt có phải không? Chẳng lẽ, tôi tốt với em, một chút em cũng không thấy được trong mắt?”

Ánh mắt lạnh như băng như đao của hần, làm cho Tạ Hải Nhạc kinh hãi, nàng quật cường phản bác: “Anh tốt với tôi ở đâu ra? Anh tốt với tôi bao giờ? Có ngày nào anh tốt với tôi à? Anh nói không sai, bất cứ ai cũng tốt hơn anh, anh Chí Ngạn tốt hơn anh, thầy Thích cũng còn hơn anh, cho dù là một đứa con trai tùy tiện trên đường đi, cũng đều hơn anh!” Bàn tay Tạ Thư Dật cầm tay nàng kia, dùng lực càng lúc càng lớn, Tạ Hải Nhạc đau đến nỗi hít vào, nhưng, nàng cắn chặt răng, không để ỉnh kêu đau.

Vậy sao? Cho dù là một tên con trai tùy tiện đi trên đường, cũng tốt hơn hần à? Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy trong lòng đau quá đau quá, giống như có cái gì đang di chuyển xoắn chặt trái tim của hần, dường như muốn xoắn trái tim hần thành một đồng thịt nát, hần ngơ ngàng nhìn Tạ Hải Nhạc, không biết loại đau đớn từ đâu mà đến.

Hải Nhạc vẫn cứ quật cường nhìn hần như vậy, Tạ Thư Dật cố nén đau lòng, trừng thẳng vào mắt nàng, có điểm tâm tro lại pha một chút quyết tuyệt nói với nàng: “Được, nếu ở trong lòng em, ai cũng tốt hơn tôi, tùy tiện tìm một đứa con trai nào cũng còn tốt hơn tôi, đã vậy, cứ để chúng ta trở về như trước đi.” (đọc khúc này tội Thư ca gì đâu...)

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn hần, ánh mắt của hần... trống rỗng như thế, bị thương như thế, nàng... tổn thương hần sao? Sao nàng có thể thương tổn được hần cơ chứ? Cho tới nay, đều là hần tổn thương nàng a! Chẳng lẽ, cảm giác của nàng bị lỗi?

“Thư Dật, mau buông Hải Nhạc ra, hôm nay là sinh nhật của em ấy, mà lại cứ không thể yên lặng, thế nào cũng phải để ọi người cụt hứng bỏ về hay sao?” Hứa Chí Ngạn thấy thế, xông lại muốn kéo bàn tay Tạ Thư Dật đang kiềm chế Hải Nhạc ra.

Trong mắt Tạ Thư Dật hiện lên một tia lệ sắc, hần hung hăng nói với Hứa Chí Ngạn: “Cụt hứng bỏ về? Tao cứ muốn quậy cho cụt hứng bỏ về đấy! Các người, tất cả đều cút hết đi cho tôi! Tôi giáo huấn của chính em gái của tôi, không cho phép người khác nhúng tay vào, ai tới ngăn cản tôi, tôi lập tức sẽ cho người đó đẹp mặt! Thích Hán Lương chính là kết quả!”

Vừa nghe hấn nói như thế, trên mặt Hứa Chí Ngạn trên mặt có điểm không nhìn được nữa, hấn kéo tay em mình, nói: “Được, quay đầu du thuyền của anh, tôi muốn trở về.”

Thích Hán Lương cả người ướt nhẹp đã lên thuyền, thấy Tạ Thư Dật cùng Hứa Chí Ngạn cũng đã xích mích, không khỏi đứng bên cạnh hát đệm: “Tạ Thư Dật, cậu trừ cái tính công tử bột, cậu trừ cái tính đối xử tồi tệ với em gái của mình, cậu còn biết cái gì? Ngay cả chính bạn bè của cậu cũng không quen nhìn hành vi của cậu! Làm người làm thành con như cậu, thật sự là thất bại!”

Tạ Thư Dật vừa nghe hấn nói như thế, hai mắt trừng lớn, hấn vừa buông Hải Nhạc lập tức muốn tiến về phía Thích Hán Lương.

Tạ Hải Nhạc thấy hấn kích động như vậy, Thích Hán Lương đã vừa mới bị hấn đẩy xuống biển, nếu lại đi đánh Thích Hán Lương nữa, thực sự rất không thể nào nói nổi nữa rồi, nàng la to: “Tạ Thư Dật, dừng!”

Tạ Thư Dật dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, nói: “Sao thế, đau lòng à?”

“Tạ Thư Dật, cậu tha hồ lại đây, tôi cũng không phải đánh không lại cậu!” Thích Hán Lương đứng bên kia ma quyền sát chương. (khởi động trước khi đánh)

Tạ Hải Nhạc thỉnh cầu nhìn Thích Hán Lương: “Thầy Thích, rất xin lỗi, là Hải Nhạc rất xin lỗi thầy, thầy đi trước được không?”

Thích Hán Lương vừa nghe Hải Nhạc nói như thế, ngăn người, có chút nhụt chí cúi đầu, nói: “Được rồi, tôi nghe lời em.”

Mà Hứa Chí Ngạn thì lại nổi giận dùng dùng nhìn Tạ Thư Dật một cái, nói với Thích Hán Lương: “Thầy Thích, ngồi chung với bọn em, em và em gái em cũng không muốn đứng ở chỗ này.” Thích Hán Lương gật gật đầu: “Ừ, vậy chúng ta cùng đi.”

Hấn nhìn phía Tạ Hải Nhạc, mỉm cười với nàng một chút khi nói tạm biệt, sau đó, đi dọc theo mạn cầu thang mạn xuống chiếc mô tô nước của hấn.

Hải Nhạc đột nhiên cũng nảy sinh một loại cảm giác không muốn đứng ở trên du thuyền nữa, nàng không muốn đối mặt với một Tạ Thư Dật như vậy, Tạ Thư Dật như vậy, lại bắt đầu làm nàng sợ hãi, nàng cũng nghĩ trốn khỏi hấn. Nàng không khỏi cũng chạy về phía cầu thang bên hông, bật thốt: “Thầy ơi, đợi em với, em với thầy cùng đi đi.”

[AMCC] CHÁNH VĂN : SINH NHẬT HẢI NHẠC 4

August 12, 2012 by Lanh Nguyệt Phong

Thích Hán Lương vừa mừng vừa sợ quay đầu nhìn nàng, dùng sức gật đầu: “Ừ.”

Hấn đưa tay về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc đang muốn đi xuống, Tạ Thư Dật đưa tay giữ nàng lại, dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn nàng.

“Buông, tôi muốn về nhà.” Hải Nhạc lẳng lặng nhìn hấn, tin chắc ở trước mặt nhiều người như vậy, ít nhiều gì hấn cũng sẽ có chút kiêng kị không làm ra chuyện gì khác người đi?

Tạ Thư Dật kề sát tai nàng nói: “Bây giờ tôi không cho cô đi theo chân bọn họ! Muốn cho chị cô bước vào cửa nhà tôi ở, ngoan ngoãn nghe lời tôi.” “Anh nói cái gì?” Hải Nhạc có chút không tin vào tai của mình, chỉ cần nghe hấn, chị có thể vào Tạ gia ở, có thể ở cùng một chỗ với nàng?

“Anh nói có thật không? Nhưng, chuyện đó ngay cả mẹ tôi cũng không thể giải quyết, tôi không tin anh có khả năng đó!” Hải Nhạc từ chối.

“Cô có muốn thử một chút không? Chỉ cần cô không đi theo bọn họ, ở lại bên cạnh tôi, tôi tự nhiên có thể làm cho chị cô vào Tạ gia ta!” Tạ Thư Dật nhẹ nhàng mà bén nhọn nói.

“Hải Nhạc, nhanh lên, có muốn đi chung không?” Thích Hán Lương sốt ruột.

Trong nội tâm Hải Nhạc có thiên thần và ác quỷ giao chiến, có thể cho chị vào ở, từ nay về sau có thể ở cùng chị, có thể trốn hấn, lợi nhuận này quá lớn. “Thầy, quên đi, em còn phải chờ một chút về với anh hai, mọi người đi trước đi!” Hải Nhạc thật có lỗi nói với Thích Hán Lương và anh em họ Hứa.

Thích Hán Lương và Hứa Chí Ngạn đều có hơi thất vọng, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của nàng, khởi động chiếc mô tô nước.

Hứa Chí Ngạn nhìn khoảng cách với du thuyền càng ngày càng xa, hơi lo lắng nói: “Ai, không biết Thư Dật lại muốn làm gì Hải Nhạc nữa đây, tội nghiệp Hải Nhạc, thật không biết Thư Dật nhiều năm như vậy, cứ cái gút mắc chuyện mẹ của hắn, mãi mà không thể cởi ra, ài!”

“Hai, anh sai rồi, bây giờ Thư Dật tỏ ra không tốt với Hải Nhạc, không còn bởi vì gút mắc mẹ anh ấy nữa, mà là, anh ấy thích Hải Nhạc!” Nhã Nghiên chua xót tuyên bố với anh hai.

Thích Hán Lương thoáng ném cho Nhã Nghiên một ánh mắt đồng tình và thấu hiểu.

“Không, không có khả năng! Sao Thư Dật có thể thích Hải Nhạc cơ chứ! Em không biết, nó ghét Hải Nhạc đến bao nhiêu đâu! Trước kia chỉ cần bọn anh tán gẫu nhắc đến Hải Nhạc, nó sẽ nổi giận, bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ có năm nay nó mới cho Hải Nhạc tiếp xúc với mọi người, trước kia vẫn trực tiếp bỏ qua Hải Nhạc! Không, anh không tin nó sẽ thích Hải Nhạc!” Hứa Chí Ngạn kích động và không thể tin.

Thích Hán Lương nói: “Có lẽ trước kia đúng là căm ghét nàng, nhưng, bây giờ thì chưa chắc, nhưng, các người có thể chấp nhận chuyện một người anh trai yêu em gái của mình? Tôi vừa nghĩ đến liền nổi da gà toàn thân, chuyện này quá kinh khủng.” (hồ hăng)

“Không, Hải Nhạc không phải em ruột Thư Dật, bọn họ không cùng cha cũng chẳng cùng mẹ, cha Thư Dật tái giá, mẹ Hải Nhạc cũng là tái giá, bọn họ không có bất kỳ liên hệ huyết thống nào.” Nhã Nghiên ngạc nhiên nói.

Hôm nay cuối cùng trong lòng nàng cũng đã khẳng định được một việc trước đây vẫn không dám xác định, Tạ Thư Dật, thích cô em gái trước kia hắn căm ghét nhất! Mà phỏng chừng, chính hắn cũng không tự biết, mà Hải Nhạc, lại càng không biết.

“Cái gì? Không phải anh em ruột!” Đến phiên Thích Hán Lương lắp bắp kinh hãi.

Thì ra không phải anh em ruột, thì ra không phải Tạ Thư Dật quá điên cuồng quá biến thái, thì ra vẫn là một đoạn tình cảm thế tục cho phép diễn ra?

Đồng thời trong lòng hắn cũng âm thầm kêu khổ, không phải anh em ruột, vậy cũng liên thẩm, giữa hai người không có bất kỳ cấm kỵ gì, khó trách Tạ Thư Dật vẫn chẳng biết sợ ai muốn độc bá em gái mình như thế.

“Thầy không biết?” Nhã Nghiên có chút kinh ngạc.

Thích Hán Lương cười khổ lắc đầu: “Từ khi tôi mười hai tuổi, lúc nào cũng ở nước ngoài, lần này trở về, cũng chỉ là cha mẹ tôi muốn tôi ở lại trong nước, ách cái đó phải nói thế nào đây? Ha ha, tóm lại là tôi bị bắt đắc dĩ đưa vào Năm Châu.”

“Nga, khó trách, bình thường ở tầng lớp này, mọi người đều biết, chỉ có điều, thầy phải biết rằng tứ đại gia tộc đều thập phần kín kẽ, người ngoài bình thường sẽ không biết bất cứ chuyện gì trong tứ đại gia tộc.” Nhã Nghiên nhẹ giọng nói.

Nàng cũng có chút mờ mịt nhìn mặt biển, chẳng lẽ, đoạn tình yêu cho tới bây giờ vẫn chưa kịp nói ra khỏi miệng này của nàng, sẽ chết non nơi đáy lòng sao?

Hứa Chí Ngạn vẫn luôn trầm tư, đang nhớ lại một vài chuyện nhỏ, khó trách mỗi lần hắn vừa nhắc tới hắn thích Hải Nhạc ở trước mặt Tạ Thư Dật, hắn lập tức một bộ kích động, cũng vì điểm này, hắn cũng không dám khẳng định Thư Dật không thích Hải Nhạc như trước nữa.

“Làm sao bây giờ? Nếu Tạ Thư Dật cũng thích Hải Nhạc, như vậy, hắn theo đuổi Hải Nhạc, dám có khả năng sẽ không thành công.” Ba người trên thuyền đều trở nên lo lắng, nhưng, tâm tư đều không khác nhau lắm cũng trầm sông đổ về một biển, vì hai vị anh em kia.

“Các vị bạn hữu, thật ngại quá, bởi vì hôm nay bản thiếu gia có chút không vui, cho nên, cũng làm ọi người không vui rồi, như vậy đi, tôi sẽ lái thuyền về bờ, tất cả mọi người về nhà đi, mấy ngày nữa tôi lại mời mọi người đi Dạ Chi Hoàng Triều, chúng ta lại cùng điên cuồng một hồi, đêm nay, thật là ngại quá.” Tạ Thư

Dật đã khôi phục xong bộ dạng nho nhã lễ độ, sao có thể còn giống một tên đầu trâu mặt ngựa lên cơn điên lúc này chứ?

Mọi người chỉ có thể gật đầu đồng ý, chứ còn có thể dị nghị cái gì bây giờ?

Tạ Thư Dật phân phó nhân viên trên du thuyền lái thuyền lái về bờ, mọi người chào tạm biệt Tạ Thư Dật cùng Tạ Hải Nhạc ra về, lục tục tả đi, Tạ Thư Dật đuổi tất cả mọi người trên thuyền đi hết, bao gồm cả nhân viên tổ chức buổi tiệc, chỉ lưu lại duy hấn và Hải Nhạc.

“Tôi cũng phải về nhà.” Tạ Hải Nhạc nói.

Nàng mệt mỏi quá, nguyên tưởng rằng sẽ trải qua một cái sinh nhật vui vẻ hạnh phúc, lại bị Tạ Thư Dật quấy phá.

“Không, đêm nay chúng ta sẽ ngốc lại trên thuyền, chúng ta cứ nghỉ tạm ngay tại trên thuyền đi.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng nói.

Hấn không muốn về nhà, tuyệt không muốn. Vốn lúc trước hấn còn có một loại ý tưởng, sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, sẽ chỉ trải qua cùng với hấn, hấn không cần có người ngoài nào khác đến chia sẻ tuổi mười sáu của nàng!

140. Chương 70: Thay Đổi Lớn

Tạ Hải Nhạc giật hết cả mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên ngay trong xe.

Hấn, rốt cuộc là có ý gì đây a? Chẳng lẽ, cứng rắn không thành, lại muốn đổi sang mềm dẻo bắt đầu cái thứ mà hấn gọi là trò chơi sao?

“Đến một lần nữa? Làm sao đến đây? Làm cho thời gian quay ngược?” Tạ Hải Nhạc hỏi mĩa mai.

Tạ Thư Dật nhất thời mím môi thật chặt, cô, vẫn cứ không muốn nhận hấn. “Hải Nhạc.” Hấn đau đớn bật ra một tiếng, hấn thật sự có cảm giác bị thất bại rất nặng nề.

“Em, em nói, em khao khát có một thằng con trai, đối tốt với em, dịu dàng với em, đối với em cái gì cái gì nữa, còn giúp em thoát khỏi sự đau khổ tôi mang lại cho em, thằng con trai này, không thể là tôi sao? Những đau khổ kia, là do tôi tạo nên, bây giờ đây, lại để tôi đến vượt lên không tốt sao? Hải Nhạc, cho tôi một cơ hội, để tôi làm người con trai đó được không?” Tạ Thư Dật dùng giọng nói yếu ớt gần như sắp tắt tiếng hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc sững sốt, thật không ngờ “đến một lần nữa” của hấn là mang ý này.

ô cần cần môi nói: “Tạ Thư Dật, tôi hiểu anh rất rõ, thôi đi, đừng nghĩ chơi trò gì mới nữa, trước kia anh thế nào, bây giờ anh cứ thế ấy là được, tôi đã mệt muốn chết rồi, nói cái gì tôi không phải em gái của anh, tôi là phụ nữ của anh gì đó đó... đừng nói nữa, bây giờ, tôi thật sự không muốn chơi tiếp với anh, anh cũng tiết kiệm thời gian quý báu đi, không cần lãng phí vất óc tìm mưu kế trên người tôi.”

Hải Nhạc mặc dù hơi nhẹ giọng, nhưng, trong giọng nói lại có chút cay đắng nhàn nhạt và sự kiên quyết.

Tạ Thư Dật không khỏi bi ai trong lòng, chẳng lẽ, hấn chính là thằng nhóc gọi “sói đến đây” trong truyện ngụ ngôn đấy ư? Khi hấn nói ra lời trái tim chân thành nhất, cô cũng không bằng lòng tin tưởng hấn nữa?

“Không, cho dù em không muốn nghe, tôi vẫn cứ muốn nói, em là của tôi, em vốn chính là của tôi! Nhưng mà, tôi muốn được cố gắng một lần, cho em quen biết tôi lại một lần nữa, Hải Nhạc, đừng cự tuyệt thẳng thừng như vậy có được không? Cho tôi một cơ hội cũng không được sao?” Tạ Thư Dật nói thử.

“Cơ hội gì? Anh muốn tôi cho anh cơ hội gì? Sao tôi có thể nói không với anh được cơ chứ? Nếu tôi nghĩ sẽ cự tuyệt anh, anh sẽ làm gì tôi đây?” Tạ Hải Nhạc vẫn thản nhiên mĩa mai như trước.

Lòng thất bại của Tạ Thư Dật, lại bị giọng điệu của cô đốt lên lửa giận.

Hắn rút cuộc không tài nào nhịn được nhìn cái loại giọng nói giễu cợt này của cô, cô đang nghĩ Hứa Chí Ngạn cũng thích cô đúng không? Có Hứa Chí Ngạn làm chỗ dựa rồi, cho nên, bây giờ cũng có can đảm chống đối hắn?

Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật gần như gầm như sấm: “Tạ Hải Nhạc! Em thật quá đáng! Tôi cũng không để ý chuyện Hứa Chí Ngạn hôn em! Em liền cho là tôi sẽ không làm gì được em phải không? Được rồi, em cự tuyệt đi, em không cho đi! Tôi cho em biết, cự tuyệt không có hiệu quả! Không cho, cũng phải cho! Tóm lại, tôi đã quyết định từ lâu rồi, tôi sẽ làm như vậy, tôi sẽ làm cho em xem!” Hải Nhạc khiếp sợ nhìn hắn, rụt cổ, cúi đầu. (một hai người này ghê luôn ta ơi =.=)

Hắn, làm sao có thể vì cô mà thay đổi chứ? Hắn vẫn là hắn, là cái người bá đạo đến không thể nói lý lúc nào cũng hung với cô, hung đến mức chân cô phát run, là Tạ gia đại thiếu gia. “Anh đã quyết định từ lâu, anh còn hỏi tôi, muốn tôi cho anh một cơ hội làm gì? Anh đây không phải dư hơi hay sao?” Trong lòng cô đột nhiên lại trào ra một loại cảm giác bất lực, cô, vẫn mãi là một nắm bột nhào trong bàn tay hắn, muốn làm hình gì, thì nặn thành hình đó, trước kia là như vậy, bây giờ vẫn cứ là như vậy, sau này, hắn là cũng còn có thể sẽ như vậy. “Tôi...” Tạ Thư Dật không nói gì được nữa, đúng vậy, hắn lại đang bức ép cô, nhưng, không dùng biện pháp này, cô chắc chắn sẽ không nghe theo hắn! Phải chờ tới khi nào thì cô mới có thể cam tâm tình nguyện nghe theo hắn đây?

Hai người vẫn cứ căng thẳng về đến trong nhà, Hải Nhạc mới phát hiện ba và mẹ vốn cũng chưa về nhà.

“Không phải anh nói ba mẹ nhờ anh tới đón tôi sao?” Tạ Hải Nhạc không vui nói.

“Tôi không nói như vậy, em sẽ về nhà à?” Tạ Thư Dật cũng hừ lạnh một tiếng.

Hải Nhạc không khỏi tức giận liếc hắn một cái như muốn khoét một lỗ trên người: “Nói dối cho lắm vào, cẩn thận sau này lỗ mũi của anh càng ngày càng dài...” Bỗng nhiên, cô nhìn thấy Hải Hoan đang đứng ở trên lầu nhìn hai người bọn họ, không khỏi lập tức quăng Tạ Thư Dật ra sau, chạy lên trên lầu: “Chị hai, không phải chị nói tối nay có hẹn với bạn mà? Sao tối nay lại về sớm như vậy a?”

Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật dưới lầu một cái, nói: “À, kỳ thật cũng không có gì vui hết, có mất đứa không đi, cho nên chị về nhà.”

“Ồ, hôm nay em cũng đi qua nhà cậu chơi, bọn em tự nướng đồ ăn, vui ơi là vui í.” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật đứng ở dưới lầu, trong lòng rất không vui, cô vừa thấy đến chị, lập tức quăng hắn mất tiêu! Hắn cũng bước từ từ lên lầu, Tri Hải Hoan nghênh đón, cười nói với Tạ Thư Dật: “Anh Thư Dật, anh về rồi à?”

“Ừ.” Tạ Thư Dật tránh khỏi cô không lộ chút dấu vết, thản nhiên đáp một câu.

Hắn đứng ở trước mặt Hải Nhạc, nói với cô: “Đến phòng anh.”

“Em... không đi, em mệt lắm, em buồn ngủ.” Hải Nhạc từ chối thẳng thừng.

Có chị hai ở đây, hắn không thể một tay kéo cô vào trong phòng hắn chứ? Hừ hừ.

Tạ Thư Dật thất vọng nhìn cô, giống như đang đợi cô rút lại lời nói trước đó, Hải Nhạc lại kéo chị hai vào phòng ngủ của cô, ném Tạ Thư Dật một tở trên hành lang.

Tạ Thư Dật cúi đầu cô đơn, hắn phải làm như thế nào a? Bây giờ, hắn không muốn giống như trước kia ép buộc cô nữa, nhưng mà, không ép buộc cô, cô lại không thêm để hắn vào mắt a! Phải làm sao bây giờ đây?

Chờ đến đêm khuya, Tạ Thư Dật lặng lẽ trôi qua ban công phòng Hải Nhạc, cô không qua chỗ của hắn, vậy hắn sẽ tìm cô.

Khi hắn nhìn thấy dung nhan say ngủ của Hải Nhạc, hắn không nhịn được đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt của cô, cũng vụng trộm thơm trên mặt cô một cái, sau đó, nhẹ giọng gọi cô: “Hải Nhạc, Hải Nhạc.”

Tạ Hải Nhạc đang ngủ mơ mơ màng màng, bị hắn gọi tỉnh lại, sau đó, cô mở mắt thấy là Tạ Thư Dật, sợ tới mức hai mắt tròn trừng.

“Anh... anh tới làm gì?” Cô không ngừng liên tục lùi vào góc giường.

“Em sợ hãi như vậy làm gì? Yên tâm đi, bây giờ tôi không có hứng thú với em.” Tạ Thư Dật tức giận trừng cô một cái.

Hắn đem hộp quà cao gần bằng hắn giấu sau lưng ra, đưa cho Tạ Hải Nhạc: “Cho em.” Hải Nhạc chỉ có thể đưa tay nhận lấy, mở ra nhìn lướt qua, không khỏi lộ ra nụ cười ngạc nhiên.

“Cái này, là Hello Kitty với bạn trai của nó Daniel Starr! Không phải người ta nói, nó không còn sản xuất nữa sao? Làm sao anh có được?”

Tạ Thư Dật mỉm cười, hắn biết chắc sẽ không mua sai, trước kia, hắn nhớ rõ từng làm hư một con búp bê vải như vậy của cô, sau đó ba hắn lại mua về một con đền cho cô, nhưng, sau cô lại không ôm con búp bê kia nữa, kỳ thật, trong lòng hắn vẫn còn chút áy náy, lần này đi Nhật Bản, trực tiếp chạy đến công ty Sanrio, trả giá đắt mua được Hello Kitty và bạn trai của nó, chỉ vì muốn tặng cho cô, xem có thể cởi bỏ khúc mắc năm đó của cô không.

Hắn cũng hơi thẹn thùng nói: “Trước kia, tôi từng làm hư một con búp bê của em, bây giờ tôi đền lại cho em, đền một tặng một, ngoài ra còn có bạn trai của nó nữa.”

Hải Nhạc ôm con Hello Kitty thật to kia vào lòng, dùng sức hôn lên mặt nó.

“Cám ơn anh.” Tạ Hải Nhạc hạnh phúc nói với Tạ Thư Dật, “Tôi còn nghĩ rằng, anh sẽ không thêm nhớ trước kia anh từng làm hư con búp bê tôi yêu nhất đâu.”

“Thế... huề nhau được chưa?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nói với Tạ Thư Dật: “Nể mặt anh làm hư một cái bồi thường một đôi, huề nhau đi.”

“Thế... có thể yêu cầu báo đáp không?” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc tựa người vào con búp bê ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi hắn: “Không phải nói huề nhau sao, sao lại còn muốn báo đáp?”

“Cái này không còn xuất bản nữa đó, tôi phải tìm thật sự rất vất vả a.” Tạ Thư Dật vẻ mặt đau khổ.

“Thế... anh muốn báo đáp cái gì?” Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật ngồi xuống bên mép giường, chỉ chỉ mặt mình. (lưu manh:)]

Mặt Hải Nhạc “bùm” một cái lập tức đỏ ửng, hắn muốn cô hôn hắn sao?

“Có thể đổi cái khác không?” Cô sẽ không làm như vậy đâu.

Tạ Thư Dật hơi thất vọng, cô vẫn bài xích hắn a, lòng của cô, có phải đang ở trên người Hứa Chí Ngạn chăng? “Thôi, em không muốn, thì thôi vậy.” Tạ Thư Dật có chút bị thương, “Cho dù là anh trai đi nữa, em gái cũng có thể hôn mặt anh trai mà?”

“Làm sao mà được?” Tạ Hải Nhạc nghi ngờ hỏi.

“Ở nước ngoài á hử, hôn hai má là phép chào hỏi kính trọng nữa kia, huống hồ gì tôi còn là anh trai em.” Tạ Thư Dật nói đầy ủy khuất. Thấy hắn nói đáng thương như vậy, lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên mềm nhũn, cô dùng tốc độ ánh sáng hôn trên mặt hắn một chút, sau đó lùi lại.

“Được chưa?” Cô hồng mặt hỏi hắn.

Thấy bộ dạng thẹn thùng của cô, lòng Tạ Thư Dật sóng dâng cuộn cuộn, thật muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực mà cho cô một cái hôn nồng cháy, nhưng, hắn đột nhiên không dám, sợ rằng đến lúc đó cô lại cho là hắn đang ép buộc cô.

Hắn bỗng đứng lên, vội vàng nói với Hải Nhạc: “Nếu em thích thì tốt rồi, tôi cũng phải đi rồi, em đi ngủ đi.”

Sau đó, vọt ra khỏi gian phòng của cô.

Nhìn hai con búp bê không còn sản xuất nữa, trong lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên dâng lên một cảm giác rất ngọt ngào.

Cô thật đúng là không ngờ tên hỗn đản này sẽ mua búp bê cho cô, hơn nữa còn là cái đã hết sản xuất. Hắn thật sự muốn lấy lòng cô sao? Thế sao lại quay sang đòi cô báo đáp chứ? Hỗn đản! Tạ Hải Nhạc ôm con búp bê vào lòng, mặt đỏ hồng giống như một trái đào chín mọng.

Tạ Thư Dật quả nhiên nói được là làm được, đối với cô cực tốt, vô cùng dịu dàng, thậm chí cô muốn thử hắn, đặt ra nhiều cái yêu cầu rất vô lý, chẳng hạn như, có một lần đã muộn, cô nói với hắn, cô rất muốn ăn pudding sữa của một quán trên đường Trung Sơn, nghĩ lại có vài quán bán pudding sữa, đều phải đặt trước mới có đó nha, hơn nữa, đã trễ thế này, làm sao có thể có chứ? Nhưng mà, hắn vẫn ngu ngốc lái xe đi ra ngoài, một hồi sau, Hải Nhạc đã cho là hắn đi ra ngoài không phải vì mua pudding sữa cho cô, cô cũng đi ngủ rồi, sau đó, lại bị hắn mò vào chăn kéo ra, đút vào tận miệng, vậy mà đúng thật là pudding sữa chính hiệu của quán đó! Một giây này, cô không phải là không cảm động.

Pudding sữa

“Anh làm như thế nào thế? Làm sao bọn họ có thể nửa đêm đi làm cái này cho anh a? Tôi cũng chỉ nói chơi vậy thôi, anh thật là khờ, làm sao anh có thể thật sự chạy đi mua chứ? Thật ra ngày mai anh đi cũng không muộn mà.”

“Nhưng em nói với tôi mà, tối nay em đã muốn ăn a.” Tạ Thư Dật ủy khuất. (để thương quá aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa)

Tạ Hải Nhạc bị bộ dạng buồn cười của hắn chọc phì cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, xem như là cười đi, kỳ thật, trong lòng cô cũng rất muốn khóc, giờ đây, vì sao lại tốt với cô như vậy a? Hại cô cảm thấy cảm động quá, khó trách nữ diễn viên phim truyền hình, luôn bị loại đàn ông hư tình giả ý này mê hoặc, Tạ Hải Nhạc cô, không chừng cũng sắp trở thành một thành viên nữa rồi.

Vừa ăn pudding, vừa hỏi Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, chỉ cần tôi đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần anh có thể làm được, anh thật sự sẽ làm tất cả sao?”

Tạ Thư Dật nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Chỉ cần có thể san bằng những tổn thương tôi từng làm với em, tôi thật sự bằng lòng vì em làm tất cả.”

Đến cuối, Tạ Hải Nhạc không dám đối diện với ánh mắt của hắn nữa, ánh mắt của hắn, phẳng phất như là hai cái lỗ đen hút linh hồn con người, cô thật sự sợ rằng mình chỉ cần sơ sẩy một cái là linh hồn lập tức sẽ bị hắn hút đi mất.

Tóm lại, sự thay đổi vĩ đại của Tạ Thư Dật, tuy lúc đầu Tạ Hải Nhạc có chút không quen, nhưng sau đó, vẫn vô cùng hưởng thụ, để xem hắn có thể kiên trì được bao lâu đi, cô nghĩ thầm như vậy.

“Tin hot tin hot, tin hot tin hot! Nghe nói, công ty Dove muốn quay quảng cáo cho loại chocolate vị mới mới được nghiên cứu sản xuất của bọn họ, chọn diễn viên nữa ở châu Á, nghe nói, muốn đến các trường đại học lớn chọn diễn viên, muốn tìm ra nữ sinh đẹp nhất trong sáng nhất với nam sinh đẹp trai nhất dữ dội nhất để quay quảng cáo này a! Trời ơi! Thật là may quá, không biết có thể đến Ngũ Châu bọn tớ chọn không nữa!”

Dove chocolate

“Không thể nào? Cậu nghe tin này ở đâu a?”

“Đúng đó? Nghe ở đâu ra a?”

Cô gái bất ngờ nói một cách thần bí: “Nói cho mấy cậu biết, bởi vì, em vợ của nhà em vợ của cậu tớ, là tổng đại lý của Dove a, tớ đương nhiên phải biết rồi, ai, người ta muốn chọn diễn viên, bằng không, tớ đã trực tiếp nói với cậu đề cử tớ rồi còn gì?”

Nói vậy là thiệt hả?”

“Thiệt, thiệt sự là thiệt! Ngẫm lại đi, Ngũ Châu bọn mình được xưng là học viện hoàng gia có nhiều mỹ nữ soái ca nhất trong tất cả các trường đại học, làm sao họ có thể không đổ vào trường bọn tớ đây a?” Cô gái

nói.

“Wow, đúng là một cơ hội một bước thành sao cực kì tốt a! Không biết ai sẽ được chọn trúng a? Nghĩ thì cũng vui đấy, nhưng mà, trường bọn tớ ai mà xinh xắn đẹp trai, trong nhà đều rất giàu rồi, bọn họ hoàn toàn không cần phải tự lặn xê tớ đâu.”

“Ai da, cậu cũng không biết, trong nhà Dương Vân Vân kia có tiền đấy, không phải cũng đi đóng quảng cáo mà trở thành ngôi sao quảng cáo hàng đầu hay sao? Nhà Quan Dĩnh cũng là danh gia có tiền, không phải chị ấy cũng ra đóng phim TV? Hai chị em Hà Siêu Quỳnh Hà Siêu Nghi này, con gái Thánh Bài này, không phải cũng lặn lội ra giới giải trí đó sao? Đối với bọn họ mà nói, chỉ là thú vui mà thôi, nói không chừng, mấy người tuyển diễn viên thật sự sẽ chọn đến trường chúng ta, đến lúc đó, tớ nghĩ, trong nhà cũng có tiền, vạn nhất bị chọn trúng, cũng có thể dùng điều này rèn luyện khả năng của mình mà!”

“Ừ, nói cũng đúng.”

“Vậy cậu nói xem, ai có cơ hội sẽ bị chọn trúng nhất?”

“Đương nhiên là tứ đại hoa hậu giảng đường rồi!”

“Cũng không chắc đâu nha, kỳ thật, tớ cảm thấy có người còn đẹp hơn cả tứ đại hoa hậu giảng đường nữa kìa, tỷ như, Hải Nhạc, còn cả Nhã Nghiên nữa!”

141. Chương 71: Tôi Muốn Về Nhà!

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Hải Nhạc trong lòng hiện lên một tia bối rối, nguyên cả cái du thuyền, cũng chỉ có hắn và nàng?

“Không, tôi muốn về nhà!” Hải Nhạc kiên trì nói.

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Cô bây giờ, đã không còn quyền được đứng trước mặt tôi mà nói không rồi! Tạ Hải Nhạc, cô rất không biết tốt xấu, cô cũng không đáng cho tôi vì cô mà hao phí bao nhiêu tâm tư, tôi bỏ cuộc! Cho nên, Tạ Hải Nhạc, cô tốt nhất đừng chọc giận tôi, cô muốn ở cùng với chị cô, thì phải nghe lời tôi!”

Tạ Hải Nhạc một trận đau khổ, trong khoảnh khắc nước mắt lại đảo quanh.

Hắn còn nói hắn tốt với nàng, nàng không thêm nhìn vào mắt, nhưng mà, hắn ngoại trừ ép nàng, bắt buộc nàng và uy hiếp nàng, nàng thật sự không biết hắn tốt với nàng ở đâu nữa!

“Đừng có khóc trước mặt tôi, từ đêm nay trở đi, nước mắt của cô ở trước mặt tôi sẽ không thu được hiệu quả cô muốn đâu!” Tạ Thư Dật ghét cay ghét đắng nói với nàng.

“Tôi muốn về nhà! Đưa tôi về nhà!” Hải Nhạc ôm mặt khóc lên, hắn đã lâu không đối với nàng như vậy, khi nàng phát hiện hắn thật sự khôi phục lại thái độ với nàng như trước kia, lòng của nàng, bị đã kích nghiêm trọng, cũng vỡ nát trên đất, nàng nhận không được muốn khóc.

Tạ Thư Dật quả thực không hề để ý đến nàng, thu hồi thang bên mạn thuyền, đến phía trước du thuyền làm thuyền lại khởi động lần nữa, nhanh chóng rời bờ.

Hải Nhạc đứng trên boong thuyền buồn bã khóc, vậy mà Tạ Thư Dật cũng không đi ra nữa, trái tim Hải Nhạc, lại vỡ thêm từng mảnh từng mảnh, hắn, thật sự rất vô tình, giang sơn để đổi a, vô tình chính là bản tính của hắn!

Hải Nhạc thấy vô vọng về nhà, đành phải trở vào dùng trong phòng ngủ nữ trên thuyền, nàng chạy đến phòng tắm, đổ nước vào trong bồn tắm, trên kệ có tinh dầu hoa hồng, tinh dầu hoa oải hương, nàng thuận tay cầm lấy tinh dầu hoa hồng đổ hết cả bình vào trong nước, trong lòng nàng cũng có một cổ lửa giận vô danh, đem tinh dầu trở thành vật để phát tiết.

Nàng hận! Nàng hận! Nàng hận Tạ Thư Dật, tiệc sinh nhật vốn đang tốt đẹp, vậy mà lại lấy việc mọi người cụt hứng bỏ về, những uy hiếp của hắn và nước mắt của nàng mà xong việc!

Hải Nhạc từ từ cúi y phục xuống, ngâm cả người vào trong làn nước ấm áp đang tỏa ra mùi thơm ngát, nàng phiền chán nín thở dưới nước vài phút, mới lại ngẩng đầu lên.

Trong miệng nàng không hề phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng, nước mắt lại vẫn liên tục chảy xuống, nàng cũng không biết vì sao bản thân mình lại có nhiều nước mắt như vậy, cứ chảy không ngừng không ngừng như thế, rơi vào trong bể nước bồn tắm, truyền đến một tiếng lại một tiếng tí tách rất nhỏ.

Nàng khóc, là vì phát hiện mình chẳng biết tại sao, chợt bắt đầu chịu không nổi hắn mắng, khi hắn dùng cái loại ánh mắt lạnh như băng đến thấu xương nhìn nàng, lòng của nàng, vậy mà lại đau đớn thất tim từng trận từng trận, nàng không muốn hắn dùng cái loại ánh mắt đó nhìn nàng, nàng hi vọng hắn có thể giống như đoạn thời gian lúc trước, trong mắt có mang ý cười với nàng, nàng không muốn loại ánh mắt lạnh lùng đó của hắn, nàng không muốn!

Lòng của nàng, thật sự sắp nát, sắp nát, vì sao? Vì sao hắn lại đối với nàng như vậy? Rõ ràng sinh nhật đang yên đang lành, hắn lại cố tình làm ra các loại chuyện quỷ rối, không cho nàng yên, hắn rõ ràng đã đồng ý với nàng rồi, ngày này là thuộc về riêng nàng!

Nàng khóc, cũng khóc số mình không tốt, đụng phải một tên khắc tinh như vậy! Hắn đúng là khắc tinh mà Thượng Đế phải tới tra tấn nàng a!

Tinh thần của nàng trong suốt buổi tối vì phần nộ và vội vã, lúc nào cũng căng như dây đàn, nàng cảm thấy mình thật mệt mỏi quá, nàng muốn đi ngủ, nhưng, lại không muốn rời đi làn nước ấm ngập hương này, ngâm thêm một lát đi, ngâm xong lập tức về phòng lên giường ngủ.

Bất tri bất giác trong lúc đó, nàng chống đỡ không nổi nữa, lại nằm trong bồn tắm ngủ mất, hơn nữa, còn giấc ngủ rất sâu.

Nàng trong lúc ngủ say, cũng không biết tự mình cẩn thận, giữa cơn tức giận lại quên khóa cửa phòng lại, việc không khóa trái cửa phòng này, cũng tạo thành một bi kịch giữa nàng và Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật uống xong một ngụm Martini cuối cùng của bình rượu trong tay, đi ra từ trong phòng máy, hắn cảm thấy mình có chút say, hắn chưa từng mạnh tay trút rượu mạnh như lần này, hắn chỉ muốn mượn rượu bình ổn một chút cơn tức trong bụng hắn, cũng tiện tay chỉnh đốn suy nghĩ hỗn loạn của mình một chút.

Hắn không phải không nghe được nàng vẫn đứng ở trên boong khóc, hắn buộc chính mình phải xem nhẹ, hắn không thể mềm lòng với nàng nữa, hậu quả của việc mềm lòng với nàng là khiến cho nàng trở nên ngang ngược trước mặt mình, hắn mong nàng vẫn là con cừu nhỏ ngoan ngoãn trước kia, không phải là tiểu mèo hoang giương nanh múa vuốt bây giờ!

Mãi đến sau đó không còn nghe được tiếng khóc của nàng nữa, hắn đoán rằng chắc là nàng đã khuất phục rồi, chắc là trở về phòng đi.

Hắn dùng sức ném bình rượu đang cầm trong tay vào biển, cơn tức cũng không thấy được ngừng lại, mà ngược lại mượn rượu lại càng nổi lên, càng làm cho hắn tâm hoảng ý loạn.

Hắn rốt cuộc là bị sao vậy? Vì sao bây giờ nàng có thể thao túng tâm tình của hắn chứ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao hắn có thể bị nàng thao túng?

Hắn tâm phiền ý loạn cào cào tóc, sau đó đi vào bên trong, ngang qua cửa phòng Tạ Hải Nhạc, hắn do dự một chút, hắn cũng chưa tặng quà cho nàng, có muốn đưa cho nàng bây giờ không?

Hắn thử gõ cửa, bên trong cũng không có tiếng trả lời, hắn thăm rùng mình, chẳng lẽ không có ở bên trong?

Hắn thử vặn nắm cửa, cửa nhẹ nhàng bị hắn mở ra, vọt vào trong phòng, cũng không hề thấy nàng ở trên giường.

“Tạ Hải Nhạc!” Hắn gọi một tiếng.

Lúc này, đôi mắt sắc của hắn, lại có thể nhìn thấy có nước tràn ra từ trong phòng tắm, một loại cảm giác xấu làm cho tim hắn nảy lên thành thịch, chẳng lẽ, nàng vì mình quấy nhiễu sinh nhật của nàng, vậy mà đã luẩn quẩn trong lòng rồi?

Hắn liếc mạng vọt tới, bởi vì nước dưới đất, thiếu chút nữa trượt ngã một cái, hắn mở cửa phòng tắm ra, không khỏi trợn tròn mắt!

Tạ Hải Nhạc lại nhắm mắt nằm trong bồn tắm!

142. Chương 71: Em Nhất Định Phải Nhớ Tôi

Mũi nhọn cuối cùng lại được chuyển tới hai người đang ngồi một chỗ không hề hé răng từ nãy đến giờ.

“Hai người bọn họ, cũng chính là hoa khôi khoa dự bị đại học chúng ta đó nha!” Cô gái bắn tên qua hai người nói.

Hải Nhạc Nhã Nghiên chỉ nhìn nhau cười cười.

Hải Nhạc vẫn không nói gì, chỉ có Nhã Nghiên lên tiếng: “Các cậu nói chọn diễn viên, là thật hay giả đó?”

“Thật đó! Các cậu không tin!” Cô gái tung tin nhảy nhồm.

Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên một cái, nói: “Nhã Nghiên, nếu là thật, cậu có thể đi thử xem sao.”

Nhã Nghiên cười cười nói: “Có cậu ở đây, người ta chắc chắn sẽ liếc mắt một cái nhìn trúng cậu cho xem.”

“Sao cậu lại nói như vậy chứ?” Hải Nhạc hơi ngượng ngùng, “Cậu phải biết rằng, cậu đang đứng ở Thần Phong này đó, danh tiếng không ai át nổi a.”

“Nhờ cậu khiêm tốn hơn tớ thôi.” Nhã Nghiên nói.

“Nhã Nghiên, cậu thật sự rất tốt đó.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên cúi đầu, hơi chán nản: “Nếu tớ rất tốt, vì sao người con trai mà tớ thích, cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý đến tớ chứ?”

Hải Nhạc hơi giật mình, dù sao Nhã Nghiên cũng lớn hơn cô một chút, trưởng thành sớm hơn cô một tí, nói đến vấn đề tình cảm này, Tạ Hải Nhạc cô chỉ là một cô ngốc mà thôi.

Người con trai mà cô thích kia, chắc là Tạ Thư Dật đi, chỉ cần Tạ Thư Dật đứng ở chỗ nào, ánh mắt Nhã Nghiên đều dính chặt lên chỗ đó.

“Tớ nghĩ, hình như chuyện người trong lòng của cậu... không có chú ý đến cậu, với chuyện cậu tốt hay không tốt, không có liên quan gì đến nhau thì phải? Cậu ngốc quá, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau mà?” Hải Nhạc muốn khuyên nhủ.

“Không biết tại sao, lúc nào tớ cũng cảm thấy dạo này càng ngày cậu càng đẹp ra, hơn nữa, trên mặt tràn đầy một loại nụ cười vô cùng hạnh phúc, Hải Nhạc, bây giờ anh Thư Dật trông hình như rất tốt với cậu phải không, anh hai tớ cũng không tốt với tớ được vậy đâu.” Giọng Nhã Nghiên buồn buồn.

Hải Nhạc hơi xấu hổ, đưa tay sờ mặt: “Có hả? Làm gì có chuyện đó, mặt tớ có nụ cười hạnh phúc gì chứ, trước giờ tớ vẫn luôn như vậy mà?”

“Nhưng mà, bây giờ trông cậu thật là chói lóa a, aizzz, ở cùng một ban với cậu, hào quang của tớ hoàn toàn bị cậu che kín hết rồi.” Nhã Nghiên nửa đùa nửa thật.

Hải Nhạc kinh dị: “Nhã Nghiên, không có chuyện đó đâu, tớ nào có hào quang gì đâu a? Cậu nói như vậy, lần sau tớ đúng là không dám đi chung với cậu nữa đâu nha.”

Nhã Nghiên thấy cô tưởng thật, vội vàng túm vai cô lại: “Tớ đùa thôi đùa thôi, cậu đừng có tưởng thật nha.”

Hải Nhạc trầm mặc một chút nói: “Nhã Nghiên, kỳ thật tớ cảm thấy, Tạ Thư Dật cũng không thích hợp với cậu đâu.”

Nhã Nghiên chấn động một cái, sau đó, thấp giọng hỏi: “Tại sao cậu nói như vậy?”

“Thật ra thì anh ta cũng không phải là một người con trai tốt, không phải tớ nói xấu anh ta chứ tớ nói cho cậu biết, từ khi lần đầu tiên tớ bước vào Tạ gia, anh ta đã luôn bắt nạt tớ rồi, cho tới bây giờ cũng vẫn còn như vậy, thứ mà cậu thích chỉ là mặt ngoài của anh ta mà thôi, trong ruột của anh ta chính là một kẻ rất lạnh khốc vô tình, hơn nữa, anh ta còn rất **.” Hải Nhạc dừng một chút, nói: “Tớ từng tận mắt nhìn thấy...” Cô đỏ bừng mặt lên, không biết có nên nói gì thêm nữa hay không.

“Cậu tận mắt nhìn thấy cái gì? Nói cho tớ biết đi a? Không có chuyện gì đâu, tớ sẽ không nói cho ai nghe hết.” Nhã Nghiên vội vàng hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi, sau đó, dán sát tai Nhã Nghiên nói một câu, Nhã Nghiên lập tức xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, chỉ trong phút chốc, lại dần dần trở nên trắng bệch.

“Anh ấy... sao lại có thể là loại người như vậy chứ?” Nhã Nghiên thất thần lẩm bẩm.

Thật ra Hải Nhạc lại vô cùng muốn khuyên cậu tốt không nên tiếp tục lún sâu vào nữa, cô biết, Tạ Thư Dật sẽ không tài nào thích Nhã Nghiên, còn nếu như Nhã Nghiên vẫn cứ muốn chui vào sừng trâu (ý nói chui vào ngõ cụt) thì... Nhã Nghiên có thể sẽ bỏ qua nhiều cơ hội khác trong đường đời của cậu ấy lắm.

“Thật sự thì anh ta... thật sự không thích hợp với cậu, trái tim của anh ta... Tớ nghĩ, anh ta tuyệt đối sẽ không yêu bất cứ ai đâu.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên tâm tình phức tạp nhìn Hải Nhạc, chẳng lẽ, cậu ấy không biết Tạ Thư Dật đang yêu cậu ấy sao? Hay là cậu ấy đang giả ngốc?

Nghĩ tới ý sau thì chắc chắn là không có khả năng rồi, trước đây, chưa từng tiếp xúc với Hải Nhạc, từng nghĩ cậu ấy rất lạnh lùng, sau khi hiểu biết sâu sắc, cô có thể cảm nhận được Hải Nhạc thật là một cô gái rất đơn giản rất ngây thơ, hơn nữa, trước giờ vẫn luôn thích lo lắng cho người ta, hẳn là cậu ấy đang thật sự lo lắng cho cô.

“Hải Nhạc, cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết những chuyện đó.” Nhã Nghiên buồn bã nói.

Kỳ thật, trước đây Tạ Thư Dật **, cô cũng có nghe nói, lâu lâu cô cũng hay đi chỗ anh hai nói chuyện chơi, nghe nói Tạ Thư Dật có rất nhiều bạn gái, nhưng cũng không có bạn gái cố định, bây giờ, Hải Nhạc còn nói ra loại chuyện khiến cô vô cùng kinh dị này, cũng đã dọa cô rất sợ rồi, Tạ Thư Dật, sao lại có thể là một người con trai như thế chứ? Cái loại chuyện đó, sao có thể để cho Hải Nhạc nhìn thấy?

Tạ Thư Dật, thật sự kinh dị, sao có thể như vậy đây?

Xem ra, cô thật sự không thể hiểu nổi Tạ Thư Dật, Nhã Nghiên nghĩ.

Trong lòng đột nhiên hơi chán nản, lại hơi đau lòng, anh Thư Dật chính là thần tượng từ nhỏ tới lớn của cô a, chẳng lẽ, anh ấy thật sự chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể lại gần, anh ấy thật sự không thích hợp với cô hay sao?

Ở một góc nhỏ nơi đáy lòng, lần đầu tiên sinh ra cảm giác mờ mịt, mơ hồ.

Không biết bởi vì mệt nhọc hay là thân thể tiềm ẩn bệnh tật đã lâu, trong hội nghị định kỳ hàng tháng Tạ Trường Viên té xỉu trong phòng họp, sau đó được đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác sĩ bắt ông nằm viện một tháng, bất đắc dĩ, Tạ Thư Dật đành phải lên sàn, trong một tháng này, hẳn phải chạy ngược chạy xuôi từ trường sang công ty, phải làm quen với trình tự quản lý công ty và chỉ đạo một vài hạng mục, chủ tịch ngã xuống, nhưng Tạ thị thì không thể ngã xuống được.

Hắn bắt đầu rất nhanh, có lẽ là được kế thừa đầu óc kinh doanh của Tạ Trường Viên, đến ngay cả mẹ Hải Nhạc cũng khen ngợi hắn: “Thư Dật, đợi một thời gian nữa, con sẽ vượt qua ba con luôn cho xem, con có

thể làm được tốt hơn ông ấy rất nhiều, An Thác, sẽ được con gầy dựng càng thêm lớn mạnh, dĩ thật sự tin tưởng vào con.”

Nghe bà nói vậy, Tạ Thư Dật chỉ cười cười.

Giờ đây, trong lòng hắn cũng sinh ra một tâm lý mâu thuẫn nào đó với mẹ Hải Nhạc, người phụ nữ này, đến Tạ gia nhiều năm như vậy, kỳ thật bà đóng vai mẹ kế rất có trách nhiệm, chỉ cần hắn có đau đầu phát sốt cái gì, bà chắc chắn sẽ là người đầu tiên xuất hiện ở trước giường của hắn, chỉ có điều, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng chấp nhận bà, ở công ty tiếp xúc với bà, bà là một tổng giám tài vụ thường phạt công mình ai cũng kính ngưỡng, đề án kế toán do bà thiết kế, hàng năm đều giúp An Thác tiết kiệm không ít tiền, bà cũng không phải loại người hay đứng ở trước mặt hắn nói huyền thuyên này nọ, bà chỉ muốn giữ một cổ phần tại An Thác, nhờ đó có thể thấy được, bà cũng là một nữ cường nhân tận tụy dốc lòng vì công việc, đúng là trợ lí đắc lực cho ba hắn, về điểm này, người mẹ ruột ốm yếu của hắn, đúng là không làm được chuyện này.

Hơn nữa, trong lúc hắn thực tập, bà luôn tận tâm tận lực giúp đỡ hắn, hắn không phải là một tên ngốc, hắn có thể cảm nhận được, bà đúng thật là đang giúp hắn, giúp hắn giải quyết vấn đề nan giải, giúp hắn tạo dựng uy tín.

Vậy... sau này hắn tiếp quyền, có nên đuổi bà ra khỏi An Thác hay không? Đuổi ra khỏi Tạ gia?

Hắn đang mâu thuẫn ở điểm này.

Hắn chờ đợi ngày này, đã chờ rất nhiều năm, luôn luôn chờ mong một ngày kia, hắn sẽ nắm giữ quyền lực trong tay, đuổi bà ra khỏi An Thác, đuổi khỏi Tạ gia, nhưng, nếu ngày đó đến thật, hắn có thể ngoan tuyệt như vậy sao? Hắn đột nhiên hoài nghi.

Ai, cũng không muốn nặng như vậy, hắn thở dài một hơi dài thượt.

Thôi không nghĩ chuyện đó nữa, trước mắt hắn, lập tức hiện lên bóng hình người kia, hắn không khỏi mỉm cười, không biết cô đang ở trường học thể nào.

Hắn thuận tay rút điện thoại ra bấm một dãy số, bên kia bắt máy.

“Alô.” Bên kia truyền đến một giọng nói nghi ngờ.

“Giờ này lạnh, đừng nằm lên bàn ngủ, sẽ cảm lạnh.” Hắn nói.

“Ừ, tôi không có.”

“Có thằng nào tới quấy rầy em không?”

“Không có, bọn họ nào dám? Anh có tai mắt cả mà.”

“Thế, Hứa Chí Ngạn có tới tìm em không?”

“Không có.”

“Nói do dự như vậy, tôi nghĩ, hắn chắc chắn đã tìm em.”

“Anh ấy đến là tìm Nhã Nghiên, rồi nói với tôi mấy câu.”

“Tôi biết ngay mà, hắn đang nhờ Nhã Nghiên tiếp cận em! Em cái đứa ngốc này!” Tạ Thư Dật hơi tức giận.

“Nhưng mà, cho dù hắn đang tiếp cận tôi đi chăng nữa, anh đã nói, anh cho phép tôi tiếp cận với những bạn nam thích hợp, chẳng lẽ, anh chỉ muốn gạt tôi thôi sao? Huống hồ, Chí Ngạn là bạn thân của anh, anh vẫn cứ đề phòng anh ấy như vậy sao?”

Ai, lúc trước không nên đồng ý cho cô có thể tiếp cận với con trai thích hợp như cô nói, đó là tại hắn cho là tớ sẽ luôn luôn ở bên người cô, cho nên mới đồng ý với cô có được không, làm sao nghĩ đến ba sẽ gặp chuyện không may, hắn phải rời khỏi trường học chứ?

“Được rồi, chúng ta không nhắc tới hắn, thế, bây giờ em đang làm gì thế?”

“Bây giờ tôi... ha ha, trường học đột nhiên có người tới cho chocolate miễn phí, phải làm báo cáo điều tra gì đó nữa, tôi đang đứng đây ăn chocolate miễn phí với Nhã Nghiênn nè.”

“Gi? Không phải đang giờ lên lớp sao? Sao có thể chạy đi ăn chocolate?”

“Tiết này, vừa mới là tiết thể dục của bọn tôi mà a.”

“Ồ, thì ra như vậy.” Tạ Thư Dật cũng không nói thêm gì nữa, cuối cùng, hần hỏi một câu mà hần muốn hỏi nhất: “Nói! Em có nhớ tôi không?”

Bên kia hồi lâu vẫn không truyền đến âm thanh gì, chỉ nghe được tiếng thở của cô.

“Nói a, em có nhớ tôi không?”

“Không có, tôi không có nhớ anh.” Bên kia truyền đến giọng nói có chút thẹn thùng.

“Không được, em nhất định phải nhớ tôi chứ! Nhất định phải nhớ tôi!” Tạ Thư Dật mặc kệ, hần nhớ cô nhiều như vậy, cô lại dám không nhớ đến hần? Làm sao có chuyện đó được!

“Nhưng mà, tôi đúng là không nhớ anh a, kỳ cục, tại sao phải nhớ anh chứ?” Giọng nói vẫn còn một chút thẹn thùng đấy.

“Nếu em không nhớ tôi, em chết chắc rồi! Chờ một chút tôi sẽ lập tức quay về trường học! Thế nào cũng phải làm cho em chính miệng nói em nhớ tôi, hơn nữa, tôi sẽ làm cho em đứng ở trước mặt rất nhiều người, nói ra ba chữ đó, bằng không... Hừ hừ!” Hần bướng bỉnh chơi xấu.

“Anh...!” Hần có thể nghe ra người ở bên kia đang vừa tức vừa vội.

Cuối cùng, cô rút cuộc cũng mở miệng: “Được rồi được rồi, chưa từng thấy ai khó hầu như anh cả! Được rồi, tôi nghĩ anh, nhớ anh, được chưa?”

Khóe miệng Tạ Thư Dật không khỏi vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, cô bé ngốc này, từ trước đến nay đều chịu không được hần hù dọa.

“Nhớ như thế nào?”

“Nhớ như thế nào? Thì suy nghĩ thôi chứ sao nữa, nghĩ xem lúc này anh sẽ đang làm cái gì a.”

Tạ Thư Dật nghe được câu này, vui vẻ cười lên ha hả: “Thì ra, em thật sự có nhớ tôi à? Vậy mà lúc này em còn gạt tôi, dám nói em không nhớ! Cô bé đáng thương, em không biết nói dối cái mũi sẽ càng ngày càng dài sao?”

“Azzzzz, không để ý tới anh nữa!” Bên kia “cách cách” một tiếng cúp điện thoại cái rụp.

Tạ Thư Dật cau mày nhìn di động, cô mà cũng dám cúp điện thoại như vậy? Lời hần muốn nói còn chưa nói xong đâu!

Nhưng lập tức, hần lại cười ngây ngô, tiểu nha đầu này, quả thực có nhớ hần đó nha!

Hần không nhịn được đứng cạnh cửa sổ khoa chân múa tay vui sướng vung loạn xa, hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc!

Bỗng nhiên, cửa văn phòng hần bị đẩy ra, mẹ Hải Nhạc đi vào, thấy từ miệng hần phát ra tiếng “Bong bong bong”, chân đang bước tới cũng hóa đá, giật mình đứng lại tại chỗ.

Tạ Thư Dật giật cả mình, có chút ngượng ngùng dừng động tác lại.

143. Chương 72: Em Là Của Tôi!

Tại sao nàng lại ngu như vậy? Tại sao phải ngu như vậy?

Hai chân của hắn không tự chủ được ngã xuống đất, hắn bấu víu vào một bên bồn tắm gáo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, tay run run sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vậy mà nàng một chút phản ứng cũng không có.

“Không!” Hắn tuyệt vọng bật thốt, tay dò về phía hơi thở của nàng.

Vừa lúc đó, đôi mắt Hải Nhạc đột nhiên mở ra, nàng mê mang nhìn Tạ Thư Dật, đôi mắt kia bởi vì khóc rất lâu mà mất đi sự xinh đẹp, lại hồng vừa sưng.

Thấy nàng đột nhiên mở mắt, tim Tạ Thư Dật rớt cuộc cũng rơi xuống, một khắc này, trong lòng hắn đang hô hoán tạ ơn trời đất.

Đến khi Hải Nhạc thấy rõ ràng là Tạ Thư Dật, nàng há to miệng, phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “A!!!! Anh vào đây làm gì?”

Nàng chìm trọn cả người vào bồn tắm lớn, hoảng sợ nhìn người đột nhiên xuất hiện tức Tạ Thư Dật.

Hắn vào đây đã bao lâu? Hắn vào muốn làm gì? Nàng vô cùng hối hận tại sao mình lại muốn ngủ trong bồn tắm.

Tạ Thư Dật thấy nàng không có việc gì, cũng không có so đo nàng ghét bỏ hắn, hắn nửa quỳ trên mặt đất, thử nước ấm một chút, không khỏi nhú mày, nước đã trở nên lạnh như băng rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy môi của nàng lo lắng run rẩy, mà trong mắt lộ vẻ sợ hãi, oán hận, thêm chán ghét.

Tim Tạ Thư Dật, lại vương vít đau đớn, nàng chán ghét hắn! Nàng chán ghét hắn!! Nàng thậm chí còn nói đi ở trên đường tùy tiện chọn một đứa con trai, cũng phải tốt hơn hắn!

Hải Nhạc thấy hắn vẫn không rên một tiếng nhìn mình, mà con người trong mắt, cũng đang trầm như đêm tối, trong lòng nàng càng hoảng.

“Nếu anh dám xằng bậy... tôi... tôi... tôi sẽ giết anh! Tôi nhất định sẽ giết anh!” Nàng dùng hết sức lực hét Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như vậy, trong lòng rất rất tức giận, hắn bước vào, chẳng qua là lo lắng cho nàng, nàng nghĩ đi đâu vậy? Chẳng lẽ, nàng cho là hắn bước vào, là muốn có ý đồ bất chính đối với nàng sao? Thật sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được lòng người tốt! “Cô lặp lại lần nữa?” Giọng nói của hắn, lạnh như băng, không thấy một tia tình cảm lên xuống.

Mà ánh mắt của hắn càng lộ rõ thâm trầm, cơ hồ giống như hai đầm nước đen sâu không thấy đáy, chỉ có Hải Nhạc biết, chỉ cần ánh mắt của hắn biến thành như vậy, đó là điềm báo bão táp sắp nổi lên, nàng sợ, nàng thật sự rất sợ, nàng không thể đoán ra ngay sau đây hắn sẽ làm ra hành động gì.

Nhưng mà, đâm lao thì phải theo lao, nàng vẫn là tiếp tục la về phía hắn: “Anh là sắc lang! Anh là đâm tặc! Anh tốt nhất đừng chạm vào tôi! Tôi sẽ giết anh! Tôi sẽ giết anh! Tôi sẽ nói cho bố! Tôi sẽ nói ẹ tôi biết! Anh chạm vào tôi, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

Nghe thấy nàng nói như vậy, Tạ Thư Dật phần nộ quát một tiếng: “Tạ Hải Nhạc!” Hắn hung hăng đánh một quyền vào nước trong bồn tắm, “Rầm!” một tiếng, nước bắn tung tóe lên trên mặt và trên người hắn, cũng bắn tung tóe lên trên mặt Tạ Hải Nhạc, làm mờ mắt của nàng, nàng vội vàng giơ tay lên, định lau khô bọt nước trên mặt.

Lập tức, hai tay của nàng bị Tạ Thư Dật bắt lấy, kéo lê nàng tới trước mặt hắn, hai người mặt đối mặt, Tạ Thư Dật hung tợn nhìn nàng, nói: “Tôi là sắc lang, tôi là đâm tặc, đã như vậy, tôi phải làm bốn phận của sắc lang và đâm tặc nên làm chứ!” Hắn đưa tay phải ra, không chút lưu tình kéo nàng đi tới phòng trước.

Hai tay Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật dùng một bàn tay gắt gao chế trụ, nàng chỉ có thể thét to giãy dụa lùi về phía sau, hi vọng có thể thoát khỏi cánh tay kia của hắn.

Làm sao nàng có thể thoát khỏi hắn chứ? Khí lực hắn lớn như thế, khi nàng không thể thoát khỏi tay Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc sắp suy sụp, nàng khàn giọng khóc lớn lên: “Đừng! Đừng! Van xin anh! Tạ Thư Dật, anh muốn tôi làm cái gì tôi cũng bằng lòng, chỉ cần anh đừng làm như vậy với tôi!”

“Không, chậm rồi, nhờ phúc của cô, tôi đã thành sắc lang cùng dân tộc.” Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nói, xúc cảm ấm áp trắng mịn dưới bàn tay, nháy mắt đã chìm ngời dục vọng trong cơ thể vẫn luôn bị hấn cường ngạnh đè xuống kia.

Đúng vậy, hấn luôn luôn khát vọng nàng, hấn không phải thánh nhân, nhưng vẫn luôn cố nén dục vọng của mình với nàng, nhưng chính cái loại dục vọng không thể nói ra này, hy vọng có thể phát tiết hết, hóa giải hết ra ngoài trong lúc hấn và nàng hôn nhau nồng nhiệt, hấn chính là không muốn làm cho nàng sợ hấn nữa, không muốn xúc phạm tới nàng, nhưng, thì ra hấn ở trong lòng nàng vẫn chỉ là một tên sắc lang và dân tộc, vậy hấn, đối với nàng còn có cái gì cần bận tâm đây? Hấn còn cần phải xây dựng lại một cái hình tượng tốt trong lòng nàng sao? Không, không còn quan trọng nữa rồi! Hấn còn cần phải thương tiếc nàng sao? Không, cũng không cần nữa rồi! Hơn nữa, cho dù hấn muốn chính mình dừng lại, hấn cũng không dừng được nữa! Lửa toàn thân, đều đang vì làn da trắng mịn dưới tay mà bùng cháy lên! Lửa là nàng chọc, như vậy, công tác dập lửa cũng chỉ có thể giao cho nàng! Hấn không để ý tiếng kêu khóc của nàng, cũng không để ý nàng giãy dụa và phản kháng, không chút lưu tình chút nào mò nàng ra từ trong bồn tắm, ôm nàng đang giãy dụa một phen, ra khỏi phòng tắm, ném nàng lên trên giường, sau đó, hấn đè xuống về phía nàng.

“Dừng! Dừng! Tôi van xin anh! Tôi van xin anh! Tôi sai rồi, anh không phải, anh không phải là sắc lang hay dân tộc, anh không phải! Tha cho tôi! Tôi là em của anh! Tôi là em gái của anh a! Tôi xin anh, tôi biết anh nhất định đã uống rượu say, chỉ cần anh buông, tôi tuyệt đối sẽ không truy cứu anh đâu! Tôi sẽ đem chuyện đêm nay chôn sâu trong lòng, tôi sẽ không nói với bất kỳ người nào về hành vi anh làm với tôi! Tạ Thư Dật, tôi van anh!” Tạ Hải Nhạc cuồng loạn van xin hấn, không ngừng nằm dưới thân hấn mà giãy dụa.

Tạ Thư Dật ngoảnh mặt làm ngơ, nụ hôn của hấn, chỉ chít từ vành tai của nàng rơi xuống nàng xương quai xanh hoàn mỹ, sau đó, lại đi xuống dưới, xuống phía dưới, dừng lại trên dãy da chưa bao giờ bị ai chạm vào của Hải Nhạc.

“Tôi hận anh! Tạ Thư Dật! Tôi hận anh!” Tạ Hải Nhạc thấy mình van hấn như vậy, nhưng hấn vẫn cứ tiếp tục, dùng cổ họng đã khốc sắp khan tiếng, tâm tàn ý lạnh nói.

Tạ Thư Dật nghe thấy giọng Hải Nhạc tràn ngập hận ý nói nàng hận hấn, chần chờ một lát, thật sự muốn tiếp tục nữa sao?

Nhưng, nhìn dưới thân thuần khiết như thiên sứ, xúc động khát vọng nàng trong lòng, đã che mất một tia lý trí duy nhất còn tồn tại của hấn. “Hận đi, hận đi, đây đúng là kết quả tôi muốn!” Tạ Thư Dật cam chịu nói.

Hấn lại cúi xuống quần con, mở miệng ngậm vào nụ hoa chưa bao giờ từng nở rộ vì bất cứ ai của nàng. Tạ Hải Nhạc hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này đây, hấn, thật sự sẽ không tha cho nàng rồi, lúc này đây, nàng thật sự xong rồi! Hồn nhiên của nàng, nhân sinh của nàng, từ đêm nay trở đi, hoàn toàn bị hấn nghiền nát, bị hấn đảo điên!

Nàng cắn môi mình, không inh rơi một giọt nước mắt, nàng cố gắng muốn tìm một tia cơ hội, cũng muốn trốn khỏi dưới thân hấn. Nàng thừa dịp Tạ Thư Dật nâng người lên cởi quần áo trên người hấn ra thì nàng cũng dùng sức nâng thân thể của mình lên, hai tay liều mạng đẩy Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật bị nàng đẩy ngã ở trên giường, nàng chạy trốn chết sắp trượt xuống giường, Tạ Thư Dật đưa tay một cái, nàng lại bị hấn dùng lực kéo về giường, hơn nữa dùng tốc độ cực nhanh đè nàng lại một lần nữa, khi dưới thân nàng truyền đến đau đớn bị xỏ xuyên qua, nàng ngừng giãy dụa, giống như một con búp bê rối gỗ không có sự sống, nằm chết lặng ở trên giường, mặc cho Tạ Thư Dật như một con ngựa mạnh mẽ điên cuồng rong ruổi trên người nàng. Tạ Thư Dật cũng mặc cho dục vọng chi phối chính mình, hấn chỉ biết là, cảm giác chân thật dưới thân, không phải mộng, là thật, nàng thuộc về hấn! Nàng rốt cuộc đã thuộc về hấn! Nàng rốt cuộc hoàn toàn thuộc về hấn! Thẳng đến cuối cùng, khi dục vọng trong cơ thể hấn nổ tung như pháo hoa, hấn cuồng loạn gào lên: “Hải Nhạc! Em là của tôi! Em là của tôi! Em là của tôi!” Dục vọng vốn đã bình ổn, nhìn người bên cạnh hoàn mỹ như Venus, hấn không khỏi trở nên không hề dừng lại, hấn một lần lại một lần, giống một con dã thú không thể thỏa mãn, không hề tiết chế đòi lấy ngọt ngào của nàng, Hải Nhạc đã không thể chịu được hấn đòi lấy mà ngất đi, Tạ Thư Dật không hề nhận ra, thẳng đến khi hấn dùng hết một tia khí lực cuối cùng, mới xoay người ôm Tạ Hải Nhạc đã ngủ trong sự thỏa mãn cực độ.

Khi Hải Nhạc tỉnh lại giữa những tiếng hải âu kêu to chiêm chiếp chim, phát hiện mình lại ngủ ở trong lòng Tạ Thư Dật, từng màn tối hôm qua lại hiện lên ở trước mắt nàng, lệ nóng lại tràn xuống từ trong mắt nàng.

Nàng dùng sức đẩy Tạ Thư Dật đang ngủ say ra, xuống giường, đau đớn cả người làm cho nàng nghiêng ngã lảo đảo, nàng tìm một chiếc áo ngủ mặc trên người, sau đó, lại nghiêng ngã lảo đảo chạy ra khỏi cửa phòng.

Tạ Thư Dật bị một tiếng tiếng đóng cửa “Ba” đánh thức, chỉ thấy cửa phòng bị gió biển thổi đung đưa tới lui, hần kinh ngạc nhìn chính mình đang trần truồng, lại nhìn đến vết máu đỏ sẫm trên giường kia, hần ngây người, tất cả xảy ra tối hôm qua, từ từ quay về hiện lên trong não hần, hần lại có thể... hần lại có thể không để ý kháng cự của nàng, lại có thể cưỡng ép muốn nàng! Nàng đâu? Nàng đi đâu rồi? Tạ Thư Dật bất chấp tất cả, cầm drap giường đắp lên người xong lập tức xông ra ngoài, hần vừa mới tới đã nhìn thấy một bóng dáng màu trắng nhỏ bé đứng trên cái thang bên thuyền, chưa kịp kêu thành tiếng, bóng dáng màu trắng liền thẳng tắp đổ xuống trong biển.

“Không!” Hần như phát cuồng gào to một tiếng, cũng chỉ có một tiếng rơi vào nước “Ầm ầm” đáp lại hần!

144. Chương 72: Tôi Chỉ Mới 16 Tuổi

Thật đúng là trẻ con a. Mẹ Hải Nhạc nhìn không được mỉm cười.

“Có chuyện gì mà vui như thế?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Không có gì, chỉ là đang hoạt động gân cốt một chút thôi.” Tạ Thư Dật chỉnh chỉnh caravat, khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc.

“Vậy con ký văn kiện này đi, đúng rồi, tối nay con có một bữa tiệc xã giao, thư ký đã nhắc con chưa?”

“Rồi, tiệc kỉ niệm Thịnh Đạt Hoa tròn ba mươi năm.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Biết là được rồi, thế... bạn gái đã chọn xong chưa?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật nghe nói phải dẫn bạn gái, không nhìn được bật thốt: “Có thể mang theo Hải Nhạc đi gặp Tạ Thế không?”

Mẹ Hải Nhạc nhìn hần, cười lắc đầu: “Cái này không phải là tiệc bình thường, là tiệc rượu kinh doanh, đến lúc đó tiếp xúc với mọi người đều là nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, nó thì cái gì cũng không biết, đi cũng không giúp được cho con cái gì, đến lúc đó lại còn có thể thêm phiền, bằng không, con cho thư ký con đi với con đi.”

Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút, nói: “Dì à, bằng không dì đi theo giúp con, dì quen biết rộng, còn có sức ảnh hưởng lớn, con còn phải nhờ dì giới thiệu giúp.”

Mẹ Hải Nhạc nghe hần nói như thế, nở nụ cười.

Bà gật đầu: “Hiếm khi con có thể suy nghĩ chu đáo như vậy, còn nhớ tới dì, được rồi, dì sẽ giúp con việc này.”

Tạ Hải Nhạc “Ba” cúp điện thoại xong, cả khuôn mặt đã đỏ bừng rực.

Lại bị hỗn đản này lừa! Đúng là tên hỗn đản! Đúng là cô có nhớ tới hần, nhưng mà, cô thật sự thật sự chỉ có nghĩ thầm về hần trong lòng thôi, chỉ muốn biết xem bây giờ hần đang làm cái gì mà thôi! Chỉ là suy nghĩ bình thường thôi mà, trước đây cô cũng thế, lâu lâu lại nhớ tới hần, nhưng mà, cái đó đâu có gì đâu a, nếu không gặp ba mẹ một hồi lâu, cô cũng sẽ suy nghĩ về họ a, cô đột nhiên nhớ tới hần, chắc chắn không phải cái loại nhớ nhung mà hần nói được chưa?

Hỗn đản, hỗn đản, dám xuyên tạc ý cô! Cô cắn cắn môi, trong lòng cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, lại có chút thẹn thùng.

Hắn bây giờ, thật sự thay đổi rất nhiều, không còn hung dữ với cô nữa, trước kia, hắn cũng chưa từng nói những câu có thể làm cho cô tai nóng tim đập, còn bây giờ, hắn lại thường thường nói những lời này ở trước mặt cô, sao lại có thể thay đổi lớn như vậy chứ? Tự nhiên khiến cô cảm thấy... Ừm, hắn thật sự giống như biến thành một người khác vậy.

Cô cầm thanh chocolate sắp chảy trong tay bỏ vào miệng, chocolate nháy mắt hòa tan trong miệng cô, vừa thơm vừa nồng, không khỏi khiến cho cô nhắm hai mắt lại, ngon quá a, cái mùi vị này, có mang theo một chút vị đắng và chất cổ hữu của chocolate, nhưng, rồi lại là vị ngọt vô cùng, như cái gì ấy nhỉ?

Cô đột nhiên nhớ lại nụ hôn đầu tiên của mình, tuy rằng lúc ấy là Tạ Thư Dật cưỡng hôn, nhưng, cô không thể phủ nhận, nụ hôn đó, đúng là đã cho cô một cảm giác rất tốt, có chút đắng, có chút chất, có tí e sợ, nhưng mà, vẫn làm cho cô nếm trải được sự rung động vô cùng, ngọt ngào vô cùng, loại chocolate này, chính là loại mùi vị giống hệt như nụ hôn đầu đó của cô, một loại mùi... Tạ Hải Nhạc không nhịn được bật thốt: “Chocolate Dove này, nghe như nụ hôn đầu, hương vị như nụ hôn đầu?”

“Tốt! Tốt! Rất tốt!” Đột nhiên có người đứng bên cạnh vỗ tay la “tốt”.

Tạ Hải Nhạc giật bắn cả người, nuốt chocolate trong miệng xuống. Nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy ông râu xồm phát chocolate miễn phí lúc này, đang đứng nhìn cô cười.

Hắn thấy Hải Nhạc nhìn hắn, sải bước đi về phía Hải Nhạc đã đi tới, tiếp tục cười ha ha nói: “Đạp phá thiết hại vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu (Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công.)! Cậu chỉ cần nói vài câu này thôi, hoàn toàn có thể trực tiếp dùng làm slogan tuyên truyền quảng cáo đó, rất tốt, thật quá tốt!” Hải Nhạc ngáp ngừng nhìn hắn, hắn có ý gì a?

Râu xồm cười đưa tay về phía cô: “Em gái xinh đẹp, xin chào, tôi là tổng giám đốc công ty Thịnh Đạt Hoa__ Hà Gia Hào, thật sự rất vui được biết cậu.”

Hải Nhạc không khỏi cũng nể lại một chút: “Chào bác, cháu là Tạ Hải Nhạc.”

Hà Gia Hào đánh giá Hải Nhạc bằng mắt một chút, hai mắt sáng lên lấp lánh: “Tốt quá, thật sự tốt quá.”

Hải Nhạc bị hắn nhìn đến xấu hổ, rút tay về.

“Bác Hà, thật xin lỗi, cháu phải đi trước, cảm ơn chocolate của các bác, thật sự rất ngon.”

“Đợi chút! Bạn Tạ à, có muốn chụp quảng cáo không? Chính là quảng cáo cho chocolate bạn vừa ăn đấy? Nói không chừng có thể giúp cho bạn một bước thành danh a.” Hà Gia Hào nói.

Hải Nhạc kinh ngạc quay người lại, thì ra, lời bạn trong lớp nói là thật sao?

“Nhưng mà, cháu chỉ mới mười sáu tuổi, còn đang đi học mà.” Hải Nhạc nói.

“Ai da, thật tốt quá, loại chocolate này, mục tiêu tập trung tiêu thụ chính là lứa tuổi thanh niên từ mười sáu đến hai mươi tuổi chứ gì nữa! Bạn thật đúng quá là thích hợp! Rất hoàn hảo a!” Hà Gia Hào làm ra vẻ mừng như điên, quả đúng là bộ dạng muốn nhảy nhót hô “vạn tuế”.

“Nói cho tôi biết, lớp bạn ở đâu, tôi còn đi tìm bạn!” Hà Gia Hào nói.

“Hải Nhạc!” Nhã Nghiên chạy tới.

Cô thấy Hải Nhạc gọi một cuộc điện thoại mà lâu như vậy, vẫn còn chưa về, tò mò muốn qua xem đến cùng là chuyện gì, thật không ngờ Hải Nhạc đang đứng cùng với cái người vừa phát chocolate miễn phí lúc này!

145. Chương 73: Nụ Hôn Máu

Chờ hắn vọt tới, đã không còn thấy bóng dáng của nàng trên mặt biển nữa, hắn cũng “Ầm” một tiếng nhảy xuống biển, lập tức liền lặn xuống nước, khi nhìn thấy Hải Nhạc tùy ý tự mình chìm vào đáy biển, tìm

của hắn, bị hung hăng xé rách, nàng cứ vậy chán ghét mình muốn nàng sao? Giả như, hắn muợn vài bước, không phải nàng sẽ cứ vậy vĩnh viễn rời khỏi hắn sao?

“Không, tôi sẽ không cho phép em rời khỏi tôi, quá khứ, hiện tại, tương lai, tôi cũng sẽ không cho phép em rời khỏi tôi, cho dù em muốn dùng cái chết để thoát khỏi tôi, tôi cũng sẽ tìm em từ trong tay Diêm Vương trở về!” (câu này làm nhớ trong “Anatolia Story” có câu, “Vị thần cai quản âm giới cũng là đàn ông, cho nên anh sẽ không cho em đi gặp ông ấy”; với câu bắt hủ trong “Bộ bộ kinh tâm” ấy, “Không được ta cho phép, muội không được chết!”... Arg, lại đau tim rồi huhuhu)

Hắn dùng sức bơi qua phía nàng, ôm nàng vào trong ngực, sau khi nổi lên mặt nước, lại ôm nàng lên trên thuyền đặt ngang trên boong, dùng sức đè ngực nàng, cùng dùng lực ấn, cho đến khi nước từ trong miệng Hải Nhạc phun ra, hắn làm hô hấp nhân tạo, đến khi Hải Nhạc khôi phục hô hấp.

Hải Nhạc yếu ớt mở to mắt, nhìn qua thấy Tạ Thư Dật đang trần truồng quỳ gối bên cạnh nàng, nàng xoay đầu qua, nước mắt dâng lên trong mắt nàng.

“Tại sao muốn cứu tôi? Tại sao không cho tôi đi chết?” Nàng khàn giọng khóc.

“Tại sao? Tại sao muốn đi tìm chết! Tôi trong mắt em, cứ vậy làm cho em thấy khó coi sao? Em chán ghét tôi đến mức muốn dùng cái chết đi giải thoát sao?” Tạ Thư Dật thống khổ hỏi.

“Tôi không còn có cái gì nữa, tôi không còn có cái gì nữa! Tại sao anh không chết đi! Tại sao anh không chết đi?” Hải Nhạc bụm mặt, khóc to lên.

“Chết, có thể giải quyết được vấn đề sao? Em muốn tôi đi chết? Được!” Tạ Thư Dật đứng lên, rầm rầm chạy.

Hải Nhạc không hiểu chuyện gì, nàng chán nản đứng lên, tại sao hắn muốn cứu nàng? Tại sao không cho nàng đi tìm chết quên đi, chết thì xong hết mọi chuyện rồi, nàng cảm thấy mình sống trên đời một chút ý nghĩa cũng không có.

Lúc này, Tạ Thư Dật đã mặc xong một cái quần bơi lại lộn trở về, trong tay hắn lại đang cầm một con dao sắc bén, trong ánh nắng chiếu xuống, lấp lóe những tia sáng lạnh chói mắt, Hải Nhạc đưa tay che hai mắt của mình.

Tạ Thư Dật giữ chặt tay nàng, bỏ cây dao kia vào trong tay nàng, sau đó, nhìn thẳng vào nàng nói: “Em muốn cho tôi chết như vậy, vậy em tự mình động thủ đi, giết tôi, giết tôi xong, quãng thi thể của tôi xuống biển, nói là tôi uống rượu ngâm nước, không có ai tới truy cứu em đâu! Tôi chết! Em sẽ được thanh tỉnh rồi!”

Hắn biết đúng là mình làm sai rồi, hắn không nên cưỡng bức nàng, giả như, nàng thật sự muốn hắn đi chết, vậy thì thỏa mãn tâm nguyện của nàng đi!

Trong mắt Tạ Hải Nhạc lóe lên một tia hận ý sâu sắc, nàng từ từ gơ con dao kia lên.

Tạ Thư Dật nhận mệnh nhắm hai mắt lại, xem như hắn nợ nàng đi, nhân tiện cho hắn ném thử mùi vị cái chết là cái gì.

Tạ Hải Nhạc gơ con dao lên, nhắm ngay ngực hắn đâm tới!

Nhưng, vừa nghĩ tới bố, người bố luôn đối với nàng rất tốt, cứ vậy mà mất đi một đứa con trai, cũng mất đi người thừa kế duy nhất của Tạ gia, ông sẽ thương tâm cỡ nào a!

Nàng đột nhiên tỉnh lại, con dao đã rơi trên mặt đất, nàng ôm kín mặt òa khóc.

Tạ Thư Dật nghe thấy tiếng con dao rơi xuống đất, hắn không khỏi mở mắt.

Thấy nàng khóc thương tâm như vậy, tim hắn cũng nát.

“Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể nói với em lời xin lỗi, nhưng, tôi cũng không hối hận đã làm như vậy.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn dẫn cuồng vọng, hỗn đản vô sỉ, chạm vào nàng, hắn còn vẫn nói hắn không hối hận! Tạ Hải Nhạc quay đầu lại, oán hận trừng hắn.

“Tạ Thư Dật, anh sẽ xuống Địa ngục!” Nàng cảm giận kêu.

Tạ Thư Dật buồn bã cúi đầu, nói: “Không sao, xuống thì cứ xuống đi.”

Hắn dừng lại một chút nói: “Tạ Hải Nhạc, tôi muốn nói cho em biết, lúc này đây, em không giết tôi, về sau tôi sẽ không cho em bất kỳ cơ hội nào giết tôi nữa, em đã trở thành nữ nhân của tôi rồi, chỉ cần tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không tha cho em đâu, chính em hiểu cho rõ ràng đi!”

Tạ Hải Nhạc không thể tin được nhìn Tạ Thư Dật, thật không dám tin, hắn còn có thể nói ra những lời này, chẳng lẽ, hắn đang muốn chết sao? Hắn đang kích nàng giết chết hắn sao?

“Giết một kẻ bại hoại như anh, sẽ ô uế tay tôi! Anh đừng cho rằng tôi không dám xuống tay giết anh! Tôi cũng chỉ nghĩ đến bố sẽ mất đi một đứa con trai, đến lúc đó ông ấy sẽ rất đau lòng đến mức hận người phải chết không thể chính là ông ấy! Tôi chỉ không muốn nhìn tâm hồn thấy bố thương tâm thôi!” Hải Nhạc nắm chặt hai quyền, quát về phía Tạ Thư Dật, nhưng, tuy rằng nàng dùng hết toàn lực, khả năng phát ra thanh âm vẫn rất nhỏ, làm cho nàng chống đỡ hết nỗi ngả xuống chống trên mặt đất thổ hồng hèn.

Lòng Tạ Thư Dật một trận bi thương, thì ra, giết hắn sẽ ô uế tay nàng, thì ra, đối với hắn nàng không có chút bận tâm nào, chỉ bận tâm đến người bố trong miệng nàng mà thôi!

Thấy bộ dạng suy yếu của nàng, Tạ Thư Dật thật muốn ôm nàng vào trong ngực, nói cho nàng biết, chỉ cần nàng có thể tha thứ hắn lần này thôi, nàng muốn hắn làm cái gì, hắn cũng sẽ đáp ứng nàng, mạng của hắn, hắn thật sự nguyện ý cho nàng, thật sự nguyện ý vì nàng đi tìm chết, nhưng, phỏng chừng nàng sẽ không, nàng đã hận hắn thấu xương rồi, ngay cả chết cũng không sợ nữa, nàng nào có khả năng tha thứ cho hắn kia chứ!

Tạ Thư Dật nhin đau đớn trong lòng xuống, cường ngạnh nói: “Muốn giết tôi, tùy em, không muốn giết tôi, cũng tùy em, tóm lại, tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không để cho em rời khỏi bên cạnh tôi, em đã trở thành nữ nhân của tôi, cũng chỉ có thể thuộc về một mình tôi, em là của tôi, là của tôi! Tôi sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đoạt em đi từ trong tay tôi! Ai cũng không thể! Em cũng mơ lại đi chết lần nữa, nếu em dám can đảm làm tiếp ra chuyện giống hôm nay, tôi nhất định sẽ giết chị em, giết mẹ em, để cho họ xuống cùng em!”

Tạ Hải Nhạc kinh hách mở mắt thật to, toàn thân nàng đều run rẩy, vì sự âm tàn của hắn!

“Anh dám! Anh dám! Nếu anh làm như vậy, tôi thành quỷ cũng sẽ không tha cho anh!”

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nói: “Tôi dám nói, tôi sẽ dám làm, em không tin, vậy em cứ thử xem đi, nếu em dám đi tìm chết, tôi nhất định sẽ làm như vậy, em cũng chết rồi, tôi còn cái gì đáng bận tâm đây, em chết đừng lo, chỉ là em làm phiền mẹ và chị em đi theo em cùng chết thôi, em sẽ biến thành một tên tội nhân! Ngay cả Thượng đế cũng sẽ không tha thứ cho em!” (vớ vẩn, không tha là không tha cho kẻ giết chứ, mắc mớ gì)

Hải Nhạc tức giận đến hai tay run lên, nhưng, cả người nàng một chút khí lực cũng không có, việc duy nhất nàng có thể làm được, chính là liểu mạng phun nước miếng vào mặt Tạ Thư Dật. (ew, mất hình tượng, xấu xấu)

“Anh cái người điên này, cho dù anh có xuống Địa ngục, ngay cả ma quỷ cũng sẽ không thu linh hồn ác độc như anh!”

Tạ Thư Dật đưa tay lau đi nước miếng trên mặt, thật lâu sau cũng không hề hé răng.

“Không sao, cùng lắm thì giống như trước đây vậy, cùng lắm thì giống như trước đây vậy!”

Hắn đột nhiên cười phá lên.

Tạ Hải Nhạc kinh dị nhìn hắn, hắn cười cái gì?

Tạ Thư Dật cười xong, đột nhiên kéo nàng vào trong ngực của mình, trên mặt nổi lên ý cười thập phần bất cần đời: “Tiểu Hải Nhạc, em cho em là ai a? Em nhiều lắm chỉ là baby của tôi, là đồ chơi của tôi, tôi muốn đối với em như thế nào thì sẽ đối với em thế ấy, tôi không cần phải áy náy gì với em cả, mà em, em cũng phải nhớ rõ, em chỉ là baby của tôi mà thôi, đừng tự nâng mình thật cao a, em phải nhớ kỹ tôi từng nói với em một câu, ai chọc giận tôi, đều không có quả ngon để ăn, bao gồm cả em! Ai bảo em không ngoan? Em

đã không ngoan, tôi liền đưa cho em một phần đại lễ sinh nhật, cho em trở thành nữ nhân của tôi, thế nào? Phần lễ vật này, tính long trọng, cũng không thua lỗ em! Tạ Thư Dật tôi, đi tới đâu cũng sáng chói nhất, trở thành nữ nhân của tôi, đúng là rất nhiều cô gái nằm mơ cũng muốn chứ đâu!”

Hải Nhạc bị hấn chọc tức đến thiếu chút nữa đã bất tỉnh, nàng lại nhỏ nước miếng vào mặt hắn: “Vô sỉ! Hạ lưu! Đê tiện! Hồn dân! Tạp toái!” (tạp toái chính là phá lấu í lộn các thứ nội tạng gia súc, còn gọi là bộ lòng)

Tạ Thư Dật không sao cả lau mặt, nói: “Tiểu Hải nhạc, đừng như vậy, giữ lại nước miếng trong miệng em, nếu không tôi dùng.”

“Nhắc em tiếp, em chỉ là món đồ chơi của tôi, được đến em, coi như là mẹ em cho tôi một chút bồi thường đi.” Hắn tự tay giữ chặt mặt nàng, mãnh liệt hôn lên.

Hải Nhạc đã không còn sức giãy dụa, đợi đầu lưỡi của hắn trở quấy trong miệng nàng, đợi hắn dần dần trầm mê, nàng một ngụm hung hăng cắn xuống.

Tạ Thư Dật kêu đau một tiếng, đưa tay bóp cằm nàng, vẫn hôn nàng thật sâu như cũ, trong miệng hai người đều là mùi máu tươi nồng đậm, mà Tạ Thư Dật, cường bức Tạ Hải Nhạc phải nuốt máu tươi của hắn trong miệng nàng xuống, Tạ Hải Nhạc bất đắc dĩ, nuốt vào một miệng đầy máu tươi.

Nàng thật sự tuyệt vọng, cho dù đầu lưỡi hắn đã bị thương, tình nguyện chịu đựng đau đớn, cũng không nguyện ý ngừng hôn nàng! Hắn là người điên, hắn thật sự là người điên! Cả đời này, nàng thật sự chạy không khỏi lòng bàn tay của hắn rồi!

Shi thật sự xúc động khi Thư Dật nguyện ý chết. Chết vì không muốn người mình yêu chết. Arg, chỉ mỗi tội là, đến tận giờ phút này, Thư Dật vẫn chưa biết tình cảm của mình với Hải Nhạc là gì thôi.

Truyện này... có thể nói là ngược. Trong ngược có sủng. Sủng xong sẽ ngược. Rất mệt. Đến nhiều khi trái tim chết lặng. Nhưng phải nói, Hải Nhạc là người đáng cho Thư Dật yêu. Và Thư Dật cũng vậy. Đừng nghi ngờ.

146. Chương 73: Dự Tiệc

“Nhã Nghiên.” Hải Nhạc gật gật đầu, “Nhã Nghiên, đây là bác Hà Gia Hào tổng giám đốc công ty Thịnh Đạt Hoa, bác Hà, đây là Hứa Nhã Nghiên cậu của cháu.”

Nhã Nghiên cũng nhìn lại thấy người này quen quen, nghe đến họ Hà, lập tức nghĩ tới tin đồn chọn diễn viên gì đó.

“Chào bạn Hứa.” Hà Gia Hào nói, sau đó lại xoay qua nói với Hải Nhạc, “Bạn Tạ à, đừng do dự nữa, quảng cáo này có cát-sê rất cao, chúng tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi bạn đâu.”

“Cái gì? Hải Nhạc? Cậu thật sự được chọn trúng?” Nhã Nghiên kinh ngạc la lên.

“Tớ không có nhận lời.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên trách cứ: “Tại sao cậu lại không nhận lời chứ, nhận lời đi, tớ nghĩ chụp quảng cáo sẽ cực kì vui cho xem.”

“Nhưng mà...” Hải Nhạc do dự một chút, “Tớ sợ đến lúc đó mẹ tớ với anh hai sẽ không cho đi đâu.”

Nhã Nghiên đẩy cô một cái: “Aizzzzz, bây giờ cậu đã mười sáu tuổi rồi, có nhiều chuyện cậu hoàn toàn có thể tự tớ quyết định mà! Tớ ủng hộ cậu! Đi đi!”

Hải Nhạc không phải không động lòng, nhưng vẫn lo lắng có khả năng mẹ và Tạ Thư Dật sẽ không đồng ý.

Hà Gia Hào tiếp tục hát đệm: “Chính xác, bạn hoàn toàn có thể tự mình quyết định! Như vậy đi, hôm nay có thể dẫn bạn đi tham quan công ty của chúng tôi một vòng trước, trùng hợp tối nay cũng là tiệc kỉ niệm công ty chúng tôi tròn ba mươi năm từ ngày thành lập, sẽ rất náo nhiệt, tôi mời hai bạn đi nhé, thế nào? Đến lúc đó bạn hãy tiếp tục suy nghĩ được không?”

Hải Nhạc nghĩ nghĩ rồi nói: “Nhưng mà, tớ đã hứa với anh hai mỗi ngày phải về nhà sớm rồi.”

Nhã Nghiên lắc lắc đầu nói: “Cậu không cần phải sợ anh ấy như vậy, cứ tìm đại một lý do gì đó thôi, cứ nói là tiệc sinh nhật cậu cùng lớp a, không đi không được, vậy là được rồi.”

Hà Gia Hào nhìn Nhã Nghiên đầy tán thưởng, nói với cô: “Bạn Hứa, bằng không, hai bạn cùng đi quay đi, trong đó có một nữ phụ, chọn bạn đi.”

Nếu để cho cô bé trước mặt này tham gia chung, phỏng chừng cô bé này có thể lay chuyển bạn Tạ tham gia quay quảng cáo!

“Thật vậy chẳng? Vậy thì tốt quá!” Nhã Nghiên vừa mừng vừa sợ, “Hải Nhạc, đi đi, đi đi, tụi mình đi cũng có đôi a!”

“Nhưng mà, thật sự không cần báo trước một tiếng với ba mẹ và mấy anh sao?” Hải Nhạc do dự.

“Aizzzzz, tiên trăm hậu tấu đi, đến lúc đó tụi mình có ký, bọn họ cũng sẽ không nói gì được nữa, nói gì thì nói, là công ty Dove a, không phải công ty nhỏ bé gì, không có gì đáng lo hết, tối nay tụi mình đi thưởng thức tiệc kỉ niệm của Thịnh Đạt Hoa trước đi.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc nghĩ nghĩ, dù sao cũng không phải là một mình cô, có Nhã Nghiên đi chung, cũng không có gì phải sợ, hơn nữa, cô cũng rất tò mò cái quảng cáo này sẽ quay như thế nào.

“Được rồi.” Cô gật đầu.

“Vậy thì tốt quá, buổi tối ở trong bữa tiệc, tôi sẽ đưa kịch bản quảng cáo cho các bạn xem, tiện tay thảo luận vấn đề cát-sê luôn, các bạn nghĩ sao?” Hà Gia Hào mừng như điên.

“Vâng.” Nhã Nghiên gật đầu.

“Vậy, các bạn đã có lễ phục tham gia đêm nay tiệc kỉ niệm tối nay chưa?” Hà Gia Hào hỏi, “Hi vọng các bạn có thể trang điểm xinh đẹp một chút, nếu như các bạn thấy được, tốt nhất là kí hợp đồng ngay tối nay luôn, mấy ngày nữa lập tức vào quay, tôi bắt đầu có cảm giác không thể đợi được rồi, nói cho các bạn biết, lần quay quảng cáo này, chúng tôi đã phải mời đạo diễn Đường Nhân Kiệt tiếng tăm lừng lẫy đến quay đó nha, ông ta chính là đạo diễn người Hoa nổi tiếng nhất a.”

“A?”

“A!”

Hai cô bé kinh ngạc hét rầm lên.

“Đường Nhân Kiệt a! Đường Nhân Kiệt a!”

“Bọn cháu có lễ phục, chuyện lễ phục của bọn cháu bác không cần lo lắng!” Nhã Nghiên vui mừng nói.

“Đi, bọn mình đi chọn lễ phục thôi! Bọn mình qua xin phép thầy Thích đi!” Nhã Nghiên vừa nói vừa sắp lại, kéo Hải Nhạc đi.

Hà Gia Hào vội vã theo sau hai người, vừa gọi điện thoại: “Toàn bộ rút hết, không cần tìm nữa, tôi tìm được rồi!”

Khi Thích Hán Lương biết nguyên nhân hai người xin nghỉ, cũng ngây cả người, hẩn nhìn Tạ Hải Nhạc, vuốt cằm, trầm ngâm.

Thật lâu sau, hẩn cười nói với các cô: “Để tôi đi cùng các em đến tiệc kỉ niệm đi, tôi sẽ làm tùy tùng cho các em vậy, các em muốn mua lễ phục, tôi cũng phải theo sát, tôi có xe, tùy các em muốn đi đâu cũng được, hơn nữa, tôi rất có khiếu thẩm mỹ nha.”

“Thật vậy à? Không ảnh hưởng đến thời gian của thầy chứ à?” Hải Nhạc thấy thầy giúp các cô như vậy, có chút ngưỡng ngùng.

“Không sao, các em là học trò của tôi, sau này nếu các em nổi tiếng, tôi là thầy của các em, trên mặt tôi cũng được dát vàng kè.” Thích Hán Lương nói.

Thật ra, hắn chỉ muốn có một cơ hội ở chung với Hải Nhạc, thời cơ tốt như vậy, hắn làm sao có thể bỏ qua? Tất cả mọi người bật cười.

Thích Hán Lương thu lại nụ cười, hỏi: “ba mẹ các em, có đồng ý cho các em quay quảng cáo này không?”

Hải Nhạc cúi đầu, trong lòng cô tự nhiên chột dạ.

“Tôi nghĩ ba mẹ không thành vấn đề, chúng tôi là công ty lớn chính cống, đạo diễn quay quảng cáo lại là Đường Nhân Kiệt, ba mẹ nào có thể từ chối chứ?” Hà Gia Hào tự hào quảng cáo.

Thích Hán Lương nhìn hắn một cái nói: “Chỉ sợ ông vẫn chưa biết xuất thân gốc gác của hai cô này đi, nhà chúng nó không có thiếu tiền đâu.”

Hải Nhạc sợ Thích Hán Lương sẽ nói ra thân phận của cô và Nhã Nghiên, vội vàng nói: “Thầy ơi! Nhà tụi em đúng là không thiếu tiền thật, nhưng mà, tụi em vẫn muốn có những cơ hội ngàn năm có một như vậy, điều này có thể trở thành kỉ niệm đẹp nhất tuổi học trò của bọn em, bọn em muốn đi xem sao! Bọn em muốn tự mình qua trước xem thử, đến lúc đó, bọn em sẽ trưng cầu ý kiến ba mẹ sau, chuyện này, xin thầy cứ yên tâm!”

Thích Hán Lương thấy cô nói như vậy, cũng gật đầu: “Được rồi, đây là chuyện của các em, các em tự quyết định.”

Khi Hải Nhạc kéo tay Thích Hán Lương, xuất hiện trước khách sạn Rome Holiday đang cử hành tiệc kỉ niệm Thịnh ạt Hoa tròn ba mươi năm, trong lòng vừa hồi hộp, lại có hơi tò mò.

Nhã Nghiên đang kéo Hà Gia Hào đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn Hải Nhạc, giơ tay thủ thế chữ V bơm hơi cho cô.

Thích Hán Lương nhẹ nhàng nắm bàn tay nơi khuỷu tay thật chặt, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng như vậy, tất cả có tôi ở đây, em cứ nghĩ thầm là không ai đang chú ý em cả, cho dù có chú ý đến em đi nữa, cũng không ai quen em, như vậy em sẽ không còn lo lắng như thế này nữa.”

“Dạ.” Hải Nhạc gật gật đầu, hít sâu vài cái, nhắc giày cao gót lép lép đi theo Thích Hán Lương từ từ đến gần đám đông.

Hà Gia Hào mang hai người Hải Nhạc đi thẳng đến cao ốc Thịnh Đạt Hoa, giới thiệu Hải Nhạc và Nhã Nghiên cho tổng giám đốc Thịnh Đạt Hoa là Thịnh Bắc Tề.

Thịnh Bắc Tề vừa nhìn thấy hai cô nương thật sự quá chuẩn, long tâm đại duyệt, bảo Hải Nhạc Nhã Nghiên đưa ra điều kiện.

Thích Hán Lương đứng một bên mở miệng: “Trước hết cho chúng tôi xem ý tưởng quảng cáo của ông đã, chúng tôi muốn xem xem có phù hợp với hình tượng hai cô nhóc này hay không.”

“Đương nhiên, chúng ta qua bên này nói chuyện.” Thịnh Bắc Tề mang họ đi tới một căn phòng riêng của khách sạn.

Vài người ngồi tùm quanh một cái máy tính xem ý tưởng.

Quảng cáo này, giống như một bộ phim ngắn, nội dung phim là có hai cô gái là bạn thân, kết quả cùng thích một thằng con trai (đến khẩu vị cũng giống nhau, ghê thật!), nhưng người con trai này chỉ thích vai nữ chính của Hải Nhạc, Valentine thì tặng cho cô hoa hồng và chocolate, cô gái thích luôn loại chocolate này, hai người hẹn ước cùng nhau, nhưng, cô gái vì bệnh tim của mình, không muốn liên lụy nam chính, mượn một thằng con trai khác chia tay với người mình yêu, sau đó, cô lại bay qua Mỹ làm giải phẫu, kết quả, giải phẫu rất thành công, cô tiếp tục ở lại Mỹ du học. Sau khi về nước, cô gái phát hiện nam chính đang quen với bạn thân trước kia của mình, nam chính nói với cô những lời thật khó nghe, cô lại bị đau

lòng rời đi, khi nam chính nghe được tình địch giải thích chuyện năm đó, mới biết chân tướng sự tình, chạy tới sân bay radio hi vọng cô gái có thể tha thứ, nói là hắn chỉ muốn nhờ bạn cô để kích thích cô mà thôi, hắn không hề quen với cô gái kia, nếu như cô không tha thứ cho hắn, cũng không muốn ở lại, thì xin nhận lấy món quà hắn tặng cô rồi hãy đi, cô gái vẫn luôn tránh mặt đi ra đối diện với hắn, hắn tặng cho cô một hộp chocolate, cô gái bóc một viên đặt vào miệng, vẫn là hương vị cô thích nhất năm đó, cô gái rơi lệ, nam chính đứng trước mặt rất nhiều người, cầu hôn với cô gái, cô gái từ hộp chocolate này thấy được người nam chính thật sự yêu là cô, gật đầu nhận lời hắn, từ đó về sau hai người hạnh phúc bên nhau trọn đời.

“Lãng mạn quá! Lãng mạn quá a!” Nhã Nghiên cảm động la hét.

Hải Nhạc cũng vui vẻ gật đầu.

Mặc dù chỉ là quảng cáo, nhưng, những nhân vật trong quảng cáo này, thật sự làm cho cô rất thích a! Cô diễn chắc rồi!

“Vậy xin hỏi, vai nam chính trong quảng cáo, đã định để cho ai diễn? Chúng tôi muốn biết.” Thích Hán Lương nói.

Hai cô nương xoay mặt nhìn nhau, các cô chỉ mải phấn khích, cũng chưa nghĩ đến vụ vai nam chính sẽ là do ai diễn.

“Nam chính chúng tôi đã chọn người rồi, đã quyết định chọn ngôi sao thần tượng của cuộc thi chọn thần tượng “Một lần là nổi tiếng” Thường Hàn diễn nhân vật nam chính, ít nhiều gì chúng ta cũng phải chú ý hiệu ứng ngôi sao một chút, không thể tất cả đều dùng người mới bắt đầu làm cho khán giả cảm thấy xa lạ, tôi tin rằng, quảng cáo này, sẽ có thể giành giải thưởng “Olive vàng” dành cho quảng cáo, chúng ta phải cố lên!” Hà Gia Hào nói.

“A! Quá dữ! Thường Hàn a! Thường Hàn đẹp trai lắm đó nha!” Hai cô nhóc lại hoan hô nhảy nhót.

“Thật không ngờ lần đầu tiên bọn cháu vào nghề lại có thể hợp tác cùng với Thường Hàn, trong lòng đúng là có hơi bồn loạn, bọn cháu một chút kinh nghiệm biểu diễn cũng không có.” Vui vẻ xong Hải Nhạc lại dăm chiêu ủ dột.

“Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ tiến hành một loạt huấn luyện kèm đóng gói cho các cậu trước, cái này cậu yên tâm, chúng tôi xuất vốn lớn như vậy, sẽ không cho phép quảng cáo này thất bại đâu.” Thịnh Bắc Tề nói.

“Vậy là tốt rồi, vừa là thầy giỏi, vừa là ngôi sao nổi tiếng.” Thích Hán Lương rất hài lòng, “Chúc mừng hai vị, thật may mắn quá.”

“Vậy chờ đến ngày mai, hai người các cậu sang đây xem thử hợp đồng, nếu cảm thấy thích hợp, lập tức ký luôn. Đến lúc đó lại bắt đầu một loạt huấn luyện.” Hà Gia Hào nói.

“Dạ dạ.” Hai cô gái gật đầu liên tục.

Bỗng nhiên, Thịnh Bắc Tề có điện thoại, sau đó xin lỗi với mọi người: “Có khách rất quan trọng đến đây, tôi phải đi ra ngoài.”

“Chúng ta cùng nhau đi xuống đi.” Thích Hán Lương nói.

Kịch bản đã xem, thứ cần biết, tất cả mọi người đều đã biết, song phương đều đạt đến thỏa thuận, đi thang máy trở lại lầu 3, đoàn người lại trở về tiệc rượu một lần nữa.

“Ai da, Tạ phu nhân, Tạ thiếu gia, không có đón tiếp từ xa, không có đón tiếp từ xa!” Thịnh Bắc Tề vội vàng đi về phía hai người đang bị người ta bao vây đứng giữa tiệc rượu.

Khi Tạ Hải Nhạc nghe thấy Thịnh Bắc Tề gọi “Tạ phu nhân” và “Tạ thiếu gia”, giật bắn cả người, khi cô tập trung nhìn lại, không phải mẹ cô với Tạ Thư Dật thì còn ai?! Cô sợ tới mức lòng bàn tay cũng găng lạnh như băng!

Nên nhớ rằng, lúc đó khi gọi điện cho mẹ với Tạ Thư Dật cô luôn miệng nói là đi sinh nhật bạn cùng lớp, thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện hai người họ sẽ xuất hiện ở tiệc kỷ niệm sinh nhật Thịnh Dật Hoa!

“Nhã Nghiên, chết tớ rồi! Chết tớ rồi!” Hải Nhạc nói với Nhã Nghiên bên cạnh.

“Sao thế?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc hất hất cằm về phía trước, Nhã Nghiên cũng thiếu chút nữa giật tớ la lên.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Thảm rồi, tớ sợ ba tớ cũng tới mất, tại sao lại không nghĩ tới chuyện bọn họ có thể cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này chứ?” Nhã Nghiên cũng gấp đến mức xoay vòng vòng.

Thích Hán Lương cũng thấy, nhưng, hắn cũng không nói gì, muốn nhìn xem rốt cuộc cô bé này sẽ xử lí như thế nào.

“Chúng ta chạy ra nhanh lên, nếu như bị mẹ tớ với người kia nhìn thấy, tớ chắc chắn sẽ chết rất rất thảm cho coi!” Hải Nhạc liên tục kêu khổ.

“Lúc này không đi, còn đợi khi nào?” Nhã Nghiên đồng ý.

“VẬY, TÔI CÙNG ĐI VỚI CÁC EM ĐI.” Thích Hán Lương nói.

Mẹ Hải Nhạc đã có mặt, hắn cũng không dám khinh suất.

Ba người đang muốn rời đi thần không biết quỷ không hay, bỗng nhiên, sau lưng truyền đến một thanh âm lạnh lùng: “Tạ Hải Nhạc, tiệc kỉ niệm sinh nhật Thịnh Đạt Hoa chính là tiệc sinh nhật bạn cùng lớp mà em nói sao?”

147. Chương 74: Là Đứa Con Trai Nào Tồn Thương Tim Nàng

Từ sau sinh nhật Hải Nhạc, mẹ Hải Nhạc lúc nào cũng thấy đứa bé này rất không đúng, bà thấp giọng hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật, con nói cho dì biết, em con rốt cuộc bị làm sao vậy? Dì cảm thấy nó làm sao mà qua cái sinh nhật xong, giống như biến thành một người khác vậy nè? Không cười, cũng không nói chuyện, suốt ngày cứ ngơ ngẩn ngẩn ngơ, cho dù ở ngay trước mặt dì, nó cũng không thèm nói gì, đứa nhỏ này, có phải có tâm sự gì hay không? Nhưng mà, dì hỏi nó, nó một chữ cũng không nhả ra, cũng chỉ biết liu lịa lắc đầu, Thư Dật, dì thật lo lắng cho nó a, không phải là ở trường học bị oan ức gì không thể nói đi?”

Đôi mắt Tạ Thư Dật lóe lóe, chần chờ, thật lâu sau mới nói: “Dì à, không có gì, đến mười sáu tuổi, tâm sự con gái sẽ tăng lên, nhưng, các nàng sẽ muốn chỉ để ở trong lòng, sẽ không nói cho bất cứ ai, cũng có thể bao gồm chính cha mẹ của mình, dì không cần lo lắng, có lẽ qua khoảng thời gian này, nó sẽ khá hơn.”

“Ở trường học nàng không có xảy ra chuyện gì sao?” Mẹ Hải Nhạc hoài nghi hỏi.

Tạ Thư Dật lắc đầu: “Ở trường học nó thật sự rất ngoan, dì đừng lo cho nó.”

Hắn dừng lại một chút, muốn nói lại thôi.

Mẹ Hải Nhạc dù sao cũng là gừng già, sắc bén nhận ra hắn khó xử.

“Con có cái gì cứ việc nói thẳng đi, đừng lo, không cần phải băn khoăn gì cả.” Mẹ Hải Nhạc cổ vũ hắn.

Tạ Thư Dật mở miệng nói: “Có lẽ, là đứa con trai nào làm tổn thương tim nó đi?”

“Cái gì? Con muốn nói Hải Nhạc của dì thích con trai?” Mẹ Hải Nhạc cực kì hoảng sợ, “Sao có thể có chuyện đó chứ, nó còn quá nhỏ a, không thể! Chuyện đó làm sao có thể? Nó cái gì cũng không hiểu, bây giờ hắn là nên lấy bài vở làm trọng! Đứa nhỏ này, dì phải đi nói chuyện với nó mới được!”

Tạ Thư Dật mở miệng ngăn cản bà nói: “Dì à dì đừng vội, giai đoạn này, cứ để cho nó yên tĩnh một chút, tự nó sẽ nghĩ thông suốt thôi, từ trước đến nay nó luôn là một đứa thông minh, tốt nhất dì đừng đi nói thẳng ra trước mặt nó, trước giờ da mặt nó cực mỏng, dì mà nói, mặt nó không chịu được, sẽ làm cho nó càng thay đổi còn càng áp lực thêm, chúng ta cứ lẳng lặng đứng một bên, cho nó chút thời gian hòa hoãn

đi, đi, đi cũng đã từng trải qua lứa tuổi mơ mộng như vậy, bây giờ, tình cảm đối với nó mà nói chỉ là một chút say nắng, qua được rồi sẽ có sức đề kháng tốt lắm, chúng ta, cứ cho phép nó mơ mộng đi.”

Mẹ Hải Nhạc suy nghĩ sâu xa một chút, đồng ý nói: “Con nói cũng có lý, cũng là con lo lắng chu đáo a, ai, xem ra, tuy rằng đi là mẹ nó, nhưng mà, giữa bọn ta vẫn có sự cách biệt về tuổi tác a, chỉ có con, con là anh hai, lại là bạn đồng lứa, cũng là con hiểu Hải Nhạc nhiều hơn a, Thư Dật, đi chỉ xin con một chuyện, xin con giờ giờ phút phút trông nom Hải Nhạc giùm đi, nếu nó làm sai cái gì, con nhất định phải giúp đi dạy nó thật tốt, có thể nó không sợ đi với bố con, nhưng đi có thể cảm giác được đứa nhỏ này... vẫn còn hơi sợ con, con nói, chắc là nó còn nghe được, cho nên, con giúp đi trông em cho tốt a.”

Tạ Thư Dật nghe thấy mẹ Hải Nhạc nói Hải Nhạc vẫn còn hơi sợ hãi, trong lòng thất vọng một trận, thì ra, người bên ngoài vẫn có thể nhìn ra nàng sợ hãi a!

Chỉ có điều, bây giờ nàng không chỉ sợ hãi, mà còn hận hãi, hận đến ngứa răng nữa kìa!

“Đi, con sẽ, đi yên tâm đi!” Tạ Thư Dật trịnh trọng gật đầu.

Trong lòng hắn cũng đang cười lạnh, Diêu Tư Nguyên, bà không biết được con gái của bà đã là nữ nhân của tôi rồi, tự nhiên tôi sẽ trông nó thật tốt chứ! Ai, không biết hôm nào bà mà biết tâm can bảo bối của bà đã bị tôi ăn, có phải bà sẽ ngất luôn hay không đây?

Chỉ có điều, chưa đến thời điểm quyết định, hắn vẫn sẽ không lôi chuyện này ra đả kích bà, chờ đến lúc đó xem đi. Trong lòng hắn lạnh lùng cười.

Trong lòng Tạ Thư Dật vốn có áy náy với Hải Nhạc, giờ lại biến thành một loại khoái cảm trả thù mà băng đi.

Trước khi xuống xe, Tạ Thư Dật tháo dây an toàn, đứng dậy đưa tay kéo Tạ Hải Nhạc đang ngồi chờ dẫn ở phía sau, tự ý cho nàng một nụ hôn nóng bỏng, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, Tạ Hải Nhạc chỉ có thể nhận, không thể phản kháng, chết lặng mặc cho Tạ Thư Dật sắp xếp.

“Nhắm mắt lại.” Tạ Thư Dật cường ngạnh muốn vuốt mắt nàng xuống, nhưng, nàng vẫn mở mắt thật to.

Tạ Thư Dật tức giận dừng nụ hôn này, ngồi bên cạnh thở hổn hển.

“Tạ Hải Nhạc, em muốn cứ tiếp tục như vậy sao? Chẳng lẽ em muốn vĩnh viễn đối chọi với tôi như vậy hoài?” Tạ Thư Dật tức giận hỏi.

Tạ Hải Nhạc không nói gì, cái gì nàng cũng không muốn nói, nàng không muốn nói ra một câu gì trước mặt hắn cả.

“Chẳng lẽ, em không muốn làm cho chị em ở cùng với em nữa rồi? Em cứ làm cái dạng này, tôi muốn xem lại lần nữa có nên giúp chị em hay không đây.” Tạ Thư Dật nói.

Đôi mắt Tạ Hải Nhạc lóe lóe, xoay mặt về phía Tạ Thư Dật, trong mắt là lên án cùng phẫn nộ.

“Con nhóc kia, em muốn dùng hai mắt thay miệng mà giao tiếp với tôi sao? Em không nói lời nào, tôi cũng sẽ không giúp chị em.” Tạ Thư Dật cười cười nói.

Nàng biến thành bộ dạng câm như hến này, trong lòng hắn cũng cực kỳ lo lắng, chẳng lẽ nàng muốn lùi về trong vỏ ốc của nàng, dùng tự khép kín để bảo vệ mình sao? Không, hắn sẽ không để cho nàng biến thành búp bê rối gỗ như vậy!

“Hải Nhạc, em không nói lời nào, tôi sẽ không đi giúp chị em.” Hắn diễn lại.

Sự phẫn nộ trong mắt Tạ Hải Nhạc càng rực cháy, cuối cùng nàng cũng mở miệng: “Anh thật hèn hạ, mười phần tiểu nhân!”

Tuy rằng giọng nói khàn khàn và cứng nhắc, nhưng Tạ Thư Dật rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tốt, không có biến thành câm điếc, tôi sẽ bắt tay vào làm, tôi sẽ khiến cho chị em được vào ở.” Tạ Thư Dật mỉm cười hôn nhẹ ngoài miệng Hải Nhạc một ngụm, sau đó xuống xe, lại mở cửa xe Hải Nhạc ra, kéo nàng ra ngoài.

“Đi thôi.” Hấn nói.

Sau đó hấn nắm tay nàng, đi về phía trước.

“Không cần! Tôi không muốn anh nắm tay tôi, tôi không muốn bị bạn nhìn như quái vật.” Hải Nhạc cố gắng rút tay ra.

Bức ra nàng nói thêm một câu, Tạ Thư Dật buông tay nàng ra.

“Em đang ở trường phải ngoan ngoãn biết không, tốt nhất đừng để cho tôi thấy em lại lộn xộn với Thích Hán Lương thế nào, bằng không, tôi sẽ không khách khí, hiểu chưa?” Ngữ khí hấn ầm áp như gió xuân, nhưng, cảnh cáo trong ánh mắt hấn, làm cho Hải Nhạc theo bản năng nao núng một chút.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Đi thôi.”

Hấn cũng không muốn phơi bày quan hệ của mình và Hải Nhạc, nàng còn nhỏ, nhất là thân phận đang khoác trên hai người trên người, nàng cũng không hợp bị cho sáng tỏ.

Từ sau đêm sinh nhật nàng đó, hấn cũng không hề chạm nàng một ngón tay, nhiều lắm chỉ là hôn nàng một chút, cho dù không chạm vào nàng, hấn cũng muốn làm cho nàng quen sự thân mật của hấn với nàng.

Hấn vừa nghĩ, vừa đi thẳng về phía trước, bỏ lại Hải Nhạc vẫn đang đứng tại chỗ rất xa, giống như, hấn và nàng thật sự chính là anh em bình thường mà thôi.

Không có hấn bên cạnh, eo Hải Nhạc, từ từ thẳng lên, nàng chậm rãi đi về phía phòng học của mình.

Sự trầm mặc và không vui của nàng, đem lại sự chú ý của rất nhiều người, kỳ thật, Thích Hán Lương nhìn ra Hải Nhạc không đúng, hấn vẫn muốn tìm cơ hội hỏi nàng một chút, nhưng, Hải Nhạc lại thật giống như luôn trốn tránh hấn, không cho hấn có bất kỳ cơ hội nào tới gần nàng.

Rốt cuộc là nàng bị sao vậy? Thích Hán Lương đầy bụng nghi hoặc, nhưng, không có cơ hội hỏi thành lời.

Nàng không để ý tới hấn, hấn cũng không thể biểu lộ rõ ràng quá mức được, dù sao thân phận của hấn là thầy giáo, Hải Nhạc chỉ là học sinh, nhưng mà, hấn thật sự rất lo lắng cho nàng a.

Hấn lấy số điện thoại liên lạc của cả lớp chỉ là lấy có, có được số di động của nàng xong, nàng không để ý tới hấn, hấn cũng có thể mượn di động hỏi rõ rốt cuộc nàng bị làm sao.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng biết được sự thay đổi của Hải Nhạc từ trong miệng em gái Nhã Nghiên, trong lòng cũng có chút lo lắng, mỗi ngày Tạ Thư Dật kéo mặt mũi xuống xin lỗi hấn, bọn họ lại hòa hảo như ban đầu, dù sao cũng là bạn bè tốt hơn mười năm, không có khả năng vì Hải Nhạc mà tình bạn liền bể nát.

Hấn vẫn nhin không được hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật, tao nghe Nhã Nghiên nói, gần đây tâm tình Hải Nhạc rất không tốt, không nói lời nào, cũng không cười nữa, rốt cuộc nàng bị sao vậy? Có phải có chuyện gì xảy ra hay không a?”

“Không có gì, chỉ là một vài tâm sự thiếu nữ thôi, hấn là không có chuyện gì.” Tạ Thư Dật nói như không có chuyện gì.

Nói thật, trong lòng hấn rất có tư vị, thật không ngờ lại có nhiều người nhìn ra Hải Nhạc thay đổi như vậy.

Xem ra, hấn thật sự tổn thương nàng rất sâu.

“Thư Dật, không phải là mày làm gì với nàng đi đó?” Hứa Chí Ngạn ruột để ngoài da hỏi thẳng Thư Dật.

Tạ Thư Dật sờ ra, sau đó, sắc mặt liền trầm xuống.

148. Chương 74: Em Thật Làm Cho Anh Thất Vọng!

Oa oa oa, bị phát hiện rồi! Tạ Hải Nhạc gần như cong chân sắp trốn.

“Tạ Hải Nhạc, đừng mong chạy! Tại sao em lại xuất hiện ở chỗ này? Phải nói rõ ràng cho anh và dì nghe!”
Tạ Thư Dật lại có thể nhìn ra ý đồ của cô, nói.

Mẹ Hải Nhạc cũng kinh ngạc hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, nói cho mẹ biết, làm sao con lại xuất hiện ở trong này? Không phải con nói với mẹ là con qua nhà bạn cùng lớp sao?”

Lại quên mất còn mẹ ở đây, cái này, thật sự thảm rồi, nếu mẹ biết cô nói dối mẹ, chắc chắn sẽ rất đau lòng!
Tạ Hải Nhạc âm thầm kêu khổ, chỉ có thể cứng đờ xoay người.

Nhã Nghiên thấy Tạ Hải Nhạc giống như sợ tới mức nói cũng không nói được nữa, ai, bình thường chắc là ngoan quá đáng đây mà, chắc là cho tới bây giờ cũng chưa từng làm loại chuyện âm phụng dương vi này quá?

Cô thở dài một hơi, vội vàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng gọi: “Chào bác, chào Thư Dật ca ca, bọn cháu vốn là muốn qua nhà bạn, nhưng mà, ở trường bọn cháu được Thịnh Đạt Hoa...”

“Không ai nói chuyện với em.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói, tầm mắt tiếp tục dừng lại ở trên người Tạ Hải Nhạc, “Tạ Hải Nhạc, tự mình nói.”

Hắn hoàn toàn không để Nhã Nghiên và Thích Hán Lương vào mắt, cứ mặc hai người kia đứng ở bên cạnh Hải Nhạc xấu hổ không thôi.

Thích Hán Lương thấy Hải Nhạc vẫn tái nhợt cả mặt, hắn ho khan một tiếng, nói: “Chào bác Tạ, cháu là Thích Hán Lương chủ nhiệm của Hải Nhạc, là vì Hải Nhạc và Nhã Nghiên được Thịnh Đạt Hoa lựa chọn quay một quảng cáo mới cho công ty Dove, cho nên, cháu đi cùng với hai đứa lại đây, thật không ngờ lại gặp phải mọi người trong này, thật sự rất đúng dịp, vậy, cháu giao trả hai cô này lại cho các bác.”

“Nga, thì ra thầy là chủ nhiệm của hai đứa này a, kính chào thầy Thích, Hải Nhạc nhà tôi phải nhờ thầy quan tâm.” Mẹ Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn tưởng rằng là người xấu gì gạt hai cô nhóc ra đây chứ, thì ra là thầy chủ nhiệm a, vậy cũng an tâm.

Tạ Thư Dật hừ lạnh một tiếng, nói: “Đúng vậy a, thầy Thích đúng là đủ quan tâm quá, nhưng mà, thầy cũng phải biết rằng quyền hạn của thầy chỉ giới hạn ở trong trường học, thầy lại đang mang theo hai cô học sinh ra vào sau giờ học, tôi sẽ nghi ngờ thầy có động cơ dụ dỗ bắt cóc!”

“Thư Dật!” Mẹ Hải Nhạc thấy sắc mặt Thích Hán Lương vì lời nói của Tạ Thư Dật mà trở nên khó coi, không khỏi lên tiếng ngăn cản Tạ Thư Dật, người ta ít nhiều gì cũng là giáo viên chủ nhiệm, Thư Dật không cho người ta mặt mũi quá đáng rồi, tính tình của hắn thật sự cần phải mài dũa lại.

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói lời hơi khó nghe, cuối cùng cũng lên tiếng giải thích cho thầy tở: “Thầy Thích thật sự chỉ là tốt bụng, con với Nhã Nghiên được tổng biên kịch Thịnh Đạt Hoa nhìn trúng quay quảng cáo cho họ, bọn con muốn tới đây xem một tí thôi, thật mà, mẹ nếu mẹ không tin, có thể đi hỏi tổng giám đốc với tổng giám Thịnh Đạt Hoa mà lúc này mẹ mới chào hỏi một chút thôi!”

Đang nói chuyện, hai người kia cũng đi tới, Thịnh Bắc Tề thấy mọi người đều đứng ở chỗ này, cười hỏi: “Ồ, mọi người đều quen biết nhau a.”

“Đương nhiên là quen biết, tiểu thư Tạ Hải Nhạc chính là em nhà, đại tiểu thư An Thác, mà vị tiểu thư Hứa Nhã Nghiên kia, là thiên kim đại tiểu thư Hứa gia của chúng ta.” Tạ Thư Dật nói chậm.

Thịnh Bắc Tề và Hà Gia Hào giật nảy tở, hai người ông nhìn tôi tôi nhìn ông, kinh ngạc khó hiểu không thôi.

Khi hắn nhìn thấy tình huống như thế này, phỏng chừng hai vị đại tiểu thư này gạt người nhà tới đây, xem ra, muốn cho các cô hai cái chụp quảng cáo, chỉ sợ phải uốn lười một phen rồi, nên biết rằng hai cô bé này cũng không phải là thân phận bình thường, không thể dùng giá thị trường bình thường trên người các cô a! Còn nữa, tứ đại gia tộc không cho phép thành viên trong gia tộc xuất đầu lộ diện ở trước mặt công chúng, huống chi là hai cô đại tiểu thư lá ngọc cành vàng đây?!

Thịnh Bắc Tề hơi hơi đau đầu: “Chuyện này... Tạ tiểu thư lại có thể là Tạ gia đại tiểu thư nhà cậu, Hứa... Hứa tiểu thư cũng là Hứa gia đại tiểu thư? Vậy... lúc này hai vị tiểu thư hắn là nên nói cho chúng tôi trước một tiếng chứ, miễn cho mạo phạm gia tộc hai người.”

Hải Nhạc ngập ngừng: “Thật xin lỗi, chúng cháu chỉ là muốn xem trước một chút, đến lúc đó lại về nhà nói với ba mẹ sau, thật sự là có lỗi, gây ra rắc rối cho bác Thịnh.”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nói: “Em bây giờ lông cánh cứng cáp rồi, chuyện như vậy cũng không cần phải hỏi trong nhà một tiếng, cứ tự tiện quyết định luôn, hôm nay coi như số em gặp may, là quảng cáo nhà bác Thịnh, nếu như là cái loại công ty lừa đảo bắt tay cùng với vài tên giáo viên bất lương lừa gạt dụ dỗ trẻ em vị thành niên trong trường, em cũng muốn xem trước một chút, rồi về nhà nói với ba mẹ phải không? Tạ Hải Nhạc, em thật làm cho anh thất vọng!”

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói như vậy, nước mắt lưng tròng nhìn mẹ: “Mẹ...” Mẹ Hải Nhạc cũng hơi tức giận, lạnh mặt nói: “Anh hai nói rất đúng, loại hành động này của con, ngay cả mẹ cũng có hơi thất vọng!”

Không riêng mặt Thích Hán Lương không nén được giận, mặt Hà Gia Hào cũng không nhịn được, nhưng lại không thể giải thích cho, mình dù sao người ta cũng đang dạy dỗ em gái con gái nhà mình.

Nhìn thấy Hải Nhạc nước mắt rùng rùng, Thịnh Bắc Tề hoà giải: “Chị dâu à, thật sự là bọn em nhìn trúng hình tượng cháu nhà thật phù hợp với quảng cáo, cho nên mới mời cô bé sang đây xem, thanh niên mà, cô bé cũng chỉ muốn chứng minh bản thân một chút, muốn tự mình đi giải quyết chuyện này, nói thì thì nói, cô bé cũng có nói xem xong sẽ về nhà nói với mọi người, chị cũng đừng có trách cô bé nữa, muốn trách thì phải trách người của bọn em không hỏi rõ ràng, vả lại, hai người vẫn chưa có ký hợp đồng, chỉ là đến xem trước thôi, đừng trách mắng nữa.”

“Nga, thì ra là người của các ông nhìn trúng hình tượng hai người bọn nó a, hai cô bé nhỏ xíu, có hình tượng gì mà nói a?” Con gái có thể được người ta chú ý, làm mẹ đương nhiên cũng rất vui vẻ.

Hà Gia Hào thấy mẹ Hải Nhạc cũng không tức giận gì nhiều, vội vàng giải thích: “Tạ phu nhân, thật sự là bọn tôi nhìn trúng Tạ tiểu thư, cô không chỉ kế thừa vẻ đẹp của bà, nhất là đôi mắt kia, thật sự rất giống bà a, bà xem, ánh mắt của cô ấy thật trong trẻo, trong đến độ như hồ nước có thể thấy tận đáy, hơn nữa, khí chất trên người cô, đặc biệt sạch sẽ đặc biệt thuần khiết, lại đặc biệt ngọt ngào đáng yêu, tựa như hoa bách hợp trong mưa làm người ta thấy yêu thấy tiếc a, bà không biết chứ, cô ăn chocolate của chúng tôi xong, trên mặt liền vẽ ra một nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, cái loại cười này, phối hợp với khí chất trên người cô, làm cho tôi chỉ cần liếc nhìn cô một cái thôi, lập tức la lên trong lòng, đây đúng là hình tượng quảng cáo tôi cần a! Hơn nữa, bà không biết đâu, sau khi cô ăn chocolate xong, lại có thể nói ra lời quảng cáo tôi tha thiết mơ cũng cầu không được a!” Hà Gia Hào nói xong một hơi nhiều lời như thế, dừng lại một chút, mọi người đang nghe vô cùng háng say, mẹ Hải Nhạc nhịn không được giục: “Nó nói cái gì?”

“Con... con không có nói gì thêm a.” Hải Nhạc cũng gần như không nhớ nổi chính mình đã nói cái gì, tóm lại cô vẫn luôn chìm trong niềm vui, quên mất lúc trước mình đã nói cái gì rồi.

Hà Gia Hào thuận tay lấy một ly cocktail trên khay nước đang được bưng qua, nhấp hớp, sau đó nói: “Cô nói, ‘chocolate Dove này, là cảm giác của nụ hôn đầu tiên, là mùi vị của nụ hôn đầu tiên?’ Lúc ấy tôi vừa mới nghe một cái, như bị sét đánh ngang tai, đó chẳng phải là lời quảng cáo tôi đang tìm mãi sao? Tạ đại tiểu thư nhà bà, thật sự đã giúp chúng tôi một cái đại ân, mọi người nói xem, tôi không mời cô quay, tôi còn đi mời ai nữa?”

Vừa nghe ông nói như thế, tất cả mọi người đều giật nảy cả mình, ánh mắt nhất loạt chiếu thẳng lên người Hải Nhạc, Hải Nhạc không khỏi ôm kín mặt, thật muốn tìm kẻ đất chui xuống.

Hải Nhạc, vậy mà đã dâng nụ hôn đầu tiên rồi, người hôn cô là ai? Hứa Nhã Nghiên không khỏi nghĩ thâm trong lòng, ánh mắt cũng không kiềm được nghiêng đến trên người Tạ Thư Dật, mà lúc này Tạ Thư Dật cũng dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn Tạ Hải Nhạc, chẳng lẽ, cũng không phải anh ấy? Vậy thì là ai đây?

Hải Nhạc đã dâng nụ hôn đầu tiên rồi, chẳng lẽ trong lòng cô đã có người thương? Là ai? Là ai chứ? Hẳn không phải là Tạ Thư Dật rồi, nếu muốn suy nghĩ, hẳn luôn có thể cảm nhận được cô căm ghét Tạ Thư Dật như vậy, chắc là sẽ không phải là Tạ Thư Dật đâu? Tạ Thư Dật thích cô, cũng chỉ là Tạ Thư Dật đơn phương thôi phải không? Thích Hán Lương ngẩn ngơ suy nghĩ, tâm tình phức tạp nhìn Hải Nhạc, thấy Hải Nhạc thẹn thùng xấu hổ, trong lòng cũng càng thêm buồn bực.

Mà mẹ Hải Nhạc nhìn con gái, trên mặt lộ ra sự lo lắng, bà nghĩ tới biểu hiện của Hải Nhạc ở sau sinh nhật, đúng là rất giống triệu chứng của bệnh thất tình, tuy rằng sau đó cũng từ từ hồi phục hết, nhưng, khó đảm bảo nó có thể quên được đứa con trai kia, có lẽ, trong lòng nó vẫn luôn nhớ hấn đi, cái này làm sao mà tốt cho được chứ?

Cảm giác của nụ hôn đầu tiên, mùi vị của nụ hôn đầu tiên? Một viên chocolate, lại có thể khiến cho cô cảm khái như vậy, chẳng lẽ, cô không hề cảm ghét nụ hôn của hấn như cô thể hiện ra sao? Ngẫm lại, lần đầu tiên hấn hôn cô, lại là cưỡng hôn ở trong phòng rửa tay!? Lúc ấy cô còn thưởng cho hấn một cái tát, bằng không, đó cũng không phải là nụ hôn đầu của cô, mà là đã có một thằng con trai từng hôn cô trước cả hấn chẳng? Là Hứa Chí Ngạn? Là Hứa Chí Ngạn sao? Tạ Thư Dật suy nghĩ lung tung trong lòng, một cổ chua nồng nhảy mắt tràn ngập trái tim của hấn.

Nếu không phải là hấn, nếu không phải là hấn, hấn thật sự muốn tìm ra thằng kia tính sổ! Tạ Thư Dật không tự chủ được nắm chặt hai đấm tay.

149. Chương 75: Cha Con Đi Rồi

“Vậy mày cho là tao làm gì nó?” Hấn lạnh lùng hỏi Hứa Chí Ngạn.

“Tao cũng chỉ nói như vậy thôi mà, cũng không có nói là mày làm tổn thương nàng.” Hứa Chí Ngạn thấy Tạ Thư Dật tức giận, vô vai hấn nói.

“Nó sẽ khá hơn.” Tạ Thư Dật nói chắc nịch.

Bất luận thế nào hấn cũng sẽ làm cho nàng tốt hơn, nếu như, để cho chị nàng đến Tạ gia, có thể làm cho nàng vui vẻ hơn một chút, vậy thì, cứ để cho chị của nàng đến đây đi.

“Mẹ nói cái gì? Cha bị tai nạn giao thông? Làm sao có thể? Làm sao có thể? Mẹ, có phải đang nói đùa không?” Tạ Hải Nhạc rốt cục cũng nói chuyện trước mặt mẹ, nhưng, cũng là vì cái tin làm cho người ta không kịp trở tay này.

“Nhạc Nhạc, là thật, cha con đi rồi.” Mẹ Hải Nhạc gật đầu đau xót.

“Ô ô...” Tạ Hải Nhạc không khỏi bật khóc òa lên, “Tại sao có thể như vậy chứ?”

Mặc dù ấn tượng với cha chỉ giới hạn trong phạm vi trước tám tuổi thôi, sau, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng gặp lại ông ấy, trước giờ ông ta cũng không hề đến xem nàng, nhưng mà, dù sao ông cũng là cha ruột của nàng, nàng vẫn cảm thấy rất đau lòng.

“Mẹ, mẹ, tại sao phải như vậy? Tại sao ông ấy lại muốn dùng phương thức này rồi bỏ chúng ta đây?” Hải Nhạc thật sự không thể chấp nhận tin tức này.

“Ai, không chừng hấn bị áp lực phải chống đỡ phá sản hơn nữa còn thiếu người ta một khoản nợ lớn, để lại một bức di thư ngắn gọn cho con và Hải Hoan, cứ vậy mà đi rồi.” Mẹ Hải Nhạc cũng rút nước mắt, dù sao, chồng trước đã đi cùng bà vượt qua sáu năm, trong lòng của nàng, cũng đau xót.

“Ông ta còn nhớ rõ con, nếu nhớ rõ con thì tại sao không đến xem con, cứ vậy mà đi chứ? Ô ô ô...” Hải Nhạc thương tâm ôm mẹ, khóc to rơi nước mắt.

“Ai, hấn cũng thật ngu dốt, cho dù ngã xuống, cũng vẫn có thể đông sơn tái khởi (1), sao lại có thể đi con đường này chứ?” Tạ Trường Viên đã ngồi một bên thở dài, “Được rồi, Tư Nguyên, Nhạc Nhạc, đừng thương tâm nữa, tang sự của hấn, cứ để bọn anh đi lo liệu đi.”

Tạ Thư Dật mắt lạnh nhìn tất cả, nhú chặt mày hấn, không hề lên tiếng.

Trì Chí Cao đã chết, Trì Hải Hoan tất phải đến Tạ gia này!

Trước mắt Tạ Thư Dật xẹt qua một khuôn mặt giống hệt Hải Nhạc, hai cô gái có bộ dạng giống nhau như đúc, đến ở cùng nhau, sẽ thành cái dạng gì đây?

Trì Chí Cao hơn tuần thất (2), Tạ Trường Viên cùng mẹ Hải Nhạc đón Hải Hoan đến ở Tạ gia, Hải Hoan nhận lời.

Trì Hải Hoan trở lại nhà thuê của mình thu dọn đồ đạc, nghĩ đến về sau có thể ở lại Tạ gia, khoe miệng của nàng không khỏi nở một nụ cười.

Ngày mai, ngày mai, ngày mai nàng sẽ rời khỏi nơi này, đi đến cái nhà kia của Hải Nhạc, đi đến chính cái nhà kia của Tạ Thư Dật! Từ nay về sau, nàng cũng sẽ trở thành con gái nuôi của Tạ Trường Viên, nàng sẽ là Tạ gia đại tiểu thư!

Sắp xếp đồ đạc xong, nàng chuẩn bị đi Kawasaki chính thức từ chức, lúc đi, nàng nhất định phải hất một chén nước, hoặc canh ăn vào mặt trưởng ca luôn khi dễ nàng, như vậy mới hả giận! Vừa nghĩ tới trưởng ca bị nước hoặc canh của nàng hất lên, mà nàng thì có thể lớn tiếng nói, nàng là con gái Tạ Trường Viên, chỉ đến trải nghiệm cuộc sống mà thôi, mà cô ta khi dễ nàng như vậy, Tạ Trường Viên nhất định sẽ tìm ả tính sổ! Lại dọa ngốc cô ta luôn!

Vừa nghĩ tới bộ dạng trưởng ca bị sợ ngốc, Trì Hải Hoan cười ha hả lên.

Đi vào Kawasaki, nàng nói nàng từ chức, nàng thầm muốn hất một chén nước ở trên mặt cô ta, sau đó tiền lương tháng này, nàng cũng không cần, mọi người thật không ngờ nàng sẽ nói như vậy, thật không ngờ, nàng thật sự lấy một chén nước bên cạnh hất đến trên mặt trưởng ca!

Trưởng ca hồi phục tinh thần lại, hét to muốn nhào tới đánh nàng, nàng hùng hổ nói: “Tôi là con gái Tạ Trường Viên! Cô dám đụng vào tôi không? Tôi chỉ đi ra trải nghiệm cuộc sống một chút, nhưng lúc nào cô cũng khi dễ tôi, tôi nhịn, bây giờ, tôi không nghĩ chơi với cô nữa! Cô có gan dám đánh tôi, cô cứ đến Tạ gia tìm tôi đi! Ha ha ha...” Nàng cười xong, trong lúc mọi người còn ngẩn ngơ đi ra Kawasaki, thật không ngờ, trưởng ca lại cùng đi ra, chạy phía sau nàng, lại đè nàng xuống đất, cho nàng một bạt tai.

“Dám hù tôi? Cô họ Trì, ông ta họ Tạ! Cô dám hù tôi?”

Trì Hải Hoan cũng trở tay cho nàng một cái tát, hai người nhào vào đánh nhau.

“Tôi theo họ mẹ tôi! Cô đợi đấy, tôi nhất định sẽ làm cho cô mất đi công việc này! Tôi nhất định sẽ làm cho cô suốt đời này không thể tìm ra công việc!” Trì Hải Hoan dùng sức gào.

Người đứng xung quanh xem náo nhiệt thấy nàng nói như vậy, vội vàng kéo nàng đứng lên.

Trì Hải Hoan đứng lên, chỉ vào trưởng ca tức giận nói: “Ngày mai, đợi ngày mai đi, tôi xem ngày mai cô có còn ác được nữa hay không!”

Một hồi trò khôi hài cứ như vậy dừng lại, Trì Hải Hoan nhận ra mình cũng không chiếm được tiện nghi, trong lòng vô cùng bức bối, nàng đi từ từ, cũng vừa đưa tay đón taxi.

Lúc này, một chiếc xe dừng ở bên người nàng, một người đàn ông mang kính râm to bản vươn đầu ra ngoài cửa sổ, nói: “Tiểu thư đi đâu, tôi chở cô một đoạn đường.”

Trì Hải Hoan nhìn hẩn đề phòng, người nọ nói: “Tiểu thư, giờ này đúng là giờ cao điểm, phỏng chừng cô sẽ không đón được xe nào, tôi chỉ là muốn làm một chút việc thiện thôi.”

Trì Hải Hoan cảm thấy hẩn nói cũng đúng, mở cửa xe, lập tức chui vào.

“Đi đường **.” Nàng nói.

Người nọ không hề hé răng, chỉ gật đầu lái xe về phía trước.

Xe chạy nhanh về phía trước, Trì Hải Hoan đột nhiên cảm thấy có điều không đúng, đây không phải con đường nàng muốn đi.

“Này, ông đi nhầm rồi? Không phải đi hướng này.” Trì Hải Hoan nói.

“Tôi đi tắt.” Người nọ nói.

Trì Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tiểu thư, cô hút thuốc không?” Người kia hỏi.

“Không.” Hải Hoan lắc đầu.

“Tôi đây có kẹo cao su.” Người nọ đưa cho nàng một thanh kẹo cao su.

Hải Hoan đưa tay nhận, mở giấy gói, ném kẹo cao su vào miệng.

Không biết làm sao thế này, nàng đột nhiên buồn ngủ, nàng không khỏi lắc lắc đầu, nhưng mà, buồn ngủ càng nặng thối qua nàng, đầu nàng nghiêng một cái, ngủ mê.

Lái xe lấy kính mát xuống, nhìn Trì Hải Hoan cười đậm tà.

“Lão đại, có muốn đánh thức ả không ạ?”

Trong lúc Trì Hải Hoan đang mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng người nói mơ hồ.

“Tốt, làm nó tỉnh lại!” Có người nói.

Trì Hải Hoan đang muốn mở to mắt, đột nhiên một chậu nước hắt vào trên mặt nàng, nàng hét lên một tiếng, nước lạnh như băng, làm cho suy nghĩ của nàng tỉnh táo.

Lúc này, nàng nhìn thấy trước mắt của mình, có ba người đàn ông đang đứng, trong đó có một người, đúng là tài xế đã chở nàng.

Nàng giật giật thân mình, phát hiện mình lại bị cột vào trên một cái ghế, nàng vừa sợ vừa run, giãy dụa kêu to: “Các ông muốn làm gì? Các ông muốn làm gì? Mau thả tôi ra!”

“Xú nha đầu, lần này mày rơi vào tay ông, để ông xem mày còn trốn chỗ nào!” Người đàn ông đứng ở chính giữa ba người, xĩa răng đen một cái, hung ác nhìn nàng.

Trì Hải Hoan không khỏi sợ hãi òa khóc: “Các vị gia, tôi chưa từng đắc tội các ông a? Các ông trói tôi tới nơi này làm gì? Thả! Thả a! Cha tôi chính là Tạ Trường Viên, các ông làm như vậy, ông ấy sẽ không bỏ qua cho các ông!”

Đại Hắc Nha nghe thấy nàng nói như vậy, cười lên ha hả, cười xong, đi đến trước mặt nàng, néo néo hai má Hải Hoan: “Nhóc con, tao chính là biết mày là con gái của hắn, mới phải trói mày đến nơi này chứ ỉ!”

(1) “Đông Sơn tái khởi” : Tổ tướng Tạ An thời Đông Tấn, ông là trụ cột của triều đình, sớm đã muốn thoát khỏi vòng luẩn quẩn của quyền lực. Tuy nhiên lúc đó nhà Tấn hết sức suy yếu, sau loạn Bát Vương cùng nhiều chuyện linh tinh khác, Tấn thất phải dời đô về Nam, đóng tại thành Kiến Khang (trước là thành Kiến Nghiệp, thuộc nước Ngô trong thời Tam Quốc).

Tình hình phía Bắc Trung Quốc lúc đó là “quần Hồ tranh thực”, Tạ An cứ về Đông Sơn quy ẩn một thời gian lại bị lôi ra gánh vác trọng trách, lần sau chức cao hơn lần trước. Nền ý của câu “Đông Sơn tái khởi” có nghĩa là tương lai sẽ còn cơ hội, biết đâu tốt hơn nhiều. (Sưu tầm)

(2) Tuần thất :

Tuần: – Khoảng thời gian 7 ngày, 9 ngày hay 10 ngày, và cứ lặp lại nhiều lần. – Một lần, một lượt. Thất: 7.

Tuần thất là một tuần 7 ngày.

Trong Tang lễ bên Phật giáo, sau khi chết được 7 ngày thì làm Tuần thất thứ nhất. Không nên làm Tuần thất ở nhà, mà nên đem linh vị của người chết lên chùa để làm Tuần thất ở chùa, vì nơi chùa thì thanh tịnh hơn ở nhà và có nhiều chư tăng và Phật tử đồng hộ niệm cho vong linh thì nguyện lực mạnh hơn, kết quả hơn.

Sở dĩ phải làm Tuần thất là vì người ta tin rằng người chết, sau 7 ngày thì tan một cái vía, mà con người có Bảy Vía nên phải làm tuần 7 lần để cho 7 cái vía lần lượt tan hết thì mới siêu thăng được.

Nhưng có nhiều người chế giễu, không làm Tuần thất từ thứ 1 đến thứ 6, chỉ làm Tuần thất thứ 7 gọi là Chung thất.

Theo Từ Điển Phật Học Hán Việt, nói về Tuần thất:

“Cứ cách 7 ngày lại làm lễ tụng kinh cúng vong một lần thì gọi là Trai thất.

Thời gian 49 ngày sau khi mất gọi là Trung Âm, cúng tới ngày 49 là ngày mãn Trung Âm thì thôi.

Thế tục cho rằng 49 ngày đó là thời kỳ vong linh còn mờ mịt, nổi chìm chưa định, nên phải cúng vong để giúp được chuyển sinh vào chỗ thiện.”

150. Chương 75: ba Quá Nuông Chiều Nó

Tạ Thư Dật lạnh giọng nói: “Nhưng, tứ đại gia tộc chúng tôi có quy tắc, bất cứ ai cũng không được tùy tiện xuất đầu lộ diện trước công chúng, đừng nói chi là quay quảng cáo.”

Mẹ Hải Nhạc cũng trầm xuống, hần nói là đúng sự thật, cho dù năm đó bà cùng Tạ Trường Viên kết hôn, cũng giữ kín không nói ra cho bên ngoài biết, những người biết được, cũng chỉ là một tầng lớp mà thôi, tất cả mọi người đều là người có địa vị, mà tứ đại gia tộc lại là đỉnh kim cương của kim tự tháp, là tứ đại gia tộc mà ai cũng chỉ dùng ánh mắt nhìn lên để giao tiếp, muốn tham gia vào trong phạm vi của tứ đại gia tộc là cực kì khó khăn, còn ai dám đi huyền thuyên lải nhải với tứ đại gia tộc nữa chứ.

“Nhưng mà... không thể ngoại lệ sao? Em rất muốn làm thử mà?” Tạ Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật cầu xin.

“Không được, em họ Tạ, thì không thể phá hỏng quy củ!” Tạ Thư Dật nói to.

Trong lòng Hải Nhạc đang tức muốn chết, cô lại thấy mẹ vẫn không hề hé răng, không có nói “được”, cũng không hề nói là “không được”, nhưng cô rất hiểu mẹ, mẹ có khi không nói lời nào, cũng có thể là đang không đồng ý với Tạ Thư Dật.

Để có thể giành được cơ hội này, cô ngắc đầu, nói với Tạ Thư Dật: “Em họ Tạ, nhưng, ở Tạ gia, ba là lớn nhất, anh không cho cũng không sao, em đi tìm ba cái đã!”

Tạ Thư Dật ghen hòng một phát, cô cũng dám mang ba hần ra dọa hần! Lá gan lại to lên nữa rồi!

Hần liếc Thích Hán Lương một cái, chẳng lẽ, là vì có hần làm chỗ dựa sao?

Tuy rằng hần và cô cùng trường, nhưng vẫn không cùng khoa, người có cơ hội tiếp cận cô nhiều nhất, chính là Thích Hán Lương, hần là chủ nhiệm của cô, nhưng, dựa vào trực giác của đàn ông, Thích Hán Lương đối với Hải Nhạc, không phải là tình cảm giữa thầy với trò đơn giản như vậy! Nói không chừng, hần thậm chí đã lợi dụng ưu thế nghề nghiệp, dám đánh cắp nụ hôn đầu tiên của Hải Nhạc từ lâu rồi!

“...!” Tạ Thư Dật không tự chủ được bật thốt.

“Thư Dật, sao con dám mắng em như vậy?” Mẹ Hải Nhạc không nhịn được nhíu mày.

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật mắng cô như thế trước mặt đám đông, đã sớm “hoa dung thất sắc”, nước mắt không kiềm được liền chảy xuống.

Cô dậm chân, chạy ra khỏi tiệc rượu.

“Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Mẹ Hải Nhạc cùng cả đám Thích Hán Lương, Nhã Nghiên đều chạy theo.

Tạ Thư Dật vẫn đứng đó, trong lòng có chút hối hận, hần chỉ là hơi tức giận trong lòng, hần cũng không phải cố ý mắng cô, không phải thế.

“Ba, cho con đi, cho con đi mà? Con thấy quay quảng cáo vui lắm, hơn nữa, lại là đạo diễn lớn, còn có đại minh tinh, con thật sự rất rất muốn đi thử, ba, cho con đi đi mà? Đi mà? Con sẽ nghe lời, con sẽ không trì hoãn bài học bài tập trên lớp, ba, cho con đi nha, cho con đi nha.” Hải Nhạc ngầy nghiêng qua nằm lên người ba Tạ trên giường y như một con mèo meo meo.

Tạ ba ba xoa đầu cô, sủng nịch nói: “Nhưng mà, còn có tổ quy ở đó, ba không thể vi phạm tổ quy a.”

Hải Nhạc đáng thương nhìn Tạ ba ba: “ba, con không thể ngoại lệ một chút sao, nói cho cùng, con cũng không phải là con gái ruột của ba, tuy rằng lấy họ Tạ, nhưng dù sao với ba cũng chỉ là con gái nuôi mà thôi, không mang huyết thống Tạ gia a, ba, ba cho con đi đi mà.”

Tạ ba ba vừa nghe cô nói như thế, trầm mặt xuống: “Nhạc Nhạc! ba thật sự rất thương con, thật sự xem con như con gái ruột mà đối đãi, nếu con không xem mình như một thành viên trong nhà họ Tạ chúng ta, ba lại càng không cho con đi nữa, nếu để cho con đi, đến lúc đó con còn tưởng rằng ba không xem con như con gái!”

Hải Nhạc thấy mình nói vẫn chọc ba giận, không khỏi vội vàng giải thích: “Con mặc dù nói con không phải là con gái ruột của ba, nhưng mà, con biết ba đối với con như đối với con gái ruột a, ba chẳng anh hai, nhưng cho tới bây giờ ba đều chưa từng mắng con một lần, con luôn biết hết, ba, nếu ba cho con đi quay quảng cáo, con sẽ đem tiền kiếm được đưa cho ba hết, con sẽ dùng năng lực của mình hiếu kính ba nha, ba, ba cho con đi đi nha.”

Cô nũng nịu mềm giọng làm nũng Tạ ba ba.

“Nga? Thì ra là con muốn đi kiếm tiền cho ba dùng a?” Tạ ba ba nở nụ cười, “Đúng thật là con gái có hiểu a, để ba nghĩ xem, coi có nghĩ ra một cái biện pháp gì không, con cứ chờ vài ngày đi đã.”

“Thôi mà, bây giờ ba cho con luôn đi nha, cho con đi mà nha? Nghĩ lại, ta muốn là đem hình quảng cáo chụp Mỹ Mỹ, người ta đâu có, người trên mặt cũng có quang nha.” Tạ Hải Nhạc “rèn sắt khi còn nóng”, “con sẽ bảo bên Thịnh Đạt Hoa đừng tiết lộ thân phận thật của con là được rồi, cứ nói bọn con là học sinh bình thường với lại người mới là được, ba ba, Nhạc Nhạc rất ít khi xin ba cái gì đúng không? ba chiều con lần này được không?”

Tạ ba ba lung lay, trầm ngâm.

“Ba, thêm vào vài điều kiện nhỏ với bên Thịnh Đạt Hoa, không được tiết lộ thân phận thật của con với Nhã Nghiên, như vậy, sẽ không làm phiền đến gia tộc, ba, cho con đi nha, con kiếm tiền, con sẽ đãi ăn tiệc lớn, mời ba với mẹ dùng tiền con kiếm được đi du lịch, ba, cho con đi đi mà.” Hải Nhạc dốc hết toàn lực, chỉ muốn lay chuyển Tạ ba ba.

Tạ ba ba nghe cô nói vậy, lộ ra nụ cười tươi rói.

“Nhạc Nhạc, xem ra không uống công ba thương con, kiếm tiền nghĩ đến người đầu tiên là ba, còn muốn cho ba tiêu xài, đúng là con gái ngoan, được rồi, ba cho con đi đó!” Hắc cười lên ha ha.

Mẹ Hải Nhạc và Tạ Thư Dật lánh ngoài cửa nghe lén câu chuyện này giờ, một người thì nở nụ cười sủng nịch, một người thì nhíu mày.

Cuối cùng, Tạ Thư Dật gõ cửa.

“Mời vào!” Tạ ba ba nói.

Tạ Thư Dật và mẹ Hải Nhạc cùng đi vào, Hải Nhạc thấy hai người bước vào, cô ngẩng đầu gọi: “Mẹ, mẹ tới rồi.”

Nhưng đối với ai đó lại vô cùng hồ hững, sau đó dựa vào lòng Tạ ba ba ẩn ẩn thị uy với mõ nhân.

“Ba, ba quá nuông chiều nó rồi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc tức giận nhìn hắc: “Hứ, anh nghe lén! Coi chừng lỗ tai dài như con lừa cho xem!”

Tạ Trường Viên thở dài một hơi: “Giờ này ba có thể hiểu được rằng, trong đời quan trọng không phải là sự nghiệp, mà là có thể làm cho gia đình mình cảm thấy được hạnh phúc, nếu như quay quảng cáo mà có thể làm cho Nhạc Nhạc cảm thấy vui vẻ, cứ để cho nó đi đi, trách nhiệm của ba là phải làm cho các con cảm thấy hạnh phúc và thoải mái, nó có thể tự mình tìm được niềm vui, ba làm sao có thể nhẫn tâm cướp đi niềm vui của nó chứ?”

Bệnh nặng một trận, giúp cho Tạ Trường Viên thấy ra được rất nhiều chuyện, với danh và lợi, tự nhiên cũng thấy phai nhạt rất nhiều, nhân sinh khổ đoản, sung sướng bao nhiêu, bây giờ điều ông quan tâm nhất chính là chung sống với gia đình.

Tạ Thư Dật nghe ba mình nói như vậy, trầm mặc.

Xem ra, Hải Nhạc đi quay quảng cáo, chắc chắn rồi.

Mẹ Hải Nhạc cảm động ngồi bên mép giường, đưa tay đặt trên bàn tay Tạ ba ba, bà phải may mắn biết mấy, mới có thể gả cho một người chồng như vậy!

Hai người nhìn nhau cười, tất cả đều như lắng lại.

Thấy tình thế này, Hải Nhạc đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, Tạ Thư Dật lập tức đi ra theo, Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật cứ theo đuôi mình, cô lại bước nhanh hơn, nhưng, ở cuối hành lang, hắn vẫn bắt được cô.

“Cái gì?” Hải Nhạc phần nộ trừng hắn.

“Tạ Hải Nhạc, em giỏi lắm, đến ba mà em cũng dụ được, tôi quá coi thường em rồi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc liếc trắng mắt: “Tạ Thư Dật, tôi biết anh luôn xem thường tôi, nhưng, anh nên nhớ, nếu tôi là con gái của mẹ tôi, tôi sẽ không kém hơn mẹ tôi đâu! Tôi tin chắc sau này tôi lớn lên, tôi cũng sẽ có thể trở nên lớn mạnh như mẹ, tôi cũng sẽ hoàn toàn có thể tìm được một người thương mẹ yêu mẹ giống như ba, cho nên, sau này nếu anh còn dám dùng ánh mắt xem thường mà nhìn tôi nữa, thì anh sai chắc rồi!”

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, trong lòng lại trở nên vừa tức vừa vội, nói: “Em dám!”

Hải Nhạc lạnh lùng liếc hắn một cái: “Tạ Thư Dật, nhớ rõ những gì anh nói chứ, anh muốn tốt với tôi, nhưng, tôi nhận ra anh vẫn không thể nhìn được tôi vui vẻ, ngay cả khi tôi hạnh phúc nhất, anh vẫn không nhìn được muốn đả kích tôi, anh còn nói nữa, tôi thật không dám tin.”

“Em...” Trong lòng Tạ Thư Dật tự nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, nha đầu kia, thật sự càng ngày càng lợi hại, vì nhìn thấu hắn sẽ không làm gì được cô sao?

“Đi!” Tạ Thư Dật lôi cô vào thang máy.

“Buông ra, đau quá.” Tạ Hải Nhạc kêu đau.

“Nói cho tôi biết, em nói cái câu chocolate cảm giác giống như nụ hôn đầu tiên, mùi vị của nụ hôn đầu tiên, cái loại cảm giác đó, rốt cuộc là ai đem tới cho em? Em nói cho tôi biết, tôi sẽ thả em ra!” Tạ Thư Dật vẫn nắm tay cô chặt cứng như cũ, mặt không chút thay đổi nói.

151. Chương 76: Bắt Cóc

“Ông... ông có ý gì?” Trì Hải Hoan cố gắng hỏi, trong lòng đã thầm kêu khổ, biết sớm, không nên mang Tạ Trường Viên ra , kết quả, ngược lại làm ỉn rước họa vào thân.

“Sao thế? Mấy tháng không gặp mà liền quên tao sao? Mà quên tao, nhưng mà tao không quên được mày đâu.” Đại Hắc Nha cười dâm tà đưa tay về phía ngực Hải Hoan, “Lần trước, buông tha mày, nhưng mà lần này, chắc là tao không thể bỏ qua ày nữa rồi! Tao muốn đòi lại tất cả những vũ nhục của Tạ Thư Dật tặng cho tao từ trên người mày!”

Trì Hải Hoan bị dọa sợ, nằng run run bật khóc: “Ông có xích mích với Tạ Thư Dật, ông cứ tìm anh ta là được, sao ông lại tới tìm tôi chứ? Quan hệ của tôi với anh ta cũng không phải rất tốt.”

Đại Hắc Nha “Ba “ cho nàng một cái tát, hung tợn nói: “Tiểu gian nhân, còn không phải tại mày? Nếu không phải tại mày sao tao lại phải chịu Tạ Thư Dật vũ nhục chứ? Làm hại tao không dám ngẩng đầu làm người! Hắn làm rất sạch sẽ, tao còn thật sự nghĩ chuyện đã qua đi coi như xong, thật không ngờ, hắn lại

làm cho Long gia đoạt toàn bộ địa bàn của tao! Còn làm cho Long gia hãm hại tao thiếu chút nữa bỏ tù! Lúc này đây, mày rơi vào trong tay tao rồi, xem tao chỉnh hần ác độc thế nào đây!”

Trì Hải Hoan cuối cùng cũng hiểu, người trước mặt này, là nhận sai nàng thành Hải Nhạc! Thì ra bọn họ nghĩ rằng nàng là Hải Nhạc mới chộp nàng tới đây! Nàng không nên đến Kawasaki vào tối hôm nay, cũng không nên rêu rao mình là con gái Tạ Trường Viên! “Không! Không! Ông không phải tại tôi, ông là tại em gái của tôi mà có xích mích với anh ta! Ông bắt lầm người!” Nàng sốt ruột kêu, không ngừng giãi dụa.

Đại Hắc Nha lại cho nàng một cái tát: “Mày còn gạt tao? Mày có hóa thành tro tao cũng có thể nhận ra mày! Khuôn mặt của mày, giọng nói của mày, mày không phải là con nhỏ kia sao? Chẳng phải lúc mày ở Kawasaki luôn miệng nói mày là con gái Tạ Trường Viên sao? Tao đã điều tra, Tạ Trường Viên chỉ có một đứa con gái nuôi là mày, sao có thể đột nhiên lại chui ra một đứa nữa chứ? Mày đang coi tao như đứa ngốc hử, còn dám nói có một đứa em gái gì...”

“Tôi với em gái là song sinh! Bọn tôi rất giống nhau, thật đó, tôi không lừa ông!” Trì Hải Hoan thầm cầu xin người này có thể buông tha nàng, “Vị tiên sinh này, xin ông tha cho tôi đi, người dắc tội ông không phải tôi a! Là em gái của tôi!” Ba người hai mặt nhìn nhau, sao lại có thể có chuyện như vậy chứ?

“Mặc kệ nó, chỉ cần nó là con gái Tạ Trường Viên, là em gái Tạ Thư Dật là được!” Đại Hắc Nha lạnh lùng nói.

Trì Hải Hoan thấy vô vọng cầu xin được tha, mở miệng khóc rống lên.

Đại Hắc Nha lại vả cho nàng một cái: “Tốt nhất mày nên thức thời cho tao một chút! Nếu mày còn khóc, tao liền...” Trì Hải Hoan nghe hần nói như vậy, tiếng khóc im bặt, nàng sợ hãi toàn thân lạnh run.

Hai tên đàn ông khác, vừa nghe Đại Hắc Nha nói như thế, nhìn Trì Hải Hoan nuốt nước miếng mãnh liệt, một người trong đó nói: “Lão đại, không bằng chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, lấy tiền chuộc xong đem con nhóc này...” Hần làm một cái động tác tay, Đại Hắc Nha và tên còn lại liếc nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia động lòng.

Trì Hải Hoan run rẩy một cái, không thể nào, không phải bọn họ sẽ thật sự muốn nàng chứ? Cả người nàng không khỏi run lên bần bật.

Không, không thể cứ vậy mà bị bọn họ... Trì Hải Hoan buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

“Các ông bắt tôi, chính là muốn tiền của Tạ gia, số tiền này, các ông muốn bao nhiêu, Tạ gia cũng có thể đưa ra, tôi phải được vô sự, Tạ gia chỉ là tiêu tiền tiêu tai họa, không chắc chắn sẽ truy cứu các ông, nhưng, nếu các ông đụng đến tôi, phỏng chừng cho dù các ông cầm tiền, cũng không có cái mạng mà hưởng, chính các ông cần phải rõ ràng, muốn tiền hay là muốn mạng?”

Đại Hắc Nha run lên một cái, nàng nói đúng, hần đã từng lĩnh giáo sự ngoan độc của Tạ Thư Dật ở Dạ Chi Hoàng Triều, hần nhiều lắm chỉ sờ soạng vài cái xé áo một chút sau đó lại thêm một cái bạt tai, liền hại hần khó chịu như vậy, mặc dù nói đồng thịt béo này có thể dễ dàng đến miệng, nhưng, vạn nhất nuốt này miếng thịt này, lại không còn mạng hưởng thụ tiền, “Con nhóc này thật đúng là không thể đụng vào, nếu đụng, chỉ sợ Tạ gia thật sự sẽ không bỏ qua cho chúng ta, quên đi, chúng ta quan trọng là đòi tiền, lấy được số tiền kia, chúng ta xuất cảnh nhập cư trái phép, đi ra ngoài biên, có thể tiêu dao vui vẻ, tụi bay nói có đúng hay không?” Đại Hắc Nha nói.

Thấy lão đại nói như vậy, hai tên khác đành phải bỏ qua ý nghĩ kia, nhìn Trì Hải Hoan nuốt nước miếng khan.

Trì Hải Hoan thấy mình lại có thể hóa giải một ải khó qua nhất trong đời kia, rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ cần không chạm vào nàng, là tốt rồi.

Khi Tạ gia nhận được điện thoại tổng tiền từ di động của Hải Hoan gọi tới, hoảng sợ cực kì, mẹ Hải Nhạc lại gấp đến độ thiếu chút nữa té xỉu, Hải Hoan đứa nhỏ này, cha vừa mới chết, sau đó lại bị bọn cướp nhìn trúng, đứa nhỏ này, mạng khổ quá!

Hải Nhạc vẫn cứ khóc mãi, không hiểu được vì sao bọn cướp lại nhìn trúng chị mình.

“Thư Dật, con mau ra ngân hàng rút tiền mặt! Lúc này, cứu người quan trọng hơn!” Tạ Trường Viên nói với Tạ Thư Dật.

“Không báo cảnh sát sao?” Tạ Thư Dật nói.

“Không, không thể, nếu kinh động cảnh sát, chị em sẽ mất mạng! Không thể a!” Tạ Hải Nhạc vừa khóc vừa phản đối.

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc đang ngồi trên sofa khóc đến phát run một cái, đáp lời: “Rồi, con đi.”

Hắn vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Long Đế Uy cùng Sở Lâm Phong, một người là hắc đạo thế gia, một người trong nhà vẫn độc bá toàn thị trường, một người là tập đoàn Đế Quốc nghiên cứu phát triển bảo mật cao cấp bằng sách (không chắc lắm nha), có lẽ hai người bọn họ có thể giúp được vài việc.

Khi Long Đế Uy và Sở Lâm Phong biết được tin Hải Hoan bị bắt cóc, lập tức phóng tới họp cùng Thư Dật.

Tạ Thư Dật cầm tiền, cùng Đế Uy và Lâm Phong quay về Tạ gia, mọi người cùng nhau thương nghị đối sách.

Bọn cướp thật giảo hoạt, sau khi dùng điện thoại Hải Hoan gọi về, liền thay đổi số điện thoại, hơn nữa, cũng không nói vượt qua nửa phút, cho dù có dùng hệ thống vệ tinh truy lùng dấu vết mới nhất do nhà Sở Lâm Phong nghiên cứu chế tạo ra cũng không thể truy ra cái tín hiệu đó, càng không biết một chỗ chính xác nào.

Hơn nữa, địa điểm trao đổi con tin lại thay đổi, cuối cùng, nói muốn đem tiền đến Tân Trúc, hơn nữa, chỉ cho phép một người qua, đến lúc đó tới đó sẽ nghe chỉ thị tiếp theo.

Tạ Trường Viên cho con trai xuất mã, Tạ Thư Dật cầm tiền, trên cổ áo có khảm máy theo dõi lời đối thoại hình cục áo của Sở gia, trên tay đeo máy chụp ảnh hình đồng hồ nhà họ Sở, đi vào Tân Trúc, mà Long Đế Uy căn cứ vào tọa độ của Thư Dật, tùy thời điều động người của Long gia ẩn hình bám sát theo Thư Dật.

Khi Tạ Thư Dật đến Tân Trúc, lại bị bọn cướp thông báo đổi một địa điểm giao dịch khác, lại chạy đến Liên Hoa, Tạ Thư Dật hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể lại chạy đến Liên Hoa, đến Liên Hoa, lại đổi một chỗ khác, lần này là Lan Tự, Tạ Thư Dật công toi một ngày, đầu sắp hôn mê, đuổi tới Lan Tự theo bọn cướp đến ngư trường bỏ hoang, trời đã tối đen.

Phỏng chừng đây mới là địa điểm giao dịch cuối cùng, Tạ Thư Dật âm thầm thông báo Sở Lâm Phong và Long Đế Uy, chậm rãi đi đến ngư trường.

Khi hắn nhìn thấy người bắt cóc Trì Hải Hoan, vậy mà chính là Đại Hắc Nha từng bị mình đánh một trăm bạt tai.

Đại Hắc Nha cười âm hiểm với Tạ Thư Dật: “Tạ thiếu a, lại gặp nhau.”

“Người đâu?” Tạ Thư Dật cũng không muốn nói nhảm nhiều với hắn.

“Lấy tiền tới trước đã.” Đại Hắc Nha nói.

“Thấy người, mày có thể thấy tiền.” Tạ Thư Dật giơ cái vali đen trong tay lên.

Đại Hắc Nha liếc đàn em một cái, chỉ thấy có hai người dùng khăn mặt bịt miệng lôi Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan nhìn thấy Tạ Thư Dật, nước mắt ào ào chảy xuống.

Tạ Thư Dật đi chậm rãi về phía bọn họ, mà ba người Đại Hắc Nha cũng từ từ đi về hướng Tạ Thư Dật, Đại Hắc Nha đưa tay cầm cái vali đen qua, đột nhiên mất lóe hung quang, để dao ngang cổ Trì Hải Hoan, nói với Tạ Thư Dật: “Tạ thiếu, thật có lỗi, vẫn còn muốn mượn xuồng dùng trước.”

“Tiểu nhân vô sỉ!” Tạ Thư Dật chửi ầm lên.

“Mày muốn cứu tính mạng của nó, tốt nhất là đứng im tại chỗ đừng cử động, tự nhiên bọn tao sẽ không mấy may đụng đến nó, nếu, mày không nghe, vậy thì cô em gái xinh đẹp này của mày, cũng chỉ có nước đi gặp Diêm Vương mà thôi.” Đại Hắc Nha nhẹ nhàng vẽ dao trên cổ Trì Hải Hoan một cái, máu tươi ứa ra, Trì Hải Hoan thống khổ phát ra tiếng “Ồ... ô...”

Ba người xách vali da, ép Trì Hải Hoan đi nhanh về hướng bờ biển.

Thì ra, bọn chúng muốn cầm tiền xong ra biển.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng nói với cái áo vài câu, sau đó, ngẩng đầu lên, nhìn về hướng ba tên giặc cướp rồi đi cười lạnh.

152. Chương 76: Anh Có Yêu Tôi Không?

“Tôi...” Tạ Hải Nhạc không biết tại sao đột nhiên hắn lại muốn cô trả lời vấn đề này, cái gì cũng không nói được.

Ngủ ngốc, người đó là anh chứ ai! Nhưng mà, cô nói không nên lời, bởi vì trong lòng ngượng ngùng, cũng bởi vì lòng có sợ hãi.

Cô thật sự rất sợ, sợ hắn chỉ đang đùa giỡn gì đó thôi, cô giống y như một con rùa đen, lúc nào cũng núp ở trong mai của mình, có mai cứng, bị tổn thương lớn hơn nữa thì cũng có thể rút về trong mai từ từ chữa thương, nhưng mà, nếu như cả cái mai cô phải dựa vào mà tồn tại cũng bị hắn xốc lên hết, một con rùa không có mai, có thể sống được nữa không?

Cho nên, cô vẫn cố thủ trái tim của mình, chỉ vì chính bản thân mình mà đập, cô không hy vọng có ngày nào đó, đào tẩm lòng mình từ trong trái tim chảy máu đầm đìa ra đưa cho hắn xong, mà hắn, sau khi đạt được mục đích, sẽ hung hăng ném lòng cô xuống đất, còn dùng chân chà đạp mạnh bạo, cho đến khi nát bấy hết cả, sau đó, hắn sẽ lại giống như lúc trước khi cô ngã vào trong hồ bơi, chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn cô, lạnh lùng nhìn cô sắp chết cũng không đưa tay kéo cô một cái! Bởi vì, hắn đã có được thứ cuối cùng còn sót lại của cô, cô với hắn mà nói, không còn chút giá trị gì nữa, hắn còn cứu cô làm chi?

“Nói đi!” Tạ Thư Dật giục cô.

“Không, tôi không nói, không nói, không nói!” Tạ Hải Nhạc hoảng sợ lắc đầu.

Cô không nói, cô lựa chọn không nói, như vậy thì, hắn sẽ không thể nào tổn thương lòng cô được!

Tạ Thư Dật thấy cô sợ hãi, không khỏi nổi giận lên, đứng rồi, đúng là một kẻ hoàn toàn khác rồi! “Tạ – Hải – Nhạc!” Tạ Thư Dật rống lớn, “Em tốt nhất là nên nói ra.” “Không! Không nói!” Tạ Hải Nhạc vẫn lắc đầu như cũ.

Thang máy “Ding” một tiếng đến lầu một, Tạ Thư Dật lôi Tạ Hải Nhạc đi nhanh về phía trước, cả khuôn mặt đều tức đến xanh mét, cơ hồ có thể nhìn thấy từng tia hàn khí toát ra.

“Vì sao? Vì sao tôi phải nói? Tại sao cứ bắt tôi nói chứ? Suy nghĩ trong lòng là được rồi a! Tại sao còn phải nói ra? Tất cả là tại cái ông Hà Gia Hào gì gì kia, ông ta không nói không được sao? Cũng chỉ có hai câu nói mà thôi, sao có thể lấy ra làm lời quảng cáo gì chứ?” Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo nghiêng ngả lão đảo, vừa khóc rống trong lòng.

Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo đến rừng cây nhỏ nhân tạo giúp tạo không khí thoải mái thư giãn cho bệnh nhân sau bệnh viện, Tạ Hải Nhạc càng thêm sợ hãi.

“Tạ Thư Dật, tôi sợ, chỗ này tối quá!” Cô gần như bật khóc.

“Nếu em không nói, tôi sẽ bỏ em ở chỗ này một tối!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn cô.

“Nhưng mà, anh phải biết chuyện đó làm cái gì? Chuyện đó, rất quan trọng với anh sao?” Hải Nhạc nước mắt đầm đìa nhìn hắn, cô rất sợ, cô thật sự rất sợ cái vẻ mặt bình tĩnh này của Tạ Thư Dật, hắn càng như vậy, cô càng biết hắn càng tức giận.

Trên mặt Tạ Thư Dật hiện lên một tia bại rồi.

“Tôi nói rồi, tôi đã đụng vào, chính là đồ của tôi, kẻ khác, đừng mơ có thể nhúng chàm, nói! Người đó là ai?” Giọng nói của Tạ Thư Dật gần như là rít lên qua kẽ răng.

“Không có ai hết, không có ai hết, Tạ Thư Dật, tôi muốn về, tôi muốn đi tìm mẹ!” Tạ Hải Nhạc bật khóc.

Tại sao hắn lại cứ thích ép cô chứ? Cô không có quyền giữ lại một chút bí mật của riêng tớ hay sao?

Tạ Thư Dật thấy cô òa khóc, tim của hắn, cũng đã co rút đau đớn rồi, nhưng, nếu hắn không biết là ai, hắn sẽ phát điên mất.

Hắn đột nhiên giơ tay kéo cô qua, ôm cô vào lòng thật chặt, đau đớn nói: “Hải Nhạc, tôi không cho em đi tìm mẹ, tôi không cho em đi tìm chị em, không cho phép em đi tìm Thích Hán Lương, lại càng không cho em đi tìm Hứa Chí Ngạn, nếu em muốn khóc, chỉ được phép khóc ở trước mặt tôi! Cho dù là nước mắt của em, tôi cũng chỉ cho phép nó thuộc về mình tôi! Hải Nhạc, chẳng lẽ, em vẫn không hiểu lòng tôi sao? Tôi thể hiện còn chưa rõ ràng hay sao? Tôi lúc nào cũng dùng hành động để nói cho em biết, em là của tôi, là của tôi! Thứ gì tôi đã muốn, không ai có thể ngăn cản tôi muốn, ba không thể, mẹ em càng không thể! Nhưng mà Hải Nhạc, tôi không muốn làm cho em đau khổ như trước kia nữa, tôi muốn làm cho em hạnh phúc, muốn em được hạnh phúc a! Hải Nhạc, em không thể làm như vậy với tôi! Thật sự, em cứ như vậy, khiến cho tôi không biết phải làm sao, tôi cứ tốt với em, tới bây giờ em cũng không hề đáp lại tôi một chút, cũng không cho tôi chút ngon ngọt nào để trấn an, để cho tôi biết mình cố gắng đã có thể lấy được một ít hồi báo nho nhỏ, cho dù chỉ một chút, một chút thôi! Hải Nhạc, tôi chỉ muốn biết người đó là ai mà thôi, ngay cả chuyện này em cũng không thể nói cho tôi biết hay sao? Em có biết không? Tôi để ý, tôi để ý, tôi để ý muốn chết! Tôi để ý, tôi để ý sắp điên rồi! Tôi không thể chấp nhận được ngoài tôi ra, còn có người còn sớm hơn tôi chiếm được nụ hôn đầu của em! Tôi để ý, tôi thật sự để ý! Nếu em không nói cho tôi, tôi sẽ điên mất! Tôi sẽ điên mất!” Cho dù Hải Nhạc có ngốc đến mấy, cũng có thể nghe ra trong giọng nói của hắn có muôn vàn thống khổ, cô nghĩ, chắc là hắn thật sự rất đau đớn đi.

Tạ Thư Dật ôm đầu cô tựa sát vào trong lồng ngực của hắn, kích động nói: “Em nghe đi, nghe một chút đi, nghe một chút nó đập nhanh đến mức nào! Nó cần đáp án của em, nó cần! Nếu em không nói, nó thật sự sắp không chịu nổi nữa! Mà lòng kiên nhẫn của tôi đối với em, cũng có mức độ, em đừng đi khiêu chiến mức độ này nữa được không? Được không? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi!” Hải Nhạc nghe được hắn nói như vậy, cô thật sự bị cảm động, lòng của cô, kiên quyết không muốn nhận trái tim của hắn, cũng sắp dao động rồi, không a, nếu cứ nói như vậy, thì cái gì cô cũng sẽ không còn nữa! Cô sợ đến khóc càng dữ dội hơn.

“Tạ Thư Dật, đừng có tốt như vậy được không? Anh như vậy, tôi rất sợ, tôi rất sợ, tại sao thế nào anh cũng phải biết cho bằng được chứ? Để cho nó trở thành một bí mật riêng trong lòng tôi được không?” Hải Nhạc buồn bã ngẩng đầu lên, “Tôi biết anh để ý, nhưng tôi lại càng để ý hơn, tôi lớn đến hôm nay, những đau khổ anh tặng cho tôi còn ít hay sao? Nhiều đến mức đã làm cho tôi không thể thấy rõ anh đang muốn trả thù tôi hay là muốn tốt với tôi thật sự! Rốt cuộc là anh muốn thân của tôi, hay là lòng của tôi đây? Tôi rất sợ, tôi sợ anh có được toàn bộ tôi rồi, sau đó anh sẽ giẫm lên tôi, khiến cho tôi xương cốt cũng không còn, tôi không chơi nổi đâu, tôi thật sự không chơi nổi! Tôi còn nghĩ hay là, đây chẳng qua là lòng chiếm hữu của anh đang quấy phá mà thôi, anh dám nói với tôi, anh yêu tôi sao? Anh yêu tôi không? Anh có yêu tôi không?”

153. Chương 77: Thật Xin Lỗi

Không đến 20 phút, đám người Long Đế Uy và Sở Lâm Phong, trong đó đương nhiên cũng có cảnh sát, mang theo ba tên giặc đã bị còng queo xuất hiện ở trước mặt Tạ Thư Dật, đồng thời ném bọn họ xuống dưới chân Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn Đại Hắc Nha, nói: “Mày cho Tạ gia là ngân hàng gửi tiền tiết kiệm của mày chắc? Tiền muốn lấy là lấy à?”

Trì Hải Hoan đã được trả tự do, bước tới đá vào hai chân Đại Hắc Nha: “Mày tên hồn dân này, vào tù ở tới kiếp sau đi! Ngủ như mày mà cũng dám bắt cóc bản tiểu thư! Mày đi chết đi!”

Nàng hung hăng đá một cước cuối cùng vào đũng quần Đại Hắc Nha, Đại Hắc Nha hét thảm lên, đau đến toàn thân đều phát run.

Tất cả mọi người đều nhú mày trước hành động của nàng, nhất là Tạ Thư Dật.

Cô bé này, thật sự có chút độc, một cước này đá xuống, người này không tuyệt tử tuyệt tôn mới lạ.

Tuy rằng bọn cướp có hơi đáng giận, nhưng, một cước vừa mới rời của Trì Hải Hoan kia, làm ọi người đều vô cùng thông cảm với hần.

“Em có thể đánh vào người hần, nhưng mà, sao em có thể đá vào chỗ đó của hần thế?” Long Đế Uy nhin không được mở miệng nói.

Trì Hải Hoan ngăn người, hơi xấu hổ nói: “Em chỉ là không cẩn thận, em không phải cố ý đá.”

Nàng đã nói vậy, mọi người cũng không nên nói thêm gì nữa.

“Không có việc gì là tốt rồi, mọi người kết thúc mọi việc đi.” Tạ Thư Dật cầm chiếc vali da màu đen mất mà được lại trong tay, thản nhiên nói.

Sau đó, hần không đợi Trì Hải Hoan mở miệng nói gì, nói với đám Long Đế Uy và Sở Lâm Phong: “Tối nay tôi mời, mọi người cứ ngốc ở Lan Tự này một đêm, ngày mai khởi hành trở về.”

Tất cả mọi người nói tốt, sau đó rời khỏi ngư trường.

Trì Hải Hoan vẫn luôn buồn bực, suốt cả đường đi Tạ Thư Dật lại chỉ có thể nói bảy chữ “Không có việc gì là tốt rồi”, sau đó, không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái, rõ ràng bộ dạng nàng với Hải Nhạc giống nhau, vì sao lại keo kiệt đến ngay cả một cái ánh mắt cũng không cho nàng?

“Anh Thư Dật.” Nàng tủi thân gọi hần.

“Chuyện gì?” Tạ Thư Dật nhú mày.

Trì Hải Hoan thấy hần một bộ không kiên nhẫn, lời vốn đã muốn nói ra cửa miệng... một câu cũng không nói được.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một chút em gái của em có sao không, có bị chuyện của em dọa sợ hay không thôi.” Trì Hải Hoan vội vã lắc đầu.

“Nha.” Đôi mày của Tạ Thư Dật giãn ra, “Nó đúng là bị cô làm cho khóc muốn chết.”

“Thật sự ngại quá, làm phiền mọi người.” Nàng một câu cũng không nói mình bị bắt cóc là vì giống Hải Nhạc, trong lòng nàng hiểu được kỳ thật lúc Tạ Thư Dật nhìn thấy ba người kia, chắc chắn đã biết rất rõ bọn hần đã bắt sai người rồi, nhưng, cái gì hần cũng không nói, nàng lại không dám tự tiện nói ra, nhìn đến lúc đó hần sẽ phản ứng thế nào.

Vừa nghe nàng nói như thế, vẻ mặt Tạ Thư Dật cũng nhu hòa lại.

“Trì Hải Hoan, lần này, làm cho cô chịu khổ, oan cho cô.” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi, giọng điệu thuận theo nói: “Anh Thư Dật, không sao đâu, may mà là em, nếu đổi lại là Hải Nhạc, lá gan của nó nhỏ hơn em nhiều, khó tránh khỏi nó sẽ bị hù thật, hơn nữa, còn có thể sẽ bị...” Nàng một bộ còn vô cùng sợ hãi, “May mà là em, may mà không phải là nó.”

Tạ Thư Dật kinh ngạc nhìn nàng một cái, trong ánh mắt phảng phất như đang đánh giá lại Trì Hải Hoan một lần nữa, Trì Hải Hoan mừng thầm trong lòng.

Tạ Thư Dật, mẹ kế của tôi là mẹ kế khó hầu hạ nhất trên đời này, tôi cũng có thể đỡ bà ta ngoan ngoãn, Tạ Thư Dật, anh so với bà, chắc là còn non hơn một chút chứ nhỉ?

Trong lòng nàng đã thầm bật cười.

“Anh Thư Dật, em và em gái của em, từ nhỏ em đã rất thương nó, vì nó, bảo em làm cái gì, em cũng bằng lòng.” Trì Hải Nhạc nói.

“Nga?” Ngoài miệng Tạ Thư Dật hiện lên một tia cười nhàn nhạt, “Vậy tôi đây muốn nhìn xem sắp tới cô sẽ thương em gái cô như thế nào, Trì Hải Hoan, hoan nghênh cô tới Tạ gia.”

Có một câu này của hắn, trái tim bị treo lơ lửng lâu nay của Trì Hải Hoan, rốt cuộc đã buông xuống.

Trên mặt Trì Hải Hoan cũng hiện lên một nụ cười nhợt nhạt: “Anh Thư Dật, cảm ơn anh.”

Tạ Thư Dật, tôi thật sự không ngờ, Hải Nhạc lại chính là nhược điểm của anh?!

Vừa nghĩ đến điểm này một cái, trong lòng Trì Hải Hoan, lại đau đớn như bị phỏng nước sôi nóng.

Trì Hải Hoan xuống xe, nhìn biệt thự Tạ gia trước mặt mỉm cười.

Hải Nhạc nhào về phía nàng, ôm chặt lấy nàng: “Chị, Chị, chị không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, em lo gần chết.” Hải Nhạc khóc muốn lụy nhà.

“Không sao, chị không sao mà, không phải chị còn nguyên xi đây sao?” Trì Hải Hoan vỗ vỗ lưng em an ủi, sau đó, nhìn về phía Tạ Thư Dật, “Chị còn phải cảm tạ anh Thư Dật nữa kìa, là anh ấy không màng nguy hiểm, đến cứu chị.”

Hải Nhạc nâng đôi mắt đầm lệ, nhìn Tạ Thư Dật đang đứng bên cạnh một cái, lại nhanh chóng cúi đầu.

“Chị, trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi, mẹ cũng lo gần chết.” Hải Nhạc lau lau nước mắt nói.

Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm hai chị em vào lòng, nói: “Hải Hoan của mẹ, con hù chết mẹ đó, con không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi, về sau chúng ta là người một nhà không bao giờ... xa nhau nữa! Hải Hoan, Hải Nhạc, con gái ngoan của mẹ, mẹ thật sự rất là hạnh phúc a, gia đình chúng ta, rốt cuộc được đoàn tụ.”

Ba người ôm nhau khóc to một trận.

Hai cha con Tạ Trường Viên đứng một bên nhìn, cũng nhịn không được mũi cay cay.

“Được rồi được rồi, ba vị tiểu thư đừng khóc, người một nhà ở cùng một chỗ không phải là chuyện rất tốt sao? Đến, vào nhà đi đã.” Tạ Trường Viên đứng bên cạnh nói.

“Chào bác Tạ ạ.” Trì Hải Hoan chùi chùi nước mắt, kêu.

Tạ Trường Viên vung tay lên, cười ha hả nói: “Không cần xa lạ như vậy, con gọi bác là cha như Hải Nhạc là được rồi!”

“Chào cha dưỡng.” Trì Hải Hoan ngọt ngào gọi một tiếng.

“Ai, Hải Hoan ngoan a! Tối nay, chúng ta có thể vui vẻ đón gió tẩy trần cho Hải Hoan, từ nay về sau bắt đầu vận may mới!” Tạ Trường Viên thân thiết ôm vai Hải Hoan.

Mà tầm mắt Tạ Thư Dật vẫn thủy chung ở trên người Hải Nhạc đã vài ngày không gặp, không biết vì sao, chỉ có vài ngày như vậy mà thôi, tất cả trong não của hắn đều hiện lên bóng dáng nàng, làm thế nào cũng không bỏ đi.

Hôm nay gặp lại nàng, hắn vẫn có cái loại cảm giác muốn ôm nàng thật chặt vào lòng, hắn cật lực chịu đựng cái xúc động này, muốn nhịn thật sự vô cùng vất vả.

Không phải mình trúng tà rồi chứ? Hắn tự hỏi mình trong lòng.

Khi mọi người dùng bữa tối xong, Hải Nhạc đứng dậy xoay người thì không ngờ Tạ Thư Dật đã đi tới sau lưng nàng, sau đó, toàn bộ nước trà trong tay Tạ Thư Dật lại bị hất hết lên trên người nàng.

Tạ Thư Dật nhanh chóng lui về sau vài bước, nói: “Xin lỗi xin lỗi, làm dơ áo em rồi.”

Hải Nhạc nhìn vết trà trên người, nhú mày, nói: “Không sao, đừng lo.”

Nhưng nàng vẫn không thèm liếc nhìn Tạ Thư Dật một cái, sau đó nói với mọi người: “Bố, mẹ, chị hai, mọi người nói chuyện trước đi, con đi lên lầu một chút.”

Sau đó, nàng đi lên lầu, mà Tạ Thư Dật cũng mượn cớ trở về phòng ngủ của hắn trên lầu, hắn đi vào ban công phía sau phòng ngủ của hắn, bò lên lan can, sau đó nhẹ nhàng nhảy một phát, liền nhảy tới chiếc ban công cách vách.

Hắn đứng trên ban công một chút, nhẹ nhàng vặn mở cánh cửa ban công đó, vừa khéo thấy được Tạ Hải Nhạc đang cởi quần áo.

Đẹp quá, nàng đẹp quá, hầu kết Tạ Thư Dật không tự chủ được chuyển động liên tục. (nuốt nước miếng đó =))))))

Mà Hải Nhạc cũng không hề phát hiện trong phòng có thêm một người, nàng chỉ mặc một bộ nội y đứng trước tủ quần áo lục tìm đồ mặc.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, cố nén sự thôi thúc chỗ đặc biệt quan trọng kia (=)))))), đợi nàng thay áo xong, hắn đi về phía nàng.

“Hải Nhạc.” Đi đến sau lưng của nàng, hắn nhịn không được gọi một tiếng.

“A!” Hải Nhạc bị giọng nói đột ngột làm hoảng sợ, xoay người, phát hiện là Tạ Thư Dật, nàng mở miệng sắp thét to.

Tạ Thư Dật nhanh nhẹn bịt miệng nàng lại, nhẹ nói: “Đừng ka, tôi chỉ muốn tới thăm em một chút.”

Hải Nhạc lộ ra ánh mắt như con cừu nhỏ đang sợ hãi.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Tôi thật sự chỉ tới thăm em một chút, tôi muốn ở một mình cùng em trong chốc lát.”

Hắn nhẹ nhàng mà kiên định kéo nàng vào ngực mình, đầu phủ trên cổ Hải Nhạc, tham lam hít vào mùi hương chỉ riêng nàng mới có mang theo hương hoa dành dành thơm ngát.

“Hải Nhạc, tôi nhận ra, mấy ngày nay không thấy em, tôi rất nhớ em, rất nhớ em, nhớ em đến mức cả tim tôi phát đau.” Tạ Thư Dật trầm thì. (a w)

Hải Nhạc ở trong lòng hắn thoáng run rẩy.

“Hải Nhạc, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây? Trước đây tôi chưa từng phát hiện ra, rời khỏi em tôi sẽ nhớ em nhớ đến quay quắt như vậy.” Trong giọng nói của Tạ Thư Dật, mang theo một tia đau đớn e sợ.

Hơi thở ấm áp phả ra từ miệng hắn, nóng nóng phả lên trên cổ của nàng, toàn thân Hải Nhạc đều run rẩy một trận.

“Buông đi.” Hải Nhạc nhẹ giọng nói.

“Không, tôi muốn ôm em, để cho tôi ôm em.” Tạ Thư Dật cố chấp ôm nàng càng chặt.

“Buông.” Hải Nhạc bình tĩnh nói.

“Không!” Tạ Thư Dật gắt gao ôm nàng vào trong ngực, “Nhạc Nhạc, đừng bài xích tôi nữa, tôi biết tôi sai rồi, tôi đã sai rồi, em tha thứ cho tôi có được không? Thật xin lỗi, thật xin lỗi được không?”

Hắn cố lấy rất nhiều dũng khí, mới có thể nói ra ba chữ “thật xin lỗi” kia với nàng a, trời cao phù hộ, nàng sẽ nhận lời xin lỗi của hắn.

Thân mình Tạ Hải Nhạc ở trong lòng chấn động một cái, Tạ Thư Dật nín thở yên lặng chờ câu trả lời của nàng.

Thật lâu sau, Tạ Hải Nhạc yếu ớt mở miệng: “Tạ Thư Dật, anh cảm thấy nói thật xin lỗi, có thể vẫn hỏi cái gì sao? Giả như chuyện đã xảy ra, chỉ cần nói ba chữ “thật xin lỗi” có thể vẫn hỏi lại tất cả, cũng có thể làm cho người ta buông oán hận trong lòng, đã vậy, Tạ Thư Dật, tôi hướng anh nói một tiếng thật xin lỗi, anh có thể tha thứ ẹ tôi chứ? Anh có thể tha thứ cho bà sao? Anh có thể không hề hận bà trong lòng nữa sao? Cũng đừng làm những hành động trả thù bà ở trên người tôi được hay không?”

Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, không ngờ nàng sẽ nói như vậy.

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, nhìn hấn giữu cột nói: “Anh không làm được phải không? Anh không làm được, vậy anh lại có cái lý do gì chỉ nói ba chữ có thể khiến tôi tha thứ cho anh?”

Tạ Thư Dật kinh ngạc buông nàng ra, lui về sau vài bước.

“Tạ Thư Dật, chuyện mình không làm được, cũng đừng mong người khác làm được.” Tạ Hải Nhạc mang theo một nụ cười buồn, quyết tuyệt nhìn hấn.

Lời của nàng, nói rất nhẹ nhàng rất dịu dàng như vậy, nhưng, lại giống một cây chùy to, đem viên tâm hèn mọn cầu xin nàng tha thứ của Tạ Thư Dật, nện đến đầm đìa máu tươi.

Ý của nàng, là sẽ không tha thứ cho hấn? Sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn sao?

“Hải Nhạc!” Cho tới bây giờ Tạ Thư Dật chưa từng thất bại như vậy, trong vài ngày không có nàng kia, hấn vất vả lắm mới lấy được dũng khí cầu xin nàng, lại bị nàng vung đại chùy đánh cho tứ phân ngũ liệt. (~thịt nát xương tan)

“Anh đi ra ngoài đi, tôi cũng muốn đi xuống.” Tạ Hải Nhạc cúi đầu nói với hấn.

“Hải Nhạc!” Tạ Thư Dật cũng là bình sinh lần đầu tiên cảm thấy vô lực như vậy.

Nàng muốn làm sao mới có thể tha thứ cho hấn? Chúa cũng từng nói, mỗi người đều có cơ hội sám hối, vì sao nàng lại không cho hấn?

Vì sao không cho hấn? Vì sao không cho hấn? Hấn đã buông tự tôn của mình như vậy, cầu xin nàng tha thứ, vì sao nàng lại không thể tha thứ cho hấn?

“Anh không đi, tôi đi đây!” Tạ Hải Nhạc xoay người.

“Không, không được đi!” Tạ Thư Dật hoảng loạn lại dùng sức kéo nàng vào trong ngực mình lần nữa.

154. Chương 77: Bí Mật Không Thể Nói Thành Lời

Nghe thấy Hải Nhạc đột nhiên hỏi hấn có yêu cô hay không, Tạ Thư Dật ngỡ ngàng, hấn kinh ngạc buông lỏng hai tay đang ôm cô ra.

“Tôi... Tôi...” Tạ Thư Dật đau khổ bấu mày.

Hấn, thích cô ư, đương nhiên, cũng rất yêu cô nữa, hấn đã dùng hành động thể hiện hết ra ngoài rồi, tại sao cô không thấy? Bảo hấn nói, hấn thật sự không nói nổi ba chữ kia, đó là chuyện sống còn của hấn, hấn nguyện đi lên trời, đi hái sao xuống cho cô, hấn, cũng không thể nói được ba chữ đó.

“Con trai, đừng yêu bất cứ kẻ nào, không cần yêu! Yêu một người, so với hận một người, còn thống khổ hơn! Con trai à, yêu không phải là thứ gì tốt đẹp cả! Hứa với mẹ, đừng yêu, cho dù thật sự đã yêu, cũng đừng nói cho cô ấy biết, con yêu cô đến thế nào, yêu chỉ mang đến tổn thương cho con mà thôi! Thậm chí người con yêu, còn có thể sẽ mượn tình yêu để tấn công con, tổn thương con! Cũng dồn con vào chỗ chết! Con trai, mẹ chính là ví dụ, sau này, con chỉ cần yêu chính bản thân mình! Chỉ có chính con mới không làm hại con! Vĩnh viễn đừng nói ra ba chữ “anh yêu em” với bất kỳ ai! Hứa với mẹ! Hứa với mẹ! Nếu không mẹ đến dưới suối vàng cũng sẽ không an tâm!” Năm ấy, hấn mười một tuổi, người mẹ đang bệnh nặng của hấn, nói với hấn một phen, hấn đã hứa với bà, từ nay về sau, hấn chỉ yêu bản thân mình, chưa bao giờ yêu bất kỳ một cô gái nào, hấn cũng không nói chữ “yêu”, lại càng không bao giờ nói ra ba chữ “anh yêu em” nhưng, tại sao cô lại muốn hấn nói như vậy? Vì sao?

Hải Nhạc thấy hấn vẫn không hé răng, không khỏi lui về sau mấy bước.

Bảo hấn nói ba chữ, hấn cũng phải do dự lâu như vậy! Làm sao cô còn dám hy vọng xa vời? Cô không dám với cao nữa, cô không chịu nổi nữa rồi, xoay người muốn chạy đi, Tạ Thư Dật nhanh tay giữ chặt cô:

“Không, em còn chưa nói người đó là ai!” Hải Nhạc buồn bã nhìn hấn, nói: “Tạ Thư Dật, buông tay đi, anh không muốn nói, anh cũng đừng ép tôi được không?”

Tạ Thư Dật cố chấp kéo tay cô, khẩn cầu: “Hải Nhạc, tôi tình nguyện vì em làm bất cứ chuyện gì, thật đó! Trừ nói cái đó ra.” Hải Nhạc cười giễu: “Không sao, thật sự không sao, tôi chỉ nói đùa mà thôi, thật đó, anh buông tay đi, thật sự, tôi sẽ không để cho anh làm cho tôi làm bất cứ chuyện gì, tôi sẽ không bao giờ! Tạ Thư Dật, bên cạnh anh, có nhiều cô gái vây xung quanh như vậy, ai cũng chỉ có tớ anh trong lòng, mà tôi, tôi nghĩ tôi không thể sinh ra loại tình cảm như cảm cô dành cho anh được, Tạ Thư Dật, anh buông tha tôi đi, tôi sẽ không bảo anh nói gì nữa, tôi cam đoan vĩnh viễn cũng sẽ không bảo anh nói chuyện đó nữa, mà anh, hãy đi tìm cái cô gái có thể làm cho anh nói ra ba chữ kia đi!” Từng giọt từng giọt nước mắt từ trong đôi mắt sâu như biển cả của cô rơi xuống.

“Đừng... Đừng tiêu phí tâm tư gì trên người tôi nữa, kỳ thật, anh có thể làm một người anh tốt yêu thương em gái, tôi cũng có thể làm một người em nghe lời anh hai, anh hai, anh hai, anh hai...” Hải Nhạc nghẹn ngào không kêu nổi nữa.

“Hải Nhạc!” Tạ Thư Dật muốn đến ôm lấy cô, nhưng, Hải Nhạc giãy dụa đẩy mạnh hấn ra.

Cô lau lau nước mắt, cười với Tạ Thư Dật: “Để cho tôi làm em gái ngoan của anh đi, tôi sẽ quên tất cả những chuyện anh làm ở trên thuyền với tôi trước kia, anh cũng hãy quên những lời tôi hỏi anh hôm nay đi, tôi chỉ là một đứa con nít, anh cũng biết mà, từ trước đến nay tôi luôn thích hồ ngôn loạn ngữ, vốn, trước kia tôi thật sự chỉ có oán hận căm ghét với anh mà thôi, nhưng mà, bây giờ anh rất tốt với tôi, tôi thấy được hết, trong lòng tôi rất vui, thật sự rất hạnh phúc, tôi đồng ý tha thứ cho anh, thật sự, tôi tha thứ cho anh, anh không cần làm cho tôi vui nữa, làm như vậy, sẽ mệt lắm, tôi cũng mệt mỗi quá, thôi để cho chúng ta về sau đều sống thoải mái hơn tí đi, anh hai, anh thấy sao?”

Lòng Tạ Thư Dật đã rối như tơ vò, nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt Hải Nhạc, trong lòng hấn nổi lên một cổ sợ hãi chưa từng có, có phải là, thật ra là cô thích hấn, chỉ có điều là, cô đã bị hấn tổn thương quá nặng rồi, cho nên, quyết định sẽ không thích hấn nữa, chỉ muốn quay về làm anh em hay không?

Không, hấn không muốn cô làm em gái của hấn, hấn thậm chí mong cô sẽ là người con gái mà hấn lúc nào cũng có thể ôm vào trong ngực lúc nào cũng có thể hôn. Tạ Thư Dật tiến lên, kích động lắc lắc bả vai của cô, hỏi: “Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, em yêu tôi phải không? Nói cho tôi biết! Có phải em yêu tôi hay không?”

Tạ Hải Nhạc bình tĩnh nhìn hấn, nói: “Tôi nói rồi, tôi không thể nảy sinh những tình cảm giống như những cô gái kia dành cho anh được, tôi nhớ trước đây tôi có nói với anh, người tôi thích chính là Hứa Chí Ngạn, là Hứa Chí Ngạn! Chẳng lẽ, mới đó anh đã quên rồi sao? Tôi làm sao có thể thích anh cơ chứ? Một người từ nhỏ đã ác độc với tôi, làm mọi chuyện xấu với tôi? Tôi điên rồi mới có thể thích anh! Anh hai, em mệt lắm, mệt mỗi lắm, có thể cho em đi tìm mẹ được chưa? Không, quên đi, anh đưa em về nhà đi, nếu mẹ thấy bộ dạng này của em, không chừng lại nghĩ anh bắt nạt em nữa, nhưng bây giờ anh cũng không có bắt nạt em, không thể để cho mẹ hiểu lầm anh được.”

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc đang rất bình tĩnh, muốn từ ánh mắt của cô nhìn ra dù chỉ một tia né tránh, nhưng, không có gì cả.

Thì ra, tất cả cố gắng mà hấn làm ra, đều đổ sông đổ biển cả. Hấn cũng bình tĩnh lại, rốt cuộc là hấn đang làm gì đây?

Rốt cuộc là hấn đang ép cô, hay là cô đang ép hấn?

Chẳng lẽ, như lời mẹ nói, thật sự không cần yêu bất kỳ cô gái nào? Chỉ có thể yêu chính mình?

Hấn đã có thể cảm nhận được hấn bị cái gì “yêu” chết tiệt tổn thương rồi, hấn đã có thể nhìn được lòng mình đang chảy máu. Mẹ nói đúng, yêu không phải là thứ tốt, chỉ mang đến đau đớn cho hấn. Hấn buông cô ra.

155. Chương 78: Lần Đầu Tiên Chủ Động

“Không được đi, tôi còn một việc chưa làm.” Tạ Thư Dật thấp giọng nói ở bên tai nàng.

“Đừng!” Tạ Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, theo phản xạ bịt miệng.

Tạ Thư Dật cười nhẹ một tiếng: “Em vẫn rất hiểu tôi.”

Hắn dùng một bàn tay kéo Tạ Hải Nhạc sát lại, một tay khác đẩy bàn tay che miệng của nàng ra, cúi đầu, mút trên cánh hoa của nàng.

Rốt cuộc cũng được an ủi, Tạ Thư Dật thở dài một cái thật dài, Hải Nhạc không cam lòng trừng mắt nhìn hắn, nhưng, đêm nay trong đôi mắt của hắn, không còn là ánh mắt giễu cợt và bất cần như trước, mà là một loại sâu và đen không thấy đáy, có thể làm cho tim nàng đập nhanh hơn. Ánh mắt, ánh mắt của hắn, giống như mang theo một loại ma lực, đang có ý muốn kéo nàng cùng rơi vào trong tròng mắt đen thăm thẳm kia, nàng không khỏi kinh thở hổn hển một hơi, vội vàng nhắm mắt lại không đối diện với hắn nữa.

“Thật ngoan.” Tạ Thư Dật mang cười nói.

Mặc dù tiểu nha đầu có chút kháng cự ánh mắt phóng điện của hắn, nhưng, nếu dùng để bắt nàng nhắm mắt lại khi hôn môi thì vẫn có thể xem như là một phương pháp tốt.

Vẫn là cái loại mút hôn như trước... Mút hôn chặt chẽ, nhưng mà đêm nay môi của hắn, giống như bị bắt lửa, trần trọc tới lui đốt lửa trên cánh môi Hải Nhạc, môi nàng như bị bỏng cũng nóng lên theo, nàng kinh hãi thở gấp muốn thoát đi làn lửa nóng này, nhưng, Tạ Thư Dật ôm nàng thật chặt, làm cho lồng ngực hắn sát không chừa một khe hở, Hải Nhạc chỉ có thể nhận mệnh từ bỏ giãy dụa, nhắm chặt hai mắt, mặc hắn nặng nề nhắm nháp đôi môi của mình, tay nàng, đã bắt tri bất giác níu chặt chỗ áo trước ngực hắn.

Tạ Thư Dật hài lòng đem nụ hôn nhẹ trên mặt chuyển thành hôn sâu, buông tha ôi thơm của nàng, tiến vào khoang miệng khi nàng khẽ nhếch ra để thở, đầu lưỡi nhẹ tìm kiếm khiêu khích cái lưỡi thơm tho e lệ ngủ đông của nàng, không còn là cái loại hôn như bá đạo cuồng mãnh như mãnh thú trước kia nữa, hắn cuộn quanh, liếm láp, rất nhu rất nhẹ, trên từng tắc vuông nhỏ của Hải Nhạc, quấy lên ôn nhu triền miên như mặt nước.

Hải Nhạc bắt tri bất giác trầm mê, trầm mê trong nụ hôn ôn nhu như nước này, bàn tay nhỏ bé của nàng, không tự chủ được trượt theo lồng ngực Tạ Thư Dật xuống dưới, nhẹ nhàng ôm vòng eo gầy mà săn chắc của hắn.

Tạ Thư Dật đã cảm nhận được sự biến hóa của nàng, nội tâm của hắn vô cùng vui sướng, hắn hi vọng nàng có thể cảm nhận được khát vọng trong nội tâm của hắn, cảm nhận được hắn cẩn thận từng li từng tí đối với nàng, thậm chí muốn dùng cách nàng có thể đón nhận mà thương nàng.

Vì Hải Nhạc không kháng cự lại, nụ hôn này, dưới sự dẫn dắt của Tạ Thư Dật, từ từ từ ôn nhu, trở về lại cái loại cực kỳ kích cuồng trước kia, còn hôn như vậy tiếp, không chịu nổi, nhưng mà, hắn thật sự không muốn buông nàng ra, hắn không muốn!

Hắn thật sự không muốn chỉ là một nụ hôn mà thôi, nếu còn hôn như vậy nữa, hắn không thể cam đoan chính mình sẽ không lấy cái dạng trước đây đại phát thú tính, hai tay của hắn, khát vọng được vỗ về da thịt của nàng, khát vọng san phẳng hơi nóng tỏa ra từ làn da nàng, hai tay của hắn đã khát vọng đến mức run rẩy không thôi, nhưng, hắn vẫn còn sợ sẽ lại dọa nàng, ông trời a, ai tới cứu hắn với?

Hắn đành phải đưa tay gắt gao túm chỗ eo sau lưng nàng, đem nàng dán sát rạt vào trên người của hắn.

Hải Nhạc đã sắp quên mất lúc này chính mình đã kháng cự hắn, thậm chí kháng cự hắn tới gần nàng, cho dù hắn cưỡng hôn nàng, nàng cũng chỉ nhận lấy, nhưng nàng sẽ không có bất kỳ phản ứng gì với hành động cưỡng đoạt của hắn, lần này, lần này lại khác hắn, ánh mắt chứa đầy ma lực của hắn, chiếc lưỡi ôn nhu nhẹ hôn của hắn, vòng ôm mạnh mẽ hữu lực của hắn, đều mang đến cho nàng một loại cảm giác hoàn toàn mới chưa từng có bao giờ, lòng của nàng, bị thứ cảm giác mới mẻ này chạm vào mà rung động, một loại tình tứ chưa bao giờ có, ở nơi sâu nhất trong lòng nàng, từ từ dâng lên, truyền đến tứ chi bách hải của nàng, làm cho cả người nàng trở nên càng thêm mềm mại, cũng làm cho nàng có cảm giác thật mê muội, nàng không khỏi gắt gao ôm chặt vòng eo của hắn, lần đầu tiên, lần đầu tiên, khiến cho nàng không khống chế được có

một loại thôi thúc muốn đáp lại nhiệt tình của hắn, đầu lưỡi nho nhỏ của nàng, cũng là bình sinh lần đầu tiên, vươn ra thử thăm dò đầu lưỡi đang triển cuốn trong miệng nàng của Tạ Thư Dật.

Hành động nhất gan của nàng, làm cho Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, hắn cơ hồ cũng không dám tin, Hải Nhạc lại biết đáp lại hắn! Hắn không khỏi ngây ngốc dừng lại động tác của mình, nhận được sự chủ động của Hải Nhạc mà làm cho cả trái tim của hắn đều kinh ngạc.

Khi hiểu được nàng đang chào đón hắn, hắn khôi phục tinh thần, càng cuồng nhiệt hôn trả nàng, hai tay của hắn, từ từ dời tới sau đầu nàng, định trụ cái gáy của nàng, làm cho hai người lưỡi lưỡi dây dưa, có thể càng kịch liệt hơn, có thể càng mê say hơn.

Nụ hôn này, vẫn nóng bỏng nồng nàn như trước, nhưng, lại vì Hải Nhạc chủ động lần đầu tiên, mà lại trở nên khác biệt càng có ý nghĩa, hai người, đều chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt, không thể tự thoát ra.

“Cộc cộc cộc.” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Nhạc Nhạc, thay quần áo xong chưa?” Là tiếng của Trì Hải Hoan.

Tạ Hải Nhạc từ trong mê say tỉnh táo lại, nàng chợt mở to mắt, muốn tránh thoát Tạ Thư Dật, nhưng, Tạ Thư Dật lại chìm đắm càng sâu hơn nàng nữa, vốn là không hề nghĩa sẽ buông nàng ra, tiếng đập cửa gì, tiếng hỏi gì, hắn nghe thấy cũng giả vờ không nghe.

Hải Nhạc lo lắng đẩy đẩy hắn, Tạ Thư Dật đành phải lưu luyến buông nàng ra.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên càng dồn dập.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc!” Trì Hải Hoan kêu lớn hơn.

Hai người đều đang hít sâu, hy vọng có thể bình ổn hai trái tim đều đang xao động.

Tạ Thư Dật khẽ hôn một ngụm trên khuôn mặt đỏ bừng rực của Hải Nhạc, lách mình ra ban công, lại nhẹ nhàng nhảy một cái, về tới phòng của chính hắn, sau đó, hắn đứng ở trên ban công, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng vỗ về môi của mình, nhìn Hải Nhạc đang ngây ngốc ở ban công mỉm cười.

Hải Nhạc vội vàng chạy đến gương to soi thử chính mình, trời ạ, mặt hồng như vậy, ánh mắt cũng mơ hồ ngập nước, nhất là môi, qua một nụ hôn nồng nhiệt lâu lắc, đã sưng đỏ như một quả anh đào, cái dạng này, làm sao có thể mở cửa đi gặp chị đây?

156. Chương 78: Đau Quá, Đau Quá!

Lần đầu tiên hắn cảm thấy mê man, lần đầu tiên không biết mình nên làm như thế nào, hắn phải làm như thế nào đây? Tiếp tục đơn phương? Hay là thử thu hồi lại tình cảm, cũng vốn là ngay từ đầu, người trong lòng cô cũng không phải là hắn. Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rồi, hắn trầm mặc một lúc lâu sau, cô đơn nói với Tạ Hải Nhạc: “Được, Tạ Hải Nhạc, tùy em quyết định đi, muốn làm em tôi, thì cứ làm em tôi đi, tôi không sao cả, mà tôi, cũng cần phải xem lại một chút, tôi cảm thấy dạo này mình cũng thật là hoang đường, đã bỏ mặc kệ vài chuyện công ty rồi, nhưng thôi, em yên tâm, tôi sẽ không tiếp tục đối với em như trước nữa, sau này, có chuyện gì cần tôi giúp, em cứ việc mở miệng, tôi sẽ không bao giờ từ chối.”

Trong lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên dâng lên một trận đau đớn, cô cúi đầu: “Cảm ơn anh hai, vậy... chúng ta đi về thôi, chắc mẹ em vẫn còn muốn ở lại với ba.”

“Ừ.” Tạ Thư Dật đi thật chậm ở sau lưng Tạ Hải Nhạc, hắn chết lặng nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, dường như muốn đốt sau lưng cô thành hai cái lỗ, sau đó in dấu ấn của hắn xuống.

Hắn, lại có thể trong một lúc vô ý, vì cô mà đơn phương rơi vào lưới tình, đơn phương sa lầy, sau đó, đơn phương vì cô mà chìm đắm, nhưng, trong lòng của cô, lại vốn chưa từng có hắn! Tất cả mọi thứ, chỉ là chuyện mình hắn đơn phương buồn cười mà thôi! Chẳng lẽ, thật sự phải buông tay cô như vậy?

Ý nghĩ này chỉ vừa mới hiện lên trong lòng hắn, lập tức đâm hắn đau nhói, hơn nữa, hắn cảm thấy thật tiếc nuối, tiếc vô cùng, cảm giác như nếu mình thật sự buông cô ra, sẽ đau như có một miếng thịt trên trái tim bị lẹm xuống ngọt lịm vậy. Hắn ôm ngực, thiếu chút nữa sẽ rên thành tiếng.

Thì ra, cô không phải là “nốt ruồi chu sa trong lòng bàn tay” gì, cũng không phải là “ánh trăng sáng đầu giường” gì, mà là, là một khối u bám trên quả tim của hắn, giả như, cứ mạnh bạo mà cắt nó ra, tim của hắn, cũng sẽ bởi vì không có cô, mà cứ thế không còn đập nữa. Từ bao giờ? Từ khi nào thì cô biến thành một bộ phận quan trọng nhất của hắn, một thứ mà không có thì không thể sống sót?

Hắn không muốn cô trở nên trọng yếu như vậy! Hắn không cần! Tạ Thư Dật ôm ngực mình thật chặt, chết lặng đi theo cô về phía trước.

Nhìn xem, cô đi thong thả biết bao nhiêu, dứt khoát biết bao nhiêu, này giờ chưa từng quay đầu lại nhìn hắn chỉ một lần. Một cổ chua xót, xộc thẳng về hốc mắt Tạ Thư Dật, hắn vội vàng ngẩng đầu, không cho đám xót xa kia tràn ra.

“Tạ Hải Nhạc, nếu như, em cảm thấy quay về làm anh em, đối với chúng ta đều tốt, như vậy, tôi sẽ làm cùng em! Chỉ cần em thấy tốt, tôi sẽ làm cùng em tất cả!” Tạ Thư Dật cay đắng nghĩ thầm.

Hai người trầm mặc trở về Tạ gia, Tạ Hải Hoan đang ở trong phòng khách xem tivi, thấy hai người bọn họ trở về, vội vàng đứng lên.

“Hai người có phải đi thăm ba không? Em cũng muốn đi lắm, nhưng lại sợ làm phiền ba.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật không để ý tới cô, đi thẳng lên lầu, theo sau đó là một tiếng đóng cửa thật mạnh, làm cho Hải Nhạc Hải Hoan thiếu chút nữa đều giật nảy lên.

“Chị hai, em mệt lắm, em lên lầu trước nha.” Hải Nhạc cười gượng nói.

“Chị đi với em.” Hải Hoan nhìn ra được Hải Nhạc đang không vui.

Hải Nhạc trở về phòng tới ngồi lặng trên giường, Hải Hoan cũng ngồi xuống theo.

“Em à, trông em không vui, có chuyện gì vậy?” Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc lập tức bổ nhào vào trong lòng Hải Hoan, “Oa” một tiếng, bật khóc lên.

Hải Hoan sợ tới mức luống cuống tay chân: “Em gái, em làm sao vậy? Bị cái gì? Có ai bắt nạt em phải không?”

“Hu hu chị ơi, chị ơi, trong lòng em đau quá, đau quá à!” Hải Nhạc khóc đến tê tâm liệt phế.

Hải Hoan thở dài một hơi, vỗ vỗ lưng cô, nói: “Tại sao lại đau?”

Hải Nhạc khóc đến mức toàn thân đều phát run, cô lắc đầu, nức nở: “Em cũng không biết là tại sao nữa, nhưng mà, em thật sự rất đau, đau quá!”

“Đau thì lúc nào cũng phải có nguyên nhân chứ? Làm sao tự nhiên mà đau được? Nói cho chị nghe, chị sẽ giúp em.” Hải Hoan khuyên nhủ.

Hải Nhạc ghé vào trên vai Hải Hoan, nói đứt quãng: “Hu hu hu chị ơi, em thật sự không biết, thật sự không biết, em đau sắp thở hết nổi rồi, giống như là có tảng đá đang đặt trong lòng em vậy, chị ơi, em thật sự sắp không thể hô hấp nổi nữa, đau quá, đau quá à!” Lòng của cô, thật sự đau quá, đau đến mức sắp vỡ nát! Cô biết rất rõ ràng, lần này cô lại bị thương nữa rồi, lần bị thương này, với lần trước bị Tạ Thư Dật cưỡng bức trên thuyền đều nghiêm trọng như nhau, giờ đây bị thương, không phải ở trên thân, mà hình như, là bị thương ở trong lòng, hơn nữa, chính là vết thương trí mạng! Nhịp tim của cô, cũng sắp bị miếng vết thương này hại ngừng đập mất! Vết thương này, lại là nhờ phước của Tạ Thư Dật! Chỉ có hắn, chỉ có hắn mới có thể tổn thương cô được! Cũng chỉ có hắn, mới có thể tổn thương cô nghiêm trọng như vậy! “Tạ Thư Dật, tại sao, anh cho tôi hi vọng, lại làm cho tôi thất vọng? Chẳng lẽ, tất cả những chuyện anh làm, đều là giả dối? Thậm chí, anh còn không muốn nói dối với tôi chỉ một lần nữa?”

Lòng của cô, đang bị xé rách, đang chảy máu đầm đìa, mà bản thân cô, cũng đã khóc đến thiên hôn địa ám, thẳng đến khi khóc mệt, cô thiếp đi trên vai Hải Hoan luôn.

Hải Hoan nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, đắp chăn cho cô.

Cô thở dài một hơi, đi ra khỏi phòng Hải Nhạc.

Khi đi đến hành lang, cô bỗng thấy Tạ Thư Dật đang dựa vào một cây cột, trên tay cầm một điều thuốc, trong miệng đang chậm rãi nhả ra một vòng khói, cô giật mình.

157. Chương 79: Rốt Cuộc Là Ai?

Nàng chạy đến trong phòng tắm, vỗ nước lung tung vào trên mặt, muốn mượn nó làm biến mất ánh đỏ hồng trên mặt.

Thấy mình bình tĩnh một chút, nàng dùng khăn lau nước trên mặt đi, sửa sang đầu tóc, mở cửa ra.

“Em à, sao lâu như thế mới mở cửa? Hại chị đợi dài cổ.” Trì Hải Hoan thăm oán.

“Nga, em có hơi mệt, đổi quần áo xong lên giường nằm một hồi luôn.” Hải Nhạc nói dối bừa.

Trì Hải Hoan thấy tóc gáy nàng cũng lộn xộn, thật sự tin nàng đang ngủ, không truy cứu nữa.

“Nhạc Nhạc, lần trước chị thấy trong tủ treo quần áo của em có một cái váy dài màu hồng thật đẹp, ngày mai có thể cho chị mượn mặc một lần không?” Hải Hoan nói với Hải Nhạc.

Lần trước nàng đi xem tủ quần áo của Hải Nhạc một chút, nhìn trúng cái váy dài màu hồng kia.

“Không sao, nếu chị thích, chị cứ lấy mặc đi, em chỉ từng mặc có một lần, chị thích, em tặng cho chị.” Hải Nhạc nói.

“Cám ơn em yêu.” Hải Hoan thơm trên mặt nàng một cái, hớn hờ nói, “Hải Nhạc, tuần sau nếu có rảnh, chúng ta kéo mẹ đi dạo phố, hồi trước chị có nhìn trúng một bộ áo, mà vẫn không có thời gian đi mua, lần này, nhất định phải dành thời gian mua lại mới được!”

“Vâng, lần sau em và mẹ sẽ cùng đi với chị.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan cầm cái váy kia trong tay, sau đó nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, em biết không? Lần này chị bị bắt cóc, lại chính là đi chịu thay em đó.”

Hải Nhạc có hơi ù ù cạc cạc: “Chị, thế nào lại là chịu thay em a?”

Hải Hoan nghiêng qua liếc nàng một cái nói: “Mấy tên cướp kia, là người từng bị Tạ Thư Dật đắc tội vì em trước đây đó!”

“Không biết a, em chưa từng đắc tội với ai mà.” Hải Nhạc lắc đầu nói.

“Vậy ý của em là chị đang lừa em sao!” Hải Hoan có chút tức lên rồi, “Chị đây hỏi em, em có nhớ ở Dạ Chi Hoàng Triều từng xảy ra chuyện gì hay không?”

“Nga, Dạ Chi Hoàng Triều, đúng là có một chuyện như vậy, em bị một tên Đại Hắc Nha đáng ghét quẩn lầy, hấn cho em là tiếp viên ở Dạ Chi Hoàng Triều, chiếm tiện nghi của em,” Hải Nhạc gật gật đầu nói, sau đó, nàng kinh hô một tiếng, “Chẳng lẽ, kẻ bắt cóc chị là Đại Hắc Nha kia sao?”

Hải Hoan gật gật đầu nói: “Chính hấn! Hấn nói Tạ Thư Dật vì em mà làm ặt mũi của hấn ở Dạ Chi Hoàng Triều đi quét rác, hơn nữa sau đó lại còn sai Long gia thu địa bàn của hấn, thiếu chút nữa bỏ tù hấn luôn rồi, cho nên, hấn nhìn thấy chị ở Kawasaki, nghĩ chị là em, đi bắt cóc chị luôn!”

Hải Nhạc lập tức hoảng lên: “Vậy, hấn hấn là không có làm gì với chị phải không?” Nếu... Nàng không dám nghĩ tới, thật không ngờ chị lại thay nàng thoát một kiếp!

“May mắn, tính chị thông minh, hù dọa hấn một phen, bằng không, chị thật không dám đảm bảo hấn sẽ đối với chị như thế nào nữa.” Hải Hoan nhớ tới chuyện xảy ra đêm đó, trong lòng vẫn còn hơi sợ hãi, “Nhạc

Nhạc, không phải chị nói chứ, nếu em mà bị bắt đi, cũng không biết em có thể bảo vệ toàn thân được hay không.”

Hải Nhạc vừa nghe nàng nói như thế, không nhịn được rung mình một cái.

“Cũng có thể, với em hả, hẳn sẽ tiền gian hậu sát nữa kìa, cái loại người này, chuyện gì cũng có thể làm ra được, may mà chị đủ cơ trí, dọa bọn họ một trận, em à, chị đã giúp em chần qua hơn một cái kiếp lớn a, còn bằng em hả, nếu cái loại gặp chuyện chỉ biết khóc yếu đuối như em á, đừng phải bọn họ, chắc chắn sẽ đem em tiền gian hậu sát cho xem!” Hải Hoan cường điệu lần nữa.

Hải Nhạc lập tức bật khóc, nàng ôm lấy Hải Hoan nói: “Chị ơi, xin lỗi chị, thật sự xin lỗi chị, vốn nên là em chịu khổ, lại phải bắt chị chần thế, thật sự cảm ơn chị, cảm ơn chị.”

“Ngốc này, may mà là chị, nếu chính là em, em đã sớm không thể đứng đây khóc, cho nên, cũng không sao, chị nói chị là chị em, chị hẳn nên chăm sóc em gái, có thể làm gì cho em, chị nhất định sẽ đi làm! Em là người thân nhất của chị a, bé ngốc.” Hải Hoan hài lòng vỗ vỗ vai nàng.

“Dạ, em biết, ở trong lòng em, em chỉ có chị với mẹ là người thân nhất a, về sau, chỉ cần em có gì, em đều có thể chia sẻ cùng chị! Thật đó, chỉ cần em có, nếu chị nhìn trúng, chị cứ lấy là được, chị bị kinh hách lớn như vậy, đó cũng là chị nên được.” Hải Nhạc nghẹn ngào nói với chị.

“Được rồi, được rồi, chị cũng không lấy của em đâu, em có, sau này chị cũng sẽ có a, chỉ có điều, chị cảm thấy anh Thư Dật hình như không thể nào thích bộ dạng của chị vậy.” Hải Hoan mặt ủ mày chau nói.

Hải Nhạc thấy chị lo âu về Tạ Thư Dật như vậy, vội vàng an ủi nàng nói: “Chị, Tạ Thư Dật chính là một kẻ thờ ơ lạnh lùng, với ai hẳn cũng như vậy cả, ngay cả em đây, bây giờ em nói cho chị biết luôn, từ lúc em tám tuổi đến bây giờ, hẳn lúc nào cũng bắt nạt em chứ đâu, từ nhỏ hẳn cũng đã rất ghét em rồi, chị không biết...” Hải Nhạc do dự một chút nói: “Chị không biết chứ, đêm tiệc sinh nhật của em đó, cũng bị hắn quấy phá, hắn đem laptop thầy em tặng cho em quăng trên mặt đất, sau lại... lại ném thầy em xuống biển, hai người thiếu chút nữa đã đánh nhau, hẳn chính là một tên điên, hẳn chính là không muốn em hạnh phúc, thấy em vừa vui vẻ một chút, hẳn liền nhất định sẽ nghĩ cách phá hoại.”

“A? Có chuyện này nữa?” Hải Hoan kinh ngạc kêu, “Sao hẳn có thể làm như vậy với em a? Vì sao em không đi nói ẹ biết a? Để ẹ đi xử hẳn!”

Hải Nhạc cười khổ lắc đầu: “Chị, em chính là không muốn làm ẹ khó xử, mới không nói ẹ nghe, dù sao, trên đầu mẹ còn đang đội một cái mũ mẹ kế mà, em không muốn vì em mà mẹ chuốc lấy phiền toái.”

“Ai, Hải Nhạc đáng thương.” Hải Hoan thở dài, “Em nói cũng đúng, không thể để ẹ khó xử, ai.”

Thật không ngờ Tạ Thư Dật lại chính là người như vậy, chẳng lẽ, nàng nhìn sai rồi? Nàng còn tưởng rằng hẳn tốt với Hải Nhạc lắm chứ, xem ra, Hải Nhạc nàng, ở trong mắt Tạ Thư Dật, cũng không có gì khác biệt a, đã vậy, nàng nhất định tin chắc có thể làm cho vị trí của mình ở trong lòng Tạ Thư Dật vượt qua Hải Nhạc!

“Mẹ La, hôm nay chị con rất xinh đẹp phải không?” Hải Nhạc vui vẻ hỏi mẹ La.

“Ân, đại tiểu thư với tiểu thư giống nhau như đúc, đương nhiên cũng xinh đẹp.” Mẹ La cười meo meo, “Nếu cô không mở miệng, đại tiểu thư mặc cái váy này vào, tôi còn tưởng là cô kia kia.”

“Ha ha, bọn con là chị em song sinh mà lị.” Hải Nhạc lè lưỡi với mẹ La, “Hôm nào, nếu chị hai mặc quần áo của con, con mặc quần áo của chị hai, bác nhất định sẽ nhận nhầm hai người bọn con, ha ha.”

Lúc này, Tạ Thư Dật đi từ trên lầu xuống, ánh mắt của hắn vẫn dừng lại ở trên người Hải Hoan, dò đi dò lại, trên mặt của hắn lại lộ ra vẻ nghi ngờ.

Mà Hải Nhạc, nghĩ tới nụ hôn tối hôm qua, mặt của nàng “vèo” một cái lập tức nóng cháy, cái miệng vốn đang chít chít oa oa, cũng dừng lại, khi Tạ Thư Dật nhìn sang phía nàng, nàng vội vã cúi đầu.

“Các người, rốt cuộc ai là ai?” Tạ Thư Dật nhíu mày.

Mẹ La không nhìn được đứng bên cạnh che miệng cười không ngớt.

“Anh đoán thử coi?” Hải Hoan cười.

Hải Nhạc vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn Tạ Thư Dật, nàng sợ vừa nhìn thấy hắn, sẽ nhớ tới nụ hôn cho nàng cảm giác kỳ diệu tối hôm qua.

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi đánh giá Hải Hoan từ trên xuống dưới một lượt, hôm nay Hải Hoan mặc bộ váy màu hồng của Hải Nhạc, thân hình của nàng cũng không khác mấy so với Hải Nhạc, mặc trên người nàng, cũng rất xinh đẹp, nổi bật lên vóc dáng ngọc ngà của nàng.

Bị ánh mắt bình tĩnh kia xem xét làm cho Hải Hoan có chút ngượng ngùng, mặt cũng đỏ lên nhàn nhạt, cuối cùng cũng hấp dẫn được ánh mắt của hắn, nàng thầm hoan hô nhảy nhót trong lòng.

“Cởi ra!” Tạ Thư Dật đột nhiên nói.

“Cái gì?” Hải Hoan không tin vào lỗ tai của mình, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật, “Vì sao em phải cởi ra?”

“Tôi kêu cô cởi ra, cô lập tức cởi ra ngay!” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nhíu mày.

Đây là váy của Hải Nhạc! Sao lại có thể mặc trên người cô ta chứ?

Hải Hoan xấu hổ không nói thành lời, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hải Nhạc thấy chị đau lòng, vội vàng lên tiếng giải vây: “Không cần cởi ra, cái váy này, em đưa cho chị rồi, chị mặc đẹp hơn em nhiều.”

Tạ Thư Dật thần nhiên liếc nàng một cái, sau đó lại trở lại trên người Hải Hoan: “Trì Hải Hoan, cô muốn mặc quần áo, có thể đi mua đồ mới, Tạ gia không thiếu số tiền này, sau này, quần áo Hải Nhạc, tôi không hy vọng được mặc ở trên người của cô! Bây giờ, cô đi cởi xuống ngay cho tôi!”

“Ô ô ô...” Trì Hải Hoan ôm mặt xông lên lầu.

Hải Nhạc thấy chị bị Tạ Thư Dật làm khó, nàng không nhìn được tức giận chất vấn Tạ Thư Dật: “Sao anh có thể đối với chị tôi như vậy? Chị ấy mới đến, ăn đã bắt nạt chị! Tạ Thư Dật, anh thật đáng ghét!”

Tạ Thư Dật trầm mặt xuống: “Tạ Hải Nhạc, không chỉ cô ta, tôi cũng muốn nhắc nhở em, về sau, quần áo nào em đã mặc vào, không thể đưa cho cô ta, có nghe hay không?”

“Tôi không muốn nói chuyện với một tên điên không thể nói lý!” Hải Nhạc tức giận cho hắn một cái trừng mắt dữ tợn, cũng rầm rầm chạy lên lầu, gõ cửa Hải Hoan.

Hải Hoan mắt hồng hồng ra mở cửa, trong tay nàng chính là quần áo bị bắt phải đổi.

“Chị, đừng giận, hắn chính là một kẻ quái dị thế đó, chị đừng so đo với hắn, chị...” Hải Nhạc an ủi nàng.

“Không phải một cái áo rách sao? Đáng giá lắm à?” Hải Hoan tức đỏ đỏ ngồi trên giường.

“Chị hai a, em cũng đã mắng hắn là kẻ điên rồi, chúng ta đừng so đo với một kẻ điên được không?” Hải Nhạc nói, “Chị cũng đừng thay ra, mặc kệ nó.”

“Chị mới không thèm mặc đâu, ra giá thiếu gia thôi gì a.” Hải Hoan giận dỗi lau nước mắt trên mặt.

“Được rồi, không mặc thì không mặc, lần sau em với chị đi mua nhiều quần áo đẹp vào, quần áo mới vốn sẽ tốt hơn quần áo cũ, có lẽ hắn chính là nghĩ như vậy a? Chỉ là cách hắn nói chuyện có hơi đáng ghét đi? Chắc đúng là hắn vì chị mặc quần áo của em mà không vui rồi, hắn không phải nói sao, Tạ gia không thiếu số tiền này, phỏng chừng không muốn cho chị mặc quần áo cũ đấy, hắn kẻ này quái quái, lời nói ra từ trong miệng hắn đều rất khó nghe.” Hải Nhạc nói.

“Thật vậy chẳng? Có phải không muốn cho chị mặc quần áo cũ của em không đó?” Hải Hoan bán tín bán nghi hỏi.

“Đúng vậy, chị hai, nhất định là hấn không muốn để cho chị mặc quần áo cũ của em rồi, bằng không sẽ không nói chị muốn mặc quần áo có thể mua đồ mới, chị hai, đừng so đo với hấn, hấn chính là cái loại độc miệng, nói cái gì cũng không thể làm người ta vui được.” Hải Nhạc nói.

Vừa nghe Hải Nhạc nói như thế, thần sắc trên mặt Hải Hoan tạm hòa hoãn lại.

“Lần sau, em, mẹ với chị đi mua nhiều quần áo chị thích về đi, đừng tức giận nữa, tức giận vì cái loại người này, không đáng.” Hải Nhạc tận tình khuyên bảo.

“Tốt, nghe lời em.” Hải Hoan gật đầu.

Nàng một lần nữa lấy áo thay vào, cùng Hải Nhạc xuống lầu.

Tạ Thư Dật đã ngồi đó ăn điểm tâm, thấy hai người các nàng xuống dưới, cũng không lên tiếng, khó chịu ngồi ăn tiramisu trong tay hấn.

158. Chương 79: Rốt Cuộc Không Thể Hồi Đầu

Về mặt nhìn nghiêng của Tạ Thư Dật, dưới ánh đèn hành lang êm dịu nhàn nhạt, tự nhiên có vẻ đẹp trai mạnh mẽ lạ kì, mái tóc vuốt keo tỉ mỉ kia, với vài sợi rủ xuống trán, trông có hơi rối rôi, lại có hơi ngang ngạnh bất kham, ánh mắt tối tăm như đang trầm tư kia, làm cho hấn trông không giống như người thật, mà lại giống như một hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh vậy, mang theo lực hấp dẫn trí mạng, đủ để thu hút tất cả những trái tim thiếu nữ trên đời, mà cũng làm cho trái tim Trì Hải Hoan, nhảy loạn thịch thịch.

Tạ Thư Dật liếc qua cô một cái, sau đó, mở miệng: “Nó... không sao chứ?”

Hải Hoan nói theo bản năng: “Nó không có việc gì, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái, ngủ rồi.”

Tạ Thư Dật nhún mày, hình như hấn có mơ hồ nghe được tiếng cô khóc.

“Nó đang ngủ?”

Hải Hoan gật đầu.

Tạ Thư Dật cũng không nói thêm gì nữa, thản nhiên nói: “Vậy em cũng đi nghỉ sớm đi.”

“Dạ, ngủ ngon.” Hải Hoan thấy hấn không có ý định nói chuyện với cô, trái tim mới đang vui mừng, bị hắt một chậu nước lạnh.

Tạ Thư Dật đi tắm, ngã ịch xuống giường, nhưng, làm như thế nào cũng không ngủ được.

“Anh dám nói với tôi, anh có yêu tôi sao? Anh có yêu tôi không? Có yêu tôi không?” Trong đầu của hấn vẫn luôn quanh quẩn hình ảnh cô ngẩng đầu gạn hỏi hấn, trong lòng, lại đang rỉ máu.

Hải Nhạc, Hải Nhạc của tôi, tại sao em lại phải hỏi tôi như vậy?

Chẳng lẽ, em biết rằng tôi chưa bao giờ nói, cho nên, em mới muốn làm khó tôi sao?

Hấn ngơ ngác nhìn trần nhà, trên trần nhà, từ từ lại biến thành gương mặt mang cười của cô, hấn rất thích rất thích nụ cười của cô, hấn nhìn cô cười mãi không chán, nhất là đôi mắt kia, ngay cả khóe mắt cong cong cũng đều mang ánh cười.

Hấn rất muốn, rất muốn bay qua ban công ngắm cô, rất muốn! Cho dù chỉ liếc mắt nhìn một cái thôi, hấn cũng có thể ngủ thẳng một đêm đến tận trời sáng, không giống bây giờ cứ lặn qua lộn lại.

Nhưng mà, cũng đã đồng ý với cô làm anh em rồi, như thế nào có thể lại giống như trước kia muốn đến thì đến đây?

Sau đó, lại nghĩ tới đôi môi hồng nhuận của cô, không phải chỉ một mình hấn được hưởng qua, hấn không khỏi đau đớn gầm nhẹ một tiếng, xoay người vùi mặt vào gối, rên rỉ nén cơn đau.

Tạ Hải Nhạc, tôi phải làm sao đây? Tôi phải làm sao với em bây giờ? Rốt cuộc thì tôi lại không trở về được, em đã dần dần chiếm cứ trọn lòng tôi rồi, ở ngay chỗ sâu nhất sâu tim tôi, vị trí của em, không thể nào phá vỡ, không có gì phá nổi, Tạ Hải Nhạc, vậy còn ở trong lòng em, tôi là cái gì? Tôi là cái gì?

Một chất lỏng, chậm rãi theo khoeo mắt hần tràn ra, thấm vào trên chiếc gối nhung lông vệt.

“Tạ Hải Nhạc, Tạ Hải Nhạc, tôi rất đau, tôi thật sự đau quá, em có biết không? Em sẽ biết sao?” Tạ Thư Dật khàn giọng nói.

“Em là của tôi, em là của tôi, tôi không muốn em thích người khác, tôi không muốn em thích Hứa Chí Ngạn, tôi không muốn! Tôi muốn em thích tôi, tôi muốn em yêu tôi, tôi muốn em yêu tôi, Hải Nhạc, tôi muốn em yêu tôi...!” Tạ Thư Dật kiềm mình chảy nước mắt, thì thào.

Hần chưa từng bị thống khổ như đêm nay bao giờ, mà cũng chưa từng cảm thấy bất lực như giờ phút này bao giờ, trừ lần khóc vì người mẹ đã mất, hần không còn chảy dù chỉ một giọt nước mắt nào vì ai ngoài mẹ nữa, nhưng, vì cô, vì cô gái mà trước kia hần có nằm mơ cũng không muốn yêu này, hần đã chảy những giọt nước mắt yếu đuối.

“Hải Nhạc, tại sao em thì lại không thể thích tôi chứ? Em phải biết rằng, trước kia tôi cũng hận em đến thế, căm ghét em đến thế, nhưng mà, tôi cũng vẫn thích em mất rồi, thích em như lên cơn điên vậy, còn em, tại sao em lại không thể giống như tôi, thích tôi giống như tôi thích em? Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Hần đau đớn ôm chặt đầu mình vùi thật sâu vào trong gối đầu, tựa như một con đà điểu lúc nào cũng trốn trốn tránh tránh khắp nơi, tìm được đồng cát thích hợp, sau đó vùi đầu vào trong đồng cát, nước mắt, từ khi bắt đầu trượt ra khỏi hốc mắt, chưa từng thấy nó dừng lại bao giờ.

“Hải Nhạc, tôi phải làm gì bây giờ đây? Em không thích tôi, tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải làm gì bây giờ?” Hần tan nát cõi lòng, tự hỏi tở.

“Hải Nhạc, em thật sự có thể quay về làm anh em với tôi sao? Có thể sao? Nhưng mà, tôi là người đàn ông đầu tiên của em mà, không phải người ta nói đối với con gái người đàn ông đầu tiên, là khắc cốt ghi tâm đấy sao? Còn em, tại sao em thì lại nhìn tôi lạnh nhạt như thế chứ? Cũng bởi vì tôi ép buộc em sao? Nhưng mà, tôi đã chuộc tội cho tội nghiệt lần đó rồi, em nói em đã tha thứ cho tôi, như em vốn chưa từng tha thứ cho tôi, nếu em đã tha thứ cho tôi, tại sao lại không đón nhận tôi? Còn nói phải làm quay về làm anh em? Hải Nhạc! Hải Nhạc! Em đâm tôi sâu quá, em đâm tôi sâu quá! Em đang trả thù tôi trước kia từng tổn thương em đấy sao? Hải Nhạc, em chưa một chút tình được không? Được không? Tôi sai rồi, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi còn chưa được sao? Em đối xử với tôi như vậy, tôi thật sự không chịu nổi nữa, tôi không hề kiên cường như tôi từng nghĩ, đến bây giờ tôi mới biết được, tôi có thể dễ dàng như vậy bị em tổn thương như thế, dễ dàng bị em làm cho đau đớn như vậy, Hải Nhạc...!” Tạ Thư Dật hai tay nắm thành quyền, từng quyền từng quyền nện ở trên giường, đau đớn bất lực.

Hai căn phòng, hai chiếc giường, hai con người, đều đang âm thầm khóc, âm thầm đau thương.

Vì đã được Tạ ba ba cho phép, vì thế, ba mẹ Hứa Nhã Nghiên cũng bỏ phiếu tán thành, hai cô gái, vùi đầu vào giai đoạn khẩn trương huấn luyện trước ngày quay.

Lâu lâu Tạ Thư Dật cũng sẽ đến đưa đón cô, nhưng mà, sau đó hần lại trở nên vô cùng trầm mặc, Tạ Hải Nhạc không muốn ngồi xe của hần, cô rất sợ không khí nặng nề trong xe, cô thà nhờ anh em nhà họ Hứa đưa cô về hơn, sau đó, cô từ chối vài lần, Tạ Thư Dật không còn đưa cô đi, cũng không đón cô nữa, có đôi khi Hải Nhạc đến khuya mới về nhà, Tạ Thư Dật cũng còn về sớm hơn cô, đôi khi hần lại ngồi trên chiếc ghế sắt bên cạnh nhà kính trồng hoa, nhìn Hứa Chí Ngạn đưa cô về.

Thoạt trông, cô rất vui vẻ, niềm vui của cô, chói mắt đến thế, nhưng Tạ Thư Dật lại không tài nào bỏ qua được, hần và cô, cứ vậy mà càng bước càng xa, xa đến mức chẳng thể nhìn thấy nhau.

Hai người, đôi khi cũng có chạm mặt, nhưng cũng chỉ là Tạ Hải Nhạc gọi hần một tiếng “anh hai”, hần nặng nề đáp lại một tiếng, sau đó, hai người cúi đầu, lướt qua nhau.

159. Chương 80: Thích Không?

“Cha với mẹ đâu?” Hải Hoan khó hiểu hỏi.

“Bình thường sáng thứ hai, bố mẹ không kịp ăn sáng ở nhà.” Hải Nhạc nói.

Đột nhiên, Tạ Thư Dật để một cái đĩa tiramisu khác lên trước mặt Hải Nhạc: “Ăn lẹ lên! Sắp nguội rồi!”

“Không ăn!” Hải Nhạc tức giận lại đẩy ra.

Tạ Thư Dật “rầm” một cái đứng lên, tức giận nhìn nàng.

Nhìn ánh mắt quật cường của Hải Nhạc, hấn thở dài một hơi, xoay người, nói với mẹ La: “Mẹ La, lấy một cái túi giấy dầu lại đây.”

Mẹ La lên tiếng đáp lời đi lấy một cái túi giấy dầu.

“Gói cái tiramisu kia lại.” Hấn dặn dò.

Mẹ La bọc tiramisu lại, Tạ Thư Dật đưa tay nhận lấy.

“Không ăn thì không ăn! Vậy đến trường thôi!” Tạ Thư Dật to tiếng với Hải Nhạc.

Hải Nhạc trừng hấn một cái dữ dằn, đứng lên, cầm lấy túi xách đặt ở trên sô pha, thuận tay cũng nắm lấy Hải Hoan.

“Chị ơi, đi với em đi.” Nàng quan tâm Hải Hoan.

Hải Hoan cũng đứng lên, đang muốn đi về phía Hải Nhạc, Tạ Thư Dật nói: “Em ấy không thuận đường với chúng ta, bác Cương sẽ đưa nó!”

Hải Hoan không biết theo ai đứng đó, Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói như vậy, biết muốn đi cùng chị là vô vọng, nói với chị: “Nếu vậy, chị ơi, bác Cương đưa chị cũng được, bằng không, chị cứ ăn xong bữa sáng trước đi, em đi trước đây.”

Hải Hoan đành phải ngồi xuống lần nữa, nhìn Hải Nhạc và Tạ Thư Dật cùng nhau rời đi.

Tạ Thư Dật vẫn rất xua đuổi nàng! Nhận ra điều này, làm cho Trì Hải Hoan tức sôi máu, nàng “rầm” một tiếng quăng cái bát trên bàn xuống đất.

Mẹ La nghe thấy tiếng vang, hoảng hốt vội vã chạy ra.

“Đại tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

Hải Hoan giật mình, phát hiện mình quá mức kích động, vội vàng nói: “Thật ngại quá, con không cẩn thận làm rơi bát xuống đất rồi.”

“Nga, không sao, tôi đi quét là được.”

“Mẹ La, không sao đâu, con làm cho.” Nàng cười nói.

“Như vậy sao được, cô là tiểu thư, đây chính là chuyện người hầu chúng tôi phải làm.” Mẹ La ngăn cản nàng.

“Con làm cho, bác đi tìm bác Cương giúp con, nhờ ông ấy đưa con đến trường học với.” Hải Hoan nói.

“Vậy được rồi, tôi đi gọi ông ấy.” Mẹ La cười hiền hậu nói, “Đại tiểu thư, cô với tiểu thư giống nhau thật tốt bụng a.”

“Ha ha, mẹ La, ở trong mắt con, bác giống như là bà nội con vậy đó.” Hải Hoan nói.

Mẹ La nở nụ cười: “Con bé ngốc, sao tôi có thể làm bà nội cô cơ chứ?”

“Mẹ La, con không có bà nội a, vậy bác làm bà nội con đi, con còn thật sự muốn gọi bác một tiếng bà nội nữa kia.” Hải Hoan ngọt ngào nói.

“Tiểu thư ngốc, mẹ La không nhận nổi, cô có lòng là đủ rồi, vẫn nên gọi tôi là mẹ La đi, nếu lão gia với phu nhân phát hiện cô phá hỏng quy củ, lại sẽ mắng cô cho coi.” Mẹ La cười ha ha.

Tiểu thư Hải Hoan thật sự là rất được lòng người a, phu nhân sinh con gái làm sao có thể ngoan hết như vậy chứ nhỉ?

Mẹ La cười hiền rồi đi.

Bác Cương đã tới, Hải Hoan cười ngọt ngào nói: “Bác Cương, sau này phải phiền bác đưa con đi học, vất vả cho bác.”

“Đây là công việc của tôi, tiểu thư.” Bác Cương nói.

“Con biết, nhưng mà, vẫn muốn cảm ơn bác, đến lúc đó, con sẽ nói với mẹ, mọi người đều làm việc tốt lắm, đối với con rất tốt.”

Bác Cương ngẩn người, mỉm cười, sau đó cúi người: “Vây xin cảm ơn tiểu thư.”

Thấy hai người trước thẹn trọng xa cách sau biến thành cung kính, Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thu mua lòng người đối với nàng mà nói, rất đơn giản.

Muốn thu mua lòng người, cần phải làm từ đám người hầu trước, nàng muốn cho mọi người ở Tạ gia từ trên xuống dưới đều thích nàng!

Một lần nữa quay về những ngày làm bề trên người khác, tâm tư buồn phiền mới vừa rồi của Hải Hoan, lại bị sự cung kính của đám người hầu với nàng hòa tan mất.

Tạ Thư Dật không cho nàng mặt mũi, không sao cả, nàng sẽ từ từ làm cho hấn thay đổi được!

Nàng thầm nói trong lòng.

“Ăn đi, đến lúc đó lại lạnh.” Tạ Thư Dật đưa cái túi giấy dầu cho Hải Nhạc đang ngồi bên cạnh.

Vẫn là xe thể thao tốt nhất, nàng cũng sẽ không thể mượn cố ngồi phía sau, sau này hấn sẽ thường xuyên lái xe thể thao đến trường học.

“Không đói!” Hải Nhạc tức giận nói.

“Em...!” Tạ Thư Dật vốn muốn nổi giận, nhưng hấn nhin được.

Tạ Thư Dật nghĩ nghĩ, vẫn nên nói cho nàng biết đi.

“Vì sao tôi không cho cô ta mặc đồ của em, là bởi vì tôi sợ đến lúc đó tôi sẽ lẫn lộn em với cô ta loạn xạ, tôi sợ tôi sẽ nhầm cô ta thành em mất.” Tạ Thư Dật hơi bứt rứt vặn tay.

“Không thể nào! Chị tôi mặc quần áo của tôi, anh sợ sẽ nhầm chỉ thành tôi?” Hải Nhạc có chút kinh ngạc, thì ra hấn vì vậy nguyên nhân như vậy, không cho chị mặc quần áo của nàng?

Tạ Thư Dật gật gật đầu nói: “Ừ, tôi chưa từng thấy cặp song sinh nào giống nhau hơn các em cả, người ta còn có thể có nốt ruồi hay bớt nổi trên mặt, nhưng mà, hai người các em trên mặt chẳng có gì cả, thật sự rất khó phân biệt.”

Nên nhớ rằng, ngay lần trước hấn đã nhìn nhầm rồi, kết quả là hôn Hải Hoan, hấn không cho phép chính mình sau này lại lặp lại chuyện như vậy nữa.

Hơn nữa, sáng nay vừa nhìn thấy Hải Hoan mặc váy dài màu hồng phấn, hấn còn tưởng rằng là Hải Nhạc nữa chứ, cho nên, hấn không cho Hải Hoan mặc quần áo Hải Nhạc, cũng chính là vì nguyên nhân này.

“Thế nhận nhầm thì cứ nhận nhầm a, có sao đâu? Dù sao tôi với chị cũng giống nhau, không có gì khác biệt cả.” Hải Nhạc ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng, không biết tại sao, lại toát ra một cảm giác vui sướng mơ hồ.

Tạ Thư Dật liếc nàng một cái, lái xe chậm lại, sau đó, hấn nói: “Em cũng không ngại tôi nhận nhầm sao? Thế, nếu tôi xem cô ta là em, hôn cô ta thì sao? Em cũng không để ý sao?”

“Ách...” Lưỡi Hải Nhạc đột nhiên co rút, nói không nên lời.

Nàng... sẽ để ý không? Sẽ sao? Nàng tự hỏi mình trong lòng.

“Bô tôi cần phải để ý sao? Nhiều lắm cũng chỉ là một nụ hôn mà thôi, anh không thể chỉ hôn tôi một cái đúng không?” Hải Nhạc hừ hừ vài tiếng, “Trước tôi, tôi nghĩ anh đã từng hôn không biết bao nhiêu cô gái nữa kìa? Phi phi phi, thật bẩn, thật bẩn.”

Tạ Thư Dật nghe nàng khinh thường nụ hôn của hắn như vậy, tức muốn chết, hắn lớn tiếng phản đối: “Tôi chưa từng hôn họ, tôi đều không cho các cô ấy chạm vào môi của tôi!”

“Không thể nào? Nhưng mà... nhưng mà... các anh đều đã như vậy như vậy...” Giọng Hải Nhạc càng lúc càng nhỏ.

Nàng thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, trong lòng tự ảo não vì sự lỗ mãng của mình.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Em không tin sao? Tôi cũng không tin, tôi cũng không biết đây là chuyện gì xảy ra, có lẽ, tôi thích sự sạch sẽ đi, tôi mới không cho họ chạm vào môi của tôi, nhưng, không biết vì sao, tôi hôn em lại hôn phát nghiện, có phải vì em luôn luôn ở bên cạnh tôi, tôi biết em là sạch sẽ chẳng?”

Nói xong lời cuối cùng, hắn gần như biến thành lằm bằm lằm bằm.

Hải Nhạc nghe được câu nói kia, trong lòng vừa tức vừa thẹn, tên khốn khiếp này, đang nói cái gì a, thật đúng là không biết xấu hổ!

“Anh... Không biết xấu hổ!” Nàng ôm gương mặt nóng bừng, nói.

Tạ Thư Dật liếc qua nhìn nàng một cái, khóe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười.

“Nhạc Nhạc, nói cho tôi biết, em đang tính sổ tôi từng hôn những cô gái khác sao?” Hỏi nàng.

“Để ý cái đầu anh á! Anh hôn họ, đâu có liên quan gì tới tôi a? Tôi mới ước gì anh đi hôn bọn họ đi, đừng đi hôn tôi là tốt rồi!” Hải Nhạc tức giận nói.

Đúng là một tên vừa tự kỷ cuồng vừa tự kiêu cuồng! Nàng thầm mắng trong lòng, nhưng mà, khi trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh Tạ Thư Dật đang hôn một cô gái khác, trong lòng của nàng đột nhiên thất một cái, đó là một thứ cảm giác rất không thoải mái.

“Em...” Tạ Thư Dật chán nản, “Em đã quên tối hôm qua rồi sao? Chính nụ hôn tối hôm qua kia, em dám nói một chút cảm giác em cũng không có sao? Nếu nói không có cảm giác mà nói, tại sao em lại đáp lại tôi?”

Hải Nhạc bị hắn nói như thế, tay cũng run lên.

“Ai đáp lại anh? Ai đáp lại anh? Tôi nào có!”

Vô lại đến nàng cũng dám giỡn, hắn cho là là hắn thì không sao ư?

Tạ Thư Dật đánh tay lái một cái, đỗ xe bên cạnh một cái biển tạm dừng ở trên đường, ánh mắt sáng rõ nhìn Hải Nhạc.

“Không có sao? Em có muốn tôi giúp em nhớ lại ngày hôm qua em đã đáp lại tôi như thế nào hay không?” Hắn cười hỏi nàng.

“Không cần!” Hải Nhạc vội vàng bịt miệng, “Đến lúc đó sẽ muộn mất.”

Tạ Thư Dật nhìn đồng hồ, thở dài một hơi: “Tạm tha cho em.”

Hắn như đột nhiên nhớ tới cái gì, sờ sờ trong túi quần, lấy một thứ gì đó cầm chặt trong tay, nói với Hải Nhạc, “Nhắm mắt lại.”

“Không!” Hải Nhạc mở trừng mắt thật to.

“Đừng đùa nữa, tôi sẽ không hôn em!” Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc một cái.

“Thế... anh muốn làm gì?” Hải Nhạc hỏi.

“Tóm lại là không phải hôn em! Nhắm mắt nhanh lên!” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

Hải Nhạc đành phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cảm giác được đôi tay Tạ Thư Dật phía sau, vòng lên cổ nàng, sau đó, đột nhiên cảm thấy cổ lạnh lên một tí.

“Được rồi, có thể mở mắt ra.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc mở to mắt, sờ sờ cổ, thì ra, hắn đeo lên cho nàng một cái dây chuyền, nàng kéo ra nhìn một chút, là một chú cá heo bạch kim xiu xiu, hai mắt khảm kim cương trắng, thật tinh xảo, thật đáng yêu, nhất thời nàng liền yêu thích không buông tay.

“Đẹp quá, đẹp quá.” Hải Nhạc nhin không được nhẹ giọng la lên.

“Thích không?” Trong giọng nói của Tạ Thư Dật mang theo một tia gấp gáp.

Hải Nhạc nhìn chú cá nhỏ không chớp mắt, nói: “Thích lắm, đây là một con cá heo, làm sao anh biết tôi thích cá heo a? Tôi thích nhất là cá heo đó, anh biết không? Hồi trước đây tôi đi theo bố với mẹ đến công viên Hải Dương, chỗ tôi thích xem nhất mà cũng thích đi nhất chính là khu cá heo, tôi rất thích xem bọn chúng biểu diễn, chúng nó vừa ngoan vừa đáng yêu, tôi thật sự rất thích!”

“A?” Vậy thì đúng là chó ngáp phải ruồi rồi, lúc trước hắn cũng chỉ là bởi vì trong chữ “tiểu hải đồn” (nghĩa là cá heo) có một chữ trong tên Hải Nhạc mà thôi, thật không ngờ, nàng lại thật sự yêu cá heo, món quà này, thật đúng là chính xác!

“Thích là tốt rồi.” Tạ Thư Dật vui vẻ nói.

Hải Nhạc giương mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh.”

Thật không ngờ, ba chữ đó của nàng, lại có thể làm cho Tạ Thư Dật đỏ mặt.

“Con cá heo này, vốn chính là quà sinh nhật tôi muốn tặng cho em, có điều là, vẫn luôn không có cơ hội tặng cho em thôi.” Hắn hồng mặt nói, “Lần trước nói cái kia đại lễ sinh nhật, chỉ là muốn chọc tức em, nói nhảm thôi, con cá heo này, mới đúng là món quà sinh nhật tôi muốn đưa cho em.”

“Thật sao?” Hải Nhạc chấn động nhìn hắn, nhưng, vừa nghĩ tới tối hôm sinh nhật đó, chuyện hắn làm ra với nàng, ánh mắt của nàng lại u ám xuống.

Có lẽ, hắn chính là đang lừa nàng, bây giờ hắn muốn nàng tha thứ hắn, cho nên, không tiếc tiêu phí tâm tư muốn dùng con cá heo này làm cho nàng vui vẻ, khiến cho nàng tha thứ hắn, là như vậy, nhất định là như vậy! Bằng không, vì sao hôm sinh nhật đó không tặng cho nàng? Ngược lại phải đợi lâu như vậy mới đưa cho nàng chứ?

160. Chương 80: Con Chơi Với Em Đi

Sau này, Tạ ba ba cũng xuất viện, ở nhà tĩnh dưỡng, Hải Nhạc cứ quần quít lấy ông, nhờ ba làm vai nam chính trong lòng cô, giúp cô tập luyện lời thoại, đùa Tạ ba ba vui vẻ không thôi, chỉ có điều là, ông lại không giỏi diễn kịch, chỉ có thể máy móc đọc lời thoại, dùng lời của mẹ Hải Nhạc để diễn tả thì, lời kịch chạy từ trong miệng ông ra ngoài, biến thành phát biểu nghiêm túc ở hội nghị rồi, chọc mọi người phì cười không thôi.

“Ba, ba không thể như vậy được, đây không phải là học thuộc lòng, ba phải có một chút tình cảm trong đó, ba phải nghĩ rằng ba biến thành nam chính kia, sau đó, ba phải dùng ánh mắt say đắm nhìn con, tình cảm nói ra câu này, ba nhập diễn rồi, con cũng mới có thể tìm được cảm giác nha, ba, chúng ta thử lại lần nữa, thử lại lần nữa.”

“Được rồi được rồi, chúng ta thử lại lần nữa.” Tạ ba ba không còn cách nào khác, lỡ hứa với cô rồi.

“Tại sao anh lại muốn tặng chocolate cho em, tại sao anh không đưa cho những cô gái khác?” Hải Nhạc làm bộ xấu hổ, thẹn thùng hỏi Tạ ba ba, sau đó, nhón tay cầm một viên chocolate trong hộp ra bỏ vào miệng.

Tạ ba ba vội vàng liếc kịch bản một cái, nói: “Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi.”

Hắn cố gắng chân thành say đắm nhìn Hải Nhạc, sau đó miệng lại không nhin được nói: “Tên nào biên kịch, ba cứ cảm thấy hai đứa nhỏ này thật ngốc a, con trai tặng hoa không được sao, từ trước đến nay ba lúc

nào cũng tặng hoa cho mẹ con, với lại, hình như chocolate hẳn là của con gái đưa cho con trai mới đúng, còn nữa, nói mấy cái câu này, đúng là ngốc nghếch, tặng cũng tặng rồi, rõ ràng là người ta muốn theo đuổi con, còn đi hỏi người ta tại sao lại tặng chocolate, lại còn hỏi vì sao không đưa cho mấy cô gái khác, ngốc quá đáng đi mất, mà cũng phải nói lại, thằng nhóc này, tặng cũng tặng rồi, người ta đã hỏi như vậy rồi, nói thẳng ra là thích cô đi, muốn theo đuổi cô là được rồi, vậy mà lại chỉ nói một câu ‘anh chỉ muốn tặng mình em’, haizzz, ngốc quá đi, nếu là ba, ba chắc chắn sẽ không viết như vậy, ba sẽ thế này... thế này...” Tất cả mọi người ngồi cùng đều phì cười, ngay cả nhóm người hầu đang đứng một bên cũng đều nở nụ cười, mà cả Tạ Thư Dật vẫn trầm mặc cả buổi, nghe ba mình cần nhần liên miên phát biểu cái nhìn của ông, không nhìn được cũng lộ ra ý cười.

“Cắt! Cắt! Cắt! ba, ba lúc nào cũng như vậy hết, không bao giờ phối hợp với con! Người ta rõ ràng là quảng cáo chocolate, không tặng chocolate thì tặng cái gì? Còn nữa, kịch bản này rõ ràng là tốt lắm, mà tình cảm giữa hai người bọn họ, chính là kín đáo, là âm thầm, nếu mà giống như ba nói, còn gì mà duy mỹ lãng mạn nữa mà nói? Là ba già đi, bất đồng quan điểm với bọn trẻ chúng con rồi! Con cho ba làm nam chính, thế mà ba cứ nghĩ phải làm biên kịch, đúng là tuyệt không cho con mặt mũi! ba, nghiêm túc một chút được không ạ?” Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

Tạ Trường Viên gơ tay đầu hàng: “Loại nam chính ngu ngốc này, không làm cũng thế.”

Hắn nhìn Tạ Thư Dật ngồi đối diện không nói lời nào một cái, nghiền ngẫm một chút, nói với Hải Nhạc: “Con nói ba với con có sự khác nhau, vậy chắc con với anh hai hẳn là không có sự khác nhau, con đi tìm anh hai đi, tìm anh hai mà dượt lời thoại với con, ba ngồi một bên xem diễn là được.”

Nói xong, hắn cầm xấp kịch bản trong tay quăng cho Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật theo bản năng đưa tay chụp lấy.

“Thư Dật, con lại chơi với em đi, ba không chơi nổi mấy trò thoại thiếc này đâu.” Tạ Trường Viên nói.

“Con...” Tạ Thư Dật liếc nhìn Tạ Hải Nhạc một cái, mà Tạ Hải Nhạc lơ đãng phải ánh mắt của hắn, vội vàng cúi đầu.

“Con không chơi!” Tạ Hải Nhạc giận dỗi chu miệng lên.

“Nhóc con, để cho anh hai chơi với con, không phải càng tốt sao? Nói thế nào đi nữa, anh con cũng có tư cách làm nam chính hơn ba mà, con nhìn nó xem, muốn người có người muốn mặt có mặt, nói không chừng so với tên diễn viên diễn cặp với con còn đẹp trai hơn nữa kia, như vậy, con cũng dễ dàng nhập vai a, đi, tìm anh con đi.” Tạ ba ba đẩy đẩy Hải Nhạc.

“Không cần! Đều tại ba hết, làm cho con chẳng còn hứng gì cả, ba không giúp con, hừ hừ, con không chơi.” Tạ Hải Nhạc nói.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt trên cái khuôn mặt kia, cô đã nổi ý muốn trốn đi, làm sao còn dám nhờ hắn dợt kịch với cô a?

Tạ Thư Dật biết cô cũng không muốn tới gần hắn, hẳn có thể cảm nhận được, cho nên, hẳn hiểu cô thà tìm cha diễn cùng, cũng không muốn đi tìm hắn, tại sao phải trốn tránh hắn? Hẳn thì lại đáng sợ như vậy sao?

Nhưng, bây giờ đối với cô, hẳn thật sự rất vô lực, cô không muốn đến gần hắn, mà hắn, cũng ngây ngốc nói cho cô biết, hẳn sẽ không đối xử với cô giống như trước kia nữa, giả như hắn nói ra... Hẳn không làm tiếp được, từ đây về sau chắc chắn cô sẽ càng không tin tưởng bất cứ câu gì hắn nói nữa rồi, cô thấy hắn liên tục trốn mất, hẳn cũng là người có lòng tự trọng a, cô đã tỏ ra xa cách như vậy, làm sao hắn còn có thể cố ý tiếp cận cô nữa chứ? Cho nên, chỉ có thể trở mặt nhìn cô, càng ngày cách hắn càng xa.

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi lật lật cuốn kịch bản hơi mỏng kia, đọc lướt nhanh qua, biết khái quát tình tiết câu chuyện, bỗng nhiên, hắn thấy được Tạ Hải Nhạc và nam chính lại còn có một cảnh hôn nhau, hắn hoảng sợ.

Cái này sao có thể được? Không được! Tuyệt đối không được!

“Khi nào thì quay?” Tạ Thư Dật hỏi Tạ Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhỏ giọng đáp: “Chắc chờ khoảng một tuần nữa là có thể khai máy, bởi vì khi đó Thường Hàn mới có lịch diễn.”

“Uhm.” Tạ Thư Dật cũng không nói thêm gì nữa.

Thịnh Đạt Hoa thật đúng là không tiếc dùng nhiều tiền, mời tới Tiểu Thiên Vương Thường Hàn nghe nói là người có catse cao nhất hiện nay tới đây, lẽ như, hẳn hôn Hải Nhạc, có khi nào hẳn cũng sẽ yêu Hải Nhạc hay không?

Không, không thể để cho hẳn hôn cô! Càng không thể cho phép hẳn yêu cô!

Hắn lại bị suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu hẳn làm cho hoảng sợ.

Hắn đang bị làm sao vậy? Chỉ cần là chuyện có liên quan đến cô, hẳn liền không nhịn được phải suy nghĩ miên man, cứ tiếp tục như vậy, thật sự không được!

Hải Hoan ngồi ở một bên, thấy lực chú ý của mọi người vẫn đều đặt trên người Hải Nhạc, trong lòng cô rất không vui, so Hải Nhạc cô cũng chẳng kém bao nhiêu, vì sao tất cả mọi người lại cứ sùng nó như vậy? Mà lại bỏ mặc cô sang một bên?

161. Chương 81: Tạ Thư Dật Tặng Em?

Hải Nhạc bình tĩnh lại, nằng buông chú cá heo ra, rũ tay xuống, nói: “Tóm lại, cảm ơn anh đã tặng tôi món quà quý giá như vậy.”

Tạ Thư Dật vốn đang rất vui vẻ, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Hải Nhạc từ lúc này kích động biến thành lạnh nhạt, trong lòng hẳn lại bất an không yên, hẳn đã nói gì sai sao?

“Em không vui.” Tạ Thư Dật nói.

“Đã rất vui rồi, cảm ơn quà này của anh.” Hải Nhạc nhẹ nói.

Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật sự có chút sợ nằng mất hứng.

Hắn phát rầu rồi, vì sao bây giờ muốn để ý nằng mất hứng như vậy làm gì chứ?

“Sau này phải đeo, khi tắm cũng không cho lấy xuống!” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao?” Hải Nhạc khó hiểu hỏi.

“Bởi vì là tôi tặng cho em! Không được để cho nó rời khỏi cổ của em!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà...” Hải Nhạc nói, “Nhưng mà, tại sao tôi phải luôn mang theo nó a?”

“Ách...” Tạ Thư Dật ngẩn người, “Không có tại sao hết, cứ tại vì là tôi tặng thôi!” Hải Nhạc cúi đầu nhìn chú cá heo nho nhỏ kia, trong lòng thầm suy nghĩ, cảm thấy con cá heo này vẫn là rất dễ thương, thường mang theo cũng không có gì là không tốt.

“Ừ, tôi sẽ không để cho nó rời khỏi cổ của tôi.” Hải Nhạc nói.

“Còn nữa, không được cho Trì Hải Hoan mang! Nếu cái dây chuyền này mà xuất hiện ở trên cổ cô ta, em chết chắc rồi đó!” Tạ Thư Dật như đang cảnh cáo trừng mắt nhìn nằng một cái.

“Được rồi, tôi biết rồi, keo kiệt.” Hải Nhạc liếc trắng mắt.

Tạ Thư Dật hài lòng mỉm cười, đưa túi giấy dầu cho nằng: “Mau ăn a.”

“Không muốn ăn.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Không ăn, vậy đi hôn đi, dù sao miệng nhỏ của em cũng đang rảnh rồi.” Tạ Thư Dật cười xấu xa nhìn Hải Nhạc, cũng tà ác vươn đầu lưỡi xoay hai vòng trên môi.

Hải Nhạc sợ tới mức vội vàng giật lại, lấy tiramisu ra nhét vào trong miệng.

Tạ Thư Dật thấy nàng ăn vội vã như vậy, nhét vào miệng đầy ắp, lại cười lên ha hả, trêu chọc nàng thật là thú vị a.

“Gi? Hải Nhạc, con cá heo bạn đeo hôm nay, lại chính là mẫu “Nụ hôn của cá heo” Tiffany mới tung ra nha, tất cả làm bằng bạch kim, hai mắt cá heo lại dùng kim cương trắng châu Phi một carat nạm vào này, số lượng trên toàn thế giới đúng một trăm cái, giá cả và giá trị đều xa xỉ a! Vậy mà cũng có rất nhiều cặp đôi cầu mà không được dây chuyền tình nhân này a, cái này, là ai tặng cho bạn thế?” Nhã Nghiên tinh mắt, nhìn thấy được chú cá heo Hải Nhạc giấu dưới cổ áo, kinh hô lên.

“Nụ hôn của cá heo? Dây chuyền tình nhân?” Hải Nhạc ngẩn ra, không khỏi lòi con cá heo ra ngoài áo, đặt ở trên tay xoay đi xoay lại nhìn.

Chú cá heo xinh xắn này, lại chính là dây chuyền tình nhân sao? Sao hắn lại tặng dây chuyền tình nhân cho nàng a?

Tiếng kêu của Nhã Nghiên, dẫn tới bạn học rất hiếu kỳ, mọi người ào lại như ong vỡ tổ: “Cho nhìn một cái, cho bọn tớ nhìn một cái, cá heo tình nhân trong truyền thuyết a!!!” Hải Nhạc cuống quýt nhét cá heo vào trong cổ áo, nói: “Không phải đâu, không phải là nụ hôn cá heo gì đó đâu, cũng không phải dây chuyền tình nhân gì, cái này, là mình mua ở quầy trang sức một cái nhà sách cũ thôi, không đáng tiền.”

Đổ mồ hôi, khi người ta bắt đắc dĩ, không thể không nói dối.

“Cất, không cho xem thì không cho xem, thiên tài mới tin bạn đi tới quầy trang sức nhà sách gì mua đồ.” Các học sinh đều không tin.

“Các bạn, không tin... Ai!” Hải Nhạc xấu hổ.

Nhã Nghiên liếc nhìn nàng một cái, nói với các học sinh: “Tránh ra, tại sao người ta phải ấy người xem a.”

Các học sinh cũng thấy không có gì vui, tản ra.

“Hải Nhạc, là ai tặng cho bạn thế?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc trầm mặc không lên tiếng, thật lâu sau mới nói: “Của mẹ mình, mình chỉ thấy mang theo chơi cho vui một chút thôi.”

Lại là một câu nói dối khác.

Nhưng mà, vạn nhất cái này thật sự là nụ hôn cá heo dây chuyền tình nhân gì mà Nhã Nghiên nói, nói là Tạ Thư Dật tặng, thật sự sẽ chọc đến rất nhiều phiền toái cho xem.

Thật là, vì sao lại mua cái món quà có thể gặp phải rắc rối như vậy cho nàng chứ? Lần sau, lần sau nàng sẽ không bao giờ đeo nữa! Về nhà, nàng thật sự lấy dây chuyền xuống nhét vào trong ngăn kéo.

Buổi tối, Hải Hoan la cà lại chỗ nàng, khi thấy dây chuyền cá heo trong ngăn kéo của nàng, hai mắt đều phát sáng.

“Em yêu, trước đây chị chưa từng thấy em dây có dây chuyền đẹp như vậy a! Đẹp quá, cho chị mượn mang được không?” Trì Hải Hoan nói.

Hải Nhạc do dự một chút, nhớ tới người nào đó đã nói sợi dây này không thể rời khỏi cổ nàng, nhất là không thể cho Hải Hoan đeo. “Chị, đây là quà sinh nhật người khác tặng cho em, nếu cho chị mượn, người ta sẽ không vui.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan nghe nàng nói như vậy, miệng đỏ lên: “Nhạc Nhạc, em còn nói là chỉ cần chị thích, chị muốn lấy cứ việc lấy, nhưng mà, không phải chỉ là một cái dây chuyền thôi sao, em đã luyện tiếc rồi, thì ra em lừa chị...”

“Không có, em không có lừa chị, có điều là dây chuyền này thật sự không thể cho chị mượn, nếu mượn, hai người chúng ta...” Hải Nhạc ngập ngừng.

Hải Hoan nhìn nàng, nghĩ nghĩ nói: “Chẳng lẽ, là Tạ Thư Dật tặng em?”

Hải Nhạc do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Hải Hoan mặt một trận trắng một trận xanh.

Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, anh có ý gì a? Đồ của em gái tôi vì sao tôi không thể đựng vào a? Anh quản cũng quá nhiều rồi! “Được rồi, chị cũng không thể để cho em khó xử, cùng lắm thì lần sau nhờ mẹ mua giúp chị một cái vòng trang sức như vậy luôn.” Hải Hoan đành phải cụt hứng nói.

Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng, trong lòng vì từ chối chị mà cảm thấy áy náy, nàng lấy hộp trang sức ra, nói với Hải Hoan: “Em có một cái vòng cổ, là cái mà em thích nhất, nhưng mà, em cũng mang thể nào được, em tặng cho chị thôi.”

Đó là một cái dây chuyền kết sao rũ xuống, cũng rất đẹp, cái vòng cổ này, chắc hẳn trước đây Tạ Thư Dật cũng không chú ý nàng từng đeo rồi, đưa cho chị cũng không sao.

Hải Hoan vừa thấy, cũng rất thích, sau đó nhờ Hải Nhạc đeo lên cổ của mình, chuyện dây chuyền cá heo, cũng không nhắc lại nữa.

Hải Nhạc rất nhanh liền ăn đau khổ do không đeo dây chuyền, một ngày nào đó, Tạ Thư Dật sờ soạng cổ nàng một chút, thấy nàng không có đeo, giận dữ “Tạ Hải Nhạc, bây giờ em cũng không thêm để lời nói của tôi vào mắt phải không? Tại sao không đeo?” Tạ Thư Dật hỏa lớn hỏi nàng.

“Tôi không muốn mang a, tôi sợ đeo trên cổ không cẩn thận sẽ làm mất, cho nên, tôi cất rồi.” Tạ Hải Nhạc nói trái lương tâm.

“Em gạt người! Dây chuyền thương hiệu này, nếu nói đeo trên cổ đều rơi mất, vậy nó đã sớm đóng cửa rồi! Ngày mai nếu tôi không thấy em đeo vào, em ráng mà chịu!” Tạ Thư Dật lớn tiếng.

“Nhưng mà, tôi thật sự không muốn mang.” Tạ Hải Nhạc nói.

“Vì sao?” Tạ Thư Dật híp mắt nhìn nàng đầy nguy hiểm.

Tạ Hải Nhạc ngập ngừng nói: “Tôi không đeo, bạn học tôi đều nói là cái gì gọi là nộ hôn cá heo dây chuyền tình nhân nữa.”

“Thì ra là vậy sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

Thì ra là vì vậy a, lúc trước, hẳn chỉ cảm thấy đưa cái này cho nàng, thật hợp với nàng, hẳn cũng không quản cái gì tình nhân hay không tình nhân, thật không ngờ, người biết nhìn hàng xịn rất nhiều, vừa thấy liền nhìn ra là dây chuyền tình nhân “Nộ hôn của cá heo”.

Nhưng, món quà hẳn trăm đắng ngàn cay chọn lựa, nàng lại không đeo, chỉ bởi vì người ta nói đó là dây chuyền tình nhân thì sẽ không đeo! Tình nhân hay không tình nhân, có quan trọng như vậy sao?

“Thế... rốt cuộc nó có phải là dây chuyền tình nhân hay không?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

“Đúng vậy, chính là “Nộ hôn của cá heo”.” Tạ Thư Dật nói mà mặt không chút thay đổi.

“Anh... Tại sao anh muốn mua quà như vậy cho tôi chứ?” Trái tim Tạ Hải Nhạc, đột nhiên đập thật nhanh, nàng đột nhiên rất muốn biết đáp án này.

Tạ Thư Dật nhìn nàng một cái nói: “Tôi thấy bên trong có một chữ “hải”, lại cảm thấy con cá heo này rất dễ thương, cho nên, liền mua lại tặng em.” (cá heo tiếng hoa gọi là “hải đồn”)

Tạ Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì ra, chỉ là bởi vì bên trong có một chữ “hải: a? Cũng không phải bởi vì những ý nghĩa gì khác. Sau khi thở phào xong, nàng phát hiện mình còn có hơi thất vọng mơ hồ, nàng vội vàng xóa bỏ ý nghĩ kia ngay.

“Thế... “Nộ hôn của cá heo” là một đôi à?” Nàng thật cẩn thận hỏi.

“Vô nghĩa, “Nộ hôn của cá heo” đương nhiên là một đôi, một con có thể hôn được sao?” Tạ Thư Dật cười nhẹ nói. (dễ thương =]])

“VẬY... một cái nữa đâu? Anh đưa cho ai rồi?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật ngăn người: “Còn một cái, tôi không tặng ai a, tôi thu.”

“Ồ.” Tạ Hải Nhạc không hé răng.

Hắn không có tặng ai? Vậy hắn giữ, làm cái gì?

Trong lòng nàng có chút hối hận mình đi hỏi mấy cái này làm cái gì, tất cả đều là vài chuyện không đâu.

“Em rất để ý chuyện nó là dây chuyền tình nhân sao? Cái của tôi tôi cũng không đeo trên cổ, em sợ cái gì?” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc lập tức ngẩng đầu, bật thốt: “Không, không cho anh đeo, không được đeo!” Tạ Thư Dật nhìn nàng kinh dị, nói: “Gi! Em lại dám ra lệnh cho tôi sao?”

Tạ Hải Nhạc giậm chân nói: “Nếu anh đeo, người ta lập tức đều biết là anh tặng tôi, cho nên, không cho anh đeo!” Tạ Thư Dật giận tím mặt: “Biết là tôi tặng thì thế nào? Chẳng lẽ, tôi không thể tặng quà cho em sao?”

“Nhưng mà nhưng mà...” Tạ Hải Nhạc lại giậm chân, “Người khác sẽ nghĩ như thế nào a? Tôi đeo một cái, anh đeo một cái, anh nói, người ta sẽ nhìn tôi thế nào? Còn tưởng rằng tôi và anh là người yêu nữa kia! Chúng ta là anh em có được không? Ta sao có thể để cho người khác hiểu lầm quan hệ của tôi và anh chứ?”

Sau đó, hai người đều vì lời nàng, bầu không khí thân mật lập tức trở nên tĩnh lặng lại, Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc, Hải Nhạc trừng Tạ Thư Dật.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật chậm rãi hỏi: “Tiểu Hải Nhạc, em có biết em đang nói gì không?”

Hải Nhạc run giọng nói: “Tôi... tôi... tôi không có nói sai.”

“Thì ra em đang sợ người khác cho chúng ta là người yêu sao? Không sao cả, cứ để cho người ta nghĩ đi! Nhờ em nhắc nhở như vậy, bản thân tôi cũng muốn đeo cái dây chuyền của tôi rồi, tôi muốn ọi người tỉnh một câu, Tạ Hải Nhạc, là của tôi, cô ấy và tôi là một đôi, những người khác, toàn bộ lặn hết một bên!” Tạ Thư Dật nói. (ew, đây có thể coi là tỏ tình hay không aaaa?)

Hắn thật đúng là không nghĩ đến chuyện đó, cái dây chuyền kia, không biết đã bị hắn vứt đến chỗ nào, giả như, nếu đeo trên cổ hắn, sẽ như thế nào đây?

Hải Nhạc không khỏi kinh hoàng: “Không, tôi và anh không phải là một đôi! Không phải! Không phải! Anh không thể làm như vậy! Anh không thể!” Nếu hắn làm như vậy, không phải nói rõ ràng ọi người biết, hắn và nàng, có mối quan hệ không thể cho ai biết hay sao? Không được, không được! Nước mắt của nàng, lập tức liền rơi xuống.

Mặt Tạ Thư Dật lập tức u ám.

“Tạ Hải Nhạc!” Hắn vốn muốn phát giận, nhưng nghĩ đến đây là ở trong phòng Hải Nhạc, hắn hạ giọng nói: “Tại sao không thể? Tại sao? Em đã sớm là người của tôi rồi! Chính là để cho người ta biết, thì như thế nào? Em không phải là em ruột của tôi!”

162. Chương 81: Là Tất Cả Của Tôi

“Con tập với nó được rồi, không cần ba đâu.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc, Hải Hoan đều kinh ngạc nhìn hắn.

“Con là con trai, tập với nó là đúng rồi.” Tạ Thư Dật không giải thích với Hải Nhạc, nói thẳng, “Em muốn tập đoạn nào?”

Hải Nhạc nhìn hắn ngơ ngác, hắn đồng ý tập lời thoại với cô sao? Cô còn tưởng rằng hắn không muốn chứ.

“Vậy thôi bắt đầu từ đoạn ba vừa mới nói đi ạ.” Hải Nhạc nhẹ giọng đáp.

Tạ Thư Dật nhắm lời trong lòng vài lần, sau đó ngẩng đầu nói với Hải Nhạc: “Thế bắt đầu đi.”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cảm xúc, một nụ cười hiện lên trên khuôn mặt, nghiêm nhiên là đang then thùng, cô nói với Tạ Thư Dật: “Tại sao anh lại muốn tặng chocolate cho em, tại sao anh không đưa cho những cô gái khác?”

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, hé đôi môi mỏng nói: “Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi.” Hắn nói một cách hiển nhiên như vậy, hơn nữa, ánh mắt mà hắn nhìn cô, hình như vẫn tràn đầy tình ý, Tạ Hải Nhạc ngơ ngác nhìn hắn, hắn cũng lợi hại quá đi, chưa từng được huấn luyện, thế mà thoát trông cũng thật nhập vai... Ai da, đang nghĩ cái gì thế này, dợt lời thoại quan trọng hơn, Tạ Hải Nhạc lắc lắc đầu, nói tiếp: “VẬY... đối với anh, em là cái gì?”

Tạ Thư Dật đến một cái nháy mắt cũng không có mà nhìn cô, nói: “Đối với anh mà nói, em là tất cả của anh.” Hải Nhạc không khỏi khẽ thở gấp một hơi, hắn có thể ngay lập tức thuộc như cháo chảy như thế, thật là lợi hại, hơn nữa, vẻ mặt của hắn, cũng y như thật như thế, giống như chỉ dành để nói cho một mình cô nghe thôi vậy, trái tim Tạ Hải Nhạc đập mạnh “thình thịch”, không khỏi cúi đầu xuống.

Chắc là... chắc là cô nghĩ nhiều thôi phải không? Đúng là gặp quỷ, không phải chỉ là một câu thoại sao? Vậy mà cũng đứng đó mà ngạc nhiên! Cô thầm mắng chính mình trong lòng.

Tạ Thư Dật biết tiếp theo, nữ chính sẽ ăn một viên chocolate, chủ động hôn nam chính, sau đó hai người lại bắt đầu yêu đương ngọt ngào, hắn đột nhiên thật hâm mộ tên nam chính trong câu chuyện, chỉ cần một hộp chocolate, liền bắt được ngay một trái tim, gặt hái được một mối tình, còn trong hiện thực, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ? Tục ngữ cũng nói, lòng nữ nhân, như kim đáy biển a, cho tới bây giờ hắn cũng không biết trong lòng Hải Nhạc đang suy nghĩ cái gì nữa, giả như, một hộp chocolate có thể đạt được lòng cô, hắn cũng thật sự muốn ném thử một lần! Chỉ có điều là, aiz, chỉ là một câu chuyện mà thôi, đương nhiên không thể thành sự thật.

Hắn không khỏi cúi đầu, cười khổ trong lòng.

“Chắc chắc, anh hai vẫn là lợi hại hơn, Hải Nhạc, con đã hài lòng chưa? Về sau, có tập lời thoại, cứ đi tìm anh hai đi!” Tạ Trường Viên cười nói.

Hải Nhạc gật đầu: “Dạ, con sẽ.”

Cô không đi tìm hắn đâu, cô thật sự rất sợ đối diện với ánh mắt của hắn a, chỉ cần một ánh mắt của hắn, cũng có thể làm cho lòng cô run lên bần bật. Tạ Thư Dật nghe cô nói ra ba chữ kia cho có lệ, kéo kéo môi, cô sẽ không tới tìm hắn, trừ phi, hắn đi tìm cô. Nhưng mà, hắn, cũng không có dũng khí đi đối mặt cô, cô không thích hắn.

Khi đoàn quay phim làm lễ quảng cáo thì Thường Hàn cũng không hề trình diện, đúng là tỏ ra cao giá a, cho nên, lúc bắt đầu cũng chính là cảnh quay của hai người Hải Nhạc và Nhã Nghiên thôi.

Quảng cáo này, chia ra làm ba đoạn, giống như là một màn kịch ngắn vậy, cũng chính là sản phẩm thử nghiệm của Đường Nhân Kiệt, Hải Nhạc và Nhã Nghiên đều là người mới, chỉ cần vào quay, hai người đều rất nghiêm túc, Đường Nhân Kiệt rất hài lòng, với sự chuyên nghiệp hai cô bé xuất thân nhà giàu thể hiện, rất là tán thưởng.

Chỉ có điều, trong đoàn có vài người nhìn thấy hai cái người mới bình thường, nhưng cả hai đều là xe sang trọng đưa đón, đưa tới trong đoàn có vài vụ xô xao nho nhỏ, mà Hải Nhạc lại nghe được có người nói, cô với Nhã Nghiên là tình nhân được đại gia bao nuôi, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, sau đó, hai người vì không muốn gây phiền toái, không cho phép xe trong nhà xuất hiện ở studio một cách tối đa, cũng không cho người trong nhà đến đó thăm.

“Nhã Nghiên, cậu giúp tớ nghiên cứu chỗ này với, chỗ đó nên thể hiện vẻ mặt như thế nào? Tớ thật sự không biết phải thể hiện ra làm sao nữa.” Hải Nhạc vẽ mặt đau khổ, cô lúc nào cũng nghiên cứu đoạn hôn nam chính kia.

“Vớ lại, có thật sự phải hôn không a? Tớ thật sự có hơi sợ, kỳ thật, tớ đã nói dối ba mẹ tớ, tớ không dám nói cho bọn họ biết có một cảnh diễn hôn, nghĩ lại, slogan cũng là cảm giác của nụ hôn đầu, hương vị của

mỗi tình đầu, chocolate Dove này, ban mùa đều có vị, làm sao có thể không có cảnh hôn, aiz, không biết đến lúc chiếu, ba mẹ tớ nhìn thấy rồi, tớ có bị mắng hay không nữa.” Hải Nhạc nói thêm.

Nhã Nghiên liếc cô một cái, trêu: “Nụ hôn đầu của cậu đã sớm không còn rồi, có gì mà phải băn khoăn nữa chứ, với lại, Thường Hàn là đại minh tinh, nụ hôn đầu trên màn ảnh hiển cho hắc, coi như số cậu gặp may thì có, rất nhiều nữ minh tinh, muốn được Thường Hàn hôn, soái ca người ta còn chưa chắc đi hôn đâu, tớ cũng thật muốn đổi thành cậu, để cho Thường Hàn đến hôn tớ, xem mùi vị được hắc hôn là như thế nào, mà có thể làm cho nhiều cô gái được hắc hôn thần hôn điên đảo như vậy, tớ thật sự muốn thử xem, ha ha, Hải Nhạc, chúng ta đổi đi, cậu không muốn hôn môi với hắc, để hắc tới hôn tớ đi.”

“Nếu có thể đổi, tớ cũng thật muốn đổi, nếu cậu muốn đưa tới cửa cho người ta hôn môi đến vậy, cậu đi đi, tớ nói thật đó!” Hải Nhạc làm bộ vô cùng chân thành nói.

“Aizzz, tớ chỉ nói giỡn thôi, tớ không dám đi cướp vai nữ chính của cậu đâu.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc che miệng cười khúc khích: “Nhã Nghiên, bằng không, cậu làm cascader cho tớ, thế tớ đi hôn Thường Hàn? Thế nào?”

Nhã Nghiên đánh Hải Nhạc một chút: “Trước giờ mới nghe nói có khóa thân thể, chứ không có nghe nói đi hôn thể à nha.”

“Thì bọn mình phát minh ra!” Hải Nhạc cười phá lên, trong lòng vốn đang lo lắng tìm Nhã Nghiên hỏi cách diễn, bị Nhã Nghiên quậy phá một cái, cũng đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Rồi rồi, chưa chắc là tớ đồng ý đâu nha, nụ hôn đầu của tớ, làm sao có thể tùy tiện cho người khác chứ? Đừng tưởng rằng Thường Hàn là đại minh tinh, muốn cho hắc thật sự đi hôn tớ, chưa chắc tớ đã đồng ý! Nụ hôn đầu mà, quý báu biết bao nhiêu! À đúng rồi, tới giờ tớ vẫn chưa hỏi cậu, cậu nói cái gì cảm giác của nụ hôn đầu, hương vị của nụ hôn đầu gì đó, nụ hôn đầu của cậu, rốt cuộc là cho ai rồi huh? Là ai? Tớ rất tò mò nha, Hải Nhạc, nói cho tớ biết, nói cho tớ biết đi mà.” Nhã Nghiên hỏi Hải Nhạc.

Mặt Hải Nhạc “bùm” một cái lập tức đỏ lên.

“Nhã Nghiên, đột nhiên tớ rất mắc, tớ muốn đi toilet.” Cô vội vàng hốt hoảng chạy trốn chết.

“Aizzz, cậu còn chưa trả lời vấn đề của tớ đâu.” Nhã Nghiên kêu với theo bóng lưng của cô.

Người đó là ai vậy kìa? Chẳng lẽ là Tạ Thư Dật? Đừng nói với mình là anh hai nha? Cô cũng từng moi thông tin từ anh hai rồi, anh hai cũng thừa nhận, hắc có từng hôn cô ấy, nhưng mà, chỉ là hai gò má thôi, chưa tính là hôn đâu! Aizzz cho dù là Tạ Thư Dật đi nữa, vậy thì thế nào? Tạ Thư Dật không thể nào thích cô được, ngay cả Hải Nhạc cũng nói như vậy mà! Nhã Nghiên cười khổ lắc đầu.

Cô xoay người sắp bước tới phía trước, kết quả, lại đụng phải một bức tường thịt.

Nhã Nghiên vuốt mũi, bực mình nhìn bức tường thịt chắn ngang này, chỉ thấy hắc đeo một chiếc kính râm siêu lớn, khóe miệng ẩn hiện một tia cười, nhưng tuyệt đối không hề thấy vẻ mặt muốn xin lỗi với cô.

“Vị tiên sinh này, anh cản đường rồi!” Nhã Nghiên không khách khí nói.

“Em... rất muốn được Thường Hàn hôn môi?” Tường thịt đột nhiên mở miệng.

Nhã Nghiên hiểu ngay lời mình nói hồi nãy đã bị người ta nghe trộm được, vừa thẹn vừa quẫn, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng bừng.

“Nhất định là anh chỉ mới nghe được đoạn đầu, không có nghe được đoạn sau, em nói là, Thường Hàn muốn tới hôn em, chưa chắc em đã đồng ý!” Nhã Nghiên nói cà lăm lăm.

Hắc không phải là phóng viên chứ? Nếu như bị người ta thêm mắm dặm muối viết thành chuyện xấu, vậy cũng thảm! Nhã Nghiên không khỏi nhìn người này đầy cảnh giác.

Từ từ, người này càng nhìn càng thấy quen quen a.

“Huh? Nói như vậy, đến Thường Hàn em cũng không nhìn thuận mắt à?” Người này hai tay ôm ngực, nhàn nhàn hỏi.

“Cái đó, cũng không phải, cũng không phải nhìn không thuận mắt, kỳ thật, hắn cũng rất đẹp trai, ngắm lại, Tiểu Thiên Vương, nào có cô gái nào có thể nhìn hắn không thuận mắt chứ?” Nhã Nghiên nói theo bản năng, nếu là một phóng viên, cô cũng không muốn gây thù chuốc oán với Thường Hàn, dù sao, sau này người ta còn phải tới đây quay quảng cáo này.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Tường thật gật đầu hài lòng, sau đó, hắn tháo kính mắt xuống giắt ở bên miệng túi trước ngực áo.

163. Chương 82: Thật Sự Đau Quá

Hải Nhạc không ngừng lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống: “Tôi không phải là người của anh, là anh cưỡng bức tôi! Tôi vốn chưa từng muốn làm người của anh! Tạ Thư Dật, đừng làm như vậy, van xin anh, nếu để cho người khác biết, tôi sẽ không thể ngẩng đầu lên được! Nếu như vậy, tôi tình nguyện đi tìm cái chết!”

Tạ Thư Dật lập tức túm lấy bả vai của nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi quát nhỏ: “Tạ Hải Nhạc, đừng dùng cái chết đi làm tôi sợ, trong mắt em, quan hệ của tôi và em, cứ làm cho em cảm thấy sỉ nhục như vậy sao? Chẳng lẽ, trong lòng của em, em đang nhớ đứa con trai nào khác sao? Là Thích Hán Lương? Hay là Hứa Chí Ngạn? Nói, nói a! Ở trong lòng em, em sợ ai khác biệt thì em sẽ không ngẩng đầu lên được? Nếu hắn biết quan hệ của tôi và em, em sẽ đi tìm cái chết sao? Là ai? Là ai? Là Hứa Chí Ngạn phải không? Ở trong lòng em, hắn có quan trọng như vậy không? Nói! Nói! Nói a!”

Tạ Hải Nhạc bị hắn lắc đầu sắp hôn mê, có phải chỉ cần nói nàng có người trong lòng, hắn sẽ buông tha cho nàng hay không? Có lẽ, nếu hắn biết trong lòng nàng thật sự thích một người con trai, nếu người đó là Hứa Chí Ngạn, là bạn thân của hắn, không phải hắn sẽ hết cách với nàng chứ? Không phải nói con trai trọng tình bạn hơn tình yêu sao? Nếu nàng nói nàng thích Hứa Chí Ngạn, có phải sau này, hắn xem tình bạn nhiều năm với Hứa Chí Ngạn, không bao giờ quên quít lấy nàng nữa hay không?

Nàng có nên thử một lần chẳng?

Nghĩ xong, đầu óc đã sắp hỗn loạn một mảnh, nàng hoảng hốt nói bừa: “Đúng! Đúng! Đúng! Tôi thích Hứa Chí Ngạn! Tôi thích anh ấy! Tôi lúc nào cũng thích anh ấy! Từ ánh mắt đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, tôi đã thích anh ấy rồi!”

Tạ Thư Dật nghe nàng vừa nói như vậy, như bị sét đánh đứng lạng ở nơi đó, hắn ngơ ngác nhìn Tạ Hải Nhạc, trong mắt là sự kinh hoàng không thể tin, cùng với đau xót và tuyệt vọng không thể tin!

Hải Nhạc ổn định hơi thở nhìn hắn, nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của hắn, trong lòng, đột nhiên có chút không nở, nàng, có phải đã làm sai hay không?

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật lùi về phía sau mấy bước, thì thào: “Thì ra, em thật sự thích nó, em thật sự thích!”

Sau đó, hắn dùng sức kéo tóc mình một chút, lẩm bẩm: “Thì ra, người trong lòng em là nó? Thì ra, tôi lấy đi lần đầu tiên của em, em đau đớn, là vì nó, thì ra là thế, thì ra là thế!”

Sau đó, hắn ngẩng đầu, dùng một ánh mắt trống rỗng vô cùng bi thương vô cùng nhìn Tạ Hải Nhạc, nói: “Hải Nhạc, em thật sự thích nó sao? Tôi phát hiện tôi...” Hắn đưa tay dùng sức ấn lấy ngực trái của mình, “Chỗ này của tôi, thật sự đau quá, đau quá, Hải Nhạc, Hải Nhạc, em thích, thật sự là Hứa Chí Ngạn sao?”

Càng về sau, giọng nói của hắn càng trở nên mờ mịt như vậy, trống rỗng như vậy, ánh mắt của hắn, không hề có tiêu cự, Hải Nhạc cơ hồ cảm thấy hắn nhìn không phải là mình, mà là cái gì khác, lòng của nàng, bởi vì ánh mắt chưa từng xuất hiện trong mắt hắn kia, mà quặn đau.

Nhìn hắn cái dạng này, hắn cũng không như trước đây bá đạo nói nàng không được phải thế này thế nọ, lần này, hắn không có, có phải hắn thật sự rất để ý người bạn Hứa Chí Ngạn này hay không?

Không cần tiếp tục dùng những thứ này nọ làm lý do lẩn tránh nữa, một câu xong hết?

“Tạ Thư Dật, chúng ta là anh em, là anh em...” Tạ Hải Nhạc còn chưa nói hết, Tạ Thư Dật cộc cằn cắt ngang: “Không, không, không! Cho tới bây giờ tôi chưa từng xem em là em gái của tôi, trong lòng tôi, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng xem em là em gái của tôi!”

Hải Nhạc cười đau khổ: “Đó là bởi vì, anh cho là tôi không xứng làm em gái của anh, tôi vẫn luôn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau tôi gọi anh là anh trai, anh lại tát tôi một cái, anh còn nói với tôi, mẹ anh chỉ sinh ra một mình anh, anh không có em gái, nhớ không? Cho tới bây giờ, buổi tối có khi tôi còn nằm mơ thấy khung cảnh lúc đó, cuối cùng tôi sẽ hoảng sợ tỉnh lại từ trong mộng, Tạ Thư Dật, anh có biết không? Không, anh chắc chắn không biết, anh không biết mới trước đây tôi sợ anh đến mức nào, sợ đến mức chỉ cần anh liếc tôi một cái, hai chân của tôi sẽ không thể tự chủ được mà run lên, anh lúc nào cũng căm ghét tôi như vậy, hận tôi như vậy, với mẹ tôi nữa, chính vì anh căm ghét tôi, hận tôi, cho nên, cũng luôn không thừa nhận tôi là em gái của anh!”

Nói xong, cổ họng của nàng nghẹn ngào hết, nhớ tới tuổi thơ luôn bị hấn bắt nạt của mình, và còn thời niên thiếu cho đến bây giờ vẫn không thể thoát khỏi ma chướng của hấn, thậm chí còn bị hấn chiếm đoạt đêm đầu tiên, Tạ Hải Nhạc không khỏi ôm kín mặt, nức nở bật khóc.

“Tạ Thư Dật, anh không biết, ở trong lòng tôi, thật sự từng khát vọng có một người con trai, rất tốt với tôi, dịu dàng với tôi, sủng tôi yêu tôi, giúp tôi thoát khỏi những đau đớn kia, nhưng, một ngày này còn chưa tới, anh đã đem tôi... đem tất cả của tôi hủy hết! Anh chẳng những hủy người của tôi, anh còn hủy cả cuộc sống của tôi! Anh có biết trong lòng tôi thống hận anh đến mức nào không? Anh cho là, bây giờ anh thoảng tốt với tôi một chút, tặng quà này nọ cho tôi, là có thể lau đi những vết thương anh tạo ra cho tôi hay sao? Không có chuyện đó đâu! Không có đâu! Tôi nghĩ, suốt đời này vĩnh viễn tôi cũng không thể nào quên được! Tạ Thư Dật, anh còn muốn thế nào đây? Tổn thương của anh tôi nhận đã đủ nặng, tôi sợ, tôi thật sự sợ có một ngày tôi sẽ chết ở trong tay anh! Nếu tôi chết, tôi không thể tưởng tượng mẹ tôi sẽ đau lòng thế nào! Bà nhất định sẽ vì tôi mà hận không thể đi chết theo tôi! Không, tôi nghĩ, đó chính là kết quả anh muốn! Không phải anh muốn lấy tôi đi trả thù mẹ tôi đấy sao? Anh không cho phép tôi chết sớm, là vì còn chưa đạt tới mục đích của anh, tôi nghĩ, chừng nào ngày đó tới, anh sẽ ước gì tôi chết nhanh lên một tí? Tôi đang nghĩ, ngày đó, có phải sắp đến hay không?”

“Không, không phải như em nói đâu!” Môi Tạ Thư Dật lập bập va vào nhau, nhưng không phát ra chút thanh âm nào.

Ai nói không phải như vậy? Hấn nghĩ chính xác như nàng nói thì có! Hấn thậm chí đã làm như vậy vô số lần, hấn bắt nạt nàng, nhục nhã nàng, thế nào cũng phải khiến cho nàng rơi nước mắt, hấn mới buông tha!

Tạ Thư Dật chỉ cảm thấy tay chân của mình từ từ trở nên lạnh lẽo, sau đó, tim của hấn, vì lạnh lẽo tột độ, giá lạnh đến cực hạn, “két” một tiếng, trái tim trong lồng ngực hấn vỡ đầy những mảnh vụn.

164. Chương 82: Nhìn Thấy Tất Cả

Thấy rõ gương mặt của hấn, Nhã Nghiên không kềm được che miệng kinh ngạc, hấn... chính là Thường Hàn! Nhã Nghiên xoay người, định bỏ chạy.

Thường Hàn đưa tay giữ cô lại, Nhã Nghiên lập tức bị hấn kéo vào trong lòng, Nhã Nghiên hoảng sợ nhìn khuôn mặt tuần tú cách mặt mình càng ngày càng gần, cô sợ hãi cố gắng nghiêng người về phía sau.

“Anh muốn làm gì?”

“Hôn môi a.” Thường Hàn nói vô cùng tự nhiên.

“Không...!” “muốn” chưa kịp ra khỏi miệng, miệng Nhã Nghiên đã bị Thường Hàn chặn lại, cô hoảng sợ mở to hai mắt nhìn hấn, tên hỗn đản này, đây chính là ngày đông đầu tiên của cô, là ai đang phổ khúc tình ca, có người ngân ca nốt sung sướng, có người lại chỉ có thể ngâm khê trong lòng? (đoạn này không hiểu lắm, dịch theo QT)

Hải Nhạc không rõ vì sao Nhã Nghiên chỉ cần nhìn thấy Thường Hàn thì sẽ lập tức trốn biệt tích, hơn nữa còn làm như né còn không kịp, với lại, mỗi khi nhắc tới anh ấy, lại làm như hận không thể bóp chết Thường Hàn tới nơi, Nhã Nghiên đang bị cái gì thế này?

Kỳ thật cô cảm thấy Thường Hàn rất tốt, ở trước mặt cô với Nhã Nghiên, cũng không hề làm ra vẻ ta đây ngôi sao gì, hại cô lúc trước lo lắng muốn chết, dù sao người ta cũng là đại minh tinh, còn mình thì chỉ là một con tôm nhỏ thôi, áp lực quá trời, nhưng Thường Hàn luôn dịu dàng bảo cô đừng lo lắng, hơn nữa, đôi khi còn chỉ điểm cho cô vài chỗ, cho nên, trong lòng cô vô cùng cảm kích anh ấy, nghe nói người mới mà được tiền bai chỉ dạy cho, chính là một chuyện rất rất hiếm có, nhất là được một đại minh tinh theo kiểu quay xong chỗ này là chạy sang studio khác như Thường Hàn chỉ điểm cho, lại càng là thiên đại vinh hạnh.

Nhưng mà, chỉ cần cô vừa nhắc tới Thường Hàn rất tốt, Nhã Nghiên liền nghiêng rằng nghiêng lợi cãi lộn với cô, bảo Thường Hàn là một tên thói thí siêu cấp, cuồng tự đại tự ki, đến mức có vài lần Hải Nhạc cũng không biết nên khóc hay cười nữa, trước kia rõ ràng là một Nhã Nghiên hề nhắc tới Thường Hàn là còn hơi kích động, thế nào mà bây giờ thấy người thật rồi, lại đột nhiên thay đổi cái roẹt vậy nè?

Aizzz, không biết có phải Thường Hàn đã dắc tội gì với vị đại tiểu thư này hay không ta? Hải Nhạc nghĩ thầm trong lòng.

Mà thôi, cô cũng không có nhiều thời giờ mà đi lo chuyện người khác như vậy, rất không may, vì trong một cảnh quay trên bờ biển, mặc thêm áo chậm một chút, cô lại bị cảm mất rồi. Nói thật, mùa đông đi quay quảng cáo chocolate, cực kì vất vả, bởi vì nội dung bên trong phim bao gồm cả bốn mùa xuân hạ thu đông, hạ là lần đầu gặp mặt, thu là đính ước, đông là chia lìa, xuân chính là gặp lại cùng với happy ending, cho nên, Hải Nhạc phải mặc váy dài mùa hè đội mũ rơm đi chân trần trên bờ cát, sau đó, Thường Hàn lại đi tới từ bên kia của bờ cát, hai người gặp nhau trên bờ cát đồng thời nhất kiến chung tình.

Nhưng chính vì cái cảnh quay nhất kiến chung tình trông vô cùng lãng mạn đẹp đẽ này, mà Hải Nhạc cũng rất thực tế bị cảm một cách thảm hại, nhưng, lại không thể vì bệnh cảm của mình mà trì hoãn tiến độ của toàn ekip diễn, Hải Nhạc xốc lại mười phần tinh thần, kiên trì mỗi ngày đều đến studio hoàn thành nhiệm vụ của mình, mẹ Hải Nhạc vô cùng đau lòng, mỗi ngày đều cho người đưa thuốc với canh tẩm bổ cho cô.

Tạ Thư Dật cũng có hơi lo lắng trong lòng, nhưng, lúc nào cũng chôn sâu xuống dưới, thẳng đến khi người phụ trách đưa thuốc đưa canh là Vú La có việc, Tạ Thư Dật lại vừa vặn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, xung phong nhận nhiệm vụ này, mà vì lúc trước ai đó có thông báo, không được lái xe hơi qua, cho nên, hần cười một chiếc máy xe tới.

Đi vào trường quay, chỉ thấy mọi người đang vội thành một đoàn, hần nhìn thấy Hải Nhạc mặc một bộ đồng phục học sinh xinh đẹp, trong tay ôm một cái hộp, cười rất ngọt ngào nói gì đó với tên nam sinh đối diện cô, trong lòng hần đột nhiên lộp bộp một cái, lập tức vội vàng chạy qua như điên, không phải cô định quay thật chứ? Hần nhìn thấy Hải Nhạc cầm chiếc hộp, đưa một viên chocolate lên miệng, sau đó, giữa đầu nổ một nụ cười hạnh phúc với Thường Hàn cao hơn cô rất nhiều, rồi, cô đặt chiếc hộp ra sau lưng, xem đến đây, trong lòng Tạ Thư Dật quỳnh lên, kêu to một tiếng: “Tạ Hải Nhạc!” Tạ Hải Nhạc vốn đang kiễng mũi chân lên nghe thấy đột nhiên có người kêu tên cô, kinh ngạc dừng lại, nhìn lại, thì ra là Tạ Thư Dật.

Sao hần lại tới đây?

Tạ Thư Dật thở hổn hển chạy tới, đứng trước mặt cô, lắc lắc cái phích trong tay, nói: “Đây là canh di bảo anh đưa tới cho em.”

Tạ Hải Nhạc hơi tức giận, kéo hần đi ra, nói: “Cứ hô to gọi nhỏ như vậy, anh không thấy tôi đang quay phim sao?”

“Tôi... chỉ là muốn đưa cái này cho em thôi.” Tạ Thư Dật nhìn cô vô tội.

Tạ Hải Nhạc tức giận đưa tay cầm qua, sau đó, mở bình thủy ra, dốc hết thứ nước thuốc đắng nghét vào miệng, thè lưỡi, tiểu trợ lý bên cạnh vội vàng đưa cho cô một bai nước khoáng, Tạ Hải Nhạc súc miệng xong, nói với Tạ Thư Dật: “Anh đi về đi.”

“Tôi... chờ em về nhà chung đi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc do dự một chút, nói: “Tùy anh vậy.”

Lúc này, Tạ Thư Dật quay sang đánh giá Thường Hàn, tiểu tử này, bộ dạng đúng là giết người không đền mạng a, thân hình cao lớn, Hải Nhạc đứng trước mặt hắn, có vẻ đặc biệt kiêu nhỏ, cái khuôn mặt anh tuấn kia, lại có nét con lai đặc thù rõ ràng, khó trách, hắn sẽ được hâm mộ như vậy.

Hắn hồn nhiên không biết mình cũng bị những người khác đánh giá lại, cũng không biết cả người mình đều đang phát ra sức quyến rũ, không hề kém so với một người thân là ngôi sao như Thường Hàn chút nào, ngay cả Đường Nhân Kiệt cũng nhìn hắn nhiều hơn vài lần, kinh ngạc vậy mà cũng có người đứng chung một chỗ với Thường Hàn mà có thể đề bẹp ánh hào quang của Thường Hàn xuống như vậy.

Bỗng nhiên, Nhã Nghiên đi về phía Tạ Thư Dật, này giờ cô luôn yên lặng nhìn chăm chú vào hai anh em Hải Nhạc Tạ Thư Dật, kể từ lúc Tạ Thư Dật xuất hiện, cô phát hiện ánh mắt của hắn vẫn chưa từng rời khỏi Hải Nhạc, mà Hải Nhạc cũng không tự nhiên mà xoa tay, chẳng lẽ, giữa hai anh em này, đã xảy ra những chuyện gì mà người ta không biết ư?

“Anh Thư Dật.” Cô chào hỏi một tiếng.

Tạ Thư Dật gật gật đầu: “Chào Nhã Nghiên.”

“Đã lâu không gặp anh, em cũng hơi nhớ anh rồi đấy nhé.” Nhã Nghiên trêu ghẹo.

Tạ Thư Dật cười cười: “Em làm gì mà nhớ tới anh cơ chứ.”

“Thật mà.” Nhã Nghiên không khỏi cong khóe miệng.

Tạ Thư Dật nở nụ cười.

“Xú nha đầu, trêu cợt anh hai đấy huh? Em mà nhớ anh, trời đổ mưa hồng mất.”

(Thiên hạ hồng vũ: Theo truyền thuyết, khi lông của chim khổng tước từ trên trời rơi xuống đẹp như cơn mưa màu đỏ thì nhân dân sẽ được mùa, ấm no hạnh phúc. Ý là chỉ chuyện không thể xảy ra, như kì tích_Nguồn)

Nhã Nghiên cắn cắn môi, vốn chỉ là muốn đùa một chút, mà kỳ thật, cũng là thật sự, làm sao nghĩ đến Tạ Thư Dật lại đem lời cô nói, không hề để trong lòng tí nào, lòng cô, đột nhiên cảm thấy bị tổn thương, trong lòng hắn, vì sao chỉ có thể chứa được một mình Hải Nhạc a?

Lúc này, ánh mắt Tạ Thư Dật lại chuyển về trên người Hải Nhạc, Hải Nhạc và Thường Hàn lại trở về với tiến trình quay phim, khi Tạ Thư Dật nghe được Hải Nhạc hỏi ra tại sao hắn muốn tặng chocolate cho cô mà không đưa cho những cô gái khác, tim của hắn, thót lên tới trên cổ họng, hai tay cũng không kiềm được nắm chặt thành quyền.

“Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi!” Thường Hàn trả lời ả ả đưa tình.

“Vây... vậy đối với anh, em là cái gì?”

“Đối với anh mà nói, em là tất cả của anh.” Hải Nhạc lại thẹn thùng để một viên chocolate lên miệng, sau đó, nắm hai tay sau lưng, cô khẽ kiễng chân lên.

“Đừng!” Tạ Thư Dật đột nhiên vọt tới, một tay kéo Hải Nhạc ra khỏi người Thường Hàn.

Hải Nhạc tức đến đòi mạng, không biết Tạ Thư Dật lại uống lộn cái thuốc gì rồi.

“Anh đang làm cái gì?” Hải Nhạc tức giận hỏi hắn, “Người ta đang quay ngon lành, anh ra đây quậy phá cái gì nữa?”

Đường Nhân Kiệt cũng tức giận: “Người kia là ai? Rốt cuộc anh đang làm gì vậy hả? Năm lần bảy lượt cắt ngang chúng tôi quay phim, có biết thời gian của chúng tôi chính là vàng bạc hay không?”

“Không, Đường đại đạo diễn, nó không quay, không quay!” Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc ra sau lưng, nói với Đường Nhân Kiệt.

Hải Nhạc tức đến dậm chân: “Tạ Thư Dật, anh đang đứng đây nói cái gì thế? Anh có quyền gì không cho em quay a?”

Đường Nhân Kiệt giận tím mặt: “Ồ nháo! Nào có ai nói không quay thì không quay chứ, anh có biết tiền vi phạm hợp đồng là bao nhiêu không?”

“ Bao nhiêu?” Tạ Thư Dật sống chết nín chặt tay Hải Nhạc.

“Một trăm ngàn!” Đường Nhân Kiệt nói lạnh ngắt. (~ 250 triệu Đ)

Tạ Thư Dật gật gật đầu nói: “Không có vấn đề gì, tôi trả là được.”

Đường Nhân Kiệt tức giận đến sắp váng đầu luôn rồi, cho tới bây giờ ông chưa từng đụng phải chuyện như vậy đâu, dám có người muốn vi phạm hợp đồng với hắn, hơn nữa còn là một người mới nữa kia.

“Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng! Làm sao anh có thể như vậy chứ?” Hải Nhạc tức muốn chết, trong lúc tình thế cấp bách, giờ quyền cước ra với Tạ Thư Dật.

“Em cứ thích đi hôn người khác như vậy sao?” Tạ thư dật quay đầu rống lớn một tiếng với Hải Nhạc.

“Em...” Tạ Hải Nhạc bị hắn rống có chút không biết làm sao, “Cái đó... là nội dung phim cần mà...”

“Cái nội dung phim thối nát gì? Thế nào cũng phải hôn môi sao? Không được! Em không thể quay phim như vậy!” Tạ Thư Dật không khỏi thanh minh.

Tạ Hải Nhạc nước mắt rưng rưng: “Anh... anh rất vô lý!”

Tạ Thư Dật xoa người nói với Đường Nhân Kiệt: “Nếu như ông muốn cho nó tiếp tục quay, được, nhưng phải để tôi thay thế Thường Hàn, để tôi quay quảng cáo này! Về phần làm tổn thất cho Thường Hàn, tôi sẽ chịu trách nhiệm!” Mọi người đều bị lời của hắn làm cho hoảng sợ, dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn Tạ Thư Dật, nhất là Tạ Hải Nhạc, vô cùng khiếp sợ.

165. Chương 83: Sự Trừng Phạt Của Thượng Đế

Hắn, tổn thương nàng nghiêm trọng đến như vậy sao? Nghiêm trọng đến mức nàng khát vọng có một thằng con trai khác tới yêu nàng thương nàng? Thậm chí, muốn thằng con trai kia giúp nàng thoát khỏi đau xót hắn đem lại?

Tim của hắn, vỡ nát đầy đất. Tim, hắn không kịp thu nhặt, để cho nó đau đớn nát trên mặt đất, điều hắn suy nghĩ là, từng ấy năm cho tới nay, rốt cuộc hắn đã bỏ lỡ cái gì?

Suy cho cùng từ bao giờ, từ khi nào thì hắn bắt đầu từ từ thâm gọt bỏ ý muốn bắt nạt nàng? Thâm mong có thể thấy nàng tươi cười? Thậm chí đến mức chỉ cần nàng lộ ra nét mặt tươi cười trước mặt hắn, hắn nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì?

Khi hắn vì nàng mà thay đổi, nàng lại nói cho hắn biết, người trong lòng của nàng là Hứa Chí Ngạn! Là Hứa Chí Ngạn! “Không!” Tạ Thư Dật đau đớn gầm lên một tiếng. Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn Tạ Hải Nhạc đầy hung tợn, Tạ Hải Nhạc hoảng sợ, không tự chủ được lùi về phía sau.

“Không, Tạ Hải Nhạc, mặc kệ trong lòng em thích ai! Tôi sẽ không để cho em tiếp tục thích nó! Cho dù là Hứa Chí Ngạn cũng không được! Em là của tôi! Là của tôi!” Lòng Tạ Hải Nhạc, lập tức chìm xuống đáy nước.

Hắn vẫn cứ như vậy! Hắn vẫn không chịu buông tha cho nàng! Nàng không khỏi liều mạng lắc đầu: “Không, tôi không phải là của anh, không phải, anh có thể có được cơ thể của tôi, nhưng, anh không thể có được lòng tôi!” Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như thế, giống bị vừa bị nện một phát vào đầu, hắn không khỏi nắm chặt hai đấm tay, hít hơi vào thật mạnh, bằng không, hắn nhất định sẽ vọt tới trước mặt nàng, che kín miệng của nàng, làm cho nàng thu hồi lại lời nói của mình. “Em có biết em đang nói gì không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Hải Nhạc gật đầu: “Tôi biết tôi đang nói cái gì, Tạ Thư Dật, anh có thể cướp đi mọi thứ của tôi, bao gồm cả cơ thể của tôi, nhưng mà, anh không thể đoạt được lòng tôi, lòng tôi, vẫn chỉ có tôi là chúa tể, nó là thứ duy nhất tôi còn lại rồi, tôi sẽ không giao cho anh!” Tạ Thư Dật nhìn nàng, hồ hững hờ: “Lòng của em... dành cho ai? Cho Hứa Chí Ngạn sao?”

Hải Nhạc nhìn thấy ánh mắt của hắn trở nên thật sắc bén thật dữ tợn, nàng không tự chủ được lùi tiếp một bước.

“Tóm lại, sẽ không thuộc về anh! Vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về anh! Anh cho tôi sỉ nhục, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào quên!” Hải Nhạc miệng nói tay cũng che ngực mình thật chặt, giống như nếu nàng không che, lập tức trái tim của nàng cũng sẽ bị hắn đoạt đi mất.

Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như thế, đứng cứng ngắc tại chỗ, không nhúc nhích gì được.

Rõ ràng là nàng vẫn đang đứng ở trước mặt hắn, nhưng, hắn lại cảm thấy sao mà xa xôi quá, xa xôi đến mức hắn cảm giác được cả đời mình cũng không thể nào đến gần nàng. Hắn đột nhiên cảm thấy, nàng quá tàn nhẫn, tàn nhẫn không cho hắn giữ lại dù chỉ là một tia dư âm. Nàng chỉ mới làm như vậy với hắn thôi, hắn đã cảm thấy nàng tàn nhẫn, ngấm lại, mình đã làm gì đối với nàng? Nếu cái này gọi là sỉ nhục thì cũng... không có gì quá đáng! Hắn còn có thể nói cái gì đây? Hắn còn có thể nói cái gì đây chứ? Trước kia làm sao mà hắn lại chưa từng nghĩ đến, tim của hắn, cũng sẽ không kiên cố như hắn tưởng, có một ngày, nó sẽ vì nàng mà cảm thấy bị tổn thương?! Sẽ vì nàng mà đau đớn?

Hắn không dám nhìn nàng, nếu còn thấy sự kiên quyết đối với hắn trong mắt nàng một lần nữa, hắn không chắc lòng mình sẽ không đau đớn thêm một lần, chút tưởng tượng như vậy, hắn cũng đã không thể chịu nổi rồi, tim của hắn, đã nhói đau như tê liệt. Lực sát thương của nàng đối với hắn, trong lúc hắn không để ý, đã to lớn vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Trước kia đối xử với nàng như vậy, thật sự đã sai sao? Vẫn luôn sai đấy sao? Cho nên, Thượng Đế không chịu được, bắt đầu trừng phạt hắn! Biện pháp trừng phạt hắn chính là: Bất tri bất giác, hắn đã yêu cô gái thường bị hắn bắt nạt bị hắn lăng nhục này, lại khiến cho cô bé này yêu thương người khác! Hơn nữa, khiến cho trái tim nàng kia, vĩnh viễn thuộc về người khác, sẽ không bao giờ thuộc về hắn! “Không! Không! Không!” Tạ Thư Dật sợ hãi mở bừng mắt, hắn không thể chấp nhận và tiêu hóa cái ý tưởng mới vừa xuất hiện trong đầu. Không! Không! Làm sao hắn có thể yêu nàng? Làm sao có thể? Không có khả năng! Nàng nói rất đúng, từ nhỏ, hắn đã rất căm ghét nàng, hận thù nàng, không ghét nàng, làm sao hắn có thể trêu chọc nàng, bắt nạt nàng chứ? Từ bao giờ, căm ghét đối với nàng, hận thù đối với nàng, trong khi hắn không để ý, chuyển hóa thành tình yêu?

Vớ vẩn, đúng là quá hoang đường! Không có khả năng! Hắn không có yêu nàng! Không có! Hắn có thể bị nàng chọc tức giận hồ đồ, mới có thể cho là mình đã yêu nàng! Không, hắn thật sự không có yêu nàng! Không có! Làm sao hắn có thể yêu một con nhóc ngu ngốc mình đã căm ghét căm hận từ nhỏ chứ?

Tạ Thư Dật cự tuyệt chấp nhận ý nghĩ này, hắn lão đảo xoay người, gần như có chút chênh vênh chơi với đến cạnh cửa, sau đó mở cửa, đi ra ngoài, thậm chí cũng quên mất lễ nghi quý tộc cơ bản nhất của hắn: thuận tay nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hải Nhạc không ngờ Tạ Thư Dật không hề nói gì cứ vậy mà dong, có phải trong lòng hắn đã âm thầm chấp nhận rằng trái tim nàng đã không còn thuộc về hắn nữa?

Cửa bị mở ra, đột nhiên thốc vào một trận gió lạnh, Hải Nhạc ngơ ngác đứng ở trong phòng, nhìn không được rừng mình một cái.

Nàng lắc đầu, mặc kệ, dù thế nào cũng là con cá nằm trên thớt của hắn, vì sao không để ỉnh sống cho có tự tôn một chút? Cho dù nàng phản kháng hắn không được, nàng cũng muốn cho hắn biết, nàng hận hắn, hận hắn áp bức nàng, chiếm đoạt nàng như vậy. Hải Nhạc từ từ đi tới, nhẹ nhàng đóng cửa lại, mới đóng cửa không bao lâu, đã có người tới gõ cửa.

“Nhạc Nhạc, mở cửa, mở cửa, chị đã về rồi, chị mang đồ ăn vặt về cho em nè.” Là Hải Hoan.

Hải Nhạc mở cửa, Hải Hoan vui vẻ đứng ở trước mặt nàng, giơ giơ túi giấy trong tay.

“Chị hai, là hạt dẻ rang đường, chị còn nhớ trước đây em thích ăn hạt dẻ rang đường nhất a?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ đưa tay nhận lấy, vội vàng mở túi giấy ra, bóc một hạt dẻ cho vào miệng.

“Ăn ngon quá a, chị hai, chúng ta ăn chung đi.” Hải Nhạc bóc một hạt nữa, đưa tới bên miệng Hải Hoan.

Hai người cùng nhau ngồi xuống giường, ăn hạt dẻ nóng hổi.

“Chị hai, sinh nhật bạn học chị có vui không?” Hải Nhạc hỏi.

“Có cái gì mà vui, hôm nay chị đi, cũng chỉ là đi thị uy thôi, ai kêu trước kia bọn nó không để chị vào mắt.” Hải Hoan bĩu môi.

“Thị uy gì a?” Hải Nhạc có hơi khó hiểu.

Hải Hoan có chút dương dương đắc ý nói: “Trước kia tiệc tùng loại này, mấy con nhỏ đó chưa bao giờ gọi chị, nhất là con nhỏ sinh nhật hôm nay nè, trước kia nó còn xem thường chị, giờ, biết chị vào Tạ gia, đến trường lại có xe đưa đón đặc biệt, người người đều tới nịnh bợ chị, vậy chị hôm nay này, cùng phi cái này chôn bạc áo lông áo khoác gia, đều dè nổi bật của ả xuống hết, làm cho chị hả dạ còn ở phía sau kia, bạn trai của nó, sau đó lại mời chị khiêu vũ, còn nói với chị, kỳ thật người trong lòng hắn vẫn là chị nữa cơ, sau đó chị liền nói với hắn, nếu thật sự thích chị, thì phải nói ra với bạn gái hắn ngay trên tiệc sinh nhật, nói người trong lòng hắn là chị, không phải là ả, sau đó phải đi theo chị rời khỏi sinh nhật của ả. Em biết không, cái ngốc kia đưa, thật sự nói với bạn gái hắn, cũng thật sự đi theo chị rời khỏi tiệc sinh nhật của con nhỏ đó! Ha ha ha, thật sự hả giận, rất hả dạ luôn! Rốt cuộc chị cũng có thể nhả ra một ngụm ác khí nhiều năm! Loại cảm giác này thật sự rất sung sướng, rất sung sướng a! Nếu em ở đó thì tốt, em có thể nhìn thấy cảm tượng phấn khích ngay lúc đó, ả đau khổ cầu xin bạn trai ả ở lại, nhưng, bạn trai ả kéo mở tay ả ra, không chút lựa chọn đi theo chị rời khỏi sinh nhật. Em biết không, ả ta khóc đến té xỉu trên mặt đất a! Ha ha ha...”

Hải Nhạc nghe xong lập tức cả kinh, nàng cà lăm hỏi: “Chị... chị... chị làm như vậy... vậy... chị thích thằng con trai đó à?”

“Stop!” Hải Hoan chẳng thèm ngó tới, “Cho dù trước kia chị có một chút hảo cảm với hắn đi chăng nữa, nhưng bây giờ, làm sao hắn có thể xứng đôi với chị chứ? Chị làm gì có khả năng thích hắn a? Chị chỉ lợi dụng hắn một phen, đi đả kích cái con nhỏ trước đây làm cho chị nan kham mà thôi!”

Hải Nhạc không khỏi nhú mày: “Chị, chị không thích cậu ta, chị làm như vậy, hình như... hình như không tốt lắm?”

Hải Hoan liếc Hải Nhạc một cái, nói : “Có cái gì không tốt ? Người từng bắt nạt chị, để chị bắt được cơ hội, sẽ trả thù lại gấp bội cho xem, chị muốn làm ấ con nhỏ đó nhìn thấy, Trì Hải Hoan chị cũng không phải là người để cho người khác bắt nạt! Chị biết con nhỏ đó quan tâm nhất là bạn trai của ả, chị nhất định phải giành lấy thứ ả quan tâm nhất, như vậy mới có thể cho ả đả kích lớn nhất!”

Hải Nhạc nghe nàng nói một cách đương nhiên như vậy, kinh ngạc đến mức ngay cả hạt dẻ trong miệng cũng quên nhai nuốt.

Chị hai, chị hai lớn lên, với chị hai trước đây khác biệt nhiều lắm. “Vậy... thằng con trai chị giành lấy kia chị muốn làm sao bây giờ?” Nàng lo lắng hỏi.

166. Chương 83: Anh Thật Quá Đáng!

Hắn điên rồi hay sao vậy? Hắn có biết hắn đang làm cái gì không? Cũng chỉ là một nụ hôn mà thôi, chẳng lẽ, đổi thành hắn và cô hôn nhau sao? Nhưng mà, nếu để người ta biết bọn họ là anh em, người khác sẽ nghĩ cô thế nào đây? Đúng là điên rồi, điên rồi!

Thường Hàn đứng bên cạnh cười lên ha hả: “Thú vị, thú vị! Chỉ có điều, lão đệ, cậu có biết catse của tôi là bao nhiêu không? Nếu mà cậu làm cho Thịnh Đạt Hoa vi phạm hợp đồng thì...”

“Tôi trả gấp ba lần catse đủ chưa?” Tạ Thư Dật trầm giọng hỏi.

Thường Hàn duỗi ra ngón tay quơ quơ: “Catse tám trăm vạn, gấp ba chính là hai ngàn ba trăm vạn.” (~ 720,000,000 Đ)

“Được, tôi đồng ý.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Không, em không đồng ý! Anh muốn cố tình gây sự, nếu anh muốn quay, anh đi quay đi, em không quay!”
Tạ Hải Nhạc lạnh lùng nói.

Tạ Hải Nhạc bỗng nhiên xoay người, nổi giận với Tạ Thư Dật: “Anh là đại thiếu gia, anh đi chơi đi, anh thích, cứ việc chơi, em không quay.” Tạ Hải Nhạc tâm tro ý lạnh lấy áo khoác từ trong tay tiểu trợ lý qua, khoác lên người, sau đó, yên lặng rời khỏi studio.

“Kết thúc công việc! Kết thúc công việc!” Đường Nhân Kiệt bị náo loạn như vậy, chỉ có thể nói kết thúc.

Tạ Thư Dật đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Hải Nhạc.

Hắn lại làm sai sao? Lại sai nữa rồi sao?

Hắn vẫn chạy đuổi theo.

Thường Hàn tò mò hỏi Hứa Nhã Nghiên: “Cậu ta với em ấy, là quan hệ thế nào?”

Hứa Nhã Nghiên hung hăng liếc hắn một cái: “Không liên quan đến anh.” sau đó cũng tức giận né ra, Hải Nhạc, đương nhiên sẽ đi theo Thư Dật cùng về nhà, thế, cô cũng đành phải về nhà một mình thôi.

“A, thật đúng là cái tiểu hạt tiêu a.” Thường Hàn chống cằm, mỉm cười nói.

Cô bé này, thật đúng là khơi dậy hứng thú của hắn.

“Đúng rồi, anh đưa em về nhà cho, nhà em ở đâu?” Thường Hàn cũng đuổi theo.

Hứa Nhã Nghiên thấy hắn lại đây, vội vàng cuống lên chạy về phía trước.

“Tôi mới không thềm ngồi xe của anh đâu, tôi sợ đến lúc đó không cẩn thận một cái, tôi sẽ bị nước miếng của fan của anh làm chết đuối mất, nói không chừng hôm nào đi trên đường, còn có thể bị ném trứng thối nữa kìa!” Hứa Nhã Nghiên mới không thềm chịu ơn gì của hắn.

Thường Hàn nhìn Nhã Nghiên chuẩn bị so với thoát chết còn tệ hơn, đành phải bỏ cuộc không đuổi theo.

Thật đúng là tổn thương lòng tự ái của hắn a, hắn rất rất rất ít khi chủ động đưa ai về nhà đó nha, thật không ngờ, cái tiểu nha đầu này lại không biết cảm kích gì cả. Không sao, thời gian của hắn vẫn còn dài.

Hắn huyết sáo một tiếng, phát hiện ra tâm tình mình hôm nay vô cùng tốt, hắn liếc mắt phía trước một cái, chỉ thấy Hải Nhạc và đứa con trai nọ đứng đằng kia hình như vẫn còn đang âm ỉ, hai người này thoát trông thật là kỳ quái, nói là người yêu, hình như lại không giống, nói không phải là người yêu, nhưng mà, hắn từ xa ới là xa đã ngửi được mùi giấm chua trên người đứa con trai đó rồi, xem ra, chắc là đang theo đuổi Tạ Hải Nhạc đi, nghe giọng điệu của hắn, hắn là một tên công tử nhà giàu, trong miệng hắn gọi là “dì”, cũng đem canh tới cho em ấy, nhưng, Tạ Hải Nhạc đối với hắn cũng không phải rất yêu thích gì cho cam, cái này rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?

Thường Hàn lắc đầu, vẫn đừng có ăn no rảnh rồi quản chuyện người khác làm gì, cũng đi mất.

“Tạ Hải Nhạc! Em nói rõ ràng cho tôi!” Tạ Thư Dật tức giận muốn chết, vì sao, vì sao hắn nói hắn muốn tới quay, cô lại tuyên ba không quay nữa?

“Không có chuyện gì để nói hết!” Tạ Hải Nhạc mất kiên nhẫn nói.

Cô thật sự hận chết hắn, cô làm cái gì, hắn cũng phải đến quấy rối, tại sao hắn cứ nhìn cô vui vẻ vừa mắt như vậy chứ?

“Sao thế, tôi nói tôi muốn thay thế Thường Hàn, em đau lòng rồi sao? Đau lòng cho Thường Hàn rồi sao?”
Tạ Thư Dật vừa tức vừa vội, nói bừa.

Tạ Hải Nhạc lạnh lùng liếc hắn một cái: “Tạ đại thiếu gia, anh khoe khoang cho nhiều vào, chỉ sợ trên đời này không có chuyện anh làm không được mà, anh muốn làm gì thì làm, đã có thể muốn làm gì thì làm, anh đi quay đi, tôi không quay còn chưa được nữa sao?”

Tạ Thư Dật vùng vằng đứng giữa không trung, thẹn quá hóa giận quát: “A, thì ra là bởi vì cản trở em hôn Thường Hàn sao? Cho nên, em không quay nữa phải không? Không quay thì không quay, tôi cũng chỉ nói là thú vị thôi, em nghĩ rằng tôi cũng như em đi hiểm lạ quay cái quảng cáo gì hay sao! Tôi mới không giống như người ta, đi muốn mấy thứ hư danh này! Hừ, tôi cũng chỉ không muốn cho em giống như những cái ngôi sao kia, bị người khác hôn tới hôn lui! Bị người khác sờ tới sờ lui! Như vậy, sẽ quảng mắt mặt mũi Tạ gia chúng ta em có biết hay không?”

Tạ Hải Nhạc tức đến run cả người: “Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng! Được rồi, tôi thích bị người khác hôn tới hôn lui đấy, tôi thích bị người khác sờ tới sờ lui đấy, thì sao? Thì sao? Anh quản được không? Không mượn anh xen vào, tôi muốn hôn ai tôi muốn bị ai sờ, là chuyện của một mình tôi, không liên quan đến chuyện của anh! Anh, anh tốt nhất cách xa tôi ra một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh!” Tạ Thư Dật trừng cô, cô lại có thể nói thích bị người khác hôn tới hôn lui, thích bị người khác sờ tới sờ lui?

Hắn không khỏi rống lớn lên: “Tạ Hải Nhạc! Khả năng nhẫn nại của tôi là có giới hạn thôi! Em đừng nghĩ rằng bây giờ ba tôi sủng em, em có thể muốn làm gì thì làm! Em có thể sống như công chúa, em cho là ba tôi cho em sao? Em lắm rồi! Là tôi cho em! Là tôi! Tôi chỉ đang tuân thủ lời hứa của tôi với em mà thôi, tôi đã nói tôi sẽ không đối xử với em giống như trước kia nữa! Nhưng, nếu em cứ khiêu chiến giới hạn của tôi như vậy, nếu em cứ đối chọi với tôi như vậy nữa, Tạ Hải Nhạc, tôi có thể lập tức làm cho em từ công chúa rơi xuống thành ngay cả người hầu cũng không bằng! Em có dám thách thức tôi nữa không?”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe hắn nói như thế, đau lòng liên tiếp lùi về sau vài bước.

Thì ra, hắn vẫn không hề thay đổi, hắn vẫn là hắn của trước kia! Hắn chỉ đang khoác một tấm da dê thôi, nhìn như dịu ngoan rồi đấy, nhưng mà, kỳ thật vẫn là một đầu sói, non sông dễ đổi bản tính khó dời! Tạ Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy tâm như tro tàn, cô chán nản nói: “Tạ Thư Dật, tùy anh vậy, tóm lại... trong lòng anh, tôi vẫn chính là một con búp bê của anh, thứ anh cần là một con búp bê không có linh hồn mà thôi, tôi... không muốn làm công chúa gì đó, anh làm cho tôi thành ngay cả người hầu cũng không bằng đi! Tôi đang chống mắt chờ ngày đó!”

167. Chương 84: Chúng Ta Quen Nhau Đi?

“Còn làm sao nữa? Salad thôi!” Hải Hoan ngã ra phía sau, thoải mái nằm ở trên giường Hải Nhạc.

“Rau trộn? Salad là sao?” Hải Nhạc tò mò hỏi.

“Có nghĩa là một cốc đá hắc vắng ra la, vừa ra tới cửa, chị liền nói với thằng đó, chị không có chuyện mà đi thích hắc đâu, cái lựa chọn kia, là chính bản thân hắc lựa chọn, không liên quan gì đến chị, lúc này chị cũng không có nói sẽ thích hắc.” Hải Hoan nói.

“Một cốc đá vắng ra?” Hải Nhạc tròn mắt.

“Không đá vắng ra, chẳng lẽ, chị còn phải nhận hắc a? Hắn cũng không xem thử bây giờ chị có thân phận gì, chị làm sao có thể để cho hắc làm bạn trai của chị chứ? Hắn không xứng.” Hải Hoan hừ lạnh vài tiếng.

Hải Nhạc lúng túng nhìn chị mình, không biết tại sao, mùi hạt dẻ vừa ăn trong miệng, tự nhiên trở nên nhạt hắc.

“Chị, vậy... cậu ta tội nghiệp quá, hắc từ bỏ bạn gái của hắc, kết quả, chị lại chỉ đùa giỡn hắc mà thôi, em cảm thấy, cậu ta thật tội nghiệp.” Hải Nhạc thăm tội nghiệp cậu bạn làm vật hi sinh kia.

Hải Hoan quăng một cái trộn mắt cho Hải Nhạc, nói: “Em yêu, lòng thương hại của em đừng có lộ ra thế chứ? Cái loại người này, có cái gì đáng mà tội nghiệp, không phải chỉ là một thằng con trai đứng núi này trông núi nọ thôi sao! Loại con trai này, đơn giản chỉ là một tí dụ dỗ nhỏ nhỏ, lập tức liền vứt bỏ bạn gái của mình, có thể đáng cho em đi tội nghiệp hay không?”

Hải Nhạc trở nên im lặng.

“Được rồi, chị hơi mệt, chị muốn đi tắm rửa ngủ, em cũng đi ngủ sớm đi.” Hải Hoan đứng dậy, “Hôm nay thật là một ngày hạnh phúc!”

Hải Nhạc nhìn chị rời khỏi gian phòng của mình, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Chị mình làm như vậy, có đúng không?

Tạ Thư Dật cũng không biết mình đã uống mấy chai, nhưng mà, vẫn không gây tê được cơn đau trong lòng hần.

Bỗng nhiên, cửa phòng VIP bị gõ vang, sau đó, đi tới một cô gái có vòng eo như rắn, khi nàng nhìn thấy Tạ Thư Dật, dờ người há to miệng, lại đột nhiên, nàng hồi phục thái độ bình thường, tựa sát lại trên người Tạ Thư Dật ve vãn, một bàn tay, cũng sờ lên gương mặt tuần tú của Tạ Thư Dật.

“Thật không ngờ anh lại đẹp trai như vậy a.” Nàng không nhịn được khen ngợi, “Em tưởng là sao kim nào lại đến Dạ Chi Hoàng Triều này tìm vui cơ, chỉ có điều, em biết bình thường sao lớn sẽ không thiếu đàn bà, bên người luôn có một bó vệ tinh to khiếp, ha ha, thế, anh là ai đây?”

“Cô chính là hoa khôi của Dạ Chi Hoàng Triều?” Tạ Thư Dật lạnh lùng hỏi.

Cô gái cười duyên một chút gật đầu.

“ Bao nhiêu tuổi?”

“Em... hai mươi.” Nữ nhân ngọt ngào đáng yêu trả lời.

“Sao? Vậy cô hẳn là rất biết cách hầu hạ đàn ông phải không?” Tạ Thư Dật hỏi nàng.

“Chuyện đó là đương nhiên.” Nữ nhân quyến rũ gật đầu, sau đó vươn tay, cởi bỏ cổ áo của hần, lại cởi bỏ thêm vài khuy áo của hần, sau đó, từ từ sờ xuống hướng cơ ngực của hần, sau đó, vòng eo như rắn, cũng chậm chậm kề sát lại gần hần, như có như không ma sát lồng ngực hần.

Tạ Thư Dật gắng gượng ngồi về lại trên sofa, đưa rượu brandy trong tay lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt cái ly có chân dài lên trên bàn trà, nhắm mắt lại, để mặc cho tay của cô gái kia di chuyển trên người hần.

Cô gái thấy hần vẫn không có phản ứng, môi của nàng, từ từ tiến gần về phía lồng ngực Tạ Thư Dật, để lại từng chuỗi mút hôn ở trên ngực hần, sau đó, từ từ hôn qua trên mặt, từ trên trán chậm rãi chuyển qua chóp mũi, đang muốn rơi xuống trên môi hần, Tạ Thư Dật theo phản xạ xoay mặt qua tránh, sau đó đẩy nàng ra.

Cô gái kinh ngạc ngã ngồi trên mặt đất.

Tạ Thư Dật nghĩ nghĩ, đưa tay kéo nàng lên tiếp: “Cô có thể tiếp tục.”

Cô gái thấy hần nói như vậy, thuận thế liền mượn lực ngồi ở trên đùi Tạ Thư Dật, tay cũng tiếp tục di chuyển làm cần.

Cuối cùng, tay của nàng, từ từ trượt đến cởi thắt lưng của hần.

Tạ Thư Dật hít sâu một hơi, vẫn đẩy nàng ra, đứng dậy rời phòng.

Hần lái xe đến bờ sông, mở cửa xe, tà tà dựa vào trên xe, đốt một điếu thuốc.

Hần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la treo đầy sao, nhả ra một vòng khói thật to.

Ngay cả hoa khôi liên tục của Dạ Chi Hoàng Triều, cũng không thể khơi dậy nổi hứng thú của hần.

Theo lý mà nói, hần cũng không có trong sáng như thế.

Nhưng mà, hần đúng là đã làm một chuyện chưa bao giờ biết làm trước đây, hần đẩy ra một cô gái cố gắng làm hần vui vẻ.

Gió lạnh thổi tới từng đợt, mà lại không thổi tắt ngọn lửa thống khổ nơi đáy lòng của hần.

Phải làm như thế nào đây? Rốt cuộc hẳn phải làm như thế nào?

Nàng thích người khác! Thích người khác!

Tạ Thư Dật vứt bỏ tàn thuốc, xoay người nện từng quyền từng quyền vào trên thân xe, thẳng đến khi phía trên in ra vết máu loang lổ, đến cuối cùng, hẳn như một con thú khốn khổ từ từ trượt xuống ngồi dưới đất, dùng hết sức ôm đầu mình.

“Tạ Hải Nhạc, Tạ Hải Nhạc, Hải Nhạc, Hải Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc...” Hẳn không tự chủ được gào lên cái tên này ở trong lòng.

Nàng thích người khác, ngay khi hẳn phát hiện ra mình đã yêu nàng!

Hẳn luôn luôn ở bên cạnh nàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày nàng cũng sẽ thích một đứa con trai!

Nước mắt, cũng không thể khống chế dậy lên trong mắt hẳn.

Cuối cùng hẳn cũng ném được mùi vị yêu một người, nhưng, đồng thời hẳn cũng ném được mùi vị thất tình!

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, tôi phải làm sao đây? Đối với em, tôi cần phải làm sao?” Đáy lòng của hẳn, đang đau đớn kêu gào.

Hẳn cần bình tĩnh, cần bình tĩnh, có phải nên nhận lời mời của Đế Uy, đi cùng hẳn qua Nhật Bản một chuyến? Đến lúc đó có lẽ hẳn cũng đã tỉnh táo lại rồi?

Một hồi lâu sau, hẳn mới bình tĩnh trở lại, cũng nên về nhà.

Hẳn ngồi vào trong xe, khởi động xe lên đường trở về nhà.

Đã vài ngày Tạ Hải Nhạc đều không nhìn thấy Tạ Thư Dật, nghe bố mẹ nói mới biết được, hẳn và Đế Uy cùng đi Nhật Bản, cùng đi giải quyết công việc làm ăn của gia đình Đế Uy bên kia.

Từ trước đến nay Tạ Thư Dật chưa từng rời đi quá lâu như vậy, bình thường thấy hẳn lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình (làm như ma không bằng aaaa), nay đột nhiên không nhìn thấy hẳn, Hải Nhạc lại cảm thấy mình có chút không quen. (chậc, có nguy cơ *cười gian*)

Đi ra ngoài cũng tốt, nàng có thể thanh tĩnh một lát, chỉ là, trong lòng vẫn có chút buồn buồn, hẳn vì nàng nói thích Hứa Chí Ngạn, bị tổn thương, mới muốn đi Nhật Bản đấy sao?

Mà Nhã Nghiên, thấy nàng luôn một bộ dờ dẫm, liền mời nàng đến nhà cô ấy chơi, làm BBQ gia đình, Hải Nhạc cũng gọi điện về nhà, trực tiếp theo bọn họ Nhã Nghiên về nhà.

Nói là BBQ, kỳ thật, cũng chỉ là hai anh em Nhã Nghiên cùng với nàng là ba người, ba người đều tự tay mình nướng đồ ăn mình thích, Hải Nhạc vẫn chưa từng có nướng đồ ăn ở nhà, cảm thấy mới lạ, cũng buông mớ tâm sự bồng bong trong lòng xuống.

Cuối cùng, Nhã Nghiên nhận một cú điện thoại, đi ra ngoài, chỉ còn lại Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn, không có Nhã Nghiên, Hải Nhạc vốn cũng không nói gì nhiều lắm, lại trở về “trạng thái tĩnh”.

“Hải Nhạc, anh của em hẳn là trong vòng vài ngày này sẽ về nhà phải không?” Hứa Chí Ngạn mở miệng hỏi nàng.

“Không biết, không biết khi nào thì anh ấy về nhà.” Hải Nhạc thờ ơ trả lời.

Đã gần một tuần lễ, cũng không hề nghe bố nói khi nào hẳn về nhà, không biết một tuần bài vở học hành này của hẳn, sẽ phải đào ở đâu ra đấy.

Hứa Chí Ngạn do dự một chút, hỏi: “Hải Nhạc, trong lòng em... có thích ai chẳng?”

“Hả?” Hải Nhạc không ngờ Hứa Chí Ngạn đột nhiên lại hỏi đến vấn đề này, nhất thời, không kịp phản ứng.

“Hải Nhạc, em đã có người thương hay chưa?” Hứa Chí Ngạn mặt đỏ hồng, tiếp tục hỏi nàng.

Hải Nhạc trực tiếp lắc đầu: “Không có đâu, bây giờ nhiệm vụ đầu tiên của em là học tập, tình cảm, với em mà nói là quá sớm.”

Hứa Chí Ngạn vừa mừng vừa sợ, hẳn không có kính mắt hỗ trợ, cuối cùng, rốt cuộc cũng cố lấy dũng khí nói: “Hải Nhạc, nếu vậy, em cảm thấy anh như thế nào? Chúng ta đi làm quen đi!”

Hải Nhạc trực tiếp phun hết cá mực trong miệng ra ngoài. ([:]])

[AMCC] Chánh văn : Không có làm phiền hai người chứ?

Bởi vì Hứa Chí Ngạn nói thật sự quá đột ngột, nàng bị thức ăn trong miệng làm nghẹn, không ngừng ho khan.

Hứa Chí Ngạn vội vàng đưa cho nàng một ly nước, Hải Nhạc đưa tay nhận lấy, uống một ngụm.

Sau đó, nói với Hứa Chí Ngạn vẫn đang “thẹn thùng”: “Anh Chí Ngạn, em... em còn... còn nhỏ, em không nghĩ còn nhỏ như vậy đã quen với con trai.”

Nàng lúng túng cũng không biết mình phải nói gì mới đúng.

Hứa Chí Ngạn vốn tràn đầy hi vọng, nghe nàng nói như vậy, ánh sáng trong mắt mờ đi, nhưng lập tức, hẳn nói với Hải Nhạc: “Không sao đâu, nếu em thấy em còn nhỏ, anh có thể chờ em.”

Hắn ngập ngừng một chút, nói thêm: “Và lại, cha mẹ hai bên chúng ta, đều rất hoan nghênh chúng ta ở chung một chỗ, Hải Nhạc, nếu chúng ta quen nhau, có thể lập tức được cha mẹ chúc phúc.”

Hải Nhạc cảm thấy nói đề tài này, nàng đúng là không ứng phó nổi, nàng... không muốn tiếp tục đề tài này cùng Hứa Chí Ngạn nữa, Nhã Nghiên đâu? Nhã Nghiên đi đâu rồi? Vì sao còn chưa về?

Nàng đành phải mượn cớ nói với Hứa Chí Ngạn: “Anh Chí Ngạn, em đi tìm Nhã Nghiên.”

Nói xong, nàng vội vàng xoay người, ngay lúc sắp đi khỏi chỗ đó, khi bước vào đường mòn đá cuội ngang bãi cỏ qua nhà họ Tạ, chân nàng bị vấp một cái, “ai da” một tiếng liền chuẩn bị ôm hôn mặt đường.

“Cẩn thận!” Hứa Chí Ngạn nhanh tay lẹ mắt ôm eo Hải Nhạc, kéo nàng vào trong ngực của mình.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hướng hồ lại là người mình thích, tim Hứa Chí Ngạn cứ “bình bịch” chực nhảy ra ngoài.

Mà Hải Nhạc cũng kinh ngạc nhìn Hứa Chí Ngạn, sau đó lên tiếng: “Cám ơn anh Chí Ngạn.”

Nàng ngồi trong lòng hắn định đứng thẳng dậy, nhưng Hứa Chí Ngạn lại không buông tay mình ra, vẫn đặt trên bờ eo nàng như cũ.

Hải Nhạc dùng sức đẩy hắn, nhưng, Hứa Chí Ngạn cũng không buông nàng ra.

“Hải Nhạc!” Hắn run rẩy gọi nàng một tiếng, sau đó, đầu của hắn, từ từ thấp xuống người Hải Nhạc.

Hải Nhạc bị dọa hết hồn, nàng chợt nghiêng mặt qua, môi Hứa Chí Ngạn, cứ theo đà rơi trên mái tóc nàng.

“Hai người thật hăng hái!” Một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Hải Nhạc nghe thấy cái giọng nói kia, như nghe sét đánh ngang tai.

Mà Hứa Chí Ngạn cũng lập tức buông lỏng nàng ra.

Hải Nhạc dùng sức lùi lại, lập tức lùi xa Hứa Chí Ngạn vài bước, nàng không dám quay đầu lại, nàng đã nghe ra sự tức giận trong giọng nói của hắn.

“Thư Dật, không phải mày nói muốn đi Nhật Bản nửa tháng mới về đấy sao? Mới một tuần, mày đã về rồi? Thế Để Uy đâu?” Hứa Chí Ngạn lấp liếm hỏi.

“Cái chỗ quỷ sứ, không có gì chơi hết, nhàm chán như nhau, cho nên, tao về đây trước, tao không có làm phiền hai người chứ?” Vẫn là giọng nói lạnh tanh kia.

“Không có, không có, mày nói cái gì chứ.” Hứa Chí Ngạn xấu hổ ho khan hai tiếng, cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, lần đầu tiên cả gan trộm hương, thật không ngờ lại bị Tạ Thư Dật thấy được, khụ khụ.

Hứa Nhã Nghiên đang đi chung với Tạ Thư Dật tới nói với Tạ Thư Dật: “Anh Thư Dật, nói không chừng hai người chúng ta đúng là đã quấy rầy bọn họ rồi đó, bằng không, em rút ra sớm làm gì, chính là không

muốn làm bóng đèn chen ngang hai người bọn họ còn gì, cũng tại anh tới đây, em cũng chỉ có thể dày mặt đi với anh, anh không tin đi, đó, cho anh nhìn thấy sẽ biết ngay chứ gì.”

Hứa Nhã Nghiên đã thầm kinh ngạc hoài nghi anh hai nhà mình làm sao mà hành động nhanh nhẹn như vậy, mới trong chốc lát, đã ôm mỹ nhân vào trong ngực, đổ mồ hôi, nàng thật đúng là xem thường anh hai rồi. Thế cũng tốt, nếu Hải Nhạc thích anh hai, nói không chừng Tạ Thư Dật mà nhìn thấy tất cả, như vậy sẽ chết tâm với Tạ Hải Nhạc cũng không chừng.

Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng Tạ Hải Nhạc đang run nhè nhẹ đầy u ám, hai tay đã lặng lẽ nắm thành hai nắm.

Một tuần ở Nhật Bản, hắn đã thử quên nàng, muốn lau sạch bóng dáng nàng ở trong đầu hắn, làm sao nghĩ được nó lại càng ngày càng rõ ràng, cho nên, nếu không thể quên được nàng, ngược lại càng nhớ nàng thêm điên cuồng, nếu như thật sự đã yêu nàng, đã vậy, cứ thuận theo tự nhiên đi, cũng không có gì cần phải trốn tránh, cho dù lòng của nàng, đã hoàn toàn dán trên người Hứa Chí Ngạn đi nữa, hắn cũng tình nguyện thử một lần, một lần nữa kéo lòng nàng trở về lại đây, sau đó, làm cho nàng yêu hắn! Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn báo Đế Uy một tiếng liền bay về, vừa về tới nhà, vốn tưởng rằng có thể gặp nàng ngay, thật không ngờ, mẹ La nói cho hắn biết, nàng đến Hứa gia rồi, vừa nghe thấy nàng đến Hứa gia, trong lòng hắn lập tức quỳnh lên, lại phóng như bay tới Hứa gia, sau đó, liền nhìn được một màn hai người ôm nhau, hơn nữa, Hứa Chí Ngạn còn dám hôn nàng! Trước mắt hắn như sắp tối sầm, hắn mới rời đi một tuần, thật không ngờ, nàng và Hứa Chí Ngạn, lại có thể phát triển đến trình độ ôm hôn nhau! “Tạ Hải Nhạc, cha với mẹ nhờ anh tới đón em về nhà.” Hắn cố gắng dằn cơn phẫn nộ dưới đáy lòng, làm như bình tĩnh nói với Hải Nhạc.

“Nha.” Hải Nhạc lập tức đáp lời, nói với Hứa Chí Ngạn: “Anh Chí Ngạn, em phải về nhà, cảm ơn anh đã chiêu đãi em, cảm ơn anh.”

“Không ở lại chơi sao? Sao anh Thư Dật vừa mới đến mà đã lập tức phải về nhà rồi thế? Ngồi thêm chút nữa cũng không được sao?” Nhã Nghiên hơi thất vọng.

“Không được, anh mới xuống máy bay, hơi mệt, đón nó về nhà xong, anh cũng phải nghỉ ngơi.” Tạ Thư Dật uyển chuyển hàm súc.

Nhã Nghiên không nhịn được kêu thất thanh: “Mới xuống máy bay? Anh lập tức tới thẳng đây đón Hải Nhạc?”

“Có gì không đúng sao?” Tạ Thư Dật nhíu mày.

“Không có, không có gì không đúng, chỉ là em cảm thấy anh thật sự quá thương Hải Nhạc thôi.” Nhã Nghiên không nhịn được nói.

Môi Tạ Thư Dật co giật vài cái, nhưng vẫn không nói lại gì với Nhã Nghiên, lại quay sang Hải Nhạc: “Đi thôi.”

Hải Nhạc ngoan ngoãn theo sau hắn, ngồi lên xe.

Nàng bất an ngồi trên xe, đứng ngồi không yên.

Mà ánh mắt Tạ Thư Dật, vẫn cứ nhìn thẳng băng về phía trước, giống như là rất không muốn mở miệng nói chuyện với nàng vậy.

Hải Nhạc chịu hết nổi bầu không khí yên lặng đến mức nghe được tiếng tim đập trong xe rồi, nàng mở miệng muốn phá vỡ tình hình căng thẳng giữa hai người: “Nhật Bản rất vui phải không?”

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật mới mở miệng: “Mùa đông đến rồi, có gì mà vui chứ.”

“À.” Hải Nhạc không dám nói tiếp nữa.

“Như Shelly (1) có một kiệt tác truyền lại cho hậu thế rằng: ‘Nếu đông về, xuân có ở sau chăng?’ Câu thơ này, thật sự cho tôi rất nhiều cảm xúc.” Tạ Thư Dật đột nhiên lại nói.

“Ồ.” Hải Nhạc nói.

Mặc dù chỉ là một câu đơn giản, cũng rất cổ vũ lòng người.

“Ừ.”

“Tôi mang quà từ Nhật Bản về cho em.”

“Cám ơn.”

Một đoạn đối thoại vô vị, làm cho hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi: “Em và Hứa Chí Ngạn... hai người... đang quen nhau sao?”

Những lời này, hẳn phải ôm ngực rất chặt, mới có dũng khí hỏi ra miệng những câu ấy.

Nàng không thể nào biết được, một giây khi nhìn thấy Hứa Chí Ngạn hôn nàng kia, ngay cả thứ cảm giác mất đi toàn bộ thế giới hẳn cũng có, biết rõ bọn họ một kẻ tình chàng, một người ý thiếp, nhưng, hẳn vẫn rất đau lòng.

Người mà nàng yêu, tại sao không phải là hắn? Tại sao không phải là hắn?

Thân thể hắn, vì đau lòng, gần như sắp dề vào trên tay lái.

Tạ Hải Nhạc mâu thuẫn trong lòng, có nên mượn cơ hội này, thừa nhận nàng đang quen với Hứa Chí Ngạn trước hay không?

Nhưng mà, chạy ra khỏi miệng nàng lại thành: “Không có, không có nhanh đến vậy.”

Tạ Thư Dật chợt quay đầu, kinh ngạc nhìn nàng.

Tạ Hải Nhạc kiên nhẫn nói: “Tôi... Mặc dù tôi có chút thích anh ấy, anh ấy... “ Hải Nhạc dừng một chút, nói, “Anh ấy cũng thích tôi, nhưng mà, tôi không muốn nhanh như vậy đã quen nhau, tôi còn nhỏ, nhiệm vụ đầu tiên của tôi là đi học, tôi nghĩ, anh ấy hẳn sẽ chờ tôi hai năm.”

Chỉ có thể nói như vậy thôi, bằng không, nếu sau này phải đến mức diễn giả thành thật với Hứa Chí Ngạn nữa, vậy cũng sẽ thảm cho coi.

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng thở ra, hai năm, trong hai năm, có thể xảy ra rất nhiều thay đổi.

Sau khi hắn đã cân nhắc trong lòng thật lâu, cố lấy dũng khí nói với Hải Nhạc: “Tạ Hải Nhạc, giả như, tôi muốn làm ọi thứ lại đến một lần nữa, em có bằng lòng cho tôi một cơ hội không?”

(1) Shelly: đây là nhà thơ Percy Bysshe Shelley, một danh tác Anh nổi tiếng với rất nhiều bài thơ tình lãng mạn. [Link Wiki](#).

Còn đây là bài thơ có câu thơ được trích ở trên: Nguồn thivien.

168. Chương 84: Tha Thứ Cho Tôi

Tạ Hải Nhạc nói xong, lập tức chạy vụt về phía trước, mà còn xô Tạ Thư Dật sang một bên nữa, Tạ Thư Dật bị cô xô lão đảo, khó khăn lắm mới đứng lại được, chờ đến khi hắn đứng lại, hắn vẫn cứ ngơ ngác đứng đó.

Rốt cuộc là hắn bị làm sao vậy? Không phải hắn tức đến mê sảng rồi đấy chứ? Rốt cuộc là hắn đã nói cái gì?

“Hải Nhạc, không phải như thế, tôi tới... không phải để cãi nhau với em, tôi tới, cũng không phải không muốn để cho em quay quảng cáo, tôi chỉ không muốn thấy em ôm ấp người khác, không muốn thấy em chủ động đi hôn môi người ta, cho dù chỉ là quay phim, tôi cũng không muốn!”

“Hải Nhạc!”

Hắn xoay người, chạy về phía Hải Nhạc, rất nhanh liền đuổi kịp, từ sau lưng ôm lấy cô.

“Buông ra! Tạ Thư Dật, anh buông ra!” Tạ Hải Nhạc vừa khóc vừa la lên, giãy dụa.

Tạ Thư Dật ôm cô thật chặt, rõ ràng là không muốn buông tay.

“Hải Nhạc, tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi, những gì tôi vừa mới nói, tất cả đều không phải ý thật sự của tôi! Tha thứ cho tôi!” Tạ Thư Dật thống khổ cúi đầu, chống tay trên vai Hải Nhạc.

Hải Nhạc đang giãy dụa kịch liệt, nghe hắn nói như vậy, từ từ bình tĩnh lại.

“Thế... cái gì mới là ý của anh?” Hải Nhạc nức nở hỏi.

“Tôi... tôi không muốn nhìn em đi hôn môi người khác, tôi cũng không muốn xem em bị người khác ôm vào trong ngực, tôi không muốn thấy.” Tạ Thư Dật nói.

Thì ra, thì ra là vì vậy, cũng chính bởi vì cô cùng Thường Hàn quay cái cảnh này, cho nên, hắn mới lúc nào cũng cản trở cô nhiều lần như vậy!

Hải Nhạc nở nụ cười chua xót.

Hắn không thương cô, nhưng mà, lại không muốn cô đi gần gũi với người khác, còn không muốn nhìn thấy cô bị người khác ôm vào trong ngực nữa, Tạ gia đại thiếu gia, thật đúng là bá đạo a, hắn vẫn cũng chỉ xem cô như một thứ sủng vật của riêng hắn mà thôi, chỉ có hắn mới có thể ôm cô, gần gũi cô, hôn cô! Người khác, không thể!

“Tạ Thư Dật, có phải anh đang cảm thấy tôi là một con cún nhỏ, mà anh, anh chính là chủ nhân của tôi hay không? Lúc anh mất hứng, anh có thể tùy ý trừng phạt tôi, làm cho tôi ăn hết đau khổ, còn lúc anh cao hứng, anh lại đến đây dụ dỗ tôi, cho tôi chút ngon ngọt, để cho tôi ngoắt ngoắt cái đuôi với anh hay chẳng?” Hải Nhạc nghẹn ngào, cô cố gắng hít sâu giúp mình bình tĩnh lại nói tiếp, “Nhưng mà, Tạ Thư Dật, anh có nhớ không rằng, thật ra tôi chính là một con người, là một con người có máu có thịt, tôi có suy nghĩ của mình, có quyết định của chính mình, đã bao giờ anh hỏi tôi, tôi muốn cái gì chưa? Anh luôn đem những gì anh muốn áp đặt cho tôi, đối với anh là chuyện bình thường, tôi, không thể không đồng ý, tôi, nhất định phải nhận, hơn nữa, tôi còn phải mang ơn anh, bằng không, anh sẽ mất hứng, anh sẽ nổi giận với tôi, Tạ Thư Dật, tôi không phải là một con cún con của anh, tôi không phải! Anh muốn tới bao giờ thì mới có thể hiểu được điều này? Anh muốn tới bao giờ thì mới có thể hiểu cho rõ ràng rằng, Tạ Hải Nhạc tôi không muốn làm con cún con của anh, Tạ Hải Nhạc không muốn làm một con cún của Tạ Thư Dật! Tạ Hải Nhạc không muốn! Không muốn!”

Nói xong câu cuối cùng, cô gần như đã dùng hết khí lực toàn thân của mình mà nói, thân thể vốn vì mệt nhọc và sinh bệnh mà đã hơi suy yếu, hơn nữa lúc này cảm xúc lại kích động quá mức, làm cho trước mắt cô tối sầm lại, yếu ớt ngã sấp ra Tạ Thư Dật phía sau.

Tạ Thư Dật vừa nghe cô nói như thế, trong lòng đột nhiên thất lại không thở nổi, không phải, không phải như cô nói, không phải!

Hắn đang muốn buông cô ra, không ngờ cô lại tựa sát vào hắn một cách không bình thường, theo bản năng hắn lại ôm chặt cô, sức nặng đột ngột làm hắn sinh nghi, hắn quay cô lại, thấy rõ sắc mặt cô đã tái nhợt sắp ngất đi.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Hắn vỗ vỗ gò má trắng bệch của cô, “Đừng làm tôi sợ! Tôi không muốn chọc em tức giận, tôi không phải cố ý, em tỉnh lại đi, tỉnh lại, Hải Nhạc!”

Thấy cô vẫn không hề tỉnh lại, Tạ Thư Dật sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ôm Tạ Hải Nhạc cứ vậy mà ngồi bệt xuống đất.

“Hải Nhạc, em tỉnh, tỉnh, tôi không có xem em như con cún gì cả, tôi không có, tôi đối với em... tôi... đối với em... tôi đối với em là... tôi đối với em là... cái loại tình cảm khác thường mà chỉ nam nhân đối với nữ nhân mới có kia, tôi không phải xem em như một con cún! Tôi chỉ là đang ghen tị, tôi đang ghen tị, tôi chỉ là muốn cho em thuộc về một mình tôi mà thôi, tôi không muốn cùng người khác chia sẻ em đâu! Em đã hiểu chưa? Em có hiểu không? Em tỉnh lại, em tỉnh lại a!” Tạ Thư Dật vừa bóp mạnh nhân trung Hải Nhạc, vừa nói năng lộn xộn.

Rốt cuộc Hải Nhạc cũng từ từ tỉnh lại, cô nhìn thấy vẻ mặt lo như điên của Tạ Thư Dật, trong lòng đau xót, nước mắt từ từ men theo khóe mắt chảy xuống.

Tạ Thư Dật thấy cô cuối cùng cũng tỉnh, bất chấp mọi thứ ôm chặt lấy cô, cũng thiếu chút rơi lệ.

“Hải Nhạc, tôi không chọc em tức giận, tôi không chọc em tức giận, thân thể em yếu ớt như vậy, là tôi không tốt, là tôi không đúng, bằng không, như vậy... như vậy được không,” Trong đầu Tạ Thư Dật đột nhiên lóe lên, nháy mắt, hần liền sửa đổi quyết định, “Hải Nhạc, thân thể em quá kém, quảng cáo này không thể tiếp tục quay nữa, em để cho Hải Hoan thay thế em tới quay được không? Nó giống em như vậy, nhất định có thể được, nhất định, tôi không cho em quay tiếp nữa đâu, nếu em muốn quay, cũng chỉ có thể quay với tôi! Lần này, bất luận thế nào nào tôi cũng sẽ không cho em đi quay cảnh hôn này, trừ phi... trừ phi để cho Hải Hoan thay thế em, nếu em thế nào cũng phải cứng đầu với tôi, tôi cũng sẽ cứng đầu lại cho xem, tôi nhất định sẽ nghĩ hết cách thay thế Thường Hàn cho bằng để, để cho tôi diễn cùng với em! Em có muốn như vậy không? Em nghĩ sao? Nếu như em không muốn, để cho Hải Hoan đi thế em đi, còn em, ngoan ngoan ở trong nhà tĩnh dưỡng cho tôi!”

“Anh... anh đang ở đây nói cái gì? Làm sao anh có thể làm như vậy?” Hải Nhạc vừa tức vừa vội.v

169. Chương 85: Thay Đổi Lớn

Tạ Hải Nhạc giật hết cả mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên ngay trong xe.

Hắn, rốt cuộc là có ý gì đây a? Chẳng lẽ, cứng rắn không thành, lại muốn đổi sang mềm dẻo bắt đầu cái thứ mà hắn gọi là trò chơi sao?

“Đến một lần nữa? Làm sao đến đây? Làm cho thời gian quay ngược?” Tạ Hải Nhạc hỏi mĩa mai.

Tạ Thư Dật nhất thời mím môi thật chặt, nàng, vẫn cứ không muốn nhận hắn. “Hải Nhạc.” Hắn đau đớn bật ra một tiếng, hắn thật sự có cảm giác bị thất bại rất nặng nề.

“Em, em nói, em khao khát có một thằng con trai, đối tốt với em, dịu dàng với em, đối với em cái gì cái gì nữa, còn giúp em thoát khỏi sự đau khổ tôi mang lại cho em, thằng con trai này, không thể là tôi sao? Những đau khổ kia, là do tôi tạo nên, bây giờ đây, lại để tôi đến vượt lên không tốt sao? Hải Nhạc, cho tôi một cơ hội, để tôi làm người con trai đó được không?” Tạ Thư Dật dùng giọng nói yếu ớt gần như sắp tắt tiếng hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc sững sốt, thật không ngờ “đến một lần nữa” của hắn là mang ý này.

Nàng cắn cắn môi nói: “Tạ Thư Dật, tôi hiểu anh rất rõ, thôi đi, đừng nghĩ chơi trò gì mới nữa, trước kia anh thế nào, bây giờ anh cứ thế ấy là được, tôi đã mệt muốn chết rồi, nói cái gì tôi không phải em gái của anh, tôi là phụ nữ của anh gì đó đó... đừng nói nữa, bây giờ, tôi thật sự không muốn chơi tiếp với anh, anh cũng tiết kiệm thời gian quý báu đi, không cần lãng phí vất óc tìm mưu kế trên người tôi.”

Hải Nhạc mặc dù hơi nhẹ giọng, nhưng, trong giọng nói lại có chút cay đắng nhàn nhạt và sự kiên quyết.

Tạ Thư Dật không khỏi bi ai trong lòng, chẳng lẽ, hắn chính là thằng nhóc gọi “sói đến đây” trong truyện ngụ ngôn đấy ư? Khi hắn nói ra lời trái tim chân thành nhất, nàng cũng không bằng lòng tin tưởng hắn nữa?

“Không, cho dù em không muốn nghe, tôi vẫn cứ muốn nói, em là của tôi, em vốn chính là của tôi! Nhưng mà, tôi muốn được cố gắng một lần, cho em quen biết tôi lại một lần nữa, Hải Nhạc, đừng cự tuyệt thẳng thừng như vậy có được không? Cho tôi một cơ hội cũng không được sao?” Tạ Thư Dật nói thử.

“Cơ hội gì? Anh muốn tôi cho anh cơ hội gì? Sao tôi có thể nói không với anh được cơ chứ? Nếu tôi nghĩ sẽ cự tuyệt anh, anh sẽ làm gì tôi đây?” Tạ Hải Nhạc vẫn thản nhiên mĩa mai như trước.

Lòng thất bại của Tạ Thư Dật, lại bị giọng điệu của nàng đốt lên lửa giận.

Hắn rút cuộc không tài nào nhịn được nhìn cái loại giọng nói giấu cợt này của nàng, nàng đang nghĩ Hứa Chí Ngạn cũng thích nàng đúng không? Có Hứa Chí Ngạn làm chỗ dựa rồi, cho nên, bây giờ cũng có can đảm dám chống đối hắn?

Nghĩ đến đây, Tạ Thư Dật gần như gầm như sấm: “Tạ Hải Nhạc! Em thật quá đáng! Tôi cũng không để ý chuyện Hứa Chí Ngạn hôn em! Em liền cho là tôi sẽ không làm gì được em phải không? Được rồi, em cứ tuyệt đi, em không cho đi! Tôi cho em biết, cứ tuyệt không có hiệu quả! Không cho, cũng phải cho! Tóm lại, tôi đã quyết định từ lâu rồi, tôi sẽ làm như vậy, tôi sẽ làm cho em xem!” Hải Nhạc khiếp sợ nhìn hắn, rụt cổ, cúi đầu. (một hai người này ghê luôn ta ơi =.=)

Hắn, làm sao có thể vì nàng mà thay đổi chứ? Hắn vẫn là hắn, là cái người bá đạo đến không thể nói lý lúc nào cũng hung với nàng, hung đến mức chân nàng phát run, là Tạ gia đại thiếu gia. “Anh đã quyết định từ lâu, anh còn hỏi tôi, muốn tôi cho anh một cơ hội làm gì? Anh đây không phải dư hơi hay sao?” Trong lòng nàng đột nhiên lại trào ra một loại cảm giác bất lực, nàng, vẫn mãi là một nắm bột nhào trong bàn tay hắn, muốn làm hình gì, thì nặn thành hình đó, trước kia là như vậy, bây giờ vẫn cứ là như vậy, sau này, hắn là cũng còn có thể sẽ như vậy. “Tôi...” Tạ Thư Dật không nói gì được nữa, đúng vậy, hắn lại đang bức ép nàng, nhưng, không dùng biện pháp này, nàng chắc chắn sẽ không nghe theo hắn! Phải chờ tới khi nào thì nàng mới có thể cam tâm tình nguyện nghe theo hắn đây?

Hai người vẫn cứ căng thẳng về đến trong nhà, Hải Nhạc mới phát hiện cha và mẹ vốn cũng chưa về nhà.

“Không phải anh nói cha mẹ nhờ anh tới đón tôi sao?” Tạ Hải Nhạc không vui nói.

“Tôi không nói như vậy, em sẽ về nhà à?” Tạ Thư Dật cũng hừ lạnh một tiếng.

Hải Nhạc không khỏi tức giận liếc hắn một cái như muốn khoét một lỗ trên người: “Nói dối cho lắm vào, cẩn thận sau này lỗ mũi của anh càng ngày càng dài...” Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy Hải Hoan đang đứng ở trên lầu nhìn hai người bọn họ, không khỏi lập tức quăng Tạ Thư Dật ra sau, chạy lên trên lầu: “Chị hai, không phải chị nói tối nay có hẹn với bạn mà? Sao tối nay lại về sớm như vậy a?”

Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật dưới lầu một cái, nói: “À, kỳ thật cũng không có gì vui hết, có mất đứa không đi, cho nên chị về nhà.”

“Ồ, hôm nay em cũng đi qua nhà bạn chơi, bọn em tự nướng đồ ăn, vui ơi là vui í.” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật đứng ở dưới lầu, trong lòng rất không vui, nàng vừa thấy đến chị, lập tức quăng hắn mất tiêu! Hắn cũng bước từ từ lên lầu, Tri Hải Hoan nghênh đón, cười nói với Tạ Thư Dật: “Anh Thư Dật, anh về rồi à?”

“Ừ.” Tạ Thư Dật tránh khỏi nàng không lộ chút dấu vết, thản nhiên đáp một câu.

Hắn đứng ở trước mặt Hải Nhạc, nói với nàng: “Đến phòng anh.”

“Em... không đi, em mệt lắm, em buồn ngủ.” Hải Nhạc từ chối thẳng thừng.

Có chị hai ở đây, hắn không thể một tay kéo nàng vào trong phòng hắn chứ? Hừ hừ.

Tạ Thư Dật thất vọng nhìn nàng, giống như đang đợi nàng rút lại lời nói trước đó, Hải Nhạc lại kéo chị hai vào phòng ngủ của nàng, ném Tạ Thư Dật một mình trên hành lang.

Tạ Thư Dật cúi đầu cô đơn, hắn phải làm như thế nào a? Bây giờ, hắn không muốn giống như trước kia ép buộc nàng nữa, nhưng mà, không ép buộc nàng, nàng lại không thêm để hắn vào mắt a! Phải làm sao bây giờ đây?

Chờ đến đêm khuya, Tạ Thư Dật lặng lẽ trôi qua ban công phòng Hải Nhạc, nàng không qua chỗ của hắn, vậy hắn sẽ tìm nàng.

Khi hắn nhìn thấy dung nhan say ngủ của Hải Nhạc, hắn không nhịn được đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt của nàng, cũng vụng trộm thơm trên mặt nàng một cái, sau đó, nhẹ giọng gọi nàng: “Hải Nhạc, Hải Nhạc.”

Tạ Hải Nhạc đang ngủ mơ mơ màng màng, bị hắn gọi tỉnh lại, sau đó, nàng mở mắt thấy là Tạ Thư Dật, sợ tới mức hai mắt tròn trĩnh.

“Anh... anh tới làm gì?” Nàng không ngừng liên tục lùi vào góc giường.

“Em sợ hãi như vậy làm gì? Yên tâm đi, bây giờ tôi không có hứng thú với em.” Tạ Thư Dật tức giận trừng nàng một cái.

Hắn đem hộp quà cao gần bằng hắn giấu sau lưng ra, đưa cho Tạ Hải Nhạc: “Cho em.” Hải Nhạc chỉ có thể đưa tay nhận lấy, mở ra nhìn lướt qua, không khỏi lộ ra nụ cười ngạc nhiên.

“Cái này, là Hello Kitty với bạn trai của nó Daniel Starr! Không phải người ta nói, nó không còn sản xuất nữa sao? Làm sao anh có được?”

Tạ Thư Dật mỉm cười, hắn biết chắc sẽ không mua sai, trước kia, hắn nhớ rõ mình từng làm hư một con búp bê vải như vậy của nàng, sau đó ba hắn lại mua về một con đèn cho nàng, nhưng, sau nàng lại không ôm con búp bê kia nữa, kỳ thật, trong lòng hắn vẫn còn chút áy náy, lần này đi Nhật Bản, trực tiếp chạy đến công ty Sanrio, trả giá đắt mua được Hello Kitty và bạn trai của nó, chỉ vì muốn tặng cho nàng, xem có thể cởi bỏ khúc mắc năm đó của nàng không.

Hắn cũng hơi thẹn thùng nói: “Trước kia, tôi từng làm hư một con búp bê của em, bây giờ tôi đền lại cho em, đền một tặng một, ngoài ra còn có bạn trai của nó nữa.”

Hải Nhạc ôm con Hello Kitty thật to kìa vào lòng, dùng sức hôn lên mặt nó.

“Cám ơn anh.” Tạ Hải Nhạc hạnh phúc nói với Tạ Thư Dật, “Tôi còn nghĩ rằng, anh sẽ không thêm nhớ trước kia anh từng làm hư con búp bê tôi yêu nhất đâu.”

“Thế... huề nhau được chưa?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nói với Tạ Thư Dật: “Nể mặt anh làm hư một cái bồi thường một đôi, huề nhau đi.”

“Thế... có thể yêu cầu báo đáp không?” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc tựa người vào con búp bê ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi hắn: “Không phải nói huề nhau sao, sao lại còn muốn báo đáp?”

“Cái này không còn xuất bản nữa đó, tôi phải tìm thật sự rất vất vả a.” Tạ Thư Dật vẻ mặt đau khổ.

“Thế... anh muốn báo đáp cái gì?” Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật ngồi xuống bên mép giường, chỉ chỉ mặt mình. (lưu manh :))

Mặt Hải Nhạc “bùm” một cái lập tức đỏ ửng, hắn muốn nàng hôn hắn sao?

“Có thể đổi cái khác không?” Nàng sẽ không làm như vậy đâu.

Tạ Thư Dật hơi thất vọng, nàng vẫn bài xích hắn a, lòng của nàng, có phải đang ở trên người Hứa Chí Ngạn chăng? “Thôi, em không muốn, thì thôi vậy.” Tạ Thư Dật có chút bị thương, “Cho dù là anh trai đi nữa, em gái cũng có thể hôn mặt anh trai mà?”

“Làm sao mà được?” Tạ Hải Nhạc nghi ngờ hỏi.

“Ở nước ngoài á hả, hôn hai má là phép chào hỏi kính trọng nữa kìa, huống hồ gì tôi còn là anh trai em.” Tạ Thư Dật nói đầy ủy khuất. Thấy hắn nói đáng thương như vậy, lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên mềm nhũn, nàng dùng tốc độ ánh sáng hôn trên mặt hắn một chút, sau đó lùi lại.

“Được chưa?” Nàng hồng mặt hỏi hắn.

Thấy bộ dạng thẹn thùng của nàng, lòng Tạ Thư Dật sóng dâng cuộn cuộn, thật muốn ôm nàng thật chặt vào trong ngực mà cho nàng một cái hôn nồng cháy, nhưng, hắn đột nhiên không dám, sợ rằng đến lúc đó nàng lại cho là hắn đang ép buộc nàng.

Hắn bỗng đứng lên, vội vàng nói với Hải Nhạc: “Nếu em thích thì tốt rồi, tôi cũng phải đi rồi, em đi ngủ đi.”

Sau đó, vọt ra khỏi gian phòng của nàng.

Nhìn hai con búp bê không còn sản xuất nữa, trong lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên dâng lên một cảm giác rất ngọt ngào.

Nàng thật đúng là không ngờ tên hỗn đản này sẽ mua búp bê cho nàng, hơn nữa còn là cái đã hết sản xuất. Hắn thật sự muốn lấy lòng nàng sao? Thế sao lại quay sang đòi nàng báo đáp chứ? Hỗn đản! Tạ Hải Nhạc ôm con búp bê vào lòng, mặt đỏ hồng giống như một trái đào chín mọng.

Tạ Thư Dật quả nhiên nói được là làm được, đối với nàng cực tốt, vô cùng dịu dàng, thậm chí nàng muốn thử hắn, đặt ra nhiều cái yêu cầu rất vô lý, chẳng hạn như, có một lần đã muộn, nàng nói với hắn, nàng rất muốn ăn pudding sữa của một quán trên đường Trung Sơn, nghĩ lại có vài quán bán pudding sữa, đều phải đặt trước mới có đó nha, hơn nữa, đã trễ thế này, làm sao có thể có chứ? Nhưng mà, hắn vẫn ngu ngốc lái xe đi ra ngoài, một hồi sau, Hải Nhạc đã cho là hắn đi ra ngoài không phải vì mua pudding sữa cho nàng, nàng cũng đi ngủ rồi, sau đó, lại bị hắn mò vào chăn kéo ra, đút vào tận miệng, vậy mà đúng thật là pudding sữa chính hiệu của quán đó! Một giây này, nàng không phải là không cảm động.

Pudding sữa

“Anh làm như thế nào thế? Làm sao bọn hỏ có thể nửa đêm đi làm cái này cho anh a? Tôi cũng chỉ nói chơi vậy thôi, anh thật là khờ, làm sao anh có thể thật sự chạy đi mua chứ? Thật ra ngày mai anh đi cũng không muộn mà.”

“Nhưng em nói với tôi mà, tối nay em đã muốn ăn a.” Tạ Thư Dật ủy khuất. (để thương quá aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa)

Tạ Hải Nhạc bị bộ dạng buồn cười của hắn chọc phì cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, xem như là cười đi, kỳ thật, trong lòng nàng cũng rất muốn khóc, giờ đây, vì sao lại tốt với nàng như vậy a? Hại nàng cảm thấy cảm động quá, khó trách nữ diễn viên phim truyền hình, luôn bị loại đàn ông hư tình giả ý này mê hoặc, Tạ Hải Nhạc nàng, không chừng cũng sắp trở thành một thành viên nữa rồi.

Vừa ăn pudding, vừa hỏi Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, chỉ cần tôi đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần anh có thể làm được, anh thật sự sẽ làm tất cả sao?”

Tạ Thư Dật nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Chỉ cần có thể san bằng những tổn thương tôi từng làm với em, tôi thật sự bằng lòng vì em làm tất cả.”

Đến cuối, Tạ Hải Nhạc không dám đối diện với ánh mắt của hắn nữa, ánh mắt của hắn, phẳng phất như là hai cái lỗ đen hút linh hồn con người, nàng thật sự sợ rằng mình chỉ cần sơ sẩy một cái là linh hồn lập tức sẽ bị hắn hút đi mất.

Tóm lại, sự thay đổi vĩ đại của Tạ Thư Dật, tuy lúc đầu Tạ Hải Nhạc có chút không quen, nhưng sau đó, vẫn vô cùng hưởng thụ, để xem hắn có thể kiên trì được bao lâu đi, nàng nghĩ thầm như vậy.

“Tin hot tin hot, tin hot tin hot! Nghe nói, công ty Dove muốn quay quảng cáo cho loại chocolate vị mới mới được nghiên cứu sản xuất của bọn họ, chọn diễn viên nữa ở châu Á, nghe nói, muốn đến các trường đại học lớn chọn diễn viên, muốn tìm ra nữ sinh đẹp nhất trong sáng nhất với nam sinh đẹp trai nhất dữ dội nhất để quay quảng cáo này a! Trời ơi! Thật là may quá, không biết có thể đến Năm Châu bọn mình chọn không nữa!”

Dove chocolate

“Không thể nào? Bạn nghe tin này ở đâu a?”

“Đúng đó? Nghe ở đâu ra a?”

Cô gái bất ngờ nói một cách thần bí: “Nói ấy bạn biết, bởi vì, em vợ của nhà em vợ của cậu mình, là tổng đại lý của Dove a, mình đương nhiên phải biết rồi, ai, người ta muốn chọn diễn viên, bằng không, mình đã trực tiếp nói với cậu đề cử mình rồi còn gì?”

“Nói vậy là thiệt hả?”

“Thiệt, thiệt sự là thiệt! Ngẫm lại đi, Năm Châu bọn mình được xưng là học viện hoàng gia có nhiều mỹ nữ soái ca nhất trong tất cả các trường đại học, làm sao họ có thể không đổ vào trường bọn mình đây a?” Cô

gái nói.

“Wow, đúng là một cơ hội một bước thành sao cực kì tốt a! Không biết ai sẽ được chọn trúng a? Nghĩ thì cũng vui đấy, nhưng mà, trường bọn mình ai mà xinh xắn đẹp trai, trong nhà đều rất giàu rồi, bọn họ hoàn toàn không cần phải tự lặn xê mình đâu.”

“Ai da, bạn cũng không biết, trong nhà Dương Vân Vân kia có tiền đấy, không phải cũng đi đóng quảng cáo mà trở thành ngôi sao quảng cáo hàng đầu hay sao? Nhà Quan Dĩnh cũng là danh gia có tiền, không phải chị ấy cũng ra đóng phim TV? Hai chị em Hà Siêu Quỳnh Hà Siêu Nghi này, con gái Thánh Bài này, không phải cũng lặn lội ra giới giải trí đó sao? Đối với bọn họ mà nói, chỉ là thú vui mà thôi, nói không chừng, mấy người tuyển diễn viên thật sự sẽ chọn đến trường chúng ta, đến lúc đó, mình nghĩ, trong nhà cũng có tiền, vạn nhất bị chọn trúng, cũng có thể dùng điều này rèn luyện khả năng của mình mà!”

“Ừ, nói cũng đúng.”

“Vậy bạn nói xem, ai có cơ hội sẽ bị chọn trúng nhất?”

“Đương nhiên là tứ đại hoa hậu giảng đường rồi!”

“Cũng không chắc đâu nha, kỳ thật, mình cảm thấy có người còn đẹp hơn cả tứ đại hoa hậu giảng đường nữa kia, tỷ như, Hải Nhạc, còn cả Nhã Nghiên nữa!”

170. Chương 85: Cứ Để Đó Cho Tôi

“Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, nếu em không cho Hải Hoan đến quay, vậy tôi đến quay!” Tạ Thư Dật ngang ngược nói.

Cô không muốn quay cùng với hắn, không muốn khiến cho người khác chỉ trở nọ bọn họ, đã vậy, để cho Hải Hoan ra trận đi, Hải Hoan giống Hải Nhạc như vậy, hoàn toàn có thể cho Hải Hoan đến quay, mà thay mặt đối đào như thế, cũng sẽ không vi phạm hợp đồng, hơn nữa cũng không để Thường Hàn ăn được đậu hủ của Hải Nhạc, Tạ Thư Dật cảm thấy chủ ý của mình cơ hồ là thiên y vô phúc, càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn.

“Anh...!” Hải Nhạc yếu ớt nằm trong lòng hắn, thiếu chút nữa lại tức giận ngất xỉu lần nữa, vậy mà hắn cũng nghĩ ra được, có thể để cho Hải Hoan thay thế cô đi quay quảng cáo này!

“Hải Nhạc, quyết định vậy đi, tùy em nghĩ thế nào thì nghĩ, nói thế nào thì nói, em nói em là cún con, cún con thì cún con đi, em chính là cún con của tôi, cún con của một mình tôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn đã lâu chưa từng cách cô gần như vậy, cũng đã lâu chưa được ôm cô như vậy, trong lòng hắn thậm chí còn đang đáng thẹn cảm tạ cô đột nhiên té xỉu, mới để cho hắn có cơ hội thừa cơ, hắn không hề nén nổi khát vọng trong lòng, cúi đầu, nhẹ nhàng mút hôn cánh môi hơi tái nhợt của cô.

“Hải Nhạc, cún con của tôi, cún con của một mình tôi.” Hắn khẽ thắm thì, ôn nhu trần trọc trên bờ môi của cô.

Hải Nhạc cố gắng lấy tay muốn đẩy mặt hắn ra, nhưng, Tạ Thư Dật vươn tay, dùng mười ngón đan xen chặt chẽ với hai tay cô, mà Hải Nhạc chỉ có thể bị động gối lên đùi hắn, tựa vào trong ngực hắn, bị hắn đột ngột hôn, hôn đến vầng đầu lạc óc.

Khó khăn lắm, Tạ Thư Dật mới buông tha cô, nhìn khuôn mặt cô vì bị hôn mà nóng đỏ, hài lòng nhẹ vỗ về gương mặt đỏ bừng của cô, Hải Nhạc không khỏi xấu hổ vùi thật sâu vào trong ngực của hắn.

“Cún con nhà ta biết thẹn thùng.” Tạ Thư Dật nhin không được bật cười khẽ. (*chột chột* tớ cũng thẹn thùng nè)

“Tốt nhất lây bệnh cảm của tôi qua cho anh hết, cho anh đau đầu phát sốt nằm trên giường không bò dậy nổi luôn!” Tạ Hải Nhạc thở gấp.

Vì đã được thỏa mãn lòng khao khát, tâm tình Tạ Thư Dật đương nhiên rất tốt, hần cười lên ha hả: “Tôi chỉ biết có một loại tình huống nằm trên giường không bò dậy nổi, nhưng tuyệt đối không phải là bởi vì đau đầu phát sốt!” (lưu manh)

“Tình huống gì?” Tạ Hải Nhạc tò mò.

Tạ Thư Dật tiếp tục cười, cười cho đã xong, nói: “Bây giờ không nói cho em biết, tin chắc sau này sẽ có cơ hội cho em biết.”

“Tôi mới không thèm biết, nghĩ lại chắc cũng không phải là chuyện gì tốt!” Hải Nhạc liếc xéo hần.

Tạ Thư Dật khê thở dài một tiếng, hôn môi cô một chút, sau đó nhẹ giọng nói: “Hải Nhạc, đồng ý với tôi được không? Để cho Hải Hoan thay em được không? Được không?”

“Không được.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Vậy được rồi, bất luận thế nào tôi cũng sẽ thay thế Thường Hàn cho xem!” Tạ Thư Dật chậm rãi nói.

Trong mắt Hải Nhạc lại tràn ra nước mắt: “Tại sao anh cứ phải ép buộc tôi khổ sở như vậy chứ? Không phải chỉ là một cái hôn sao?”

Lông mày Tạ Thư Dật nhất thời lại dựng lên: “Đối với em, ai hôn em cũng được sao?”

Hải Nhạc lắc đầu: “Tạ Thư Dật, tôi không muốn cãi nhau với anh nữa, tôi mệt muốn chết, anh suy nghĩ đi, chúng ta là anh em, nếu hai người chúng ta quay với nhau, hai người chúng ta miệng đối miệng hôn nhau, người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

“Tôi mới không thèm quan người khác nghĩ gì! Người khác là cái quái gì chứ?” Tạ Thư Dật nổi nóng.

“Nhưng mà, tôi sẽ để ý, nhất là ba với mẹ tôi nhìn thấy rõ ràng là hai anh em, mà lại đi ôm ấp áp áp một chỗ, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Anh đã từng nghĩ chưa, bọn họ có chấp nhận được không? Không, bọn họ sẽ không chấp nhận! ba anh sẽ không chấp nhận! Mẹ tôi cũng sẽ không chấp nhận a! Bởi vì, ở trong mắt bọn họ, chúng ta là anh em, anh em làm sao có thể làm tình nhân chứ? Rốt cuộc anh đã bao giờ nghĩ tới điểm này chưa?” Tạ Hải Nhạc chua xót nói.

Tạ Thư Dật trầm ngâm, đúng vậy, nếu ba hần biết hần đụng vào Hải Nhạc, y cái sự sủng Hải Nhạc lên tận trời kia, xem Hải Nhạc như con gái ruột mà thương, mà hần làm anh hai, lại đi đụng vào em gái không nên đụng, ba hần nhất định sẽ không chấp nhận được, nhất định sẽ cảm thấy đây là **, nhất định sẽ đánh gãy hai chân của hần!

“Bọn họ nghĩ như thế nào, tùy bọn họ! Nói không chừng hôm nào em chọc giận tôi, tôi liền đứng trước mặt em, tuyên ba với bọn họ em đã sớm là người của tôi rồi, xem bọn họ còn nói thế nào!” Tạ Thư Dật đột nhiên bực dọc nóng nảy.

Tạ Hải Nhạc kích động lên, cô giãy dựa ngồi dậy, đối mặt với Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh không thể làm như vậy, anh không thể làm như vậy, ba không thể chịu kích thích a! Nếu anh muốn ba mau chết sớm một chút, anh cứ đi nói đi! Tôi không cần anh nữa!”

“Em...!” Tạ Thư Dật trừng Tạ Hải Nhạc, một lúc lâu sau, hần suy sụp ngồi bệt xuống đất.

Hải Nhạc nói, cũng không phải là không có khả năng.

Đúng là hần chỉ nghĩ cho riêng mình, không hề nghĩ tới ba mẹ sẽ có ý kiến gì đối với tình cảm của hần dành cho Hải Nhạc, nhất là trong tình huống Hải Nhạc cũng không thích hần!

Hần im lặng.

Hải Nhạc nhìn hần thật lâu, sau đó nói: “Tạ Thư Dật, anh không cần phải như vậy, quảng cáo này, tôi đã quay một nửa, thì nhất định phải quay tiếp, anh để cho tôi quay hết quảng cáo này, về sau tôi nhất định sẽ không chọc giận anh nữa được không? Được không? Anh đừng nói ra chuyện của chúng ta, với bất cứ ai cũng không được nói ra, nhất là ba mẹ chúng ta, cũng bao gồm cả chị tôi nữa, đều không được! Anh hứa với tôi, hứa với tôi đi, sau này tôi sẽ ngoan mà!”

Tạ Thư Dật trầm mặc hồi lâu, nói: “Được, tôi hứa với em, nhưng, cảnh hôn này, em nhất định phải tìm Hải Hoan tới thay em, nếu em không đồng ý với tôi, tôi... cũng sẽ không đồng ý với em!”

Hải Nhạc bình tĩnh nhìn hắn, thở dài một hơi, thỏa hiệp: “Được rồi, tôi hứa với anh, nhưng mà, chắc gì Hải Hoan đã chịu a.”

Tạ Thư Dật cười tự tin, nói: “Cứ để đó cho tôi, chỉ có điều, em đã nói về sau sẽ không chọc tôi tức giận nữa, em phải nhớ cho kỹ đó.”

Hải Nhạc gật đầu.

Tạ Thư Dật cởi áo khoác, khoác lên người Hải Nhạc, kéo cô đứng lên.

“Đã đỡ hơn chưa? Có thể ngồi xe máy của tôi về nhà không?” Tạ Thư Dật lo lắng hỏi, dù sao cô mới vừa bất tỉnh xong, không có đang ngồi trên xe lại đột ngột té xuống đường chứ?

Tạ Hải Nhạc gật gù: “Tôi ngồi được.”

Tạ Thư Dật giúp Hải Nhạc cài nón bảo hiểm, sau đó hai người ngồi lên trên xe, hắn khởi động máy, xe lập tức lao như tên bắn, Tạ Hải Nhạc thét chói tai ôm cứng lấy eo Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật cười trộm, hắn đã phát hiện ra một ưu điểm khác của xe máy, có thể làm cho Hải Nhạc ôm hắn, như vậy hai người gần nhau biết bao nhiêu a, sau này, phải tìm nhiều cơ hội dùng máy xe chở cô!

“Cầu xin anh chậm lại một chút được không?” Tạ Hải Nhạc không khỏi dán chặt vào lưng Tạ Thư Dật, sợ hãi nói.

Tạ Thư Dật vui vẻ huýt sáo một tiếng xem như trả lời, chở Hải Nhạc lên đường về nhà.

Tạ Thư Dật lấy lý do thân thể Hải Nhạc không khỏe, giúp Hải Nhạc xin nghỉ vài ngày, sau đó, hắn chủ động tiếp cận Hải Hoan, đồng thời cũng ngỏ lời với Hải Hoan luôn, hắn cảm thấy kỳ thật Hải Hoan cũng rất có tiềm chất, hoàn toàn có thể thay thế Hải Nhạc đi đóng nhân vật này, Hải Hoan vừa mừng vừa sợ, thật không ngờ Tạ Thư Dật sẽ có lúc khen ngợi cô như vậy.

“Thật vậy ư? Anh Thư Dật anh nói có thật không? Em rất có tư chất, có thể thay Hải Nhạc đi đóng nhân vật này sao ạ?” Hải Hoan không thể đè nén sự kích động trong lòng, hỏi.

Tạ Thư Dật nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, em không cảm thấy sao? Thật sự thì em cũng không hề kém Hải Nhạc chút nào.”

Hải Hoan vừa nghe hắn nói như thế, cả khuôn mặt đều đỏ hết cả, có thể được Tạ Thư Dật chú ý đến, thật là có công mài sắt có ngày nên kim!

“Nhưng mà, với mấy chuyện đóng phim thế này, em cũng không am hiểu gì lắm.” Hải Hoan ngượng ngùng nói.

Tạ Thư Dật cười lắc đầu: “Em cũng đừng quá mất tự tin chứ? Hải Nhạc có thể làm được, anh tin rằng em cũng có thể làm được, nếu em không tin, anh có thể đi nói với Hải Nhạc, cho em đi diễn thử vài ngày, đến lúc đó, em sẽ biết là anh không nói dối.”

“Cái đó... làm sao mà đi quay thử a?” Hải Hoan nghi ngờ.

Tạ Thư Dật chăm chú nhìn vào mặt Hải Hoan, ánh mắt chăm chú của hắn, làm cho trái tim Hải Hoan đập bình bịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô không khỏi gương mặt nóng bừng, cúi đầu.

“Gương mặt em với Hải Nhạc thật sự quá giống, quá giống, nếu hai người bọn em mặc quần áo giống nhau như đúc, anh nghĩ ngay cả anh cũng sẽ không phân biệt nổi bọn em là ai, cho nên, anh cảm thấy có thể cho em mặc quần áo Hải Nhạc, đóng giả làm Hải Nhạc, đi thay nó quay vài ngày, để em có thể biết em làm được hay không, rồi em cũng sẽ biết lời nói của anh là thật hay giả.” Tạ Thư Dật nói.

171. Chương 86: Em Nhất Định Phải Nhớ Tôi!

Mũi nhọn cuối cùng lại được chuyển tới hai người đang ngồi một chỗ không hề hé răng từ nãy đến giờ.

“Hai người bọn họ, cũng chính là hoa khôi khoa dự bị đại học chúng ta đó nha!” Cô gái bắn tên qua hai người nói.

Hải Nhạc Nhã Nghiên chỉ nhìn nhau cười cười.

Hải Nhạc vẫn không nói gì, chỉ có Nhã Nghiên lên tiếng: “Các bạn nói chọn diễn viên, là thật hay giả đó?”

“Thật đó! Các bạn không tin!” Cô gái tung tin nhảy nhồm.

Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên một cái, nói: “Nhã Nghiên, nếu là thật, bạn có thể đi thử xem sao.”

Nhã Nghiên cười cười nói: “Có bạn ở đây, người ta chắc chắn sẽ liếc mắt một cái nhìn trúng bạn cho xem.”

“Sao bạn lại nói như vậy chứ?” Hải Nhạc hơi ngượng ngùng, “Bạn phải biết rằng, bạn đang đứng ở Thần Phong này đó, danh tiếng không ai át nổi a.”

“Nhờ bạn khiêm tốn hơn mình thôi.” Nhã Nghiên nói.

“Nhã Nghiên, bạn thật sự rất tốt đó.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên cúi đầu, hơi chán nản: “Nếu mình rất tốt, vì sao người con trai mà mình thích, cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý đến mình chứ?”

Hải Nhạc hơi giật mình, dù sao Nhã Nghiên cũng lớn hơn nàng một chút, trưởng thành sớm hơn nàng một tí, nói đến vấn đề tình cảm này, Tạ Hải Nhạc nàng chỉ là một cô ngốc mà thôi.

Người con trai mà nàng thích kia, chắc là Tạ Thư Dật đi, chỉ cần Tạ Thư Dật đứng ở chỗ nào, ánh mắt Nhã Nghiên đều dính chặt lên chỗ đó.

“Mình nghĩ, hình như chuyện người trong lòng của bạn... không có chú ý đến bạn, với chuyện bạn tốt hay không tốt, không có liên quan gì đến nhau thì phải? Bạn ngốc quá, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau mà?” Hải Nhạc muốn khuyên nhủ.

“Không biết tại sao, lúc nào mình cũng cảm thấy dạo này càng ngày bạn càng đẹp ra, hơn nữa, trên mặt tràn đầy một loại nụ cười vô cùng hạnh phúc, Hải Nhạc, bây giờ anh Thư Dật trông hình như rất tốt với bạn phải không, anh hai mình cũng không tốt với mình được vậy đâu.” Giọng Nhã Nghiên buồn buồn.

Hải Nhạc hơi xấu hổ, đưa tay sờ mặt: “Có hả? Làm gì có chuyện đó, mặt mình có nụ cười hạnh phúc gì chứ, trước giờ mình vẫn luôn như vậy mà?”

“Nhưng mà, bây giờ trông bạn thật là chói lóa a, aizzz, ở cùng một ban với bạn, hào quang của mình hoàn toàn bị bạn che kín hết rồi.” Nhã Nghiên nửa đùa nửa thật.

Hải Nhạc kinh dị: “Nhã Nghiên, không có chuyện đó đâu, mình nào có hào quang gì đâu a? Bạn nói như vậy, lần sau mình đúng là không dám đi chung với bạn nữa đâu nha.”

Nhã Nghiên thấy nàng tưởng thật, vội vàng túm vai nàng lại: “Mình đùa thôi đùa thôi, bạn đừng có tưởng thật nha.”

Hải Nhạc trầm mặc một chút nói: “Nhã Nghiên, kỳ thật mình cảm thấy, Tạ Thư Dật cũng không thích hợp với bạn đâu.”

Nhã Nghiên chấn động một cái, sau đó, thấp giọng hỏi: “Tại sao bạn nói như vậy?”

“Thật ra thì anh ta cũng không phải là một người con trai tốt, không phải mình nói xấu anh ta chứ mình nói cho bạn biết, từ khi lần đầu tiên mình bước vào Tạ gia, anh ta đã luôn bắt nạt mình rồi, cho tới bây giờ cũng vẫn còn như vậy, thứ mà bạn thích chỉ là mặt ngoài của anh ta mà thôi, trong ruột của anh ta chính là một kẻ rất lạnh khốc vô tình, hơn nữa, anh ta còn rất **.” Hải Nhạc dừng một chút, nói: “Mình từng tận mắt nhìn thấy...” Nàng đỏ bừng mặt lên, không biết có nên nói gì thêm nữa hay không.

“Bạn tận mắt nhìn thấy cái gì? Nói ình biết đi a? Không có chuyện gì đâu, mình sẽ không nói cho ai nghe hết.” Nhã Nghiên vội vàng hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi, sau đó, dán sát tai Nhã Nghiên nói một câu, Nhã Nghiên lập tức xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, chỉ trong phút chốc, lại dần dần trở nên trắng bệch.

“Anh ấy... sao lại có thể là loại người như vậy chứ?” Nhã Nghiên thất thần lẩm bẩm.

Thật ra Hải Nhạc lại vô cùng muốn khuyên bạn tốt không nên tiếp tục lún sâu vào nữa, nàng biết, Tạ Thư Dật sẽ không tài nào thích Nhã Nghiên, còn nếu như Nhã Nghiên vẫn cứ muốn chui vào sừng trâu (ý nói chui vào ngõ cụt) thì... Nhã Nghiên có thể sẽ bỏ qua nhiều cơ hội khác trong đường đời của bạn ấy lắm.

“Thật sự thì anh ta... thật sự không thích hợp với bạn, trái tim của anh ta... Mình nghĩ, anh ta tuyệt đối sẽ không yêu bất cứ ai đâu.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên tâm tình phức tạp nhìn Hải Nhạc, chẳng lẽ, bạn ấy không biết Tạ Thư Dật đang yêu bạn ấy sao? Hay là bạn ấy đang giả ngốc?

Nghĩ tới ý sau thì chắc chắn là không có khả năng rồi, trước đây, chưa từng tiếp xúc với Hải Nhạc, từng nghĩ bạn ấy rất lạnh lùng, sau khi hiểu biết sâu sắc, nàng có thể cảm nhận được Hải Nhạc thật là một cô gái rất đơn giản rất ngây thơ, hơn nữa, trước giờ vẫn luôn thích lo lắng cho người ta, hẳn là bạn ấy đang thật sự lo lắng cho nàng.

“Hải Nhạc, cảm ơn bạn đã nói ình biết những chuyện đó.” Nhã Nghiên buồn bã nói.

Kỳ thật, trước đây Tạ Thư Dật **, nàng cũng có nghe nói, lâu lâu nàng cũng hay đi chỗ anh hai nói chuyện chơi, nghe nói Tạ Thư Dật có rất nhiều bạn gái, nhưng cũng không có bạn gái cố định, bây giờ, Hải Nhạc còn nói ra loại chuyện khiến nàng vô cùng kinh dị này, cũng đã dọa nàng rất sợ rồi, Tạ Thư Dật, sao lại có thể là một người con trai như thế chứ? Cái loại chuyện đó, sao có thể để cho Hải Nhạc nhìn thấy?

Tạ Thư Dật, thật sự kinh dị, sao có thể như vậy đây?

Xem ra, nàng thật sự không thể hiểu nổi Tạ Thư Dật, Nhã Nghiên nghĩ.

Trong lòng đột nhiên hơi chán nản, lại hơi đau lòng, anh Thư Dật chính là thần tượng từ nhỏ tới lớn của nàng a, chẳng lẽ, anh ấy thật sự chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể lại gần, anh ấy thật sự không thích hợp với nàng hay sao?

Ở một góc nhỏ nơi đáy lòng, lần đầu tiên sinh ra cảm giác mờ mịt, mơ hồ.

Không biết bởi vì một nhọc hay là thân thể tiềm ẩn bệnh tật đã lâu, trong hội nghị định kỳ hàng tháng Tạ Trường Viên té xỉu trong phòng họp, sau đó được đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác sĩ bắt ông nằm viện một tháng, bất đắc dĩ, Tạ Thư Dật đành phải lên sàn, trong một tháng này, hẳn phải chạy ngược chạy xuôi từ trường sang công ty, phải làm quen với trình tự quản lý công ty và chỉ đạo một vài hạng mục, chủ tịch ngã xuống, nhưng Tạ thị thì không thể ngã xuống được.

Hắn bắt đầu rất nhanh, có lẽ là được kế thừa đầu óc kinh doanh của Tạ Trường Viên, đến ngay cả mẹ Hải Nhạc cũng khen ngợi hắn: “Thư Dật, đợi một thời gian nữa, con sẽ vượt qua cha con luôn cho xem, con có thể làm được tốt hơn ông ấy rất nhiều, An Thác, sẽ được con gây dựng càng thêm lớn mạnh, dì thật sự tin tưởng vào con.”

Nghe bà nói vậy, Tạ Thư Dật chỉ cười cười.

Giờ đây, trong lòng hắn cũng sinh ra một tâm lý mâu thuẫn nào đó với mẹ Hải Nhạc, người phụ nữ này, đến Tạ gia nhiều năm như vậy, kỳ thật bà đóng vai mẹ kế rất có trách nhiệm, chỉ cần hắn có đau đầu phát sốt cái gì, bà chắc chắn sẽ là người đầu tiên xuất hiện ở trước giường của hắn, chỉ có điều, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng chấp nhận bà, ở công ty tiếp xúc với bà, bà là một tổng giám tài vụ thường phạt công mình ai cũng kính ngưỡng, đề án kế toán do bà thiết kế, hàng năm đều giúp An Thác tiết kiệm không ít tiền, bà cũng không phải loại người hay đứng ở trước mặt hắn nói huyền thuyên này nọ, bà chỉ muốn giữ một cổ phần tại An Thác, nhờ đó có thể thấy được, bà cũng là một nữ cường nhân tận tụy dốc lòng vì công việc, đúng là trợ lý đắc lực cho ba hắn, về điểm này, người mẹ ruột ốm yếu của hắn, đúng là không làm được chuyện này.

Hơn nữa, trong lúc hấn thực tập, bà luôn tận tâm tận lực giúp đỡ hấn, hấn không phải là một tên ngốc, hấn có thể cảm nhận được, bà đúng thật là đang giúp hấn, giúp hấn giải quyết vấn đề nan giải, giúp hấn tạo dựng uy tín.

Vậy... sau này hấn tiếp quyền, có nên đuổi bà ra khỏi An Thác hay không? Đuổi ra khỏi Tạ gia?

Hấn đang mâu thuẫn ở điểm này.

Hấn chờ đợi ngày này, đã chờ rất nhiều năm, luôn luôn chờ mong một ngày kia, hấn sẽ nắm giữ quyền lực trong tay, đuổi bà ra khỏi An Thác, đuổi khỏi Tạ gia, nhưng, nếu ngày đó đến thật, hấn có thể ngoan tuyệt như vậy sao? Hấn đột nhiên hoài nghi.

Ai, cũng không muốn nặng như vậy, hấn thở dài một hơi dài thượt.

Thôi không nghĩ chuyện đó nữa, trước mắt hấn, lập tức hiện lên bóng hình người kia, hấn không khỏi mỉm cười, không biết nàng đang ở trường học thể nào.

Hấn thuận tay rút điện thoại ra bấm một dãy số, bên kia bắt máy.

“Alô.” Bên kia truyền đến một giọng nói nghi ngờ.

“Giờ này lạnh, đừng nằm lên bàn ngủ, sẽ cảm lạnh.” Hấn nói.

“Ừ, tôi không có.”

“Có thằng nào tới quấy rầy em không?”

“Không có, bọn họ nào dám? Anh có tai mắt cả mà.”

“Thế, Hứa Chí Ngạn có tới tìm em không?”

“Không có.”

“Nói do dự như vậy, tôi nghĩ, hấn chắc chắn đã tìm em.”

“Anh ấy đến là tìm Nhã Nghiên, rồi nói với tôi mấy câu.”

“Tôi biết ngay mà, hấn đang nhờ Nhã Nghiên tiếp cận em! Em cái đứa ngốc này!” Tạ Thư Dật hơi tức giận.

“Nhưng mà, cho dù hấn đang tiếp cận tôi đi chăng nữa, anh đã nói, anh cho phép tôi tiếp cận với những bạn nam thích hợp, chẳng lẽ, anh chỉ muốn gạt tôi thôi sao? Huống hồ, Chí Ngạn là bạn thân của anh, anh vẫn cứ đề phòng anh ấy như vậy sao?”

Ai, lúc trước không nên đồng ý cho nàng có thể tiếp cận với con trai thích hợp như nàng nói, đó là tại hấn cho là mình sẽ luôn luôn ở bên người nàng, cho nên mới đồng ý với nàng có được không, làm sao nghĩ đến cha sẽ gặp chuyện không may, hấn phải rời khỏi trường học chứ?

“Được rồi, chúng ta không nhắc tới hấn, thế, bây giờ em đang làm gì thế?”

“Bây giờ tôi... ha ha, trường học đột nhiên có người tới cho chocolate miễn phí, phải làm báo cáo điều tra gì đó nữa, tôi đang đứng đây ăn chocolate miễn phí với Nhã Nghiên nè.”

“Gì? Không phải đang giờ lên lớp sao? Sao có thể chạy đi ăn chocolate?”

“Tiết này, vừa mới là tiết thể dục của bọn tôi mà a.”

“Ồ, thì ra như vậy.” Tạ Thư Dật cũng không nói thêm gì nữa, cuối cùng, hấn hỏi một câu mà hấn muốn hỏi nhất: “Nói! Em có nhớ tôi không?”

Bên kia hồi lâu vẫn không truyền đến âm thanh gì, chỉ nghe được tiếng thở của nàng.

“Nói a, em có nhớ tôi không?”

“Không có, tôi không có nhớ anh.” Bên kia truyền đến giọng nói có chút thẹn thùng.

“Không được, em nhất định phải nhớ tôi chứ! Nhất định phải nhớ tôi!” Tạ Thư Dật mặc kệ, hần nhớ nàng nhiều như vậy, nàng lại dám không nhớ đến hần? Làm sao có chuyện đó được! “Nhưng mà, tôi đúng là không nhớ anh a, kỳ cục, tại sao phải nhớ anh chứ?” Giọng nói vẫn còn một chút thẹn thùng đấy.

“Nếu em không nhớ tôi, em chết chắc rồi! Chờ một chút tôi sẽ lập tức quay về trường học! Thế nào cũng phải làm cho em chính miệng nói em nhớ tôi, hơn nữa, tôi sẽ làm cho em đứng ở trước mặt rất nhiều người, nói ra ba chữ đó, bằng không... Hừ hừ!” Hần bướng bỉnh chơi xấu.

“Anh...!” Hần có thể nghe ra người ở bên kia đang vừa tức vừa vội.

Cuối cùng, nàng rút cuộc cũng mở miệng: “Được rồi được rồi, chưa từng thấy ai khó hầu như anh cả! Được rồi, tôi nghĩ anh, nhớ anh, được chưa?”

Khóe miệng Tạ Thư Dật không khỏi vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, cô bé ngốc này, từ trước đến nay đều chịu không được hần hù dọa.

“Nhớ như thế nào?”

“Nhớ như thế nào? Thì suy nghĩ thôi chứ sao nữa, nghĩ xem lúc này anh sẽ đang làm cái gì a.”

Tạ Thư Dật nghe được câu này, vui vẻ cười lên ha hả: “Thì ra, em thật sự có nhớ tôi à? Vậy mà lúc này em còn gạt tôi, dám nói em không nhớ! Cô bé đáng thương, em không biết nói dối cái mũi sẽ càng ngày càng dài sao?”

“Aizzzz, không để ý tới anh nữa!” Bên kia “cách cách” một tiếng cúp điện thoại cái rụp.

Tạ Thư Dật cau mày nhìn di động, nàng mà cũng dám cúp điện thoại như vậy? Lời hần muốn nói còn chưa nói xong đâu!

Nhưng lập tức, hần lại cười ngây ngô, tiểu nha đầu này, quả thực có nhớ hần đó nha!

Hần không nhịn được đứng cạnh cửa sổ khoa chân múa tay vui sướng vùng loạn xa, hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc!

Bỗng nhiên, cửa văn phòng hần bị đẩy ra, mẹ Hải Nhạc đi vào, thấy từ miệng hần phát ra tiếng “Bong bong bong”, chân đang bước tới cũng hóa đá, giật mình đứng lại tại chỗ.

Tạ Thư Dật giật cả mình, có chút ngượng ngùng dừng động tác lại.

172. Chương 87: Chị Hai Là Giỏi Nhất

“Cái gì? Như vậy có được không? Nhưng mà đóng giả làm Hải Nhạc thay nó quay vài ngày? Chưa chắc Hải Nhạc đã đồng ý đâu, đây là cơ hội của nó mà.” Tạ Hải Hoan kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Em có muốn thử không? Anh có thể nói giúp em.” Tạ Thư Dật nghiêm túc nói với Hải Hoan, kỳ thật, trong lòng hần đang cười thầm, đồng thời cũng âm thầm bội phục khả năng diễn xuất của mình.

Hải Hoan gần như đã hoan hô nhảy nhót cả lên: “Được không? Anh Thư Dật đồng ý giúp em ạ?”

Tạ Thư Dật gật đầu: “Đương nhiên, anh đồng ý giúp em rồi, nghĩ lại đi, có thể tiếp cận với Thiên vương Thường Hàn, có thể được đạo diễn danh tiếng chỉ đạo, chính là cơ hội ngàn năm có một a, cho nên, anh đương nhiên thật sự tình nguyện giúp em việc này rồi.”

“Vâng, vậy em cảm ơn anh Thư Dật, cảm ơn anh.” Hải Hoan gật đầu như già tởi.

Tạ Thư Dật cứ vậy mà thu phục Trì Hải Hoan, còn làm cho Trì Hải Hoan mang ơn hần, làm sao cô có thể biết được tính toán thật sự trong lòng Tạ Thư Dật cơ chứ?

Tạ Thư Dật nhắc nhở Tạ Hải Nhạc không được lộ ra dấu vết, không được để cho Hải Hoan biết ý đồ chân chính của hần, mà Hải Nhạc nhìn thấy chị tỏ vẻ mười phần nhiệt tình trong việc đi diễn thay cô, cô còn có thể nói gì đây? Cô chỉ có thể lợi dụng vài ngày ngắn ngủi, dạy cho Hải Hoan không ít bí quyết và kinh nghiệm đối diện với máy quay, đồng thời nói cho cô biết tổ quay phim chủ yếu tiếp xúc với người nào, tên gọi là gì, gương mặt có đặc điểm gì, Hải Hoan đều một mực ghi nhớ.

Thật không ngờ, Hải Hoan vào đoàn quay phim, ngay cả Nhã Nghiên cũng không nhận ra cô, thỉnh thoảng cô có nói sai hoặc nhận lầm người thậm chí bị NG (cảnh quay hỏng), mọi người cũng chỉ nghĩ là cô ở nhà dưỡng bệnh vài ngày, có chút không quen mà thôi.

Mà cảnh hôn kia, sau vô số lần NG, rốt cục Hải Hoan cũng có thể thông qua, Hải Hoan hạnh phúc muốn chết, trở về liền nói cho Hải Nhạc nghe, cuối cùng cô đã có thể thông qua rồi.

“Anh đã nói mà, đúng không? Em cứ không tin anh, chúc mừng.” Tạ Thư Dật chúc mừng Hải Hoan.

“Cái đó còn phải cảm ơn anh Thư Dật nữa kìa, anh giúp cho em có được niềm tin vào chính mình, em tin tưởng chính mình, Hải Nhạc có thể làm được, em cũng có thể, Hải Nhạc, chị hai không kém em chút nào đâu nha.” Hải Hoan được Tạ Thư Dật tán thưởng, mừng như điên.

Hải Nhạc làm bộ không thấy Tạ Thư Dật lén Hải Hoan giơ tay hình chữ V chiến thắng với cô, dịu dàng nói với chị: “Vâng, chị hai là giỏi nhất.”

Hải Nhạc nhìn chị, trong lòng thật sự có hơi áy náy, Thư Dật lợi dụng chị hai, cũng là vì cô, mà cô, cũng là kẻ đồng mưu, cô thật sự cảm thấy rất có lỗi với chị.

Cô đồng ý với Hải Hoan, cho cô thay cô quay nhiều cảnh một chút, cuối cùng, Hải Hoan lưu luyện giao nhiệm vụ quay phim trả lại cho Hải Nhạc, cuối cùng, quảng cáo cũng có thể hoàn thành phần quay phim một cách thuận lợi, dự kiến sẽ phát sóng trước đêm Valentine năm sau.

Vụ quảng cáo ồn ào qua đi, Hải Nhạc và Nhã Nghiên về lại trường học, tăng cường học bổ túc bài vở, không lâu nữa sẽ phải đối mặt với kì thi cuối kỳ.

Tạ Thư Dật cũng vì ba đã hoàn toàn bình phục, hẳn cũng một lần nữa trở về trường học, xử lí tấn bài tập trên trường.

Vì hai người đều bận việc bài học bài tập, rất ít chú ý đến những thứ việc vặt khác, Tạ Thư Dật cũng thu liễm tâm tư với Tạ Hải Nhạc lại, chuyên tâm bổ sung kiến thức bài học của mình.

Mất thấy lễ Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán sắp đến, Ngũ Châu lại muốn tổ chức dạ hội, nhờ Hải Nhạc làm người chủ trì, Hải Nhạc từ chối ngay, đây không phải là thứ thích hợp với cô, cô nhường cơ hội lại cho Nhã Nghiên.

Nhã Nghiên từ sau khi quay quảng cáo, hình như lại nhiều hơn một chút tâm sự, có đôi khi, Hải Nhạc lại có thể bắt gặp cô ngẩn người, hỏi cô có chuyện gì, Nhã Nghiên lại cứ nói không có gì, sau khi nhận trọng trách làm người chủ trì, công việc lu bù lên, Hải Nhạc vô cùng thanh nhàn, tập trung dồn hết tâm tư vào trên sách vở.

Hải Nhạc đối với Hải Hoan cũng tốt đến không thể tốt hơn, bởi vì vụ quay quảng cáo, cô vẫn có cảm giác áy náy với Hải Hoan, cho nên, vẫn muốn tốt với chị mình hơn một chút, muốn nhờ vậy mà giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, bất kể là đồ ăn, mặc, dùng, cô đều phải đợi Hải Hoan chọn xong trước, đồ Hải Hoan bỏ thừa lại không cần, mới là của cô, Tạ Thư Dật vì thế mà nổi giận với cô rất nhiều lần, nhưng, cô cứ không nhận được tốt với chị mình như vậy.

“Chị hai, chị xem em đem cái gì đến cho chị nè?” Vì Hải Nhạc vui vẻ quá mức, ngay cả cửa cũng quên gõ, đã xông vào trong phòng Hải Hoan.

Hải Hoan thấy cô đột nhiên xông vào, cô bước loạn xạ, cầm lấy vài quyển sách chất lộn xộn lên bàn, kết quả đụng phải cốc nước trên bàn, cốc nước rơi “xoảng” xuống đất, nước và mảnh vụn thủy tinh đều rơi xuống trên đất.

“Nhạc Nhạc, có chuyện gì không?” Hải Hoan hỏi Hải Nhạc.

“Chị, chị làm sao thế?” Hải Nhạc khó hiểu.

“Chị... chị đâu có gì đâu? Chỉ là em đột nhiên vào, làm chị giật cả mình, mới bắt cần làm rơi cốc nước xuống đất thôi.” Hải Hoan nói.

“Nga, vậy để em giúp chị quét ra đi.” Hải Nhạc nói.

“Không cần đâu, chị tự làm được rồi.” Hải Hoan chạy ra hành lang lấy chổi với ki đến, bắt đầu quét mảnh thủy tinh ra ngoài.

Hải Nhạc ngồi xuống, lấy đồng sách trên bàn ra, chuẩn bị bỏ CD trong tay vào ổ đĩa máy tính Hải Hoan, nhưng khi lấy sách vở ra, cô thấy rõ ràng bị đè dưới sách vở thì ra chính là ảnh chụp của Tạ Thư Dật! Điều này làm cho Hải Nhạc sững sờ ngồi đó không thể động đậy, làm cho chị hai kích động luống cuống chính là tấm hình của Tạ Thư Dật này sao?

“Nhạc Nhạc!” Khi Trì Hải Hoan đứng lúc nhìn thấy tấm hình kia lại đang nằm trong tay Hải Nhạc, cô đỏ bừng cả mặt đưa tay giật lại.

“Nhạc Nhạc, làm sao em có thể tùy tiện lục lọi đồ đạc của chị chứ?” Trì Hải Hoan có chút thẹn quá hóa giận.

Hải Nhạc đáp ứng: “Chị hai, em không phải cố ý, em chỉ muốn giúp chị dọn dẹp lại thôi.”

“Ai nhờ em dọn dẹp?” Trì Hải Hoan tức giận nói.

173. Chương 87: Tôi Chỉ Mới Mười Sáu Tuổi

Thật đúng là trẻ con a. Mẹ Hải Nhạc nhìn không được mỉm cười.

“Có chuyện gì mà vui như thế?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Không có gì, chỉ là đang hoạt động gân cốt một chút thôi.” Tạ Thư Dật chỉnh chỉnh caravat, khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc.

“Vậy con ký văn kiện này đi, đúng rồi, tối nay con có một bữa tiệc xã giao, thư ký đã nhắc con chưa?”

“Rồi, tiệc kỉ niệm Thịnh Đạt Hoa tròn ba mươi năm.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Biết là được rồi, thế... bạn gái đã chọn xong chưa?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật nghe nói phải dẫn bạn gái, không nhìn được bật thốt: “Có thể mang theo Hải Nhạc đi gặp Tạ Thế không?”

Mẹ Hải Nhạc nhìn hẩn, cười lắc đầu: “Cái này không phải là tiệc bình thường, là tiệc rượu kinh doanh, đến lúc đó tiếp xúc với mọi người đều là nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, nó thì cái gì cũng không biết, đi cũng không giúp được cho con cái gì, đến lúc đó lại còn có thể thêm phiền, bằng không, con cho thư ký con đi với con đi.”

Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút, nói: “Dì à, bằng không dì đi theo giúp con, dì quen biết rộng, còn có sức ảnh hưởng lớn, con còn phải nhờ dì giới thiệu giúp.”

Mẹ Hải Nhạc nghe hẩn nói như thế, nở nụ cười.

Bà gật đầu: “Hiếm khi con có thể suy nghĩ chu đáo như vậy, còn nhớ tới dì, được rồi, dì sẽ giúp con việc này.”

Tạ Hải Nhạc “Ba” cúp điện thoại xong, cả khuôn mặt đã đỏ bừng rực.

Lại bị hỗn đản này lừa! Đúng là tên hỗn đản! Đúng là nàng có nhớ tới hẩn, nhưng mà, nàng thật sự thật sự chỉ có nghĩ thầm về hẩn trong lòng thôi, chỉ muốn biết xem bây giờ hẩn đang làm cái gì mà thôi! Chỉ là suy nghĩ bình thường thôi mà, trước đây nàng cũng thế, lâu lâu lại nhớ tới hẩn, nhưng mà, cái đó đâu có gì đâu a, nếu không gặp cha mẹ một hồi lâu, nàng cũng sẽ suy nghĩ về họ a, nàng đột nhiên nhớ tới hẩn, chắc chắn không phải cái loại nhớ nhung mà hẩn nói được chưa?

Hỗn đản, hỗn đản, dám xuyên tạc ý nàng! Nàng cắn cắn môi, trong lòng cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, lại có chút thẹn thùng.

Hắn bây giờ, thật sự thay đổi rất nhiều, không còn hung dữ với nàng nữa, trước kia, hắn cũng chưa từng nói những câu có thể làm cho nàng tai nóng tim đập, còn bây giờ, hắn lại thường thường nói những lời này ở trước mặt nàng, sao lại có thể thay đổi lớn như vậy chứ? Tự nhiên khiến nàng cảm thấy... Ừm, hắn thật sự giống như biến thành một người khác vậy.

Nàng cầm thanh chocolate sắp chảy trong tay bỏ vào miệng, chocolate nháy mắt hòa tan trong miệng nàng, vừa thơm vừa nồng, không khỏi khiến cho nàng nhắm hai mắt lại, ngon quá a, cái mùi vị này, có mang theo một chút vị đắng và chất cổ hữu của chocolate, nhưng, rồi lại là vị ngọt vô cùng, như cái gì ấy nhỉ?

Nàng đột nhiên nhớ lại nụ hôn đầu tiên của mình, tuy rằng lúc ấy là Tạ Thư Dật cưỡng hôn, nhưng, nàng không thể phủ nhận, nụ hôn đó, đúng là đã cho nàng một cảm giác rất tốt, có chút đắng, có chút chất, có tí e sợ, nhưng mà, vẫn làm cho nàng nếm trải được sự rung động vô cùng, ngọt ngào vô cùng, loại chocolate này, chính là loại mùi vị giống hệt như nụ hôn đầu đó của nàng, một loại mùi... Tạ Hải Nhạc không nhịn được bật thốt: “Chocolate Dove này, nghe như nụ hôn đầu, hương vị như nụ hôn đầu?”

“Tốt! Tốt! Rất tốt!” Đột nhiên có người đứng bên cạnh vỗ tay la “tốt”.

Tạ Hải Nhạc giật bắn cả người, nuốt chocolate trong miệng xuống. Nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy ông râu xồm phát chocolate miễn phí lúc này, đang đứng nhìn nàng cười.

Hắn thấy Hải Nhạc nhìn hắn, sải bước đi về phía Hải Nhạc đã đi tới, tiếp tục cười ha ha nói: “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (1) ! Bạn chỉ cần nói vài câu này thôi, hoàn toàn có thể trực tiếp dùng làm slogan tuyên truyền quảng cáo đó, rất tốt, thật quá tốt!” Hải Nhạc ngáp ngừng nhìn hắn, hắn có ý gì a?

(1): Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công.

Râu xồm cười đưa tay về phía nàng: “Em gái xinh đẹp, xin chào, tôi là tổng giám đốc công ty Thịnh Đạt Hoa__ Hà Gia Hào, thật sự rất vui được biết bạn.”

Hải Nhạc không khỏi cũng nắm lại một chút: “Chào bác, cháu là Tạ Hải Nhạc.”

Hà Gia Hào đánh giá Hải Nhạc bằng mắt một chút, hai mắt sáng lên lấp lánh: “Tốt quá, thật sự tốt quá.”

Hải Nhạc bị hắn nhìn đến xấu hổ, rụt tay về.

“Bác Hà, thật xin lỗi, cháu phải đi trước, cảm ơn chocolate của các bác, thật sự rất ngon.”

“Đợi chút! Bạn Tạ à, có muốn chụp quảng cáo không? Chính là quảng cáo cho chocolate bạn vừa ăn đấy? Nói không chừng có thể giúp cho bạn một bước thành danh a.” Hà Gia Hào nói.

Hải Nhạc kinh ngạc quay người lại, thì ra, lời bạn trong lớp nói là thật sao?

“Nhưng mà, cháu chỉ mới mười sáu tuổi, còn đang đi học mà.” Hải Nhạc nói.

“Ai da, thật tốt quá, loại chocolate này, mục tiêu tập trung tiêu thụ chính là lứa tuổi thanh niên từ mười sáu đến hai mươi tuổi chứ gì nữa! Bạn thật đúng quá là thích hợp! Rất hoàn hảo a!” Hà Gia Hào làm ra vẻ mừng như điên, quả đúng là bộ dạng muốn nhảy nhót hô “vạn tuế”.

“Nói cho tôi biết, lớp bạn ở đâu, tôi còn đi tìm bạn!” Hà Gia Hào nói.

“Hải Nhạc!” Nhâ Nghiên chạy tới.

Nàng thấy Hải Nhạc gọi một cuộc điện thoại mà lâu như vậy, vẫn còn chưa về, tò mò muốn qua xem đến cùng là chuyện gì, thật không ngờ Hải Nhạc đang đứng cùng với cái người vừa phát chocolate miễn phí lúc này!

174. Chương 88: Xem Đủ Chưa?

Hải Nhạc vô cùng xấu hổ, cầm CD đứng đó đi không được, ở lại cũng không xong.

“Vây... chị hai, em xin lỗi, quấy rầy chị, em đi đây.” Hải Nhạc nói rồi rời khỏi phòng Hải Hoan.

Cô rầu rĩ không vui trở lại phòng ngủ của mình, chị hai lại có thể vì một tấm hình của Tạ Thư Dật, nổi giận với cô đến như vậy. Chị hai... để ý ảnh chụp của Tạ Thư Dật như vậy... Bỗng nhiên, trong lòng của cô đột nhiên ôn lạnh, chị hai... thích Tạ Thư Dật?

CD trong tay cô nhanh như chớp rớt xuống đất.

Chị hai mà thích Tạ Thư Dật?! Cô luống cuống ngồi chờ người trên ghế.

Tin chị hai thích Tạ Thư Dật này... giống như một tia sấm sét, “rầm” một tiếng, đánh nát tất cả mọi suy nghĩ của Hải Nhạc. Cô đột nhiên cảm thấy mình như không thở nổi. Chị hai làm sao có thể thích Tạ Thư Dật chứ? Bắt đầu từ bao giờ?

Không biết vì sao, cô cảm thấy trước mắt là một mảnh tối đen, cô chỉ nghe được tiếng thở của mình vang lên bên tai vô cùng dồn dập, trong lỗ tai cũng đầy tiếng ong ong.

Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật có cái gì tốt? Làm cho chị hai cũng thích hẳn?

Một loại cảm giác như bị chìm trong bể nước ngập đầu ập tới Hải Nhạc, cô không tự chủ được ôm chặt lấy chính mình, thở gấp từng hơi từng hơi, cô sắp không còn thở được nữa... Bỗng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Tạ Hải Nhạc yếu ớt nói.

Tạ Thư Dật mở cửa, nhìn thấy ánh mắt Tạ Hải Nhạc trừng lớn, trống rỗng và đại ra, hơn nữa, sắc mặt cũng tái nhợt một cách đáng sợ, Tạ Thư Dật hoảng hốt, vội vàng vọt tới trước mặt cô, đưa tay đặt lên trán cô, hỏi: “Em làm sao vậy? Sắc mặt tái nhợt thành như vậy, không phải làm sao mà không thoải mái đấy chứ?”

Tạ Hải Nhạc thấy người vào lại là Tạ Thư Dật, cô vội vàng hít thở sâu mấy lần, lắc đầu liên tục: “Không có việc gì đâu, tôi không sao, tôi rất tốt.”

Tạ Thư Dật nhìn cô hoài nghi: “Thật sự không có chuyện gì sao? Không được gạt tôi.” Tạ Hải Nhạc tiếp tục lắc đầu như trống bỏi: “Tôi không sao, tôi thật sự không có việc gì.”

Tạ Thư Dật yên lòng, cúi đầu liền trông thấy chiếc CD trên đất.

“Đây là cái gì?” Hấn nhặt CD lên.

“À, là đĩa phim quảng cáo, Thịnh Đạt Hoa ra tặng cho tôi với Nhã Nghiên, bên trong còn có nhiều cảnh NG quý giá, nói cho tôi cất giữ.” Tạ Hải Nhạc nói.

Vốn là cảm về đã muốn cùng chị hai chia sẻ niềm vui này, nhưng mà, lúc này đây, cô đột nhiên cảm thấy rất nhạt nhẽo, đã không có một tí vui sướng nào.

“Nga? Tôi xem xem.” Tạ Thư Dật bỏ CD vào trong máy tính Hải Nhạc.

Máy tính là của hấn dành cho cô, Thích Hán Lương tặng Hải Nhạc, được chính hấn sửa lại, mở ra liền thấy trên mặt bàn có địa chỉ MSN Thích Hán Lương cho Hải Nhạc để liên lạc, mặt trên còn dán một phong thư hấn viết cho Hải Nhạc nữa, trong đó ẩn hàm tình ý, hấn xem mà tức sôi máu, hấn biết ngay tên này là một con sói khoác áo giáo viên mà! Laptop Apple quý giá đáng thương, cứ vậy mà bị hấn lấy cớ không sửa được quảng ngay vào thùng rác. Âm nhạc vang lên, Hải Nhạc và Thường Hàn gặp nhau ở trên bờ biển dài lãng mạn, nhờ đó phát triển tình yêu của hai người liên quan đến chocolate, Tạ Thư Dật không hề nháy mắt lấy một cái nhìn màn hình vi tính, Hải Nhạc trong quảng cáo, dù sao cũng đã qua một loạt công đoạn tân trang đóng gói, thoát trông còn xinh đẹp hơn người thật một chút, làm Tạ Thư Dật nín thở trong phút chốc không thể dời tầm mắt.

Tạ Hải Nhạc thấy hấn xem vô cùng nghiêm túc, lần đầu tiên lấy hết can đảm vụng trộm ngắm hấn, không thể không thừa nhận, hấn rất tuần tú, thật sự rất tuần tú, đẹp trai đến không thể miêu tả được, đẹp đến không thể diễn tả bằng lời. Mặt bên của hấn, so với mặt chính diện của hấn, cũng có một loại vẻ đẹp khác, mái tóc hơi dài, vì mới vừa tắm rửa lúc nãy, chưa khô hấn từng sợi từng sợi rũ xuống thái dương, mà đuôi tóc lại rõ ràng cong lên, giống như con người của hấn, nhìn như khiêm tốn, kỳ thật vô cùng kiêu ngạo! Dưới vầng trán rộng lớn của hấn là đôi mắt sâu thẳm, đôi mắt bình thường thoát nhìn điem tinh kia, lúc này

đang chuyên chú nhìn chăm chăm vào màn hình, hàng mi mảnh dài kia, hơi hơi rung rung, sống mũi thẳng băng kia, bờ môi mỏng thường thường hay nhếch lên kia, lúc này cũng đang khẽ nhếch, cho thấy độ tập trung của hắn đối quảng cáo đến đáng kính ngạc.

Mà chiếc cằm được hắn cạo rất sạch sẽ kia, hơi hơi lộ ra chút râu lún phún, cực kì mạnh mẽ, cực kì nam tính, lại có một loại quyến rũ không nói nên lời. Khuôn ngực của hắn, cũng rộng lớn như vậy, rắn chắc như vậy, đủ để cất chứa một cái thân hình kiều nữ nũng nịu ghé vào... Nghĩ đến đây, Tạ Hải Nhạc không tự chủ được đỏ mặt lên.

Cô cũng là lần đầu tiên phát hiện ra, cho dù hắn chỉ ngồi yên ở đó thôi, đều có vẻ thật cao lớn, thật mạnh mẽ cường tráng, trên người tản ra một loại khí chất vừa khiêm tốn mà cũng vừa đường hoàng cuồng ngạo, làm cho không ai có thể không chú ý đến hắn, làm cho người ta không thể không thần phục hắn. Tạ Hải Nhạc không thể dời ánh mắt của mình, cô cảm nhận được một cách rõ ràng, Tạ Thư Dật, đã từ một đứa con trai mới lớn ngây ngô, từ từ biến thành một người đàn ông thật thụ! Qua vài năm nữa thôi, lẫn lộn trong xã hội rồi, chắc chắn hắn sẽ biến thành một người đàn ông vĩ đại hào quang bắn ra bốn phía, một vị vua có thể bày mưu tính kế, hô phong hoán vũ bậc nhất! Đột nhiên, cô thấy khóe miệng của hắn cong lên, lại tiếp tục cong lên nữa, độ cong càng lúc càng lớn, làm cho Hải Nhạc biết giờ phút này tâm tình của hắn đang rất là vui vẻ, nụ cười tươi kia, làm cho toàn bộ khuôn mặt hắn đều nhu hòa lại, tỏa sáng không nói nên lời, khi hắn cười lộ lên, thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, Hải Nhạc không khỏi ngẩn ngơ người, ngay cả trái tim đang đập, cũng không chịu sự khống chế của cơ thể mà tăng nhanh gấp bội.

Chỉ thấy độ cong nơi bờ môi mỏng của hắn lại một lần nữa kéo lớn, thẳng đến khi lộ ra hàm răng trắng noãn, sau đó, môi mỏng mở ra: “Xem đủ chưa? Hử?”

“Không... A?” Hải Nhạc trả lời theo bản năng, đến khi hiểu được ý tứ của hắn, cô không khỏi xấu hổ che kín mặt.

Hắn lại có thể biết cô đang nhìn lên hắn! Cái bộ dạng hết sức chuyên tâm vào màn hình kia, hại cô tưởng là hắn không hề phát hiện gì hết, cho nên mới to gan nhìn lên hắn như vậy! Thì ra hắn là cố ý! Hồn dân này!

175. Chương 88: Dự Tiệc

“Nhã Nghiên.” Hải Nhạc gật gật đầu, “Nhã Nghiên, đây là bác Hà Gia Hào tổng giám đốc công ty Thịnh Đạt Hoa, bác Hà, đây là Hứa Nhã Nghiên bạn của cháu.”

Nhã Nghiên cũng nhìn lại thấy người này quen quen, nghe đến họ Hà, lập tức nghĩ tới tin đồn chọn diễn viên gì đó.

“Chào bạn Hứa.” Hà Gia Hào nói, sau đó lại xoay qua nói với Hải Nhạc, “Bạn Tạ à, đừng do dự nữa, quảng cáo này có cát-sê rất cao, chúng tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi bạn đâu.”

“Cái gì? Hải Nhạc? Bạn thật sự được chọn trúng?” Nhã Nghiên kinh ngạc la lên.

“Mình không có nhận lời.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên trách cứ: “Tại sao bạn lại không nhận lời chứ, nhận lời đi, mình nghĩ chụp quảng cáo sẽ cực kì vui cho xem.”

“Nhưng mà...” Hải Nhạc do dự một chút, “Mình sợ đến lúc đó mẹ mình với anh hai sẽ không cho đi đâu.”

Nhã Nghiên đẩy nàng một cái: “Aizzzzz, bây giờ bạn đã mười sáu tuổi rồi, có nhiều chuyện bạn hoàn toàn có thể tự mình quyết định mà! Mình ủng hộ bạn! Đi đi!”

Hải Nhạc không phải không động lòng, nhưng vẫn lo lắng có khả năng mẹ và Tạ Thư Dật sẽ không đồng ý.

Hà Gia Hào tiếp tục hát đệm: “Chính xác, bạn hoàn toàn có thể tự mình quyết định! Như vậy đi, hôm nay có thể dẫn bạn đi tham quan công ty của chúng tôi một vòng trước, trùng hợp tối nay cũng là tiệc kỉ niệm

công ty chúng tôi tròn ba mươi năm từ ngày thành lập, sẽ rất náo nhiệt, tôi mời hai bạn đi nhé, thế nào? Đến lúc đó bạn hãy tiếp tục suy nghĩ được không?”

Hải Nhạc nghĩ nghĩ rồi nói: “Nhưng mà, mình đã hứa với anh hai mỗi ngày phải về nhà sớm rồi.”

Nhã Nghiên lắc lắc đầu nói: “Bạn không cần phải sợ anh ấy như vậy, cứ tìm đại một lý do gì đó thôi, cứ nói là tiệc sinh nhật bạn cùng lớp a, không đi không được, vậy là được rồi.”

Hà Gia Hào nhìn Nhã Nghiên đầy tán thưởng, nói với nàng: “Bạn Hứa, bằng không, hai bạn cùng đi quay đi, trong đó có một nữ phụ, chọn bạn đi.”

Nếu để cho cô bé trước mặt này tham gia chung, phỏng chừng cô bé này có thể lay chuyển bạn Tạ tham gia quay quảng cáo!

“Thật vậy chăng? Vậy thì tốt quá!” Nhã Nghiên vừa mừng vừa sợ, “Hải Nhạc, đi đi, đi đi, tội mình đi cũng có đôi a!”

“Nhưng mà, thật sự không cần báo trước một tiếng với cha mẹ và mấy anh sao?” Hải Nhạc do dự.

“Aizzzzz, tiên trăm hậu tấu đi, đến lúc đó tội mình có ký, bọn họ cũng sẽ không nói gì được nữa, nói gì thì nói, là công ty Dove a, không phải công ty nhỏ bé gì, không có gì đáng lo hết, tối nay tội mình đi thưởng thức tiệc kỉ niệm của Thịnh Đạt Hoa trước đi.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc nghĩ nghĩ, dù sao cũng không phải là một mình nàng, có Nhã Nghiên đi chung, cũng không có gì phải sợ, hơn nữa, nàng cũng rất tò mò cái quảng cáo này sẽ quay như thế nào.

“Được rồi.” Nàng gật đầu.

“Vậy thì tốt quá, buổi tối ở trong bữa tiệc, tôi sẽ đưa kịch bản quảng cáo cho các bạn xem, tiện tay thảo luận vấn đề cát-sê luôn, các bạn nghĩ sao?” Hà Gia Hào mừng như điên.

“Vâng.” Nhã Nghiên gật đầu.

“Vậy, các bạn đã có lễ phục tham gia đêm nay tiệc kỉ niệm tối nay chưa?” Hà Gia Hào hỏi, “Hi vọng các bạn có thể trang điểm xinh đẹp một chút, nếu như các bạn thấy được, tốt nhất là kí hợp đồng ngay tối nay luôn, mấy ngày nữa lập tức vào quay, tôi bắt đầu có cảm giác không thể đợi được rồi, nói cho các bạn biết, lần quay quảng cáo này, chúng tôi đã phải mời đạo diễn Đường Nhân Kiệt tiếng tăm lừng lẫy đến quay đó nha, ông ta chính là đạo diễn người Hoa nổi tiếng nhất a.”

“A?”

“A!”

Hai cô bé kinh ngạc hét rầm lên .

“Đường Nhân Kiệt a! Đường Nhân Kiệt a!”

“Bọn cháu có lễ phục, chuyện lễ phục của bọn cháu bác không cần lo lắng!” Nhã Nghiên vui mừng nói.

“Đi, bọn mình đi chọn lễ phục thôi! Bọn mình qua xin phép thầy Thích đi!” Nhã Nghiên vừa nói vừa sắp lại, kéo Hải Nhạc đi.

Hà Gia Hào vội vã theo sau hai người, vừa gọi điện thoại: “Toàn bộ rút hết, không cần tìm nữa, tôi tìm được rồi!”

Khi Thích Hán Lương biết nguyên nhân hai người xin nghỉ, cũng ngây cả người, hẩn nhìn Tạ Hải Nhạc, vuốt cằm, trầm ngâm.

Thật lâu sau, hẩn cười nói với các nàng: “Để tôi đi cùng các em đến tiệc kỉ niệm đi, tôi sẽ làm tùy tùng cho các em vậy, các em muốn mua lễ phục, tôi cũng phải theo sát, tôi có xe, tùy các em muốn đi đâu cũng được, hơn nữa, tôi rất có khiếu thẩm mỹ nha.”

“Thật vậy ạ? Không ảnh hưởng đến thời gian của thầy chứ ạ?” Hải Nhạc thấy thầy giúp các nàng như vậy, có chút ngượng ngùng.

“Không sao, các em là học trò của tôi, sau này nếu các em nổi tiếng, tôi là thầy của các em, trên mặt tôi cũng được dát vàng kè.” Thích Hán Lương nói.

Thật ra, hắn chỉ muốn có một cơ hội ở chung với Hải Nhạc, thời cơ tốt như vậy, hắn làm sao có thể bỏ qua? Tất cả mọi người bật cười.

Thích Hán Lương thu lại nụ cười, hỏi: “Cha mẹ các em, có đồng ý cho các em quay quảng cáo này không?”

Hải Nhạc cúi đầu, trong lòng nàng tự nhiên chột dạ.

“Tôi nghĩ cha mẹ không thành vấn đề, chúng tôi là công ty lớn chính cống, đạo diễn quay quảng cáo lại là Đường Nhân Kiệt, cha mẹ nào có thể từ chối chứ?” Hà Gia Hào tự hào quảng cáo.

Thích Hán Lương nhìn hắn một cái nói: “Chỉ sợ ông vẫn chưa biết xuất thân gốc gác của hai cô này đi, nhà chúng nó không có thiếu tiền đâu.”

Hải Nhạc sợ Thích Hán Lương sẽ nói ra thân phận của nàng và Nhã Nghiên, vội vàng nói: “Thầy ơi! Nhà tụi em đúng là không thiếu tiền thật, nhưng mà, tụi em vẫn muốn có những cơ hội ngàn năm có một như vậy, điều này có thể trở thành kỉ niệm đẹp nhất tuổi học trò của bọn em, bọn em muốn đi xem sao! Bọn em muốn tự mình qua trước xem thử, đến lúc đó, bọn em sẽ trưng cầu ý kiến cha mẹ sau, chuyện này, xin thầy cứ yên tâm!”

Thích Hán Lương thấy nàng nói như vậy, cũng gật đầu: “Được rồi, đây là chuyện của các em, các em tự quyết định.”

Khi Hải Nhạc kéo tay Thích Hán Lương, xuất hiện trước khách sạn Rome Holiday đang cử hành tiệc kỉ niệm Thịnh ạt Hoa tròn ba mươi năm, trong lòng vừa hồi hộp, lại có hơi tò mò.

Nhã Nghiên đang kéo Hà Gia Hào đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn Hải Nhạc, giơ tay thủ thế chữ V bơm hơi cho nàng.

Thích Hán Lương nhẹ nhàng nắm bàn tay nơi khuỷu tay thật chặt, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng như vậy, tất cả có tôi ở đây, em cứ nghĩ thầm là không ai đang chú ý em cả, cho dù có chú ý đến em đi nữa, cũng không ai quen em, như vậy em sẽ không còn lo lắng như thế này nữa.”

“Dạ.” Hải Nhạc gật gật đầu, hít sâu vài cái, nhấc giày cao gót lép lép đi theo Thích Hán Lương từ từ đến gần đám đông.

Hà Gia Hào mang hai người Hải Nhạc đi thẳng đến cao ốc Thịnh Đạt Hoa, giới thiệu Hải Nhạc và Nhã Nghiên cho tổng giám đốc Thịnh Đạt Hoa là Thịnh Bắc Tề.

Thịnh Bắc Tề vừa nhìn thấy hai cô nương thật sự quá chuẩn, long tâm đại duyệt, bảo Hải Nhạc Nhã Nghiên đưa ra điều kiện.

Thích Hán Lương đứng một bên mở miệng: “Trước hết cho chúng tôi xem ý tưởng quảng cáo của ông đã, chúng tôi muốn xem xem có phù hợp với hình tượng hai cô nhóc này hay không.”

“Đương nhiên, chúng ta qua bên này nói chuyện.” Thịnh Bắc Tề mang họ đi tới một căn phòng riêng của khách sạn.

Vài người ngồi tùm quanh một cái máy tính xem ý tưởng.

Quảng cáo này, giống như một bộ phim ngắn, nội dung phim là có hai cô gái là bạn thân, kết quả cùng thích một thằng con trai (đến khẩu vị cũng giống nhau, ghê thật!), nhưng người con trai này chỉ thích vai nữ chính của Hải Nhạc, Valentine thì tặng cho nàng hoa hồng và chocolate, cô gái thích luôn loại chocolate này, hai người hẹn ước cùng nhau, nhưng, cô gái vì bệnh tim của mình, không muốn liên lụy nam chính, mượn một thằng con trai khác chia tay với người mình yêu, sau đó, nàng lại bay qua Mỹ làm giải phẫu, kết quả, giải phẫu rất thành công, nàng tiếp tục ở lại Mỹ du học. Sau khi về nước, cô gái phát hiện nam chính đang quen với bạn thân trước kia của mình, nam chính nói với nàng những lời thật khó nghe, nàng lại bị đau lòng rồi đi, khi nam chính nghe được tình địch giải thích chuyện năm đó, mới biết chân tướng sự tình, chạy tới sân bay radio hi vọng cô gái có thể tha thứ, nói là hắn chỉ muốn nhờ bạn nàng để kích thích nàng mà thôi, hắn không hề quen với cô gái kia, nếu như nàng không tha thứ cho hắn, cũng không muốn ở lại,

thì xin nhận lấy món quà hân tặng nàng rồi hãy đi, cô gái vẫn luôn tránh mặt đi ra đối diện với hân, hân tặng cho nàng một hộp chocolate, cô gái bóc một viên đặt vào miệng, vẫn là hương vị nàng thích nhất năm đó, cô gái rơi lệ, nam chính đứng trước mặt rất nhiều người, cầu hôn với cô gái, cô gái từ hộp chocolate này thấy được người nam chính thật sự yêu là nàng, gật đầu nhận lời hân, từ đó về sau hai người hạnh phúc bên nhau trọn đời.

“Lãng mạn quá! Lãng mạn quá a!” Nhã Nghiên cảm động la hét.

Hải Nhạc cũng vui vẻ gật đầu.

Mặc dù chỉ là quảng cáo, nhưng, những nhân vật trong quảng cáo này, thật sự làm cho nàng rất thích a! Nàng diễn chắc rồi!

“Vậy xin hỏi, vai nam chính trong quảng cáo, đã định để cho ai diễn? Chúng tôi muốn biết.” Thích Hán Lương nói.

Hai cô nương xoay mặt nhìn nhau, các nàng chỉ mải phấn khích, cũng chưa nghĩ đến vụ vai nam chính sẽ là do ai diễn.

“Nam chính chúng tôi đã chọn người rồi, đã quyết định chọn ngôi sao thần tượng của cuộc thi chọn thần tượng “Một lần là nổi tiếng” Thường Hàn diễn nhân vật nam chính, ít nhiều gì chúng ta cũng phải chú ý hiệu ứng ngôi sao một chút, không thể tất cả đều dùng người mới bắt đầu làm cho khán giả cảm thấy xa lạ, tôi tin rằng, quảng cáo này, sẽ có thể giành giải thưởng “Olive vàng” dành cho quảng cáo, chúng ta phải cố lên!” Hà Gia Hào nói.

“A! Quá dữ! Thường Hàn a! Thường Hàn đẹp trai lắm đó nha!” Hai cô nhóc lại hoan hô nhảy nhót.

“Thật không ngờ lần đầu tiên bọn cháu vào nghề lại có thể hợp tác cùng với Thường Hàn, trong lòng đúng là có hơi bồn loạn, bọn cháu một chút kinh nghiệm biểu diễn cũng không có.” Vui vẻ xong Hải Nhạc lại dậm chiêu ử dột.

“Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ tiến hành một loạt huấn luyện kèm đóng gói cho các bạn trước, cái này bạn yên tâm, chúng tôi xuất vốn lớn như vậy, sẽ không cho phép quảng cáo này thất bại đâu.” Thịnh Bắc Tề nói.

“Vậy là tốt rồi, vừa là thầy giỏi, vừa là ngôi sao nổi tiếng.” Thích Hán Lương rất hài lòng, “Chúc mừng hai vị, thật may mắn quá.”

“Vậy chờ đến ngày mai, hai người các bạn sang đây xem thử hợp đồng, nếu cảm thấy thích hợp, lập tức ký luôn. Đến lúc đó lại bắt đầu một loạt huấn luyện.” Hà Gia Hào nói.

“Dạ dạ.” Hai cô gái gật đầu liên tục.

Bỗng nhiên, Thịnh Bắc Tề có điện thoại, sau đó xin lỗi với mọi người: “Có khách rất quan trọng đến đây, tôi phải đi ra ngoài.”

“Chúng ta cùng nhau đi xuống đi.” Thích Hán Lương nói.

Kịch bản đã xem, thứ cần biết, tất cả mọi người đều đã biết, song phương đều đạt đến thỏa thuận, đi thang máy trở lại lầu 3, đoàn người lại trở về tiệc rượu một lần nữa.

“Ai da, Tạ phu nhân, Tạ thiếu gia, không có đón tiếp từ xa, không có đón tiếp từ xa!” Thịnh Bắc Tề vội vàng đi về phía hai người đang bị người ta bao vây đứng giữa tiệc rượu.

Khi Tạ Hải Nhạc nghe thấy Thịnh Bắc Tề gọi “Tạ phu nhân” và “Tạ thiếu gia”, giật bắn cả người, khi nàng tập trung nhìn lại, không phải mẹ nàng với Tạ Thư Dật thì còn ai?! Nàng sợ tới mức lòng bàn tay cũng găng lạnh như băng!

Nên nhớ rằng, lúc đó khi gọi điện ẹ với Tạ Thư Dật nàng luôn miệng nói là đi sinh nhật bạn cùng lớp, thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện hai người họ sẽ xuất hiện ở tiệc kỉ niệm sinh nhật Thịnh Đạt Hoa!

“Nhã Nghiên, chết mình rồi! Chết mình rồi!” Hải Nhạc nói với Nhã Nghiên bên cạnh.

“Sao thế?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc hất hất cằm về phía trước, Nhã Nghiên cũng thiếu chút nữa giật mình la lên.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Thảm rồi, mình sợ cha mình cũng tới mất, tại sao lại không nghĩ tới chuyện bọn họ có thể cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này chứ?” Nhã Nghiên cũng gấp đến mức xoay vòng vòng.

Thích Hán Lương cũng thấy, nhưng, hắn cũng không nói gì, muốn nhìn xem rốt cuộc cô bé này sẽ xử lý như thế nào.

“Chúng ta chạy ra nhanh lên, nếu như bị mẹ mình với người kia nhìn thấy, mình chắc chắn sẽ chết rất rất thảm cho coi!” Hải Nhạc liên tục kêu khổ.

“Lúc này không đi, còn đợi khi nào?” Nhã Nghiên đồng ý.

“VẬY, TÔI CÙNG ĐI VỚI CÁC EM ĐI.” Thích Hán Lương nói.

Mẹ Hải Nhạc đã có mặt, hắn cũng không dám khinh suất.

Ba người đang muốn rời đi thần không biết quỷ không hay, bỗng nhiên, sau lưng truyền đến một thanh âm lạnh lùng: “Tạ Hải Nhạc, tiệc kỉ niệm sinh nhật Thịnh Đạt Hoa chính là tiệc sinh nhật bạn cùng lớp mà em nói sao?”

176. Chương 89: Em Phải Giúp Chị

“Nhóc con, em làm cái gì cũng không chạy khỏi đôi mắt của tôi!” Tạ Thư Dật miệng tuy rằng mang mùi thuốc súng, nhưng vẫn không ngăn được ý cười khoái trá.

Tạ Hải Nhạc tựa như một tên trộm bị bắt quả tang, trong lòng xấu hổ muốn chết.

“Em nghĩ rằng tôi là người có thể tùy tiện để cho người khác nhìn lung tung hay sao?” Tâm tình Tạ Thư Dật giờ này đang phi thường sung sướng.

“Tôi không có nhìn anh lung tung! Nhìn một có tí xú, này giờ anh cũng không có thiếu mất cái gì!” Tạ Hải Nhạc không nhịn được liếc xéo hắn, thật đúng là một tên cuồng tự đại, hắn cho mình là ai chứ, xem hai mắt cũng không được.

“Rõ ràng đang nhìn lung tung!” Trong lòng Tạ Thư Dật rõ ràng vô cùng hưởng thụ sự chú ý của Hải Nhạc đối với hắn, nha đầu này, cuối cùng cũng biết chú ý đến hắn. Hắn không nhịn được lại muốn trêu cợt cô, “Có phải em cảm thấy rằng, kỳ thật tôi còn đẹp hơn quảng cáo em quay hay không? Nếu không vì sao không nhìn quảng cáo của em, quay sang nhìn tôi làm gì?”

Tạ Hải Nhạc bị hắn nói đỏ bừng cả khuôn mặt, thật đúng là, siêu cấp cuồng tự kỷ tự đại. “Chẳng lẽ, tôi thì không thể nhìn anh sao? Nhìn anh vài lần, cũng chẳng có ý nghĩa gì, con người ta có hai con mắt, chính là dùng để nhìn vật nhìn người a! Ít ba hoa!” Tạ Hải Nhạc cố gắng tự che dấu.

Tạ Thư Dật quay sang cô, sau đó, mở trừng hai mắt, nói: “Chờ tôi xem hết quảng cáo này, tôi lại đến chinh em sau.” Tạ Hải Nhạc đang muốn phản bác, cửa bị đẩy ra.

“Nhạc Nhạc, em còn đang giận chị à?” Trì Hải Hoan nói xong, thấy Tạ Thư Dật ngồi bên bàn học, cô ngay gần cả người.

Hải Nhạc vội vàng đứng lên, nói: “Đâu có, sao em lại giận chị hai chứ? Chị hai đừng suy nghĩ nhiều.”

“Chuyện gì thế? Em nói Nhạc Nhạc đang giận em?” Tạ Thư Dật nhìn Trì Hải Hoan một cái.

“A, không có gì a.” Trì Hải Hoan “bùm” một phát liền đỏ mặt, “Uhm... Anh Thư Dật, anh đang ở chỗ Hải Nhạc làm cái gì?”

Cô thành công chuyển đề tài về trên người Tạ Thư Dật.

“Anh sang đây xem quảng cáo em với Hải Nhạc quay.” Tạ Thư Dật nói.

“A? Em xem với.” Trì Hải Hoan ngồi xuống bên cạnh em gái.

“Để anh bật lại từ đầu đi, xem chung.” Tạ Thư Dật nói.

Sau khi xem xong, Tạ Thư Dật nói: “Cái quảng cáo này mà phát ra, chocolate của Dove sẽ bị bán sạch sẽ cho xem.”

“Thật không? Tốt vậy sao?” Tạ Hải Nhạc vui mừng hỏi.

Tạ Thư Dật hừ lạnh một tiếng: “Anh đâu có nói em có tốt bao nhiêu gì đâu chứ, anh cảm thấy Hải Hoan quay hay hơn em nhiều.” Thật đúng là đáng giận, cô ở trong quảng cáo, yêu đương thắm thiết anh anh em em với Thường Hàn miết, luôn dùng cái loại ánh mắt thâm tình vô hạn kia mà ngây ngốc nhìn Thường Hàn, khỏi phải nói hần xem mà chứng mất đến cỡ nào.

“Anh...!” Hải Nhạc bị hần chê bai, quyết miệng ngồi một chỗ.

Hải Hoan vừa nghe hần nói như vậy, trong lòng ngọt như đường phèn.

“Anh Thư Dật, em còn phải cảm ơn anh cho em cơ hội đi thử sức này nữa mà.” Cô ngọt ngào nói.

“Không cần đâu.” Tạ Thư Dật thản nhiên nói.

Thật là con nhóc ngốc nghếch, tưởng hần cho cô cơ hội thật sao, hần chỉ không muốn để cho Thường Hàn chạm vào Hải Nhạc mà thôi, bằng không, hần mới lười quản cô là Trì Hải Hoan hay là Trì Hải Hỉ thì có.

Hần liếc Hải Nhạc một cái, nha đầu kia đang ngồi giận dỗi nữa rồi, cho cô giận đi, trong lòng hần cũng đang bực bội đây, với Thường Hàn thì ngọt ngào đầm ấm như vậy, mà lại chưa từng như vậy liếc xem hần một cái! Đáng giận! Chìm trong cơn tức hần cũng không nghĩ đây chỉ là một cái quảng cáo mà thôi, thật là một tên nam nhân thích chìm trong biển dấm chua không phân rõ đông tây nam bắc a! Aizzzz. “Hai người các em trò chuyện đi, anh đi đây, ngủ ngon.” Tạ Thư Dật đứng dậy rời đi.

“Tức chết mà! Tức chết mà! Thối Tạ Thư Dật! Nát Tạ Thư Dật!” Tạ Hải Nhạc tức giận cầm lấy gối đầu đập xuống giường “bình bịch”, giống như đó chính là Tạ Thư Dật vậy.

“Aizzz, có gì mà tức giận, anh ấy cũng chỉ đùa chơi cho vui thôi, chị làm sao có thể diễn tốt hơn em chứ?” Trì Hải Hoan an ủi em gái.

“Em không phải bởi vì cái đó.” Tạ Hải Nhạc nói.

Không phải vì cái đó, thì là vì cái gì? Cô ngơ ngác suy nghĩ, không được Tạ Thư Dật khen, trong lòng cô buồn bực muốn chết.

“Thế thì bởi vì sao? Là vì chị phải không, còn đang giận chị à?” Hải Hoan hỏi.

“Không có chị hai, đừng suy nghĩ nhiều.” Hải Nhạc vội vàng trấn an chị tớ.

Trì Hải Hoan nhìn em gái, nói: “Lúc này tức giận với em, là chị không tốt, xin lỗi em, chị thừa nhận, chị thích anh Thư Dật.”

“Thật ư?” Hải Nhạc ngẩn người, cho dù cô đã có thể hiểu được rõ ràng, nhưng mà, từ trong chính miệng chị nói ra, cô vẫn cảm thấy hơi khiếp sợ một chút.

Trì Hải Hoan gật đầu: “Đúng vậy, chị thích anh ấy, em biết không? Lần đầu tiên chị gặp anh ấy thì anh ấy đã hôn chị rồi.”

“Cái gì? Lần đầu tiên gặp nhau, hần hôn chị?” Lòng Hải Nhạc trầm xuống, chìm đến đáy nước.

Trì Hải Hoan tiếp tục gật gật đầu: “Chắc là, ngay tại một khắc này, chị đã thích anh ấy rồi, kỳ thật, chị biết rõ anh có chút hoa tâm, tuy rằng anh ấy hôn chị, nhưng mà chị nghĩ, anh ấy chưa chắc sẽ yêu chị, bên cạnh anh ấy có nhiều cô gái như vậy, nghe nói những cô gái cùng với anh ấy, không chỉ có một người, nhưng mà, chị lại vẫn lún sâu xuống, Hải Nhạc, em phải giúp chị, em phải giúp chị!” Trì Hải Hoan bỗng nhiên rơi nước mắt.

Tạ Hải Nhạc cảm thấy tay chân một trận lạnh lẽo, xem ra, chị hai đối với Tạ Thư Dật, thật sự đến mức vô cùng chân thành rồi. “Giúp chị? Chị muốn em giúp chị thế nào?” Cô vô thức hỏi, trong lòng cũng dâng lên

một nỗi sợ hãi vô cớ, chị hai, sẽ bảo cô giúp chị như thế nào đây?

177. Chương 89: Em Thật Là Cho Anh Thất Vọng!

Oa oa oa, bị phát hiện rồi! Tạ Hải Nhạc gần như cong chân sắp trốn.

“Tạ Hải Nhạc, đừng mong chạy! Tại sao em lại xuất hiện ở chỗ này? Phải nói rõ ràng cho anh và dì nghe!”
Tạ Thư Dật lại có thể nhìn ra ý đồ của nàng, nói.

Mẹ Hải Nhạc cũng kinh ngạc hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, nói ẹ biết, làm sao con lại xuất hiện ở trong này? Không phải con nói với mẹ là con qua nhà bạn cùng lớp sao?”

Lại quên mất còn mẹ ở đây, cái này, thật sự thảm rồi, nếu mẹ biết nàng nói dối mẹ, chắc chắn sẽ rất đau lòng! Tạ Hải Nhạc âm thầm kêu khổ, chỉ có thể cứng đờ xoay người.

Nhã Nghiên thấy Tạ Hải Nhạc giống như sợ tới mức nói cũng không nói được nữa, ai, bình thường chắc là ngoan quá đáng đây mà, chắc là cho tới bây giờ cũng chưa từng làm loại chuyện âm phụng dương vì này quá?

Nàng thở dài một hơi, vội vàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng gọi: “Chào bác, chào Thư Dật ca ca, bọn cháu vốn là muốn qua nhà bạn, nhưng mà, ở trường bọn cháu được Thịnh Đạt Hoa...”

“Không ai nói chuyện với em.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói, tầm mắt tiếp tục dừng lại ở trên người Tạ Hải Nhạc, “Tạ Hải Nhạc, tự mình nói.”

Hắn hoàn toàn không để Nhã Nghiên và Thích Hán Lương vào mắt, cứ mặc hai người kia đứng ở bên cạnh Hải Nhạc xấu hổ không thôi.

Thích Hán Lương thấy Hải Nhạc vẫn tái nhợt cả mặt, hắn ho khan một tiếng, nói: “Chào bác Tạ, cháu là Thích Hán Lương chủ nhiệm của Hải Nhạc, là vì Hải Nhạc và Nhã Nghiên được Thịnh Đạt Hoa lựa chọn quay một quảng cáo mới cho công ty Dove, cho nên, cháu đi cùng với hai đứa lại đây, thật không ngờ lại gặp phải mọi người trong này, thật sự rất đúng dịp, vậy, cháu giao trả hai cô này lại cho các bác.”

“Nga, thì ra thầy là chủ nhiệm của hai đứa này a, kính chào thầy Thích, Hải Nhạc nhà tôi phải nhờ thầy quan tâm.” Mẹ Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn tưởng rằng là người xấu gì gạt hai cô nhóc ra đây chứ, thì ra là thầy chủ nhiệm a, vậy cũng an tâm.

Tạ Thư Dật hừ lạnh một tiếng, nói: “Đúng vậy a, thầy Thích đúng là đủ quan tâm quá, nhưng mà, thầy cũng phải biết rằng quyền hạn của thầy chỉ giới hạn ở trong trường học, thầy lại đang mang theo hai cô học sinh ra vào sau giờ học, tôi sẽ nghi ngờ thầy có động cơ dụ dỗ bắt cóc!”

“Thư Dật!” Mẹ Hải Nhạc thấy sắc mặt Thích Hán Lương vì lời nói của Tạ Thư Dật mà trở nên khó coi, không khỏi lên tiếng ngăn cản Tạ Thư Dật, người ta ít nhiều gì cũng là giáo viên chủ nhiệm, Thư Dật không cho người ta mặt mũi quá đáng rồi, tính tình của hắn thật sự cần phải mài dũa lại.

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật nói lời hơi khó nghe, cuối cùng cũng lên tiếng giải thích cho thầy mình: “Thầy Thích thật sự chỉ là tốt bụng, con với Nhã Nghiên được tổng biên kịch Thịnh Đạt Hoa nhìn trúng quay quảng cáo cho họ, bọn con muốn tới đây xem một tí thôi, thật mà, mẹ nếu mẹ không tin, có thể đi hỏi tổng giám đốc với tổng giám Thịnh Đạt Hoa mà lúc này mẹ mới chào hỏi một chút thôi!”

Đang nói chuyện, hai người kia cũng đi tới, Thịnh Bắc Tề thấy mọi người đều đứng ở chỗ này, cười hỏi: “Ồ, mọi người đều quen biết nhau a.”

“Đương nhiên là quen biết, tiểu thư Tạ Hải Nhạc chính là em nhà, đại tiểu thư An Thác, mà vị tiểu thư Hứa Nhã Nghiên kia, là thiên kim đại tiểu thư Hứa gia của chúng ta.” Tạ Thư Dật nói chậm.

Thịnh Bắc Tề và Hà Gia Hào giật nảy mình, hai người ông nhìn tôi tôi nhìn ông, kinh ngạc khó hiểu không thôi.

Khi hẳn nhìn thấy tình huống như thế này, phỏng chừng hai vị đại tiểu thư này gạt người nhà tới đây, xem ra, muốn cho các nàng hai cái chụp quảng cáo, chỉ sợ phải uốn lười một phen rồi, nên biết rằng hai cô bé này cũng không phải là thân phận bình thường, không thể dùng giá thị trường bình thường trên người các nàng a! Còn nữa, tứ đại gia tộc không cho phép thành viên trong gia tộc xuất đầu lộ diện ở trước mặt công chúng, huống chi là hai cô đại tiểu thư lá ngọc cành vàng đây?!

Thịnh Bắc Tề hơi hơi đau đầu: “Chuyện này... Tà tiểu thư lại có thể là Tà gia đại tiểu thư nhà cậu, Hứa... Hứa tiểu thư cũng là Hứa gia đại tiểu thư? Vậy... lúc này hai vị tiểu thư hẳn là nên nói cho chúng tôi trước một tiếng chứ, miễn ạo phạm gia tộc hai người.”

Hải Nhạc ngập ngừng: “Thật xin lỗi, chúng cháu chỉ là muốn xem trước một chút, đến lúc đó lại về nhà nói với cha mẹ sau, thật sự là có lỗi, gây ra rắc rối cho bác Thịnh.”

Tà Thư Dật lạnh lùng nói: “Em bây giờ lông cánh cứng cáp rồi, chuyện như vậy cũng không cần phải hỏi trong nhà một tiếng, cứ tự tiện quyết định luôn, hôm nay coi như số em gặp may, là quảng cáo nhà bác Thịnh, nếu như là cái loại công ty lừa đảo bắt tay cùng với vài tên giáo viên bất lương lừa gạt dụ dỗ trẻ em vị thành niên trong trường, em cũng muốn xem trước một chút, rồi về nhà nói với cha mẹ phải không? Tà Hải Nhạc, em thật làm cho anh thất vọng!”

Tà Hải Nhạc thấy Tà Thư Dật nói như vậy, nước mắt lưng tròng nhìn mẹ: “Mẹ...” Mẹ Hải Nhạc cũng hơi tức giận, lạnh mặt nói: “Anh hai nói rất đúng, loại hành động này của con, ngay cả mẹ cũng có hơi thất vọng!”

Không riêng mặt Thích Hán Lương không nén được giận, mặt Hà Gia Hào cũng không nhịn được, nhưng lại không thể giải thích ỉn, dù sao người ta cũng đang dạy dỗ em gái con gái nhà mình.

Nhìn thấy Hải Nhạc nước mắt rùng rùng, Thịnh Bắc Tề hoà giải: “Chị dâu à, thật sự là bọn em nhìn trúng hình tượng cháu nhà thật phù hợp với quảng cáo, cho nên mới mời nàng sang đây xem, thanh niên mà, nàng cũng chỉ muốn chứng minh bản thân một chút, muốn tự mình đi giải quyết chuyện này, nói thì thì nói, nàng cũng có nói xem xong sẽ về nhà nói với mọi người, chị cũng đừng có trách nàng nữa, muốn trách thì phải trách người của bọn em không hỏi rõ ràng, vả lại, hai người vẫn chưa có ký hợp đồng, chỉ là đến xem trước thôi, đừng trách mắng nữa.”

“Nga, thì ra là người của các ông nhìn trúng hình tượng hai người bọn nó a, hai cô bé nhỏ xíu, có hình tượng gì mà nói a?” Con gái có thể được người ta chú ý, làm mẹ đương nhiên cũng rất vui vẻ.

Hà Gia Hào thấy mẹ Hải Nhạc cũng không tức giận gì nhiều, vội vàng giải thích: “Tà phu nhân, thật sự là bọn tôi nhìn trúng Tà tiểu thư, nàng không chỉ kế thừa vẻ đẹp của bà, nhất là đôi mắt kia, thật sự rất giống bà a, bà xem, ánh mắt của nàng thật trong trẻo, trong đến độ như hồ nước có thể thấy tận đáy, hơn nữa, khí chất trên người nàng, đặc biệt sạch sẽ đặc biệt thuần khiết, lại đặc biệt ngọt ngào đáng yêu, tựa như hoa bách hợp trong mưa làm người ta thấy yêu thấy tiếc a, bà không biết chứ, nàng ăn chocolate của chúng tôi xong, trên mặt liền vẽ ra một nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, cái loại cười này, phối hợp với khí chất trên người nàng, làm cho tôi chỉ cần liếc nhìn nàng một cái thôi, lập tức la lên trong lòng, đây đúng là hình tượng quảng cáo tôi cần a! Hơn nữa, bà không biết đâu, sau khi nàng ăn chocolate xong, lại có thể nói ra lời quảng cáo tôi tha thiết mơ cũng cầu không được a!” Hà Gia Hào nói xong một hơi nhiều lời như thế, dừng lại một chút, mọi người đang nghe vô cùng háng say, mẹ Hải Nhạc nhìn không được giục: “Nó nói cái gì?”

“Con... con không có nói gì thêm a.” Hải Nhạc cũng gần như không nhớ nổi chính mình đã nói cái gì, tóm lại nàng vẫn luôn chìm trong niềm vui, quên mất lúc trước mình đã nói cái gì rồi.

Hà Gia Hào thuận tay lấy một ly cocktail trên khay nước đang được bưng qua, nhuần hợm, sau đó nói: “Nàng nói, ‘chocolate Dove này, là cảm giác của nụ hôn đầu tiên, là mùi vị của nụ hôn đầu tiên?’ Lúc ấy tôi vừa mới nghe một cái, như bị sét đánh ngang tai, đó chẳng phải là lời quảng cáo tôi đang tìm mãi sao? Tà đại tiểu thư nhà bà, thật sự đã giúp chúng tôi một cái đại ân, mọi người nói xem, tôi không mời nàng quay, tôi còn đi mời ai nữa?”

Vừa nghe ông nói như thế, tất cả mọi người đều giật nảy cả mình, ánh mắt nhất loạt chiếu thẳng lên người Hải Nhạc, Hải Nhạc không khỏi ôm kín mặt, thật muốn tìm kẻ đất chui xuống.

Hải Nhạc, vậy mà đã dâng nộ hôn đầu tiên rồi, người hôn nàng là ai? Hứa Nhã Nghiên không khỏi nghĩ thâm trong lòng, ánh mắt cũng không kiềm được nghiêng đến trên người Tạ Thư Dật, mà lúc này Tạ Thư Dật cũng dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn Tạ Hải Nhạc, chẳng lẽ, cũng không phải anh ấy? Vậy thì là ai đây?

Hải Nhạc đã dâng nộ hôn đầu tiên rồi, chẳng lẽ trong lòng nàng đã có người thương? Là ai? Là ai chứ? Hẳn không phải là Tạ Thư Dật rồi, nếu muốn suy nghĩ, hẳn luôn có thể cảm nhận được nàng căm ghét Tạ Thư Dật như vậy, chắc là sẽ không phải là Tạ Thư Dật đâu? Tạ Thư Dật thích nàng, cũng chỉ là Tạ Thư Dật đơn phương thôi phải không? Thích Hán Lương ngổn ngang suy nghĩ, tâm tình phức tạp nhìn Hải Nhạc, thấy Hải Nhạc thẹn thùng xấu hổ, trong lòng cũng càng thêm buồn bực.

Mà mẹ Hải Nhạc nhìn con gái, trên mặt lộ ra sự lo lắng, bà nghĩ tới biểu hiện của Hải Nhạc ở sau sinh nhật, đúng là rất giống triệu chứng của bệnh thất tình, tuy rằng sau đó cũng từ từ hồi phục hết, nhưng, khó đảm bảo nó có thể quên được đứa con trai kia, có lẽ, trong lòng nó vẫn luôn nhớ hằn đi, cái này làm sao mà tốt cho được chứ?

Cảm giác của nộ hôn đầu tiên, mùi vị của nộ hôn đầu tiên? Một viên chocolate, lại có thể khiến cho nàng cảm khái như vậy, chẳng lẽ, nàng không hề căm ghét nộ hôn của hắn như nàng thể hiện ra sao? Ngẫm lại, lần đầu tiên hắn hôn nàng, lại là cưỡng hôn ở trong phòng rửa tay!? Lúc ấy nàng còn thưởng cho hắn một cái tát, bằng không, đó cũng không phải là nộ hôn đầu của nàng, mà là đã có một thằng con trai từng hôn nàng trước cả hắn chẳng? Là Hứa Chí Ngạn? Là Hứa Chí Ngạn sao? Tạ Thư Dật suy nghĩ lung tung trong lòng, một cổ chua nồng nháy mắt tràn ngập trái tim của hắn.

Nếu không phải là hắn, nếu không phải là hắn, hắn thật sự muốn tìm ra thằng kia tính sổ! Tạ Thư Dật không tự chủ được nắm chặt hai đấm tay.

178. Chương 90: Muốn Chơi, Phải Chơi Cho Cá Tính

Tạ Thư Dật đáng ghét, sao mà anh ngay cả chị tôi cũng đi chọc là thế nào? Anh còn đi hôn chị ấy nữa? Trước kia anh còn nói cái gì trừ tôi ra anh chưa từng hôn cô gái nào khác, thì ra đều là nói dối gạt người! Mới gặp chị của tôi lần đầu tiên, anh đã muốn chọc chị! Anh cái tên hỗn đản này! Hỗn đản!

Trong lòng của cô, buồn đau không thôi.

Trì Hải Hoan kéo kéo tay Hải Nhạc, nói: “Nhạc Nhạc, em phải giúp chị, chị thật sự rất thích anh ấy, chị muốn làm bạn gái của anh ấy! Anh Thư Dật đối với em tốt như vậy, em có cơ hội, em nhất định phải tác hợp cho chị với anh Thư Dật đó nha!”

“Cái gì? Chị muốn làm bạn gái hắn?” Lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên lại ngạt thở, “Nhưng mà, việc này, em cũng không thể giúp được gì a.”

“Nhạc Nhạc, được, em giúp được, chị cảm thấy thật ra anh Thư Dật vẫn rất thương em, đối với em, anh ấy luôn không giấu giếm gì cả, đối với yêu cầu của em, anh ấy lúc nào cũng hữu cầu tất ứng (có yêu cầu có đáp ứng), Nhạc Nhạc, ở trước mặt anh ấy em ráng nói tốt về chị nhiều nhiều chút, làm cho anh ấy chú ý đến chị, em có thể tạo ra cơ hội ở chung một tổ cho chị với anh ấy, chỉ cần chị có thể tới gần anh ấy, chị tin rằng nhất định chị có thể làm cho anh ấy yêu chị!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Hải Nhạc không tự chủ được lắc đầu: “Em... em không biết, em không làm được, em không làm được!”

Trì Hải Hoan dùng ánh mắt sắc bén nhìn Hải Nhạc: “Em không làm được? Chẳng lẽ, em cũng thích anh ấy à? Em cũng thích phải không? Nhưng mà, chị nhớ là trước kia em lại cực kì căm ghét anh ấy mà ta!”

Hải Nhạc bị lời Hải Hoan nói làm hoảng sợ, lắc đầu như điên: “Không có, em không có, em không có thích hần, em nào có thích hần chứ! Em thật sự là rất căm ghét hần, em không có lừa chị đâu!”

Tri Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi, miệng lại mềm xuống: “Nhạc Nhạc, mấy năm nay, chị ăn không ít đau khổ, nhưng mà, chỉ cần chị nghĩ tới có mẹ ở đây, có em gái ở đây, khổ đến đâu chị cũng có thể chịu được, bởi vì, cuối cùng sẽ có một ngày sẽ chị sẽ được đoàn tụ với mọi người!” Sau đó, giọng nói của cô trở nên nghiêm nghị, “Nhạc Nhạc, nhớ rõ lần đó, người khác tưởng nhầm chị là em bắt cóc chị không? Mấy ngày mấy đêm bọn họ cũng không cho chị cái gì để ăn, ngay cả nước cũng không cho chị uống, nhưng mà, chỉ cần chị nghĩ tới chị đang thay em chị mà chịu, cái đó đều trở thành không khí hết, chị có thể chịu được, bởi vì, chị giúp em gái một lần, giúp nó không phải chịu loại tra tấn không đáng này, chị chính là dựa vào niềm tin như vậy mà kiên trì được, Nhạc Nhạc, nếu lần đó là em mà nói... bằng cái thân thể được chiều chuộng sung sướng sống an nhàn nhiều năm của em, em có thể chịu được tra tấn như vậy ư? Chị đã giúp em như vậy, vậy mà, ngay cả việc này em cũng không giúp chị, uống công chị hai giúp em như vậy! Thương em như vậy!

Cô làm bộ như muốn rời khỏi phòng Hải Nhạc, Hải Nhạc đưa tay giữ cô lại, nói yếu ớt: “Chị hai, đừng nóng giận, em... em giúp chị!”

Hải Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay người ôm lấy Hải Nhạc, xúc động nói: “Nhạc Nhạc, em thật sự là em gái ngoan của chị!”

Hải Nhạc có chút khó xử cắn cắn môi: “Nhưng mà, hần không đón nhận chị, em cũng bất lực.”

Hải Hoan vỗ mu bàn tay Hải Nhạc trấn an, nói: “Không có việc gì, chỉ cần em tạo cơ hội cho chị, ở trước mặt anh ấy nói tốt cho chị nhiều nhiều lên, chị sẽ khiến anh ấy yêu chị!”

Kỳ thật, trong lòng cô cũng không chắc chắn gì, nếu làm như vậy, cuối cùng Tạ Thư Dật có thể yêu cô hay không, nhưng, cô vẫn muốn thử xem! Hần thương Hải Nhạc như vậy, nói không chừng nghe Hải Nhạc ngu ngốc đó xúi giục, yêu cô cũng không biết chừng!

Trong mắt cô đã bắt đầu nhảy ra không ít trái tim màu hồng.

Trong lòng Hải Nhạc bách vị tạp trần (ngổn ngang tâm sự đầy bại rối), cô nhìn chị đầy phức tạp, kỳ thật, cô thật sự không muốn làm như vậy, cô, cũng không muốn nhận lời chị, nhưng mà, chị hai nói như vậy, cô không đồng ý cũng không được a!

Tạ Thư Dật a, Tạ Thư Dật, anh là tên hỗn đản, anh là tên trứng thối! Anh lưu tình khắp nơi, anh đi chọc hoa đào khắp nơi! Tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa!

Hải Nhạc tức giận nghĩ thầm.

“Này, chỗ cấp lớn bọn tôi, trong đêm Giáng sinh, sẽ tổ chức vũ hội cosplay ở nhà Lâm Phong, em, làm partner của tôi! Này, tôi là Inuyasha, em là Kagome, quần áo tôi đã đặt may xong rồi.” Tạ Thư Dật đưa cho Hải Nhạc một cái túi lớn.

“Cos—play ư? Không phải là vũ hội mặt nạ sao?” Tạ Hải Nhạc vừa lấy quần áo trong túi ra vừa nói, vốn là không muốn để ý đến hần, nhưng mà, bản thân cô lại là fan của nhân vật anime Kagome này.

“Tiểu thư, em out rồi, giờ toàn thanh niên, ai lại đi mang cái mặt làm gì? Muốn chơi, phải chơi cho cá tính!” Tạ Thư Dật nghe câu hỏi của Hải Nhạc, cười nhạt.

“Nhưng mà, anh không biết là Inuyasha với Kagome, sẽ có rất nhiều người cosplay hay sao?” Hải Nhạc nói. (Tại sao không làm Sesshoumaru sama với Rin ban)

“Chúng tôi đã phân chia xong hết rồi, ai là nhân vật nào, em yên tâm, không có cùng một Kagome đâu!” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao muốn chọn tôi?” Hải Nhạc hỏi hần, “Bên cạnh anh có nhiều cô gái như vậy, tại sao muốn để tôi đi làm partner của anh chứ?”

Tạ Thư Dật trừng cô một cái, cho cô một cái bạo phát: “Sao mà lảm lời thế? Cho em đi, em phải đi!”

Chẳng lẽ, cô vẫn chưa rõ sao? Cô thích Kagome, hẳn cũng tình nguyện ý làm Inuyasha của Kagome a! (quăng Kikyô đi đâu rồi?)

“Nhưng mà, trang điểm... tôi không biết.” Hải Nhạc nói.

“Em cứ làm đại là được rồi, hơn nữa, có tóc giả, em cũng không cần đi xử lý tóc.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc đột nhiên có chút mong đợi, hôm đó nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ?

Khi Hải Hoan thấy đồng quần áo tóc giả chồng chất trên giường cô, tò mò hỏi: “Di, Hải Nhạc, sao em lại mua mấy thứ này vậy? Làm gì thế?”

“Nga, Tạ Thư Dật đem tới, nói muốn để cho em đi tham gia tiệc cấp lớn của bọn họ tổ chức ở nhà Sở Lâm Phong.” Hải Nhạc thuận miệng nói.

Hải Hoan nghe cô nói như vậy, giật tứ, cô trầm ngâm một chút, nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, để cho chị đi đi, nhường cơ hội cosplay lần này của em cho chị, chị sẽ cảm tạ em.”

179. Chương 90: Bố Quá Nuông Chiều Nó

Tạ Thư Dật lạnh giọng nói: “Nhưng, tứ đại gia tộc chúng tôi có quy tắc, bất cứ ai cũng không được tùy tiện xuất đầu lộ diện trước công chúng, đừng nói chỉ là quay quảng cáo.”

Mẹ Hải Nhạc cũng trầm xuống, hẳn nói là đúng sự thật, cho dù năm đó bà cùng Tạ Trường Viên kết hôn, cũng giữ kín không nói ra cho bên ngoài biết, những người biết được, cũng chỉ là một tầng lớp mà thôi, tất cả mọi người đều là người có địa vị, mà tứ đại gia tộc lại là đỉnh kim cương của kim tự tháp, là tứ đại gia tộc mà ai cũng chỉ dùng ánh mắt nhìn lên để giao tiếp, muốn tham gia vào trong phạm vi của tứ đại gia tộc là cực kì khó khăn, còn ai dám đi huyền thuyên lải nhải với tứ đại gia tộc nữa chứ.

“Nhưng mà... không thể ngoại lệ sao? Em rất muốn làm thử mà?” Tạ Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật cầu xin.

“Không được, em họ Tạ, thì không thể phá hỏng quy củ!” Tạ Thư Dật nói to.

Trong lòng Hải Nhạc đang tức muốn chết, nàng lại thấy mẹ vẫn không hề hé răng, không có nói “được”, cũng không hề nói là “không được”, nhưng nàng rất hiểu mẹ, mẹ có khi không nói lời nào, cũng có thể là đang không đồng ý với Tạ Thư Dật.

Để có thể giành được cơ hội này, nàng ngẩng đầu, nói với Tạ Thư Dật: “Em họ Tạ, nhưng, ở Tạ gia, bố là lớn nhất, anh không cho cũng không sao, em đi tìm bố cái đã!”

Tạ Thư Dật ghen hống một phát, nàng cũng dám mang bố hấn ra dọa hấn! Lá gan lại to lên nữa rồi!

Hắn liếc Thích Hân Lương một cái, chẳng lẽ, là vì có hắn làm chỗ dựa sao?

Tuy rằng hắn và nàng cùng trường, nhưng vẫn không cùng khoa, người có cơ hội tiếp cận nàng nhiều nhất, chính là Thích Hân Lương, hắn là chủ nhiệm của nàng, nhưng, dựa vào trực giác của đàn ông, Thích Hân Lương đối với Hải Nhạc, không phải là tình cảm giữa thầy với trò đơn giản như vậy! Nói không chừng, hắn thậm chí đã lợi dụng ưu thế nghề nghiệp, dám đánh cắp nụ hôn đầu tiên của Hải Nhạc từ lâu rồi!

“...!” Tạ Thư Dật không tự chủ được bật thốt.

“Thư Dật, sao con dám mắng em như vậy?” Mẹ Hải Nhạc không nhịn được nhíu mày.

Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật mắng nàng như thế trước mặt đám đông, đã sớm “hoa dung thất sắc”, nước mắt không kiềm được liền chảy xuống.

Nàng dậm chân, chạy ra khỏi tiệc rượu.

“Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Mẹ Hải Nhạc cùng cả đám Thích Hân Lương, Nhã Nghiên đều chạy theo.

Tạ Thư Dật vẫn đứng đó, trong lòng có chút hối hận, hẳn chỉ là hơi tức giận trong lòng, hẳn cũng không phải cố ý mắng nàng, không phải thế.

“Bố, cho con đi, cho con đi mà? Con thấy quay quảng cáo vui lắm, hơn nữa, lại là đạo diễn lớn, còn có đại minh tinh, con thật sự rất rất muốn đi thử, bố, cho con đi đi mà? Đi mà? Con sẽ nghe lời, con sẽ không trì hoãn bài học bài tập trên lớp, bố, cho con đi nha, cho con đi nha.” Hải Nhạc ngẩng nghiêng qua nằm lên người Tạ ba ba trên giường y như một con mèo meo meo.

Bố Tạ xoa đầu nàng, sủng nịch nói: “Nhưng mà, còn có tổ quy ở đó, bố không thể vi phạm tổ quy a.”

Hải Nhạc đáng thương nhìn bố Tạ: “Bố, con không thể ngoại lệ một chút sao, nói cho cùng, con cũng không phải là con gái ruột của bố, tuy rằng lấy họ Tạ, nhưng dù sao với bố cũng chỉ là con gái nuôi mà thôi, không mang huyết thống Tạ gia a, bố, bố cho con đi đi mà.”

Bố Tạ vừa nghe nàng nói như thế, trầm mặt xuống: “Nhạc Nhạc! Bố thật sự rất thương con, thật sự xem con như con gái ruột mà đối đãi, nếu con không xem mình như một thành viên trong nhà họ Tạ chúng ta Tạ gia, bố lại càng không cho con đi nữa, nếu để cho con đi, đến lúc đó con còn tưởng rằng bố không xem con như con gái!”

Hải Nhạc thấy mình nói vẫn chọc bố giận, không khỏi vội vàng giải thích: “Con mặc dù nói con không phải là con gái ruột của bố, nhưng mà, con biết bố đối với con như đối với con gái ruột a, bố mất anh hai, nhưng cho tới bây giờ bố đều chưa từng mắng con một lần, con luôn biết hết, bố, nếu bố cho con đi quay quảng cáo, con sẽ đem tiền kiếm được đưa cho bố hết, con sẽ dùng năng lực của mình hiếu kính bố nha, bố, bố cho con đi đi nha.”

Nàng nũng nịu mềm giọng làm nũng bố Tạ.

“Nga? Thì ra là con muốn đi kiếm tiền cho bố dùng a?” Bố Tạ nở nụ cười, “Đúng thật là con gái có hiếu a, để bố nghĩ xem, coi có nghĩ ra một cái biện pháp gì không, con cứ chờ vài ngày đi đã.”

“Thôi mà, bây giờ bố cho con luôn đi nha, cho con đi đi mà nha? Nghĩ lại, ta muốn là đem hình quảng cáo chụp Mỹ Mỹ, người ta đâu có, người trên mặt cũng có quang nha.” Tạ Hải Nhạc “rèn sắt khi còn nóng”, “con sẽ bảo bên Thịnh Đạt Hoa đừng tiết lộ thân phận thật của con là được rồi, cứ nói bọn con là học sinh bình thường với lại người mới là được, bố bố, Nhạc Nhạc rất ít khi xin bố cái gì đúng không? Bố chiều con lần này được không?”

Bố Tạ lung lay, trầm ngâm.

“Bố, thêm vào vài điều kiện nhỏ với bên Thịnh Đạt Hoa, không được tiết lộ thân phận thật của con với Nhã Nghiên, như vậy, sẽ không làm phiền đến gia tộc, bố, cho con đi nha, con kiếm tiền, con sẽ đãi ăn tiệc lớn, mời bố với mẹ dùng tiền con kiếm được đi du lịch, bố, cho con đi đi mà.” Hải Nhạc dốc hết toàn lực, chỉ muốn lay chuyển bố Tạ.

Bố Tạ nghe nàng nói vậy, lộ ra nụ cười tươi rói.

“Nhạc Nhạc, xem ra không uống công bố thương con, kiếm tiền nghĩ đến người đầu tiên là bố, còn muốn cho bố tiêu xài, đúng là con gái ngoan, được rồi, bố cho con đi đi đó!” Hắc cười lên ha ha.

Mẹ Hải Nhạc và Tạ Thư Dật lánh ngoài cửa nghe lén câu chuyện này giờ, một người thì nở nụ cười sủng nịch, một người thì nhíu mày.

Cuối cùng, Tạ Thư Dật gõ cửa.

“Mời vào!” Bố Tạ nói.

Tạ Thư Dật và mẹ Hải Nhạc cùng đi vào, Hải Nhạc thấy hai người bước vào, nàng ngẩng đầu gọi: “Mẹ, mẹ tới rồi.”

Nhưng đối với ai đó lại vô cùng hồ hững, sau đó dựa vào lòng bố Tạ ản ản thị uy với mõ nhân.

“Bố, bố quá nuông chiều nó rồi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc tức giận nhìn hẳn: “Hứ, anh nghe lén! Coi chừng lỗ tai dài như con lừa cho xem!”

Tạ Trường Viên thở dài một hơi: “Giờ này bố có thể hiểu được rằng, trong đời quan trọng không phải là sự nghiệp, mà là có thể làm cho gia đình mình cảm thấy được hạnh phúc, nếu như quay quảng cáo mà có thể làm cho Nhạc Nhạc cảm thấy vui vẻ, cứ để cho nó đi đi, trách nhiệm của bố là phải làm cho các con cảm thấy hạnh phúc và thoải mái, nó có thể tự mình tìm được niềm vui, bố làm sao có thể nhẫn tâm cướp đi niềm vui của nó chứ?”

Bệnh nặng một trận, giúp cho Tạ Trường Viên thấy ra được rất nhiều chuyện, với danh và lợi, tự nhiên cũng thấy phai nhạt rất nhiều, nhân sinh khổ đoản, sung sướng bao nhiêu, bây giờ điều ông quan tâm nhất chính là chung sống với gia đình.

Tạ Thư Dật nghe bố mình nói như vậy, trầm mặc.

Xem ra, Hải Nhạc đi quay quảng cáo, chắc chắn rồi.

Mẹ Hải Nhạc cảm động ngồi bên mép giường, đưa tay đặt trên bàn tay bố Tạ, bà phải may mắn biết mấy, mới có thể gặp người chồng như vậy!

Hai người nhìn nhau cười, tất cả đều như lắng lại.

Thấy tình thế này, Hải Nhạc đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, Tạ Thư Dật lập tức đi ra theo, Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật cứ theo đuôi mình, nàng lại bước nhanh hơn, nhưng, ở cuối hành lang, hắn vẫn bắt được nàng.

“Cái gì?” Hải Nhạc phản nộ trừng hắn.

“Tạ Hải Nhạc, em giỏi lắm, đến bố mà em cũng dụ được, tôi quá coi thường em rồi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc liếc trắng mắt: “Tạ Thư Dật, tôi biết anh luôn xem thường tôi, nhưng, anh nên nhớ, nếu tôi là con gái của mẹ tôi, tôi sẽ không kém hơn mẹ tôi đâu! Tôi tin chắc sau này tôi lớn lên, tôi cũng sẽ có thể trở nên lớn mạnh như mẹ, tôi cũng sẽ hoàn toàn có thể tìm được một người thương mẹ yêu mẹ giống như bố, cho nên, sau này nếu anh còn dám dùng ánh mắt xem thường mà nhìn tôi nữa, thì anh sai chắc rồi!”

Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại trở nên vừa tức vừa vội, nói: “Em dám!”

Hải Nhạc lạnh lùng liếc hắn một cái: “Tạ Thư Dật, nhớ rõ những gì anh nói chứ, anh muốn tốt với tôi, nhưng, tôi nhận ra anh vẫn không thể nhìn được tôi vui vẻ, ngay cả khi tôi hạnh phúc nhất, anh vẫn không nhìn được muốn đả kích tôi, anh còn nói nữa, tôi thật không dám tin.”

“Em...” Trong lòng Tạ Thư Dật tự nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, nha đầu kia, thật sự càng ngày càng lợi hại, vì nhìn thấu hắn sẽ không làm gì được nàng sao?

“Đi!” Tạ Thư Dật lôi nàng vào thang máy.

“Buông ra, đau quá.” Tạ Hải Nhạc kêu đau.

“Nói cho tôi biết, em nói cái câu chocolate cảm giác giống như nụ hôn đầu tiên, mùi vị của nụ hôn đầu tiên, cái loại cảm giác đó, rốt cuộc là ai đem tới cho em? Em nói cho tôi biết, tôi sẽ thả em ra!” Tạ Thư Dật vẫn nắm tay nàng chặt cứng như cũ, mặt không chút thay đổi nói.

180. Chương 91: Em Cũng Nợ Tôi

Hải Nhạc từ trên giường đứng lên.

Chị hai... chị hai cũng muốn đi!

“Sao vậy, Nhạc Nhạc, em không muốn giúp chị sao? Không phải em nói em phải giúp chị đấy sao?” Trì Hải Hoan ủy khuất nói.

Hải Nhạc tâm hoảng ý loạn (ruột gan rối bời), phải biết rằng, cô cũng rất muốn đi xem những dịp thú vị như thế này.

“Nhạc Nhạc! Giúp chị một chút đi mà, chị chỉ thử lúc này thôi, được không?” Hải Hoan nói với Hải Nhạc, “Chỉ lần này thôi, chẳng lẽ, em không muốn giúp chị sao?”

Hải Nhạc thấy chị tỏ buồn bã, đành phải gật đầu: “Được rồi.”

Hải Hoan mừng muốn chết: “Vây, chị đi chuẩn bị!”

Nói xong, cô cầm hết tất cả quần áo tóc giả phụ kiện đi hết.

Hải Nhạc ngồi phịch xuống giường, cái này là chuyện gì a?

Trong lòng cô, đột nhiên cũng hơi hơi buồn bã, kỳ thật, cô luôn muốn có một cơ hội làm Kagome a, nhưng mà, cơ hội Tạ Thư Dật lần này, lại bị chị hai lấy mất

Lễ Giáng sinh lúc trời tối, Hải Nhạc cùng ba mẹ ăn tiệc Noel xong, liền trở về phòng của mình, cô nằm trên giường, nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Chị hai hẳn là đang cùng Tạ Thư Dật chơi rất vui vẻ đi, cosplay a, thật thú vị a.

Hải Nhạc thở dài một hơi, cuối cùng, cô vẫn mang theo một cỗ tiếc nuối chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, cô đột nhiên có một linh cảm kì lạ, có người đang đứng bên giường nhìn cô!

Cô dùng sức mở hai mắt ra, quả thật là vậy, cô nhìn thấy Tạ Thư Dật trong lớp áo Inuyasha, đang nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cô.

Hải Nhạc giật mình một cái, nửa ngồi xuống.

“Tạ Hải Nhạc! Em giỏi lắm!” Tạ Thư Dật lấy mái tóc giả màu bạc trên đầu xuống, ném mạnh vào người Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn ánh mắt trợn trừng đầy phần nộ của hắn phần nộ, chột dạ cúi đầu.

“Tại sao em không đi? Tại sao em để cho Hải Hoan đi? Nói!” Tạ Thư Dật tức giận hỏi cô.

“Tôi... thân thể của tôi hơi không thoải mái, cho nên, tôi để cho chị tôi đi.” Hải Nhạc nói không được tự nhiên.

Tạ Thư Dật đột nhiên kéo cô tới trước mặt hắn, mặt đối mặt nhìn thẳng vào cô: “Tạ Hải Nhạc, em đang nói dối!”

Hải Nhạc cúi đầu không nhìn hắn, Tạ Thư Dật thô bạo kéo cằm cô, làm cho cô đối diện với hắn.

“Tạ Hải Nhạc, tôi muốn biết nguyên nhân thật sự!” Trong giọng nói phần nộ của hắn có sự mệnh lệnh bắt buộc.

“Tôi...” Hải Nhạc không biết nói cái gì cho đúng.

“Nói!” Cơn tức trong mắt Tạ Thư Dật càng lúc càng bốc lên hùng hực.

Trong lòng Hải Nhạc cũng có tức giận, rõ ràng là chính hắn chọc hoa đào, còn dám đến đây chất vấn cô đòi nguyên nhân!

“Bởi vì anh hôn chị của tôi, chị tôi thích anh.” Hải Nhạc bình thản nói.

Tạ Thư Dật ngẩn ra, buông lỏng bàn tay, trong mắt có chút kinh ngạc.

“Em đang muốn lên án tôi, là tôi khiến cho Hải Hoan thích tôi ư? Bởi vì cô ta thích tôi rồi, cho nên, em khiến để cho cô ta đi tham gia tiệc cosplay?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Thư Dật không phủ nhận, chẳng khác nào chấp nhận đúng là có một chuyện như vậy, làm cho lòng Hải Nhạc vô cùng đau xót, cô nói: “Không phải, tôi chỉ đang nói một sự thật mà thôi.”

“Chết tiệt!” Tạ Thư Dật tức giận mắng một tiếng.

Hai người đều trầm mặc lại.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật hỏi: “Vì chị em thích tôi, cho nên, em để cô ta đi làm Kagome? Em đang muốn làm lạn (nát) người tốt, muốn đưa chị em cho tôi ư? Có phải không? Trả lời tôi!”

Khó trách dạo này cô cứ là lạ, hễ lúc nào hấn và cô thêm Hải Hoan ở chung, cô luôn kiếm cớ rời đi, ném hấn và Hải Hoan lại, hại hấn luôn bị Hải Hoan quẩn lầy, thì ra, cô đã sớm muốn tiễn hấn với Hải Hoan làm một đôi rồi!

Thật đúng là làm cho hấn tan nát cõi lòng, trừ không có móc tìm ra cho cô xem, cái gì hấn cũng làm cho cô cả! Nhưng, tất cả cô đều làm như không thấy! Bây giờ, bởi vì chị cô thích hấn, cô liền gấp rút giao hấn cho chị cô! Chị của cô, quan trọng với cô đến như vậy sao? Quan trọng đến mức phải đưa hấn cho cô ta ư? Vậy hấn, hấn là cái gì? Một quả bóng cao su sao? Thấy thú vị thì đánh, thấy không thú vị, liền đá một cước đưa hấn cho chị cô! Thật là một nữ nhân vô tâm vô phé! Đối mặt với con phần nộ của Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc vừa nghĩ tới hấn lúc nào cũng lừa gạt mình, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia phần hận.

“Anh nói cho tới bây giờ anh đều chưa từng hôn cô gái nào khác, nhưng anh đã hôn chị tôi, nói vậy cảm giác của anh đối với chị ấy cũng khác biệt, mà chị hai tôi cũng thích anh, tôi cho hai người đến với nhau, có gì không tốt?” Tạ Hải Nhạc cười buồn bã.

“Em...!” Lòng ngực Tạ Thư Dật không ngừng phập phồng dữ dội, “Tôi, chỉ nhận nhầm cô ta thành em mà thôi, tôi cũng không phải cố ý!”

Hải Nhạc liếc hấn một cái, tiếp tục cười: “Vậy sao? Nhận nhầm chị ấy thành tôi? Tôi đây thật sự không nhận nổi đâu, tôi cũng cảm thấy kỳ quái, làm sao cho tới bây giờ anh đều chưa từng nhận sai tôi thành Hải Hoan thế? Anh bảo tôi làm sao mà tin anh nhận nhầm Hải Hoan thành tôi đây? Không cần nói mấy thứ buồn tẻ này mà lấy cớ, kỳ thật tôi cũng không ngại anh hôn ai, nếu chị hai tôi thích anh, chị hai tôi cái gì cũng tốt...”

Tạ Thư Dật vừa tức vừa vội: “Cái đó không giống, tôi biết em chính là em, nhưng, tôi chỉ nhận sai Hải Hoan thành em mà thôi, vì sao em không tin tôi chứ? Vì sao?”

Hải Nhạc cắn cắn môi nói, “Thậm chí, diễn xuất chị ấy cũng tốt hơn tôi, ở trong mắt anh, cái gì chị ấy cũng tốt hơn tôi cả, vì sao anh không thử đón nhận chị ấy, vì sao không thử quen chị ấy chứ?”

Tạ Thư Dật vừa nghe cô nói như thế, trừng mắt nhìn Hải Nhạc, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em lặp lại câu đó một lần nữa!”

Hải Nhạc nhìn hấn yếu ớt, vừa rồi giọng cô quá nhỏ, hấn chưa nghe rõ sao?

Hải Nhạc cúi đầu, cao giọng nói: “Chị tôi thích anh! Chị ấy muốn làm bạn gái của anh! Anh có thể thử quen chị ấy xem sao! Tôi nhớ có lần anh nói với tôi, chỉ cần tôi yêu cầu anh làm gì, anh chắc chắn sẽ không cự tuyệt, hi vọng anh không phải đang gạt tôi! Bây giờ tôi thỉnh cầu anh đi theo đuổi chị tôi, làm cho chị ấy vui vẻ, giúp chị ấy hạnh phúc, hi vọng anh nói chuyện giữ lời, thực hiện lời hứa của anh!”

Tạ Thư Dật đứng phắt dậy, cả lông mày đều nhíu lại một chỗ, nhìn Hải Nhạc hung tợn.

“Tạ Hải Nhạc, thật đúng là chị em tình thâm a! Thật là làm cho tôi cảm động quá!” Tạ Thư Dật cười lạnh lùng, “Em vì chị của em, vậy mà cũng không tiếc làm bà mối cho tôi với cô ta ư? Em muốn tôi ở cùng cô ta đến như vậy ư? Thấy được tôi ở cùng cô ta, em sẽ vui vẻ sao? Em sẽ hạnh phúc sao? Nói đi, đúng hay không? Có phải không!”

Hải Nhạc ngẩng đầu, cười khổ mà nói: “Kỳ thật, tôi cũng không muốn làm mai mối gì cho anh với chị ấy, nhưng mà, tôi nợ chị tôi một món ân tình, tôi muốn trả lại cho chị ấy, tôi không muốn nợ chị ấy anh đã hiểu chưa?” (ghét Hải Nhạc quá aaaa)

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu, cười phá lên: “Em nợ cô ta? Làm sao mà em nợ cô ta? Bởi vì em nợ cô ta, cho nên, em biến tôi thành quà xin lỗi đưa cho cô ta à?”

Ánh mắt của hấn, đáng sợ đến như vậy, Hải Nhạc cảm thấy ánh mắt của hấn giống như những mũi dao, đâm thẳng về phía cô, đâm vào lòng cô đến phát đau, cô lại cúi đầu xuống.

Tạ Thư Dật bắt lấy bả vai cô, kích động nói: “Tạ Hải Nhạc! Nhìn tôi, em nhìn tôi đi, Tạ Hải Nhạc, em cũng nợ tôi mà! Em cũng nợ tôi! Lúc trước, tôi cũng đã từng cứu em một mạng! Ở Phượng Hoàng Sơn chính tôi đã cứu em! Em đã trả được cho tôi cái gì rồi hử?”

Hải Nhạc nhìn ánh mắt dữ tợn của hắn, trong lòng vừa kích động vừa sợ hãi, thấy hắn nói như vậy, nước mắt của cô lại chảy xuống

“Không được khóc, nói, em muốn trả cho tôi như thế nào!” Tạ Thư Dật thô lỗ đi đến lau nước mắt trên mặt cô, Hải Nhạc càng khóc dữ dội hơn nữa.

Cô la về phía Tạ Thư Dật: “Cho dù lúc trước anh đã cứu tôi, nhưng mà, tôi đã trả lại cho anh rồi! Chẳng lẽ, anh quên sinh nhật mười sáu tuổi của tôi, hôm đó anh đã đối xử với tôi như thế nào hay sao? Tôi trả cho anh rồi! Trả hết cho anh rồi! Anh cứu tôi ở Phụng Hoàng Sơn, nhưng, anh chiếm được tôi một lần, tôi lại vì anh mà chết thêm một lần! Một mạng đổi một mạng, chẳng lẽ, cũng còn chưa đủ trả lại cho anh hay sao?”

Tạ Thư Dật nhìn cô ngơ ngác, Tạ Hải Nhạc cũng có thể cảm giác được, trong ánh mắt của hắn có cái gì đó đã vỡ vụn rồi, chỉ còn lại hai hốc mắt trống rỗng, trống rỗng đáng sợ.

181. Chương 91: Anh Có Yêu Tôi Không?

“Tôi...” Tạ Hải Nhạc không biết tại sao đột nhiên hắn lại muốn nàng trả lời vấn đề này, cái gì cũng không nói được.

Ngủ gục, người đó là anh chứ ai! Nhưng mà, nàng nói không nên lời, bởi vì trong lòng ngượng ngùng, cũng bởi vì lòng có sợ hãi.

Nàng thật sự rất sợ, sợ hắn chỉ đang đùa giỡn gì đó thôi, nàng giống y như một con rùa đen, lúc nào cũng núp ở trong mai của mình, có mai cứng, bị tổn thương lớn hơn nữa thì cũng có thể rút về trong mai từ từ chữa thương, nhưng mà, nếu như cả cái mai nàng phải dựa vào mà tồn tại cũng bị hắn xóc lên hết, một con rùa không có mai, có thể sống được nữa không?

Cho nên, nàng vẫn cố thủ trái tim của mình, chỉ vì chính bản thân mình mà đập, nàng không hy vọng có ngày nào đó, đào tẩm lòng mình từ trong trái tim chảy máu đầm đìa ra đưa cho hắn xong, mà hắn, sau khi đạt được mục đích, sẽ hung hăng ném lòng nàng xuống đất, còn dùng chân chà đạp mạnh bạo, cho đến khi nát bấy hết cả, sau đó, hắn sẽ lại giống như lúc trước khi nàng ngã vào trong hồ bơi, chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn nàng, lạnh lùng nhìn nàng sắp chết cũng không đưa tay kéo nàng một cái! Bởi vì, hắn đã có được thứ cuối cùng còn sót lại của nàng, nàng với hắn mà nói, không còn chút giá trị gì nữa, hắn còn cứu nàng làm chi?

“Nói đi!” Tạ Thư Dật giục nàng.

“Không, tôi không nói, không nói, không nói!” Tạ Hải Nhạc hoảng sợ lắc đầu.

Nàng không nói, nàng lựa chọn không nói, như vậy thì, hắn sẽ không thể nào tổn thương lòng nàng được!

Tạ Thư Dật thấy nàng sợ hãi, không khỏi nổi giận lên, đứng rồi, đứng là một kẻ hoàn toàn khác rồi! “Tạ – Hải – Nhạc!” Tạ Thư Dật rống lớn, “Em tốt nhất là nên nói ra.” “Không! Không nói!” Tạ Hải Nhạc vẫn lắc đầu như cũ.

Thang máy “Ding” một tiếng đến lầu một, Tạ Thư Dật lôi Tạ Hải Nhạc đi nhanh về phía trước, cả khuôn mặt đều tức đến xanh mét, cơ hồ có thể nhìn thấy từng tia hàn khí toát ra.

“Vì sao? Vì sao tôi phải nói? Tại sao cứ bắt tôi nói chứ? Suy nghĩ trong lòng là được rồi a! Tại sao còn phải nói ra? Tất cả là tại cái ông Hà Gia Hào gì gì kia, ông ta không nói không được sao? Cũng chỉ có hai câu nói mà thôi, sao có thể lấy ra làm lời quảng cáo gì chứ?” Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo nghiêng ngã lao đảo, vừa khóc rống trong lòng.

Tạ Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật kéo đến rừng cây nhỏ nhân tạo giúp tạo không khí thoải mái thư giãn cho bệnh nhân sau bệnh viện, Tạ Hải Nhạc càng thêm sợ hãi.

“Tạ Thư Dật, tôi sợ, chỗ này tối quá!” Nàng gần như bật khóc.

“Nếu em không nói, tôi sẽ bỏ em ở chỗ này một mình!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nàng.

“Nhưng mà, anh phải biết chuyện đó làm cái gì? Chuyện đó, rất quan trọng với anh sao?” Hải Nhạc nước mắt đầm đìa nhìn hắn, nàng rất sợ, nàng thật sự rất sợ cái vẻ mặt bình tĩnh này của Tạ Thư Dật, hắn càng như vậy, nàng càng biết hắn càng tức giận.

Trên mặt Tạ Thư Dật hiện lên một tia bối rối.

“Tôi nói rồi, tôi đã đụng vào, chính là đồ của tôi, kẻ khác, đừng mơ có thể nhúng chàm, nói! Người đó là ai?” Giọng nói của Tạ Thư Dật gần như là rít lên qua kẽ răng.

“Không có ai hết, không có ai hết, Tạ Thư Dật, tôi muốn về, tôi muốn đi tìm mẹ!” Tạ Hải Nhạc bật khóc.

Tại sao hắn lại cứ thích ép nàng chứ? Nàng không có quyền giữ lại một chút bí mật của riêng mình hay sao?

Tạ Thư Dật thấy nàng òa khóc, tim của hắn, cũng đã co rút đau đớn rồi, nhưng, nếu hắn không biết là ai, hắn sẽ phát điên mất.

Hắn đột nhiên giơ tay kéo nàng qua, ôm nàng vào lòng thật chặt, đau đớn nói: “Hải Nhạc, tôi không cho em đi tìm mẹ, tôi không cho em đi tìm chị em, không cho phép em đi tìm Thích Hán Lương, lại càng không cho em đi tìm Hứa Chí Ngạn, nếu em muốn khóc, chỉ được phép khóc ở trước mặt tôi! Cho dù là nước mắt của em, tôi cũng chỉ cho phép nó thuộc về mình tôi! Hải Nhạc, chẳng lẽ, em vẫn không hiểu lòng tôi sao? Tôi thể hiện còn chưa rõ ràng hay sao? Tôi lúc nào cũng dùng hành động để nói cho em biết, em là của tôi, là của tôi! Thứ gì tôi đã muốn, không ai có thể ngăn cản tôi muốn, bố không thể, mẹ em càng không thể! Nhưng mà Hải Nhạc, tôi không muốn làm cho em đau khổ như trước kia nữa, tôi muốn làm cho em hạnh phúc, muốn em được hạnh phúc a! Hải Nhạc, em không thể làm như vậy với tôi! Thật sự, em cứ như vậy, khiến cho tôi không biết phải làm sao, tôi cứ tốt với em, tới bây giờ em cũng không hề đáp lại tôi một chút, cũng không cho tôi chút ngon ngọt nào để trấn an, để cho tôi biết mình cố gắng đã có thể lấy được một ít hồi báo nho nhỏ, cho dù chỉ một chút, một chút thôi! Hải Nhạc, tôi chỉ muốn biết người đó là ai mà thôi, ngay cả chuyện này em cũng không thể nói cho tôi biết hay sao? Em có biết không? Tôi để ý, tôi để ý, tôi để ý muốn chết! Tôi để ý, tôi để ý sắp điên rồi! Tôi không thể chấp nhận được ngoài tôi ra, còn có người còn sớm hơn tôi chiếm được nụ hôn đầu của em! Tôi để ý, tôi thật sự để ý! Nếu em không nói cho tôi, tôi sẽ điên mất! Tôi sẽ điên mất!” Cho dù Hải Nhạc có ngốc đến mấy, cũng có thể nghe ra trong giọng nói của hắn có muôn vàn thống khổ, nàng nghĩ, chắc là hắn thật sự rất đau đớn đi.

Tạ Thư Dật ôm đầu nàng tựa sát vào trong lồng ngực của hắn, kích động nói: “Em nghe đi, nghe một chút đi, nghe một chút nó đập nhanh đến mức nào! Nó cần đáp án của em, nó cần! Nếu em không nói, nó thật sự sắp không chịu nổi nữa! Mà lòng kiên nhẫn của tôi đối với em, cũng có mức độ, em đừng đi khiêu chiến mức độ này nữa được không? Được không? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi!” Hải Nhạc nghe được hắn nói như vậy, nàng thật sự bị cảm động, lòng của nàng, kiên quyết không muốn nhận trái tim của hắn, cũng sắp dao động rồi, không a, nếu cứ nói như vậy, thì cái gì nàng cũng sẽ không còn nữa! Nàng sợ đến khóc càng dữ dội hơn.

“Tạ Thư Dật, đừng có tốt như vậy được không? Anh như vậy, tôi rất sợ, tôi rất sợ, tại sao thế nào anh cũng phải biết cho bằng được chứ? Để cho nó trở thành một bí mật riêng trong lòng tôi được không?” Hải Nhạc buồn bã ngẩng đầu lên, “Tôi biết anh để ý, nhưng tôi lại càng để ý hơn, tôi lớn đến hôm nay, những đau khổ anh tặng cho tôi còn ít hay sao? Nhiều đến mức đã làm cho tôi không thể thấy rõ anh đang muốn trả thù tôi hay là muốn tốt với tôi thật sự! Rốt cuộc là anh muốn thân của tôi, hay là lòng của tôi đây? Tôi rất sợ, tôi sợ anh có được toàn bộ tôi rồi, sau đó anh sẽ giẫm lên tôi, khiến cho tôi xương cốt cũng không còn, tôi không chơi nổi đâu, tôi thật sự không chơi nổi! Tôi còn nghĩ hay là, đây chẳng qua là lòng chiếm hữu của anh đang quấy phá mà thôi, anh dám nói với tôi, anh yêu tôi sao? Anh yêu tôi không? Anh có yêu tôi không?”

182. Chương 92: Em Còn Ác Hơn Cả Tôi

Trái tim Tạ Hải Nhạc, cũng nát, cô không muốn nói những lời này, thật sự như vậy, nhưng mà, hấn lại đòi hỏi cô này nọ, cô, đã không còn có thể cho hấn cái gì nữa!

Rất rất lâu sau, Tạ Thư Dật gật gật đầu, giọng nói cũng trở nên cực kỳ vô vụn: “Đúng vậy, em đã trả lại hết cho tôi rồi, em đã trả hết rồi, là tôi ngốc, là tôi luôn luôn ngu ngốc, là tôi làm sai trước, là tôi, tôi không có tư cách đòi em làm cái gì cho tôi cả, tôi khờ, tôi nghĩ rằng...” Hần kết của Tạ Thư Dật chuyển động một chút, giọng nói bắt đầu trở nên khàn khàn: “Tôi nghĩ rằng, một ngày nào đó, em sẽ thấy rõ, em sẽ hiểu rõ lòng tôi, là tôi ngốc, là tôi ngốc, tất cả... tất cả, là tôi đang gieo gió gặt bão! Tạ Hải Nhạc, giả như có thể làm cho em cảm thấy vui vẻ, có thể làm cho em cảm thấy hạnh phúc, Tạ Hải Nhạc, như em mong muốn! Tôi sẽ đi theo đuổi chị hai của em! Khiến cho cô ta trở thành bạn gái của tôi!

Nói xong, hấn đứng lên, bước ra khỏi phòng Hải Nhạc không quay đầu lại lấy một lần.

Hải Nhạc ngã phịch thật mạnh xuống giường, khóc òa lên.

Cô làm sai rồi sao? Không phải cô lại làm gì sai nữa rồi chứ? Hấn nói hấn nghĩ rằng một ngày nào đó cô sẽ hiểu rõ trái tim của hấn, nói như thế là có ý gì?

Hấn nói, hấn sẽ đi theo đuổi chị hai của cô, sẽ khiến chị hai trở thành bạn gái của hấn, lòng của cô, đột nhiên bị xé nát đau đớn, từ trước đến nay, những thứ hấn cho cô, tất cả đều là kính hoa thủy nguyệt (hoa trong gương trăng dưới nước), sờ không được, thấy không rõ, nay, ngay cả những thứ sờ không được thấy không rõ đó, hấn cũng không muốn cho cô nữa rồi!

Trước giờ hấn chưa từng xem lời nói của cô thành chuyện gì to tát, cô đã nghĩ rằng mình hiểu hấn rất rõ, cho nên, khi cô nói ra lời nói này, hoàn toàn cho là hấn chắc chắn cũng sẽ bá đạo phản đối, nhưng mà, lần này đây, vì sao lần này đây, hấn lại tưởng thật? Vì sao? Vì sao? (lần này thì Shi không chống chế gì được nữa rồi, mọi người ráng thông cảm cho Hải Nhạc nào tàn lần này đi, từ nay về sau đảm bảo không bao giờ như thế lầy nữa đâu)

Bởi vì lời cô nói, đã thật sự tổn thương hấn rồi sao?

Cô cũng không muốn nói như vậy, không hề muốn, là hấn ép cô nói! ()

Tại sao phải biến thành như vậy, hoàn toàn có thể không phải trở thành như vậy, cô phải làm như thế nào đây? Làm thế nào mới có thể tốt cho cả ba người? Có thể làm cho mình không bị thương, làm cho Tạ Thư Dật không bị thương, mà chị hai cũng sẽ không bị tổn thương?

Tạ Thư Dật thật sự cảm thấy mình sẽ phát điên lên mất, hấn rất tức giận, rất rất rất tức giận, làm sao cô có thể đối xử với hấn như vậy? Làm sao có thể như vậy chứ? Hấn và chị của cô, cô lại trực tiếp vứt bỏ hấn, mà đi chọn cái con chị quái gì đó của cô!

Lửa giận tràn đầy không chỗ xả ra, hấn đem tất cả mọi thứ trong phòng hấn, toàn bộ đều nện đến không còn một mảnh, đều kinh động đến cả ba mẹ luôn, đều chạy tới đập cửa phòng hấn, hỏi hấn bị làm sao.

“Tránh ra, không cần ai quan tâm đến tôi!” Tạ Thư Dật cầm chiếc đèn bàn quăng mạnh về phía cửa, đèn bàn phát ra một tiếng vang thanh thúy, lại rơi rầm rầm xuống đất.

“Cái tên đó, lười quản hấn khi gió!” Hấn nghe được ba tở ở bên ngoài phần nộ nói một câu, sau đó, nghe được tiếng bước chân xa dần, bên ngoài bắt đầu trở nên im ắng.

Tạ Thư Dật đập mệt, hấn nằm trên đồng phế tích, động cũng không muốn động một chút.

Mệt mỗi quá, thật sự mệt mỗi quá, thì ra, thích một người, là một chuyện mệt mỗi như vậy, nhất là khi, không thể nhìn tới một tia hi vọng gì, không hề được đáp lại một thứ gì

“Tạ Hải Nhạc, em ác hơn cả tôi, em còn ác hơn cả tôi...” Trong mắt hấn, tràn ra những giọt nước mắt trong suốt.

Tri Hải Hoan vừa vào cửa, liền nhìn thấy mẹ với Tạ ba ba ngồi ở trên sô pha, không khí hơi nặng nề, đây là chuyện gì thế? Cô cũng tự nhiên căng thẳng lên.

“ba, mẹ.” Hải Hoan thật thận trọng gọi.

Tạ ba ba nhìn cô một cái, nói: “Hải Hoan, ngồi.”

Trì Hải Hoan bất an ngồi xuống, không biết Tạ Thư Dật đã trở về nhà chưa?

Bởi vì Tạ Thư Dật cũng là một trong những người phụ trách bữa tiệc cosplay của trường, những ngày trước đêm Noel lúc nào cũng đi sớm về trễ, mà ngay cả hôm lễ Giáng Sinh đó, hắn cũng đi qua nhà Lâm Phong trước, cùng mọi người ba trí sân bãi, cô được bác Cường đưa qua giúp

“Sao trẻ như vậy mới đến?” Tạ Thư Dật đã hóa trang thành Inuyasha anh tuấn từ lâu, bước đi về phía cô, tóc trắng trường bào đỏ, hắn thật đẹp trai nha! Hắn kéo cô đi về phía hội trường chiếu đèn sáng bừng, thật đông người quá, tất cả đều là nhân vật trong anime, có Superman, có Bleach, có Hiệp sĩ Vampire, có Naruto, có cả Sailor Moon dễ thương nữa, tóm lại, nhân vật gì cũng có, mà cô, chính là một Kagome trong sáng xinh đẹp độc nhất nha!

Trì Hải Hoan hưng phấn đòi mạng.

Chỉ có điều, cô không dám nói ra sự thật là cô không phải Hải Nhạc, cô là Hải Hoan, dù sao lần này là cô với Hải Nhạc lên tự đổi cho nhau, Tạ Thư Dật cũng không biết sự thật.

Cho nên, cô cũng không dám nói lung tung, đến lúc đó đợi cho tới khi thích hợp, cô sẽ thể hiện cho thật tốt, để cho Tạ Thư Dật biết, cô tốt hơn Hải Nhạc nhiều.

Từng nhân vật đều phải diễn một đoạn hành động kinh điển hoặc lời thoại kinh điển của nhân vật mình, sau đó, còn phải chấm điểm biểu diễn trên từng phương diện trang phục, hình tượng, sau đó, lại chọn ra người diễn xuất sắc nhất, người được tốt nhất, nghe nói sẽ có giải thưởng lớn bí mật.

Hải Hoan có hơi hoảng sợ bất an rồi, cô nghĩ rằng nhiều lắm chỉ là diễn trang phục với tạo hình, làm sao nghĩ được sẽ có những thử này nữa, bản thân cô cũng không thích anime Inuyasha này, cho nên, động tác hay lời thoại kinh điển của nhân vật Kagome này, làm sao mà cô biết a? (Ờ, Shi cũng không thích nhân vật Kagome với Inuyasha bằng Sesshoumaru sama với Rin ban)

Cuối cùng, đến phiên Tạ Thư Dật lên diễn, mà Hải Hoan, sau khi hắn diễn xong cô cũng phải lên sân khấu, cô biểu diễn xong rồi, còn phải diễn chung với Tạ Thư Dật một đoạn nữa, cuối cùng chờ Tạ Thư Dật diễn xong, Hải Hoan cố gắng lên sân khấu, đứng yên đó đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nói được.

Dưới đài truyền đến những tiếng xì xào, Tạ Thư Dật cũng không biết Hải Nhạc bị thế nào, lý ra cô sẽ không bị thành như vậy, hắn nhớ rõ Kagome là nhân vật anime Hải Nhạc thích nhất mà.

Hắn đành phải chạy lên đài, thấp giọng hỏi cô: “Sao lại thế này? Em nói đại vài câu là được rồi.”

“Phải nói như thế nào? Em chưa từng xem phim Inuyasha, em không biết nói cái gì hết.” Hải Hoan chỉ có thể nói nói thật.

Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, làm sao có thể? Hắn nhớ rõ Hải Nhạc mê Inuyasha nhất, cũng thích nhân vật Kagome này nhất, làm sao có thể không biết nói cái gì? Trừ phi... trừ phi cô ta không phải là Hải Nhạc!

“Em là Trì Hải Hoan phải không?” Tạ Thư Dật rõ ràng đã hơi tức giận.

“Em... em là Trì Hải Hoan.” Trì Hải Hoan đành phải thừa nhận.

Tạ Thư Dật cũng không nói gì, xoay người lập tức chạy ra như một cơn gió lốc, ném cô đứng một mình ở trên đài, không còn cách nào khác, cô đành phải chạy xuống theo.

Cô chưa kịp đuổi theo Tạ Thư Dật, đã trở mắt nhìn Tạ Thư Dật lái xe rời khỏi nhà Sở Lâm Phong.

Cô thật không ngờ đơn giản chỉ là cô không phải là Hải Nhạc, vậy mà Tạ Thư Dật lại để cô lại một mình ở chỗ này rồi! Chỗ này một người cô cũng không quen biết!

Không còn cách nào, cô chỉ có thể một mình ngồi taxi về nhà, trở về, liền nhìn thấy khuôn mặt không vui của Tạ ba ba.

“Hải Hoan, không phải Hải Nhạc nói con với anh hai cùng đi đến nhà Lâm Phong chơi đấy sao? Sao các con đều về nhà một mình thế này? Đã xảy ra chuyện gì?” Tạ ba ba hỏi cô.

Nga, thì ra hần đã trở về rồi, Hải Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Cũng không có gì ạ, có thể là anh Thư Dật thấy con đứng chung với những anh trai khác, anh ấy bị tức giận một chút, cho nên, anh ấy bỏ con lại về nhà trước thôi.” Hải Hoan nói. (ta chém)

Cô tổng không thể nói Thư Dật cố ý bỏ lại mình được, cái đó rất mất mặt a.

“Nga, là thế à?” Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc hai người nhìn nhau, lộ ra vẻ ngẫm nghĩ.

“Thì ra tên tiểu tử này vào xuân sớm a! Ha ha ha ha, cái đó, chuyện của tụi nhỏ, không có việc gì không có việc gì, chúng ta đi ngủ đi.” Tạ ba ba đứng lên.

Ông cười hì hì nhìn Hải Hoan, nói: “Tên tiểu tử đó, sao có thể để con ở lại một mình cơ chứ, con đừng để ý đến nó, ba sẽ chỉnh lại nó, con cũng đi ngủ sớm đi.”

Sau đó, cười ha ha ôm mẹ Hải Nhạc lên lầu.

Trở lại phòng, ông nói với mẹ Hải Nhạc: “Thật không ngờ, tiểu tử này lại đi thích Hải Hoan nhà em rồi, nổi giận lớn như vậy, thì ra chỉ là vì Hải Hoan đứng cùng với mấy tên con trai khác, anh còn tưởng là có chuyện gì nữa chứ, đứa nhỏ yêu đương, em nói xem việc này, nên làm sao bây giờ?”

Mẹ Hải Nhạc trầm mặc thật lâu sau, hỏi: “Anh thấy thế nào?”

Tạ ba ba phẩy tay, nói: “Còn có thể làm sao nữa? Chúng ta ở một bên nhìn, nếu có thể thành công, chính là một việc vui lớn a, nếu không thể thành công, cũng không có gì cả, vẫn là người một nhà, ha ha, duyên phận a, thật không ngờ tiểu tử này, Hải Nhạc ở bên cạnh hần đã nhiều năm rồi, hần không hề vừa ý, cứ xem Hải Nhạc như em gái thôi, Hải Hoan mới đến đây chưa bao lâu, lại chấm trúng Hải Hoan rồi! Duyên phận a! Chỉ có điều, đây đúng là điều anh hi vọng, đem Hải Nhạc cho hần, anh còn có chút luyến tiếc, anh thật sự xem nó như con gái ruột mà thương đó nha, em cũng biết mà, nếu hai người bọn họ đi cùng nhau, anh cũng thực sự hơi hơi không tiểu nhận được, hơn nữa, Hải Nhạc tính tình hiền lành, Thư Dật tính tình thì lại nóng nảy, chỉ sợ hai người không thích hợp, sau này Hải Nhạc sẽ không quản được nó, Hải Hoan lại khác, anh cảm thấy Hải Hoan rất có chủ kiến, làm chuyện gì cũng rạch ròi rõ ràng, đám người hầu cũng nói nó rất tốt, anh thật sự rất hi vọng Hải Hoan cùng Thư Dật có thể tu thành chính quả đó.

Mẹ Hải Nhạc cười cười: “Nhìn kĩ lại đi, Hải Hoan vẫn là con nít, hơn nữa, bây giờ vẫn chưa rõ Thư Dật có phải vì Hải Hoan mới nổi giận hay không, chúng ta cũng chỉ ở trong này mà suy đoán lung tung mà thôi, lời này, anh nói riêng với em là được, đừng tiết lộ cho bọn nhỏ, bằng không lỡ mà nghĩ sai, về sau mọi người ở cùng với nhau, sẽ rất xấu hổ.”

“Aizzz, con anh anh biết mà, nó nhất định là vì tình cảm mới trở nên như vậy, em yên tâm đi, có muốn đánh cược thử không, anh cá là nó chắc chắn là vì Hải Hoan, không phải vì cô gái nào khác đâu.” Tạ ba ba nói chắc như đinh đóng cột.

Mẹ Hải Nhạc cười lắc đầu: “Em không cá cái này với anh đâu, con của anh, em hiểu được bao nhiêu cơ chứ, em chỉ cảm thấy, Thư Dật chưa chắc đã thích Hải Hoan, em cảm thấy Hải Hoan cũng không phải kiểu người mà nó thích, cho nên, việc này, chúng ta tốt nhất là đừng ở đây mà đoán nữa, cũng đừng để lộ ra, chúng ta hãy đứng một bên mà chờ xem thôi.”

“Được rồi, nghe lời em đi.” Tạ ba ba cười nói.

“Hải Hoan, em ăn.” Tạ Thư Dật đột nhiên gấp đồ ăn vào bát Hải Hoan.

Hải Hoan sững sờ một chút, không rõ tự nhiên Tạ Thư Dật lại đi lấy lòng cô, phải biết rằng từ sau lễ Giáng Sinh, Tạ Thư Dật đều không hề nói chuyện với cô nữa, hai cô chạy đến chỗ Hải Nhạc hỏi, Tạ Thư Dật có phải đang giận cô hay không, mà Hải Nhạc cũng không thể tìm ra nguyên nhân gì, bởi vì Tạ Thư Dật cũng không để ý nó nữa.

Thật không ngờ người một nhà ngồi nghiêm chỉnh trong khách sạn ăn tiệc mừng năm mới, hần lại chủ động gấp rau cho cô, làm cô thụ sủng nhược kinh a.

“Cảm ơn anh hai, cảm ơn.” Cô cười ngọt ngào với Tạ Thư Dật.

Tạ ba ba vui vẻ vươn khuỷu tay đung đung mẹ Hải Nhạc, nao nao miệng về phía hai đứa nhóc

Mẹ Hải Nhạc làm bộ như không thấy cái gì hết, liếc xéo.

Hải Nhạc cúi gằm, im lặng ăn cơm.

Cô biết Tạ Thư Dật thật sự tức giận, từ đêm đó về sau, đừng nói là nói chuyện với cô, ngay cả liếc nhìn cô một cái, cũng không có, đến trường, hần cũng đi một tó, không bao giờ chờ cô nữa, cô chỉ có thể nhờ bác Cương đưa cô đi, cho nên, cô thường thường ngồi cùng với chị hai, trường chị hai phải đi xa một chút, mà chị hai lúc nào cũng quần quít lấy cô hỏi có chuyện có liên quan đến Tạ Thư Dật, trong lòng cô lại cảm thấy thật buồn phiền.

Thật không ngờ, hôm nay hần lại đột nhiên chủ động lấy lòng Hải Hoan, cái này chứng tỏ, hần thật sự chuẩn bị theo đuổi Hải Hoan, chuẩn bị làm cho chị ấy trở thành bạn gái của hần sao?

Cô giật cả mình, nhẹ buông tay, cây đuă bị đánh rơi xuống trên nền đá cẩm thạch của khách sạn.

183. Chương 92: Bí Mật Không Thể Nói Thành Lời

Nghे thấy Hải Nhạc đột nhiên hỏi hần có yêu nàng hay không, Tạ Thư Dật ngơ ngác, hần kinh ngạc buông lỏng hai tay đang ôm nàng ra.

“Tôi... Tôi...” Tạ Thư Dật đau khổ chau mày.

Hần, thích nàng ư, đương nhiên, cũng rất yêu nàng nữa, hần đã dùng hành động thể hiện hết ra ngoài rồi, tại sao nàng không thấy? Bảo hần nói, hần thật sự không nói nổi ba chữ kia, đó là chuyện sống còn của hần, hần nguyện đi lên trời, đi hái sao xuống cho nàng, hần, cũng không thể nói được ba chữ đó.

“Con trai, đừng yêu bất cứ kẻ nào, không cần yêu! Yêu một người, so với hận một người, còn thống khổ hơn! Con trai à, yêu không phải là thứ gì tốt đẹp cả! Hứa với mẹ, đừng yêu, cho dù thật sự đã yêu, cũng đừng nói cho cô ấy biết, con yêu nàng đến thế nào, yêu chỉ mang đến tổn thương cho con mà thôi! Thậm chí người con yêu, còn có thể sẽ mượn tình yêu để tấn công con, tổn thương con! Cũng dồn con vào chỗ chết! Con trai, mẹ chính là ví dụ, sau này, con chỉ cần yêu chính bản thân mình! Chỉ có chính con mới không làm hại con! Vĩnh viễn đừng nói ra ba chữ “anh yêu em” với bất kỳ ai! Hứa với mẹ! Hứa với mẹ! Nếu không mẹ đến dưới suối vàng cũng sẽ không an tâm!” Năm ấy, hần mười một tuổi, người mẹ đang bệnh nặng của hần, nói với hần một phen, hần đã hứa với bà, từ nay về sau, hần chỉ yêu bản thân mình, chưa bao giờ yêu bất kỳ một cô gái nào, hần cũng không nói chữ “yêu”, lại càng không bao giờ nói ra ba chữ “anh yêu em” nhưng, tại sao nàng lại muốn hần nói như vậy? Vì sao?

Hải Nhạc thấy hần vẫn không hé răng, không khỏi lui về sau mấy bước.

Bảo hần nói ba chữ, hần cũng phải do dự lâu như vậy! Làm sao nàng còn dám hy vọng xa vời? Nàng không dám với cao nữa, nàng không chịu nổi nữa rồi, xoay người muốn chạy đi, Tạ Thư Dật nhanh tay giữ chặt nàng: “Không, em còn chưa nói người đó là ai!” Hải Nhạc buồn bã nhìn hần, nói: “Tạ Thư Dật, buông tay đi, anh không muốn nói, anh cũng đừng ép tôi được không?”

Tạ Thư Dật cố chấp kéo tay nàng, khẩn cầu: “Hải Nhạc, tôi tình nguyện vì em làm bất cứ chuyện gì, thật đó! Trừ nói cái đó ra.” Hải Nhạc cười giễu: “Không sao, thật sự không sao, tôi chỉ nói đùa mà thôi, thật đó, anh buông tay đi, thật sự, tôi sẽ không để cho anh làm cho tôi làm bất cứ chuyện gì, tôi sẽ không bao giờ! Tạ Thư Dật, bên cạnh anh, có nhiều cô gái vây xung quanh như vậy, ai cũng chỉ có mình anh trong lòng, mà tôi, tôi nghĩ tôi không thể sinh ra loại tình cảm như cảm nàng dành cho anh được, Tạ Thư Dật, anh buông tha tôi đi, tôi sẽ không bảo anh nói gì nữa, tôi cam đoan vĩnh viễn cũng sẽ không bảo anh nói chuyện đó nữa, mà anh, hãy đi tìm cái cô gái có thể làm cho anh nói ra ba chữ kia đi!” Từng giọt từng giọt nước mắt từ trong đôi mắt sâu như biển cả của nàng rơi xuống.

“Đừng... Đừng tiêu phí tâm tư gì trên người tôi nữa, kỳ thật, anh có thể làm một người anh tốt yêu thương em gái, tôi cũng có thể làm một người em nghe lời anh hai, anh hai, anh hai, anh hai...” Hải Nhạc nghẹn ngào không kêu nổi nữa.

“Hải Nhạc!” Tạ Thư Dật muốn đến ôm lấy nàng, nhưng, Hải Nhạc giãy dụa đẩy mạnh hắn ra.

Nàng lau lau nước mắt, cười với Tạ Thư Dật: “Để cho tôi làm em gái ngoan của anh đi, tôi sẽ quên tất cả những chuyện anh làm ở trên thuyền với tôi trước kia, anh cũng hãy quên những lời tôi hỏi anh hôm nay đi, tôi chỉ là một đứa con nít, anh cũng biết mà, từ trước đến nay tôi luôn thích hồ ngôn loạn ngữ, vốn, trước kia tôi thật sự chỉ có oán hận căm ghét với anh mà thôi, nhưng mà, bây giờ anh rất tốt với tôi, tôi thấy được hết, trong lòng tôi rất vui, thật sự rất hạnh phúc, tôi đồng ý tha thứ cho anh, thật sự, tôi tha thứ cho anh, anh không cần làm cho tôi vui nữa, làm như vậy, sẽ mệt lắm, tôi cũng mệt mỏi quá, thôi để cho chúng ta về sau đều sống thoải mái hơn tí đi, anh hai, anh thấy sao?”

Lòng Tạ Thư Dật đã rối như tơ vò, nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt Hải Nhạc, trong lòng hắn nổi lên một cổ sợ hãi chưa từng có, có phải là, thật ra là nàng thích hắn, chỉ có điều là, nàng đã bị hắn tổn thương quá nặng rồi, cho nên, quyết định sẽ không thích hắn nữa, chỉ muốn quay về làm anh em hay không?

Không, hắn không muốn nàng làm em gái của hắn, hắn thậm chí mong nàng sẽ là người con gái mà hắn lúc nào cũng có thể ôm vào trong ngực lúc nào cũng có thể hôn. Tạ Thư Dật tiến lên, kích động lắc lắc bả vai của nàng, hỏi: “Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, em yêu tôi phải không? Nói cho tôi biết! Có phải em yêu tôi hay không?”

Tạ Hải Nhạc bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Tôi nói rồi, tôi không thể nảy sinh những tình cảm giống như những cô gái kia dành cho anh được, tôi nhớ trước đây tôi có nói với anh, người tôi thích chính là Hứa Chí Ngạn, là Hứa Chí Ngạn! Chẳng lẽ, mới đó anh đã quên rồi sao? Tôi làm sao có thể thích anh cơ chứ? Một người từ nhỏ đã ác độc với tôi, làm mọi chuyện xấu với tôi? Tôi điên rồi mới có thể thích anh! Anh hai, em mệt lắm, mệt mỏi lắm, có thể cho em đi tìm mẹ được chưa? Không, quên đi, anh đưa em về nhà đi, nếu mẹ thấy bộ dạng này của em, không chừng lại nghĩ anh bắt nạt em nữa, nhưng bây giờ anh cũng không có bắt nạt em, không thể để ẹ hiểu lầm anh được.”

Tạ Thư Dật nhìn Tạ Hải Nhạc đang rất bình tĩnh, muốn từ ánh mắt của nàng nhìn ra dù chỉ một tia né tránh, nhưng, không có gì cả.

Thì ra, tất cả cố gắng mà hắn làm ra, đều đổ sông đổ biển cả. Hắn cũng bình tĩnh lại, rốt cuộc là hắn đang làm gì đây?

Rốt cuộc là hắn đang ép nàng, hay là nàng đang ép hắn?

Chẳng lẽ, như lời mẹ nói, thật sự không cần yêu bất kỳ cô gái nào? Chỉ có thể yêu chính mình?

Hắn đã có thể cảm nhận được hắn bị cái gì “yêu” chết tiệt tổn thương rồi, hắn đã có thể nhìn được lòng mình đang chảy máu. Mẹ nói đúng, yêu không phải là thứ tốt, chỉ mang đến đau đớn cho hắn. Hắn buông nàng ra.

184. Chương 93: Anh Sẽ Không Yêu Em

“Hải Nhạc, con sao vậy? Không thoải mái sao?” Mẹ Hải Nhạc tỉ mỉ hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc lắc đầu, nói: “Con đâu có không thoải mái đâu.”

“Vậy làm sao mà ngay cả cây đu đủ cũng không cầm được thế?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi nói: “Mẹ, con không cẩn thận, con xin lỗi ạ.”

Lúc này, người phục vụ đã đưa thêm một đôi đu đủ mới cho cô, Hải Nhạc cười cảm ơn.

Tạ Thư Dật lại gấp rau vào bát Hải Hoan, nói: “Hải Hoan, cơm nước xong, anh dẫn em ra bờ sông xem pháo hoa.”

Hải Hoan vừa mừng vừa sợ: “Thật à? Em vẫn chưa từng được ra sông xem bắn pháo hoa mừng năm mới lần nào đâu, hẳn là rất vui phải không?”

“Ân, rất đẹp đó.” Tạ Thư Dật gật đầu.

Tạ ba ba cười meo meo nhìn Tạ Thư Dật cùng Trì Hải Hoan, sau đó, dời ánh mắt tới trên người Hải Nhạc, hỏi Hải Nhạc: “Anh hai chị hai đã có kế hoạch, Hải Nhạc, còn con thì sao? Không phải là định cùng với ba mẹ vượt qua buổi tối cuối cùng của năm nay đấy chứ?”

Hải Nhạc nhỏ giọng nói: “ba, con có kế hoạch rồi ạ, con với Nhã Nghiên hẹn nhau, cậu ấy hẹn con ra quảng trường Thiên Hi, bọn con sẽ đến đó xem biểu diễn, đến lúc đó mọi người sẽ cùng nhau đếm ngược chờ năm mới, cũng rất thú vị, trước đây con cũng không chưa đi, con rất muốn đi xem thử thế nào.”

Nhã Nghiên có hẹn cô, lúc trước cô còn không muốn đi, nếu đã vậy, thôi cô đi đi.

Tạ Thư Dật không khỏi nắm chặt lấy đôi đũa, cô hẹn với Nhã Nghiên? Chỉ sợ là Hứa Chí Ngạn lợi dụng em gái nguy trang đi, cái cô ngốc này...! Nhưng mà, cô đã nói rồi, cô thích Hứa Chí Ngạn a! Có lẽ, đang thấy cậu còn không được nữa kìa! Tạ Thư Dật nghiêng mặt qua, lại nói với Hải Hoan: “Hải Hoan, chúng ta có thể đi bắn pháo hoa, rất vui đó, anh sẽ nhiều loại cho em, cho em chơi đủ luôn.”

Hải Hoan vui đến mức sắp quên trời quên đất luôn rồi: “Anh Thư Dật, anh đối với em thật tốt.”

“Đứa ngốc, anh đương nhiên phải tốt với em rồi.” Tạ Thư Dật liếc xéo sang bên Hải Nhạc một cái, nói, “Em chính là người con gái tốt nhất anh từng thấy đó.”

Hải Nhạc cúi đầu, trên mặt đều là bình tĩnh, cũng không thể nhìn tới ánh mắt của cô, Tạ Thư Dật thất vọng đóng mắt.

“Vậy Hải Nhạc, con định trực tiếp đi từ đây qua chỗ Nhã Nghiên, hay là về nhà rồi đi qua?” Tạ ba ba vẫn quan tâm tới Hải Nhạc nhiều hơn.

Hải Nhạc ngẩng đầu, cười với ông: “Nhã Nghiên nói, chờ con ăn cơm với mọi người xong, bảo con gọi điện thoại cho cậu ấy, đến lúc đó cậu ấy sẽ nhờ anh Chí Ngạn tới đón con.”

Lửa giận trong lòng Tạ Thư Dật lại dâng lên, suy đoán của hần, quả nhiên không sai đi đâu được! Hần thật muốn hét lớn một tiếng vào mặt cô: “Em không được đi! Không cho phép!” Ân, ngấm lại, hẳn thật đúng là không có quyền gì không cho cô đi cả, cô đã nói cho tới bây giờ hẳn đều chưa từng hỏi cô muốn cái gì, cũng không hiểu được cô muốn cái gì, nếu Hứa Chí Ngạn là điều cô muốn, hẳn, có phải phải nói lời chúc phúc chẳng?

Hần khó chịu bỏ lại đôi đũa, đột nhiên đứng lên, đồng thời đưa tay kéo Trì Hải Hoan.

“ba, dì, con muốn đi với Hải Hoan trước.” Tạ Thư Dật nói.

“Nga, đi đi, đi đi, phải chơi cho hết tở đó.” Tạ ba ba vui tươi hơn hử nói.

Hải Nhạc đưa mắt nhìn Tạ Thư Dật cùng Hải Hoan rời đi, trong lòng cô, lại giống như bị đổ một cái bình ngũ vị vậy, chua chua, ban chất, đắng đắng.

Hần quả thực có thể nói được là làm được, cô cho là hẳn không làm được, thật không ngờ, lúc này đây, hẳn chẳng những tuân thủ lời hứa với cô, mà lại còn tuân thủ vô cùng triệt để. Cuối cùng, Hải Nhạc đi theo ba mẹ về nhà.

“Hải Nhạc, không phải con nói Nhã Nghiên muốn tới đón con sao?” Tạ ba ba hỏi.

“ba, tự nhiên con hơi bị đau đầu, không muốn đi chơi nữa, con sẽ gọi điện nói lại cho Nhã Nghiên, con không đi nữa.” Hải Nhạc nói.

Cũng không có cái gì vui mà chơi, bây giờ chuyện đi chỗ nào chơi cô cũng không thấy có hứng thú.

Cô gọi điện thoại cho Nhã Nghiên từ chối xong, liền trở về phòng ngủ của mình, nằm trên giường ngán người.

Chị hai... sẽ chơi với hẳn rất vui vẻ chứ nhỉ? Trong lòng của cô là muôn vàn chua xót.

Tết Nguyên Đán của Tạ Hải Nhạc, trôi qua ở trên giường, thật lạnh lẽo, thật cô đơn.

Nhưng mà, Tạ Thư Dật không hề biết, hẳn nghĩ rằng lúc này Hải Nhạc hẳn là đang chơi đùa rất vui vẻ, hẳn có thể tưởng tượng ra được, cho nên, đến ngoài bờ sông, hẳn cũng có chút không tập trung, mà Trì Hải Hoan cũng không nhìn ra, tay cô cầm pháo hoa đốt, chơi không biết vui vẻ đến nhường nào.

Bên bờ gần như tất cả đều là người yêu, đến một phút đồng hồ cuối cùng, một trời pháo hoa đều tan mất, trong lòng Tạ Thư Dật cũng chỉ còn là tịch liêu, không phải là cùng người yêu xem pháo hoa, cảnh có đẹp hơn đến mấy, cũng đều là nhạt nhẽo vô vị mà thôi.

Pháo hoa tan hết, tất cả người yêu đều ôm nhau hôn nhau thắm thiết, Trì Hải Hoan nhìn thấy mà tai nóng tim đập, cô lặng lẽ nhìn sang Tạ Thư Dật một cái, Tạ Thư Dật không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cứ như đang phát ngốc.

Trì Hải Hoan nhìn hẳn nồng nàn, cổ lầy dững khí nói: “Anh Thư Dật, Hải Hoan thích anh.”

Tạ Thư Dật như là người đang mơ mới tỉnh quay đầu nhìn cô: “Em nói cái gì?”

Trì Hải Hoan nói lại: “Anh Thư Dật, em thích anh.”

Tạ Thư Dật cúi đầu xuống, im lặng.

Trái tim Trì Hải Hoan đập bình bịch như chực nhảy ra ngoài, chờ mong Tạ Thư Dật trả lời.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật ngẩng đầu, nói: “Trời lạnh, chúng ta nên về nhà thôi.”

“Anh Thư Dật, anh chưa có trả lời em.” Trì Hải Hoan hơi thất vọng.

Tạ Thư Dật liếc sang cô một cái, cùng là hai chị em, khuôn mặt cũng giống nhau, nhưng mà, tính tình lại khác xa nhau, hẳn không thể tưởng tượng ra nổi Hải Nhạc có thể giống được như Hải Hoan, đứng trước mặt một đứa con trai thoải mái nói ra chữ thích, aizzz, nếu cô có thể nói ra, phỏng chừng hẳn cũng sẽ không trâm mê với cô đến thế, tình yêu có thể dễ dàng nói ra cửa miệng, trân quý ở đâu? (Lời nói đầu môi... 99)

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Hải Hoan, con gái thích anh, rất nhiều, chẳng lẽ em cũng muốn làm một trong số đó? Những cô gái thích anh, đều chỉ bị tổn thương mà thôi.”

“Thế... vì sao anh dẫn em tới nơi này?” Trì Hải Hoan có chút luống cuống.

“Anh...” Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút nói: “Có người nhờ anh đối tốt với em.”

“Là ba với cùng mẹ à?” Trì Hải Hoan nhả ra từng chữ.

Tạ Thư Dật không thêm nhắc lại.

“Thế... anh Thư Dật, anh có muốn quen với em không?” Trì Hải Hoan hỏi dồn.

Tạ Thư Dật nhìn cô kinh ngạc, Trì Hải Hoan, đúng là người con gái can đảm, nhưng, hẳn đang đứng ở chỗ này, lại là vì cái gì? Không phải là muốn thực hiện lời hứa với người kia đấy sao

Tạ Thư Dật thở dài một hơi nói: “Trì Hải Hoan, anh nói, có thể là, anh chỉ luôn mang đến tổn thương cho em, thậm chí, anh cũng không yêu em, em cũng phải quen với anh ư?”

Trì Hải Hoan thật không ngờ Tạ Thư Dật lại nói như vậy, giật mình đứng đó.

“Giả như em có thể chịu được tổn thương sau này có thể anh sẽ gây ra cho em, có thể, anh sẽ không cự tuyệt yêu cầu của em, em, có thể chịu được không? Nếu thật sự có thể chịu đựng được, anh cho em làm bạn gái của anh, nhưng, anh, sẽ không yêu em.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hẳn, làm cho trái tim Trì Hải Hoan rơi xuống nước, sau đó lại bay lên mây, cuối cùng, một lần nữa chìm vào đáy nước.

Hắn nói rất kì cục, vì sao hẳn có thể chắc chắn về sau cô sẽ phải chịu thương tổn đến vậy? Còn muốn hỏi cô có thể chịu được nổi hay không nữa, mà còn nói có thể chịu được thì sẽ cho cô làm bạn gái của hẳn, hơn nữa, còn nói, hẳn sẽ không yêu cô, không thương cô, vì sao lại muốn để cho cô làm bạn gái của hẳn, làm bạn gái của hẳn, còn ở đây hỏi cô có chịu được thương tổn hay không?

“Anh chính là ích kỷ như vậy đấy, anh chỉ biết nghĩ đến cảm nhận của riêng tớ, anh không biết quan tâm đến người khác, em tất phải dễ dàng tha thứ cho anh, hơn nữa, anh sẽ không yêu em, em có thể dễ dàng tha thứ chuyện đó hay sao? Nếu có thể, anh đồng ý làm quen với em, hơn nữa còn một chuyện, em không thể hỏi về mọi chuyện của anh, anh không thích người khác hỏi đến anh, còn nữa, anh có quyền có thể nói ngừng bất cứ lúc nào, đã vậy, Trì Hải Hoan em có còn muốn quen với anh không?” Tạ Thư Dật nói.

Lòng Trì Hải Hoan từng chút từng chút một trở nên lạnh lẽo, đây, gọi là cái gì?

“Em có thể dễ dàng tha thứ, em cũng muốn làm vậy, bởi vì em tin rằng, em sẽ làm cho anh yêu em.” Trì Hải Hoan tự tin nói.

“Tốt lắm, chúng ta về nhà đi, chuyện chúng ta quen nhau, đừng làm cho ba mẹ biết, anh sợ bọn họ sẽ không chịu được, dù sao em cũng là em gái nuôi của anh.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn hổ thẹn phát hiện ra mình, đang cố tìm đường lui cho mình mà thôi, hắn hoàn thành lời hứa hẹn với cô, nhưng, hắn vẫn nghĩ sẽ có một ngày có thể dứt ra, hắn đối với cô, vẫn chưa chết tâm! Trên thế giới này, hắn thậm chí mong muốn một người, chính là Tạ Hải Nhạc! Cho dù là Trì Hải Hoan giống như đúc, cũng không thể nào thay thế được cô.

Hải Nhạc đã ngủ say rồi, nhưng lại nghe được tiếng đập cửa, cô đứng lên mở cửa, là chị hai.

“Chị hai, đã trễ thế này, có chuyện gì à?” Cô dụi mắt nói.

“Nhạc Nhạc, nói cho em biết, anh Thư Dật nói muốn quen với chị a, anh ấy để chị làm bạn gái anh ấy rồi!” Hải Hoan mừng như điên rồi.

185. Chương 93: Đau Quá, Đau Quá!

Lần đầu tiên hắn cảm thấy mê mang, lần đầu tiên không biết mình nên làm như thế nào, hắn phải làm như thế nào đây? Tiếp tục đơn phương? Hay là thử thu hồi lại tình cảm, cũng vốn là ngay từ đầu, người trong lòng nàng cũng không phải là hắn. Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rồi, hắn trầm mặc một lúc lâu sau, cô đơn nói với Tạ Hải Nhạc: “Được, Tạ Hải Nhạc, tùy em quyết định đi, muốn làm em tôi, thì cứ làm em tôi đi, tôi không sao cả, mà tôi, cũng cần phải xem lại một chút, tôi cảm thấy đạo này mình cũng thật là hoang đường, đã bỏ mặc kệ vài chuyện công ty rồi, nhưng thôi, em yên tâm, tôi sẽ không tiếp tục đối với em như trước nữa, sau này, có chuyện gì cần tôi giúp, em cứ việc mở miệng, tôi sẽ không bao giờ từ chối.”

Trong lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên dâng lên một trận đau đớn, nàng cúi đầu: “Cảm ơn anh hai, vậy... chúng ta đi về thôi, chắc mẹ em vẫn còn muốn ở lại với bố.”

“Ừ.” Tạ Thư Dật đi thật chậm ở sau lưng Tạ Hải Nhạc, hắn chết lặng nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, dường như muốn đốt sau lưng nàng thành hai cái lỗ, sau đó in dấu ấn của hắn xuống.

Hắn, lại có thể trong một lúc vô ý, vì nàng mà đơn phương rơi vào lưới tình, đơn phương sa lầy, sau đó, đơn phương vì nàng mà chìm đắm, nhưng, trong lòng của nàng, lại vốn chưa từng có hắn! Tất cả mọi thứ, chỉ là chuyện mình hắn đơn phương buồn cười mà thôi! Chẳng lẽ, thật sự phải buông tay nàng như vậy?

Ý nghĩ này chỉ vừa mới hiện lên trong lòng hắn, lập tức đâm hắn đau nhói, hơn nữa, hắn cảm thấy thật tiếc nuối, tiếc vô cùng, cảm giác như nếu mình thật sự buông nàng ra, sẽ đau như có một miếng thịt trên trái tim bị lẹm xuống ngọt lịm vậy. Hắn ôm ngực, thiếu chút nữa sẽ rên thành tiếng.

Thì ra, nàng không phải là “nốt ruồi chu sa trong lòng bàn tay” gì, cũng không phải là “ánh trăng sáng đầu giường” (1) gì, mà là, là một khối u bám trên quả tim của hắn, giả như, cứ mạnh bạo mà cắt nó ra, tim của hắn, cũng sẽ bởi vì không có nàng, mà cứ thế không còn đập nữa. Từ bao giờ? Từ khi nào thì nàng biến thành một bộ phận quan trọng nhất của hắn, một thứ mà không có thì không thể sống sót?

(1) Sàng tiền minh nguyệt quang__ trích trong bài thơ Tĩnh Dạ Tứ của Lý Bạch.

Hắn không muốn nàng trở nên trọng yếu như vậy! Hắn không cần! Tạ Thư Dật ôm ngực mình thật chặt, chết lặng đi theo nàng về phía trước.

Nhìn xem, nàng đi thong thả biết bao nhiêu, dứt khoát biết bao nhiêu, này giờ chưa từng quay đầu lại nhìn hắn chỉ một lần. Một cổ chua xót, xộc thẳng về hốc mắt Tạ Thư Dật, hắn vội vàng ngẩng đầu, không cho đám xót xa kia tràn ra.

“Tạ Hải Nhạc, nếu như, em cảm thấy quay về làm anh em, đối với chúng ta đều tốt, như vậy, tôi sẽ làm cùng em! Chỉ cần em thấy tốt, tôi sẽ làm cùng em tất cả!” Tạ Thư Dật cay đắng nghĩ thầm.

Hai người trầm mặc trở về Tạ gia, Tạ Hải Hoan đang ở trong phòng khách xem tivi, thấy hai người bọn họ trở về, vội vàng đứng lên.

“Hai người có phải đi thăm bố không? Em cũng muốn đi lắm, nhưng lại sợ làm phiền bố.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật không để ý tới nàng, đi thẳng lên lầu, theo sau đó là một tiếng đóng cửa thật mạnh, làm cho Hải Nhạc Hải Hoan thiếu chút nữa đều giật nảy lên.

“Chị hai, em mệt lắm, em lên lầu trước nha.” Hải Nhạc cười gượng nói.

“Chị đi với em.” Hải Hoan nhìn ra được Hải Nhạc đang không vui.

Hải Nhạc trở về phòng mình ngồi lặng trên giường, Hải Hoan cũng ngồi xuống theo.

“Em à, trông em không vui, có chuyện gì vậy?” Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc lập tức bỏ nhào vào trong lòng Hải Hoan, “Oa” một tiếng, bật khóc lên.

Hải Hoan sợ tới mức luống cuống tay chân: “Em gái, em làm sao vậy? Bị cái gì? Có ai bắt nạt em phải không?”

“Hu hu chị ơi, chị ơi, trong lòng em đau quá, đau quá à!” Hải Nhạc khóc đến tê tâm liệt phế.

Hải Hoan thở dài một hơi, vỗ vỗ lưng nàng, nói: “Tại sao lại đau?”

Hải Nhạc khóc đến mức toàn thân đều phát run, nàng lắc đầu, nức nở: “Em cũng không biết là tại sao nữa, nhưng mà, em thật sự rất đau, đau quá!”

“Đau thì lúc nào cũng phải có nguyên nhân chứ? Làm sao tự nhiên mà đau được? Nói cho chị nghe, chị sẽ giúp em.” Hải Hoan khuyên nhủ.

Hải Nhạc ghé vào trên vai Hải Hoan, nói đứt quãng: “Hu hu hu chị ơi, em thật sự không biết, thật sự không biết, em đau sắp thở hết nổi rồi, giống như là có tảng đá đang đặt trong lòng em vậy, chị ơi, em thật sự sắp không thể hô hấp nổi nữa, đau quá, đau quá à!” Lòng của nàng, thật sự đau quá, đau đến mức sắp vỡ nát! Nàng biết rất rõ ràng, lần này nàng lại bị thương nữa rồi, lần bị thương này, với lần trước bị Tạ Thư Dật cưỡng bức trên thuyền đều nghiêm trọng như nhau, giờ đây bị thương, không phải ở trên thân, mà hình như, là bị thương ở trong lòng, hơn nữa, chính là vết thương trí mạng! Nhịp tim của nàng, cũng sắp bị miệng vết thương này hại ngừng đập mất! Vết thương này, lại là nhờ phước của Tạ Thư Dật! Chỉ có hắn, chỉ có hắn mới có thể tổn thương nàng được! Cũng chỉ có hắn, mới có thể tổn thương nàng nghiêm trọng như vậy! “Tạ Thư Dật, tại sao, anh cho tôi hi vọng, lại làm cho tôi thất vọng? Chẳng lẽ, tất cả những chuyện anh làm, đều là giả dối? Thậm chí, anh còn không muốn nói dối với tôi chỉ một lần nữa?”

Lòng của nàng, đang bị xé rách, đang chảy máu đầm đìa, mà bản thân nàng, cũng đã khóc đến thiên hôn địa ám, thẳng đến khi khóc mệt, nàng thiếp đi trên vai Hải Hoan luôn.

Hải Hoan nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường, đắp chăn cho nàng.

Nàng thở dài một hơi, đi ra khỏi phòng Hải Nhạc.

Khi đi đến hành lang, nàng bỗng thấy Tạ Thư Dật đang dựa vào một cây cột, trên tay cầm một điếu thuốc, trong miệng đang chậm rãi nhả ra một vòng khói, nàng giật mình.

186. Chương 94: Nụ Hôn Nồng Nhiệt Giả Dối

Hải Nhạc hiểu rõ chuyện đó, trong lòng càng thêm thống khổ, cái loại thống khổ này, mỗi ngày mỗi đêm đều đang giày vò cô, cô thật sự rất muốn rời khỏi, rời khỏi Tạ Thư Dật với chị hai thật xa, không bao giờ muốn nhìn thấy hai người bọn họ ngọt ngào nữa, như vậy, cô cũng sẽ không thống khổ thế này. Tết âm lịch, cả nhà đều đi Thụy Sĩ trượt tuyết, suốt mười ngày, Tạ Thư Dật đều không hề nói với Hải Nhạc lấy một câu, những thay đổi này, ngay cả người không nhạy cảm như Tạ ba ba cũng đã nhìn ra, ông không rõ trước kia thoát trông Tạ Thư Dật rất thương Hải Nhạc, sao đột nhiên lại có thể lạnh nhạt với Hải Nhạc như vậy.

“Thư Dật, con với Hải Nhạc làm sao vậy? Thế nào lại cảm thấy hai người các con giận đối nhau a? Bây giờ con tốt với Hải Hoan như vậy, nhưng, con cũng không thể lạnh nhạt với Hải Nhạc, trong lòng Hải Nhạc nhất định rất khó chịu, nó chỉ là không nói ra thôi, con có phát hiện không, Hải Nhạc chỉ cần thấy con ở cùng với Hải Hoan, nó liền im lặng lùi ra, có phải con với nó đang cãi nhau hay không? ba cứ luôn cảm thấy hai người các con là lạ thế nào, nó là em gái, con là anh trai, ít nhiều gì cũng phải nhường nhịn nó một chút, có cái gì, các con nói mở ra là tốt rồi, đừng cứ giấu trong lòng, đều là người một nhà a.” Tạ ba ba nói.

Tạ Thư Dật liếc nhìn Hải Nhạc đang cách bọn họ rất xa một cái, cô đang thử giúp mình nắm vững kỹ năng trượt tuyết, không biết đã ngã mất bao nhiêu lần rồi, sau đó, cô lại ngã trên mặt đất, bò nửa ngày đều không hề đứng dậy.

Thật là ngốc a! Tạ Thư Dật nhin ý muốn chạy qua xuống, chuyển tầm mắt trở về, nói với ba: “ba già, ba thật đúng là có lòng a, con cũng không phải là không để ý tới nó, mà là nó không để ý tới con, phỏng chừng năm ngoái lúc nó chích con mắng nó, nó không thêm để ý tới con nữa, con cũng không có cách nào, không để ý thì thôi.”

Không phải hần đang tuân thủ hứa hẹn với cô đấy sao? Hiện tại hần đang thay đổi cách thức, tốt với Hải Hoan, không nói rõ ràng hần rốt cuộc đang làm cái gì, có lẽ, hần đang có cảm giác muốn báo thù cô, để đền bù cho tự tôn nam tính bị tổn thương của hần, nhưng, có thể trả thù được cô hay không, trong lòng hần cũng không rõ. Có lẽ, cũng có suy nghĩ chỉ muốn khiến cho cô chú ý đến hần, đừng lơ là hần mà thôi, muốn cho cô hiểu được, hần mới là người không chế toàn bộ tình thế, hần muốn làm cái gì, có thể làm cái nấy! Bao gồm tốt với Hải Hoan, bao gồm xem Tạ Hải Nhạc là không khí! Tóm lại, lần này, hần thật sự hạ nhãn tâm, nếu cô không để ý tới hần, hần cũng sẽ tuyệt đối không để ý đến cô trước! Bây giờ cô nhìn đến hần liền trốn ngay lập tức, có nhiều lần chạm mặt cô, hần không nhin được khát vọng trong lòng, muốn kéo cô qua hỏi, còn muốn đấu với hần tới khi nào, nhưng mà, khi thấy vẻ mặt cô không chút thay đổi lại còn thêm hồ hững, hần lại nhin xuống, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng!

Xem ai là người thắng cuối cùng, xem ai đầu hàng ai trước, lúc này đây, hần nhất định phải làm một người thắng, nhất định không thể bại, ngã xuống dưới tay cô, cho nên, hần nhất định phải kiên trì đến ngày mà cô thua cuộc! Chỉ có điều, ngày đó phải chờ đến khi nào thì được đây? Khi nào thì cô mới có thể gơ tay đầu hàng hần a? Hần chờ đến mức sắp điên mất rồi! Hần thật sự không muốn tiếp tục chơi như vậy nữa! Người đau đớn vẫn chính là hần! Mà cô, luôn chết tiệt vân đạm phong khinh (*)! Tạ Hải Nhạc a Tạ Hải Nhạc, em cứ chắc chắn nhất định là tôi sẽ cúi đầu với em như vậy sao? Lần này, tuyệt không! Tôi tuyệt không cúi đầu với em! Trừ phi em cúi đầu với tôi trước, nói cho tôi biết em không muốn tiếp tục như vậy nữa! Tôi mới có thể bỏ qua cho em! Cũng buông tha cho chính mình! Hao tổn đi, hao tổn đi, xem ai hao tổn được ai!

“Hải Nhạc không thể ghi hận lâu như vậy, cho dù có ghi hận đi nữa, con đi nói tiếng xin lỗi với nó không phải là được rồi hay sao?” Tạ ba ba nói.

Tạ Thư Dật bĩu môi: “Con không có làm sai cái gì, tại sao phải xin lỗi nó?”

“Aiz, con cái tiểu tử thú vị này, cho dù con không có làm sai, con cũng không thể cúi đầu đầu đầu dành nó sao? Dù sao nó cũng là con gái.”

“Tại sao con phải cúi đầu trước chứ, tự tôn của đàn ông, quan trọng hơn phụ nữ nhiều! Vì sao nó không cúi đầu với con trước? ba, ba đừng quản nữa! Sức lực của ba, sao có thể dùng vào mấy chuyện lật vật thế này chứ?” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

“Thư Dật, nói thật ra, các con chiến tranh lạnh như thế, thật sự chỉ đơn giản như con nói thôi sao?” Tạ ba ba nhìn Tạ Thư Dật chăm chăm hỏi, “Thư Dật, ba thật sự không muốn giữa hai anh em các con xảy ra bất cứ chuyện gì, con... có hiểu ý của ba không?”

Tạ Thư Dật thầm rùng rở trong lòng, hần ho khan một tiếng khỏa lấp rồi nói: “Có thể ra được chuyện gì chứ? Chỉ là anh em cãi nhau lộn xộn, con chỉ là muốn trị nó chút mà thôi, tất cả mọi người đều sủng nó, sủng nó đến mức không biết trời cao đất rộng, con chỉ là muốn cho nó nếm chút khổ sở.”

“Được rồi, chúng ta đừng nói Hải Nhạc nữa, chúng ta đi nói Hải Hoan, ba hỏi con, con đối với Hải Hoan, rốt cuộc là cái loại tình cảm gì đây? Con phải nói thật cho ba!” Tạ ba ba nói.

Tim Tạ Thư Dật run lên, do tố thể hiện nhiệt tình qua đáng rồi ư? Đến mức kinh động tới ba phải đi hỏi hần như vậy?

“ba, con đối với Hải Hoan, không có gì hết, chỉ là nghe nó nói nó ở Trì gia bị chịu khổ, cho nên, muốn thương nó nhiều hơn một chút mà thôi, ba cho là cái gì đây?” Tạ Thư Dật hỏi lại ba.

Tạ ba ba nhìn hần nghi ngờ: “Thật không đấy? Ranh con, không được lừa ba đấy nhé, thương cũng phải có mức độ, cứ như con như vậy, chỉ sợ sẽ làm cho Hải Hoan hiểu lầm con a, con không biết là con thương nó thương đến mức hơi lỗ rồi hay sao? Gần như ném Hải Nhạc sang một bên mặc kệ luôn rồi! ba cũng không phải là một người mù, con nghĩ rằng ba không nhìn ra a! Nếu con dám đối gạt ba, về sau có gì con tự chịu lấy!” Giọng điệu nghiêm khắc của Tạ ba ba làm cho da đầu Tạ Thư Dật muốn run lên luôn, xem ra, diễn kịch thật sự hơi quá rồi. “Con biết rồi ba.” Hần chỉ có thể tiếp tục trả lời đến cùng, “Con không có lừa gạt ba đâu.”

“Thế thì tốt nhất, tốt với Hải Hoan, nhưng cũng không được lơ là Hải Nhạc, có biết không?! Con cũng đừng nói ba bất công gì, Hải Nhạc cái đứa nhỏ này từ nhỏ đã biết yêu thương mọi người, là khai tâm quả của ba, ba thật sự xem nó như con gái ruột mà nuôi, nếu con dám khi dễ nó, ba sẽ tấn con cho mà xem!” Tạ ba ba gạt đầu hài lòng, “ba đi trước dỡ cái nha đầu kia vui vẻ đây, con cái thằng này, aiz...” Tạ ba ba đứng lên, phui phui tuyết trên móng, đi về phía Hải Nhạc.

Trong lòng Tạ Thư Dật cũng ần ần lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là một biện pháp tốt, chẳng lẽ, hần thật sự không đầu lại cô, thật sự phải cúi đầu với cô trước hay sao?

Không, không, đã kiên trì lâu như vậy, bất luận thế nào cũng phải kiên trì! Hần tin rằng Hải Nhạc đã cảm thấy tổn thương, nói không chừng, một ngày nào đó, cô sẽ đến hỏi hần, tại sao hần phải đối xử với cô như vậy, đến lúc đó, hần sẽ thắng!

Từ Thụy Sĩ về nhà, đảo mắt, đã phải đi học lại, hơn nữa, lễ tình nhân cũng sắp đến rồi, cái quảng cáo Hải Nhạc cho cho công ty chocolate Dove kia, không ngừng phát sóng trên truyền hình và các TV ở các quảng trường lớn khác nhau, đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt cười tươi ngọt ngào của cô, khắp nơi đều có thể nghe được giọng nói ngọt ngào nói rằng: “Nghe như nụ hôn đầu, hương vị như mối tình đầu, chocolate Dove, dư vị ngọt khắp ban mùa.” Công chúng từ lâu đã bị các loại hình tượng từ sexy nóng bỏng đến lộ hàng oanh tạc đã hơi mệt mỏi, phong cách học sinh trong sáng vui tươi của Hải Nhạc, giống như một cơn gió màu xanh lá thổi tan hết bụi bẩn trước mắt mọi người, chỉ trong nháy mắt, Hải Nhạc đã lập tức chinh phục được tất cả khán giả xem quảng cáo trên TV, làm cho trước cửa tất cả các siêu thị cửa hàng, đều xếp cả hàng dài mua chocolate Dove, chỉ vì muốn có được ảnh chụp tự tay kí tên của Hải Nhạc trong hộp chocolate, điên rồi, tất cả điên hết rồi, mà Thịnh Đạt Hoa với công ty Dove cũng đã sắp mừng phát điên rồi, còn chưa tới lễ tình nhân, chocolate đã bán hết hàng rồi, cái kỷ lục này, thật sự có thể đi xin Guinness ghi chép lại mất! Tiềm năng của Tạ Hải Nhạc, bị các công ty điện ảnh và truyền hình nhìn trúng, tất cả đều bắt tiếng, hy vọng có thể hợp tác cùng vị cô gái bí ẩn này, đồng thời còn hứa hẹn mời cô thành công trên cả lĩnh vực âm nhạc và điện ảnh, nhất định có thể bao cô sau này trở thành siêu sao, khiến cho Hải Nhạc và Hải Hoan đều không dám ra cửa, sợ bị người ta nhận ra lại bị vây kín mít, Hải Nhạc trải nghiệm được niềm vui của thành công, cũng trải nghiệm được vô số bất tiện và đau khổ sau khi thành danh, tuy rằng cuộc sống của cô vẫn cứ trôi qua như trước kia, nhưng là, bên trong vẫn có chút thay đổi.

Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc được hoan nghênh như thế, có chút không yên lòng, hôm khai giảng, hần vẫn đi cùng Hải Nhạc, nhưng Hải Hoan lại muốn đi chung xe với bọn họ, Tạ Thư Dật đành phải mời cô lên xe, đưa cô đến trường, đến lúc đó lại cùng Hải Nhạc trở về Ngũ Châu sau.

Đưa Hải Hoan đến cửa trường của cô, Tạ Thư Dật mở cửa xe cho cô, Hải Hoan xuống xe, Tạ Thư Dật còn chưa kịp xoay người, Trì Hải Hoan đột nhiên lấy can đảm vòng trên cổ hắn, chu miệng lên mỗ cái chóc trên môi Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật ngây người, hắn thật không nghĩ rằng Hải Hoan sẽ làm như vậy, cho tới bây giờ hắn đều chưa từng hôn cô, cho nên, hắn hoàn toàn thật sự không ngờ đúng vào hôm nay, Hải Hoan lại lựa chọn một trường hợp như vậy chủ động tới hôn hắn. Ánh mắt của hắn, theo bản năng nhìn về phía Hải Nhạc ngồi trong xe, Hải Nhạc đang dùng một loại ánh mắt bị sốc nhìn hắn và Hải Hoan, giống như không tin hắn lại hôn Hải Hoan vậy, trái tim Tạ Thư Dật bỗng nảy lên, xoay người Trì Hải Hoan về hướng khác, làm cho cô đưa lưng về phía Hải Nhạc trong xe, mà hắn, cũng thành đối diện với Hải Nhạc, hắn tự tay cố định đầu Hải Hoan, dán môi lại trên môi Hải Hoan một lúc lâu, nhưng, chỉ là môi với môi tiếp xúc nhau, hắn không có tính hôn lưỡi với Hải Hoan một chút nào, chỉ là muốn tạo ra cho hải nhạc thấy một cái nụ hôn nồng nhiệt giả dối của hắn với Hải Hoan mà thôi. Hắn trộm liếc nhìn Hải Nhạc, thật không ngờ Hải Nhạc lại cúi đầu mất.

Lãng phí diễn xuất của tôi! Hắn âm thầm mắng một tiếng, ngay lúc Hải Hoan nhắm mắt lại chuẩn bị đón một nụ hôn nóng bỏng, hắn đẩy Hải Hoan ra, nói: “Ồ trường muốn nghe lời, đừng để mấy thằng nhóc muốn tiếp cận em tới gần em loạn xạ, có nghe chưa?”

Hải Hoan thất vọng, gật đầu: “Biết rồi.”

Đáng ghét, cô đã chủ động đến như vậy rồi, hắn lại còn không biết làm sâu sắc nụ hôn này hay sao? Chẳng lẽ, hắn thật sự đang bận tâm Hải Nhạc?

Kỳ thật, cô cũng làm một phép thử, xem thử có phải Tạ Thư Dật đang thích Hải Nhạc không, cô vẫn có một nỗi sợ hãi, cảm thấy hình như người trong lòng của Tạ Thư Dật là Hải Nhạc, hắn luôn dùng một loại ánh mắt đắm chiều nhìn cô chăm chú, nhưng mà, lại giống như không phải đang nhìn cô, mà giống như chỉ là muốn từ trên người cô tìm ra bóng dáng người kia vậy! Ở trên người cô, còn có thể tìm ra bóng dáng ai cơ chứ? Giống với cô, cũng chỉ có Hải Nhạc! Nếu hắn thích Hải Nhạc, vì sao không đi theo đuổi Hải Nhạc? Là bởi vì hắn biết Hải Nhạc chỉ căm ghét hắn, không thích hắn càng không thể nào nhận tình cảm của hắn, hắn mới không còn cách nào khác muốn từ trên người một người tương tự với Hải Nhạc là cô tìm an ủi hay sao?

Cô theo bản năng nhìn về phía Hải Nhạc, mặt Hải Nhạc đã quay về phía bên ngoài cửa sổ bên kia, cô không thể thấy rõ vẻ mặt của nó, có lẽ, nó chưa có phát hiện ra cô với Tạ Thư Dật thiếu chút nữa ôm hôn nhau?

Không sao cả, chỉ cần Hải Nhạc không thích Tạ Thư Dật, cô nhất định sẽ có thời gian chuyển trái tim của Tạ Thư Dật ở trên người Hải Nhạc, dời về trên người cô!

Tạ Thư Dật đã chui về xe lại, nói với Hải Hoan: “Buổi chiều gặp lại, chiều anh sẽ tới đón em.”

Sau đó hắn bấm cửa kính lên từ từ, ngăn cách với Hải Hoan, quay đầu xe, rời khỏi trường của Hải Hoan, đi đến Ngũ Châu của bọn họ.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nhìn gương chiếu hậu bên trong xe, nhận ra này giờ Hải Nhạc luôn cúi thấp đầu đến mức chỉ thấy cái ót, không thể nhìn tới ánh mắt của cô, hắn cũng không thể nào biết lúc này cô đang suy nghĩ cái gì.

Cô lại có thể bình tĩnh được như vậy, chẳng lẽ, hắn và Hải Hoan hôn nhau, một chút kích thích cô cũng không có sao?

Hắn hết cách rồi, thật sự rất vô lực rồi, Tạ Thư Dật thở dài một hơi đầy thất bại.

Hắn bắt đầu sợ lên, cứ tiếp tục chơi như vậy nữa, còn có thể trở lại trước kia không? Nếu cô thật sự cho là hắn thích Hải Hoan, hắn phải làm sao bây giờ? Sau này phải giải thích như thế nào?

Hải Nhạc vẫn không dám ngẩng đầu lên, cô sợ rằng đến lúc đó nước mắt trong mắt mình sẽ rơi xuống, sẽ bị Tạ Thư Dật nhìn thấy.

Khi cô nhìn thấy hắn và chị hai hôn nhau, đầu óc của cô, trống rỗng hết, tất cả hình ảnh, toàn bộ dừng lại ngay cái hình ảnh Tạ Thư Dật ôm hôn chị hai, lòng của cô, cũng cứ vậy mà bị cảnh tượng thân mật này đánh đập nát, vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu rơi đầy trên đất. Cô để ý, cô để ý! Cô không thể dễ dàng tha thứ! Cô không thể chấp nhận được! Hắn lại có thể ở trước mặt cô, ôm hôn chị hai của cô! Hắn... thật sự đã

yêu chị hai rồi sao? Đã yêu mất rồi sao? Từ nay về sau, trong lòng hắn không còn bất kỳ vị trí nào cho Tạ Hải Nhạc cô nữa ư?

Hai tay của cô xoắn chặt lại với nhau, nhưng, cũng vô dụng, không thể hóa giải được nỗi tuyệt vọng trống rỗng trong lòng, cô dùng móng tay bấm thật mạnh vào lòng bàn tay, từng đợt đau đớn từ tay truyền về trong não, mới không chế được tiếng thét đang chực trào ra cửa miệng của cô.

Tạ Thư Dật đỗ xe tốt, cứ thế xuống xe, vô thanh vô tức đi về phía F3 còn lại đã chờ từ lâu, Hải Nhạc ở trong xe lại thấy được một đám đông, bình tĩnh lại, xuống xe theo.

Nhã Nghiên vừa thấy cô, đã cười hì hì nói: “Nhạc Nhạc, Diêu Nhạc Nhạc, thành một cái tên nổi tiếng khắp châu Á rồi nha, chờ nhận hoan hô đi.”

Diêu Nhạc Nhạc, là tên Hải Nhạc đặt ra để làm quảng cáo kia, dùng họ mẹ, cộng thêm tên thân mật mà người thân gọi cô.

“Hoan hô gì?” Hải Nhạc không rõ, cũng tạm thời dè xuống sự không thoải mái trong lòng.

Khi cô cùng đi về phía trước, thật không ngờ tất cả mọi người đều hét lên, cô có kinh nghiệm lần trước, vọt đến sau lưng bọn họ, không để cho mình có cơ hội bị chen chúc.

Chỉ có điều, lần này tiếng thét chói tai, hô tên Diêu Nhạc Nhạc, lẫn át tên mọi F4 khác, điều này làm cho Hải Nhạc bất ngờ, nếu không phải Nhã Nghiên dắt cô, cô sẽ quên bước đi mất.

Không ngừng có người tặng quà cho cô, cuối cùng, ngay cả trong tay Sở Lâm Phong cùng Long Đế Uy đều là quà của cô, mọi người đều rất xấu hổ, sự nổi bật lần này, vậy mà lại bị cô bé Hải Nhạc đoạt đi mất. “Cám ơn! Cám ơn! Cám ơn!” Hải Nhạc liên tục nói cảm ơn những học sinh đang không ngừng nhét quà cho cô.

“Trời ạ, nếu biết sớm, chúng ta hẳn đã lấy một cái túi thật to, để đựng mấy thứ quà cho Hải Nhạc này rồi.” Minh Hi Ca oán giận, “Hải Nhạc, không có việc gì nổi tiếng như vậy làm cái gì? Hại tay ta mỗi hết!” Trong lòng Tạ Thư Dật rất không vui, thật không ngờ rằng Hải Nhạc sẽ được hâm mộ như vậy, sắp vượt qua hắn luôn rồi. Hắn không khỏi hung ác trừng Hải Nhạc một cái, nhưng mà, lại phát hiện trên mặt cô cũng không có một tia vui sướng, hắn bỗng sốt, cô không vui sao?

Cuối cùng, khi cùng đi đến phòng học của Hải Nhạc, bạn học cả lớp đã chờ ở đó từ lâu, thấy được Hải Nhạc, đều hét to đòi Hải Nhạc kí tên, cả phòng hoàn toàn hỗn loạn.

Cuối cùng, ba vị soái ca bị vắng vẻ sang một bên, nhìn nhau cười khổ rời khỏi phòng học của Hải Nhạc và Nhã Nghiên.

Cuối cùng, vào lớp, rốt cục cũng yên bình trở lại.

Thích Hán Lương vừa tới, trực tiếp tìm được Hải Nhạc, sau đó, mỉm cười với cô: “Diêu Nhạc Nhạc, chúc mừng em, bây giờ đã thắng lợi nửa bầu trời, tôi nghĩ rằng em thật đáng tự hào!”

187. Chương 94: Rốt Cuộc Không Thể Hồi Đầu

Về mặt nhìn nghiêng của Tạ Thư Dật, dưới ánh đèn hành lang êm dịu nhàn nhạt, tự nhiên có vẻ đẹp trai mạnh mẽ lạ kì, mái tóc vuốt keo tỉ mỉ kia, với vài sợi rủ xuống trán, trông có hơi rối rít, lại có hơi ngang ngạnh bất kham, ánh mắt tối tăm như đang trầm tư kia, làm cho hắn trông không giống như người thật, mà lại giống như một hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh vậy, mang theo lực hấp dẫn trí mạng, đủ để thu hút tất cả những trái tim thiếu nữ trên đời, mà cũng làm cho trái tim Trì Hải Hoan, nhảy loạn thịch thịch.

Tạ Thư Dật liếc qua nàng một cái, sau đó, mở miệng: “Nó... không sao chứ?”

Hải Hoan nói theo bản năng: “Nó không có việc gì, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái, ngủ rồi.”

Tạ Thư Dật nhíu mày, hình như hần có mơ hồ nghe được tiếng nàng khóc.

“Nó đang ngủ?”

Hải Hoan gật đầu.

Tạ Thư Dật cũng không nói thêm gì nữa, thản nhiên nói: “VẬY em cũng đi nghỉ sớm đi.”

“Dạ, ngủ ngon.” Hải Hoan thấy hần không có ý định nói chuyện với nàng, trái tim với đang vui mừng, bị hắt một chậu nước lạnh.

Tạ Thư Dật đi tắm, ngã ụch xuống giường, nhưng, làm như thế nào cũng không ngủ được.

“Anh dám nói với tôi, anh có yêu tôi sao? Anh có yêu tôi không? Có yêu tôi không?” Trong đầu của hần vẫn luôn quanh quẩn hình ảnh nàng ngẩng đầu gạn hỏi hần, trong lòng, lại đang rỉ máu.

Hải Nhạc, Hải Nhạc của tôi, tại sao em lại phải hỏi tôi như vậy?

Chẳng lẽ, em biết rằng tôi chưa bao giờ nói, cho nên, em mới muốn làm khó tôi sao?

Hần ngơ ngác nhìn trần nhà, trên trần nhà, từ từ lại biến thành gương mặt mang cười của nàng, hần rất thích rất thích nụ cười của nàng, hần nhìn nàng cười mãi không chán, nhất là đôi mắt kia, ngay cả khóe mắt cong cong cũng đều mang ánh cười.

Hần rất muốn, rất muốn bay qua ban công ngắm nàng, rất muốn! Cho dù chỉ liếc mắt nhìn một cái thôi, hần cũng có thể ngủ thẳng một đêm đến tận trời sáng, không giống bây giờ cứ lặn qua lộn lại.

Nhưng mà, cũng đã đồng ý với nàng làm anh em rồi, như thế nào có thể lại giống như trước kia muốn đến thì đến đây?

Sau đó, lại nghĩ tới đôi môi hồng nhuận của nàng, không phải chỉ một mình hần được hưởng qua, hần không khỏi đau đớn gầm nhẹ một tiếng, xoay người vùi mặt vào gối, rên rỉ nén cơn đau.

Tạ Hải Nhạc, tôi phải làm sao đây? Tôi phải làm sao với em bây giờ? Rốt cuộc thì tôi lại không trở về được, em đã dần dần chiếm cứ trọn lòng tôi rồi, ở ngay chỗ sâu nhất sâu tim tôi, vị trí của em, không thể nào phá vỡ, không có gì phá nổi, Tạ Hải Nhạc, vậy còn ở trong lòng em, tôi là cái gì? Tôi là cái gì?

Một chất lỏng, chậm rãi theo khóe mắt hần tràn ra, thấm vào trên chiếc gối nhưng lòng vệt.

“Tạ Hải Nhạc, Tạ Hải Nhạc, tôi rất đau, tôi thật sự đau quá, em có biết không? Em sẽ biết sao?” Tạ Thư Dật khàn giọng nói.

“Em là của tôi, em là của tôi, tôi không muốn em thích người khác, tôi không muốn em thích Hứa Chí Ngạn, tôi không muốn! Tôi muốn em thích tôi, tôi muốn em yêu tôi, tôi muốn em yêu tôi, Hải Nhạc, tôi muốn em yêu tôi...!” Tạ Thư Dật kiềm mình chảy nước mắt, thì thào.

Hần chưa từng bị thống khổ như đêm nay bao giờ, mà cũng chưa từng cảm thấy bất lực như giờ phút này bao giờ, trừ lần khóc vì người mẹ đã mất, hần không còn chảy dù chỉ một giọt nước mắt nào vì ai ngoài mẹ nữa, nhưng, vì nàng, vì cô gái mà trước kia hần có nằm mơ cũng không muốn yêu này, hần đã chảy những giọt nước mắt yếu đuối.

“Hải Nhạc, tại sao em thì lại không thể thích tôi chứ? Em phải biết rằng, trước kia tôi cũng hận em đến thế, căm ghét em đến thế, nhưng mà, tôi cũng vẫn thích em mất rồi, thích em như lên cơn điên vậy, còn em, tại sao em lại không thể giống như tôi, thích tôi giống như tôi thích em? Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Hần đau đớn ôm chặt đầu mình vùi thật sâu vào trong gối đầu, tựa như một con đà điểu lúc nào cũng trốn trốn tránh tránh khắp nơi, tìm được đồng cát thích hợp, sau đó vùi đầu vào trong đồng cát, nước mắt, từ khi bắt đầu trượt ra khỏi hốc mắt, chưa từng thấy nó dừng lại bao giờ.

“Hải Nhạc, tôi phải làm gì bây giờ đây? Em không thích tôi, tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải làm gì bây giờ?” Hần tan nát cõi lòng, tự hỏi mình.

“Hải Nhạc, em thật sự có thể quay về làm anh em với tôi sao? Có thể sao? Nhưng mà, tôi là người đàn ông đầu tiên của em mà, không phải người ta nói đối với con gái người đàn ông đầu tiên, là khắc cốt ghi tâm đấy sao? Còn em, tại sao em thì lại nhìn tôi lạnh nhạt như thế chứ? Cũng bởi vì tôi ép buộc em sao?

Nhưng mà, ta đã chuộc tội cho tội nghiệt lần đó rồi, em nói em đã tha thứ cho tôi, như em vốn chưa từng tha thứ cho tôi, nếu em đã tha thứ cho tôi, tại sao lại không đón nhận tôi? Còn nói phải làm quay về làm anh em? Hải Nhạc! Hải Nhạc! Em đâm tôi sâu quá, em đâm tôi sâu quá! Em đang trả thù tôi trước kia từng tổn thương em đấy sao? Hải Nhạc, em chưa một chút tình được không? Được không? Tôi sai rồi, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi còn chưa được sao? Em đối xử với tôi như vậy, tôi thật sự không chịu nổi nữa, tôi không hề kiên cường như tôi từng nghĩ, đến bây giờ tôi mới biết được, tôi có thể dễ dàng như vậy bị em tổn thương như thế, dễ dàng bị em làm cho đau đớn như vậy, Hải Nhạc...!” Tạ Thư Dật hai tay nắm thành quyền, từng quyền từng quyền nện ở trên giường, đau đớn bất lực.

Hai căn phòng, hai chiếc giường, hai con người, đều đang âm thầm khóc, âm thầm đau thương.

Vì đã được bố Tạ cho phép, vì thế, cha mẹ Hứa Nhã Nghiên cũng bỏ phiếu tán thành, hai cô gái, vội đầu vào giai đoạn khẩn trương huấn luyện trước ngày quay.

Lâu lâu Tạ Thư Dật cũng sẽ đến đưa đón nàng, nhưng mà, sau đó hắn lại trở nên vô cùng trầm mặc, Tạ Hải Nhạc không muốn ngồi xe của hắn, nàng rất sợ không khí nặng nề trong xe, nàng thà nhờ anh em nhà họ Hứa đưa nàng về hơn, sau đó, nàng từ chối vài lần, Tạ Thư Dật không còn đưa nàng đi, cũng không đón nàng nữa, có đôi khi Hải Nhạc đến khuya mới về nhà, Tạ Thư Dật cũng còn về sớm hơn nàng, đôi khi hắn lại ngồi trên chiếc ghế sắt bên cạnh nhà kính trồng hoa, nhìn Hứa Chí Ngạn đưa nàng về.

Thoạt trông, nàng rất vui vẻ, niềm vui của nàng, chói mắt đến thế, nhưng Tạ Thư Dật lại không tài nào bỏ qua được, hắn và nàng, cứ vậy mà càng bước càng xa, xa đến mức chẳng thể nhìn thấy nhau.

Hai người, đôi khi cũng có chạm mặt, nhưng cũng chỉ là Tạ Hải Nhạc gọi hắn một tiếng “anh hai”, hắn nặng nề đáp lại một tiếng, sau đó, hai người cúi đầu, lướt qua nhau.

188. Chương 95: Bí Mật Được Bật Mí

“Hoan hô!” Các học sinh đều hoan hô, ai cũng lấy việc học cùng ban với một đại minh tinh làm niềm tự hào.

Hải Nhạc không tiện từ chối: “Nhã Nghiên cũng thể hiện rất tốt, các cậu không được quên cậu ấy đấy nhé.”

“Đương nhiên, Hứa Nhã Nghiên cũng thành công cả nửa bầu trời bên kia còn gì, đêm nay, thầy mời cả lớp đi chúc mừng ngày đầu tiên chúng ta vào học kỳ mới, tiện thể chúc mừng hai vị đại minh tinh thành công luôn!” Thích Hán Lương cười ha hả.

Quả nhiên Thích Hán Lương nói được thì làm được, buổi tối mang học sinh đến một cái quán rượu cao cấp sang trọng happy (chơi đùa vui vẻ), nhưng, trong lòng Hải Nhạc vẫn như đang bị một tảng đá đè nặng, cô lấy cố muốn hít thở không khí mới một chút, rồi đi ra ngoài.

“Hải Nhạc, em đi ra làm gì thế? Em không vui sao?” Thích Hán Lương đuổi tới.

Hải Nhạc xoay người, nhẹ cười với Thích Hán Lương: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương đã sớm tinh tế nhìn ra giữa lòng mày cô tràn đầy nỗi u buồn cùng sự không vui, tiểu cô nương này, có tâm sự gì đây?

Hắn không khỏi sốt ruột lên, chẳng lẽ, trong lòng tiểu nha đầu đã thích ai rồi? Cái này thì phải làm sao mới tốt đây?

Ngẫm lại thật sự quá thất bại, sự quyến rũ bách chiến bách thắng của hắn, làm cho trong trường có rất nhiều nữ sinh đều đang thầm mến hắn, nhưng, vẫn cứ không چرا đỡ được Tạ Hải Nhạc mà hắn muốn đỡ nhất!

Ngẫm lại, một cái thầy giáo lại đi thích chính học sinh của mình, hơn nữa, tuổi lại còn nhỏ, là thứ tình cảm khó mở miệng nói đến chừng nào?

Cô còn nhỏ, ít nhất hẳn còn phải đợi những hai năm nữa, mới có thể công khai theo đuổi cô a! Hai năm a! 730 ngày a, 730 ngày này, hẳn đều phải trải qua trong ản nhĩn cùng với yêu đơn phương, là một nỗi dày vò lớn cỡ nào a!

Không sao, có dày vò hơn nữa, hẳn đều có thể tiếp tục chịu đựng được, nhưng, điều mà hẳn sợ nhất là, khả năng xảy ra biến cố trong hai năm rất lớn, vạn nhất cô có mối tình đầu, người cô yêu không phải là hẳn, đến lúc đó, hẳn phải làm gì bây giờ?

“Hải Nhạc, em có tâm sự?” Thích Hán Lương hỏi.

Hải Nhạc sững sốt, cô có biểu hiện ra rõ ràng như vậy sao? Ngay cả thầy cũng đã nhìn ra?

“Em không có tâm sự gì, chỉ là, tự nhiên nổi tiếng như thế, làm cho em có một vài chuyện phiền não thôi.” Hải Nhạc che giấu.

“Thật à? Nhưng, ngay cả Trương Ái Linh cũng nói, nổi tiếng thì phải làm sớm, em nổi tiếng sớm, vốn là một chuyện đáng mừng đấy chứ?” Thích Hán Lương tỏ vẻ cực kì hoài nghi, “Hải Nhạc, đến thầy mà em cũng không nói thật sao? Thật ra, thầy cũng đã từng trải qua lứa tuổi của em, em... có phải đang bị chuyện tình cảm quấy nhiễu không?”

Thế nào hẳn cũng phải moi ra cho bằng được rằng cô không phải đang phiền não như vậy là vì chuyện tình cảm, bằng không, hẳn sẽ ăn không ngon ngủ không yên mất, nên biết rằng, mỗi một ngày nghỉ đông, mở mắt suy nghĩ đầu tiên chính là cô a!

Hải Nhạc vừa nghe Thích Hán Lương nói như vậy, liền mạng lắc đầu: “Không có, thầy, em không có bị cái tình cảm gì quấy nhiễu hết, thật đó.”

Làm sao cô có thể nói ra nỗi thống khổ trong lòng cô với thầy cơ chứ? Thầy là giáo viên, cô là học sinh, giáo viên chỉ phụ trách dạy học sinh bài vở và bài tập tốt là được, cô cũng không cần phải đi phân tích nỗi thống khổ của mình với giáo viên, thầy không phải cô muốn nói hết rất đúng tượng, thầy là thầy giáo, không phải là bạn của cô!

Thích Hán Lương có chút thất vọng: “Vậy... có phải em không tín nhiệm thầy rồi không?”

“Không phải, không phải, thầy, em cảm ơn sự quan tâm của thầy, chỉ là đột nhiên có nhiều hào quang gắn vào trên đầu như vậy, em có hơi bị áp lực mà thôi.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Nga, vậy được rồi, kỳ thật cũng không có chuyện gì, “kỳ lai chi, tắc an chi” (đã đến thì yên tâm ở lại), bình tĩnh đón nhận tất cả những thứ này, đừng để bị thành công che mắt là được.” Thích Hán Lương nói.

“Không sao ạ, em thật không có chuyện gì, thầy, thầy đi trước đi, em chỉ đang muốn ngồi trong này một chút mà thôi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi, em cứ ngồi đây trải lòng, thầy đi trước.” Thích Hán Lương càng thêm khẳng định, trong lòng Hải Nhạc thật sự đang có chuyện!

Bỗng nhiên, hẳn nhìn thấy Nhã Nghiên đang đi về phía Hải Nhạc, giật mình, Nhã Nghiên với Hải Nhạc chính là bạn tốt a, biết đâu cô sẽ nói cái gì đó với Nhã Nghiên thì sao?

Thấy Hải Nhạc và Nhã Nghiên đều không hề chú ý đến hẳn, hẳn cũng chỉ lắc mình đến dưới một cái giàn hoa khác, tâm phiền ý loạn lặng lẽ nhìn cô, Thượng Đế phải tha thứ cho hẳn, hẳn không phải là cái loại người thích nghe lén thế này, hẳn chỉ là rất cần được biết rõ ràng, trong lòng của cô, rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Có phải thật sự thích đứa con trai nào rồi hay không? (tại sao không phải là con gái nhỉ)

“Hải Nhạc, sao cậu lại chạy đến đây rồi? Mới nãy cậu nói chuyện gì với thầy thế?” Nhã Nghiên hỏi Hải Nhạc.

“Nga, tớ chỉ cảm thấy hơi buồn mà thôi, cậu cũng biết mà, tớ cũng không thích náo nhiệt kiểu này cho lắm, tớ thích ở một mình yên tĩnh hơn.” Hải Nhạc nói, “Thầy Thích cũng không có nói chuyện gì với tớ hết, chỉ hỏi tại sao tớ không vui thôi.”

“Thầy Thích thật đúng là quan tâm đến cậu a, thế nào mà cho tới bây giờ đều chưa bao giờ thấy thầy quan tâm tớ không vui chuyện gì hết nha, thầy Thích thật đúng là bất công a, toàn bộ lực chú ý đều dồn trên người một mình cậu thôi.” Nhã Nghiên nói nửa thật nửa giả.

“Nào có, thầy Thích đâu có bất công gì đâu.” Hải Nhạc ngượng ngùng phản bác.

“Nhưng mà, Hải Nhạc, tớ cũng cảm thấy như vậy đó, cậu thật sự không vui, cả ngày hôm nay, tớ chưa từng thấy cậu cười lần nào, nhiều người vây quanh cậu như vậy, trên mặt của cậu vẫn luôn mang theo một nỗi bi thương, nói cho tớ biết, có phải cậu đã bị chuyện gì hay không?”

Đôi mắt Hải Nhạc đỏ lên, trên mặt cô có nỗi bi thương rõ ràng vậy sao?

“Tớ... tớ không sao, thật mà, Nhã Nghiên, cậu đừng để ý tới tớ.” Nhưng, giọng nói của cô, rõ ràng đang nghẹn ngào.

Nhã Nghiên thấy cô như vậy, biết là thật sự có chuyện, cô tắt nụ cười, lo lắng hỏi Hải Nhạc: “Hải Nhạc, chẳng lẽ, cậu thật sự đang giấu chuyện gì trong lòng sao? Đừng cứ giấu mãi trong lòng, cậu có thể nói hết ra, tớ là cậu của cậu, tớ thật sự muốn chia sẻ với cậu, không có vấn đề gì không thể giải quyết được hết, cậu cứ nói thử xem, nói không chừng tớ còn có thể giúp cậu suy nghĩ cách giải quyết nữa thì sao, đừng có nghẹn trong lòng một mình được không? Nên nhớ rằng, chúng ta là bạn bè, tớ có đáng cho cậu tin nhiệm hay không, trong lòng cậu hẳn là rõ nhất, nói đi, nói ra để tớ chia sẻ với cậu, như vậy, trong lòng cậu cũng sẽ thoải mái hơn.”

Hải Nhạc nghe lời Nhã Nghiên nói, tri kỷ đến như vậy, xúc động đến như vậy, thì ra, Tạ Hải Nhạc vẫn còn có một người cậu có thể nói hết mọi điều!

Trong lòng của cô rất cảm động, đồng thời cũng rất đau đớn, có nên nói ra không? Nói ra trong lòng sẽ thật sự thoải mái hơn nhiều ư?

Mâu thuẫn trong lòng, không bù được nỗi đau khổ trong lòng, nước mắt, giống như vỡ òa, lăn xuống trên mặt Hải Nhạc.

“Không sao hết, Hải Nhạc, nói cho tớ biết, tớ sẽ chia sẻ giúp cậu, tớ sẽ giữ bí mật giùm cậu, tớ sẽ không nói cho bất cứ người nào hết, cậu có thể tin tưởng tớ.” Nhã Nghiên nhìn cô cổ vũ.

Hải Nhạc không khỏi òa khóc nức nở, đúng vậy, cô cần xả ra, bằng không, cô sẽ bị đau khổ chồng chất trong lòng đè bẹp mất!

Vì thế, cô như vừa bắt được một nhánh cỏ cứu mạng, nhào vào vai Nhã Nghiên, khóc òa lên.

“Đúng vậy, Nhã Nghiên, trong lòng tớ rất khó chịu, rất khó chịu, tớ cảm thấy lòng tớ thật đau đớn! Thật đau đớn! Tớ thật đau đớn!” Hải Nhạc khóc nức nở nói, nỗi bi thương trong lòng, giống như nước lũ tràn bờ, mặc cho nước mãnh tràn ra mãnh liệt.

“Vậy rốt cuộc là cái gì làm cho cậu đau lòng như thế?” Nhã Nghiên ôm lấy vai cô an ủi, hỏi.

Hải Nhạc ngẩng đầu, nước mắt lã chã nhìn Nhã Nghiên, nói: “Nhã Nghiên, tớ phải làm sao bây giờ? Tớ phải làm sao bây giờ? Tớ... tớ...” Cô cố lấy hết can đảm, thốt lên bí mật giấu kín nơi sâu nhất trong lòng: “Tớ... tớ thích Tạ Thư Dật rồi!”

“Cái gì? Cậu nói cái gì? Cậu... cậu thích Tạ Thư Dật anh trai cậu ư?” Nhã Nghiên đột ngột đứng lên, gần như là khiếp sợ kêu lớn lên.

Ông trời ơi, Hải Nhạc, lại có thể thích Tạ Thư Dật? Không có gì có thể làm cho cô khiếp sợ hơn chuyện này nữa!

“Nhã Nghiên, nhỏ giọng một chút.” Hải Nhạc bất an nói, cô sợ bị người khác nghe được, mặt mũi cô sẽ bị quàng xuống đất mất.

“Nga, xin lỗi xin lỗi, tớ không cố ý, tớ chỉ... Ân, chỉ là kinh ngạc quá mà thôi, nhưng mà, cái này là chuyện từ bao giờ rồi?” Nhã Nghiên thấp giọng hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi, nói: “Tớ cũng không biết là chuyện từ khi nào nữa, tớ cũng không biết tớ bị làm sao mà lại đi thích hẳn.”

Trong lòng Nhã Nghiên giống như đang bị đổ một cái bình ngũ vị vậy, Tạ Thư Dật cũng là người mà cô thích a! Aiz, nhưng mà, Hải Nhạc thích anh ấy, vậy cô... Cô phải làm gì bây giờ?

Aiz, coi như xong, yêu đơn phương không có kết quả mà thôi, kỳ thật người Tạ Thư Dật vốn thích trong lòng cũng chính là Hải Nhạc a, thôi thì cô hãy nhịn đau cắt ái (bỏ thứ yêu thích), thành toàn cho bọn họ đi!

Nhưng mà, vì sao Hải Nhạc lại giống như không rõ tình hình gì cả, vì chuyện bản thân mình thích Tạ Thư Dật mà đau khổ vậy kia?

189. Chương 95: Con Chơi Với Em Đi

Sau này, bố Tạ cũng xuất viện, ở nhà tĩnh dưỡng, Hải Nhạc cứ quẩn quít lấy ông, nhờ bố làm vai nam chính trong lòng nàng, giúp nàng tập luyện lời thoại, đùa bố Tạ vui vẻ không thôi, chỉ có điều là, ông lại không giỏi diễn kịch, chỉ có thể máy móc đọc lời thoại, dùng lời của mẹ Hải Nhạc để diễn tả thì, lời kịch chạy từ trong miệng ông ra ngoài, biến thành phát biểu nghiêm túc ở hội nghị rồi, chọc mọi người phì cười không thôi.

“Bố, bố không thể như vậy được, đây không phải là học thuộc lòng, bố phải có một chút tình cảm trong đó, bố phải nghĩ rằng bố biến thành nam chính kia, sau đó, bố phải dùng ánh mắt say đắm nhìn con, tình cảm nói ra câu này, bố nhập diễn rồi, con cũng mới có thể tìm được cảm giác nha, bố, chúng ta thử lại lần nữa, thử lại lần nữa.”

“Được rồi được rồi, chúng ta thử lại lần nữa.” Bố Tạ không còn cách nào khác, lỡ hứa với nàng rồi.

“Tại sao anh lại muốn tặng chocolate cho em, tại sao anh không đưa cho những cô gái khác?” Hải Nhạc làm bộ xấu hổ, then thùng hỏi bố Tạ, sau đó, nhón tay cầm một viên chocolate trong hộp ra bỏ vào miệng.

Bố Tạ vội vàng liếc kịch bản một cái, nói: “Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi.”

Hắn cố gắng chân thành say đắm nhìn Hải Nhạc, sau đó miệng lại không nhịn được nói: “Tên nào biên kịch, bố cứ cảm thấy hai đứa nhỏ này thật ngốc a, con trai tặng hoa không được sao, từ trước đến nay bố lúc nào cũng tặng hoa ẹ con, với lại, hình như chocolate hẳn là của con gái đưa cho con trai mới đúng, còn nữa, nói mấy cái câu này, đúng là ngốc nghếch, tặng cũng tặng rồi, rõ ràng là người ta muốn theo đuổi con, còn đi hỏi người ta tại sao lại tặng chocolate, lại còn hỏi vì sao không đưa ấy cô gái khác, ngốc quá đáng đi mất, mà cũng phải nói lại, thằng nhóc này, tặng cũng tặng rồi, người ta đã hỏi như vậy rồi, nói thẳng ra là thích nàng đi, muốn theo đuổi nàng là được rồi, vậy mà lại chỉ nói một câu ‘anh chỉ muốn tặng mình em’, haizzz, ngốc quá đi, nếu là bố, bố chắc chắn sẽ không viết như vậy, bố sẽ thế này... thế này...” Tất cả mọi người ngồi cùng đều phì cười, ngay cả nhóm người hầu đang đứng một bên cũng đều nở nụ cười, mà cả Tạ Thư Dật vẫn trầm mặc cả buổi, nghe bố mình cằn nhằn liên miên phát biểu cái nhìn của ông, không nhịn được cũng lộ ra ý cười.

“Cắt! Cắt! Cắt! Bố, bố lúc nào cũng như vậy hết, không bao giờ phối hợp với con! Người ta rõ ràng là quảng cáo chocolate, không tặng chocolate thì tặng cái gì? Còn nữa, kịch bản này rõ ràng là tốt lắm, mà tình cảm giữa hai người bọn họ, chính là kín đáo, là âm thầm, nếu mà giống như bố nói, còn gì mà duy mỹ lãng mạn nữa mà nói? Là bố già đi, bắt đồng quan điểm với bọn trẻ chúng con rồi! Con cho bố làm nam chính, thế mà bố cứ nghĩ phải làm biên kịch, đúng là tuyệt không cho con mặt mũi! Bố, nghiêm túc một chút được không ạ?” Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

Tạ Trường Viên gơ tay đầu hàng: “Loại nam chính ngu ngốc này, không làm cũng thế.”

Hắn nhìn Tạ Thư Dật ngồi đối diện không nói lời nào một cái, nghiền ngẫm một chút, nói với Hải Nhạc: “Con nói bố với con có sự khác nhau, vậy chắc con với anh hai hẳn là không có sự khác nhau, con đi tìm anh hai đi, tìm anh hai mà vượt lời thoại với con, bố ngồi một bên xem diễn là được.”

Nói xong, hắn cầm xấp kịch bản trong tay quăng cho Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật theo bản năng đưa tay chụp lấy.

“Thư Dật, con lại chơi với em đi, bố không chơi nổi mấy trò thoái thác này đâu.” Tạ Trường Viên nói.

“Con...” Tạ Thư Dật liếc nhìn Tạ Hải Nhạc một cái, mà Tạ Hải Nhạc lơ đãng phải ánh mắt của hắn, vội vàng cúi đầu.

“Con không chơi!” Tạ Hải Nhạc giận dỗi chu miệng lên.

“Nhóc con, để cho anh hai chơi với con, không phải càng tốt sao? Nói thế nào đi nữa, anh con cũng có tư cách làm nam chính hơn bố mà, con nhìn nó xem, muốn người có người muốn mặt có mặt, nói không chừng so với tên diễn viên diễn cặp với con còn đẹp trai hơn nữa kia, như vậy, con cũng dễ dàng nhập vai a, đi, tìm anh con đi.” Bố Tạ đẩy đẩy Hải Nhạc.

“Không cần! Đều tại bố hết, làm cho con chẳng còn hứng gì cả, bố không giúp con, hừ hừ, con không chơi.” Tạ Hải Nhạc nói.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt trên cái khuôn mặt kia, nàng đã nổi ý muốn trốn đi, làm sao còn dám nhờ hắn dợt kịch với nàng a?

Tạ Thư Dật biết nàng cũng không muốn tới gần hắn, hắn có thể cảm nhận được, cho nên, hắn hiểu nàng thả tìm cha diễn cùng, cũng không muốn đi tìm hắn, tại sao phải trốn tránh hắn? Hắn thì lại đáng sợ như vậy sao?

Nhưng, bây giờ đối với nàng, hắn thật sự rất vô lực, nàng không muốn đến gần hắn, mà hắn, cũng ngay ngốc nói cho nàng biết, hắn sẽ không đối xử với nàng giống như trước kia nữa, giả như hắn nói ra... Hắn không làm tiếp được, từ đây về sau chắc chắn nàng sẽ càng không tin tưởng bất cứ câu gì hắn nói nữa rồi, nàng thấy hắn liền trốn mất, hắn cũng là người có lòng tự trọng a, nàng đã tỏ ra xa cách như vậy, làm sao hắn còn có thể có ý tiếp cận nàng nữa chứ? Cho nên, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng, càng ngày cách hắn càng xa.

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi lật lật cuốn kịch bản hơi mỏng kia, đọc lướt nhanh qua, biết khái quát tình tiết câu chuyện, bỗng nhiên, hắn thấy được Tạ Hải Nhạc và nam chính lại còn có một cảnh hôn nhau, hắn hoảng sợ.

Cái này sao có thể được? Không được! Tuyệt đối không được!

“Khi nào thì quay?” Tạ Thư Dật hỏi Tạ Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhỏ giọng đáp: “Chắc chờ khoảng một tuần nữa là có thể khai máy, bởi vì khi đó Thường Hàn mới có lịch diễn.”

“Uhm.” Tạ Thư Dật cũng không nói thêm gì nữa.

Thịnh Đạt Hoa thật đúng là không tiếc dùng nhiều tiền, mời tới Tiểu Thiên Vương Thường Hàn nghe nói là người có catse cao nhất hiện nay tới đây, lỡ như, hắn hôn Hải Nhạc, có khi nào hắn cũng sẽ yêu Hải Nhạc hay không?

Không, không thể để cho hắn hôn nàng! Càng không thể cho phép hắn yêu nàng!

Hắn lại bị suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn làm cho hoảng sợ.

Hắn đang bị làm sao vậy? Chỉ cần là chuyện có liên quan đến nàng, hắn liền không nhịn được phải suy nghĩ miên man, cứ tiếp tục như vậy, thật sự không được!

Hải Hoan ngồi ở một bên, thấy lực chú ý của mọi người vẫn đều đặt trên người Hải Nhạc, trong lòng nàng rất không vui, so Hải Nhạc nàng cũng chẳng kém bao nhiêu, vì sao tất cả mọi người lại cứ sùng nó như vậy? Mà lại bỏ mặc nàng sang một bên?

190. Chương 96: Không Còn Cách Nào Sao?

“Nhưng mà... nhưng mà.. Tạ Thư Dật không biết cậu thích anh ấy sao?” Nhã Nghiên hồ nghi.

Hải Nhạc cười đầy chua xót: “Làm sao hắn có thể biết chứ? Hắn đang quen với chị hai tớ mà.” Lại là một trái bom to bùng nổ, Nhã Nghiên bị “trúng bom” thiếu chút nữa té xỉu, sao lại có thể như vậy chứ? Chuyện này... hình như hơi bị quá phức tạp thì phải?

Chị hai Hải Nhạc là Trì Hải Hoan, cô cũng có nghe sơ qua, nghe anh hai nói, trông cực kì giống Hải Nhạc, lần trước Cosplay, tất cả mọi người đều nhận nhầm cô thành Hải Nhạc, đủ thấy giống nhau đến mức nào! Nhưng mà, rõ ràng người Tạ Thư Dật thích là Hải Nhạc mà ta? Làm sao mà, anh ấy bị làm sao mà, làm sao có thể lém phếng với Trì Hải Hoan cơ chứ, với lại, với lại chưa bao giờ nghe anh hai nói về chuyện Thư Dật quen với Hải Hoan nữa?

Aiz, Hải Nhạc thích anh Thư Dật, vậy ông anh kia của cô thì làm sao bây giờ? Anh hai của cô, thật sự cũng thích Hải Nhạc a, cô còn vẫn cho là trong lòng Hải Nhạc không có thích tên con trai nào, cho nên, cô cật lực tác hợp cho anh mình với cậu ấy, thật không ngờ, cậu ấy lại thích chính anh trai của mình, Tạ Thư Dật, mà Tạ Thư Dật, lại đi quen với Hải Hoan mất rồi! Cái này... cái này, thật đúng là không phải phức tạp bình thường, mà là siêu siêu phức tạp, phức tạp đến mức làm cho cô choáng váng luôn rồi. “Cái này... Hải Nhạc, tớ... tớ cũng không biết nên nói thế nào nữa.” Nhã Nghiên đầu đầu muốn chết.

“Nhã Nghiên, tớ biết, cậu cũng thích hắn, thậm chí trước kia tớ đã từng khuyên cậu đừng đi thích hắn, khi đó, tớ thật sự không biết tớ cũng sẽ có một ngày thích hắn như thế này, tớ khuyên cậu đừng thích hắn, cũng không phải là tớ cố ý, tớ là thật tình lo lắng cho cậu, bởi vì tớ cảm thấy hắn không thể thích ai được cả, tớ biết những người thích hắn, chỉ có thể bị thương tổn mà thôi, nhưng mà, chính tớ cũng đã rơi vào mất rồi, Nhã Nghiên, tớ phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Tớ thật sự đang rất đau khổ, rất thống khổ!” Hải Nhạc lại khóc òa lên.

“Nhưng mà, làm sao anh ấy có thể cùng quen với chị hai cậu a? Tớ cảm thấy... tớ cảm thấy cũng có hơi nhanh quá, theo lý thuyết, cho dù anh ấy có thích cô gái nào đi nữa, cũng chỉ có thể là cậu a, thế nào mà đột nhiên lại biến thành chị hai cậu chứ?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc đau đớn lắc đầu, nói: “Bởi vì chị tớ nhờ vả tớ giúp chị ấy, làm cho Thư Dật có thể thích chị, tớ vốn cũng không muốn làm như vậy, nhưng mà... nhưng mà sau đó bởi vì tớ nhường cơ hội đi cosplay lại đã cho chị tớ, Tạ Thư Dật rất tức giận, sau đó hai người bọn tớ liền rùm beng lên.” Hải Nhạc bùm mặt, nén khóc nói: “Sau... sau đó tớ lại bảo hắn đi theo đuổi chị hai tớ, tớ thật không ngờ, hắn lại đi thật, hơn nữa, nhanh như chớp đã quen với chị hai rồi! Hức hức...”

Nhã Nghiên cà lăm: “Cậu... cậu rõ ràng là thích anh ấy, nhưng mà, cậu lại bảo anh ấy đi theo đuổi chính chị hai của cậu, đầu cậu là bã đậu hả? Cậu... Tớ thật không biết phải nói cậu như thế nào nữa.”

“Tớ... Trước kia hắn luôn không nghiêm túc nghe tớ nói, tớ muốn hắn đi làm cái gì, hắn lại cố ý không đi, tớ không cần hắn đi làm, hắn lại cố tình muốn đi, tớ nghĩ rằng, lần này tớ nói thế, hắn cũng sẽ không quan trọng, làm sao có thể nghĩ đến chuyện, hắn thật sự đi quen với chị hai tớ chứ! Nhã Nghiên, tớ nên làm như thế nào? Tớ nên làm như thế nào đây? Một người là người tớ thích, một người là chị ruột của tớ, nói cho tớ biết đi, tớ nên làm như thế nào?” Trái tim Hải Nhạc tan nát.

Nhã Nghiên thở dài một hơi: “Aizz, Hải Nhạc ngốc, phỏng chừng, người trong lòng anh Thư Dật là cậu đó! Nhưng mà, những chuyện cậu làm, làm cho anh ấy cảm thấy bị tổn thương, sau đó, anh ấy tức giận, cậu không biết là, có thể anh ấy đang giận lẫy, mới có thể quen với chị cậu đấy sao? Bằng không, cậu không đi cosplay, tại sao lại phải tức giận với cậu? Cậu cãi nhau với anh ấy, cậu bảo anh ấy đi theo đuổi chị hai của cậu, anh ấy lại đi ngay, anh ấy thật sự có khả năng chính là đang dối với cậu a! Muốn kích thích cậu nhìn cho rõ tình cảm của cậu đối với anh ấy đi! Aiz, mấy chuyện tình cảm này hiểu biết của tớ cũng có hạn thôi, tớ đoán phỏng chừng anh ấy đang nghĩ như vậy, aiz, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, mấy câu này chắc cũng chính là để diễn tả tình cảnh của cậu với anh Thư Dật đấy, các người... ai cũng không thấy rõ tình cảm hai bên rồi, aiz...”

Hải Nhạc trợn to hai mắt đăm lẹ, nhìn Nhã Nghiên kinh ngạc: “Ý cậu là... ý cậu là, có thể hắn cũng đang thích tớ? Nhưng mà, trước kia tớ cũng đã từng hỏi hắn, rốt cuộc hắn có yêu tớ hay không, hắn cũng không

hề hé răng, tớ luôn luôn nghĩ rằng, hần không thương tớ, cho nên, mới không nói ra miệng, nếu là cậu, có một người con trai mà cậu không yêu, cậu ta buộc cậu phải nói cậu yêu hay không yêu cậu ta, chắc chắn cậu không có khả năng nói cậu thương cậu ta! Tớ cũng nghĩ như vậy, nếu người tớ không thương hỏi tớ, tớ yêu hay không yêu hần, tớ chắc chắn sẽ không nói tớ yêu hần! Cho nên, tớ cảm thấy, hần không thương tớ a! Nếu yêu, vì sao ngay cả chữ thích cũng không nói ra miệng chứ?”

“Cái này...” Nhã Nghiên gãi đầu, “Cái này thì... tớ cũng không biết nữa, chuyện này... tớ phát hiện, tình cảm giữa nam nữ thật là phức tạp nga, sau này tớ không ham nữa, tớ cũng sợ bị đau khổ sợ bị thương mà.”

“Hức vậy không còn cách nào sao? Tớ... vẫn phải tiếp tục đau khổ như thế này ư?” Hải Nhạc tuyệt vọng hỏi, nước mắt lăn xuống như một chuỗi ngọc trai bị cắt đứt.

Nhã Nghiên nghĩ nghĩ, nói nghiêm túc: “Hải Nhạc, cậu chỉ có hai lựa chọn, một là, thành toàn cho chị hai cậu, chặt đứt tình yêu của cậu đối với Tạ Thư Dật! Không bao giờ được yêu anh ấy nữa.”

Hải Nhạc lắc đầu: “Tớ không làm được, tớ không làm được a, tớ đã tự nói với chính mình vô số lần, đừng thương hần, đừng thương hần, phải quên tình yêu với hần đi, nhưng mà, tớ không làm được a, mỗi sáng sớm, tớ mở to mắt ra người nghĩ đến đầu tiên, là hần! Nhã Nghiên, tớ không làm được! Không thể buông được! Nhã Nghiên hức hức hức... Tớ không cần lựa chọn này, không thể đổi cái khác ư? Đổi một cái lựa chọn khác được không?”

“Đổi cái khác? Đổi cái khác chính là, cậu đi nói cho anh ấy biết, cậu thích anh ấy! Anh ấy không nói, vậy cậu cứ đi mà nói! Giả như dù sao cũng đều thất bại, không bằng nói ra hết, mình cũng sẽ không để lại tiếc nuối! Nói không chừng, có một tia hi vọng thì sao? Nói không chừng, kỳ thật người trong lòng anh ấy là cậu, nhưng mà chỉ vì không biết tâm ý của cậu, mới dối đi quen với chị hai cậu kia kìa? Nếu anh ấy biết người trong lòng cậu là anh ấy, hần sẽ chọn cậu thì sao?” Nhã Nghiên nói.

191. Chương 96: Là Tất Cả Của Tôi

“Con tập với nó được rồi, không cần bố đâu.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc, Hải Hoan đều kinh ngạc nhìn hần.

“Con là con trai, tập với nó là đúng rồi.” Tạ Thư Dật không giải thích với Hải Nhạc, nói thẳng, “Em muốn tập đoạn nào?”

Hải Nhạc nhìn hần ngơ ngác, hần đồng ý tập lời thoại với nàng sao? Nàng còn tưởng rằng hần không muốn chứ.

“Vậy thôi bắt đầu từ đoạn bố vừa mới nói đi ạ.” Hải Nhạc nhẹ giọng đáp.

Tạ Thư Dật nhắm lời trong lòng vài lần, sau đó ngẩng đầu nói với Hải Nhạc: “Thế bắt đầu đi.”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cảm xúc, một nụ cười hiện lên trên khuôn mặt, nghiêm nhiên là đang thẹn thùng, nàng nói với Tạ Thư Dật: “Tại sao anh lại muốn tặng chocolate cho em, tại sao anh không đưa cho những cô gái khác?”

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, hé đôi môi mỏng nói: “Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi.” Hần nói một cách hiển nhiên như vậy, hơn nữa, ánh mắt mà hần nhìn nàng, hình như vẫn tràn đầy tình ý, Tạ Hải Nhạc ngơ ngác nhìn hần, hần cũng lợi hại quá đi, chưa từng được huấn luyện, thế mà thoạt trông cũng thật nhập vai... Ai da, đang nghĩ cái gì thế này, dợt lời thoại quan trọng hơn, Tạ Hải Nhạc lắc lắc đầu, nói tiếp: “Vậy... đối với anh, em là cái gì?”

Tạ Thư Dật đến một cái nháy mắt cũng không có mà nhìn nàng, nói: “Đối với anh mà nói, em là tất cả của anh.” Hải Nhạc không khỏi khẽ thở gấp một hơi, hần có thể ngay lập tức thuộc như cháo chảy như thế, thật là lợi hại, hơn nữa, vẻ mặt của hần, cũng y như thật như thế, giống như chỉ dành để nói ột mình nàng nghe thôi vậy, trái tim Tạ Hải Nhạc đập mạnh “thình thịch”, không khỏi cúi đầu xuống.

Chắc là... chắc là nàng nghĩ nhiều thôi phải không? Đúng là gặp quý, không phải chỉ là một câu thoại sao? Vậy mà cũng đứng đó mà ngạc nhiên! Nàng thăm mắng chính mình trong lòng.

Tạ Thư Dật biết tiếp theo, nữ chính sẽ ăn một viên chocolate, chủ động hôn nam chính, sau đó hai người lại bắt đầu yêu đương ngọt ngào, hần đột nhiên thật hâm mộ tên nam chính trong câu chuyện, chỉ cần một hộp chocolate, liền bắt được ngay một trái tim, gặt hái được một mối tình, còn trong hiện thực, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ? Tục ngữ cũng nói, lòng nữ nhân, như kim đáy biển a, cho tới bây giờ hần cũng không biết trong lòng Hải Nhạc đang suy nghĩ cái gì nữa, giả như, một hộp chocolate có thể đạt được lòng nàng, hần cũng thật sự muốn ném thử một lần! Chỉ có điều là, aiz, chỉ là một câu chuyện mà thôi, đương nhiên không thể thành sự thật.

Hần không khỏi cúi đầu, cười khổ trong lòng.

“Chắc chắn, anh hai vẫn là lợi hại hơn, Hải Nhạc, con đã hài lòng chưa? Về sau, có tập lời thoại, cứ đi tìm anh hai đi!” Tạ Trường Viên cười nói.

Hải Nhạc gật đầu: “Dạ, con sẽ.”

Nàng không đi tìm hần đâu, nàng thật sự rất sợ đối diện với ánh mắt của hần a, chỉ cần một ánh mắt của hần, cũng có thể làm cho lòng nàng run lên bần bật. Tạ Thư Dật nghe nàng nói ra ba chữ kia cho có lệ, kéo kéo môi, nàng sẽ không tới tìm hần, trừ phi, hần đi tìm nàng. Nhưng mà, hần, cũng không có dũng khí đi đối mặt nàng, nàng không thích hần.

Khi đoàn quay phim làm lễ quảng cáo thì Thường Hàn cũng không hề trình diện, đúng là tỏ ra cao giá a, cho nên, lúc bắt đầu cũng chính là cảnh quay của hai người Hải Nhạc và Nhã Nghiên thôi.

Quảng cáo này, chia ra làm bốn đoạn, giống như là một màn kịch ngắn vậy, cũng chính là sản phẩm thử nghiệm của Đường Nhân Kiệt, Hải Nhạc và Nhã Nghiên đều là người mới, chỉ cần vào quay, hai người đều rất nghiêm túc, Đường Nhân Kiệt rất hài lòng, với sự chuyên nghiệp hai cô bé xuất thân nhà giàu thể hiện, rất là tán thưởng.

Chỉ có điều, trong đoàn có vài người nhìn thấy hai cái người mới bình thường, nhưng cả hai đều là xe sang trọng đưa đón, đưa tới trong đoàn có vài vụ xô xao nho nhỏ, mà Hải Nhạc lại nghe được có người nói, nàng với Nhã Nghiên là tình nhân được đại gia bao nuôi, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, sau đó, hai người vì không muốn gây phiền toái, không cho phép xe trong nhà xuất hiện ở studio một cách tối đa, cũng không cho người trong nhà đến đó thăm.

“Nhã Nghiên, bạn giúp mình nghiên cứu chỗ này với, chỗ đó nên thể hiện vẻ mặt như thế nào? Mình thật sự không biết phải thể hiện ra làm sao nữa.” Hải Nhạc vẽ mặt đau khổ, nàng lúc nào cũng nghiên cứu đoạn hôn nam chính kia.

“Vội lại, có thật sự phải hôn không a? Mình thật sự có hơi sợ, kỳ thật, mình đã nói dối bố mẹ mình, mình không dám nói cho bọn họ biết có một cảnh diễn hôn, nghĩ lại, slogan cũng là cảm giác của nụ hôn đầu, hương vị của mối tình đầu, chocolate Dove này, bốn mùa đều có vị, làm sao có thể không có cảnh hôn, aiz, không biết đến lúc chiếu, bố mẹ mình nhìn thấy rồi, mình có bị mắng hay không nữa.” Hải Nhạc nói thêm.

Nhã Nghiên liếc nàng một cái, trêu: “Nụ hôn đầu của bạn đã sớm không còn rồi, có gì mà phải băn khoăn nữa chứ, với lại, Thường Hàn là đại minh tinh, nụ hôn đầu trên màn ảnh hiển cho hần, coi như số bạn gặp may thì có, rất nhiều nữ minh tinh, muốn được Thường Hàn hôn, soái ca người ta còn chưa chắc đi hôn đâu, mình cũng thật muốn đổi thành bạn, để cho Thường Hàn đến hôn mình, xem mùi vị được hần hôn là như thế nào, mà có thể làm cho nhiều cô gái được hần hôn thân hôn diện đảo như vậy, mình thật sự muốn thử xem, ha ha, Hải Nhạc, chúng ta đổi đi, bạn không muốn hôn môi với hần, để hần tới hôn mình đi.”

“Nếu có thể đổi, mình cũng thật muốn đổi, nếu bạn muốn đưa tới cửa cho người ta hôn môi đến vậy, bạn đi đi, mình nói thật đó!” Hải Nhạc làm bộ vô cùng chân thành nói.

“Azzzz, mình chỉ nói giỡn thôi, mình không dám đi cướp vai nữ chính của bạn đâu.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc che miệng cười khúc khích: “Nhã Nghiên, bằng không, bạn làm cascader ình, thế mình đi hôn Thường Hàn? Thế nào?”

Nhã Nghiên đánh Hải Nhạc một chút: “Trước giờ mới nghe nói có khóa thân thể, chứ không có nghe nói đi hôn thể à nha.”

“Thì bọn mình phát minh ra!” Hải Nhạc cười phá lên, trong lòng vốn đang lo lắng tìm Nhã Nghiên hỏi cách diễn, bị Nhã Nghiên quây phá một cái, cũng đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Rồi rồi, chưa chắc là mình đồng ý đâu nha, nụ hôn đầu của mình, làm sao có thể tùy tiện cho người khác chứ? Đừng tưởng rằng Thường Hàn là đại minh tinh, muốn cho hắn thật sự đi hôn mình, chưa chắc mình đã đồng ý! Nụ hôn đầu mà, quý báu biết bao nhiêu! À đúng rồi, tới giờ mình vẫn chưa hỏi bạn, bạn nói cái gì cảm giác của nụ hôn đầu, hương vị của nụ hôn đầu gì đó, nụ hôn đầu của bạn, rốt cuộc là cho ai rồi huh? Là ai? Mình rất tò mò nha, Hải Nhạc, nói ình biết, nói ình biết đi mà.” Nhã Nghiên hỏi Hải Nhạc.

Mặt Hải Nhạc “bùm” một cái lập tức đỏ lên.

“Nhã Nghiên, đột nhiên mình rất mắc, mình muốn đi toilet.” Nàng vội vàng hốt hoảng chạy trốn.

“Aizzz, bạn còn chưa trả lời vấn đề của mình đâu.” Nhã Nghiên kêu với theo bóng lưng của nàng.

Người đó là ai vậy kia? Chẳng lẽ là Tạ Thư Dật? Đừng nói với mình là anh hai nha? Nàng cũng từng moi thông tin từ anh hai rồi, anh hai cũng thừa nhận, hắn có từng hôn nàng, nhưng mà, chỉ là hai gò má thôi, chưa tính là hôn đâu! Aizzz cho dù là Tạ Thư Dật đi nữa, vậy thì thế nào? Tạ Thư Dật không thể nào thích nàng được, ngay cả Hải Nhạc cũng nói như vậy mà! Nhã Nghiên cười khổ lắc đầu.

Nàng xoay người sắp bước tới phía trước, kết quả, lại đụng phải một bức tường thịt.

Nhã Nghiên vuốt mũi, bực mình nhìn bức tường thịt chắn ngang này, chỉ thấy hắn đeo một chiếc kính râm siêu lớn, khóe miệng ẩn hiện một tia cười, nhưng tuyệt đối không hề thấy vẻ mặt muốn xin lỗi với nàng.

“Vị tiên sinh này, anh cản đường rồi!” Nhã Nghiên không khách khí nói.

“Em... rất muốn được Thường Hàn hôn môi?” Tường thịt đột nhiên mở miệng.

Nhã Nghiên hiểu ngay lời mình nói hồi nãy đã bị người ta nghe trộm được, vừa thẹn vừa quẫn, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng bừng.

“Nhất định là anh chỉ mới nghe được đoạn đầu, không có nghe được đoạn sau, em nói là, Thường Hàn muốn tới hôn em, chưa chắc em đã đồng ý!” Nhã Nghiên nói cà lăm luôn.

Hắn không phải là phóng viên chứ? Nếu như bị người ta thêm mắm dặm muối viết thành chuyện xấu, vậy cũng thảm! Nhã Nghiên không khỏi nhìn người này đầy cảnh giác.

Từ từ, người này càng nhìn càng thấy quen quen a.

“Huh? Nói như vậy, đến Thường Hàn em cũng không nhìn thuận mắt à?” Người này hai tay ôm ngực, nhàn nhã hỏi.

“Cái đó, cũng không phải, cũng không phải nhìn không thuận mắt, kỳ thật, hắn cũng rất đẹp trai, ngẫm lại, Tiểu Thiên Vương, nào có cô gái nào có thể nhìn hắn không thuận mắt chứ?” Nhã Nghiên nói theo bản năng, nếu là một phóng viên, nàng cũng không muốn gây thù chuốc oán với Thường Hàn, dù sao, sau này người ta còn phải tới đây quay quảng cáo này.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Tường thịt gật đầu hài lòng, sau đó, hắn tháo kính mắt xuống giắt ở bên miệng túi trước ngực áo.

192. Chương 97: Không Thành Công Cũng Thành Nhân

“Cái gì cái gì? Cậu... cậu bảo tớ đi nói với hắn?” Tạ Hải Nhạc cà lăm, “Tớ không làm được, tớ sợ... tớ sợ đến lúc đó hắn không thích tớ, mà có thể còn giễu cợt tớ, dẫm nát tự tôn của tớ dưới chân hắn nữa, không,

không, tớ cũng không làm được đâu.” Tạ Hải Nhạc đau đớn lắc đầu, muốn cô thổ lộ với hắn, đến lúc đó bị nhục nhã, cô thà vĩnh viễn chôn giấu trong lòng còn hơn.

Nhã Nghiên tức giận nói: “Lá gan của cậu nhỏ quá rồi đó? Cái này không được, cái kia cũng không được, aiz, vậy cậu cũng chỉ có thể tiếp tục đau khổ mà thôi! Kỳ thật cũng không có gì hết, ai nói thế nào cũng phải để con trai thổ lộ với con gái chứ, con gái hoàn toàn cũng có thể thổ lộ với con trai mà, cậu cứ lo chuyện này lo chuyện kia, hoang mang sợ sệt, Tạ Hải Nhạc, mạnh mẽ lên một lần đi! Không muốn để cho mình cứ sống đau khổ như vậy nữa, thì hãy mạnh mẽ đứng lên đi! Cướp anh Thư Dật từ trong tay chị cậu trở về!”

“Cướp về? Vậy chị tớ phải làm sao bây giờ?” Tạ Hải Nhạc ngơ ngác nói, thật sự phải làm như vậy sao? Nếu vậy... không phải rất có lỗi với chị hai ư?

Nhã Nghiên đưa tay đỡ trán: “Aiz, được rồi, chữ “cướp” làm cậu sợ, chứ thật ra cũng không phải là cướp, cậu chỉ là đi thổ lộ... thổ lộ với anh Thư Dật mà thôi, anh ấy muốn lựa chọn ai, đó là quyền của anh ấy! Anh ấy chọn chị của cậu, cậu cũng không gì cần phải hối hận, nếu mà anh ấy chọn cậu, đó là lựa chọn của anh ấy, chị hai của cậu không thể nào trách cứ gì cậu được, cạnh tranh rất công bằng, rất rất công bằng a, cho nên, cậu không cần phải áy náy gì với chị hai cậu cả.”

Nhã Nghiên xuất ra tất cả vốn liếng của mình, muốn thuyết phục tiểu bạch thổ lương thiện đang mất hết hi vọng trước mặt này.

“Thật không? Thật sự chỉ là cạnh tranh công bằng à? Không phải là tớ cướp bạn trai của chị hai tớ ư? Cậu không gạt tớ đấy chứ? Lúc này tớ thật sự là rất mất bình tĩnh, cậu không được gạt tớ đâu đấy.” Tạ Hải Nhạc nói yếu ớt.

Nhã Nghiên giữ chặt tay cô, nói vô cùng chân thành: “Tin tớ, tớ sẽ không hại cậu, cậu chỉ cần lo đi thổ lộ với anh Thư Dật thôi, anh ấy chọn ai, đó là chuyện của anh ấy, trách nhiệm của cậu, chính là đi thổ lộ! Hiểu chưa?” (Ồi nữ vương a

onion_msn_smilies-01)

“Nhưng mà, thật sự có tác dụng không? Vạn nhất... vạn nhất hắn từ chối tớ, tớ... tớ nên làm cái gì bây giờ?”

“Từ chối? Nếu từ chối mà nói... thì hãy chết tâm với hắn a! Trên thế giới nhiều con trai như vậy, không chỉ mỗi tớ hắn, có thể còn sẽ xuất hiện nhiều người khác yêu cậu a, không có việc gì hết, Hải Nhạc, tớ ủng hộ cậu hết tở, không thành công, cũng thành nhân! Chắc chắn!” Nhã Nghiên kéo Hải Nhạc đứng dậy, hai người đập tay nhau một cái.

“Vậy... vậy tớ phải làm như thế nào a? Tớ nghĩ, hắn là nên tìm một cơ hội tốt mà thổ lộ với hắn, không thể tùy tiện tiện nói ra khỏi miệng, trước hết phải tìm thời cơ đi?” Hải Nhạc lại bau mày.

“Ngốc a, lễ tình nhân sắp đến, ngày tối hôm Valentine đi thổ lộ với anh ấy, vạn nhất anh ấy không từ chối cậu, hai người các cậu ở cùng nhau, vậy hôm đó, sẽ trở thành ngày kỷ niệm ý nghĩa biết bao nhiêu, hắc hắc.” Nhã Nghiên vui vẻ nói.

Đôi mắt Hải Nhạc sáng lên, nhưng tức thì lại ảm đạm xuống: “Nhưng mà, tớ nghĩ hôm đó chắc chắn hắn phải dành cho chị hai tớ rồi.”

Nhã Nghiên nghiêng đầu suy nghĩ: “Nếu vậy... cậu hãy nghĩ ra cách nào đó, nghĩ ra một cách làm cho anh ấy rút bớt thời gian đến gặp cậu, cậu nhất định phải thổ lộ với anh ấy vào ngày hôm đó, chỉ có ngày đó, mới có ý nghĩa mà thôi.”

“Được rồi, tớ biết rồi.” Hải Nhạc đột nhiên thoáng cái liền thoải mái lên, trong lòng cô vô cùng chờ mong Valentine mau đến một chút.

Thích Hán Lương ở bên kia đã biến thành người đá từ lâu, nhìn hai cô bé đã làm cho hắn chấn kinh, đồng thời cũng làm cho hắn vô cùng tuyệt vọng rồi đi, Tạ Hải Nhạc lại thích một người đàn ông khác, mà người đàn ông kia không phải ai khác, chính là Tạ Thư Dật, hơn nữa, đến ngày Valentine cô sẽ bày tỏ với Tạ Thư Dật! Thích Hán Lương hắn, vô hình trung đã trực tiếp bị knockout. Thích Hán Lương suy sụp ngồi đó, toàn thân hắn đều yếu hết, không thể nào đứng lên.

Thất tình, đây là mùi vị thất tình sao? Xem hần đường đường là sinh viên Havard tài giỏi, dáng vẻ đường đường phong lưu tiêu sái, cho tới bây giờ cũng chỉ có để cho người khác thương tâm, còn bản thân tớ thì lại chưa từng hưởng qua mùi vị tan nát cõi lòng, lúc này đây, hần đã thật sự nếm trải được rõ ràng rồi! Hơn nữa, lại là vì một cô học trò mới mười sáu tuổi! Phải làm gì bây giờ đây? Vì thân phận giáo viên và học sinh ngăn cách, hần không cách nào làm cho cô biết được, hần cũng thích cô! Có phải là không làm giáo viên của cô, có thể công khai theo đuổi cô chẳng?

Giả như có thể, phần công việc này, hần cũng không cần! Nhưng, cô đã thích Tạ Thư Dật rồi! Thích Hán Lương đau đớn cúi đầu.

Không thể làm cho tất cả chuyện đó đừng xảy ra ư? Không thể làm cho hôm đó Hải Nhạc không thể thổ lộ với Tạ Thư Dật được hay sao?

Thích Hán Lương bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, chỉ cần ngăn cản sao cho hôm đó Tạ Hải Nhạc không thể thổ lộ với Tạ Thư Dật là được! Thích Hán Lương nheo mắt lại, làm thế nào mới có thể khiến cho tới hôm đó Hải Nhạc không thể thổ lộ với Tạ Thư Dật đây nhỉ? Làm thế nào để cho Hải Nhạc hết hy vọng với Tạ Thư Dật đây?

Thích Hán Lương trầm tư, thật lâu sau, ánh mắt của hần đột nhiên chợt lóe lên.

Thích Hán Lương ngồi trong một chiếc Maybach màu đen, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cánh cổng trường trung học Thánh Nam, hần là sắp tan học.

Quả nhiên không lâu sau, cửa trường học mở ra, các học sinh từ trong trường Thánh Nam đua nhau ủa ra như cá.

Gần như tất cả học sinh trong trường học đều đã đi ra hết, mà vẫn chưa nhìn thấy bóng người hần cần tìm đâu cả.

Thích Hán Lương nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ cô bé gọi là Trì Hải Hoan này, vẫn còn chưa đi học?

Lúc đó, cuối cùng lại đi ra một bóng dáng mặc váy đồng phục màu xanh biển, Thích Hán Lương gần như hít vào một ngụm khí lạnh, nếu không phải trên người cô đang mặc là đồng phục Thánh Nam, hần cơ hồ sẽ nghĩ rằng cô bé đó, chính là Tạ Hải Nhạc.

193. Chương 97: Nhìn Thấy Tất Cả

Thấy rõ gương mặt của hần, Nhã Nghiên không kèm được che miệng kinh ngạc, hần... chính là Thường Hàn! Nhã Nghiên xoay người, định bỏ chạy.

Thường Hàn đưa tay giữ nàng lại, Nhã Nghiên lập tức bị hần kéo vào trong lòng, Nhã Nghiên hoảng sợ nhìn khuôn mặt tuần tú cách mặt mình càng ngày càng gần, nàng sợ hãi cố gắng nghiêng người về phía sau.

“Anh muốn làm gì?”

“Hôn môi a.” Thường Hàn nói vô cùng tự nhiên. (ồ ô, giết người cướp rương kìa bà con ơi)

“Không...!” “muốn” chưa kịp ra khỏi miệng, miệng Nhã Nghiên đã bị Thường Hàn chặn lại, nàng hoảng sợ mở to hai mắt nhìn hần, tên hỗn đản này, đây chính là ngày đông đầu tiên của nàng, là ai đang phổ khúc tình ca, có người ngân ca nốt sung sướng, có người lại chỉ có thể ngâm khẽ trong lòng? (đoạn này Shi không hiểu lắm, dịch theo QT)

Hải Nhạc không rõ vì sao Nhã Nghiên chỉ cần nhìn thấy Thường Hàn thì sẽ lập tức trốn biệt tích, hơn nữa còn làm như né còn không kịp, với lại, mỗi khi nhắc tới anh ấy, lại làm như hận không thể bóp chết Thường Hàn tới nơi, Nhã Nghiên đang bị cái gì thế này?

Kỳ thật nàng cảm thấy Thường Hàn rất tốt, ở trước mặt nàng với Nhã Nghiên, cũng không hề làm ra vẻ ta đây ngôi sao gì, hại nàng lúc trước lo lắng muốn chết, dù sao người ta cũng là đại minh tinh, còn mình thì chỉ là một con tôm nhỏ thôi, áp lực quá trời, nhưng Thường Hàn luôn dịu dàng bảo nàng đừng lo lắng, hơn nữa, đôi khi còn chỉ điểm cho nàng vài chỗ, cho nên, trong lòng nàng vô cùng cảm kích anh ấy, nghe nói người mới mà được tiền bối chỉ dạy cho, chính là một chuyện rất rất hiếm có, nhất là được một đại minh tinh theo kiểu quay xong chỗ này là chạy sang studio khác như Thường Hàn chỉ điểm cho, lại càng là thiên đại vinh hạnh.

Nhưng mà, chỉ cần nàng vừa nhắc tới Thường Hàn rất tốt, Nhã Nghiên liền nghiêng răng nghiêng lợi cãi lộn với nàng, bảo Thường Hàn là một tên thói thí siêu cấp, cuồng tự đại tự ki, đến mức có vài lần Hải Nhạc cũng không biết nên khóc hay cười nữa, trước kia rõ ràng là một Nhã Nghiên hề nhắc tới Thường Hàn là còn hơi kích động, thế nào mà bây giờ thấy người thật rồi, lại đột nhiên thay đổi cái roet vậy nè?

Aizzz, ne2zz biết có phải Thường Hàn đã đắc tội gì với vị đại tiểu thư này hay không ta? Hải Nhạc nghĩ thầm trong lòng.

Mà thôi, nàng cũng không có nhiều thời giờ mà đi lo chuyện người khác như vậy, rất không may, vì trong một cảnh quay trên bờ biển, mặc thêm áo chậm một chút, nàng lại bị cảm mất rồi. Nói thật, mùa đông đi quay quảng cáo chocolate, cực kì vất vả, bởi vì nội dung bên trong phim bao gồm cả bốn mùa xuân hạ thu đông, hạ là lần đầu gặp mặt, thu là đính ước, đông là chia lìa, xuân chính là gặp lại cùng với happy ending, cho nên, Hải Nhạc phải mặc váy dài mùa hè đội mũ rơm đi chân trần trên bờ cát, sau đó, Thường Hàn lại đi tới từ bên kia của bờ cát, hai người gặp nhau trên bờ cát đồng thời nhất kiến chung tình.

Nhưng chính vì cái cảnh quay nhất kiến chung tình trông vô cùng lãng mạn đẹp đẽ này, mà Hải Nhạc cũng rất thực tế bị cảm một cách thảm hại, nhưng, lại không thể vì bệnh cảm của mình mà trì hoãn tiến độ của toàn ekip diễn, Hải Nhạc xốc lại mười phần tinh thần, kiên trì mỗi ngày đều đến studio hoàn thành nhiệm vụ của mình, mẹ Hải Nhạc vô cùng đau lòng, mỗi ngày đều cho người đưa thuốc với canh tẩm bổ cho nàng.

Tạ Thư Dật cũng có hơi lo lắng trong lòng, nhưng, lúc nào cũng chôn sâu xuống dưới, thẳng đến khi người phụ trách đưa thuốc đưa canh là mẹ La có việc, Tạ Thư Dật lại vừa vặn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, xung phong nhận nhiệm vụ này, mà vì lúc trước ai đó có thông báo, không được lái xe hơi qua, cho nên, hần cười một chiếc máy xe tới.

Đi vào trường quay, chỉ thấy mọi người đang vội thành một đoàn, hần nhìn thấy Hải Nhạc mặc một bộ đồng phục học sinh xinh đẹp, trong tay ôm một cái hộp, cười rất ngọt ngào nói gì đó với tên nam sinh đối diện nàng, trong lòng hần đột nhiên lộ bộp một cái, lập tức vội vàng chạy qua như điên, không phải nàng định quay thật chứ? Hần nhìn thấy Hải Nhạc cầm chiếc hộp, đưa một viên chocolate lên miệng, sau đó, ngửa đầu nở một nụ cười hạnh phúc với Thường Hàn cao hơn nàng rất nhiều, rồi, nàng đặt chiếc hộp ra sau lưng, xem đến đây, trong lòng Tạ Thư Dật quỳnh lên, kêu to một tiếng: “Tạ Hải Nhạc!” Tạ Hải Nhạc vốn đang kiễng mũi chân lên nghe thấy đột nhiên có người kêu tên nàng, kinh ngạc dừng lại, nhìn lại, thì ra là Tạ Thư Dật.

Sao hần lại tới đây?

Tạ Thư Dật thở hổn hển chạy tới, đứng trước mặt nàng, lắc lắc cái phích trong tay, nói: “Đây là canh đi bảo anh đưa tới cho em.”

Tạ Hải Nhạc hơi tức giận, kéo hần đi ra, nói: “Cứ hô to gọi nhỏ như vậy, anh không thấy tôi đang quay phim sao?”

“Tôi... chỉ là muốn đưa cái này cho em thôi.” Tạ Thư Dật nhìn nàng vô (số) tội.

Tạ Hải Nhạc tức giận đưa tay cầm qua, sau đó, mở bình thủy ra, dốc hết thứ nước thuốc đắng nghét vào miệng, thè lưỡi, tiểu trợ lý bên cạnh vội vàng đưa cho nàng một chai nước khoáng, Tạ Hải Nhạc súc miệng xong, nói với Tạ Thư Dật: “Anh đi về đi.”

“Tôi... chờ em về nhà chung đi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Hải Nhạc do dự một chút, nói: “Tùy anh vậy.”

Lúc này, Tạ Thư Dật quay sang đánh giá Thường Hàn, tiểu tử này, bộ dạng đúng là giết người không đền mạng a, thân hình cao lớn, Hải Nhạc đứng trước mặt hắn, có vẻ đặc biệt kiêu nhỏ, cái khuôn mặt anh tuấn kia, lại có nét con lai đặc thù rõ ràng, khó trách, hắn sẽ được hâm mộ như vậy.

Hắn hồn nhiên không biết mình cũng bị những người khác đánh giá lại, cũng không biết cả người mình đều đang phát ra sức quyến rũ, không hề kém so với một người thân là ngôi sao như Thường Hàn chút nào, ngay cả Đường Nhân Kiệt cũng nhìn hắn nhiều hơn vài lần, kinh ngạc vậy mà cũng có người đứng chung một chỗ với Thường Hàn mà có thể đề bệ ánh hào quang của Thường Hàn xuống như vậy.

Bỗng nhiên, Nhã Nghiên đi về phía Tạ Thư Dật, này giờ nàng luôn yên lặng nhìn chăm chú vào hai anh em Hải Nhạc Thư Dật, kể từ lúc Tạ Thư Dật xuất hiện, nàng phát hiện ánh mắt của hắn vẫn chưa từng rời khỏi Hải Nhạc, mà Hải Nhạc cũng không tự nhiên mà xoa tay, chẳng lẽ, giữa hai anh em này, đã xảy ra những chuyện gì mà người ta không biết ư?

“Anh Thư Dật.” Nàng chào hỏi một tiếng.

Tạ Thư Dật gật gật đầu: “Chào Nhã Nghiên.”

“Đã lâu không gặp anh, em cũng hơi nhớ anh rồi đấy nhé.” Nhã Nghiên trêu ghẹo.

Tạ Thư Dật cười cười: “Em làm gì mà nhớ tới anh cơ chứ.”

“Thật mà.” Nhã Nghiên không khỏi cong khóe miệng.

Tạ Thư Dật nở nụ cười.

“Xú nha đầu, trêu cợt anh hai đấy huh? Em mà nhớ anh, trời đổ mưa hồng mất.”

(Thiên hạ hồng vũ: Theo truyền thuyết, khi lông của chim khổng tước từ trên trời rơi xuống đẹp như cơn mưa màu đỏ thì nhân dân sẽ được mùa, ấm no hạnh phúc. Ý là chỉ chuyện không thể xảy ra, như kì tích_Nguồn)

Nhã Nghiên cắn cắn môi, vốn chỉ là muốn đùa một chút, mà kỳ thật, cũng là thật sự, làm sao nghĩ đến Tạ Thư Dật lại đem lời nàng nói, không hề để trong lòng tí nào, lòng nàng, đột nhiên cảm thấy bị tổn thương, trong lòng hắn, vì sao chỉ có thể chứa được một mình Hải Nhạc a?

Lúc này, ánh mắt Tạ Thư Dật lại chuyển về trên người Hải Nhạc, Hải Nhạc và Thường Hàn lại trở về với tiến trình quay phim, khi Tạ Thư Dật nghe được Hải Nhạc hỏi ra tại sao hắn muốn tặng chocolate cho nàng mà không đưa cho những cô gái khác, tim của hắn, thót lên tới trên cổ họng, hai tay cũng không kiềm được nắm chặt thành quyền.

“Đó là bởi vì, anh chỉ muốn tặng mình em thôi!” Thường Hàn trả lời ả ả đưa tình.

“Vây... vậy đối với anh, em là cái gì?”

“Đối với anh mà nói, em là tất cả của anh.” Hải Nhạc lại thẹn thùng để một viên chocolate lên miệng, sau đó, nắm hai tay sau lưng, nàng khẽ kiễng chân lên.

“Đừng!” Tạ Thư Dật đột nhiên vọt tới, một tay kéo Hải Nhạc ra khỏi người Thường Hàn.

Hải Nhạc tức đến đỏ mặt, không biết Tạ Thư Dật lại uống lộn cái thuốc gì rồi.

“Anh đang làm cái gì?” Hải Nhạc tức giận hỏi hắn, “Người ta đang quay ngon lành, anh ra đây quấy phá cái gì nữa?”

Đường Nhân Kiệt cũng tức giận: “Người kia là ai? Rốt cuộc anh đang làm gì vậy hả? Năm lần bảy lượt cắt ngang chúng tôi quay phim, có biết thời gian của chúng tôi chính là vàng bạc hay không?”

“Không, Đường đại đạo diễn, nó không quay, không quay!” Tạ Thư Dật kéo Hải Nhạc ra sau lưng, nói với Đường Nhân Kiệt.

Hải Nhạc tức đến dậm chân: “Tạ Thư Dật, anh đang đứng đây nói cái gì thế? Anh có quyền gì không cho em quay a?”

Đường Nhân Kiệt giận tím mặt: “Ồ nháo! Nào có ai nói không quay thì không quay chứ, anh có biết tiền vi phạm hợp đồng là bao nhiêu không?”

“ Bao nhiêu?” Tạ Thư Dật sống chết nín chặt tay Hải Nhạc.

“Một trăm ngàn!” Đường Nhân Kiệt nói lạnh ngắt. (~ 250 triệu Đ)

Tạ Thư Dật gật gật đầu nói: “Không có vấn đề gì, tôi trả là được.”

Đường Nhân Kiệt tức giận đến sắp váng đầu luôn rồi, cho tới bây giờ ông chưa từng đụng phải chuyện như vậy đâu, dám có người muốn vi phạm hợp đồng với hắn, hơn nữa còn là một người mới nữa kia.

“Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng! Làm sao anh có thể như vậy chứ?” Hải Nhạc tức muốn chết, trong lúc tình thế cấp bách, giờ quyền cước ra với Tạ Thư Dật.

“Em cứ thích đi hôn người khác như vậy sao?” Tạ thư dật quay đầu rống lớn một tiếng với Hải Nhạc.

“Em...” Tạ Hải Nhạc bị hắn rống có chút không biết làm sao, “Cái đó... là nội dung phim cần mà...”

“Cái nội dung phim thối nát gì? Thế nào cũng phải hôn môi sao? Không được! Em không thể quay phim như vậy!” Tạ Thư Dật không khỏi thanh minh.

Tạ Hải Nhạc nước mắt rưng rưng: “Anh... anh rất vô lý!”

Tạ Thư Dật xoa người nói với Đường Nhân Kiệt: “Nếu như ông muốn cho nó tiếp tục quay, được, nhưng phải để tôi thay thế Thường Hàn, để tôi quay quảng cáo này! Về phần làm tổn thất cho Thường Hàn, tôi sẽ chịu trách nhiệm!” Mọi người đều bị lời của hắn làm cho hoảng sợ, dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn Tạ Thư Dật, nhất là Tạ Hải Nhạc, vô cùng khiếp sợ.

194. Chương 98: Anh Có Ý Đồ Gì?

(Làm sao bây giờ, Shi thật sự không có hứng viết vởi gì cả huhu)

Thích Hán lương đang muốn mở cửa xe đi xuống, bỗng, từ trong trường lại lao tới một nam sinh, vọt tới trước mặt Trì Hải Hoan, kéo tay Trì Hải Hoan, cầu khẩn cái gì, Trì Hải Hoan thì cười lạnh đẩy hắn ra, cuối cùng, cậu bé tựa hồ thẹn quá thành giận, bắt lấy Trì Hải Hoan thế nào cũng không chịu buông tay.

Thích Hán Lương xuống xe, nói với bạn trai kia: “Cậu làm gì đấy? Muốn tìm chết à?”

Nam sinh và Trì Hải Hoan đều nhìn hắn khó hiểu.

“Anh là ai chứ?” Nam sinh hỏi đầy tức giận.

Thích Hán Lương đi nghênh ngang về phía nam sinh, nam sinh thấy hắn cao lớn hơn mình nhiều, oán hận rời đi.

“Anh là ai?” Trì Hải Hoan tò mò hỏi, “Muốn tìm tôi xin kí tên đấy sao? Thật xin lỗi, Diêu Nhạc Nhạc tôi sẽ không tùy tiện kí tên cũng sẽ không tùy tiện chụp ảnh chung với người khác đâu.”

Không phải lại là fan nghĩ rằng cô là Diêu Nhạc Nhạc đấy chứ? Đã nhiều ngày cứ bị những người nhàm chán này cuốn lấy muốn kí tên muốn chụp ảnh chung, cô sắp phiền muốn chết rồi.

Thích Hán Lương nhìn Trì Hải Hoan kinh ngạc, không thể nào? Cô nói cô là Diêu Nhạc Nhạc? Cái quảng cáo kia, rõ ràng là Hải Nhạc quay mà?

Hắn bất động thanh sắc nhìn Trì Hải Hoan, cô bé này, khuôn mặt rất giống Tạ Hải Nhạc, nhưng trong khung, hoàn toàn không giống chút nào, chỉ vì lớn lên giống em gái, cô lại có thể giành vinh quang với em gái mình, cô bé này, lòng hư vinh rất mạnh. Trong nháy mắt đó Thích Hán Lương đã thâm trầm điểm cho Trì Hải Hoan rồi.

“Em là Diêu Nhạc Nhạc? Diêu Nhạc Nhạc không phải là Tạ Hải Nhạc ở Ngũ Châu sao? Sao lại biến thành em?” Hấn rất không khách khí vạch trần cô.

Trì Hải Hoan lập tức đỏ bừng cả mặt, cô lúng túng nói: “Anh quen biết Hải Nhạc? Tôi nói tôi là Diêu Nhạc Nhạc, tôi cũng không có nói sai, Hải Nhạc là, tôi cũng vậy! Bởi vì cái quảng cáo kia tôi cũng có quay nhiều cảnh! Cho nên, vinh dự cũng không hoàn toàn thuộc về Hải Nhạc! Tôi cũng có phần chứ bộ?” Thích Hấn Lương tỏ vẻ hoài nghi.

Trì Hải Hoan vừa tức vừa vội: “Anh không tin? Nói cho anh biết, từ chính cái cảnh kiss với Thường Hàn kia bắt đầu, rất nhiều cảnh sau đó, tất cả đều là tôi quay! Nếu anh không tin, anh đã quen biết Hải Nhạc, anh có thể đi hỏi nó!”

“Anh tin, anh tin!” Thấy cô nói chắc chắn như vậy, Thích Hấn Lương cũng không truy cứu tiếp, cô có quay hay không quay, hấn không có hứng thú, hôm nay hấn tới tìm cô, cũng không phải vì chuyện quảng cáo.

Sắc mặt Trì Hải Hoan hơi nguôi nguôi, nghiêng đầu nhìn hấn: “Anh... tôi cũng không quen anh, anh đến tìm tôi làm cái gì?”

Thích Hấn Lương mỉm cười: “Nghe nói em với Hải Nhạc lớn lên rất giống nhau, anh tò mò lại đây nhìn một cái, quả thực rất giống a.”

Trì Hải Hoan thấy hấn trái một cái Tạ Hải Nhạc, phải một cái Tạ Hải Nhạc, tức giận nói: “Chị em sinh đôi, lớn lên giống có gì kỳ lạ chứ? Trên đời này có nhiều cặp song sinh còn giống hơn nữa kia!”

“Nhưng mà, có thể xinh đẹp như hai chị em em thế này, vẫn là rất ít.” Thích Hấn Lương nói, “Anh còn cảm thấy trên người em có một loại sức quyến rũ mà Hải Nhạc không có được, em thật sự cũng có hương vị hơn em ấy một chút.”

“Thật vậy chăng? Cám ơn đã khích lệ.” Trì Hải Hoan cười đắc ý rồi, sau đó vẫn làm ra vẻ khiêm tốn nói, “Tuy rằng tôi với em gái chỉ kém mười mấy phút đồng hồ, nhưng mà, chúng tôi cũng vẫn khác nhau, từ nhỏ tôi cũng rất chăm sóc em gái, mà em gái tôi cũng không kém, chỉ có điều tính cách nó hướng nội, từ nhỏ chính là một cái hũ nút không thích hé răng.”

Vốn chính là vậy, từ nhỏ cô đã là một cái tiêu điểm có thể thu hút ánh mắt người khác, nếu ba mẹ không ly hôn, nếu cô không đi theo ba, sự nổi bật của cô, Hải Nhạc làm sao có thể tranh được cơ chứ? Bây giờ ở Tạ gia, cô cũng đã thành công đè sự nổi bật của em mình xuống rồi, Hải Nhạc nhu nhược yếu đuối, chưa bao giờ biết quan sát sắc mặt người ta mà nói chuyện, lại càng không biết đi đón ý nói hòa người khác, làm sao là đối thủ của cô?

Thích Hấn Lương lại mỉm cười, hấn thừa nhận, Trì Hải Hoan và Tạ Hải Nhạc quả thật là có khác nhau, tuy rằng bộ dạng hai người vô cùng giống nhau, nhưng, hấn phát hiện mình vẫn cứ thích Hải Nhạc, thích sự văn tĩnh, thuần khiết và lạnh nhạt của Hải Nhạc, những thứ đó, Trì Hải Hoan không có.

“Anh tìm em thật ra là có chuyện khác, vào trong xe của anh bàn.” Thích Hấn Lương làm một tư thế mời.

“Nhưng mà, tôi sợ chờ một chút bạn trai tôi lại đây đón tôi, thấy tôi ngồi ở trong xe của anh, anh ấy sẽ ghen.” Hải Hoan nói. (thấy gớm)

“Không sao, từ Ngũ Châu đến đây cũng có một đoạn đường, Tạ Thư Dật không thể đến đây nhanh như vậy, anh chỉ cần vài phút của em thôi.”

“Anh... biết Tạ Thư Dật?” Trì Hải Hoan hoảng sợ, chuyện cô quen với Tạ Thư Dật, không có ai biết hết mà? Người này, làm sao có thể biết?

Nếu hấn biết, như vậy, hấn không phải là một nhân vật đơn giản! Là bạn bè của Tạ Thư Dật?

Cô liếc chiếc xe màu đen đậu ở bên kia một cái, đó là một chiếc Maybach, vị nam nhân trước mắt này, quả thực không phải là người thường. Trì Hải Hoan ngồi vào xe của hấn, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì? Mời nói.”

Thích Hấn Lương cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: “Trì Hải Hoan, anh không biết em làm thế nào mà trở thành bạn gái của Tạ Thư Dật, nhưng, anh biết người trong lòng của Tạ Thư Dật là Tạ Hải

Nhạc! Không phải em!”

“Anh... anh nói cái gì? Chuyện này làm sao có thể chứ?” Trì Hải Hoan trở nên cà lăm, hần nói trúng tâm sự của cô rồi, đồng thời cũng đã chứng thật chuyện mà cô vẫn không dám đi chứng thật, Tạ Thư Dật, người trong lòng của hần thật sự là em gái của cô! Nhưng để giữ mặt mũi, cô không chịu thừa nhận: “Nào có chứ, người trong lòng của anh ấy là tôi, không phải Tạ Hải Nhạc! Bằng không làm sao anh ấy có thể để cho tôi làm bạn gái của anh ấy?”

“Anh nghĩ, Tạ Thư Dật chỉ đem em làm một vật thay thế cho Tạ Hải Nhạc mà thôi! Đó là bởi vì Hải Nhạc cũng không biết Tạ Thư Dật đang thích cô ấy! Nếu một ngày kia Hải Nhạc biết được người trong lòng Tạ Thư Dật là cô ấy, ngày đó, chính là ngày Tạ Thư Dật rời khỏi em!” Thích Hán Lương nói.

Hần đến không phải để khơi mào mâu thuẫn giữ chị em các cô, Trì Hải Hoan này, qua vài phút nói chuyện, hần có thể cảm nhận được cô ta là một người có tâm kế rất lợi hại, Hải Nhạc ngày thơ không phải là đối thủ của cô ta, hần cũng không muốn đến lúc đó Trì Hải Hoan ghen ghét Hải Nhạc, sau làm cho Hải Nhạc ăn nhiều đau khổ, hần làm sao bỏ được Hải Nhạc đã bị chị hai lợi hại ăn hiếp chứ?

Trì Hải Hoan như nghe sét đánh bên tai, đôi môi cô run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Đúng vậy, hần nói rất đúng! Tạ Thư Dật giảo hoạt, quả thật chỉ xem cô như một cái vật thay thế mà thôi, bằng không, vì sao từ đầu đã nói hần sẽ không yêu cô, cũng không cho cô quản thúc hần! Hơn nữa, hần nói hần có quyền lúc nào cũng có thể kêu ngừng với cô! Hần thật sự chỉ xem cô như một cái vật thay thế cho Hải Nhạc a! Hần đã tìm đường lui bất cứ lúc nào cho hần từ lâu rồi! Mà cô, tràn đầy lòng tin cho rằng mình nhất định có thể làm cho Tạ Thư Dật yêu cô! Ngu ngốc đồng ý tất cả yêu cầu của hần! Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể như vậy?

Tạ Thư Dật đáng giận, Tạ Thư Dật thật đáng giận! Trì Hải Hoan cô làm sao có thể bị người khác vượt mặt chứ? Nhất là bị em gái của mình vượt mặt? Trì Hải Hoan cô, làm sao có thể mặc cho người lừa gạt với đùa bỡn? Cho dù người đó là Tạ Thư Dật đi nữa, cũng không được! Thích Hán Lương thấy đã nói đến chỗ đau của Trì Hải Hoan, liền rên sất khi còn nóng (tranh thủ thời cơ): “Giả như, em thật sự yêu Tạ Thư Dật, không muốn bị bỏ rơi, em nhất định phải ở hôm Valentine, đừng cho Tạ Thư Dật tiếp cận Tạ Hải Nhạc! Anh biết Tạ Thư Dật sẽ không buông Tạ Hải Nhạc xuống được! Anh còn biết vào ngày hôm đó, hần nhất định sẽ thẳng thắn thổ lộ với Hải Nhạc rằng người hần yêu kỳ thật chính là Tạ Hải Nhạc!” Nếu Hải Nhạc thật sự đi thổ lộ với Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, tuyệt đối sẽ thẳng thắn thừa nhận người hần yêu thật sự cũng là Hải Nhạc! Cho nên, hần cũng không có nói dối, hần chỉ không muốn khơi mào lòng ghen ghét của Trì Hải Hoan đối với em mình mà thôi, như vậy cũng không có chỗ nào tốt đối với Hải Nhạc cả.

Hai tay Trì Hải Hoan, gắt gao siết chặt nhau.

“Tại sao anh muốn nói cho tôi biết những chuyện đó? Anh có ý đồ gì?” Cô hỏi.

Thích Hán Lương trầm ngâm một hồi, quyết định ăn ngay nói thật: “Anh thích Tạ Hải Nhạc, anh không muốn cô ấy ở cùng với Tạ Thư Dật, anh hi vọng người cùng với cô ấy là anh.”

“Nga, thì ra là thế, Tạ Thư Dật là tình địch của anh a, anh yên tâm, tôi sẽ không để cho anh ấy và Hải Nhạc cùng một chỗ, tôi sẽ để cho Hải Nhạc với anh ở cùng nhau!” Trì Hải Hoan nói.

“Tốt, vậy anh sẽ chờ xem, vậy em có thể đi rồi.” Thích Hán Lương nói, “Đừng cho ai biết anh tới tìm em.”

“Đương nhiên là tôi biết đạo lý này, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi.” Trì Hải Hoan nói, “Anh tên là gì?”

Hần là ai vậy? Rốt cuộc là ai? Là Hứa Chí Ngạn? Nhưng, thoát trông cũng không giống như là học sinh, vậy, rốt cuộc là ai?

195. Chương 98: Anh Thật Quá Đáng!

Hắn điên rồi hay sao vậy? Hắn có biết hắn đang làm cái gì không? Cũng chỉ là một nụ hôn mà thôi, chẳng lẽ, đổi thành hắn và nàng hôn nhau sao? Nhưng mà, nếu để người ta biết bọn họ là anh em, người khác sẽ nghĩ nàng thế nào đây? Đúng là điên rồi, điên rồi!

Thường Hàn đứng bên cạnh cười lên ha hả: “Thú vị, thú vị! Chỉ có điều, lão đệ, cậu có biết catse của tôi là bao nhiêu không? Nếu mà cậu làm cho Thịnh Đạt Hoa vi phạm hợp đồng thì...”

“Tôi trả gấp ba lần catse đủ chưa?” Tạ Thư Dật trầm giọng hỏi.

Thường Hàn duỗi ra ngón tay quơ quơ: “Catse tám trăm vạn, gấp ba chính là hai ngàn bốn trăm vạn.” (~720,000,000 Đ)

“Được, tôi đồng ý.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Không, em không đồng ý! Anh muốn cố tình gây sự, nếu anh muốn quay, anh đi quay đi, em không quay!” Tạ Hải Nhạc lạnh lùng nói.

Tạ Hải Nhạc bỗng nhiên xoay người, nổi giận với Tạ Thư Dật: “Anh là đại thiếu gia, anh đi chơi đi, anh thích, cứ việc chơi, em không quay.” Tạ Hải Nhạc tâm tro ý lạnh lấy áo khoác từ trong tay tiểu trợ lý qua, khoác lên người, sau đó, yên lặng rời khỏi studio.

“Kết thúc công việc! Kết thúc công việc!” Đường Nhân Kiệt bị náo loạn như vậy, chỉ có thể nói kết thúc.

Tạ Thư Dật đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Hải Nhạc.

Hắn lại làm sai sao? Lại sai nữa rồi sao?

Hắn vẫn chạy đuổi theo.

Thường Hàn tò mò hỏi Hứa Nhã Nghiên: “Cậu ta với em ấy, là quan hệ thế nào?”

Hứa Nhã Nghiên hung hăng liếc hắn một cái: “Không liên quan đến anh.” sau đó cũng tức giận né ra, Hải Nhạc, đương nhiên sẽ đi theo Thư Dật cùng về nhà, thế, nàng cũng đành phải về nhà một mình thôi.

“A, thật đúng là cái tiểu hạt tiêu a.” Thường Hàn chống cằm, mỉm cười nói.

Cô bé này, thật đúng là khơi dậy hứng thú của hắn.

“Đúng rồi, anh đưa em về nhà cho, nhà em ở đâu?” Thường Hàn cũng đuổi theo.

Hứa Nhã Nghiên thấy hắn lại đây, vội vàng cuống lên chạy về phía trước.

“Tôi mới không thèm ngồi xe của anh đâu, tôi sợ đến lúc đó không cẩn thận một cái, tôi sẽ bị nước miếng của fan của anh làm chết đuối mất, nói không chừng hôm nào đi trên đường, còn có thể bị ném trứng thối nữa kìa!” Hứa Nhã Nghiên mới không thèm chịu ơn gì của hắn.

Thường Hàn nhìn Nhã Nghiên chuẩn bị so với thoát chết còn tệ hơn, đành phải bỏ cuộc không đuổi theo.

Thật đúng là tổn thương lòng tự ái của hắn a, hắn rất rất rất ít khi chủ động đưa ai về nhà đó nha, thật không ngờ, cái tiểu nha đầu này lại không biết cảm kích gì cả. Không sao, thời gian của hắn vẫn còn dài.

Hắn huyết sáo một tiếng, phát hiện ra tâm tình mình hôm nay vô cùng tốt, hắn liếc mắt phía trước một cái, chỉ thấy Hải Nhạc và đứa con trai nọ đứng đằng kia hình như vẫn còn đang âm ỉ, hai người này thoát trông thật là kỳ quái, nói là người yêu, hình như lại không giống, nói không phải là người yêu, nhưng mà, hắn từ xa ơi là xa đã ngửi được mùi giấm chua trên người đứa con trai đó rồi, xem ra, chắc là đang theo đuổi Tạ Hải Nhạc đi, nghe giọng điệu của hắn, hắn là một tên công tử nhà giàu, trong miệng hắn gọi là “dì”, cũng đem canh tới cho em ấy, nhưng, Tạ Hải Nhạc đối với hắn cũng không phải rất yêu thích gì cho cam, cái này rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây? (ngôi sao mà cũng bà tám thấy ớn chưa cebollita_animated_onion-06)

Thường Hàn lắc đầu, vẫn đừng có ăn no rảnh rồi quản chuyện người khác làm gì, cũng đi mất.

“Tạ Hải Nhạc! Em nói rõ ràng cho tôi!” Tạ Thư Dật tức giận muốn chết, vì sao, vì sao hắn nói hắn muốn tới quay, nàng lại tuyên bố không quay nữa?

“Không có chuyện gì để nói hết!” Tạ Hải Nhạc mắt kiên nhẫn nói.

Nàng thật sự hận chết hần, nàng làm cái gì, hần cũng phải đến quấy rối, tại sao hần cứ nhìn nàng vui vẻ vừa mắt như vậy chứ?

“Sao thế, tôi nói tôi muốn thay thế Thường Hàn, em đau lòng rồi sao? Đau lòng cho Thường Hàn rồi sao?” Tạ Thư Dật vừa tức vừa vội, nói bừa.

Tạ Hải Nhạc lạnh lùng liếc hần một cái: “Tạ đại thiếu gia, anh khoe khoang cho nhiều vào, chỉ sợ trên đời này không có chuyện anh làm không được mà, anh muốn làm gì thì làm, đã có thể muốn làm gì thì làm, anh đi quay đi, tôi không quay còn chưa được nữa sao?”

Tạ Thư Dật vung đám lên giữa không trung, thẹn quá hóa giận quát: “A, thì ra là bởi vì cản trở em hôn Thường Hàn sao? Cho nên, em không quay nữa phải không? Không quay thì không quay, tôi cũng chỉ nói là thú vị thôi, em nghĩ rằng tôi cũng như em đi hiểm lạng quay cái quảng cáo gì hay sao! Tôi mới không giống như người ta, đi muốn mấy thứ hư danh này! Hừ, tôi cũng chỉ không muốn cho em giống như những cái ngôi sao kia, bị người khác hôn tới hôn lui! Bị người khác sờ tới sờ lui! Như vậy, sẽ quảng mắt mặt mũi Tạ gia chúng ta em có biết hay không?”

Tạ Hải Nhạc tức đến run cả người: “Tạ Thư Dật, anh thật quá đáng! Được rồi, tôi thích bị người khác hôn tới hôn lui đấy, tôi thích bị người khác sờ tới sờ lui đấy, thì sao? Thì sao? Anh quản được không? Không mượn anh xen vào, tôi muốn hôn ai tôi muốn bị ai sờ, là chuyện của một mình tôi, không liên quan đến chuyện của anh! Anh, anh tốt nhất cách xa tôi ra một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh!” Tạ Thư Dật trừng nàng, nàng lại có thể nói thích bị người khác hôn tới hôn lui, thích bị người khác sờ tới sờ lui? (đoạn này Shi hơn ghét Hải Nhạc một tí, nói hơi quá đáng rồi...)

Hần không khỏi rống lớn lên: “Tạ Hải Nhạc! Khả năng nhẫn nại của tôi là có giới hạn thôi! Em đừng nghĩ rằng bây giờ bỏ tôi sủng em, em có thể muốn làm gì thì làm! Em có thể sống như công chúa, em cho là bố tôi cho em sao? Em lắm rồi! Là tôi cho em! Là tôi! Tôi chỉ đang tuân thủ lời hứa của tôi với em mà thôi, tôi đã nói tôi sẽ không đối xử với em giống như trước kia nữa! Nhưng, nếu em cứ khiêu chiến giới hạn của tôi như vậy, nếu em cứ đối chọi với tôi như vậy nữa, Tạ Hải Nhạc, tôi có thể lập tức làm cho em từ công chúa rơi xuống thành ngay cả người hầu cũng không bằng! Em có dám thách thức tôi nữa không?” (chỗ này thì chết chắc nhá)

Tạ Hải Nhạc vừa nghe hần nói như thế, đau lòng liên tiếp lùi về sau vài bước.

Thì ra, hần vẫn không hề thay đổi, hần vẫn là hần của trước kia! Hần chỉ đang khoác một tấm da dê thôi, nhìn như dịu ngoan rồi đấy, nhưng mà, kỳ thật vẫn là một đầu sói, non sông dễ đổi bản tính khó dời! Tạ Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy tâm như tro tàn, nàng chán nản nói: “Tạ Thư Dật, tùy anh vậy, tóm lại... trong lòng anh, tôi vẫn chính là một con búp bê của anh, thứ anh cần là một con búp bê không có linh hồn mà thôi, tôi... không muốn làm công chúa gì đó, anh làm cho tôi thành ngay cả người hầu cũng không bằng đi! Tôi đang chống mắt chờ ngày đó!”

196. Chương 99: Em Gái Của Chị Thật Có Mị Lực

“Em chỉ cần biết rằng anh là đồng minh của em là được rồi, em không muốn buông tha cho Tạ Thư Dật, anh cũng không muốn buông tha cho Tạ Hải Nhạc, chúng ta là đồng minh, yên tâm, chúng ta có cùng chung mục tiêu, chỉ mang đến lợi ích cho em thôi, không hại gì đến em đâu, anh cũng phải đi đây.” Thích Hán Lương cũng không nói tên mình cho Trì Hải Hoan.

“Tốt, vậy anh nói cho tôi biết số di động của anh đi, nói không chừng tôi có thể cho anh một vài tin tình báo tốt.” Trì Hải Hoan nói.

“Ừ.” Thích Hán Lương đọc số di động của tớ cho cô.

Trì Hải Hoan đưa mắt nhìn xe Thích Hán Lương rời đi, nắm thật chặt hai nắm tay.

Tạ Thư Dật, anh là của em! Anh đừng có mơ lợi dụng em xong, rồi một cước đá văng em ra!

Từ rất xa, cô đã thấy một chiếc xe Lincoln màu đen chạy lại đây, đó là xe của Tạ gia.

Trì Hải Hoan hít một hơi thật sâu, trên mặt đổi lại một nụ cười ngọt ngào.

Xe dừng ở trước mặt cô, kiếng xe từ từ chạy xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Tạ Thư Dật, hần liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái: “Lên xe.”

Trì Hải Hoan ngồi vào ghế phụ bên cạnh tài xế, quay đầu nhìn Hải Nhạc, nói: “Em gái, ngày mai là Valentine, em có dự định gì chưa?”

“Em... Từ trước đến nay Valentine của em không có dự định gì cả.” Hải Nhạc ngập ngừng cúi đầu.

Hồngбет, vì sao ở trước mặt chị hai lại cảm thấy chột dạ a?

Tạ Thư Dật nhìn kính chiếu hậu một cái, không lên tiếng.

“Nhạc Nhạc, điều kiện của em không thể kém hơn chị được, chắc chắn hẳn là có thật nhiều nam sinh đang theo đuổi em đúng không? Có phải em không thích bọn họ không? Hay em vẫn thích Hứa Chí Ngạn gì đó đó?”

“Chị hai!” Tạ Hải Nhạc hoảng sợ hoa dung thất sắc (~ trắng bệch cả mặt), rốt cuộc là chị hai đang nói lung tung cái gì? Cô nói với chị hai là cô vẫn thích Hứa Chí Ngạn bao giờ chứ? Chị hai rất tự cho là đúng! Nếu, vạn nhất Tạ Thư Dật nghĩ rằng người trong lòng cô là Hứa Chí Ngạn, vậy phải làm sao cho tốt chứ?

“Chuyện đó thì có cái gì? Anh Thư Dật cũng không phải người ngoài, cho anh ấy biết em thầm mến Hứa Chí Ngạn, cũng đâu có sao a, hơn nữa Hứa Chí Ngạn là bạn tốt của anh ấy, làm sao anh ấy có thể phản đối em với Hứa Chí Ngạn quen nhau chứ? Anh Thư Dật, anh nói có đúng không?” Trì Hải Hoan như làm nũng với Tạ Thư Dật, “Không cho anh phản đối nga, em chỉ có một cô em gái này thôi đó.”

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nhìn về phía trước, vẫn cứ trầm mặc.

Gương mặt Trì Hải Hoan, cứng đờ.

Cô liếc sang Tạ Thư Dật một cái nhanh như chớp, lại cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Em... em không có thầm mến Hứa Chí Ngạn, chị hai, chị nghĩ sai rồi.”

Trì Hải Hoan cười nói: “Không có chuyện gì hết, không cần phủ nhận nhanh như vậy, em càng phủ nhận nhanh như vậy, chị liền càng rõ ràng vị trí của Hứa Chí Ngạn ở trong lòng em, tính cách của em chị còn không rõ hay sao? Chị biết em thật thích anh ấy, em chỉ sợ bọn chị sẽ giữu cột em, đánh chết em cũng không chịu thừa nhận thôi, aiz, xấu hổ cái gì chứ, chị là chị em, Thư Dật là anh, không cần phải thẹn thùng trước mặt bọn chị gì cả, thích thì thích, nói ra là được, không cần phải cứ giấu ở trong lòng, cứ sợ mọi người biết, em cứ nhất gan, cái chuyện tình cảm này, nhất gan thì làm được gì chứ? Thích anh Chí Ngạn của em, em phải dũng cảm nói ra với anh ấy a!”

“Chị hai! Em... em thật sự...” Tạ Hải Nhạc vừa tức vừa vội muốn phản bác, nhưng mà, nghĩ đến trước kia mình từng đứng trước mặt Tạ Thư Dật lớn tiếng nói, mình thích Hứa Chí Ngạn, bây giờ, cô giải thích, hẳn sẽ tin ư? Sắc mặt của cô từ hồng chuyển sang trắng, một câu cũng không nói nên lời.

Tạ Thư Dật nhìn kính chiếu hậu một cái, nhìn đến sắc mặt quần bách của ai đó, hơn nữa, lại không hề phản bác, một cổ lửa giận vô danh, đột nhiên dâng trào trong lòng hẳn.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trì Hải Hoan, em đã đủ chưa! Em cho là em lợi hại đến mức có thể đi hướng dẫn chuyện tình cảm cho người ta hay sao? Người ta có thể còn lợi hại hơn cả em kia kìa, không biết có thể làm cho bao nhiêu nam sinh thần hồn điên đảo vì nó nữa đâu, em tỉnh lại đi!”

Trì Hải Hoan bị hần mắng một trận như vậy, quên mất mình vốn muốn nói cái gì rồi, ngồi ở đó sững sờ cả người.

“Đương nhiên, em tin chắc em gái em có sức quyến rũ đó.” Trì Hải Hoan cười gượng nói.

Cô chỉ mới nói có thể, vậy mà hẳn đã phát hỏa lớn như vậy, xem ra, cái đồng minh kia của cô thật không có lừa cô! Hần quả thực yêu Tạ Hải Nhạc sâu vô cùng, cô kích một cái như vậy, người tức giận không phải Hải Nhạc, ngược lại là hẳn! Trì Hải Hoan tức giận nắm chặt hai đấm tay.

Mặt Tạ Hải Nhạc hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ, nhưng, cô không biết nên phản bác lời chị nói như thế nào, cô ủy khuất cúi đầu, nếu, cô có lợi hại như hần nói thì tốt rồi, cô cũng sẽ không trì độn đến trễ như vậy mới phát hiện ra tình cảm của mình đối với hần!

“Thư Dật đừng tức giận nha, em biết anh nói năng chua ngoa tâm đầu hủ (khẩu xà tâm Phật), được rồi, chúng ta không nói Nhạc Nhạc nữa, vậy... ngày mai anh chuẩn bị tặng quà gì cho em đây? Em muốn anh dẫn em đi ăn đại tiệc Valentine, còn phải mang em đi xem phim, xem phim xong, anh phải dẫn em đi ra bờ sông đốt pháo hoa, em cảm thấy sẽ rất thú vị a.” Trì Hải Hoan nũng nịu nói.

Tạ Thư Dật trầm mặc một hồi, ánh mắt không tự chủ được lại trôi về phía kính chiếu hậu, mang theo chút ác ý nói: “Đương nhiên, anh sẽ chuẩn bị một phần đại lễ cho em, anh còn dẫn em đi dạo tình nhân ăn tiệc Valentine, dẫn em đi xem phim, lại dẫn em ra bờ sông đốt pháo hoa, tóm lại, anh sẽ làm cho em trải qua một Valentine cực kì vui vẻ cực kì hạnh phúc.”

Đảo tình nhân

Tạ Hải Nhạc kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Tạ Thư Dật, chỉ cảm thấy cả người mình đang từ từ trở nên lạnh lẽo.

Hần sủng chị hai như vậy, nếu cô thổ lộ, lựa chọn của hần vẫn là chị hai thì phải làm sao bây giờ?

Cô lại muốn không thổ lộ rồi.

Buổi tối, Hải Nhạc ở trên giường trần trọc.

Tạ Thư Dật lại kéo đàn violon rồi, không biết vì sao, bây giờ cơ hồ mỗi đêm hần đều phải kéo đàn violon, khi thì thâm tình, khi thì ai oán, trái tim Hải Nhạc, cũng theo tiếng đàn khi thì thư hoãn khi thì vội vã đó mà khi thì thả lỏng, khi thì buộc chặt, cô hiện tại, cơ hồ đều sắp biến thành không nghe thấy tiếng đàn của hần thì không nằm ngủ không được rồi.

Ngày mai, ngày mai, ngày mai, cô chờ mong ngày mai đến, cũng sợ ngày mai sẽ đến.

Cô đưa tay rút điện thoại gọi cho Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, tớ cần phải xác định lại lần nữa với cậu, ngày mai tớ thật sự sẽ thổ lộ với hần ư?”

“Aiz, Hải Nhạc, rốt cuộc là cậu đang sợ cái gì a? Cậu không thử, làm sao mà biết tâm ý thật sự của anh Thư Dật đây? Tớ vẫn là câu nói kia, cậu nhất định phải thổ lộ với anh ấy, nhất định phải! Cậu nhất định phải lớn tiếng nói ra cậu thích anh ấy! Cứ như vậy! Yên tâm, tớ sẽ cổ vũ cho cậu! Tất cả mọi chuyện, cứ giao cho ngày mai đi! Đêm nay ngủ một giấc cho thật ngon, dùng ý chí chiến đấu dũng mãnh nhất mà nghênh đón ngày mai đến! Thành công thành công! Hải Nhạc thổ lộ với Thư Dật, nhất định sẽ thành công!” Nhã Nghiên ở bên kia nói. (iêu Nhã Nghiên quá đi mất! my Queen)

Hải Nhạc không khỏi bị ý chí chiến đấu dâng trào của Nhã Nghiên chọc cười ra tiếng: “Àn, được rồi, vậy cậu ngủ ngon, tớ không âm ỷ cậu nữa.”

“Ngủ ngon.” Nhã Nghiên cúp điện thoại.

Đúng vậy, tất cả cứ giao cho ngày mai, ngày mai, lại là một ngày mới.

Ở trong tiếng đàn du dương, Hải Nhạc chìm vào giấc ngủ.

Nhưng, có người lại đang rất bất an, Trì Hải Hoan này giờ vẫn cứ ở trong phòng ngủ đi tới đi lui, thật lâu sau, cô quyết định xong, gọi một cú điện thoại.

“Nhã Nghiên, tớ không thể không đi thổ lộ à? Tớ không muốn, không muốn, tớ sợ hần sẽ cự tuyệt tớ, tớ đây sẽ đau lòng mà chết mất!” Hải Nhạc liều mạng nói với Nhã Nghiên.

“Nếu đã vậy, dù sao cũng đau lòng mà chết, không bằng bất cứ giá nào thử một phen?” Nhã Nghiên ở một bên giậm chân, “Bây giờ tớ đã trang điểm cho cậu xinh đẹp như vậy, nếu cậu không nghĩ cách hẹn anh Thư Dật đi ra, uống phí một phen công sức của tớ mất! Về sau... về sau tớ sẽ không để ý đến cậu nữa! Tự cậu xem mà làm đi!”

“VẬY... vậy cậu đi theo với tớ đi, cậu cứ ở bên cạnh tớ cho tớ đỡ sợ được không? Được không?” Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên khẩn cầu.

Nhã Nghiên nhận mệnh lắc đầu: “Aizzz, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, được rồi, tớ đi với cậu.”

Hải Nhạc mừng rỡ ôm lấy Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu!”

“Cậu nhớ cho kĩ, cậu phải gọi điện thoại cho anh ấy trước, nói cho anh ấy biết cậu đang ở đâu, sau đó...”

“Tớ... tớ không dám gọi điện thoại cho hần a.”

197. Chương 99: Tha Thứ Cho Tôi

Tạ Hải Nhạc nói xong, lập tức chạy vụt về phía trước, mà còn xô Tạ Thư Dật sang một bên nữa, Tạ Thư Dật bị nằng xô lão đảo, khó khăn lắm mới đứng lại được, chờ đến khi hần đứng lại, hần vẫn cứ ngơ ngác đứng đó.

Rốt cuộc là hần bị làm sao vậy? Không phải hần tức đến mê sảng rồi đấy chứ? Rốt cuộc là hần đã nói cái gì?

“Hải Nhạc, không phải như thế, tôi tới... không phải để cãi nhau với em, tôi tới, cũng không phải không muốn để cho em quay quảng cáo, tôi chỉ không muốn thấy em ôm ấp người khác, không muốn thấy em chủ động đi hôn môi người ta, cho dù chỉ là quay phim, tôi cũng không muốn!”

“Hải Nhạc!”

Hần xoay người, chạy về phía Hải Nhạc, rất nhanh liền đuổi kịp, từ sau lưng ôm lấy nằng.

“Buông ra! Tạ Thư Dật, anh buông ra!” Tạ Hải Nhạc vừa khóc vừa la lên, giãy dụa.

Tạ Thư Dật ôm nằng thật chặt, rõ ràng là không muốn buông tay.

“Hải Nhạc, tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi, những gì tôi vừa mới nói, tất cả đều không phải ý thật sự của tôi! Tha thứ cho tôi!” Tạ Thư Dật thống khổ cúi đầu, chống tay trên vai Hải Nhạc.

Hải Nhạc đang giãy dụa kịch liệt, nghe hần nói như vậy, từ từ bình tĩnh lại.

“Thế... cái gì mới là ý của anh?” Hải Nhạc nức nở hỏi.

“Tôi... tôi không muốn nhìn em đi hôn môi người khác, tôi cũng không muốn xem em bị người khác ôm vào trong ngực, tôi không muốn thấy.” Tạ Thư Dật nói.

Thì ra, thì ra là vì vậy, cũng chính bởi vì nằng cùng Thường Hàn quay cái cảnh này, cho nên, hần mới lúc nào cũng cản trở nằng nhiều lần như vậy!

Hải Nhạc nở nụ cười chua xót.

Hần không thương nằng, nhưng mà, lại không muốn nằng đi gần gũi với người khác, còn không muốn nhìn thấy nằng bị người khác ôm vào trong ngực nữa, Tạ gia đại thiếu gia, thật đúng là bá đạo a, hần vẫn cũng chỉ xem nằng như một thứ sủng vật của riêng hần mà thôi, chỉ có hần mới có thể ôm nằng, gần gũi nằng, hôn nằng! Người khác, không thể!

“Tạ Thư Dật, có phải anh đang cảm thấy tôi là một con cún nhỏ, mà anh, anh chính là chủ nhân của tôi hay không? Lúc anh mất hứng, anh có thể tùy ý trừng phạt tôi, làm cho tôi ăn hết đau khổ, còn lúc anh cao hứng, anh lại đến đây dụ dỗ tôi, cho tôi chút ngon ngọt, để cho tôi ngoắt ngoắt cái đuôi với anh hay chẳng?” Hải Nhạc nghẹn ngào, nằng cố gắng hít sâu giúp mình bình tĩnh lại nói tiếp, “Nhưng mà, Tạ Thư Dật, anh có nhớ không rằng, thật ra tôi chính là một con người, là một con người có máu có thịt, tôi có suy nghĩ của mình, có quyết định của chính mình, đã bao giờ anh hỏi tôi, tôi muốn cái gì chưa? Anh luôn đem những gì anh muốn áp đặt cho tôi, đối với anh là chuyện bình thường, tôi, không thể không đồng ý, tôi,

nhất định phải nhận, hơn nữa, tôi còn phải mang ơn anh, bằng không, anh sẽ mất hứng, anh sẽ nổi giận với tôi, Tạ Thư Dật, tôi không phải là một con cún con của anh, tôi không phải! Anh muốn tới bao giờ thì mới có thể hiểu được điều này? Anh muốn tới bao giờ thì mới có thể hiểu cho rõ ràng rằng, Tạ Hải Nhạc tôi không muốn làm con cún con của anh, Tạ Hải Nhạc không muốn làm một con cún của Tạ Thư Dật! Tạ Hải Nhạc không muốn! Không muốn!”

Nói xong câu cuối cùng, nàng gần như đã dùng hết khí lực toàn thân của mình mà nói, thân thể vốn vì mệt nhọc và sinh bệnh mà đã hơi suy yếu, hơn nữa lúc này cảm xúc lại kích động quá mức, làm cho trước mắt nàng tối sầm lại, yếu ớt ngã sấp ra Tạ Thư Dật phía sau.

Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như thế, trong lòng đột nhiên thất lại không thở nổi, không phải, không phải như nàng nói, không phải!

Hắn đang muốn buông nàng ra, không ngờ nàng lại tựa sát vào hắn một cách không bình thường, theo bản năng hắn lại ôm chặt nàng, sức nặng đột ngột làm hắn sinh nghi, hắn quay nàng lại, thấy rõ sắc mặt nàng đã tái nhợt sắp ngất đi.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, Hải Nhạc! Hải Nhạc!” Hắn vỗ vỗ gò má trắng bệch của nàng, “Đừng làm tôi sợ! Tôi không muốn chọc em tức giận, tôi không phải cố ý, em tỉnh lại đi, tỉnh lại, Hải Nhạc!”

Thấy nàng vẫn không hề tỉnh lại, Tạ Thư Dật sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ôm Tạ Hải Nhạc cứ vậy mà ngồi bệt xuống đất.

“Hải Nhạc, em tỉnh, tỉnh, tôi không có xem em như con cún gì cả, tôi không có, tôi đối với em... tôi... đối với em... tôi đối với em là... tôi đối với em là... cái loại tình cảm khác thường mà chỉ nam nhân đối với nữ nhân mới có kia, tôi không phải xem em như một con cún! Tôi chỉ là đang ghen tị, tôi đang ghen tị, tôi chỉ là muốn cho em thuộc về một mình tôi mà thôi, tôi không muốn cùng người khác chia sẻ em đâu! Em đã hiểu chưa? Em có hiểu không? Em tỉnh lại, em tỉnh lại a!” Tạ Thư Dật vừa bóp mạnh nhân trung Hải Nhạc, vừa nói năng lộn xộn.

Rốt cuộc Hải Nhạc cũng từ từ tỉnh lại, nàng nhìn thấy vẻ mặt lo như điên của Tạ Thư Dật, trong lòng đau xót, nước mắt từ từ men theo khóe mắt chảy xuống.

Tạ Thư Dật thấy nàng cuối cùng cũng tỉnh, bất chấp mọi thứ ôm chặt lấy nàng, cũng thiếu chút rơi lệ.

“Hải Nhạc, tôi không chọc em tức giận, tôi không chọc em tức giận, thân thể em yếu ớt như vậy, là tôi không tốt, là tôi không đúng, bằng không, như vậy... như vậy được không,” Trong đầu Tạ Thư Dật đột nhiên lóe lên, nháy mắt, hắn liền sửa đổi quyết định, “Hải Nhạc, thân thể em quá kém, quảng cáo này không thể tiếp tục quay nữa, em để cho Hải Hoan thay thế em tới quay được không? Nó giống em như vậy, nhất định có thể được, nhất định, tôi không cho em quay tiếp nữa đâu, nếu em muốn quay, cũng chỉ có thể quay với tôi! Lần này, bất luận thế nào nào tôi cũng sẽ không cho em đi quay cảnh hôn này, trừ phi... trừ phi để cho Hải Hoan thay thế em, nếu em thế nào cũng phải cứng đầu với tôi, tôi cũng sẽ cứng đầu lại cho xem, tôi nhất định sẽ nghĩ hết cách thay thế Thường Hàn cho bằng để, để cho tôi diễn cùng với em! Em có muốn như vậy không? Em nghĩ sao? Nếu như em không muốn, để cho Hải Hoan đi thế em đi, còn em, ngoan ngoan ở trong nhà tĩnh dưỡng cho tôi!”

“Anh... anh đang ở đây nói cái gì? Làm sao anh có thể làm như vậy?” Hải Nhạc vừa tức vừa vội.

198. Chương 100: Đòn Hiểm

“Aiz, nếu vậy, để tớ gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy đến quảng trường 101 gặp cậu được không? Ngay tại bên cạnh đài phun nước? Nếu anh ấy đến, tớ liền biến? Biết chưa?” Nhã Nghiên nói.

“Được rồi, nhưng mà, ở nơi đó, có khi nào bị người ta nhận ra không?” Hải Nhạc có chút lo lắng.

“Aiz, không có đâu, cậu mang cái kính này vào, đảm bảo không có ai nhận ra cậu hết.” Nhã Nghiên lấy từ trong bao ra một cặp kính râm bự đưa cho Hải Nhạc.

Hai người vừa đi vừa nói, bỗng, đột nhiên có một chiếc xe lửa đỏ mang theo một tiếng phanh chói tai, dừng ở phía trước hai người không xa, lúc này, từ trong xe đi ra một người đàn ông, đang sải bước đi về phía các cô.

“Hứa Nghiên Nghiên, Diêu Nhạc Nhạc, đã lâu không gặp.” Chính là Thường Hàn.

Sắc mặt Nhã Nghiên đại biến, lập tức kéo Hải Nhạc quay đầu chạy.

“Là Thường Hàn mà, tại sao chúng ta phải chạy?” Hải Nhạc hỏi.

“Dừng hỏi.” Nhã Nghiên nói.

Thường Hàn nhanh chóng chặn ở trước mặt các cô, đồng thời dùng sức một cái đã kéo Nhã Nghiên qua.

“Anh làm cái gì?” Nhã Nghiên tức giận dậm đá hấn.

Thường Hàn cười cười nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, từ trường học theo đến đây, theo các em thật lâu, không muốn tiếp tục theo nữa, anh muốn làm cho Nghiên Nghiên theo giúp anh trải qua ngày Valentine, yên tâm, không phải bắt cóc đâu, chỉ cho anh mượn Nghiên Nghiên một buổi tối thôi, đến lúc đó, anh sẽ đưa em ấy về nhà, em không cần phải lo lắng.”

“Buông ra! Buông ra! Anh tên đại phơi đản này!” Nhã Nghiên liều mạng giãy dụa.

Hải Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn Thường Hàn khiêng Nhã Nghiên đang la lên cứu mạng đi, nhét vào trong xe.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, trăm ngàn lần đừng để cho người nhà tớ biết tớ bị Thường Hàn mang đi, nếu không, tớ sẽ chết đó! 555555 (huhuhu), buông ra!” Nhã Nghiên la lên với Hải Nhạc, sau đó gào thét Thường Hàn.

“Nhạc Nhạc, em đi tìm nam sinh chia sẻ ngày Valentine đi! Valentine của Hứa Nghiên Nghiên, là của anh rồi!” Thường Hàn cười ha hả nói với Hải Nhạc, sau đó, chiếc xe thể thao đỏ rực của hắn ở trước mắt Hải Nhạc nghênh ngang rời đi.

Ông trời ơi, Thường Hàn thích Nhã Nghiên? Hải Nhạc che miệng lại.

Vậy cô phải làm sao bây giờ? Không có Nhã Nghiên ở bên cạnh nữa, cô phải làm sao bây giờ a?

Bỗng nhiên, có một người thở hổn hển chạy tới, lớn tiếng hỏi: “Nhã Nghiên đâu? Nhã Nghiên đi đâu rồi?”

Hải Nhạc hách nhất đại khiêu (hết hồn): “Anh Chí Ngạn, sao lại là anh?”

Hứa Chí Ngạn đỏ mặt.

“Anh Chí Ngạn, làm sao anh lại ở chỗ này?” Hải Nhạc hỏi.

Không khéo đến mức tình cờ gặp phải anh ấy ở trong này như vậy chứ? Ít nhất anh ấy biết Nhã Nghiên đi chung với cô.

“Em nói cho anh biết trước, Nhã Nghiên đi đâu đã, anh sẽ nói cho em biết tại sao anh ở trong này.” Hứa Chí Ngạn đẩy mắt kiếng lên.

“Ách...” Hải Nhạc nghĩ nghĩ, nói, “Cậu ấy đi hẹn hò với một đứa con trai rồi.”

“Không thể nào? Đi hẹn hò với một đứa con trai? Không phải nó muốn đi thổ lộ với Thư Dật với em sao?” Hứa Chí Ngạn không tin.

“Anh... anh... anh Chí Ngạn! Làm sao anh biết?” Mặt Hải Nhạc lập tức đỏ bừng lên, cô không khỏi lui về phía sau, sắc mặt lại từ từ chuyển trắng, “Nhã Nghiên nói cho anh à?”

Không phải Nhã Nghiên đã nói đây là bí mật của mình với cậu ấy hai người thôi sao? Sao có thể nói cho anh Chí Ngạn chứ?

Hải Nhạc xấu hổ xoay người bỏ chạy, Hứa Chí Ngạn đưa tay giữ cô lại: “Không phải Nhã Nghiên nói cho anh biết, là anh vô tình nghe được điện thoại liên thông của em với nó, ngay tối qua, anh không có lừa em, anh thật sự vô tình biết mà thôi.”

Lúc ấy hắn gần như đã bị cuộc điện thoại kia đả kích như ngũ lôi oanh đỉnh (sấm đánh bên tai), một buổi tối đều không hề ngủ. Hắn nghĩ rằng, hắn có cơ hội, hắn nghĩ rằng, trong khoảng thời gian ngắn Hải Nhạc sẽ không thích ai, hắn có thời gian làm cho cô thích hắn! Hắn thậm chí còn nghĩ thừa dịp ngày Valentine này, mới dốc sức mà theo đuổi Hải Nhạc, nhưng, tất cả hi vọng hoàn toàn biến thành ảo tưởng! Hải Nhạc, đã có người trong lòng! Người kia lại chính là Tạ Thư Dật! Hơn nữa, cô còn muốn lấy dũng khí thổ lộ với hắn ta! Nên biết, Tạ Thư Dật cũng thích Hải Nhạc đó! Vậy bọn họ nhất định có thể ở cùng một chỗ! Làm sao còn cơ hội nào cho Hứa Chí Ngạn nữa! Hắn đau khổ một buổi tối thêm một ngày Valentine, cho nên, khi Nhã Nghiên nói muốn đi chơi với Hải Nhạc, hắn cũng không nói gì, chỉ chờ hai cô bé từ trường học xuất phát, đi theo hai người các cô vòng vo cả một ngày, nào là mua quần áo, nào là làm tóc, nào là đi trung tâm trang điểm, xem ra, Hải Nhạc quyết tâm phải thổ lộ với Tạ Thư Dật bằng mọi giá rồi, hắn mang trái tim tan nát đi theo vòng vòng cả một ngày, sau đó chờ xem Hải Nhạc Thư Dật hai người ôm chặt lấy nhau, để làm cho mình hoàn toàn chết tâm. Nhưng mà, cái nha đầu Nhã Nghiên kia, chạy đi đâu rồi? Thật sự đã đi theo con trai hẹn hò rồi ư? Nha đầu kia, không có khả năng trọng sắc khinh bạn như vậy đi?

“Hải Nhạc, em không tin anh ư? Em không tin? Anh không cần phải lừa em, tối hôm qua em có gọi điện thoại cho Nhã Nghiên hay không em tự biết rõ mà.” Hứa Chí Ngạn nói.

Hải Nhạc đỏ bừng cả mặt gật gật đầu, quả thực, tối hôm qua gọi một cú điện thoại, Hứa Chí Ngạn có thể nghe được, huhuhu thật xấu hổ a.

Hứa Chí Ngạn cười chua xót: “Kỳ thật, Nhã Nghiên cũng thích Thư Dật, không biết em có biết không.”

“Em biết.” Hải Nhạc gật đầu.

“Nhưng, nó lại đồng ý giúp em theo đuổi người mà nó thích, người Hứa gia bọn anh, đều rất ngốc.” Hứa Chí Ngạn lắc đầu cười khổ.

“Thật xin lỗi, có phải anh cảm thấy em rất ích kỷ không?” Hải Nhạc cắn môi nói.

“Không, anh không hề cảm thấy như vậy, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, chỉ là, có vài tình yêu, sẽ nhất định không được đáp lại, giả như không được đáp lại, vậy cứ gửi lời chúc phúc đi, anh... cũng ủng hộ em đi thổ lộ với Thư Dật.”

Hứa Chí Ngạn thật vất vả mới nói ra hết những lời muốn nói, hắn thầm cười khổ trong lòng, không phải hắn thể hiện hơi vĩ đại quá rồi đấy chứ? (He! Kết anh rồi đấy)

“Anh Chí Ngạn...” Hải Nhạc nhìn hắn rung động, Hứa Chí Ngạn từng thổ lộ với cô, chỉ là, bị cô cự tuyệt, bởi vì, đối với hắn, cô không có tình yêu nam nữ, chỉ ỷ lại vào hắn giống như ỷ lại anh lớn mà thôi, so với nói Tạ Thư Dật này là anh hai, còn không bằng nói Chí Ngạn mới là người anh mà cô nhận định, hắn cần thật chăm sóc cô, quan tâm cô, nhưng... cô chỉ có thể xem hắn như anh trai.

“Aiz, tình yêu, tình yêu, đối với vài người mà nói, là ngọt ngào, đối với vài người khác, lại là thống khổ vô hạn.”

“Cám ơn anh, anh Chí Ngạn.” Hải Nhạc xúc động nói, bởi vì trong lòng cảm động, hốc mắt cũng đã hơi ươn ướt.

“Aiz, Hải Nhạc, em phải cố lên nga!” Hứa Chí Ngạn giơ tay hình chữ V thắng lợi với cô, “Yên tâm đi, tình cảm của anh dành cho em, anh sẽ chậm rãi chuyển hóa nó thành một loại tình bạn, một loại tình thân, anh sẽ giống như anh trai đối với em gái, đứng ở sau lưng em vĩnh viễn cổ vũ cho em, em không cần bận tâm đến anh đâu.”

“Anh Chí Ngạn, thật sự rất cảm ơn anh, em sẽ làm người em gái thứ hai của anh, anh vĩnh viễn sẽ là anh trai em.” Hải Nhạc cảm động ôm Chí Ngạn một cái.

Chí Ngạn vỗ vỗ bả vai cô nói: “Có muốn anh đi cùng em không? Anh có thể đi với em, anh cổ vũ cho em.”

“Nhưng mà, lúc này em với Nhã Nghiên đã bàn, cậu ấy gọi điện giùm em, nhắn hân đến quảng trường 101.” Hải Nhạc nói.

Chí Ngạn bấm số Nhã Nghiên, tắt máy.

“Nha đầu kia, sao lại tắt điện thoại chứ? Đã hứa với em rồi, aiz.” Chí Ngạn nói.

Trong lòng Hải Nhạc hiểu rõ, phỏng chừng điện thoại của Nhã Nghiên đã bị người nào đó đoạt đi cũng không chừng, aiz, cái tên Trình Giảo Kim Thường Hàn đáng chết này.

“Em có biết Thư Dật đang ở đâu không? Bằng không, anh gọi điện thoại cho hân?” Chí Ngạn nói.

“Hình như hân với chị hai em đang ở đảo tình nhân thì phải.” Hải Nhạc buồn bã nói.

“Cái gì? Hân và chị em ở đảo tình nhân? Sao thế, sao hân lại mang chị em đi đảo tình nhân ăn tối chứ? Anh... có chút không hiểu nổi.” Chí Ngạn nói.

“Hân... đang quen với chị hai em.” Hải Nhạc nhẹ nói.

Chí Ngạn đưa tay ôm trán, “Không thể nào? Cho tới bây giờ đều không có nghe Thư Dật nói chuyện hân và quen với chị em gì hết mà? Đây là xảy ra chuyện gì a? Vậy... em còn muốn thổ lộ à?”

Thấy Hứa Chí Ngạn nói như vậy, Hải Nhạc trở nên nhát gan lại lần nữa, “Anh muốn nói là... không được sao? Nhưng mà, Nhã Nghiên nói không sao hết, em chỉ muốn nói ra thôi, Tạ Thư Dật lựa chọn như thế nào, là chuyện của hân, chị em cũng không thể trách gì em được.”

Hứa Chí Ngạn thở dài một hơi, nói: “Được, được, như vậy đi, chúng ta trực tiếp đến đảo tình nhân đi.”

“Trực tiếp đi đảo tình nhân? Không phải chị em sẽ biết em thổ lộ với hân sao?” Hải Nhạc kinh hoảng nói.

“Có đôi khi, với vài người, cần một vài phép khích tướng mới được! Anh đi với em, nói không chừng sẽ đem đến cho em hiệu quả không thể tưởng được.” Hứa Chí Ngạn mỉm cười nói.

“Nhưng mà, em sợ hân hiểu lầm a.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Muốn làm cho hân hiểu lầm mà.” Hứa Chí Ngạn nói, “Giả như, nếu như hân thích em, hôm nay là một ngày đặc biệt, nếu hân thấy em ở cùng một chỗ với anh, em cũng khỏi cần thổ lộ, hân sẽ nhào đầu về phía anh trước rồi, hân a, anh hiểu nhất.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ.

“Giống như chơi cờ vậy, cũng phải dùng chiêu hiểm, mới có thể chiến thắng vì bất ngờ, Hải Nhạc, anh chính là đòn hiểm mà em có thể vận dụng kia, em cứ thử xem đi, vừa vặn, anh có đặt chỗ bên đảo tình nhân bên kia rồi.” Hứa Chí Ngạn nói.

Aiz, vốn là muốn hẹn Hải Nhạc đi ăn cơm, hân đã sớm vị trí tốt nhất đảo tình nhân, Hải Nhạc muốn đi thổ lộ với Thư Dật, tưởng rằng bàn đặt đã vô dụng rồi, không ngờ, vẫn có tác dụng, Tạ Thư Dật cũng ở đảo tình nhân! Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại hân có thể cùng cô ăn một bữa tối dưới ánh nến, cho dù không phải xuất phát từ tình yêu, hân cũng đủ hài lòng, hân thật tình muốn giúp Hải Nhạc, cô không thích hân mà thích Tạ Thư Dật, nếu đã vậy, hân sẽ rời khỏi trận đấu này, chỉ cần cô vui vẻ cô hạnh phúc, hân cũng đều vì cô mà vui.

“Ân.” Hải Nhạc dùng sức gật đầu, “Thật sự rất cảm ơn anh Chí Ngạn.”

Khi hai người xuất hiện ở trên tầng cao nhất nhà hàng quay xung quanh đảo tình nhân kia, nhân viên nhà hàng cung kính dẫn Hải Nhạc và Chí Ngạn đến vị trí bọn họ đặt.

Từ rất xa Hải Nhạc đã thấy được Tạ Thư Dật cùng chị hai, lòng của cô, nhấc lên thật cao, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, Chí Ngạn thấy cô căng thẳng đến trắng bệch cả mặt, nhẹ nhàng giữ chặt tay cô, nói: “Đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi, có anh ở đây, anh sẽ giúp em.”

Tạ Thư Dật vốn đang nhàm chán cắt bút tết, miễn cưỡng nghe Hải Hoan nói chuyện, nói thật, một câu hân cũng không có nghe lọt, trong đầu của hân, đang nghĩ đến một bóng dáng khác, giờ phút này, cô đang ở

nơi nào? Có phải đang hẹn hò với tên nào đó hay không? Thật hi vọng rằng người ngồi đối diện với tớ là cô biết bao...

“Hứa thiếu gia, đây là vị trí ngài đặt.”

“Cám ơn.”

Tạ Thư Dật đang chìm trong tưởng niệm, đột nhiên nghe được một tiếng giọng nhu hòa nói tiếng cảm ơn, hần chần động cả người, không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngay tại chiếc bàn trống kế hần phía trước, Hứa Chí Ngạn đang kéo một cái ghế ra, ngồi xuống chính là cô gái kia, vậy mà lại là ai đó hần vừa mới nhớ! Chết tiệt, cô thật sự ngồi vào đối diện hần rồi! Nhưng, cũng cách một cái bàn, do một người đàn ông khác kéo ghế ra cho cô! Máu toàn thân hần, tựa hồ cũng đang chảy ngược, Tạ Thư Dật nắm thật chặt dao nĩa trong tay, gắt gao nhìn cô chằm chằm!

“Aiz, nếu vậy, để tớ gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy đến quảng trường 101 gặp cậu được không? Ngay tại bên cạnh đài phun nước? Nếu anh ấy đến, tớ liền biến? Biết chưa?” Nhã Nghiên nói.

“Được rồi, nhưng mà, ở nơi đó, có khi nào bị người ta nhận ra không?” Hải Nhạc có chút lo lắng.

“Aiz, không có đâu, cậu mang cái kính này vào, đảm bảo không có ai nhận ra cậu hết.” Nhã Nghiên lấy từ trong bao ra một cặp kính râm bự đưa cho Hải Nhạc.

Hai người vừa đi vừa nói, bỗng, đột nhiên có một chiếc xe lửa đỏ mang theo một tiếng phanh chói tai, dừng ở phía trước hai người không xa, lúc này, từ trong xe đi ra một người đàn ông, đang sải bước đi về phía các cô.

“Hứa Nghiên Nghiên, Diêu Nhạc Nhạc, đã lâu không gặp.” Chính là Thường Hàn.

Sắc mặt Nhã Nghiên đại biến, lập tức kéo Hải Nhạc quay đầu chạy.

“Là Thường Hàn mà, tại sao chúng ta phải chạy?” Hải Nhạc hỏi.

“Dừng hỏi.” Nhã Nghiên nói.

Thường Hàn nhanh chóng chặn ở trước mặt các cô, đồng thời dùng sức một cái đã kéo Nhã Nghiên qua.

“Anh làm cái gì?” Nhã Nghiên tức giận đấm đá hần.

Thường Hàn cười cười nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, từ trường học theo đến đây, theo các em thật lâu, không muốn tiếp tục theo nữa, anh muốn làm cho Nghiên Nghiên theo giúp anh trải qua ngày Valentine, yên tâm, không phải bắt cóc đâu, chỉ cho anh mượn Nghiên Nghiên một buổi tối thôi, đến lúc đó, anh sẽ đưa em ấy về nhà, em không cần phải lo lắng.”

“Buông ra! Buông ra! Anh tên đại phôi đản này!” Nhã Nghiên liều mạng giãy dụa.

Hải Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn Thường Hàn khiêng Nhã Nghiên đang la lên cứu mạng đi, nhét vào trong xe.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, trăm ngàn lần đừng để cho người nhà tớ biết tớ bị Thường Hàn mang đi, nếu không, tớ sẽ chết đó! 555555 (huhuhu), buông ra!” Nhã Nghiên la lên với Hải Nhạc, sau đó gào thét Thường Hàn.

“Nhạc Nhạc, em đi tìm nam sinh chia sẻ ngày Valentine đi! Valentine của Hứa Nghiên Nghiên, là của anh rồi!” Thường Hàn cười ha hả nói với Hải Nhạc, sau đó, chiếc xe thể thao đồ rục của hần ở trước mắt Hải Nhạc ngênh ngang rời đi.

Ông trời ơi, Thường Hàn thích Nhã Nghiên? Hải Nhạc che miệng lại.

Vậy cô phải làm sao bây giờ? Không có Nhã Nghiên ở bên cạnh nữa, cô phải làm sao bây giờ a?

Bỗng nhiên, có một người thở hổn hển chạy tới, lớn tiếng hỏi: “Nhã Nghiên đâu? Nhã Nghiên đi đâu rồi?”

Hải Nhạc hách nhất đại khiêu (hết hồn): “Anh Chí Ngạn, sao lại là anh?”

Hứa Chí Ngạn đỏ mặt.

“Anh Chí Ngạn, làm sao anh lại ở chỗ này?” Hải Nhạc hỏi.

Không khéo đến mức tình cờ gặp phải anh ấy ở trong này như vậy chứ? Ít nhất anh ấy biết Nhã Nghiên đi chung với cô.

“Em nói cho anh biết trước, Nhã Nghiên đi đâu đã, anh sẽ nói cho em biết tại sao anh ở trong này.” Hứa Chí Ngạn đẩy mắt kiếng lên.

“Ách...” Hải Nhạc nghĩ nghĩ, nói, “Cậu ấy đi hẹn hò với một đứa con trai rồi.”

“Không thể nào? Đi hẹn hò với một đứa con trai? Không phải nó muốn đi thổ lộ với Thư Dật với em sao?” Hứa Chí Ngạn không tin.

“Anh... anh... anh Chí Ngạn! Làm sao anh biết?” Mặt Hải Nhạc lập tức đỏ bừng lên, cô không khỏi lui về phía sau, sắc mặt lại từ từ chuyển trắng, “Nhã Nghiên nói cho anh à?”

Không phải Nhã Nghiên đã nói đây là bí mật của mình với cậu ấy hai người thôi sao? Sao có thể nói cho anh Chí Ngạn chứ?

Hải Nhạc xấu hổ xoay người bỏ chạy, Hứa Chí Ngạn đưa tay giữ cô lại: “Không phải Nhã Nghiên nói cho anh biết, là anh vô tình nghe được điện thoại liên thông của em với nó, ngay tối qua, anh không có lừa em, anh thật sự vô tình biết mà thôi.”

Lúc ấy hẳn gần như đã bị cuộc điện thoại kia đả kích như ngũ lôi oanh đỉnh (sấm đánh bên tai), một buổi tối đều không hề ngủ. Hắn nghĩ rằng, hắn có cơ hội, hắn nghĩ rằng, trong khoảng thời gian ngắn Hải Nhạc sẽ không thích ai, hắn có thời gian làm cho cô thích hắn! Hắn thậm chí còn nghĩ thừa dịp ngày Valentine này, mới dốc sức mà theo đuổi Hải Nhạc, nhưng, tất cả hi vọng hoàn toàn biến thành ảo tưởng! Hải Nhạc, đã có người trong lòng! Người kia lại chính là Tạ Thư Dật! Hơn nữa, cô còn muốn lấy dũng khí thổ lộ với hắn ta! Nên biết, Tạ Thư Dật cũng thích Hải Nhạc đó! Vậy bọn họ nhất định có thể ở cùng một chỗ! Làm sao còn cơ hội nào cho Hứa Chí Ngạn nữa! Hắn đau khổ một buổi tối thêm một ngày Valentine, cho nên, khi Nhã Nghiên nói muốn đi chơi với Hải Nhạc, hắn cũng không nói gì, chỉ chờ hai cô bé từ trường học xuất phát, đi theo hai người các cô vòng vo cả một ngày, nào là mua quần áo, nào là làm tóc, nào là đi trung tâm trang điểm, xem ra, Hải Nhạc quyết tâm phải thổ lộ với Tạ Thư Dật bằng mọi giá rồi, hắn mang trái tim tan nát đi theo vòng vòng cả một ngày, sau đó chờ xem Hải Nhạc Thư Dật hai người ôm chặt lấy nhau, để làm cho mình hoàn toàn chết tâm. Nhưng mà, cái nha đầu Nhã Nghiên kia, chạy đi đâu rồi? Thật sự đã đi theo con trai hẹn hò rồi ư? Nha đầu kia, không có khả năng trọng sắc khinh bạn như vậy đi?

“Hải Nhạc, em không tin anh ư? Em không tin? Anh không cần phải lừa em, tối hôm qua em có gọi điện thoại cho Nhã Nghiên hay không em tự biết rõ mà.” Hứa Chí Ngạn nói.

Hải Nhạc đỏ bừng cả mặt gật gật đầu, quả thực, tối hôm qua gọi một cú điện thoại, Hứa Chí Ngạn có thể nghe được, huhuhu thật xấu hổ a.

Hứa Chí Ngạn cười chua xót: “Kỳ thật, Nhã Nghiên cũng thích Thư Dật, không biết em có biết không.”

“Em biết.” Hải Nhạc gật đầu.

“Nhưng, nó lại đồng ý giúp em theo đuổi người mà nó thích, người Hứa gia bọn anh, đều rất ngốc.” Hứa Chí Ngạn lắc đầu cười khổ.

“Thật xin lỗi, có phải anh cảm thấy em rất ích kỷ không?” Hải Nhạc cắn môi nói.

“Không, anh không hề cảm thấy như vậy, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, chỉ là, có vài tình yêu, sẽ nhất định không được đáp lại, giả như không được đáp lại, vậy cứ gửi lời chúc phúc đi, anh... cũng ủng hộ em đi thổ lộ với Thư Dật.”

Hứa Chí Ngạn thật vất vả mới nói ra hết những lời muốn nói, hắn thậm chí cười khổ trong lòng, không phải hắn thể hiện hơi vĩ đại quá rồi đấy chứ? (He! Kết anh rồi đấy)

“Anh Chí Ngạn...” Hải Nhạc nhìn hắn rung động, Hứa Chí Ngạn từng thổ lộ với cô, chỉ là, bị cô cự tuyệt, bởi vì, đối với hắn, cô không có tình yêu nam nữ, chỉ ỷ lại vào hắn giống như ỷ lại anh lớn mà thôi, so với nói Tạ Thư Dật này là anh hai, còn không bằng nói Chí Ngạn mới là người anh mà cô nhận định, hắn cần thận chăm sóc cô, quan tâm cô, nhưng... cô chỉ có thể xem hắn như anh trai.

“Aiz, tình yêu, tình yêu, đối với vài người mà nói, là ngọt ngào, đối với vài người khác, lại là thống khổ vô hạn.”

“Cám ơn anh, anh Chí Ngạn.” Hải Nhạc xúc động nói, bởi vì trong lòng cảm động, hốc mắt cũng đã hơi ướt.

“Aiz, Hải Nhạc, em phải cố lên nga!” Hứa Chí Ngạn giơ tay hình chữ V thắng lợi với cô, “Yên tâm đi, tình cảm của anh dành cho em, anh sẽ chậm rãi chuyển hóa nó thành một loại tình bạn, một loại tình thân, anh sẽ giống như anh trai đối với em gái, đứng ở sau lưng em vĩnh viễn cổ vũ cho em, em không cần bận tâm đến anh đâu.”

“Anh Chí Ngạn, thật sự rất cảm ơn anh, em sẽ làm người em gái thứ hai của anh, anh vĩnh viễn sẽ là anh trai em.” Hải Nhạc cảm động ôm Chí Ngạn một cái.

Chí Ngạn vỗ vỗ bả vai cô nói: “Có muốn anh đi cùng em không? Anh có thể đi với em, anh cổ vũ cho em.”

“Nhưng mà, lúc này em với Nhã Nghiên đã bàn, cậu ấy gọi điện giùm em, nhắn hân đến quảng trường 101.” Hải Nhạc nói.

Chí Ngạn bấm số Nhã Nghiên, tắt máy.

“Nha đầu kia, sao lại tắt điện thoại chứ? Đã hứa với em rồi, aiz.” Chí Ngạn nói.

Trong lòng Hải Nhạc hiểu rõ, phỏng chừng điện thoại của Nhã Nghiên đã bị người nào đó đoạt đi cũng không chừng, aiz, cái tên Trình Giảo Kim Thường Hàn đáng chết này.

“Em có biết Thư Dật đang ở đâu không? Bằng không, anh gọi điện thoại cho hân?” Chí Ngạn nói.

“Hình như hân với chị hai em đang ở đảo tình nhân thì phải.” Hải Nhạc buồn bã nói.

“Cái gì? Hân và chị em ở đảo tình nhân? Sao thế, sao hân lại mang chị em đi đảo tình nhân ăn tối chứ? Anh... có chút không hiểu nổi.” Chí Ngạn nói.

“Hân... đang quen với chị hai em.” Hải Nhạc nhẹ nói.

Chí Ngạn đưa tay ôm trán, “Không thể nào? Cho tới bây giờ đều không có nghe Thư Dật nói chuyện hân và quen với chị em gì hết mà? Đây là xảy ra chuyện gì a? Vậy... em còn muốn thổ lộ à?”

Thấy Hứa Chí Ngạn nói như vậy, Hải Nhạc trở nên nhát gan lại lần nữa, “Anh muốn nói là... không được sao? Nhưng mà, Nhã Nghiên nói không sao hết, em chỉ muốn nói ra thôi, Tạ Thư Dật lựa chọn như thế nào, là chuyện của hân, chị em cũng không thể trách gì em được.”

Hứa Chí Ngạn thở dài một hơi, nói: “Được, được, như vậy đi, chúng ta trực tiếp đến đảo tình nhân đi.”

“Trực tiếp đi đảo tình nhân? Không phải chị em sẽ biết em thổ lộ với hân sao?” Hải Nhạc kinh hoàng nói.

“Có đôi khi, với vài người, cần một vài phép khích tướng mới được! Anh đi với em, nói không chừng sẽ đem đến cho em hiệu quả không thể tưởng được.” Hứa Chí Ngạn mỉm cười nói.

“Nhưng mà, em sợ hân hiểu lầm a.” Hải Nhạc ngưng ngưng nói.

“Muốn làm cho hân hiểu lầm mà.” Hứa Chí Ngạn nói, “Giả như, nếu như hân thích em, hôm nay là một ngày đặc biệt, nếu hân thấy em ở cùng một chỗ với anh, em cũng khỏi cần thổ lộ, hân sẽ nhào đầu về phía anh trước rồi, hân a, anh hiểu nhất.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ.

“Giống như chơi cờ vậy, cũng phải dùng chiêu hiểm, mới có thể chiến thắng vì bất ngờ, Hải Nhạc, anh chính là đòn hiểm mà em có thể vận dụng kia, em cứ thử xem đi, vừa vặn, anh có đặt chỗ bên đảo tình nhân bên kia rồi.” Hứa Chí Ngạn nói.

Aiz, vốn là muốn hẹn Hải Nhạc đi ăn cơm, hân đã sớm vị trí tốt nhất đảo tình nhân, Hải Nhạc muốn đi thổ lộ với Thư Dật, tưởng rằng bàn đặt đã vô dụng rồi, không ngờ, vẫn có tác dụng, Tạ Thư Dật cũng ở đảo tình nhân! Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại hân có thể cùng cô ăn một bữa tối dưới ánh nến, cho dù không phải xuất phát từ tình yêu, hân cũng đủ hài lòng, hân thật tình muốn giúp Hải Nhạc, cô

không thích hấn mà thích Tạ Thư Dật, nếu đã vậy, hấn sẽ rời khỏi trận đấu này, chỉ cần cô vui vẻ cô hạnh phúc, hấn cũng đều vì cô mà vui.

“Àn.” Hải Nhạc dùng sức gật đầu, “Thật sự rất cảm ơn anh Chí Ngạn.”

Khi hai người xuất hiện ở trên tầng cao nhất nhà hàng quay xung quanh đảo tình nhân kia, nhân viên nhà hàng cung kính dẫn Hải Nhạc và Chí Ngạn đến vị trí bọn họ đặt.

Từ rất xa Hải Nhạc đã thấy được Tạ Thư Dật cùng chị hai, lòng của cô, nhấc lên thật cao, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, Chí Ngạn thấy cô căng thẳng đến trắng bệch cả mặt, nhẹ nhàng giữ chặt tay cô, nói: “Đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi, có anh ở đây, anh sẽ giúp em.”

Tạ Thư Dật vốn đang nhàm chán cắt bút tết, miễn cưỡng nghe Hải Hoan nói chuyện, nói thật, một câu hấn cũng không có nghe lọt, trong đầu của hấn, đang nghĩ đến một bóng dáng khác, giờ phút này, cô đang ở nơi nào? Có phải đang hẹn hò với tên nào đó hay không? Thật hi vọng rằng người ngồi đối diện với tớ là cô biết bao...

“Hứa thiếu gia, đây là vị trí ngài đặt.”

“Cảm ơn.”

Tạ Thư Dật đang chìm trong tưởng niệm, đột nhiên nghe được một tiếng giọng nhu hòa nói tiếng cảm ơn, hấn chấn động cả người, không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngay tại chiếc bàn trống kế hấn phía trước, Hứa Chí Ngạn đang kéo một cái ghế ra, ngồi xuống chính là cô gái kia, vậy mà lại là ai đó hấn vừa mới nhớ! Chết tiệt, cô thật sự ngồi vào đối diện hấn rồi! Nhưng, cũng cách một cái bàn, do một người đàn ông khác kéo ghế ra cho cô! Máu toàn thân hấn, tựa hồ cũng đang chảy ngược, Tạ Thư Dật nắm thật chặt dao nĩa trong tay, gắt gao nhìn cô chằm chằm!

199. Chương 100: Cứ Để Đó Cho Tôi

“Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, nếu em không cho Hải Hoan đến quay, vậy tôi đến quay!” Tạ Thư Dật ngang ngược nói.

Nàng không muốn quay cùng với hấn, không muốn khiến cho người khác chỉ trở nọ bọn họ, đã vậy, để cho Hải Hoan ra trận đi, Hải Hoan giống Hải Nhạc như vậy, hoàn toàn có thể cho Hải Hoan đến quay, mà thay mặt đối đào như thế, cũng sẽ không vi phạm hợp đồng, hơn nữa cũng không để Thường Hàn ăn được đậu hủ của Hải Nhạc, Tạ Thư Dật cảm thấy chủ ý của mình cơ hồ là thiên y vô phúc, càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn.

“Anh...!” Hải Nhạc yếu ớt nằm trong lòng hấn, thiếu chút nữa lại tức giận ngất xỉu lần nữa, vậy mà hấn cũng nghĩ ra được, có thể để cho Hải Hoan thay thế nàng đi quay quảng cáo này!

“Hải Nhạc, quyết định vậy đi, tùy em nghĩ thế nào thì nghĩ, nói thế nào thì nói, em nói em là cún con, cún con thì cún con đi, em chính là cún con của tôi, cún con của một mình tôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hấn đã lâu chưa từng cách nàng gần như vậy, cũng đã lâu chưa được ôm nàng như vậy, trong lòng hấn thậm chí còn đang đáng thẹn cảm tạ nàng đột nhiên té xỉu, mới để cho hấn có cơ hội thừa cơ, hấn không hề nín nổi khát vọng trong lòng, cúi đầu, nhẹ nhàng mút hôn cánh môi hơi tái nhợt của nàng.

“Hải Nhạc, cún con của tôi, cún con của một mình tôi.” Hấn khẽ thăm thì, ôn nhu trần trọc trên bờ môi của nàng.

Hải Nhạc cố gắng lấy tay muốn đẩy mặt hấn ra, nhưng, Tạ Thư Dật vươn tay, dùng mười ngón đan xen chặt chẽ với hai tay nàng, mà Hải Nhạc chỉ có thể bị động gối lên đùi hấn, tựa vào trong ngực hấn, bị hấn đột ngột hôn, hôn đến văng đầu lạc óc.

Khó khăn lắm, Tạ Thư Dật mới buông tha nàng, nhìn khuôn mặt nàng vì bị hôn mà nóng đỏ, hài lòng nhẹ vỗ về gương mặt đỏ bừng của nàng, Hải Nhạc không khỏi xấu hổ vùi thật sâu vào trong ngực của hắn.

“Cún con nhà ta biết thẹn thùng.” Tạ Thư Dật nhin không được bật cười khẽ. (*chọt chọt* tớ cũng thẹn thùng nè)

“Tốt nhất lấy bệnh cảm của tôi qua cho anh hết, cho anh đau đầu phát sốt nằm trên giường không bò dậy nổi luôn!” Tạ Hải Nhạc thở gấp.

Vì đã được thỏa mãn lòng khao khát, tâm tình Tạ Thư Dật đương nhiên rất tốt, hắn cười lên ha hả: “Tôi chỉ biết có một loại tình huống nằm trên giường không bò dậy nổi, nhưng tuyệt đối không phải là bởi vì đau đầu phát sốt!” (lưu manh)

“Tình huống gì?” Tạ Hải Nhạc tò mò.

Tạ Thư Dật tiếp tục cười, cười cho đã xong, nói: “Bây giờ không nói cho em biết, tin chắc sau này sẽ có cơ hội cho em biết.”

“Tôi mới không thèm biết, nghĩ lại chắc cũng không phải là chuyện gì tốt!” Hải Nhạc liếc xéo hắn.

Tạ Thư Dật khẽ thở dài một tiếng, hôn môi nàng một chút, sau đó nhẹ giọng nói: “Hải Nhạc, đồng ý với tôi được không? Để cho Hải Hoan thay em được không? Được không?”

“Không được.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Vậy được rồi, bất luận thế nào tôi cũng sẽ thay thế Thường Hàn cho xem!” Tạ Thư Dật chậm rãi nói.

Trong mắt Hải Nhạc lại tràn ra nước mắt: “Tại sao anh cứ phải ép buộc tôi khổ sở như vậy chứ? Không phải chỉ là một cái hôn sao?”

Lông mày Tạ Thư Dật nhất thời lại dựng lên: “Đối với em, ai hôn em cũng được sao?”

Hải Nhạc lắc đầu: “Tạ Thư Dật, tôi không muốn cãi nhau với anh nữa, tôi mệt muốn chết, anh suy nghĩ đi, chúng ta là anh em, nếu hai người chúng ta quay với nhau, hai người chúng ta miệng đối miệng hôn nhau, người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

“Tôi mới không thèm quan người khác nghĩ gì! Người khác là cái quái gì chứ?” Tạ Thư Dật nổi nóng.

“Nhưng mà, tôi sẽ để ý, nhất là bố với mẹ tôi nhìn thấy rõ ràng là hai anh em, mà lại đi ôm ôm ấp ấp một chỗ, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Anh đã từng nghĩ chưa, bọn họ có chấp nhận được không? Không, bọn họ sẽ không chấp nhận! Bố anh sẽ không chấp nhận! Mẹ tôi cũng sẽ không chấp nhận a! Bởi vì, ở trong mắt bọn họ, chúng ta là anh em, anh em làm sao có thể làm tình nhân chứ? Rốt cuộc anh đã bao giờ nghĩ tới điểm này chưa?” Tạ Hải Nhạc chua xót nói.

Tạ Thư Dật trầm ngâm, đúng vậy, nếu bố hắn biết hắn đụng vào Hải Nhạc, y cái sự sùng Hải Nhạc lên tận trời kia, xem Hải Nhạc như con gái ruột mà thương, mà hắn làm anh hai, lại đi đụng vào em gái không nên đụng, bố hắn nhất định sẽ không chấp nhận được, nhất định sẽ cảm thấy đây là **, nhất định sẽ đánh gãy hai chân của hắn!

“Bọn họ nghĩ như thế nào, tùy bọn họ! Nói không chừng hôm nào em chọc giận tôi, tôi liền đứng trước mặt em, tuyên bố với bọn họ em đã sớm là người của tôi rồi, xem bọn họ còn nói thế nào!” Tạ Thư Dật đột nhiên bực dọc nóng nảy.

Tạ Hải Nhạc kích động lên, nàng giãy dụa ngồi dậy, đối mặt với Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh không thể làm như vậy, anh không thể làm như vậy, bố không thể chịu kích thích a! Nếu anh muốn bố mau chết sớm một chút, anh cứ đi nói đi! Tôi không cần anh nữa!”

“Em...!” Tạ Thư Dật trừng Tạ Hải Nhạc, một lúc lâu sau, hắn suy sụp ngồi bệt xuống đất.

Hải Nhạc nói, cũng không phải là không có khả năng.

Đúng là hắn chỉ nghĩ cho riêng mình, không hề nghĩ tới bố mẹ sẽ có ý kiến gì đối với tình cảm của hắn dành cho Hải Nhạc, nhất là trong tình huống Hải Nhạc cũng không thích hắn!

Hắn im lặng.

Hải Nhạc nhìn hắn thật lâu, sau đó nói: “Tạ Thư Dật, anh không cần phải như vậy, quảng cáo này, tôi đã quay một nửa, thì nhất định phải quay tiếp, anh để cho tôi quay hết quảng cáo này, về sau tôi nhất định sẽ không chọc giận anh nữa được không? Được không? Anh đừng nói ra chuyện của chúng ta, với bất cứ ai cũng không được nói ra, nhất là bố mẹ chúng ta, cũng bao gồm cả chị tôi nữa, đều không được! Anh hứa với tôi, hứa với tôi đi, sau này tôi sẽ ngoan mà!”

Tạ Thư Dật trầm mặc hồi lâu, nói: “Được, tôi hứa với em, nhưng, cảnh hôn này, em nhất định phải tìm Hải Hoan tới thay em, nếu em không đồng ý với tôi, tôi... cũng sẽ không đồng ý với em!”

Hải Nhạc bình tĩnh nhìn hắn, thở dài một hơi, thỏa hiệp: “Được rồi, tôi hứa với anh, nhưng mà, chắc gì Hải Hoan đã chịu a.”

Tạ Thư Dật cười tự tin, nói: “Cứ để đó cho tôi, chỉ có điều, em đã nói về sau sẽ không chọc tôi tức giận nữa, em phải nhớ cho kỹ đó.”

Hải Nhạc gật đầu.

Tạ Thư Dật cởi áo khoác, khoác lên người Hải Nhạc, kéo nàng đứng lên.

“Đã đỡ hơn chưa? Có thể ngồi xe máy của tôi về nhà không?” Tạ Thư Dật lo lắng hỏi, dù sao nàng mới vừa bất tỉnh xong, không có đang ngồi trên xe lại đột ngột té xuống đường chứ?

Tạ Hải Nhạc gật gù: “Tôi ngồi được.”

Tạ Thư Dật giúp Hải Nhạc cài nón bảo hiểm, sau đó hai người ngồi lên trên xe, hắn khởi động máy, xe lập tức lao như tên bắn, Tạ Hải Nhạc thét chói tai ôm cứng lấy eo Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật cười trộm, hắn đã phát hiện ra một ưu điểm khác của xe máy, có thể làm cho Hải Nhạc ôm hắn, như vậy hai người gần nhau biết bao nhiêu a, sau này, phải tìm nhiều cơ hội dùng máy xe chở nàng!

“Cầu xin anh chậm lại một chút được không?” Tạ Hải Nhạc không khỏi dán chặt vào lưng Tạ Thư Dật, sợ hãi nói.

Tạ Thư Dật vui vẻ huýt sáo một tiếng xem như trả lời, chở Hải Nhạc lên đường về nhà.

Tạ Thư Dật lấy lý do thân thể Hải Nhạc không khỏe, giúp Hải Nhạc xin nghỉ vài ngày, sau đó, hắn chủ động tiếp cận Hải Hoan, đồng thời cũng ngỏ lời với Hải Hoan luôn, hắn cảm thấy kỳ thật Hải Hoan cũng rất có tiềm chất, hoàn toàn có thể thay thế Hải Nhạc đi đóng nhân vật này, Hải Hoan vừa mừng vừa sợ, thật không ngờ Tạ Thư Dật sẽ có lúc khen ngợi nàng như vậy.

“Thật vậy ư? Anh Thư Dật anh nói có thật không? Em rất có tư chất, có thể thay Hải Nhạc đi đóng nhân vật này sao ạ?” Hải Hoan không thể đè nén sự kích động trong lòng, hỏi.

Tạ Thư Dật nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, em không cảm thấy sao? Thật sự thì em cũng không hề kém Hải Nhạc chút nào.”

Hải Hoan vừa nghe hắn nói như thế, cả khuôn mặt đều đỏ hết cả, có thể được Tạ Thư Dật chú ý đến, thật là có công mài sắt có ngày nên kim!

“Nhưng mà, với mấy chuyện đóng phim thế này, em cũng không am hiểu gì lắm.” Hải Hoan ngượng ngùng nói.

Tạ Thư Dật cười lắc đầu: “Em cũng đừng quá mất tự tin chứ? Hải Nhạc có thể làm được, anh tin rằng em cũng có thể làm được, nếu em không tin, anh có thể đi nói với Hải Nhạc, cho em đi diễn thử vài ngày, đến lúc đó, em sẽ biết là anh không nói dối.”

“Cái đó... làm sao mà đi quay thử a?” Hải Hoan nghi ngờ.

Tạ Thư Dật chăm chú nhìn vào mặt Hải Hoan, ánh mắt chăm chú của hắn, làm cho trái tim Hải Hoan đập bình bịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng không khỏi gương mặt nóng bừng, cúi đầu.

“Gương mặt em với Hải Nhạc thật sự quá giống, quá giống, nếu hai người bọn em mặc quần áo giống nhau như đúc, anh nghĩ ngay cả anh cũng sẽ không phân biệt nổi bọn em là ai, cho nên, anh cảm thấy có thể cho em mặc quần áo Hải Nhạc, đóng giả làm Hải Nhạc, đi thay nó quay vài ngày, để em có thể biết em làm được hay không, rồi em cũng sẽ biết lời nói của anh là thật hay giả.” Tạ Thư Dật nói.

200. Chương 101: Thật Sự Đáng Giận

Lúc này người nào đó ngẩng đầu lên, lập tức chạm phải ánh mắt của hắn, trong mắt tràn đầy kinh hoảng, sau đó lại giống như một kẻ trộm bị bắt quả tang, cúi đầu thật thấp.

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng chột dạ của cô, một cơn tức cứ nhen trong ngực thế nào cũng không nả ra được!

Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Còn nói Valentine không có hẹn gì, còn nói cô không có thâm oán Hứa Chí Ngạn, tất cả đều là lừa đảo! Xem đi, còn để cho hắn bắt gặp cô hẹn hò với Hứa Chí Ngạn rồi đấy! Cô còn nói không cái gì đây?

Hắn thật muốn lập tức đứng lên, thật muốn lập tức chạy tới, đi chất vấn cô, biết rõ hắn sẽ đến chỗ này, vì sao cô còn muốn đến đây cùng với Hứa Chí Ngạn chứ!

Lồng ngực Tạ Thư Dật không ngừng phập phồng lên xuống, cố gắng không chế bản thân không được làm ra chuyện gì quá đáng trong hoàn cảnh như thế này.

Trì Hải Hoan vốn đang không ngừng lải nhải, ngẩng đầu nhìn thấy hắn khác thường, không khỏi men theo tầm mắt của hắn nhìn lại, khi cô nhìn thấy Hải Nhạc và Hứa Chí Ngạn, không khỏi ngây người theo.

Nhưng rất nhanh cô liền khôi phục thái độ bình thường, lên tiếng chào hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc! Em dám lừa chị, rõ ràng em nói Valentine em không có làm gì hết, em xem đi, bây giờ lại đi cùng người ta tới đây ăn tiệc tình nhân đấy thôi!”

Hải Nhạc kinh hoảng nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, Hứa Chí Ngạn hiểu ý, nói: “Nga, em chính là chị hai Nhạc Nhạc, Hải Hoan phải không? Khuôn mặt thật đúng là giống, nếu hai người các em không ở chung một chỗ, anh còn sẽ thật sự nhận lầm người mất, Nhạc Nhạc ấy à, em cũng biết tính tình của em ấy, em ấy cũng không thích đi đâu, là anh cứ ép em ấy đi bằng được, sao thế, Hải Hoan cảm thấy anh với Nhạc Nhạc không nên tới nơi này sao? Chê bọn anh quấy rầy đến hai người các em à? Thế thì lúc trước các em hẳn là phải bao hết toàn bộ nhà hàng này mới đúng a.”

Tạ Thư Dật nãy giờ chưa hề lên tiếng, buông dao nĩa xuống bàn ăn gây ra tiếng vang thật to, lạnh lùng mở miệng: “Hứa Chí Ngạn, cậu rất đặc ý à? Cậu đang khoe ra với tụi này đấy sao? Khoe cậu đã theo đuổi được Tạ Hải Nhạc? Cậu cảm thấy chuyện đó cần thiết à?”

Hứa Chí Ngạn cười cười nói: “Thư Dật, tôi nghĩ, cậu hiểu lầm rồi, tôi không có ý đó, hôm nay là Valentine, ai cũng muốn trải qua thật vui cùng người mình thích, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, các cậu chơi các cậu, bọn này chơi riêng bọn này, người... đang tức giận cái gì đây?”

“Đúng rồi, đúng rồi, Hải Nhạc với anh Chí Ngạn ở cùng nhau, cũng là một chuyện đáng phải vui mừng, anh Thư Dật, mọi người rất vui vẻ mà, anh Chí Ngạn, Nhạc Nhạc, có muốn kéo lại chung thành một cái bàn không?”

Tạ Hải Nhạc vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu chị hai, em với anh Chí Ngạn ngồi cùng nhau là được rồi.”

Khi thấy Tạ Thư Dật trừng cô đầy hung tợn, cô sợ tới mức lập tức cúi thấp đầu.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cái hung tình kia, cô quả thực rất muốn chạy đi ngay.

“Anh Chí Ngạn, chúng ta... bằng không, chúng ta đổi lại chỗ khác?” Tạ Hải Nhạc nhỏ giọng nói với Hứa Chí Ngạn, cô sợ.

“Ồ trong này là tốt rồi, Nhạc Nhạc, em không cần cảm thấy ngượng ngùng gì hết.” Hứa Chí Ngạn cười nói, tiếng nói không cao cũng không thấp, vừa vặn mọi người đều nghe được.

“Chí Ngạn, mọi người cũng hiếm khi gặp nhau thế này, kéo thành một bàn đi.” Tạ Thư Dật nói.

Muốn một mình anh em sao? Hừ hừ, vậy thì ngồi cùng nhau hết đi.

Hứa Chí Ngạn cho Hải Nhạc một ánh mắt trấn an, quay đầu nói: “Tốt, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Trì Hải Hoan đột nhiên có hơi hồi hận mình nói kéo thành một cái bàn chung rồi, cơ hội khó có được, lại phải cùng chia sẻ với Hải Nhạc cộng với cả Hứa Chí Ngạn nữa, thật là...!

Phục vụ nhận được yêu cầu, chuyển ghế qua bên chỗ Tạ Thư Dật, bốn người ngồi chung một cái bàn, điều này làm cho Hải Nhạc cứ đứng ngồi không yên, vở kịch này, phải diễn tiếp như thế nào đây a?

Nếu chiêu hiểm này không có hiệu quả, ngược lại còn cho kết quả trái ngược, vậy cô phải làm sao bây giờ?

“Nhạc Nhạc, anh Chí Ngạn ca ca, vậy hai người ăn cơm xong, chuẩn bị đi nơi nào?” Trì Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc áp a áp ứng: “Bọn em... bọn em... “

“Bọn anh sẽ đi nghe buổi độc diễn của Maksim, chẳng lẽ, hai người không đi sao? Anh đã sớm nhìn thấy quảng cáo từ lâu, Maksim sẽ đến diễn riêng một ngày hôm nay, một vé khó cầu a, cho nên anh đã phải đi đặt vé tốt từ lâu rồi, hai người thì sao?” Hứa Chí Ngạn nói.

Đúng là, hần có vé, vì chờ hôm nay, thật là, không biết có thể đi cùng với cô được hay không đây, trước khi cô chưa thổ lộ, hần có thời gian ở cùng với cô một mình, đợi đến khi cô thổ lộ thành công, sẽ không còn cơ hội nào nữa! (tội nghiệp quá à oa oa oa oa)

“Anh Chí Ngạn... “ Hải Nhạc lại càng bất an, chẳng lẽ, anh ấy đã đi chuẩn bị ngày hôm nay từ rất lâu rồi sao? Tiệc tối ở đảo tình nhân, buổi độc diễn của Maksim, những thứ đó, có phải anh ấy vốn chính là chuẩn bị cho cô không?

“Wow, hai người thật là lãng mạn nha, em với Thư Dật sẽ đi xem điện ảnh, aiz, em không biết có buổi diễn tấu, nếu em biết, em cũng sẽ bảo anh Thư Dật mang em đi, bởi vì em cũng rất thích Maksim, anh ta kéo đàn violon rất hay, em cũng thường hay nghe lắm.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật trầm mặt xuống, Hứa Chí Ngạn ho khan vài tiếng, Hải Nhạc cũng không biết có nên giúp chị hai giải vây không, phỏng chừng chị nhớ lắm thôi nhỉ? Kéo đàn violon hần là Gil Shaham, không phải Maksim, một người là hoàng tử đàn violon, một người ông hoàng piano, chắc là chị hai nhớ sai rồi.

“Trì Hải Hoan, em đã nghe Maksim kéo đàn violon? Thế nào anh lại chưa từng nghe qua? Anh chỉ nghe Maksim diễn tấu piano, sao thế, chẳng lẽ Maksim đổi nghề rồi, hần kéo đàn violon cho một mình em nghe à?” Tạ Thư Dật tức giận nói.

Thật đúng là mất mặt! Ngay cả Maksim diễn tấu cái gì cũng không biết, không biết còn dám nói biết, ăn nói lung tung, không nói tiếng nào, cũng không có ai xem cô là cảm điếc, hại hần ở trước mặt Hứa Chí Ngạn mà mất hết mặt mũi rồi!

“Em... “ Trì Hải Hoan thật không ngờ Tạ Thư Dật lại nói cô như vậy, cô lập tức không xuống đài được, mặt hết hồng lại trắng.

“Chị hai cũng chỉ nhất thời nhớ lầm tên người mà thôi, chị ấy nhớ Maksim thành Gil Shaham thôi mà, cái này cũng đâu có gì đâu, có lúc em cũng sẽ nhớ nhầm tên một số người mà.” Tạ Hải Nhạc nhỏ giọng nói.

Trì Hải Hoan nhìn em tởm một cái, nói: “Đúng đúng đúng, em chỉ nhất thời nhớ lầm mà thôi, kéo đàn violon là Gil Shaham, là Gil Shaham.”

Thật là, vì sao cái gì Hải Nhạc cũng biết? Cô còn phải để cho nó giải vây gìum? Thật là đáng ghét!

Tạ Thư Dật không khỏi liếc nhìn sang Hải Nhạc một cái, thật không ngờ, cô còn biết cả Gil Shaham! So sánh với nhau, Trì Hải Hoan thật nông cạn hơn cô nhiều!

Nhìn Hứa Chí Ngạn mỉm cười với Hải Nhạc, trong lòng không khỏi giống như bị lấp một tảng đá lớn vậy.

Bởi vì sự lạnh nhạt của hần, làm nổi bật lên sự hoạt bát của Hứa Chí Ngạn, Hứa Chí Ngạn không ngừng trò chuyện với Hải Nhạc về mọi loại đề tài, từ âm nhạc đến điện ảnh và truyền hình, từ nhân văn đến địa

lý, từ chiến tranh đến bóng đá, hai người gần như không chuyện gì không nói, điều này làm cho Tạ Thư Dật càng thêm bức bối, thì ra, hai người bọn họ, hợp rơ nhau đến như vậy!

Hắn cũng lần đầu tiên phát hiện, Hải Nhạc nho nhỏ là thế, vậy mà lại biết nhiều chuyện đến như vậy! Mỗi một đề tài Chí Ngạn nói, cô đều có thể tự giải thích theo ý kiến của mình, hắn thật sự đã quá coi thường cô rồi! Nguyên tưởng rằng cái gì cô cũng đều không hiểu, làm sao có thể nghĩ đến, trong cái đầu nho nhỏ của cô, cái gì cũng biết hết!

Nhìn lại Trì Hải Hoan, trước mặt hai người họ, khuôn mặt tái nhợt đến cỡ nào, gần như một câu cũng chen không lọt! Mà hắn, cũng lười nói chuyện, cho nên, chỉ nghe được tiếng cười nói của Hứa Chí Ngạn cùng với Hải Nhạc, điều này làm cho hắn, càng thêm buồn bức, một bữa ăn tối, nhạt nhẽo vô vị.

Rốt cuộc, hắn không thể nhịn được nữa, hắn phải rời khỏi! Rời khỏi hai người bọn họ cho thật xa! Miễn cho đến lúc đó xúc động, làm ra chuyện gì mất lý trí nữa!

“Hải Hoan, em đã ăn no chưa? Chúng ta cũng nên đi thôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Nga, em chỉ chờ anh thôi.” Trì Hải Hoan đã ước gì rời đi cho sớm, chỉ còn chờ những lời này thôi, cô lập tức đứng lên.

“Chúng ta đây đi chung với nhau đi, tôi trả tiền cho.” Hứa Chí Ngạn nói.

Đạt được tâm nguyện, hắn cũng đã thỏa mãn rồi, Hải Nhạc, Hải Nhạc đáng yêu, Hải Nhạc dịu dàng, Hải Nhạc tài trí, nói chuyện với cô, là một chuyện hạnh phúc sung sướng đến cỡ nào! Quả thực là làm cho hắn không muốn cứ vậy mà buông tay!

“Không cần, tôi tự trả.” Tạ Thư Dật nói.

Hai đôi đứng ở trong bóng tối, Tạ Thư Dật nói: “Bọn tôi đi trước.”

Hắn kéo Trì Hải Hoan cùng đi đến bên xe của hắn, hai người lên xe, rời đi.

“Anh Chí Ngạn, việc thử của chúng ta có phải đã thất bại hay không?” Hải Nhạc có chút ảm đạm.

“Anh cũng không chắc nữa, tên nhóc này bây giờ ngay cả anh cũng đoán không ra hắn rồi, nếu là trước kia, hắn hẳn là cũng sẽ ném anh ra ngoài cửa sổ giống như lúc quăng Thích Hán Lương xuống biển vậy, nhưng hôm nay, hắn lại không có làm gì cả!” Hứa Chí Ngạn có chút không biết làm sao.

“Ý của anh là, không có hy vọng ư?” Nước mắt Hải Nhạc lập tức chảy ra.

201. Chương 101: Chị Hai Là Giỏi Nhất

“Cái gì? Như vậy có được không? Nhưng mà đóng giả làm Hải Nhạc thay nó quay vài ngày? Chưa chắc Hải Nhạc đã đồng ý đâu, đây là cơ hội của nó mà.” Tạ Hải Hoan kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Em có muốn thử không? Anh có thể nói giúp em.” Tạ Thư Dật nghiêm túc nói với Hải Hoan, kỳ thật, trong lòng hắn đang cười thầm, đồng thời cũng âm thầm bội phục khả năng diễn xuất của mình.

Hải Hoan gần như đã hoan hô nhảy nhót cả lên: “Được không? Anh Thư Dật đồng ý giúp em à?”

Tạ Thư Dật gật đầu: “Đương nhiên, anh đồng ý giúp em rồi, nghĩ lại đi, có thể tiếp cận với Thiên vương Thường Hàn, có thể được đạo diễn danh tiếng chỉ đạo, chính là cơ hội ngàn năm có một a, cho nên, anh đương nhiên thật sự tình nguyện giúp em việc này rồi.”

“Vâng, vậy em cảm ơn anh Thư Dật, cảm ơn anh.” Hải Hoan gật đầu như già tởm.

Tạ Thư Dật cứ vậy mà thu phục Trì Hải Hoan, còn làm cho Trì Hải Hoan mang ơn hắn, làm sao nàng có thể biết được tính toán thật sự trong lòng Tạ Thư Dật cơ chứ?

Tạ Thư Dật nhắc nhở Tạ Hải Nhạc không được lộ ra dấu vết, không được để cho Hải Hoan biết ý đồ chân chính của hắn, mà Hải Nhạc nhìn thấy chị tỏ vẻ mười phần nhiệt tình trong việc đi diễn thay nàng, nàng còn có thể nói gì đây? Nàng chỉ có thể lợi dụng vài ngày ngắn ngủi, dạy cho Hải Hoan không ít bí quyết và kinh nghiệm đối diện với máy quay, đồng thời nói cho nàng biết tổ quay phim chủ yếu tiếp xúc với người nào, tên gọi là gì, gương mặt có đặc điểm gì, Hải Hoan đều một mực ghi nhớ.

Thật không ngờ, Hải Hoan vào đoàn quay phim, ngay cả Nhã Nghiên cũng không nhận ra nàng, thỉnh thoảng nàng có nói sai hoặc nhận lầm người thậm chí bị NG (cảnh quay hỏng), mọi người cũng chỉ nghĩ là nàng ở nhà dưỡng bệnh vài ngày, có chút không quen mà thôi.

Mà cảnh hôn kia, sau vô số lần NG, rốt cục Hải Hoan cũng có thể thông qua, Hải Hoan hạnh phúc muốn chết, trở về liền nói cho Hải Nhạc nghe, cuối cùng nàng đã có thể thông qua rồi.

“Anh đã nói mà, đúng không? Em cứ không tin anh, chúc mừng.” Tạ Thư Dật chúc mừng Hải Hoan.

“Cái đó còn phải cảm ơn anh Thư Dật nữa kìa, anh giúp cho em có được niềm tin vào chính mình, em tin tưởng chính mình, Hải Nhạc có thể làm được, em cũng có thể, Hải Nhạc, chị hai không kém em chút nào đâu nha.” Hải Hoan được Tạ Thư Dật tán thưởng, mừng như điên.

Hải Nhạc làm bộ không thấy Tạ Thư Dật lên Hải Hoan giơ tay hình chữ V chiến thắng với nàng, dịu dàng nói với chị: “Vâng, chị hai là giỏi nhất.”

Hải Nhạc nhìn chị, trong lòng thật sự có hơi áy náy, Thư Dật lợi dụng chị hai, cũng là vì nàng, mà nàng, cũng là kẻ đồng mưu, nàng thật sự cảm thấy rất có lỗi với chị.

Nàng đồng ý với Hải Hoan, cho nàng thay nàng quay nhiều cảnh một chút, cuối cùng, Hải Hoan lưu luyến gia nhiệm vụ quay phim trả lại cho Hải Nhạc, cuối cùng, quảng cáo cũng có thể hoàn thành phần quay phim một cách thuận lợi, dự kiến sẽ phát sóng trước đêm Valentine năm sau.

Vụ quảng cáo ồn ào qua đi, Hải Nhạc và Nhã Nghiên về lại trường học, tăng cường học bổ túc bài vở, không lâu nữa sẽ phải đối mặt với kì thi cuối kỳ.

Tạ Thư Dật cũng vì bố đã hoàn toàn kháng phục, hắn cũng một lần nữa trở về trường học, xử lí tấn bài tập trên trường.

Vì hai người đều bận việc bài học bài tập, rất ít chú ý đến những thứ việc vặt khác, Tạ Thư Dật cũng thu liễm tâm tư với Tạ Hải Nhạc lại, chuyên tâm bổ sung kiến thức bài học của mình.

Mất thấy lễ Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán sắp đến, Năm Châu lại muốn tổ chức dạ hội, nhờ Hải Nhạc làm người chủ trì, Hải Nhạc từ chối ngay, đây không phải là thứ thích hợp với nàng, nàng nhường cơ hội lại cho Nhã Nghiên.

Nhã Nghiên từ sau khi quay quảng cáo, hình như lại nhiều hơn một chút tâm sự, có đôi khi, Hải Nhạc lại có thể bắt gặp nàng ngẩn người, hỏi nàng có chuyện gì, Nhã Nghiên lại cứ nói không có gì, sau khi nhận trọng trách làm người chủ trì, công việc lu bù lên, Hải Nhạc vô cùng thanh nhàn, tập trung dồn hết tâm tư vào trên sách vở.

Hải Nhạc đối với Hải Hoan cũng tốt đến không thể tốt hơn, bởi vì vụ quay quảng cáo, nàng vẫn có cảm giác áy náy với Hải Hoan, cho nên, vẫn muốn tốt với chị mình hơn một chút, muốn nhờ vậy mà giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, bất kể là đồ ăn, mặc, dùng, nàng đều phải đợi Hải Hoan chọn xong trước, đồ Hải Hoan bỏ thừa lại không cần, mới là của nàng, Tạ Thư Dật vì thế mà nổi giận với nàng rất nhiều lần, nhưng, nàng cứ không nhận được tốt với chị mình như vậy.

“Chị hai, chị xem em đem cái gì đến cho chị nè?” Vì Hải Nhạc vui vẻ quá mức, ngay cả cửa cũng quên gõ, đã xông vào trong phòng Hải Hoan.

Hải Hoan thấy nàng đột nhiên xông vào, nàng bước loạn xa, cầm lấy vài quyển sách chất lộn xộn lên bàn, kết quả đựng phải cốc nước trên bàn, cốc nước rơi “xoảng” xuống đất, nước và mảnh vụn thủy tinh đều rơi xuống trên đất.

“Nhạc Nhạc, có chuyện gì không?” Hải Hoan hỏi Hải Nhạc.

“Chị, chị làm sao thế?” Hải Nhạc khó hiểu.

“Chị... chị đâu có gì đâu? Chỉ là em đột nhiên vào, làm chị giật cả mình, mới bất cẩn làm rơi cốc nước xuống đất thôi.” Hải Hoan nói.

“Nga, vậy để em giúp chị quét ra đi.” Hải Nhạc nói.

“Không cần đâu, chị tự làm được rồi.” Hải Hoan chạy ra hành lang lấy chổi với ki đến, bắt đầu quét mảnh thủy tinh ra ngoài.

Hải Nhạc ngồi xuống, lấy đồng sách trên bàn ra, chuẩn bị bỏ CD trong tay vào ổ đĩa máy tính Hải Hoan, nhưng khi lấy sách vở ra, nàng thấy rõ ràng bị đè dưới sách vở thì ra chính là ảnh chụp của Tạ Thư Dật! Điều này làm cho Hải Nhạc sững sờ ngồi đó không thể động đậy, làm cho chị hai kích động luống cuống chính là tấm hình của Tạ Thư Dật này sao?

“Nhạc Nhạc!” Khi Trì Hải Hoan đứng lúc nhìn thấy tấm hình kia lại đang nằm trong tay Hải Nhạc, nàng đỏ bừng cả mặt đưa tay giật lại.

“Nhạc Nhạc, làm sao em có thể tùy tiện lục lọi đồ đạc của chị chứ?” Trì Hải Hoan có chút thẹn quá hóa giận.

Hải Nhạc đáp ứng: “Chị hai, em không phải cố ý, em chỉ muốn giúp chị dọn dẹp lại thôi.”

“Ai nhờ em dọn dẹp?” Trì Hải Hoan tức giận nói.

202. Chương 102: Thổ Lộ

“Cũng không hẳn, nhưng mà, anh có thể nhìn ra hẳn cũng không vui, Hải Nhạc, chúng ta vẫn có thể thử cách của Nhã Nghiên thử xem, anh đi hẹn hẳn ra giúp em thế nào?” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nhưng mà, hẳn đã đi xem phim với chị em mất rồi!” Hải Nhạc tuyệt vọng muốn khóc.

“Chúng ta không đi quảng trường 101 nữa, chúng ta đi đến gần rạp chiếu phim bọn họ tới, tìm một chỗ nào đó, anh hẹn hẳn ước đi ra! Anh sẽ nghĩ cách hẹn hẳn ra ngoài, em không cần lo lắng!” Hứa Chí Ngạn thấy cô buồn bã, trong lòng thậm chí còn có chút đau lòng, nếu... cô vì mình mà buồn bã, thì thật tốt biết bao.

“Vâng, cảm ơn anh Chí Ngạn.” Hải Nhạc gật đầu, “Cảm ơn anh đã giúp em nhiều như vậy.”

Hai người ngồi xe đi đến khu gần rạp chiếu phim, tìm một quán cà phê gần đó ngồi xuống.

“Anh gọi điện thoại cho hẳn.” Hứa Chí Ngạn nói, đồng thời liền đưa tay bấm điện thoại.

“Thư Dật, tôi là Chí Ngạn, bây giờ có tiện nói chuyện điện thoại với tôi không? Có thể tránh Trì Hải Hoan được không? Tôi có chuyện cần nói với cậu, chuyện rất quan trọng!” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thư Dật ngồi ở trong rạp chiếu phim, hẳn trở trở nhìn về phía trước, nhưng suy nghĩ vốn không hề nằm trên bộ phim kia.

Vừa nghĩ tới chuyện cô lại ở cùng với Hứa Chí Ngạn, tim của hẳn, tan nát.

Hẳn sai rồi ư? Hẳn sai lầm rồi ư? Vì sao lúc trước phải đánh cược ván này? Phải nghe lời cô ở cùng với Hải Hoan? Cứ nghĩ rằng có thể làm cho cô cảm thấy khó chịu vì bị hẳn lạnh nhạt, có thể giác ngộ được cái gì đó, làm sao có thể nghĩ đến, cô lại vô thanh vô tức (~không rên một tiếng) ở bên Hứa Chí Ngạn! Ở trên xe còn nói chắc như bấp, không có gì với Hứa Chí Ngạn! Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Đại lừa đảo!

Nhưng mà, hẳn thì có cái tư cách gì mà nói cô là kẻ lừa đảo, rõ ràng là chính hẳn cũng không thích Trì Hải Hoan, lại dám đùa giỡn với nhau! Nhìn mặt cô ta, nhưng cũng chỉ nghĩ đến một người khác! Kích động nhất thời, hoàn toàn không có kế hoạch tốt, thật sự nằm mơ cũng không ngờ nhanh như vậy cô đã đi chung với Hứa Chí Ngạn rồi!

Là hẳn sai! Tất cả đều là hẳn sai! Hẳn không nên trừng phạt cô như vậy, kết quả không có trừng phạt được cô, ngược lại đâm ra trừng phạt chính mình! Chẳng lẽ, cứ vậy mà trở mắt nhìn cô ở cùng với Hứa Chí Ngạn

ư? Chẳng lẽ, cứ vậy mà từ nay về sau không bao giờ được thân cận cô nữa, cũng đừng mơ yêu đương với cô ư?

Hải Nhạc! Hải Nhạc! Hải Nhạc ơi! Sao em có thể đối xử với tôi như vậy? Làm sao em có thể ở bên Chí Ngạn chứ?

Nếu hắn mà là cái loại công tử ốm yếu thời cổ đại, phỏng chừng lúc này hắn đã nôn hết máu tươi tích tụ trong lòng ra rồi!

Hắn thật đúng là muốn phun mấy ngụm máu tươi ra thử, như vậy, chắc chắn trong lòng sẽ thoải mái hơn được một chút, không còn khổ sở như thế nữa.

Đang lúc hắn đang miên man suy nghĩ đau thương phần nộ trong lòng, lại nhận được điện thoại của Chí Ngạn, nghe được câu Chí Ngạn hỏi có tiện nghe điện thoại của hắn hay không, còn phải tránh mặt Trì Hải Hoan, trong lòng giật thột, chuyện gì mà bí ẩn như vậy?

Hắn liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái, nói: “Thật xin lỗi, anh nhầm số rồi.”

Hắn cúp điện thoại.

“Ai gọi nhầm số à?” Trì Hải Hoan vừa ăn bắp rang vừa hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Thư Dật gật đầu, “Không có gì, xem phim.”

Qua vài phút sau, hắn ngáp một cái nói: “Cơn nghiện thuốc lá của anh đến đây, đi ra ngoài hút điếu thuốc.”

“Đi đi.” Hải Hoan gật đầu.

Không phải chỉ hút điếu thuốc thôi sao? Trì Hải Hoan cũng không nghi ngờ gì, bởi vì cô nghĩ rằng, Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn đã đi nghe hòa nhạc rồi, Hải Nhạc ở cùng Hứa Chí Ngạn, hắn nào còn cơ hội đi thổ lộ gì với Hải Nhạc a?

Hải Nhạc quen với Hứa Chí Ngạn, tin chắc Tạ Thư Dật sẽ chết tâm này thôi!

Hại cô tối hôm qua còn gọi điện thoại cho đồng minh hy vọng có thể được hắn giúp, giúp cô ngăn chặn Hải Nhạc, kết quả, đồng minh không có xuất hiện, Hải Nhạc lại ở cùng với Hứa Chí Ngạn! Hơn nữa, còn để cho Thư Dật thấy tận mắt, cái này thật là quá tốt! Không có gì so với kết quả này hoàn mỹ hơn được nữa!

Cô vừa thương hại cho đồng minh của cô, aiz, cho dù Tạ Thư Dật không thổ lộ với Hải Nhạc, đồng minh cũng không có cơ hội, Hải Nhạc đã bị Hứa Chí Ngạn bắt đi rồi!

Tạ Thư Dật đi ra khỏi phòng chiếu, đi ra hành lang, gọi điện thoại cho Hứa Chí Ngạn: “Hứa Chí Ngạn, tự nhiên cậu lại tìm tôi, có chuyện gì rất quan trọng chứ? Có cái gì thì nói mau!”

Giọng điệu của hắn cực kì không tốt, vừa nghĩ tới chuyện bây giờ hắn đang ở cùng Hải Nhạc, trong lòng hắn lại khó chịu như mèo cào vậy.

“Bây giờ tôi đang ở chỗ cậu, quán cà phê đối diện phía bên trái rạp chiếu phim, tốt nhất là cậu nên chạy tới trong vòng 5 phút, tôi thật sự có chuyện tìm cậu rất gấp! Nếu không đến, cậu sẽ phải hối hận!” Hứa Chí Ngạn nói.

“Không phải cậu đi nghe hòa nhạc à? Sao lại chạy đến bên này? Không phải muốn giỡn tôi đấy chứ?” Tạ Thư Dật có chút không tin.

“Cậu có tới hay không? Cậu không tới, cậu vĩnh viễn cũng sẽ không biết được bí mật! Cho cậu tiếc nuối cả đời!” Hứa Chí Ngạn ở bên kia nói.

“Bí mật? Bí mật gì?” Tạ Thư Dật cảm thấy chẳng hiểu gì cả.

“Cậu không hiểu kỳ à? Bí mật liên quan đến hạnh phúc cả đời của cậu! Cậu có đến hay không, đừng lãng phí thời gian! Qua 5 phút cậu mà không có xuất hiện ở cửa bên trái, tôi sẽ đi đấy!” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thư Dật suy nghĩ: “Được rồi, tôi lập tức tới ngay!”

Hứa Chí Ngạn đang giở trò quỷ gì đây?

Tạ Thư Dật cúp điện thoại, chạy ra phía bên ngoài rạp chiếu phim, hần thở hổn hển chạy đến quán cà phê phía bên trái, cửa thủy tinh cảm ứng nhận ra hần đến, từ từ mở ra, hần đưa mắt nhìn lại, cũng không có nhìn thấy Hứa Chí Ngạn, lại thấy được Hải Nhạc đang ngồi ở bên trong, há hốc miệng nhìn hần, trong mắt mang theo một tia bai rồi, cũng mang theo một tia kinh hãi.

Kinh hãi? Không thể nào? Hần nhìn lầm rồi phải không? Tạ Thư Dật nhú mày, đi tới.

“Ê! Chí Ngạn đâu? Không phải cậu ta có chuyện gì muốn nói với tôi sao?” Hần lớn tiếng hỏi Hải Nhạc.

Trên mặt Hải Nhạc hiện lên một tia ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “Anh Chí Ngạn, đột nhiên có việc đi trước rồi!”

“Làm cái quái gì đây? Chơi tôi à? Nói muốn nói cho tôi biết cái bí mật gì, tôi tới rồi, vậy mà cậu ta lại chạy đi! Tên thần kinh!” Tạ Thư Dật không nhịn được bạo phát lửa giận, mở miệng ra mắng, mắng xong, xoay người rời đi.

Hải Nhạc không khỏi kinh hoảng lên: “Tạ Thư Dật! Đợi chút! Đừng đi!”

Tạ Thư Dật không khỏi nghi hoặc xoay người lại, nhìn cô.

“Làm sao? Có gì thì nói mau! Tôi không có nhiều thời gian mà đứng ở chỗ này nghe em dài dòng!” Tạ Thư Dật tức giận nói.

Hải Nhạc thấy giọng điệu hần hung ác như thế, trong lòng tràn đầy lời nói, vậy mà một câu cũng không nói được.

“Nói mau! Tôi không có thời gian!” Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc.

“Em... em...” Hải Nhạc chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cô không nhịn được vươn đầu lưỡi liếm liếm cho môi bớt khô, “Em...” Cô không nói nên lời! Hải Nhạc không khỏi suy sụp ngồi phịch xuống ghế.

Tạ Thư Dật lạnh lùng trừng mắt nhìn cô: “Một tên ngu ngốc!”

Nghe thấy hần mắng cô, Hải Nhạc không khỏi cả đôi mắt đều đỏ lên hết, quên đi! Quên đi, chưa nói ra, cũng đã có thể đoán được kết quả! Hần chắc chắn không có khả năng yêu cô!

“Không có việc gì thì tôi đi đây! Hai tên bệnh thần kinh! Hứa Chí Ngạn, dám chơi tôi! Tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!” Tạ Thư Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó mắt kiên nhẫn xoay người đi ngay.

Hải Nhạc đau đớn nhìn hần sải bước đầy dứt khoát ra cửa quán cà phê, chuẩn bị nhiều như vậy, cố gắng nhiều như vậy, lại vì mình nhất gan mà bị mất đi tất cả cố gắng hay sao? Như vậy, thật sự sẽ rất có lỗi với anh em Hứa gia đã giúp cô a!

“Hải Nhạc, mi phải cố lên! Đừng bị hần hù dọa! Bất kể như thế nào! Nhất định phải nói ra khỏi miệng! Nhất định phải! Bằng không sẽ bỏ lỡ mất cơ hội ngày hôm nay!” Cô nói thầm trong lòng xong, đứng lên, bối rối lấy trong ví ra một tờ tiền giá trị lớn đặt lên trên bàn, cũng vội vàng bước chạy ra ngoài.

Tạ Thư Dật cũng đã đứng ở trước vạch kẻ đường cho người đi bộ chờ đèn xanh, Tạ Hải Nhạc vội vã chạy về phía hần, mắt thấy đèn xanh sáng lên, hần sắp đi qua mất! Trong lúc tình thế cấp bách cô kêu lên: “Tạ Thư Dật, em thích anh!”

Có thể tiếng nói quá nhỏ, Tạ Thư Dật cũng không nghe được rõ ràng, nhưng, hần vẫn là hồ nghi dừng lại, quay đầu nhìn xung quanh.

Tạ Hải Nhạc đột nhiên lại sợ hãi, cô không khỏi dừng bước.

Cuối cùng, Tạ Thư Dật cũng đã phát hiện ra cô, giật mình đứng yên đó.

Tạ Hải Nhạc không tự chủ được nắm chặt hai tay lại với nhau, cô cố nén ý muốn chạy đi, nhìn hần đầy tội nghiệp.

Tạ Thư Dật đứng đó, lẳng lặng nhìn cô, giống như đang chờ mong cô mở miệng trước.

Tạ Hải Nhạc không khỏi cố lấy dũng khí, kêu về phía hần: “Tạ Thư Dật! Em thích anh!”

203. Chương 102: Xem Đủ Chưa?

Hải Nhạc vô cùng xấu hổ, cầm CD đứng đó đi không được, ở lại cũng không xong.

“VẬY... chị hai, em xin lỗi, quấy rầy chị, em đi đây.” Hải Nhạc nói rồi rời khỏi phòng Hải Hoan.

Nàng rầu rĩ không vui trở lại phòng ngủ của mình, chị hai lại có thể vì một tấm hình của Tạ Thư Dật, nổi giận với nàng đến như vậy. Chị hai... để ý ảnh chụp của Tạ Thư Dật như vậy... Bỗng nhiên, trong lòng của nàng đột nhiên ớn lạnh, chị hai... thích Tạ Thư Dật?

CD trong tay nàng nhanh như chớp rớt xuống đất.

Chị hai mà thích Tạ Thư Dật?! Nàng luống cuống ngồi chờ người trên ghế.

Tin chị hai thích Tạ Thư Dật này... giống như một tia sấm sét, “rầm” một tiếng, đánh nát tất cả mọi suy nghĩ của Hải Nhạc. Nàng đột nhiên cảm thấy mình như không thở nổi. Chị hai làm sao có thể thích Tạ Thư Dật chứ? Bắt đầu từ bao giờ?

Không biết vì sao, nàng cảm thấy trước mắt là một mảnh tối đen, nàng chỉ nghe được tiếng thở của mình vang lên bên tai vô cùng dồn dập, trong lỗ tai cũng đầy tiếng ong ong.

Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật có cái gì tốt? Làm cho chị hai cũng thích hẳn?

Một loại cảm giác như bị chìm trong bể nước ngập đầu ập tới Hải Nhạc, nàng không tự chủ được ôm chặt lấy chính mình, thở gấp từng hơi từng hơi, nàng sắp không còn thở được nữa... Bỗng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Tạ Hải Nhạc yếu ớt nói.

Tạ Thư Dật mở cửa, nhìn thấy ánh mắt Tạ Hải Nhạc trừng lớn, trống rỗng và đại ra, hơn nữa, sắc mặt cũng tái nhợt một cách đáng sợ, Tạ Thư Dật hoảng hốt, vội vàng vọt tới trước mặt nàng, đưa tay đặt lên trán nàng, hỏi: “Em làm sao vậy? Sắc mặt tái nhợt thành như vậy, không phải làm sao mà không thoải mái đấy chứ?”

Tạ Hải Nhạc thấy người vào lại là Tạ Thư Dật, nàng vội vàng hít thở sâu mấy lần, lắc đầu liên tục: “Không có việc gì đâu, tôi không sao, tôi rất tốt.”

Tạ Thư Dật nhìn nàng hoài nghi: “Thật sự không có chuyện gì sao? Không được gạt tôi.” Tạ Hải Nhạc tiếp tục lắc đầu như trống bỏi: “Tôi không sao, tôi thật sự không có việc gì.”

Tạ Thư Dật yên lòng, cúi đầu liền trông thấy chiếc CD trên đất.

“Đây là cái gì?” Hần nhặt CD lên.

“À, là đĩa phim quảng cáo, Thịnh Đạt Hoa ra tặng cho tôi với Nhã Nghiên, bên trong còn có nhiều cảnh NG quý giá, nói cho tôi cất giữ.” Tạ Hải Nhạc nói.

Vốn là cầm về đã muốn cùng chị hai chia sẻ niềm vui này, nhưng mà, lúc này đây, nàng đột nhiên cảm thấy rất nhạt nhẽo, đã không có một tí vui sướng nào.

“Nga? Tôi xem xem.” Tạ Thư Dật bỏ CD vào trong máy tính Hải Nhạc.

Máy tính là của hần đèn cho nàng, Thích Hán Lương tặng Hải Nhạc, được chính hần sửa lại, mở ra liền thấy trên mặt bàn có địa chỉ MSN Thích Hán Lương cho Hải Nhạc để liên lạc, mặt trên còn dán một phong thư hần viết cho Hải Nhạc nữa, trong đó ẩn hàm tình ý, hần xem mà tức sôi máu, hần biết ngay tên này là một con sói khoác áo giáo viên mà! Laptop Apple quý giá đáng thương, cứ vậy mà bị hần lấy cớ không sửa được quăng ngay vào thùng rác. Âm nhạc vang lên, Hải Nhạc và Thường Hàn gặp nhau ở trên bờ biển dài lãng mạn, nhờ đó phát triển tình yêu của hai người liên quan đến chocolate, Tạ Thư Dật không hề nháy mắt lấy một cái nhìn màn hình vi tính, Hải Nhạc trong quảng cáo, dù sao cũng đã qua một loạt công đoạn

tân trang đóng gói, thoát trông còn xinh đẹp hơn người thật một chút, làm Tạ Thư Dật nín thở trong phút chốc không thể dời tầm mắt.

Tạ Hải Nhạc thấy hắn xem vô cùng nghiêm túc, lần đầu tiên lấy hết can đảm vụng trộm ngắm hắn, không thể không thừa nhận, hắn rất tuấn tú, thật sự rất tuấn tú, đẹp trai đến không thể miêu tả được, đẹp đến không thể diễn tả bằng lời. Mặt bên của hắn, so với mặt chính diện của hắn, cũng có một loại vẻ đẹp khác, mái tóc hơi dài, vì mới vừa tắm rửa lúc này, chưa khô hẳn từng sợi từng sợi rũ xuống thái dương, mà đuôi tóc lại rõ ràng cong lên, giống như con người của hắn, nhìn như khiêm tốn, kỳ thật vô cùng kiêu ngạo! Dưới vầng trán rộng lớn của hắn là đôi mắt sâu thẳm, đôi mắt bình thường thoát nhìn điem tĩnh kia, lúc này đang chuyên chú nhìn chằm chằm vào màn hình, hàng mi mảnh dài kia, hơi hơi rung rung, sống mũi thẳng bằng kia, bờ môi mỏng thường thường hay nhếch lên kia, lúc này cũng đang khẽ nhếch, cho thấy độ tập trung của hắn đối quảng cáo đến đáng kính ngạc.

Mà chiếc cằm được hắn cạo rất sạch sẽ kia, hơi hơi lộ ra chút râu lún phún, cực kì mạnh mẽ, cực kì nam tính, lại có một loại quyến rũ không nói nên lời. Khuôn ngực của hắn, cũng rộng lớn như vậy, rắn chắc như vậy, đủ để cất chứa một cái thân hình kiều nhỏ nũng nịu ghé vào... Nghĩ đến đây, Tạ Hải Nhạc không tự chủ được đỏ mặt lên.

Nàng cũng là lần đầu tiên phát hiện ra, cho dù hắn chỉ ngồi yên ở đó thôi, đều có vẻ thật cao lớn, thật mạnh mẽ cường tráng, trên người tản ra một loại khí chất vừa khiêm tốn mà cũng vừa đường hoàng cuồng ngạo, làm cho không ai có thể không chú ý đến hắn, làm cho người ta không thể không thần phục hắn. Tạ Hải Nhạc không thể dời ánh mắt của mình, nàng cảm nhận được một cách rõ ràng, Tạ Thư Dật, đã từ một đứa con trai mới lớn ngây ngô, từ từ biến thành một người đàn ông thật thụ! Qua vài năm nữa thôi, lẫn lộn trong xã hội rồi, chắc chắn hắn sẽ biến thành một người đàn ông vĩ đại hào quang bắn ra bốn phía, một vị vua có thể bày mưu tính kế, hô phong hoán vũ bậc nhất! Đột nhiên, nàng thấy khóe miệng của hắn cong lên, lại tiếp tục cong lên nữa, độ cong càng lúc càng lớn, làm cho Hải Nhạc biết giờ phút này tâm tình của hắn đang rất là vui vẻ, nụ cười tươi kia, làm cho toàn bộ khuôn mặt hắn đều nhu hòa lại, tỏa sáng không nói nên lời, khi hắn cười lộ lên, thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, Hải Nhạc không khỏi ngẩn ngơ người, ngay cả trái tim đang đập, cũng không chịu sự khống chế của cơ thể mà tăng nhanh gấp bội.

Chỉ thấy độ cong nơi bờ môi mỏng của hắn lại một lần nữa kéo lớn, thẳng đến khi lộ ra hàm răng trắng noãn, sau đó, môi mỏng mở ra: “Xem đủ chưa? Ân?” ()

“Không... A?” Hải Nhạc trả lời theo bản năng, đến khi hiểu được ý tứ của hắn, nàng không khỏi xấu hổ che kín mặt.

Hắn lại có thể biết nàng đang nhìn lên hắn! Cái bộ dạng hết sức chuyên tâm vào màn hình kia, hại nàng tưởng là hắn không hề phát hiện gì hết, cho nên mới to gan nhìn lên hắn như vậy! Thì ra hắn là cố ý! Hồn đản này!

204. Chương 103: Thổ Lộ 2

Khuôn mặt vốn đã hơi lạnh nhạt của Tạ Thư Dật, trở nên cực kì kinh ngạc không thể tin được, hắn ngây như phỗng đứng ở đó, thật lâu sau, hắn mở miệng hỏi: “Em nói cái gì? Tôi không có nghe rõ! Nói cái gì, đến trước mặt tôi mà nói!”

Tạ Hải Nhạc không khỏi lui về sau hai bước, hắn vẫn còn chưa nghe sao? “Em...” Cô đã nói những hai lần rồi, vậy mà một lần hắn cũng không có nghe rõ! Trong lòng cô đầy đau đớn, nước mắt không khỏi rưng rưng nơi khóe mi.

“Nói mau!” Tạ Thư Dật giục cô.

Tạ Hải Nhạc cắn răng, nhắm mắt lại, đánh liều nói: “Em... em thích anh.” Thật lâu sau, cô không nghe thấy tiếng trả lời nào, cô không khỏi khó hiểu mở mắt ra nhìn Tạ Thư Dật.

“Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, Tạ Hải Nhạc, làm ơn đừng có đùa như vậy!” Tạ Thư Dật nhướn mày hung ác gào to với cô, “Em thích tôi ư? Em thích tôi sao em không nói sớm? (=)] Sao em vẫn ở cùng với Hứa Chí Ngạn? Vẫn cứ nắm tay hắn ăn tiệc tình nhân! Em bảo tôi làm sao mà tin tưởng em đây?”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe hần hỏi như vậy, cứng họng đứng đó, hần... cũng không tin cô?

Nước mắt không khỏi lăn xuống: “Tạ Thư Dật, đó là bởi vì Hứa Chí Ngạn muốn kích thích anh lên, muốn nhìn xem thử có phải anh có tình cảm với em hay không! Em với anh ấy, thật sự không có gì hết! Anh ấy chỉ muốn giúp em mà thôi! Luôn luôn giúp em! Anh không tin em, anh phải tin anh ấy!” Sắc mặt Tạ Thư Dật trở nên nhu hòa hơn, trầm mặc một lúc lâu sau, hần mới nói: “Cám ơn em đã thích tôi, nhưng mà, bây giờ tôi đã quen với Hải Hoan rồi, em cũng không phải không nhìn thấy.”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe được Tạ Thư Dật nói như thế, trước mắt lập tức tối sầm, sắc mặt cũng đột nhiên trở nên trắng bệch, ý của hần là, hần muốn chọn chị hai ư?

Cõi lòng tràn đầy hi vọng, cứ vậy mà bị những lời tàn nhẫn này của hần làm dập nát.

Cô không nhận được thương tâm cúi đầu xuống, nước mắt giống như một chuỗi ngọc trai bị cắt đứt lăn dài xuống hai má.

“Em... em thấy được, thật xin lỗi, làm cho anh khó xử, em... em cũng không có nói gì, ý của em là, em...” Cô dùng sức cúi người chào Tạ Thư Dật, “Em phải đi.”

Cô gần như không dám nhìn hần, lập tức cúi đầu xoay người bỏ chạy.

Thật xấu hổ! Thật đáng xấu hổ! Đúng là bị hần cự tuyệt, cơn đau đớn trong lòng còn chưa trôi qua đã vỡ nát, cô càng chạy càng nhanh, vừa chạy vừa khóc.

Tạ Thư Dật, em phải mất đi anh vĩnh viễn ư? Từ nay về sau, anh sẽ thuộc về chị hai ư? Mà em, chỉ có thể vô vọng nhìn anh từ thật xa ư? Tạ Thư Dật, là em đã đẩy anh ra! Là em! Em hối hận cũng vẫn chưa đủ ư?

Cô tuyệt vọng nghĩ muốn chạy ra xa tầm mắt của Tạ Thư Dật, cứ chạy mãi chạy mãi, chạy đến bên cạnh một cái bồn hoa nho nhỏ, nơi đó có một chiếc ghế hình cung cho mọi người nghỉ ngơi, cô ngồi phịch xuống, ôm đầu òa khóc lớn.

“Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, huhuhu anh thật sự không cần em nữa sao? Anh không quan tâm đến em nữa sao? Em đã nói tất cả, em thích anh! Em thích anh! Anh cũng không cần em nữa ư? Em sai rồi! Em sai rồi, em không nên khiến anh theo đuổi chị của em, em sai lầm rồi! Em thích anh! Em thích anh mà! Em biết em sai rồi! Hức hức hức...” Cô nói đầy tuyệt vọng và thống khổ, giống như Tạ Thư Dật đang ở ngay trước mặt cô vậy.

“Thật vậy ư? Em thật sự đã biết sai rồi sao?” Đột nhiên có một giọng nói vang lên.

“Huhuhu em thật sự biết rồi, hức hức, em không nên cứ mãi trốn tránh tình cảm đối với anh như thế, em không nên dễ dàng từ bỏ anh! Em hối hận, em hối hận! Em thật sự hối hận!” Tạ Hải Nhạc trả lời theo bản năng.

Gì? Sao lại có thể nghe thấy giọng nói của hần chứ? Tạ Hải Nhạc không khỏi hoảng sợ ngẩng đầu lên, đứng trước mặt cô, không phải là Tạ Thư Dật đấy ư?

Chỉ thấy hần cũng chạy đến thở hổn hển, lồng ngực phập phồng không yên, hần kéo Tạ Hải Nhạc một cái, kéo cô vào trong ngực mình, Tạ Hải Nhạc cảm thấy tất cả những chuyện này, tựa như đang nằm mơ vậy, cô không tự chủ được vươn tay, ôm chặt lấy eo hần lại.

“Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, anh không có không cần em nữa phải không? Phải không?” Cô nằm trong lòng hần không nhận được òa khóc lớn lên.

“Tôi thật muốn bóp chết em một phen a! Thật là rất muốn bóp chết em đó! Em chạy nhanh như vậy làm gì? Lời của tôi cũng còn chưa nói hết, vậy mà em đã dám chạy đi rồi!” Tạ Thư Dật còn mang theo chút hơi thở dốc, nói.

“Vậy anh muốn em nói cái gì?” Tạ Hải Nhạc nước mắt lăn chã nhìn hần, “Không phải anh đã nói anh quen với chị hai sao?”

“Tôi chỉ hận em, đã để cho tôi đau khổ lâu như vậy, lâu đến mức tôi sắp phát điên lên mất! Tôi nghĩ rằng, cuối cùng tôi cũng không đợi được em! Em còn cùng Hứa Chí Ngạn đến chọc giận tôi! Em có biết tâm tình của tôi là gì không? Tôi muốn giết người! Tôi thật sự muốn giết người!” Tạ Thư Dật nói, “Em để cho tôi đau đớn lâu như vậy, thì tôi không thể làm cho em cũng ném chút đau khổ hay sao? Ai bảo em làm cho tôi tức giận như vậy chứ?”

Tạ Hải Nhạc không khỏi dấm vào trong ngực hắn, òa khóc: “Anh là tên trướng thối, anh hại em thiếu chút nữa đã tan nát cõi lòng mà chết! Em nghĩ rằng... em nghĩ rằng anh không còn cần em nữa.” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Cần em! Tôi cần em! Làm sao tôi có thể không cần em chứ? Nhạc Nhạc, em có thể nói lại lần nữa được không? Nói lại lần nữa cho tôi nghe đi? Tôi thật sợ là tôi chỉ đang nằm mơ mà thôi.”

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, nhìn Tạ Thư Dật, lúc này đây, cô không hề lùi bước nữa, kiên định nói: “Em thích anh, Tạ Thư Dật, em thích anh.” Tạ Thư Dật hít vào thở ra một hơi, sau đó cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng hắn nhưng nhớ đã lâu, Tạ Hải Nhạc không nhận được quàng tay ôm cổ của hắn, cho hắn một sự đáp lại nhiệt liệt.

Hải Nhạc đáp lại, làm cho toàn bộ tình yêu nồng cháy đối với cô chất chứa nơi đáy lòng Tạ Thư Dật đều bạo phát hết, hắn khát khô cổ quần quít cuốn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của Hải Nhạc, quyến rũ cô múa cùng với hắn, mà bàn tay to của hắn, đã ôm sát cô thật chặt, dường như muốn khảm cô vào trong thân thể của mình, trở thành một bộ phận trên người của hắn vậy.

205. Chương 103: Em Phải Giúp Chị!

“Nhóc con, em làm cái gì cũng không chạy khỏi đôi mắt của tôi!” Tạ Thư Dật miệng tuy rằng mang mùi thuốc súng, nhưng vẫn không ngăn được ý cười khoái trá.

Tạ Hải Nhạc tựa như một tên trộm bị bắt quả tang, trong lòng xấu hổ muốn chết.

“Em nghĩ rằng tôi là người có thể tùy tiện để cho người khác nhìn lung tung hay sao?” Tâm tình Tạ Thư Dật giờ này đang phi thường sung sướng.

“Tôi không có nhìn anh lung tung! Nhìn một có tí xú, này giờ anh cũng không có thiếu mất cái gì!” Tạ Hải Nhạc không nhận được liếc xéo hắn, thật đúng là một tên cuồng tự đại, hắn ỉnh là ai chứ, xem hai mắt cũng không được.

“Rõ ràng đang nhìn lung tung!” Trong lòng Tạ Thư Dật rõ ràng vô cùng hưởng thụ sự chú ý của Hải Nhạc đối với hắn, nha đầu này, cuối cùng cũng biết chú ý đến hắn. Hắn không nhận được lại muốn trêu chọc nàng, “Có phải em cảm thấy rằng, kỳ thật tôi còn đẹp hơn quảng cáo em quay hay không? Nếu không vì sao không nhìn quảng cáo của em, quay sang nhìn tôi làm gì?”

Tạ Hải Nhạc bị hắn nói đỏ bừng cả khuôn mặt, thật đúng là, siêu cấp cuồng tự kỷ tự đại. “Chẳng lẽ, tôi thì không thể nhìn anh sao? Nhìn anh vài lần, cũng chẳng có ý nghĩa gì, con người ta có hai con mắt, chính là dùng để nhìn vật nhìn người a! Ít ba hoa!” Tạ Hải Nhạc cố gắng tự che dấu.

Tạ Thư Dật quay sang nàng, sau đó, mở trừng hai mắt, nói: “Chờ tôi xem hết quảng cáo này, tôi lại đến chinh em sau.” Tạ Hải Nhạc đang muốn phản bác, cửa bị đẩy ra.

“Nhạc Nhạc, em còn đang giận chị à?” Trì Hải Hoan nói xong, thấy Tạ Thư Dật ngồi bên bàn học, nàng ngây ngẩn cả người.

Hải Nhạc vội vàng đứng lên, nói: “Đâu có, sao em lại giận chị hai chứ? Chị hai đừng suy nghĩ nhiều.”

“Chuyện gì thế? Em nói Nhạc Nhạc đang giận em?” Tạ Thư Dật nhìn Trì Hải Hoan một cái.

“A, không có gì ạ.” Trì Hải Hoan “bùm” một phát liền đỏ mặt, “Uhm... Anh Thư Dật, anh đang ở chỗ Hải Nhạc làm cái gì?”

Nàng thành công chuyển đề tài về trên người Tạ Thư Dật.

“Anh sang đây xem quảng cáo em với Hải Nhạc quay.” Tạ Thư Dật nói.

“A? Em xem với.” Trì Hải Hoan ngồi xuống bên cạnh em gái.

“Để anh bật lại từ đầu đi, xem chung.” Tạ Thư Dật nói.

Sau khi xem xong, Tạ Thư Dật nói: “Cái quảng cáo này mà phát ra, chocolate của Dove sẽ bị bán sạch sẽ cho xem.”

“Thật không? Tốt vậy sao?” Tạ Hải Nhạc vui mừng hỏi.

Tạ Thư Dật hừ lạnh một tiếng: “Anh đâu có nói em có tốt bao nhiêu gì đâu chứ, anh cảm thấy Hải Hoan quay hay hơn em nhiều.” Thật đúng là đáng giận, nàng ở trong quảng cáo, yêu đương thắm thiết anh anh em em với Thường Hàn miết, luôn dùng cái loại ánh mắt thâm tình vô hạn kia mà ngây ngốc nhìn Thường Hàn, khỏi phải nói hấn xem mà chứng mắt đến cỡ nào.

“Anh...!” Hải Nhạc bị hấn chê bai, quyết miệng ngồi một chỗ.

Hải Hoan vừa nghe hấn nói như vậy, trong lòng ngọt như đường phèn.

“Anh Thư Dật, em còn phải cảm ơn anh cho em cơ hội đi thử sức này nữa mà.” Nàng ngọt ngào nói.

“Không cần đâu.” Tạ Thư Dật thản nhiên nói.

Thật là con nhóc ngốc nghếch, tưởng hấn cho nàng cơ hội thật sao, hấn chỉ không muốn đề cho Thường Hàn chạm vào Hải Nhạc mà thôi, bằng không, hấn mới lười quản nàng là Trì Hải Hoan hay là Trì Hải Hỉ thì có.

Hấn liếc Hải Nhạc một cái, nha đầu kia đang ngồi giận dỗi nữa rồi, cho nàng giận đi, trong lòng hấn cũng đang bực bội đây, với Thường Hàn thì ngọt ngào đầm ấm như vậy, mà lại chưa từng như vậy liếc xem hấn một cái! Đáng giận! Chìm trong cơn tức hấn cũng không nghĩ đây chỉ là một cái quảng cáo mà thôi, thật là một tên nam nhân thích chìm trong biển dấm chua không phân rõ đông tây nam bắc a! Aizzzz. “Hai người các em trò chuyện đi, anh đi đây, ngủ ngon.” Tạ Thư Dật đứng dậy rồi đi.

“Tức chết mà! Tức chết mà! Thối Tạ Thư Dật! Nát Tạ Thư Dật!” Tạ Hải Nhạc tức giận cầm lấy gối đầu đập xuống giường “bình bịch”, giống như đó chính là Tạ Thư Dật vậy.

“Aizzz, có gì mà tức giận, anh ấy cũng chỉ đùa chơi cho vui thôi, chị làm sao có thể diễn tốt hơn em chứ?” Trì Hải Hoan an ủi em gái.

“Em không phải bởi vì cái đó.” Tạ Hải Nhạc nói.

Không phải vì cái đó, thì là vì cái gì? Nàng ngơ ngác suy nghĩ, không được Tạ Thư Dật khen, trong lòng nàng buồn bực muốn chết.

“Thế thì bởi vì sao? Là vì chị phải không, còn đang giận chị à?” Hải Hoan hỏi.

“Không có chị hai, đừng suy nghĩ nhiều.” Hải Nhạc vội vàng trấn an chị mình.

Trì Hải Hoan nhìn em gái, nói: “Lúc này tức giận với em, là chị không tốt, xin lỗi em, chị thừa nhận, chị thích anh Thư Dật.”

“Thật ư?” Hải Nhạc ngẩn người, cho dù nàng đã có thể hiểu được rõ ràng, nhưng mà, từ trong chính miệng chị nói ra, nàng vẫn cảm thấy hơi khiếp sợ một chút.

Trì Hải Hoan gật đầu: “Đúng vậy, chị thích anh ấy, em biết không? Lần đầu tiên chị gặp anh ấy thì anh ấy đã hôn chị rồi.”

“Cái gì? Lần đầu tiên gặp nhau, hấn hôn chị?” Lòng Hải Nhạc trầm xuống, chìm đến đáy nước.

Trì Hải Hoan tiếp tục gật gật đầu: “Chắc là, ngay tại một khắc này, chị đã thích anh ấy rồi, kỳ thật, chị biết rõ anh có chút hoa tâm, tuy rằng anh ấy hôn chị, nhưng mà chị nghĩ, anh ấy chưa chắc sẽ yêu chị, bên cạnh anh ấy có nhiều cô gái như vậy, nghe nói những cô gái cùng với anh ấy, không chỉ có một người, nhưng

mà, chị lại vẫn lún sâu xuống, Hải Nhạc, em phải giúp chị, em phải giúp chị!” Trì Hải Hoan bỗng nhiên rơi nước mắt.

Tạ Hải Nhạc cảm thấy tay chân một trận lạnh lẽo, xem ra, chị hai đối với Tạ Thư Dật, thật sự đến mức vô cùng chân thành rồi. “Giúp chị? Chị muốn em giúp chị thế nào?” Nàng vô thức hỏi, trong lòng cũng dâng lên một nỗi sợ hãi vô cớ, chị hai, sẽ bảo nàng giúp chị như thế nào đây?

206. Chương 104: Hạnh Phúc Và Sợ hãi

Hải Nhạc níu lấy Tạ Thư Dật thật chặt như một sợi dây leo quấn quít lấy thân cây, cô thuận theo sự đòi hỏi của Tạ Thư Dật, nụ hôn nồng nhiệt đầy hạnh phúc và ngọt ngào này làm cho cô rơi lệ, lần đầu tiên, cô cảm nhận được, thì ra hôn môi là ngọt ngào đến như vậy, hạnh phúc đến như vậy! Giờ phút này, chỉ cần Tạ Thư Dật muốn, chỉ cần cô có, cô sẽ cho hắn tất cả.

Hai người đắm chìm trong nụ hôn nồng nàn, quên mất không gian, quên cả thời gian, vàng trắng sáng tỏ trên bầu trời, cũng xấu hổ trốn vào trong những tầng mây.

Không được, nếu còn tiếp tục hôn nữa, Tạ Thư Dật hẳn sẽ không thể khống chế dục vọng của mình đối với cô nữa rồi, hắn buộc mình phải chấm dứt nụ hôn nóng bỏng triền miên này, thở hổn hển ôm Hải Nhạc vào trong lòng ngực, Hải Nhạc cũng ôm chặt lấy hắn, nghe nhịp tim đầy mạnh mẽ đang loạn lên của hắn, cảm thấy ngọt ngào đến ngây ngất.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc của tôi, em không biết... em không biết... tôi khát vọng em đến mức nào! Khát vọng đến mức cả trái tim tôi đều đang đau đớn! Cảm tạ trời cao, chân thành cảm ơn ông trời, đã cho em thích tôi, Nhạc Nhạc, tôi cảm thấy tôi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, tôi cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên cả thế giới này!”

Tạ Thư Dật vẫn chưa thể bình ổn sự kích động trong lòng lại, hắn không ngừng hôn lên má tóc Hải Nhạc, tựa như không hôn cô đủ vậy.

“Em cũng vậy, em cũng vậy.” Nghe được Tạ Thư Dật cũng có cảm giác giống như cô, nước mắt Hải Nhạc lại chảy xuống nữa.

“Nhạc Nhạc, thật sự cảm ơn em thật sự rất cảm ơn em, cảm ơn em đã cứu tôi ra khỏi cơn bão đau khổ kia, để cho tôi từ một người đau khổ nhất trên thế giới, nhảy một bước đã trở thành người hạnh phúc nhất trên đời! Nhạc Nhạc, cảm ơn em, thật sự cảm ơn em nhiều lắm!” Đôi mắt Tạ Thư Dật cũng đã hoe hoe.

Hết thảy những điều này, rất không dễ dàng mà có được a! Hắn cho là hắn sẽ vĩnh viễn mất đi cô, thiếu chút nữa đã làm cho hắn có ý muốn nhảy lầu rồi, nhưng mà, cô vẫn cứu hắn lại, nói cho hắn biết cô thích hắn! Trái tim hắn, cơ hồ đã đập nhẹ đến mức sắp nhảy lên mây rồi! Cô thích hắn! Nằm mơ thấy vô số lần cô nói thích hắn, thật không ngờ, đã thật sự biến thành thật sự rồi! Trên thế giới này, thật không có ai có thể hạnh phúc hơn hắn nữa! Hắn có cô! Hắn thật sự là người hạnh phúc nhất trên thế giới!

“Em cũng vậy, cảm ơn anh trong lòng còn có em! Em thật sự... em cũng cảm thấy rất hạnh phúc!” Hải Nhạc nghẹn ngào nói.

Hắn vẫn còn thích cô! Không phải chị hai! Là cô!

Vừa nghĩ tới chị hai, niềm vui sướng của cô đột nhiên trầm xuống, vậy... chị hai thì phải làm sao bây giờ? Chị hai cũng thích hắn a!

Cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, càng ôm Tạ Thư Dật chặt hơn.

“Nhưng mà... nhưng mà, chị em phải làm sao bây giờ? Chị ấy phải làm sao bây giờ?” Toàn thân cô đều run rẩy cả lên, cô không muốn mất đi hắn a! Thật sự không muốn, cho dù người kia là chị hai, cô cũng không muốn mất hắn!

Trong lòng Tạ Thư Dật cũng trầm xuống, rốt cục hắn cũng nhớ tới Hải Hoan.

Hắn cảm nhận được toàn thân Hải Nhạc đột nhiên đều run rẩy, lòng đầy đau đớn, hắn đúng là đáng chết, dám làm cho cô sợ hãi như vậy!

“Đừng sợ gì hết, thật sự không cần phải sợ, em yên tâm, tôi sẽ xử lý, Hải Hoan, tôi sẽ đi xử lý!” Hắn không khỏi ôm cô thật chặt, hy vọng có thể tiếp thêm sức mạnh cho cô.

“Chị hai... nếu chị hai biết, chị ấy có thể nhường anh cho em không?” Hải Nhạc thật sự vô cùng sợ hãi, vừa nghĩ tới chuyện sau này sẽ mất hắn, Hải Nhạc sợ đến bật khóc, “Tại em, tại em hết cả, em không nên đẩy anh ra, kỳ thật rõ ràng là em đã cảm thấy anh thích em rồi, nhưng mà, em không dám chắc chắn, em sợ là anh cố ý làm như vậy, muốn cho em thích anh, chờ em giao trái tim ra, anh sẽ lại dùng tình cảm để mà tổn thương em dả kích em, em sẽ không chịu nổi những đau đớn như vậy, em sẽ chết mất, em sẽ chết mất, Tạ Thư Dật, nói cho em biết, nói cho em biết, anh sẽ không bao giờ làm như vậy chứ?”

Tạ Thư Dật đau lòng tội độ, không ngừng hôn lấy những giọt lệ trên gương mặt cô, vừa nói liên tục: “Không đâu, tôi sẽ không bao giờ làm như vậy, tôi thề, tôi sẽ không làm như vậy, tôi sẽ đưa cả trái tim mình cho em, tôi là của em, Nhạc Nhạc, tôi là của em, lòng tôi, chỉ thuộc về em! Em hãy yên tâm được không? Đừng sợ Hải Hoan, tôi sẽ xử lý, tôi sẽ xử lý thật tốt, không cần sợ hãi.”

Trước kia hắn đã từng nói với Hải Hoan rồi, hắn có quyền nói ngừng bất kì lúc nào, bây giờ, Hải Nhạc đã nói thích hắn, hắn cũng không cần phải tiếp tục diễn với Hải Hoan nữa!

“Thật vậy ư? Anh có thể xử lý tốt không? Anh nhất định phải xử lý thật tốt, bằng không, không có anh, em thật sự không biết sau này sẽ phải sống như thế nào nữa! Anh nhất định phải xử lý tốt đó!” Hải Nhạc ôm chặt lấy Tạ Thư Dật, giống như làm như thế, hắn cũng sẽ không bị chị hai đoạt đi.

“Yên tâm, Hải Nhạc, em phải tin tưởng tôi, tôi có thể xử lý tốt, đừng sợ nữa được không?” Tạ Thư Dật hôn lên trán cô, nói.

“Vậy bây giờ chị hai còn đang ở trong rạp chiếu phim à? Anh muốn giải thích chuyện anh biến mất lâu như vậy thế nào?” Hải Nhạc lo lắng hỏi.

Tạ Thư Dật trầm tư một chút nói: “Như vậy đi, em về nhà trước, anh thì trở về rạp chiếu phim, chúng ta tạm thời đừng lộ ra, chờ tôi xử lý Hải Hoan xong, đến lúc đó, tôi sẽ công khai quan hệ của chúng ta với ba mẹ!”

Vừa nhắc tới ba mẹ, Hải Nhạc lại trở nên sợ hãi: “Nhưng mà, vạn nhất ba mẹ sẽ không đồng ý, chúng ta phải làm sao bây giờ? Bọn họ vẫn cho chúng ta là quan hệ anh em, em sợ bọn họ không tiếp nhận được sự thật chúng ta quen nhau, ba có thể nổi giận hay không, có thể đuổi em ra ngoài hay không, có thể không bao giờ để cho em nhìn thấy anh nữa hay không?”

“Không được suy nghĩ bậy bạ, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ làm cho ba mẹ đồng ý, tôi sẽ thuyết phục được bọn họ, tin tưởng tôi!” Tạ Thư Dật nói xong, không ngừng hôn lấy cô.

Được hắn cổ vũ, nỗi sợ của Hải Nhạc từ từ thả lỏng.

“Thế... anh mau trở về rạp chiếu phim đi, em về nhà trước đây!” Hải Nhạc đẩy Thư Dật ra, “Đi mau đi!”

Tạ Thư Dật đưa tay đón một chiếc xe, lưu luyến hôn môi cô, sau đó đưa cô lên xe, đưa mắt nhìn cô rời đi xong hắn mới trở về, suy tư về việc phải giải thích với Hải Hoan về chuyện này như thế nào.

207. Chương 104: Muốn Chơi, Phải Chơi Cho Cá Tính!

Tạ Thư Dật đáng ghét, sao mà anh ngay cả chị tôi cũng đi chọc là thế nào? Anh còn đi hôn chị ấy nữa? Trước kia anh còn nói cái gì trừ tôi ra anh chưa từng hôn cô gái nào khác, thì ra đều là nói dối gạt người! Mới gặp chị của tôi lần đầu tiên, anh đã muốn chọc chị! Anh cái tên hỗn đản này! Hỗn đản!

Trong lòng của nàng, buồn đau không thôi.

Trì Hải Hoan kéo kéo tay Hải Nhạc, nói: “Nhạc Nhạc, em phải giúp chị, chị thật sự rất thích anh ấy, chị muốn làm bạn gái của anh ấy! Anh Thư Dật đối với em tốt như vậy, em có cơ hội, em nhất định phải tác hợp cho chị với anh Thư Dật đó nha!”

“Cái gì? Chị muốn làm bạn gái hả?” Lòng Tạ Hải Nhạc đột nhiên lại ngạt thở, “Nhưng mà, việc này, em cũng không thể giúp được gì a.”

“Nhạc Nhạc, được, em giúp được, chị cảm thấy thật ra anh Thư Dật vẫn rất thương em, đối với em, anh ấy luôn không giấu giếm gì cả, đối với yêu cầu của em, anh ấy lúc nào cũng hữu cầu tất ứng (có yêu cầu có đáp ứng), Nhạc Nhạc, ở trước mặt anh ấy em ráng nói tốt về chị nhiều nhiều chút, làm cho anh ấy chú ý đến chị, em có thể tạo ra cơ hội ở chung một mình cho chị với anh ấy, chỉ cần chị có thể tới gần anh ấy, chị tin rằng nhất định chị có thể làm cho anh ấy yêu chị!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Hải Nhạc không tự chủ được lắc đầu: “Em... em không biết, em không làm được, em không làm được!”

Trì Hải Hoan dùng ánh mắt sắc bén nhìn Hải Nhạc: “Em không làm được? Chẳng lẽ, em cũng thích anh ấy à? Em cũng thích phải không? Nhưng mà, chị nhớ là trước kia em lại cực kì căm ghét anh ấy mà ta!”

Hải Nhạc bị lời Hải Hoan nói làm hoảng sợ, lắc đầu như điên: “Không có, em không có, em không có thích hẳn, em nào có thích hẳn chứ! Em thật sự là rất căm ghét hẳn, em không có lừa chị đâu!”

Trì Hải Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi, miệng lại mềm xuống: “Nhạc Nhạc, mấy năm nay, chị ăn không ít đau khổ, nhưng mà, chỉ cần chị nghĩ tới có mẹ ở đây, có em gái ở đây, khổ đến đâu chị cũng có thể chịu được, bởi vì, cuối cùng sẽ có một ngày sẽ chị sẽ được đoàn tụ với mọi người!” Sau đó, giọng nói của nàng trở nên nghiêm nghị, “Nhạc Nhạc, nhớ rõ lần đó, người khác tưởng nhầm chị là em bắt cóc chị không? Mấy ngày mấy đêm bọn họ cũng không cho chị cái gì để ăn, ngay cả nước cũng không cho chị uống, nhưng mà, chỉ cần chị nghĩ tới chị đang thay em chị mà chịu, cái đó đều trở thành không khí hết, chị có thể chịu được, bởi vì, chị giúp em gái một lần, giúp nó không phải chịu loại tra tấn không đáng này, chị chính là dựa vào niềm tin như vậy mà kiên trì được, Nhạc Nhạc, nếu lần đó là em mà nói... bằng cái thân thể được chiều chuộng sung sướng sống an nhàn nhiều năm của em, em có thể chịu được tra tấn như vậy ư? Chị đã giúp em như vậy, vậy mà, ngay cả việc này em cũng không giúp chị, uống công chị hai giúp em như vậy! Thương em như vậy!”

Nàng làm bộ như muốn rời khỏi phòng Hải Nhạc, Hải Nhạc đưa tay giữ nàng lại, nói yếu ớt: “Chị hai, đừng nóng giận, em... em giúp chị!”

Hải Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay người ôm lấy Hải Nhạc, xúc động nói: “Nhạc Nhạc, em thật sự là em gái ngoan của chị!”

Hải Nhạc có chút khó xử cắn cắn môi: “Nhưng mà, hẳn không đón nhận chị, em cũng bất lực.”

Hải Hoan vỗ mu bàn tay Hải Nhạc trấn an, nói: “Không có việc gì, chỉ cần em tạo cơ hội cho chị, ở trước mặt anh ấy nói tốt cho chị nhiều nhiều lên, chị sẽ khiến anh ấy yêu chị!”

Kỳ thật, trong lòng nàng cũng không chắc chắn gì, nếu làm như vậy, cuối cùng Tạ Thư Dật có thể yêu nàng hay không, nhưng, nàng vẫn muốn thử xem! Hẳn thương Hải Nhạc như vậy, nói không chừng nghe Hải Nhạc ngu ngốc đó xúi giục, yêu nàng cũng không biết chừng!

Trong mắt nàng đã bắt đầu nhảy ra không ít trái tim màu hồng.

Trong lòng Hải Nhạc bách vị tạp trần (ngón ngang tâm sự đầy rối rắm), nàng nhìn chị đầy phức tạp, kỳ thật, nàng thật sự không muốn làm như vậy, nàng, cũng không muốn nhận lời chị, nhưng mà, chị hai nói như vậy, nàng không đồng ý cũng không được a!

Tạ Thư Dật a, Tạ Thư Dật, anh là tên hỗn đản, anh là tên trứng thối! Anh lưu tình khắp nơi, anh đi chọc hoa đào khắp nơi! Tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa!

Hải Nhạc tức giận nghĩ thầm.

“Này, chỗ cấp lớn bọn tôi, trong đêm Giáng sinh, sẽ tổ chức vũ hội cosplay ở nhà Lâm Phong, em, làm partner của tôi! Này, tôi là Inuyasha, em là Kagome, quần áo tôi đã đặt may xong rồi.” Tạ Thư Dật đưa cho Hải Nhạc một cái túi lớn. (Sax, Tạ Thư Dật đi làm Inuyasha)

“Cos—play ư? Không phải là vũ hội mặt nạ sao?” Tạ Hải Nhạc vừa lấy quần áo trong túi ra vừa nói, vốn là không muốn để ý đến hắn, nhưng mà, bản thân nàng lại là fan của nhân vật anime Kagome này.

“Tiểu thư, em out rồi, giờ toàn thanh niên, ai lại đi mang cái mặt làm gì? Muốn chơi, phải chơi cho cá tính!” Tạ Thư Dật nghe câu hỏi của Hải Nhạc, cười nhạt.

“Nhưng mà, anh không biết là Inuyasha với Kagome, sẽ có rất nhiều người cosplay hay sao?” Hải Nhạc nói. (Tại sao không làm Sesshoumaru sama với Rin chan)

“Chúng tôi đã phân chia xong hết rồi, ai là nhân vật nào, em yên tâm, không có cùng một Kagome đâu!” Tạ Thư Dật nói.

“Tại sao muốn chọn tôi?” Hải Nhạc hỏi hắn, “Bên cạnh anh có nhiều cô gái như vậy, tại sao muốn để tôi đi làm partner của anh chứ?”

Tạ Thư Dật trừng nàng một cái, cho nàng một cái bạo phát: “Sao mà lẩm lời thế? Cho em đi, em phải đi!”

Chẳng lẽ, nàng vẫn chưa rõ sao? Nàng thích Kagome, hắn cũng tình nguyện ý làm Inuyasha của Kagome a! (quăng Kikyou đi đâu rồi?)

“Nhưng mà, trang điểm... tôi không biết.” Hải Nhạc nói.

“Em cứ làm đại là được rồi, hơn nữa, có tóc giả, em cũng không cần đi xử lý tóc.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc đột nhiên có chút mong đợi, hôm đó nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ?

Khi Hải Hoan thấy đồng quần áo tóc giả chồng chất trên giường nàng, tò mò hỏi: “Di, Hải Nhạc, sao em lại mua mấy thứ này vậy? Làm gì thế?”

“Nga, Tạ Thư Dật đem tới, nói muốn để cho em đi tham gia tiệc cấp lớn của bọn họ tổ chức ở nhà Sở Lâm Phong.” Hải Nhạc thuận miệng nói.

Hải Hoan nghe nàng nói như vậy, giật mình, nàng trầm ngâm một chút, nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, để cho chị đi đi, nhường cơ hội cosplay lần này của em cho chị, chị sẽ cảm tạ em.”

208. Chương 105: Về Nhà

Chính đang đi trên đường, trên người vang lên chuông điện thoại di động, hắn bấm nhận: “Alô.”

“Anh đi đâu vậy? Thế nào mà hút một điếu thuốc lại lâu như vậy? Em tìm anh khắp nơi, không thấy anh đâu cả!” Là giọng nói đầy tức giận của Trì Hải Hoan.

“Anh quên mang thuốc lá trên người rồi, trên xe cũng không có, tìm một hồi cũng không thấy thuốc lá anh muốn, được rồi, không mua được thì thôi, anh hút một loại khác cũng được, anh sẽ về gấp cho.” Tạ Thư Dật bịa một nói dối, lập tức cúp điện thoại.

Hắn chạy đến trong một quán rượu mua đại một gói thuốc lá, đốt một điếu hút vài hơi thật sâu, biến cả người thành đầy mùi thuốc lá sau đó chạy về rạp chiếu phim, không ngờ Trì Hải Hoan đã chạy ra khỏi rạp chiếu phim, đang đứng đó nhìn chung quanh lo lắng, nhìn thấy Tạ Thư Dật chạy về, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Anh a, thế nào cũng phải hút cái loại thuốc lá này sao? Thiếu gia chính là khác người mà.” Trì Hải Hoan oán thăm nói.

“Vậy chúng ta cứ dứt khoát đi về nhà là được, cũng đừng xem phim này nữa, hơn nữa, anh hơi đau đầu rồi.” Tạ Thư Dật nói, hắn đang lo cho Tạ Hải Nhạc còn đau.

Hơn nữa, chắc chắn không thể nào nói trắng ra cho cô biết, hắn muốn chia tay cô mà quen với Hải Nhạc, chờ thêm đêm nay nữa, hắn nhất định phải tìm một cơ hội tốt mà nói với cô, tốt nhất làm cho cô đừng hận Hải Nhạc.

Trì Hải Hoan thất vọng: “Vậy... chúng ta cũng không đi ra bờ sông ư?”

“Lần sau đi, lần sau đi!” Tạ Thư Dật nói.

Còn có lần sau ư? Không có lần sau nữa đâu!

Nhưng, hắn thật sự có chút đau đầu, hắn phải làm sao mở miệng với Trì Hải Hoan đây, chỉ có thể tự trách lúc trước mình quá điên khùng, nghĩ rằng ở cùng một chỗ với cô có thể bức ra thực tâm của Hải Nhạc, nay đã thật sự bức thực tâm của Hải Nhạc ra được rồi, nhưng mà, Hải Hoan lại là một vấn đề nan giải a!

Thật đúng là tự tìm khổ ăn a! Tạ Thư Dật cúi đầu thăm mắng chính mình.

“Vậy lần sau là lúc nào a?” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật này giờ vẫn cứ suy nghĩ đầu đầu, không biết tại sao, trong lòng lại có một dự cảm không rõ ràng.

“Vài ngày nữa đi đi, anh sẽ dẫn em đi, hôm nay anh thật sự đau đầu.” Tạ Thư Dật cười nói, đầu của hắn thật sự đang rất đau.

Đau đầu, hừ, phỏng chừng là vì Hải Nhạc đi, nghĩ đến cảnh Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn đang quen nhau thì có! Trì Hải Hoan nghĩ thầm trong lòng.

“Vậy được rồi, chúng ta về nhà đi, kỳ thật em cũng hơi mệt một chút.” Trì Hải Hoan cũng thuận theo.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn đã dồn hết tình cảm vào một người rồi, cả trái tim, cũng đã bay về phía nhà, bay về phía người chắc đã đến nhà từ lâu kia.

Hai người cùng trở về, trong nhà im ắng.

“Aiz, phỏng chừng ba với mẹ cũng đang đi đâu chơi Valentine đi, làm sao tình cảm hai người bọn họ có thể tốt như vậy chứ? Em cũng hâm mộ mẹ em mất rồi.” Trì Hải Hoan oán giận.

Tạ Thư Dật không hề hé răng.

“Không biết chừng nào Hải Nhạc về nhà, chắc chắn nó đang ở cùng với Hứa Chí Ngạn không biết vui vẻ đến bao nhiêu, tối nay có trở về hay không cũng không chắc nữa.” Trì Hải Hoan bực mình nói.

“Em có muốn lên lầu hay không? Anh về trước nghỉ ngơi.” Mặc dù mới tách ra không bao lâu, nhưng mà, hắn cực kì muốn được nhìn thấy Hải Nhạc ngay bây giờ.

“Anh đi trước đi, em ngồi dưới này chút nữa, em muốn xem tivi.” Trì Hải Hoan nói.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật vội vàng xoay người, sắp rời đi.

“Chờ một chút!” Trì Hải Hoan kêu.

Hôm nay là lễ tình nhân, hắn cũng không nghĩ sẽ hôn cô một cái ư?

Tạ Thư Dật chỉ đành phải dừng lại.

“Còn chuyện gì nữa?” Đáng giận, hắn đã có hơi không kiên nhẫn nổi rồi.

“Anh cũng không hôn em một cái ư? Hôm nay là lễ tình nhân đó!” Trì Hải Hoan chu miệng lên, âm ức nói, “Rốt cuộc anh có xem em bạn gái của anh hay không chứ!”

Muốn hắn hôn cô? Không được, trừ Tạ Hải Nhạc, hắn không muốn hôn bất kì cô gái nào nữa! Hơn nữa bây giờ còn đang ở nhà, hắn cũng không muốn làm cho bất cứ kẻ nào lại đi hiểu lầm hắn và Trì Hải Hoan nữa, hắn sẽ không để cho cô làm được!

“Trong miệng anh có mùi thuốc lá, rất khó ngủ!” Tạ Thư Dật nói xong, rất không khách khí quay người chạy thẳng lên lầu.

“Tạ Thư Dật!” Trì Hải Hoan tức muốn chết, đứng tại chỗ dậm chân tức giận.

Vú La ở bên trong đã nghe được tiếng động cơ xe về rồi tắt từ hồi nãy, tưởng lão gia và phu nhân đã trở lại, bà vội vàng chạy ra, nhìn thấy là Trì Hải Hoan, cười kêu: “Đại tiểu thư, cô đã về rồi.”

“Ân, tôi đã về, Vú La, mau đi pha ly trà cho tôi!” Trì Hải Hoan đang nổi nóng, mở miệng chỉ nói lời thật, bây giờ cô dựa vào quan hệ với Tạ Thư Dật, tin chắc người hầu bên dưới cũng xem trong mắt, cô cũng không muốn giả bộ ngoan hiền gì nữa hết... Vú La ngẩn người, đáp lời: “Vâng, tôi đi liền.”

Đợi đến khi bà bưng nước trà đến trước mặt Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan đưa tay lấy qua lập tức uống một ngụm, kết quả bị bỏng đến thè cả lưỡi ra.

“Nóng quá! Bà muốn bỏng chết bản tiểu thư sao?” Trì Hải Hoan còn đang bực bội tức giận đến mức hắt hết nước trà trong tay lên người Vú La, cô tìm không thấy cách xả giận, liền xả hết vào người Vú La luôn.

Vú La thật không ngờ Trì Hải Hoan bình thường vẫn cứ cười ngọt ngào, đột nhiên trở mặt, lại còn hắt nước trà lên trên cánh tay trần của bà, cơn đau thấu xương làm cho bà hét lên.

Ở trên lầu Tạ Thư Dật và Tạ Hải Nhạc cũng nghe được tiếng hét to của Vú La, ai cũng mở cửa chạy ra xem, Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật, mặt đỏ cả lên, lắp bắp nói: “Anh đã về? Em... em đi xem Vú La.”

“Tôi cũng đi nữa.” Tạ Thư Dật nói.

Ở trong lòng hẩn Vú La thật sự có chút địa vị, trước đây vì mẹ hẩn thân thể không tốt, có thể nói hẩn là do một tay Vú La nuôi lớn, hẩn đối với vị người hầu già đã đứng trong Tạ gia vài thập niên rất có cảm tình.

Hai người đang chạy xuống lầu, Vú La đang đứng đó rơi nước mắt, mà Trì Hải Hoan thấy hai người bọn họ xuống, trở nên chột dạ lúng túng.

209. Chương 105: Em Cũng Nợ Tôi!

Hải Nhạc từ trên giường đứng lên.

Chị hai... chị hai cũng muốn đi!

“Sao vậy, Nhạc Nhạc, em không muốn giúp chị sao? Không phải em nói em phải giúp chị đấy sao?” Trì Hải Hoan ủy khuất nói.

Hải Nhạc tâm hoảng ý loạn (ruột gan rối bời), phải biết rằng, nàng cũng rất muốn đi xem những dịp thú vị như thế này.

“Nhạc Nhạc! Giúp chị một chút đi mà, chị chỉ thử lúc này thôi, được không?” Hải Hoan nói với Hải Nhạc, “Chỉ lần này thôi, chẳng lẽ, em không muốn giúp chị sao?”

Hải Nhạc thấy chị mình buồn bã, đành phải gật đầu: “Được rồi.”

Hải Hoan mừng muốn chết: “Vậy, chị đi chuẩn bị!”

Nói xong, nàng cầm hết tất cả quần áo tóc giả phụ kiện đi hết.

Hải Nhạc ngồi phịch xuống giường, cái này là chuyện gì a?

Trong lòng nàng, đột nhiên cũng hơi hơi buồn bã, kỳ thật, nàng luôn muốn có một cơ hội làm Kagome a, nhưng mà, cơ hội Tạ Thư Dật lần này, lại bị chị hai lấy mất

Lễ Giáng sinh lúc trời tối, Hải Nhạc cùng cha mẹ ăn tiệc Noel xong, liền trở về phòng của mình, nàng nằm trên giường, nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Chị hai hân là đang cùng Tạ Thư Dật chơi rất vui vẻ đi, cosplay a, thật thú vị a.

Hải Nhạc thở dài một hơi, cuối cùng, nàng vẫn mang theo một cỗ tiếc nuối chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, nàng đột nhiên có một linh cảm kì lạ, có người đang đứng bên giường nhìn nàng!

Nàng dùng sức mở hai mắt ra, quả thật là vậy, nàng nhìn thấy Tạ Thư Dật trong lớp áo Inuyasha, đang nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn nàng.

Hải Nhạc giật mình một cái, nửa ngồi xuống.

“Tạ Hải Nhạc! Em giỏi lắm!” Tạ Thư Dật lấy mái tóc giả màu bạc trên đầu xuống, ném mạnh vào người Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn ánh mắt trợn trừng đầy phần nộ của hân phần nộ, chột dạ cúi đầu.

“Tại sao em không đi? Tại sao em để cho Hải Hoan đi? Nói!” Tạ Thư Dật tức giận hỏi nàng.

“Tôi... thân thể của tôi hơi không thoải mái, cho nên, tôi để cho chị tôi đi.” Hải Nhạc nói không được tự nhiên.

Tạ Thư Dật đột nhiên kéo nàng tới trước mặt hân, mặt đối mặt nhìn thẳng vào nàng: “Tạ Hải Nhạc, em đang nói dối!”

Hải Nhạc cúi đầu không nhìn hân, Tạ Thư Dật thô bạo kéo cầm nàng, làm cho nàng đối diện với hân.

“Tạ Hải Nhạc, tôi muốn biết nguyên nhân thật sự!” Trong giọng nói phần nộ của hân có sự mệnh lệnh bắt buộc.

“Tôi...” Hải Nhạc không biết nói cái gì cho đúng.

“Nói!” Cơn tức trong mắt Tạ Thư Dật càng lúc càng bốc lên hừng hực.

Trong lòng Hải Nhạc cũng có tức giận, rõ ràng là chính hân chọc hoa đào, còn dám đến đây chất vấn nàng đòi nguyên nhân!

“Bởi vì anh hôn chị của tôi, chị tôi thích anh.” Hải Nhạc bình thản nói.

Tạ Thư Dật ngẩn ra, buông lỏng bàn tay, trong mắt có chút kinh ngạc.

“Em đang muốn lên án tôi, là tôi khiến cho Hải Hoan thích tôi ư? Bởi vì cô ta thích tôi rồi, cho nên, em khiến để cho cô ta đi tham gia tiệc cosplay?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tạ Thư Dật không phủ nhận, chẳng khác nào chấp nhận đúng là có một chuyện như vậy, làm cho lòng Hải Nhạc vô cùng đau xót, nàng nói: “Không phải, tôi chỉ đang nói một sự thật mà thôi.”

“Chết tiệt!” Tạ Thư Dật tức giận mắng một tiếng.

Hai người đều trầm mặc lại.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật hỏi: “Vì chị em thích tôi, cho nên, em để cô ta đi làm Kagome? Em đang muốn làm lạn (nát) người tốt, muốn đưa chị em cho tôi ư? Có phải không? Trả lời tôi!”

Khó trách dạo này nàng cứ là lạ, hể lúc nào hân và nàng thêm Hải Hoan ở chung, nàng luôn kiếm cớ rời đi, ném hân và Hải Hoan lại, hại hân luôn bị Hải Hoan quẩn lầy, thì ra, nàng đã sớm muốn tiễn hân với Hải Hoan làm một đôi rồi!

Thật đúng là làm cho hân tan nát cõi lòng, trừ không có móc tìm ra cho nàng xem, cái gì hân cũng làm cho nàng căm! Nhưng, tất cả nàng đều làm như không thấy! Bây giờ, bởi vì chị nàng thích hân, nàng liền gấp rút giao hân cho chị nàng! Chị của nàng, quan trọng với nàng đến như vậy sao? Quan trọng đến mức phải đưa hân cho cô ta ư? Vậy hân, hân là cái gì? Một quả bóng cao su sao? Thấy thú vị thì đánh, thấy không thú vị, liền đá một cước đưa hân cho chị nàng! Thật là một nữ nhân vô tâm vô phé! Đối mặt với cơn phần nộ của Tạ Thư Dật, Tạ Hải Nhạc vừa nghĩ tới hân lúc nào cũng lừa gạt mình, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia phần hận.

“Anh nói cho tới bây giờ anh đều chưa từng hôn cô gái nào khác, nhưng anh đã hôn chị tôi, nói vậy cảm giác của anh đối với chị ấy cũng khác biệt, mà chị hai tôi cũng thích anh, tôi cho hai người đến với nhau, có gì không tốt?” Tạ Hải Nhạc cười buồn bã.

“Em...!” Lòng ngực Tạ Thư Dật không ngừng đập phồng dữ dội, “Tôi, chỉ nhận nhầm cô ta thành em mà thôi, tôi cũng không phải cố ý!”

Hải Nhạc liếc hần một cái, tiếp tục cười: “Vậy sao? Nhận nhầm chị ấy thành tôi? Tôi đây thật sự không nhận nổi đâu, tôi cũng cảm thấy kỳ quái, làm sao cho tới bây giờ anh đều chưa từng nhận sai tôi thành Hải Hoan thế? Anh bảo tôi làm sao mà tin anh nhận nhầm Hải Hoan thành tôi đây? Không cần nói mấy thứ buồn tẻ này mà lấy cớ, kỳ thật tôi cũng không ngại anh hôn ai, nếu chị hai tôi thích anh, chị hai tôi cái gì cũng tốt...”

Tạ Thư Dật vừa tức vừa vội: “Cái đó không giống, tôi biết em chính là em, nhưng, tôi chỉ nhận sai Hải Hoan thành em mà thôi, vì sao em không tin tôi chứ? Vì sao?”

Hải Nhạc cắn cắn môi nói, “Thậm chí, diễn xuất chị ấy cũng tốt hơn tôi, ở trong mắt anh, cái gì chị ấy cũng tốt hơn tôi cả, vì sao anh không thử đón nhận chị ấy, vì sao không thử quen chị ấy chứ?”

Tạ Thư Dật vừa nghe nàng nói như thế, trừng mắt nhìn Hải Nhạc, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em lặp lại câu đó một lần nữa!”

Hải Nhạc nhìn hần yếu ớt, vừa rồi giọng nàng quá nhỏ, hần chưa nghe rõ sao?

Hải Nhạc cúi đầu, cao giọng nói: “Chị tôi thích anh! Chị ấy muốn làm bạn gái của anh! Anh có thể thử quen chị ấy xem sao! Tôi nhớ có lần anh nói với tôi, chỉ cần tôi yêu cầu anh làm gì, anh chắc chắn sẽ không cự tuyệt, hi vọng anh không phải đang gạt tôi! Bây giờ tôi thỉnh cầu anh đi theo đuổi chị tôi, làm cho chị ấy vui vẻ, giúp chị ấy hạnh phúc, hi vọng anh nói chuyện giữ lời, thực hiện lời hứa của anh!”

Tạ Thư Dật đứng phắt dậy, cả lòng mảy đều nhú lại một chỗ, nhìn Hải Nhạc hung tợn.

“Tạ Hải Nhạc, thật đúng là chị em tình thâm a! Thật là làm cho tôi cảm động quá!” Tạ Thư Dật cười lạnh lùng, “Em vì chị của em, vậy mà cũng không tiếc làm bà mối cho tôi với cô ta ư? Em muốn tôi ở cùng cô ta đến như vậy ư? Thấy được tôi ở cùng cô ta, em sẽ vui vẻ sao? Em sẽ hạnh phúc sao? Nói đi, đúng hay không? Có phải không!”

Hải Nhạc ngẩng đầu, cười khổ mà nói: “Kỳ thật, tôi cũng không muốn làm mai mối gì cho anh với chị ấy, nhưng mà, tôi nợ chị tôi một món ân tình, tôi muốn trả lại cho chị ấy, tôi không muốn nợ chị ấy anh đã hiểu chưa?” (ghét Hải Nhạc quá aaaa)

Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu, cười phá lên: “Em nợ cô ta? Làm sao mà em nợ cô ta? Bởi vì em nợ cô ta, cho nên, em biến tôi thành quà xin lỗi đưa cho cô ta à?”

Ánh mắt của hần, đáng sợ đến như vậy, Hải Nhạc cảm thấy ánh mắt của hần giống như những mũi dao, đâm thẳng về phía nàng, đâm vào lòng nàng đến phát đau, nàng lại cúi đầu xuống.

Tạ Thư Dật bắt lấy bả vai nàng, kích động nói: “Tạ Hải Nhạc! Nhìn tôi, em nhìn tôi đi, Tạ Hải Nhạc, em cũng nợ tôi mà! Em cũng nợ tôi! Lúc trước, tôi cũng đã từng cứu em một mạng! Ở Phượng Hoàng Sơn chính tôi đã cứu em! Em đã trả được cho tôi cái gì rồi hả?”

Hải Nhạc nhìn ánh mắt dữ tợn của hần, trong lòng vừa kích động vừa sợ hãi, thấy hần nói như vậy, nước mắt của nàng lại chảy xuống

“Không được khóc, nói, em muốn trả cho tôi như thế nào!” Tạ Thư Dật thô lỗ đi đến lau nước mắt trên mặt nàng, Hải Nhạc càng khóc dữ dội hơn nữa.

Nàng la về phía Tạ Thư Dật: “Cho dù lúc trước anh đã cứu tôi, nhưng mà, tôi đã trả lại cho anh rồi! Chẳng lẽ, anh quên sinh nhật mười sáu tuổi của tôi, hôm đó anh đã đối xử với tôi như thế nào hay sao? Tôi trả cho anh rồi! Trả hết cho anh rồi! Anh cứu tôi ở Phượng Hoàng Sơn, nhưng, anh chiếm được tôi một lần, tôi lại vì anh mà chết thêm một lần! Một mạng đổi một mạng, chẳng lẽ, cũng còn chưa đủ trả lại cho anh hay sao?”

Tạ Thư Dật nhìn nàng ngơ ngác, Tạ Hải Nhạc cũng có thể cảm giác được, trong ánh mắt của hắn có cái gì đó đã vỡ vụn rồi, chỉ còn lại hai hốc mắt trống rỗng, trống rỗng đáng sợ.

210. Chương 106: Ghen À?

Hải Nhạc vội vàng chạy đến bên Vú La, liên tục hỏi: “Vú La, Vú La, bà làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

“Sao lại thế này?” Tạ Thư Dật quát hỏi.

Trì Hải Hoan thấy hắn trừng mắt, không khỏi lùi về phía sau vài bước, lắp bắp nói: “Em nhờ Vú La pha trà cho em, em nhất thời lỡ tay không có cầm chắc, làm bà bị phỏng.”

“Ai da, nhất định sẽ đau lắm cho xem, trông còn có hơi nghiêm trọng đó.” Hải Nhạc nhìn sơ qua tay Vú La, bỗng đến sững sờ hết cả tay.

Vú La giàn giụa nước mắt, bà nằm mơ cũng không nghĩ tới Trì Hải Hoan là người như vậy, cố ý dỗi bà, vậy mà lại nói là lỡ tay!

Tạ Thư Dật cũng vội vàng sang đó xem thử, không khỏi tức giận nói với Trì Hải Hoan: “Em rất bất cẩn đó, giấu lại xem cả một ly trà nóng mới pha, phỏng trên tay đau đến cỡ nào!”

“Người ta... người ta cũng là không cẩn thận mà!” Hải Hoan chép miệng, “Đã nói là không phải cố ý rồi, anh còn nói em như vậy.”

“Vú La không đau, tôi đi giúp bà lấy thuốc mỡ.” Hải Nhạc vội vàng chạy vào trong nhà bếp lấy hộp cấp cứu, lấy thuốc trị phỏng ra, chạy về đại sảnh dùng bông vải thật cẩn thận bôi lên cho Vú La.

“Cám ơn tiểu thư Nhạc Nhạc, cám ơn cô.” Vú La nói đầy cảm kích.

Thì ra vẫn là tiểu thư Nhạc Nhạc tốt nhất, lòng của cô ấy mới là lương thiện chân chính, đẹp đẽ như dung mạo của cô, lúc này đây, bà thật sự đã nhìn thấu Trì Hải Hoan rồi, thì ra cô ta lại chính là một kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm như vậy! Bà đã nhìn lầm cô ta rồi!

“Bà cầm cái này về lại chỗ ở đi, buổi tối nếu đau đớn liền bôi trên tay.” Hải Nhạc nói.

“Cám ơn tiểu thư, cám ơn thiếu gia, Vú La không sao nữa rồi.” Vú La cầm thuốc mỡ lui xuống, trong phòng khách cũng chỉ còn lại ba người.

“Nhạc Nhạc, em trở về hồi nào thế? Không phải em đi nghe nhạc à?” Hải Hoan thật không ngờ Hải Nhạc lại về trước cả cô.

Hải Nhạc hơi chột dạ cúi đầu: “Em cảm thấy hơi không thoải mái, nhờ anh Chí Ngạn đưa em về nhà trước.”

“À.” Hải Hoan gật đầu.

Thật đúng là quỷ dị, một người đau đầu, một người không thoải mái!

“Chị hai, em lên lầu trước đây.” Hải Nhạc thầm nghĩ muốn né chị hai càng nhanh càng tốt, không biết vì sao mỗi khi gặp chị ấy trong lòng cô cực kỳ có cảm giác chịu tội.

“Đi đi.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật nhìn bóng cô rời đi, sau đó quay đầu lại nói với Trì Hải Hoan: “Vú La chính là người đã ở Tạ gia chúng ta mấy chục năm, bình thường anh đều phải kính bà ba phần, em cũng phải tôn kính với bà một chút, về sau phải biết cẩn thận hơn, đừng để cho chuyện hôm nay xuất hiện lần nữa.”

“Em nào có không tôn kính bà chứ, em đã nói rồi, em chỉ bất cẩn mà thôi.” Hải Hoan giả bộ đáng thương.

“Được rồi được rồi, lần sau cẩn thận một chút!” Tạ Thư Dật xoay người, cũng đi thẳng lên lầu.

Hải Hoan đứng đó tức giận đến mức ném ly trà trong tay xuống đất, Tạ Thư Dật dừng lại nhìn cô một cái, vẫn tiếp tục lên lầu.

Hắn vội vàng tắm rửa, biến mình thành sạch sẽ thơm tho ngào ngạt, men theo bờ tường duyên đi tới chỗ ban công Hải Nhạc, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy Hải Nhạc đang đứng trước gương to lau mái tóc ướt sũng.

Hắn mở cửa, đi vào, Hải Nhạc nghe thấy tiếng động, nhìn thấy là hắn, mặt lại đỏ lên.

“Hi.” Hắn nhìn cô say đắm, bước từng bước về phía cô.

Dưới ánh mắt phóng điện nồng cháy của hắn, Hải Nhạc ngượng ngùng cúi đầu: “Em đây rõ ràng là có cửa trước, anh cứ muốn lén lút vào từ phía sau.”

“Từ phía sau tốt hơn, không có ai quấy rầy chúng ta.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn kéo cô vào trong lòng, không nói lời nào cho cô một nụ hôn nóng bỏng trước đã, hắn thật đúng là hôn cô không đủ, hắn thậm chí muốn mỗi thời mỗi khắc đều có thể đứng bên cạnh cô, nếu có thể buộc cô vào người mình, vậy thì tốt biết mấy.

Đến cuối cùng khi Hải Nhạc cho là mình sắp không hít thở được nữa, Tạ Thư Dật mới kết thúc nụ hôn này, cô tức giận thở hổn hển hỏi Tạ Thư Dật: “Anh nói với chị hai như thế nào?”

Tạ Thư Dật vuốt be mái tóc ẩm ướt của cô, nói: “Em yên tâm, tôi sẽ nói với cô ta, tôi sẽ không để cho cô ta gây rắc rối cho em.”

“Àn, em tin anh.” Hải Nhạc gật đầu, sau đó, cô lại lo lắng, “Nếu vậy, chị hai có thể rất đau đớn không? Đều là tại em, nếu trước kia em không bảo anh đi theo đuổi chị ấy là tốt rồi, em cũng chỉ nói nhảm vậy thôi, làm sao mà biết anh lại đi theo đuổi thật cơ chứ, nhanh như vậy đã quen với chị hai rồi.”

“Chuyện lúc trước không được truy cứu nữa, chúng ta không nghĩ tới trước kia, chúng ta phải nghĩ về sau này, tôi sẽ xử lý tốt, tôi cũng chỉ dỗi thôi, tôi vốn cũng không có nghĩ tới chuyện muốn quen với cô ấy, lúc trước tôi đã nói, tôi sẽ không thích cô ấy, hơn nữa tôi cũng sẽ không vì cô ấy mà thay đổi điều gì, nhưng, cô ấy vẫn muốn đồng ý quen với tôi, tôi cũng đã bảo cô ấy phải đồng ý chuyện có thể nói ngừng bất kì lúc nào, cô ấy có đồng ý thì tôi mới quen, kỳ thật, thật ra cũng không tính là quen nữa, cho tới bây giờ, lòng tôi vốn không có ở trên người cô ấy, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng chạm vào cô ấy bao giờ.” Tạ Thư Dật nói.

“Nói dối! Lần trước hôm khai giảng, anh còn hôn chị ấy kia.” Hải Nhạc nói thật chua.

“Aiz, lần đó là cô ta chủ động có được không?” Tạ Thư Dật hơi xấu hổ giải thích, “Tôi chỉ... Àn, tôi chỉ muốn nhìn xem em có ghen hay không, nhưng mà, lúc đó biểu hiện của em không hề giống ghen chút nào, tôi còn là nghĩ rằng em cũng không thích tôi, trong lòng tôi thật sự cực kì thống khổ, tôi thậm chí còn suy nghĩ, có phải hôm nào em thấy được tôi với cô ta lăn trên giường, em mới có thể ý thức được hai chữ ghen tuông hay không nữa.”

Hải Nhạc đánh một quyền vào trong ngực hắn: “Anh dám! Không đứng đắn! Cứ đi nghĩ mấy chuyện như vậy không thôi! Anh... Chẳng lẽ kỳ thật trong lòng anh muốn lăn lên giường với chị hai sao chứ?”

Tạ Thư Dật nâng cằm cô lên, nhìn cô cười: “Ghen à? Em yên tâm, từ khi trong lòng có em, trừ nghĩ tới em ra, không còn nghĩ tới chuyện lên giường cùng cô gái khác nữa, như vậy, em đã hài lòng chưa?”

“Ai da! Anh đi chết đi! Không để ý tới anh nữa! Lúc nào cũng nói mấy câu đáng ghét như vậy, trứng thối, lưu manh!” Hải Nhạc đỏ bừng cả mặt, định đẩy Tạ Thư Dật ra.

Tạ Thư Dật ôm chặt lấy cô không buông tay, ở cô bên tai nhẹ nhàng nói: “Nhạc Nhạc, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ nữa bắt buộc em đi làm chuyện em không muốn làm nữa, tôi sẽ chờ đến ngày mà em muốn tự động vào trong lòng tôi, tôi sẽ dành tất cả kiên nhẫn của mình cho em, chỉ có điều là, em không được để cho tôi chờ lâu lắm, hiểu chưa?”

“Không để ý tới anh, anh lại muốn đi đâu nữa đây?” Hải Nhạc nghe hắn nói trái tim cứ nhảy thình thịch trong lòng, người này, trong đầu đang suy nghĩ cái gì a?

Tạ Thư Dật thở dài kéo cô vào trong lòng: “Nhạc Nhạc, dọa hổng em rồi ư? Hay là, trong lòng em, vẫn còn để lại bóng ma những chuyện tôi đã làm trước kia? Tôi sẽ chờ em, tôi sẽ chờ em, chờ lâu đến đâu tôi cũng sẽ chờ em!”

Tạ Hải Nhạc tựa đầu chôn trong ngực hắn, đếm lấy tiếng tim đập của hắn.

Lăn lên giường? Cô... hình như là vẫn chưa nghĩ tới sau này sẽ cùng với hắn như vậy, kí ức đáng sợ hôm sinh nhật, vẫn còn ở lại trong trí óc của cô, cô sợ hãi, thật không rõ sao đêm nay vừa mới thổ lộ, hắn đã nói đến việc này rồi, không phải hắn...? Thật đúng là một tên trứng thối!

Bỗng nhiên, lại vang lên tiếng đập cửa, Hải Nhạc hoảng sợ, vội vàng đẩy Tạ Thư Dật ra.

“Nhất định là chị hai, anh mau đi đi!”

Tạ Thư Dật tức muốn chết, chỉ có thể hôn trộm trên mặt cô một cái liền vội vàng rời khỏi phòng Hải Nhạc, cứ như vậy đúng là bất tiện, phải mau mau giải quyết vấn đề Hải Hoan với ba mẹ cho xong xuôi, bằng không, cứ làm trộm thế này, khó chịu muốn chết.

“Đến đây.” Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật đã đi, mới yên tâm đi ra mở cửa.

“Nhạc Nhạc.” Trì Hải Hoan sầm mi khổ kiếm (buồn bã đau khổ) tiến vào.

“Làm sao vậy?” Hải Nhạc cẩn thận hỏi.

“Chị sắp phiền muốn chết đi được đây! Phiền muốn chết! Chị phát hiện đã nhiều ngày Thư Dật giống như đã lạnh nhạt với chị rồi, không có yêu thích chị như trước kia nữa! Không phải anh ấy thích người khác đấy chứ?” Trì Hải Hoan đi đến bên giường Hải Nhạc, đặt mông ngồi phịch xuống.

Hải Nhạc không biết vì sao, trái tim cứ nhảy bình bịch bình bịch, có lẽ chị hai nói bằng giọng mỉa mai, nhưng mà, cô có cảm giác như chị hai đang nói với chính cô vậy.

“Nhưng mà, hôm nay hai người cũng còn đi chơi rất vui vẻ mà.” Hải Nhạc nói.

“Nào có chứ? Tạ Thư Dật lúc nào cũng phụng phịu! Chị nghĩ, không biết anh ấy đang có tâm sự gì đây.” Trì Hải Hoan nói, đột nhiên cô bắt lấy tay Hải Nhạc, nước mắt cũng lập tức rơi xuống, “Nhạc Nhạc, em phải giúp chị hai a, chị thật sự rất thương anh ấy, bây giờ chị cũng không thể không có anh ấy! Anh ấy cứ lúc nóng lúc lạnh như vậy giờ, trong lòng chị hai thật sự rất đau khổ, rất đau khổ rất đau khổ, chị thật sự không thể không có anh ấy, chị không thể nghĩ đến chuyện nếu chị mất đi anh ấy, chị sẽ thành bộ dạng gì nữa!”

Trì Hải Hoan bắt lực khóc nức nở.

Tâm tình Hải Nhạc vốn đang ngọt ngào, lập tức trở nên lạnh lẽo, làm sao bây giờ? Chị hai cũng đã lún sâu như vậy, nếu chị hai biết, kỳ thật Tạ Thư Dật không thương chị hai, mà người hắn yêu là Hải Nhạc cô, lựa chọn của hắn cũng là Hải Nhạc cô, chị hai phải làm sao bây giờ?

211. Chương 106: Em Còn Ác Hơn Cả Tôi!

Trái tim Tạ Hải Nhạc, cũng nát, nàng không muốn nói những lời này, thật sự như vậy, nhưng mà, hắn lại đòi hỏi nàng này nọ, nàng, đã không còn có thể cho hắn cái gì nữa!

Rất rất lâu sau, Tạ Thư Dật gật gật đầu, giọng nói cũng trở nên cực kỳ vỡ vụn: “Đúng vậy, em đã trả lại hết cho tôi rồi, em đã trả hết rồi, là tôi ngốc, là tôi luôn luôn ngu ngốc, là tôi làm sai trước, là tôi, tôi không có tư cách đòi em làm cái gì cho tôi cả, tôi khờ, tôi nghĩ rằng...” Hết kết của Tạ Thư Dật chuyển động một chút, giọng nói bắt đầu trở nên khàn khàn: “Tôi nghĩ rằng, một ngày nào đó, em sẽ thấy rõ, em sẽ hiểu rõ lòng tôi, là tôi ngốc, là tôi ngốc, tất cả... tất cả, là tôi đang gieo gió gặt bão! Tạ Hải Nhạc, giả như có thể làm cho em cảm thấy vui vẻ, có thể làm cho em cảm thấy hạnh phúc, Tạ Hải Nhạc, như em mong muốn! Tôi sẽ đi theo đuổi chị hai của em! Khiến cho cô ta trở thành bạn gái của tôi!”

Nói xong, hắn đứng lên, bước ra khỏi phòng Hải Nhạc không quay đầu lại lấy một lần.

Hải Nhạc ngã phịch thật mạnh xuống giường, khóc òa lên.

Nàng làm sai rồi sao? Không phải nàng lại làm gì sai nữa rồi chứ? Hắn nói hắn nghĩ rằng một ngày nào đó nàng sẽ hiểu rõ trái tim của hắn, nói như thế là có ý gì?

Hắn nói, hắn sẽ đi theo đuổi chị hai của nàng, sẽ khiến chị hai trở thành bạn gái của hắn, lòng của nàng, đột nhiên bị xé nát đau đớn, từ trước đến nay, những thứ hắn cho nàng, tất cả đều là kính hoa thủy nguyệt (hoa trong gương trắng dưới nước), sờ không được, thấy không rõ, nay, ngay cả những thứ sờ không được thấy không rõ đó, hắn cũng không muốn cho nàng nữa rồi!

Trước giờ hắn chưa từng xem lời nói của nàng thành chuyện gì to tát, nàng đã nghĩ rằng mình hiểu hắn rất rõ, cho nên, khi nàng nói ra lời nói này, hoàn toàn cho là hắn chắc chắn cũng sẽ bá đạo phản đối, nhưng mà, lần này đây, vì sao lần này đây, hắn lại tưởng thật? Vì sao? Vì sao? (lần này thì Shi không chống chế gì được nữa rồi, mọi người ráng thông cảm cho Hải Nhạc nào tàn lần này đi, từ nay về sau đảm bảo không bao giờ như thế lần nữa đâu)

Bởi vì lời nàng nói, đã thật sự tổn thương hắn rồi sao?

Nàng cũng không muốn nói như vậy, không hề muốn, là hắn ép nàng nói! ()

Tại sao phải biến thành như vậy, hoàn toàn có thể không phải trở thành như vậy, nàng phải làm như thế nào đây? Làm thế nào mới có thể tốt cho cả ba người? Có thể làm ỉn không bị thương, làm cho Tạ Thư Dật không bị thương, mà chị hai cũng sẽ không bị tổn thương?

Tạ Thư Dật thật sự cảm thấy mình sẽ phát điên lên mất, hắn rất tức giận, rất rất rất tức giận, làm sao nàng có thể đối xử với hắn như vậy? Làm sao có thể như vậy chứ? Hắn và chị của nàng, nàng lại trực tiếp vứt bỏ hắn, mà đi chọn cái con chị quái gì đó của nàng!

Lửa giận tràn đầy không chỗ xả ra, hắn đem tất cả mọi thứ trong phòng hắn, toàn bộ đều nện đến không còn một mảnh, đều kinh động đến cả bố mẹ luôn, đều chạy tới đập cửa phòng hắn, hỏi hắn bị làm sao.

“Tránh ra, không cần ai quan tâm đến tôi!” Tạ Thư Dật cầm chiếc đèn bàn quăng mạnh về phía cửa, đèn bàn phát ra một tiếng vang thanh thúy, lại rơi rầm rầm xuống đất.

“Cái tên đó, lười quản hắn khỉ gió!” Hắn nghe được bố mình ở bên ngoài phẫn nộ nói một câu, sau đó, nghe được tiếng bước chân xa dần, bên ngoài bắt đầu trở nên im ắng.

Tạ Thư Dật đập mệt, hắn nằm trên đồng phế tích, động cũng không muốn động một chút.

Mệt mỗi quá, thật sự mệt mỗi quá, thì ra, thích một người, là một chuyện mệt mỗi như vậy, nhất là khi, không thể nhìn tới một tia hi vọng gì, không hề được đáp lại một thứ gì

“Tạ Hải Nhạc, em ác hơn cả tôi, em còn ác hơn cả tôi...” Trong mắt hắn, tràn ra những giọt nước mắt trong suốt.

Tri Hải Hoan vừa vào cửa, liền nhìn thấy mẹ với bố Tạ ngồi ở trên sofa, không khí hơi nặng nề, đây là chuyện gì thế? Nàng cũng tự nhiên căng thẳng lên.

“Bố, mẹ.” Hải Hoan thật thẹn trọng gọi.

Bố Tạ nhìn nàng một cái, nói: “Hải Hoan, ngồi.”

Tri Hải Hoan bất an ngồi xuống, không biết Tạ Thư Dật đã trở về nhà chưa?

Bởi vì Tạ Thư Dật cũng là một trong những người phụ trách bữa tiệc cosplay của trường, những ngày trước đêm Noel lúc nào cũng đi sớm về trễ, mà ngay cả hôm lễ Giáng Sinh đó, hắn cũng đi qua nhà Lâm Phong trước, cùng mọi người bố trí sân bãi, nàng được bác Cường đưa qua giúp

“Sao trễ như vậy mới đến?” Tạ Thư Dật đã hóa trang thành Inuyasha anh tuấn từ lâu, bước đi về phía nàng, tóc trắng trường bào đỏ, hắn thật đẹp trai nha! Hắn kéo nàng đi về phía hội trường chiếu đèn sáng bừng, thật đông người quá, tất cả đều là nhân vật trong anime, có Superman, có Bleach, có Hiệp sĩ Vampire, có

Naruto, có cả Sailor Moon dễ thương nữa, tóm lại, nhân vật gì cũng có, mà nàng, chính là một Kagome trong sáng xinh đẹp độc nhất nha!

Trì Hải Hoan hưng phấn đòi mạng.

Chỉ có điều, nàng không dám nói ra sự thật là nàng không phải Hải Nhạc, nàng là Hải Hoan, dù sao lần này là nàng với Hải Nhạc lén tự đổi cho nhau, Tạ Thư Dật cũng không biết sự thật.

Cho nên, nàng cũng không dám nói lung tung, đến lúc đó đợi cho tới khi thích hợp, nàng sẽ thể hiện cho thật tốt, để cho Tạ Thư Dật biết, nàng tốt hơn Hải Nhạc nhiều.

Từng nhân vật đều phải diễn một đoạn hành động kinh điển hoặc lời thoại kinh điển của nhân vật mình, sau đó, còn phải chấm điểm biểu diễn trên từng phương diện trang phục, hình tượng, sau đó, lại chọn ra người diễn xuất sắc nhất, người được tốt nhất, nghe nói sẽ có giải thưởng lớn bí mật.

Hải Hoan có hơi hoảng sợ bất an rồi, nàng nghĩ rằng nhiều lắm chỉ là diễn trang phục với tạo hình, làm sao nghĩ được sẽ có những thứ này nữa, bản thân nàng cũng không thích anime Inuyasha này, cho nên, động tác hay lời thoại kinh điển của nhân vật Kagome này, làm sao mà nàng biết a? (Ờ, Shi cũng không thích nhân vật Kagome với Inuyasha bằng Sesshoumaru sama với Rin chan)

Cuối cùng, đến phiên Tạ Thư Dật lên diễn, mà Hải Hoan, sau khi hân diễn xong nàng cũng phải lên sân khấu, nàng biểu diễn xong rồi, còn phải diễn chung với Tạ Thư Dật một đoạn nữa, cuối cùng chờ Tạ Thư Dật diễn xong, Hải Hoan cố gắng lên sân khấu, đứng yên đó đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nói được.

Dưới đài truyền đến những tiếng xì xào, Tạ Thư Dật cũng không biết Hải Nhạc bị thế nào, lý ra nàng sẽ không bị thành như vậy, hân nhớ rõ Kagome là nhân vật anime Hải Nhạc thích nhất mà.

Hân đành phải chạy lên đài, thấp giọng hỏi nàng: “Sao lại thế này? Em nói đại vài câu là được rồi.”

“Phải nói như thế nào? Em chưa từng xem phim Inuyasha, em không biết nói cái gì hết.” Hải Hoan chỉ có thể nói nói thật.

Tạ Thư Dật ngây ngẩn cả người, làm sao có thể? Hân nhớ rõ Hải Nhạc mê Inuyasha nhất, cũng thích nhân vật Kagome này nhất, làm sao có thể không biết nói cái gì? Trừ phi... trừ phi cô ta không phải là Hải Nhạc!

“Em là Trì Hải Hoan phải không?” Tạ Thư Dật rõ ràng đã hơi tức giận.

“Em... em là Trì Hải Hoan.” Trì Hải Hoan đành phải thừa nhận.

Tạ Thư Dật cũng không nói gì, xoay người lập tức chạy ra như một cơn gió lốc, ném nàng đứng một mình ở trên đài, không còn cách nào khác, nàng đành phải chạy xuống theo.

Nàng chưa kịp đuổi theo Tạ Thư Dật, đã trở mắt nhìn Tạ Thư Dật lái xe rời khỏi nhà Sở Lâm Phong.

Nàng thật không ngờ đơn giản chỉ là nàng không phải là Hải Nhạc, vậy mà Tạ Thư Dật lại để nàng lại một mình ở chỗ này rồi! Chỗ này một người nàng cũng không quen biết!

Không còn cách nào, nàng chỉ có thể một mình ngồi taxi về nhà, trở về, liền nhìn thấy khuôn mặt không vui của bố Tạ.

“Hải Hoan, không phải Hải Nhạc nói con với anh hai cùng đi đến nhà Lâm Phong chơi đấy sao? Sao các con đều về nhà một mình thế này? Đã xảy ra chuyện gì?” Bố Tạ hỏi nàng.

Nga, thì ra hân đã trở về rồi, Hải Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Cũng không có gì ạ, có thể là anh Thư Dật thấy con đứng chung với những anh trai khác, anh ấy bị tức giận một chút, cho nên, anh ấy bỏ con lại về nhà trước thôi.” Hải Hoan nói. (ta chém)

Nàng tổng không thể nói Thư Dật cố ý bỏ lại mình được, cái đó rất mất mặt a.

“Nga, là thế à?” Bố Tạ cùng mẹ Hải Nhạc hai người nhìn nhau, lộ ra vẻ ngẫm nghĩ .

“Thì ra tên tiểu tử này vào xuân sớm a! Ha ha ha ha, cái đó, chuyện của tụi nhỏ, không có việc gì không có việc gì, chúng ta đi ngủ đi.” Bố Tạ đứng lên.

Ông cười hì hì nhìn Hải Hoan, nói: “Tên tiểu tử đó, sao có thể để con ở lại một mình cơ chứ, con đừng để ý đến nó, bố sẽ chỉnh lại nó, con cũng đi ngủ sớm đi.”

Sau đó, cười ha ha ôm mẹ Hải Nhạc lên lầu.

Trở lại phòng, ông nói với mẹ Hải Nhạc: “Thật không ngờ, tiểu tử này lại đi thích Hải Hoan nhà em rồi, nổi giận lớn như vậy, thì ra chỉ là vì Hải Hoan đứng cùng với mấy tên con trai khác, anh còn tưởng là có chuyện gì nữa chứ, đứa nhỏ yêu đương, em nói xem việc này, nên làm sao bây giờ?”

Mẹ Hải Nhạc trầm mặc thật lâu sau, hỏi: “Anh thấy thế nào?”

Bố Tạ phẩy tay, nói: “Còn có thể làm sao nữa? Chúng ta ở một bên nhìn, nếu có thể thành công, chính là một việc vui lớn a, nếu không thể thành công, cũng không có gì cả, vẫn là người một nhà, ha ha, duyên phận a, thật không ngờ tiểu tử này, Hải Nhạc ở bên cạnh hắn đã nhiều năm rồi, hắn không hề vừa ý, cứ xem Hải Nhạc như em gái thôi, Hải Hoan mới đến đây chưa bao lâu, lại chắm trúng Hải Hoan rồi! Duyên phận a! Chỉ có điều, đây đúng là điều anh hi vọng, đem Hải Nhạc cho hắn, anh còn có chút luyến tiếc, anh thật sự xem nó như con gái ruột mà thương đó nha, em cũng biết mà, nếu hai người bọn họ đi cùng nhau, anh cũng thực sự hơi hơi không thể chấp nhận được, hơn nữa, Hải Nhạc tính tình hiền lành, Thư Dật tính tình thì lại nóng nảy, chỉ sợ hai người không thích hợp, sau này Hải Nhạc sẽ không quản được nó, Hải Hoan lại khác, anh cảm thấy Hải Hoan rất có chủ kiến, làm chuyện gì cũng rạch ròi rõ ràng, đám người hầu cũng nói nó rất tốt, anh thật sự rất hi vọng Hải Hoan cùng Thư Dật có thể tu thành chính quả đó.

Mẹ Hải Nhạc cười cười: “Nhìn kĩ lại đi, Hải Hoan vẫn là con nít, hơn nữa, bây giờ vẫn chưa rõ Thư Dật có phải vì Hải Hoan mới nổi giận hay không, chúng ta cũng chỉ ở trong này mà suy đoán lung tung mà thôi, lời này, anh nói riêng với em là được, đừng tiết lộ cho bọn nhỏ, bằng không lỡ mà nghĩ sai, về sau mọi người ở cùng với nhau, sẽ rất xấu hổ.”

“Aizzz, con anh anh biết mà, nó nhất định là vì tình cảm mới trở nên như vậy, em yên tâm đi, có muốn đánh cược thử không, anh cá là nó chắc chắn là vì Hải Hoan, không phải vì cô gái nào khác đâu.” Bố Tạ nói chắc như đinh đóng cột.

Mẹ Hải Nhạc cười lắc đầu: “Em không cá cái này với anh đâu, con của anh, em hiểu được bao nhiêu cơ chứ, em chỉ cảm thấy, Thư Dật chưa chắc đã thích Hải Hoan, em cảm thấy Hải Hoan cũng không phải kiểu người mà nó thích, cho nên, việc này, chúng ta tốt nhất là đừng ở đây mà đoán nữa, cũng đừng để lộ ra, chúng ta hãy đứng một bên mà chờ xem thôi.”

“Được rồi, nghe lời em đi.” Bố Tạ cười nói.

“Hải Hoan, em ăn.” Tạ Thư Dật đột nhiên gấp đồ ăn vào bát Hải Hoan.

Hải Hoan sững sờ một chút, không rõ tự nhiên Tạ Thư Dật lại đi lấy lòng nàng, phải biết rằng từ sau lễ Giáng Sinh, Tạ Thư Dật đều không hề nói chuyện với nàng nữa, hai nàng chạy đến chỗ Hải Nhạc hỏi, Tạ Thư Dật có phải đang giận nàng hay không, mà Hải Nhạc cũng không thể tìm ra nguyên nhân gì, bởi vì Tạ Thư Dật cũng không để ý nó nữa.

Thật không ngờ người một nhà ngồi nghiêm chỉnh trong khách sạn ăn tiệc mừng năm mới, hắn lại chủ động gấp rau cho nàng, làm nàng thụ sủng nhược kinh a.

“Cảm ơn anh hai, cảm ơn.” Nàng cười ngọt ngào với Tạ Thư Dật.

Bố Tạ vui vẻ vươn khuỷu tay đung đung mẹ Hải Nhạc, nao nao miệng về phía hai đứa nhóc

Mẹ Hải Nhạc làm bộ như không thấy cái gì hết, liếc xéo.

Hải Nhạc cúi gằm, im lặng ăn cơm.

Nàng biết Tạ Thư Dật thật sự tức giận, từ đêm đó về sau, đừng nói là nói chuyện với nàng, ngay cả liếc nhìn nàng một cái, cũng không có, đến trường, hắn cũng đi một mình, không bao giờ chỗ nàng nữa, nàng chỉ có thể nhờ bác Cường đưa nàng đi, cho nên, nàng thường thường ngồi cùng với chị hai, trường chị hai phải đi xa một chút, mà chị hai lúc nào cũng quần quít lấy nàng hỏi có chuyện gì liên quan đến Tạ Thư Dật, trong lòng nàng lại cảm thấy thật buồn phiền.

Thật không ngờ, hôm nay hân lại đột nhiên chủ động lấy lòng Hải Hoan, cái này chứng tỏ, hân thật sự chuẩn bị theo đuổi Hải Hoan, chuẩn bị làm cho chị ấy trở thành bạn gái của hân sao?

Nàng giật cả mình, nhẹ buông tay, cây đuă bị đánh rơi xuống trên nền đá cẩm thạch của khách sạn.

212. Chương 107: Yêu Cầu Vô Lý

“Em... em... em có thể giúp chị cái gì chứ?” Hải Nhạc lặng lẽ rút tay ra ngoài, “Cái loại người như Tạ Thư Dật, tâm tư của hân, không ai có thể hiểu rõ được, chuyện tình cảm, chỉ sợ em thật sự không giúp chị được, nếu ngày nào đó, hân làm chị tổn thương, đừng trách em không nhắc nhở chị, cái loại người đó, lúc nào cũng thích đứng núi này trông núi nọ, trước kia bạn gái bị hân quăng xong, nhảy lầu vì hân cũng có nữa kìa, cho nên, chị phải chuẩn bị tốt tâm lý bị hân tổn thương bất cứ lúc nào đó.”

Cô chỉ có thể nói như vậy thôi, không phải là cô muốn đẩy trách nhiệm lên người ta, mà là, cô chỉ nói sự thật, hân thật sự là một người đứng núi này trông núi nọ, trước kia lúc nào cô cũng thấy hân thừa dịp ba mẹ không ở nhà thì luôn thích mang những bạn gái khác nhau về, cô gái bị mang về tới hai lần đã là kỳ tích, không có người nào có thể vượt qua ba lần cả! Mà cô đây, có lẽ một ngày kia, khi hân chán cô, cũng có thể sẽ dùng một cước đá văng cô ra, nhưng mà, ít nhất bây giờ người hân yêu là cô! Hân đã nói rõ, Hải Hoan chính là một quân cờ hân dùng để dò xét và kích thích cô mà thôi! Cô thật sự có chút áy náy với chị hai, nếu không phải vì cô, Hải Hoan cũng sẽ không biến thành một con cờ.

“Nhạc Nhạc! Em lại còn nói như thế nữa?” Hải Hoan nhìn em tỏ không thể tin được, nước mắt lã chã, “Chẳng lẽ, trong lòng em đã sớm hi vọng chị hai bị anh ấy đá văng ra bị anh ấy tổn thương hay sao?”

“Không có! Em không có! Em chỉ nói sự thật mà thôi, chính chị cũng nhìn thấy, hân là một người buồn vui thất thường, ai có thể nhìn ra được tiếp theo hân muốn làm cái gì đây chứ? Chị ở bên cạnh hân lâu như vậy, cũng đã tính là kỳ tích rồi, nghe nói trước kia bạn gái hân nhiều lắm là trụ ở bên hân được có một tuần, chị đã có mấy tháng rồi! Hân vốn chính là một kẻ lăng nhăng! Người yêu hân, chỉ có thể biết đến tổn thương mà thôi!” Hải Nhạc không khỏi giải thích, đồng thời nói thầm trong lòng, nói không chừng sau này em cũng sẽ bị hân tổn thương cho xem.

“Em... “ Hải Hoan nghẹn họng, “Em không muốn giúp chị ư?”

“Chị muốn em giúp chị như thế nào?” Hải Nhạc thật sự có chút mất kiên nhẫn.

“Cầu xin em sau này cách xa anh ấy một chút được không? Bây giờ em đã có Hứa Chí Ngạn, cách xa anh ấy ra đi, giờ một chút cảm giác an toàn chị cũng không có, chỉ cần đưa con gái nào có thể tới gần anh ấy, chị đều sợ anh ấy sẽ yêu người đó a! Nhạc Nhạc, về sau, em cách xa anh ấy ra một chút được không? Tốt nhất là bắt hòa với anh ấy! Giúp chị hai đi!” Hải Hoan lắc lắc tay Hải Nhạc.

Hải Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn chị mình, chị hai... vậy mà lại yêu cầu cô như vậy?! Thật sự, yêu cầu của chị ấy rất quá đáng rồi. “Nhưng mà, chúng ta ở cùng trong một cái nhà, cho dù cúi đầu không thấy, nhưng ngẩng đầu lên cũng thấy a! Hơn nữa, em với hân cũng cùng một trường, sao em có thể trốn xa hân đây?” Hải Nhạc cười gượng nói.

“Mặc kệ, chị không cần biết! Nhạc Nhạc, tóm lại, em phải giúp chị hai, đợi cho sau này chị hai với Thư Dật tu thành chính quả rồi, chị hai nhất định sẽ hậu tạ em đầy đủ!” Hải Hoan lay cô giống như lên cơn điên vậy.

Trì Hải Hoan thật sự rất sợ hãi, rõ ràng người Tạ Thư Dật thích là Nhạc Nhạc chứ không phải cô! Cô còn chưa làm cho hân yêu cô! Làm sao có thể để cho Nhạc Nhạc lúc nào cũng xoay quanh bên cạnh hân cơ chứ?

“Bằng không, em, chúng ta trao đổi thân phận, em làm chị, chị làm em có được không?” Trì Hải Hoan đột phá ý tưởng, “Dù sao chúng ta cũng giống nhau như đúc, không ai phát hiện ra chúng ta đâu.” Hải Nhạc không nhin được đứng phắt dậy, mở to mắt nhìn chị hai, rốt cuộc là chị ấy đang nói cái gì đấy?

“Nhưng mà, tại sao phải làm như vậy? Em chính là em, chị chính là chị, tại sao phải trao đổi thân phận? Vì sao chị phải làm em chứ? Em có cái gì tốt đâu?” Đột nhiên trong lòng Hải Nhạc tràn ra một cảm giác rất không thoải mái, thật sự không biết chị hai đang nói cái gì. Trì Hải Hoan cũng giật tở hoảng sợ, mặt cô ta nghẹn đến đỏ bừng, sau đó lắp liếm: “Chị... chị chỉ... chỉ đùa chút thôi, em đừng để trong lòng nha, chẳng

qua là chị đùa giỡn một chút thôi, trước đây không phải chúng ta cứ thích làm chuyện như vậy sao, lừa ba mẹ vòng vòng, em không nhớ à?”

“Nhưng mà, bây giờ chúng ta đều đã lớn hơn, làm sao có thể chơi tiếp cái loại trò chơi cũ đó chứ? Chị hai, em biết chị tâm tình cũng không tốt lắm, nhưng mà, chuyện khác em có thể giúp chị, chuyện tình cảm, em thật sự không giúp gì được cho chị cả, chị hai, chị trở về ngủ đi, có lẽ đến ngày mai chị sẽ thông suốt ra đó.” Lần đầu tiên Hải Nhạc lên tiếng tiễn khách với chị mình.

“Nhạc Nhạc! Chị biết chị nói sai rồi còn chưa được sao? Em đừng tức giận.” Trì Hải Hoan không cam lòng đứng lên.

“Không có gì hết, em không có ý trách chị, em hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm, chị cũng về ngủ đi.” Hải Nhạc cố gắng cười nói.

Trì Hải Hoan đành phải rời đi.

Bây giờ em nó không thèm nghe lời cô gì cả! Chẳng phải chỉ là một con nhóc yên lặng thẹn thùng, nói chuyện nhỏ tiếng một tí thì được bảo là ôn nhu à? Thật không rõ tại sao có thể có nhiều đứa con trai thích nó như vậy! Cái đồng minh kia, Hứa Chí Ngạn, nhất là Tạ Thư Dật nữa! Rốt cuộc là bọn họ đã nhìn trúng điểm nào của nó chứ? Trì Hải Hoan có điểm nào kém nó đâu? Chỉ nói có một câu là muốn làm nó, nó đã tức giận như vậy! Cô còn không thèm đi làm nó đâu nhé? Nó có cái gì tốt chứ! Sớm muộn gì cô cũng có thể làm cho Tạ Thư Dật yêu cô! Sớm muộn mà thôi! Trì Hải Hoan suy nghĩ đầy oán hận.

Hải Nhạc ngồi trên giường suy nghĩ lung tung, phải làm sao bây giờ? Xem ra chị hai sẽ không có dễ dàng từ bỏ Tạ Thư Dật như vậy đâu! Nếu để cho chị ấy biết cô đã thổ lộ với Tạ Thư Dật, chị ấy không hận cô chết mới lạ. Rõ ràng là hai người có thể yêu nhau ở cùng một chỗ với nhau, nhưng mà, vì sao bây giờ lại phải trở thành một cục diện phức tạp như thế này đây? Tạ Thư Dật nên kết thúc mọi chuyện như thế nào đây! Chẳng lẽ cô phải lén lút lút quen chung một bạn trai với chị hai ư? Không, cô không làm được! Đau đầu quá, thật là đau đầu quá! Hải Nhạc không tự chủ được ôm lấy đầu, rên ra tiếng.

Cứ tiếp tục như vậy thật sự không được, Tạ Thư Dật hẳn là nên kết thúc mau mau lên.

Hải Hoan vốn nghĩ rằng Tạ Thư Dật còn đang tức giận vì chuyện cô làm phổng tay Vú La, đột nhiên Tạ Thư Dật lại hẹn cô đi ra bờ sông chơi pháo hoa, trong lòng cô mừng như điên, thì ra trong lòng hắn vẫn còn có cô. Tạ Thư Dật nhìn Trì Hải Hoan vui vẻ phất khởi cây pháo trong tay giờ giờ, hắn vẫn mở miệng một cách khó khăn: “Hải Hoan, đây là lần cuối cùng anh bắn pháo hoa với em.”

Pháo hoa trên tay Hải Hoan đã rơi xuống nước, cô hoảng hốt nhìn Tạ Thư Dật: “Thư Dật, anh có ý gì?”

“Chúng ta chia tay đi!” Tạ Thư Dật nói.

“Không, không, em không muốn! Ta không chịu!” Hải Hoan không ngừng lui về phía sau, hai tay ôm đầu hét rầm lên, “Vì sao? Vì sao? Không phải chúng ta đang rất tốt đấy sao? Vì sao đột nhiên phải chia tay? Em không muốn! Em không muốn!” Chuyện cô sợ hãi nhất, cuối cùng vẫn đã xảy ra. Chỉ mới qua Valentine chỉ có ba ngày, hắn lại đột nhiên nói chia tay với cô! Lòng cô... thật sự tan nát.

“Hải Hoan, em là một cô gái tốt, ở chung lâu như vậy, anh vẫn cảm thấy hai chúng ta không hợp nhau, anh ở cùng với em, anh cũng không thấy vui vẻ, anh không muốn tự ép buộc mình.” Tạ Thư Dật nói, thật đúng là đau đầu, tại sao lại làm ra cái chuyện Hải Hoan này không biết nữa?

Hải Hoan nhào tới, ôm chặt lấy hắn, khóc to chảy nước mắt: “Chúng ta hợp, chúng ta hợp mà! Em sẽ làm cho anh vui vẻ lên! Chỉ cần anh có thể quên Hải Nhạc đi! Em có thể cho anh vui vẻ lên! Van xin anh! Đừng chia tay! Đừng chia tay! Em yêu anh mà! Em yêu anh đến như vậy! Từ cái nhìn đầu tiên! Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã hôn em, em đã yêu anh rồi! Lúc trước anh không thích em, vì sao anh còn muốn hôn em? Vì sao? Bây giờ thật vất vả chúng ta mới ở chung một chỗ! Đừng nói chia tay nhẹ tênh như vậy được không? Đừng chia tay! Không cần chia tay được không?”

Tạ Thư Dật chấn động cả người, thì ra Trì Hải Hoan cũng không phải một tên ngốc, kỳ thật cô đã sớm nhìn ra người trong lòng hắn là Hải Nhạc! Đã vậy, hắn cũng không cần phải giấu diếm gì với cô nữa. “Hải Hoan, thật xin lỗi, tại sao trước kia anh muốn hôn em, anh tin rằng trong lòng em cũng hiểu được, bởi vì em rất

giống với Hải Nhạc, mới nhìn đến, anh nghĩ rằng em là em ấy, cho nên anh hôn em, anh chỉ nhìn nhầm em thành Hải Nhạc thôi, thật xin lỗi.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà... nhưng mà người trong lòng nó không phải là anh, mà là Hứa Chí Ngạn mà! Bây giờ nó đã quen với Hứa Chí Ngạn rồi! Chẳng lẽ anh còn muốn chia rẽ bọn họ, chẳng lẽ anh còn muốn đoạt lấy Hải Nhạc từ trong tay cậu anh hay sao chứ? Anh có thể làm như vậy ư? Anh muốn tổn thương đến bao nhiêu người đây!” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật cầu xin, “Thư Dật, đừng rời khỏi em! Đừng mà! Anh cứ xem em như là Hải Nhạc đi! Không phải anh nói em rất giống nó à? Thậm chí vì giống mà còn hôn em! Vậy anh cứ xem em là nó đi! Van xin anh, đừng chia tay! Em không muốn chia tay!”

(Đọc về sau này, Hải Hoan sau này tuy gây ra nhiều chuyện ác nhưng cũng rất tội nghiệp. Cũng chỉ vì yêu và tham vọng của chính mình mà hại mình. Rất đáng thương. Không phải vì cô nàng xấu xa mà bởi nữ chính quá hiền đi.)

213. Chương 107: Anh Sẽ Không Yêu Em

“Hải Nhạc, con sao vậy? Không thoải mái sao?” Mẹ Hải Nhạc tỉ mỉ hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc lắc đầu, nói: “Con đâu có không thoải mái đâu.”

“Vậy làm sao mà ngay cả cây đu đủ cũng không cầm được thế?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi nói: “Mẹ, con không cẩn thận, con xin lỗi ạ.”

Lúc này, người phục vụ đã đưa thêm một đôi đu đủ mới cho nàng, Hải Nhạc cười cảm ơn.

Tạ Thư Dật lại gấp rau vào bát Hải Hoan, nói: “Hải Hoan, cơm nước xong, anh dẫn em ra bờ sông xem pháo hoa.”

Hải Hoan vừa mừng vừa sợ: “Thật ả? Em vẫn chưa từng được ra sông xem bắn pháo hoa mừng năm mới lần nào đâu, hẳn là rất vui phải không?”

“Àn, rất đẹp đó.” Tạ Thư Dật gật đầu.

Bố Tạ cười meo meo nhìn Tạ Thư Dật cùng Trì Hải Hoan, sau đó, dời ánh mắt tới trên người Hải Nhạc, hỏi Hải Nhạc: “Anh hai chị hai đã có kế hoạch, Hải Nhạc, còn con thì sao? Không phải là định cùng với bố mẹ vượt qua buổi tối cuối cùng của năm nay đây chứ?”

Hải Nhạc nhỏ giọng nói: “Bố, con có kế hoạch rồi ạ, con với Nhã Nghiên hẹn nhau, bạn ấy hẹn con ra quảng trường Thiên Hi, bọn con sẽ đến đó xem biểu diễn, đến lúc đó mọi người sẽ cùng nhau đếm ngược chờ năm mới, cũng rất thú vị, trước đây con cũng không chưa đi, con rất muốn đi xem thử thế nào.”

Nhã Nghiên có hẹn nàng, lúc trước nàng còn không muốn đi, nếu đã vậy, thôi nàng đi đi.

Tạ Thư Dật không khỏi nắm chặt lấy đôi đu đủ, nàng hẹn với Nhã Nghiên? Chỉ sợ là Hứa Chí Ngạn lợi dụng em gái nguy trang đi, cái cô ngốc này...! Nhưng mà, nàng đã nói rồi, nàng thích Hứa Chí Ngạn a! Có lẽ, đang thấy cậu còn không được nữa kia! Tạ Thư Dật nghiêng mặt qua, lại nói với Hải Hoan: “Hải Hoan, chúng ta có thể đi bắn pháo hoa, rất vui đó, anh sẽ nhiều loại cho em, cho em chơi đủ luôn.”

Hải Hoan vui đến mức sắp quên trời quên đất luôn rồi: “Anh Thư Dật, anh đối với em thật tốt.”

“Đứa ngốc, anh đương nhiên phải tốt với em rồi.” Tạ Thư Dật liếc xéo sang bên Hải Nhạc một cái, nói, “Em chính là người con gái tốt nhất anh từng thấy đó.”

Hải Nhạc cúi đầu, trên mặt đều là bình tĩnh, cũng không thể nhìn tới ánh mắt của nàng, Tạ Thư Dật thất vọng đóng mắt.

“Vậy Hải Nhạc, con định trực tiếp đi từ đây qua chỗ Nhã Nghiên, hay là về nhà rồi đi qua?” Bố Tạ vẫn quan tâm tới Hải Nhạc nhiều hơn.

Hải Nhạc ngẩng đầu, cười với ông: “Nhã Nghiên nói, chờ con ăn cơm với mọi người xong, bảo con gọi điện thoại cho bạn ấy, đến lúc đó bạn ấy sẽ nhờ anh Chí Ngạn tới đón con.”

Lửa giận trong lòng Tạ Thư Dật lại dâng lên, suy đoán của hắn, quả nhiên không sai đi đâu được! Hắn thật muốn hét lớn một tiếng vào mặt nàng: “Em không được đi! Không cho phép!” Ân, ngấm lại, hắn thật đúng là không có quyền gì không cho nàng đi cả, nàng đã nói cho tới bây giờ hắn đều chưa từng hỏi nàng muốn cái gì, cũng không hiểu được nàng muốn cái gì, nếu Hứa Chí Ngạn là điều nàng muốn, hắn, có phải phải nói lời chúc phúc chẳng?

Hắn khó chịu bỏ lại đôi đũa, đột nhiên đứng lên, đồng thời đưa tay kéo Trì Hải Hoan.

“Bố, dì, con muốn đi với Hải Hoan trước.” Tạ Thư Dật nói.

“Nga, đi đi, đi đi, phải chơi cho hết mình đó.” Bố Tạ vui tươi hơn hờ nói.

Hải Nhạc đưa mắt nhìn Tạ Thư Dật cùng Hải Hoan rời đi, trong lòng nàng, lại giống như bị đổ một cái bình ngũ vị vậy, chua chua, chan chát, đắng đắng.

Hắn quả thực có thể nói được là làm được, nàng cho là hắn không làm được, thật không ngờ, lúc này đây, hắn chẳng những tuân thủ lời hứa với nàng, mà lại còn tuân thủ vô cùng triệt để. Cuối cùng, Hải Nhạc đi theo cha mẹ về nhà.

“Hải Nhạc, không phải con nói Nhã Nghiên muốn tới đón con sao?” Bố Tạ hỏi.

“Bố, tự nhiên con hơi bị đau đầu, không muốn đi chơi nữa, con sẽ gọi điện nói lại cho Nhã Nghiên, con không đi nữa.” Hải Nhạc nói.

Cũng không có cái gì vui mà chơi, bây giờ chuyện đi chỗ nào chơi nàng cũng không thấy có hứng thú.

Nàng gọi điện thoại cho Nhã Nghiên từ chối xong, liền trở về phòng ngủ của mình, nằm trên giường ngắm người.

Chị hai... sẽ chơi với hắn rất vui vẻ chứ nhỉ? Trong lòng của nàng là muôn vàn chua xót.

Tết Nguyên Đán của Tạ Hải Nhạc, trôi qua ở trên giường, thật lạnh lẽo, thật cô đơn.

Nhưng mà, Tạ Thư Dật không hề biết, hắn nghĩ rằng lúc này Hải Nhạc hắn là đang chơi đùa rất vui vẻ, hắn có thể tưởng tượng ra được, cho nên, đến ngoài bờ sông, hắn cũng có chút không tập trung, mà Trì Hải Hoan cũng không nhìn ra, tay nàng cầm pháo hoa đốt, chơi không biết vui vẻ đến nhường nào.

1189904901

Bên bờ gần như tất cả đều là người yêu, đến một phút đồng hồ cuối cùng, một trời pháo hoa đều tan mất, trong lòng Tạ Thư Dật cũng chỉ còn là tịch liêu, không phải là cùng người yêu xem pháo hoa, cảnh có đẹp hơn đến mấy, cũng đều là nhạt nhẽo vô vị mà thôi.

Pháo hoa tan hết, tất cả người yêu đều ôm nhau hôn nhau thắm thiết, Trì Hải Hoan nhìn thấy mà tai nóng tim đập, nàng lặng lẽ nhìn sang Tạ Thư Dật một cái, Tạ Thư Dật không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cứ như đang phát ngốc.

Trì Hải Hoan nhìn hắn nòng nài, cố lấy dũng khí nói: “Anh Thư Dật, Hải Hoan thích anh.”

Tạ Thư Dật như là người đang mơ mới tỉnh quay đầu nhìn nàng: “Em nói cái gì?”

Trì Hải Hoan nói lại: “Anh Thư Dật, em thích anh.”

Tạ Thư Dật cúi đầu xuống, im lặng.

Trái tim Trì Hải Hoan đập bình bịch như chực nhảy ra ngoài, chờ mong Tạ Thư Dật trả lời.

Thật lâu sau, Tạ Thư Dật ngẩng đầu, nói: “Trời lạnh, chúng ta nên về nhà thôi.”

“Anh Thư Dật, anh chưa có trả lời em.” Trì Hải Hoan hơi thất vọng.

Tạ Thư Dật liếc sang nàng một cái, cùng là hai chị em, khuôn mặt cũng giống nhau, nhưng mà, tính tình lại khác xa nhau, hắn không thể tưởng tượng ra nổi Hải Nhạc có thể giống được như Hải Hoan, đứng trước

mặt một đứa con trai thoải mái nói ra chữ thích, aizzz, nếu nàng có thể nói ra, phỏng chừng hắn cũng sẽ không trầm mê với nàng đến thế, tình yêu có thể dễ dàng nói ra cửa miệng, trân quý ở đâu? (Lời nói đầu môi... 99)

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Hải Hoan, con gái thích anh, rất nhiều, chẳng lẽ em cũng muốn làm một trong số đó? Những cô gái thích anh, đều chỉ bị tổn thương mà thôi.”

“Thế... vì sao anh dẫn em tới nơi này?” Trì Hải Hoan có chút luống cuống.

“Anh...” Tạ Thư Dật trầm ngâm một chút nói: “Có người nhờ anh đối tốt với em.”

“Là bố với cùng mẹ à?” Trì Hải Hoan nhả ra từng chữ.

Tạ Thư Dật không thèm nhắc lại.

“Thế... anh Thư Dật, anh có muốn quen với em không?” Trì Hải Hoan hỏi dồn.

Tạ Thư Dật nhìn nàng kinh ngạc, Trì Hải Hoan, đúng là người con gái can đảm, nhưng, hắn đang đứng ở chỗ này, lại là vì cái gì? Không phải là muốn thực hiện lời hứa với người kia đấy sao

Tạ Thư Dật thở dài một hơi nói: “Trì Hải Hoan, anh nói, có thể là, anh chỉ luôn mang đến tổn thương cho em, thậm chí, anh cũng không yêu em, em cũng phải quen với anh ư?”

Trì Hải Hoan thật không ngờ Tạ Thư Dật lại nói như vậy, giật mình đứng đó.

“Giả như em có thể chịu được tổn thương sau này có thể anh sẽ gây ra cho em, có thể, anh sẽ không cự tuyệt yêu cầu của em, em, có thể chịu được không? Nếu thật sự có thể chịu đựng được, anh cho em làm bạn gái của anh, nhưng, anh, sẽ không yêu em.” Tạ Thư Dật nói.

Lời của hắn, làm cho trái tim Trì Hải Hoan rơi xuống nước, sau đó lại bay lên mây, cuối cùng, một lần nữa chìm vào đáy nước.

Hắn nói rất kì cục, vì sao hắn có thể chắc chắn về sau nàng sẽ phải chịu thương tổn đến vậy? Còn muốn hỏi nàng có thể chịu được nổi hay không nữa, mà còn nói có thể chịu được thì sẽ cho nàng làm bạn gái của hắn, hơn nữa, còn nói, hắn sẽ không yêu nàng, không thương nàng, vì sao lại muốn để cho nàng làm bạn gái của hắn, làm bạn gái của hắn, còn ở đây hỏi nàng có chịu được thương tổn hay không?

“Anh chính là ích kỷ như vậy đấy, anh chỉ biết nghĩ đến cảm nhận của riêng mình, anh không biết quan tâm đến người khác, em tất phải dễ dàng tha thứ cho anh, hơn nữa, anh sẽ không yêu em, em có thể dễ dàng tha thứ chuyện đó hay sao? Nếu có thể, anh đồng ý làm quen với em, hơn nữa còn một chuyện, em không thể hỏi về mọi chuyện của anh, anh không thích người khác hỏi đến anh, còn nữa, anh có quyền có thể nói ngừng bất cứ lúc nào, đã vậy, Trì Hải Hoan em có còn muốn quen với anh không?” Tạ Thư Dật nói.

Lòng Trì Hải Hoan từng chút từng chút một trở nên lạnh lẽo, đây, gọi là cái gì?

“Em có thể dễ dàng tha thứ, em cũng muốn làm vậy, bởi vì em tin rằng, em sẽ làm cho anh yêu em.” Trì Hải Hoan tự tin nói.

“Tốt lắm, chúng ta về nhà đi, chuyện chúng ta quen nhau, đừng làm cho bố mẹ biết, anh sợ bọn họ sẽ không chịu được, dù sao em cũng là em gái nuôi của anh.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn hồ thẹn phát hiện ra mình, đang cố tìm đường lui mình mà thôi, hắn hoàn thành lời hứa hẹn với nàng, nhưng, hắn vẫn nghĩ sẽ có một ngày có thể dứt ra, hắn đối với nàng, vẫn chưa chết tâm! Trên thế giới này, hắn thậm chí mong muốn một người, chính là Tạ Hải Nhạc! Cho dù là Trì Hải Hoan giống như đúc, cũng không thể nào thay thế được nàng.

Hải Nhạc đã ngủ say rồi, nhưng lại nghe được tiếng đập cửa, nàng đứng lên mở cửa, là chị hai.

“Chị hai, đã trễ thế này, có chuyện gì à?” Nàng dụi mắt nói.

“Nhạc Nhạc, nói cho em biết, anh Thư Dật nói muốn quen với chị a, anh ấy để chị làm bạn gái anh ấy rồi!” Hải Hoan mừng như điên rồi.

214. Chương 108: Đau Bụng

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Anh đã thử rồi, anh đã thử đem em thành em ấy, nhưng, không được, em là em, em ấy là em ấy, tuy rằng các em giống nhau, nhưng hoàn toàn không phải cùng một thân thể, Hải Hoan, anh chỉ có thể nói xin lỗi với em thôi! Thật xin lỗi! Giữa chúng ta, em cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì đi! Anh sẽ bồi thường cho em! Em muốn bồi thường cái gì, cứ việc nói với anh là được!”

Đối với Trì Hải Hoan không phải là hấn không có áy náy, cho nên, hấn sẽ tận lực bồi thường cô, làm cho lòng cô có thể cân bằng trở lại.

Hải Hoan lại nhào về phía hấn, ôm lấy hấn không chịu buông tay: “Em không cần bồi thường gì cả, em chỉ muốn anh! Em chỉ muốn anh thôi! Đừng rời khỏi em! Không cần phải rời khỏi em! Đừng rời khỏi em được không?”

Trong lòng Tạ Thư Dật đã hơi tức giận rồi, nhưng coi sự áy náy trong lòng, hấn vẫn tiếp tục nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Lúc trước anh cũng đã nói rồi, anh có quyền nói ngừng bất cứ lúc nào, chúng ta thật sự không thích hợp, Hải Hoan, em xinh đẹp như vậy, hấn là sẽ có rất nhiều con trai thích em, em sẽ tìm được một người tốt hơn anh nhiều!”

“Không! Không! Em chỉ muốn anh! Em không cần những người khác! Em không cần!” Trì Hải Hoan sắp điên rồi.

Sao hấn có thể đối xử với cô như vậy? Nói chia tay liền chia tay?

“Muộn rồi, chúng ta về nhà đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Không! Xin anh! Chúng ta đừng chia tay!” Hải Hoan cầu khẩn, “Cho em thêm vài ngày nữa thôi! Cho em vài ngày thôi!”

“Không được, Hải Hoan, không cần phải như vậy! Em thật sự đáng có một người đàn ông tốt hơn anh! Chúng ta không cần phải tiếp tục dây dưa nữa!” Tạ Thư Dật lên giọng.

Hải Hoan không khỏi ôm kín mặt, hấn thật sự quá tuyệt tình!

“Đi thôi, chúng ta trở về.” Tạ Thư Dật thấy cô đứng im, đành phải lôi kéo cô, nhét cô đang khóc sụt sùi vào trong xe rồi lái xe về nhà.

Cũng tại tối nay Hải Nhạc không có ở nhà, cô đến nhà Nhã Nghiên ngủ lại một đêm, tâm tình Nhã Nghiên không tốt, cô muốn đi an ủi em ấy, bằng không, thế nào hấn lại rút thời gian ra giải quyết chuyện Hải Hoan chứ? Trước giờ tất cả thời gian đều phải ở cùng Hải Nhạc, giờ hấn không muốn rời khỏi cô dù chỉ 1 phút, rời đi 1 phút trong lòng hấn đều đã nhớ nhung muốn chết, hấn còn hận mình không thể chạy về đi ở lại lớp học chung một ban với Hải Nhạc, suốt ngày hai người đều có thể ở cùng một chỗ! Mới nghe qua, thật là giống như bị điên, nhưng mà, hấn chính là một tên điên điên cuồng vì Hải Nhạc như thế!

Về nhà, ngay lập tức hấn liền gọi điện thoại cho Hải Nhạc.

“Đang làm gì thế?” Hấn hỏi.

“Đâu có làm gì đâu, đang ở chung với Nhã Nghiên, tâm tình cậu ấy hơi không tốt một chút.” Hải Nhạc nói.

Từ sau hôm Valentine Nhã Nghiên bị Thường Hàn mang đi, trở nên cực kì không vui vẻ, Hải Nhạc biết chắc chắn giữa bạn mình và Thường Hàn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng mà, cậu ấy không nói, cô cũng không hỏi, khi Nhã Nghiên nói muốn cô qua nhà cậu ngủ chung một buổi tối, cô liền nhận lời ngay.

Khi hai người đang nằm ý trên giường nói chuyện phiếm, Tạ Thư Dật liền gọi điện thoại đến.

“Tớ có cần tránh đi hay không?” Nhã Nghiên cười hỏi.

“Không cần đâu, cũng không có nói chuyện gì khác hết.” Hải Nhạc đỏ hồng mặt nói.

“Có nhớ tôi không?” Người ở đầu kia hỏi.

Hải Nhạc nhìn qua Nhã Nghiên một cái, mặt đỏ đến mức có thể luộc trứng gà luôn rồi, Nhã Nghiên thấy thế, nhảy xuống giường.

“Tớ đi toilet đây.” Cô nói.

Giờ mà còn không đi, người ta cũng không dễ mở miệng nói chuyện được.

Ai, thật là hâm mộ Hải Nhạc quá! Người trong lòng của cậu ấy, đã thích cậu ấy rồi, nhưng thế nào mà Hứa Nhã Nghiên cô cứ không may như vậy là thế nào? Gặp phải cái con heo Thường Hàn không thể nói lý cứ tự cho là đúng này chứ?

Hải Nhạc thấy Nhã Nghiên đi ra, nhỏ giọng nói: “Nhớ anh a.”

“Àn, nhớ tôi, vậy em nên làm cái gì?” Tạ Thư Dật hỏi cô.

“Anh muốn em làm cái gì?”

“Tôi? Tôi muốn em hôn tôi.”

“Đáng ghét, đây là điện thoại, làm sao mà hôn chứ?” Người này, thật là!

Bỗng nhiên, bên kia truyền đến một tiếng “chụt” rõ kêu: “Hôn giống như tôi đó, tôi vừa mới hôn em, em cũng phải hôn tôi một cái, bằng không tối nay tôi ngủ không yên đâu.”

“Thôi đi, em mới không thèm tin đâu.” Hải Nhạc xùy một tiếng.

“Hôn tôi một cái đi, em hẳn là không nỡ để cho tôi cả đêm ngủ không được phải không? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc yêu dấu, hôn một cái đi mà.” Có người ở bên kia vô lại làm nũng.

Hải Nhạc không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào, thật là một tên trứng thối!

Cô nhẹ nhàng “chụt” một tiếng với di động.

“Em hôn rồi.”

“Nhưng mà, tôi không hề nghe thấy tiếng em hôn tôi gì hết.” Có người kháng nghị bên kia.

Hải Nhạc chỉ có thể “chụt” một tiếng thật mạnh.

“Đủ chưa?”

“Đủ, đủ, hôn mà lòng tôi tê luôn.” Có người vui rạo rức nói, “Để cảm ơn nụ hôn này của em, tôi quyết định sẽ nói cho em một tin tức tốt.”

“Tin tốt gì?” Trái tim Hải Nhạc không khỏi thót lên.

“Nói cho em biết, tối nay tôi đã ngã bài với cô rồi, tôi đã nói chia tay.” Tạ Thư Dật nói.

“Thật vậy ư?” Hải Nhạc hơi ngạc nhiên vui sướng, nhưng lập tức cô lại lo lắng, “VẬY... chị hai em... không phải chị ấy sẽ rất đau khổ ư?”

Tạ Thư Dật trầm lại.

Thật lâu sau hắn nói: “Đúng là có chút, hẳn là qua một thời gian sẽ tốt hơn.”

“Àn, em hi vọng về sau anh cũng tốt với chị ấy một tí, dù sao, aiz, cũng là anh tổn thương chị ấy.” Hải Nhạc thở dài một tiếng.

Cuối cùng cô cũng yên tâm, rốt cuộc Thư Dật đã ngã bài với chị hai rồi.

Aiz, chị hai, thật sự xin lỗi, tóm lại sớm muộn gì Thư Dật cũng sẽ chia tay với chị, sớm muộn gì chị cũng sẽ đau, đau dài không bằng đau ngắn, không phải em ích kỷ, mà là, người trong lòng Thư Dật, thật sự không phải là chị! Em... cũng không phải là cướp bạn trai của chị, em với hắn thật tình yêu nhau, chị hai, nếu chị biết được sự thật này, hi vọng chị có thể chấp nhận! Hải Nhạc thâm nghĩ trong lòng, tuy nói vậy tự an ủi mình, nhưng ở sâu trong lòng, cô vẫn cực kì áy náy với chị.

“Tôi biết, vậy... tôi không quấy rầy hai người các em nữa, em phải đi ngủ sớm, ngủ trễ sẽ trở thành mắt gấu mèo 0.0, tôi thật sự không muốn thấy có con gấu trúc tên là Nhạc Nhạc đâu đấy.”

“Được rồi, anh cũng đi ngủ sớm đi đó.” Hải Nhạc dịu dàng nói.

“Ân, chỉ có điều, nằm mơ nhất định phải mơ thấy tôi à nha, tôi coi vậy chứ mỗi tối đều mơ thấy em đó.” Tạ Thư Dật nói.

“Chuyện đó... làm gì có chuyện muốn mơ thấy thì có thể mơ thấy chứ?” Hải Nhạc buồn cười muốn chết.

“Nhưng mà, vì sao mỗi đêm tôi đều có thể mơ thấy em? Cái này không công bằng, xem ra em vẫn là không nhớ tới tôi đủ rồi! Sau này phải nhớ tôi từng giây từng phút! Như vậy, ban ngày suy nghĩ nhiều, ban đêm sẽ nằm mơ, buổi tối em mới có thể mơ thấy tôi! Nghe rõ chưa? Nếu mà không nghe thấy, bắt đầu từ tối nay tôi sẽ chạy vào trong giấc mơ của em xem, nếu em không có mơ thấy tôi... Về đây tôi đánh vào mộng em cho xem!”

Thiếu chút nữa Hải Nhạc đã cười đến tắt thở luôn, từ sau khi hai người hiểu rõ lòng nhau, Tạ Thư Dật liền lộ ra những trò gian xảo cô chưa từng thấy trước kia ở trước mặt cô, có khi, hẳn thật sự đáng yêu đến bá đạo, lại bá đạo đáng yêu.

“Anh biết không? Anh thật sự đúng là bá đạo! Ngay cả chuyện em nằm mơ anh cũng muốn quản, được rồi, em muốn cúp máy, anh cũng phải đi ngủ sớm, ngủ ngon nha!” Hải Nhạc nói xong cũng muốn gác điện thoại.

“Chờ một chút, hôn tôi thêm một cái.”

“Nhưng mà, lúc này em đã hôn rồi.”

“Hôn rồi cũng có thể hôn lại mà, đừng keo kiệt vậy chứ, hôn tôi thêm một cái, tôi đi tắm rửa sạch sẽ sau đó sẽ ngủ thấy gặp gỡ cùng em trong mơ cho xem.”

“Đáng ghét, không hôn, em quyết không hôn, em cúp đây, Nhã Nghiên tới rồi.” Hải Nhạc vội vàng cúp điện thoại, nếu còn tiếp tục vậy nữa, cú điện thoại này sẽ không thể kết thúc được, dù sao cũng đang ở trong nhà người ta mà.

Tạ Thư Dật nhìn di động thở dài một hơi, thật đúng là keo kiệt với hẳn a, chỉ muốn cô cho một cái hôn nữa, cô không thêm cho, thật là keo kiệt.

Bất quá, hẳn thích Nhạc Nhạc như vậy, một Nhạc Nhạc biết cự tuyệt hẳn, một Nhạc Nhạc biết không mắc mưu, Nhạc Nhạc như vậy, mới là đáng yêu nhất, còn rất có hương vị, liếc mắt đưa tình như vậy mới có tư vị a, ha ha.

Hắn không nhịn được cười dần ra. (cười ngu =]])

Aiz, mặc kệ cô làm cái gì, bây giờ cái gì hẳn cũng thích, phỏng chừng nếu hôm nào cô tát hẳn một cái, hẳn cũng thích nốt, hơn nữa còn ngại cô đánh quá nhẹ không đủ sức cho xem.

Aiz, trúng độc trúng độc rồi, khó trách trong lịch sử đều nói mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a, hẳn cứ vậy mà ngã sấp xuống dưới vấy người nào đó không bao giờ muốn bò dậy nữa rồi.

Đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại vang lên, hẳn cầm lên nhìn, thì ra là Trì Hải Hoan gọi tới.

“Hải Hoan, có chuyện gì không?”

“Thư Dật, tự nhiên em đau bụng quá, đau quá...” Trì Hải Hoan rên rỉ trong điện thoại, còn mang theo vài tiếng nức nở.

Tạ Thư Dật thâm rùng mình, đau bụng?

215. Chương 108: Tim Đã Mất Rồi

violin-and-roses

Tạ Hải Nhạc không khỏi lui về sau mấy bước, kinh ngạc nhìn chị mình không thể tin được.

“Thật... thật ư?” Tạ Hải Nhạc ngơ ngác hỏi.

Trì Hải Hoan kích động gật đầu: “Thật đó, thật đó, chính miệng anh ấy nói với chị rồi, nói để cho chị làm bạn gái của anh ấy, chị... chị nhận lời anh ấy.”

Sau đó, về mặt thẹn thùng không tràn đầy nói nên lời.

Trước mắt Tạ Hải Nhạc bỗng tối sầm, bên tai vẫn còn vang vọng câu Trì Hải Hoan nói để cho chị ấy làm bạn gái của hắn.

“VẬY... chị hai, chúc mừng chị.” Tạ Hải Nhạc gượng cười nói.

“Hải Nhạc, cảm ơn em, chị biết, chắc chắn là em đã ở trước mặt anh ấy nói không lời hay giúp chị, bằng không, Thư Dật chắc cũng sẽ không đi theo đuổi chị nhanh như vậy, Nhạc Nhạc, cảm ơn em đã giúp chị như thế.” Hải Hoan ôm em gái vào ngực, nói.

Hải Nhạc ngượng ngùng đẩy nàng ra: “Chị hai, em cũng không có giúp chị bao nhiêu, tất cả những điều này, đều là do chị tự giành được.”

“Tóm lại, chị vẫn phải cảm tạ em.” Hải Hoan nói.

“Không cần, thật mà, khuya rồi, em buồn ngủ quá, chị cũng mệt rồi, chị nhanh đi tắm rửa ngủ đi.” Hải Nhạc nói.

Hải Hoan vui vẻ phấn chấn đi mất, Hải Nhạc nhẹ nhàng đóng cửa lại, nước mắt liền trào ra rơi lã chã, mà sức lực toàn thân của nàng, cũng không biết bị cái gì rút hết toàn bộ, nàng tựa vào cửa, từ từ trượt xuống ngồi bệt trên mặt đất.

Nàng rất khó chịu, thật sự rất khó chịu, khó chịu đến nỗi không nên lời, khó chịu đến mức sắp té xỉu mất.

Nàng cảm thấy mình thật vô lực, thật bất lực, là cái loại bất lực rõ ràng là thứ gì thuộc về mình lại bị người khác cầm đi mất.

Tạ Thư Dật, sao anh có thể như vậy? Sao có thể như vậy? Tôi không thể thu hồi lời nói của tôi sao, tôi không thể thu hồi lời nói của tôi sao? Tôi hối hận, tôi thật sự hối hận, Tạ Thư Dật, làm sao anh có thể đối với tôi như vậy? Chẳng lẽ, anh không nghe ra lời tôi nói là nói nhầm hay sao? Tôi không có thật lòng muốn anh đi theo đuổi tôi, tôi không có, tôi không muốn chị tôi làm bạn gái của anh, trước giờ anh đều không xem lời tôi nói như điều gì quan trọng cả, nhưng lần này, tại sao anh lại tưởng thật chứ? Sao anh lại không thể giống như trước đây, chưa bao giờ đánh giá nghiêm túc lời nói của tôi chứ? Ô ô ồ... Hải Nhạc ôm đầu, bật khóc nức nở.

Sau khi khóc thật lâu, bỗng nhiên nàng nghe được từ phía sau phòng ngủ mơ hồ truyền đến tiếng đàn violon.

Đã bao lâu không nghe được hắn kéo đàn violon rồi? Lâu đến mức làm cho nàng gần như quên mất Tạ Thư Dật biết kéo đàn violon, nàng ngừng khóc, không khỏi nghiêng tai lắng nghe, trong tiếng đàn du dương lại mang theo một tia ai oán, Hải Nhạc không nhận được đứng lên, đi về phía ban công, nàng nhẹ nhàng mở cửa ban công ra, một trận gió lạnh ùa vào, nàng không nhận được run run một chút.

Nàng nghe ra được, bản nhạc này là Liebesleid của Kreisler, có lẽ là bởi vì từ nhỏ mưa dầm thấm đất, nàng thích nghe thanh âm của violon, cho dù trước kia Tạ Thư Dật từng đả kích nàng, nói nàng rất ngu, không có tư chất học đàn violon, nàng đau lòng chưa từng chạm vào thứ nhạc cụ được gọi là đàn violon nữa, nhưng mà, nàng vẫn rất thích nghe biểu diễn đàn violon, nàng biết bản nhạc này tên là Liebesleid.

Liebesleid_Violin.

(Liebesleid: love's sorrow; Liebeslied: love song)

Nỗi đau tình ái, nỗi đau tình ái, hắn có cái gì mà phải đau đây? Không phải hắn đang quen với chị hai hay sao?

Nước mắt Hải Nhạc, lại từng giọt từng giọt lăn xuống.

Lòng của nàng, sắp bị tiếng đàn của hắn quấy nát mất thôi!

Hắn không vui sao? Vì sao không vui?

Hải Nhạc tựa vào cạnh cửa, lén lút nhìn về phía ban công bên kia, khuôn mặt bên của Tạ Thư Dật khi kéo đàn violon, ở trong bóng đêm tăm tối, giống như một bức tranh thủy mặc vậy, nàng gần như không thể thấy rõ hần lấm, nhưng mà, nàng muốn thấy hần, nàng muốn thấy hần!

Ánh mắt của nàng cứ nháy mắt cũng không nháy như vật mà dõi theo gương mặt bên đầy ưu thương của hần, dường như đem hần khắc vào trong lòng mình, giờ phút này, trong mắt nàng chỉ có hần, nàng quên mất rét lạnh, quên mất chính mình.

Sau đó, hần lại đổi một bài khác, là Laputa, vẫn là ưu thương, Hải Nhạc không nghe nổi nữa, bởi vì, tiếng đàn hoàn toàn kích thích nỗi đau tột cùng không thể nói ra được sâu trong lòng nàng, nàng đóng cửa lại, thất tha thất thểu đi về trên giường, sự hối hận đang gặm nhấm từng dây thần kinh một của nàng, nàng nằm ở trên giường, hữu khí vô lực, động cũng không thể động, thứ duy nhất di động, là nước mắt luôn chảy không ngừng, cứ chảy mãi chảy mãi như vậy, giống như bất tận, nỗi đau trong tim, cũng trở nên bất tận, làm nàng cảm giác như mình đang đi trong một khoảng trời đất mông lung mịt mờ vô cùng, nhỏ bé như vậy, cô đơn như vậy, bất lực như vậy, đau đớn như vậy.

Laputa_Violin.

Thì ra, nàng quan tâm hần như vậy, nàng quan tâm hần đến như vậy, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ đến, nàng sẽ có một ngày như thế, sẽ có một ngày quan tâm đến hần như vậy! Sẽ quan tâm đến một người con trai nàng cực kì căm ghét cực kì oán hận mà lúc nào cũng khi dễ nàng như vậy!

Là chuyện từ bao giờ đây? Từ bao giờ, tình cảm đối với hần, từ căm ghét cùng oán hận đã chậm rãi chuyển thành quan tâm thế này?

Nhưng, nàng đã ngu xuẩn tự tay đẩy hần ra rồi!

Trái tim của Hải Nhạc, đang nhỏ từng giọt máu hối hận, từng giọt từng giọt tràn đầy trái tim, lấp kín lồng ngực, máu hối hận, cơ hồ có thể phun ra từ trong miệng mất!

Đó là bởi vì nàng nghĩ rằng mặc kệ nàng nói cái gì với hần bảo hần đi làm cái gì, hần cũng sẽ giống như trước đây, không quan tâm không để ý tới lời nàng nói, vẫn sẽ cố chấp xuất hiện ở cạnh nàng, kề cận nàng, làm phiền nàng như trước, nàng cho là hần sẽ như vậy, nàng cho là hần có thể như vậy! Nhưng lần này, tại sao lần này hần lại cố tình muốn nghe lời nàng chứ?

Phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Nàng thật sự không biết làm gì nữa.

Nàng co mình trong chăn, cả người không kiềm được run rẩy lên, nàng nhét góc chăn vào miệng, răng nanh cắn chặt góc chăn, nén khóc.

Chỉ có thể trách chính nàng, oán chính nàng! Không trách được người khác! Là nàng đã tùy tiện đưa tay đẩy hần ra!

Thật khờ, phát hiện ra mình thật khờ, vì sao không thể giống như chị hai, thích một người, thì chủ động đi tranh thủ cơ hội chứ? Vì sao rõ ràng là thích hần, vì sao còn phải e ngại đi tìm hiểu thứ tình cảm kia chứ?

Có lẽ, kỳ thật hần cũng thích nàng thì sao? Vì sao mình lại muốn đi trốn tránh? Vì sao không dám tin tưởng, có thể hần cũng sẽ thích nàng? Bằng không, hần đối với nàng, lúc nào cũng nói vài câu quái lạ? Có lẽ, lòng chiếm hữu mà hần thể hiện với nàng, không phải là xem nàng như một con búp bê đồ chơi, mà là thật sự thích nàng?

Tạ Hải Nhạc càng nghĩ, trong lòng lại càng tuyệt vọng, tóm lại, nàng tự tay đẩy hần ra, giao cho chị hai!

Nàng thống khổ khóc, mờ mịt rối loạn, bất lực tuyệt vọng, tóm lại nàng biết, thứ mà nàng mất đi, có thể là thứ mà cả đời này vĩnh viễn không bao giờ còn tìm lại được nữa, nàng, có thể sẽ phải sống cả đời trong niềm hối hận!

Đợi cho sáng hôm sau tỉnh lại, Tạ Hải Nhạc phát hiện mình cả người vô lực đau đầu muốn đòi mạng, nàng lại bị bệnh.

Bị bệnh cũng tốt, bị bệnh cũng tốt, không cần đi đâu hết, cũng không cần nhìn thấy hần và chị hai cặp kè nhau, nàng nở nụ cười đau khổ.

Cả nhà thấy Hải Nhạc không có động tĩnh gì, bình thường Hải Nhạc, không phải là như vậy.

“Di, sao Hải Nhạc còn chưa chịu rời giường nữa? Tối hôm qua nó không đi chơi, sao có thể ngủ quên?” Mẹ Hải Nhạc cảm thấy kỳ lạ.

Tạ Thư Dật chấn động, không khỏi bật thốt lên: “Dì nói, tối hôm qua nó không có đi chơi? Tại sao nó không đi ra ngoài chơi?”

“Nó nói nó hơi đau đầu, không muốn đi.” Mẹ Hải Nhạc nói, nghĩ đến đây, mẹ Hải Nhạc lại đứng bật dậy, “Nguy rồi, phỏng chừng Hải Nhạc lại bị bệnh, đứa nhỏ này, thân thể... aiz, cũng hơi kém quá rồi.”

Trái tim Tạ Thư Dật, đột nhiên xoắn lại, ngày hôm qua nàng không có đi ra ngoài, hại hấn nghĩ rằng nàng ra ngoài, hại hấn cả đêm không ngủ được! Nhưng, nàng lại không hề đi ra ngoài! Chẳng lẽ, thật sự bị bệnh sao?

“Mẹ, chờ con với, con cũng đi xem nó nữa.” Hải Hoan đứng lên.

Mẹ Hải Nhạc gõ cửa một hồi lâu, đều không thấy Hải Nhạc đáp lại, lo lắng mở cửa ra, nhìn thấy Hải Nhạc không có chút sức sống nào nằm bẹp trên giường, hách nhất đại khiêu (kinh hoảng).

“Nhạc Nhạc, con bị sao vậy?” Mẹ Hải Nhạc sốt ruột ngồi vào bên giường, lấy lưng bàn tay đặt lên trán nàng, hách nhất đại khiêu, “Nhạc Nhạc! Sao con lại bị sốt cao như vậy!?”

“Mẹ...” Hải Nhạc hữu khí vô lực gọi một tiếng, ho khan vài tiếng, nước mắt liền chảy xuống.

Vẫn là mẹ tốt nhất, người đầu tiên nghĩ đến nàng, lúc nào cũng là mẹ! Trong lòng nàng đau xót, nước mắt càng chảy dữ dội hơn, cũng càng ho khan nhiều hơn nữa.

“Ai, thật không ngờ rằng, em gái của chị, là một em Lâm nha, động một chút là bị bệnh, aiz!” Hải Hoan ở một bên nói. (Em Lâm = Lâm muội muội = Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng)

“Còn nói nữa! Mau đi kêu bố đi gọi bác sĩ sang đây xem em đi!” Mẹ Hải Nhạc nói với Hải Hoan.

“Nha.” Hải Hoan lên tiếng, vội vàng chạy ra, không bao lâu sau, bố Tạ cũng hoảng hốt vội vàng chạy tới, sau lưng đi theo Tạ Thư Dật.

“Nhạc Nhạc, làm sao lại bị bệnh thế?” Bố Tạ đưa tay sờ trán nàng, cực kì hoảng sợ, “Làm sao có thể nóng như vậy?”

“Bố, con không sao.” Hải Nhạc cố gắng cười với ông, khi thấy bóng người đứng ở bên người Hải Hoan, nước mắt của nàng, lại chảy xuống mãnh liệt.

Nàng bệnh nặng như vậy, hấn tới, cũng không thềm liếc nhìn nàng lấy một cái, thậm chí ngay cả một câu khách sáo cũng không có! Hơn nữa, hấn với chị hai còn đứng gần như vậy!

Tim đau quá, đau quá, Hải Nhạc lặng lẽ nghiêng đầu đi, không nhìn bất cứ người nào nữa.

Sau nửa giờ, bác sĩ gia đình tới, đo nhiệt độ cơ thể của Hải Nhạc, xem lưỡi của nàng, nói: “Là bị cảm lạnh, bây giờ thời tiết rét lạnh, quần áo phải mặc nhiều vào, đừng có chỉ lo xinh đẹp.”

“Ân.” Hải Nhạc gật gật đầu.

Là tối hôm qua bị lạnh, nàng chỉ mặc áo ngủ, đứng ở cạnh cửa gió thổi lâu như vậy, không bệnh mới là lạ. Khi thấy bác sĩ chỉ đạo y tá phối chế truyền dịch, Hải Nhạc sợ hãi, nàng sợ nhất là chích!

“Không thể giống như trước chỉ uống thuốc thôi được không, đừng truyền nước biển, cháu sợ đau!” Nàng tội nghiệp cầu xin bác sĩ.

“Nhưng mà, cháu sốt cao như vậy, không truyền nước biển, chỉ sợ không hạ sốt được, chờ hết sốt, bác sẽ không chích cho cháu nữa, cháu chỉ cần uống thuốc là được.” Bác sĩ của Tạ gia thân thiện nói.

“Nhưng mà, đau lắm, cháu sợ đau, cây kim thử vừa rồi cũng đau lắm, bác sĩ, đừng chích được không?” Hải Nhạc giấu hai tay ra sau lưng, không chịu đưa cho y tá.

Tạ Thư Dật đứng ở một bên, tức giận đến đòi mạng, nếu hấn là cái y tá kia thì tốt rồi, hấn nhất định sẽ cưỡng chế nàng không được lộn xộn, nhất định phải chích!

“Nhạc Nhạc! Con nghe lời, chích là tốt rồi.” Bố Tạ dụ dỗ nàng, ôm nàng vào trong ngực, kéo tay nàng qua, “Nếu con sợ đau, cứ quay đầu vào trong lòng bố này, không nhìn thấy, sẽ không đau đớn! Bác sĩ cũng rất nhiều việc, nào, đưa tay lấy ra nào.”

Hải Nhạc đành phải vươn tay ra, mà khi kim tiêm lạnh lẽo đột ngột đâm vào, nàng đau đến hét to lên, cố gắng muốn rút tay mình về, y tá đầu đầy mồ hôi dùng băng keo cố định kim tiêm vào trên tay, kết quả truyền dịch không được bao nhiêu, phỏng chừng là lúc này Hải Nhạc giãy lên, kim tiêm đã đâm vỡ mạch máu, thoáng cái, tay Hải Nhạc liền nổi lên một cái bọng, chỉ có thể lại tháo kim xuống, Hải Nhạc nói cái gì cũng không cho tiêm nữa.

Tạ Thư Dật không thể nhịn được nữa, hấn la to một tiếng: “Tạ Hải Nhạc, ra về tiểu thư cái gì? Em cũng không phải con nít ba tuổi! Chích có đau đến như vậy không? Nếu không muốn chích, thì cũng đừng chích! Em muốn bệnh chết, cứ đi mà bệnh chết! Là em sinh bệnh, cũng không phải bọn anh sinh bệnh, dựa vào cái gì mà làm cho nhiều người vây quanh một mình em như vậy a!”

Hải Nhạc mở to hai mắt, ngây người, thật không ngờ Tạ Thư Dật sẽ có thể nói nàng như vậy!

Nước mắt lặn ra từ trong đôi mắt do gầy yếu mà trở nên lớn hơn bình thường.

“Tại sao lại nói em như thế chứ? Con muốn đánh a!” Bố Tạ trừng Tạ Thư Dật.

“Bố, là con không tốt, con chích.” Nàng khàn giọng nói, vươn tay cho y tá, dúi chặt đầu vào trong lòng bố Tạ, nước mắt không ngừng chảy xuống, hấn hung nàng như vậy! Nói nàng như vậy! Chẳng lẽ, hấn nghĩ là nàng cố ý làm vậy để tranh thủ tình thương của mọi người hay sao?

Lúc này đây, cho dù có đau, nàng cũng cắn răng nhịn được, chất lỏng lạnh lẽo chảy vào trong thân thể của nàng, ngay cả trái tim của nàng, cũng nhanh chóng lạnh như băng.

Cơn cảm của Hải Nhạc, dần dần tốt lên, nhưng, vết thương vỡ nứt trong lòng, lại thế nào cũng không tốt được, nàng trầm lặng lại.

Thoạt nhìn, tình cảm của Tạ Thư Dật với chị hai thật sự rất tốt, tốt đến mức nếu nàng ngồi cùng bọn họ hoặc đứng chung một chỗ với bọn họ, có cảm giác như nàng chính là một cái bóng đèn, cảm giác như mình sẽ quấy rầy đến hai người bọn họ.

Nàng mắt lạnh nhìn hai người họ luôn ngáy cùng một chỗ, xem tivi, nhìn thấy chị hai đút Tạ Thư Dật ăn trái cây, ăn một bữa cơm, chị hai cũng không ngại bố mẹ, luôn ở trước mặt Thư Dật làm nũng, việc này, nàng chưa từng làm với Tạ Thư Dật, nàng luôn trốn tránh hấn, ước gì hấn cách nàng càng xa càng tốt, nhưng mà, khi hấn thật sự càng ngày càng xa nàng, nàng mới phát hiện ra, lòng của nàng, trái tim mà nàng không muốn giao ra, đã mất cho hấn từ lâu rồi!

Có lẽ, con trai đều thích những cô gái có thể vui vẻ hài hước còn biết làm nũng như chị hai đi, có lẽ, Tạ Thư Dật thật sự thích chị hai, hấn luôn đáp ứng mọi yêu cầu của chị hai, mang chị ấy đi bất cứ chỗ nào chị ấy muốn, cho chị ấy những gì chị ấy đòi, chị hai, nghiễm nhiên là công chúa trong nhà, mà nàng, bởi vì Tạ Thư Dật bỏ lơ nàng, nàng cũng bị mọi người lơ là, cho dù bố mẹ vẫn tốt với nàng, nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy, bố vẫn càng chú ý đến Hải Hoan hơn, được rồi, mấy thứ đó cũng không quan trọng, quan trọng là Tạ Thư Dật bỏ lơ nàng!

Hấn với chị hai hữu cầu tất ứng (có yêu cầu có đáp ứng), đối với nàng, lại giống như người qua đường, giống như nàng là không khí không tồn tại, hấn đối xử với nàng như vậy, nàng cũng tận lực lùi về trong góc mà hấn không nhìn tới, tận lực là không phải xuất hiện trước mắt của hấn! Kỳ thật, cuộc sống như vậy, nàng trải qua đã nhiều năm, nhưng mà, lúc ấy không có cảm tình với hấn, nhiều năm như vậy cũng qua được! Nhưng còn bây giờ, bây giờ không giống như vậy nữa, nàng thích hấn! Bởi vì thích, cho nên những ngày bị hấn bỏ lơ như vậy, nàng không thể chịu được như trước đây nữa!

Tạ Thư Dật, anh thật sự sẽ vô tình với em sao? Cho dù chỉ liếc nhìn em một cái, anh cũng không muốn hay sao? Trong lòng Hải Nhạc, là tuyệt vọng đến vô cùng, nàng đang nhớ lại lời Tạ Thư Dật từng nói, hấn có thể giúp nàng sống một cuộc sống giống như công chúa, cũng có thể làm cho nàng ngay cả cái người hầu

cũng không bằng! Quả thật vậy, hấn làm được rồi! Hấn có chị hai, không hề cần con búp bê là nàng này nữa, cũng không cần con cún con là nàng nữa rồi!

Thì ra, trước kia nàng có quá nhiều như vậy, nhưng, lúc trước nàng còn tưởng rằng đó không phải là thứ nàng muốn, cho nên nàng một tay đẩy ra! Hiện tại, tất cả những điều này, tất cả đều là của chị hai rồi!

Thì ra, nàng sai quá đáng đến như vậy! Nhưng mà, hối hận cũng không kịp nữa rồi!

216. Chương 109: Ở Cùng Em Thêm Chút nữa

“Nghiêm trọng lắm à? Để anh gọi điện thoại mời bác sĩ tới khám cho em một chút.” Tạ Thư Dật nói.

Hấn thật đúng là không muốn đi qua, vào phòng cô ta làm gì, vạn nhất đi qua để cô ta quẩn lấy hấn, mất công lại chẳng được gì, không muốn đi. “Không cần, anh qua đây xem em trước đi, em có thuốc giảm đau, nhưng giờ em đau quá, không có sức đi qua ngăn kéo lấy, anh lại đây lấy giúp em với.” Trì Hải Hoan giống như đang cực lực nhịn đau đớn.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật đành phải bất đắc dĩ nhận lời cô, vạn nhất có chuyện gì thật, cũng không tốt cho lắm.

Khi hấn đẩy cửa phòng Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan đang ôm bụng nằm trên giường khóc, nhìn thấy cửa mở ra, Tạ Thư Dật đi đến, nước mắt của cô lại chảy xuống.

“Đau quá! Thật sự đau quá!” Trì Hải Hoan nức nở nói.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi: “Thế nào đang yên lành lại đột nhiên đau bụng? Thuốc để ở đâu? Nói mau cho anh biết.”

“Ở trong ngăn kéo thứ hai bên trái.” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật lấy ra nhìn nhìn, lại đi rót một ly nước cho cô, đưa đến tay Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan cầm thuốc uống.

Tạ Thư Dật đặt cái ly ở trên chiếc tủ cạnh đầu giường, muốn đứng dậy: “Uống thuốc xong em nghỉ ngơi cho tốt, anh muốn về ngủ.”

“Đừng, đừng đi nhanh như vậy, ở lại với em đi.” Trì Hải Hoan bắt lấy tay Tạ Thư Dật, không chịu buông ra.

“Trì Hải Hoan, em đừng như vậy, nếu em cứ như vậy, anh sẽ tức giận.” Tạ Thư Dật gắng sức muốn hất tay cô ra.

Nước mắt Trì Hải Hoan lại rơi lã chã: “Đừng tuyệt tình với em như vậy, đừng, không phải anh nói bồi thường cho em sao? Đã thế, ngồi đây, ở với em một buổi tối, em chỉ cần một buổi tối, về sau, anh là anh, em là em, em sẽ không bao giờ dây dưa với anh nữa, em sẽ cách thật xa anh ra.”

“Không được! Anh không thể nào ở trong này với em một buổi tối, nếu ở lại chỗ em lâu, người khác còn tưởng rằng anh với em có chuyện gì nữa, trong khi thật ra anh với em lại chẳng có gì, anh phải đi! Em buông tay đi!” Tạ Thư Dật quả quyết cự tuyệt yêu cầu của cô.

Trì Hải Hoan không khỏi òa khóc: “Tạ Thư Dật! Tạ Thư Dật! Để em ngủ, để em ngủ anh hãy đi có được không? Em chỉ muốn bồi thường như thế thôi! Em thề, về sau em tuyệt đối không quẩn quít lấy anh nữa! Van xin anh! Em chỉ muốn một cái yêu cầu nhỏ nhỏ thế thôi, anh cũng không thể đáp ứng hay sao? Xem như là quà chia tay tặng em được không? Van xin anh.” Nhìn Trì Hải Hoan khóc đến khàn giọng, nghe cô ta nói hèn mọn như vậy, lại nghĩ tới Hải Nhạc nói là hấn tổn thương cô ta, dằn dò hấn đối xử tốt với cô ta một chút, hấn không khỏi thở dài một hơi, ngồi lên mép giường.

“Được rồi, anh nhìn em ngủ.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, cảm ơn anh Thư Dật.” Trì Hải Hoan lau lau nước mắt.

Cô nằm xuống rồi, nhưng mà, ánh mắt vẫn nhìn Tạ Thư Dật, giống như sợ hấn đi mất vậy.

“Em mau nhắm mắt lại ngủ! Anh sẽ trông cho em ngủ.” Tạ Thư Dật nhấn nài nói.

“Vâng.” Trì Hải Hoan tiếc nuối nhắm mắt lại.

Tạ Thư Dật ngồi không yên, thấy cô giống giống như đang ngủ, đang muốn đẩy tay cô ra, đột nhiên Trì Hải Hoan lại mở mắt: “Đừng đi!”

“Sao em còn chưa ngủ nữa? Có phải em đang giỡn với tôi có phải không!” Tạ Thư Dật thật sự có chút tức giận.

“Em... em có cái thói quen buổi tối uống ly rượu đỏ mới ngủ được.” Trì Hải Hoan ập ứng nói, len lén nhìn Tạ Thư Dật một cái, lại cúi đầu, “Em luôn có tật là mất ngủ, bác sĩ nói trước khi ngủ uống ly rượu đỏ có thể giúp dễ ngủ, hơn nữa còn có thể dưỡng da làm đẹp, em... em đi uống ly rượu đỏ.”

Thật đúng là phiền toái, tại sao con gái có thể có nhiều thói quen lộn xộn như vậy chứ? Tạ Thư Dật sắp điên rồi.

“Để ở đâu? Anh đi rót cho em!” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh tìm không thấy đâu, em làm cho, giờ bụng em cũng không đau nhiều nữa, để tự em đi rót, anh ngồi đi, em uống rượu đỏ xong, anh ở lại đến khi em ngủ, anh có thể đi ngay.” Trì Hải Hoan vén chăn lên, trượt xuống giường.

Cô lấy rượu đỏ ra, thuận tay đưa cho Tạ Thư Dật một ly: “Anh cũng uống một ly đi, có thể dễ ngủ hơn.”

Tạ Thư Dật do dự một chút, đưa tay nhận lấy, nhưng cũng không uống, nhìn Trì Hải Hoan uống xong, ly rượu của hắn còn ở trong tay.

“Thư Dật, chẳng lẽ anh sợ em chinh anh à? Sợ em bỏ thuốc? Anh nghĩ đi đâu thế?” Trì Hải Hoan cười khở một cái, cầm ly rượu trên tay hắn qua, rót vào trong ly của tớ, uống một hơi cạn sạch, sau đó đùa giỡn, “Thế này, anh đã tin chưa?”

“Anh không có ý đó.” Tạ Thư Dật có chút ngượng ngùng.

“Nếu không có ý đó, hãy uống một ly với em đi.” Trì Hải Hoan lại rót cho hắn một ly.

Lần này, Tạ Thư Dật không do dự nữa, hắn uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn không nhìn tới một tia cười lạnh hiện lên nơi khóe miệng Trì Hải Hoan.

“Vậy... anh Thư Dật, anh ở lại chờ đến khi em ngủ, anh hãy đi đi.” Trì Hải Hoan leo lên giường nằm xuống.

“Được.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Àn.” Trì Hải Hoan nói, nhưng ánh mắt lại vẫn cứ nhìn Tạ Thư Dật.

“Mau ngủ!” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn thúc giục.

“Vâng.” Trì Hải Hoan đành phải nhắm hai mắt lại, nhưng cô nắm tay Tạ Thư Dật thật chặt, “Nếu tay em buông lỏng ra, nghĩa là em đã ngủ rồi, anh có thể đi được.”

“Được rồi.” Tạ Thư Dật chỉ có thể nhận lời, hắn sắp phát điên, cô ta thể nào lại lảm lòi như vậy chứ?

“Em chuẩn bị ngủ nha.” Trì Hải Hoan nói.

“Mau mau mau!” Tạ Thư Dật đã rất mất bình tĩnh rồi, nếu không cô ta nói tính là bồi thường, về sau sẽ không quần quít lấy hắn nữa, nếu không phải người nào đó dạn trước rồi, hắn mới mặc kệ cô!

Trì Hải Hoan nhắm mắt lại, nhưng bàn tay vẫn nắm thật chặt tay Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn đánh ngáp một cái, mí mắt từ từ nhắm lại, hắn cũng buồn ngủ nữa, thật sự buồn ngủ quá!

217. Chương 109: Nụ Hôn Nồng Nhiệt Giả Dối

Hải Nhạc hiểu rõ chuyện đó, trong lòng càng thêm thống khổ, cái loại thống khổ này, mỗi ngày mỗi đêm đều đang giày vò nàng, nàng thật sự rất muốn rời khỏi, rời khỏi Tạ Thư Dật với chị hai thật xa, không bao giờ muốn nhìn thấy hai người bọn họ ngọt ngào nữa, như vậy, nàng cũng sẽ không thống khổ thế này. Tết âm lịch, cả nhà đều đi Thụy Sĩ trượt tuyết, suốt mười ngày, Tạ Thư Dật đều không hề nói với Hải Nhạc lấy một câu, những thay đổi này, ngay cả người không nhạy cảm như bố Tạ cũng đã nhìn ra, ông không rõ trước kia thoát trông Tạ Thư Dật rất thương Hải Nhạc, sao đột nhiên lại có thể lạnh nhạt với Hải Nhạc như vậy.

“Thư Dật, con với Hải Nhạc làm sao vậy? Thế nào lại cảm thấy hai người các con giận đối nhau a? Bây giờ con tốt với Hải Hoan như vậy, nhưng, con cũng không thể lạnh nhạt với Hải Nhạc, trong lòng Hải Nhạc nhất định rất khó chịu, nó chỉ là không nói ra thôi, con có phát hiện không, Hải Nhạc chỉ cần thấy con ở cùng với Hải Hoan, nó liền im lặng lùi ra, có phải con với nó đang cãi nhau hay không? Bố cứ luôn cảm thấy hai người các con là lạ thế nào, nó là em gái, con là anh trai, ít nhiều gì cũng phải nhường nhịn nó một chút, có cái gì, các con nói mở ra là tốt rồi, đừng cứ giấu trong lòng, đều là người một nhà a.” Bố Tạ nói.

Tạ Thư Dật liếc nhìn Hải Nhạc đang cách bọn họ rất xa một cái, nàng đang thử giúp mình nắm vững kỹ năng trượt tuyết, không biết đã ngã mất bao nhiêu lần rồi, sau đó, nàng lại ngã trên mặt đất, bò nửa ngày đều không hề đứng dậy.

Thật là ngốc a! Tạ Thư Dật nhin ý muốn chạy qua xuống, chuyển tầm mắt trở về, nói với cha: “Bố già, bố thật đúng là có lòng a, con cũng không phải là không để ý tới nó, mà là nó không để ý tới con, phỏng chừng năm ngoái lúc nó chích con mắng nó, nó không thêm để ý tới con nữa, con cũng không có cách nào, không để ý thì thôi.”

Không phải hán đang tuân thủ hứa hẹn với nàng đấy sao? Hiện tại hán đang thay đổi cách thức, tốt với Hải Hoan, không nói rõ ràng hán rốt cuộc đang làm cái gì, có lẽ, hán đang có cảm giác muốn báo thù nàng, để đền bù cho tự tôn nam tính bị tổn thương của hán, nhưng, có thể trả thù được nàng hay không, trong lòng hán cũng không rõ. Có lẽ, cũng có suy nghĩ chỉ muốn khiến cho nàng chú ý đến hán, đừng lơ là hán mà thôi, muốn cho nàng hiểu được, hán mới là người không chế toàn bộ tình thế, hán muốn làm cái gì, có thể làm cái nấy! Bao gồm tốt với Hải Hoan, bao gồm xem Tạ Hải Nhạc là không khí! Tóm lại, lần này, hán thật sự hạ nhãn tâm, nếu nàng không để ý tới hán, hán cũng sẽ tuyệt đối không để ý đến nàng trước! Bây giờ nàng nhìn đến hán liền trốn ngay lập tức, có nhiều lần chạm mặt nàng, hán không nhin được khát vọng trong lòng, muốn kéo nàng qua hỏi, còn muốn đấu với hán tới khi nào, nhưng mà, khi thấy vẻ mặt nàng không chút thay đổi lại còn thêm hồ hững, hán lại nhin xuống, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng! Xem ai là người thắng cuối cùng, xem ai đầu hàng ai trước, lúc này đây, hán nhất định phải làm một người thắng, nhất định không thể bại, ngã xuống dưới tay nàng, cho nên, hán nhất định phải kiên trì đến ngày mà nàng thua cuộc! Chỉ có điều, ngày đó phải chờ đến khi nào thì được đây? Khi nào thì nàng mới có thể gơ tay đầu hàng hán a? Hán chờ đến mức sắp điên mất rồi! Hán thật sự không muốn tiếp tục chơi như vậy nữa! Người đau đớn vẫn chính là hán! Mà nàng, luôn chết tiệt vân đạm phong khinh (*)! Tạ Hải Nhạc a Tạ Hải Nhạc, em cứ chắc chắn nhất định là tôi sẽ cúi đầu với em như vậy sao? Lần này, tuyệt không! Tôi tuyệt không cúi đầu với em! Trừ phi em cúi đầu với tôi trước, nói cho tôi biết em không muốn tiếp tục như vậy nữa! Tôi mới có thể bỏ qua cho em! Cũng buông tha cho chính mình! Hao tổn đi, hao tổn đi, xem ai hao tổn được ai!

(*) Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

“Hải Nhạc không thể ghi hận lâu như vậy, cho dù có ghi hận đi nữa, con đi nói tiếng xin lỗi với nó không phải là được rồi hay sao?” Bố Tạ nói.

Tạ Thư Dật bĩu môi: “Con không có làm sai cái gì, tại sao phải xin lỗi nó?”

“Aiz, con cái tiểu tử thú vị này, cho dù con không có làm sai, con cũng không thể cúi đầu đầu gối dành nó sao? Dù sao nó cũng là con gái.”

“Tại sao con phải cúi đầu trước chứ, tự tôn của đàn ông, quan trọng hơn phụ nữ nhiều! Vì sao nó không cúi

đầu với con trước? Bố, bố đừng quẩn nữa! Sức lực của bố, sao có thể dùng vào mấy chuyện lật vật thể này chứ?” Tạ Thư Dật mất kiên nhẫn nói.

“Thư Dật, nói thật ra, các con chiến tranh lạnh như thế, thật sự chỉ đơn giản như con nói thôi sao?” Bố Tạ nhìn Tạ Thư Dật chằm chằm hỏi, “Thư Dật, bố thật sự không muốn giữa hai anh em các con xảy ra bất cứ chuyện gì, con... có hiểu ý của bố không?”

Tạ Thư Dật trầm rùng mình trong lòng, hần ho khan một tiếng khò lấp rồi nói: “Có thể ra được chuyện gì chứ? Chỉ là anh em cãi nhau lộn xộn, con chỉ là muốn trị nó chút mà thôi, tất cả mọi người đều ủng hộ, ủng hộ nó đến mức không biết trời cao đất rộng, con chỉ là muốn cho nó nếm chút khổ sở.”

“Được rồi, chúng ta đừng nói Hải Nhạc nữa, chúng ta đi nói Hải Hoan, bố hỏi con, con đối với Hải Hoan, rốt cuộc là cái loại tình cảm gì đây? Con phải nói thật cho bố!” Bố Tạ nói.

Tim Tạ Thư Dật run lên, do mình thể hiện nhiệt tình qua đáng rồi ư? Đến mức kinh động tới bố phải đi hỏi hần như vậy?

“Bố, con đối với Hải Hoan, không có gì hết, chỉ là nghe nó nói nó ở Trì gia bị chịu khổ, cho nên, muốn thương nó nhiều hơn một chút mà thôi, bố cho là cái gì đây?” Tạ Thư Dật hỏi lại cha.

Bố Tạ nhìn hần nghi ngờ: “Thật không đấy? Ranh con, không được lừa bố đấy nhé, thương cũng phải có mức độ, cứ như con như vậy, chỉ sợ sẽ làm cho Hải Hoan hiểu lầm con a, con không biết là con thương nó thương đến mức hơi lỗ rồi hay sao? Gần như ném Hải Nhạc sang một bên mặc kệ luôn rồi! Bố cũng không phải là một người mù, con nghĩ rằng bố không nhìn ra a! Nếu con dám gạt bố, về sau có gì con tự chịu lấy!” Giọng điệu nghiêm khắc của bố Tạ làm cho da đầu Tạ Thư Dật muốn run lên luôn, xem ra, diễn kịch thật sự hơi quá rồi. “Con biết rồi bố.” Hần chỉ có thể tiếp tục trả lời đến cùng, “Con không có lừa gạt bố đâu.”

“Thế thì tốt nhất, tốt với Hải Hoan, nhưng cũng không được lơ là Hải Nhạc, có biết không?! Con cũng đừng nói bố bất công gì, Hải Nhạc cái đứa nhỏ này từ nhỏ đã biết yêu thương mọi người, là khai tâm quả của bố, bố thật sự xem nó như con gái ruột mà nuôi, nếu con dám khi dễ nó, bố sẽ tấn con à xem!” Bố Tạ gật đầu hài lòng, “Bố đi trước dỡ cái nha đầu kia vui vẻ đây, con cái thằng này, aiz...” Bố Tạ đứng lên, phui phui tuyết trên lông mày, đi về phía Hải Nhạc.

Trong lòng Tạ Thư Dật cũng ần ần lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là một biện pháp tốt, chẳng lẽ, hần thật sự không đấu lại nàng, thật sự phải cúi đầu với nàng trước hay sao?

Không, không, đã kiên trì lâu như vậy, bất luận thế nào cũng phải kiên trì! Hần tin rằng Hải Nhạc đã cảm thấy tổn thương, nói không chừng, một ngày nào đó, nàng sẽ đến hỏi hần, tại sao hần phải đối xử với nàng như vậy, đến lúc đó, hần sẽ thắng!

Từ Thụy Sĩ về nhà, đảo mắt, đã phải đi học lại, hơn nữa, lễ tình nhân cũng sắp đến rồi, cái quảng cáo Hải Nhạc cho công ty chocolate Dove kia, không ngừng phát sóng trên truyền hình và các TV ở các quảng trường lớn khác nhau, đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt cười tươi ngọt ngào của nàng, khắp nơi đều có thể nghe được giọng nói ngọt ngào nói rằng: “Nghe như nụ hôn đầu, hương vị như mối tình đầu, chocolate Dove, dư vị ngọt khắp bốn mùa.” Công chúng từ lâu đã bị các loại hình tượng từ sexy nóng bỏng đến lộ hàng oanh tạc đã hơi mệt mỏi, phong cách học sinh trong sáng vui tươi của Hải Nhạc, giống như một cơn gió màu xanh lá thổi tan hết bụi bẩn trước mắt mọi người, chỉ trong nháy mắt, Hải Nhạc đã lập tức chinh phục được tất cả khán giả xem quảng cáo trên TV, làm cho trước cửa tất cả các siêu thị cửa hàng, đều xếp cả hàng dài mua chocolate Dove, chỉ vì muốn có được ảnh chụp tự tay kí tên của Hải Nhạc trong hộp chocolate, điên rồi, tất cả điên hết rồi, mà Thịnh Đạt Hoa với công ty Dove cũng đã sắp mừng phát điên rồi, còn chưa tới lễ tình nhân, chocolate đã bán hết hàng rồi, cái kỷ lục này, thật sự có thể đi xin Guinness ghi chép lại mất! Tiềm năng của Tạ Hải Nhạc, bị các công ty điện ảnh và truyền hình nhìn trúng, tất cả đều bắt tiếng, hy vọng có thể hợp tác cùng vị cô gái bí ẩn này, đồng thời còn hứa hẹn mời nàng thành công trên cả lĩnh vực âm nhạc và điện ảnh, nhất định có thể bao nàng sau này trở thành siêu sao, khiến cho Hải Nhạc và Hải Hoan đều không dám ra cửa, sợ bị người ta nhận ra lại bị vây kín mít, Hải Nhạc trải nghiệm được niềm vui của thành công, cũng trải nghiệm được vô số bất tiện và đau khổ sau khi thành danh, tuy rằng cuộc sống của nàng vẫn cứ trôi qua như trước kia, nhưng là, bên trong vẫn có chút thay đổi.

Tạ Thư Dật thấy Hải Nhạc được hoan nghênh như thế, có chút không yên lòng, hôm khai giảng, hắn vẫn đi cùng Hải Nhạc, nhưng Hải Hoan lại muốn đi chung xe với bọn họ, Tạ Thư Dật đành phải mời nàng lên xe, đưa nàng đến trường, đến lúc đó lại cùng Hải Nhạc trở về Năm Châu sau.

Đưa Hải Hoan đến cửa trường của nàng, Tạ Thư Dật mở cửa xe cho nàng, Hải Hoan xuống xe, Tạ Thư Dật còn chưa kịp xoay người, Trì Hải Hoan đột nhiên lấy can đảm vòng trên cổ hắn, chu miệng lên mỗ cái chóc trên môi Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật ngậy người, hắn thật không nghĩ rằng Hải Hoan sẽ làm như vậy, cho tới bây giờ hắn đều chưa từng hôn nàng, cho nên, hắn hoàn toàn thật sự không ngờ đúng vào hôm nay, Hải Hoan lại lựa chọn một trường hợp như vậy chủ động tới hôn hắn. Ánh mắt của hắn, theo bản năng nhìn về phía Hải Nhạc ngồi trong xe, Hải Nhạc đang dùng một loại ánh mắt bị sốc nhìn hắn và Hải Hoan, giống như không tin hắn lại hôn Hải Hoan vậy, trái tim Tạ Thư Dật bỗng nảy lên, xoay người Trì Hải Hoan về hướng khác, làm cho nàng đưa lưng về phía Hải Nhạc trong xe, mà hắn, cũng thành đối diện với Hải Nhạc, hắn tự tay cố định đầu Hải Hoan, dán môi lại trên môi Hải Hoan một lúc lâu, nhưng, chỉ là môi với môi tiếp xúc nhau, hắn không có tính hôn lưỡi với Hải Hoan một chút nào, chỉ là muốn tạo ra cho hải nhạc thấy một cái nụ hôn nồng nhiệt giả dối của hắn với Hải Hoan mà thôi. Hắn trộm liếc nhìn Hải Nhạc, thật không ngờ Hải Nhạc lại cúi đầu mất.

Lãng phí diễn xuất của tôi! Hắn âm thầm mắng một tiếng, ngay lúc Hải Hoan nhắm mắt lại chuẩn bị đón một nụ hôn nóng bỏng, hắn đẩy Hải Hoan ra, nói: “Ồ trường muốn nghe lời, đừng để mấy thằng nhóc muốn tiếp cận em tới gần em loạn xạ, có nghe chưa?” (Bạn sẽ hối hận hối hận hối hận)

Hải Hoan thất vọng, gật đầu: “Biết rồi.”

Đáng ghét, nàng đã chủ động đến như vậy rồi, hắn lại còn không biết làm sâu sắc nụ hôn này hay sao? Chẳng lẽ, hắn thật sự đang bận tâm Hải Nhạc?

Kỳ thật, nàng cũng làm một phép thử, xem thử có phải Tạ Thư Dật đang thích Hải Nhạc không, nàng vẫn có một nỗi sợ hãi, cảm thấy hình như người trong lòng của Tạ Thư Dật là Hải Nhạc, hắn luôn dùng một loại ánh mắt đắm chiêu nhìn nàng chăm chú, nhưng mà, lại giống như không phải đang nhìn nàng, mà giống như chỉ là muốn từ trên người nàng tìm ra bóng dáng người kia vậy! Ở trên người nàng, còn có thể tìm ra bóng dáng ai cơ chứ? Giống với nàng, cũng chỉ có Hải Nhạc! Nếu hắn thích Hải Nhạc, vì sao không đi theo đuổi Hải Nhạc? Là bởi vì hắn biết Hải Nhạc chỉ căm ghét hắn, không thích hắn càng không thể nào nhận tình cảm của hắn, hắn mới không còn cách nào khác muốn từ trên người một người tương tự với Hải Nhạc là nàng tìm an ủi hay sao?

Nàng theo bản năng nhìn về phía Hải Nhạc, mặt Hải Nhạc đã quay về phía bên ngoài cửa sổ bên kia, nàng không thể thấy rõ vẻ mặt của nó, có lẽ, nó chưa có phát hiện ra nàng với Tạ Thư Dật thiếu chút nữa ôm hôn nhau?

Không sao cả, chỉ cần Hải Nhạc không thích Tạ Thư Dật, nàng nhất định sẽ có thời gian chuyển trái tim của Tạ Thư Dật ở trên người Hải Nhạc, dời về trên người nàng!

Tạ Thư Dật đã chui về xe lại, nói với Hải Hoan: “Buổi chiều gặp lại, chiều anh sẽ tới đón em.”

Sau đó hắn bấm cửa kính lên từ từ, ngăn cách với Hải Hoan, quay đầu xe, rời khỏi trường của Hải Hoan, đi đến Năm Châu của bọn họ.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nhìn gương chiếu hậu bên trong xe, nhận ra này giờ Hải Nhạc luôn cúi thấp đầu đến mức chỉ thấy cái ót, không thể nhìn tới ánh mắt của nàng, hắn cũng không thể nào biết lúc này nàng đang suy nghĩ cái gì.

Nàng lại có thể bình tĩnh được như vậy, chẳng lẽ, hắn và Hải Hoan hôn nhau, một chút kích thích nàng cũng không có sao?

Hắn hết cách rồi, thật sự rất vô lực rồi, Tạ Thư Dật thở dài một hơi đầy thất bại.

Hắn bắt đầu sợ lên, cứ tiếp tục chơi như vậy nữa, còn có thể trở lại trước kia không? Nếu nàng thật sự cho là hắn thích Hải Hoan, hắn phải làm sao bây giờ? Sau này phải giải thích như thế nào?

Hải Nhạc vẫn không dám ngẩng đầu lên, nàng sợ rằng đến lúc đó nước mắt trong mắt mình sẽ rơi xuống, sẽ bị Tạ Thư Dật nhìn thấy.

Khi nàng nhìn thấy hân và chị hai hôn nhau, đầu óc của nàng, trống rỗng hết, tất cả hình ảnh, toàn bộ dừng lại ngay cái hình ảnh Tạ Thư Dật ôm hôn chị hai, lòng của nàng, cũng cứ vậy mà bị cảnh tượng thân mật này đánh dập nát, vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu rơi đầy trên đất. Nàng để ý, nàng để ý! Nàng không thể dễ dàng tha thứ! Nàng không thể chấp nhận được! Hân lại có thể ở trước mặt nàng, ôm hôn chị hai của nàng! Hân... thật sự đã yêu chị hai rồi sao? Đã yêu mất rồi sao? Từ nay về sau, trong lòng hân không còn bất kỳ vị trí nào cho Tạ Hải Nhạc nàng nữa ư?

Hai tay của nàng xoắn chặt lại với nhau, nhưng, cũng vô dụng, không thể hóa giải được nỗi tuyệt vọng trống rỗng trong lòng, nàng dùng móng tay bấm thật mạnh vào lòng bàn tay, từng đợt đau đớn từ tay truyền về trong não, mới không chế được tiếng thét đang chực trào ra cửa miệng của nàng.

Tạ Thư Dật đỗ xe tốt, cứ thế xuống xe, vô thanh vô tức đi về phía F3 còn lại đã chờ từ lâu, Hải Nhạc ở trong xe lại thấy được một đám đông, bình tĩnh lại, xuống xe theo.

Nhã Nghiên vừa thấy nàng, đã cười hì hì nói: “Nhạc Nhạc, Diêu Nhạc Nhạc, thành một cái tên nổi tiếng khắp châu Á rồi nha, chờ nhận hoan hô đi.”

Diêu Nhạc Nhạc, là tên Hải Nhạc đặt ra để làm quảng cáo kia, dùng họ mẹ, cộng thêm tên thân mật mà người thân gọi nàng.

“Hoan hô gì?” Hải Nhạc không rõ, cũng tạm thời dè xuống sự không thoải mái trong lòng.

Khi nàng cùng đi về phía trước, thật không ngờ tất cả mọi người đều hét lên, nàng có kinh nghiệm lần trước, vọt đến sau lưng bọn họ, không để ỉnh có cơ hội bị chen chúc.

Chỉ có điều, lần này tiếng thét chói tai, hô tên Diêu Nhạc Nhạc, lẫn át tên mọi F4 khác, điều này làm cho Hải Nhạc bất ngờ, nếu không phải Nhã Nghiên dắt nàng, nàng sẽ quên bước đi mất.

Không ngừng có người tặng quà cho nàng, cuối cùng, ngay cả trong tay Sở Lâm Phong cùng Long Đế Uy đều là quà của nàng, mọi người đều rất xấu hổ, sự nổi bật lần này, vậy mà lại bị cô bé Hải Nhạc đoạt đi mất. “Cám ơn! Cám ơn! Cám ơn!” Hải Nhạc liên tục nói cảm ơn những học sinh đang không ngừng nhét quà cho nàng.

“Trời ạ, nếu biết sớm, chúng ta hân đã lấy một cái túi thật to, để đựng mấy thứ quà cho Hải Nhạc này rồi.” Minh Hi Ca oán giận, “Hải Nhạc, không có việc gì nổi tiếng như vậy làm cái gì? Hại tay ta mỗi hết!” Trong lòng Tạ Thư Dật rất không vui, thật không ngờ rằng Hải Nhạc sẽ được hâm mộ như vậy, sắp vượt qua hân luôn rồi. Hân không khỏi hung ác trừng Hải Nhạc một cái, nhưng mà, lại phát hiện trên mặt nàng cũng không có một tia vui sướng, hân sửng sốt, nàng không vui sao?

Cuối cùng, khi cùng đi đến phòng học của Hải Nhạc, bạn học cả lớp đã chờ ở đó từ lâu, thấy được Hải Nhạc, đều hét to đòi Hải Nhạc kí tên, cả phòng hoàn toàn hỗn loạn.

Cuối cùng, bốn vị soái ca bị vắng vẻ sang một bên, nhìn nhau cười khổ rời khỏi phòng học của Hải Nhạc và Nhã Nghiên.

Cuối cùng, vào lớp, rốt cục cũng yên bình trở lại.

Thích Hán Lương vừa tới, trực tiếp tìm được Hải Nhạc, sau đó, mỉm cười với nàng: “Diêu Nhạc Nhạc, chúc mừng em, bây giờ đã thắng lợi nửa bầu trời, tôi nghĩ rằng em thật đáng tự hào!”

218. Chương 110: Cô Muốn Thế Nào

Buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá! Hân ngửa mặt ngã xuống giường Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan mở mắt, nhìn Tạ Thư Dật ngã xuống giường tở, cô cười lạnh.

“Tạ Thư Dật, anh cũng quá xem thường tôi rồi, tôi lớn thế này, vẫn chưa có người nào có thể chơi trên tay tôi, anh muốn lợi dụng tôi xong liền đá văng tôi ra, tôi sao có thể chịu nổi sỉ nhục như vậy chứ? Vốn luôn nghĩ rằng thuốc này sẽ không có đất dụng võ với anh, thật không ngờ vẫn phải dùng tới rồi, Tạ Thư Dật, anh đừng mơ đá được tôi!” Cô hừ lạnh nói.

Cô cởi giày vớ của Tạ Thư Dật, cố sức mang Tạ Thư Dật lên trên giường, sau đó, xé, kéo, lột, bỏ đi tất cả quần áo của Tạ Thư Dật.

Nghe thấy một trận tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Tạ Thư Dật không khỏi bị đánh thức, a! Đầu đau quá!

Hắn dùng tay nâng đầu, có điều lại cảm thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức này không giống tiếng đồng hồ báo thức của hắn a!

Đột nhiên cảm giác có cái gì đang đặt ở trên người mình, hắn cúi đầu, hách nhất đại khiêu!

Hắn nhìn xung quanh nội thất trong phòng, trái tim, chìm xuống đáy nước!

Đang ghé vào lồng ngực hắn ngủ say chính là người kia, bởi vì thân mình Tạ Thư Dật giật nảy lên một chút, bị đánh thức, cô cũng vội vàng đứng lên, mặt cũng nghẹn đến đỏ bừng.

Tạ Thư Dật nhìn vết đỏ trên cổ và xương quai xanh của cô ta, rên rỉ ôm đầu, ông trời ơi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thật lâu sau, hắn ngẩng đầu, rống to về phía Trì Hải Hoan: “Nói! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trì Hải Hoan bị hắn rống sưng sốt cả người, sau đó, mắt của cô đỏ lên.

“Anh còn hỏi em là chuyện gì xảy ra? Em còn chưa hỏi anh đó? Chuyện tối hôm qua chẳng lẽ anh đã quên không còn một mảnh hay sao? Anh đối với em như thế nào, tất cả anh đều quên hết rồi sao?” Trì Hải Hoan đau khổ ai oán.

“Bản thân tôi đối với cô như thế nào? Tôi chỉ ngủ một giấc mà thôi, tôi không có làm gì đối với cô cả! Cô đừng tưởng ngâm máu phun người!” Tạ Thư Dật bực dọc nói.

“Thật vậy ư? Anh thật sự cái gì cũng không có làm ư?”

Trì Hải Hoan đột nhiên xốc chăn lên, lộ ra thân thể lỏa lồ của hai người, còn có một đóa hoa mai mai đỏ tươi ghê người trên giường!

Tạ Thư Dật giật mình nhìn vết máu này, hắn như bị sét đánh, không nhận được tê liệt ngã xuống giường!

Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy?

Hắn nghi ngờ nhìn Trì Hải Hoan, mà Trì Hải Hoan lại lạnh lùng nhìn hắn: “Tạ Thư Dật, thế nào, không tính nhận nợ à?”

Cuộc đời Tạ Thư Dật lần thứ hai cảm nhận được nỗi sợ hãi, lần đầu tiên là nhìn thấy gương mặt tái nhợt của mẹ nằm trên giường bệnh bị bác sĩ phủ kín vải trắng, lần này đây, lần này đây hắn lại cảm nhận được loại sợ hãi sắp sửa mất đi thứ quan trọng nhất sinh mệnh lần nữa!

Nếu Nhạc Nhạc biết, nếu Nhạc Nhạc biết!

“Không!” Tạ Thư Dật tuyệt vọng bật thốt.

Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Tôi không thể không có em a! Chúng ta vất vả như vậy mới đến được với nhau!

“Tạ Thư Dật, từ tối hôm qua trở đi, em đã là người của anh, Tạ Thư Dật, em sẽ không buông tay nữa! Cả đời này, em bám theo anh chắc rồi! Tối hôm qua lại chính là lần đầu tiên của em, em từng lập lời thề, nếu ai có được lần đầu tiên của em, cả đời em đều phải đi theo người đó!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật nghĩ tới ly rượu uống tối hôm qua, hắn không khỏi nhìn Trì Hải Hoan đầy phẫn nộ, lửa giận phá tan lý trí của hắn, hắn hung hăng quăng cô một cái tát!

“Trì Hải Hoan! Cô cũng dám tính kế tôi?! Cô thật sự ác độc, cô thật đúng là gian!” Hắn chửi âm lên.

Trì Hải Hoan bị một cái tát của hắn đánh cho mặt nghiêng cả một bên, cô ôm bên mặt bị đánh, thật lâu sau mới xoay đầu lại, cười nói với Tạ Thư Dật: “Đúng, em ác độc, em gian, nhưng mà, em chính là không muốn mất anh!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn cô, nói: “Đừng tưởng rằng cô hy sinh một tấm màng, cô đã có thể buộc tôi lại! Tôi không thích cô! Tôi không yêu cô! Là cô tự mình đưa tới cửa! Tạ Thư Dật tôi sao có thể mặc cho người khác sắp xếp chứ?”

Nói xong, hắn đi thẳng xuống giường, đi thu gom quần áo bị ném trên mặt đất.

“Tạ Thư Dật, cánh cửa này, cũng không phải là cánh cửa phòng anh đâu, cánh cửa này là cửa của em, anh vào rồi, làm sao em có thể cho anh dễ dàng đi ra ngoài chứ? Huống chi anh còn đánh em?” Trì Hải Hoan cười lạnh nói.

Tạ Thư Dật mới mặc quần lót vào, nghe cô nói như vậy, hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn cô hung tợn: “Cô muốn thế nào?”

“Em không muốn thế nào cả.” Trì Hải Hoan cười cười nói, trong khi Tạ Thư Dật còn chưa kịp phản ứng, cô đột nhiên liền tiếp phát ra những tiếng kêu sợ hãi, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Tạ Thư Dật tiến lên muốn che miệng cô lại, nhưng đã không tới kịp.

Hắn không khỏi tức giận lại quạt cô một bạt tai nữa: “Trì Hải Hoan! Cô vu bà (~ phù thủy) này!”

Một bạt tai này dùng toàn bộ sức lực, nhất thời khoe miệng Trì Hải Hoan có một dòng máu tươi chảy xuống.

“Tạ Thư Dật, anh nhớ cho kỹ, anh đánh em hai cái tát, tin chắc chờ một chút ba anh có thể đánh về trên mặt anh cho xem!” Trì Hải Hoan khàn giọng nói.

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân lộn xộn, cũng kèm theo tiếng kêu đầy lo lắng kinh hoàng của mẹ Hải Nhạc: “Hoan Hoan, Hoan Hoan, con không có việc gì chứ?”

Tạ Thư Dật suy sụp ngồi xổm xuống, hắn đánh giá Trì Hải Hoan quá thấp! Hắn sai lầm rồi! Hắn sai lầm rồi! Chỉ sợ hôm nay, cho dù Tạ Thư Dật hắn có có một ngàn miệng, cũng không thể nói rõ ràng!

Hắn rồi ren muốn tìm quần dài của mình, sau khi tìm được nhặt lên lập tức mặc vào người, sau đó, cửa phòng Trì Hải Hoan bị người chạm vào đột nhiên mở ra, đứng cạnh cửa chính là mẹ Hải Nhạc và Tạ ba ba, lúc này thứ mà bọn họ nhìn thấy là Tạ Thư Dật một chân đang ở trong ống quần một chân trần trụi bên ngoài, cùng với Trì Hải Hoan đang núp ở trong chăn yên lặng rơi lệ.

219. Chương 110: Bí Mật Được Bật Mí

“Hoan hô!” Các học sinh đều hoan hô, ai cũng lấy việc học cùng ban với một đại minh tinh làm niềm tự hào.

Hải Nhạc không tiện từ chối: “Nhã Nghiên cũng thể hiện rất tốt, các bạn không được quên bạn ấy đấy nhé.”

“Đương nhiên, Hứa Nhã Nghiên cũng thành công cả nửa bầu trời bên kia còn gì, đêm nay, thầy mời cả lớp đi chúc mừng ngày đầu tiên chúng ta vào học kỳ mới, tiện thể chúc mừng hai vị đại minh tinh thành công luôn!” Thích Hán Lương cười ha hả.

Quả nhiên Thích Hán Lương nói được thì làm được, buổi tối mang học sinh đến một cái quán rượu cao cấp sang trọng happy (chơi đùa vui vẻ), nhưng, trong lòng Hải Nhạc vẫn như đang bị một tảng đá đè nặng, nàng lấy có muốn hít thở không khí mới một chút, rồi đi ra ngoài.

“Hải Nhạc, em đi ra làm gì thế? Em không vui sao?” Thích Hán Lương đuổi tới.

Hải Nhạc xoay người, nhẹ cười với Thích Hán Lương: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương đã sớm tinh tế nhìn ra giữa lòng mày nàng tràn đầy nỗi u buồn cùng sự không vui, tiểu cô nương này, có tâm sự gì đây?

Hắn không khỏi sốt ruột lên, chẳng lẽ, trong lòng tiểu nha đầu đã thích ai rồi? Cái này thì phải làm sao mới tốt đây?

Ngẫm lại thật sự quá thất bại, sự quỵn rũ bách chiến bách thắng của hắn, làm cho trong trường có rất nhiều nữ sinh đều đang thầm mến hắn, nhưng, vẫn cứ không چرا đồ được Tạ Hải Nhạc mà hắn muốn đồ nhất!

Ngẫm lại, một cái thầy giáo lại đi thích chính học sinh của mình, hơn nữa, tuổi lại còn nhỏ, là thứ tình cảm khó mở miệng nói đến chừng nào?

Nàng còn nhỏ, ít nhất hắn còn phải đợi những hai năm nữa, mới có thể công khai theo đuổi nàng a! Hai năm a! 730 ngày a, 730 ngày này, hắn đều phải trải qua trong ảm nhĩn cùng với yêu đơn phương, là một nỗi dày vò lớn cỡ nào a!

Không sao, có dày vò hơn nữa, hắn đều có thể tiếp tục chịu đựng được, nhưng, điều mà hắn sợ nhất là, khả năng xảy ra biến cố trong hai năm rất lớn, vạn nhất nàng có mối tình đầu, người nàng yêu không phải là hắn, đến lúc đó, hắn phải làm gì bây giờ?

“Hải Nhạc, em có tâm sự?” Thích Hán Lương hỏi.

Hải Nhạc sững sốt, nàng có biểu hiện ra rõ ràng như vậy sao? Ngay cả thầy cũng đã nhìn ra?

“Em không có tâm sự gì, chỉ là, tự nhiên nổi tiếng như thế, làm cho em có một vài chuyện phiền não thôi.” Hải Nhạc che giấu.

“Thật à? Nhưng, ngay cả Trương Ái Linh cũng nói, nổi tiếng thì phải làm sớm, em nổi tiếng sớm, vốn là một chuyện đáng mừng đấy chứ?” Thích Hán Lương tỏ vẻ cực kì hoài nghi, “Hải Nhạc, đến thầy mà em cũng không nói thật sao? Thật ra, thầy cũng đã từng trải qua lứa tuổi của em, em... có phải đang bị chuyện tình cảm quấy nhiễu nhiều không?”

Thế nào hắn cũng phải moi ra cho bằng được rằng nàng không phải đang phiền não như vậy là vì chuyện tình cảm, bằng không, hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên mất, nên biết rằng, mỗi một ngày nghỉ đông, mở mắt suy nghĩ đầu tiên chính là nàng a!

Hải Nhạc vừa nghe Thích Hán Lương nói như vậy, liền mạng lắc đầu: “Không có, thầy, em không có bị cái tình cảm gì quấy nhiễu hết, thật đó.”

Làm sao nàng có thể nói ra nỗi thống khổ trong lòng nàng với thầy cơ chứ? Thầy là giáo viên, nàng là học sinh, giáo viên chỉ phụ trách dạy học sinh bài vở và bài tập tốt là được, nàng cũng không cần phải đi phân tích nỗi thống khổ của mình với giáo viên, thầy không phải nàng muốn nói hết rất đúng tượng, thầy là thầy giáo, không phải là bạn của nàng!

Thích Hán Lương có chút thất vọng: “Vây... có phải em không tín nhiệm thầy rồi không?”

“Không phải, không phải, thầy, em cảm ơn sự quan tâm của thầy, chỉ là đột nhiên có nhiều hào quang gắn vào trên đầu như vậy, em có hơi bị áp lực mà thôi.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Nga, vậy được rồi, kỳ thật cũng không có chuyện gì, “kỳ lai chi, tắc an chi” (đã đến thì yên tâm ở lại), bình tĩnh đón nhận tất cả những thứ này, đừng để bị thành công che mắt là được.” Thích Hán Lương nói.

“Không sao ạ, em thật không có chuyện gì, thầy, thầy đi trước đi, em chỉ đang muốn ngồi trong này một chút mà thôi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi, em cứ ngồi đây trải lòng, thầy đi trước.” Thích Hán Lương càng thêm khẳng định, trong lòng Hải Nhạc thật sự đang có chuyện!

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy Nhã Nghiên đang đi về phía Hải Nhạc, giật mình, Nhã Nghiên với Hải Nhạc chính là bạn tốt a, biết đâu nàng sẽ nói cái gì đó với Nhã Nghiên thì sao?

Thấy Hải Nhạc và Nhã Nghiên đều không hề chú ý đến hắn, hắn cũng chỉ lắc mình đến dưới một cái giàn hoa khác, tâm phiền ý loạn lặng lẽ nhìn nàng, Thượng Đế phải tha thứ cho hắn, hắn không phải là cái loại người thích nghe lén thế này, hắn chỉ là rất cần được biết rõ ràng, trong lòng của nàng, rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Có phải thật sự thích đứa con trai nào rồi hay không? (tại sao không phải là con gái nhỉ)

“Hải Nhạc, sao bạn lại chạy đến đây rồi? Mới nãy bạn nói chuyện gì với thầy thế?” Nhã Nghiên hỏi Hải Nhạc.

“Nga, mình chỉ cảm thấy hơi buồn mà thôi, bạn cũng biết mà, mình cũng không thích náo nhiệt kiểu này cho lắm, mình thích ở một mình yên tĩnh thì hơn.” Hải Nhạc nói, “Thầy Thích cũng không có nói chuyện gì với mình hết, chỉ hỏi tại sao mình không vui thôi.”

“Thầy Thích thật đúng là quan tâm đến bạn a, thế nào mà cho tới bây giờ đều chưa bao giờ thấy thầy quan tâm mình không vui chuyện gì hết nha, thầy Thích thật đúng là bất công a, toàn bộ lực chú ý đều dồn trên người một mình bạn thôi.” Nhã Nghiên nói nửa thật nửa giả.

“Nào có, thầy Thích đâu có bất công gì đâu.” Hải Nhạc ngượng ngùng phản bác.

“Nhưng mà, Hải Nhạc, mình cũng cảm thấy như vậy đó, bạn thật sự không vui, cả ngày hôm nay, mình chưa từng thấy bạn cười lần nào, nhiều người vây quanh bạn như vậy, trên mặt của bạn vẫn luôn mang theo một nỗi bi thương, nói ỉn biết, có phải bạn đã bị chuyện gì hay không?”

Đôi mắt Hải Nhạc đỏ lên, trên mặt nàng có nỗi bi thương rõ ràng vậy sao?

“Mình... mình không sao, thật mà, Nhã Nghiên, bạn đừng để ý tới mình.” Nhưng, giọng nói của nàng, rõ ràng đang nghẹn ngào.

Nhã Nghiên thấy nàng như vậy, biết là thật sự có chuyện, nàng tắt nụ cười, lo lắng hỏi Hải Nhạc: “Hải Nhạc, chẳng lẽ, bạn thật sự đang giấu chuyện gì trong lòng sao? Đừng cứ giấu mãi trong lòng, bạn có thể nói hết ra, mình là bạn của bạn, mình thật sự muốn chia sẻ với bạn, không có vấn đề gì không thể giải quyết được hết, bạn cứ nói thử xem, nói không chừng mình còn có thể giúp bạn suy nghĩ cách giải quyết nữa thì sao, đừng có ghen trong lòng một mình được không? Nên nhớ rằng, chúng ta là bạn bè, mình có đáng cho bạn tín nhiệm hay không, trong lòng bạn hẳn là rõ nhất, nói đi, nói ra để mình chia sẻ với bạn, như vậy, trong lòng bạn cũng sẽ thoải mái hơn.”

Hải Nhạc nghe lời Nhã Nghiên nói, tri kỷ đến như vậy, xúc động đến như vậy, thì ra, Tạ Hải Nhạc vẫn còn có một người bạn có thể nói hết mọi điều!

Trong lòng của nàng rất cảm động, đồng thời cũng rất đau đớn, có nên nói ra không? Nói ra trong lòng sẽ thật sự thoải mái hơn nhiều ư?

Mâu thuẫn trong lòng, không bù được nỗi đau khổ trong lòng, nước mắt, giống như vỡ đê, lăn xuống trên mặt Hải Nhạc.

“Không sao hết, Hải Nhạc, nói ỉn biết, mình sẽ chia sẻ giúp bạn, mình sẽ giữ bí mật giúp bạn, mình sẽ không nói cho bất cứ người nào hết, bạn có thể tin tưởng mình.” Nhã Nghiên nhìn nàng cổ vũ.

Hải Nhạc không khỏi òa khóc nức nở, đúng vậy, nàng cần xả ra, bằng không, nàng sẽ bị đau khổ chồng chất trong lòng đè bẹp mất!

Vì thế, nàng như vừa bắt được một nhánh cỏ cứu mạng, nhào vào vai Nhã Nghiên, khóc òa lên.

“Đúng vậy, Nhã Nghiên, trong lòng mình rất khó chịu, rất khó chịu, mình cảm thấy lòng mình thật đau đớn! Thật đau đớn! Mình thật đau đớn!” Hải Nhạc khóc nức nở nói, nỗi bi thương trong lòng, giống như nước lũ tràn bờ, mặc cho nước mãnh tràn ra mãnh liệt.

“Vậy rốt cuộc là cái gì làm cho bạn đau lòng như thế?” Nhã Nghiên ôm lấy vai nàng an ủi, hỏi.

Hải Nhạc ngẩng đầu, nước mắt đã chảy nhìn Nhã Nghiên, nói: “Nhã Nghiên, mình phải làm sao bây giờ? Mình phải làm sao bây giờ? Mình... mình...” Nàng cố lấy hết can đảm, thốt lên bí mật giấu kín nơi sâu nhất trong lòng: “Mình... mình thích Tạ Thư Dật rồi!”

“Cái gì? Bạn nói cái gì? Bạn... bạn thích Tạ Thư Dật anh trai bạn ư?” Nhã Nghiên đột ngột đứng lên, gần như là khiếp sợ kêu lớn lên.

Ông trời ơi, Hải Nhạc, lại có thể thích Tạ Thư Dật? Không có gì có thể làm cho nàng khiếp sợ hơn chuyện này nữa! (Chuyện động trời)

“Nhã Nghiên, nhỏ giọng một chút.” Hải Nhạc bất an nói, nàng sợ bị người khác nghe được, mặt mũi nàng sẽ bị quăng xuống đất mất.

“Nga, xin lỗi xin lỗi, mình không cố ý, mình chỉ... Ân, chỉ là kinh ngạc quá mà thôi, nhưng mà, cái này là chuyện từ bao giờ rồi?” Nhã Nghiên thấp giọng hỏi.

Hải Nhạc cắn cắn môi, nói: “Mình cũng không biết là chuyện từ khi nào nữa, mình cũng không biết mình bị làm sao mà lại đi thích hắn.”

Trong lòng Nhã Nghiên giống như đang bị đổ một cái bình ngũ vị vậy, Tạ Thư Dật cũng là người mà nàng thích a! Aiz, nhưng mà, Hải Nhạc thích anh ấy, vậy nàng... Nàng phải làm gì bây giờ?

Aiz, coi như xong, yêu đơn phương không có kết quả mà thôi, kỳ thật người Tạ Thư Dật vốn thích trong lòng cũng chính là Hải Nhạc a, thôi thì nàng hãy nhịn đau cắt ái (bỏ thứ yêu thích), thành toàn cho bọn họ đi!

Nhưng mà, vì sao Hải Nhạc lại giống như không rõ tình hình gì cả, vì chuyện bản thân mình thích Tạ Thư Dật mà đau khổ vậy kìa?

220. Chương 111: Cam Tâm Tình Nguyện

Mẹ Hải Nhạc nhìn đến cảnh tượng như vậy, không khỏi hít vài hơi khí lạnh, lùi về vài bước, run giọng kêu: “Trường... Trường Viên, Hải Hoan mới bao nhiêu, Thư Dật, sao Thư Dật có thể như vậy?”

“Nghịch tử! Làm sao mà có thể làm ra chuyện như vậy?” Tạ ba ba tức giận đến mức hai tay run cả lên.

Ông vọt tới trước mặt Tạ Thư Dật, liền cho Tạ Thư Dật hai cái tát vang dội.

Tạ Thư Dật bụm mặt, một câu cũng không nói nên lời.

Tạ ba ba lại đập hắn một cước: “Mày làm cho chúng ta rất thất vọng rồi” Tạ Thư Dật bị đá lùi vài bước, hắn vẫn không lên tiếng.

Thấy hắn vẫn không lên tiếng, Tạ ba ba lại một trận quyền đâm cước đá hắn: “Hải Hoan mới lớn bao nhiêu? Mày lại đối với nó như vậy? Mày thật sự là quá đáng!”

Trì Hải Hoan đã mặc đồ xong xuôi, thấy Tạ Thư Dật bị Tạ ba ba giáo huấn như vậy, trong lòng cô hả giận xong, cũng đến phiên cô ra sân rồi.

Cô chạy đến trước mặt Tạ ba ba kéo ông lại: “ba, đừng đánh anh Thư Dật! Đừng đánh anh ấy!”

“ba phải đánh! ba phải đánh! Hôm nay ba phải đánh chết nó!” Tạ ba ba nói.

“Muốn đánh, ba đánh luôn cả con đi! Con là cam tâm tình nguyện mà!” Trì Hải Hoan nói.

“Cái gì?” Tạ ba ba kinh ngạc dừng động tác đánh người lại, đơ người đứng đó, “Con tình nguyện?”

“Đúng vậy, chỉ là tối qua anh Thư Dật có uống chút rượu, mới dẫn đến xúc động như vậy, con cũng không đúng, con cũng có uống một ít, cho nên, con không trách anh ấy, thật sự không trách anh ấy!” Trì Hải Hoan nức nở nói.

“Con nói có thật không?” Tạ ba ba tức giận dừng tay.

“Thật mà, ba không tin, ba đi hỏi anh Thư Dật ấy!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật phẫn nộ nhìn cô, gào thét: “Trì Hải Hoan! Không cần cô đến giả hảo tâm!” Hắn xoay người nói với Tạ ba ba: “ba tin thì tốt, không tin cũng tốt! Bình rượu kia là Trì Hải Hoan hạ độc! Con đã uống phải rượu ả đưa mới biến thành như vậy! Con hoàn toàn không có ấn tượng gì đã làm cái việc kia với cô ta hết! Các người tốt nhất nên mang cô ta đi nghiệm thử xem.”

“Anh Thư Dật! Làm sao anh có thể nói như vậy?” Trì Hải Hoan bụm mặt òa khóc, “Em dám cam đoan, tối hôm qua chắc chắn là lần đầu tiên của em! Trong sạch của em bị anh hủy rồi! Anh còn oan uổng em như thế...” Cô đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài cửa: “Con không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi! Con đi chết đây! Con đi chết! Con chết quên đi!” Chạy đến cạnh cửa, mẹ Hải Nhạc đau đớn ngăn cản cô, ôm cô vào trong ngực.

“Con gái đáng thương của mẹ, con gái đáng thương của mẹ a!” Mẹ Hải Nhạc khóc rống lên.

Hai người khóc thành một đoàn.

Tạ ba ba suy sụp đi về phía hai người, ôm mẹ Hải Nhạc vào lòng.

“Em yên tâm, anh sẽ bắt hấn chịu trách nhiệm này với Hải Hoan!” Tạ ba ba nói, “Đến lúc đó chọn ngày tốt xong, cho các con đính hôn đi.” Tạ Thư Dật không khỏi hoảng sợ ngẩng đầu lên, chuyện hấn không muốn nhất đã xảy ra, nói ra từ trong miệng ba hấn rồi.

“Không! Con sẽ không chịu trách nhiệm với a! Người con thích, căn bản là không phải cô ta! Con đã nói, là cô ta tính kế con! Con sẽ không đính hôn với cô ta! Con tuyệt đối sẽ không đính hôn với cô ta!” Hấn hét về phía ba tở.

“Tên súc sinh này! Mà không thích nó? Mà không thích nó thì cũng đừng có động vào nó! Mà không đính hôn? Mà không đính hôn mà phải đi chết! Chết ra khỏi Tạ gia bọn ta! Tạ gia chúng ta không có một người không biết xấu hổ như mà! Mất hết mặt mũi liệt tổ liệt tông!” Tạ ba ba vừa định xông lên đánh hấn, nhưng bị mẹ Hải Nhạc gắt gao kéo lại.

“Tốt, con đi chết! Con đi chết con cũng sẽ không đính hôn với cô ta!” Tạ Thư Dật nói xong lập tức lao ra phòng Hải Hoan.

Mẹ Hải Nhạc lại xông tới kéo Tạ Thư Dật lại, nói: “Thư Dật, nam nhân phải dám làm dám chịu! Ba con nói đúng, con không thích Hải Hoan, con cũng đừng có chạm vào nó! Con chạm vào lại không muốn chịu trách nhiệm! Đây không phải là việc nam nhân tốt nên làm! Nhiều năm vậy rồi, di chưa từng bạc đãi con a! Con cứ vậy mà đi hay sao! Ngẫm lại, con đã tổn thương trái tim bao nhiêu người rồi? Nói mở ra, cái này có thể trở thành một chuyện vui! Chính con suy nghĩ cẩn thận đi.”

“Dì, dì không biết, dì không hiểu! Dì thật sự không hiểu! Con...” Tạ Thư Dật thật muốn nói thẳng ra người tở thích là Hải Nhạc, nhưng, như vậy chỉ có thể càng tệ hơn thôi, hấn chỉ có thể thít chặt miệng, “Tóm lại, con sẽ không chịu trách nhiệm này với Hải Hoan, con gái này của dì, cô ta không giống dì, cũng không giống Hải Nhạc! Cô ta là một tên ma quỷ! Cô ta là một ác quỷ! Cô ta chính là không muốn cho con dễ chịu, không muốn để con theo đuổi người con thích thật sự!” Tạ Thư Dật ghen ngào nói không nên lời.

Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc, tim của hấn thật sự cứ vậy mà vỡ nát, nếu Nhạc Nhạc biết, cô chỉ đi vắng có một buổi tối, liền xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất như vậy, có khi nào cô cũng sẽ tan nát cõi lòng mà chết hay không đây?

“Nhưng mà, lúc trước con tốt với Hải Hoan như vậy, bọn ta cũng nhìn ở trong mắt, chẳng lẽ con đối với Hải Hoan một chút cảm giác cũng không có hay sao? Vậy vì sao con còn sủng nó như đối với bạn gái như thế chứ? Đã xảy ra việc này, con gái quan trọng nhất là trong sạch, chẳng lẽ con liền tuyệt không muốn chịu trách nhiệm?” Mẹ Hải Nhạc nói đầy sắc bén.

Tạ Thư Dật cười khổ nhìn mẹ Hải Nhạc, nếu... bà biết người trong lòng hấn là Nhạc Nhạc, mà Nhạc Nhạc cũng thích hấn, bà vì Hải Hoan, lại tự tay bóp chết hạnh phúc cả đời của Nhạc Nhạc, trong lòng bà có thể vì vậy mà thông khổ hay không?

“Dì, con chỉ có thể nói xin lỗi với dì, con sẽ không vì bất cứ người nào mà miễn cưỡng chính mình! Ba con không thể, dì không thể, Trì Hải Hoan lại càng không thể! Nếu cứ như vậy, con tình nguyện thoát ly quan hệ với Tạ gia!” Tạ Thư Dật nói.

221. Chương 111: Không Còn Cách Nào Sao?

“Nhưng mà... nhưng mà.. Tạ Thư Dật không biết bạn thích anh ấy sao?” Nhã Nghiên hồ nghi.

Hải Nhạc cười đầy chua xót: “Làm sao hần có thể biết chứ? Hần đang quen với chị hai mình mà.” Lại là một trái bom to bùng nổ, Nhã Nghiên bị “trúng bom” thiếu chút nữa té xỉu, sao lại có thể như vậy chứ? Chuyện này... hình như hơi bị quá phức tạp thì phải?

Chị hai Hải Nhạc là Trì Hải Hoan, nàng cũng có nghe sơ qua, nghe anh hai nói, trông cực kì giống Hải Nhạc, lần trước Cosplay, tất cả mọi người đều nhận nhầm nàng thành Hải Nhạc, đủ thấy giống nhau đến mức nào! Nhưng mà, rõ ràng người Tạ Thư Dật thích là Hải Nhạc mà ta? Làm sao mà, anh ấy bị làm sao mà, làm sao có thể lém phếng với Trì Hải Hoan cơ chứ, với lại, với lại chưa bao giờ nghe anh hai nói về chuyện Thư Dật quen với Hải Hoan nữa?

Aiz, Hải Nhạc thích anh Thư Dật, vậy ông anh kia của nàng thì làm sao bây giờ? Anh hai của nàng, thật sự cũng thích Hải Nhạc a, nàng còn vẫn cho là trong lòng Hải Nhạc không có thích tên con trai nào, cho nên, nàng cật lực tác hợp cho anh mình với bạn ấy, thật không ngờ, bạn ấy lại thích chính anh trai của mình, Tạ Thư Dật, mà Tạ Thư Dật, lại đi quen với Hải Hoan mất rồi! Cái này... cái này, thật đúng là không phải phức tạp bình thường, mà là siêu siêu phức tạp, phức tạp đến mức làm cho nàng choáng váng luôn rồi. “Cái này... Hải Nhạc, mình... mình cũng không biết nên nói thế nào nữa.” Nhã Nghiên đầu đầu muốn chết.

“Nhã Nghiên, mình biết, bạn cũng thích hần, thậm chí trước kia mình đã từng khuyên bạn đừng đi thích hần, khi đó, mình thật sự không biết mình cũng sẽ có một ngày thích hần như thế này, mình khuyên bạn đừng thích hần, cũng không phải là mình cố ý, mình là thật tình lo lắng cho bạn, bởi vì mình cảm thấy hần không thể thích ai được cả, mình biết những người thích hần, chỉ có thể bị thương tổn mà thôi, nhưng mà, chính mình cũng đã rơi vào mất rồi, Nhã Nghiên, mình phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Mình thật sự đang rất đau khổ, rất thống khổ!” Hải Nhạc lại khóc òa lên.

“Nhưng mà, làm sao anh ấy có thể cùng quen với chị hai bạn a? Mình cảm thấy... mình cảm thấy cũng có hơi nhanh quá, theo lý thuyết, cho dù anh ấy có thích cô gái nào đi nữa, cũng chỉ có thể là bạn a, thế nào mà đột nhiên lại biến thành chị hai bạn chứ?” Nhã Nghiên hỏi.

Hải Nhạc đau đớn lắc đầu, nói: “Bởi vì chị mình nhờ vả mình giúp chị ấy, làm cho Thư Dật có thể thích chị, mình vốn cũng không muốn làm như vậy, nhưng mà... nhưng mà sau đó bởi vì mình nhường cơ hội đi cosplay lại đã cho chị mình, Tạ Thư Dật rất tức giận, sau đó hai người bọn mình liền rùm beng lên.” Hải Nhạc bùm mặt, nén khóc nói: “Sau... sau đó mình lại bảo hần đi theo đuổi chị hai mình, mình thật không ngờ, hần lại đi thật, hơn nữa, nhanh như chớp đã quen với chị hai rồi! Hức hức...”

Nhã Nghiên cà lăm: “Bạn... bạn rõ ràng là thích anh ấy, nhưng mà, bạn lại bảo anh ấy đi theo đuổi chính chị hai của bạn, đầu bạn là bã đậu hả? Bạn... Mình thật không biết phải nói bạn như thế nào nữa.”

“Mình... Trước kia hần luôn không nghiêm túc nghe mình nói, mình muốn hần đi làm cái gì, hần lại cố ý không đi, mình không cần hần đi làm, hần lại cố tình muốn đi, mình nghĩ rằng, lần này mình nói thế, hần cũng sẽ không quan trọng, làm sao có thể nghĩ đến chuyện, hần thật sự đi quen với chị hai mình chứ! Nhã Nghiên, mình nên làm như thế nào? Mình nên làm như thế nào đây? Một người là người mình thích, một người là chị ruột của mình, nói gì biết đi, mình nên làm như thế nào?” Trái tim Hải Nhạc tan nát.

Nhã Nghiên thở dài một hơi: “Aizz, Hải Nhạc ngốc, phỏng chừng, người trong lòng anh Thư Dật là bạn đó! Nhưng mà, những chuyện bạn làm, làm cho anh ấy cảm thấy bị tổn thương, sau đó, anh ấy tức giận, bạn không biết là, có thể anh ấy đang giận lấy, mới có thể quen với chị bạn đấy sao? Bằng không, bạn không đi cosplay, tại sao lại phải tức giận với bạn? Bạn cãi nhau với anh ấy, bạn bảo anh ấy đi theo đuổi chị hai của bạn, anh ấy lại đi ngay, anh ấy thật sự có khả năng chính là đang dối với bạn a! Muốn kích thích bạn nhìn cho rõ tình cảm của bạn đối với anh ấy đi! Aiz, mấy chuyện tình cảm này hiểu biết của mình cũng có hạn thôi, mình đoán phỏng chừng anh ấy đang nghĩ như vậy, aiz, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, mấy câu này chắc cũng chính là để diễn tả tình cảnh của bạn với anh Thư Dật đấy, các người... ai cũng không thấy rõ tình cảm hai bên rồi, aiz...”

Hải Nhạc trợn to hai mắt đăm lệ, nhìn Nhã Nghiên kinh ngạc: “Ý bạn là... ý bạn là, có thể hần cũng đang thích mình? Nhưng mà, trước kia mình cũng đã từng hỏi hần, rốt cuộc hần có yêu mình hay không, hần cũng không hề hé răng, mình luôn luôn nghĩ rằng, hần không thương mình, cho nên, mới không nói ra miệng, nếu là bạn, có một người con trai mà bạn không yêu, cậu ta buộc bạn phải nói bạn yêu hay không yêu cậu ta, chắc chắn bạn không có khả năng nói bạn thương cậu ta! Mình cũng nghĩ như vậy, nếu người mình không

thương hỏi mình, mình yêu hay không yêu hắn, mình chắc chắn sẽ không nói mình yêu hắn! Cho nên, mình cảm thấy, hắn không thương mình a! Nếu yêu, vì sao ngay cả chữ thích cũng không nói ra miệng chứ?”

“Cái này...” Nhã Nghiên gãi đầu, “Cái này thì... mình cũng không biết nữa, chuyện này... mình phát hiện, tình cảm giữa nam nữ thật là phức tạp nga, sau này mình không ham nữa, mình cũng sợ bị đau khổ sợ bị thương mà.”

“Hức vậy không còn cách nào sao? Mình... vẫn phải tiếp tục đau khổ như thế này ư?” Hải Nhạc tuyệt vọng hỏi, nước mắt lăn xuống như một chuỗi ngọc trai bị cắt đứt.

Nhã Nghiên nghĩ nghĩ, nói nghiêm túc: “Hải Nhạc, bạn chỉ có hai lựa chọn, một là, thành toàn cho chị hai bạn, chặt đứt tình yêu của bạn đối với Tạ Thư Dật! Không bao giờ được yêu anh ấy nữa.”

Hải Nhạc lắc đầu: “Mình không làm được, mình không làm được a, mình đã tự nói với chính mình vô số lần, đừng thương hắn, đừng thương hắn, phải quên tình yêu với hắn đi, nhưng mà, mình không làm được a, mỗi sáng sớm, mình mở to mắt ra người nghĩ đến đầu tiên, là hắn! Nhã Nghiên, mình không làm được! Không thể buông được! Nhã Nghiên hức hức hức... Mình không cần lựa chọn này, không thể đổi cái khác ư? Đổi một cái lựa chọn khác được không?”

“Đổi cái khác? Đổi cái khác chính là, bạn đi nói cho anh ấy biết, bạn thích anh ấy! Anh ấy không nói, vậy bạn cứ đi mà nói! Giả như dù sao cũng đều thất bại, không bằng nói ra hết, mình cũng sẽ không để lại tiếc nuối! Nói không chừng, có một tia hi vọng thì sao? Nói không chừng, kỳ thật người trong lòng anh ấy là bạn, nhưng mà chỉ vì không biết tâm ý của bạn, mới đổi đi quen với chị hai bạn kia kìa? Nếu anh ấy biết người trong lòng bạn là anh ấy, hắn sẽ chọn bạn thì sao?” Nhã Nghiên nói.

222. Chương 112: chỉ Muốn Biết Rõ Chân Tướng

“Thằng súc sinh này! Tốt! Mày thoát ly quan hệ! Nhưng trách nhiệm này mày làm sao cũng trốn không thoát đâu! Bất luận thế nào mày cũng phải dính hôn với Hải Hoan!” Tạ ba ba cũng lên cơn ương ngạnh.

“Không! Con sẽ không đồng ý! Như vậy là không công bằng với con!” Tạ Thư Dật nói.

“Công bằng? Làm sao không công bằng? Mày muốn trong sạch của người ta, mày phải lấy nó! Mày đi ra ngoài mà làm loạn người khác! Ta không xen vào mày! Nhưng nó là Hải Hoan, là Hải Hoan!” Tạ ba ba nổi trận lôi đình.

“Tóm lại, con sẽ không đồng ý! Cô ta muốn chết! Con còn muốn chết hơn đây!” Tạ Thư Dật không chịu thỏa hiệp, “Tùy các người, cứ nói trong sạch của cô ta trong sạch của cô ta, dựa vào cái gì chỉ có cô ta mới có trong sạch? Cho tới bây giờ con đều chưa từng nghĩ tới muốn chạm vào cô ta! Chưa từng nghĩ tới lên giường với cô ta! Trong sạch của con còn hủy ở trong tay cô ta nữa kìa!”

“Thằng nghịch tử này!” Tạ ba ba vừa định xông lại đánh Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật dùng sức vung tay mẹ Hải Nhạc ra, hắn sẽ không dính hôn với Trì Hải Hoan, suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn hiện tại, hắn muốn đi gặp Nhạc Nhạc! Hắn nhất định phải gặp được Nhạc Nhạc! Tạ Thư Dật chạy xuống lầu, hắn bức thiết phải gặp được cô, hắn cần Nhạc Nhạc cho hắn dừng khí phản kháng tất cả!

“Nhóc con! Mày trở lại cho ta! Trở lại cho ta! Mày muốn tức chết ta hay sao?” Tạ ba ba định tiếp tục đuổi theo đi xuống. Mẹ Hải Nhạc kéo ông lại.

“Để cho nó đi bình tĩnh một chút cũng tốt, em tin tưởng nó sẽ trở lại, chuyện này, chúng ta từ từ thương lượng, nhìn nó dạng này, anh càng ép nó, nó sẽ càng phản nghịch.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Tạ ba ba chỉ phải thở dài một hơi: “Tại sao có thể như vậy a? Rõ ràng không phải hắn rất tốt với Hải Hoan hay sao? Thế nào đột nhiên lại trở nên cứng đầu không muốn ở cùng nó như vậy chứ?”

Mẹ Hải Nhạc liếc nhìn Hải Hoan một cái, Hải Hoan co rúm lại một chút, cúi đầu đầy đáng thương.

“Trường Viên, anh đi ra ngoài trước đi, em với Hoan Hoan muốn trao đổi một chút.”

“Được rồi, các em trò chuyện đi.”

Tạ ba ba đi ra ngoài, nói với những người hầu đứng đối diện: “Mọi chuyện sáng hôm nay... Những gì mọi người nhìn thấy, đều phải làm bộ như không nhìn thấy, nếu ta nghe ra bên ngoài có phong thanh gì, các người, ta sẽ đuổi hết tất cả ra ngoài. Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài!”

“Không đâu! Chúng tôi sẽ không làm! Đây là việc nhà của lão gia! Hơn nữa, cũng không phải chuyện gì không qua được, chúng tôi sẽ không nói ra.” Vú La vội vàng đi đầu nói.

Mọi người vội vàng gật đầu phụ họa.

“Tốt, tiền lương tháng này ta sẽ trả cho mọi người gấp đôi, mọi người đi làm việc đi!” Tạ ba ba nói.

Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

“Hải Hoan! Hiện tại mẹ muốn lời nói thật của con!” Giọng điệu mẹ Hải Nhạc phi thường nghiêm khắc.

Hải Hoan hoảng sợ, lui về phía sau vài bước, sau đó ủy khuất nước mắt lưng tròng: “Mẹ, mẹ lại không tin con? Mẹ cảm thấy con sẽ làm loại chuyện đó?”

“Thư Dật đứa nhỏ này, mặc dù có lúc nó làm việc có chút quá đáng, nhưng, nếu nó thật sự không thích con, hơn nữa con lại là một thành viên trong nhà... Nó là không có khả năng động tới con được! Mẹ thật sự hiểu nó, tính hẩn cao ngạo không kèm chế được, còn rất nhiều con gái vây xung quanh nó, nó không lạ gì một mình con! Hải Hoan! Nói thật cho mẹ!” Mẹ Hải Nhạc càng nghiêm khắc.

Hải Hoan òa khóc lên: “Mẹ, mẹ hiểu hẩn? Mẹ không hiểu con gái của mình hay sao? Con sẽ dùng chuyện như vậy để đùa à? Con nói, tối hôm qua chúng con đã uống lên một ít rượu, mới trở nên như vậy! Đã nói rượu có thể loạn tính, mẹ, vì sao mẹ không tin con?”

Trên mặt mẹ Hải Nhạc có chút buông lỏng, nhưng bà vẫn nói: “Lấy bình rượu tới.” Hải Hoan lập tức dừng tiếng khóc, ngơ ngác nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ muốn bình rượu làm gì? Mẹ nghĩ rằng con thật sự bỏ thuốc hẩn hay sao? Mẹ, làm sao mẹ có thể như vậy? Con thật hoài nghi mẹ có phải là mẹ ruột của con không nữa! Con là mẹ nhất được đấy à? Làm sao mẹ có thể không tin con như vậy chứ?”

Hải Hoan cơ hồ đã hét rầm lên.

Nếu mẹ thật sự cầm bình rượu đi xét nghiệm, cô liền thảm “Mẹ, con đã như vậy rồi! Mẹ lại vẫn không tin con!” Cô tức giận chạy đến bên giường, xốc chăn lên, chỉ vào dấu vết trên giường, nói, “Mẹ xem đi, mẹ tự xem đi!” Mẹ Hải Nhạc cũng không khỏi ngây người.

“Mẹ! Tạ Thư Dật, hẩn đã cướp đi trong sạch của con! Mẹ không lấy lại công bằng giúp con còn chưa tính, nhưng mà, mẹ còn muốn nghi ngờ con như vậy nữa! Con thật sự muốn... đi chết đấy!” Trì Hải Hoan nói xong liền định chạy ra ngoài, mẹ Hải Nhạc lại phải nắm chặt cô lại.

“Mẹ cũng không phải không tin con! Mẹ cũng biết lần đầu tiên quan trọng với con gái, nhưng mà, mẹ chỉ là muốn biết rõ ràng chân tướng mà thôi.”

Trì Hải Hoan quay đầu lại nói với mẹ: “Chân tướng chính là: trong sạch của con đã mất! Tạ Thư Dật không thể làm như vậy với con! Mẹ, chẳng lẽ con gái của mẹ cứ không đáng giá như vậy! Mẹ liền mặc cho Tạ Thư Dật kiêu ngạo như vậy hay sao? Hẩn là đại thiếu gia, là có thể tùy ý đùa giỡn con hay sao? Mẹ, mẹ nhất định phải lấy lại công bằng cho con! Con chỉ có mẹ với Hải Nhạc là hai thân nhân! Nếu mẹ sợ bọn họ, không nói chuyện cho con, Hoan Hoan thật sự không muốn sống ở trên đời này nữa!”

“Ai da, Hoan Hoan, không phải ba nói, sẽ khiến hẩn chịu trách nhiệm đấy sao?” Mẹ Hải Nhạc nói, lập tức bà lại ngăn ra, “Lúc trước không phải con nói con là cam tâm tình nguyện đấy sao? Tại sao lại nói nó đùa giỡn con?”

Trong mắt Hải Hoan hiện lên một tia bại rồi, sau đó cô nói: “Mẹ, con chỉ không muốn thấy hẩn bị đánh! Con mới làm vậy giúp hẩn giải vây, nhưng mà, mẹ cũng thấy đấy, hẩn chẳng những không lĩnh tình, ngược

lại còn mở miệng oan uổng con! Hắn rõ ràng là không muốn chịu trách nhiệm, mới như vậy! Con thừa nhận, con thích hắn, nhưng mà, con cũng không muốn xảy ra quan hệ như vậy với hắn! Mẹ, mẹ nhất định phải lấy lại công bằng giúp con!”

“Được rồi được rồi! Mẹ biết rồi! Mẹ sẽ thương lượng với bác Tạ con!” Mẹ Hải Nhạc đành phải nói.

Thấy thuyết phục được mẹ, Hải Hoan lộ ra ý cười chiến thắng.

“Sao anh tới đây? Em đang chuẩn bị đến trường với Nhã Nghiên rồi, anh không cần tới đón em.”

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật đột nhiên xuất hiện trước mắt, có chút kinh ngạc, hắn thoạt nhìn hình như thật không tốt, nhìn cô với vẻ mặt thống khổ, hơn nữa, hắn vậy mà lại mặc quần áo ngày hôm qua, đây không phải là điều mà Tạ Thư Dật bình thường cực kỳ yêu sạch sẽ làm, rốt cuộc hắn bị sao vậy?

“Tôi không phải tới đón em, tôi chỉ muốn tới thăm em một chút.” Tạ Thư Dật như đáng thương, lại như cực kỳ đau đớn mà nhìn Hải Nhạc.

Nếu cô về nhà biết chuyện kia... Hải Nhạc... còn có thể cần hắn không?

Thật không muốn cho cô về nhà! Thật muốn cứ vậy mang cô rời khỏi Tạ gia thật xa, không bao giờ trở về là tốt nhất! Anh em họ Hứa cũng có chút kinh ngạc, hai người hai mặt nhìn nhau, Tạ Thư Dật giống như rất không bình thường.

“Các người trò chuyện đi, bọn ta đi ra ngoài trước.” Hứa Chí Ngạn kéo em gái định rời đi.

“Đợi chút Chí Ngạn, hôm nay ta không muốn đi trường học, cậu giúp ta đi xin nghỉ bệnh một ngày đi! Nhạc Nhạc cũng vậy, hôm nay em ấy không đến trường học! Nhã Nghiên em giúp em ấy xin nghỉ phép! Hôm nay bọn tôi không đến trường học, cầu xin hai người các cậu.” Tạ Thư Dật nói.

“Vì sao? Đang yên lành vì sao không đến trường học? Em muốn đi, em không muốn trễ bài vở.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên thấy sắc mặt Tạ Thư Dật lập tức liền trở nên thật khó coi, cô vội vàng nói: “Mới một ngày thôi, tớ sẽ giúp cậu ghi bài, sẽ không để cho cậu trễ bài đâu.”

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật thoạt trông thật sốt ruột bất an, thật sự có hơi lạ thường, trong lòng không khỏi có chút kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ), đành phải nói: “Được rồi, vậy cảm ơn nhã Nghiên.”

Tạ Thư Dật thấy cô đồng ý, kéo cô bước đi.

“Tôi sẽ dẫn em ấy đi đây.” Hắn nói.

“Vậy... anh Chí Ngạn, Nhã Nghiên, em đi trước.” Hải Nhạc nói.

Thư Dật nhìn đồng phục trên người cô, lại dừng lại, nói với Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, tìm một bộ quần áo khác cho em ấy mặc đi ra, đừng để em ấy mặc đồng phục đi ra ngoài.”

“Dạ, Nhạc Nhạc, cậu đi theo tớ.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc không rõ Tạ Thư Dật đang muốn làm gì, chỉ đành phải đi đổi một bộ đồ bình thường của Nhã Nghiên, mới vừa đi ra, Tạ Thư Dật liền không dần lòng nổi vội vã kéo cô lên xe, gắt gao ôm cô vào lòng.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc của tôi! Đừng rời khỏi tôi! Hứa với tôi đừng rời khỏi tôi!” Tạ Thư Dật ôm chặt cô, thống khổ nói

223. Chương 112: Không Thành Công, Cũng Thành Nhân!

“Cái gì cái gì? BẠN... bạn bảo mình đi nói với hắn?” Tạ Hải Nhạc cà lăm, “Mình không làm được, mình sợ... mình sợ đến lúc đó hắn không thích mình, mà có thể còn giẫm cột mình, dẫm nát tự tôn của mình dưới chân

hắn nữa, không, không, mình cũng không làm được đâu.” Tạ Hải Nhạc đau đớn lắc đầu, muốn nàng thổ lộ với hắn, đến lúc đó bị nhục nhã, nàng thà vĩnh viễn chôn giấu trong lòng còn hơn.

Nhã Nghiên tức giận nói: “Lá gan của bạn nhỏ quá rồi đó? Cái này không được, cái kia cũng không được, aiz, vậy bạn cũng chỉ có thể tiếp tục đau khổ mà thôi! Kỳ thật cũng không có gì hết, ai nói thế nào cũng phải để con trai thổ lộ với con gái chứ, con gái hoàn toàn cũng có thể thổ lộ với con trai mà, bạn cứ lo chuyện này lo chuyện kia, hoang mang sợ sệt, Tạ Hải Nhạc, mạnh mẽ lên một lần đi! Không muốn để ỉn cứ sống đau khổ như vậy nữa, thì hãy mạnh mẽ đứng lên đi! Cướp anh Thư Dật từ trong tay chị bạn trở về!”

“Cướp về? Vậy chị mình phải làm sao bây giờ?” Tạ Hải Nhạc ngơ ngác nói, thật sự phải làm như vậy sao? Nếu vậy... không phải rất có lỗi với chị hai ư?

Nhã Nghiên đưa tay đỡ trán: “Aiz, được rồi, chữ “cướp” làm bạn sợ, chứ thật ra cũng không phải là cướp, bạn chỉ là đi thổ lộ... thổ lộ với anh Thư Dật mà thôi, anh ấy muốn lựa chọn ai, đó là quyền của anh ấy! Anh ấy chọn chị của bạn, bạn cũng không gì cần phải hối hận, nếu mà anh ấy chọn bạn, đó là lựa chọn của anh ấy, chị hai của bạn không thể nào trách cứ gì bạn được, cạnh tranh rất công bằng, rất rất công bằng a, cho nên, bạn không cần phải áy náy gì với chị hai bạn cả.”

Nhã Nghiên xuất ra tất cả vốn liếng của mình, muốn thuyết phục tiểu bạch thổ lương thiện đang mất hết hi vọng trước mặt này.

“Thật không? Thật sự chỉ là cạnh tranh công bằng à? Không phải là mình cướp bạn trai của chị hai mình ư? Bạn không gạt mình đấy chứ? Lúc này mình thật sự là rất mất bình tĩnh, bạn không được gạt mình đâu đấy.” Tạ Hải Nhạc nói yếu ớt.

Nhã Nghiên giữ chặt tay nàng, nói vô cùng chân thành: “Tin mình, mình sẽ không hại bạn, bạn chỉ cần lo đi thổ lộ với anh Thư Dật thôi, anh ấy chọn ai, đó là chuyện của anh ấy, trách nhiệm của bạn, chính là đi thổ lộ! Hiểu chưa?” (Ồi nữ vương a

onion_msn_smilies-01)

“Nhưng mà, thật sự có tác dụng không? Vạn nhất... vạn nhất hắn từ chối mình, mình... mình nên làm cái gì bây giờ?”

“Từ chối? Nếu từ chối mà nói... thì hãy chết tâm với hắn a! Trên thế giới nhiều con trai như vậy, không chỉ mỗi mình hắn, có thể còn sẽ xuất hiện nhiều người khác yêu bạn a, không có việc gì hết, Hải Nhạc, mình ủng hộ bạn hết mình, không thành công, cũng thành nhân! Chắc chắn!” Nhã Nghiên kéo Hải Nhạc đứng dậy, hai người đập tay nhau một cái.

“Vậy... vậy mình phải làm như thế nào a? Mình nghĩ, hắn là nên tìm một cơ hội tốt mà thổ lộ với hắn, không thể tùy tiện tiện nói ra khỏi miệng, trước hết phải tìm thời cơ đi?” Hải Nhạc lại chau mày.

“Ngốc a, lễ tình nhân sắp đến, ngày tối hôm Valentine đi thổ lộ với anh ấy, vạn nhất anh ấy không từ chối bạn, hai người các bạn ở cùng nhau, vậy hôm đó, sẽ trở thành ngày kỷ niệm ý nghĩa biết bao nhiêu, hắc hắc.” Nhã Nghiên vui vẻ nói.

Đôi mắt Hải Nhạc sáng lên, nhưng tức thì lại ảm đạm xuống: “Nhưng mà, mình nghĩ hôm đó chắc chắn hắn phải dành cho chị hai mình rồi.”

Nhã Nghiên nghiêng đầu suy nghĩ: “Nếu vậy... bạn hãy nghĩ ra cách nào đó, nghĩ ra một cách làm cho anh ấy rút bớt thời gian đến gặp bạn, bạn nhất định phải thổ lộ với anh ấy vào ngày hôm đó, chỉ có ngày đó, mới có ý nghĩa mà thôi.”

“Được rồi, mình biết rồi.” Hải Nhạc đột nhiên thoáng cái liền thoải mái lên, trong lòng nàng vô cùng chờ mong Valentine mau đến một chút.

Thích Hán Lương ở bên kia đã biến thành người đá từ lâu onion_msn_smileys-14, nhìn hai cô bé đã làm cho hắn chán kinh, đồng thời cũng làm cho hắn vô cùng tuyệt vọng rồi đi, Tạ Hải Nhạc lại thích một người đàn ông khác, mà người đàn ông kia không phải ai khác, chính là Tạ Thư Dật, hơn nữa, đến ngày Valentine

nàng sẽ bày tỏ với Tạ Thư Dật! Thích Hán Lương hần, vô hình trung đã trực tiếp bị knockout. Thích Hán Lương suy sụp ngồi đó, toàn thân hần đều yếu hết, không thể nào đứng lên.

Thất tình, đây là mùi vị thất tình sao? Xem hần đường đường là sinh viên Havard tài giỏi, dáng vẻ đường đường phong lưu tiêu sái, cho tới bây giờ cũng chỉ có để cho người khác thương tâm, còn bản thân mình thì lại chưa từng hưởng qua mùi vị tan nát cõi lòng, lúc này đây, hần đã thật sự nếm trải được rõ ràng rồi! Hơn nữa, lại là vì một cô học trò mới mười sáu tuổi! Phải làm gì bây giờ đây? Vì thân phận giáo viên và học sinh ngăn cách, hần không cách nào làm cho nàng biết được, hần cũng thích nàng! Có phải là không làm giáo viên của nàng, có thể công khai theo đuổi nàng chăng?

Giả như có thể, phần công việc này, hần cũng không cần! Nhưng, nàng đã thích Tạ Thư Dật rồi! Thích Hán Lương đau đớn cúi đầu.

Không thể làm cho tất cả chuyện đó dừng xảy ra ư? Không thể làm cho hôm đó Hải Nhạc không thể thổ lộ với Tạ Thư Dật được hay sao?

Thích Hán Lương bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, chỉ cần ngăn cản sao cho hôm đó Tạ Hải Nhạc không thể thổ lộ với Tạ Thư Dật là được! Thích Hán Lương nheo mắt lại, làm thế nào mới có thể khiến cho tới hôm đó Hải Nhạc không thể thổ lộ với Tạ Thư Dật đây nhỉ? Làm thế nào để cho Hải Nhạc hết hy vọng với Tạ Thư Dật đây?

Thích Hán Lương trầm tư, thật lâu sau, ánh mắt của hần đột nhiên chợt lóe lên.

Thích Hán Lương ngồi trong một chiếc Maybach màu đen, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cánh cổng trường trung học Thánh Nam, hần là sắp tan học.

Quả nhiên không lâu sau, cửa trường học mở ra, các học sinh từ trong trường Thánh Nam đua nhau ủa ra như cá.

Gần như tất cả học sinh trong trường học đều đã đi ra hết, mà vẫn chưa nhìn thấy bóng người hần cần tìm đâu cả.

Thích Hán Lương nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ cô bé gọi là Trì Hải Hoan này, vẫn còn chưa đi học?

Lúc đó, cuối cùng lại đi ra một bóng dáng mặc váy đồng phục màu xanh biển, Thích Hán Lương gần như hít vào một ngụm khí lạnh, nếu không phải trên người nàng đang mặc là đồng phục Thánh Nam, hần cơ hồ sẽ nghĩ rằng cô bé đó, chính là Tạ Hải Nhạc.

224. Chương 113: Dẫn Em Đến Một Chỗ

Hải Nhạc đã sắp bị hần ôm không thở nổi rồi, cố sức hỏi hần: “Rốt cuộc anh làm sao vậy? Như thế nào cứ là lạ vậy?”

“Em hứa với tôi trước đã! Em sẽ không rời khỏi tôi! Mặc kệ chúng ta gặp phải trở ngại gì em cũng sẽ không rời khỏi tôi! Bất luận xảy ra chuyện gì bất lợi đối với tôi, em đều phải lựa chọn tin tưởng tôi! Em nhất định phải tin tưởng tôi! Tôi không thể không có em! Hứa với tôi! Van em!” Tạ Thư Dật rên rỉ.

Bọn họ mới quen nhau nhiều lắm là ba ngày! Nhiều lắm là ba ngày thôi! Tại sao ông trời muốn tàn nhẫn với hần như vậy!

“Anh nói cho em biết xảy ra chuyện gì trước đã?” Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên có một cảm giác rất không lành.

Tạ Thư Dật nói: “Không! Không! Em nhất định phải hứa với tôi trước! Hứa với tôi em sẽ không rời khỏi tôi! Có xảy ra chuyện lớn tày trời đi nữa, em cũng sẽ không rời đi tôi! Nhạc Nhạc! Van cầu em! Hứa với tôi đi!”

Hải Nhạc thở dài một hơi, nói: “Được rồi! Em hứa với anh! Vậy anh cũng nên nói, anh đây là làm sao vậy?”

Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm một hơi thật mạnh, hôn môi Hải Nhạc một cái.

“Cảm ơn em! Cảm ơn em đã hứa với tôi, tôi thật muốn cho em một nụ hôn thật sâu, nhưng mà, tôi chưa có đánh răng! Tôi sợ em chê miệng tôi hôi hám, có điều em phải nhớ kỹ em còn nợ tôi một cái là tốt rồi.”

“Đáng ghét! Vậy vì sao anh chưa đánh răng đã bỏ chạy ra đây? Hơn nữa ngay cả quần áo cũng không thay!” Hải Nhạc đập hấn một quyền thật mạnh.

“Tôi nghĩ nhớ em mà! Rất nhớ em, cho nên, tôi mới không kịp đánh răng, tối hôm qua cũng quên thay quần áo, Nhạc Nhạc, chúng ta đi thôi, tôi đi tìm một chỗ đánh răng rửa mặt trước đã, sau đó lại đi mua một bộ quần áo, đến lúc đó, tôi sẽ dẫn em đến một chỗ.” Tạ Thư Dật nói.

Đúng vậy, hấn muốn mang cô đi.

“Dẫn em đi đâu?” Hải Nhạc hỏi.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng.” Hải Nhạc vui vẻ đồng ý.

Vì thế, Hải Nhạc cùng Tạ Thư Dật đi đến một trung tâm spa tắm rửa sạch sẽ một cái, lại cùng hấn đi mua quần áo, Tạ Thư Dật thẳng hướng tiệm quần áo độc quyền Armani, chọn mua một loạt phục sức (trang phục + phụ kiện), khi hấn mặc bộ đồ mới thần thái sáng láng đứng ở trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc cũng nhìn ngây người, tuy rằng hấn là khách quen của tiệm, nhưng nhân viên cửa hàng vẫn bị phong thái của hấn làm choáng váng, sao Thượng Đế có thể sáng tạo ra một người đàn ông xuất sắc đến vậy? Quần áo khi mặc trên người hấn, hoàn toàn biến thành một quảng cáo sống của Armani a!

Có điều, cô gái bị hấn thường thường ôm vào trong ngực đầy thân mật lần này, bộ dạng thật trong sáng xinh đẹp, hình như nhìn hơi quen mắt thì phải?

“Tôi đẹp trai không?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Đẹp, đẹp ơi là đẹp.” Hải Nhạc không nhịn được che miệng cười.

“Àn, tôi cũng cảm thấy tôi đẹp, đẹp một cách hiếm thấy!” Tạ Thư Dật búng búng chớp mũi cô, hấn thật đúng là muốn hôn cô, ngặt nỗi là nhiều người nhìn bọn họ như vậy, Hải Nhạc lại quá thẹn thùng, quên đi.

Vài nhân viên cửa hàng tùm lại một chỗ xì xào bàn tán, có một người dũng cảm đứng ra hỏi Hải Nhạc: “Xin hỏi, có phải cậu là Diêu Nhạc Nhạc không?”

“A? Là tôi?” Hải Nhạc nhất thời không phản ứng kịp.

“Trời ạ! Là cậu? Thật sự là cậu ư?” Nhân viên cửa hàng kinh hỉ kéo Hải Nhạc lại, “Có thể cho tôi một chữ kí được không? Tôi rất thích cậu đó.”

Tạ Thư Dật một tay đẩy cô ra: “Thực xin lỗi, cô ấy không phải! Cà thẻ cho tôi, chúng tôi muốn đi!”

“Không phải à? Nhưng mà... rõ ràng đúng mà!” Nhân viên cửa hàng có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy Tạ Thư Dật trợn mắt trừng, cô sợ tới mức vội vàng cầm thẻ đi thanh toán, sau đó trả thẻ lại cho Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật ôm Hải Nhạc bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

Hấn nhìn bên ngoài đầy cảnh sát, như sợ có người phát hiện vậy, bây giờ Hải Nhạc có chút nổi tiếng, chỉ sợ có vài người sẽ đến làm phiền cô.

“Vì sao anh nói em không phải?” Hải Nhạc hỏi.

“Không muốn để em cướp đi nổi bật của tôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hấn đúng là không muốn Hải Nhạc bị người khác nhận ra, sợ ảnh hưởng đến Hải Nhạc, dù sao bây giờ cô còn ở trung học mà thôi, cho dù chỉ chụp được cảnh hấn và cô ở cùng một chỗ, nhưng mà, tóm lại sẽ có ảnh hưởng không tốt.

“Stop! Nổi bật của anh, anh có cái gì nổi bật chứ! Đầu ong vàng á.” Hải Nhạc giễu cợt hấn.

“Ha ha.” Thư Dật cười cười, “Chúng ta đến cửa hàng bán hoa.”

“Đến cửa hàng bán hoa làm gì?”

“Mua hoa.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc mừng thầm trong bụng, không phải muốn mua hoa đưa cho cô đấy chứ.

Đến cửa hàng bán hoa, Tạ Thư Dật chọn một bó hoa cúc trắng nõn.

Không thể nào? Đưa hoa cúc cho cô? Trong lòng Hải Nhạc cảm thấy là lạ.

“Giúp tôi gói lại.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn liếc sang cô một cái, thấy trong mắt cô có tia thất vọng, nở nụ cười, đi đến trước mặt một đồng hoa hồng, rút một cành hoa hồng dài, đưa đến trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc vui mừng nhận lấy.

“Tuy rằng chỉ có một cành, nhưng nó đại diện cho toàn tâm toàn ý.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngọt ngào cúi đầu: “Em biết, cảm ơn anh tặng hoa cho em, đây là lần đầu tiên em nhận hoa của con trai đó.”

Tạ Thư Dật hôn cô một ngụm, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Hải Nhạc nhìn bó hoa cúc màu trắng trong tay hắn, không rõ thế nào hắn lại mua loại hoa này.

Khi xe Tạ Thư Dật chạy đến một cái đỉnh núi, Hải Nhạc đột nhiên có một vài kí ức, lúc cô mười tuổi, đã từng tới một lần, đây là con đường đi về phía mộ của mẹ Tạ Thư Dật!

Hắn... mang cô tới nơi này làm gì? Trong lòng của cô đột nhiên bất an không yên.

Quả nhiên, hắn thật sự dẫn cô đến mộ của mẹ hắn!

Khi Tạ Thư Dật mang cô đứng ở trước mộ mẹ Thư Dật, nhìn Tạ Thư Dật đặt hoa tươi ở phía dưới bia mộ của bà, hai người đều trầm mặc.

225. Chương 113: Anh Có Ý Đồ Gì?

Làm sao bây giờ, Shi thật sự không có hứng viết vởi gì cả huhu

Thích Hán lương đang muốn mở cửa xe đi xuống, bỗng, từ trong trường lại lao tới một nam sinh, vọt tới trước mặt Trì Hải Hoan, kéo tay Trì Hải Hoan, cầu khẩn cái gì, Trì Hải Hoan thì cười lạnh đẩy hắn ra, cuối cùng, cậu bé tựa hồ thẹn quá thành giận, bắt lấy Trì Hải Hoan thế nào cũng không chịu buông tay.

Thích Hán Lương xuống xe, nói với cậu trai kia: “Cậu làm gì đấy? Muốn tìm chết à?”

Nam sinh và Trì Hải Hoan đều nhìn hắn khó hiểu.

“Anh là ai chứ?” Nam sinh hỏi đầy tức giận.

Thích Hán Lương đi nghênh ngang về phía nam sinh, nam sinh thấy hắn cao lớn hơn mình nhiều, oán hận rời đi.

“Anh là ai?” Trì Hải Hoan tò mò hỏi, “Muốn tìm tôi xin kí tên đấy sao? Thật xin lỗi, Diêu Nhạc Nhạc tôi sẽ không tùy tiện kí tên cũng sẽ không tùy tiện chụp ảnh chung với người khác đâu.”

Không phải lại là fan nghĩ rằng nàng là Diêu Nhạc Nhạc đấy chứ? Đã nhiều ngày cứ bị những người nhàm chán này cuốn lấy muốn kí tên muốn chụp ảnh chung, nàng sắp phiền muốn chết rồi.

Thích Hán Lương nhìn Trì Hải Hoan kinh ngạc, không thể nào? Nàng nói nàng là Diêu Nhạc Nhạc? Cái quảng cáo kia, rõ ràng là Hải Nhạc quay mà?

Hắn bắt động thanh sắc () nhìn Trì Hải Hoan, cô bé này, khuôn mặt rất giống Tạ Hải Nhạc, nhưng trong khung, hoàn toàn không giống chút nào, chỉ vì lớn lên giống em gái, nàng lại có thể giành vinh quang với

em gái mình, cô bé này, lòng hư vinh rất mạnh. Trong nháy mắt đó Thích Hán Lương đã thầm chấm điểm cho Trì Hải Hoan rồi.

“Em là Diêu Nhạc Nhạc? Diêu Nhạc Nhạc không phải là Tạ Hải Nhạc ở Năm Châu sao? Sao lại biến thành em?” Hắn rất không khách khí vạch trần nàng.

Trì Hải Hoan lập tức đỏ bừng cả mặt, nàng lúng túng nói: “Anh quen biết Hải Nhạc? Tôi nói tôi là Diêu Nhạc Nhạc, tôi cũng không có nói sai, Hải Nhạc là, tôi cũng vậy! Bởi vì cái quảng cáo kia tôi cũng có quay nhiều cảnh! Cho nên, vinh dự cũng không hoàn toàn thuộc về Hải Nhạc ! Tôi cũng có phần chứ bộ?” Thích Hán Lương tỏ vẻ hoài nghi.

Trì Hải Hoan vừa tức vừa vội: “Anh không tin? Nói cho anh biết, từ chính cái cảnh kiss với Thường Hàn kia bắt đầu, rất nhiều cảnh sau đó, tất cả đều là tôi quay! Nếu anh không tin, anh đã quen biết Hải Nhạc, anh có thể đi hỏi nó!”

“Anh tin, anh tin!” Thấy nàng nói chắc chắn như vậy, Thích Hán Lương cũng không truy cứu tiếp, nàng có quay hay không quay, hắn không có hứng thú, hôm nay hắn tới tìm nàng, cũng không phải vì chuyện quảng cáo.

Sắc mặt Trì Hải Hoan hơi nguôi nguôi, nghiêng đầu nhìn hắn: “Anh... tôi cũng không quen anh, anh đến tìm tôi làm cái gì?”

Thích Hán Lương mỉm cười: “Nghe nói em với Hải Nhạc lớn lên rất giống nhau, anh tò mò lại đây nhìn một cái, quả thực rất giống a.”

Trì Hải Hoan thấy hắn trái một cái Tạ Hải Nhạc, phải một cái Tạ Hải Nhạc, tức giận nói: “Chị em sinh đôi, lớn lên giống có gì kỳ lạ chứ? Trên đời này có nhiều cặp song sinh còn giống hơn nữa kia!”

“Nhưng mà, có thể xinh đẹp như hai chị em em thế này, vẫn là rất ít .” Thích Hán Lương nói, “Anh còn cảm thấy trên người em có một loại sức quyến rũ mà Hải Nhạc không có được, em thật sự cũng có hương vị hơn em ấy một chút.”

“Thật vậy chăng? Cám ơn đã khích lệ.” Trì Hải Hoan cười đắc ý rồi, sau đó vẫn làm ra vẻ khiêm tốn nói, “Tuy rằng tôi với em gái chỉ kém mười mấy phút đồng hồ, nhưng mà, chúng tôi cũng vẫn khác nhau, từ nhỏ tôi cũng rất chăm sóc em gái, mà em gái tôi cũng không kém, chỉ có điều tính cách nó hướng nội, từ nhỏ chính là một cái hũ nút không thích hé răng.”

Vốn chính là vậy, từ nhỏ nàng đã là một cái tiêu điểm có thể thu hút ánh mắt người khác, nếu cha mẹ không ly hôn, nếu nàng không đi theo cha, sự nổi bật của nàng, Hải Nhạc làm sao có thể tranh được cơ chứ? Bây giờ ở Tạ gia, nàng cũng đã thành công đè sự nổi bật của em mình xuống rồi, Hải Nhạc nhu nhược yếu đuối, chưa bao giờ biết quan sát sắc mặt người ta mà nói chuyện, lại càng không biết đi đón ý nói đùa người khác, làm sao là đối thủ của nàng?

Thích Hán Lương lại mỉm cười, hắn thừa nhận, Trì Hải Hoan và Tạ Hải Nhạc quả thật là có khác nhau, tuy rằng bộ dạng hai người vô cùng giống nhau, nhưng, hắn phát hiện mình vẫn cứ thích Hải Nhạc, thích sự văn tĩnh, thuần khiết và lạnh nhạt của Hải Nhạc, những thứ đó, Trì Hải Hoan không có.

“Anh tìm em thật ra là có chuyện khác, vào trong xe của anh bàn.” Thích Hán Lương làm một tư thế mời.

“Nhưng mà, tôi sợ chờ một chút bạn trai tôi lại đây đón tôi, thấy tôi ngồi ở trong xe của anh, anh ấy sẽ ghen.” Hải Hoan nói. (thấy gớm)

“Không sao, từ Năm Châu đến đây cũng có một đoạn đường, Tạ Thư Dật không thể đến đây nhanh như vậy, anh chỉ cần vài phút của em thôi.”

“Anh... biết Tạ Thư Dật?” Trì Hải Hoan hoảng sợ, chuyện nàng quen với Tạ Thư Dật, không có ai biết hết mà? Người này, làm sao có thể biết?

Nếu hắn biết, như vậy, hắn không phải là một nhân vật đơn giản! Là bạn bè của Tạ Thư Dật?

Nàng liếc chiếc xe màu đen đậu ở bên kia một cái, đó là một chiếc Maybach, vị nam nhân trước mắt này, quả thực không phải là người thường. Trì Hải Hoan ngồi vào xe của hắn, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?

Mời nói.”

Thích Hán Lương cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: “Trì Hải Hoan, anh không biết em làm thế nào mà trở thành bạn gái của Tạ Thư Dật, nhưng, anh biết người trong lòng của Tạ Thư Dật là Tạ Hải Nhạc! Không phải em!”

“Anh... anh nói cái gì? Chuyện này làm sao có thể chứ?” Trì Hải Hoan trở nên cà lăm, hắn nói trúng tâm sự của nàng rồi, đồng thời cũng đã chứng thật chuyện mà nàng vẫn không dám đi chứng thật, Tạ Thư Dật, người trong lòng của hắn thật sự là em gái của nàng! Nhưng để giữ mặt mũi, nàng không chịu thừa nhận: “Nào có chứ, người trong lòng của anh ấy là tôi, không phải Tạ Hải Nhạc! Bằng không làm sao anh ấy có thể để cho tôi làm bạn gái của anh ấy?”

“Anh nghĩ, Tạ Thư Dật chỉ đem em làm một vật thay thế cho Tạ Hải Nhạc mà thôi! Đó là bởi vì Hải Nhạc cũng không biết Tạ Thư Dật đang thích nàng! Nếu một ngày kia Hải Nhạc biết được người trong lòng Tạ Thư Dật là nàng, ngày đó, chính là ngày Tạ Thư Dật rời khỏi em!” Thích Hán Lương nói.

Hắn đến không phải để khơi mào mâu thuẫn giữa chị em các nàng, Trì Hải Hoan này, qua vài phút nói chuyện, hắn có thể cảm nhận được nàng là một người có tâm kế rất lợi hại, Hải Nhạc ngây thơ không phải là đối thủ của nàng, hắn cũng không muốn đến lúc đó Trì Hải Hoan ghen ghét Hải Nhạc, sau làm cho Hải Nhạc ăn nhiều đau khổ, hắn làm sao bỏ được Hải Nhạc đã bị chị hai lợi hại ăn hiếp chứ?

Trì Hải Hoan như nghe sét đánh bên tai, đôi môi nàng run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Đúng vậy, hắn nói rất đúng! Tạ Thư Dật xảo hoạt, quả thật chỉ xem nàng như một cái vật thay thế mà thôi, bằng không, vì sao từ đầu đã nói hắn sẽ không yêu nàng, cũng không cho nàng quản thúc hắn! Hơn nữa, hắn nói hắn có quyền lúc nào cũng có thể kêu ngừng với nàng! Hắn thật sự chỉ xem nàng như một cái vật thay thế cho Hải Nhạc a! Hắn đã tìm đường lui bất cứ lúc nào cho hắn từ lâu rồi! Mà nàng, tràn đầy lòng tin cho rằng mình nhất định có thể làm cho Tạ Thư Dật yêu nàng! Ngu ngốc đồng ý tất cả yêu cầu của hắn! Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể như vậy?

Tạ Thư Dật đáng giận, Tạ Thư Dật thật đáng giận! Trì Hải Hoan nàng làm sao có thể bị người khác vượt mặt chứ? Nhất là bị em gái của mình vượt mặt? Trì Hải Hoan nàng, làm sao có thể mặc cho người lừa gạt với đùa bỡn? Cho dù người đó là Tạ Thư Dật đi nữa, cũng không được! Thích Hán Lương thấy đã nói đến chỗ đau của Trì Hải Hoan, liền rên rỉ khi còn nóng (tranh thủ thời cơ): “Giả như, em thật sự yêu Tạ Thư Dật, không muốn bị bỏ rơi, em nhất định phải ở hôm Valentine, đừng cho Tạ Thư Dật tiếp cận Tạ Hải Nhạc! Anh biết Tạ Thư Dật sẽ không buông Tạ Hải Nhạc xuống được! Anh còn biết vào ngày hôm đó, hắn nhất định sẽ thẳng thắn thổ lộ với Hải Nhạc rằng người hắn yêu kỳ thật chính là Tạ Hải Nhạc!” Nếu Hải Nhạc thật sự đi thổ lộ với Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, tuyệt đối sẽ thẳng thắn thừa nhận người hắn yêu thật sự cũng là Hải Nhạc! Cho nên, hắn cũng không có nói dối, hắn chỉ không muốn khơi mào lòng ghen ghét của Trì Hải Hoan đối với em mình mà thôi, như vậy cũng không có chỗ nào tốt đối với Hải Nhạc cả.

Hai tay Trì Hải Hoan, gắt gao siết chặt nhau.

“Tại sao anh muốn nói cho tôi biết những chuyện đó? Anh có ý đồ gì?” Nàng hỏi.

Thích Hán Lương trầm ngâm một hồi, quyết định ăn ngay nói thật: “Anh thích Tạ Hải Nhạc, anh không muốn nàng ở cùng với Tạ Thư Dật, anh hi vọng người cùng với nàng là anh.”

“Nga, thì ra là thế, Tạ Thư Dật là tình địch của anh a, anh yên tâm, tôi sẽ không để cho anh ấy và Hải Nhạc cùng một chỗ, tôi sẽ để cho Hải Nhạc với anh ở cùng nhau!” Trì Hải Hoan nói.

“Tốt, vậy anh sẽ chờ xem, vậy em có thể đi rồi.” Thích Hán Lương nói, “Đừng cho ai biết anh tới tìm em.”

“Đương nhiên là tôi biết đạo lý này, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi.” Trì Hải Hoan nói, “Anh tên là gì?”

Hắn là ai vậy? Rốt cuộc là ai? Là Hứa Chí Ngạn? Nhưng, thoát trông cũng không giống như là học sinh, vậy, rốt cuộc là ai?

226. Chương 114: Chúng Ta Không Trở Về Nhà

Mẹ hần vẫn cười, trong nụ cười vẫn mang theo một tia sầu lo.

“Dì ơi, Nhạc Nhạc ở đây cảm ơn dì sinh ra Thư Dật, làm cho Nhạc Nhạc có được một người yêu xuất sắc như thế, Nhạc Nhạc cảm tạ dì! Về sau Nhạc Nhạc cũng sẽ tới thăm dì!” Hải Nhạc cười nói.

“Ân, chúng con sẽ mang con cái của bọn con tới thăm mẹ.” Tạ Thư Dật bổ sung, “Mẹ, con và Hải Nhạc phải đi đây, tương lai chúng con kết hôn, chúng con sẽ trở lại thăm mẹ.”

Hần và Nhạc Nhạc khom người chào mẹ, sau đó đi từ từ ra nghĩa địa.

“Mới nãy anh vừa nói đến con cái với dì, anh nói chuyện đó có hơi xa xôi thì phải?” Hải Nhạc thẹn thùng cúi đầu nói.

“Không xa đâu, chờ em đến mười tám tuổi, tôi liền khiến cho em sinh con cho tôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Em không cần nhanh như vậy đâu, em muốn tốt nghiệp đại học mới có thể lo đến chuyện con cái đó, anh phải tự chờ thôi!” Hải Nhạc cười nói.

“Em mười tám tuổi tôi đã tốt nghiệp lâu rồi, em có thể sinh con xong lại đi học, tôi liền ở nhà làm vú em!” Tạ Thư Dật cười nói.

“Vậy anh không cần đi ra ngoài kiếm tiền nuôi em với con à? Thật là một tên ngốc!” Hải Nhạc nở nụ cười khảnh khách.

“Tôi sẽ vừa chăm đứa nhỏ vừa kiếm tiền chứ sao! Tôi có thể vừa hợp vừa dứt con uống sữa đó.” Tạ Thư Dật nghiêm trang nói.

Tưởng tượng đến Tạ Thư Dật tây trang giày da ngồi trong phòng hội nghị, trên tay lại ôm một em bé, vừa chủ trì hội nghị vừa mớm sữa đỡ con nít, Hải Nhạc không khỏi phá lên cười.

“Thật mệt anh nghĩ ra được, chẳng lẽ, sau này anh muốn sống cuộc sống vú em như thế à? Em vừa nghĩ tới đã cảm thấy cực kỳ buồn cười.”

Thư Dật cong miệng lên: “Buồn cười à? Tôi cảm thấy chẳng buồn cười chút nào, tôi chỉ là muốn làm ông ba tốt, ai kêu lúc đó em còn đang đi học chứ? Không có cách nào, nhiệm vụ chăm đứa nhỏ chỉ có thể là của tôi, em sinh đứa nhỏ cho tôi vậy. Tôi không lo cho bảo bai sao được? Đương nhiên tôi phải tự thân vận động, sẽ không mượn tay người khác!”

Hải Nhạc không khỏi vươn tay đánh hần: “Anh còn càng nói càng hăng nữa!” Nhưng mà, trong lòng của cô, thật sự rất khát khao một cuộc sống như hần nói, về sau, bọn họ sẽ thật sự có con ư? Đứa bé kia sẽ như thế nào? Giống cô, hay là giống hần?

Ai da, nghĩ đi đâu rồi? Đến chuyện xa như vậy? Trái tim của cô vì chính khát khao của tổ mà vội vàng loạn nhịp, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Thư Dật mở cửa xe cho cô, chuẩn bị giúp cô cài dây an toàn.

“Chúng ta trở về trước, hay là đi đâu nữa?” Hải Nhạc hỏi.

Thư Dật vừa nghe thấy cô nói ra hai chữ “trở về”, trái tim vốn đang hạnh phúc đột nhiên lại trầm xuống, nếu Nhạc Nhạc về nhà, nếu biết chuyện xảy ra giữa hần và Hải Hoan, Nhạc Nhạc, còn có thể yêu hần như vậy nữa hay không?

Hần không khỏi sợ hãi lại ôm lấy cô lần nữa.

“Không, không, chúng ta tạm thời không trở về nhà! Chúng ta không trở về nhà!”

Hần đột nhiên chen vào trong ghế Hải Nhạc, ôm Hải Nhạc ngồi lên đùi hần, sau đó, điên cuồng hôn Hải Nhạc nồng cháy.

Cho dù hần đã thăng thấn với cô, cũng đã ở trước mặt mẹ nói hần yêu cô, nhưng, trong lòng hần vẫn rất sợ hãi, thật sợ hãi, hần sợ Nhạc Nhạc biết được tối hôm qua Hải Hoan đã lên giường với hần xong, sẽ không

cần hần nữa! Cho nên, hần khao khát ở trước khi Nhạc Nhạc biết được tin này, có được Nhạc Nhạc, hần không muốn mất đi cô a!

Tạ Hải Nhạc bị cơn điên cuồng đột ngột của Thư Dật làm hoảng sợ, hần đói khát ham muốn cô như thế, cô cũng không phải đứa ngốc, không thể nào không cảm nhận được, hần, sao đột nhiên lại như vậy?

Khi bàn tay Tạ Thư Dật tiến vào trong áo của cô, cô lo lắng ngăn cản hần.

“Đừng như vậy, đừng như vậy được không?”

“Nhạc Nhạc, tôi yêu em! Tôi không muốn đợi! Đợi lát nữa tôi sẽ điên mất!” Tạ Thư Dật nói.

Tay hần vẫn cố chấp muốn cởi cúc áo của cô như trước, hơn nữa, trong hai mắt của hần đã sắp phun ra lửa, Hải Nhạc đã cảm giác như tờ sẽ bị hần thiêu đốt thành tro tàn rồi, nhưng, lý trí nói cho cô biết, không thể tiếp tục như vậy.

“Hãy nghe em nói, Thư Dật, hãy nghe em nói được không? Chúng ta sẽ ở cùng nhau, sớm hay muộn em sẽ cùng anh đi đến bước này, nhưng mà, em không nghĩ ở hiện tại, em không muốn, em còn nhỏ, những chuyện này, có thể chờ một chút được không? Chờ em.” Mặt cô đỏ bừng, nhưng cô vẫn nhìn Tạ Thư Dật khẩn cầu, “Chờ em có thể nhận những chuyện đó, chờ em trưởng thành một chút, được không? Anh đã nói, bao lâu anh cũng sẽ chờ! Thư Dật, đừng để cho em thất vọng với anh được không?”

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, ngọn lửa trong mắt bị dập tắt, còn lại chính là ảm đạm, hần thở dài một hơi, yên lặng giúp cô cài lại những nút áo bị hần cởi ra.

Thật lâu sau hần nặng nề nói: “Thật xin lỗi, là tôi quá vội.”

Hần kéo Nhạc Nhạc vào trong ngực của mình, chậm rãi làm cho tờ thở bình thường trở lại.

So với để cô về nhà nghe được tin tức kia, không bằng tự mình chính miệng nói với cô đi?

Nhưng, cô có thể cứ thế mà không cần hần nữa không?

Trái tim của hần, sắp bị hành hạ đến phát điên.

Tóm lại cô sẽ biết, hãy để cho hần chính miệng nói cho cô biết đi.

Hần mở miệng, hỏi có chút khó khăn: “Nhạc Nhạc, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở bên cạnh tôi, đều sẽ tin tưởng tôi phải không?”

“Àn, em sẽ tin tưởng anh vô điều kiện!” Hải Nhạc gật đầu kiên định.

Tạ Thư Dật không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, kia, hần có thể nói ra chăng?

Nói ra đi, bằng không, để cho Trì Hải Hoan đoạt tiên cơ, hần sẽ càng bị động.

Hầu kết của hần trượt vài cái, khó khăn nói: “Nhạc Nhạc, tối hôm qua em không ở nhà, tối hôm qua, đã xảy ra một chuyện.”

Hải Nhạc ngừng đầu, tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tạ Thư Dật hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi bị chị em gài bẫy, tối hôm qua trong tình trạng cái gì cũng không biết, tôi đã lên giường cùng cô ta!”

227. Chương 114: Em Gái Của Chị Thật Có Mị Lực

“Em chỉ cần biết rằng anh là đồng minh của em là được rồi, em không muốn buông tha cho Tạ Thư Dật, anh cũng không muốn buông tha cho Tạ Hải Nhạc, chúng ta là đồng minh, yên tâm, chúng ta có cùng chung mục tiêu, chỉ mang đến lợi ích cho em thôi, không hại gì đến em đâu, anh cũng phải đi đây.” Thích Hán Lương cũng không nói tên mình cho Trì Hải Hoan.

“Tốt, vậy anh nói cho tôi biết số di động của anh đi, nói không chừng tôi có thể cho anh một vài tin tình báo tốt.” Trì Hải Hoan nói.

“Ừ.” Thích Hán Lương đọc số di động của mình cho nàng.

Trì Hải Hoan đưa mắt nhìn xe Thích Hán Lương rời đi, nắm thật chặt hai đấm tay.

Tạ Thư Dật, anh là của em! Anh đừng có mơ lợi dụng em xong, rồi một cước đá văng em ra!

Từ rất xa, nàng đã thấy một chiếc xe Lincoln màu đen chạy lại đây, đó là xe của Tạ gia.

Trì Hải Hoan hít một hơi thật sâu, trên mặt đổi lại một nụ cười ngọt ngào.

Xe dừng ở trước mặt nàng, kiếng xe từ từ chạy xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Tạ Thư Dật, hần liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái: “Lên xe.”

Trì Hải Hoan ngồi vào ghế phụ bên cạnh tài xế, quay đầu nhìn Hải Nhạc, nói: “Em gái, ngày mai là Valentine, em có dự định gì chưa?”

“Em... Từ trước đến nay Valentine của em không có dự định gì cả.” Hải Nhạc ngập ngừng cúi đầu.

Hồngбет, vì sao ở trước mặt chị hai lại cảm thấy chột dạ a?

Tạ Thư Dật nhìn kính chiếu hậu một cái, không lên tiếng.

“Nhạc Nhạc, điều kiện của em không thể kém hơn chị được, chắc chắn hẳn là có thật nhiều nam sinh đang theo đuổi em đúng không? Có phải em không thích bọn họ không? Hay em vẫn thích Hứa Chí Ngạn gì đó đó?”

“Chị hai!” Tạ Hải Nhạc hoảng sợ hoa dung thất sắc (~ trắng bệch cả mặt), rốt cuộc là chị hai đang nói lung tung cái gì? Nàng nói với chị hai là nàng vẫn thích Hứa Chí Ngạn bao giờ chứ? Chị hai rất tự cho là đúng! Nếu, vạn nhất Tạ Thư Dật nghĩ rằng người trong lòng nàng là Hứa Chí Ngạn, vậy phải làm sao cho tốt chứ?

“Chuyện đó thì có cái gì? Anh Thư Dật cũng không phải người ngoài, cho anh ấy biết em thầm mến Hứa Chí Ngạn, cũng đâu có sao a, hơn nữa Hứa Chí Ngạn là bạn tốt của anh ấy, làm sao anh ấy có thể phản đối em với Hứa Chí Ngạn quen nhau chứ? Anh Thư Dật, anh nói có đúng không?” Trì Hải Hoan như làm nũng với Tạ Thư Dật, “Không cho anh phản đối nga, em chỉ có một cô em gái này thôi đó.”

Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi nhìn về phía trước, vẫn cứ trầm mặc.

Gương mặt Trì Hải Hoan, cứng đờ.

Nàng liếc sang Tạ Thư Dật một cái nhanh như chớp, lại cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Em... em không có thầm mến Hứa Chí Ngạn, chị hai, chị nghĩ sai rồi.”

Trì Hải Hoan cười nói: “Không có chuyện gì hết, không cần phủ nhận nhanh như vậy, em càng phủ nhận nhanh như vậy, chị liền càng rõ ràng vị trí của Hứa Chí Ngạn ở trong lòng em, tính cách của em chị còn không rõ hay sao? Chị biết em thật thích anh ấy, em chỉ sợ bọn chị sẽ giễu cợt em, đánh chết em cũng không chịu thừa nhận thôi, aiz, xấu hổ cái gì chứ, chị là chị em, Thư Dật là anh, không cần phải thẹn thùng trước mặt bọn chị gì cả, thích thì thích, nói ra là được, không cần phải cứ giấu ở trong lòng, cứ sợ mọi người biết, em cứ nhất gan, cái chuyện tình cảm này, nhất gan thì làm được gì chứ? Thích anh Chí Ngạn của em, em phải dũng cảm nói ra với anh ấy a!”

“Chị hai em ơi! Em... em thật sự...” Tạ Hải Nhạc vừa tức vừa vội muốn phản bác, nhưng mà, nghĩ đến trước kia mình từng đứng trước mặt Tạ Thư Dật lớn tiếng nói, mình thích Hứa Chí Ngạn, bây giờ, nàng giải thích, hẳn sẽ tin ư? Sắc mặt của nàng từ hồng chuyển sang trắng, một câu cũng không nói nên lời.

Tạ Thư Dật nhìn kính chiếu hậu một cái, nhìn đến sắc mặt quần bách của ai đó, hơn nữa, lại không hề phản bác, một cổ lửa giận vô danh, đột nhiên dâng trào trong lòng hắn.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trì Hải Hoan, em đã đủ chưa! Em cho là em lợi hại đến mức có thể đi hướng dẫn chuyện tình cảm cho người ta hay sao? Người ta có thể còn lợi hại hơn cả em kia kìa, không biết có thể làm cho bao nhiêu nam sinh thần hồn điên đảo vì nàng nữa đâu, em tỉnh lại đi!”

Trì Hải Hoan bị hấn mắng một trận như vậy, quên mất mình vốn muốn nói cái gì rồi, ngồi ở đó sững sờ cả người.

“Đương nhiên, em tin chắc em gái em có sức quyến rũ đó.” Trì Hải Hoan cười gượng nói.

Nàng chỉ mới nói có thể, vậy mà hấn đã phát hỏa lớn như vậy, xem ra, cái đồng minh kia của nàng thật không có lừa nàng! Hấn quả thực yêu Tạ Hải Nhạc sâu vô cùng, nàng kích một cái như vậy, người tức giận không phải Hải Nhạc, ngược lại là hấn! Trì Hải Hoan tức giận nắm chặt hai đấm tay.

Mặt Tạ Hải Nhạc hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ, nhưng, nàng không biết nên phản bác lời chị nói như thế nào, nàng ủy khuất cúi đầu, nếu, nàng có lợi hại như hấn nói thì tốt rồi, nàng cũng sẽ không trì hoãn đến trễ như vậy mới phát hiện ra tình cảm của mình đối với hấn!

“Thư Dật đừng tức giận nha, em biết anh nói năng chua ngoa tâm đầu hủ (khẩu xà tâm Phật), được rồi, chúng ta không nói Nhạc Nhạc nữa, vậy... ngày mai anh chuẩn bị tặng quà gì cho em đây? Em muốn anh dẫn em đi ăn đại tiệc Valentine, còn phải mang em đi xem phim, xem phim xong, anh phải dẫn em đi ra bờ sông đốt pháo hoa, em cảm thấy sẽ rất thú vị a.” Trì Hải Hoan nũng nịu nói.

Tạ Thư Dật trầm mặc một hồi, ánh mắt không tự chủ được lại trôi về phía kính chiếu hậu, mang theo chút ác ý nói: “Đương nhiên, anh sẽ chuẩn bị một phần đại lễ cho em, anh còn dẫn em đi dạo tình nhân ăn tiệc Valentine, dẫn em đi xem phim, lại dẫn em ra bờ sông đốt pháo hoa, tóm lại, anh sẽ làm cho em trải qua một Valentine cực kì vui vẻ cực kì hạnh phúc.”

Đạo tình nhân

Tạ Hải Nhạc kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Tạ Thư Dật, chỉ cảm thấy cả người mình đang từ từ trở nên lạnh lẽo.

Hấn sủng chị hai như vậy, nếu nàng thổ lộ, lựa chọn của hấn vẫn là chị hai thì phải làm sao bây giờ?

Nàng lại muốn không thổ lộ rồi.

Buổi tối, Hải Nhạc ở trên giường trần trọc.

Tạ Thư Dật lại kéo đàn violon rồi, không biết vì sao, bây giờ cơ hồ mỗi đêm hấn đều phải kéo đàn violon, khi thì thâm tình, khi thì ai oán, trái tim Hải Nhạc, cũng theo tiếng đàn khi thì thư hoãn khi thì vội vã đó mà khi thì thả lỏng, khi thì buộc chặt, nàng hiện tại, cơ hồ đều sắp biến thành không nghe thấy tiếng đàn của hấn thì không nằm ngủ không được rồi.

Ngày mai, ngày mai, ngày mai, nàng chờ mong ngày mai đến, cũng sợ ngày mai sẽ đến.

Nàng đưa tay rút điện thoại gọi cho Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, mình cần phải xác định lại lần nữa với bạn, ngày mai mình thật sự sẽ thổ lộ với hấn ư?”

“Aiz, Hải Nhạc, rốt cuộc là bạn đang sợ cái gì a? Bạn không thử, làm sao mà biết tâm ý thật sự của anh Thư Dật đây? Mình vẫn là câu nói kia, bạn nhất định phải thổ lộ với anh ấy, nhất định phải! Bạn nhất định phải lớn tiếng nói ra bạn thích anh ấy! Cứ như vậy! Yên tâm, mình sẽ cổ vũ cho bạn! Tất cả mọi chuyện, cứ giao cho ngày mai đi! Đêm nay ngủ một giấc cho thật ngon, dùng ý chí chiến đấu dùng mãnh nhất mà nghênh đón ngày mai đến! Thành công thành công! Hải Nhạc thổ lộ với Thư Dật, nhất định sẽ thành công!” Nhã Nghiên ở bên kia nói. (iêu Nhã Nghiên quá đi mất!)

Hải Nhạc không khỏi bị ý chí chiến đấu dâng trào của Nhã Nghiên chọc cười ra tiếng: “Àn, được rồi, vậy bạn ngủ ngon, mình không âm ỷ bạn nữa.”

“Ngủ ngon.” Nhã Nghiên cúp điện thoại.

Đúng vậy, tất cả cứ giao cho ngày mai, ngày mai, lại là một ngày mới.

Ở trong tiếng đàn du dương, Hải Nhạc chìm vào giấc ngủ.

Nhưng, có người lại đang rất bất an, Trì Hải Hoan này giờ vẫn cứ ở trong phòng ngủ đi tới đi lui, thật lâu sau, nàng quyết định xong, gọi một cú điện thoại.

“Nhã Nghiên, mình không thể không đi thổ lộ à? Mình không muốn, không muốn, mình sợ hấn sẽ cự tuyệt mình, mình đây sẽ đau lòng mà chết mất!” Hải Nhạc liều mạng nói với Nhã Nghiên.

“Nếu đã vậy, dù sao cũng đau lòng mà chết, không bằng bất cứ giá nào thử một phen?” Nhã Nghiên ở một bên giậm chân, “Bây giờ mình đã trang điểm cho bạn xinh đẹp như vậy, nếu bạn không nghĩ cách hẹn anh Thư Dật đi ra, uống phí một phen công sức của mình mất! Về sau... về sau mình sẽ không để ý đến bạn nữa! Tự bạn xem mà làm đi!”

“Vậy... vậy bạn đi theo với mình đi, bạn cứ ở bên cạnh mình ỉn dưng khí được không? Được không?” Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên khẩn cầu.

Nhã Nghiên nhận mệnh lắc đầu: “Aizzz, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, được rồi, mình đi với bạn.”

Hải Nhạc mừng rỡ ôm lấy Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, cảm ơn bạn, cảm ơn bạn!”

“Bạn nhớ cho kĩ, bạn phải gọi điện thoại cho anh ấy trước, nói cho anh ấy biết bạn đang ở đâu, sau đó...”

“Mình... mình không dám gọi điện thoại cho hấn a.”

228. Chương 115: Em Không Thể Không Tin Tôi!

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Hải Nhạc không khỏi nhảy dựng lên, đầu chạm vào mũi xe thật mạnh, cô cũng quên đau, quên mất tất cả, chỉ còn một tiếng vang ong ong cùng với câu Tạ Thư Dật nói đã lên giường chị hai kia!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tạ Thư Dật, vậy mà đã lên giường với chị hai tối hôm qua rồi?! Chẳng qua cô chỉ không ở nhà một buổi tối mà thôi! Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Hấn và chị hai lên giường rồi! Hấn và chị hai lên giường rồi!

Như vậy, chị hai... chị hai chắc chắn sẽ không buông tha cho Tạ Thư Dật nữa rồi!

Làm sao hấn có thể lên giường với chị hai? Trong miệng hấn vừa nói hấn yêu cô xong, nhưng mà, tối hôm qua, lại đã lên giường với chị hai rồi!

Trái tim cô đau quá, giống như vạn tiễn xuyên tâm (~ vạn mũi tên đâm vào tim)!

Cô nhìn Tạ Thư Dật si ngốc, không thể tin được. Nước mắt, từ trong đôi mắt hoảng sợ của cô lăn một giọt thật to ra ngoài.

Thấy cô lộ vẻ kinh hoảng như vậy, đầu óc Tạ Thư Dật rối loạn toàn bộ, hấn có chút hối hận đã nói ra.

“Nhạc Nhạc!” Hấn nhìn cô cầu xin, ý định kéo cô vào trong lòng lần nữa.

“Tạ Thư Dật! Anh gạt em!” Hải Nhạc hét to dùng sức đẩy hấn ra, cô khóc mở cửa xe xe, lập tức xông ra ngoài.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Em đừng chạy! Em nghe tôi giải thích! Em nghe tôi giải thích đã!” Tạ Thư Dật lập tức xông ra ngoài theo.

Ông trời ơi, rốt cuộc hấn đã làm cái gì? Hại cô thống khổ như vậy?

Hải Nhạc lao đi vừa vội vừa nhanh, nhưng, Tạ Thư Dật rất nhanh đã đuổi kịp cô, từ sau lưng ôm chặt lấy cô!

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Nhạc Nhạc! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Tạ Thư Dật không biết tổ nên nói gì, hấn chỉ có thể khẩn cầu nói “thật xin lỗi”.

“Buông ra! Buông ra! Anh tên lừa đảo này! Miệng anh nói bao nhiêu tiếng yêu em! Nhưng mà...! Tối hôm qua anh lại lên giường với chị em rồi! Anh bảo em phải tin tưởng anh như thế nào đây!” Hải Nhạc giãy dụa, thét chói tai, liều mạng muốn tránh khỏi vòng ôm của Tạ Thư Dật.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Tôi nói, là cô ta gài bẫy tôi! Em suy nghĩ một chút đi! Người tôi yêu là em! Mà người em yêu cũng là tôi! Cô ta lại là chị của em! Hơn nữa, tối hôm qua tôi cũng đã ngã bài chia tay với cô ta rồi! Tạ Thư Dật tôi làm sao có thể lại đi lên giường với cô ta chứ? Em suy nghĩ một chút đi! Dùng trí thông minh của em suy nghĩ lại! Nếu tôi thật sự muốn lên giường với cô ta, tôi đã sớm lên rồi! Làm sao tôi có thể đợi cho đến lúc chia tay cô ta lại còn đang quen với em, mới lên giường với cô ta chứ? Xin em! Nhạc Nhạc, em phải tin tưởng tôi! Em nói, tôi làm cái gì em đều sẽ lựa chọn tin tưởng tôi vô điều kiện! Tôi không có gạt em! Thật sự là chị em hại tôi! Nhạc Nhạc! Van xin em! Em phải tin tưởng tôi! Em phải tin tưởng tôi! Tôi không thể không có em! Em phải tin tôi! Em không tin tôi, tôi lập tức mất hết tất cả! Em không thể bỏ lại tôi! Em không thể!”

Tạ Thư Dật không khỏi hoảng loạn bật khóc lên, hẳn thật sự sợ hãi Nhạc Nhạc cứ vậy mà không bao giờ cần hẳn nữa! Vậy hẳn phải làm sao bây giờ? Đã không có tình yêu của cô, hẳn phải làm sao bây giờ? (biến truyện này thành ngược luyến tình thâm thôi chứ sao =]])

Nước mắt của hắn, một giọt tiếp một giọt dừng lại ở trên cổ Hải Nhạc, Hải Nhạc không phải không cảm thấy hắn nói có lý, cũng không phải không cảm nhận được nước mắt của hắn, nhưng mà, trái tim của cô đau như vậy, đau đến cô cảm giác như một giây sau đó sẽ chết mất, cô không muốn tha thứ cho hắn! Thật sự tuyệt không muốn!

Tạ Thư Dật chảy nước mắt, nghẹn ngào khấn cầu: “Nhạc Nhạc! Đừng bỏ lại tôi! Đừng bao giờ không cần tôi nữa! Người tôi yêu, vẫn luôn là em! Trì Hải Hoan, cho tới bây giờ tôi vốn không có bất kỳ cảm giác gì với cô ta cả! Cô ta biết người tôi thích là em! Tối hôm qua tôi lại nói chia tay với cô ta nữa! Cô ta không muốn cho hai người chúng ta ở cùng một chỗ, cô ta lại dùng cách thức hạ lưu như vậy! Ắ muốn trói chặt tôi! Nhạc Nhạc, em có thể tha thứ cho tôi không? Trước giờ tôi đều không có một chút ý niệm lên giường với cô ta trong đầu, tôi thậm chí còn chưa từng nắm tay cô ta, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng hôn cô ta, một vài lần cũng là cô ta chủ động, mà tôi... chỉ là muốn nhìn xem em có thể ghen không, cho nên dừng lại hơn vài giây đồng hồ, nhưng tôi có thể thề với em, cho tới bây giờ tôi vốn thật sự không hề có ý nghĩ lên giường với cô ta! Nhạc Nhạc! Em không thể không tin tôi! Tôi không thể mất đi em! Em nhất định phải tin tưởng tôi! Nhạc Nhạc, van em!”

Hải Nhạc vẫn run run chậm rãi quay lại, cô rơi lệ đầy mắt nhìn hắn.

“Tạ Thư Dật, làm sao anh có thể như vậy? Làm sao anh có thể? Anh có biết trái tim... trái tim... nếu nó đã bể nát rồi, sẽ không còn là một trái tim tròn vẹn nữa! Làm sao anh có thể như vậy? Làm sao anh có thể như vậy? Tạ Thư Dật, nếu... nếu... nếu giờ phút này là em cùng người con trai khác lên giường, lòng của anh... lòng của anh... sẽ cũng xem như không có chuyện gì xảy ra hay sao?” Hải Nhạc nhìn hắn bi thương.

Tạ Thư Dật ngây dại, nhưng mà... nhưng mà hắn không phải cố ý!

“Nhạc Nhạc!” Tim của hắn cũng nát! Chẳng lẽ, cô muốn cứ vậy mà rời khỏi hắn sao?

Hải Nhạc thấy hắn không trả lời, bĩ ai nói: “Tạ Thư Dật, cho dù chị ấy gài bẫy anh đi nữa! Làm sao anh có thể cho chị ấy cơ hội để cho chị ấy gài bẫy được anh?”

Tạ Thư Dật thấy cô vậy mà lại tin hắn là bị gài bẫy, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi lại nôn nóng tiếp tục giải thích: “Lúc ấy cô ta gọi điện thoại cho tôi, nói cô ta đau bụng, nói cô ta nằm trên giường không dậy nổi, bảo tôi đi qua tìm thuốc giùm cô ta, nếu em không tin, trên điện thoại còn có nhật kí ghi lại!”

Hắn vội vàng mở nhật kí điện thoại trong điện thoại di động ra, đưa cho Hải Nhạc xem, Hải Nhạc liếc một cái, không có hề răng.

Tạ Thư Dật thấy cô không mở miệng, tiếp tục nói.

“Tôi tin là thật, đi qua tìm thuốc cho ả, tôi đưa thuốc cho cô ta xong, tôi liền định đi ngay, nhưng cô ta giữ chặt tôi lại, nói cô ta chỉ có một yêu cầu, chính là bảo tôi ở lại đến khi cô ta ngủ, về sau, cô ta có thấy

cũng sẽ không dây dưa tôi nữa, lúc ấy tôi cực kì muốn ở cùng một chỗ với em, thấy cô ta nói như vậy, tôi liền nhận lời cô ta, nhưng mà, cô ta còn nói buổi tối cô ta phải uống một ly rượu đỏ mới có thể ngủ được, cô ta cũng rót một ly cho tôi, lúc ấy tôi cũng không muốn uống, nhưng mà, cô ta thấy tôi không uống, liền đổ rượu trong ly tôi ra uống hết, sau đó lại rót một ly cho tôi lần nữa! Tôi nghĩ không có chuyện gì, cũng uống theo, thế nào lại nghĩ đến chuyện trong ly rượu kia không có việc, việc ra ở trong bình rượu kia kìa, tôi uống ly rượu kia xong, lập tức cực kì buồn ngủ, kết quả, sau đó cái gì cũng không biết, buổi sáng tỉnh lại, tôi liền nhìn thấy tôi với cô ta đang nằm cùng nhau! Nhạc Nhạc, đây là toàn bộ chuyện đã xảy ra!”

Hắn nói xong một hơi, sau đó nhìn Hải Nhạc đầy đáng thương, chờ đợi Hải Nhạc cho hắn phán quyết cuối cùng.

229. Chương 115: Đòn Hiểm

“Aiz, nếu vậy, để mình gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy đến quảng trường 101 gặp bạn được không? Ngay tại bên cạnh đài phun nước? Nếu anh ấy đến, mình liền biến? Biết chưa?” Nhã Nghiên nói.

“Được rồi, nhưng mà, ở nơi đó, có khi nào bị người ta nhận ra không?” Hải Nhạc có chút lo lắng.

“Aiz, không có đâu, bạn mang cái kính này vào, đảm bảo không có ai nhận ra bạn hết.” Nhã Nghiên lấy từ trong bao ra một cặp kính râm bự đưa cho Hải Nhạc.

Hai người vừa đi vừa nói, bỗng, đột nhiên có một chiếc xe lửa đỏ mang theo một tiếng phanh chói tai, dừng ở phía trước hai người không xa, lúc này, từ trong xe đi ra một người đàn ông, đang sải bước đi về phía các nàng.

“Hứa Nghiên Nghiên, Diêu Nhạc Nhạc, đã lâu không gặp.” Chính là Thường Hàn.

Sắc mặt Nhã Nghiên đại biến, lập tức kéo Hải Nhạc quay đầu chạy.

“Là Thường Hàn mà, tại sao chúng ta phải chạy?” Hải Nhạc hỏi.

“Đừng hỏi.” Nhã Nghiên nói.

Thường Hàn nhanh chóng chặn ở trước mặt các nàng, đồng thời dùng sức một cái đã kéo Nhã Nghiên qua.

“Anh làm cái gì?” Nhã Nghiên tức giận đấm đá hắn.

Thường Hàn cười cười nói với Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, từ trường học theo đến đây, theo các em thật lâu, không muốn tiếp tục theo nữa, anh muốn làm cho Nghiên Nghiên theo giúp anh trải qua ngày Valentine, yên tâm, không phải bắt cóc đâu, chỉ cho anh mượn Nghiên Nghiên một buổi tối thôi, đến lúc đó, anh sẽ đưa em ấy về nhà, em không cần phải lo lắng.”

“Buông ra! Buông ra! Anh tên đại phơi đản này!” Nhã Nghiên liều mạng giãy dụa.

Hải Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn Thường Hàn khiêng Nhã Nghiên đang la lên cứu mạng đi, nhét vào trong xe.

“Hải Nhạc, Hải Nhạc, trăm ngàn lần đừng để cho người nhà mình biết mình bị Thường Hàn mang đi, nếu không, mình sẽ chết đó! 55555 (huhuhu), buông ra!” Nhã Nghiên la lên với Hải Nhạc, sau đó gào thét Thường Hàn.

“Nhạc Nhạc, em đi tìm nam sinh chia sẻ ngày Valentine đi! Valentine của Hứa Nghiên Nghiên, là của anh rồi!” Thường Hàn cười ha hả nói với Hải Nhạc, sau đó, chiếc xe thể thao đỏ rực của hắn ở trước mắt Hải Nhạc ngênh ngang rời đi.

Ông trời ơi, Thường Hàn thích Nhã Nghiên? Hải Nhạc che miệng lại.

Vậy nàng phải làm sao bây giờ? Không có Nhã Nghiên ở bên cạnh nữa, nàng phải làm sao bây giờ a?

Bỗng nhiên, có một người thở hổn hển chạy tới, lớn tiếng hỏi: “Nhã Nghiên đâu? Nhã Nghiên đi đâu rồi?”

Hải Nhạc hách nhất đại khiêu (hết hồn): “Anh Chí Ngạn, sao lại là anh?”

Hứa Chí Ngạn đỏ mặt.

“Anh Chí Ngạn, làm sao anh lại ở chỗ này?” Hải Nhạc hỏi.

Không khéo đến mức tình cờ gặp phải anh ấy ở trong này như vậy chứ? Ít nhất anh ấy biết Nhã Nghiên đi chung với nàng.

“Em nói cho anh biết trước, Nhã Nghiên đi đâu đã, anh sẽ nói cho em biết tại sao anh ở trong này.” Hứa Chí Ngạn đẩy mắt kiếng lên.

“Ách...” Hải Nhạc nghĩ nghĩ, nói, “Bạn ấy đi hẹn hò với một đứa con trai rồi.”

“Không thể nào? Đi hẹn hò với một đứa con trai? Không phải nó muốn đi thổ lộ với Thư Dật với em sao?” Hứa Chí Ngạn không tin.

“Anh... anh... anh Chí Ngạn! Làm sao anh biết?” Mặt Hải Nhạc lập tức đỏ bừng lên, nàng không khỏi lui về phía sau, sắc mặt lại từ từ chuyển trắng, “Nhã Nghiên nói cho anh à?”

Không phải Nhã Nghiên đã nói đây là bí mật của mình với bạn ấy hai người thôi sao? Sao có thể nói cho anh Chí Ngạn chứ?

Hải Nhạc xấu hổ xoay người bỏ chạy, Hứa Chí Ngạn đưa tay giữ nàng lại: “Không phải Nhã Nghiên nói cho anh biết, là anh vô tình nghe được điện thoại liên thông của em với nó, ngay tối qua, anh không có lừa em, anh thật sự vô tình biết mà thôi.”

Lúc ấy hẳn gần như đã bị cuộc điện thoại kia đả kích như ngũ lôi oanh đỉnh (sấm đánh bên tai), một buổi tối đều không hề ngủ. Hắn nghĩ rằng, hắn có cơ hội, hắn nghĩ rằng, trong khoảng thời gian ngắn Hải Nhạc sẽ không thích ai, hắn có thời gian làm cho nàng thích hắn! Hắn thậm chí còn nghĩ thừa dịp ngày Valentine này, mới dốc sức mà theo đuổi Hải Nhạc, nhưng, tất cả hi vọng hoàn toàn biến thành ảo tưởng! Hải Nhạc, đã có người trong lòng! Người kia lại chính là Tạ Thư Dật! Hơn nữa, nàng còn muốn lấy dũng khí thổ lộ với hắn ta! Nên biết, Tạ Thư Dật cũng thích Hải Nhạc đó! Vậy bọn họ nhất định có thể ở cùng một chỗ! Làm sao còn cơ hội nào cho Hứa Chí Ngạn nữa! Hắn đau khổ một buổi tối thêm một ngày Valentine, cho nên, khi Nhã Nghiên nói muốn đi chơi với Hải Nhạc, hắn cũng không nói gì, chỉ chờ hai cô bé từ trường học xuất phát, đi theo hai người các nàng vòng vo cả một ngày, nào là mua quần áo, nào là làm tóc, nào là đi trung tâm trang điểm, xem ra, Hải Nhạc quyết tâm phải thổ lộ với Tạ Thư Dật bằng mọi giá rồi, hắn mang trái tim tan nát đi theo vòng vòng cả một ngày, sau đó chờ xem Hải Nhạc Thư Dật hai người ôm chặt lấy nhau, để làm nhĩ hoàn toàn chết tâm. Nhưng mà, cái nha đầu Nhã Nghiên kia, chạy đi đâu rồi? Thật sự đã đi theo con trai hẹn hò rồi ư? Nha đầu kia, không có khả năng trọng sắc khinh bạn như vậy đi?

“Hải Nhạc, em không tin anh ư? Em không tin? Anh không cần phải lừa em, tối hôm qua em có gọi điện thoại cho Nhã Nghiên hay không em tự biết rõ mà.” Hứa Chí Ngạn nói.

Hải Nhạc đỏ bừng cả mặt gật gật đầu, quả thực, tối hôm qua gọi một cú điện thoại, Hứa Chí Ngạn có thể nghe được, huhuhu thật xấu hổ a.

Hứa Chí Ngạn cười chua xót: “Kỳ thật, Nhã Nghiên cũng thích Thư Dật, không biết em có biết không.”

“Em biết.” Hải Nhạc gật đầu.

“Nhưng, nàng lại đồng ý giúp em theo đuổi người mà nó thích, người Hứa gia bọn anh, đều rất ngốc.” Hứa Chí Ngạn lắc đầu cười khổ.

“Thật xin lỗi, có phải anh cảm thấy em rất ích kỷ không?” Hải Nhạc cắn môi nói.

“Không, anh không hề cảm thấy như vậy, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, chỉ là, có vài tình yêu, sẽ nhất định không được đáp lại, giả như không được đáp lại, vậy cứ gửi lời chúc phúc đi, anh... cũng ủng hộ em đi thổ lộ với Thư Dật.”

Hứa Chí Ngạn thật vất vả mới nói ra hết những lời muốn nói, hắn thậm cười khỏ trong lòng, không phải hắn thể hiện hơi vĩ đại quá rồi đấy chứ?

“Anh Chí Ngạn...” Hải Nhạc nhìn hắn rung động, Hứa Chí Ngạn từng thổ lộ với nàng, chỉ là, bị nàng cự tuyệt, bởi vì, đối với hắn, nàng không có tình yêu nam nữ, chỉ y lại vào hắn giống như y lại anh lớn mà thôi, so với nói Tạ Thư Dật này là anh hai, còn không bằng nói Chí Ngạn mới là người anh mà nàng nhận định, hắn cần thận chăm sóc nàng, quan tâm nàng, nhưng... nàng chỉ có thể xem hắn như anh trai.

“Aiz, tình yêu, tình yêu, đối với vài người mà nói, là ngọt ngào, đối với vài người khác, lại là thống khổ vô hạn.”

“Cám ơn anh, anh Chí Ngạn.” Hải Nhạc xúc động nói, bởi vì trong lòng cảm động, hốc mắt cũng đã hơi ươn ướt.

“Aiz, Hải Nhạc, em phải cố lên nga!” Hứa Chí Ngạn giơ tay hình chữ V thắng lợi với nàng, “Yên tâm đi, tình cảm của anh dành cho em, anh sẽ chậm rãi chuyển hóa nó thành một loại tình bạn, một loại tình thân, anh sẽ giống như anh trai đối với em gái, đứng ở sau lưng em vĩnh viễn cổ vũ cho em, em không cần bận tâm đến anh đâu.”

“Anh Chí Ngạn, thật sự rất cảm ơn anh, em sẽ làm người em gái thứ hai của anh, anh vĩnh viễn sẽ là anh trai em.” Hải Nhạc cảm động ôm Chí Ngạn một cái.

Chí Ngạn vỗ vỗ bả vai nàng nói: “Có muốn anh đi cùng em không? Anh có thể đi với em, anh cổ vũ cho em.”

“Nhưng mà, lúc này em với Nhã Nghiên đã bàn, bạn ấy gọi điện giùm em, nhấn hắn đến quảng trường 101.” Hải Nhạc nói.

Chí Ngạn bấm số Nhã Nghiên, tắt máy.

“Nha đầu kia, sao lại tắt điện thoại chứ? Đã hứa với em rồi, aiz.” Chí Ngạn nói.

Trong lòng Hải Nhạc hiểu rõ, phỏng chừng điện thoại của Nhã Nghiên đã bị người nào đó đoạt đi cũng không chừng, aiz, cái tên Trình Giảo Kim Thường Hàn đáng chết này.

“Em có biết Thư Dật đang ở đâu không? Bằng không, anh gọi điện thoại cho hắn?” Chí Ngạn nói.

“Hình như hắn với chị hai em đang ở đảo tình nhân thì phải.” Hải Nhạc buồn bã nói.

“Cái gì? Hắn và chị em ở đảo tình nhân? Sao thế, sao hắn lại mang chị em đi đảo tình nhân ăn tối chứ? Anh... có chút không hiểu nổi.” Chí Ngạn nói.

“Hắn... đang quen với chị hai em.” Hải Nhạc nhẹ nói.

Chí Ngạn đưa tay ôm trán, “Không thể nào? Cho tới bây giờ đều không có nghe Thư Dật nói chuyện hắn và quen với chị em gì hết mà? Đây là xảy ra chuyện gì a? Vậy... em còn muốn thổ lộ à?”

Thấy Hứa Chí Ngạn nói như vậy, Hải Nhạc trở nên nhát gan lại lần nữa, “Anh muốn nói là... không được sao? Nhưng mà, Nhã Nghiên nói không sao hết, em chỉ muốn nói ra thôi, Tạ Thư Dật lựa chọn như thế nào, là chuyện của hắn, chị em cũng không thể trách gì em được.”

Hứa Chí Ngạn thở dài một hơi, nói: “Được, được, như vậy đi, chúng ta trực tiếp đến đảo tình nhân đi.”

“Trực tiếp đi đảo tình nhân? Không phải chị em sẽ biết em thổ lộ với hắn sao?” Hải Nhạc kinh hoảng nói.

“Có đôi khi, với vài người, cần một vài phép khích tướng mới được! Anh đi với em, nói không chừng sẽ đem đến cho em hiệu quả không thể tưởng được.” Hứa Chí Ngạn mỉm cười nói.

“Nhưng mà, em sợ hắn hiểu lầm a.” Hải Nhạc ngượng ngùng nói.

“Muốn làm cho hắn hiểu lầm mà.” Hứa Chí Ngạn nói, “Giả như, nếu như hắn thích em, hôm nay là một ngày đặc biệt, nếu hắn thấy em ở cùng một chỗ với anh, em cũng khỏi cần thổ lộ, hắn sẽ nhào đầu về phía anh trước rồi, hắn a, anh hiểu nhất.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Hải Nhạc vừa mừng vừa sợ.

“Giống như chơi cờ vậy, cũng phải dùng chiêu hiểm, mới có thể chiến thắng vì bất ngờ, Hải Nhạc, anh chính là đòn hiểm mà em có thể vận dụng kia, em cứ thử xem đi, vừa vặn, anh có đặt chỗ bên đảo tình nhân bên kia rồi.” Hứa Chí Ngạn nói.

Aiz, vốn là muốn hẹn Hải Nhạc đi ăn cơm, hắn đã sớm vị trí tốt nhất đảo tình nhân, Hải Nhạc muốn đi thổ lộ với Thư Dật, tưởng rằng bàn đặt đã vô dụng rồi, không ngờ, vẫn có tác dụng, Tạ Thư Dật cũng ở đảo tình nhân! Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại hắn có thể cùng nàng ăn một bữa tối dưới ánh nến, cho dù không phải xuất phát từ tình yêu, hắn cũng đủ hài lòng, hắn thật tình muốn giúp Hải Nhạc, nàng không thích hắn mà thích Tạ Thư Dật, nếu đã vậy, hắn sẽ rời khỏi trận đấu này, chỉ cần nàng vui vẻ nàng hạnh phúc, hắn cũng đều vì nàng mà vui.

“Ân.” Hải Nhạc dùng sức gạt đầu, “Thật sự rất cảm ơn anh Chí Ngạn.”

Khi hai người xuất hiện ở trên tầng cao nhất nhà hàng quay xung quanh đảo tình nhân kia, nhân viên nhà hàng cung kính dẫn Hải Nhạc và Chí Ngạn đến vị trí bọn họ đặt.

Từ rất xa Hải Nhạc đã thấy được Tạ Thư Dật cùng chị hai, lòng của nàng, nhấc lên thật cao, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, Chí Ngạn thấy nàng căng thẳng đến trắng bệch cả mặt, nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng, nói: “Đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi, có anh ở đây, anh sẽ giúp em.”

Tạ Thư Dật vốn đang nhàm chán cắt bớt tét, miễn cưỡng nghe Hải Hoan nói chuyện, nói thật, một câu hắn cũng không có nghe lọt, trong đầu của hắn, đang nghĩ đến một bóng dáng khác, giờ phút này, nàng đang ở nơi nào? Có phải đang hẹn hò với tên nào đó hay không? Thật hi vọng rằng người ngồi đối diện với mình là nàng biết bao...

“Hứa thiếu gia, đây là vị trí ngài đặt.”

“Cảm ơn.”

Tạ Thư Dật đang chìm trong tưởng niệm, đột nhiên nghe được một tiếng giọng nhu hòa nói tiếng cảm ơn, hắn chấn động cả người, không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngay tại chiếc bàn trống kế hắn phía trước, Hứa Chí Ngạn đang kéo một cái ghế ra, ngồi xuống chính là cô gái kia, vậy mà lại là ai đó hắn vừa mới nhớ! Chết tiệt, nàng thật sự ngồi vào đối diện hắn rồi! Nhưng, cũng cách một cái bàn, do một người đàn ông khác kéo ghế ra cho nàng! Máu toàn thân hắn, tựa hồ cũng đang chảy ngược, Tạ Thư Dật nắm thật chặt dao nĩa trong tay, gắt gao nhìn nàng chăm chăm!

230. Chương 116: Chị Hai Thật Sự Quá Đáng Sợ

Hải Nhạc vẫn cúi đầu, cũng không hề mở miệng.

Tạ Thư Dật hoàn toàn không cần phải nói dối chuyện này với cô, tuy rằng trước kia hắn luôn luôn ở trước mặt ba mẹ âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh) về chuyện liên quan tới cô, nhưng, thật sự thì hắn chưa bao giờ nói dối trước mặt cô, hắn muốn nói cái gì, muốn làm cái gì, cho tới bây giờ đều chưa từng giấu diếm cô, trừ sau đó lại không để cho cô biết chính xác tình cảm của hắn đối với cô, còn tưởng rằng hắn chỉ là muốn chơi trò tình cảm thôi, mới dẫn đến chuyện hai người cứ luôn ở đó mà lòng vòng lòng vòng, nhưng mà, cho tới bây giờ hắn vẫn nghĩ sao nói vậy, nói cái gì thì làm cái đó, hắn thật sự không cần phải vì đã lên giường với chị hai mà đi giao hết trách nhiệm cho chị ấy. Hơn nữa chị hai, từ thủ đoạn lúc chị ấy vì trả thù cậu học, ở sinh nhật cậu đoạt lấy bạn trai người khác, lại lập tức đá người ta đi thì có thể nhìn ra, chị hai, cũng không phải là chị hai trước đây nữa! Cho nên, nếu chị ấy không muốn buông tay với Tạ Thư Dật, đúng là chị ấy có thể sẽ không từ thủ đoạn cũng muốn trói chặt Tạ Thư Dật, lên giường với Tạ Thư Dật hy sinh lần đầu tiên của tớ, là thủ đoạn cũ nhưng lại nhanh nhất cũng có hiệu quả nhất rồi, trừ biện pháp này, thật đúng là không còn biện pháp gì có thể buộc Tạ Thư Dật lại được. Quả thật không ngờ chị hai lại có thể nghĩ ra cách như vậy! Chị hai thật sự là quá khủng khiếp! Chị ấy mới bao nhiêu chứ? Vậy mà lại có thể nghĩ ra cách như vậy! Chị hai thật sự quá đáng sợ! Hải Nhạc không khỏi run lên một cái.

Tạ Thư Dật cũng không dám giục cô, đứng ở cạnh cô chờ một giây như qua một năm.

Thật lâu sau, Hải Nhạc ngẩng đầu lên.

“Em tin tưởng anh! Em tin anh không phải muốn lên giường với chị ấy! Em tin là chị ấy hãm hại anh!” Hải Nhạc nói.

Trái tim đang treo lủng lẳng của Tạ Thư Dật rốt cuộc cũng rơi xuống, hấn kích động ôm Hải Nhạc vào lòng, liên tục hỏi: “Nhạc Nhạc! Tôi không có mất em phải không? Em thật sự vẫn còn cần tôi? Phải không? Em thật sự vẫn cần tôi phải không?”

Hải Nhạc gật đầu thật mạnh.

“Thật tốt quá! Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Cảm ơn em! Cảm ơn em!” Tạ Thư Dật dùng sức hôn môi Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy hấn ra, nhẹ giọng nói: “Cho dù em tin tưởng anh đi nữa, nhưng mà, chị hai sẽ không bỏ qua, sớm muộn gì chị ấy cũng sẽ làm cho ba mẹ biết chuyện này.” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, không biết có nên nói cho cô biết, ba mẹ đã biết rồi hay không.

“Chị ấy làm như vậy, chắc chắn là không buông tay với anh! Em sợ đến lúc đó ba mẹ mà biết, sẽ ép anh ở cùng chị ấy! Chị ấy làm như vậy, chính là muốn đạt tới mục đích này!” Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là, Hải Nhạc thật sự rất thông minh, những chuyện hấn không dám nói ra khỏi miệng này, đều bị cô đoán trúng! Lo là, bọn họ phải đối mặt với những thứ phiền toái liên tiếp này thế nào đây?

Tạ Thư Dật ấp úng nói: “ba mẹ biết rồi.”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Hải Nhạc giật tứ mở to hai mắt.

“Tại tôi quá tức giận, đánh Hải Hoan một bạt tai, Hải Hoan liền không ngừng thét to lên, dẫn tới ba mẹ đến, bọn họ thấy được tôi đang mặc quần áo, mà Hải Hoan thì đang ngồi ở trên giường, ba tôi cho là tôi khi dễ Hải Hoan, đánh tôi vài cái.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc che đầu, không nhin được rên lên: “Em phải nói anh thế nào đây? Tạ Thư Dật, bình thường anh thoát nhìn rất thông minh, làm sao anh lại có thể xúc động như vậy chứ?”

“Tôi không đánh cô ta, cô ta cũng sẽ làm ầm lên cho ba mẹ biết.” Tạ Thư Dật tức giận nói.

Hải Nhạc nghĩ nghĩ: “Cũng đúng.”

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt lại tràn ra: “Chị hai thật sự quá đáng, sao có thể làm như vậy chứ? Chị ấy thế nào lại biến thành người như vậy?”

Tạ Thư Dật không nói gì, trong lòng hấn chỉ có nỗi hối hận vô tận, nếu hấn biết Hải Hoan có thủ đoạn lợi hại như vậy, cho hấn một trăm lá gan, hấn cũng sẽ không đi chọc cô ta.

Hải Nhạc cắn môi, nói yếu ớt: “Em nghĩ, ba chắc chắn sẽ nói, bảo anh phải chịu trách nhiệm này đúng không.”

“Đúng vậy.” Tạ Thư Dật gật đầu bất đắc dĩ.

Hải Nhạc nhìn hấn, nước mắt lại không chế nổi lăn xuống, cô ghen ngào hỏi: “Vậy anh muốn làm gì bây giờ?”

Tạ Thư Dật vội vàng nhìn cô, nói: “Vấn đề không phải là tôi làm gì bây giờ, mà là em! Em không thể vì chuyện này mà từ bỏ tôi! Em phải cùng tôi chống chọi áp lực này!”

Nước mắt Hải Nhạc càng chảy dữ dội hơn, cô không ngừng lắc đầu: “Em cũng không biết, em cũng không biết phải làm sao bây giờ, nếu anh không cho Hải Hoan một câu trả lời thỏa đáng, ba với mẹ em chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh. Tại sao phải như vậy? Tại sao phải như vậy? Thư Dật, em muốn được ở bên anh! Nhưng mà, tại sao lại khó như vậy?” Hải Nhạc nghĩ rằng rất có thể sẽ phải tách khỏi Thư Dật, cô không khỏi lại khóc nức nở.

Tạ Thư Dật cũng bị cô khóc buột giá cả người, cho dù hai người kiên trì đi nữa, nhưng, có chuyện Hải Hoan này, ba mẹ sẽ cho phép hấn và cô ở bên nhau ư?

“Nhạc Nhạc! Em không thể từ bỏ tôi, chúng ta thật vất vả mới đến được với nhau! Em không thể từ bỏ! Tôi không có khả năng đánh hôn với Hải Hoan, đánh chết tôi cũng sẽ không làm! Tôi nói, cho dù tôi phải thoát ly quan hệ với Tạ gia, tôi cũng sẽ không đánh hôn với cô ta!”

Nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, lòng Hải Nhạc lại tràn đầy tuyệt vọng, cô đau đớn đến không thể tự chủ.

“Trời ạ! Bọn họ đều đã bắt anh đánh hôn với chị ấy! Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, chúng ta phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ? Cho dù em tin là anh bị chị hai em gài bẫy, em cũng có thể tha thứ anh, nhưng mà, ba mẹ không thể nào tin tưởng anh! Bọn họ tận mắt nhìn thấy a! Tạ Thư Dật, chúng ta cứ mãi không thể ở bên nhau như vậy sao? Thư Dật, em cũng không muốn mất đi anh a! Em không muốn mất đi anh! Chúng ta mới ở trước mặt mẹ anh nói sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ! Em không muốn mất anh!” Hải Nhạc liều mạng ôm lấy Tạ Thư Dật, khóc như đứt từng khúc ruột.

“Tôi cũng không muốn thế! Tôi cũng không muốn rời xa em! Tôi cũng muốn vĩnh viễn ở bên em! Cho nên, tôi sẽ tuyệt đối không đồng ý đánh hôn với Hải Hoan! Có đánh chết tôi! Có đuổi tôi ra khỏi Tạ gia, tôi cũng sẽ không đánh hôn với a!” Tạ Thư Dật chảy nước mắt nói.

231. Chương 116: Thật Sự Đáng Giận!

Lúc này người nào đó ngẩng đầu lên, lập tức chạm phải ánh mắt của hắn, trong mắt tràn đầy kinh hoảng, sau đó lại giống như một kẻ trộm bị bắt quả tang, cúi đầu thật thấp.

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng chột dạ của nàng, một cơn tức cứ nghẹn trong ngực thế nào cũng không nhả ra được!

Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Còn nói Valentine không có hẹn gì, còn nói nàng không có thâm oán Hứa Chí Ngạn, tất cả đều là lừa đảo! Xem đi, còn để cho hắn bắt gặp nàng hẹn hò với Hứa Chí Ngạn rồi đấy! Nàng còn nói không cái gì đây?

Hắn thật muốn lập tức đứng lên, thật muốn lập tức chạy tới, đi chất vấn nàng, biết rõ hắn sẽ đến chỗ này, vì sao nàng còn muốn đến đây cùng với Hứa Chí Ngạn chứ!

Lòng ngực Tạ Thư Dật không ngừng phập phồng lên xuống, cố gắng không chế bản thân không được làm ra chuyện gì quá đáng trong hoàn cảnh như thế này.

Trì Hải Hoan vốn đang không ngừng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn thấy hắn khác thường, không khỏi men theo tầm mắt của hắn nhìn lại, khi nàng nhìn thấy Hải Nhạc và Hứa Chí Ngạn, không khỏi ngây người theo.

Nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục thái độ bình thường, lên tiếng chào hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc! Em dám lừa chị, rõ ràng em nói Valentine em không có làm gì hết, em xem đi, bây giờ lại đi cùng người ta tới đây ăn tiệc tình nhân đấy thôi!”

Hải Nhạc kinh hoảng nhìn Hứa Chí Ngạn một cái, Hứa Chí Ngạn hiểu ý, nói: “Nga, em chính là chị hai Nhạc Nhạc, Hải Hoan phải không? Khuôn mặt thật đúng là giống, nếu hai người các em không ở chung một chỗ, anh còn sẽ thật sự nhận lầm người mất, Nhạc Nhạc ấy à, em cũng biết tính tình của em ấy, em ấy cũng không thích đi đâu, là anh cứ ép em ấy đi bằng được, sao thế, Hải Hoan cảm thấy anh với Nhạc Nhạc không nên tới nơi này sao? Chê bọn anh quấy rầy đến hai người các em à? Thế thì lúc trước các em hẳn là phải bao hết toàn bộ nhà hàng này mới đúng a.”

Tạ Thư Dật này giờ chưa hề lên tiếng, buông dao nĩa xuống bàn ăn gây ra tiếng vang thật to, lạnh lùng mở miệng: “Hứa Chí Ngạn, người rất đặc ý a? Người đang khoe ra với tụi này đấy sao? Khoe người đã theo đuổi được Tạ Hải Nhạc? Người cảm thấy chuyện đó cần thiết à?”

Hứa Chí Ngạn cười cười nói: “Thư Dật, ta nghĩ, người hiểu lầm rồi, ta không có ý đó, hôm nay là Valentine, ai cũng muốn trải qua thật vui cùng người mình thích, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, các người chơi các người, bọn này chơi riêng vọn này, người... đang tức giận cái gì đây?”

“Đúng rồi, đúng rồi, Hải Nhạc với anh Chí Ngạn ở cùng nhau, cũng là một chuyện đáng phải vui mừng, anh Thư Dật, mọi người rất vui về mà, anh Chí Ngạn, Nhạc Nhạc, có muốn kéo lại chung thành một cái bàn không?”

Tạ Hải Nhạc vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu chị hai, em với anh Chí Ngạn ngồi cùng nhau là được rồi.”

Khi thấy Tạ Thư Dật trờng nàng đầy hung tợn, nàng sợ tới mức lập tức cúi thấp đầu.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cái hung tinh kia, nàng quả thực rất muốn chạy đi ngay.

“Anh Chí Ngạn, chúng ta... bằng không, chúng ta đổi lại chỗ khác?” Tạ Hải Nhạc nhỏ giọng nói với Hứa Chí Ngạn, nàng sợ.

“Ở trong này là tốt rồi, Nhạc Nhạc, em không cần cảm thấy ngượng ngùng gì hết.” Hứa Chí Ngạn cười nói, tiếng nói không cao cũng không thấp, vừa vặn mọi người đều nghe được.

“Chí Ngạn, mọi người cũng hiếm khi gặp nhau thế này, kéo thành một bàn đi.” Tạ Thư Dật nói.

Muốn một mình anh anh em em sao? Hừ hừ, vậy thì ngồi cùng nhau hết đi.

Hứa Chí Ngạn cho Hải Nhạc một ánh mắt trấn an, quay đầu nói: “Tốt, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Trì Hải Hoan đột nhiên có hơi hồi hận mình nói kéo thành một cái bàn chung rồi, cơ hội khó có được, lại phải cùng chia sẻ với Hải Nhạc cộng với cả Hứa Chí Ngạn nữa, thật là...!

Phục vụ nhận được yêu cầu, chuyển ghế qua bên chỗ Tạ Thư Dật, bốn người ngồi chung một cái bàn, điều này làm cho Hải Nhạc cứ đứng ngồi không yên, vở kịch này, phải diễn tiếp như thế nào đây a?

Nếu chiêu hiểm này không có hiệu quả, ngược lại còn cho kết quả trái ngược, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

“Nhạc Nhạc, anh Chí Ngạn ca ca, vậy hai người ăn cơm xong, chuẩn bị đi nơi nào?” Trì Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc ấp a ấp úng: “Bọn em... bọn em...”

“Bọn anh sẽ đi nghe buổi độc diễn của Maksim, chẳng lẽ, hai người không đi sao? Anh đã sớm nhìn thấy quảng cáo từ lâu, Maksim sẽ đến diễn riêng một ngày hôm nay, một vé khó cầu a, cho nên anh đã phải đi đặt vé tốt từ lâu rồi, hai người thì sao?” Hứa Chí Ngạn nói.

Đúng là, hẳn có vé, vì chờ hôm nay, thật là, không biết có thể đi cùng với nàng được hay không đây, trước khi nàng chưa thổ lộ, hẳn có thời gian ở cùng với nàng một mình, đợi đến khi nàng thổ lộ thành công, sẽ không còn cơ hội nào nữa! (tội nghiệp quá à oa oa oa oa)

“Anh Chí Ngạn...” Hải Nhạc lại càng bất an, chẳng lẽ, anh ấy đã đi chuẩn bị ngày hôm nay từ rất lâu rồi sao? Tiếc tối ở đảo tình nhân, buổi độc diễn của Maksim, những thứ đó, có phải anh ấy vốn chính là chuẩn bị cho nàng không?

“Wow, hai người thật là lãng mạn nga, em với Thư Dật sẽ đi xem điện ảnh, aiz, em không biết có buổi diễn tấu, nếu em biết, em cũng sẽ bảo anh Thư Dật mang em đi, bởi vì em cũng rất thích Maksim, anh ta kéo đàn violon rất hay, em cũng thường hay nghe lắm.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật trầm mặt xuống, Hứa Chí Ngạn ho khan vài tiếng, Hải Nhạc cũng không biết có nên giúp chị hai giải vây không, phỏng chừng chị nhớ lắm thôi nhỉ? Kéo đàn violon hẳn là Gil Shaham, không phải Maksim, một người là hoàng tử đàn violon, một người ông hoàng piano, chắc là chị hai nhớ sai rồi.

“Trì Hải Hoan, em đã nghe Maksim kéo đàn violon? Thế nào anh lại chưa từng nghe qua? Anh chỉ nghe Maksim diễn tấu piano, sao thế, chẳng lẽ Maksim đổi nghề rồi, hẳn kéo đàn violon ột mình em nghe à?” Tạ Thư Dật tức giận nói.

Thật đúng là mắt mù! Ngay cả Maksim diễn tấu cái gì cũng không biết, không biết còn dám nói biết, ăn nói lung tung, không nói tiếng nào, cũng không có ai xem nàng là câm điếc, hại hẳn ở trước mặt Hứa Chí Ngạn mà mất hết mặt mũi rồi!

“Em... “ Trì Hải Hoan thật không ngờ Tạ Thư Dật lại nói nàng như vậy, nàng lập tức không xuống đài được, mặt hết hồng lại trắng.

“Chị hai cũng chỉ nhất thời nhớ lầm tên người mà thôi, chị ấy nhớ Maksim thành Gil Shaham thôi mà, cái này cũng đâu có gì đâu, có lúc em cũng sẽ nhớ nhầm tên một số người mà.” Tạ Hải Nhạc nhỏ giọng nói.

Trì Hải Hoan nhìn em mình một cái, nói: “Đúng đúng đúng, em chỉ nhất thời nhớ lầm mà thôi, kéo đàn violon là Gil Shaham, là Gil Shaham.”

Maksim Mvrica

Xem thêm về Maksim Mvrica ở đây. (bạn rất thích bài Hann's Eyes của bạn này)

Gil Shaham

Xem thêm về Gil Shaham ở đây.

Thật là, vì sao cái gì Hải Nhạc cũng biết? Nàng còn phải để cho nó giải vây giùm? Thật là đáng ghét!

Tạ Thư Dật không khỏi liếc nhìn sang Hải Nhạc một cái, thật không ngờ, nàng còn biết cả Gil Shaham! So sánh với nhau, Trì Hải Hoan thật nông cạn hơn nàng nhiều!

Nhìn Hứa Chí Ngạn mỉm cười với Hải Nhạc, trong lòng không khỏi giống như bị lấp một tảng đá lớn vậy.

Bởi vì sự lạnh nhạt của hắn, làm nổi bật lên sự hoạt bát của Hứa Chí Ngạn, Hứa Chí Ngạn không ngừng trò chuyện với Hải Nhạc về mọi loại đề tài, từ âm nhạc đến điện ảnh và truyền hình, từ nhân văn đến địa lý, từ chiến tranh đến bóng đá, hai người gần như không chuyện gì không nói, điều này làm cho Tạ Thư Dật càng thêm bực bội, thì ra, hai người bọn họ, hợp rơ nhau đến như vậy!

Hắn cũng lần đầu tiên phát hiện, Hải Nhạc nho nhỏ là thế, vậy mà lại biết nhiều chuyện đến như vậy! Mỗi một đề tài Chí Ngạn nói, nàng đều có thể tự giải thích theo ý kiến của mình, hắn thật sự đã quá coi thường nàng rồi! Nguyên tưởng rằng cái gì nàng cũng đều không hiểu, làm sao có thể nghĩ đến, trong cái đầu nho nhỏ của nàng, cái gì cũng biết hết!

Nhìn lại Trì Hải Hoan, trước mặt hai người họ, khuôn mặt tái nhợt đến cỡ nào, gần như một câu cũng chen không lọt! Mà hắn, cũng lười nói chuyện, cho nên, chỉ nghe được tiếng cười nói của Hứa Chí Ngạn cùng với Hải Nhạc, điều này làm cho hắn, càng thêm buồn bực, một bữa ăn tối, nhạt nhẽo vô vị.

Rốt cuộc, hắn không thể nhịn được nữa, hắn phải rời khỏi! Rời khỏi hai người bọn họ cho thật xa! Miễn cho đến lúc đó xúc động, làm ra chuyện gì mất lý trí nữa!

“Hải Hoan, em đã ăn no chưa? Chúng ta cũng nên đi thôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Nga, em chỉ chờ anh thôi.” Trì Hải Hoan đã ước gì rời đi cho sớm, chỉ còn chờ những lời này thôi, nàng lập tức đứng lên.

“Chúng ta đây đi chung với nhau đi, ta trả tiền cho.” Hứa Chí Ngạn nói.

Đạt được tâm nguyện, hắn cũng đã thỏa mãn rồi, Hải Nhạc, Hải Nhạc đáng yêu, Hải Nhạc dịu dàng, Hải Nhạc tài trí, nói chuyện với nàng, là một chuyện hạnh phúc sung sướng đến cỡ nào! Quả thực là làm cho hắn không muốn cứ vậy mà buông tay!

“Không cần, ta tự trả.” Tạ Thư Dật nói.

Hai đôi đứng ở trong bóng tối, Tạ Thư Dật nói: “Bọn ta đi trước.”

Hắn kéo Trì Hải Hoan cùng đi đến bên xe của hắn, hai người lên xe, rời đi.

“Anh Chí Ngạn, việc thử của chúng ta có phải đã thất bại hay không?” Hải Nhạc có chút âm đạm.

“Anh cũng không chắc nữa, tên nhóc này bây giờ ngay cả anh cũng đoán không ra hắn rồi, nếu là trước kia, hắn hẳn là cũng sẽ ném anh ra ngoài cửa sổ giống như lúc quăng Thích Hán Lương xuống biển vậy, nhưng hôm nay, hắn lại không có làm gì cả!” Hứa Chí Ngạn có chút không biết làm sao.

“Ý của anh là, không có hy vọng ư?” Nước mắt Hải Nhạc lập tức chảy ra.

232. Chương 117: Có Thể Có Cách Gì Đây

“Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, chúng ta phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?” Hải Nhạc hoang mang lo sợ bật khóc, vừa nghĩ tới Tạ Thư Dật sẽ đính hôn với chị hai, từ nay về sau hai người không còn khả năng gì nữa, đến lòng tim chết cô cũng có. Dù sao Tạ Thư Dật vẫn lớn hơn Hải Nhạc một chút, tuy rằng gặp việc này trong lòng có hơi kinh hoảng, nhưng biết Nhạc Nhạc sẽ không vì chuyện này mà hết thương hắn, trong lòng hắn có lo lắng, nhưng vẫn an ủi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, đừng khóc, đừng khóc, chuyện gì cũng có cách giải quyết, tôi biết sẽ có chút khó khăn, nhưng, chúng ta chắc chắn có thể nghĩ ra biện pháp!”

Hải Nhạc nước mắt lăn chả nhìn hắn: “Biện pháp gì đây? Có thể có biện pháp gì? Em thật sự không biết anh có thể nghĩ ra biện pháp gì để không cho chị hai tiếp tục quần quít lấy anh nữa.”

“Nhạc Nhạc, nếu tôi không đồng ý, bọn họ cũng không có cách nào ép được tôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà, cách này cũng không phải là cách lâu dài, anh có thể trì hoãn được bao lâu?” Hải Nhạc nói.

“Vì em, tôi có thể chống cự lại, nếu thật sự không được... Tôi nhất định sẽ mang em rời khỏi Tạ gia, bây giờ chúng ta liền rời đi thôi! Tôi nhất định có thể nuôi sống em!” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc hoảng sợ: “Anh thật sự có ý định muốn rời khỏi nhà ư? Rời khỏi nhà, chúng ta có khả năng đi nơi nào? Nhưng mà như vậy, ba làm sao bây giờ? Mẹ em phải làm sao bây giờ? Chúng ta...” Cô nói không nên lời, cho tới bây giờ cô đều chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi ba mẹ, đối với mẹ cô cực kì quyến luyến, ba cũng tốt với cô như vậy, cô cũng luyến tiếc phải rời đi!

Tạ Thư Dật nhìn cô nói: “Hải Nhạc! Tôi có thể từ một thiếu gia cơm dâng tận miệng, biến thành một người bình thường vì yêu mà dốc sức làm việc! Chỉ cần em đồng ý đi theo tôi cùng tôi chịu khổ, chúng ta có thể có một cuộc sống thật sự hạnh phúc!” Hải Nhạc chấn động, nhìn hắn: “Em cũng không ngại đi theo anh chịu khổ, em chỉ đau lòng. Anh luôn ở tít trên cao, là người thừa kế duy nhất của Tạ gia, bắt anh phải hạ mình, đi làm những chuyện trước nay anh chưa từng làm, anh có thể làm được không? Đời thật cũng không phải giống như anh nghĩ, anh sẽ đụng phải rất nhiều áp lực, rời khỏi Tạ gia, anh không có xe thể thao mà phải đi bộ, anh không thể như bây giờ mà tùy ý cả thể tùy ý dùng tài khoản của anh mua bất kỳ vật gì anh thích, có lẽ, mỗi ngày anh đều phải làm việc không ngừng, mỗi ngày mệt mỏi muốn chết, nhưng cho dù anh có phấn đấu nửa năm, cũng không mua nổi bộ quần áo anh đang mặc trên người lúc này, hơn nữa, kiếm được tiền, anh phải tiết kiệm chi tiêu, phải có kế hoạch mua sắm, những chuyện đó đó, anh có cảm thấy có thể mài mòn mất tình yêu của anh dành cho em không? Anh đã từng nghĩ đến đó chưa?”

Tạ Thư Dật nghe cô nói vậy, không khỏi im lặng, cô nói rất đúng sự thật, nhưng mà, hắn không nghĩ đến trong tình trạng đầy lo lắng thế này cô còn có thể suy xét đến thực tế đó.

“Nhạc Nhạc, làm sao em biết những điều đó?” Tạ Thư Dật hơi suy sụp, “Chẳng lẽ, em không muốn trải qua những ngày khổ cực như vậy cùng tôi?”

Hải Nhạc cười cười, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tạ Thư Dật: “Anh biết không? Lúc nhỏ, em đi theo mẹ em ở ngoài trải qua ba năm cực khổ như vậy, ba em không cho mẹ em gì cả, liên tục nói cho em phí nuôi nấng đều lần lửa khát nộ, mẹ em thật mạnh mẽ, chưa từng đến đòi bao giờ, em nhìn mẹ em mỗi ngày đều đi sớm về trễ, lại không kiếm về được bao nhiêu tiền, bởi vì, bà trải qua cuộc sống thiếu phu nhân nhiều năm vậy rồi, bị ngăn cách với xã hội lâu lắm, bà gần như chẳng khác gì phải bắt đầu lại tất cả một lần nữa, em học ở trường có khi phải chờ tới rất tối, bà mới có thể lại đó đón em, đôi khi, còn phải gửi em ở nhà bà cụ cách vách, có điều, em biết mẹ vất vả, em chưa bao giờ làm cho bà phiền lòng, em sẽ tự mình giặt quần áo tự mình làm cơm gì đó, kỳ thật khoảng thời gian đó mặc dù rất mệt, nhưng em cảm thấy thật sự rất hạnh phúc, bởi vì em có mẹ, sau đó, ba lại đi vào cuộc sống của bọn em, lại sau đó, bọn em đi đến nhà các anh, tuy rằng cuộc sống mẹ con em trở nên tốt hơn, nhưng mà, em... Những chuyện xảy ra trong thực tế, em hiểu rõ hơn anh nhiều lắm, em sợ anh không kiên cường được giống như mẹ em, em sợ đến lúc đó gánh nặng cuộc sống sẽ áp đảo anh mất, em sợ đến lúc đó anh sẽ oán hận vì yêu em mà liên lụy anh...”

Tạ Thư Dật đưa tay che miệng cô lại, nói: “Không, em tuyệt đối sẽ không là liên lụy gì của tôi, tôi cũng không vô dụng như em nghĩ đâu, em đừng xem thường tôi, tôi chính là một tiểu cổ phiêu (~ thần cổ phiêu, chắc vậy) đấy! Biết không, từ khi mười ba tuổi tôi đã bắt đầu tiếp xúc với cổ phiêu, về mặt thị trường chứng khoán, tôi thật sự rất có thiên phú, tôi nghĩ ba tôi cũng không biết tôi có năng khiếu trên phương diện này đâu, tôi dùng chính năng lực của mình, trong tay có rất nhiều cổ phiêu tản mát ngoài thị trường của các công ty, tôi rất ít khi nào chịu lỗ, đừng nhìn tôi lúc nào cũng đi học, nhưng mà, tôi lại không có bỏ mặc sở thích tự kiếm tiền đâu.” Nói xong, Tạ Thư Dật cũng tràn đầy tự tin thẳng người lên.

“Hơn nữa, có thể em không biết, tôi, Đế Uy, Lâm Phong, Chí Ngạn, ban người bọn tôi đăng kí một cái công ty trên Internet, chuyên giao dịch trực tuyến phục vụ nhu cầu nền tảng cho người sử dụng Internet, rất kiếm tiền, bất quá, tôi chưa bao giờ đi quản lí, toàn quyền đều từ Đế Uy quản lí, Đế Uy là cao thủ máy tính và Internet, mấy người chúng tôi, chỉ để ý chia hoa hồng, Nhạc Nhạc, đừng xem thường tôi, tôi tin rằng tôi có thể kiếm tiền, tôi tin chắc tôi có thể nuôi sống em, tuy rằng không tốt được như bây giờ, nhưng tuyệt đối có thể làm cho em không lo cơm áo, chuyện này, em không cần lo lắng gì nữa!”

Tạ Hải Nhạc không khỏi nhìn hẩn đầy sùng bái: “Anh lợi hại như vậy, sao em lại không biết?”

Tạ Thư Dật cọ cọ đầu mũi của cô, nói: “Chuyện em không biết còn rất nhiều, về sau cứ từ từ khám phá tôi đi, cho nên, tôi không sợ phải rời khỏi Tạ gia, cho dù rời đi, chúng ta cũng có thể sống tốt!”

Hải Nhạc nhìn hẩn lo lắng: “Thật muốn đi con đường này à? Không phải em không buông cuộc sống bây giờ ra được, anh phải biết rằng, từ khi em tới Tạ gia, anh đối xử với em như thế nào, em luôn ước gì được rời đi, nhưng mà, như vậy, ba mẹ sẽ rất đau lòng.”

Tạ Thư Dật thấy cô nhắc tới quá khứ, trong lòng còn chút băn khoăn, hẩn ôm lấy cô đầy áy náy: “Thật xin lỗi, trước kia tôi đối xử ác độc với em tôi cảm thấy thật có lỗi, tôi sẽ dùng cả đời tôi để bồi thường cho những sai lầm tôi đối với em trước kia, em cũng không cần phải lo cho ba mẹ, kỳ thật ba tôi rất dễ mềm lòng, nếu chúng ta thật sự rời đi, đến lúc đó ông ấy chắc chắn sẽ là người đầu hàng trước.”

“Ân.” Hải Nhạc gật gật đầu.

“Nếu chúng ta có đường đi, chúng ta không cần phải sợ hãi nữa, chúng ta về nhà đi.”

233. Chương 117: Thổ Lộ

“Cũng không hẩn, nhưng mà, anh có thể nhìn ra hẩn cũng không vui, Hải Nhạc, chúng ta vẫn có thể thử cách của Nhã Nghiên thử xem, anh đi hẹn hẩn ra giùm em thế nào?” Hứa Chí Ngạn nói.

“Nhưng mà, hẩn đã đi xem phim với chị em mất rồi!” Hải Nhạc tuyệt vọng muốn khóc.

“Chúng ta không đi quảng trường 101 nữa, chúng ta đi đến gần rạp chiếu phim bọn họ tới, tìm một chỗ nào đó, anh hẹn hẩn ước đi ra! Anh sẽ nghĩ cách hẹn hẩn ra ngoài, em không cần lo lắng!” Hứa Chí Ngạn thấy nàng buồn bã, trong lòng thậm chí còn có chút đau lòng, nếu... nàng vì mình mà buồn bã, thì thật tốt biết bao.

“Vâng, cảm ơn anh Chí Ngạn.” Hải Nhạc gật đầu, “Cảm ơn anh đã giúp em nhiều như vậy.”

Hai người ngồi xe đi đến khu gần rạp chiếu phim, tìm một quán cà phê gần đó ngồi xuống.

“Anh gọi điện thoại cho hẩn.” Hứa Chí Ngạn nói, đồng thời liền đưa tay bấm điện thoại.

“Thư Dật, ta là Chí Ngạn, bây giờ có tiện nói chuyện điện thoại với ta không? Có thể tránh Trì Hải Hoan được không? Ta có chuyện cần nói với người, chuyện rất quan trọng!” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thư Dật ngồi ở trong rạp chiếu phim, hẩn trơ trơ nhìn về phía trước, nhưng suy nghĩ vốn không hề nằm trên bộ phim kia.

Vừa nghĩ tới chuyện nàng lại ở cùng với Hứa Chí Ngạn, tim của hẩn, tan nát.

Hắn sai rồi ư? Hắn sai lắm rồi ư? Vì sao lúc trước phải đánh cược ván này? Phải nghe lời nàng ở cùng với Hải Hoan? Cứ nghĩ rằng có thể làm cho nàng cảm thấy khó chịu vì bị hắn lạnh nhạt, có thể giác ngộ được cái gì đó, làm sao có thể nghĩ đến, nàng lại vô thanh vô tức (~không rên một tiếng) ở bên Hứa Chí Ngạn! Ở trên xe còn nói chắc như bắp, không có gì với Hứa Chí Ngạn! Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Đại lừa đảo!

Nhưng mà, hắn thì có cái tư cách gì mà nói nàng là kẻ lừa đảo, rõ ràng là chính hắn cũng không thích Trì Hải Hoan, lại dám đùa giỡn với nhau! Nhìn mặt nàng ta, nhưng cũng chỉ nghĩ đến một người khác! Kích động nhất thời, hoàn toàn không có kế hoạch tốt, thật sự nằm mơ cũng không ngờ nhanh như vậy nàng đã đi chung với Hứa Chí Ngạn rồi!

Là hắn sai! Tất cả đều là hắn sai! Hắn không nên trừng phạt nàng như vậy, kết quả không có trừng phạt được nàng, ngược lại đâm ra trừng phạt chính mình! Chẳng lẽ, cứ vậy mà trở mặt nhìn nàng ở cùng với Hứa Chí Ngạn ư? Chẳng lẽ, cứ vậy mà từ nay về sau không bao giờ được thân cận nàng nữa, cũng đừng mơ yêu đương với nàng ư?

Hải Nhạc! Hải Nhạc! Hải Nhạc ơi! Sao em có thể đối xử với tôi như vậy? Làm sao em có thể ở bên Chí Ngạn chứ?

Nếu hắn mà là cái loại công tử ốm yếu thời cổ đại, phỏng chừng lúc này hắn đã nôn hết máu tươi tích tụ trong lòng ra rồi!

Hắn thật đúng là muốn phun mấy ngụm máu tươi ra thử, như vậy, chắc chắn trong lòng sẽ thoải mái hơn được một chút, không còn khổ sở như thế nữa.

Đang lúc hắn đang miên man suy nghĩ đau thương phần nộ trong lòng, lại nhận được điện thoại của Chí Ngạn, nghe được câu Chí Ngạn hỏi có tiện nghe điện thoại của hắn hay không, còn phải tránh mặt Trì Hải Hoan, trong lòng giật thột, chuyện gì mà bí ẩn như vậy?

Hắn liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái, nói: “Thật xin lỗi, anh nhầm số rồi.”

Hắn cúp điện thoại.

“Ai gọi nhầm số à?” Trì Hải Hoan vừa ăn bắp rang vừa hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Thư Dật gật đầu, “Không có gì, xem phim.”

Qua vài phút sau, hắn ngáp một cái nói: “Cơn nghiện thuốc lá của anh đến đây, đi ra ngoài hút điếu thuốc.”

“Đi đi.” Hải Hoan gật đầu.

Không phải chỉ hút điếu thuốc thôi sao? Trì Hải Hoan cũng không nghi ngờ gì, bởi vì nàng nghĩ rằng, Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn đã đi nghe hòa nhạc rồi, Hải Nhạc ở cùng Hứa Chí Ngạn, hắn nào còn cơ hội đi thổ lộ gì với Hải Nhạc a?

Hải Nhạc quen với Hứa Chí Ngạn, tin chắc Tạ Thư Dật sẽ chết tâm này thôi!

Hại nàng tối hôm qua còn gọi điện thoại cho đồng minh hý vọng có thể được hắn giúp, giúp nàng ngăn chặn Hải Nhạc, kết quả, đồng minh không có xuất hiện, Hải Nhạc lại ở cùng với Hứa Chí Ngạn! Hơn nữa, còn để cho Thư Dật thấy tận mắt, cái này thật là quá tốt! Không có gì so với kết quả này hoàn mỹ hơn được nữa!

Nàng vừa thương hại cho đồng minh của nàng, aiz, cho dù Tạ Thư Dật không thổ lộ với Hải Nhạc, đồng minh cũng không có cơ hội, Hải Nhạc đã bị Hứa Chí Ngạn bắt đi rồi!

Tạ Thư Dật đi ra khỏi phòng chiếu, đi ra hành lang, gọi điện thoại cho Hứa Chí Ngạn: “Hứa Chí Ngạn, tự nhiên người lại tìm ta, có chuyện gì rất trọng chứ? Có cái gì thì nói mau!”

Giọng điệu của hắn cực kì không tốt, vừa nghĩ tới chuyện bây giờ hắn đang ở cùng Hải Nhạc, trong lòng hắn lại khó chịu như mèo cào vậy.

“Bây giờ ta đang ở chỗ người, quán cà phê đối diện phía bên trái rạp chiếu phim, tốt nhất là người nên chạy tới trong vòng 5 phút, ta thật sự có chuyện tìm người rất gấp! Nếu không đến, người sẽ phải hối hận!” Hứa Chí Ngạn nói.

“Không phải người đi nghe hòa nhạc à? Sao lại chạy đến bên này? Không phải muốn giỡn ta đấy chứ?” Tạ Thư Dật có chút không tin.

“Người có tới hay không? Người không tới, người vĩnh viễn cũng sẽ không biết được bí mật! Cho người tiếc nuối cả đời!” Hứa Chí Ngạn ở bên kia nói.

“Bí mật? Bí mật gì?” Tạ Thư Dật cảm thấy chẳng hiểu gì cả.

“Người không hiểu kỳ à? Bí mật liên quan đến hạnh phúc cả đời của người! Người có đến hay không, đừng lãng phí thời gian! Qua 5 phút người mà không có xuất hiện ở cửa bên trái, ta sẽ đi đấy!” Hứa Chí Ngạn nói.

Tạ Thư Dật suy nghĩ: “Được rồi, ta lập tức tới ngay!”

Hứa Chí Ngạn đang giở trò quỷ gì đây?

Tạ Thư Dật cúp điện thoại, chạy ra phía bên ngoài rạp chiếu phim, hẩn thở hổn hển chạy đến quán cà phê phía bên trái, cửa thủy tinh cảm ứng nhận ra hẩn đến, từ từ mở ra, hẩn đưa mắt nhìn lại, cũng không có nhìn thấy Hứa Chí Ngạn, lại thấy được Hải Nhạc đang ngồi ở bên trong, há hốc miệng nhìn hẩn, trong mắt mang theo một tia bối rối, cũng mang theo một tia kinh hãi.

Kinh hãi? Không thể nào? Hẩn nhìn lầm rồi phải không? Tạ Thư Dật nhú mày, đi tới.

“Ê! Chí Ngạn đâu? Không phải hẩn có chuyện gì muốn nói với tôi sao?” Hẩn lớn tiếng hỏi Hải Nhạc.

Trên mặt Hải Nhạc hiện lên một tia ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “Anh Chí Ngạn, đột nhiên có việc đi trước rồi!”

“Làm cái quái gì đây? Chơi ta à? Nói muốn nói cho ta biết cái bí mật gì, ta tới rồi, vậy mà hẩn lại chạy đi! Tên thần kinh!” Tạ Thư Dật không nhịn được bạo phát lửa giận, mở miệng ra mắng, mắng xong, xoay người rời đi.

Hải Nhạc không khỏi kinh hoảng lên: “Tạ Thư Dật! Đợi chút! Đừng đi!”

Tạ Thư Dật không khỏi nghi hoặc xoay người lại, nhìn nàng.

“Làm sao? Có gì thì nói mau! Tôi không có nhiều thời gian mà đứng ở chỗ này nghe em dài dòng!” Tạ Thư Dật tức giận nói.

Hải Nhạc thấy giọng điệu hẩn hung ác như thế, trong lòng tràn đầy lời nói, vậy mà một câu cũng không nói được.

“Nói mau! Tôi không có thời gian!” Tạ Thư Dật trừng Hải Nhạc.

“Em... em...” Hải Nhạc chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nàng không nhịn được vươn đầu lưỡi liếm liếm ôi bớt khô, “Em...” Nàng không nói nên lời! Hải Nhạc không khỏi suy sụp ngồi phịch xuống ghế.

Tạ Thư Dật lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng: “Một tên ngu ngốc!”

Nghe thấy hẩn mắng nàng, Hải Nhạc không khỏi cả đôi mắt đều đỏ lên hết, quên đi! Quên đi, chưa nói ra, cũng đã có thể đoán được kết quả! Hẩn chắc chắn không có khả năng yêu nàng!

“Không có việc gì thì tôi đi đây! Hai tên bệnh thần kinh! Hứa Chí Ngạn, dám chơi ta! Ta sẽ không bỏ qua cho người!” Tạ Thư Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó mất kiên nhẫn xoay người đi ngay.

Hải Nhạc đau đớn nhìn hẩn sải bước đầy dứt khoát ra cửa quán cà phê, chuẩn bị nhiều như vậy, cố gắng nhiều như vậy, lại vì mình nhất gan mà bị mất đi tất cả cố gắng hay sao? Như vậy, thật sự sẽ rất có lỗi với anh em Hứa gia đã giúp nàng a!

“Hải Nhạc, mi phải cố lên! Đừng bị hẩn hù dọa! Bất kể như thế nào! Nhất định phải nói ra khỏi miệng! Nhất định phải! Bằng không sẽ bỏ lỡ mất cơ hội ngày hôm nay!” Nàng nói thầm trong lòng xong, đứng lên, bối rối lấy trong ví ra một tờ tiền giá trị lớn đặt lên trên bàn, cũng vội vàng bước chạy ra ngoài.

Tạ Thư Dật cũng đã đứng ở trước vạch kẻ đường cho người đi bộ chờ đèn xanh, Tạ Hải Nhạc vội vã chạy về phía hắn, mắt thấy đèn xanh sáng lên, hắn sắp đi qua mất! Trong lúc tình thế cấp bách nàng kêu lên: “Tạ Thư Dật, em thích anh!”

Có thể tiếng nói quá nhỏ, Tạ Thư Dật cũng không nghe được rõ ràng, nhưng, hắn vẫn là hồ nghi dừng lại, quay đầu nhìn xung quanh.

Tạ Hải Nhạc đột nhiên lại sợ hãi, nàng không khỏi dừng bước.

Cuối cùng, Tạ Thư Dật cũng đã phát hiện ra nàng, giật mình đứng yên đó.

Tạ Hải Nhạc không tự chủ được nắm chặt hai tay lại với nhau, nàng cố nén ý muốn chạy đi, nhìn hắn đầy tội nghiệp.

Tạ Thư Dật đứng đó, lẳng lặng nhìn nàng, giống như đang chờ mong nàng mở miệng trước.

Tạ Hải Nhạc không khỏi cố lấy dũng khí, kêu về phía hắn: “Tạ Thư Dật! Em thích anh!”

234. Chương 118: Hải Nhạc Thật Ngoan

“Ân, em về nhà với anh.” Hải Nhạc nói, “Nhưng mà, hứa với em, không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta sẽ không bỏ nhà đi, nếu hai chúng ta mà đi, em sợ ba mẹ sẽ rất đau lòng, hứa với em, đừng dễ dàng nói ra đi, được không?”

“Được, chỉ cần tôi có thể chống lại, không dính hôn với mù phù thủy kia, tôi sẽ không nói bỏ nhà ra đi!” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc vốn muốn cười, nhưng nước mắt vẫn cứ rưng rưng.

Thủ đoạn của chị hai lợi hại như vậy, chỉ sợ cô và Tạ Thư Dật cũng không phải đối thủ của chị ấy. Không, thủ đoạn của chị hai hèn hạ quá rồi! Xem như hôm nay cô đã nhìn rõ bộ mặt của chị! Cô tuyệt đối sẽ không để chị ấy tiếp tục thực hiện nữa! Chị hai đã làm như vậy, cô sẽ không cần phải cảm thấy thua thiệt gì cho chị ấy nữa! Lần này, cô tuyệt đối sẽ không lại dễ dàng từ bỏ Thư Dật nữa.

“Nhạc Nhạc, trước tiên em cứ làm bộ như không biết chuyện này, tôi nghĩ, chỉ cần có em ở đó, ba mẹ nhất định sẽ ngại không nói chuyện này ra, cho nên, tôi ở đâu, em cứ ở đó, làm cho ba mẹ không có cơ hội nói ra miệng.” Tạ Thư Dật nói.

“Em hiểu rồi.” Hải Nhạc gật đầu, “Thư Dật, em sẽ đứng về phía anh, lần này, em sẽ không để cho chị hai làm được đâu! Em sẽ giúp anh.”

Tạ Thư Dật kích động ôm cô vào lòng, nói: “Tôi biết chắc Nhạc Nhạc của tôi là tốt nhất mà! Nhạc Nhạc, cảm ơn em! Thật sự rất cảm ơn em.”

Hai người lái xe về nhà, vừa mới qua buổi cơm chiều, Tạ ba ba ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, hỏi một tiếng: “Nhạc Nhạc, con về rồi à? Nhà con bé Nhã Nghiên có vui không con?”

Ông còn đang giận Tạ Thư Dật mà, ông thật muốn quăng Thư Dật qua một bên cho khuất mắt.

“Vui lắm ạ.” Hải Nhạc nhẹ giọng trả lời.

Sau đó, cô nhìn lướt qua chị hai một cái, chị hai đang ngồi rất ngoan hiền, vừa thấy cô và Thư Dật, lập tức làm một bộ bị lo lắng bất an trông thật đáng thương, nếu là trước đây, cô mà thấy chị hai như vậy, nhất định sẽ chạy tới hỏi chị ấy bị làm sao vậy, nhưng lần này, cô không muốn lãng phí sự quan tâm và nước miếng của mình nữa, chị hai thật đúng là quá ghê tởm.

“Nhạc Nhạc, qua ngồi với mẹ nè.” Mẹ Hải Nhạc vỗ vỗ vào chiếc sofa bên cạnh bà.

Hải Nhạc đi tới, ngồi xuống trước mặt mẹ mình.

“Mẹ.” Hải Nhạc hôn lên mặt mẹ một cái, “Tối hôm qua con không có nhà, mẹ có nhớ con không? Con thì nhớ mọi người lắm lắm luôn đó nha.”

“Nhớ con chứ, Nhạc Nhạc của chúng ta là ngoan nhất, đương nhiên mẹ phải nhớ con rồi.” Mẹ Hải Nhạc được con gái hôn cười vui vẻ.

Hải Hoan thấy thế, ngồi bên cạnh hỏi: “Mẹ, sao hôm nay hai người về sớm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc đang định trả lời, Hải Nhạc cướp lời: “Nhất định là trong công ty không có việc gấp, cho nên mới trở về sớm như vậy a, mẹ, có đúng không? Con đoán đúng rồi phải không?”

“Đúng rồi, đúng rồi, ba mẹ không còn việc gì nữa, nên mới trở về sớm.” Tạ ba ba cũng cười hiền lành ngồi xuống bên cạnh Hải Nhạc, “Nhạc Nhạc a, không thể bắt công nha, con đã hôn mẹ rồi, sao có thể quên ba chứ, ba sẽ ghen đó nha.”

Hải Nhạc ôm lấy bờ vai Tạ ba ba, hôn một cái thật kêu: “ba, Nhạc Nhạc không có bắt công đâu, ở trong lòng con, cả ba và mẹ đều quan trọng như nhau, mà thật ra, ba còn quan trọng hơn cả mẹ nữa đó, bởi vì ba là ba mẹ tái sinh của mẹ với con, không có ba thì không có mẹ với Nhạc Nhạc bây giờ, ba, Nhạc Nhạc cảm kích ba nhất, cho nên, trong lòng con, ba còn quan trọng hơn mẹ nữa.”

Nên nhớ, ba mới là điểm mấu chốt của toàn bộ vấn đề, chỉ có ba mới có quyền ép Thư Dật làm chuyện hán không muốn.

Tạ ba ba cười lên ha ha: “Cái con bé này, miệng càng ngày càng ngọt, y như lau mật, có điều, nghe con nói thế, ba thật sự rất vui vẻ.” Ông cười nói với mẹ Hải Nhạc: “Tư Nguyên à! Cảm ơn em đã sinh ra một đứa con gái tốt như vậy, chọc cho anh vui đến mức không biết mình là ai luôn.”

Mẹ Hải Nhạc cũng cười trả lời: “Tiểu trứng thối chỉ cần ba không cần mẹ, có gì mà tốt chứ! Không cần cả em rồi kìa, em thật là đau lòng mà.”

Hải Nhạc quay người lại hôn mẹ một ngụm: “Mẹ, Nhạc Nhạc đâu có không cần mẹ, tóm lại mẹ phải nhớ kỹ là, ba với mẹ, là những người Nhạc Nhạc yêu nhất trên đời, mẹ mệt rồi, đây, để Nhạc Nhạc đắp lưng cho mẹ.” Cô bò lên sofa, xoa bóp vai cho mẹ mình.

“Nhạc Nhạc, con thật là chuyên nghiệp, mẹ thoải mái hơn nhiều.” Mẹ Hải Nhạc nhắm mắt lại hưởng thụ.

Chị, em sẽ không cho chị có cơ hội mở miệng đâu! Chị đừng có mơ mà bắt mẹ nói đến chuyện của chị! Hải Nhạc liếc nhìn chị mình một cái, nói thầm trong lòng.

Hải Hoan thấy mẹ hưởng thụ như vậy, đương nhiên không thể mở miệng quấy rầy, cô tức giận trừng Hải Nhạc một cái, Hải Nhạc làm bộ như không thấy.

Tạ Thư Dật này giờ không hé răng, thấy một màn này, khóe miệng không khỏi cong lên, tiểu nha đầu, kỳ thật vẫn có chút thông minh. Chỉ có điều, chuyện này không phải việc nhỏ, hán thật sự không biết phải giải quyết như thế nào, thật là đau đầu.

“Lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư, đến giờ ăn cơm rồi.” Vú La đi ra nói với mọi người.

Mẹ Hải Nhạc mở mắt, nói: “Tới giờ cơm rồi à? Tốt, chúng ta ăn cơm.”

Tất cả mọi người ngồi quanh bàn ăn.

“Bắt đầu đi.” Tạ ba ba ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu ăn cơm.

Mọi người mới ăn vài ngụm, Hải Hoan đột nhiên nói: “Mẹ, ba, mọi người ăn trước đi, hôm nay tâm tình con cực kỳ không tốt, con không ăn đâu.”

Sau đó cô đứng lên, đẩy ghế ra.

“Chị hai, tâm tình không tốt hả? Vậy... Nhạc Nhạc đi với chị hai nha.” Hải Nhạc không đợi ba mẹ mở miệng, đứng lên, “Để em về phòng với chị.”

Hải Hoan giật mình, nói: “Không cần em đi theo, chị tự đi lên.”

Đáng ghét, cô chỉ nói vậy mà thôi, muốn cho ba mẹ mở miệng giữ cô lại, sau đó lại dạy dỗ Tạ Thư Dật vài câu, rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, cô liền đốt một đám lửa có lợi cho mình, vậy mà nha đầu kia lại giống như đã nhìn thấu hết tâm tư của cô vậy! Cô nhìn Hải Nhạc, trong lòng thâm hận,

trên mặt lại nở nụ cười âm u: “Nhạc Nhạc, em có biết tối qua Thư Dật ca ca của em đã làm gì với chị không?”

235. Chương 118: Thổ Lộ 2

Khuôn mặt vốn đã hơi lạnh nhạt của Tạ Thư Dật, trở nên cực kì kinh ngạc không thể tin được, hần ngay như phồng đứng ở đó, thật lâu sau, hần mở miệng hỏi: “Em nói cái gì? Tôi không có nghe rõ! Nói cái gì, đến trước mặt tôi mà nói!”

Tạ Hải Nhạc không khỏi lui về sau hai bước, hần vẫn còn chưa nghe sao? “Em...” Nàng đã nói những hai lần rồi, vậy mà một lần hần cũng không có nghe rõ! Trong lòng nàng đầy đau đớn, nước mắt không khỏi rưng rưng nơi khóe mi.

“Nói mau!” Tạ Thư Dật giục nàng.

Tạ Hải Nhạc cắn răng, nhắm mắt lại, đánh liều nói: “Em... em thích anh.” Thật lâu sau, nàng không nghe thấy tiếng trả lời nào, nàng không khỏi khó hiểu mở mắt ra nhìn Tạ Thư Dật.

“Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, Tạ Hải Nhạc, làm ơn đừng có đùa như vậy!” Tạ Thư Dật nhướn mày hung ác gào to với nàng, “Em thích tôi ư? Em thích tôi sao em không nói sớm? (=||) Sao em vẫn ở cùng với Hứa Chí Ngạn? Vẫn cứ nắm tay hần ăn tiệc tình nhân! Em bảo tôi làm sao mà tin tưởng em đây?”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe hần hỏi như vậy, cứng họng đứng đó, hần... cũng không tin nàng?

Nước mắt không khỏi lăn xuống: “Tạ Thư Dật, đó là bởi vì Hứa Chí Ngạn muốn kích thích anh lên, muốn nhìn xem thử có phải anh có tình cảm với em hay không! Em với anh ấy, thật sự không có gì hết! Anh ấy chỉ muốn giúp em mà thôi! Luôn luôn giúp em! Anh không tin em, anh phải tin anh ấy!” Sắc mặt Tạ Thư Dật trở nên nhu hòa hơn, trầm mặc một lúc lâu sau, hần mới nói: “Cảm ơn em đã thích tôi, nhưng mà, bây giờ tôi đã quen với Hải Hoan rồi, em cũng không phải không nhìn thấy.”

Tạ Hải Nhạc vừa nghe được Tạ Thư Dật nói như thế, trước mắt lập tức tối sầm, sắc mặt cũng đột nhiên trở nên trắng bệch, ý của hần là, hần muốn chọn chị hai ư?

Cõi lòng tràn đầy hi vọng, cứ vậy mà bị những lời tàn nhẫn này của hần làm dập nát.

Nàng không nhịn được thương tâm cúi đầu xuống, nước mắt giống như một chuỗi ngọc trai bị cắt đứt lăn dài xuống hai má.

“Em... em thấy được, thật xin lỗi, làm cho anh khó xử, em... em cũng không có nói gì, ý của em là, em...” Nàng dùng sức cúi người chào Tạ Thư Dật, “Em phải đi.”

Nàng gần như không dám nhìn hần, lập tức cúi đầu xoay người bỏ chạy.

Thật xấu hổ! Thật đáng xấu hổ! Đúng là bị hần cự tuyệt, cơn đau đớn trong lòng còn chưa trôi qua đã vỡ nát, nàng càng chạy càng nhanh, vừa chạy vừa khóc.

Tạ Thư Dật, em phải mất đi anh vĩnh viễn ư? Từ nay về sau, anh sẽ thuộc về chị hai ư? Mà em, chỉ có thể vô vọng nhìn anh từ thật xa ư? Tạ Thư Dật, là em đã đẩy anh ra! Là em! Em hối hận cũng vẫn chưa đủ ư?

Nàng tuyệt vọng nghĩ muốn chạy ra xa tầm mắt của Tạ Thư Dật, cứ chạy mãi chạy mãi, chạy đến bên cạnh một cái bồn hoa nho nhỏ, nơi đó có một chiếc ghế hình cung ọ người nghỉ ngơi, nàng ngồi phịch xuống, ôm đầu òa khóc lớn.

“Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, huhuhu anh thật sự không cần em nữa sao? Anh không quan tâm đến em nữa sao? Em đã nói tất cả, em thích anh! Em thích anh! Anh cũng không cần em nữa ư? Em sai rồi! Em sai rồi, em không nên khiến anh theo đuổi chị của em, em sai lầm rồi! Em thích anh! Em thích anh mà! Em biết em sai rồi! Hức hức hức...” Nàng nói đầy tuyệt vọng và thống khổ, giống như Tạ Thư Dật đang ở ngay trước mặt nàng vậy.

“Thật vậy ư? Em thật sự đã biết sai rồi sao?” Đột nhiên có một giọng nói vang lên.

“Huhuhu em thật sự biết rồi, hức hức, em không nên cứ mãi trốn tránh tình cảm đối với anh như thế, em không nên dễ dàng từ bỏ anh! Em hối hận, em hối hận! Em thật sự hối hận!” Tạ Hải Nhạc trả lời theo bản năng.

Gì? Sao lại có thể nghe thấy giọng nói của hắn chứ? Tạ Hải Nhạc không khỏi hoảng sợ ngẩng đầu lên, đứng trước mặt nàng, không phải là Tạ Thư Dật đấy ư?

Chỉ thấy hắn cũng chạy đến thở hổn hển, lồng ngực phập phồng không yên, hắn kéo Tạ Hải Nhạc một cái, kéo nàng vào trong ngực mình, Tạ Hải Nhạc cảm thấy tất cả những chuyện này, tựa như đang nằm mơ vậy, nàng không tự chủ được vươn tay, ôm chặt lấy eo hắn lại.

“Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, anh không có không cần em nữa phải không? Phải không?” Nàng nằm trong lòng hắn không nhận được òa khóc lớn lên.

“Tôi thật muốn bóp chết em một phen a! Thật là rất muốn bóp chết em đó! Em chạy nhanh như vậy làm gì? Lời của tôi cũng còn chưa nói hết, vậy mà em đã dám chạy đi rồi!” Tạ Thư Dật còn mang theo chút hơi thở dốc, nói.

“Vậy anh muốn em nói cái gì?” Tạ Hải Nhạc nước mắt lã chã nhìn hắn, “Không phải anh đã nói anh quen với chị hai sao?”

“Tôi chỉ hận em, đã để cho tôi đau khổ lâu như vậy, lâu đến mức tôi sắp phát điên lên mất! Tôi nghĩ rằng, cuối cùng tôi cũng không đợi được em! Em còn cùng Hứa Chí Ngạn đến chọc giận tôi! Em có biết tâm tình của tôi là gì không? Tôi muốn giết người! Tôi thật sự muốn giết người!” Tạ Thư Dật nói, “Em để cho tôi đau đớn lâu như vậy, thì tôi không thể làm cho em cũng ném chút đau khổ hay sao? Ai bảo em làm cho tôi tức giận như vậy chứ?”

Tạ Hải Nhạc không khỏi đắm vào trong ngực hắn, òa khóc: “Anh là tên trứng thối, anh hại em thiếu chút nữa đã tan nát cõi lòng mà chết! Em nghĩ rằng... em nghĩ rằng anh không còn cần em nữa.” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Cần em! Tôi cần em! Làm sao tôi có thể không cần em chứ? Nhạc Nhạc, em có thể nói lại lần nữa được không? Nói lại lần nữa cho tôi nghe đi? Tôi thật sợ là tôi chỉ đang nằm mơ mà thôi.”

Tạ Hải Nhạc ngẩng đầu, nhìn Tạ Thư Dật, lúc này đây, nàng không hề lùi bước nữa, kiên định nói: “Em thích anh, Tạ Thư Dật, em thích anh.” Tạ Thư Dật hít vào thở ra một hơi, sau đó cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng hắn nhưng nhớ đã lâu, Tạ Hải Nhạc không nhận được quãng tay ôm cổ của hắn, cho hắn một sự đáp lại nhiệt liệt.

Hải Nhạc đáp lại, làm cho toàn bộ tình yêu nồng cháy đối với nàng chất chứa nơi đáy lòng Tạ Thư Dật đều bạo phát hết, hắn khát khô cổ quẩn quít cuốn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của Hải Nhạc, quỳ rũ nàng múa cùng với hắn, mà bàn tay to của hắn, đã ôm sát nàng thật chặt, dường như muốn khảm nàng vào trong thân thể của mình, trở thành một bộ phận trên người của hắn vậy.

236. Chương 119: Một Cái Tát Bất Ngờ

“Hải Hoan! Con nói chuyện đó với em làm gì?” Tạ ba ba lên tiếng cản, “Em con mới mấy tuổi? Chuyện như thế, có cần phải nói với em con không?”

Hải Hoan sững người một chút, ba của Tạ Thư Dật thật đúng là bất công! Ông ta lúc nào cũng thích Hải Nhạc nhiều hơn!

“Ba, ba cũng đừng quên, con chỉ lớn hơn nó có mười phút thôi, con đều thành như thế này rồi, tại sao nó không thể biết chứ?” Hải Hoan hỏi. Mẹ Hải Nhạc nhìn Hải Hoan, không nói gì.

“Con nghe không hiểu gì hết, ba, mẹ, có chuyện gì vậy? Ca ca, chuyện gì thế?” Hải Nhạc đành phải nhẹ nhàng mở miệng.

“Không có gì không có gì, cũng không có chuyện gì đâu, ngoan, ngồi xuống ăn cơm, ăn cơm.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Đúng rồi, không có gì, nào, ăn cơm đi.” Tạ ba ba đột nhiên rất không thích cái thái độ hùng hùng hổ hổ kia của Hải Hoan, cũng nói theo.

“Chị hai, nếu chị đã không thoải mái như thế, chị cứ lên trước đi, em ngồi ăn cơm với ba mẹ xong rồi lên với chị liền.” Hải Nhạc nói không hề khách khí. Thấy không ai thèm để ý tới quả bom cô vừa quăng ra, tính toán của Hải Hoan bị thất bại, cô tức muốn chết, Hải Nhạc đã nói thế, làm sao cô còn có thể mặt dày ở lại, đành phải xoay người, chạy lên lầu.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trì Hải Hoan, thật đúng là độc, may mà hắn đã nói cho Nhạc Nhạc trước rồi, bằng không, bị cô náo loạn như thế một phát, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ sinh ra hiểu lầm tày trời với hắn, may mắn may mắn, may mắn hắn đã mạo hiểm nói cho Nhạc Nhạc biết từ trước, may quá.

Có điều tiểu nha đầu thật biết giả bộ hồ đồ a, hắn không khỏi nhìn Hải Nhạc đầy bội phục, Hải Nhạc nhìn hắn, mỉm cười, Tạ Thư Dật cảm thấy cả trái tim mình đều rơi xuống, hắn nhìn cô cười dần ra, Nhạc Nhạc lại vội vàng trừng hắn một cái, hắn nhìn ba mẹ, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

“Nhạc Nhạc, cho dù đêm nay không nói, Hải Hoan vẫn sẽ quán quít lấy ba mẹ, vậy lần tới, lần tới nữa làm sao chúng ta chặn cô ta đây? Tôi thật đau đầu quá.” Buổi tối, Tạ Thư Dật vẫn không yên lòng, hắn lại chạy đến phòng Nhạc Nhạc, nói với cô.

“Ai kêu anh giả hảo tâm, rước lấy một cái phiền toái lớn như vậy? Anh biết không, em thật sự rất muốn hung hăng đánh anh mấy cái cho hả giận!” Hải Nhạc liếc hắn một cái đầy tức giận.

“Đừng giận, đừng giận được không? Tôi thật sự không cố ý mà, tôi thật không hề nghĩ đến chuyện làm việc đó với cô ta, em phải tin tôi, chúng ta không nói chuyện này nữa được không?” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, đây cũng không phải là kế lâu dài, cuối cùng chị hai cũng sẽ nói ra thôi, tóm lại, nếu chúng ta muốn ở bên nhau, chúng ta nhất định không thể để chị ấy thực hiện được, anh hiểu không?” Hải Nhạc nói.

“Tôi biết.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Có điều là, chúng ta phải làm sao bây giờ? Anh với chị hai náo loạn thành cái dạng này, nếu để cho ba mẹ biết thêm chuyện hai người chúng ta nữa, em sợ là mẹ em sẽ không chịu nổi, em rất sợ hãi, nếu ba mẹ biết người anh thích là em, kết quả lại như thế với chị hai, bọn họ sẽ chết vì đau lòng thật mất!” Tạ Hải Nhạc lo lắng nói.

Tạ Thư Dật im lặng, hắn cũng đang rất đau đầu, nếu ba hắn biết hắn và hai chị em Hải Nhạc rắc rối kiểu này, ba hắn cũng sẽ bị tức chết!

“Ông trời ơi, vì sao tôi lại gặp phải chuyện như vậy chứ!” Tạ Thư Dật như muốn ngửa mặt lên trời mà la to.

“Anh về ngủ đi, em cũng muốn yên lặng một chút, em buồn ngủ rồi, anh đi đi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật lưu luyến không rời, định hôn cô, lại bị Hải Nhạc đẩy ra. Tạ Thư Dật biết trong lòng Hải Nhạc vẫn sẽ có chút tức giận, sợ lại chọc cô giận thêm, đành phải tội nghiệp rời khỏi phòng Hải Nhạc.

Hải Nhạc nằm trần trọc trên giường, chị hai thật sự rất lợi hại, cô rất sợ rằng mình cũng không phải là đối thủ của chị ấy.

Vừa nghĩ tới Tạ Thư Dật và chị hai ở bên nhau, lòng cô lại bắt đầu đau như bị dao cứa.

Cô khó ngủ một đêm, lúc nào cũng miên man suy nghĩ, khó khăn lắm cô mới thiếp đi, buổi sáng lại bị tiếng chuông đánh thức, cô đành phải đứng dậy, rửa mặt đánh răng xong sau đó xuống lầu ăn điểm tâm, Tạ Thư Dật đang mở cửa ra, thấy cô đi xuống lầu, cũng lập tức đi xuống.

Tạ ba ba và mẹ Hải Nhạc mặc đồ trong nhà cũng xuống lầu, Tạ ba ba vừa uống cà phê sáng, vừa cầm báo đọc.

“Con bé Hải Hoan chưa xuống à?” Tạ ba ba nói.

“Con xuống rồi, ba.” Trì Hải Hoan vừa nhắc đã thấy, ngồi vào chỗ của cô, giữ yên lặng, tối hôm qua cô đổi cả đêm, cảm thấy ba mẹ không xem chuyện của cô làm chuyện quan trọng gì.

“Ân, xuống là tốt rồi.” Tạ ba ba vừa lòng gật đầu, hắn đeo mắt kính tiếp tục xem báo.

Đang xem, sắc mặt ông đột nhiên đại biến, đặt ly cà phê trong tay lên bàn cái rầm, vì dùng sức quá mạnh, cà phê bị bắn tung tóe ra.

Ông đập tờ báo lên bàn, lập tức đứng dậy nhào tới trước mặt Tạ Thư Dật cho Tạ Thư Dật một cái tát.

Hải Nhạc Hải Hoan đều bị dọa choáng váng, không rõ có chuyện gì xảy ra.

“Mày cái thằng súc sinh này! Mày làm chuyện tốt!” Hắn đánh xong lại mắng hai câu, đang định đánh tiếp, mẹ Hải Nhạc sức tỉnh lại kéo ông: “Anh!”

Cái tát bất ngờ này, khiến Tạ Thư Dật bị đánh choáng váng cả đầu, hắn bụm mắt, không nhìn được nổi giận: “ ba, người điên rồi ư!”

Lần này, Tạ ba ba cầm tờ báo nện vào mặt hắn, gầm to: “Tốt nhất là mày nên giải thích cho tao cho rõ ràng chuyện này là thế nào! Mày mà không giải thích rõ ràng thì cút ngay khỏi Tạ gia cho tao!”

Tạ Thư Dật cầm tờ báo lên nhìn lướt qua, nhất thời tái cả mặt, tờ báo từ trong tay hắn rơi xuống, hắn không nhìn được nhìn về phía Hải Nhạc đầy bất lực, Hải Nhạc thấy trong mắt hắn tràn đầy sự hoảng sợ, trái tim cũng không nhìn được nhảy thót lên cổ họng.

237. Chương 119: Hạnh Phúc Và Sợ hãi

Hải Nhạc nín lấy Tạ Thư Dật thật chặt như một sợi dây leo quấn quít lấy thân cây, nàng thuận theo sự đòi hỏi của Tạ Thư Dật, nụ hôn nồng nhiệt đầy hạnh phúc và ngọt ngào này làm cho nàng rơi lệ, lần đầu tiên, nàng cảm nhận được, thì ra hôn môi là ngọt ngào đến như vậy, hạnh phúc đến như vậy! Giờ phút này, chỉ cần Tạ Thư Dật muốn, chỉ cần nàng có, nàng sẽ cho hắn tất cả.

Hai người đắm chìm trong nụ hôn nồng nàn, quên mất không gian, quên cả thời gian, vàng trắng sáng tỏ trên bầu trời, cũng xấu hổ trốn vào trong những tầng mây.

Không được, nếu còn tiếp tục hôn nữa, Tạ Thư Dật hắn sẽ không thể khống chế dục vọng của mình đối với nàng nữa rồi, hắn buộc mình phải chấm dứt nụ hôn nóng bỏng triền miên này, thở hổn hển ôm Hải Nhạc vào trong lòng ngực, Hải Nhạc cũng ôm chặt lấy hắn, nghe nhịp tim đầy mạnh mẽ đang loạn lên của hắn, cảm thấy ngọt ngào đến ngây ngất.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc của tôi, em không biết... em không biết... tôi khát vọng em đến mức nào! Khát vọng đến mức cả trái tim tôi đều đang đau đớn! Cảm tạ trời cao, chân thành cảm ơn ông trời, đã cho em thích tôi, Nhạc Nhạc, tôi cảm thấy tôi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, tôi cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên cả thế giới này!”

Tạ Thư Dật vẫn chưa thể bình ổn sự kích động trong lòng lại, hắn không ngừng hôn lên mái tóc Hải Nhạc, tựa như không hôn nàng đủ vậy.

“Em cũng vậy, em cũng vậy.” Nghe được Tạ Thư Dật cũng có cảm giác giống như nàng, nước mắt Hải Nhạc lại chảy xuống nữa.

“Nhạc Nhạc, thật sự cảm ơn em thật sự rất cảm ơn em, cảm ơn em đã cứu tôi ra khỏi cơn bão đau khổ kia, để cho tôi từ một người đau khổ nhất trên thế giới, nhảy một bước đã trở thành người hạnh phúc nhất trên đời! Nhạc Nhạc, cảm ơn em, thật sự cảm ơn em nhiều lắm!” Đôi mắt Tạ Thư Dật cũng đã hoe hoe.

Hết thấy những điều này, rất không dễ dàng mà có được a! Hắn cho là hắn sẽ vĩnh viễn mất đi nàng, thiếu chút nữa đã làm cho hắn có ý muốn nhảy lầu rồi, nhưng mà, nàng vẫn cứu hắn lại, nói cho hắn biết nàng thích hắn! Trái tim hắn, cơ hồ đã đập nhẹ đến mức sắp nhảy lên mây rồi! Nàng thích hắn! Nằm mơ thấy vô số lần nàng nói thích hắn, thật không ngờ, đã thật sự biến thành thật sự rồi! Trên thế giới này, thật không có ai có thể hạnh phúc hơn hắn nữa! Hắn có nàng! Hắn thật sự là người hạnh phúc nhất trên thế giới!

“Em cũng vậy, cảm ơn anh trong lòng còn có em! Em thật sự... em cũng cảm thấy rất hạnh phúc!” Hải Nhạc nghẹn ngào nói.

Hắn vẫn còn thích nàng! Không phải chị hai! Là nàng!

Vừa nghĩ tới chị hai, niềm vui sướng của nàng đột nhiên trầm xuống, vậy... chị hai thì phải làm sao bây giờ? Chị hai cũng thích hắn a!

Nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi, càng ôm Tạ Thư Dật chặt hơn.

“Nhưng mà... nhưng mà, chị em phải làm sao bây giờ? Chị ấy phải làm sao bây giờ?” Toàn thân nàng đều run rẩy cả lên, nàng không muốn mất đi hắn a! Thật sự không muốn, cho dù người kia là chị hai, nàng cũng không muốn mất hắn!

Trong lòng Tạ Thư Dật cũng trầm xuống, rốt cục hắn cũng nhớ tới Hải Hoan.

Hắn cảm nhận được toàn thân Hải Nhạc đột nhiên đều run rẩy, lòng đầy đau đớn, hắn đúng là đáng chết, dám làm cho nàng sợ hãi như vậy!

“Đừng sợ gì hết, thật sự không cần phải sợ, em yên tâm, tôi sẽ xử lý, Hải Hoan, tôi sẽ đi xử lý!” Hắn không khỏi ôm nàng thật chặt, hy vọng có thể tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

“Chị hai... nếu chị hai biết, chị ấy có thể nhường anh cho em không?” Hải Nhạc thật sự vô cùng sợ hãi, vừa nghĩ tới chuyện sau này sẽ mất hắn, Hải Nhạc sợ đến bật khóc, “Tại em, tại em hết cả, em không nên đẩy anh ra, kỳ thật rõ ràng là em đã cảm thấy anh thích em rồi, nhưng mà, em không dám chắc chắn, em sợ là anh cố ý làm như vậy, muốn cho em thích anh, chờ em giao trái tim ra, anh sẽ lại dùng tình cảm để mà tổn thương em đả kích em, em sẽ không chịu nổi những đau đớn như vậy, em sẽ chết mất, em sẽ chết mất, Tạ Thư Dật, nói cho em biết, nói cho em biết, anh sẽ không bao giờ làm như vậy chứ?”

Tạ Thư Dật đau lòng tốt độ, không ngừng hôn lấy những giọt lệ trên gương mặt nàng, vừa nói liên tục: “Không đâu, tôi sẽ không bao giờ làm như vậy, tôi thề, tôi sẽ không làm như vậy, tôi sẽ đưa cả trái tim mình cho em, tôi là của em, Nhạc Nhạc, tôi là của em, lòng tôi, chỉ thuộc về em! Em hãy yên tâm được không? Đừng sợ Hải Hoan, tôi sẽ xử lý, tôi sẽ xử lý thật tốt, không cần sợ hãi.”

Trước kia hắn đã từng nói với Hải Hoan rồi, hắn có quyền nói ngừng bất kì lúc nào, bây giờ, Hải Nhạc đã nói thích hắn, hắn cũng không cần phải tiếp tục diễn với Hải Hoan nữa!

“Thật vậy ư? Anh có thể xử lý tốt không? Anh nhất định phải xử lý thật tốt, bằng không, không có anh, em thật sự không biết sau này sẽ phải sống như thế nào nữa! Anh nhất định phải xử lý tốt đó!” Hải Nhạc ôm chặt lấy Tạ Thư Dật, giống như làm như thế, hắn cũng sẽ không bị chị hai đoạt đi.

“Yên tâm, Hải Nhạc, em phải tin tưởng tôi, tôi có thể xử lý tốt, đừng sợ nữa được không?” Tạ Thư Dật hôn lên trán nàng, nói.

“Vậy bây giờ chị hai còn đang ở trong rạp chiếu phim à? Anh muốn giải thích chuyện anh biến mất lâu như vậy thế nào?” Hải Nhạc lo lắng hỏi.

Tạ Thư Dật trầm tư một chút nói: “Như vậy đi, em về nhà trước, anh thì trở về rạp chiếu phim, chúng ta tạm thời đừng lộ ra, chờ tôi xử lý Hải Hoan xong, đến lúc đó, tôi sẽ công khai quan hệ của chúng ta với cha mẹ!”

Vừa nhắc tới cha mẹ, Hải Nhạc lại trở nên sợ hãi: “Nhưng mà, vạn nhất cha mẹ sẽ không đồng ý, chúng ta phải làm sao bây giờ? Bọn họ vẫn cho chúng ta là quan hệ anh em, em sợ bọn họ không tiếp nhận được sự thật chúng ta quen nhau, cha có thể nổi giận hay không, có thể đuổi em ra ngoài hay không, có thể không bao giờ để cho em nhìn thấy anh nữa hay không?”

“Không được suy nghĩ bậy bạ, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cha mẹ đồng ý, tôi sẽ thuyết phục được bọn họ, tin tưởng tôi!” Tạ Thư Dật nói xong, không ngừng hôn lấy nàng.

Được hắn cổ vũ, nỗi sợ của Hải Nhạc từ từ thả lỏng.

“Thế... anh mau trở về rạp chiếu phim đi, em về nhà trước đây!” Hải Nhạc đẩy Tạ Thư Dật ra, “Đi mau đi!”

Tạ Thư Dật đưa tay đón một chiếc xe, lưu luyến hôn môi nàng, sau đó đưa nàng lên xe, đưa mắt nhìn nàng rời đi xong hắn mới trở về, suy tư về việc phải giải thích với Hải Hoan về chuyện này như thế nào.

238. Chương 120: Một Đồng Hồn Loạn

Tạ Thư Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn cơm, rên rỉ ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thư Dật, bà không nhận được nhột tở báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, cô vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, cô cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: **! **! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng cô vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép cô ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn cô, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thư Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thư Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp cô và Tạ Thư Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói cho mẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Dì, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thư Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hắn: “Đừng!”

Cô thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết cô và Tạ Thư Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Trì Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi cô nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩn đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rưng rưng, cô cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bất giác lùi về sau. Trì Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thư Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đồng hồn loạn, cô thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, cô thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Trì Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay đẽ! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho ba mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi trêu chọc Nhạc Nhạc!

Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quăng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lén lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thư Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật! Dì biết con luôn cho rằng dì đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù dì à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Dì! Con không có! Con không có!” Tạ Thư Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hắn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hắn đã quăng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hắn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hắn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoay người, nhìn Tạ ba ba nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Tạ ba ba vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thư Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thư Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm cho mẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thư Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thư Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón cô về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi cô đi ư? Đừng! Nếu biết thế, cô sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

239. Chương 120: Về Nhà

Chính đang đi trên đường, trên người vang lên chuông điện thoại di động, hắn bấm nhận: “Alô.”

“Anh đi đâu vậy? Thế nào mà hút một điếu thuốc lại lâu như vậy? Em tìm anh khắp nơi, không thấy anh đâu cả!” Là giọng nói đầy tức giận của Trì Hải Hoan.

“Anh quên mang thuốc lá trên người rồi, trên xe cũng không có, tìm một hồi cũng không thấy thuốc lá anh muốn, được rồi, không mua được thì thôi, anh hút một loại khác cũng được, anh sẽ về gấp cho.” Tạ Thư Dật bịa một nói dối, lập tức cúp điện thoại.

Hắn chạy đến trong một quán rượu mua đại một gói thuốc lá, đốt một điếu hút vài hơi thật sâu, biến cả người thành đầy mùi thuốc lá sau đó chạy về rạp chiếu phim, không ngờ Trì Hải Hoan đã chạy ra khỏi rạp chiếu phim, đang đứng đó nhìn chung quanh lo lắng, nhìn thấy Tạ Thư Dật chạy về, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Anh a, thế nào cũng phải hút cái loại thuốc lá này sao? Thiếu gia chính là khác người mà.” Trì Hải Hoan oán thăm nói.

“Vậy chúng ta cứ dứt khoát đi về nhà là được, cũng đừng xem phim này nữa, hơn nữa, anh hơi đau đầu rồi.” Tạ Thư Dật nói, hắn đang lo cho Tạ Hải Nhạc còn đau.

Hơn nữa, chắc chắn không thể nào nói trắng ra cho nàng biết, hắn muốn chia tay nàng mà quen với Hải Nhạc, chờ thêm đêm nay nữa, hắn nhất định phải tìm một cơ hội tốt mà nói với nàng, tốt nhất làm cho nàng đừng hận Hải Nhạc.

Trì Hải Hoan thất vọng: “Vậy... chúng ta cũng không đi ra bờ sông ư?”

“Lần sau đi, lần sau đi!” Tạ Thư Dật nói.

Còn có lần sau ư? Không có lần sau nữa đâu!

Nhưng, hắn thật sự có chút đau đầu, hắn phải làm sao mở miệng với Trì Hải Hoan đây, chỉ có thể tự trách lúc trước mình quá điên khùng, nghĩ rằng ở cùng một chỗ với nàng có thể bức ra thực tâm của Hải Nhạc, nay đã thật sự bức thực tâm của Hải Nhạc ra được rồi, nhưng mà, Hải Hoan lại là một vấn đề nan giải a!

Thật đúng là tự tìm khổ ăn a! Tạ Thư Dật cúi đầu thâm mắng chính mình.

“Vậy lần sau là lúc nào a?” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật này giờ vẫn cứ suy nghĩ đầu đầu, không biết tại sao, trong lòng lại có một dự cảm không rõ ràng.

“Vài ngày nữa đi đi, anh sẽ dẫn em đi, hôm nay anh thật sự đau đầu.” Tạ Thư Dật cười nói, đầu của hắn thật sự đang rất đau.

Đau đầu, hừ, phỏng chừng là vì Hải Nhạc đi, nghĩ đến cảnh Hải Nhạc với Hứa Chí Ngạn đang quen nhau thì có! Trì Hải Hoan nghĩ thâm trong lòng.

“Vậy được rồi, chúng ta về nhà đi, kỳ thật em cũng hơi mệt một chút.” Trì Hải Hoan cũng thuận theo.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn đã dồn hết tình cảm vào một người rồi, cả trái tim, cũng đã bay về phía nhà, bay về phía người chắc đã đến nhà từ lâu kia.

Hai người cùng trở về, trong nhà im ắng.

“Aiz, phỏng chừng cha với mẹ cũng đang đi đâu chơi Valentine đi, làm sao tình cảm hai người bọn họ có thể tốt như vậy chứ? Em cũng hâm mộ mẹ em mất rồi.” Trì Hải Hoan oán giận.

Tạ Thư Dật không hề hé răng.

“Không biết chừng nào Hải Nhạc về nhà, chắc chắn nó đang ở cùng với Hứa Chí Ngạn không biết vui vẻ đến bao nhiêu, tối nay có trở về hay không cũng không chắc nữa.” Trì Hải Hoan bực mình nói.

“Em có muốn lên lầu hay không? Anh về trước nghỉ ngơi.” Mặc dù mới tách ra không bao lâu, nhưng mà, hắn cực kỳ muốn được nhìn thấy Hải Nhạc ngay bây giờ.

“Anh đi trước đi, em ngồi dưới này chút nữa, em muốn xem tivi.” Trì Hải Hoan nói.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật vội vàng xoay người, sắp rời đi.

“Chờ một chút!” Trì Hải Hoan kêu.

Hôm nay là lễ tình nhân, hắn cũng không nghĩ sẽ hôn nàng một cái ư?

Tạ Thư Dật chỉ đành phải dừng lại.

“Còn chuyện gì nữa?” Đáng giận, hắn đã có hơi không kiên nhẫn nổi rồi.

“Anh cũng không hôn em một cái ư? Hôm nay là lễ tình nhân đó!” Trì Hải Hoan chu miệng lên, ầm ục nói, “Rốt cuộc anh có xem em bạn gái của anh hay không chứ!”

Muốn hắn hôn nàng? Không được, trừ Tạ Hải Nhạc, hắn không muốn hôn bất kỳ cô gái nào nữa! Hơn nữa bây giờ còn đang ở nhà, hắn cũng không muốn làm cho bất cứ kẻ nào lại đi hiểu lầm hắn và Trì Hải Hoan nữa, hắn sẽ không để cho nàng làm được!

“Trong miệng anh có mùi thuốc lá, rất khó ngủ.” Tạ Thư Dật nói xong, rất không khách khí quay người chạy thẳng lên lầu.

“Tạ Thư Dật!” Trì Hải Hoan tức muốn chết, đứng tại chỗ dậm chân tức giận.

Mẹ La ở bên trong đã nghe được tiếng động cơ xe về rồi tắt từ hồi nãy, tưởng lão gia và phu nhân đã trở lại, bà vội vàng chạy ra, nhìn thấy là Trì Hải Hoan, cười kêu: “Đại tiểu thư, cô đã về rồi.”

“Ân, tôi đã về, mẹ La, mau đi pha ly trà cho tôi!” Trì Hải Hoan đang nổi nóng, mở miệng chỉ nói lời thật, bây giờ nàng dựa vào quan hệ với Tạ Thư Dật, tin chắc người hầu bên dưới cũng xem trong mắt, nàng cũng không muốn giả bộ ngoan hiền gì nữa hết... Mẹ La ngăn người, đáp lời: “Vâng, tôi đi liền.”

Đợi đến khi bà bưng nước trà đến trước mặt Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan đưa tay lấy qua lập tức uống một ngụm, kết quả bị bỏng đến thè cả lưỡi ra.

“Nóng quá! Bà muốn bỏng chết bản tiểu thư sao?” Trì Hải Hoan còn đang bực bội tức giận đến mức hất hết nước trà trong tay lên người mẹ La, nàng tìm không thấy cách xả giận, liền xả hết vào người mẹ La luôn.

Mẹ La thật không ngờ Trì Hải Hoan bình thường vẫn cứ cười ngọt ngào, đột nhiên trở mặt, lại còn hất nước trà lên trên cánh tay trần của bà, cơn đau thấu xương làm cho bà hét lên.

Ở trên lầu Tạ Thư Dật và Tạ Hải Nhạc cũng nghe được tiếng hét to của mẹ La, ai cũng mở cửa chạy ra xem, Tạ Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật, mặt đỏ cả lên, lắp bắp nói: “Anh đã về? Em... em đi xem mẹ La.”

“Tôi cũng đi nữa.” Tạ Thư Dật nói.

Ở trong lòng hắn mẹ La thật sự có chút địa vị, trước đây vì mẹ hắn thân thể không tốt, có thể nói hắn là do một tay mẹ La nuôi lớn, hắn đối với vị người hầu già đã đứng trong Tạ gia vài thập niên rất có cảm tình.

Hai người đang chạy xuống lầu, mẹ La đang đứng đó rơi nước mắt, mà Trì Hải Hoan thấy hai người bọn họ xuống, trở nên chột dạ lúng túng.

240. Chương 121: Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc

Mẹ Hải Nhạc quay đầu lại, nhìn hai đứa con gái đầy tức giận: “Các con lại có thể để cho cùng một thằng con trai đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy đấy! Bị hấn quay như quay đẽ! Mẹ thật sự quá thất vọng rồi! Mẹ sẽ xem như chưa từng sinh ra hai người các con! Các con cút hết cho mẹ! Mẹ không muốn nhìn thấy các con nữa!”

“Mẹ, con xin lỗi.” Trong lòng Hải Nhạc đang thống khổ muốn chết. Mẹ Hải Nhạc quay đầu không để ý tới cô, cô chỉ có thể khóc chạy ra khỏi phòng ngủ của mẹ, Tạ Thư Dật và Tạ ba ba đang đứng trên hành lang một gần một xa, cô rất muốn chạy vào trong lòng Tạ Thư Dật khóc cho hết nước mắt, nhưng cô không thể làm như vậy, cô ôm hai cánh tay của mình yên lặng chảy nước mắt.

Tạ Thư Dật thấy cô đau khổ như thế, rất muốn xông lại ôm chặt lấy cô an ủi, nhưng, phụ thân đứng ở chính giữa, hắn đành phải đứng yên đó như pho tượng.

Sau đó, Hải Hoan cũng đi ra, cũng đầm đìa nước mắt, Hải Nhạc thấy chị hai đi ra, cô lập tức rời đi, cô thật không muốn nhìn chị ấy thêm một cái nào nữa, rõ ràng không phải như chị ấy nói, chị ấy lại đổ hết tất cả lên người Tạ Thư Dật!

Khi đi ngang qua Thư Dật, Thư Dật vẫn không nhin được đưa tay giữ cô lại, hắn muốn giúp cô lau nước mắt trên mặt.

“Không cần.” Hải Nhạc hất tay hấn ra, ba đang đứng bên cạnh nhìn kia kìa, lá gan của hấn thật là lớn.

“Thư Dật, em con nói không cần, con buông nó ra đi.” Tạ ba ba cực lực che giấu cơn tức giận của mình, bình thần nói.

Ông thật sự đang rất đau đầu! Không biết tại sao Tạ Thư Dật lại phải làm ra một chuyện như vậy, ông gần như đã lập tức già đi thêm mười tuổi.

“ba, các người cũng đã biết rồi, con cũng vậy không muốn giấu diếm nữa, ba, người con thích là Hải Nhạc, cho nên hôm qua con mang cô ấy đi cho mẹ con nhìn một chút.” Tạ Thư Dật nói.

“Tạ Thư Dật!” Hải Nhạc cảm hấn lại, hấn còn ngại chưa đủ loạn à?

“Tạ Thư Dật, nếu người trong lòng anh đã là Hải Nhạc, tại sao anh còn muốn gây chuyện với em?” Hải Hoan khóc kêu, “Người trong lòng của anh là nó! Vậy còn em, trong lòng anh, em là cái gì?”

Tạ Thư Dật nhìn cô lạnh lùng: “Trì Hải Hoan, cô không là cái gì hết! Tôi chưa từng gây chuyện với cô, là tự cô nhào đến đây! Cô cũng đừng có mơ mà ép tôi đính hôn với cô, từ đầu tới cuối tôi chỉ yêu một người là Nhạc Nhạc! Là cô chen ngang một cước! Bằng không, tôi và Nhạc Nhạc cũng sẽ không đi đến mức như hôm nay!”

Trì Hải Hoan không khỏi khóc rống lên: “Làm sao anh có thể nói như vậy chứ? Anh cướp đi lần đầu tiên của em, bây giờ anh lại nói với em, từ đầu tới đuôi người anh yêu là Nhạc Nhạc! Tạ Thư Dật, sao anh có thể làm như vậy?”

Tạ ba ba tức giận tới mức ôm ngực, run run kêu: “Tất cả các con câm miệng hết cho ba! Các con cút hết lên trường cho ba! Các con không lo ngoan ngoãn đi học mà lại đi làm ra nhiều chuyện như vậy! Các con thật sự muốn tức chết ba thì các con mới vừa lòng có phải không?”

“Con xin lỗi, ba, con thật sự xin lỗi! Con xin lỗi!” Hải Nhạc rơi nước mắt, chỉ có thể nói lời xin lỗi. Tạ ba ba không nhìn cô nữa, đi vào phòng ngủ của ông và vợ.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật đầy tức giận: “Chuyện đã đến nước này rồi, anh không bớt tranh cãi được một chút à?”

“Chuyện đã đến nước này rồi, nếu còn không nói, chúng ta cũng chỉ có thể để mặc cho người ta chém giết thôi!” Tạ Thư Dật nói, “Tóm lại, đời này trừ em ra, tôi sẽ không rung động với bất kì người con gái nào nữa! Nhạc Nhạc! Tôi chỉ chấp nhận em mà thôi!”

“Chúng ta đến trường đi.” Không thèm liếc Trì Hải Hoan lấy một cái, hấn kéo Hải Nhạc xuống lầu.

Trì Hải Hoan nhìn bóng lưng hai người họ xuống lầu, trong đôi mắt chỉ còn nỗi hận, không còn bất cứ gì khác.

Cô cũng đành phải bảo tài xế đưa cô đến trường, chuyện xảy ra hôm nay làm đầu óc cô cũng rối loạn, còn làm hỏng cả tâm tình của cô.

Lần này náo loạn như vậy, tình thế lại nghiêng về phía có lợi cho Nhạc Nhạc rồi! Mẹ với Tạ ba ba đã biết người trong lòng Tạ Thư Dật là Nhạc Nhạc, làm sao cô còn có ưu thế mà đính hôn với Tạ Thư Dật chứ? Bọn họ đều rất thương Nhạc Nhạc!

Trì Hải Hoan chẳng nghe được nửa chữ vào tai, trong đầu đều là những đống hỗn loạn, một hồi nghĩ thế này, hồi sau lại nghĩ thế kia, thật muốn Nhạc Nhạc cứ vậy mà biến mất vĩnh viễn cho rồi, đến lúc đó, trái tim của Tạ Thư Dật cũng sẽ không dán trên người nó nữa!

Cô bị suy nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu dọa nhảy dựng, làm sao Nhạc Nhạc lại có thể biến mất vĩnh viễn chứ!

Sau đó tan học, cô liền bị bạn bè chỉ trỏ, nghe thấy người khác nói sau lưng cô nói cô chính là cô Diêu Nhạc Nhạc thích chơi trò tình yêu loạn luân kia, cô tức giận gào to về phía đám người nhảm chán kia: “Nếu tao thật sự là Diêu Nhạc Nhạc, tao sẽ cho bọn bay đi chết!”

Thấy cô hung hăng như thế, tất cả mọi người đều chạy trốn tán loạn, nếu là Diêu Nhạc Nhạc thật, chỉ dựa vào thể lực của Tạ gia lớn như vậy, cho các cô đi chết cũng không phải việc gì khó!

Trì Hải Hoan cũng thật sự bị tức muốn chết!

Cô đang tâm phiền ý loạn, tan học xong, vừa mới đi đến cửa trường học, vô số ánh đèn chớp lóe trên người cô, Trì Hải Hoan sợ choáng váng, chuyện gì thế này?

“Xin hỏi, cô là Diêu Nhạc Nhạc phải không? Tại sao cô lại giống y như Diêu Nhạc Nhạc vậy?”

“Sao cô lại đồng ý yêu đương với chính anh trai của mình vậy? Cô không biết đó là loạn luân sao?”

“Diêu Nhạc Nhạc tiểu thư, xin hỏi, cô và anh trai cô đến với nhau đã bao nhiêu năm rồi?”

Trì Hải Hoan gần như hét lên: “Tôi không phải Diêu Nhạc Nhạc! Tôi là Trì Hải Hoan! Các người nhận lầm rồi!”

“Cô không phải vì sao lại giống y như đúc vậy? Vậy cô có quan hệ như thế nào với Diêu Nhạc Nhạc? Cô có quan hệ gì với Tạ gia?”

Đột nhiên, có người đến kéo Trì Hải Hoan bỏ chạy.

“Đi theo tớ!”

Trì Hải Hoan nhìn lại, là tên nam sinh kêu Phạm Triết, bị cô đoạt được trong sinh nhật của cậu rồi lại lập tức bỏ rơi, từ đó về sau lúc nào cũng dây dưa với cô.

241. Chương 121: Ghen À?

Hải Nhạc vội vàng chạy đến bên mẹ La, liên tục hỏi: “Mẹ La, mẹ La, bà làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

“Sao lại thế này?” Tạ Thư Dật quát hỏi.

Trì Hải Hoan thấy hấn trừng mắt, không khỏi lùi về phía sau vài bước, lắp bắp nói: “Em nhờ mẹ La pha trà cho em, em nhất thời lỡ tay không có cầm chắc, làm bà bị phỏng.”

“Ai da, nhất định sẽ đau lắm cho xem, trông còn có hơi nghiêm trọng đó.” Hải Nhạc nhìn sơ qua tay mẹ La, bỗng đến sưng đỏ hết cả tay.

Mẹ La giàn giụa nước mắt, bà nằm mơ cũng không nghĩ tới Trì Hải Hoan là người như vậy, cố ý dỗi bà, vậy mà lại nói là lỡ tay!

Tạ Thư Dật cũng vội vàng sang đó xem thử, không khỏi tức giận nói với Trì Hải Hoan: “Em rất bất cẩn đó, ngấm lại xem cả một ly trà nóng mới pha, phỏng trên tay đau đến cỡ nào!”

“Người ta... người ta cũng là không cẩn thận mà!” Hải Hoan chép miệng, “Đã nói là không phải cố ý rồi, anh còn nói em như vậy.”

“Mẹ La không đau, tôi đi giúp bà lấy thuốc mỡ.” Hải Nhạc vội vàng chạy vào trong nhà bếp lấy hộp cấp cứu, lấy thuốc trị phỏng ra, chạy về đại sảnh dùng bông vải thật cẩn thận bôi lên ẹ La.

“Cám ơn tiểu thư Nhạc Nhạc, cám ơn cô.” Mẹ La nói đầy cảm kích.

Thì ra vẫn là tiểu thư Nhạc Nhạc tốt nhất, lòng của cô ấy mới là lương thiện chân chính, đẹp đẽ như dung mạo của cô, lúc này đây, bà thật sự đã nhìn thấu Trì Hải Hoan rồi, thì ra cô ta lại chính là một kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm như vậy! Bà đã nhìn lầm cô ta rồi!

“Bà cầm cái này về lại chỗ ở đi, buổi tối nếu đau đớn liền bôi trên tay.” Hải Nhạc nói.

“Cám ơn tiểu thư, cám ơn thiếu gia, mẹ La không sao nữa rồi.” Mẹ La cầm thuốc mỡ lui xuống, trong phòng khách cũng chỉ còn lại ba người.

“Nhạc Nhạc, em trở về hồi nào thế? Không phải em đi nghe nhạc à?” Hải Hoan thật không ngờ Hải Nhạc lại về trước cả nàng.

Hải Nhạc hơi chột dạ cúi đầu: “Em cảm thấy hơi không thoải mái, nhờ anh Chí Ngạn đưa em về nhà trước.”

“À.” Hải Hoan gật đầu.

Thật đúng là quý dị, một người đau đầu, một người không thoải mái!

“Chị hai, em lên lầu trước đây.” Hải Nhạc thầm nghĩ muốn né chị hai càng nhanh càng tốt, không biết vì sao mỗi khi gặp chị ấy trong lòng nàng cực kì có cảm giác chịu tội.

“Đi đi.” Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật nhìn bóng nàng rời đi, sau đó quay đầu lại nói với Trì Hải Hoan: “Mẹ La chính là người đã ở Tạ gia chúng ta mấy chục năm, bình thường anh đều phải kính bà ba phần, em cũng phải tôn kính với bà một chút, về sau phải biết cẩn thận hơn, đừng để cho chuyện hôm nay xuất hiện lần nữa.”

“Em nào có không tôn kính bà chứ, em đã nói rồi, em chỉ bất cẩn mà thôi.” Hải Hoan giả bộ đáng thương.

“Được rồi được rồi, lần sau cẩn thận một chút!” Tạ Thư Dật xoay người, cũng đi thẳng lên lầu.

Hải Hoan đứng đó tức giận đến mức ném ly trà trong tay xuống đất, Tạ Thư Dật dừng lại nhìn nàng một cái, vẫn tiếp tục lên lầu.

Hắn vội vàng tắm rửa, biến mình thành sạch sẽ thơm tho ngào ngạt, men theo bờ tường duyên đi tới chỗ ban công Hải Nhạc, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy Hải Nhạc đang đứng trước gương to lau mái tóc ướt sũng.

Hắn mở cửa, đi vào, Hải Nhạc nghe thấy tiếng động, nhìn thấy là hắn, mặt lại đỏ lên.

“Hi.” Hắn nhìn nàng say đắm, bước từng bước về phía nàng.

Dưới ánh mắt phóng điện nồng cháy của hắn, Hải Nhạc ngượng ngùng cúi đầu: “Em đây rõ ràng là có cửa trước, anh cứ muốn lén lút vào từ phía sau.”

“Từ phía sau tốt hơn, không có ai quấy rầy chúng ta.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn kéo nàng vào trong lòng, không nói lời nào cho nàng một nụ hôn nóng bỏng trước đã, hắn thật đúng là hôn nàng không đủ, hắn thầm nghĩ muốn mỗi thời mỗi khắc đều có thể đứng bên cạnh nàng, nếu có thể buộc nàng vào người mình, vậy thì tốt biết mấy.

Đến cuối cùng khi Hải Nhạc cho là mình sắp không hít thở được nữa, Tạ Thư Dật mới kết thúc nụ hôn này, nàng tức giận thở hổn hển hỏi Tạ Thư Dật: “Anh nói với chị hai như thế nào?”

Tạ Thư Dật vuốt be mái tóc ẩm ướt của nàng, nói: “Em yên tâm, tôi sẽ nói với cô ta, tôi sẽ không để cho cô ta gây rắc rối cho em.”

“Àn, em tin anh.” Hải Nhạc gật đầu, sau đó, nàng lại lo lắng, “Nếu vậy, chị hai có thể rất đau đớn không? Đầu là tại em, nếu trước kia em không bảo anh đi theo đuổi chị ấy là tốt rồi, em cũng chỉ nói nhảm vậy thôi, làm sao mà biết anh lại đi theo đuổi thật cơ chứ, nhanh như vậy đã quen với chị hai rồi.”

“Chuyện lúc trước không được truy cứu nữa, chúng ta không nghĩ tới trước kia, chúng ta phải nghĩ về sau này, tôi sẽ xử lý tốt, tôi cũng chỉ dỗi thôi, tôi vốn cũng không có nghĩ tới chuyện muốn quen với cô ấy, lúc trước tôi đã nói, tôi sẽ không thích cô ấy, hơn nữa tôi cũng sẽ không vì cô ấy mà thay đổi điều gì, nhưng, cô ấy vẫn muốn đồng ý quen với tôi, tôi cũng đã bảo cô ấy phải đồng ý chuyện có thể nói ngừng bất kì lúc nào, cô ấy có đồng ý thì tôi mới quen, kỳ thật, thật ra cũng không tính là quen nữa, cho tới bây giờ, lòng tôi vốn không có ở trên người cô ấy, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng chạm vào cô ấy bao giờ.” Tạ Thư Dật nói.

“Nói dối! Lần trước hôm khai giảng, anh còn hôn chị ấy kia.” Hải Nhạc nói thật chua.

“Aiz, lần đó là cô ta chủ động có được không?” Tạ Thư Dật hơi xấu hổ giải thích, “Tôi chỉ... Àn, tôi chỉ muốn nhìn xem em có ghen hay không, nhưng mà, lúc đó biểu hiện của em không hề giống ghen chút nào, tôi còn là nghĩ rằng em cũng không thích tôi, trong lòng tôi thật sự cực kì thống khổ, tôi thậm chí còn suy nghĩ, có phải hôm nào em thấy được tôi với cô ta lăn trên giường, em mới có thể ý thức được hai chữ ghen tuông hay không nữa.”

Hải Nhạc đánh một quyền vào trong ngực hắn: “Anh dám! Không đứng đắn! Cứ đi nghĩ mấy chuyện như vậy không thôi! Anh... Chẳng lẽ kỳ thật trong lòng anh muốn lăn lên giường với chị hai sao chứ?”

Tạ Thư Dật nâng cằm nàng lên, nhìn nàng cười: “Ghen à? Em yên tâm, từ khi trong lòng có em, trừ nghĩ tới em ra, không còn nghĩ tới chuyện lên giường cùng cô gái khác nữa, như vậy, em đã hài lòng chưa?”

“Ai da! Anh đi chết đi! Không để ý tới anh nữa! Lúc nào cũng nói mấy câu đáng ghét như vậy, trứng thối, lưu manh!” Hải Nhạc đỏ bừng cả mặt, định đẩy Tạ Thư Dật ra.

Tạ Thư Dật ôm chặt lấy nàng không buông tay, ở nàng bên tai nhẹ nhàng nói: “Nhạc Nhạc, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ nữa bắt buộc em đi làm chuyện em không muốn làm nữa, tôi sẽ chờ đến ngày mà em muốn tự động vào trong lòng tôi, tôi sẽ dành tất cả kiên nhẫn của mình cho em, chỉ có điều là, em không được để cho tôi chờ lâu lắm, hiểu chưa?”

“Không để ý tới anh, anh lại muốn đi đâu nữa đây?” Hải Nhạc nghe hắn nói trái tim cứ nhảy thình thịch trong lồng, người này, trong đầu đang suy nghĩ cái gì a?

Tạ Thư Dật thở dài kéo nàng vào trong lòng: “Nhạc Nhạc, dọa hổng em rồi ư? Hay là, trong lòng em, vẫn còn để lại bóng ma những chuyện tôi đã làm trước kia? Tôi sẽ chờ em, tôi sẽ chờ em, chờ lâu đến đâu tôi cũng sẽ chờ em!”

Tạ Hải Nhạc tựa đầu chôn trong ngực hắn, đếm lấy tiếng tim đập của hắn.

Lăn lên giường? Nàng... hình như là vẫn chưa nghĩ tới sau này sẽ cùng với hắn như vậy, kí ức đáng sợ hôm sinh nhật, vẫn còn ở lại trong trí óc của nàng, nàng sợ hãi, thật không rõ sao đêm nay vừa mới thổ lộ, hắn đã nói đến việc này rồi, không phải hắn...? Thật đúng là một tên trứng thối!

Bỗng nhiên, lại vang lên tiếng đập cửa, Hải Nhạc hoảng sợ, vội vàng đẩy Tạ Thư Dật ra.

“Nhất định là chị hai, anh mau đi đi!”

Tạ Thư Dật tức muốn chết, chỉ có thể hôn trộm trên mặt nàng một cái liền vội vàng rời khỏi phòng Hải Nhạc, cứ như vậy đúng là bất tiện, phải mau mau giải quyết vấn đề Hải Hoan với cha mẹ cho xong xuôi, bằng không, cứ làm trộm thế này, khó chịu muốn chết.

“Đến đây.” Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật đã đi, mới yên tâm đi ra mở cửa.

“Nhạc Nhạc.” Trì Hải Hoan sầm mi khổ kiếm (buồn bã đau khổ) tiến vào.

“Làm sao vậy?” Hải Nhạc cẩn thận hỏi.

“Chị sắp phiền muốn chết đi được đây! Phiền muốn chết! Chị phát hiện đã nhiều ngày Thư Dật giống như đã lạnh nhạt với chị rồi, không có yêu thích chị như trước kia nữa! Không phải anh ấy thích người khác đấy chứ?” Trì Hải Hoan đi đến bên giường Hải Nhạc, đặt mông ngồi phịch xuống.

Hải Nhạc không biết vì sao, trái tim cứ nhảy bình bịch bình bịch, có lẽ chị hai nói bằng giọng mỉa mai, nhưng mà, nàng có cảm giác như chị hai đang nói với chính nàng vậy.

“Nhưng mà, hôm nay hai người cũng còn đi chơi rất vui vẻ mà.” Hải Nhạc nói.

“Nào có chứ? Tạ Thư Dật lúc nào cũng phụng phịu! Chị nghĩ, không biết anh ấy đang có tâm sự gì đây.” Trì Hải Hoan nói, đột nhiên nàng bắt lấy tay Hải Nhạc, nước mắt cũng lập tức rơi xuống, “Nhạc Nhạc, em phải giúp chị hai a, chị thật sự rất thương anh ấy, bây giờ chị cũng không thể không có anh ấy! Anh ấy cứ lúc nóng lúc lạnh như vậy giờ, trong lòng chị hai thật sự rất đau khổ, rất đau khổ rất đau khổ, chị thật sự không thể không có anh ấy, chị không thể nghĩ đến chuyện nếu chị mất đi anh ấy, chị sẽ thành bộ dạng gì nữa!”

Trì Hải Hoan bắt lực khóc nức nở.

Tâm tình Hải Nhạc vốn đang ngọt ngào, lập tức trở nên lạnh lẽo, làm sao bây giờ? Chị hai cũng đã lún sâu như vậy, nếu chị hai biết, kỳ thật Tạ Thư Dật không thương chị hai, mà người hắn yêu là Hải Nhạc nàng, lựa chọn của hắn cũng là Hải Nhạc nàng, chị hai phải làm sao bây giờ?

242. Chương 122: Chúng Ta Đi High Một Chút?

Vì trốn tránh bọn phóng viên, Trì Hải Hoan đành phải chạy theo hần lù về bên trong trường. Phạm Triết dẫn cô trèo tường ra mặt sau của trường, cắt đuôi được bọn phóng viên.

“Cám ơn anh.” Trì Hải Hoan bắt đầu nói.

“Xem ra em đang gặp chuyện đau đầu! Bây giờ anh thấy em cứ nghĩ đầu đầu, đi thôi, đừng nghĩ nữa, anh mời em uống một ly.” Phạm Triết nói.

“Nhưng chúng ta đều đang mặc đồng phục, chúng ta không vào được quán bar đâu.” Trì Hải Hoan cũng muốn ra ngoài xả stress, chuyện hôm nay khiến cô rất mất tinh thần, làm cho cô cứ tức anh ách.

“Anh dẫn em đi, có một chỗ, chỗ đó không hạn chế học sinh tiêu tiền, anh của anh là hội viên trong đó, anh đã lên lấy thẻ hội viên của anh ấy, vậy là chúng ta có thể dùng danh nghĩa của anh đi rồi.” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

Trì Hải Hoan hơi do dự: “Những chỗ như vậy... sợ là không phải chỗ chúng ta nên đi đâu.”

“Sợ gì chứ? Không phải chỉ uống hai ly rượu à? Sao thế, Trì Hải Hoan, lá gan của em cũng chỉ nhiều đó thôi à? Chẳng lẽ, em còn sợ anh ăn em chắc? Yên tâm, anh chỉ muốn theo đuổi em mà thôi, nếu em không tin anh thì thôi quên đi.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, hôm nay trong lòng em đang rất rất phiền, anh dẫn em đi đi, hay là anh kêu thêm vài người nữa?” Trì Hải Hoan nói.

“Nhiều người chơi không vui, hai chúng ta đi thôi, yên tâm đi, chúng ta học cùng một trường, chẳng lẽ em còn sợ anh làm gì em chắc?” Phạm Triết vỗ ngực nói.

Phỏng chừng Phạm Triết cũng chỉ thật tình muốn tán tỉnh cô mà thôi, lượng hần cũng không dám làm gì phi pháp với cô đâu, đi thì đi!

Khi cô đi theo Phạm Triết đến quán đó, hai người bao một phòng riêng, Hải Hoan uống rượu đầy buồn phiền, ca hát cũng đầy buồn phiền, hai người thì có thể vui được cái nỗi gì, Trì Hải Hoan cảm thấy không thú vị gì cả, bỗng, di động vang lên, là điện thoại từ Tạ gia.

Cô ra hiệu cho Phạm Triết tắt nhạc, nhận điện thoại, thì ra là Vú La mẹ gọi.

“Đại tiểu thư, lão gia bảo tôi hỏi cô, vì sao vẫn chưa về nhà, hỏi có phải cô đang ở chung với cậu không?”

“À, tôi đang ở chơi với cậu, nói ba với mẹ tôi đừng lo, tôi đây đã lớn chừng này rồi, bọn họ không cần lo lắng nữa, tôi tự có chừng mực.” Trì Hải Hoan nói.

Sau đó, cô cúp điện thoại.

“Chán quá, Phạm Triết, em chuẩn bị về nhà đây.” Trì Hải Hoan nói, không còn hứng thú gì.

“Bằng không, chúng ta đi high một chút?” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

“High cái gì?” Trì Hải Hoan không khỏi đề phòng, hỏi.

“Bột đó, hút bao giờ chưa? Siêu thích, nghe nói sẽ không bị nghiện, nhưng có thể làm cho người ta high lên trời! Anh đã thử một lần rồi!” Phạm Triết nói xong, hít mũi đầy say mê, “Nó có thể làm cho người ta quên hết tất cả phiền não trời đời! Nó thật sự có thể làm cho người ta sướng như tiên đó!”

Trì Hải Hoan hoảng sợ, cô nhảy dựng lên: “Anh tưởng em là đồ ngốc à! Cái đó là thuốc phiện, hít vào làm sao có thể không nghiện chứ? Phạm Triết, anh cũng không thể buông thả bản thân như vậy được, cái thứ đó thật sự không thể dính vào đâu!”

Phạm Triết không thèm để ý: “Thứ này chỉ có thể coi là thuốc kích thích, làm sao coi là thuốc phiện được?”

“Không được! Anh làm vậy là sẽ tha em xuống nước mất! Em muốn về nhà! Nếu anh không cho em về nhà, em sẽ gọi điện báo cảnh sát nói anh bắt cóc con gái vị thành niên!” Trì Hải Hoan nói thẳng.

Tuy cô có thích chơi, nhưng cô vẫn biết nếu có thứ gì tuyệt đối không thể dính vào, thì đó chính là thuốc phiện! Làm sao cô có thể để Phạm Triết dụ dỗ đi chạm vào cái thứ không thể đụng vào đó chứ?

“Trời ơi, đừng có vậy mà! Anh chỉ thật tâm muốn mang em đi chơi, vậy mà em còn không cảm ơn gì hết!” Phạm Triết vừa nghe cô nói vậy, đành phải đứng lên theo, “Được rồi, nếu em không muốn hít thứ đó thì chúng ta uống rượu, uống rượu đi!”

Uống rượu cũng có thể chúc cho cô say mềm, trước kia cô đã trêu cợt làm tôi vứt bỏ bạn gái xong lại một cước đá văng tôi, cô tưởng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy à! Phạm Triết tức giận nghĩ thầm trong bụng.

“Thôi, em không muốn chơi nữa, em muốn về nhà!” Trì Hải Hoan đã gửi ra một tia nguy hiểm, Phạm Triết đã mang cô tới nơi này, chỉ sợ hấn thật sự có chút ý đồ với cô!

Có điều, cô cũng không hề tỏ ra bai rối, không trúng kế của hấn là được rồi!

Phạm Triết thấy Trì Hải Hoan đã đề phòng, đành phải bỏ kế hoạch, còn nhiều thời gian, sau này sẽ có cơ hội khác, lấy được sự tín nhiệm của cô ta trước rồi tính sau!

“Được rồi, nếu em không muốn chơi nữa thì chúng ta đi đi.” Phạm Triết nói đầy bất đắc dĩ.

Trì Hải Hoan bước qua lấy cặp sách của tớ trên xô pha, đột nhiên, có người gõ cửa, Phạm Triết đi mở cửa, vừa mới mở cửa ra đã bị người ta đâm một cú vào mặt.

“A!” Phạm Triết lão đảo lùi về sau vài bước mới đứng lại, hấn đưa tay sờ thử, chảy máu, hấn hoảng sợ nhìn ba tên đàn ông đang nghênh ngang đi vào phòng, “Các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Trì Hải Hoan cũng hoảng sợ, lại diễn trò gì thế này, nhưng nét hoảng sợ và máu tươi trên mặt Phạm Triết cũng không giả, cô không khỏi lấy cặp che trước ngực.

“Phạm Hào! Phạm Hào! Mày đi ra cho tao!” Tên cầm đầu chạy vào trước toilet trong phòng kêu to, thấy trong đó không có người hấn muốn tìm, hung tợn xông lại túm áo Phạm Triết, gào to, “Phạm Hào đâu? Phạm Hào đâu? *** Phạm Hào đâu? Chạy đi đâu rồi? Tao nghe đàn em nói, tối nay nó có tới đây chơi! Nói mau! Mày mà không nói ba mày cho một súng bây giờ!”

Hấn đồng thời rút từ trong túi quần ra đến một khẩu súng, chĩa vào ót Phạm Triết, Phạm Triết sợ tới mức bắp chân run lên, đừng quần đã nhỏ giọt.

“Anh tôi... anh tôi không có tới! Là tôi cầm thẻ hội viên của anh đi chơi! Đại ca... bỏ... bỏ qua cho tôi đi, tôi mới là học sinh thôi...” Phạm Triết nói đầy hoảng sợ.

“Ồ, thì ra mày là em trai nó à!” Đại hán có vết sẹo ngang mặt hơi thất vọng, thấy Phạm Triết đã sợ tới mức sồn ra quần, đẩy hấn ra, “Một lũ nhát cáy!”

Đồng thời, ánh mắt của hấn chuyển hướng về phía người này giờ không hề lên tiếng là Trì Hải Hoan, hấn bỗng sáng bừng cả mắt.

243. Chương 122: Yêu Cầu Vô Lý

“Em... em... em có thể giúp chị cái gì chứ?” Hải Nhạc lặng lẽ rút tay ra ngoài, “Cái loại người như Tạ Thư Dật, tâm tư của hấn, không ai có thể hiểu rõ được, chuyện tình cảm, chỉ sợ em thật sự không giúp chị được, nếu ngày nào đó, hấn làm chị tổn thương, đừng trách em không nhắc nhở chị, cái loại người đó, lúc nào cũng thích đứng núi này trông núi nọ, trước kia bạn gái bị hấn quăng xong, nhảy lầu vì hấn cũng có nữa kìa, cho nên, chị phải chuẩn bị tốt tâm lý bị hấn tổn thương bất cứ lúc nào đó.”

Nàng chỉ có thể nói như vậy thôi, không phải là nàng muốn đẩy trách nhiệm lên người ta, mà là, nàng chỉ nói sự thật, hấn thật sự là một người đứng núi này trông núi nọ, trước kia lúc nào nàng cũng thấy hấn thừa

dịp cha mẹ không ở nhà thì luôn thích mang những bạn gái khác nhau về, cô gái bị mang về tới hai lần đã là kỳ tích, không có người nào có thể vượt qua ba lần cả! Mà nàng đây, có lẽ một ngày kia, khi hấn chán nàng, cũng có thể sẽ dùng một cước đá văng nàng ra, nhưng mà, ít nhất bây giờ người hấn yêu là nàng! Hấn đã nói rõ, Hải Hoan chính là một quân cờ hấn dùng để dò xét và kích thích nàng mà thôi! Nàng thật sự có chút áy náy với chị hai, nếu không phải vì nàng, Hải Hoan cũng sẽ không biến thành một con cờ.

“Nhạc Nhạc! Em lại còn nói như thế nữa?” Hải Hoan nhìn em mình không thể tin được, nước mắt lã chã, “Chẳng lẽ, trong lòng em đã sớm hi vọng chị hai bị anh ấy đá văng ra bị anh ấy tổn thương hay sao?”

“Không có! Em không có! Em chỉ nói sự thật mà thôi, chính chị cũng nhìn thấy, hấn là một người buồn vui thất thường, ai có thể nhìn ra được tiếp theo hấn muốn làm cái gì đây chứ? Chị ở bên cạnh hấn lâu như vậy, cũng đã tính là kỳ tích rồi, nghe nói trước kia bạn gái hấn nhiều lắm là trụ ở bên hấn được có một tuần, chị đã có mấy tháng rồi! Hấn vốn chính là một kẻ lẳng nhăng! Người yêu hấn, chỉ có thể biết đến tổn thương mà thôi!” Hải Nhạc không khỏi giải thích, đồng thời nói thầm trong lòng, nói không chừng sau này em cũng sẽ bị hấn tổn thương cho xem.

“Em... “ Hải Hoan ghen hòng, “Em không muốn giúp chị ư?”

“Chị muốn em giúp chị như thế nào?” Hải Nhạc thật sự có chút mất kiên nhẫn.

“Cầu xin em sau này cách xa anh ấy một chút được không? Bây giờ em đã có Hứa Chí Ngạn, cách xa anh ấy ra đi, giờ một chút cảm giác an toàn chị cũng không có, chỉ cần đứa con gái nào có thể tới gần anh ấy, chị đều sợ anh ấy sẽ yêu người đó a! Nhạc Nhạc, về sau, em cách xa anh ấy ra một chút được không? Tốt nhất là bất hòa với anh ấy! Giúp chị hai đi!” Hải Hoan lắc lắc tay Hải Nhạc.

Hải Nhạc trợn mắt há hốc mồm nhìn chị mình, chị hai... vậy mà lại yêu cầu nàng như vậy?! Thật sự, yêu cầu của chị ấy rất quá đáng rồi. “Nhưng mà, chúng ta ở cùng trong một cái nhà, cho dù cúi đầu không thấy, nhưng ngẩng đầu lên cũng thấy a! Hơn nữa, em với hấn cũng cùng một trường, sao em có thể trốn xa hấn đây?” Hải Nhạc cười gượng nói.

“Mặc kệ, chị không cần biết! Nhạc Nhạc, tóm lại, em phải giúp chị hai, đợi cho sau này chị hai với Thư Dật tu thành chính quả rồi, chị hai nhất định sẽ hậu tạ em đầy đủ!” Hải Hoan lay nàng giống như lên cơn điên vậy.

Trì Hải Hoan thật sự rất sợ hãi, rõ ràng người Tạ Thư Dật thích là Nhạc Nhạc chứ không phải nàng! Nàng còn chưa làm cho hấn yêu nàng! Làm sao có thể để cho Nhạc Nhạc lúc nào cũng xoay quanh bên cạnh hấn cơ chứ?

“Bằng không, em, chúng ta trao đổi thân phận, em làm chị, chị làm em có được không?” Trì Hải Hoan đột phá ý tưởng, “Dù sao chúng ta cũng giống nhau như đúc, không ai phát hiện ra chúng ta đâu.” Hải Nhạc không nhận được đứng phát dậy, mở to mắt nhìn chị hai, rốt cuộc là chị ấy đang nói cái gì đấy?

“Nhưng mà, tại sao phải làm như vậy? Em chính là em, chị chính là chị, tại sao phải trao đổi thân phận? Vì sao chị phải làm em chứ? Em có cái gì tốt đâu?” Đột nhiên trong lòng Hải Nhạc tràn ra một cảm giác rất không thoải mái, thật sự không biết chị hai đang nói cái gì. Trì Hải Hoan cũng giật mình hoảng sợ, mặt nàng ta ghen đến đỏ bừng, sau đó lấp liếm: “Chị... chị chỉ... chỉ đùa chút thôi, em đừng để trong lòng nha, chẳng qua là chị đùa giỡn một chút thôi, trước đây không phải chúng ta cứ thích làm chuyện như vậy sao, lừa cha mẹ vòng vòng, em không nhớ à?”

“Nhưng mà, bây giờ chúng ta đều đã lớn hơn, làm sao có thể chơi tiếp cái loại trò chơi cũ đó chứ? Chị hai, em biết chị tâm tình cũng không tốt lắm, nhưng mà, chuyện khác em có thể giúp chị, chuyện tình cảm, em thật sự không giúp gì được cho chị cả, chị hai, chị trở về ngủ đi, có lẽ đến ngày mai chị sẽ thông suốt ra đó.” Lần đầu tiên Hải Nhạc lên tiếng tiễn khách với chị mình.

“Nhạc Nhạc! Chị biết chị nói sai rồi còn chưa được sao? Em đừng tức giận.” Trì Hải Hoan không cam lòng đứng lên.

“Không có gì hết, em không có ý trách chị, em hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm, chị cũng về ngủ đi.” Hải Nhạc cố gắng cười nói.

Trì Hải Hoan đành phải rời đi.

Bây giờ em nó không thèm nghe lời nàng gì cả! Chẳng phải chỉ là một con nhóc yên lặng thẹn thùng, nói chuyện nhỏ tiếng một tí thì được bảo là ôn nhu à? Thật không rõ tại sao có thể có nhiều đứa con trai thích nó như vậy! Cái đồng minh kia, Hứa Chí Ngạn, nhất là Tạ Thư Dật nữa! Rốt cuộc là bọn họ đã nhìn trúng điểm nào của nó chứ? Trì Hải Hoan có điểm nào kém nó đâu? Chỉ nói có một câu là muốn làm nó, nó đã tức giận như vậy! Nàng còn không thèm đi làm nó đâu nhé? Nó có cái gì tốt chứ! Sớm muộn gì nàng cũng có thể làm cho Tạ Thư Dật yêu nàng! Sớm muộn mà thôi! Trì Hải Hoan suy nghĩ đầy oán hận.

Hải Nhạc ngồi trên giường suy nghĩ lung tung, phải làm sao bây giờ? Xem ra chị hai sẽ không có dễ dàng từ bỏ Tạ Thư Dật như vậy đâu! Nếu để cho chị ấy biết nàng đã thổ lộ với Tạ Thư Dật, chị ấy không hận nàng chết mới lạ. Rõ ràng là hai người có thể yêu nhau ở cùng một chỗ với nhau, nhưng mà, vì sao bây giờ lại phải trở thành một cục diện phức tạp như thế này đây? Tạ Thư Dật nên kết thúc mọi chuyện như thế nào đây! Chẳng lẽ nàng phải lén lút quen chung một bạn trai với chị hai ư? Không, nàng không làm được! Đau đầu quá, thật là đau đầu quá! Hải Nhạc không tự chủ được ôm lấy đầu, rên ra tiếng.

Cứ tiếp tục như vậy thật sự không được, Tạ Thư Dật hẳn là nên kết thúc mau mau lên.

Hải Hoan vốn nghĩ rằng Tạ Thư Dật còn đang tức giận vì chuyện nàng làm phổng tay mẹ La, đột nhiên Tạ Thư Dật lại hẹn nàng đi ra bờ sông chơi pháo hoa, trong lòng nàng mừng như điên, thì ra trong lòng hắn vẫn còn có nàng. Tạ Thư Dật nhìn Trì Hải Hoan vui vẻ phấn khởi cây pháo trong tay giờ giờ, hắn vẫn mở miệng một cách khó khăn: “Hải Hoan, đây là lần cuối cùng anh bắn pháo hoa với em.”

Pháo hoa trên tay Hải Hoan đã rơi xuống nước, nàng hoảng hốt nhìn Tạ Thư Dật: “Thư Dật, anh có ý gì?”

“Chúng ta chia tay đi!” Tạ Thư Dật nói.

“Không, không, em không muốn! Ta không chịu!” Hải Hoan không ngừng lui về phía sau, hai tay ôm đầu hét rầm lên, “Vì sao? Vì sao? Không phải chúng ta đang rất tốt đấy sao? Vì sao đột nhiên phải chia tay? Em không muốn! Em không muốn!” Chuyện nàng sợ hãi nhất, cuối cùng vẫn đã xảy ra. Chỉ mới qua Valentine chỉ có ba ngày, hắn lại đột nhiên nói chia tay với nàng! Lòng nàng... thật sự tan nát.

“Hải Hoan, em là một cô gái tốt, ở chung lâu như vậy, anh vẫn cảm thấy hai chúng ta không hợp nhau, anh ở cùng với em, anh cũng không thấy vui vẻ, anh không muốn tự ép buộc mình.” Tạ Thư Dật nói, thật đúng là đau đầu, tại sao lại làm ra cái chuyện Hải Hoan này không biết nữa?

Hải Hoan nhào tới, ôm chặt lấy hắn, khóc to chảy nước mắt: “Chúng ta hợp, chúng ta hợp mà! Em sẽ làm cho anh vui vẻ lên! Chỉ cần anh có thể quên Hải Nhạc đi! Em có thể cho anh vui vẻ lên! Van xin anh! Đừng chia tay! Đừng chia tay! Em yêu anh mà! Em yêu anh đến như vậy! Từ cái nhìn đầu tiên! Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã hôn em, em đã yêu anh rồi! Lúc trước anh không thích em, vì sao anh còn muốn hôn em? Vì sao? Bây giờ thật vất vả chúng ta mới ở chung một chỗ! Đừng nói chia tay nhẹ tênh như vậy được không? Đừng chia tay! Không cần chia tay được không?”

Tạ Thư Dật chấn động cả người, thì ra Trì Hải Hoan cũng không phải một tên ngốc, kỳ thật nàng đã sớm nhìn ra người trong lòng hắn là Hải Nhạc! Đã vậy, hắn cũng không cần phải giấu diếm gì với nàng nữa. “Hải Hoan, thật xin lỗi, tại sao trước kia anh muốn hôn em, anh tin rằng trong lòng em cũng hiểu được, bởi vì em rất giống với Hải Nhạc, mới nhìn đến, anh nghĩ rằng em là em ấy, cho nên anh hôn em, anh chỉ nhìn nhầm em thành Hải Nhạc thôi, thật xin lỗi.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà... nhưng mà người trong lòng nó không phải là anh, mà là Hứa Chí Ngạn mà! Bây giờ nó đã quen với Hứa Chí Ngạn rồi! Chẳng lẽ anh còn muốn chia rẽ bọn họ, chẳng lẽ anh còn muốn đoạt lấy Hải Nhạc từ trong tay bạn anh hay sao chứ? Anh có thể làm như vậy ư? Anh muốn tổn thương đến bao nhiêu người đây!” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật cầu xin, “Thư Dật, đừng rời khỏi em! Đừng mà! Anh cứ xem em như là Hải Nhạc đi! Không phải anh nói em rất giống nó à? Thậm chí vì giống mà còn hôn em! Vậy anh cứ xem em là nó đi! Van xin anh, đừng chia tay! Em không muốn chia tay!”

Một quá, y như phim Hàn Quốc á.

Thật ra, sau này khi đọc những đoạn cuối cùng, nhớ lại ngày hôm nay, Shi đã nghĩ rằng Hải Hoan cũng thật sự thích Thư Dật và kỳ thật cô ta cũng chỉ là một nạn nhân mà thôi. Tuy là một nạn nhân bởi sự ngu

xuân của chính mình, nhưng thật sự với những gì mình đã trải qua, Hải Hoan cũng rất đáng thương.

244. Chương 123: Luyện Ngục

(Luyện ngục, hay còn gọi là ngục a tỳ, là tầng thứ mười tám, cũng là tầng cuối cùng của địa ngục. Tương truyền rằng đó là nơi có hình phạt tàn bạo nhất trong tất cả các tầng.)

Trì Hải Hoan thấy hấn nhìn mình bằng ánh mắt bất thiện, không khỏi lùi ra sau hai bước. Nhưng cô vẫn bình tĩnh xuống, nói: “Tôi hoàn toàn không liên quan đến bất kì ai trong bọn họ, các người muốn tìm ai thì cứ việc đi tìm người đó, tôi phải đi đây.”

Cô vội vàng định rời khỏi ghế lô, nhưng tên cầm đầu lại ngăn cô lại.

“Cái mặt em xinh quá ta! Mà khuôn mặt này nhìn rất quen nha! Chẳng lẽ anh đây đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên rồi?” Đại hán cất súng vào túi, hai mắt sáng lên nhìn Trì Hải Hoan, chỉ thiếu điều không chảy nước miếng.

Hấn cười cười đi về phía Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan thấy tình hình không đúng, hai chân cũng như sắp nhũn ra, hấn ta có súng chúa ơi!

“Các người... các người muốn làm gì?” Trì Hải Hoan run run hỏi.

Cô đang cực kì hối hận, đáng lẽ không nên đi theo Phạm Triết tới chỗ này!

“Tên Phạm Hào ngay cả đàn bà của ba cũng dám thượng (~ đụng vào)! Con mẹ nó! Chỉ sợ mày cũng có liên quan gì với Phạm Hào! Hôm nay ba mày sẽ thượng mày ngay ở đây!” Đại hán nghênh ngang tới gần Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan vừa nghe hấn nói như thế, không khỏi hét toáng lên: “Tôi không có quan hệ gì với tên Phạm Hào đó hết! Tôi còn chưa nhìn thấy hấn bao giờ nữa là!”

“Các người không thể làm vậy! Nếu các người làm như thế bọn tôi... bọn tôi sẽ đi báo cảnh sát! Ông phải biết, cô có quan hệ với tứ...” Phạm Triết sợ hãi, không phải bọn họ đang định muốn Trì Hải Hoan đấy chứ? Trì Hải Hoan còn chưa làm bao giờ đâu! Hơn nữa, Trì Hải Hoan nói cô ta có quan hệ với Tạ gia, vạn nhất người của Tạ gia tìm Phạm gia của hấn gây phiền toái, vậy cũng thảm!

Một thằng đứng bên cạnh chém một quyền vào thẳng gáy Phạm Triết, Phạm Triết mềm nhũn cả người, lập tức té xỉu trên mặt đất.

“Các người... các người không được lại đây! Tôi chính là con gái của Tạ Trường Viên, Tạ gia trong tứ đại gia tộc! Nếu các người dám đụng đến tôi, ba tôi sẽ nghiền xương các người thành tro cho xem!” Trì Hải Hoan cuối cùng cũng nếm mùi sợ hãi, nước mắt cũng rơi xuống.

Tên cầm đầu nghe cô nói vậy, sững sờ một chút.

“Là con Diêu Nhạc Nhạc gì đó quay quảng cáo rồi loạn luân với anh ruột trên báo đấy hả? Đúng là có hơi giống giống đó?” Một người trong đó nói.

“Vậy... có làm không?” Một người khác nói.

Tên cầm đầu thấy cô còn mặc đồng phục, trên tay mang cặp sách, vươn tay về phía Trì Hải Hoan: “Lấy cặp ra, đưa thẻ học sinh đây!”

“Đừng!” Hải Hoan ôm chặt cái cặp vào lòng, cô biết tên ghi trên cuốn sách, vở nào cũng là Trì Hải Hoan. Tên cầm đầu đoạt lấy chiếc cặp của cô, mở ra nhìn, lục lấy thẻ học sinh coi, lấy thêm vài cuốn sách ra lật lật, sau đó ném xuống đất.

“Không gọi là Diêu Nhạc Nhạc, cũng không kêu là Tạ Hải Nhạc, cũng dám nói tớ là con gái Tạ Trường Viên!”

Hải Hoan kinh hoàng nói: “Tôi... tôi là con gái riêng của ông ấy! Nếu các người dám đụng vào tôi, các người chắc chắn sẽ chết không tử tế!”

Tên thủ lĩnh đánh một bạt tai vào mặt cô cái bap: “Sao Tạ Trường Viên lại có thể để con gái tớ đi học ở cái trường bình thường thế này chứ? Cho dù là con gái riêng, ít nhất cũng phải cỡ Mary chứ? Dám hù tao à?”

Trì Hải Hoan bị hấn tát cho ngã vào sô pha không ngồi dậy nổi, sau đó, đại hán kia nhào về phía cô, tay vuốt loạn xạ trên người nào: “Đây, để anh đây thương em, em phải ngoan nha!”

Trì Hải Hoan thét to đưa tay cào mặt hấn, trên mặt hấn lập tức có vài đường rướm máu, hấn đưa tay sờ sờ mặt, then quá thành giận.

“Mẹ mày, mày dám cào mặt ba à!” Hấn quật tay một phát, đánh cho Trì Hải Hoan nhân mạo kim tinh, một hơi không lên nổi, ngất xỉu trên sô pha. Đợi đến khi ý thức cô trở lại, cơn đau đớn phía dưới nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra, nước mắt cô chảy xuống.

“Ha ha, thật không ngờ mày vẫn còn trinh nha!”

Tên nằm đè lên người cô hào hứng nói to.

“Đại ca, nhanh lên, nhanh lên, bọn em chờ không kịp rồi nè!” Một tên khác đứng bên cạnh vừa chảy nước miếng vừa kêu.

“Đừng! Ai cứu tôi với!” Đau đớn truyền đến từng cơn cộng thêm trong lòng vô cùng sợ hãi làm cho Trì Hải Hoan lại mất đi ý thức, hoàn toàn ngất xỉu một lần nữa. Đợi đến khi cô tỉnh lại, cô nhận ra trong phòng chỉ còn một mình cô, mà trên người cô là đầy những vết xanh xanh tím tím, giữa hai chân đang chảy máu, làm cho ngay cả trên sàn nhà cũng rơi đầy những bông hoa máu!

Cô giãy dụa ngồi dậy, toàn thân đau đớn nói cho cô biết, cô, vừa mới dạo một vòng luyện ngục trở về!

“Huhuhu...” Cô ôm thân thể lỏa lồ của tớ khóc nức nở.

“Phạm Triết, mày sẽ chết không tử tế!” Cô lớn tiếng gào khóc.

Thật lâu sau, cô ngẩng đầu lên, gào thét như điên: “Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Đều tại hai chúng bay, đều tại hai chúng bay! Nếu không phải tại hai chúng bay, sao tao có thể bị người ta làm như vậy? Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Các người đã để tao chịu khổ, Trì Hải Hoan tao nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Không! Tao sẽ đòi lại thêm gấp trăm lần!”

Tạ Thư Dật và Hải Nhạc đã có dự kiến trước, không hề xuất hiện ở trường học, bọn họ không dám đi, sợ ánh mắt khác thường của bạn bè, sợ sẽ bị đám phóng viên vô lương chặn ngay trước cổng trường, vì hình như Long Đế Uy cũng xin nghỉ bệnh, Tạ Thư Dật liền dẫn Hải Nhạc đến Long gia.

Long Đế Uy nghe tin Tạ Thư Dật đến tìm hấn, đã đứng chờ sẵn bên ngoài đại trạch.

Thấy Thư Dật cùng Hải Nhạc, nửa đùa nửa thật: “Xem ra hai người đã gặp phiền toái tương đối lớn rồi.”

245. Chương 123: Đau Bụng

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng đẩy nàng ra: “Anh đã thử rồi, anh đã thử đem em thành em ấy, nhưng, không được, em là em, em ấy là em ấy, tuy rằng các em giống nhau, nhưng hoàn toàn không phải cùng một thân thể, Hải Hoan, anh chỉ có thể nói xin lỗi với em thôi! Thật xin lỗi! Giữa chúng ta, em cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì đi! Anh sẽ bồi thường cho em! Em muốn bồi thường cái gì, cứ việc nói với anh là được!”

Đối với Trì Hải Hoan không phải là hấn không có áy náy, cho nên, hấn sẽ tận lực bồi thường nàng, làm cho lòng nàng có thể cân bằng trở lại.

Hải Hoan lại nhào về phía hắn, ôm lấy hắn không chịu buông tay: “Em không cần bồi thường gì cả, em chỉ muốn anh! Em chỉ muốn anh thôi! Đừng rời khỏi em! Không cần phải rời khỏi em! Đừng rời khỏi em được không?”

Trong lòng Tạ Thư Dật đã hơi tức giận rồi, nhưng coi sự áy náy trong lòng, hắn vẫn tiếp tục nhẹ nhàng đẩy nàng ra: “Lúc trước anh cũng đã nói rồi, anh có quyền nói ngừng bất cứ lúc nào, chúng ta thật sự không thích hợp, Hải Hoan, em xinh đẹp như vậy, hắn là sẽ có rất nhiều con trai thích em, em sẽ tìm được một người tốt hơn anh nhiều!”

“Không! Không! Em chỉ muốn anh! Em không cần những người khác! Em không cần!” Trì Hải Hoan sắp điên rồi.

Sao hắn có thể đối xử với nàng như vậy? Nói chia tay liền chia tay?

“Muộn rồi, chúng ta về nhà đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Không! Xin anh! Chúng ta đừng chia tay!” Hải Hoan cầu khẩn, “Cho em thêm vài ngày nữa thôi! Cho em vài ngày thôi!”

“Không được, Hải Hoan, không cần phải như vậy! Em thật sự đáng có một người đàn ông tốt hơn anh! Chúng ta không cần phải tiếp tục dây dưa nữa!” Tạ Thư Dật lên giọng.

Hải Hoan không khỏi ôm kín mặt, hắn thật sự quá tuyệt tình!

“Đi thôi, chúng ta trở về.” Tạ Thư Dật thấy nàng đứng im, đành phải lôi kéo nàng, nhét nàng đang khóc sụt sùi vào trong xe rồi lái xe về nhà.

Cũng tại tối nay Hải Nhạc không có ở nhà, nàng đến nhà Nhã Nghiên ngủ lại một đêm, tâm tình Nhã Nghiên không tốt, nàng muốn đi an ủi em ấy, bằng không, thế nào hắn lại rút thời gian ra giải quyết chuyện Hải Hoan chứ? Trước giờ tất cả thời gian đều phải ở cùng Hải Nhạc, giờ hắn không muốn rời khỏi nàng dù chỉ 1 phút, rồi đi 1 phút trong lòng hắn đều đã nhớ nhung muốn chết, hắn còn hận mình không thể chạy về đi ở lại lớp học chung một ban với Hải Nhạc, suốt ngày hai người đều có thể ở cùng một chỗ! Mới nghe qua, thật là giống như bị điên, nhưng mà, hắn chính là một tên điên điên cuồng vì Hải Nhạc như thế!

Về nhà, ngay lập tức hắn liền gọi điện thoại cho Hải Nhạc.

“Đang làm gì thế?” Hắn hỏi.

“Đâu có làm gì đâu, đang ở chung với Nhã Nghiên, tâm tình bạn ấy hơi không tốt một chút.” Hải Nhạc nói.

Từ sau hôm Valentine Nhã Nghiên bị Thường Hàn mang đi, trở nên cực kỳ không vui vẻ, Hải Nhạc biết chắc chắn giữa bạn mình và Thường Hàn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng mà, bạn ấy không nói, nàng cũng không hỏi, khi Nhã Nghiên nói muốn nàng qua nhà bạn ngủ chung một buổi tối, nàng liền nhận lời ngay.

Khi hai người đang nằm ý trên giường nói chuyện phiếm, Tạ Thư Dật liền gọi điện thoại đến.

“Mình có cần tránh đi hay không?” Nhã Nghiên cười hỏi.

“Không cần đâu, cũng không có nói chuyện gì khác hết.” Hải Nhạc đỏ hồng mặt nói.

“Có nhớ tôi không?” Người ở đầu kia hỏi.

Hải Nhạc nhìn qua Nhã Nghiên một cái, mặt đỏ đến mức có thể luộc trứng gà luôn rồi, Nhã Nghiên thấy thế, nhảy xuống giường.

“Mình đi toilet đây.” Nàng nói.

Giờ mà còn không đi, người ta cũng không dễ mở miệng nói chuyện được.

Ai, thật là hâm mộ Hải Nhạc quá! Người trong lòng của bạn ấy, đã thích bạn ấy rồi, nhưng thế nào mà Hứa Nhã Nghiên nàng cứ không may như vậy là thế nào? Gặp phải cái con heo Thường Hàn không thể nói lý cứ tự cho là đúng này chứ?

Hải Nhạc thấy Nhã Nghiên đi ra, nhỏ giọng nói: “Nhớ anh a.”

“Ân, nhớ tôi, vậy em nên làm cái gì?” Tạ Thư Dật hỏi nàng.

“Anh muốn em làm cái gì?”

“Tôi? Tôi muốn em hôn tôi.”

“Đáng ghét, đây là điện thoại, làm sao mà hôn chứ?” Người này, thật là!

Bỗng nhiên, bên kia truyền đến một tiếng “chụt” rõ kêu: “Hôn giống như tôi đó, tôi vừa mới hôn em, em cũng phải hôn tôi một cái, bằng không tối nay tôi ngủ không yên đâu.”

“Thôi đi, em mới không thèm tin đâu.” Hải Nhạc xùy một tiếng.

“Hôn tôi một cái đi, em hẳn là không nỡ để cho tôi cả đêm ngủ không được phải không? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc yêu dấu, hôn một cái đi mà.” Có người ở bên kia vô lại làm nũng.

Hải Nhạc không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào, thật là một tên trứng thối!

Nàng nhẹ nhàng “chụt” một tiếng với di động.

“Em hôn rồi.”

“Nhưng mà, tôi không hề nghe thấy tiếng em hôn tôi gì hết.” Có người kháng nghị bên kia.

Hải Nhạc chỉ có thể “chụt” một tiếng thật mạnh.

“Đủ chưa?”

“Đủ, đủ, hôn mà lòng tôi tê luôn.” Có người vui rạo rức nói, “Để cảm ơn nụ hôn này của em, tôi quyết định sẽ nói cho em một tin tức tốt.”

“Tin tốt gì?” Trái tim Hải Nhạc không khỏi thót lên.

“Nói cho em biết, tối nay tôi đã ngã bài với nàng rồi, tôi đã nói chia tay.” Tạ Thư Dật nói.

“Thật vậy ư?” Hải Nhạc hơi ngạc nhiên vui sướng, nhưng lập tức nàng lại lo lắng, “Vây... chị hai em... không phải chị ấy sẽ rất đau khổ ư?”

Tạ Thư Dật trầm lại.

Thật lâu sau hắn nói: “Đúng là có chút, hẳn là qua một thời gian sẽ tốt hơn.”

“Ân, em hi vọng về sau anh cũng tốt với chị ấy một tí, dù sao, aiz, cũng là anh tổn thương chị ấy.” Hải Nhạc thở dài một tiếng.

Cuối cùng nàng cũng yên tâm, rốt cuộc Thư Dật đã ngã bài với chị hai rồi.

Aiz, chị hai, thật sự xin lỗi, tóm lại sớm muộn gì Thư Dật cũng sẽ chia tay với chị, sớm muộn gì chị cũng sẽ đau, đau dài không bằng đau ngắn, không phải em ích kỷ, mà là, người trong lòng Thư Dật, thật sự không phải là chị! Em... cũng không phải là cướp bạn trai của chị, em với hắn thật tình yêu nhau, chị hai, nếu chị biết được sự thật này, hi vọng chị có thể chấp nhận! Hải Nhạc thầm nghĩ trong lòng, tuy nói vậy tự an ủi mình, nhưng ở sâu trong lòng, nàng vẫn cực kì áy náy với chị.

“Tôi biết, vậy... tôi không quấy rầy hai người các em nữa, em phải đi ngủ sớm, ngủ trễ sẽ trở thành mắt gấu mèo 0.0, tôi thật sự không muốn thấy có con gấu trúc tên là Nhạc Nhạc đâu đấy.”

“Được rồi, anh cũng đi ngủ sớm đi đó.” Hải Nhạc dịu dàng nói.

“Ân, chỉ có điều, nằm mơ nhất định phải mơ thấy tôi à nha, tôi coi vậy chứ mỗi tối đều mơ thấy em đó.” Tạ Thư Dật nói.

“Chuyện đó... làm gì có chuyện muốn mơ thấy thì có thể mơ thấy chứ?” Hải Nhạc buồn cười muốn chết.

“Nhưng mà, vì sao mỗi đêm tôi đều có thể mơ thấy em? Cái này không công bằng, xem ra em vẫn là không nhớ tới tôi đủ rồi! Sau này phải nhớ tôi từng giây từng phút! Như vậy, ban ngày suy nghĩ nhiều, ban đêm sẽ nằm mơ, buổi tối em mới có thể mơ thấy tôi! Nghe rõ chưa? Nếu mà không nghe thấy, bắt đầu từ tối

nay tôi sẽ chạy vào trong giấc mơ của em xem, nếu em không có mơ thấy tôi... Về đây tôi đánh vào mộng em cho xem!”

Thiếu chút nữa Hải Nhạc đã cười đến tắt thở luôn, từ sau khi hai người hiểu rõ lòng nhau, Tạ Thư Dật liền lộ ra những trò gian xảo nàng chưa từng thấy trước kia ở trước mặt nàng, có khi, hẳn thật sự đáng yêu đến bá đạo, lại bá đạo đáng yêu.

“Anh biết không? Anh thật sự đúng là bá đạo! Ngay cả chuyện em nằm mơ anh cũng muốn quản, được rồi, em muốn cúp máy, anh cũng phải đi ngủ sớm, ngủ ngon nha!” Hải Nhạc nói xong cũng muốn gác điện thoại.

“Chờ một chút, hôn tôi thêm một cái.”

“Nhưng mà, lúc này em đã hôn rồi.”

“Hôn rồi cũng có thể hôn lại mà, đừng keo kiệt vậy chứ, hôn tôi thêm một cái, tôi đi tắm rửa sạch sẽ sau đó sẽ ngủ thấy gặp gỡ cùng em trong mơ cho xem.”

“Đáng ghét, không hôn, em quyết không hôn, em cúp đây, Nhã Nghiên tới rồi.” Hải Nhạc vội vàng cúp điện thoại, nếu còn tiếp tục vậy nữa, cú điện thoại này sẽ không thể kết thúc được, dù sao cũng đang ở trong nhà người ta mà.

Tạ Thư Dật nhìn di động thở dài một hơi, thật đúng là keo kiệt với hẳn a, chỉ muốn nàng ột cái hôn nữa, nàng không thêm cho, thật là keo kiệt.

Bất quá, hẳn thích Nhạc Nhạc như vậy, một Nhạc Nhạc biết cự tuyệt hẳn, một Nhạc Nhạc biết không mắc mưu, Nhạc Nhạc như vậy, mới là đáng yêu nhất, còn rất có hương vị, liếc mắt đưa tình như vậy mới có tư vị a, ha ha.

Hắn không nhịn được cười đàn ra. (cười ngu =))

Aiz, mặc kệ nàng làm cái gì, bây giờ cái gì hẳn cũng thích, phỏng chừng nếu hôm nào nàng tát hẳn một cái, hẳn cũng thích nốt, hơn nữa còn ngại nàng đánh quá nhẹ không đủ sức cho xem.

Aiz, trúng độc trúng độc rồi, khó trách trong lịch sử đều nói mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a, hẳn cứ vậy mà ngã sấp xuống dưới vấy người nào đó không bao giờ muốn bò dậy nữa rồi.

Đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại vang lên, hẳn cầm lên nhìn, thì ra là Trì Hải Hoan gọi tới.

“Hải Hoan, có chuyện gì không?”

“Thư Dật, tự nhiên em đau bụng quá, đau quá...” Trì Hải Hoan rên rỉ trong điện thoại, còn mang theo vài tiếng nức nở.

Tạ Thư Dật thâm rùng mình, đau bụng?

246. Chương 124: Đuổi Sóng

Tạ Thư Dật không phủ nhận, “ba cậu không ở nhà đấy chứ?”

“ba tôi không có nhà, cậu không cần sợ bị mắng, đúng lúc ông ấy không ở nhà.” Long Đế Uy cười nhìn Hải Nhạc, “Vừa lúc chị Tương Tư nhà tôi có nhà đó.”

“Chị Tương Tư lại về nhà?” Tạ Thư Dật hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, về hôm qua rồi.” Long Đế Uy nói ngắn gọn.

Thì ra là chị gái xinh đẹp kia đã trở lại, chị Tương Tư, trước kia khi đi dã ngoại cô và chị ấy đã gặp nhau một lần, thoát nhìn có chút thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), mỗi người một cá tính, lúc đó chị luôn chỉ cười cười, lâu lâu nói vài câu, nhưng lúc nào cũng rất có trọng lượng, hơn nữa giọng nói chị ấy rất rất

êm tai, nghe nói chị là một hoạ sĩ, còn có chút danh tiếng ở nước ngoài nữa, thoát nhìn, Đế Uy, Thư Dật, Chí Ngạn, Lâm Phong đều rất sùng bái chị ấy, có lẽ bởi vì chị lớn nhất chẳng?

“Thế... phỏng chừng chị ấy cũng biết chuyện của tôi rồi chứ hả?” Tạ Thư Dật có chút xấu hổ.

“Biết rồi, nói cậu đã đem lại vinh quang cho tứ đại gia tộc chúng ta, có điều, chị ấy nói chị đã nhìn ra cậu thích Hải Nhạc từ lâu rồi.” Long Đế Uy cười nói.

Tạ Thư Dật đứng đó, mặt hơi đỏ: “Bộ tôi dễ bị nhìn thấu đến vậy à?”

“Thôi đi cậu, tôi đã nhìn ra từ đầu rồi, lúc nào tôi cũng chú ý tình hình phát triển của các cậu hết, chỉ là không ngờ cậu mà không lên tiếng thì thôi, vừa lên đã nổi như cồn, chiếm hết toàn bộ trang nhất của người ta luôn!” Long Đế Uy vỗ vai Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật liếc xéo: “Làm trò, nếu chị Tương Tư ở nhà, tôi muốn gặp chị Tương Tư.”

“Bé Thư Dật, gặp chị xong rồi sao nữa?” Một giọng nói thanh thúy, ngọt nhu vang lên, đột nhiên, từ trên lầu đi xuống một cô gái tóc quăn cuộn sóng, mặc áo theo phong cách Bohemien, trong mắt hơi phấp phất cười nhìn Thư Dật và Hải Nhạc.

“Nhân vật trang nhất đến đây, không tiếp đón từ xa.” Long Tương Tư cười nói, cô đi xuống, cẩn thận nhìn Hải Nhạc, “Hình như em càng ngày càng đẹp, có phải là vì được tình yêu tuổi mới trở nên như vậy không?”

Hải Nhạc không khỏi thẹn thùng trốn ra sau lưng Tạ Thư Dật, nói: “Chị, chị đang chê cười em đấy à?”

Long Tương Tư bật cười khanh khách, đưa tay đánh Tạ Thư Dật một chút: “Cô bạn gái nhỏ của em thật sự quá đáng yêu đi, rất thuận mắt chị, chị thật thích em ấy.”

“Đương nhiên, gần như ai từng gặp cô ấy cũng đều thích cô ấy hết.” Tạ Thư Dật trả lời đồng dạng.

Long Tương Tư che miệng nở nụ cười: “Nhưng mà, yêu một người mà ai cũng yêu như vậy, em sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không phải bây giờ em đang dính phải phiền toái đấy thôi.”

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Cho nên bé Thư Dật cần chị chỉ cách.”

Long Tương Tư thổi thổi bộ móng tay xinh xắn của cô: “Cuối cùng cũng khô.”

Cô giơ mười ngón thon dài, hỏi mọi người: “Đẹp không?”

“Đẹp đẹp.” Tạ Thư Dật nói.

“Ừ, hôm nay tâm tình chị rất tốt, chị sẽ xem xét chỉ cách cho em, có điều, lâu rồi chị không đi ra ngoài shopping, hai đứa con trai phải đi shopping với hai tụi chị, thế nào?”

“Như vậy sao được? Đến lúc đó lại bị chụp hình thì sẽ không tốt.” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, mất hứng quá đi, thế... đi Hoa Liên ngắm cảnh với chị đi, chị rất thích cảnh biển ở đó.”

* Hoa Liên là một thành phố lớn nhất ở Đài Loan nằm bên bờ Thái Bình Dương, xem thêm ở đây.

Biển Hoa Liên

“OK, bọn em đi với chị.” Tạ Thư Dật gật đầu.

ban người lái xe chạy tới Hoa Liên, Long Tương Tư lại bỏ mặc bọn hắn, một tứ ngời về cảnh biển, hai người con trai và Hải Nhạc thì đi dọc bờ cát nhặt hào, chuẩn bị lát về nhà nấu canh ăn.

Đến khi bọn họ nhặt được chừng một thùng nhỏ, bức tranh của Long Tương Tư cũng hoàn thành, ba người chạy tới nhìn tranh của cô, rõ ràng đã nhìn thấy cảnh biển thật rồi, nhưng lại vẫn bị rung động bởi bức tranh của Long Tương Tư, sóng biển vô biên vô hạn vuốt ve bờ cát, mà trên bãi cát có bóng lưng một cô gái chân trần, cô kéo mép váy, một chân nâng lên, dường như muốn đi về phía biển, lại giống như đang chơi đùa với hoa, tóm lại, ý cảnh thật sự quá đẹp.

“Sao mà... em cứ cảm thấy cô bé đó trông giống Nhạc Nhạc thì phải?” Tạ Thư Dật ngần ngừ nói.

“Tớ thì cảm thấy giống Tương Tư hơn.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư mỉm cười nói: “Đợi nó khô xong, bức họa này, chị sẽ lấy cho nó một cái tên thật hay, gọi là “Đuổi sóng” đi, kỳ thật, trong lòng mỗi người đều sẽ có một thứ gì đó mà mình theo đuổi, nhưng thật ra đôi khi trong lòng cũng sẽ rất hoang mang, không biết mình đang theo đuổi cái gì, giống như chị vậy, lúc nào chị cũng rất hoang mang, không biết điều tớ muốn là gì, uhm, bức “Đuổi sóng” này sẽ là hàng không bán, chị muốn cất giữ cho riêng mình.”

“Chị ơi, chị là người cực kì cực kì có máu nghệ thuật cũng là người thông minh nhất trong tứ gia tộc mình, em cần chị chỉ đường cho em.” Tạ Thư Dật nói vô cùng khẩn thiết.

Long Tương Tư nhìn hần, rồi lại nhìn Hải Nhạc: “Thật ra, các em không cần chị chỉ gì nữa, nếu các em thật sự yêu nhau đến mức không thể thiếu đối phương, các em sẽ biết nên xử lí tất cả mọi chuyện như thế nào, cho dù gặp phải bất cứ trở ngại gì, các em đều có thể vượt qua được, chị biết trên báo nói rất khó nghe, có lẽ ba mẹ các em cũng đang nổi trận lôi đình, nhưng những chuyện đó đều không là gì cả, các em chỉ cần nói cho mọi người biết các em yêu nhau là đủ rồi! Không cần nói gì nhiều cả. Nếu đã vậy, các em tội gì phải hoang mang cho người ta nói các em loạn luân chứ? Loạn ở đâu ra? Các người cũng không phải anh em ruột thịt gì.”

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như đặt xuống được một tảng đá to, hần kính cẩn nói: “Chị ơi, cảm ơn lời chỉ dẫn của chị, em biết em nên làm thế nào rồi.”

Hải Nhạc nghe Long Tương Tư nói, trong lòng cũng rộng mở ra thêm, cô cũng nói: “Chị Tương Tư ơi, em cũng biết em nên làm thế nào rồi, cảm ơn chị.”

247. Chương 124: Ở Cùng Em Thêm Chút Nữa!

“Nghiêm trọng lắm à? Để anh gọi điện thoại mời bác sĩ tới khám cho em một chút.” Tạ Thư Dật nói.

Hần thật đúng là không muốn đi qua, vào phòng cô ta làm gì, vạn nhất đi qua để cô ta quẩn lấy hần, mất công lại chẳng được gì, không muốn đi. “Không cần, anh qua đây xem em trước đi, em có thuốc giảm đau, nhưng giờ em đau quá, không có sức đi qua ngăn kéo lấy, anh lại đây lấy giúp em với.” Trì Hải Hoan giống như đang cực lực nhịn đau đớn.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật đành phải bắt buộc dĩ nhận lời nàng, vạn nhất có chuyện gì thật, cũng không tốt cho lắm.

Khi hần đẩy cửa phòng Trì Hải Hoan ra, Trì Hải Hoan đang ôm bụng nằm trên giường khóc, nhìn thấy cửa mở ra, Tạ Thư Dật đi đến, nước mắt của nàng lại chảy xuống.

“Đau quá! Thật sự đau quá!” Trì Hải Hoan nức nở nói.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi: “Thế nào đang yên lành lại đột nhiên đau bụng? Thuốc để ở đâu? Nói mau cho anh biết.”

“Ở trong ngăn kéo thứ hai bên trái.” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật lấy ra nhìn nhìn, lại đi rót một ly nước cho nàng, đưa đến tay Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan cầm thuốc uống.

Tạ Thư Dật đặt cái ly ở trên chiếc tủ cạnh đầu giường, muốn đứng dậy: “Uống thuốc xong em nghỉ ngơi cho tốt, anh muốn về ngủ.”

“Đừng, đừng đi nhanh như vậy, ở lại với em đi.” Trì Hải Hoan bắt lấy tay Tạ Thư Dật, không chịu buông ra.

“Trì Hải Hoan, em đừng như vậy, nếu em cứ như vậy, anh sẽ tức giận.” Tạ Thư Dật gắng sức muốn hất tay nàng ra.

Nước mắt Trì Hải Hoan lại rơi lã chã: “Đừng tuyệt tình với em như vậy, đừng, không phải anh nói bồi thường cho em sao? Đã thế, ngồi đây, ở với em một buổi tối, em chỉ cần một buổi tối, về sau, anh là anh, em là em, em sẽ không bao giờ dây dưa với anh nữa, em sẽ cách thật xa anh ra.”

“Không được! Anh không thể nào ở trong này với em một buổi tối, nếu ở lại chỗ em lâu, người khác còn tưởng rằng anh với em có chuyện gì nữa, trong khi thật ra anh với em lại chẳng có gì, anh phải đi! Em buông tay đi!” Tạ Thư Dật quả quyết cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Trì Hải Hoan không khỏi òa khóc: “Tạ Thư Dật! Tạ Thư Dật! Để em ngủ, để em ngủ anh hãy đi có được không? Em chỉ muốn bồi thường như thế thôi! Em thề, về sau em tuyệt đối không quấn quýt lấy anh nữa! Van xin anh! Em chỉ muốn một cái yêu cầu nho nhỏ thế thôi, anh cũng không thể đáp ứng hay sao? Xem như là quà chia tay tặng em được không? Van xin anh.” Nhìn Trì Hải Hoan khóc đến khàn giọng, nghe cô ta nói hèn mọn như vậy, lại nghĩ tới Hải Nhạc nói là hấn tổn thương cô ta, dằn dò hấn đối xử tốt với cô ta một chút, hấn không khỏi thở dài một hơi, ngồi lên mép giường.

“Được rồi, anh nhìn em ngủ.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, cảm ơn anh Thư Dật.” Trì Hải Hoan lau lau nước mắt.

Nàng nằm xuống rồi, nhưng mà, ánh mắt vẫn nhìn Tạ Thư Dật, giống như sợ hấn đi mất vậy.

“Em mau nhắm mắt lại ngủ! Anh sẽ trông cho em ngủ.” Tạ Thư Dật nhấn nại nói.

“Vâng.” Trì Hải Hoan tiếc nuối nhắm mắt lại.

Tạ Thư Dật ngồi không yên, thấy nàng giống giống như đang ngủ, đang muốn đẩy tay nàng ra, đột nhiên Trì Hải Hoan lại mở mắt: “Đừng đi!”

“Sao em còn chưa ngủ nữa? Có phải em đang giỡn với tôi có phải không!” Tạ Thư Dật thật sự có chút tức giận.

“Em... em có cái thói quen buổi tối uống ly rượu đỏ mới ngủ được.” Trì Hải Hoan ấp úng nói, len lén nhìn Tạ Thư Dật một cái, lại cúi đầu, “Em luôn có tật là mất ngủ, bác sĩ nói trước khi ngủ uống ly rượu đỏ có thể giúp dễ ngủ, hơn nữa còn có thể dưỡng da làm đẹp, em... em đi uống ly rượu đỏ.”

Thật đúng là phiền toái, tại sao con gái có thể có nhiều thói quen lộn xộn như vậy chứ? Tạ Thư Dật sắp điên rồi.

“Để ở đâu? Anh đi rót cho em!” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh tìm không thấy đâu, em làm cho, giờ bụng em cũng không đau nhiều nữa, để tự em đi rót, anh ngồi đi, em uống rượu đỏ xong, anh ở lại đến khi em ngủ, anh có thể đi ngay.” Trì Hải Hoan vén chăn lên, trượt xuống giường.

Nàng lấy rượu đỏ ra, thuận tay đưa cho Tạ Thư Dật một ly: “Anh cũng uống một ly đi, có thể dễ ngủ hơn.”

Tạ Thư Dật do dự một chút, đưa tay nhận lấy, nhưng cũng không uống, nhìn Trì Hải Hoan uống xong, ly rượu của hấn còn ở trong tay.

“Thư Dật, chẳng lẽ anh sợ em chinh anh à? Sợ em bỏ thuốc? Anh nghĩ đi đâu thế?” Trì Hải Hoan cười khổ một cái, cầm ly rượu trên tay hấn qua, rót vào trong ly của mình, uống một hơi cạn sạch, sau đó đùa giỡn, “Thế này, anh đã tin chưa?”

“Anh không có ý đó.” Tạ Thư Dật có chút ngượng ngùng.

“Nếu không có ý đó, hãy uống một ly với em đi.” Trì Hải Hoan lại rót cho hấn một ly.

Lần này, Tạ Thư Dật không do dự nữa, hấn uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn không nhìn tới một tia cười lạnh hiện lên nơi khóe miệng Trì Hải Hoan.

“Vậy... anh Thư Dật, anh ở lại chờ đến khi em ngủ, anh hãy đi đi.” Trì Hải Hoan leo lên giường nằm xuống.

“Được.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Àn.” Trì Hải Hoan nói, nhưng ánh mắt lại vẫn cứ nhìn Tạ Thư Dật.

“Mau ngủ!” Tạ Thư Dật mắt kiên nhẫn thúc giục.

“Vâng.” Trì Hải Hoan đành phải nhắm hai mắt lại, nhưng nàng nắm tay Tạ Thư Dật thật chặt, “Nếu tay em buông lỏng ra, nghĩa là em đã ngủ rồi, anh có thể đi được.”

“Được rồi.” Tạ Thư Dật chỉ có thể nhận lời, hần sắp phát điên, cô ta thể nào lại lảm lời như vậy chứ?

“Em chuẩn bị ngủ nha.” Trì Hải Hoan nói.

“Mau mau mau!” Tạ Thư Dật đã rất mất bình tĩnh rồi, nếu không cô ta nói tính là bồi thường, về sau sẽ không quần quít lấy hần nữa, nếu không phải người nào đó dạn trước rồi, hần mới mặc kệ nàng!

Trì Hải Hoan nhắm mắt lại, nhưng bàn tay vẫn nắm thật chặt tay Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hần đánh ngáp một cái, mí mắt từ từ nhắm nhau, hần cũng buồn ngủ nữa, thật sự buồn ngủ quá!

248. Chương 125: Tay Trong Tay Thật Đúng Là Hạnh Phúc

Long Tương Tư cười: “Cảm ơn chị làm gì? Chị còn phải cảm ơn các em đã cho chị cảm hứng sáng tác bức tranh này nữa kìa, các em thật đúng là hai đứa bé ngoan, có điều là đôi khi trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nếu những lời chị nói có thể giúp các em xóa tan màn đêm, vậy cũng coi như chị đã tích được một chuyện công đức, ok, tranh khô rồi, chúng ta cũng về thôi.”

“Vâng, công đức vô lượng, về mời chị ăn đồ ăn chính gốc bản địa, em biết chị thích nhất mà.” Tạ Thư Dật nói.

“Tốt, em không biết chị ở nước ngoài thèm ăn đồ ăn Trung Quốc bọn tớ đến cỡ nào đâu, nhưng mà lại hoàn toàn không có cái vị như thế này, bọn họ làm theo khẩu vị người nước ngoài, thành ra ngọt ngọt lờ lờ, em không biết đâu, chị cực kì nhớ hương vị quê nhà.”

“Vậy thì ở lại, đừng đi nữa.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư thở dài một hơi nói: “Chị là một người quen phiêu bạt, linh hồn chị luôn hướng về những nơi chị chưa từng đến, chị đã không quen ở lâu một chỗ, chị nghĩ kiếp trước chắc chị từng là một người Gypsy (dân du mục), cho nên kiếp này vẫn muốn lần theo dấu chân kiếp trước.”

“Nhưng cho dù là chim thì cũng sẽ có một ngày nó bay mệt, nó sẽ trở về tổ, thuyền đi trên biển cũng có ngày trở về nơi xuất phát, cập vào cảng tránh gió của riêng tớ.” Long Đế Uy nói.

“Thì không phải chị đã về tổ rồi à? Không phải chị cũng đang trở về tránh gió đấy thôi?” Long Tương Tư cười nói.

Long Đế Uy hơi tức giận, nói: “Nhưng mỗi lần chị đều vội vàng trở về, rồi lại vội vàng bỏ đi ngay!”

“Em cái thằng nhóc này, những gì chị đang theo đuổi không giống với những thứ các em đang theo đuổi mà.” Long Tương Tư vẫn cười.

“Có gì không giống chứ? Chị chỉ là không quên được thằng đàn ông đó mà thôi! Chị cũng không muốn thừa nhận! Cái gì mà lần theo dấu chân kiếp trước, chị chỉ muốn lần theo dấu chân của hần mà thôi! Chẳng lẽ, chị bị tổn thương còn chưa đủ hay sao?”

Khuôn mặt Long Tương Tư lập tức trở nên tái nhợt, cô cười gượng nói: “Em cái thằng nhóc này, nói cái gì đó? Ai quên không được chứ?”

Sắc mặt Long Đế Uy cũng rất dọa người, hần trợn mắt nhìn chị hần: “Đừng cứ em cái thằng nhóc này em cái thằng nhóc nọ! Tôi không phải một đứa con nít! Tôi là một thằng đàn ông! Là một thằng đàn ông! Chị chỉ lớn hơn tôi có ba tuổi mà thôi! Ba tuổi! Ở trước mặt tôi mà giả bộ trưởng thành cái gì? Tôi còn trưởng

thành hơn chị nữa kia! Tôi sẽ không bao giờ đi thương nhớ một kẻ đã từng tổn thương mình! Thật đúng là tức chết được!”

“Cho dù chỉ lớn hơn em 1 phút, em cũng phải gọi chị là chị, đây là sự thật không thể thay đổi.” Long Tương Tư cũng không nổi giận, vẫn thản nhiên nói đầy đắc ý.

Long Đế Uy nhìn chị của hắn đầy tức giận, Tạ Hải Nhạc cảm thấy bộ dạng hắn thật sự rất đáng sợ, hơi bất an lắc lắc tay Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng không lên tiếng.

Cuối cùng, Long Đế Uy bại trận dưới sự bình thản của Long Tương Tư, ánh mắt hắn trầm xuống, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Còn Long Tương Tư xoay người, bình tĩnh tháo bức tranh giấy xuống, nói với Tạ Thư Dật: “Thư Dật, lấy giá vẽ giùm chị nha.”

“Dạ.” Tạ Thư Dật xếp giá vẽ lại, ba người đi theo dấu chân của Long Đế Uy, trở về xe, trong khi chờ khởi động máy, Hải Nhạc nói với Tạ Thư Dật: “Em cảm thấy hai chị em họ có gì đó hơi... kì lạ.”

“Có gì kỳ lạ chứ, mỗi người đều có chuyện khó nói, Đế Uy cậu ta...” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, “Nhạc Nhạc, sau lưng mỗi người đều có một câu chuyện riêng, giống như chúng ta vậy, chúng ta có ưu phiền của mình, bọn họ cũng sẽ có ưu phiền của bọn họ, Nhạc Nhạc, sau này, có lẽ có một ngày em sẽ biết được... em sẽ biết câu chuyện của bọn họ, nhưng không phải bây giờ, Nhạc Nhạc, em đã biết chúng ta nên làm gì rồi chứ?”

“Em biết, em sẽ không buông tay anh đâu! Lần này em tuyệt đối sẽ không buông tay anh nữa!” Hải Nhạc nói thật kiên định, nhưng ngay lập tức sắc mặt cô lại trở nên buồn bã, “Nhưng mà, chị hai em lợi hại như vậy, em rất sợ là em đâu không lại chị ấy mất!”

Tạ Thư Dật cầm tay cô an ủi: “Chỉ cần em đừng buông tay tôi ra, tôi cũng sẽ không buông tay em, tôi sẽ luôn là hậu thuẫn mạnh mẽ của em, em cũng sẽ là hậu phương kiên cường của tôi, chúng ta không cần phải sợ, chỉ cần chúng ta kiên trì, tôi tin là ba mẹ sẽ không ép tôi đính hôn với cô ta! Tôi sẽ không bỏ cuộc, em cũng nhất định không được bỏ cuộc! Em phải hứa với tôi!”

“Em hứa.” Hải Nhạc nắm lại tay hắn thật chặt, hai người nhìn nhau cười, trong lòng đã tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào.

Chờ bọn họ với Long Tương Tư cơm nước xong, về đến nhà thì đêm đã khuya rồi, lúc bọn họ mở đèn trong phòng khách lên, đột nhiên thấy Trì Hải Hoan đang ngồi trên sofa.

Trì Hải Hoan hờ hững nhìn hai người họ, nói: “Hai người đi đâu vui vẻ thế? Tay trong tay, thật đúng là hạnh phúc.”

Tạ Thư Dật đang định mở miệng, tay Hải Nhạc lại nắm chặt lại ra hiệu, Hải Nhạc mở miệng nói: “Chị hai, trễ vậy rồi chị còn chưa ngủ à?”

“Chờ hai người.” Trì Hải Hoan nhìn Hải Nhạc, nói, “Các người về rồi, tôi cũng đi ngủ đây.”

Nói xong cô đứng dậy, bước lên lầu.

“Em cảm thấy chị ấy hơi là lạ.” Hải Nhạc lo lắng nói, “Chúng ta làm thế này, có phải rất tổn thương chị ấy không? Chị ấy cứ như vậy, trong lòng em thật sự có hơi đau lòng, không phải chúng ta đã tổn thương chị ấy quá nhiều đó chứ? Thư Dật, em đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, em thật sự rất sợ hãi.”

Ánh mắt lạnh lẽo của chị hai quét về phía cô đầy oán độc lập tức khiến toàn thân cô đều lạnh như băng, cô chưa từng thấy chị hai có ánh mắt đó, giống như muốn giết cô vậy! Thật sự rất đáng sợ! Chị hai đã hận cô đến vậy rồi ư?

Cô không nhìn được nhích vào lòng Tạ Thư Dật, ôm chặt lấy hắn, muốn chia sẻ một ít ấm áp, giúp cho mình không còn lạnh run như vậy nữa.

Tạ Thư Dật cũng cảm nhận được sự khác thường của Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan càng bình tĩnh thì lại càng kỳ lạ, càng không bình thường, ả ta lại muốn làm gì bọn họ đây? Cô ta lại định giở trò gì nữa?

249. Chương 125: Cô Muốn Thế Nào?

Buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá! Hắn ngửa mặt ngã xuống giường Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan mở mắt, nhìn Tạ Thư Dật ngã xuống giường mình, nàng cười lạnh.

“Tạ Thư Dật, anh cũng quá xem thường tôi rồi, tôi lớn thế này, vẫn chưa có người nào có thể chơi trên tay tôi, anh muốn lợi dụng tôi xong liền đá văng tôi ra, tôi sao có thể chịu nổi sỉ nhục như vậy chứ? Vốn luôn nghĩ rằng thuốc này sẽ không có đất dụng võ với anh, thật không ngờ vẫn phải dùng tới rồi, Tạ Thư Dật, anh đừng mơ đã được tôi!” Nàng hừ lạnh nói.

Nàng cởi giày vớ của Tạ Thư Dật, cố sức mang Tạ Thư Dật lên trên giường, sau đó, xé, kéo, lột, bỏ đi tất cả quần áo của Tạ Thư Dật.

Nghe thấy một trận tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Tạ Thư Dật không khỏi bị đánh thức, a! Đau đau quá!

Hắn dùng tay nâng đầu, có điều lại cảm thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức này không giống tiếng đồng hồ báo thức của hắn a!

Đột nhiên cảm giác có cái gì đang đặt ở trên người mình, hắn cúi đầu, hách nhất đại khiêu!

Hắn nhìn xung quanh nội thất trong phòng, trái tim, chìm xuống đáy nước!

Đang ghé vào lồng ngực hắn ngủ say chính là người kia, bởi vì thân mình Tạ Thư Dật giật nảy lên một chút, bị đánh thức, nàng cũng vội vàng đứng lên, mặt cũng ghen đến đỏ bừng.

Tạ Thư Dật nhìn vết đỏ trên cổ và xương quai xanh của nàng ta, rên rỉ ôm đầu, ông trời ơi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thật lâu sau, hắn ngẩng đầu, rống to về phía Trì Hải Hoan: “Nói! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trì Hải Hoan bị hắn rống sững sốt cả người, sau đó, mắt của nàng đỏ lên.

“Anh còn hỏi em là chuyện gì xảy ra? Em còn chưa hỏi anh đó? Chuyện tối hôm qua chẳng lẽ anh đã quên không còn một mảnh hay sao? Anh đối với em như thế nào, tất cả anh đều quên hết rồi sao?” Trì Hải Hoan đau khổ ai oán.

“Bản thân tôi đối với cô như thế nào? Tôi chỉ ngủ một giấc mà thôi, tôi không có làm gì đối với cô cả! Cô đừng tưởng ngâm máu phun người!” Tạ Thư Dật bực dọc nói.

“Thật vậy ư? Anh thật sự cái gì cũng không có làm ư?”

Trì Hải Hoan đột nhiên xốc chăn lên, lộ ra thân thể lỏa lồ của hai người, còn có một đóa hoa mai đỏ tươi ghê người trên giường!

Tạ Thư Dật giật mình nhìn vết máu này, hắn như bị sét đánh, không nhận được tê liệt ngã xuống giường!

Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy?

Hắn nghi ngờ nhìn Trì Hải Hoan, mà Trì Hải Hoan lại lạnh lùng nhìn hắn: “Tạ Thư Dật, thế nào, không tính nhận nợ à?”

Cuộc đời Tạ Thư Dật lần thứ hai cảm nhận được nỗi sợ hãi, lần đầu tiên là nhìn thấy gương mặt tái nhợt của mẹ nằm trên giường bệnh bị bác sĩ phủ kín vải trắng, lần này đây, lần này đây hắn lại cảm nhận được loại sợ hãi sắp sửa mất đi thứ quan trọng nhất sinh mệnh lần nữa!

Nếu Nhạc Nhạc biết, nếu Nhạc Nhạc biết!

“Không!” Tạ Thư Dật tuyệt vọng bật thốt.

Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Tôi không thể không có em a! Chúng ta vất vả như vậy mới đến được với nhau!

“Tạ Thư Dật, từ tối hôm qua trở đi, em đã là người của anh, Tạ Thư Dật, em sẽ không buông tay nữa! Cả đời này, em bám theo anh chắc rồi! Tối hôm qua lại chính là lần đầu tiên của em, em từng lập lời thề, nếu ai có được lần đầu tiên của em, cả đời em đều phải đi theo người đó!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật nghĩ tới ly rượu uống tối hôm qua, hắn không khỏi nhìn Trì Hải Hoan đầy phần nộ, lửa giận phá tan lý trí của hắn, hắn hung hăng quăng nòng một cái tát!

“Trì Hải Hoan! Cô cũng dám tính kế tôi?! Cô thật sự ác độc, cô thật đúng là gian!” Hắn chửi ầm lên.

Trì Hải Hoan bị một cái tát của hắn đánh ập nghiêng cả một bên, nòng ôm bên mặt bị đánh, thật lâu sau mới xoay đầu lại, cười nói với Tạ Thư Dật: “Đúng, em ác độc, em gian, nhưng mà, em chính là không muốn mất anh!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Đừng tưởng rằng cô hy sinh một tấm màng, cô đã có thể buộc tôi lại! Tôi không thích cô! Tôi không yêu cô! Là cô tự mình đưa tới cửa! Tạ Thư Dật tôi sao có thể mặc cho người khác sắp xếp chứ?”

Nói xong, hắn đi thẳng xuống giường, đi thu gom quần áo bị ném trên mặt đất.

“Tạ Thư Dật, cánh cửa này, cũng không phải là cánh cửa phòng anh đâu, cánh cửa này là cửa của em, anh vào rồi, làm sao em có thể cho anh dễ dàng đi ra ngoài chứ? Huống chi anh còn đánh em?” Trì Hải Hoan cười lạnh nói.

Tạ Thư Dật mới mặc quần lót vào, nghe nàng nói như vậy, hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn nàng hung tợn: “Cô muốn thế nào?”

“Em không muốn thế nào cả.” Trì Hải Hoan cười cười nói, trong khi Tạ Thư Dật còn chưa kịp phản ứng, nàng đột nhiên liên tiếp phát ra những tiếng kêu sợ hãi, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Tạ Thư Dật tiến lên muốn che miệng nàng lại, nhưng đã không tới kịp.

Hắn không khỏi tức giận lại quạt nàng một bạt tai nữa: “Trì Hải Hoan! Cô vu bà (~ phù thủy) này!”

Một bạt tai này dùng toàn bộ sức lực, nhất thời khóe miệng Trì Hải Hoan có một dòng máu tươi chảy xuống.

“Tạ Thư Dật, anh nhớ cho kỹ, anh đánh em hai cái tát, tin chắc chờ một chút ba anh có thể đánh về trên mặt anh cho xem!” Trì Hải Hoan khàn giọng nói.

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân lộn xộn, cũng kèm theo tiếng kêu đầy lo lắng kinh hoàng của mẹ Hải Nhạc: “Hoan Hoan, Hoan Hoan, con không có việc gì chứ?”

Tạ Thư Dật suy sụp ngồi xổm xuống, hắn đánh giá Trì Hải Hoan quá thấp! Hắn sai lầm rồi! Hắn sai lầm rồi! Chỉ sợ hôm nay, cho dù Tạ Thư Dật hắn có có một ngàn miệng, cũng không thể nói rõ ràng!

Hắn rồi ren muốn tìm quần dài của mình, sau khi tìm được nhặt lên lập tức mặc vào người, sau đó, cửa phòng Trì Hải Hoan bị người chạm vào đột nhiên mở ra, đứng cạnh cửa chính là mẹ Hải Nhạc và bố Tạ, lúc này thứ mà bọn họ nhìn thấy là Tạ Thư Dật một chân đang ở trong ống quần một chân trần trụi bên ngoài, cùng với Trì Hải Hoan đang núp ở trong chăn yên lặng rơi lệ.

250. Chương 126: Mềm Lòng

“Đừng sợ cô ta, mọi chuyện có tôi đây, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, em không cần phải sợ ả.” Tạ Thư Dật an ủi cô.

Mặc dù Trì Hải Hoan không nói gì, hơn nữa còn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của cô ta thoát nhìn đúng là có hơi đáng sợ thật, kỳ thật, trong lòng hắn cũng có chút bất an, nhưng nếu Nhạc Nhạc biết hắn bất an, cô sẽ còn sợ hơn nữa, cho nên, nếu hắn muốn trở thành người che mưa chắn gió cho cô, nhất định phải khiến cho cô an tâm.

Hải Nhạc cứ lo lắng bất an không thể đi vào giấc ngủ, hôm nay chị hai nhìn thật đáng sợ, cô thật sự có hơi sờ sợ.

Nhưng cô lại nhận ra mình đã quá lo rồi, sáng hôm sau chị hai lại chủ động chào hỏi cô như không có chuyện gì xảy ra, có điều... trong lòng cô vẫn còn một chút lo lắng.

“Nhạc Nhạc, mấy ngày nay chị thấy không thoải mái lắm, em đến trường chị xin nghỉ giùm chị ba ngày đi.” Trì Hải Hoan nói.

“Dạ, nếu chị không thoải mái thì cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chừng nào khỏe thì đi học cũng không muộn, em đi xin phép giùm chị cho.” Nhạc Nhạc nhận lời.

Đến trường Hải Hoan, Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “Tôi đi cho, em ngoan ngoan ngồi trong xe không được ra đấy.”

Khi Tạ Thư Dật đến lớp Hải Hoan xin nghỉ phép giùm, hẳn không thêm quan tâm đám người chỉ trở, lúc sắp ra đến cửa trường thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng kêu: “Anh là Tạ Thư Dật à?”

Tạ Thư Dật quay đầu nhìn lướt qua, là một nam sinh. “Là tôi, cậu là ai?”

Tên nam sinh do dự một chút: “Tôi tên là Phạm Triết.”

“Cậu có chuyện gì?” Tạ Thư Dật hỏi.

Nam sinh chần chờ, hỏi: “Trì Hải Hoan... có khỏe không?”

Tạ Thư Dật gật đầu, nói: “Nó chỉ hơi không thoải mái thôi, mấy ngày nữa đi học lại, cậu sẽ thấy nó.”

“Dạ.” Phạm Triết muốn nói lại thôi.

“Sao thế, cậu thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi, “Nếu vậy, cậu nên cố gắng hơn nữa, cho dù gặp gian nan trở ngại thế nào, cũng phải theo đuổi nó cho bằng được, tôi thay gia đình cảm ơn cậu.”

Nếu thằng nhóc này mà thích Trì Hải Hoan thật thì tốt nhất, hi vọng hẳn có thể theo đuổi Trì Hải Hoan giùm, như vậy hẳn và Hải Nhạc sẽ tránh khỏi không ít phiền toái.

“Thật không? Chẳng lẽ các người cho phép tôi theo đuổi Trì Hải Hoan?” Phạm Triết có chút kinh ngạc.

“Cậu không thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Không, không phải là tôi không thích cô ấy, chỉ là...” Phạm Triết lại ấp a ấp úng.

“Thích thì theo, có gì đâu chứ, Tạ gia chúng tôi rất thoáng, nó là em rể của tôi, trong trường cậu phải chăm sóc nó nhiều hơn đấy.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, tôi biết rồi.” Phạm Triết nói.

“Cậu tên là Phạm Triết phải không? Tốt, tôi nhớ cậu rồi, nhớ kĩ cậu đã hứa với tôi rồi đấy.” Tạ Thư Dật xoay người định đi.

“Chờ chút, anh... anh nói là em rể? Vậy... anh với cô Diêu Nhạc Nhạc kia không phải là anh em ruột à? Diêu Nhạc Nhạc và Trì Hải Hoan là chị em? Vậy... người anh yêu là Diêu Nhạc Nhạc?” Phạm Triết hỏi.

“Đúng, người tôi yêu là Diêu Nhạc Nhạc, cô ấy chỉ là em rể của tôi, chúng tôi không hề loạn luân, trên báo chỉ toàn nói vậy, tôi đi đây.” Tạ Thư Dật xoay người rời đi.

Phạm Triết ngơ ngác đứng đó.

Cái này lớn chuyện rồi, thì ra Trì Hải Hoan thật sự có quan hệ với Tạ gia, có điều, hình như Tạ gia cũng không biết tối hôm qua Trì Hải Hoan xảy ra chuyện gì, lẽ mà họ biết được, có thể mang đến tai họa gì cho Phạm gia bọn họ không đây? Chuyện này làm sao cho tốt đây?

Phạm Triết đứng dưới ánh nắng bang bang mà phát run.

Tạ Thư Dật ngồi vào xe, khởi động máy.

“Thật không ngờ Trì Hải Hoan cũng có người thích, có một thằng tên Phạm Triết có vẻ thích cô ta.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng người khác thích chị ấy, chị ấy không thích người ta thì cũng vô dụng, người trong lòng chị ấy là anh mà.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng người tôi thích không phải là cô ta, mà là em.” Tạ Thư Dật cười cười, nói.

Hải Nhạc liếc xéo hắn, nhưng trong mắt đã có ý cười rất rõ. Thật ra, nếu người tớ thích lại thích người khác thì đúng là một chuyện rất đau đớn, “Có đôi khi, em thật sự cảm thấy hơi tội nghiệp chị hai, lúc trước em cứ tưởng là anh không thích em, đau khổ cứ luôn gặm nhấm trái tim em, thật sự có lúc còn cảm thấy đau đến mức không muốn sống nữa.” Hải Nhạc thở dài một hơi, nói.

“Tình cảm vốn không thể nói cho công bằng hay tương xứng được, có người lấy được tình yêu, thì nhất định sẽ có người chỉ lấy được đau khổ.” Thư Dật cũng thở dài một hơi, “May mà hai chúng ta đều có được tình yêu của nhau, không bị tổn thương.”

“Nói vậy, chị hai nhất định là người sẽ bị tổn thương rồi, nhưng mà, ngoại trừ chuyện muốn ở bên anh ra, trừ anh ra là em không thể chia sẻ với chị ấy, em thật sự bằng lòng dùng tất cả những gì em có để đổi lấy anh, chỉ cần chị hai chịu đổi.” Hải Nhạc nói đầy buồn bã, “Em cũng thật sự không muốn chị ấy đau khổ như vậy, dù sao, chị ấy cũng là chị hai em.”

“Nhạc Nhạc, em thật là... haiz... mềm lòng quá đấy.” Tạ Thư Dật lắc đầu.

Nhưng ngật nổi hắn lại thích Nhạc Nhạc như vậy, haiz.

“Hải Hoan, con tới thăm mẹ, mẹ rất vui, con không đi học à? Có phải con có chuyện gì muốn nói với mẹ không? Không sao đâu, bây giờ mẹ đã có thể chịu mọi đả kích rồi.” Mẹ Hải Nhạc cầm quả táo Hải Hoan gọt khẽ cắn một ngụm, liền đặt lên tủ đầu giường, nhìn Hải Hoan nói.

Lúc trước Tạ ba ba có chút lo lắng về mẹ Hải Nhạc, nên mới ép bà nằm viện vài ngày.

“Mẹ, con chỉ muốn đến thăm mẹ, nói chuyện phiếm với mẹ mà thôi.” Hải Hoan nói.

“Hoan Hoan, mẹ cảm ơn con trong lòng con còn có mẹ, có điều là con ơi, chuyện giữa con và Thư Dật đã làm cho mẹ thật sự rất đau lòng, làm sao con có thể ngốc như thế chứ? Con thích ai không tốt, lại cứ phải đi thích Thư Dật làm gì?” Mẹ Hải Nhạc vẫn đau đớn khôn nguôi.

“Mẹ, là Thư Dật chộc con trước đấy chứ, mới gặp con lần đầu tiên hắn liền hôn con, con tưởng... con tưởng là hắn thích con, sau đó mẹ cũng thấy mà, hắn đối xử với con tốt như vậy, làm sao con có thể không động lòng? Sau đó hắn tỏ tình với con, sao con lại không nhận lời cho được?” Hải Hoan nói đầy bi thương.

“Nó tỏ tình với con trước à?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Dạ.” Hải Hoan trả lời đầy ai oán, “Nhưng mà, con cũng không biết thì ra Nhạc Nhạc cũng thích hắn! Con cứ nghĩ là mỗi khi con và Tạ Thư Dật ở bên nhau thì Nhạc Nhạc lảng tránh chính là vì không muốn làm kỳ đà cản mũi, nó cũng biết con thích Thư Dật, trước giờ con chưa từng giấu nó gì cả, nó biết từ đầu rồi! Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà nó lại chưa từng nói cho con biết nó cũng thích hắn! Nó biết rõ con với Thư Dật đang quen nhau, nhưng nó lại dám lén lút quen với Tạ Thư Dật sau lưng con! Hôm Valentine, con đi xem phim với Tạ Thư Dật, nó rõ ràng đã đi nghe nhạc với Hứa Chí Ngạn rồi, nhưng sau đó nó lại dám chạy tới ngoài rạp chiếu phim, gọi điện thoại hẹn Tạ Thư Dật ra ngoài, hại con ngồi một mình trong rạp xem phim, còn tưởng Tạ Thư Dật có chuyện gì, báo hại con cứ sốt hết cả ruột cho Tạ Thư Dật, mẹ, con không có gạt mẹ đâu! Nếu mẹ không tin, mẹ cứ hỏi Hải Nhạc hay Thư Dật cũng được, có phải bọn họ lén lút hẹn hò sau lưng con mới bị phóng viên chụp hình lại không! Cuối cùng, Tạ Thư Dật còn cưỡng đoạt con, nhưng hắn lại muốn cao chạy xa bay! Mẹ, mẹ phải lấy lại công bằng cho con!” Hải Hoan òa khóc nức nở.

Mẹ Hải Nhạc đau đầu sờ trán, thở dài, nói: “Mẹ thật sự không hiểu nổi ba người các con, sao mà lại phức tạp đến thế, mẹ nghe ba Thư Dật nói, Thư Dật luôn một mực khẳng định người nó yêu là Nhạc Nhạc, con mới là người chen ngang vào, mẹ thật đau đầu với các con, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Hoan Hoan, con muốn mẹ phải làm thế nào đây?”

“Không!” Hải Hoan kích động, nói, “Kẻ thật sự chen ngang không phải là con! Là Nhạc Nhạc! Còn Tạ Thư Dật thì có mới nói cũ, hấn chiếm được con xong đã muốn đá văng con! Hấn muốn ở chung với Hải Nhạc mà thôi!”

Mẹ Hải Nhạc đau đầu nói: “Nếu Thư Dật đã thật sự ác độc như con nói, con còn tranh giành làm gì? Tốt nhất hai chị em con đều từ bỏ nó đi! Mẹ sẽ không cho phép bất kỳ đứa nào đến với nó hết!”

**

Hải Hoan nghe mẹ nói vậy, không khỏi lại rơi lệ, cô than thở khóc lóc: “Mẹ, mẹ bất công! Mẹ thiên vị Nhạc Nhạc! Bởi vì Nhạc Nhạc lúc nào cũng ở bên cạnh mẹ, mẹ mới thương nó nhiều hơn một chút, con đó giờ không ở bên cạnh mẹ, mẹ đã xa lạ với con rồi, mẹ không có cái loại tình cảm giống như mẹ dành cho Nhạc Nhạc! Mẹ, con với Nhạc Nhạc ai cũng là con gái của mẹ! Mẹ không thể thiên vị được! Ngẫm lại, lúc đầu con cũng không phải không muốn đi theo mẹ, lúc ấy con thấy ba chỉ có một mình, mẹ có Nhạc Nhạc, nếu con đi theo mẹ, ba sẽ không còn gì hết! Lúc ấy con chỉ nghĩ như vậy, mới đi theo ba! Mẹ phải biết là, ai lại không muốn đi theo mẹ ruột chứ? Ai lại muốn mẹ kè? Con là vì ba đó! Mấy năm này, con đã chịu khổ biết bao nhiêu, bị mẹ kè tra tấn biết bao nhiêu, con chỉ có một niềm tin, một ngày nào đó, con có thể nhìn thấy mẹ và Hải Nhạc! Mẹ, nếu mẹ không thể thương Hoan Hoan, mẹ cũng phải tội nghiệp con đã chịu khổ nhiều năm đến vậy, mà Nhạc Nhạc đã đi theo mẹ hưởng phúc từng ấy năm rồi, mẹ cũng phải đem Tạ Thư Dật cho con chứ! Mẹ, Hoan Hoan cầu xin mẹ đó!”

Mẹ Hải Nhạc nghe cô nói như vậy, không phải là không mềm lòng, nhưng Tạ Thư Dật cũng không phải bà nói ghép là có thể ghép được.

“Hoan Hoan, con cũng thấy đấy, không phải là mẹ không nói cho con, nhưng Tạ Thư Dật nó không chịu, còn nói nếu ép nó đính hôn, nó sẽ rời khỏi Tạ gia, cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Tạ, nó đã nói cứng như vậy rồi, làm sao mẹ có thể đi ép nó đây?” Mẹ Hải Nhạc nói, bà chịu thua.

“Nói thế thì có gì đâu chứ, chỉ hù dọa ba mẹ mềa thôi, hấn làm gì bỏ được, phỏng chừng hấn cũng tiếc, mẹ, con cầu xin mẹ đấy! Trừ Tạ Thư Dật ra, cái gì con cũng không cần! Cái gì con cũng có thể cho Nhạc Nhạc! Con chỉ cần Tạ Thư Dật mà thôi!” Trì Hải Hoan nài nỉ.

“Hoan Hoan, con đang làm khó mẹ đấy! Tóm lại, mẹ không muốn bất cứ ai trong hai chị em con quen Tạ Thư Dật, Nhạc Nhạc cũng không được!” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, mẹ không thể làm vậy với con được, mẹ không thể! Trong sạch của con đã cho Tạ Thư Dật rồi, không quen hấn, con quen ai bây giờ? Mẹ! Con là con gái của mẹ mà! Mẹ mà không giúp con thì còn ai giúp con đây? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thông minh như vậy, giờ lại còn là đại minh tinh, nhiều người thích nó như vậy, Hứa Chí Ngạn kia cũng thích nó đấy! Sau này nó còn nhiều đàn ông để mà chọn, còn Hoan Hoan cũng chỉ có một tớ Tạ Thư Dật mà thôi, cho dù hấn là Sở Khanh, hay còn đang thích người con gái khác, con cũng chỉ muốn hấn!” Hải Hoan khóc, nói.

Mẹ Hải Nhạc không khỏi chảy nước mắt: “Con ngốc à, rốt cuộc là Tạ Thư Dật có chỗ nào tốt chứ? Con cứ phải dán chết mắt vào nó thế à? Sau này con cũng sẽ tìm được một người yêu con thật lòng! Còn bây giờ người trong lòng nó không phải là con! Không phải con con biết không! Nếu con cứ khăng khăng muốn gả cho nó, sau này con sẽ sống rất khổ sở cho xem! Mẹ chính là bài học cho các con đây, lúc trước mẹ chọn ba con, mà từ bỏ ba Thư Dật, mẹ cho là chỉ cần mẹ yêu ba con, ba con cũng có thể cho mẹ một tình yêu tương xứng, nhưng khi mẹ mới sinh hai chị em con không bao lâu, ba con liền lén phét, ở ngoài ăn chơi đàng điếm, quá đáng đến mức sau đó còn mang đàn bà về nhà! Cuối cùng mẹ thật sự chịu không nổi, quyết định ly hôn, Hải Hoan, mẹ từng rất yêu ba con, nếu không mẹ cũng đã không gả ông ấy! Nhưng mà... nhưng mà ông ta lại đối xử với mẹ như thế nào? Cho nên, con phải tìm đứa con trai nào yêu con, chứ không phải một đứa mà con yêu nó nhưng nó lại không thương con.”

Trì Hải Hoan nhìn mẹ tố đầy kinh ngạc: “Trước kia mẹ lại từ bỏ ba Thư Dật mà đến với ba à? Sao mẹ lại làm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi, nói: “Lúc trước mẹ cảm thấy, Tạ gia là người đứng đầu tứ đại gia tộc, tuy ông ấy yêu mẹ, lúc nào cũng theo đuổi mẹ, nhưng mà, môn hộ kém nhau quá xa (“môn hộ” ở đây trong câu “môn đăng hộ đối”), nhà ông bà ngoại chỉ có thể coi là tầng lớp trung lưu, không thể so với nhà họ Tạ

được, mẹ sợ đến lúc đó mình lại không hạnh phúc, mẹ tự biết mình ở đâu, nên năm đó lúc mẹ từ chối ông ấy, trong lúc tức giận ông ấy liền qua loa kết hôn, mà mẹ thì lại chọn ba con, một người có điều kiện kém hơn ông ấy rất nhiều, chờ đến khi mẹ tốt nghiệp thạc sĩ xong, mẹ liền gả cho ba con, cứ tưởng là ông ta sẽ đối xử tốt với mẹ, nhưng mẹ đã nghĩ sai rồi, ông ta chỉ là một cậu ấm bị làm hư, có lẽ, ông ta chỉ xem mẹ như là một trong những chiến công của ông ta mà thôi, dù sao thì mẹ cũng là con đàn bà đoạt được từ tay Tạ Trường Viên mà! Điểm này, ông ta đã thắng Tạ Trường Viên còn gì! Với ông ta mà nói, vinh quang biết bao nhiêu! Có lẽ, ông ta đã từng thật lòng yêu mẹ, nhưng với ông ta mà nói, tình yêu chỉ là một ít mới mẻ nhất thời mà thôi, đến khi hết mới mẻ rồi, ông ta liền quay đầu đuổi theo những thứ mới mẻ khác, sau đó mẹ ly hôn với ba con, còn mẹ Tạ Thư Dật lại vì bệnh tim rời khỏi thế gian, mẹ với ba Thư Dật mới lại một lần nữa đến với nhau, mẹ nghĩ, đây là ông trời đã định sẵn, mẹ nhất định sẽ ở bên ông ấy, may mà ông ấy yêu mẹ thật lòng, cũng không ghét bỏ mẹ tha nhi mang nữ (~ có con riêng), đối xử với mẹ mấy chục năm như một ngày, cho nên mới có mẹ hôm nay, Hoan Hoan, nếu phải chọn con nên chọn người đàn ông nào yêu con nhất, như vậy con mới có thể hạnh phúc cả đời.”

“Mẹ, con thật sự không ngờ mẹ lại từng có một chuyện như vậy, đến bây giờ con cũng không biết, nhưng mà, trước giờ ba chưa từng nhắc tới Tạ ba ba bao giờ, con chẳng nghe nói gì cả, sau đó mẹ lại gả cho Tạ ba ba rồi!” Trì Hải Hoan vẫn còn rất ngạc nhiên.

“Mẹ nghĩ, sau này ba con cũng có hối hận, ông ta hối hận đã ly hôn với mẹ, ông ta từng cầu xin mẹ quay đầu, nhưng mà, ông ta đã tổn thương mẹ quá nhiều, làm sao mẹ có thể quay lại đây? Cho nên, ước chừng là bởi vì nguyên nhân đó mà ông ta cũng không còn nhắc tới mẹ, nhắc tới Tạ ba ba trước mặt con nữa, nhưng hối hận thì có ích gì chứ? Mà cuối cùng ông ta lại rơi vào kết cục như thế, mẹ cũng rất bất ngờ.” Mẹ Hải Nhạc không khỏi rơi nước mắt.

Hải Hoan nhất thời không biết nói gì, thật không ngờ lúc còn trẻ mẹ lại từng từ chối ba Thư Dật theo đuổi, chuyện đó cần phải có bao nhiêu can đảm mới có thể từ chối? Đặt ở hiện tại, có cô gái nào lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Mẹ, haiz, mẹ vẫn còn may mắn hơn cô nhiều, cuối cùng vẫn đến bên ba Thư Dật, sống với nhau hạnh phúc như thế, không, cô sẽ không từ bỏ Tạ Thư Dật, cô đã trả giá đắt như vậy, Tạ Thư Dật, chỉ có thể là hồi báo của cô, bất luận thế nào cô cũng muốn có được hắn!

(Chà tạm hết phần 1 rồi. Bạn nào muốn xem tiếp thì để lại cho mình lời nhắn nhé, mình sẽ up tiếp phần 2 ngay sau đó thôi.))

251. Chương 126: Cam Tâm Tình Nguyên

Mẹ Hải Nhạc nhìn đến cảnh tượng như vậy, không khỏi hít vài hơi khí lạnh, lùi về vài bước, run giọng kêu: “Trường... Trường Viên, Hải Hoan mới bao nhiêu, Thư Dật, sao Thư Dật có thể như vậy?”

“Nghịch tử! Làm sao mà có thể làm ra chuyện như vậy?” Bố Tạ tức giận đến mức hai tay run cả lên.

Ông vọt tới trước mặt Tạ Thư Dật, liền cho Tạ Thư Dật hai cái tát vang dội.

Tạ Thư Dật bụm mặt, một câu cũng không nói nên lời.

Bố Tạ lại đập hắn một cước: “Mày làm cho chúng ta rất thất vọng rồi” Tạ Thư Dật bị đá lùi vài bước, hắn vẫn không lên tiếng.

Thấy hắn vẫn không lên tiếng, bố Tạ lại một trận quyền đấm cước đá hắn: “Hải Hoan mới lớn bao nhiêu? Mày lại đối với nó như vậy? Mày thật sự là quá đáng!”

Trì Hải Hoan đã mặc đồ xong xuôi, thấy Tạ Thư Dật bị bố Tạ giáo huấn như vậy, trong lòng nàng hả giận xong, cũng đến phiên nàng ra sân rồi.

Nàng chạy đến trước mặt bố Tạ kéo ông lại: “Cha, đừng đánh anh Thư Dật! Đừng đánh anh ấy!”

“Cha phải đánh! Cha phải đánh! Hôm nay cha phải đánh chết nó!” Bố Tạ nói.

“Muốn đánh, cha đánh luôn cả con đi! Con là cam tâm tình nguyện mà!” Trì Hải Hoan nói.

“Cái gì?” Bồ Tạ kinh ngạc dừng động tác đánh người lại, đơ người đứng đó, “Con tình nguyện?”

“Đúng vậy, chỉ là tối qua anh Thư Dật có uống chút rượu, mới dẫn đến xúc động như vậy, con cũng không đúng, con cũng có uống một ít, cho nên, con không trách anh ấy, thật sự không trách anh ấy!” Trì Hải Hoan nức nở nói.

“Con nói có thật không?” Bồ Tạ tức giận dừng tay.

“Thật mà, cha không tin, cha đi hỏi anh Thư Dật ấy!” Trì Hải Hoan nói.

Tạ Thư Dật phần nộ nhìn nàng, gào thét: “Trì Hải Hoan! Không cần cô đến giả hảo tâm!” Hấn xoay người nói với bồ Tạ: “Cha tin thì tốt, không tin cũng tốt! Bình rượu kia là Trì Hải Hoan hạ độc! Con đã uống phải rượu ả đưa mới biến thành như vậy! Con hoàn toàn không có ấn tượng gì đã làm cái việc kia với cô ta hết! Các người tốt nhất nên mang cô ta đi nghiệm thử xem.”

“Anh Thư Dật! Làm sao anh có thể nói như vậy?” Trì Hải Hoan bùm mặt òa khóc, “Em dám cam đoan, tối hôm qua chắc chắn là lần đầu tiên của em! Trong sạch của em bị anh hủy rồi! Anh còn oan uổng em như thế...” Nàng đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài cửa: “Con không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi! Con đi chết đây! Con đi chết! Con chết quên đi!” Chạy đến cạnh cửa, mẹ Hải Nhạc đau đớn ngăn cản nàng, ôm nàng vào trong ngực.

“Con gái đáng thương của mẹ, con gái đáng thương của mẹ a!” Mẹ Hải Nhạc khóc rống lên.

Hai người khóc thành một đoàn.

Bồ Tạ suy sụp đi về phía hai người, ôm mẹ Hải Nhạc vào lòng.

“Em yên tâm, anh sẽ bắt hấn chịu trách nhiệm này với Hải Hoan!” Bồ Tạ nói, “Đến lúc đó chọn ngày tốt xong, cho các con đính hôn đi.” Tạ Thư Dật không khỏi hoảng sợ ngẩng đầu lên, chuyện hấn không muốn nhất đã xảy ra, nói ra từ trong miệng ba hấn rồi.

“Không! Con sẽ không chịu trách nhiệm với ả! Người con thích, căn bản là không phải cô ta! Con đã nói, là cô ta tính kế con! Con sẽ không đính hôn với cô ta! Con tuyệt đối sẽ không đính hôn với cô ta!” Hấn hét về phía cha mình.

“Tên súc sinh này! Mày không thích nó? Mày không thích nó thì cũng đừng có động vào nó! Mày không đính hôn? Mày không đính hôn mày phải đi chết! Chết ra khỏi Tạ gia bọn ta! Tạ gia chúng ta không có một người không biết xấu hổ như mày! Mất hết mặt mũi liệt tổ liệt tông!” Bồ Tạ vừa định xông lên đánh hấn, nhưng bị mẹ Hải Nhạc gạt gao kéo lại.

“Tốt, con đi chết! Con đi chết con cũng sẽ không đính hôn với cô ta!” Tạ Thư Dật nói xong lập tức lao ra phòng Hải Hoan.

Mẹ Hải Nhạc lại xông tới kéo Tạ Thư Dật lại, nói: “Thư Dật, nam nhân phải dám làm dám chịu! Ba con nói đúng, con không thích Hải Hoan, con cũng đừng có chạm vào nó! Con chạm vào lại không muốn chịu trách nhiệm! Đây không phải là việc nam nhân tốt nên làm! Nhiều năm vậy rồi, di chưa từng bạc đãi con a! Con cứ vậy mà đi hay sao! Ngẫm lại, con đã tổn thương trái tim bao nhiêu người rồi? Nói mở ra, cái này có thể trở thành một chuyện vui! Chính con suy nghĩ cẩn thận đi.”

“Di, di không biết, di không hiểu! Di thật sự không hiểu! Con...” Tạ Thư Dật thật muốn nói thẳng ra người mình thích là Hải Nhạc, nhưng, như vậy chỉ có thể càng tệ hơn thôi, hấn chỉ có thể thít chặt miệng, “Tóm lại, con sẽ không chịu trách nhiệm này với Hải Hoan, con gái này của di, cô ta không giống di, cũng không giống Hải Nhạc! Cô ta là một tên ma quỷ! Cô ta là một ác quỷ! Cô ta chính là không muốn cho con dễ chịu, không muốn để con theo đuổi người con thích thật sự!” Tạ Thư Dật nghẹn ngào nói không nên lời.

Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc, tim của hấn thật sự cứ vậy mà vỡ nát, nếu Nhạc Nhạc biết, nàng chỉ đi vắng có một buổi tối, liền xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất như vậy, có khi nào nàng cũng sẽ tan nát cõi lòng mà chết hay không đây?

“Nhưng mà, lúc trước con tốt với Hải Hoan như vậy, bọn ta cũng nhìn ở trong mắt, chẳng lẽ con đối với Hải Hoan một chút cảm giác cũng không có hay sao? Vậy vì sao con còn sủng nó như đối với bạn gái như thế chứ? Đã xảy ra việc này, con gái quan trọng nhất là trong sạch, chẳng lẽ con liền tuyệt không muốn chịu trách nhiệm?” Mẹ Hải Nhạc nói đầy sắc bén.

Tạ Thư Dật cười khổ nhìn mẹ Hải Nhạc, nếu... bà biết người trong lòng hần là Nhạc Nhạc, mà Nhạc Nhạc cũng thích hần, bà vì Hải Hoan, lại tự tay bóp chết hạnh phúc cả đời của Nhạc Nhạc, trong lòng bà có thể vì vậy mà thông khổ hay không?

“Dì, con chỉ có thể nói xin lỗi với dì, con sẽ không vì bất cứ người nào mà miễn cưỡng chính mình! Ba con không thể, dì không thể, Trì Hải Hoan lại càng không thể! Nếu cứ như vậy, con tình nguyện thoát ly quan hệ với Tạ gia!” Tạ Thư Dật nói.

252. Chương 127: Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?

“Mẹ, mẹ ơi! Con chỉ có thể thương một mình Tạ Thư Dật mà thôi, mẹ, nếu mẹ không hứa với con, chỉ sợ... chỉ sợ...” Cô chảy nước mắt không nói tiếp.

“Chỉ sợ cái gì?” Mẹ Hải Nhạc không khỏi hỏi.

“Nếu mẹ không giúp con, chỉ sợ... chỉ sợ về sau mẹ cũng sẽ không thấy được con nữa, nếu con không thể ở bên Tạ Thư Dật, con sẽ thật sự đi chết mất, con không thể không có hần, nếu mẹ không giúp con ở cạnh hần, ở trên đời này, con có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!” Trì Hải Hoan nói.

Mẹ Hải Nhạc nhìn cô kinh ngạc, tức giận đến mức thở không ra hơi, thật lâu sau, bà cho Hải Hoan cái tát: “Con dám? Vì một thằng đàn ông, thậm chí cả mẹ con cũng không cần nữa à?”

Hải Hoan ôm mặt khóc lớn nói: “Không phải là con không cần mẹ, là mẹ không quan tâm đến con! Mẹ, nếu con không thể ở bên Tạ Thư Dật, con thật sự có ý muốn chết đó! Mẹ, nếu mẹ muốn nhìn thấy xác con gái được vớt lên từ dưới sông hay dưới biển thì mẹ cũng đừng quan tâm đến con làm gì!” Nói xong, cô ta chạy ra khỏi phòng bệnh, vừa chạy vừa khóc.

Chưa chạy ra đến hành lang, cô ta đã nghe thấy sau lưng mẹ mình đang lo lắng kêu: “Hoan Hoan, về đây, về đây! Mẹ hứa với con! Mẹ hứa với con!” Trên mặt Trì Hải Hoan nở nụ cười đắc ý, cô không xoay người, cứ đứng tại chỗ mà khóc, mẹ cô háo hức chạy theo cô ra, đau lòng ôm cô vào lòng: “Mẹ hứa với con! Mẹ sẽ nghĩ cách làm cho Thư Dật đồng ý! Có điều là, sau này con không được nói với mẹ những lời như hôm nay nữa, mẹ sẽ đau lòng mà chết! Con có biết không?”

Trì Hải Hoan xoay người, ôm mẹ khóc: “Mẹ, con cảm ơn mẹ, sau này con sẽ không bao giờ nói nữa, không bao giờ nói nữa, chỉ cần con có thể ở bên Tạ Thư Dật.”

“Con cái đứa ngốc này, sao lại ngốc như vậy chứ?” Mẹ Hải Nhạc chỉ tiếc rên sất không thành thép, cũng bật khóc.

Thư Dật lái xe tới trường, hần hỏi Hải Nhạc: “Em đã chuẩn bị xong chưa?”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, nói: “Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuống xe thôi.”

Thư Dật hôn má cô, xuống xe giúp cô mở cửa xe, hần tự tay kéo chiếc dây chuyền trên cổ Hải Nhạc lộ ra ngoài áo, đồng thời kéo con cá heo trên cổ mình ra luôn, hần cầm con cá heo của hần và con cá heo của Hải Nhạc đụng đụng miệng, cười nói: “Cho chúng nó cũng hôn nhau một cái, rời khỏi nhau lâu vậy rồi, nhất định chúng cũng rất nhớ nhau.”

Sau đó, hần đan tay hai người vào nhau, dắt Hải Nhạc nghênh ngang đi vào trường.

Nếu quan hệ của hai người đã bị báo chí phơi bày, đã vậy, hấn có thể quang minh chính đại nắm tay Hải Nhạc, cho dù ở đâu, hấn cũng đều nắm tay cô, nói cho mọi người, hấn và cô, không phải anh em! Bọn họ là một đôi tình nhân yêu nhau nồng thắm!

Tất cả mọi người giật mình nhìn đôi anh em đang ngằm công khai quan hệ yêu đương kia, xì xào bàn tán.

Thư Dật một tay nắm tay Hải Nhạc, một tay cầm cặp sách cho cô, ngẩng đầu đi về phía trước.

Hải Nhạc thoảng cúi đầu, nhưng vẻ mặt cô rất bình tĩnh, không hề để ý đến ánh mắt người khác, Tạ Thư Dật đưa cô đến trước cửa phòng 18, đúng lúc Thích Hán Lương cũng đang đi từ bên kia tới, thấy hai người nắm tay nhau, vẫn còn hơi sững sốt.

Thật ra Thư Dật liếc qua khoe mắt đã thấy hấn rồi, hấn cười cười, sau đó hạ một nụ hôn trên má Hải Nhạc, Hải Nhạc đỏ mặt nhìn hấn mỉm cười.

“Cô nương, đứng đứng đó cười ngây ngô nữa, hôn tôi lại đi chứ.” Thư Dật nói.

“Dạ.” Hải Nhạc kiễng chân hôn lên mặt hấn một ngụm, Thư Dật hài lòng lại hôn trán cô một chút, sau đó, nghênh ngang bước đi, không thèm nhìn Thích Hán Lương lấy một cái.

Thích Hán Lương nhìn một màn này mà mặt xanh mét, hai sợi dây chuyền trước ngực hai người bọn họ rõ ràng là một đôi! Kỳ thật hấn cũng đã đọc báo rồi, nhưng hấn vẫn không tin đó là Hải Nhạc, hấn vẫn cảm thấy có lẽ người đó chính là Trì Hải Hoan, thật không ngờ lại đúng là Hải Nhạc! Càng không thể ngờ, bọn họ đến trường học, dùng nắm tay, hôn má để tuyên bố với tất cả mọi người, bọn họ đang quen nhau! Hấn không muốn chuyện này xảy ra, nhưng cuối cùng nó vẫn đã đến! Hấn không muốn nhìn thấy, cuối cùng cũng vẫn thấy được. Hấn vẫn không thể nào ngăn cản cô ở bên hấn ta! Tất cả những việc này đều xảy ra quá nhanh! Thật sự là quá nhanh! Thích Hán Lương đứng đó một lúc thật lâu, trong đầu trống rỗng.

Hải Nhạc xoay người, đúng lúc nhìn thấy Thích Hán Lương, cônggan người, lễ phép chào: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương phục hồi tinh thần lại, nói: “Chào Hải Nhạc.”

Hải Nhạc lễ phép cười cười, đi vào phòng học.

Từ khi Thích Hán Lương đến Năm Châu dạy học, lần đầu tiên bị mất phong độ, đứng giảng bài mà mắc đầy lỗi, còn thiếu chút nữa té xuống bục giảng, cảnh nguy hiểm đó làm cả lớp đều đứng dậy la to, may mà hữu kinh vô hiểm, hấn quơ quơ tay cầm phấn ra vài cái để giữ thăng bằng, rồi vội vàng bước vào sâu trong bục giảng lại, mới không bị ngã xuống, Thích Hán Lương xấu hổ lau mồ hôi, làm sao lại có thể để tâm trạng ảnh hưởng đến công việc chứ?

Hấn cố gắng sắp xếp cảm xúc của mình lại, thật vất vả chờ đến khi chuông hết giờ vang lên, hấn chạy ngay ra khỏi phòng học như đang trốn cái gì, hấn thật sự không dám đối diện với đôi mắt trong suốt đang tràn đầy những dấu chấm hỏi kia, hấn sợ rằng chỉ cần hấn lại nhìn thêm lần nữa, hấn sẽ lập tức bay lại, chất vấn cô vì sao không hiểu lòng hấn! Hấn chạy về phòng làm việc của mình, gọi điện cho Trì Hải Hoan, hỏi: “Trì Hải Hoan, chuyện này là thế nào? Tại sao Trì Hải Nhạc lại ở bên Tạ Thư Dật? Cô đã làm cái gì vậy? Tại sao lại không bắt được Tạ Thư Dật chứ?”. “Anh căn bản Cũng không có nói cho tôi biết Hải Nhạc thích tạ Thư Dật! Nếu là tôi sớm biết, tôi căn bản sẽ không cho nó cơ hội thổ lộ!” Trì Hải Hoan ở bên kia nói.

“Nhưng mà, cô không có coi chừng Tạ Thư Dật!” Thích Hán Lương vừa nóng vừa giận.

Hấn cho là hấn cần thời gian, nhưng là, hai người bọn họ đều tập trung vào Tạ Thư Dật, cũng không có coi chừng Hải Nhạc a! Hấn không phải nói ngày đó để cho cô ta kéo Hải Nhạc sao?

“Ngày đó tôi bởi vì vừa ra khỏi nhà lại gặp chút chuyện phải xử lý, khi ra ngoài, Hải Nhạc đã cùng Hứa Chí Ngạn lại ở cùng nhau, tôi đâu còn có cơ hội. Hai người bọn họ ở cùng một chỗ, tôi đành phải đi về!” Thích Hán Lương nói.

Hấn nghĩ đến Hải Nhạc không phải là thích Hứa Chí Ngạn, nhiều lắm là tình bằng hữu quen biết, cho nên, hấn cũng yên lòng về nhà. Nào ngờ Hải Nhạc lại thổ lộ thành công, thật là trời cũng không giúp đỡ hấn.

“Alo, nói cho anh biết, nếu anh muốn cùng Hải Nhạc ở chung một chỗ, tôi có cách, nhưng là, nhất định anh phải giúp tôi. Tôi bảo đảm có thể để cho anh như nguyện ôm được mỹ nhân về.”

Thích Hán Lương chần chờ một chút, vẫn là nhin không được hỏi: " Cô có cách gì?

"Tìm chỗ gặp mặt, tôi sẽ nói rõ hơn"

"Được rồi, quán trà Hoa Lan, năm giờ chiều." Thích Hán Lương rất nhanh đưa ra địa điểm gặp mặt.

253. Chương 127: Chỉ Muốn Biết Rõ Chân Tướng

"Thằng súc sinh này! Tốt! Mày thoát ly quan hệ! Nhưng trách nhiệm này mày làm sao cũng trốn không thoát đâu! Bất luận thế nào mày cũng phải dính hôn với Hải Hoan!" Bố Tạ cũng lên cơn ương ngạnh.

"Không! Con sẽ không đồng ý! Như vậy là không công bằng với con!" Tạ Thư Dật nói.

"Công bằng? Làm sao không công bằng? Mày muốn trong sạch của người ta, mày phải lấy nó! Mày đi ra ngoài mà làm loạn người khác! Ta không xen vào mày! Nhưng nó là Hải Hoan, là Hải Hoan!" Bố Tạ nổi trận lôi đình.

"Tóm lại, con sẽ không đồng ý! Cô ta muốn chết! Con còn muốn chết hơn đây!" Tạ Thư Dật không chịu thỏa hiệp, "Tùy các người, cứ nói trong sạch của cô ta trong sạch của cô ta, dựa vào cái gì chỉ có cô ta mới có trong sạch? Cho tới bây giờ con đều chưa từng nghĩ tới muốn chạm vào cô ta! Chưa từng nghĩ tới lên giường với cô ta! Trong sạch của con còn hủy ở trong tay cô ta nữa kia!"

"Thằng nghịch tử này!" Bố Tạ vừa định xông lại đánh Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật dùng sức vung tay mẹ Hải Nhạc ra, hắn sẽ không dính hôn với Trì Hải Hoan, suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn hiện tại, hắn muốn đi gặp Nhạc Nhạc! Hắn nhất định phải gặp được Nhạc Nhạc! Tạ Thư Dật chạy xuống lầu, hắn bức thiết phải gặp được nàng, hắn cần Nhạc Nhạc cho hắn dừng khí phản kháng tất cả!

"Nhóc con! Mày trở lại cho ta! Trở lại cho ta! Mày muốn tức chết ta hay sao?" Bố Tạ định tiếp tục đuổi theo đi xuống. Mẹ Hải Nhạc kéo ông lại.

"Để cho nó đi bình tĩnh một chút cũng tốt, em tin tưởng nó sẽ trở lại, chuyện này, chúng ta từ từ thương lượng, nhìn nó dạng này, anh càng ép nó, nó sẽ càng phản nghịch." Mẹ Hải Nhạc nói.

Bố Tạ chỉ phải thở dài một hơi: "Tại sao có thể như vậy a? Rõ ràng không phải hắn rất tốt với Hải Hoan hay sao? Thế nào đột nhiên lại trở nên cứng đầu không muốn ở cùng nó như vậy chứ?"

Mẹ Hải Nhạc liếc nhìn Hải Hoan một cái, Hải Hoan co rúm lại một chút, cúi đầu đầy đáng thương.

"Trường Viên, anh đi ra ngoài trước đi, em với Hoan Hoan muốn trao đổi một chút."

"Được rồi, các em trò chuyện đi."

Bố Tạ đi ra ngoài, nói với những người hầu đứng đối diện: "Mọi chuyện sáng hôm nay... Những gì mọi người nhìn thấy, đều phải làm bộ như không nhìn thấy, nếu ta nghe ra bên ngoài có phong thanh gì, các người, ta sẽ đuổi hết tất cả ra ngoài. Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài!"

"Không đâu! Chúng tôi sẽ không làm! Đây là việc nhà của lão gia! Hơn nữa, cũng không phải chuyện gì không qua được, chúng tôi sẽ không nói ra." Mẹ La vội vàng đi đầu nói.

Mọi người vội vàng gặt đầu phụ họa.

"Tốt, tiền lương tháng này ta sẽ trả ọi người gấp đôi, mọi người đi làm việc đi!" Bố Tạ nói.

Mẹ Hải Nhạc nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

"Hải Hoan! Hiện tại mẹ muốn lời nói thật của con!" Giọng điệu mẹ Hải Nhạc phi thường nghiêm khắc.

Hải Hoan hoảng sợ, lui về phía sau vài bước, sau đó ủy khuất nước mắt lưng tròng: “Mẹ, mẹ lại không tin con? Mẹ cảm thấy con sẽ làm loại chuyện đó?”

“Thư Dật đứa nhỏ này, mặc dù có lúc nó làm việc có chút quá đáng, nhưng, nếu nó thật sự không thích con, hơn nữa con lại là một thành viên trong nhà... Nó là không có khả năng động tới con được! Mẹ thật sự hiểu nó, tính hẩn cao ngạo không kèm chế được, còn rất nhiều con gái vây xung quanh nó, nó không lạ gì một mình con! Hải Hoan! Nói thật cho mẹ!” Mẹ Hải Nhạc càng nghiêm khắc.

Hải Hoan òa khóc lên: “Mẹ, mẹ hiểu hẩn? Mẹ không hiểu con gái của mình hay sao? Con sẽ dùng chuyện như vậy để đùa à? Con nói, tối hôm qua chúng con đã uống lên một ít rượu, mới trở nên như vậy! Đã nói rượu có thể loạn tính, mẹ, vì sao mẹ không tin con?”

Trên mặt mẹ Hải Nhạc có chút buông lỏng, nhưng bà vẫn nói: “Lấy bình rượu tới.” Hải Hoan lập tức dừng tiếng khóc, ngơ ngác nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ muốn bình rượu làm gì? Mẹ nghĩ rằng con thật sự bỏ thuốc hẩn hay sao? Mẹ, làm sao mẹ có thể như vậy? Con thật hoài nghi mẹ có phải là mẹ ruột của con không nữa! Con là mẹ nhất được đấy à? Làm sao mẹ có thể không tin con như vậy chứ?”

Hải Hoan cơ hồ đã hét rầm lên.

Nếu mẹ thật sự cầm bình rượu đi xét nghiệm, nàng liền thảm “Mẹ, con đã như vậy rồi! Mẹ lại vẫn không tin con!” Nàng tức giận chạy đến bên giường, xóc chăn lên, chỉ vào dấu vết trên giường, nói, “Mẹ xem đi, mẹ tự xem đi!” Mẹ Hải Nhạc cũng không khỏi ngáy người.

“Mẹ! Tạ Thư Dật, hẩn đã cướp đi trong sạch của con! Mẹ không lấy lại công bằng giúp con còn chưa tính, nhưng mà, mẹ còn muốn nghi ngờ con như vậy nữa! Con thật sự muốn... đi chết đấy!” Trì Hải Hoan nói xong liền định chạy ra ngoài, mẹ Hải Nhạc lại phải nắm chặt nàng lại.

“Mẹ cũng không phải không tin con! Mẹ cũng biết lần đầu tiên quan trọng với con gái, nhưng mà, mẹ chỉ là muốn biết rõ ràng chân tướng mà thôi.”

Trì Hải Hoan quay đầu lại nói với mẹ: “Chân tướng chính là: trong sạch của con đã mất! Tạ Thư Dật không thể làm như vậy với con! Mẹ, chẳng lẽ con gái của mẹ cứ không đáng giá như vậy! Mẹ liền mặc cho Tạ Thư Dật kiêu ngạo như vậy hay sao? Hẩn là đại thiếu gia, là có thể tùy ý đùa giỡn con hay sao? Mẹ, mẹ nhất định phải lấy lại công bằng cho con! Con chỉ có mẹ với Hải Nhạc là hai thân nhân! Nếu mẹ sợ bọn họ, không nói chuyện cho con, Hoan Hoan thật sự không muốn sống ở trên đời này nữa!”

“Ai da, Hoan Hoan, không phải cha nói, sẽ khiến hẩn chịu trách nhiệm đấy sao?” Mẹ Hải Nhạc nói, lập tức bà lại ngăn ra, “Lúc trước không phải con nói con là cam tâm tình nguyện đấy sao? Tại sao lại nói nó đùa giỡn con?”

Trong mắt Hải Hoan hiện lên một tia bối rối, sau đó nàng nói: “Mẹ, con chỉ không muốn thấy hẩn bị đánh! Con mới làm vậy giúp hẩn giải vây, nhưng mà, mẹ cũng thấy đấy, hẩn chẳng những không lĩnh tình, ngược lại còn mở miệng oan uổng con! Hẩn rõ ràng là không muốn chịu trách nhiệm, mới như vậy! Con thừa nhận, con thích hẩn, nhưng mà, con cũng không muốn xảy ra quan hệ như vậy với hẩn! Mẹ, mẹ nhất định phải lấy lại công bằng giúp con!”

“Được rồi được rồi! Mẹ biết rồi! Mẹ sẽ thương lượng với bác Tạ con!” Mẹ Hải Nhạc đành phải nói.

Thấy thuyết phục được mẹ, Hải Hoan lộ ra ý cười chiến thắng.

“Sao anh tới đây? Em đang chuẩn bị đến trường với Nhã Nghiên rồi, anh không cần tới đón em.”

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật đột nhiên xuất hiện trước mắt, có chút kinh ngạc, hẩn thoạt nhìn hình như thật không tốt, nhìn nàng với vẻ mặt thống khổ, hơn nữa, hẩn vậy mà lại mặc quần áo ngày hôm qua, đây không phải là điều mà Tạ Thư Dật bình thường cực yêu sạch sẽ làm, rốt cuộc hẩn bị sao vậy?

“Tôi không phải tới đón em, tôi chỉ muốn tới thăm em một chút.” Tạ Thư Dật như đáng thương, lại như cực kỳ đau đớn mà nhìn Hải Nhạc.

Nếu nàng về nhà biết chuyện kia... Hải Nhạc... còn có thể cần hẩn không?

Thật không muốn cho nàng về nhà! Thật muốn cứ vậy mang nàng rời khỏi Tạ gia thật xa, không bao giờ trở về là tốt nhất! Anh em họ Hứa cũng có chút kinh ngạc, hai người hai mặt nhìn nhau, Tạ Thư Dật giống như rất không bình thường.

“Các người trò chuyện đi, bọn ta đi ra ngoài trước.” Hứa Chí Ngạn kéo em gái định rời đi.

“Đợi chút Chí Ngạn, hôm nay ta không muốn đi trường học, người giúp ta đi xin nghỉ bệnh một ngày đi! Nhạc Nhạc cũng vậy, hôm nay em ấy không đến trường học! Nhã Nghiên em giúp em ấy xin nghỉ phép! Hôm nay bọn ta không đến trường học, cầu xin hai người các người.” Tạ Thư Dật nói.

“Vì sao? Đang yên lành vì sao không đến trường học? Em muốn đi, em không muốn trễ bài vở.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên thấy sắc mặt Tạ Thư Dật lập tức liền trở nên thật khó coi, nàng vội vàng nói: “Mới một ngày thôi, mình sẽ giúp bạn ghi bài, sẽ không để cho bạn trễ bài đâu.”

Hải Nhạc thấy Tạ Thư Dật thoát trông thật sốt ruột bất an, thật sự có hơi lạ thường, trong lòng không khỏi có chút kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ), đành phải nói: “Được rồi, vậy cảm ơn nhã Nghiên.”

Tạ Thư Dật thấy nàng đồng ý, kéo nàng bước đi.

“Ta sẽ dẫn em ấy đi đây.” Hấn nói.

“Vậy... anh Chí Ngạn, Nhã Nghiên, em đi trước.” Hải Nhạc nói.

Thư Dật nhìn đồng phục trên người nàng, lại dừng lại, nói với Nhã Nghiên: “Nhã Nghiên, tìm một bộ quần áo khác cho em ấy mặc đi ra, đừng để em ấy mặc đồng phục đi ra ngoài.”

“Dạ, Nhạc Nhạc, bạn đi theo mình.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc không rõ Tạ Thư Dật đang muốn làm gì, chỉ đành phải đi đổi một bộ đồ bình thường của Nhã Nghiên, mới vừa đi ra, Tạ Thư Dật liền không dần lòng nổi vội vã kéo nàng lên xe, gắt gao ôm nàng vào lòng.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc của tôi! Đừng rời khỏi tôi! Hứa với tôi đừng rời khỏi tôi!” Tạ Thư Dật ôm chặt nàng, thống khổ nói.

254. Chương 128: Người Con Yêu Là Hải Nhạc

Thư Dật cùng Hải Nhạc tay trong tay về đến nhà, trong nhà rất yên tĩnh, bọn họ mới trở về không có bao lâu, Tạ ba ba cũng đã nhanh chóng trở về, ba người trầm mặc ăn xong cơm tối, Tạ ba ba không nhìn Tạ Thư Dật nói: ” Thư Dật, uống xong trà, tới thư phòng gặp ba”.

Thư Dật đi đến thư phòng, Tạ Trường Viên đang đứng suy tư nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ông thở dài một cái, nói: ” Thư Dật, ba biết rõ con cho là ba là một người cha thất bại, là ba đã không quan tâm tới con, mới để cho con làm ra cái chuyện hoang đường này.”

Tạ Thư Dật không khỏi kích động ngẩng đầu lên: “con không hề nghĩ muốn trả thù gì”. Tạ ba ba đưa tay phải ra, ngăn trở hấn nói chuyện.

Tạ Thư Dật không khỏi có chút tổn thương nhìn ba, hấn phát hiện, ba hấn từ khi nào trên đầu đã điểm bạc vài sợi, hấn không khỏi cũng hít một hơi lạnh, xem ra, chuyện của hấn và hai chị em Hải Nhạc đã khiến ba hấn chịu áp lực rất lớn.

“ Thư Dật, dì là một người phụ nữ tốt, năm đó, ba gặp mẹ Hải Nhạc trước khi dì con quen ba ruột con bé, ta một mực theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy luôn cự tuyệt lời cầu hôn của ta, nói rằng chúng ta không cùng một loại người, hơn nữa lại không yêu ta! Lúc ấy ta bị đả kích rất lớn, khi đó, bà nội của con đã không có ở đây, ông nội vẫn một mực ép buộc ta cưới mẹ con, ta thừa nhận là trong cơn tức giận mới cưới mẹ con, trước cũng chưa từng có có yêu bà ấy, nhưng là, kết hôn về sau, phát hiện bà ấy thật ra thì cũng là cô gái tốt, cưới bà ấy, ba lại trở thành người chồng vô trách nhiệm. Tuy không có tình yêu nhưng cũng có tình nghĩa vợ chồng, chúng ta vẫn luôn bình thản đối mặt nhau, nhưng mẹ con sau khi sinh con thì sức khỏe ngày

một kém đi! Thư Dật, không nên oán hận ba, ba có thể không phải là một người chồng tốt, nhưng rất muốn làm một người ba tốt, mặc dù ta luôn nghiêm khắc với con nhưng là ta vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của 1 người ba.” Tạ ba ba tự trách

“Con biết rõ, con đều biết, chẳng qua là, ba đối với mẹ lãnh đạm như vậy, con vẫn luôn suy nghĩ, ba không yêu bà ấy, nhưng lại vẫn cưới bà, không để cho bà được một ngày vui vẻ, ba chưa từng có quan tâm tới bà ấy! ba đã có bà ấy, nhưng trong lòng ba còn có nữ nhân khác! Đây đối với mẹ thật không công bằng!” Tạ Thư Dật có chút lên án mà nói.

Ánh mắt Tạ ba ba có chút ảm đạm, ông quay người, đưa lưng về phía tạ Thư Dật: ” Thư Dật, chuyện tình cảm không có hai chữ “công bằng”, chỉ có yêu mà không nên phận, chịu đựng cùng không thừa nhận thống khổ, ba không cách nào cho mẹ con công bằng, giả như, trong lòng con thật sự là đang hạnh phúc bên Hải Nhạc, như vậy, con có thể cho Hải Hoan công bằng sao?

“ Cái này...” tạ Thư Dật có chút á khẩu không trả lời được, đúng là, lúc trước hắn đã nói qua, tình cảm thật là không công bằng, nhiều năm như vậy sự căm hận của hắn đối với ba thật sự là một chút ý nghĩa cũng không có, bởi vì, hắn hiện tại biết, tình cảm xác thực không công bằng, chính bản thân hắn cũng không thể đem trái tim phân cho hai cô gái, hắn lấy tư cách gì lên án ba đây?

“Thư Dật, ta đối với mẹ con, không thể cho bà ấy tình yêu, nhưng ta vẫn luôn chung thủy trong hôn nhân, một điểm này ta không phụ mẹ con, ta cũng không phải là không có nghĩ qua cả đời này cùng mẹ con trăm tuổi già, chẳng qua là, mẹ con đi sớm. Thư Dật, ta cũng đã nghĩ, sẽ không cưới thêm mẹ kế cho con, nhưng ta lại gặp mẹ Hải Nhạc. Khi đó, cô ấy đã ly hôn, còn mang theo Hải Nhạc, cuộc sống thực sự rất khổ cực, cô ấy cũng không có ý nguyện phải gả ta, ta cũng vậy cũng không có ý nguyện muốn cưới cô ấy. Nhưng là ta phát hiện tâm ta vẫn luôn khao khát che chở cho cô ấy, cùng cô ấy một chỗ, mà cô ấy sau lại cũng không có cự tuyệt ta, chúng ta cứ như vậy đi ở cùng nhau” Tạ ba ba xoay người lại, nghiêm túc nhìn con trai, nói: ” ba hiểu con đối với chuyện này, vẫn ghi hận trong lòng, cũng có thể vì nghe lời nói một bên từ bà ngoại con cho rằng là bởi vì mẹ Hải Nhạc rời đi nhân thế. Sự thật cũng không phải là như thế! Mẹ con, bởi vì phẫu thuật thất bại! Mới rời đi! Ba một mực hết sức cứu vãn tính mạng của cô không để cho con mất đi mẫu thân! Mà sau khi mẹ con mất ba mới gặp lại dì! Thư Dật! Qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ con xem không ra được dì là thật tâm chân ý đối con? Dì của con, thật ra thì vẫn luôn suy nghĩ về con, cô ấy nói với ta, muốn chăm cho con thật tốt, sẽ không sinh thêm con của ba, năm đó, nếu cô ấy là muốn hài tử, là chuyện rất dễ dàng, ba cũng vậy rất muốn một đứa con của chúng ta, bất kể là trai hay gái! Ba rất muốn! Nhưng bà ấy không có muốn, bà ấy muốn con trở thành người thừa kế duy nhất của Tạ gia, coi như là chuyện mà bà ấy có thể làm vì con! Bà ấy luôn như vậy, nhưng con vẫn luôn có thành kiến! Mấy năm này, ba thật ra thì có thể nhìn ra, con cũng hận bà ấy, chẳng qua là con không có biểu hiện được rõ ràng như vậy, con rất thông minh ẩn nhẫn che dấu đi hận thù, ba thực sự rất muốn một ngày con sẽ bộc phát ra nỗi căm hận trong lòng. Chẳng lẽ, đùa bốn tình cảm hai chị em nó, chính là con đang trút hận sao? Thư Dật! Con có biết là làm như vậy chính là đang phá hủy một nhà a! Con chính là đang tổn thương người thân trong gia đình hay không!”. Tạ Trường Viên không nhịn được liền đứng dậy.

Tạ Thư Dật trong lòng không khỏi nổi lên một cỗ chua xót, hắn đã rất lâu không có thấy ba tức giận như vậy, hơn nữa còn là bởi vì chính tình cảm của mình.

“ Ba, con không có đùa bốn tình cảm của bọn họ! Con là thật lòng thích Hải Nhạc đấy! Con yêu cô ấy! Con đối với cô ấy là nghiêm túc!” Tạ Thư Dật hô to nói.

Tạ Trường Viên chấn động nhìn hắn: ” Lời con nói là thật? Nhưng là, con thích con bé, tại sao, tại sao lại còn muốn cùng Hải Hoan ở chung một chỗ?”

Tạ Thư Dật thấy hắn nhắc tới Hải Hoan, có chút xấu hổ: ” Đó là bởi vì Hải Nhạc vẫn luôn không hiểu tâm ý của con, cô ấy một mực trốn tránh, năm ngoái lễ Giáng Sinh, con hẹn cô ấy cùng đi Cosplay, đồng phục con đều đã chuẩn bị rồi, nhưng là, cô ấy lại để cho Hải Hoan giả mạo mình đi, chúng con đã cãi nhau, mới biết được là Hải Hoan thích con, cô ấy lại còn ủng hộ con theo đuổi chị mình, con nhất thời tức giận, nói sẽ làm như cô ấy muốn. Sau Hải Hoan lại thổ lộ với con, muốn làm tình nhân của con, con liền đáp ứng chỉ là muốn dùng cô ta bức Hải Nhạc bày tỏ tấm lòng, khi biết rõ Hải Nhạc thật ra thì cũng yêu thích con Hải Hoan lại nhất quyết không buông tay! Thật xin lỗi, là con không tốt, là con làm không đúng, chuyện này, là lỗi tại con.”

Tạ Trường Viên giận đến run rẩy, chỉ vào lỗ mũi Tạ Thư Dật nói: "mày đây là chơi với lửa! mày không thích Hải Hoan nhưng lại cùng nó làm ra cái chuyện kia! Sao mày lại quên những lời ba đã nói ở Thụy Sĩ chứ? Nếu không thích cũng không cần đi trêu chọc người ta! ba nói rõ ràng như vậy! Lỗ tai của mày để ở đâu hả?"

Tạ Thư Dật vội vã giải thích: "đêm đó, tuyệt đối là cô ta giả trò! Đêm đó, con thật sự một chút ấn tượng cũng không có! ba, suy nghĩ một chút, người con yêu là Hải Nhạc, huống chi con biết cô ấy cũng yêu con đấy! Con làm sao có thể còn đi đụng Trì Hải Hoan? ba, người phải tin tưởng con".

Tạ Trường Viên có chút chán nản ngồi xuống: "Ba cũng không biết phải làm sao rồi, ở trong mắt ta, Nhạc Nhạc là con gái của ta a! Nhưng là con trai ta lại cùng con gái ta yêu nhau, ta thật sự không cách nào tiếp nhận!"

Tạ Thư Dật nghe hần ba vừa nói như thế, liền bị dọa sợ, hần vọt tới trước mặt ba, lo lắng hô to: "Ba, Nhạc Nhạc cũng không phải con ruột của người, không phải em gái của con! Con yêu cô ấy! Con yêu Hải Nhạc! Chúng con là yêu nhau! Chúng con vừa không có loạn luân! Ba tại sao không thể tiếp nhận chứ?"

"Nhưng trong lòng ba con bé chính là con gái ba! Ba thật sự có chút không thể tiếp nhận chuyện con yêu Hải Nhạc! Nếu là yêu Hải Hoan, ba còn là có thể tiếp nhận!" Tạ Trường Viên nói.

"Trì Hải Hoan đừng mơ tưởng! Trên thế giới không có nữ nhân, con cũng không yêu cô ta. Con chỉ yêu Nhạc Nhạc! Ba! Một câu nói, con muốn hoà thuận vui vẻ cùng cô ấy! Trừ cô ấy, những người khác, nhất là Trì Hải Hoan, không có cửa đâu!" Tạ Thư Dật kích động nói. Tạ Trường Viên khó hiểu nhìn tạ Thư Dật, hỏi: "Con trước kia luôn xem Nhạc Nhạc là em gái. Từ khi nào lại yêu nó? Sao lại thành thế này?"

"Con cũng không biết là lúc nào, cái đó không quan trọng, mấu chốt là con hiện tại yêu Nhạc Nhạc, về sau cũng chỉ cô ấy! Tựa như ba, trong lòng ba chỉ thích mẹ Hải Nhạc không có chỗ cho mẹ con! ba, ba bức con cùng Trì Hải Hoan ở cùng một chỗ là muốn con lặp lại chuyện của ba cùng mẹ con sao? Mỗi ngày mỗi đêm sống trong đau khổ khi phải đầu ấp tay gối người mình không yêu? ba, con chỉ muốn Nhạc Nhạc! Con không cần cô ấy là em gái! Con muốn cưới cô ấy làm vợ của con! Con muốn chung sống cả đời cùng Nhạc Nhạc!" Tạ Thư Dật trực tiếp hướng phụ thân biểu đạt nguyện vọng của mình.

Tạ Trường Viên chấn động nhìn hần, nói: "nhưng là, Nhạc Nhạc còn nhỏ!"

Tạ Thư Dật không do dự mà nói: "Con có thể đợi a! Con có thể đợi Nhạc Nhạc trưởng thành rồi mới kết hôn với Nhạc Nhạc! Con chỉ muốn cùng Nhạc Nhạc chung một chỗ. Cho nên, ba, con muốn người chúc phúc cho con, con đã đưa Nhạc Nhạc đến gặp mẹ cũng có thể được mẹ chúc phúc cho chúng con! Con thật sự chính là yêu cô ấy! Tuyệt đối không phải muốn trả thù ba với dì!"

Hần dừng lại một chút một chút, nói: "ba, đồng ý nhé, đồng ý cho con cùng Nhạc Nhạc lui tới chứ! Mặc dù tình cảm là chuyện của mình, nhưng là con cần lời chúc phúc cầu mọi người"

Tạ Trường Viên ánh mắt lóe lóe, thở dài một cái: "ba và con, thật ra lại có rất nhiều điểm chung, được rồi, ta ủng hộ con theo đuổi người mình yêu."

"Ba, thật cảm ơn ba, thật sự rất cảm ơn ba!" Tạ Thư Dật kích động đến muốn chết, "con nhất định phải nói cho dì, Hải Nhạc dù sao cũng là con gái của dì, để xem dì con có tán thành hay không" Tạ ba ba suy nghĩ sâu xa nhìn tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật có chút khó xử rồi, nhưng là, hần rất nhanh lại lòng tin gấp trăm lần, hần không phải đã được ba đồng ý sao? Như vậy, Nhạc Nhạc cũng có thể thuyết phục mẹ của cô, hần và Nhạc Nhạc về sau cũng không còn trở ngại!

255. Chương 128: Dẫn Em Đến Một Chỗ

Hải Nhạc đã sắp bị hấn ôm không thở nổi rồi, cổ sức hỏi hấn: “Rốt cuộc anh làm sao vậy? Như thế nào cứ là lạ vậy?”

“Em hứa với tôi trước đã! Em sẽ không rời khỏi tôi! Mặc kệ chúng ta gặp phải trở ngại gì em cũng sẽ không rời khỏi tôi! Bất luận xảy ra chuyện gì bất lợi đối với tôi, em đều phải lựa chọn tin tưởng tôi! Em nhất định phải tin tưởng tôi! Tôi không thể không có em! Hứa với tôi! Van em!” Tạ Thư Dật rên rỉ.

Bọn họ mới quen nhau nhiều lắm là ba ngày! Nhiều lắm là ba ngày thôi! Tại sao ông trời muốn tàn nhẫn với hấn như vậy!

“Anh nói cho em biết xảy ra chuyện gì trước đã?” Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên có một cảm giác rất không lành.

Tạ Thư Dật nói: “Không! Không! Em nhất định phải hứa với tôi trước! Hứa với tôi em sẽ không rời khỏi tôi! Có xảy ra chuyện lớn tày trời đi nữa, em cũng sẽ không rời đi tôi! Nhạc Nhạc! Van cầu em! Hứa với tôi đi!”

Hải Nhạc thở dài một hơi, nói: “Được rồi! Em hứa với anh! Vậy anh cũng nên nói, anh đây là làm sao vậy?”

Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm một hơi thật mạnh, hôn môi Hải Nhạc một cái.

“Cảm ơn em! Cảm ơn em đã hứa với tôi, tôi thật muốn cho em một nụ hôn thật sâu, nhưng mà, tôi chưa có đánh răng! Tôi sợ em chê miệng tôi hôi hám, có điều em phải nhớ kỹ em còn nợ tôi một cái là tốt rồi.”

“Đáng ghét! Vậy vì sao anh chưa đánh răng đã bỏ chạy ra đây? Hơn nữa ngay cả quần áo cũng không thay!” Hải Nhạc đập hấn một quyền thật mạnh.

“Tôi nghĩ nhớ em mà! Rất nhớ em, cho nên, tôi mới không kịp đánh răng, tối hôm qua cũng quên thay quần áo, Nhạc Nhạc, chúng ta đi thôi, tôi đi tìm một chỗ đánh răng rửa mặt trước đã, sau đó lại đi mua một bộ quần áo, đến lúc đó, tôi sẽ dẫn em đến một chỗ.” Tạ Thư Dật nói.

Đúng vậy, hấn muốn mang nàng đi.

“Dẫn em đi đâu?” Hải Nhạc hỏi.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng.” Hải Nhạc vui vẻ đồng ý.

Vì thế, Hải Nhạc cùng Tạ Thư Dật đi đến một trung tâm spa tắm rửa sạch sẽ một cái, lại cùng hấn đi mua quần áo, Tạ Thư Dật thẳng hướng tiệm quần áo độc quyền Armani, chọn mua một loạt phục sức (trang phục + phụ kiện), khi hấn mặc bộ đồ mới thần thái sáng láng đứng ở trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc cũng nhìn ngây người, tuy rằng hấn là khách quen của tiệm, nhưng nhân viên cửa hàng vẫn bị phong thái của hấn làm choáng váng, sao Thượng Đế có thể sáng tạo ra một người đàn ông xuất sắc đến vậy? Quần áo khi mặc trên người hấn, hoàn toàn biến thành một quảng cáo sống của Armani a!

Có điều, cô gái bị hấn thường thường ôm vào trong ngực đầy thân mật lần này, bộ dạng thật trong sáng xinh đẹp, hình như nhìn hơi quen mắt thì phải?

“Tôi đẹp trai không?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Đẹp, đẹp ơi là đẹp.” Hải Nhạc không nhịn được che miệng cười.

“Àn, tôi cũng cảm thấy tôi đẹp, đẹp một cách hiếm thấy!” Tạ Thư Dật búng búng chóp mũi nàng, hấn thật đúng là muốn hôn nàng, ngạt nổi là nhiều người nhìn bọn họ như vậy, Hải Nhạc lại quá thẹn thùng, quên đi.

Vài nhân viên cửa hàng tùm lại một chỗ xì xào bàn tán, có một người dũng cảm đứng ra hỏi Hải Nhạc: “Xin hỏi, có phải bạn là Diêu Nhạc Nhạc không?”

“A? Là tôi?” Hải Nhạc nhất thời không phản ứng kịp.

“Trời ạ! Là bạn? Thật sự là bạn ư?” Nhân viên cửa hàng kinh hỉ kéo Hải Nhạc lại, “Có thể cho tôi một chữ kí được không? Tôi rất thích bạn đó.”

Tạ Thư Dật một tay đẩy cô nàng ra: “Thực xin lỗi, cô ấy không phải! Cà thẻ cho tôi, chúng tôi muốn đi!”

“Không phải à? Nhưng mà... rõ ràng đúng mà!” Nhân viên cửa hàng có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy Tạ Thư Dật trợn mắt trừng, nàng sợ tới mức vội vàng cầm thẻ đi thanh toán, sau đó trả thẻ lại cho Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật ôm Hải Nhạc bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

Hắn nhìn bên ngoài đầy cảnh sát, như sợ có người phát hiện vậy, bây giờ Hải Nhạc có chút nổi tiếng, chỉ sợ có vài người sẽ đến làm phiền nàng.

“Vì sao anh nói em không phải?” Hải Nhạc hỏi.

“Không muốn để em cướp đi nổi bật của tôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn đúng là không muốn Hải Nhạc bị người khác nhận ra, sợ ảnh hưởng đến Hải Nhạc, dù sao bây giờ nàng còn ở trung học mà thôi, cho dù chỉ chụp được cảnh hắn và nàng ở cùng một chỗ, nhưng mà, tóm lại sẽ có ảnh hưởng không tốt.

“Stop! Nổi bật của anh, anh có cái gì nổi bật chứ! Đầu ong vàng á.” Hải Nhạc giễu cợt hắn.

“Ha ha.” Thư Dật cười cười, “Chúng ta đến cửa hàng bán hoa.”

“Đến cửa hàng bán hoa làm gì?”

“Mua hoa.” Tạ Thư Dật nói.

“Nha.” Hải Nhạc mừng thầm trong bụng, không phải muốn mua hoa đưa cho nàng đấy chứ.

Đến cửa hàng bán hoa, Tạ Thư Dật chọn một bó hoa cúc trắng nõn.

Không thể nào? Đưa hoa cúc cho nàng? Trong lòng Hải Nhạc cảm thấy là lạ.

“Giúp tôi gói lại.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn liếc sang nàng một cái, thấy trong mắt nàng có tia thất vọng, nở nụ cười, đi đến trước mặt một đồng hoa hồng, rút một cành hoa hồng dài, đưa đến trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc vui mừng nhận lấy.

“Tuy rằng chỉ có một cành, nhưng nó đại diện cho toàn tâm toàn ý.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngọt ngào cúi đầu: “Em biết, cảm ơn anh tặng hoa cho em, đây là lần đầu tiên em nhận hoa của con trai đó.”

Tạ Thư Dật hôn nàng một ngụm, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Hải Nhạc nhìn bó hoa cúc màu trắng trong tay hắn, không rõ thế nào hắn lại mua loại hoa này.

Khi xe Tạ Thư Dật chạy đến một cái đỉnh núi, Hải Nhạc đột nhiên có một vài kí ức, lúc nàng mười tuổi, đã từng tới một lần, đây là con đường đi về phía mộ của mẹ Tạ Thư Dật!

Hắn... mang nàng tới nơi này làm gì? Trong lòng của nàng đột nhiên bất an không yên.

Quả nhiên, hắn thật sự dẫn nàng đến mộ của mẹ hắn!

Khi Tạ Thư Dật mang nàng đứng ở trước mộ mẹ Thư Dật, nhìn Tạ Thư Dật đặt hoa tươi ở phía dưới bia mộ của bà, hai người đều trầm mặc.

256. Chương 129: Quyết Định Của Mẹ Hải Nhạc

Vài ngày sau, mẹ Hải Nhạc ra khỏi viện, về nhà liền gọi mọi người cùng nói chuyện cho rõ, lần này không khí rất ngưng trọng, mẹ Hải Nhạc ngay cả cười cũng không có cười qua.

“Gọi mọi người ra đây, nói vậy mọi người cũng biết là bởi vì chuyện gì.” Trên mặt mẹ Hải Nhạc cũng chưa có giãn ra cái biểu tình kia.

Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc đứng chung một chỗ, hần đột nhiên cảm nhận được một loại bất an, hần không khỏi kéo lại tay Hải Nhạc.

Mẹ Hải Nhạc ngó hần một cái, liền gọi Hải Nhạc: “ Nhạc Nhạc con lại đây với mẹ”

“Dạ” Hải gỡ tay ra khỏi tay Tạ Thư Dật, trong lòng bất an đi đến bên mẹ.

“con ngồi xuống, mẹ có chuyện muốn nói.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc chỉ đành phải ngồi ở mẹ bên cạnh.

“Trường Viên, em hôm nay phải làm một quyết định, giả như anh có thể tiếp nhận là tốt rồi, giả như anh không thể tiếp nhận, em sẽ dẫn hai chị em nó rời đi Tạ gia!” Mẹ Hải Nhạc đối với ba Tạ nói.

Tạ Trường Viên kinh hãi: ” em muốn làm gì?”

Hải Nhạc cùng Hải Hoan, nhất là Thư Dật, càng thêm thất kinh.

“Em quyết định, để cho Thư Dật cưới Hải Hoan, nếu anh không đồng ý, Thư Dật cũng bất đồng toan tính, em liền mang Hải Hoan cùng Hải Nhạc lúc này rời đi thôi, nơi này không phải là nhà của chúng tôi!” Mẹ Hải Nhạc như đinh chém sắt mà nói.

“Mẹ!” Hải Nhạc không khỏi đứng lên, sắc mặt tái nhợt là không thành bộ dáng, cô đang muốn mở miệng nữa, mẹ cônggan trở cổ.

“Nhạc Nhạc! Mẹ lần này đã quyết, con đừng cho rằng mẹ đang làm khó con! Con tuổi còn nhỏ, biết cái gì gọi là tình yêu à? Tương lai con trưởng thành có người theo đuổi, lúc đó con sẽ hiểu bây giờ cần bản không phải là yêu! Con hoàn toàn có tư cách có được một cuộc sống tốt, có được người đàn ông tốt hơn trăm lần Tạ Thư Dật! Lần này chị gái con trinh tiết là bị Tạ Thư Dật hủy hoại, Thư Dật phải chịu nỗi trách nhiệm này!

Tạ Thư Dật không khỏi cả người rét run, không nghĩ tới mẹ Hải Nhạc lại quyết định như vậy. Muốn đem cả hai chị em đi để ép hần cưới Trì Hải Hoan.

“Mẹ!” Hải Nhạc không khỏi tuyệt vọng khóc thút thít, cô xoay người lại, định ra khỏi phòng, Tạ Thư Dật rống lớn một tiếng: ” Nhạc Nhạc, không cho đi! Mọi người tốt nhất hôm nay nói cho rõ ràng!”

“ Vậy cậu nói đi, muốn nói thế nào?” Mẹ Hải Nhạc lạnh lùng hỏi Tạ Thư Dật:” Cậu cảm thấy Hải Hoan là món đồ chơi sao? Chơi đùa mà có thể vứt?” Đôi mắt sâu cô xoay người nói với Tạ Trường Viên: “Trường Viên, em không phải là không giảng đạo lý, Hải Hoan và Hải Nhạc ai cũng là con gái em, là trái tim của em, em cũng xem Tạ Thư Dật như con mình, nhưng phát sinh chuyện như vậy, chỉ có thể để cho Thư Dật cưới Hải Hoan, mới có thể trở bình thường, bằng không, cái nhà này, cứ như vậy giải tán! Đây là anh muốn nhìn thấy như vậy sao? Vậy anh nói đi không làm thế thì nên xử lý như thế nào?”

Tạ Thư Dật lo lắng hướng về phía ba của hần hô to: ” ba, người đã đáp ứng con để cho con theo đuổi tình yêu này”

Tạ Trường Viên nhìn con trai, rồi lại nhìn vợ, ông lúc này lại rơi vào tình thế khó xử.

Tạ Thư Dật lòng của càng lạnh hơn, ánh mắt của hần chuyển sang Hải Nhạc, Hải Nhạc con mắt nước mắt lưng tròng không nhìn hần, lòng của Tạ Thư Dật không khỏi hàng loạt co rút đau đớn.

Trách hần, chỉ đổ thừa hần, đem tất cả mọi chuyện làm cho bết bát như thế!

Hần nắm chặt quả đấm hồi lâu, mẹ Hải Nhạc cho là hần đã thỏa hiệp, nói: ” nếu tất cả mọi người không có dị nghị, như vậy, kể tiếp liền chọn ngày tốt định xuống chứ! Trước đính hôn chứ! Chờ Hải Hoan đến mười tám tuổi, các con có thể suy tính chuyện kết hôn.”

“Không! Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý! Tôi sẽ không đính hôn với Trì Hải Hoan! Người tôi thích là Hải Nhạc! Là Hải Nhạc! Cũng chính là con gái của đi! Di tại sao không cho phép con với Hải Nhạc? Người con thích là cô ấy! Là cô ấy!” Tạ Thư Dật không khỏi cuồng bạo hô to lên.

Mẹ Hải Nhạc chần chờ một chút, Hải Hoan thấy vậy lại nức nở một tiếng khiến cho ánh mắt của mẹ Hải Nhạc lại trở nên kiên định đứng lên: ” Thư Dật, con thích Nhạc Nhạc, di hiện tại cũng không phủ nhận,

nhưng là, con cùng Hải Hoan làm thành ra như vậy, con chỉ có thể lựa chọn Hải Hoan! Hải Hoan cùng Hải Nhạc dáng dấp giống nhau như đúc, có cái gì bất đồng? Con đến lúc đó cũng sẽ thích nó! Con bé cũng là cô gái tốt!”

“Không! Không giống nhau! Làm sao có thể một dạng? Tôi thích cũng không phải dung mạo Nhạc Nhạc, mà là con người cô ấy. Cho dù họ có giống nhau như đúc, tôi cũng vậy không cách nào thích cô ta! Cô ta sao? Chỉ sợ dì đã không hiểu người con gái này của mình. Cô ta cùng Hải Nhạc một dung mạo, nhưng là, Nhạc Nhạc là thiên sứ, còn Trì Hải Hoan cô ta chính là ác ma!” Tạ Thư Dật hận hận nhìn Trì Hải Hoan nói, “ Các người ép buộc tôi cùng cô ta cũng chẳng có hạnh phúc! Trong lòng tôi thích là Nhạc Nhạc! Là Nhạc Nhạc! tôi cả đời chỉ yêu Nhạc Nhạc! Tôi chỉ yêu cô ấy! chỉ muốn cùng Nhạc Nhạc ở chung một chỗ! Các người ai ép ta cũng vô ích”

Trì Hải Hoan nghe hắn nói như vậy, toàn thân cũng run rẩy, tại sao, tại sao hắn chính là không thích cô? Tại sao?

Mà mẹ Hải Nhạc cũng là giận đến sắc mặt tái xanh, bà mấp máy môi nhiều lần rốt cuộc cũng không có nói ra.

“Bà xã à” Tạ Trường Viên cũng là khó khăn, muốn nói lại thôi.

Tạ Thư Dật hướng Hải Nhạc ngoắc: “ Nhạc Nhạc, em qua đây! Chúng ta đi! Không có gì để nói nữa rồi!” Hải Nhạc không tự chủ được đi về phía hắn.

“ Nhạc Nhạc! Con dám cùng cậu ta rời đi! Mẹ sẽ chết ở tại trước mặt con!” Mẹ Hải Nhạc thét lên.

Tạ Thư Dật giận đến toàn thân phát run, không khỏi hô to nói: “ Dì! Tôi tôn kính bà là mẹ Nhạc Nhạc! Bà như vậy với Nhạc Nhạc công bằng sao? Bà ép tôi cưới Trì Hải Hoan vì trinh tiết. Như vậy trinh tiết của Nhạc Nhạc, ở sinh nhật một đêm kia trên biển đã cho tôi! Vậy dì muốn nói thế nào?”

“Cậu nói cái gì?” Mẹ Hải Nhạc không khỏi bỗng nhiên đứng lên.

“ Tạ Thư Dật, anh điên rồi.” Hải Nhạc kinh hoảng chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật muốn che miệng hắn.

“Nhạc Nhạc! Hiện tại là lúc nào? Em tại sao phải sợ bọn họ biết chuyện?” Tạ Thư Dật một phát bắt lấy tay Hải Nhạc, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

“ Nói cho bọn họ biết lần đầu tiên của em đã sớm trao cho anh!” Tạ Thư Dật thỉnh cầu nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc liếc nhìn mẹ một cái thấy trên gương mặt bà không tin cùng thống khổ.

Hải Nhạc không khỏi vẫn lắc đầu: “ Đừng ép em! Thư Dật đừng ép em mà!” Chỉ nghe được bịch một tiếng, Hải Nhạc không khỏi trở lại nhìn một cái, mẹ của cô lại lão đảo ngất đi.

“ Mẹ!” Hải Nhạc thét lên xông lên quỳ gối bên cạnh bà.

Tạ Trường Viên bước đến trước mặt Tạ Thư Dật hung hăng cho hắn một cái tát: “ Cái tên súc sinh này! Làm sao ngươi đối với Nhạc Nhạc ác độc như vậy?” Mắt trừng Tạ Thư Dật.

Mà Tạ Trường Viên cũng quá tức giận, sắc mặt tái xanh cũng khụy ngã, Tạ Thư Dật vội vàng ôm lấy hắn.

“ ba! ba!” Tạ Thư Dật lại cảm nhận được một loại sợ hãi, ba không phải là bị hắn tức được lần nữa phát bệnh đi?

“ Nghịch tử! Nghịch tử!” Tạ Trường Viên một hơi thở không được, ngất đi.

“ ba! ba!” Tạ Thư Dật sợ choáng váng Trì Hải Hoan xông ra ngoài, lớn tiếng hướng lầu dưới kêu: “ Vú La, vú La! Nhanh lên gọi điện thoại cấp cứu a! Nhanh lên! Cha mẹ tôi đều ngất đi rồi!”

Tại sao có thể như vậy? Làm sao sẽ biến thành như vậy? Hắn chỉ bắt quá nói lời nói thật, tại sao bọn họ ai cũng không nguyện ý tiếp nhận? Hơn nữa cũng tức thành bộ dáng như vậy?

Tạ Thư Dật không khỏi tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc song nhập viện rồi, nhưng là, mẹ Hải Nhạc cự tuyệt, không muốn gặp mặt Hải Nhạc.

Cuối cùng, Hải Nhạc quỳ gối trước phòng bệnh, thỉnh cầu mẹ cho vào, Tạ ba ba cùng một phòng bệnh cũng đau lòng không nổi, đành mở cửa cho cô vào.

“ Mẹ, thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Hải Nhạc khóc đến không kèm chế được.

Mẹ Hải Nhạc rưng rưng nhìn cô: “ Nhạc Nhạc, là thật sao? Là thật sao? Con thật cùng Thư Dật, cùng Thư Dật?”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, nói: “ mẹ, không thể nào, đó là hấn bị các người bức ép, nên hấn mới nói như vậy.

“Con thể đi,con cùng Thư Dật cũng không có chuyện gì phát sinh! Nếu không mẹ thật muốn đụng chết!” Mẹ Hải Nhạc kích động đối với Hải Nhạc nói.

Tâm can Hải Nhạc thiếu chút nữa không thử nổi, cô toàn thân cơ hồ đều ở đây phát run, còn phải thế sao?

Rốt cuộc, cô cắn răng lên tiếng, chẳng qua là, thanh âm kia chính cô nghe vào thật đau đớn.

“Con cùng tạ Thư Dật giữa, chuyện gì cũng không có, nếu không,con Tạ Hải Nhạc vĩnh viễn không nơi dung thân.”

Cô cùng Thư Dật, mẹ như vậy bài xích, thật không có khả năng! Cô rất muốn cùng Thư Dật ở chung một chỗ! Nhưng là, không thể bởi vì họ mà để cho bà tức đến liên tục nhập viện. Thư Dật! Thư Dật!Nếu chúng ta yêu nhau mà khiến cho ba mẹ đau khổ thì em làm sao can tâm?

“ Ô ô ô” Hải Nhạc ngồi bên giường bệnh không khỏi khóc ồ lên.

“ Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi, không có mẹ an tâm!” Mẹ Hải Nhạc yên tâm mà nói.

Thư Dật, Thư Dật, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi. Hải Nhạc ở trong lòng thống khổ la lên.

“Con gái, mẹ cũng không muốn như vậy a, các con là hai chị em sao có thể cùng chung một người đàn ông?Hải Hoan còn chưa tính, nếu con cũng bị tạ Thư Dật làm vậy, mẹ thật sẽ điên mất đấy!” Lòng mẹ Hải Nhạc vẫn còn sợ hãi

” Mẹ biết ngay, Nhạc Nhạc ngoan nhất, Nhạc Nhạc nhất định không sẽ chọn cho mẹ tức giận, Nhạc Nhạc vẫn là con gái ngoan của mẹ, Nhạc Nhạc, con vẫn không để cho mẹ thất vọng, mẹ thật sự rất vui vẻ”. Thanh âm bà cũng nện ngào.

Hải Nhạc cười khổ nhìn mẹ, nói: “ mẹ, con cầu xin mẹ một chuyện, mẹ đừng như vậy ép Thư Dật được không? Hấn là như vậy, mẹ càng ép buộc càng khiến cho hấn không cam tâm, nhất định sẽ không nghe theo. Chuyện này mẹ cứ từ từ thôi, được không?”

Mẹ Hải nhạc nhìn con gái, còn bé thế mà qua chuyện kia liền trưởng thành như vậy. Hồi lâu bà mới nói: “ nhưng chị của con không đợi kịp nữa, nó vẫn luôn đang ép mẹ, vẫn luôn ép mẹ,nói nếu mẹ không bắt Thư Dật cưới nó, nó sẽ đi tìm cái chết! Con biết nó vẫn là đứa ngang ngạnh, từ nhỏ muốn cái gì liền phải có trong tay, nếu không nhất định phải liều chết có được. Mẹ thật sự là sợ nó nhất thời nghĩ không ra đi làm việc ngốc a! Con hiểu ý nghĩ của mẹ sao? Mà con so với nó lại nhiều cơ hội hơn, con ôn nhu, thiện lương, lại xinh đẹp, tính tình lại tốt, tương lai người như Tạ Thư Dật theo đuổi không ít!Con cần gì phải cố chấp đây?”

Hải Nhạc trong lòng khổ vô cùng, mẹ, chỉ là bởi vì những thứ này, bởi vì cô liền phải thối lui khỏi sao? Không, cô không muốn nữa ẩn nhẫn đi xuống, cô không muốn làm cô gái ngoan ngoãn như vậy.

Hải Nhạc bình tĩnh nhìn mẹ, nói: “Mẹ, có phải hay không mặc cho ngang ngược? Bởi vì con trước giờ khiêm nhượng quá mà phải rút lui sao? Mẹ, mẹ có phải hay không cảm thấy con tương đối dễ nói chuyện một chút, dễ đuổi một chút, cho nên mới để buông tha cho tạ Thư Dật, để cho chị có thể hài lòng? Mẹ, thật là muốn như vậy? Có thể hay không để cho con cũng vậy lần đầu tiên đòi hỏi? Con cũng thích Tạ Thư Dật a! Hơn nữa, người hấn thích là con! Là con a! Mẹ, con cũng vậy van cầu mẹ, để con ở bên hấn được không?”

Mẹ Hải Nhạc trợn tròn mắt, bà thật là không ngờ Hải Nhạc sẽ nói như vậy, há hốc mồm cứng lưỡi ở nơi đó, một câu cũng nói không nên lời.

“Mẹ, Con đây là đang làm khó mẹ sao? Mẹ có thể đáp ứng cho chị, tại sao lại cự tuyệt con? Con với Tạ Thư Dật mới là một đôi thật lòng yêu nhau. Mẹ tại sao chỉ nghĩ vì chị muốn mà không có vì Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút đây? Ai không muốn cùng người mình thích ở chung một chỗ? Hơn nữa, hơn nữa con là cùng tạ Thư Dật yêu nhau? Mẹ a! Con sẽ không đi tìm chết, nhưng là, con thật sự muốn mẹ đáp ứng Nhạc Nhạc, đừng chia rẽ con và Thư Dật, Nhạc Nhạc cũng không thể không có hấn a!” Hải Nhạc khóc không thành tiếng rồi.

Mẹ Hải Nhạc chỉ cảm thấy nhức đầu một hồi hơn hấn một hồi, bà miễn cưỡng mình nói: ” nhưng thanh bạch của con vẫn còn đó, tương lai muốn tìm bạn trai, thật sự là chuyện dễ dàng a! Mà chị con đã không còn sự trong sạch của mình a! Nhạc Nhạc a! Con bảo mẹ phải làm sao? Mẹ phải làm sao mới có thể làm cho hai hai chị em con vừa lòng?”

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, nói: ” Để cho con với chị tự do cạnh tranh như thế nào? Ba mẹ không cần nhúng tay vào như thế nào? Cho chúng con trong thời gian 1 tháng, giả như chị có thể có được tâm của Thư Dật con sẽ tự động rút lui! Nếu như chị cố gắng mà Thư Dật vẫn không thích chị ấy thì chị ấy hãy rút lui! Dù sao, lần đầu tiên của chị cũng là do chị bày trò thiết kế, Tạ Thư Dật hoàn toàn cũng không nghĩ tới cùng chị phát sinh quan hệ.”

“Nhưng chị của con...haiz. Người trong lòng Thư Dật chính là con, làm sao nó có thể cùng con cạnh tranh công bằng đây?” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc trấn định đối với mẹ nói: ” Mẹ cũng biết điều này, vậy sao vẫn không hiểu đưa hái xanh thì không ngọt a? Người lớn là buộc Thư Dật cùng chị đính hôn, mẹ cho rằng đây là vì muốn tốt cho chị ấy, nhưng mẹ đã từng nghĩ qua Thư Dật tính bướng bỉnh chưa? Hấn nói rồi, coi như hấn và chị ở chung một chỗ, chị ấy cũng sẽ không hạnh phúc! Chẳng lẽ mẹ cho đến bây giờ cũng chưa từng cân nhắc chuyện này sao? Nếu là mẹ, cùng người mình không yêu trải qua cả đời, người có thể chịu được sao? Mẹ chính là không thể chịu được, mới cùng ba kết hôn? Mẹ! mẹ cho rằng đây là thương chị! Thật ra chính là hại chị cả một đời! Rõ ràng là hố lửa, chị muốn nhảy xuống, mẹ cũng biết rất rõ đó là hố lửa thế nhưng giúp đỡ chị nhảy xuống! Mẹ a! Cái này không gọi yêu thương, cái này gọi là nuông chiều, gọi là dung túng a! Mẹ,con cũng không cần tình thương như vậy, con chỉ muốn mẹ cho con một cơ hội cùng chị cạnh tranh công bằng! Một tháng, chỉ cần một tháng! Chỉ cần chị ấy có được tâm của Thư Dật, con tuyệt đối sẽ rút lui. Chỉ cần mẹ như vậy, con cũng không oán thán mẹ đối với chị thiên vị a”

Mẹ Hải Nhạc trầm tư một chút, thở dài một hơi mà nói: ” Nếu như cưỡng ép Hải Hoan cùng Thư Dật kết hôn thật sự không còn bằng với con. Được rồi, mẹ đồng ý cho ba đứa thời gian 1 tháng, ba mẹ cũng sẽ không can thiệp để các con tự mình giải quyết. Như vậy, Hải Hoan cũng đừng có phản đối, một tháng sau ba mẹ muốn thấy kết quả! Nếu như Thư Dật lựa chọn con, các con liện lui tới nhé, giả như Thư Dật lựa chọn chính là Hoan Hoan, con sẽ phải thối lui khỏi!

Hải Nhạc vui mừng như điên, cô không ngừng hôn mẹ mặt của: ” mẹ, cảm ơn mẹ! Thật sự rất cảm ơn mẹ!”

Một tháng, rõ ràng người Thư Dật yêu là cô, sao có thể đi lựa chọn chị hai? Cô chỉ là muốn giảm bớt đả kích cho chị mình mà thôi, để cô ấy tiếp nhận sự thật cô cùng Thư Dật yêu nhau mà thôi!

257. Chương 129: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em!

Hải Nhạc nhìn ảnh chụp trắng đen trên bia mộ mẹ Thư Dật, nụ cười vương chút sầu lo, xem ra, bà vẫn có tâm sự a, kỳ thật, mẹ Thư Dật cũng là một mỹ nhân hiếm có, Thư Dật và mẹ có sáu phần tương tự.

“Mẹ, con tới thăm người.” Tạ Thư Dật đột nhiên mở miệng, “Lần này, con còn mang một người tới thăm mẹ, trước kia, cô ấy cũng đã tới một lần, không biết mẹ còn nhớ rõ không? Có điều, khi đó cô ấy còn nhỏ.”

Hải Nhạc hồi hộp nhìn hấn, cảm thấy đáng vẻ của hấn thật là trang trọng.

Tạ Thư Dật xoay người, nói với Hải Nhạc: “Em nói ẹ tôi biết, em có yêu tôi không? Sau này em có tổn thương tôi không?”

Hải Nhạc thấy vẻ mặt nghiêm túc của hấn, mơ hồ hơi hơi hiểu được, hấn mang nàng đến đây, là muốn ẹ hấn nhìn thấy nàng, đồng thời để cho nàng biết, hấn đối với nàng, là thật tâm thật tình, bởi vì, nàng luôn biết rõ vị trí của mẹ Thư Dật ở trong lòng hấn quan trọng đến nhường nào! Nói cách khác, về sau, hấn chỉ nhận định nàng, còn muốn làm ẹ hấn cũng nhận định nàng!

Trong lòng Hải Nhạc ngọt ngào và chua xót quặn chung một chỗ, nước mắt không nhịn được ứa ra, nàng không khỏi tới gần Tạ Thư Dật, ôm hông của hấn thật chặt, sau đó mỉm cười nhìn ảnh chụp mẹ Thư Dật nói: “Dì ơi, cháu là Hải Nhạc, thật vui khi Thư Dật dẫn cháu tới gặp dì, thật vui khi được gặp lại dì, cháu có thể nói cho dì biết chắc chắn, cháu yêu Thư Dật, cháu yêu anh ấy, rất yêu rất thương anh ấy! Cháu tuyệt đối sẽ không tổn thương anh ấy! Dì có thể yên tâm, cho dù có một ngày anh ấy sẽ tổn thương cháu, cháu cũng sẽ không làm chuyện tổn thương anh ấy! Cháu có thể thề với dì, kiếp này cháu chỉ thương một mình anh ấy! Dì ơi, xin dì chúc phúc cho cháu và Thư Dật! Cháu sẽ tuyệt đối không làm cho dì thất vọng!”

Tạ Thư Dật vừa kinh ngạc vừa cảm động nhìn Hải Nhạc, hấn ôm lấy Hải Nhạc thật chặt, kích động đến không thể tự chủ chính mình, hấn hôn lên trán Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc của tôi! Thật sự cảm ơn em! Cảm ơn em! Cảm ơn em đã yêu tôi đến vậy!”

Cổ họng của hấn đã trở nên nghẹn ngào, thì ra, nàng yêu hấn đến như vậy! Như vậy, sao hấn có thể không hồi báo cho nàng tình yêu ngang thế?

Hấn nhìn về phía ảnh chụp trên bia mộ mẹ mình, nghẹn ngào nói: “Mẹ, cô ấy yêu con đến như vậy! Yêu con của người đến như vậy! Người hấn nên yên tâm con trai sẽ không bị tình yêu tổn thương nữa rồi! Mẹ, con cũng từng luôn nghĩ rằng, con sẽ không bao giờ thích ai, không ai có thể làm cho con nói ra ba chữ kia, con cũng từng nghĩ rằng, yêu không phải điều gì tốt, nó sẽ mang đến tổn thương cho con, tựa như con yêu mẹ đến vậy, mà mẹ lại sớm rời bỏ con đi! Mẹ, con đã hứa với mẹ, không nói với bất cứ kẻ nào ba chữ kia, nhưng mà mẹ ơi, Nhạc Nhạc cô ấy nói cô ấy yêu con, đời này chỉ yêu một mình con! Hiện tại sao con có thể không nói ra tình yêu của con chứ? Mẹ cũng không nhẫn tâm con của mẹ sống trong nỗi đau khổ không thể nói yêu phải không? Không thể nói với cô ấy, trong lòng con càng đau khổ hơn! Mẹ, mẹ liền cho phép con nói ra ba chữ kia với cô ấy đi!”

Nước mắt Hải Nhạc lập tức chảy xuống, thì ra, thì ra trước kia hấn vẫn không chịu nói, không phải hấn không thương nàng, mà là hấn đã hứa với mẹ hấn, không thể nói với người khác ba chữ đó! Thì ra, hấn mang nàng đến, chính là vì hy vọng có thể cầu được sự đồng ý của mẹ mình, có thể nói ra ba chữ kia với nàng!

“Thư Dật! Thư Dật! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Em không nên hiểu lầm anh! Em không đúng! Là lỗi của em! Trước kia có lẽ anh muốn nói với em, nhưng là dì không cho anh nói! Không phải anh không yêu em! Thư Dật! Thật xin lỗi!” Nàng ôm hấn, khóc nức nở, nếu, nếu như không có khúc mắc về mẹ hấn, không phải hấn đã nói ra hấn yêu nàng từ lâu rồi sao! Có phải cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy không? Không có nhiều đau khổ đến thế?

Nước mắt Tạ Thư Dật cũng lăn ra khỏi hốc mắt, hấn kêu to với ảnh chụp mẹ mình: “Mẹ, con yêu Nhạc Nhạc! Con yêu cô ấy! Xin mẹ nhất định phải chúc phúc cho chúng con! Xin mẹ nhất định phải phù hộ cho chúng ta sẽ không gặp chướng ngại gì, phù hộ chúng con nhất định có thể đi đến với nhau! Mẹ! Con trai van người! Con trai và Hải Nhạc nhất định sẽ không để cho người thất vọng! Sẽ không dẫm vào bước chân của mẹ và cha, chúng con nhất định sẽ rất hạnh phúc rất vui vẻ! Mẹ, mẹ nhất định phải chúc phúc cho con và Nhạc Nhạc! Chúng con sẽ kết hôn, chúng ta sẽ sinh ra thật nhiều thật nhiều cục cưng! Mẹ sẽ có rất nhiều cháu trai cháu gái! Đến lúc đó bọn chúng đều sẽ tới quây lầy dâng hương ẹ! Mẹ, mẹ nhất định phải chúc phúc cho con và Nhạc Nhạc vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

“Thư Dật! Thư Dật!” Hải Nhạc cảm động đến òa khóc lớn lên, nàng chỉ biết kêu tên hấn lên, “Thư Dật! Thư Dật! Thư Dật!” Tạ Thư Dật hôn lấy lệ trên mặt nàng, nói với nàng: “Cho tới tận nay, tôi đều muốn nói với em, nhưng mà, tôi vẫn nói không nên lời, thật xin lỗi, Nhạc Nhạc, thật xin lỗi! Hôm nay, tôi muốn ở trước mặt mẹ tôi, nói ra ba chữ tôi vẫn hằng muốn nói với em kia, thật xin lỗi! Trước kia chỉ làm cho em

“Mày” hải vui mừng bị ghen đả, nhưng cô rất nhanh đã nói, ” Nói như vậy là mày nói tao vu khống? lần đầu tiên của chị đích thực là trao cho hân! Mẹ tận mắt thấy”

Hải Nhạc khinh thường cười cười: ” em nghe nói cái loại đó, cũng có thể làm giả, chị là người thông minh, làm sao có thể thật giao ra lần đầu tiên? Chị chính là nghĩ ra cách để cho ba mẹ nghĩ rằng đó là lần đầu tiên! Nhưng là dùng lần đầu tiên tới buộc lại một người đàn ông, chị có cảm giác hay không làm như vậy thật hèn hạ quá mức? Hoàn toàn cũng thiếu đi ý nguyện chu đáo, áp đặt trên đầu Tạ Thư Dật, cưỡng bách Thư Dật cùng chị đính hôn, chị là chị đã hành động quá mức rồi!”

Trì Hải Hoan nhìn Hải Nhạc, đứa em gái nhu nhược bây giờ nói chuyện như vậy không khách khí, thì ra em gái cũng không phải dạng yếu đuối như cô ta tưởng, là cô ta đã quá xem thường rồi.

“ Mày... Tao nói rồi, mày có mơ tưởng cũng đừng nghĩ. Tạ Thư Dật là của tao”. Trì Hải Hoan nói xong liền ôm một bụng tức ra khỏi phòng.

Hải Nhạc bây giờ mới thả lỏng thần kinh, ngồi xuống giường, khuôn mặt trắng trẻo in đậm vết bàn tay thật ghê sợ.

Má của cô sưng lên, chị hai thật là hung ác, hạ thủ tuyệt không lưu tình! Lần này cô không so đo với chị ta, nhưng lần sau tuyệt đối sẽ không cho chị ta có cơ hội đánh mình!

Khi tạ Thư Dật thấy trên mặt cô rõ ràng dấu tay, giận dữ, muốn đi tìm Hải Hoan tính sổ, Hải Nhạc chỉ đành phải kéo hân.

“Thư Dật, đây là chuyện của hai chị em em, em sẽ tự xử lí, anh không cần lo được không? Anh yên tâm, em sẽ xử lí tốt.”

“Em không tránh sao? Làm sao em lại ngu ngốc như vậy đây? Mặt của em là để cho người ta đánh sao? Tôi thật tức điên vì em mà! Tại sao cứ để cô ta khi dễ mình? Em xem cô ta là chị nhưng cô ta có xem em là em gái không? Thứ người như cô ta, không cho cô ta một bài học, cô ta sẽ thật tự cho mình là nữ vương, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa! Tại sao cô ta lại tới đánh em? Tại sao? Tạ Hải Nhạc! Tại sao em dằn như vậy! Thật là tức chết tôi mà!”

Tạ Thư Dật thật bị tức điên, hân không cách nào nhịn được Hải Nhạc rõ ràng bị khi dễ, thế nhưng không thêm đánh trả.

“Tôi muốn người con gái biết tự bảo vệ lấy mình! Không phải loại người mềm yếu không phản kích như em! Tạ Hải Nhạc, em không đem một cái tát này trả cho cô ta, tôi về sau sẽ không bao giờ quản em, cũng không để ý đến em nữa!” Tạ Thư Dật bị tức giận mà nói.

Hải Nhạc thấy hân tức giận như vậy, trong lòng có chút khó chịu, nhưng là cũng có chút ngọt ngào, hân không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ cô, nhưng thật ra là quan tâm cô.

Hải Nhạc thấy hân thực sự tức giận, liền xuống nước: “ Lần sau em sẽ không như vậy, em chỉ vì nghĩ đó là chị nên không có phòng bị chị tới đánh mà thôi. Lần sau, lần sau nếu chị đánh em, em sẽ đáp lại. Đừng, anh không để ý em thực sự em sẽ rất đau lòng, anh thực sự muốn thấy em đau lòng sao?” Hải Nhạc ôm cổ Tạ Thư Dật thanh âm mềm mại, nhỏ nhẹ làm nũng, mong rằng chiêu này sẽ làm hân nguôi giận.

Tạ Thư Dật vẻ mặt thản nhiên cũng chùng xuống, nhất thời không có thích ứng kịp, Hải Nhạc làm nũng với hân.

“ Không nên tức giận được không? Lần sau, em nhất định sẽ không để cho anh thất vọng, bất kể chị có làm gì khi dễ em, em đều sẽ hung hăng phản kích! Em là của anh, Thư Dật, lần sau sẽ không như vậy, không cần giận em, anh tức giận, trong lòng em rất khổ sở, không để cho em khổ sở được không?” Hải Nhạc không mất thời cơ chủ động hôn hân một hớp.

Mấy câu mềm nhũn mang theo lời nói làm nũng, đem tạ Thư Dật tức giận hoàn toàn mềm hoá rồi, hân thật chặt ôm cô, trở về cho cô một nụ hôn sâu. Hôn hồi lâu, hân buông cô ra, vẻ mặt ngoan ác nói: ” Phải nhớ kỹ lời vừa nói, nếu thật có lần sau tôi sẽ không để ý đến em nữa! Tôi không cần một nữ nhân vô dụng!”

“Biết rồi.” Hải Nhạc dựa vào trong ngực hân, nói: ” Không đánh trả, không có nghĩa là em vô dụng, em chỉ là vì chị ấy là bề trên, lần này, xem ra lần này chị ấy không màng đến tình chị em, em cũng sẽ không cam

chịu nữa.”

“Em chính là lòng mềm yếu rồi, chính là đứa ngốc! Ai, tôi Tạ Thư Dật không biết uống lộn thuốc gì, thích một đứa ngu ngốc như vậy!” Tạ Thư Dật vẫn còn tức giận.

“Ngu ngốc có ngu ngốc tốt, ngu ngốc sẽ một lòng một dạ thích anh, sẽ một lòng một dạ tin tưởng anh a.” Hải Nhạc cười hì hì.

“Thật là một nha đầu ngu ngốc! Toàn bị người nhà khi dễ!” Tạ Thư Dật lại định hướng môi cô hành hạ.

“Hừ, anh còn không phải như vậy khi dễ em?” Hải Nhạc tránh né hấn đánh lén.

Tạ Thư Dật liếc Hải Nhạc một cái: “Tôi không giống họ, em là của tôi, tôi lại thế nào khi dễ em? Tôi đối với em đánh là hôn, mắng là yêu, thật sự là như vậy, không sai, chính là như vậy!”

Hải Nhạc nghe hấn nói như vậy, liền phì cười, ở trên đầu hấn gõ một cái: “Oa, tiểu tử thú! Tiểu tử thú, chuyên khi dễ ta, tiểu tử thú! Anh thật cho rằng em dễ bị khi dễ à?”

“Em dám đánh tôi?” Tạ Thư Dật nhanh chóng bắt được Hải Nhạc đang muốn trốn.

“Là anh tự nói, đánh là hôn, mắng là yêu, em đánh anh là hôn anh, mắng anh là yêu anh a!” Hải Nhạc hướng tới hấn le lưỡi một cái.

Tạ Thư Dật vừa bực mình vừa buồn cười: “Tiểu Bại Hoại, cho em một mét ánh mắt trời, em nghĩ toàn cầu rục rở!”

Hai người cười nháo, đã sớm quên đi sầu muộn.

259. Chương 130: Chúng Ta Không Trở Về Nhà!

Mẹ hấn vẫn cười, trong nụ cười vẫn mang theo một tia sầu lo.

“Dì ơi, Nhạc Nhạc ở đây cảm ơn dì sinh ra Thư Dật, làm cho Nhạc Nhạc có được một người yêu xuất sắc như thế, Nhạc Nhạc cảm tạ dì! Về sau Nhạc Nhạc cũng sẽ tới thăm dì!” Hải Nhạc cười nói.

“Ân, chúng con sẽ mang con cái của bọn con tới thăm mẹ.” Tạ Thư Dật bổ sung, “Mẹ, con và Hải Nhạc phải đi đây, tương lai chúng con kết hôn, chúng con sẽ trở lại thăm mẹ.”

Hấn và Nhạc Nhạc khom người chào mẹ, sau đó đi từ từ ra nghĩa địa.

“Mới này anh vừa nói đến con cái với dì, anh nói chuyện đó có hơi xa xôi thì phải?” Hải Nhạc thẹn thùng cúi đầu nói.

“Không xa đâu, chờ em đến mười tám tuổi, tôi liền khiến cho em sinh con cho tôi!” Tạ Thư Dật nói.

“Em không cần nhanh như vậy đâu, em muốn tốt nghiệp đại học mới có thể lo đến chuyện con cái đó, anh phải tự chờ thôi!” Hải Nhạc cười nói.

“Em mười tám tuổi tôi đã tốt nghiệp lâu rồi, em có thể sinh con xong lại đi học, tôi liền ở nhà làm vú em!” Tạ Thư Dật cười nói.

“Vậy anh không cần đi ra ngoài kiếm tiền nuôi em với con à? Thật là một tên ngốc!” Hải Nhạc nở nụ cười khanh khách.

“Tôi sẽ vừa chăm đứa nhỏ vừa kiếm tiền chứ sao! Tôi có thể vừa hợp vừa dứt con uống sữa đó.” Tạ Thư Dật nghiêm trang nói.

Tưởng tượng đến Tạ Thư Dật tây trang giày da ngồi trong phòng hội nghị, trên tay lại ôm một em bé, vừa chủ trì hội nghị vừa mớm sữa đỡ con nít, Hải Nhạc không khỏi phá lên cười.

“Thật mệt anh nghĩ ra được, chẳng lẽ, sau này anh muốn sống cuộc sống vú em như thế à? Em vừa nghĩ tới đã cảm thấy cực kì buồn cười.”

Thư Dật cong miệng lên: “Buồn cười à? Tôi cảm thấy chẳng buồn cười chút nào, tôi chỉ là muốn làm ông bố tốt, ai kêu lúc đó em còn đang đi học chứ? Không có cách nào, nhiệm vụ chăm đứa nhỏ chỉ có thể là của tôi, em sinh đứa nhỏ cho tôi vậy. Tôi không lo cho bảo bối sao được? Đương nhiên tôi phải tự thân vận động, sẽ không mượn tay người khác!”

Hải Nhạc không khỏi vươn tay đánh hấn: “Anh còn càng nói càng hăng nữa!” Nhưng mà, trong lòng của nàng, thật sự rất khát khao một cuộc sống như hấn nói, về sau, bọn họ sẽ thật sự có con ư? Đứa bé kia sẽ như thế nào? Giống nàng, hay là giống hấn?

Ai da, nghĩ đi đâu rồi? Đến chuyện xa như vậy? Trái tim của nàng vì chính khát khao của mình mà vội vàng loạn nhịp, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Thư Dật mở cửa xe cho nàng, chuẩn bị giúp nàng cài dây an toàn.

“Chúng ta trở về trước, hay là đi đâu nữa?” Hải Nhạc hỏi.

Thư Dật vừa nghe thấy nàng nói ra hai chữ “trở về”, trái tim vốn đang hạnh phúc đột nhiên lại trầm xuống, nếu Nhạc Nhạc về nhà, nếu biết chuyện xảy ra giữa hấn và Hải Hoan, Nhạc Nhạc, còn có thể yêu hấn như vậy nữa hay không?

Hấn không khỏi sợ hãi lại ôm lấy nàng lần nữa.

“Không, không, chúng ta tạm thời không trở về nhà! Chúng ta không trở về nhà!”

Hấn đột nhiên chen vào trong ghế Hải Nhạc, ôm Hải Nhạc ngồi lên đùi hấn, sau đó, điên cuồng hôn Hải Nhạc nồng cháy.

Cho dù hấn đã thăng thấn với nàng, cũng đã ở trước mặt mẹ nói hấn yêu nàng, nhưng, trong lòng hấn vẫn rất sợ hãi, thật sợ hãi, hấn sợ Nhạc Nhạc biết được tối hôm qua Hải Hoan đã lên giường với hấn xong, sẽ không cần hấn nữa! Cho nên, hấn khao khát ở trước khi Nhạc Nhạc biết được tin này, có được Nhạc Nhạc, hấn không muốn mất đi nàng a!

Tạ Hải Nhạc bị cơn điên cuồng đột ngột của Thư Dật làm hoảng sợ, hấn đói khát ham muốn nàng như thế, nàng cũng không phải đứa ngốc, không thể nào không cảm nhận được, hấn, sao đột nhiên lại như vậy?

Khi bàn tay Tạ Thư Dật tiến vào trong áo của nàng, nàng lo lắng ngăn cản hấn.

“Đừng như vậy, đừng như vậy được không?”

“Nhạc Nhạc, tôi yêu em! Tôi không muốn đợi! Đợi lát nữa tôi sẽ điên mất!” Tạ Thư Dật nói.

Tay hấn vẫn cố chấp muốn cởi cúc áo của nàng như trước, hơn nữa, trong hai mắt của hấn đã sắp phun ra lửa, Hải Nhạc đã cảm giác như mình sẽ bị hấn thiêu đốt thành tro tàn rồi, nhưng, lý trí nói cho nàng biết, không thể tiếp tục như vậy.

“Hãy nghe em nói, Thư Dật, hãy nghe em nói được không? Chúng ta sẽ ở cùng nhau, sớm hay muộn em sẽ cùng anh đi đến bước này, nhưng mà, em không nghĩ ở hiện tại, em không muốn, em còn nhỏ, những chuyện này, có thể chờ một chút được không? Chờ em.” Mặt nàng đỏ bừng, nhưng nàng vẫn nhìn Tạ Thư Dật khẩn cầu, “Chờ em có thể nhận những chuyện đó, chờ em trưởng thành một chút, được không? Anh đã nói, bao lâu anh cũng sẽ chờ! Thư Dật, đừng để cho em thất vọng với anh được không?”

Tạ Thư Dật nghe nàng nói như vậy, ngọn lửa trong mắt bị dập tắt, còn lại chính là ảm đạm, hấn thở dài một hơi, yên lặng giúp nàng cài lại những nút áo bị hấn cởi ra.

Thật lâu sau hấn nặng nề nói: “Thật xin lỗi, là tôi quá vội.”

Hấn kéo Nhạc Nhạc vào trong ngực của mình, chậm rãi làm lành thổ bình thường trở lại.

So với để nàng về nhà nghe được tin tức kia, không bằng tự mình chính miệng nói với nàng đi?

Nhưng, nàng có thể cứ thế mà không cần hấn nữa không?

Trái tim của hắn, sắp bị hành hạ đến phát điên.

Tóm lại nàng sẽ biết, hãy để cho hắn chính miệng nói cho nàng biết đi.

Hắn mở miệng, hỏi có chút khó khăn: “Nhạc Nhạc, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở bên cạnh tôi, đều sẽ tin tưởng tôi phải không?”

“Ân, em sẽ tin tưởng anh vô điều kiện!” Hải Nhạc gật đầu kiên định.

Tạ Thư Dật không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, kia, hắn có thể nói ra chăng?

Nói ra đi, bằng không, để cho Trì Hải Hoan đoạt tiên cơ, hắn sẽ càng bị động.

Hầu kết của hắn trượt vài cái, khó khăn nói: “Nhạc Nhạc, tối hôm qua em không ở nhà, tối hôm qua, đã xảy ra một chuyện.”

Hải Nhạc ngừng đầu, tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tạ Thư Dật hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi bị chị em gài bẫy, tối hôm qua trong tình trạng cái gì cũng không biết, tôi đã lên giường cùng cô ta!”

260. Chương 131: Mời Cơm Bồi Tội

Hôm sau, điều Hải Nhạc không nghĩ tới là, Trì Hải Hoan thế nhưng nhận lỗi với cô, nói mình không nên giận dữ mà nói ra mấy lời kia, càng thêm không nên đánh cô, muốn mời cô ăn cơm đền tội.

Hải Nhạc trong lòng nghi ngờ, chị hai là đang hát tuồng nào à?

“Nhạc Nhạc, thật xin lỗi, chị lúc ấy thật chỉ là bối vì quá mức tức giận, chị xin lỗi, tối nay chị mời em ăn cơm tạ tội, em cũng không cần từ chối chị” Trì Hải Hoan nói với cô.

Hải Nhạc có chút do dự, ba đang nằm viện, trong công ty trùng hợp lại xảy ra chuyện, làm người ta bị thương, Tạ Thư Dật thay mặt ba đi xử lý, một ngày hay hai ngày cũng chưa về.

“Nhạc Nhạc, chẳng lẽ, em không muốn tha thứ cho chị sao? Chị là thành tâm thành ý, chúng ta hãy bỏ chuyện Thư Dật qua một bên mà nghĩ đến tình chị em được không, trong 1 tháng này, em cũng cho chị cơ hội đến gần Thư Dật, chị thật sự rất cảm kích a. Là thật, chúng ta vừa ăn cũng tốt cùng nhau hàn huyên một chút, đã lâu rồi chị còn chưa có mời em ăn cơm. Chỉ tại Tạ Thư Dật luôn có ở đây, chị làm gì còn cơ hội? Nhạc Nhạc, đi đi, nếu là giữa chúng ta còn có cái gì thì nói rõ là được, chúng ta lại là chị em tốt.” Trì hải vui mừng nói.

“Được rồi, em đi.” Hải Nhạc nói.

Nếu chị cô đã thành tâm đối với cô thì cô cũng không nên từ chối.

Trì Hải Hoan thực sự rất kì lạ, lại còn đối với Hải Nhạc rất ân cần, chọn món ăn cho cô, lại còn lôi kéo cô tán gẫu này tán gẫu kia, so với trước kia tựa như một người khác vậy.

Trời sinh voi sinh cỏ, có ăn thì ăn, Hải Nhạc cũng không sợ cô ta giở trò gì, ăn lẩu, và lại hiện tại đang ở bên ngoài, chị có thể làm trò gì chứ?

Hải Nhạc đang ăn được cao hứng thì Trì Hải Hoan đột nhiên nói: ” Anh chàng kia đáng đáp rất đẹp trai nha”

“Ai?” Hải Nhạc không khỏi hồ nghi ngừng đầu lên nhìn quanh.

“Đó, chính là anh ta.” Hải Hoan dùng chiếc đũa chỉ đến người đàn ông kia.

Hải Nhạc chỉ nhìn được một bên mặt có chút quen quen, nghĩ lại thì ra cái người đẹp trai mà chị nói lại chính là Thích Hán Lương.

Nhà hàng này không đặt bình phong bao kín mà là dùng bình phong rời xa cách, bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, mà bên ngoài cũng vậy có thể nhìn rõ bên trong.

Không nghĩ tới Thích Hán Lương xuất hiện ở nhà hàng này, nhưng mà cách xa như vậy Hải Nhạc cũng không muốn đến chào hỏi, không ngờ Thích Hán Lương lại hướng bên này đi tới, hẩn đảo mắt một cái liền nhìn ra cô đang ngồi đó, đưa tay hướng cô chào hỏi: “Hải Nhạc sao em lại ở đây?”

Hải Nhạc nhanh lên đứng lên, cười nói: “Thầy Thích, em cùng chị gái đến đây ăn lẩu, anh có muốn ngồi cùng hay không?”

Trì Hải Hoan cười cười đứng lên nói: “Ra đây chính là thầy Thích mà em đã nói sao?”

Thích Hán Lương cười cười: “Đúng, tôi là Thích Hán Lương, giáo viên của Hải Nhạc, không nghĩ tới em ấy lại có một người chị sinh đôi, thật là cho một cặp chị em xinh đẹp, để cho tôi mở rộng tầm mắt, ha ha”

“A, hiểu, tôi hiểu.” Trì Hải Hoan liền tiếp gật đầu, nở nụ cười, “Thầy Thích thật biết nói chuyện, thầy là đang khích lệ Hải Nhạc, hay là đang khích lệ em đây? Bất kể khích lệ người nào, nghe chính là thoải mái a.”

“Các cậu đi đi, tôi đi trước có chút chuyện.” Thích Hán Lương hướng người quen của mình nói

“Thầy và các em cùng nhau ăn.” Thích Hán Lương mỉm cười đối với hai cô gái nhỏ nói.

“Tốt tốt, hoan nghênh vô cùng.” Hải Nhạc cười nói.

Hải Nhạc không nghĩ đến lại đụng phải thầy giáo của mình ở đây, hẩn lại còn đồng ý cùng họ ngồi ăn lẩu.

Ba người tán gẫu rất vui vẻ, Thích Hán Lương hướng hai cô gái nhỏ kể chuyện mà hẩn đã gặp phải khi còn ở nước ngoài, chọc cho họ vui vẻ cười to.

Đang cười nói, Hải Nhạc điện thoại vang lên, vừa nhìn, là Thư Dật gọi tới.

“Em xin phép ra ngoài nghe điện thoại.” Hải Nhạc đứng lên xin lỗi, chạy ra ngoài nghe điện thoại.

“Em đang ở đâu? Ở nhà sao? Có nhớ tôi không?” Tạ Thư Dật thanh âm có chút mệt mỏi hỏi.

“Em đang ở bên ngoài ăn cơm, là chị mời”. Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Cô ta mời em ăn cơm, không phải Hồng Môn Yến chứ? Em phải cẩn thận, có quỷ mới biết cô ta chơi bài gì.” Tạ Thư Dật có chút nóng nảy.

(1)Hồng Môn Yến: sự kiện quan trọng diễn ra năm 206 TCN tại Hồng Môn, với sự tham gia của Lưu Bang và Hạng Vũ. Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

“Không đâu, chị ấy là thành tâm mời em ăn cơm, trong lòng chính là hối hận cho nên mời em ăn cơm bồi tội, anh không cần lo, chị ấy có thể chơi trò gì chứ, không cần nhớ nhiều, em sẽ không có chuyện gì...” Hải Nhạc nhẹ nhàng nói.

“chúng em cơm nước xong sẽ về nhà... anh hãy yên tâm đi.”

“Ừ, em phải cẩn thận chút!” Tạ Thư Dật thiên đình vạn chúc.

“Em biết rồi, anh yên tâm, nhớ giữ gìn sức khỏe đó...” Hải Nhạc lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Trở lại phòng ăn, chỉ thấy Trì Hải Hoan cười đến nghiêng ngả, mà Thích Hán Lương cũng nở nụ cười.

Trì Hải Hoan hướng Thích Hán Lương nói: “Em thật không có nghĩ đến thầy cũng thật hài hước, cứ luôn cho rằng thầy Thích là người nghiêm túc, thật hâm mộ Nhạc Nhạc có người thầy như vậy, nếu thầy là thầy giáo của em thì thật là tốt” Trì Hải Hoan bật cười, lau nước mắt nói. Thích Hán Lương nghe xong cũng chỉ mỉm cười.

“Thầy là người rất hài hước, thầy ấy là khóa trên rất được lòng mọi người.” Hải Nhạc nói.

“Thầy Thích, thầy đã có bạn gái chưa a?” Trì Hải Hoan tinh nghịch hỏi.

Thích Hán Lương lắc đầu một cái: “Một người cô đơn, không có ai muốn a.”

“Không thể nào?” Hải Nhạc giật mình hỏi.

“Có cái gì không thể? Người nào quy định thầy phải có bạn gái a?” Thích Hán Lương nhìn cô một cái.

“Ách, em chỉ là cảm thấy có chút khó tin a, thầy là người rất ưu tú a” Hải Nhạc lắp bắp mà nói.

“Này, thầy Thích, thầy không có bạn gái, em không có bạn trai, thầy thấy em thế nào, đủ tư cách làm bạn gái thầy chứ?” Trì Hải Hoan đùa giỡn nói.

“Ha ha, em thật là thích nói giỡn.” Thích Hán Lương có chút xấu hổ.

“Cái này thì có cái gì không thể hay sao? Em cũng không phải là học sinh của thầy, ở Nhật Bản, dù là học sinh và thầy giáo, nhưng lại là một cặp đôi hoàn mỹ a.” Trì Hải Hoan chép miệng.

Thích Hán Lương cười cười nói: “Nhưng mà đây không phải là ở Nhật Bản.”

Hải Nhạc lẳng lẳng nhìn Thích Hán Lương, rồi lại nhìn ngắm chị mình, trong mắt lóe lên một tia sáng, mặt không biến sắc chút nào.

Có phải chị thích thầy Thích không? Chị đã không còn thích Thư Dật rồi sao? Nhìn chị cùng thầy Thích tán gẫu vui vẻ như vậy, xem ra là rất hứng thú. Nói vậy nếu như cô thuận nước đẩy thuyền cho họ, lúc đó không chừng chị sẽ quên đi Thư Dật mà từ đó thích thầy giáo?

Trong lòng cô xuất hiện ý tưởng này mà trở nên vui vẻ.

261. Chương 132: Em Không Thể Không Tin Tôi!

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Hải Nhạc không khỏi nhảy dựng lên, đầu chạm vào mũi xe thật mạnh, nàng cũng quên đau, quên mất tất cả, chỉ còn một tiếng vang ong ong cùng với câu Tạ Thư Dật nói đã lên giường chị hai kia!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tạ Thư Dật, vậy mà đã lên giường với chị hai tối hôm qua rồi?! Chẳng qua nàng chỉ không ở nhà một buổi tối mà thôi! Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Hắn và chị hai lên giường rồi! Hắn và chị hai lên giường rồi!

Như vậy, chị hai... chị hai chắc chắn sẽ không buông tha cho Tạ Thư Dật nữa rồi!

Làm sao hắn có thể lên giường với chị hai? Trong miệng hắn vừa nói hắn yêu nàng xong, nhưng mà, tối hôm qua, lại đã lên giường với chị hai rồi!

Trái tim nàng đau quá, giống như vạn tiễn xuyên tâm (~ vạn mũi tên đâm vào tim)!

Nàng nhìn Tạ Thư Dật si ngốc, không thể tin được. Nước mắt, từ trong đôi mắt hoảng sợ của nàng lăn một giọt thật to ra ngoài.

Thấy nàng lộ vẻ kinh hoàng như vậy, đầu óc Tạ Thư Dật rối loạn toàn bộ, hắn có chút hối hận đã nói ra.

“Nhạc Nhạc!” Hắn nhìn nàng cầu xin, ý định kéo nàng vào trong lòng lần nữa.

“Tạ Thư Dật! Anh gạt em!” Hải Nhạc hét to dùng sức đẩy hắn ra, nàng khóc mở cửa xe xe, lập tức xông ra ngoài.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Em đừng chạy! Em nghe tôi giải thích! Em nghe tôi giải thích đã!” Tạ Thư Dật lập tức xông ra ngoài theo.

Ông trời ơi, rốt cuộc hắn đã làm cái gì? Hại nàng thống khổ như vậy?

Hải Nhạc lao đi vừa vội vừa nhanh, nhưng, Tạ Thư Dật rất nhanh đã đuổi kịp nàng, từ sau lưng ôm chặt lấy nàng!

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Nhạc Nhạc! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Tạ Thư Dật không biết mình nên nói gì, hắn chỉ có thể khấn cầu nói “thật xin lỗi”.

“Buông ra! Buông ra! Anh tên lừa đảo này! Miệng anh nói bao nhiêu tiếng yêu em! Nhưng mà... ! Tối hôm qua anh lại lên giường với chị em rồi! Anh bảo em phải tin tưởng anh như thế nào đây!” Hải Nhạc giãy dụa, thét chói tai, liều mạng muốn tránh khỏi vòng ôm của Tạ Thư Dật.

“Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Tôi nói, là cô ta gài bẫy tôi! Em suy nghĩ một chút đi! Người tôi yêu là em! Mà người em yêu cũng là tôi! Cô ta lại là chị của em! Hơn nữa, tối hôm qua tôi cũng đã ngã bài chia tay với cô ta rồi! Tạ Thư Dật tôi làm sao có thể lại đi lên giường với cô ta chứ? Em suy nghĩ một chút đi! Dùng trí thông minh của em suy nghĩ lại! Nếu tôi thật sự muốn lên giường với cô ta, tôi đã sớm lên rồi! Làm sao tôi có thể đợi cho đến lúc chia tay cô ta lại còn đang quen với em, mới lên giường với cô ta chứ? Xin em! Nhạc Nhạc, em phải tin tưởng tôi! Em nói, tôi làm cái gì em đều sẽ lựa chọn tin tưởng tôi vô điều kiện! Tôi không có gạt em! Thật sự là chị em hại tôi! Nhạc Nhạc! Van xin em! Em phải tin tưởng tôi! Em phải tin tưởng tôi! Tôi không thể không có em! Em phải tin tôi! Em không tin tôi, tôi lập tức mất hết tất cả! Em không thể bỏ lại tôi! Em không thể!”

Tạ Thư Dật không khỏi hoảng loạn bật khóc lên, hắn thật sự sợ hãi Nhạc Nhạc cứ vậy mà không bao giờ cần hắn nữa! Vậy hắn phải làm sao bây giờ? Đã không có tình yêu của nàng, hắn phải làm sao bây giờ? (biến truyện này thành ngược luyến tình thâm thôi chứ sao =))

Nước mắt của hắn, một giọt tiếp một giọt dừng lại ở trên cổ Hải Nhạc, Hải Nhạc không phải không cảm thấy hắn nói có lý, cũng không phải không cảm nhận được nước mắt của hắn, nhưng mà, trái tim của nàng đau như vậy, đau đến nàng cảm giác như một giây sau mình sẽ chết mất, nàng không muốn tha thứ cho hắn! Thật sự tuyệt không muốn!

Tạ Thư Dật chảy nước mắt, nghẹn ngào khấn cầu: ” Nhạc Nhạc! Đừng bỏ lại tôi! Đừng bao giờ không cần tôi nữa! Người tôi yêu, vẫn luôn là em! Trì Hải Hoan, cho tới bây giờ tôi vốn không có bất kỳ cảm giác gì với cô ta cả! Cô ta biết người tôi thích là em! Tối hôm qua tôi lại nói chia tay với cô ta nữa! Cô ta không muốn cho hai người chúng ta ở cùng một chỗ, cô ta lại dùng cách thức hạ lưu như vậy! Ắ muốn trói chặt tôi! Nhạc Nhạc, em có thể tha thứ cho tôi không? Trước giờ tôi đều không có một chút ý niệm lên giường với cô ta trong đầu, tôi thậm chí còn chưa từng nắm tay cô ta, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng hôn cô ta, một vài lần cũng là cô ta chủ động, mà tôi... chỉ là muốn nhìn xem em có thể ghen không, cho nên dừng lại hơn vài giây đồng hồ, nhưng tôi có thể thề với em, cho tới bây giờ tôi vốn thật sự không hề có ý nghĩ lên giường với cô ta! Nhạc Nhạc! Em không thể không tin tôi! Tôi không thể mất đi em! Em nhất định phải tin tưởng tôi! Nhạc Nhạc, van em!”

Hải Nhạc vẫn run run chậm rãi quay lại, nàng rơi lệ đầy mặt nhìn hắn.

“Tạ Thư Dật, làm sao anh có thể như vậy? Làm sao anh có thể? Anh có biết trái tim... trái tim... nếu nó đã bể nát rồi, sẽ không còn là một trái tim tròn vẹn nữa! Làm sao anh có thể như vậy? Làm sao anh có thể như vậy? Tạ Thư Dật, nếu... nếu... nếu giờ phút này là em cùng người con trai khác lên giường, lòng của anh... lòng của anh... sẽ cũng xem như không có chuyện gì xảy ra hay sao?” Hải Nhạc nhìn hắn bi thương.

Tạ Thư Dật ngây dại, nhưng mà... nhưng mà hắn không phải cố ý!

“Nhạc Nhạc!” Tim của hắn cũng nát! Chẳng lẽ, nàng muốn cứ vậy mà rời khỏi hắn sao?

Hải Nhạc thấy hắn không trả lời, bi ai nói: “Tạ Thư Dật, cho dù chị ấy gài bẫy anh đi nữa! Làm sao anh có thể cho chị ấy cơ hội để cho chị ấy gài bẫy được anh?”

Tạ Thư Dật thấy nàng vậy mà lại tin hắn là bị gài bẫy, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi lại nôn nóng tiếp tục giải thích: “Lúc ấy cô ta gọi điện thoại cho tôi, nói cô ta đau bụng, nói cô ta nằm trên giường không dậy nổi, bảo tôi đi qua tìm thuốc giùm cô ta, nếu em không tin, trên điện thoại còn có nhật kí ghi lại!”

Hắn vội vàng mở nhật kí điện thoại trong điện thoại di động ra, đưa cho Hải Nhạc xem, Hải Nhạc liếc một cái, không có hé răng.

Tạ Thư Dật thấy nàng không mở miệng, tiếp tục nói.

“Tôi tin là thật, đi qua tìm thuốc cho ả, tôi đưa thuốc cho cô ta xong, tôi liền định đi ngay, nhưng cô ta giữ chặt tôi lại, nói cô ta chỉ có một yêu cầu, chính là bảo tôi ở lại đến khi cô ta ngủ, về sau, cô ta có thấy cũng sẽ không dây dưa tôi nữa, lúc ấy tôi cực kì muốn ở cùng một chỗ với em, thấy cô ta nói như vậy, tôi liền nhận lời cô ta, nhưng mà, cô ta còn nói buổi tối cô ta phải uống một ly rượu đỏ mới có thể ngủ được, cô ta cũng rót một ly cho tôi, lúc ấy tôi cũng không muốn uống, nhưng mà, cô ta thấy tôi không uống, liền đổ rượu trong ly tôi ra uống hết, sau đó lại rót một ly cho tôi lần nữa! Tôi nghĩ không có chuyện gì, cũng uống theo, thế nào lại nghĩ đến chuyện trong ly rượu kia không có việc, việc ra ở trong bình rượu kia kia, tôi uống ly rượu kia xong, lập tức cực kì buồn ngủ, kết quả, sau đó cái gì cũng không biết, buổi sáng tỉnh lại, tôi liền nhìn thấy tôi với cô ta đang nằm cùng nhau! Nhạc Nhạc, đây là toàn bộ chuyện đã xảy ra!”

Hắn nói xong một hơi, sau đó nhìn Hải Nhạc đầy đáng thương, chờ đợi Hải Nhạc cho hắn phán quyết cuối cùng.

262. Chương 132: Xuân Dục

“Thầy, chúng ta cơm nước xong thì đi chơi được không, em biết một nơi thật sự rất vui.” Hải Nhạc nói.

“Hả? Là nơi nào?” Thích Hán Lương hỏi.

“Đó là Dạ Chi Hoàng Triều, em sẽ đi cùng với chị em”. Hải Nhạc cười nói.

“Tốt, chị cũng rất muốn ra ngoài giải sầu, thầy Thích thầy cũng không cần từ chối, em gái em cũng chỉ có ý tốt thôi.” Trì Hải Hoan làm bộ dạng kích động mà khuyên hắn.

“Ha ha, vậy cũng tốt, vậy lần này để thầy mời.” Thích Hán Lương cười cười nói.

Ba người rời khỏi nhà hàng, rất nhanh đã đi tới Dạ Chi Hoàng Triều. Hải Nhạc ngồi trên ghế sofa, nhìn thầy Thích cùng chị gái hát đối thoại nhìn rất vui vẻ, không biết thầy Thích có thể hay không thay thế được địa vị của Tạ Thư Dật trong lòng chị?

Trì Hải Hoan hát xong, tới bàn lấy ly nước đá, cô ta hỏi Hải Nhạc: “Nhạc Nhạc, sao em không hát a?”

“Chị hát so với em hay hơn a”. Hải Nhạc cười cười nói.

“Vậy em ngồi đây chẳng có gì chơi hay chúng ta chơi đoán số đi, nếu thua sẽ bị phạt rượu.” Trì Hải Hoan nói.

“Không được, không được, chỉ không phải không biết là em không biết uống rượu a.” Hải Nhạc liếc chết khua tay.

“Ai da, khó có được ngày vui như vậy, không rượu giúp vui thì cũng chẳng có gì thú vị.” Trì Hải Hoan giả bộ tiếc nuối, không nói thêm gì liền đưa cho Hải Nhạc bai bia đá: “Hay là em cứ thử uống một chai tìm chút cảm giác, thật ra thì chị rất thích cảm giác khi say, cả người lâng lâng, rất thoải mái.”

Hải Nhạc có chút do dự: “Nhưng ngộ nhỡ uống say, người nào đưa chúng ta về nhà a?” Hải Nhạc lo lắng nói.

“Không phải là có thầy Thích sao? Sợ cái gì?” Trì Hải Hoan không thôi chí liền lôi Thích Hán Lương vào.

“Các em đang đùa trò chơi gì, thầy cũng muốn tham gia một chút.” Thích Hán Lương không khách khí nói.

“Chúng ta chơi chơi đoán số, thua phạt rượu, anh cũng có thể tham gia, như vậy càng hay.” Trì Hải Hoan như càng quyết tâm hơn lôi kéo,

“Tốt, Hải Nhạc chúng ta đang chơi rất vui, không nên làm chuyện mất hứng.” Thích Hán xảo quyết nói.

Được rồi.” Thầy đã nói như vậy, em cũng không tiện từ chối.”

Hải Nhạc rất ít chơi đùa nên từ đầu đến cuối cũng là cô thua, uống mấy bình rượu hiện tại có chút chóng mặt rồi.

“Chị, em không thể uống được nữa rồi.” Hải Nhạc thấy Trì Hải Hoan hưởng ly rượu của mình rót thêm liền từ chối.

“Hải Nhạc, tửu lượng của e sao lại kém vậy chứ, để thầy đưa em về nhà thôi.” Thích Hán Lương có chút lo lắng.

“Nhạc Nhạc tửu lượng của em thực sự quá tệ a.” Trì Hải Hoan lắc đầu một cái đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, sau đó đem vào một viên thuốc màu trắng đưa cho Hải Nhạc: “Chị ra quầy lấy cho em viên thuốc giải rượu đây, em uống đi sẽ khá hơn đó.”

“Nha.” Hải Nhạc đem thuốc bỏ vào trong miệng, cùng nước đá nuốt xuống.

“Em đi nhà vệ sinh rửa tay.” Hải Nhạc say đến đầu lười cũng lớn lên..

“Đi đi, có cần chị đỡ em không? Trì Hải Hoan làm bộ quan tâm muốn tiến lên đỡ Hải Nhạc.

“Không cần đâu.” Hải Nhạc lắc đầu một cái, đi vào phòng vệ sinh.

Thấy Hải Nhạc rời đi, Thích Hán Lương đến trước mặt Trì Hải Hoan thấp giọng hỏi: “Trì Hải Hoan, cô thật sự phải làm thế sao?”

“Cũng đã rất khá, không cần tôi mở miệng, là chính nó tự chui vào lưới! Lại nói, không làm như vậy, anh có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn? Đây là có chút bất đắc dĩ nhưng lại là biện pháp hữu hiệu nhất!” Trì Hải Hoan liếc Thích Hán Lương một cái

“Thầy Thích, lòng của anh cũng quá mềm nhũn, tôi chính là vì muốn giúp anh mới làm như thế. Suy nghĩ một chút đi, nếu chuyện xảy ra, Tạ Thư Dật sẽ rất tức giận cùng Hải Nhạc gây gỗ, lúc đó nó sẽ thuộc về anh! Nếu không làm thế, anh làm sao có thể chia rẽ bọn họ? Thầy Thích, không cần mềm lòng, sau chuyện này Hải Nhạc là của anh, Tạ Thư Dật là của tôi, vậy có sao mà không làm?”

“Thôi, tôi tốt nhất chỉ đưa các người về nhà thôi.” Thích Hán Lương nói, “nếu đúng như vậy, tôi sợ Hải Nhạc sẽ hận tôi.”

“Được, Thích Hán Lương, anh không cần làm vậy, chỉ cần tôi nhắc một cú điện thoại sẽ có cả tá đàn ông đứng chờ ở đó, anh đưa tôi về nhà, tôi vẫn có cách thực hiện được. Hải Nhạc đừng mơ tưởng tránh được chuyện này.” Trì Hải Hoan mặt không chút thay đổi mà nói: “Đây là nó thiếu nợ tôi! Là nó thiếu nợ tôi, tôi muốn nó phải trả.” Thanh âm của cô ta gần như là gào lên, nhưng cũng may mắn chưa đánh động gì đến Hải Nhạc.

“Trì Hải Hoan, cô ấy nợ cô cái gì? Tôi muốn cùng Nhạc Nhạc ở chung một chỗ nhưng không có nghĩ sẽ dùng cách này! Trì Hải Hoan, tôi đúng là xem thường cô rồi, cô ấy là em gái cô! Cô làm như vậy sao không suy nghĩ một chút, Tạ Thư Dật chắc gì đã tin tưởng? Nếu hần là thật tâm thích Hải Nhạc, hần sẽ quan tâm cái này sao? Tôi nghĩ...” Thích Hán Lương còn chưa nói hết, đã nghe tiếng bồn cầu xả nước, hần thở dài một cái, đứng lui ra.

“Quan tâm không quan tâm, tôi đều muốn thử một lần, không có người đang ông nào lại không quan tâm chuyện người mình yêu lại phát sinh quan hệ với người đàn ông khác. Suy nghĩ đi, suy nghĩ một chút Hải Nhạc về sau nằm ở trong lòng anh chứ không phải trong lòng ngực Tạ Thư Dật, cho dù là dùng cách nào cũng đều đáng giá.” Trì Hải Hoan thật nhanh đối với Thích Hán Lương cương quyết nói.

Lúc này, Hải Nhạc say lão đảo đi ra, Trì Hải Hoan giống như không có chuyện gì, đối với Thích Hán Lương nói: “Em gái em tửu lượng không được, chúng ta liêu đi, em hiện tại rất muốn uống tiếp a.”

“Thôi, đừng uống nữa để tôi đưa em về nhà nhé, Hải Nhạc cần nghỉ ngơi.” Thích Hán Lương nói. Mắt nhìn sắc mặt Trì Hải Hoan thay đổi, cô ta nhìn chằm chằm hần, nhưng hần làm bộ không có thấy, đến bên đỡ lấy Hải Nhạc, nói: “Nếu em không thoải mái thì để tôi đưa em về.”

“Được, làm phiền đến thầy rồi a!” Hải Nhạc vuốt cái trán nói: “Đầu rất đau a, lần sau em sẽ không uống rượu nữa”.

Thích Hán Lương đỡ Hải Nhạc, mở cửa, Trì Hải Hoan cũng chỉ đành hậm hực đi theo sau lưng.

Ở trên xe, điện thoại của Hải Nhạc lại vang lên, Trì Hải Hoan vừa mới nhìn thấy tên người gọi lại ném trả về túi.

“Là ai gọi điện thoại tới?” Thích Hán Lương vừa lái xe vừa trở về nhìn,: “Là Tạ Thư Dật sao?”

“Không biết là người nào, tôi đang muốn giúp em ấy nhận, bên kia lại cúp rồi.” Trì Hải Hoan làm bộ không có chuyện gì xảy ra nói.

Nói xong, trên mặt của cô hiện lên một tia nụ cười âm lãnh toan tính, Thích Hán Lương trong lúc vô tình qua kính chiếu hậu nhìn thấy, hần không khỏi lạnh run một cái, Trì Hải Hoan không biết cô ta đang giở trò gì mà lại cười đến quỷ dị như vậy? Làm cho lòng người trong tê dại a.

Đến cửa Tạ gia thì Hải Nhạc đã ở trên xe ngủ thiếp đi, Thích Hán Lương đành phải ôm cô về phòng.

“Thích Hán Lương, anh nghĩ xem, khi Tạ Thư Dật trở về gặp anh đang ở trong phòng của Hải Nhạc, anh cảm thấy như thế nào?” Trì Hải Hoan đột nhiên nói. “Thật ra thì anh đưa Hải Nhạc về nhà so với bên ngoài hiệu quả hơn nhiều a.”

Thích Hán Lương kỳ quái nhìn cô ta: ” Tôi tại sao lại phải ở đây, tôi sẽ đi ngay, nhưng cô tuyệt đối không được kêu người đàn ông khác tới đây.”

Hải Hoan che miệng cười: “Thích Hán Lương, anh thật ngây thơ, tối nay anh nhất định là phải ở đây rồi! Nói thật tôi đã cho Hải Nhạc uống không phải thuốc mê mà là xuân dược a, anh nhất định tối nay phải ở đây chăm sóc cho em gái tôi rồi, nếu anh không giúp nó, e là sẽ không chịu nổi mà phải nhảy lầu đó, ha ha ha..”

“Trì Hải Hoan! Cô không phải đã nói chỉ cho Hải Nhạc uống thuốc mê thôi để đánh lừa Tạ Thư Dật thôi sao? Cô tại sao lại cho cô ấy uống cái đó? Cô đúng là không phải người mà.” Thích Hán Lương giận đến run người.

“Thích Hán Lương, tôi biết anh là thương hoa tiếc ngọc,tôi nó thẳng như thế anh là vẫn không thể từ chối? Xem đi tôi đã dày công chuẩn bị như vậy, nếu như anh biết trước là loại thuốc kia, anh sẽ đồng ý sao?” Trì Hải Hoan cười lên ha hả.

“Nóng quá, nóng quá” nằm ở trên giường Hải Nhạc đột nhiên mê sảng, Thích Hán Lương không khỏi quay đầu nhìn lại, Hải Nhạc ở trên giường không khó khăn chút vật.

“Trì Hải Hoan, cô lợi hại! Cô thật ác độc không xứng làm chị của Hải Nhạc!” Thích Hán Lương tức giận liền cho Trì Hải Hoan một bạt tai ngã sòng soài trên sàn.

Trì Hải Hoan lắc đầu cười cười: “Thích Hán Lương, vô sỉ, tôi chính là giúp anh, muốn làm quân tử ư? Không có cửa đâu, muốn làm người tốt thì người còn đang ở trên giường đó! Tự anh hãy lựa chọn đi! Tôi đi trước, cho dù thế nào, đối với tôi đêm nay quả thật là một đêm tuyệt vời. Thầy giáo thân yêu, em gái thân yêu, chúc hai người có một buổi tối kích tình tuyệt vời a! ha ha ha...”

Trì Hải Hoan khanh khách cười liêu xiêu ra khỏi phòng Hải Nhạc.

“Thích Hán Lương, mày đúng là đáng chết, lại bị cô ta bày trò! Xem mày làm sao xử lí đây!” Thích Hán Lương hung hăng cho mình một bạt tai.

Hắn áy náy xoay người lại, nhìn Tạ Hải Nhạc lăn lộn trên giường, hối hận mà nói: ” Hải Nhạc, thật xin lỗi, là tôi không tốt, tôi muốn chia rẽ em và Tạ Thư Dật, vì tôi thực sự rất thích em, là thật! Tôi nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nghe lời chị em đầu độc. Tôi cũng rất muốn có được em nhưng tuyệt đối không phải bằng phương thức này. Tôi muốn em cam tâm tình nguyện đến bên cạnh tôi, là thật. Tôi yêu em nhưng tuyệt đối không muốn làm em tổn thương a! Chuyện này phải làm sao đây? Em đã uống loại thuốc đó, em bảo tôi phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tôi phải trơ mắt đứng nhìn em chịu đau đớn? Hải Nhạc, em nói đi, anh phải làm sao bây giờ?”

Lúc này, tạ Hải Nhạc từ từ mở mắt, nhìn hấn: ” Thầy Thích...” Thích Hán Lương vừa mừng vừa sợ lại gần Hải Nhạc: ” Hải Nhạc! Hải Nhạc! Em đã tỉnh? Em không có chuyện gì chứ? Em đừng hù dọa thầy mà”.

Tạ Hải Nhạc chặt vật kéo tay Thích Hán Lương, nói: “ thầy, hãy giúp em một chút.”

Thích Hán Lương cả kinh ngậy người như phồng, hồi lâu, hấn lấp bắp mà nói: ” Hải Nhạc, em biết em đang nói cái gì không? Em biết hậu quả thế nào mà?”

“Thầy, giúp em. Thầy nhất định phải giúp em! Hải Nhạc van xin thầy.” Hải Nhạc van cầu Thích Hán Lương.

Thích Hán Lương nhìn Hải Nhạc, cúi đầu, đại não không ngừng tranh đấu, hồi lâu hấn ngẩng đầu lên có chút khó khăn nói: “ Hải Nhạc, em muốn tôi làm gì? Em muốn tôi làm gì giúp em? Em phải biết, có một số việc đã làm, chúng ta không thể quay đầu lại.”

263. Chương 133: Chị Hai Thật Sự Quá Đáng Sợ

Hải Nhạc vẫn cúi đầu, cũng không hề mở miệng.

Tạ Thư Dật hoàn toàn không cần phải nói dối chuyện này với nàng, tuy rằng trước kia hấn luôn luôn ở trước mặt cha mẹ âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh) về chuyện liên quan tới nàng, nhưng, thật sự thì hấn chưa bao giờ nói dối trước mặt nàng, hấn muốn nói cái gì, muốn làm cái gì, cho tới bây giờ đều chưa từng giấu diếm nàng, trừ sau đó lại không để cho nàng biết chính xác tình cảm của hấn đối với nàng, còn tưởng rằng hấn chỉ là muốn chơi trò tình cảm thôi, mới dẫn đến chuyện hai người cứ luôn ở đó mà lòng vòng lòng vòng, nhưng mà, cho tới bây giờ hấn vẫn nghĩ sao nói vậy, nói cái gì thì làm cái đó, hấn thật sự không cần phải vì đã lên giường với chị hai mà đi giao hết trách nhiệm cho chị ấy. Hơn nữa chị hai, từ thủ đoạn lúc chị ấy vì trả thù bạn học, ở sinh nhật bạn đoạt lấy bạn trai người khác, lại lập tức đá người ta đi thì có thể nhìn ra, chị hai, cũng không phải là chị hai trước đây nữa! Cho nên, nếu chị ấy không muốn buông tay với Tạ Thư Dật, đúng là chị ấy có thể sẽ không từ thủ đoạn cũng muốn trói chặt Tạ Thư Dật , lên giường với Tạ Thư Dật hy sinh lần đầu tiên của mình, là thủ đoạn cũ nhưng lại nhanh nhất cũng có hiệu quả nhất rồi, trừ biện pháp này, thật đúng là không còn biện pháp gì có thể buộc Tạ Thư Dật lại được. Quả thật không ngờ chị hai lại có thể nghĩ ra cách như vậy! Chị hai thật sự là quá khủng khiếp! Chị ấy mới bao nhiêu chứ? Vậy mà lại có thể nghĩ ra cách như vậy! Chị hai thật sự quá đáng sợ! Hải Nhạc không khỏi run lên một cái.

Tạ Thư Dật cũng không dám giục nàng, đứng ở cạnh nàng chờ một giây như qua một năm.

Thật lâu sau, Hải Nhạc ngẩng đầu lên.

“Em tin tưởng anh! Em tin anh không phải muốn lên giường với chị ấy! Em tin là chị ấy hãm hại anh!” Hải Nhạc nói.

Trái tim đang treo lủng lẳng của Tạ Thư Dật rốt cuộc cũng rơi xuống, hấn kích động ôm Hải Nhạc vào lòng, liên tục hỏi: “Nhạc Nhạc! Tôi không có mất em phải không? Em thật sự vẫn còn cần tôi? Phải không? Em thật sự vẫn cần tôi phải không?”

Hải Nhạc gật đầu thật mạnh.

“Thật tốt quá! Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Cảm ơn em! Cảm ơn em!” Tạ Thư Dật dùng sức hôn môi Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy hấn ra, nhẹ giọng nói: “Cho dù em tin tưởng anh đi nữa, nhưng mà, chị hai sẽ không bỏ qua, sớm muộn gì chị ấy cũng sẽ làm cho cha mẹ biết chuyện này.” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, không biết có nên nói cho nàng biết, cha mẹ đã biết rồi hay không.

“Chị ấy làm như vậy, chắc chắn là không buông tay với anh! Em sợ đến lúc đó cha mẹ mà biết, sẽ ép anh ở cùng chị ấy! Chị ấy làm như vậy, chính là muốn đạt tới mục đích này!” Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là, Hải Nhạc thật sự rất thông minh, những chuyện hấn không dám nói ra khỏi

miệng này, đều bị nàng đoán trúng! Lo là, bọn họ phải đối mặt với những thứ phiền toái liên tiếp này thế nào đây?

Tạ Thư Dật áp úng nói: “Cha mẹ biết rồi.”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Hải Nhạc giật mình mở to hai mắt.

“Tại tôi quá tức giận, đánh Hải Hoan một bạt tai, Hải Hoan liền không ngừng thét to lên, dẫn tới cha mẹ đến, bọn họ thấy được tôi đang mặc quần áo, mà Hải Hoan thì đang ngồi ở trên giường, ba tôi cho là tôi khi dễ Hải Hoan, đánh tôi vài cái.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc che đầu, không nhin được rên lên: “Em phải nói anh thế nào đây? Tạ Thư Dật, bình thường anh thoát nhìn rất thông minh, làm sao anh lại có thể xúc động như vậy chứ?”

“Tôi không đánh cô ta, cô ta cũng sẽ làm ầm lên cho cha mẹ biết.” Tạ Thư Dật tức giận nói.

Hải Nhạc nghĩ nghĩ: “Cũng đúng.”

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt lại tràn ra: “Chị hai thật sự quá đáng, sao có thể làm như vậy chứ? Chị ấy thế nào lại biến thành người như vậy?”

Tạ Thư Dật không nói gì, trong lòng hắn chỉ có nỗi hối hận vô tận, nếu hắn biết Hải Hoan có thủ đoạn lợi hại như vậy, cho hắn một trăm lá gan, hắn cũng sẽ không đi chọc cô ta.

Hải Nhạc cắn môi, nói yếu ớt: “Em nghĩ, cha chắc chắn sẽ nói, bảo anh phải chịu trách nhiệm này đúng không.”

“Đúng vậy.” Tạ Thư Dật gật đầu bất đắc dĩ.

Hải Nhạc nhìn hắn, nước mắt lại không chế nổi lăn xuống, nàng nghẹn ngào hỏi: “Vậy anh muốn làm gì bây giờ?”

Tạ Thư Dật vội vàng nhìn nàng, nói: “Vấn đề không phải là tôi làm gì bây giờ, mà là em! Em không thể vì chuyện này mà từ bỏ tôi! Em phải cùng tôi chống chọi áp lực này!”

Nước mắt Hải Nhạc càng chảy dữ dội hơn, nàng không ngừng lắc đầu: “Em cũng không biết, em cũng không biết phải làm sao bây giờ, nếu anh không cho Hải Hoan một câu trả lời thỏa đáng, cha với mẹ em chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh. Tại sao phải như vậy? Tại sao phải như vậy? Thư Dật, em muốn được ở bên anh! Nhưng mà, tại sao lại khó như vậy?” Hải Nhạc nghĩ rằng rất có thể sẽ phải tách khỏi Thư Dật, nàng không khỏi lại khóc nức nở.

Tạ Thư Dật cũng bị nàng khóc buốt giá cả người, cho dù hai người kiên trì đi nữa, nhưng, có chuyện Hải Hoan này, cha mẹ sẽ cho phép hắn và nàng ở bên nhau ư?

“Nhạc Nhạc! Em không thể từ bỏ tôi, chúng ta thật vất vả mới đến được với nhau! Em không thể từ bỏ! Tôi không có khả năng đính hôn với Hải Hoan, đánh chết tôi cũng sẽ không làm! Tôi nói, cho dù tôi phải thoát ly quan hệ với Tạ gia, tôi cũng sẽ không đính hôn với cô ta!”

Nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, lòng Hải Nhạc lại tràn đầy tuyệt vọng, nàng đau đớn đến không thể tự chủ.

“Trời ạ! Bọn họ đều đã bắt anh đính hôn với chị ấy! Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, chúng ta phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ? Cho dù em tin là anh bị chị hai em gài bẫy, em cũng có thể tha thứ anh, nhưng mà, cha mẹ không thể nào tin tưởng anh! Bọn họ tận mắt nhìn thấy à! Tạ Thư Dật, chúng ta cứ mãi không thể ở bên nhau như vậy sao? Thư Dật, em cũng không muốn mất đi anh à! Em không muốn mất đi anh! Chúng ta mới ở trước mặt mẹ anh nói sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ! Em không muốn mất anh!” Hải Nhạc liều mạng ôm lấy Tạ Thư Dật, khóc như đứt từng khúc ruột.

“Tôi cũng không muốn thế! Tôi cũng không muốn rời xa em! Tôi cũng muốn vĩnh viễn ở bên em! Cho nên, tôi sẽ tuyệt đối không đồng ý đính hôn với Hải Hoan! Có đánh chết tôi! Có đuổi tôi ra khỏi Tạ gia, tôi cũng sẽ không đính hôn với ả!” Tạ Thư Dật chảy nước mắt nói.

264. Chương 133: Chúng Ta Chia Tay Đi

“Em biết rồi! Em biết! Thầy Thích xin thầy hãy giúp em đi, giúp em...” Hải Nhạc kiên định trả lời. “Được rồi, tôi giúp em.” Thích Hán Lương gật đầu một cái.

Từ khi gọi cho Hải Nhạc mà không nghe máy, không biết vì sao trong lòng Tạ Thư Dật nổi lên một cổ lo lắng, một điềm xấu.

Hắn rất sợ, nghe đến Hải Nhạc ở cùng Hải Hoan, hắn đã trong lòng bất ổn, mặc dù Hải Nhạc nói là không có chuyện gì, nhưng trong lòng hắn thật sự sợ hãi, sợ hãi cái gì hắn cũng không rõ. Tóm lại, Trì Hải Hoan rất lợi hại, hắn không biết cô ta rốt cuộc lại muốn làm cái gì?

Trần trọc trở mình, hắn lại gọi một cú điện thoại cho Hải Nhạc? Nhạc Nhạc sẽ lại không nghe máy? Hắn không từ bỏ tiếp tục gọi, nhưng điện thoại đã tắt máy. Làm sao có thể? Chẳng lẽ Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì?

Hắn rất muốn gọi điện thoại cho Trì Hải Hoan hỏi xem Hải Nhạc bây giờ thế nào, nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt cô ta thì ngay lập tức hủy đi cuộc gọi.

Như vậy làm sao hắn có thể yên tâm? Tạ Thư Dật bật dậy, không được! Hắn nhất định phải về nhà! Hắn muốn thấy cô vô sự, như vậy hắn mới yên tâm được!

Chiếc Pagani màu trắng chạy như bay trên đường cao, Tạ Thư Dật lòng nóng như lửa đốt, càng chạy nhanh hơn. Hắn đi xe suốt đêm, về đến Tạ gia cũng vừa rạng ban giờ sáng. Hắn không có kinh động bất kỳ ai, yên tĩnh đi vào, ngẩng đầu thấy phòng Hải Nhạc mơ hồ có ánh đèn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại có chút nghi ngờ, hắn vội vã lên lầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng, thấy Hải Nhạc đang ngủ, trái tim treo lơ lửng rồi cuộc cũng buông xuống.

Lúc này, trong phòng tắm lại truyền đến tiếng nước chảy, nha đầu này, thế nhưng lại quên tắt nước sao? Hắn đi tới phòng tắm, nhưng cũng nhẹ nhàng quay người đi đến bên Hải Nhạc sợ làm cô thức giấc, hắn ngồi bên mép giường, cúi xuống khẽ hôn lên mặt cô. Hôn nhẹ không đủ cho nỗi nhớ của hắn dành cho cô, hắn chuyển sang hôn đôi môi tái nhợt, cạy hàm răng trao cho cô một nụ hôn sâu, nồng nhiệt.

Hải Nhạc đang ngủ kinh tỉnh lại, cô đẩy hắn ra: “Thầy Thích, đừng làm vậy. Hải Nhạc rất mệt! Thầy đã đáp ứng em mà.” Tạ Thư Dật không khỏi giật mình, trong lòng hết sức tức giận, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi chặn lời cô: “Thầy Thích? Em cho rằng tôi là Thầy Thích của em sao? Đáng chết? Nằm mơ cũng là mơ thấy hắn sao? Tạ Hải Nhạc! Nhìn cho rõ, tôi không phải là tên thầy giáo thân yêu của em! Tôi là tạ Thư Dật! Tôi lo lắng cho em như vậy! Đi suốt đêm về nhà tìm em! Em thế nhưng đáng chết lại là mơ thấy người khác!”

Nghe được thanh âm của hắn, Hải Nhạc từ mơ hồ buồn ngủ tức liền kinh tỉnh lại, cô sợ hãi trợn to hai mắt, hàm răng như dính chặt vào nhau: “Thư..Thư Dật, anh sao lại trở về?”

Lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Hải Nhạc nhìn về phía phòng tắm, đôi mắt hoảng sợ trừng càng lớn, Tạ Thư Dật nghi hoặc nhìn theo ánh mắt cô, máu toàn thân như dồn về não, chỉ thấy Thích Hán Lương quần khăn tắm quanh hông đang đứng ở cửa phòng tắm, hắn cũng không khỏi kinh ngạc nhìn về phía tạ Thư Dật.

“Tao sẽ giết chết mày.”

Rất nhanh, Thích Hán Lương phản ứng kịp, hắn nhanh chóng lui về phòng tắm, rầm một cái đem cửa nhà tắm đóng lại.

Tạ Thư Dật không khỏi một hồi ngẩn ra, là hắn nhìn lầm rồi? Là hắn hoa mắt? Thích Hán Lương làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này? Hắn không khỏi giận dữ, bắt lấy bả vai Hải Nhạc không ngừng lắc lắc: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói! Nói!”

Tạ Hải Nhạc liều mạng lắc đầu nói: “Không phải như anh nghĩ đâu, không phải là như anh nghĩ! Thật sự không phải như anh nghĩ a!”

“Vây là cái gì? Là cái gì?” Tạ Thư Dật như phát điên gào lên, “Nói a! Hắn tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Em nói yêu tôi, là yêu tôi! Nhưng mà tôi không có ở đây, liền có thằng đàn ông khác trong phòng em! Lại còn chỉ mặc áo tắm! Tạ Hải Nhạc! Tôi là đứa ngốc? Em cho rằng tôi là một thằng ngu sao?”

Tạ Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, nước mắt chậm rãi chảy xuống: “Tạ Thư Dật, anh nói chị hăm hại anh, muốn em tin anh, em liền tin. Nhưng em nói chuyện này không phải như anh nghĩ, anh tại sao không tin em đây?”

Tạ Thư Dật mãnh lực đẩy ra tạ Hải Nhạc, thống khổ rống to: “Em bảo tôi làm thế nào tin tưởng? Phải thế nào tin tưởng? Tôi chỉ cảm giác được, em phản bội tôi! Phản bội tôi! Tạ Hải Nhạc! Em là đang trả thù tôi sao? Trả thù tôi cùng Trì Hải Hoan phát sinh chuyện như vậy? Trong lòng em vẫn luôn cảm thấy không công bằng? Em làm vậy để lấy lại công bằng sao? Có phải hay không? Có phải như vậy hay không? Em lợi hại! Em thật ác độc!”

“Không phải vậy! Không phải vậy! Em chưa từng nghĩ như vậy! Tạ Thư Dật anh thật khiến cho em thất vọng.” Hải Nhạc không khỏi ôm đầu khóc.

“Tôi không tin! Tôi không tin!” Tạ Thư Dật tức đến hai mắt đỏ ngầu, hận hận nhìn Hải Nhạc, “Tạ Hải Nhạc! Tôi cho rằng cô khác với những người con gái khác, thì ra đều là cùng một dạng, không có gì khác biệt!”

Lúc này, cửa phòng tắm lại bị mở ra, Thích Hân Lương đã mặc chỉnh tề đi ra, Tạ Thư Dật vọt tới, vung một quyền vào mặt hắn, Thích Hân Lương tránh được đòn thứ nhất nhưng không tránh được đòn thứ hai, Tạ Thư Dật nắm cổ hắn, chống lên tường, dường như phát điên mà công kích hắn khiến hắn không cách nào tránh né. Tạ Thư Dật gioongd như điên rồi, nắm đầm cái nào vung ra cũng là dùng hết sức.

“Tạ Thư Dật, chuyện không phải là như cậu tưởng tượng! Cậu phải là tỉnh táo lại, chúng ta từ từ mà nói chuyện!” Thích Hân Lương tránh được một đòn, cố gắng ngăn cản hắn.

“Họ Thích kia! Còn dám đến tận nhà tao giở trò! Tao sẽ không tha cho mày! Không! Tao hiện tại liền muốn cho mày chết! Tao muốn giết chết mày! Tao muốn giết chết mày!” Tạ Thư Dật thống khổ rống to nói.

“Được rồi, giết thầy ấy đi! Ngay cả tôi cũng giết luôn đi, ở trong lòng anh chính là cho rằng tôi phản bội anh” Phía sau hắn vang lên thanh âm sâu kín.

Tạ Thư Dật nghe được thanh âm Hải Nhạc, không khỏi buông lỏng tay ra, hắn chậm rãi xoay người, tan nát cõi lòng nhìn tạ Hải Nhạc, thanh âm cũng thống khổ đến bể tan tành: “Tạ Hải Nhạc! Vì sao lại phải đối với tôi như vậy? Tại sao?”

Hải Nhạc há miệng, lúc này, cánh cửa đóng kỹ cửa đột nhiên bị mở ra, Trì Hải Hoan mặc áo ngủ dụi mắt đi vào, thấy Tạ Thư Dật cùng Thích Hân Lương, cô ta kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Thầy Thích? Thế nào? Làm sao thầy còn chưa đi? Sao lại ở đây? Thư Dật, anh tại sao trở về giờ này? Kỳ quái? Đây là xảy ra chuyện gì a?”

Thích Hân Lương hừ lạnh một tiếng, không có mở miệng nói, đến lúc đó Tạ Thư Dật lên tiếng: “Trì Hải Hoan, cô biết Thích Hân Lương tới đây?”

“Đúng a! Chúng em vốn là ở Hỏa oa thành ăn lẩu, đột nhiên thầy Thích xuất hiện, Nhạc Nhạc nói đó là thầy của em ấy, rồi sau đó muốn chúng em đi Dạ Chi Hoàng Triều, chúng em lại đi, khi Nhạc Nhạc có chút say rồi, em liền để thầy Thích đưa chúng em về nhà, thầy Thích ôm Hải Nhạc về phòng, em cũng về phòng, em còn tưởng thầy ấy đã đi rồi, đầu gối thầy ấy không đi chứ.” Trì Hải Hoan nói xong ngáp một cái, vươn lưng ra về một mồi.

Tạ Thư Dật nghe xong cô nói, xoay người đe dọa nhìn Hải Nhạc: “Cô ta nói là sự thật sao?”

Hải Nhạc nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn, lui về sau một bước nói: “Em không phủ nhận chuyện chị nói là sự thật, nhưng là, em cùng với thầy ấy thật sự không có cái gì.”

Trì Hải Hoan không khỏi cười lên ha hả: “Không có gì? Không có gì? Thầy Thích sao lại ở trong phòng của em làm cái gì a? Các người nói chuyện phiếm đến đêm khuya vẫn không có rời đi hay là thầy Thích dậy

kèm cho em đến nửa đêm vẫn không đi à? Thật là một học sinh chăm chỉ, một thầy giáo hết mình! Giữa các người thật sự là thuần khiết! ha ha ha...” Trì Hải Hoan không khỏi cười lên ha ha.

“Trì Hải Hoan cô có thể rút được rồi, đây là chuyện của tôi với Hải Nhạc.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

“Cậu...” Thích Hán Lương tức giận hướng Tạ Thư Dật xông tới.

“Thầy Thích, xin hãy về nhà trước, chuyện ngày hôm nay thật xin lỗi, không có trách thầy, trách em đã không xử lý tốt, xin lỗi! Thầy hãy trở về đi! Chờ anh ấy tỉnh táo, em sẽ giải thích rõ ràng, thầy không cần lo lắng.” Tạ Hải Nhạc kìm nén nước mắt đang chực trào, kiên cường nói với Thích Hán Lương.

“Em xác định không có chuyện gì?” Thích Hán Lương hỏi.

“Em sẽ không có chuyện gì, thầy cũng thấy đấy, em không có sao!” Tạ Hải Nhạc vẫn một mực khuyên hấn trở về.

“Được rồi, tôi đi đây.” Thích Hán Lương nhìn tạ Thư Dật một cái, cũng rời đi khỏi phòng Hải Nhạc.

“Cũng rời đi, em rất mệt mỏi, em muốn ngủ.” Hải Nhạc xoay người lại, hướng bên giường đi, cô chỉ muốn khóc một trận, hấn không muốn cô! Hấn không muốn cùng cô tiếp tục nữa!

Hải Nhạc cơ hồ đau đến không muốn sống lao về phía giường, vùi mặt ở trong chăn, không tiếng động chảy nước mắt.

Hấn không tin cô a! Không tin cô..., cô muốn giải thích thế nào chuyện tối nay? Muốn giải thích thế nào? Hấn lúc này cố chấp như vậy, lời nào cũng đều là dư thừa. Tạ Thư Dật nhìn bóng lưng yếu đuối của cô, trong lòng lại nữa toát ra một cỗ lửa giận, lạnh đậm như vậy, giống như không kịp chờ đợi muốn hấn biến mất! Cái gì là yêu a! Cái gì cô thương hấn! Chó má! Tất cả đều là chó má!

“Thật là vô tình a, có thằng đàn ông khác, liền đuổi tôi đi, Tạ Hải Nhạc, em là muốn đuổi tôi đi? Tôi càng quyết không đi!” Tạ Thư Dật bước nhanh lại chạy đến Hải Nhạc bên giường, thần thờ nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc quay đầu, kinh nghi nhìn hấn, hấn tại sao còn không rời đi? Không phải nói phải tỉnh táo, phải để lý trí sao? Không phải nói phải suy nghĩ cho kỹ sao?

“Tạ Hải Nhạc, để xem là Thích Hán Lương hay tôi có thể thỏa mãn em?” Tạ Thư Dật đột nhiên cúi người xuống, lãnh khốc đem Hải Nhạc đặt ở phía dưới, điên cuồng hôn cô, cũng điên cuồng xé rách áo ngủ.

Vừa nghĩ tới cô cùng Thích Hán Lương ở trước đó không lâu, đang trên chiếc giường này lăn lộn, tim của hấn, dường như nhỏ máu!

Cô là của hấn! Cô là của hấn a! Hấn luôn thận trọng che chở cho cô, chỉ sợ bởi vì chính mình thất thố mà làm cho cô sợ hấn, hấn vẫn cố kìm nén dục vọng của mình, chỉ muốn đợi đến ngày cô cam tâm tình nguyện đem tất cả hiến tặng cho hấn! Nhưng giờ đây mọi thứ cả thấy đều bị phá hủy, đều bị cô làm cho vụn vỡ.

Cô tại sao muốn đối với hấn như vậy? Hấn yêu cô yêu còn chưa đủ sao? Chỉ kém không có đem tâm moi ra cho cô nhìn! Hải Nhạc tại sao cứ như vậy không hiểu biết hấn có cùng đến có bao nhiêu yêu cô đây? Tại sao phải làm ra chuyện như vậy tổn thương tới tình cảm của hấn? Hấn thật tan nát cõi lòng muốn chết.

“Tạ Thư Dật! Không nên như vậy! Không nên như vậy đối với em! Anh sẽ phải hối hận! Nhất định phải hối hận. Van anh!” Hải Nhạc nằm dưới thân hấn giùng giàng, kêu gào.

“Không! Chuyện tôi hối hận nhất là đã quá cứng chiều em! Quá nhẫn nhịn em! Em là của tôi! Là của tôi! Tôi hối hận không có thật sớm lấy được em! Tôi hối hận!” Tạ Thư Dật gào thét, hấn cũng không có dừng lại động tác của mình, tay ngoan mệnh một xé, áo ngủ của Hải Nhạc liền rách toạc, không nhìn ra hình dạng.

Hải Nhạc khóc rống lên: “Tạ Thư Dật, đừng để tôi hận anh! Không cần! Đã có lần thứ nhất, anh còn muốn có lần thứ hai sao? Anh bao giờ cũng chỉ là cưỡng bách tôi sao?”

“Là em ép tôi! Là em ép tôi đấy! Tôi yêu em như vậy! Đụng em một ngón tay cũng chỉ sợ làm em sợ! Nhưng em tại sao không biết quý trọng? Tại sao phản bội tôi cùng Thích Hán Lương ở chung một chỗ? Tại sao? Tại sao?” Tạ Thư Dật cũng rơi lệ, hấn không muốn buông tay, hấn không muốn, cô là của hấn a! Là người

mà hấn yêu nhất! Kết quả chỉ là một cái không lưu ý, rồi lại bị người ta vượt lên trước hái rồi! Hấn và cô, nhất định không thể thuộc về nhau sao?

Hải Nhạc không buồn giãy giụa, mệt mỏi mà nói: " Tạ Thư Dật, anh nhất định phải nhớ, tôivĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh! Tôi hận anh cả đời! Thân thể tôi, anh lấy đi! Lấy đi! Lấy được rồi, xin anh biến mất trước mặt tôi, tôi không muốn gặp lại anh."

Tạ Thư Dật không khỏi dừng lại động tác, cô vĩnh viễn cũng không tha thứ hấn? Sẽ cả đời hận hấn?

Hấn bị đá kích đến, không khỏi lật người ngã lăn vừa thở nặng nhọc.

Hải Nhạc vội vàng co lại đến góc giường, khóc thút thít khóc, Tạ Thư Dật như vậy thật sự rất đáng sợ, hấn bị điên rồi, hấn thật muốn điên rồi!

"Anh tại sao không tin em? Tại sao? Em cùng thầy Thích thật không có gì! Em cùng thầy ấy cũng là bị Trì Hải Hoan hãm hại! Tạ Thư Dật em cứ như vậy tin tưởng anh! Nhưng anh lại lựa chọn hoài nghi em phản bội anh! Anh thật sự làm em rất thất vọng." Hải Nhạc khóc nói.

Tạ Thư Dật hết lửa giận không chỗ xả, hấn ngồi dậy, trượt xuống giường, đưa lưng về phía tạ Hải Nhạc nói: " Tôi cũng vậy rất thất vọng! Tôi cũng vậy rất thất vọng! Trì Hải Hoan làm sao thiết kế em? Là cô ta để tên họ Thích ngủ lại hay sao? Là cô ta ép em cùng hấn phát sinh quan hệ? Tôi lúc đầu bị cô ta bày trò, cái gì cũng không nhớ! Là trực giác cho tôi rõ ràng tôi cùng cô ta chuyện gì cũng không có phát sinh! Nhưng em thì sao, đầu óc em thanh tỉnh, suy nghĩ cái gì cũng tốt!Em ở chính là muốn hấn ngủ lại, là ý chí của mình không kiên định, tại sao muốn đẩy lên đầu Trì Hải Hoan? Tạ Hải Nhạc, không phải tôi không tin tưởng em, mà là chính em không cách nào tự bào chữa cho mình! Nói đi, em chứng minh thế nào cùng hấn trong sạch? Em phải chứng minh như thế nào?"

Hải Nhạc hoàn toàn lọt vào trong tuyệt vọng, cô không khỏi lộ vẻ sầu thảm nở nụ cười: " Tạ Thư Dật, anh cũng chỉ là như vậy! Cũng chỉ là như vậy thôi! Là tôi đã yêu lầm anh! Là tôi đã yêu lầm anh! Tôi không cần hướng anh chứng minh cái gì, tất cả chỉ dựa vào sự tin tưởng của anh đối với tôi, bằng tôi vô điều kiện tín nhiệm anh! Anh tin tôi, thì chuyện là như vậy rõ ràng,nếu anh đã không tin tôi, vậy tôi cũng không còn lời nào để nói, tôi chỉ biết hận mình, là tôi đã tin lầm người rồi! Là tôi tin lầm người rồi!"

Lòng của Tạ Thư Dật cũng như vậy, đau tựa như dao cắt tại sao phải biến thành như vậy? Rõ ràng hết thấy đều tốt, tại sao đột nhiên liền nghiêng trời lệch đất thay đổi thành thế này?

Hồi lâu, hấn hờ hững mà nói: " Thật ra thì, tôi cũng không phải là muốn lấy được thân thể em, tôi chỉ là muốn em thuộc về tôi, chỉ sợ, không thể, không thể nữa rồi! Em là yêu lầm tôi rồi, đúng không, là tôi không đáng giá để em yêu, em đi yêu Thích Hấn Lương nhé, hấn xứng đáng!Em yêu tôi là sai lầm! Em rất thương hấn! Vậy được tôi thành toàn em, tôi thành toàn em cùng hấn! Tạ Hải Nhạc, tôi cũng vậy, tôi vĩnh viễn hận em cả đời, vĩnh viễn sẽ đều không tha thứ cho em! Tạ Hải Nhạc, xin lỗi, tôi thật sự không thể tỉnh táo, thật sự không còn cách nào lý trí. Chúng ta chia tay đi!"

Hải Nhạc ngưng khóc thút thít, lời của Tạ Thư Dật như như sét đánh làm vỡ nát mọi suy nghĩ của cô, đầu óc của cô giờ này tất cả đều là trống rỗng, cô cảm thấy tim mình như ngừng đập, dường như không còn hô hấp!

" Chia tay đi! Tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôikhông muốn tình yêu đau đớn như vậy, tôi thực sự không chống đỡ nổi cái loại thống khổ kia! Chia tay đi!" Tạ Thư Dật lại nặng nề mà nói.

Hải Nhạc thật hận không được mình ở giờ phút này vì vậy chết đi, hấn tại sao có thể đối với cô vô tình như vậy? Không tin cô thì thôi, nhanh như vậy liền nói với lời chia tay, trong mắt hấn, yêu rồi cuộc là cái gì? Còn nữa hấn căn bản cũng không có yêu cô? Yêu chẳng qua là thân thể của cô? Chỉ vì cho là cô cùng thầy Thích quan hệ rồi, thân thể dơ bẩn, nên cũng không muốn?

Hải Nhạc không khỏi cười lên ha hả, nhưng cô cười, so với khóc còn khó hơn nghe.

"Tôi phải đi, sẽ không quấy rầy em" Tạ Thư Dật ở bên trong lòng hàng loạt đau đớn, hấn thật sợ mình sẽ xoay người lại ôm cổ cô, nói cho cô biết, hấn thật sự rất yêu cô, yêu đến sẽ nổi điên, bởi vì yêu cô, hấn thật không cách nào dễ dàng tha thứ cô cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ. Hấn chỉ muốn toàn bộ cô! Hấn không cách nào cùng người khác chia sẻ cô! Như vậy, chỉ có thể chia tay! Chỉ có thể chia tay! Hấn tại

sao có thể dễ dàng tha thứ mình và tên đàn ông khác cùng hưởng cô?! Cái hấn muốn là toàn bộ mọi thứ thuộc về cô a! Chia tay! Chia tay rồi cũng sẽ không phải thống khổ nữa!

Tạ Hải Nhạc ám ách nói: "Tạ Thư Dật, anh cứ như vậy muốn chia tay, giữa chúng ta đúng là xong rồi. Được, chia tay đi, cùng lắm cũng là chia tay! Người đàn ông ích kỷ như anh không xứng đáng để tôi yêu! Không xứng để tôi yêu! Tôi không muốn tiếp tục nữa, không muốn! Anh hãy đi đi! Đi cho thật xa! Đừng để cho tôi gặp lại anh!"

Tạ Thư Dật nghe Hải Nhạc nói như vậy, hấn mờ mịt đứng ở nơi đó, không biết mình là muốn đi hay ở.

"Tạ Thư Dật, anh không cần hối hận a! Ngàn vạn lần không được hối hận! Nếu như anh hối hận, tôi sẽ coi thường anh đấy!" Tạ Hải Nhạc ha ha mà cười cười.

Tạ Thư Dật rút cuộc gơ chân lên, chặt vật xoay người, cũng không quay đầu rời khỏi phòng của Hải Nhạc.

265. Chương 134: Có Thể Có Cách Gì Đây?

"Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, chúng ta phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?" Hải Nhạc hoang mang lo sợ bật khóc, vừa nghĩ tới Tạ Thư Dật sẽ đính hôn với chị hai, từ nay về sau hai người không còn khả năng gì nữa, đến lòng tìm chết nàng cũng có. Dù sao Tạ Thư Dật vẫn lớn hơn Hải Nhạc một chút, tuy rằng gặp việc này trong lòng có hơi kinh hoảng, nhưng biết Nhạc Nhạc sẽ không vì chuyện này mà hết thương hấn, trong lòng hấn có lo lắng, nhưng vẫn an ủi Hải Nhạc: "Nhạc Nhạc, đừng khóc, đừng khóc, chuyện gì cũng có cách giải quyết, tôi biết sẽ có chút khó khăn, nhưng, chúng ta chắc chắn có thể nghĩ ra biện pháp!"

Hải Nhạc nước mắt lã chã nhìn hấn: "Biện pháp gì đây? Có thể có biện pháp gì? Em thật sự không biết anh có thể nghĩ ra biện pháp gì để không cho chị hai tiếp tục quẩn quít lấy anh nữa."

"Nhạc Nhạc, nếu tôi không đồng ý, bọn họ cũng không có cách nào ép được tôi!" Tạ Thư Dật nói.

"Nhưng mà, cách này cũng không phải là cách lâu dài, anh có thể trì hoãn được bao lâu?" Hải Nhạc nói.

"Vì em, tôi có thể chống cự lại, nếu thật sự không được... Tôi nhất định sẽ mang em rời khỏi Tạ gia, bây giờ chúng ta liền rời đi thôi! Tôi nhất định có thể nuôi sống em!" Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc hoảng sợ: "Anh thật sự có ý định muốn rời khỏi nhà ư? Rời khỏi nhà, chúng ta có khả năng đi nơi nào? Nhưng mà như vậy, cha làm sao bây giờ? Mẹ em phải làm sao bây giờ? Chúng ta..." Nàng nói không nên lời, cho tới bây giờ nàng đều chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi cha mẹ, đối với mẹ nàng cực kì quyến luyến, cha cũng tốt với nàng như vậy, nàng cũng luyến tiếc phải rời đi!

Tạ Thư Dật nhìn nàng nói: "Hải Nhạc! Tôi có thể từ một thiếu gia cơm dâng tận miệng, biến thành một người bình thường vì yêu mà dốc sức làm việc! Chỉ cần em đồng ý đi theo tôi cùng tôi chịu khổ, chúng ta có thể có một cuộc sống thật sự hạnh phúc!" Hải Nhạc chấn động, nhìn hấn: "Em cũng không ngại đi theo anh chịu khổ, em chỉ đau lòng. Anh luôn ở tít trên cao, là người thừa kế duy nhất của Tạ gia, bắt anh phải hạ mình, đi làm những chuyện trước nay anh chưa từng làm, anh có thể làm được không? Đời thật cũng không phải giống như anh nghĩ, anh sẽ đụng phải rất nhiều áp lực, rời khỏi Tạ gia, anh không có xe thể thao mà phải đi bộ, anh không thể như bây giờ mà tùy ý cà phê tùy ý dùng tài khoản của anh mua bất kỳ vật gì anh thích, có lẽ, mỗi ngày anh đều phải làm việc không ngừng, mỗi ngày mệt mỏi muốn chết, nhưng cho dù anh có phấn đấu nửa năm, cũng không mua nổi bộ quần áo anh đang mặc trên người lúc này, hơn nữa, kiếm được tiền, anh phải tiết kiệm chi tiêu, phải có kế hoạch mua sắm, những chuyện đó đó, anh có cảm thấy có thể mài mòn mất tình yêu của anh dành cho em không? Anh đã từng nghĩ đến đó chưa?"

Tạ Thư Dật nghe nàng nói vậy, không khỏi im lặng, nàng nói rất đúng sự thật, nhưng mà, hấn không nghĩ đến trong tình trạng đầy lo lắng thế này nàng còn có thể suy xét đến thực tế đó.

"Nhạc Nhạc, làm sao em biết những điều đó?" Tạ Thư Dật hơi suy sụp, "Chẳng lẽ, em không muốn trải qua những ngày khổ cực như vậy cùng tôi?"

Hải Nhạc cười cười, nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tạ Thư Dật: “Anh biết không? Lúc nhỏ, em đi theo mẹ em ở ngoài trải qua ba năm cực khổ như vậy, ba em không ẹ em gì cả, liên tục nói cho em phí nuôi nấng đều lần lữa khát nợ, mẹ em thật mạnh mẽ, chưa từng đến đòi bao giờ, em nhìn mẹ em mỗi ngày đều đi sớm về trễ, lại không kiếm về được bao nhiêu tiền, bởi vì, bà trải qua cuộc sống thiếu phu nhân nhiều năm vậy rồi, bị ngăn cách với xã hội lâu lắm, bà gần như chẳng khác gì phải bắt đầu lại tất cả một lần nữa, em học ở trường có khi phải chờ tới rất tối, bà mới có thể lại đó đón em, đôi khi, còn phải gửi em ở nhà bà cụ cách vách, có điều, em biết mẹ vất vả, em chưa bao giờ làm cho bà phiền lòng, em sẽ tự mình giặt quần áo tự mình làm cơm gì đó, kỳ thật khoảng thời gian đó mặc dù rất mệt, nhưng em cảm thấy thật sự rất hạnh phúc, bởi vì em có mẹ, sau đó, cha lại đi vào cuộc sống của bọn em, lại sau đó, bọn em đi đến nhà các anh, tuy rằng cuộc sống mẹ con em trở nên tốt hơn, nhưng mà, em... Những chuyện xảy ra trong thực tế, em hiểu rõ hơn anh nhiều lắm, em sợ anh không kiên cường được giống như mẹ em, em sợ đến lúc đó gánh nặng cuộc sống sẽ áp đảo anh mất, em sợ đến lúc đó anh sẽ oán hận vì yêu em mà liên lụy anh...”

Tạ Thư Dật đưa tay che miệng nàng lại, nói: “Không, em tuyệt đối sẽ không là liên lụy gì của tôi, tôi cũng không vô dụng như em nghĩ đâu, em đừng xem thường tôi, tôi chính là một tiểu cổ phiêu (~ thần cổ phiêu, chắc vậy) đấy! Biết không, từ khi mười ba tuổi tôi đã bắt đầu tiếp xúc với cổ phiêu, về mặt thị trường chứng khoán, tôi thật sự rất có thiên phú, tôi nghĩ ba tôi cũng không biết tôi có năng khiếu trên phương diện này đâu, tôi dùng chính năng lực của mình, trong tay có rất nhiều cổ phiêu tản mát ngoài thị trường của các công ty, tôi rất ít khi nào chịu lỗ, đừng nhìn tôi lúc nào cũng đi học, nhưng mà, tôi lại không có bỏ mặc sở thích tự kiếm tiền đâu.” Nói xong, Tạ Thư Dật cũng tràn đầy tự tin thẳng người lên.

“Hơn nữa, có thể em không biết, tôi, Đế Uy, Lâm Phong, Chí Ngạn, bốn người bọn tôi đăng kí một cái công ty trên Internet, chuyên giao dịch trực tuyến phục vụ nhu cầu nền tảng cho người sử dụng Internet, rất kiếm tiền, bất quá, tôi chưa bao giờ đi quản lí, toàn quyền đều từ Đế Uy quản lý, Đế Uy là cao thủ máy tính và Internet, mấy người chúng tôi, chỉ để ý chia hoa hồng, Nhạc Nhạc, đừng xem thường tôi, tôi tin rằng tôi có thể kiếm tiền, tôi tin chắc tôi có thể nuôi sống em, tuy rằng không tốt được như bây giờ, nhưng tuyệt đối có thể làm cho em không lo cơm áo, chuyện này, em không cần lo lắng gì nữa!”

Tạ Hải Nhạc không khỏi nhìn hấn đầy sùng bái: “Anh lợi hại như vậy, sao em lại không biết?”

Tạ Thư Dật cọ cọ đầu mũi của nàng, nói: “Chuyện em không biết còn rất nhiều, về sau cứ từ từ khám phá tôi đi, cho nên, tôi không sợ phải rời khỏi Tạ gia, cho dù rời đi, chúng ta cũng có thể sống tốt!”

Hải Nhạc nhìn hấn lo lắng: “Thật muốn đi con đường này à? Không phải em không buông cuộc sống bây giờ ra được, anh phải biết rằng, từ khi em tới Tạ gia, anh đối xử với em như thế nào, em luôn ước gì được rời đi, nhưng mà, như vậy, cha mẹ sẽ rất đau lòng.”

Tạ Thư Dật thấy nàng nhắc tới quá khứ, trong lòng còn chút băn khoăn, hấn ôm lấy nàng đầy áy náy: “Thật xin lỗi, trước kia tôi đối xử ác độc với em tôi cảm thấy thật có lỗi, tôi sẽ dùng cả đời tôi để bồi thường cho những sai lầm tôi đối với em trước kia, em cũng không cần phải lo cho cha mẹ, kỳ thật ba tôi rất dễ mềm lòng, nếu chúng ta thật sự rời đi, đến lúc đó ông ấy chắc chắn sẽ là người đầu hàng trước.”

“Àn.” Hải Nhạc gật gật đầu.

“Nếu chúng ta có đường đi, chúng ta không cần phải sợ hãi nữa, chúng ta về nhà đi.” Tạ Thư Dật nói.

266. Chương 134: Chia Tay Thật Đau Đớn

Hải Nhạc ngơ ngác nhìn tạ Thư Dật biến mất khỏi tầm mắt mình, hồi lâu cô mới buông tầm mắt xuống, tan nát cõi lòng té nhào trên giường, nước mắt tuôn ra như mưa. “Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật...” Hải Nhạc ô ô mà khóc lên.

Cô thật sự cũng không muốn nói như vậy, nhưng cô rất hận hấn, hận hấn tại sao nói ra lời chia tay dễ dàng như vậy! Không lẽ tình cảm mặn nồng trước đó đều là giả sao? Nói chia tay liền chia tay? Thật là tàn nhẫn a!

Cô thật ra rất muốn cầu khẩn hần đừng bỏ lại cô một mình, cầu hần đừng bỏ cô, nhưng tự trọng lại không cho phép cô làm thế. Cô chỉ có thể cố giả bộ so với hần không để ý, so với hần còn máu lạnh hơn, so với hần càng vô tình hơn!

Cô rất muốn chết! Cô cảm thấy mình như chết đi rồi! Hần tại sao đối xử với cô như vậy? Hần không cho cô một đao chết ngay nhưng lại nói ra lời chia tay không khác gì vạn tiễn xuyên tâm.

Tạ Thư Dật trở lại phòng của mình, nặng nề lết thân thể đến bên giường, ngửa mặt lên trời mà đổ xuống. Hần cảm thấy như khí lực của mình đã bị rút cạn đi rồi, linh hồn cũng như bị rút cạn, hần bây giờ chỉ còn là cái xác không hồn. Hần nghiêng người co chân rúc toàn thân ở trên giường, nước mắt xẹt qua gò má, thấm vào chăn tựa như chưa từng xuất hiện.

Chia tay thật sẽ làm mình tốt hơn một chút sao? Tại sao cảm thấy thống khổ hơn? Tại sao cảm thấy trước mắt tất cả đều là một mảnh đen tối?

Là cô nói, cô nói hần không được hối hận, nếu hối hận cô sẽ coi thường hần! Hần sao có thể để cô coi thường hần?

Trước khi yêu cô, hần làm gì cũng tùy ý, hần làm gì cũng không quan tâm, không biết cái gì là vui vẻ, cái gì là niềm vui, hần muốn làm cái gì thì làm đó. Nhưng kể từ khi hần biết mình yêu Hải Nhạc, hần đoạn tuyệt không để tâm đến những nữ nhân khác, một lòng một dạ yêu cô, nhưng tại sao yêu cô khoảnh khắc ngót ngào lại quá ngắn ngủi như vậy? Thật là quá ít ỏi, những thống khổ này sao lại chất chồng nhiều như vậy, nhiều giống như ngọn núi Ngũ Chỉ Sơn, chèn ép hần muốn tắt thở mà không tài nào chết được, cái này so với chết còn thống khổ hơn vạn lần!

Tạ Hải Nhạc, em vì sao phải đối xử với tôi như vậy? Sớm biết như vậy, ban đầu ở trên thuyền, em nên giết chết tôi cho rồi, tôi sẽ không thống khổ như vậy!” Hần nức nở hỏi.

“Tạ Thư Dật, mà tại sao lại cứ phải yêu cô ấy? Nhiều phụ nữ như vậy nhưng mà tại sao không thương, mà tại sao hết lần này đến lần khác chỉ yêu cô ấy? Một người con gái không có trái tim! Một người con gái không biết yêu là cái gì! Cô ấy có cái gì tốt, mà tại sao cứ phải đâm đầu vào chứ?” Hần chảy nước mắt hỏi mình.

Hôm sau, Tạ Hải Nhạc thân thể nóng rần lên, mê man suốt ba ngày đêm, không ăn uống gì... Ba Tạ cùng mẹ Hải Nhạc vừa mới xuất viện thì đến lượt con gái ngã bệnh, thật là tức đến điên đầu. Mẹ Hải Nhạc kiên trì muốn đưa Hải Nhạc đi bệnh viện nhưng cô cũng kiên quyết không đi, thân thể cứ như vậy vô lực nằm trên giường, không muốn đi đâu, cũng không muốn gặp bất kỳ ai, kể cả ba mẹ cô.

Cô chỉ muốn thấy người kia, hần đến giờ vẫn chưa hề xuất hiện, giống như không khí vậy cứ thế mà biến mất, hần thật sự muốn biến mất khỏi cuộc đời của cô sao?

Cô muốn chết, cô rất muốn chết! Hần cũng không thêm tởn hìn cô một cái sao?

Cô hữu khí vô lực nằm ở trên giường, mặc cho bác sĩ đem ống tiêm ghim vào tay mình, kim tiêm dù đau nhưng so với nỗi đau trong tim cô có là gì?

Hần đã chuẩn bị quên cô, quên đi quá khứ của bọn họ! Quên rồi, hần thậm chí đã quên rồi! Cô cũng muốn quên hần! Cô nhất định phải quên hần! (huu, thương tâm quá đi. Đến khổ với 2 anh chị này)

Hứa Nhã Nghiên thấy cô vẫn không đến trường học, sang đây xem Hải Nhạc, khi cô thấy Hải Nhạc gầy đến chỉ còn lại hai con mắt, giật mình.

“Làm sao mà cậu biến thành như vậy? Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Hứa Nhã Nghiên gấp gấp hỏi.

Nước mắt kìm nén bao lâu như được giải tỏa, không ngừng tuôn ra, Hứa Nhã Nghiên là người duy nhất mà cô muốn ôm chặt để khóc một trận cho đã, nhưng là cô lúc này một chút khí lực cũng không có.

“Tớ với Tạ Thư Dật chia tay rồi!” Cô khàn giọng nói.

Nhã nghiên thất kinh nhảy lên: ” Không thể nào? Các cậu, các cậu, mới vừa không bao lâu mà? Tại sao muốn chia tay? Không phải là rất tốt sao?”

“Tóm lại, chuyện có chút phức tạp, rất phức tạp, anh ấy nói muốn chia tay, cứ như vậy, chúng tớ chia tay.” Hải Nhạc nói.

Nhã Nghiên ngồi ở đầu giường, nắm thật chặt Hải Nhạc tay: “Hải Nhạc đáng thương, cậu vì hấn mà mới để bệnh nặng thế này sao?”

“Cũng không phải là vì hấn, tớ vốn dĩ cũng sẽ bị bệnh, chẳng qua là, hấn để cho tớ bệnh thêm nặng hơn thôi”. Hải Nhạc miễn cưỡng mỉm cười, nhưng là, nước mắt lại rơi không ngừng.

“Tớ nghe anh hai nói, Tạ Thư Dật gọi cho anh ấy, nói đang ở Nam Đầu, công chuyện nhất thời không về được, nên xin nghỉ mười ngày, tớ thật sự không nghĩ tới anh ta lại nói lời chia tay với cậu! Thật quá đáng!” Nhã Nghiên tức giận bất bình mà nói.

Mười ngày? Dùng mười ngày là có thể quên mất cô sao? Xem ra, là cô đã xem nặng phần cảm tình này, đối với kẻ đã trải qua chuyện tình cảm dày dạn như hấn mà nói, thật không tính là cái gì, chỉ là một cơn cảm mạo, mười ngày là có thể khỏi hấn, mà cô, lại quả thật giống như chết một lần a! Có thể đến kiếp sau mới có thể quên hấn! Bọn họ sao lại khác nhau đến vậy! Mười ngày sau hấn trở về cũng vừa vặn là một tháng, hấn sẽ lựa chọn như thế nào? Là lựa chọn Trì Hải Hoan sao? Cô cảm thấy một hồi buồn bực, hấn cùng Hải Hoan sẽ ở chung một chỗ sao?

Không! Cho dù hấn không cùng cô ở chung một chỗ, cô cũng sẽ không để hấn đến bên Trì Hải Hoan, chị ta không xứng với hấn!

267. Chương 135

“Ân, em về nhà với anh.” Hải Nhạc nói, “Nhưng mà, hứa với em, không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta sẽ không bỏ nhà đi, nếu hai chúng ta mà đi, em sợ bố mẹ sẽ rất đau lòng, hứa với em, đừng dễ dàng nói ra đi, được không?”

“Được, chỉ cần tôi có thể chống lại, không dính hôn với phụ thủy kia, tôi sẽ không nói bỏ nhà ra đi!” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc vốn muốn cười, nhưng nước mắt vẫn cứ rưng rưng.

Thủ đoạn của chị hai lợi hại như vậy, chỉ sợ nàng và Tạ Thư Dật cũng không phải đối thủ của chị ấy. Không, thủ đoạn của chị hai hèn hạ quá rồi! Xem như hôm nay nàng đã nhìn rõ bộ mặt của chị! Nàng tuyệt đối sẽ không để chị ấy tiếp tục thực hiện nữa! Chị hai đã làm như vậy, nàng sẽ không cần phải cảm thấy thua thiệt gì cho chị ấy nữa! Lần này, nàng tuyệt đối sẽ không lại dễ dàng từ bỏ Thư Dật nữa.

“Nhạc Nhạc, trước tiên em cứ làm bộ như không biết chuyện này, tôi nghĩ, chỉ cần có em ở đó, cha mẹ nhất định sẽ ngại không nói chuyện này ra, cho nên, tôi ở đâu, em cứ ở đó, làm cho bố mẹ không có cơ hội nói ra miệng.” Tạ Thư Dật nói.

“Em hiểu rồi.” Hải Nhạc gật đầu, “Thư Dật, em sẽ đứng về phía anh, lần này, em sẽ không để cho chị hai làm được đâu! Em sẽ giúp anh.”

Tạ Thư Dật kích động ôm nàng vào lòng, nói: “Tôi biết chắc Nhạc Nhạc của tôi là tốt nhất mà! Nhạc Nhạc, cảm ơn em! Thật sự rất cảm ơn em.”

Hai người lái xe về nhà, vừa mới qua buổi cơm chiều, bố Tạ ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, hỏi một tiếng: “Nhạc Nhạc, con về rồi à? Nhà con bé Nhã Nghiên có vui không con?”

Ông còn đang giận Tạ Thư Dật mà, ông thật muốn quăng Thư Dật qua một bên cho khuất mắt.

“Vui lắm ạ.” Hải Nhạc nhẹ giọng trả lời.

Sau đó, nàng nhìn lướt qua chị hai một cái, chị hai đang ngồi rất ngoan hiền, vừa thấy nàng và Thư Dật, lập tức làm một bộ bị lo lắng bất an trông thật đáng thương, nếu là trước đây, nàng mà thấy chị hai như

vậy, nhất định sẽ chạy tới hỏi chị ấy bị làm sao vậy, nhưng lần này, nàng không muốn lãng phí sự quan tâm và nước miếng của mình nữa, chị hai thật đúng là quá ghê tởm.

“Nhạc Nhạc, qua ngồi với mẹ nè.” Mẹ Hải Nhạc vỗ vỗ vào chiếc sô pha bên cạnh bà.

Hải Nhạc đi tới, ngồi xuống trước mặt mẹ mình.

“Mẹ.” Hải Nhạc hôn lên mặt mẹ một cái, “Tối hôm qua con không có nhà, mẹ có nhớ con không? Con thì nhớ mọi người lắm lắm luôn đó nha.”

“Nhớ con chứ, Nhạc Nhạc của chúng ta là ngoan nhất, đương nhiên mẹ phải nhớ con rồi.” Mẹ Hải Nhạc được con gái hôn cười vui vẻ.

Hải Hoan thấy thế, ngồi bên cạnh hỏi: “Mẹ, sao hôm nay hai người về sớm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc đang định trả lời, Hải Nhạc cướp lời: “Nhất định là trong công ty không có việc gấp, cho nên mới trở về sớm như vậy a, mẹ, có đúng không? Con đoán đúng rồi phải không?”

“Đúng rồi, đúng rồi, bố mẹ không còn việc gì nữa, nên mới trở về sớm.” Bố Tạ cũng cười hiền lành ngồi xuống bên cạnh Hải Nhạc, “Nhạc Nhạc a, không thể bắt công nha, con đã hôn mẹ rồi, sao có thể quên bố chứ, bố sẽ ghen đó nha.”

Hải Nhạc ôm lấy bờ vai bố Tạ, hôn một cái thật kêu: “Bố, Nhạc Nhạc không có bắt công đâu, ở trong lòng con, cả bố và mẹ đều quan trọng như nhau, mà thật ra, bố còn quan trọng hơn cả mẹ nữa đó, bởi vì bố là cha mẹ tái sinh của mẹ với con, không có bố thì không có mẹ với Nhạc Nhạc bây giờ, bố, Nhạc Nhạc cảm kích bố nhất, cho nên, trong lòng con, bố còn quan trọng hơn mẹ nữa.”

Nên nhớ, bố mới là điểm mấu chốt của toàn bộ vấn đề, chỉ có bố mới có quyền ép Thư Dật làm chuyện hẩn không muốn.

Bố Tạ cười lên ha hả: “Cái con bé này, miệng càng ngày càng ngọt, y như lau mật, có điều, nghe con nói thế, bố thật sự rất vui vẻ.” Ông cười nói với mẹ Hải Nhạc: “Tư Nguyên à! Cảm ơn em đã sinh ra một đứa con gái tốt như vậy, chộc cho anh vui đến mức không biết mình là ai luôn.”

Mẹ Hải Nhạc cũng cười trả lời: “Tiểu trứng thối chỉ cần bố không cần mẹ, có gì mà tốt chứ! Không cần cả em rồi kìa, em thật là đau lòng mà.”

Hải Nhạc quay người lại hôn mẹ một ngụm: “Mẹ, Nhạc Nhạc đâu có không cần mẹ, tóm lại mẹ phải nhớ kỹ là, bố với mẹ, là những người Nhạc Nhạc yêu nhất trên đời, mẹ mệt rồi, đây, để Nhạc Nhạc đắp lưng ẹ.” Nàng bò lên sô pha, xoa bóp vai ẹ mình.

“Nhạc Nhạc, con thật là chuyên nghiệp, mẹ thoải mái hơn nhiều.” Mẹ Hải Nhạc nhắm mắt lại hưởng thụ.

Chị, em sẽ không cho chị có cơ hội mở miệng đâu! Chị đừng có mơ mà bắt mẹ nói đến chuyện của chị! Hải Nhạc liếc nhìn chị mình một cái, nói thầm trong lòng.

Hải Hoan thấy mẹ hưởng thụ như vậy, đương nhiên không thể mở miệng quấy rầy, nàng tức giận trừng Hải Nhạc một cái, Hải Nhạc làm bộ như không thấy.

Tạ Thư Dật này giờ không hé răng, thấy một màn này, khóe miệng không khỏi cong lên, tiểu nha đầu, kỳ thật vẫn có chút thông minh. Chỉ có điều, chuyện này không phải việc nhỏ, hẩn thật sự không biết phải giải quyết như thế nào, thật là đau đầu.

“Lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư, đến giờ ăn cơm rồi.” Mẹ La đi ra nói với mọi người.

Mẹ Hải Nhạc mở mắt, nói: “Tới giờ cơm rồi à? Tốt, chúng ta ăn cơm.”

Tất cả mọi người ngồi quanh bàn ăn.

“Bắt đầu đi.” Bố Tạ ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu ăn cơm.

Mọi người mới ăn vài ngụm, Hải Hoan đột nhiên nói: “Mẹ, cha, mọi người ăn trước đi, hôm nay tâm tình con cực kỳ không tốt, con không ăn đâu.”

Sau đó nàng đứng lên, đẩy ghế ra.

“Chị hai, tâm tình không tốt hả? Vậy... Nhạc Nhạc đi với chị hai nha.” Hải Nhạc không đợi cha mẹ mở miệng, đứng lên, “Để em về phòng với chị.”

Hải Hoan giật mình, nói: “Không cần em đi theo, chị tự đi lên.”

Đáng ghét, nàng chỉ nói vậy mà thôi, muốn cho cha mẹ mở miệng giữ nàng lại, sau đó lại dạy dỗ Tạ Thư Dật vài câu, rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, nàng liền đốt một đám lửa có lợi ỉnh, vậy mà nha đầu kia lại giống như đã nhìn thấu hết tâm tư của nàng vậy! Nàng nhìn Hải Nhạc, trong lòng thầm hận, trên mặt lại nở nụ cười âm u: “Nhạc Nhạc, em có biết tối qua Thư Dật ca ca của em đã làm gì với chị không?”

268. Chương 135: Tổ Muốn Đi Khỏi Đây

“ Nói vậy, cậu về sau phải làm sao?”Nhã Nghiên chân chờ hỏi.

Hải Nhạctrầm lặng nhìn trần nhà, trống rỗng mà nói: ” Tổ lúc này nên đi khỏi đây thôi, tổ muốn theo chị Tương Tư đi Mỹ, nhờ chị ấy tìm trường học giúp tổ,hẳn không khó khăn gì!”

Nhã Nghiên nghe cô vừa nói như thế, kinh hoảng mà nói: ” Không được, không được, cậukhông thể đi Mỹ, cậu đi rồi, tổ làm sao bây giờ? Không nên đi Mỹ! Không nên đi Mỹ? Không phải là chia tay sao? Vậy thì chia tay đi sao phải đi xa như thế! Tổ sẽ rất lo lắng cho cậu.”

Nhã Nghiên không nhịn được khóc, xem ra, Tạ Thư Dật cho Hải Nhạc đả kích rất lớn, để cho cô ấy phải có ý muốn bỏ nhà mà đi.

“ Tổ cần phải suy nghĩ mọi chuyện cho thật tốt, nếu chúng tổ không thấy nhau mọi chuyện sẽ tốt hơn, vì thế tổ phải đi! Nhã Nghiên, cảm ơn cậu, ta thật sự rất hạnh phúc khi có cậu là bạn”. Hải Nhạc kìm nén nước mắt, thanh âm nghẹn ngào.

“Nhưng tổ nghe anh Đế Uy nói, chị Tương Tư nửa tháng nữa sẽ đi! Chẳng lẽ cậu cũng muốn đi cùng sao! Không được! Đi Mỹ có cái gì tốt! Có cái gì tốt? không phải chỉ có Hamburge thôi với vài cọng khoai tây thôi sao? Cậu đến đó sẽ không quen, rất khó chịu! Ở lại đây đi, đừng đi mà! Cậu đi rồi, tổ nhất định sẽ rất thăm.” Nhã Nghiên vừa nghĩ tới Hải Nhạc muốn đi, trong lòng đau xót, lớn tiếng khóc lớn lên.

Hải Nhạc dùng giằng ngồi dậy, kéo Nhã Nghiên, mỉm cười nói: “Nhã Nghiên, cậu là chị em tốt của tổ, tổ sang bên đó thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, chừng đó cậu muốn sang thăm tổ cũng đâu phải chuyện khó khăn gì a? Về sau nói không chừng tổ sẽ quay lại tìm cậu, đừng khóc mà! Hải Nhạc tổ là người mạnh mẽ, cậu cũng vậy mà, nhớ, sau này yêu đương tuyệt đối không được yêu mẫu người như Tạ Thư Dật, loại người như hắn chỉ làm cho phụ nữ đau khổ, sẽ không có hạnh phúc!”

“Nhưng ở đó xa như vậy, một mình cậu sẽ rất cô đơn,Tổ sẽ đi cùng với cậu” Nhã Nghiên không từ mà nói.

“Không cần, một mình tổ có thể sống tốt, với lại cậu đi Thường Hàn sẽ đồng ý sao?” Hải Nhạc nhìn được trong lòng đau khổ, trêu ghẹo mà nói.

“Anh ta? Mặc mớ gì tới anh ta? Cái tên đầu heo đó, đừng có nhắc tới anh ta, tổ ghét anh ta!” Nhã nghiên có chút xấu hổ mà nói.

“Nhã nghiên, tổ thật tâm hi vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc, đừng giống như tổ, chỉ thu được thất bại thảm hại.” Hải Nhạc nói.

“ Sẽ không đâu, nói không chừng anh Thư Dật nghĩ thông rồi, các cậu vẫn có thể ở chung một chỗ.” Nhã Nghiên lắc đầu khuyên can.

“Hắn một ngày còn chưa bỏ được chuyện đó, chúng tổchắc chắn sẽ không có kết quả,hắn sẽ phải hối hận, nhất định hối hận!” Hải Nhạc chịu đựng nước mắt nói.

“Cái này là khẳng định, anh ta nhất định sẽ hối hận! Cậu là người con gái tốt như vậy anh ta thể nhưng nhẫn tâm nói chia tay! Thật làm cho tổ tức điên mà!” Nhã nghiên tức giận nói.

“Không có sao, tớ sẽ không có sao, cậu không cần lo lắng, đúng rồi, thầy Thích sao rồi? Thầy ấy đang đi dạy sao?” Hải Nhạc hỏi.

“Thầy Thích?” Nhã nghiên ngẩn ra, “Thầy Thích hôm qua đi công tác, hai ngày rồi cũng không có nhìn thấy, là thay mặt giáo sư đi, thầy ấy có vẻ như rất buồn phiền, nản lòng. Thầy Thích có tâm sự gì sao? Mà tại sao cậu đột nhiên lại hỏi thầy ấy?”

“A, vài ngày rồi tớ không có đến trường, sợ thầy ấy không thấy sẽ hỏi tớ thôi.”

“Thầy thật sự có hỏi cậu thế nào rồi, cho nên tớ mới không yên lòng mà ghé thăm cậu.” Nhã Nghiên nói.

Thầy Thích, thầy là một người tốt. Hải Nhạc thở dài một cái, vốn là muốn nói cho Nhã Nghiên biết chuyện cô chia tay Tạ Thư Dật là có liên quan đến Thích Hán Lương, nhưng lời vừa đến khóe miệng lại nuốt trở vào, tốt hơn là không nên nói.

Hai người ở trong phòng trò chuyện, mà mẹ Hải Nhạc cũng vô tình ở ngoài cửa nghe được chuyện Hải Nhạc cùng Tạ Thư Dật chia tay mà trong lòng không khỏi hốt hoảng? Hải Nhạc vì chuyện đó mà bị bệnh, lại còn muốn đi nước ngoài! Hai đứa này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ Hải Nhạc đến phòng Trì Hải Hoan hỏi con gái: “Hoan Hoan, con từ hôm đó đến nay cùng em gái ở nhà, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên lại bị bệnh?”

“Chuyện này, con cũng không biết, cái này mẹ phải đi hỏi Nhạc Nhạc.” Trì Hải Hoan từ ngữ mập mờ, làm bộ như không nên nói ra.

Mẹ Hải Nhạc thấy Trì Hải Hoan bộ dáng có vẻ như muốn nói lại thôi, càng thêm nóng lòng cùng sinh nghi, bà không khỏi cau mày gắt: “Hải Hoan, mẹ hỏi con, con thật sự không muốn nói...?”

“Mẹ, không phải là con không muốn nói a... cái này, không phải chuyện hay ho gì, không lẽ con phải nói ra Hải Nhạc cùng thầy Thích sao? Trì Hải Hoan giậm chân nói, giống như vừa lỡ lời mà nói ra.

“Cái gì, Nhạc cùng thầy Thích? Là ý gì?” Mẹ Hải Nhạc có chút giật mình.

“Mấy ngày trước, con mời em ấy đi ăn lẩu, lại gặp thầy giáo của nó, Nhạc Nhạc kêu chúng con đi Dạ Chi Hoàng Triều chơi, kết quả Nhạc Nhạc uống say, thầy Thích đưa chúng con về nhà. Nhạc Nhạc lúc đó đã ngủ thiếp đi, con cũng mệt nên quay về phòng, thầy Thích đưa Nhạc Nhạc về phòng rồi cuộc ở đến tận sáng. Đột nhiên nghe tiếng ồn ào từ phòng của Nhạc Nhạc, con mới thức dậy đến xem thử, không nghĩ tới thầy giáo đó vẫn ở trong phòng, mà Tạ Thư Dật không hiểu sao lại quay trở về. Hai người họ đánh nhau một trận! Sau đó thầy Thích rời đi, Tạ Thư Dật cũng đi khỏi từ khi nào, đến giờ cũng chưa có quay lại. Haiz, con cũng không biết giữa em con cùng thầy Thích có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng mà Tạ Thư Dật rất tức giận, đánh thầy Thích đến thảm lắm! Con là lo lắng không biết Nhạc Nhạc có phải là bị thầy Thích làm tổn thương hay không, cũng sẽ không đến mức ưu thương như vậy! Dù sao người mà em con yêu cũng là Tạ Thư Dật a!” Trì Hải Hoan thực xuất sắc ra vẻ lo lắng thay cho Hải Nhạc.

“Sao lại có chuyện này? Trời ạ? Hải Nhạc rốt cuộc là làm sao rồi?” Mẹ Hải Nhạc giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

“Mẹ, mẹ ngàn vạn lần không được đi hỏi em ấy! Con sợ nếu mẹ mắng nó, nó nhất thời sẽ nghĩ không thông, mà thật ra cũng không hoàn toàn trách nó được, thầy giáo kia cũng rất kì quái, con nghĩ là do anh ta thích Nhạc Nhạc nên mới làm như vậy với em gái con. Mẹ không cần tức giận như vậy, trước tiên hãy chờ Nhạc Nhạc hết bệnh, Tạ Thư Dật quay về rồi hãy tính.” Trì Hải Hoan nói.

“Hai chị em con thật không để cho mẹ được yên mà! Con cùng Thư Dật làm ra cái chuyện như vậy đã đành, bây giờ lại cả Hải Nhạc cùng cái người thầy giáo kia! Các con là cố tình muốn làm mẹ tức chết mới dừng tay sao? Mẹ Hải Nhạc vịn vào ghế ngồi xuống, nước mắt không khỏi tuôn ra.

“Mẹ, mẹ đừng giận, con sẽ không làm như vậy nữa, mẹ hãy yên tâm đi, bây giờ Nhạc Nhạc phải làm sao đây? Thầy giáo kia...! haiz” Trì Hải Hoan ra vẻ khó xử.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Mẹ Hải Nhạc hai tay xoa xoa thái Dương, thật nhức đầu, Hải Nhạc sao lại làm ra cái chuyện như vậy? Không phải nó nói thích Tạ Thư Dật sao? Còn cầu xin bà cho kỳ hạn một tháng, tại sao lại đột nhiên cùng thầy giáo...?

Cái người thầy này, cũng thật quá bỉ ổi, tại sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy? Nhạc Nhạc là con gái bảo bối của bà, sao có thể để cho hắn khi dễ rồi ném đi như vậy? Không phải quá hời cho hắn sao?

269. Chương 136: Một Cái Tát Bất Ngờ

“Hải Hoan! Con nói chuyện đó với em làm gì?” Bố Tạ lên tiếng cản, “Em con mới mấy tuổi? Chuyện như thế, có cần phải nói với em con không?”

Hải Hoan sững người một chút, cha của Tạ Thư Dật thật đúng là bất công! Ông ta lúc nào cũng thích Hải Nhạc nhiều hơn!

“Cha, cha cũng đừng quên, con chỉ lớn hơn nó có mười phút thôi, con đều thành như thế này rồi, tại sao nó không thể biết chứ?” Hải Hoan hỏi. Mẹ Hải Nhạc nhìn Hải Hoan, không nói gì.

“Con nghe không hiểu gì hết, bố, mẹ, có chuyện gì vậy? Ca ca, chuyện gì thế?” Hải Nhạc đành phải nhẹ nhàng mở miệng.

“Không có gì không có gì, cũng không có chuyện gì đâu, ngoan, ngồi xuống ăn cơm, ăn cơm.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Đúng rồi, không có gì, nào, ăn cơm đi.” Bố Tạ đột nhiên rất không thích cái thái độ hùng hùng hổ hổ kia của Hải Hoan, cũng nói theo.

“Chị hai, nếu chị đã không thoải mái như thế, chị cứ lên trước đi, em ngồi ăn cơm với bố mẹ xong rồi lên với chị liền.” Hải Nhạc nói không hề khách khí. Thấy không ai thèm để ý tới quả bom nòng vừa quăng ra, tính toán của Hải Hoan bị thất bại, nòng tức muốn chết, Hải Nhạc đã nói thế, làm sao nòng còn có thể mặt dày ở lại, đành phải xoay người, chạy lên lầu.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trì Hải Hoan, thật đúng là độc, may mà hắn đã nói cho Nhạc Nhạc trước rồi, bằng không, bị nòng náo loạn như thế một phát, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ sinh ra hiểu lầm tày trời với hắn, may mắn may mắn, may mắn hắn đã mạo hiểm nói cho Nhạc Nhạc biết từ trước, may quá.

Có điều tiểu nha đầu thật biết giả bộ hồ đồ a, hắn không khỏi nhìn Hải Nhạc đầy bội phục, Hải Nhạc nhìn hắn, mỉm cười, Tạ Thư Dật cảm thấy cả trái tim mình đều rơi xuống, hắn nhìn nàng cười dần ra, Nhạc Nhạc lại vội vàng trừng hắn một cái, hắn nhìn cha mẹ, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

“Nhạc Nhạc, cho dù đêm nay không nói, Hải Hoan vẫn sẽ quẩn quít lấy cha mẹ, vậy lần tới, lần tới nữa làm sao chúng ta chặn nòng đây? Tôi thật đau đầu quá.” Buổi tối, Tạ Thư Dật vẫn không yên lòng, hắn lại chạy đến phòng Nhạc Nhạc, nói với nòng.

“Ai kêu anh giả hảo tâm, rước lấy một cái phiền toái lớn như vậy? Anh biết không, em thật sự rất muốn hung hăng đánh anh mấy cái cho hả giận!” Hải Nhạc liếc hắn một cái đầy tức giận.

“Đừng giận, đừng giận được không? Tôi thật sự không cố ý mà, tôi thật không hề nghĩ đến chuyện làm việc đó với cô ta, em phải tin tôi, chúng ta không nói chuyện này nữa được không?” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, đây cũng không phải là kế lâu dài, cuối cùng chị hai cũng sẽ nói ra thôi, tóm lại, nếu chúng ta muốn ở bên nhau, chúng ta nhất định không thể để chị ấy thực hiện được, anh hiểu không?” Hải Nhạc nói.

“Tôi biết.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Có điều là, chúng ta phải làm sao bây giờ? Anh với chị hai náo loạn thành cái dạng này, nếu để cho bố mẹ biết thêm chuyện hai người chúng ta nữa, em sợ là mẹ em sẽ không chịu nổi, em rất sợ hãi, nếu bố mẹ biết người anh thích là em, kết quả lại như thế với chị hai, bọn họ sẽ chết vì đau lòng thật mất!” Tạ Hải Nhạc lo lắng nói.

Tạ Thư Dật im lặng, hắn cũng đang rất đau đầu, nếu cha hắn biết hắn và hai chị em Hải Nhạc rắc rối kiểu này, cha hắn cũng sẽ bị tức chết!

“Ông trời ơi, vì sao tôi lại gặp phải chuyện như vậy chứ!” Tạ Thư Dật như muốn ngửa mặt lên trời mà la to.

“Anh về ngủ đi, em cũng muốn yên lặng một chút, em buồn ngủ rồi, anh đi đi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật lưu luyến không rời, định hôn nàng, lại bị Hải Nhạc đẩy ra. Tạ Thư Dật biết trong lòng Hải Nhạc vẫn sẽ có chút tức giận, sợ lại chọc nàng giận thêm, đành phải tội nghiệp rời khỏi phòng Hải Nhạc.

Hải Nhạc nằm trần trọc trên giường, chị hai thật sự rất lợi hại, nàng rất sợ rằng mình cũng không phải là đối thủ của chị ấy.

Vừa nghĩ tới Tạ Thư Dật và chị hai ở bên nhau, lòng nàng lại bắt đầu đau như bị dao cứa.

Nàng khó ngủ một đêm, lúc nào cũng miên man suy nghĩ, khó khăn lắm nàng mới thiếp đi, buổi sáng lại bị tiếng chuông đánh thức, nàng đành phải đứng dậy, rửa mặt đánh răng xong sau đó xuống lầu ăn điểm tâm, Tạ Thư Dật đang mở cửa ra, thấy nàng đi xuống lầu, cũng lập tức đi xuống.

Bố Tạ và mẹ Hải Nhạc mặc đồ trong nhà cũng xuống lầu, bố Tạ vừa uống cà phê sáng, vừa cầm báo đọc.

“Con bé Hải Hoan chưa xuống à?” Bố Tạ nói.

“Con xuống rồi, cha.” Trì Hải Hoan vừa nhắc đã thấy, ngồi vào chỗ của nàng, giữ yên lặng, tối hôm qua nàng dỗi cả đêm, cảm thấy cha mẹ không xem chuyện của nàng làm chuyện quan trọng gì.

“Àn, xuống là tốt rồi.” Bố Tạ vừa lòng gật đầu, hẩn đeo mắt kính tiếp tục xem báo.

Đang xem, sắc mặt ông đột nhiên đại biến, đặt ly cà phê trong tay lên bàn cái rầm, vì dùng sức quá mạnh, cà phê bị bắn tung tóe ra.

Ông đập tờ báo lên bàn, lập tức đứng dậy nhào tới trước mặt Tạ Thư Dật cho Tạ Thư Dật một cái tát.

Hải Nhạc Hải Hoan đều bị dọa choáng váng, không rõ có chuyện gì xảy ra.

“Mày cái thằng súc sinh này! Mày làm chuyện tốt!” Hẩn đánh xong lại mắng hai câu, đang định đánh tiếp, mẹ Hải Nhạc sợ hãi lại kéo ông: “Anh!”

Cái tát bất ngờ này, khiến Tạ Thư Dật bị đánh choáng váng cả đầu, hẩn bụm mặt, không nhận được nổi giận: “Cha ngài điên rồi ư!”

Lần này, bố Tạ cầm tờ báo nện vào mặt hẩn, gầm to: “Tốt nhất là mày nên giải thích cho tao cho rõ ràng chuyện này là thế nào! Mày mà không giải thích rõ ràng thì rút ngay khỏi Tạ gia cho tao!”

Tạ Thư Dật cầm tờ báo lên nhìn lướt qua, nhất thời tái cả mặt, tờ báo từ trong tay hẩn rơi xuống, hẩn không nhận được nhìn về phía Hải Nhạc đầy bất lực, Hải Nhạc thấy trong mắt hẩn tràn đầy sự hoảng sợ, trái tim cũng không nhận được nhảy thót lên cổ họng.

270. Chương 136: Chỉ Là Hiểu Lầm

Hứa Nhã Nghiên từ biệt Hải Nhạc ra về, về đến nhà, cô càng nghĩ càng giận, Tạ Thư Dật sao có thể làm như vậy? Hải Nhạc là người con gái tốt như vậy, anh ta dám nói chia tay liền chia tay! Không được, Nhã Nghiên cô nhất định phải hỏi anh ta cho ra lẽ.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Tạ Thư Dật, vừa nghe tiếng tút, Nhã Nghiên như súng liên thanh mà nói: “A lô, Tạ Thư Dật! Anh đúng là không phải đàn ông? Làm sao có thể đối xử với Nhạc Nhạc như vậy a? Cậu ấy làm sai cái gì? Anh cùng Nhạc Nhạc mới bên nhau được bao lâu? Lại cứ nhiên nói lời chia tay? Anh sao có thể làm như vậy? Anh chính là làm cho Nhạc Nhạc đau lòng muốn chết! Hai cậu ấy ốm liền mấy ngày Lại còn nói sẽ cùng chị Tương Tư đi Mỹ! Anh có biết, chị Tương Tư nửa tháng nữa là đi rồi! Tạ Thư Dật! anh tại sao có thể tổn thương Nhạc Nhạc khiến cậu ấy phải trốn ra tận nước ngoài chứ?”

“Em nói cái gì? Cô ấy muốn đi theo Chị Tương Tư đi Mỹ?” Tạ Thư Dật nghe xong người ngây ra như phồng.

Cô muốn đi khỏi nhà, muốn đi ra nước ngoài sao? Tạ Thư Dật toàn thân máu tươi trong một khắc kia chảy ngược rồi, cả người hần nhũn ra, ngồi phịch xuống đồng cát.

“Cô ấy chính miệng nói với em sao?” Hần không khỏi hỏi.

“Phải, Nhạc Nhạc còn nói, về sau có yêu đương tuyệt đối không được yêu kẻ như anh! Nói là chỉ đem đến đau khổ, sẽ không có hạnh phúc! Nhạc Nhạc tốt như vậy! Có chỗ nào không xứng với anh? Anh đối với cậu ấy không khác gì so với những người con gái khác, vui đùa chán rồi thì ném đi! Tạ Thư Dật, uống công trước kia tôi cũng từng thích anh, anh đúng là rất khôn kiếp a!” Hứa Nhã Nghiên nổi giận mà nói.

“Hứa Nhã Nghiên, em không biết chuyện gì đã xảy ra, đừng vội chỉ trích tôi!” Tạ Thư Dật cũng có chút tức giận.

“Tôi không cần biết giữa 2 người xảy ra chuyện gì! Tóm lại, tôi chỉ biết Hải Nhạc vô cùng yêu anh! Cậu ấy yêu anh không một người con gái nào có thể bằng! Cậu ấy yêu không phải ngoại hình của anh, cũng không phải tiền của anh! Cậu ấy chính là yêu anh? Thuần túy quý trọng, tổn thương cậu ấy như vậy! Anh biết không, cậu ấy bây giờ không còn chút sức lực nào, vô dụng nằm ở nhà chỉ còn sót lại bộ xương cùng với đôi mắt vô hồn rồi! Tạ Thư Dật! Cái tên khôn kiếp nhà anh! Tôi không cho phép đối xử với Hải Nhạc như vậy! Anh làm như vậy tôi sẽ không tha cho anh!” Hứa Nhã Nghiên ở bên kia rống, tức giận đến nỗi muốn khóc.

Tạ Thư Dật trong lòng đột nhiên đau xót, phải không? Cô thương hẳn sao? Nhưng là, tại sao phải để cho thầy giáo trẻ như vậy còn xuất hiện ở trong phòng của cô?

“Cám ơn em đã bênh vực cho Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc có người bạn tốt như em là phúc khí của cô ấy. Nhưng mà có một số việc không tiện nói ra cho em biết, tôi cùng cô ấy chia tay bởi vì cô ấy thật không có yêu tôi như em nói.” Tạ Thư Dật cổ họng như mắc xương cá đau đớn nói.

“Làm sao có thể? Cậu ấy làm sao mà không yêu anh như tôi nói? Anh biết không, cậu ấy trước kia, ánh mắt luôn trong suốt, sáng ngời như thế, nhưng bây giờ, ánh mắt đó cũng bụi. Bên trong đó bây giờ chính là sự tuyệt vọng, đau khổ! Anh! Chính anh đã để cho cậu ấy tâm ý nguội lạnh! Cho nên trong đôi mắt cậu ấy cũng không có chút tia sáng nào! Tạ Thư Dật, anh nhất định phải tin! Anh có thể về nhà mà xem, xem cậu ấy bây giờ thành cái bộ dạng gì rồi? Cậu ấy vì anh mà biến thành cái gì? Chẳng lẽ anh nhẫn tâm để cậu ấy đi Mỹ sao? Cô đơn một mình sao? Chị Tương Tư lớn tuổi hơn Nhạc Nhạc, lại còn có chuyện riêng của chị ấy, làm sao có thể ở bên cạnh làm bạn Nhạc Nhạc? Nhạc Nhạc thật đáng thương, nghĩ tới Hải Nhạc về sau phải cô đơn một mình, lòng em thật rất khổ sở! Tạ Thư Dật, anh làm sao lại như vậy, sao lại tổn thương cậu ấy? Không được, em không cho phép hai người chia tay. Em muốn thấy nụ cười của Nhạc Nhạc, không muốn nhìn thấy cậu ấy đau khổ như vậy! Cậu ấy như vậy em thật là khổ sở!Ồ ô ô...”

“Chia tay cô ấy, không phải vì tôi không yêu cô ấy!”

Tạ Thư Dật liên tưởng đến tạ Hải Nhạc một thân một mình ở Mỹ, không có ai giúp cô làm bữa trưa, không có ai giúp cô cầm cặp sách, không có ai theo cô học, chung quanh tất cả đều là người lạ, ngay cả người nói chuyện cũng không có, tim của hắn, liền rối rắm, đau đớn.

Cô thật muốn rời bỏ gia đình, muốn đi Mỹ sao?

Hắn mới vài ngày không thấy cô, cũng không có gọi điện thoại cho cô, hắn nhớ cô đến mất hồn, nếu cô chạy đến nước Mỹ rồi, hắn sẽ không còn được thấy cô nữa! Vậy hắn phải làm sao? Hắn chỉ nói là bọn họ chia tay! Không có nói để cho cô rời đi khỏi hắn! Không! Hắn sẽ không cho phép cô ra khỏi nước! Coi như chia tay, cô sống cũng phải để cho hắn thấy!

“Không! Tôi không cho cô ấy đi Mỹ!” Tạ Thư Dật không khỏi rống to nói, dọa cho nhân viên đứng bên kia thiếu chút nữa là ngã vào đồng cát.

“Nhưng mà cậu ấy đã quyết định, anh có thể cản sao? Cũng tại anh cả! Nếu không phải anh nói chia tay cậu ấy làm sao lại đau khổ đến mức muốn bỏ đi chứ? Tạ Thư Dật, em mặc kệ, tóm lại anh phải giữ cậu ấy lại! Anh nhất định phải giữ cậu ấy lại! Nếu không anh đừng trách em!”

“Nhã Nghiên..” Tạ Thư Dật trong lòng vừa đau xót, đúng vậy, nếu như không phải là vì hắn, Hải Nhạc yêu gia đình như vậy, làm sao có thể nghĩ đến muốn đi Mỹ?

Nếu cô bị đả kích lớn đến mức muốn xuất ngoại thì chuyện của cô cùng Thích Hán Lương có phải hay không cũng chỉ là hiểu lầm?

“Em hỏi anh, anh có yêu cậu ấy không? Trả lời em!” Hứa Nhã Nghiên ở bên kia hung hởi.

Tạ Thư Dật theo bản năng tức giận phản bác: “Tôi yêu cô ấy! Tôi dĩ nhiên yêu cô ấy! Chúng tôi chia tay, không phải tôi không thương cô ấy! Mà bởi vì ngoài tôi ra cô ấy còn ở bên tên đàn ông khác!”

“Vì cái gì? Vì cái gì? Nói a!”

Tạ Thư Dật không thể nhịn được nữa, đối với người bên cạnh rống to: “Cút! Không thấy tôi đang nói chuyện điện thoại sao? Toàn bộ tất cả cút khỏi tầm mắt của tôi! Trước khi tôi nói xong cú điện thoại này, tất cả không một ai được đến gần đây!”

“A a a, chúng tôi cút, chúng tôi cút!” Người nhân viên đi đầu thấy Thái Tử Gia nổi đóa, vội vàng mang người tề ra quần cút ngay rồi.

“Thật là khó hầu, chừng mấy ngày đều là như vậy vô duyên vô cớ giận, thì ra là, nguyên lai Thái Tử Gia chuyện tình cảm xảy ra vấn đề a, ài, xem ra mọi người lại phải hứng tai ương rồi!” Đám nhân viên xúm lại to nhỏ.

“Chẳng qua là, hắn nói yêu cái cô gái đó sẽ là ai? Sẽ là em gái của hắn? Qua báo chí, xào xáo cả lên thật là làm nhục môn phong Tạ gia! Ai da, những người có tiền chuyện gì cũng làm được!”

“Các người muốn chết a! Các người không muốn bưng trên tay chén cơm á!” người nhân viên đi đầu mở miệng quát mắng.

“A a a, không nói không nói, Phó tổng đừng nóng giận!” Người kia thấy Phó tổng nổi giận liền xuống nước.

Ai, Thái Tử Gia thật quá cẩn trọng a, chỉ sợ bọn họ nghe được sẽ đi tám chuyện, xua bọn họ đi phải xa như vậy!

Tạ Thư Dật trầm tư hồi lâu, đối với Nhã Nghiên nói: “Nhã nghiên, Hải Nhạc tối hôm trước cùng Trì Hải Hoan ra ngoài đi chơi, đụng phải Thích Hán Lương, Hải Nhạc sau đó uống rượu say, tên họ Thích đưa họ về nhà, nhưng mà hắn không có về mà vẫn ở trong phòng của Hải Nhạc, tôi trở về nhà tìm Hải Nhạc thì họ Thích ở trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ mặc khăn tắm. Nhã Nghiên, em đã hiểu chưa?”

“Trời ạ! Tại..tại sao có thể có...có..chuyện như vậy? Hải Nhạc không có nói với em.” Nhã Nghiên cà lăm nói.

“Có lẽ, là khó có thể mở lời rồi, nếu không phải là em ép tôi, tôi cũng sẽ không nói với em.” Tạ Thư Dật khổ sở nói.

“Nhưng là, nhưng là, a, em hiểu, anh cho là Hải Nhạc cùng thầy Thích có cái gì sao? Trực giác nói cho em biết! Cậu ấy cùng thầy tuyệt đối không có gì!”

“Nhưng là Thích Hán Lương thích cô ấy! Vẫn thích Hải Nhạc! Hắn có được cơ hội! Hắn không đụng vào cô ấy sao?” Tạ Thư Dật nói.

“Anh! Anh thật là quá hồ đồ! Đồ óc heo! Cứ coi như thầy Thích thích Hải Nhạc, nhưng mà người trong lòng Hải Nhạc chính là anh! Là anh! Coi như thầy Thích là có cái ý tưởng kia nhưng Hải Nhạc sẽ đồng ý sao? Người cậu ấy yêu là anh! Hơn nữa lúc đó là đang trong nhà của anh đó! Cũng không phải là trong nhà của thầy Thích! Hải Nhạc chỉ cần tùy tiện mở miệng kêu thầy Thích có cơ hội không? Anh sao có thể nghĩ thầy Thích thành kẻ xấu, nghĩ Nhạc Nhạc thành con gái hư hỏng? Bọn họ chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì! Chắc chắn không có! Thầy Thích ở trong phòng của Hải Nhạc chắc cũng vì Hải Nhạc say rượu, chỉ muốn chiều cổ cậu ấy! Nếu là anh, anh có thể bỏ lại Hải Nhạc một mình sao? Tóm lại, thầy Thích không phải loại người như vậy, Hải Nhạc lại càng không có bụng dạ như vậy! Cậu ấy lại ngu ngốc đến mức đưa thầy Thích về nhà để cho các người bắt gặp sao? Trong chuyện này nhất định có ẩn tình! Tuyệt đối là hiểu lầm!”

Tạ Thư Dật giật mình, Nhã Nghiên nói không phải không có lý, và lại hẳn thật không ccos nghĩ tới, mấy ngày nay vẫn luôn chui rúc ở trong rừng sâu, căn bản là chưa có nghĩ qua, chỉ một lòng cho rằng cô muốn phản bội hẳn, Nhã Nghiên nói như vậy thật sự rất có đạo lý!

“Nhưng là, hẳn ta hoàn toàn có thể gọi Trì Hải Hoan hoặc người giúp việc tới chăm sóc cô ấy! Tại sao cứ phải là hẳn?” Hẳn không khỏi phản bác.

“Ai da, cái này, ai, nói như thế nào đây? Gọi trì Hải Hoan? Nhạc Nhạc nói đến cô ta là người chị ngoan độc, quả thật chính là tránh còn không kịp, sao có thể đi tìm cô ta? Lại nói, Hải Nhạc lại là người con gái không hề ra vẻ tiểu thư đài các, nếu người giúp việc đã ngủ rồi, anh nghĩ cậu ấy làm sao mà dám đi gọi đây? Cậu ấy tình nguyện thà mình đau chết còn hơn. Có khả năng là thầy Thích ở đó, thấy không đành lòng nên muốn chăm sóc thôi! Nếu như không suy nghĩ kĩ thì sẽ thấy có cái gì, nhưng mà, anh hãy nghĩ đi, giữa bọn họ sao có thể xảy ra chuyện như vậy? Nói cho anh biết, em cũng đã từng đàn ông ở chung một nhà! Nhưng mà em đã cự tuyệt yêu cầu của hẳn, lại còn cùng hẳn cả đêm vô sự ngủ đến tận sáng! Em tin tưởng thầy Thích cũng sẽ như vậy! Hải Nhạc là người con gái tốt! Tạ Thư Dật anh thật rất đáng giận! Chỉ vì chuyện như vậy mà hiểu lầm Hải Nhạc! Aanh đúng là không phải đàn ông a! Hải Nhạc đối với anh tốt như vậy, lại chỉ vì chút chuyện đó mà anh lại muốn chia tay! Tạ Thư Dật anh thật quá đáng!”

271. Chương 137: Một Đồng Hồn Loạn

Tạ Thư Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn cơm, rên rỉ ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thư Dật, bà không nhịn được nhất tở báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: **! **! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thư Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thư Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thư Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói ẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Dì, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thư Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hân: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thư Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Trì Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rưng rưng, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bất giác lùi về sau. Trì Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thư Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đống hỗn loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Trì Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay dế! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi trêu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quảng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lén lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thư Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật! Dì biết con luôn cho rằng dì đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù dì à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Dì! Con không có! Con không có!” Tạ Thư Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hân có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hân đã quảng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hân đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hân đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoay người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thư Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thư Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liên hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm ẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thư Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thư Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

272. Chương 137: Tha Thứ Cho Tôi Được Không?

Tạ Thư Dật giữ chặt hai tay Hải Nhạc, mạnh mẽ cạy đôi môi của cô, quần lấy cái lưỡi dính hương của cô, nhưng Hải Nhạc lại cắn hần, đầu lưỡi truyền đến 1 tia đau đớn, hần khê rên một tiếng, tay không tự chủ buông lỏng ra, Hải Nhạc thừa dịp dùng sức đẩy hần ra khỏi người mình. “Tạ Thư Dật, chúng ta đã chia tay rồi, anh đã không còn là bạn trai của tôi nữa, đừng tùy tiện hôn tôi!” Hải Nhạc mặt không chút thay đổi, dùng sức lau môi của mình, giống như muốn lau sạch đi dấu vết của Tạ Thư Dật trên môi mình.

Tạ Thư Dật bị thương che miệng, đầu lưỡi thật là đau, nhìn Hải Nhạc ra sức lau miệng mình thì lòng càng đau hơn.

“Nhưng trước kia tôi đã hôn em! Lúc chúng ta chưa lui tới tôi cũng đã hôn em!” Tạ Thư Dật rống to nói.

Đầu lưỡi đau nhói khiến hần càng thêm điên, Hải Nhạc không đành lòng nhìn lại, cúi đầu nói: “Đó là tôi trước kia không hiểu chuyện, tôi hiện tại hiểu chuyện rồi, biết hôn môi là giữa cặp tình nhân mới có thể làm, không thể cùng đàn ông tùy tiện hôn, chẳng lẽ, anh cảm thấy chúng ta đã chia tay mafanh sau này vẫn có thể tới hôn tôi? Anh thật quá tham lam rồi! Tạ Thư Dật, đừng để tôi phải coi thường anh! Anh cho rằng tôi vẫn là món đồ chơi của anh sao? Không! Tạ Hải Nhạc tôi từ bây giờ không còn là đồ chơi của anh nữa, tôi sẽ là Tạ Hải Nhạc, một Tạ Hải Nhạc tự do tự chủ, đừng ai nghĩ có thể cầm tù tôi.”

Tạ Thư Dật cổ họng cũng nghẹn ngào, Nhạc Nhạc của hần, thật sự cứ như vậy không chút do dự muốn rời xa hần sao?

“Tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi được không?” Nhạc Nhạc cho chúng ta một cơ hội nữa, chúng ta làm lại từ đầu, cho dù em cùng Thích Hán Lương xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không để ý, Nhạc Nhạc đừng bỏ tôi, đừng bỏ lại tôi được không?” Tạ Thư Dật gấp gấp, giọng nói đầy hoảng hốt.

Là lỗi của hần, là lỗi của hần, đáng lẽ hần không nên nói chia tay, đáng lẽ hần không nên không tin cô, một mực đem cô đẩy ra! Là lỗi của hần! Là hần sai lầm rồi! Hần biết mình sai rồi! Cô không thể tha thứ cho hần sao?

Tạ Hải Nhạc nháy nháy lông mi, ngẩng đầu lên, mỉm cười đối với tạ Thư Dật nói: “Không phải là tôi không để ý tới anh, mà là anh, là anh không qua tâm tôi! Là chính anh nói lời chia tay! Tôi nói rồi, khi anh nói ra hai chữ chia tay, chuyện giữ chúng ta coi như xong! Tôi cũng đã nói chúng ta cùng lắm thì cũng chia tay đấy thôi! Tạ Thư Dật, anh biết không? Tạ Hải Nhạc tôi không phải một món đồ chơi, không phải là không muốn thì vứt qua một bên, muốn thì nhặt từ dưới đất lên hôn một cái, ngay lập tức lại thành đồ chơi tốt! Anh vẫn chưa rõ sao?”

“Không có, không có, tôi không có xem em là một món đồ chơi! Tôi chỉ xin em tha thứ cho tôi! Tha thứ cho lỗi lầm của tôi lần này! Tôi không muốn em đi, tôi không muốn!” Tạ Thư Dật che kín đầu, không còn chút sức lực để biện bạch nữa.

“Chúng ta đều không nên quên lời mình đã nói ra, đã làm thì phải chịu trách nhiệm. Chúng ta hãy buông tha nhau đi. Tôi mệt rồi, anh đi đi.” Hải Nhạc đem lấy chính mình vùi vào trong chăn, đưa lưng về phía tạ Thư Dật.

Hồi lâu, cô cảm giác chiếc giường nhẹ hần, hần đã đứng lên, trong lòng của cô đột nhiên đau xót, nước mắt lặng lẽ trượt xuống. Tạ Thư Dật chán nản đi ra mở cửa, nhưng vẫn không nhìn được quay đầu nhìn Hải Nhạc một cái, nhưng mà cô cũng không quay đầu lại nhìn hần. Trong lòng Tạ Thư Dật một loạt co rút đau đớn, hần không muốn xa cách cô, hần không muốn! Nhưng cô không cần hần nữa, cô không cần hần nữa rồi. Hần cần rằng, đi ra khỏi phòng đóng cánh cửa lại, chán nản đi xuống lầu, hai chị em Long gia về mặt đồng tình đứng nhìn hần.

“Làm phiền mọi người rồi.” Tạ Thư Dật nói thật nhỏ.

“Ở lại ăn cơm rồi đi, Hải Nhạc có lẽ đang nổi nóng nhé, có lẽ chờ mấy ngày sẽ khá lên thôi.” Long Đế uy nói.

“Cám ơn nhiều, tôi nghĩ tôi nên về nhà thì hơn” Tạ Thư Dật thất hồn lạc phách mà nói.

“Vây, Đế Uy, em hãy đưa Thư Dật về nhà đi.” Long Tương Tư nói.

“Được” Đế Uy đi theo phía sau Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật ngồi ở trong xe Đế Uy, đi qua chỗ đỗ xe của mình đã không có ở đây mà bị xe taikéo đi rồi, không biết là mang xe hắn đi đâu.

“Có muốn xuống nói với họ một tiếng không?” Đế Uy nói.

“Không cần, một chiếc xe mà thôi.” Tạ Thư Dật nhắm mắt lại, mệt mỏi mà nói.

“anh đã không còn là bạn trai của tôi nữa, đừng tùy tiện hôn tôi!” là cô nói với hắn.

“Tạ Hải Nhạc tôi từ bây giờ không còn là đồ chơi của anh nữa, tôi sẽ là Tạ Hải Nhạc, một Tạ Hải Nhạc tự do tự chủ, đừng ai nghĩ có thể cầm tù tôi.” Đây cũng là cô nói với hắn.

“Chúng ta hãy buông tha nhau đi” Đây là cô nói với hắn.

Nhạc Nhạc a! Nhạc Nhạc không cần hắn, lòng của hắn thật đau, giống như trái tim của hắn đã không còn ở đây.

Hắn không khỏi thống khổ rên rỉ.

“Cậu không sao chứ?” Long Đế Uy không đành lòng hỏi.

“Tôi không sao.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng nói.

Hắn có chuyện, hắn có chuyện! Hắn nhất định là đau muốn chết! Hắn sẽ bị mất đi cô, đau cho đau chết, Tương Tư đã nói với Long Đế Uy như vậy.

“Hải Nhạc thật ra thì rất thích cậu, chẳng qua là, cậu quá yêu cô ấy, Tương Tư nói cậu không biết quý trọng.” Long Đế uy nói.

“Đừng nói nữa, xin cậu đừng nói nữa, tôi không muốn nghe thấy tên cô ấy!” Tạ Thư Dật mắt không chế lớn tiếng hô lên.

Hắn hối hận, hắn thật hối hận! Giống như Nhã Nghiên nói, lần này, hắn mất đi cô, hắn là sẽ vĩnh viễn mất đi cô! Cô đối với hắn lạnh lùng như vậy, tuyệt tình như vậy, vô tình như vậy!

“Được rồi, chúng ta không nói về cô bé nữa, haiz, tình là gì, tình rồi cuộc là thứ gì?” Long Đế uy than thở.

Tạ Thư Dật chỉ cảm thấy toàn thân rét run, hắn không chế không được phát run lên.

“Có rượu chưa? Tôi muốn uống rượu!” Hắn khàn giọng đối với Long Đế Uy nói.

Vừa vặn lần trước trộm của ba tôi một chai Laffey 83, đặt ở trong tủ lạnh của xe, tôi còn chưa mở đấy, cậu uống một chút cho ấm người, quần áo cậu ướt hết rồi, thân thể lại không khỏe, không khéo lại cảm mạo” Long Đế Uy nói.

Tạ Thư Dật không kịp chờ đợi đem rượu cầm ở trong tay, rượu lạnh như băng dịch theo cổ họng chạy vào dạ dày, liền hóa thành dòng lửa ấm, an ủi đi phần nào tâm can lạnh băng của hắn.

“Way, không phải là Lý Bạch! Nào có ai uống như cậu chứ, quả thật lãng phí.” Long Đế Uy đáng tiếc mà nói.

Tạ Thư Dật ừng ực uống, hắn chỉ là muốn mê hoặc bản thân mà thôi.

Rất nhanh, trong tay chỉ còn lại có chai rượu không, chai rượu nặng nề rơi xuống chân hắn, hắn thở dài, nặng nề ngã đầu trên ghế. Long Đế Uy không khỏi lắc đầu một cái, khi về tới Tạ gia mưa cũng đã tạnh, Tạ Thư Dật lảo đảo xuống xe, Long Đế Uy dìu hắn vào phòng, xả nước ấm rồi đẩy hắn vào phòng tắm.

“Trước hết đi tắm, tâm tình sẽ khá hơn.” Long Đế Uy nói.

Tạ Thư Dật như tượng gỗ tựa như đi vào phòng tắm, hắn không có nhảy vào bồn tắm, mà bước tới bật vòi sen, đem cả người mệt mỏi cuốn đi, từ từ cởi quần áo xuống.

Cô không cần hắn! Như Nhã Nghiên nói, hắn thật sự mất đi cô.

Hắn ngẩng đầu lên, cố gắng không để cho mình rơi lệ, nhưng trong mắt đã chảy ra dòng lệ nóng, theo nước ấm cuốn đi rồi, hắn chỉ muốn phóng túng mình, không tiếng động khóc ồ lên.

Long Tương Tư nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thấy trong chăn run lên, biết Hải Nhạc đang khóc, cô thở dài một cái, chậm rãi ngồi vào bên giường Hải Nhạc.

“Cậu ta nói gì rồi hả?”

Tạ Hải Nhạc xoay người lại, ánh mắt đã khóc thành nước mi đào, cô nhào vào lòng Long Tương Tư, lên tiếng khóc lớn: “chị, trong lòng em thật là đau, thật là đau! Hắn nói em hãy thứ hắn, em không muốn tha thứ hắn a! Không muốn tha thứ hắn! Nhưng mà em lại thật đau lòng, em lại đau vì hắn, em phải làm sao đây? Em phải làm sao đây?”

Long Tương Tư thở dài một cái, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, nói: “Nhạc Nhạc, thật ra thì Thư Dật, haiz, nó chính là yêu em, chẳng qua là, nó còn trẻ, không biết nên yêu em như thế nào, chị cảm thấy được, các em hiện tại tình huống như thế, hai người hãy tách nhau ra một thời gian, thật tốt tỉnh táo lại, thật tốt suy nghĩ một chút, em cũng còn nhỏ, còn chưa chịu nổi chuyện tình cảm sâu nặng như vậy, cứ thế sẽ chỉ khiến em hít thở không thông, như vậy đi, em theo chị đi Mỹ hóng mát một chút cũng tốt.”

Hải Nhạc ngưng khóc, từ từ suy nghĩ lại: “em thật đúng là vì chuyện tình cảm này mà sắp hít thở không thông rồi, em như vậy thật rất mệt mỏi, mệt quá, mệt không thở nổi, quá đau khổ, em thật khắp không chịu nổi rồi, thật sự em cũng muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, mở mang tầm mắt của mình, để cho mình thành thực, phải thay đổi mạnh mẽ giống như chị vậy, sẽ không bị chuyện tình cảm ràng buộc. Rồi xa hắn, lúc này rồi đi thôi, cho nhau thời gian, thời gian có thể淡化 tất cả, em như bây giờ đau khổ chết đi sống lại, có lẽ, mấy năm đi qua, mọi chuyện sẽ trở nên mờ nhạt, khi trở lại nhớ đến, có thể sẽ cảm thấy bây giờ thật buồn cười.”

“Nhạc Nhạc, cô bé này” Long Tương Tư sờ sờ tóc của cô, “chị chỉ không muốn nhìn các em đau khổ, nếu như không chịu nổi thì hãy lựa chọn rời đi, dù là trốn tránh nhưng lại là phương thuốc tốt nhất, không thấy cậu ta tất cả sẽ tốt lên.”

“Em hiểu, chị Tương Tư, cảm ơn chị đã giúp em nhiều như vậy, cảm ơn” Hải Nhạc nước mắt lưng tròng mà nói.

“Hải Nhạc, trong những người mà chị quen, không biết vì sao a, chị thích nhất là em, đây chính là duyên phận a, về sau, chúng ta đi Mỹ sống nương tựa lẫn nhau thôi.” Long Tương Tư cười nói.

“Dạ” Hải Nhạc gật đầu một cái.

Thật nghĩ tới muốn đi khỏi, thế nhưng, phát hiện mình rất luyến tiếc, rất luyến tiếc rời đi, vừa nghĩ tới về sau sẽ không có thể ngày ngày nhìn đến hắn, lòng của cô lại trống rỗng, điều này làm cho cô cảm thấy sợ hãi, thật sự cô không muốn tha thứ hắn, thứ tình yêu không có sự tin tưởng này tất cả đều là giả, chính hắn còn nói dù cô cùng thầy Thích làm cái gì, hắn có thể tha thứ cho cô nhưng cái cô muốn không phải câu nói này! Không phải câu này! Trong lòng hắn, hắn còn là đã cho rằng, cô cùng Thích lão sư làm cái gì! Vậy thì đi khỏi đây, đi khỏi! Rời xa hắn! Hắn sẽ không thể tổn thương cô nữa.

273. Chương 138: Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc!

Mẹ Hải Nhạc quay đầu lại, nhìn hai đứa con gái đầy tức giận: “Các con lại có thể để cho cùng một thằng con trai đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy đây! Bị hắn quay như quay đẽ! Mẹ thật sự quá thất vọng rồi! Mẹ sẽ xem như chưa từng sinh ra hai người các con! Các con cút hết ẹ! Mẹ không muốn nhìn thấy các con nữa!”

“Mẹ, con xin lỗi.” Trong lòng Hải Nhạc đang thống khổ muốn chết. Mẹ Hải Nhạc quay đầu không để ý tới nàng, nàng chỉ có thể khóc chạy ra khỏi phòng ngủ của mẹ, Tạ Thư Dật và bố Tạ đang đứng trên hành

lang một gần một xa, nàng rất muốn chạy vào trong lòng Tạ Thư Dật khóc cho hết nước mắt, nhưng nàng không thể làm như vậy, nàng ôm hai cánh tay của mình yên lặng chảy nước mắt.

Tạ Thư Dật thấy nàng đau khổ như thế, rất muốn xông lại ôm chặt lấy nàng an ủi, nhưng, phụ thân đứng ở chính giữa, hắn đành phải đứng yên đó như pho tượng.

Sau đó, Hải Hoan cũng đi ra, cũng đầm đìa nước mắt, Hải Nhạc thấy chị hai đi ra, nàng lập tức rời đi, nàng thật không muốn nhìn chị ấy thêm một cái nào nữa, rõ ràng không phải như chị ấy nói, chị ấy lại đổ hết tất cả lên người Tạ Thư Dật!

Khi đi ngang qua Thư Dật, Thư Dật vẫn không nhìn được đưa tay giữ nàng lại, hắn muốn giúp nàng lau nước mắt trên mặt.

“Không cần.” Hải Nhạc hất tay hắn ra, bố đang đứng bên cạnh nhìn kia kìa, lá gan của hắn thật là lớn.

“Thư Dật, em con nói không cần, con buông nó ra đi.” Bố Tạ cực lực che giấu cơn tức giận của mình, bình thần nói.

Ông thật sự đang rất đau đầu! Không biết tại sao Tạ Thư Dật lại phải làm ra một chuyện như vậy, ông gần như đã lập tức già đi thêm mười tuổi.

“Cha, các người cũng đã biết rồi, con cũng vậy không muốn giấu diếm nữa, cha, người con thích là Hải Nhạc, cho nên hôm qua con mang cô ấy đi ẹ con nhìn một chút.” Tạ Thư Dật nói.

“Tạ Thư Dật!” Hải Nhạc cản hắn lại, hắn còn ngại chưa đủ loạn à?

“Tạ Thư Dật, nếu người trong lòng anh đã là Hải Nhạc, tại sao anh còn muốn gây chuyện với em?” Hải Hoan khóc kêu, “Người trong lòng của anh là nó! Vậy còn em, trong lòng anh, em là cái gì?”

Tạ Thư Dật nhìn nàng lạnh lùng: “Trì Hải Hoan, cô không là cái gì hết! Tôi chưa từng gây chuyện với cô, là tự cô nhào đến đây! Cô cũng đừng có mơ mà ép tôi đính hôn với cô, từ đầu tới cuối tôi chỉ yêu một người là Nhạc Nhạc! Là cô chen ngang một cước! Bằng không, tôi và Nhạc Nhạc cũng sẽ không đi đến mức như hôm nay!”

Trì Hải Hoan không khỏi khóc rống lên: “Làm sao anh có thể nói như vậy chứ? Anh cướp đi lần đầu tiên của em, bây giờ anh lại nói với em, từ đầu tới cuối người anh yêu là Nhạc Nhạc! Tạ Thư Dật, sao anh có thể làm như vậy?”

Bố Tạ tức giận tới mức ôm ngực, run run kêu: “Tất cả các con câm miệng hết cho bố! Các con cút hết lên trường cho bố! Các con không lo ngoan ngoãn đi học mà lại đi làm ra nhiều chuyện như vậy! Các con thật sự muốn tức chết bố thì các con mới vừa lòng có phải không?”

“Con xin lỗi, bố, con thật sự xin lỗi! Con xin lỗi!” Hải Nhạc rơi nước mắt, chỉ có thể nói lời xin lỗi. Bố Tạ ba ba không nhìn nàng nữa, đi vào phòng ngủ của ông và vợ.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật đầy tức giận: “Chuyện đã đến nước này rồi, anh không bớt tranh cãi được một chút à?”

“Chuyện đã đến nước này rồi, nếu còn không nói, chúng ta cũng chỉ có thể để mặc cho người ta chém giết thôi!” Tạ Thư Dật nói, “Tóm lại, đời này trừ em ra, tôi sẽ không rung động với bất kì người con gái nào nữa! Nhạc Nhạc! Tôi chỉ chấp nhận em mà thôi!”

“Chúng ta đến trường đi.” Không thèm liếc Trì Hải Hoan lấy một cái, hắn kéo Hải Nhạc xuống lầu.

Trì Hải Hoan nhìn bóng lưng hai người họ xuống lầu, trong đôi mắt chỉ còn nỗi hận, không còn bất cứ gì khác.

Nàng cũng đành phải bảo tài xế đưa nàng đến trường, chuyện xảy ra hôm nay làm đầu óc nàng cũng rối loạn, còn làm hỏng cả tâm tình của nàng.

Lần này náo loạn như vậy, tình thế lại nghiêng về phía có lợi cho Nhạc Nhạc rồi! Mẹ với bố Tạ đã biết người trong lòng Tạ Thư Dật là Nhạc Nhạc, làm sao nàng còn có ưu thế mà đính hôn với Tạ Thư Dật chứ? Bọn họ đều rất thương Nhạc Nhạc!

Trì Hải Hoan chẳng nghe được nửa chữ vào tai, trong đầu đều là những đồng hồ loạn, một hồi nghĩ thế này, hồi sau lại nghĩ thế kia, thật muốn Nhạc Nhạc cứ vậy mà biến mất vĩnh viễn cho rồi, đến lúc đó, trái tim của Tạ Thử Dật cũng sẽ không dán trên người nó nữa!

Nàng bị suy nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu dọa nhảy dựng, làm sao Nhạc Nhạc lại có thể biến mất vĩnh viễn chứ!

Sau đó tan học, nàng liền bị bạn bè chỉ trích, nghe thấy người khác nói sau lưng nàng nói nàng chính là cô Diêu Nhạc Nhạc thích chơi trò tình yêu ** kia, nàng tức giận gào to về phía đám người nhảm chán kia: “Nếu tao thật sự là Diêu Nhạc Nhạc, tao sẽ cho bọn bay đi chết!”

Thấy nàng hung hăng như thế, tất cả mọi người đều chạy trốn tán loạn, nếu là Diêu Nhạc Nhạc thật, chỉ dựa vào thể lực của Tạ gia lớn như vậy, cho các nàng đi chết cũng không phải việc gì khó!

Trì Hải Hoan cũng thật sự bị tức muốn chết!

Nàng đang tâm phiền ý loạn, tan học xong, vừa mới đi đến cửa trường học, vô số ánh đèn chớp lóe trên người nàng, Trì Hải Hoan sợ choáng váng, chuyện gì thế này?

“Xin hỏi, cô là Diêu Nhạc Nhạc phải không? Tại sao cô lại giống y như Diêu Nhạc Nhạc vậy?”

“Sao cô lại đồng ý yêu đương với chính anh trai của mình vậy? Cô không biết đó là ** sao?”

“Diêu Nhạc Nhạc tiểu thư, xin hỏi, cô và anh trai cô đến với nhau đã bao nhiêu năm rồi?”

Trì Hải Hoan gần như hét lên: “Tôi không phải Diêu Nhạc Nhạc! Tôi là Trì Hải Hoan! Các người nhận lầm rồi!”

“Cô không phải vì sao lại giống y như đúc vậy? Vậy cô có quan hệ như thế nào với Diêu Nhạc Nhạc? Cô có quan hệ gì với Tạ gia?”

Đột nhiên, có người đến kéo Trì Hải Hoan bỏ chạy.

“Đi theo mình!”

Trì Hải Hoan nhìn lại, là tên nam sinh kêu Phạm Triết, bị nàng đoạt được trong sinh nhật của bạn rồi lại lập tức bỏ rơi, từ đó về sau lúc nào cũng dây dưa với nàng.

274. Chương 138: Cháu Thích Hải Nhạc!

Thích Hán Lương có chút bất ngờ khi mẹ Hải Nhạc đến tìm mình.

Mẹ Hải Nhạc đưa tay đón lấy ly trà nghệ, đưa lên ngửi một cái, sau đó thông thả ung dung nói: “Thầy Thích, tôi tìm cậu không phải là hỏi về chuyện học tập ở trường của Hải Nhạc, tôi tin rằng cậu biết lí do lần này tôi đến tìm cậu?”

Thích Hán Lương không nghĩ tới mẹ Hải Nhạc lại thẳng thắn như vậy, ngẩn người, hần mím cười, nhận lấy trà nghệ: “Có thể gọi phu nhân là bác gái không? Phu nhân xem đứng lên còn trẻ như vậy, vốn muốn gọi phu nhân là chị, nhưng vẫn là sợ rối loạn bốn phần. Mẹ cháu có thể nếu so với bác lớn hơn mấy tuổi, không chăm sóc tốt được như bác gái, bác xem đứng lên vẫn xinh đẹp động lòng người. Cháu có thể hay không thay bà ấy thỉnh giáo, người là chăm sóc bảo dưỡng như thế nào a?”

Mẹ Hải Nhạc nghe Thích Hán Lương nói như vậy, không khỏi sờ sờ mặt, cười nói: “Da mặt cũng đã nhăn nheo rồi, làm sao lại vẫn xinh đẹp động lòng người đây? Thầy Thích thật là biết cách trêu chọc người ta vui vẻ, ha ha”

Thiên xuyên vạn xuyên, vượt đuôi không xuyên, nhất là nói xong thật tình như thế thành khẩn nịnh bợ, càng thêm làm người khác ưa thích, mẹ Hải Nhạc trong lòng thầm đánh giá, cảm thấy thầy giáo Thích Hán

Lương này thật là hiểu chuyện lễ nghĩa, hơn nữa dáng dấp cũng rất được, là một người đàn ông tốt, chỉ tiếc là hẳn chỉ là một thầy giáo nhỏ a.

“Nghe Hải Nhạc nói cậu mới đi du học về, gia phụ cũng ở nước ngoài sao?” Mẹ Hải Nhạc thử thăm dò hỏi.

Thích Hán Lương khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó đặt ly trà xuống ở trên bàn, kính cẩn mà nói: “Cha mẹ cháu đều ở trong nước, cha cháu là Thích Hộ Sinh, mẹ là Trình Phương Lan, không biết bác gái có gặp qua?”

Mẹ Hải Nhạc không khỏi che miệng, không nghĩ tới, Thích Hán Lương cũng là xuất thân từ dòng dõi hiền hách, khó trách trên người cậu ta bức ra khí thế không thể coi thường.

“Chúng ta chỉ là một kẻ thô bỉ thương nhân, nghề nghiệp nông cạn, nào có may mắn nhìn thấy Thích Thượng tướng cùng Trình Bộ Trưởng, chỉ e bây giờ còn không đủ tư cách đấy.” Mẹ Hải Nhạc không khỏi khách khí.

Thích Hán Lương mỉm cười: “bác gái quá khiêm tốn rồi, bác gái là một thương nhân tinh anh, mẹ cháu vừa nhắc tới bác gái, đây chính là khen không dứt miệng, bà nói bác là có thể sánh ngang Cung Như Tâm một nữ thương nhân mạnh mẽ, vẫn luôn rất ngưỡng mộ bác đấy.”

“Xem cậu nói kìa!” Mẹ Hải Nhạc thư tâm nở nụ cười.

Bà bị Thích Hán Lương nói chuyện lễ phép như vậy, trở nên ôn hòa, đã quên mất mục đích ban đầu là hỏi tội.

Giả như, nếu là cậu ta thật thích Hải Nhạc, cũng chưa hẳn không thể suy tính. Bà ở trong lòng đã bắt đầu lung lay.

“Nhưng mà làm sao cậu lại chạy đến Ngũ Châu, chịu thiệt làm một thầy giáo đây?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Làm thầy giáo cũng không có cái gì không tốt, đây thật ra thì cũng là một công việc tốt, cháu rất thích công việc này, thích cùng bọn trẻ thiện lương kết giao, tốt hơn so với kết giao với một đám người quyền cao chức trọng.”

“A, vậy Nhạc Nhạc nhà tôi không có gây cho cậu phiền toái chứ?” Mẹ Hải Nhạc rất nhanh liền liên hệ đến Hải Nhạc mà hỏi.

Thích Hán Lương trầm ngâm một chút, nói: “Nói thật, Nhạc Nhạc đúng là mang đến cho cháu phiền não, cháu thật sự không muốn gặt bác gái, Nhạc Nhạc thật sự rất ưu tú, cháu thích cô ấy, thật sự rất thích!”

“Cậu thích Nhạc Nhạc nhà tôi sao? Nhưng mà con bé vẫn là học sinh?” Mẹ Hải Nhạc trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn là mặt mày nhảy lên, hỏi.

“Nếu như bác gái không để ý, cháu sẵn lòng đợi Nhạc Nhạc lớn lên.” Thích Hán Lương như đinh chém sắt mà nói.

Đến phiên mẹ Hải Nhạc trầm ngâm, Tạ gia cùng Thích gia đám hỏi, Tạ gia thế lực sẽ nâng cao một bước, vô luận từ khắp nơi mà nói, đối với Tạ gia cũng có lợi, chẳng qua là, Hải Nhạc nhà đầu này, trong lòng là nghĩ như thế nào? Con bé là thích Thư Dật? Đối với thầy giáo này có ý tứ gì? Bà muốn thật tốt hỏi cô một tiếng!

“Cậu Thích, cảm ơn cậu đã yêu thích Nhạc Nhạc nhà chúng tôi, đây là phúc phận của nó. Nhưng mà con bé hiện tại còn nhỏ, chuyện này nhất thời không nên nóng lòng, đúng là cậu nên chờ con bé lớn lên rồi nói.” Mẹ Hải Nhạc cẩn thận nói.

“Vâng, có người hiểu cho, cháu thấy nay Nhạc Nhạc vẫn chưa đi học, thân thể vẫn chưa khỏe lên sao? Cháu có thể đi xem em ấy không?” Thích Hán Lương được đà mở lời.

Mẹ Hải Nhạc sững sốt một chút, sau đó nói: “Dĩ nhiên, cậu có thể đi thăm con bé, chúng tôi nhiệt tình hoan nghênh.”

“Kia rất cảm tạ bác gái, cảm tạ người mời cháu tới uống trà, hay là để cháu mời bác.” Thích Hán Lương lễ phép nói.

“Như vậy sao được? Là tôi gọi cậu ra ngoài, để tôi mời.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Người cũng đừng khách khí, là cháu nên mời bác.” Thích Hán Lương nói.

“Vây cũng tốt, vậy lần sau cháu bớt chút thời gian, bác mời cháu đến nhà ngồi một lát, nhưng mà, mấy ngày nay Hải Nhạc đi nhà họ hàng nghỉ ngơi đi, nếu con bé về nhà, cậu có thể sang đây thăm nó.” Mẹ Hải Nhạc cũng không miễn cưỡng, theo hẳn.

Bà cảm thấy anh chàng này thật là khá, tương đối có nuôi dạy a, Thư Hương đời thứ bồi dưỡng ra được, thật không giống nhau, so với Tạ Thư Dật cuồng ngạo, Thích Hán Lương ôn nhu khiêm nhường, một giống như là nông cuồng mạnh mẽ, một là âm áp gió xuân, cái nào mới tốt đây?

Lại nói, Hải Nhạc đi Long gia, rõ ràng là muốn trốn tránh Tạ Thư Dật, haiz, Tạ Thư Dật tính khí quá nóng nảy, Hải Nhạc lại điềm tĩnh nhẹ nhàng, rõ ràng nhìn là nằm trong lòng bàn tay Tạ Thư Dật, muốn uốn nắn thành cái gì liền thành cái đấy, ở chung với nhau sẽ không tốt, bà vốn không muốn Hải Nhạc và Thư Dật ở cùng nhau, giống như chồng bà nói, Hải Hoan vẫn là khá toan tính, không chừng lại có thể kìm lại Tạ Thư Dật. Nhưng khổ nỗi Tạ Thư Dật lại không thích Hải Hoan, đúng là khiến cho người ta nhức đầu a!

Nhưng mà, Hải Nhạc đứa nhỏ này thật là may mắn a, có thể để cho đàn ông ưu tú như vậy yêu nó!

Mẹ Hải Nhạc đã quên mất lúc ban đầu là muốn tới hỏi đêm đó rốt cuộc phát sinh ra chuyện gì. Thích Hán Lương cũng thở dài một hơi, hẳn đâu phải không biết mẹ Hải Nhạc đến tận đây tìm hẳn, không phải là muốn tra hỏi chuyện hẳn ở trong phòng Hải Nhạc lần trước hay sao? Hẳn không có nói cho Tạ Thư Dật a!

Hẳn nghe qua Nhã Nghiên, biết được Hải Nhạc cùng Thư Dật đã chia tay rồi, hơn nữa còn là tạ Thư Dật tự mình nói lời chia tay, cho nên Hải Nhạc mới thương tâm bị bệnh.

Trong lòng hẳn đối với Hải Nhạc không phải là không có áy náy, Tạ Thư Dật đối với Hải Nhạc nói lời chia tay, đoán chừng cũng là vì hẳn. Nhưng so với áy náy thì trong lòng hẳn thật cao hứng, lại thật sự muốn cảm ơn Trì Hải Hoan mà hẳn từng khinh bỉ, không nghĩ tới cô nàng thật có khả năng, huyền não để cho Hải Nhạc và Thư Dật chia tay. Mặc dù hẳn không thích Trì Hải Hoan, nhưng hẳn thật muốn cao giọng mà hô vạn tuế, lần này nếu không phải Tạ Thư Dật mở lời thì không gì có thể tách họ ra, thật sự rất đáng để ăn mừng!

Nếu như Mẹ Hải Nhạc ngầm cho phép hẳn theo đuổi Hải Nhạc, hẳn cũng không có cái gì bận tâm! Huống chi, Hải Nhạc và Tạ Thư Dật đã chia tay! Đây chính là cơ hội tốt nhất cho hẳn, không thể bỏ lỡ.

275. Chương 139: Chúng Ta Đi High Một Chút?

Vì trốn tránh bọn phóng viên, Trì Hải Hoan đành phải chạy theo hẳn lùi về bên trong trường. Phạm Triết dẫn nàng treo tường ra mặt sau của trường, cắt đuôi được bọn phóng viên.

“Cám ơn anh.” Trì Hải Hoan bắt đầu dĩ nói.

“Xem ra em đang gặp chuyện đau đầu! Bây giờ anh thấy em cứ nghĩ đâu đâu, đi thôi, đừng nghĩ nữa, anh mời em uống một ly.” Phạm Triết nói.

“Nhưng chúng ta đều đang mặc đồng phục, chúng ta không vào được quán bar đâu.” Trì Hải Hoan cũng muốn ra ngoài xả stress, chuyện hôm nay khiến nàng rất mất tinh thần, làm cho nàng cứ tức anh ách.

“Anh dẫn em đi, có một chỗ, chỗ đó không hạn chế học sinh tiêu tiền, anh của anh là hội viên trong đó, anh đã lên lấy thẻ hội viên của anh ấy, vậy là chúng ta có thể dùng danh nghĩa của anh đi rồi.” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

Trì Hải Hoan hơi do dự: “Những chỗ như vậy... sợ là không phải chỗ chúng ta nên đi đâu.”

“Sợ gì chứ? Không phải chỉ uống hai ly rượu à? Sao thế, Trì Hải Hoan, lá gan của em cũng chỉ nhiều đó thôi à? Chẳng lẽ, em còn sợ anh ăn em chấy? Yên tâm, anh chỉ muốn theo đuổi em mà thôi, nếu em không tin anh thì thôi quên đi.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, hôm nay trong lòng em đang rất rất phiền, anh dẫn em đi đi, hay là anh kêu thêm vài người nữa?”
Trì Hải Hoan nói.

“Nhiều người chơi không vui, hai chúng ta đi thôi, yên tâm đi, chúng ta học cùng một trường, chẳng lẽ em còn sợ anh làm gì em chắc?” Phạm Triết vỗ ngực nói.

Phỏng chừng Phạm Triết cũng chỉ thật tình muốn tán tỉnh nàng mà thôi, lượng hấn cũng không dám làm gì phi pháp với nàng đâu, đi thì đi!

Khi nàng đi theo Phạm Triết đến quán đó, hai người bao một phòng riêng, Hải Hoan uống rượu đầy buồn phiền, ca hát cũng đầy buồn phiền, hai người thì có thể vui được cái nỗi gì, Trì Hải Hoan cảm thấy không thú vị gì cả, bỗng, di động vang lên, là điện thoại từ Tạ gia.

Nàng ra hiệu cho Phạm Triết tắt nhạc, nhận điện thoại, thì ra là mẹ La mẹ gọi.

“Đại tiểu thư, lão gia bảo tôi hỏi cô, vì sao vẫn chưa về nhà, hỏi có phải cô đang ở chung với bạn không.”

“Àn, tôi đang ở chơi với bạn, nói cha với mẹ tôi đừng lo, tôi đây đã lớn chừng này rồi, bọn họ không cần lo lắng nữa, tôi tự có chừng mực.” Trì Hải Hoan nói.

Sau đó, nàng cúp điện thoại.

“Chán quá, Phạm Triết, em chuẩn bị về nhà đây.” Trì Hải Hoan nói, không còn hứng thú gì.

“Bằng không, chúng ta đi high một chút?” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

“High cái gì?” Trì Hải Hoan không khỏi đề phòng, hỏi.

“Bột đó, hút bao giờ chưa? Siêu thích, nghe nói sẽ không bị nghiện, nhưng có thể làm cho người ta high lên trời! Anh đã thử một lần rồi!” Phạm Triết nói xong, hít mũi đầy say mê, “Nó có thể làm cho người ta quên hết tất cả phiền não trời đời! Nó thật sự có thể làm cho người ta sướng như tiên đó!”

Trì Hải Hoan hoảng sợ, nàng nhảy dựng lên: “Anh tưởng em là đồ ngốc à! Cái đó là thuốc phiện, hít vào làm sao có thể không nghiện chứ? Phạm Triết, anh cũng không thể buông thả bản thân như vậy được, cái thứ đó thật sự không thể dính vào đâu!”

Phạm Triết không thèm để ý: “Thứ này chỉ có thể coi là thuốc kích thích, làm sao coi là thuốc phiện được?”

“Không được! Anh làm vậy là sẽ tha em xuống nước mất! Em muốn về nhà! Nếu anh không cho em về nhà, em sẽ gọi điện báo cảnh sát nói anh bắt cóc con gái vị thành niên!” Trì Hải Hoan nói thẳng.

Tuy nàng có thích chơi, nhưng nàng vẫn biết nếu có thứ gì tuyệt đối không thể dính vào, thì đó chính là thuốc phiện! Làm sao nàng có thể để Phạm Triết dụ dỗ đi chạm vào cái thứ không thể đụng vào đó chứ?

“Trời ơi, đừng có vậy mà! Anh chỉ thật tâm muốn mang em đi chơi, vậy mà em còn không cảm ơn gì hết!”
Phạm Triết vừa nghe nàng nói vậy, đành phải đứng lên theo, “Được rồi, nếu em không muốn hít thứ đó thì chúng ta uống rượu, uống rượu đi!”

Uống rượu cũng có thể chuốc cho cô say mềm, trước kia cô đã trêu cợt làm tôi vứt bỏ bạn gái xong lại một cước đá văng tôi, cô tưởng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy à! Phạm Triết tức giận nghĩ thầm trong bụng.

“Thôi, em không muốn chơi nữa, em muốn về nhà!” Trì Hải Hoan đã gửi ra một tia nguy hiểm, Phạm Triết đã mang nàng tới nơi này, chỉ sợ hấn thật sự có chút ý đồ với nàng!

Có điều, nàng cũng không hề tỏ ra bối rối, không trúng kế của hấn là được rồi!

Phạm Triết thấy Trì Hải Hoan đã đề phòng, đành phải bỏ kế hoạch, còn nhiều thời gian, sau này sẽ có cơ hội khác, lấy được sự tín nhiệm của cô ta trước rồi tính sau!

“Được rồi, nếu em không muốn chơi nữa thì chúng ta đi đi.” Phạm Triết nói đầy bất đắc dĩ.

Trì Hải Hoan bước qua lấy cặp sách của mình trên sô pha, đột nhiên, có người gõ cửa, Phạm Triết đi mở cửa, vừa mới mở cửa ra đã bị người ta đâm một cú vào mặt.

“A!” Phạm Triết lão đảo lùi về sau vài bước mới đứng lại, hấn đưa tay sờ thử, chảy máu, hấn hoảng sợ nhìn ba tên đàn ông đang nghênh ngang đi vào phòng, “Các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Trì Hải Hoan cũng hoảng sợ, lại diễn trò gì thế này, nhưng nét hoảng sợ và máu tươi trên mặt Phạm Triết cũng không giả, nằng không khỏi lấy cặp che trước ngực.

“Phạm Hào! Phạm Hào! Mày đi ra cho tao!” Tên cầm đầu chạy vào trước toilet trong phòng kêu to, thấy trong đó không có người hấn muốn tìm, hung tợn xông lại túm áo Phạm Triết, gào to, “Phạm Hào đâu? Phạm Hào đâu? *** Phạm Hào đâu? Chạy đi đâu rồi? Tao nghe đàn em nói, tối nay nó có tới đây chơi! Nói mau! Mày mà không nói bố mày ột súng bây giờ!”

Hấn đồng thời rút từ trong túi quần ra đến một khẩu súng, chĩa vào ót Phạm Triết, Phạm Triết sợ tới mức bấp chân run lên, dững quần đã nhỏ giọt.

“Anh tôi... anh tôi không có tới! Là tôi cầm thẻ hội viên của anh đi chơi! Đại ca... bỏ... bỏ qua cho tôi đi, tôi mới là học sinh thôi...” Phạm Triết nói đầy hoảng sợ.

“Ồ, thì ra mày là em trai nó à!” Đại hán có vết sẹo ngang mặt hơi thất vọng, thấy Phạm Triết đã sợ tới mức són ra quần, đẩy hấn ra, “Một lũ nhát cáy!”

Đồng thời, ánh mắt của hấn chuyển hướng về phía người nãy giờ không hề lên tiếng là Trì Hải Hoan, hấn bỗng sáng bừng cả mắt.

276. Chương 139: Theo Đuổi Em Lần Nữa!

“Chị Tương Tư, chị nói xem, anh ấy đang muốn làm gì đây?” Tạ Hải Nhạc nhìn một phòng hoa hồng, nhức đầu.

“Cậu ấy nói muốn một lần nữa theo đuổi em!” Long Tương Tư cười cười nói, “cậu ấy nói trước kia chỉ đưa cho em một nhánh Mân Côi, bây giờ muốn bù đắp cho em!”

“Ách” tạ Hải Nhạc không nói gì.

Đúng là, cô chỉ nhận của hấn nhánh Mân Côi, theo đuổi lần 2 có tính toán là điều đương nhiên, nhưng là, lần đầu tiên đột nhiên đưa nhiều như vậy, có phải điên rồi hay không?

“Hấn không phải nghĩ rằng chỉ cần tặng hoa là em liền có thể thay đổi quyết định chứ?” Tạ Hải Nhạc hỏi.

“Không biết, nhưng mà chị chắc chắn cậu ta rất luống cuống a.” Long Tương Tư nói.

Tạ Hải Nhạc khổ sở cười cười, làm cái gì đây? Nói chia tay chính là hấn, nói làm lại từ đầu cũng là hấn!

“Hải Nhạc, cậu ta chính là đứa trẻ con, một đứa trẻ không hiểu chuyện, ai yêu đương phần lớn đều là mù quáng, không hiểu chuyện, tùy tính và nhiệt liệt, mãnh liệt lên là lửa, dịu dàng là nước, Thư Dật là Lửa, mà cũng là nước.” Long Tương Tư nói.

Tạ Hải Nhạc trầm mặc, không nói lời nào.

“Nhạc Nhạc, chị nghĩ, em sẽ không đi được, cậu ta sẽ không để em đi” Long Tương Tư thở dài.

“Chân ở trên người của em, em muốn đi thì sẽ đi” Tạ Hải Nhạc nói.

“Nhưng mà em thật sự chịu được khi rời xa cậu ấy sao? Chị nghĩ chính em cũng không thể bỏ được, em muốn thấy cậu ấy nhưng lại không muốn tha thứ, em chính là trong lòng đang mâu thuẫn. Chị cảm giác được, ý muốn đi nước ngoài của em cũng không mãnh liệt, bằng không hãy cho cậu ấy một cơ hội, tha thứ cho cậu ấy đi.” Long Tương Tư nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Chị, chị cho là em nên tha thứ cho hấn sao? Nếu về sau lại xảy ra chuyện như vậy em phải làm sao?” Hải Nhạc khổ sở nói, “Em không muốn như vậy, em nghĩ, chỉ bằng em dồn tất cả vào việc học, dù sao nhiệm

vụ quan trọng lúc này không phải là yêu đương trai gái mà là học hành, em muốn có tương lai tốt hơn, mà trước hết là phải trang bị đầy đủ cho mình.”

Long Tương Tư thở dài một cái: ” hai người các em cũng rất quật cường, hết lần này tới lần khác muốn đi chính là hướng ngược lại, được rồi, chị tôn trọng ý muốn của em.”

Đúng là, Tạ Thư Dật là một lần nữa theo đuổi Hải Nhạc, nhưng là Hải Nhạc cũng không tiếp nhận hắn, để cho hắn rất ủ rũ cúi đầu, hắn biết mình sai lầm rồi, là sai lầm lớn, nhưng cô tại sao vẫn không chịu tha thứ cho hắn đây? Hắn làm vậy còn không được sao?

“Xem ra, trái tim Hải Nhạc thật sự là làm bằng sắt rồi.”Long Đế Uy đồng tình nói.

Tạ Thư Dật khổ não, buồn bực uống rượu, hắn cũng đã rất lâu không có cùng ba người Lâm Phong, Chí Ngạn, Đế Uy đi tới đây giải sầu rồi. Lúc trước hắn toàn bộ chú tâm đều dồn trên người Hải Nhạc, thời gian của hắn toàn bộ đều dành cho cô, hôm nay, bốn người bọn hắn lại có dịp ở chung một chỗ, nhưng trong lòng hắn thực sự không chút nào thoải mái, không hề có ý định vui chơi.

“Chúng ta ra ngoài giải sầu, mục đích là để vui vẻ, Đế Uy, nói chút chuyện làm cho người ta vui vẻ đi”. Lâm Phong nói.

“ Đúng vậy a, ra ngoài chính là để vui vẻ,, chúng ta tới nói chuyện cười, nếu là nói ra không thể để cho người cười, phạt rượu 3 chén,, tôi sẽ nói trước, bảo đảm để cho các cậu cười đến đau bụng, tôi nghe mà cũng cười chảy cả nước mắt đấy”. Hứa Chí Ngạn nói.

“ Tốt, rửa tai lắng nghe.” Tất cả mọi người đều tỏ vẻ hứng thú.

Hứa Chí Ngạn hưng trí bừng bừng mà nói: ” Có một ngày, Sở Khanh cùng Ba Hoa gặp nhau, Ba Hoa cười đối với Sở Khanh nói: huynh đệ, ắt sẽ phải nhận thêm mấy bộ y phục; Sở Khanh nói: Bậy, thời tiết thế này, cậu còn muốn tôi nhận thêm y phục, muốn tôi nóng chết sao?”

Sau đó, hắn cười lên ha hả, cười lăn lộn, nhưng là ba khuôn mặt còn lại chỉ lãnh đạm nhìn nhau, Hứa Chí Ngạn dừng cười, kì quái hỏi: “ Các cậu không cảm thấy nó rất buồn cười sao?”

“Cái chuyện cười này, thật đúng là đủ lạnh, hại tôi muốn nhiều hơn mấy bộ y phục rồi.” Long Đế Uy không nhìn được nhún vai một cái.

“ Đúng vậy a, chúng tôi đã nghe qua rồi, cũng không có cười, Chí Ngạn, phạt rượu 3 chén“. Sở Lâm Phong rót một chén rượu cho Hứa Chí Ngạn, ” Hứa đại thiếu gia không có nói chuyện cười thiên phú, cũng không cần nói đánh cuộc ba chén rượu, đoán chừng cậu sẽ say như chết về nhà.”

Kết quả, Đế Uy cùng Lâm Phong nói chuyện cười, mọi người cũng cảm thấy không buồn cười, mỗi người cũng bị phạt, đến phiên Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật nhú nhú mày nói: ” Cần gì phải kể chuyện cười, bản thân tôi đây chính là câu chuyện cười, gặp gỡ tôi như bây giờ,các cậu không cảm thấy buồn cười sao? Chưa từng nghĩ sẽ yêu, kết quả lại yêu, chưa từng nghĩ sẽ chia tay, kết quả, rất dễ dàng chia tay, thế nhưng bây giờ lập tức liền hối hận, lại muốn làm lại từ đầu, kết quả lại bị người ta cự tuyệt. Các cậu đã thấy tất cả, không cảm thấy buồn cười hay sao?”

Ba người còn lại nghe hắn nói như vậy liền cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, không ai nói cho ra lời. Lại càng không có cách nào trêu chọc cho Tạ Thư Dật vui vẻ, càng về sau lại càng tẻ nhạt, cuối cùng cũng chẳng còn ai muốn tiếp tục, tất cả đều ai về nhà nấy.

Tạ Thư Dật nằm ở trên giường trần trọc trở mình, ngheLong Đế Uy nói,Long Tương Tư đã đặt vé máy bay, bao gồm Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thật sẽ phải âm thầm như vậy rời khỏi tính mạng của hắn sao?

Tại sao không đáp ứng hắn lần nữa theo đuổi? Tại sao lại cương quyết như vậy? Hắn hoàn toàn là thật lòng! Tại sao cô xem không tới đây?

Tạ Thư Dật hoàn toàn tuyệt vọng.

277. Chương 140: Luyện Ngục

* Luyện ngục, hay còn gọi là ngục a tỳ, là tầng thứ mười tám, cũng là tầng cuối cùng của địa ngục. Tương truyền rằng đó là nơi có hình phạt tàn bạo nhất trong tất cả các tầng. Đọc thêm ở đây.

Trì Hải Hoan thấy hấn nhìn mình bằng ánh mắt bất thiện, không khỏi lùi ra sau hai bước. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh xuống, nói: “Tôi hoàn toàn không liên quan đến bất kì ai trong bọn họ, các người muốn tìm ai thì cứ việc đi tìm người đó, tôi phải đi đây.”

Nàng vội vàng định rời khỏi ghế lô, nhưng tên cầm đầu lại ngăn nàng lại.

“Cái mặt em xinh quá ta! Mà khuôn mặt này nhìn rất quen nha! Chẳng lẽ anh đây đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên rồi?” Đại hán cất súng vào túi, hai mắt sáng lên nhìn Trì Hải Hoan, chỉ thiếu điều không chảy nước miếng.

Hấn cười cười đi về phía Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan thấy tình hình không đúng, hai chân cũng như sắp nhũn ra, hấn ta có súng chứa ơi!

“Các người... các người muốn làm gì?” Trì Hải Hoan run run hỏi.

Nàng đang cực kì hối hận, đáng lẽ không nên đi theo Phạm Triết tới chỗ này!

“Tên Phạm Hào ngay cả đàn bà của bố cũng dám thương (~ đụng vào)! Con mẹ nó! Chỉ sợ mày cũng có liên quan gì với Phạm Hào! Hôm nay bố mày sẽ thương mày ngay ở đây!” Đại hán nghênh ngang tới gần Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan vừa nghe hấn nói như thế, không khỏi hét toáng lên: “Tôi không có quan hệ gì với tên Phạm Hào đó hết! Tôi còn chưa nhìn thấy hấn bao giờ nữa là!”

“Các người không thể làm vậy! Nếu các người làm như thế bọn tôi... bọn tôi sẽ đi báo cảnh sát! Ông phải biết, nàng có quan hệ với tứ...” Phạm Triết sợ hãi, không phải bọn họ đang định muốn Trì Hải Hoan đấy chứ? Trì Hải Hoan còn chưa làm bao giờ đâu! Hơn nữa, Trì Hải Hoan nói cô ta có quan hệ với Tà gia, vạn nhất người của Tà gia tìm Phạm gia của hấn gây phiền toái, vậy cũng thảm!

Một thằng đứng bên cạnh chém một quyền vào thẳng gáy Phạm Triết, Phạm Triết mềm nhũn cả người, lập tức té xỉu trên mặt đất.

“Các người... các người không được lại đây! Tôi chính là con gái của Tà Trường Viên, Tà gia trong tứ đại gia tộc! Nếu các người dám đụng đến tôi, cha tôi sẽ nghiền xương các người thành tro cho xem!” Trì Hải Hoan cuối cùng cũng ném mùi sợ hãi, nước mắt cũng rơi xuống.

Tên cầm đầu nghe nàng nói vậy, sửng sốt một chút.

“Là con Diêu Nhạc Nhạc gì đó quay quảng cáo rồi làm ** với anh ruột trên báo đấy hả? Đúng là có hơi giống giống đó?” Một người trong đó nói.

“Vậy... có làm không?” Một người khác nói.

Tên cầm đầu thấy nàng còn mặc đồng phục, trên tay mang cặp sách, vươn tay về phía Trì Hải Hoan: “Lấy cặp ra, đưa thẻ học sinh đây!”

“Đừng!” Hải Hoan ôm chặt cái cặp vào lòng, nàng biết tên ghi trên cuốn sách, vở nào cũng là Trì Hải Hoan. Tên cầm đầu đoạt lấy chiếc cặp của nàng, mở ra nhìn, lục lấy thẻ học sinh coi, lấy thêm vài cuốn sách ra lật lật, sau đó ném xuống đất.

“Không gọi là Diêu Nhạc Nhạc, cũng không kêu là Tà Hải Nhạc, cũng dám nói mình là con gái Tà Trường Viên!”

Hải Hoan kinh hoàng nói: “Tôi... tôi là con gái riêng của ông ấy! Nếu các người dám đụng vào tôi, các người chắc chắn sẽ chết không tử tế!”

Tên thủ lĩnh đánh một bạt tai vào mặt nàng cái bốp: “Sao Tạ Trường Viên lại có thể để con gái mình đi học ở cái trường bình thường thế này chứ? Cho dù là con gái riêng, ít nhất cũng phải cỡ Mary chứ? Dám hù tao à?”

Trì Hải Hoan bị hấn tát cho ngã vào sô pha không ngồi dậy nổi, sau đó, đại hán kia nhào về phía nàng, tay vuốt loạn xạ trên người nào: ” Đây, để anh đây thương em, em phải ngoan nha!”

Trì Hải Hoan thét to đưa tay cào mặt hấn, trên mặt hấn lập tức có vài đường rướm máu, hấn đưa tay sờ sờ mặt, then quá thành giận.

“Mẹ mày, mày dám cào mặt bố à!” Hấn quật tay một phát, đánh cho Trì Hải Hoan nhả mọ kim tinh, một hơi không lên nổi, ngất xỉu trên sô pha. Đợi đến khi ý thức nàng trở lại, cơn đau đón phía dưới nói cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra, nước mắt nàng chảy xuống.

“Ha ha, thật không ngờ mày vẫn còn trinh nha!”

Tên nằm đè lên người nàng hào hứng nói to.

“Đại ca, nhanh lên, nhanh lên, bọn em chờ không kịp rồi nè!” Một tên khác đứng bên cạnh vừa chảy nước miếng vừa kêu.

“Đừng! Ai cứu tôi với!” Đau đón truyền đến từng cơn cộng thêm trong lòng vô cùng sợ hãi làm cho Trì Hải Hoan lại mất đi ý thức, hoàn toàn ngất xỉu một lần nữa. Đợi đến khi nàng tỉnh lại, nàng nhận ra trong phòng chỉ còn một mình nàng, mà trên người nàng là đầy những vết xanh xanh tím tím, giữa hai chân đang chảy máu, làm cho ngay cả trên sàn nhà cũng rơi đầy những bông hoa máu!

Nàng giãy dụa ngồi dậy, toàn thân đau đón nói cho nàng biết, nàng, vừa mới dạo một vòng luyện ngục trở về!

“Huhuhu...” Nàng ôm thân thể lỏa lồ của mình khóc nức nở.

“Phạm Triết, mày sẽ chết không tử tế!” Nàng lớn tiếng gào khóc.

Thật lâu sau, nàng ngẩng đầu lên, gào thét như điên: “Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Đều tại hai chúng bay, đều tại hai chúng bay! Nếu không phải tại hai chúng bay, sao tao có thể bị người ta làm như vậy? Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Các người đã để tao chịu khổ, Trì Hải Hoan tao nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Không! Tao sẽ đòi lại thêm gấp trăm lần!”

Tạ Thư Dật và Hải Nhạc đã có dự kiến trước, không hề xuất hiện ở trường học, bọn họ không dám đi, sợ ánh mắt khác thường của bạn bè, sợ sẽ bị đám phóng viên vô lương chặn ngay trước cổng trường, vì hình như Long Đế Uy cũng xin nghỉ bệnh, Tạ Thư Dật liền dẫn Hải Nhạc đến Long gia.

Long Đế Uy nghe tin Tạ Thư Dật đến tìm hấn, đã đứng chờ sẵn bên ngoài đại trạch.

Thấy Thư Dật cùng Hải Nhạc, nửa đùa nửa thật: “Xem ra hai người đã gặp phiền toái tương đối lớn rồi.”

278. Chương 140: Chân Tướng 1

Tạ Hải Nhạc nhận được điện thoại của mẹ, ý muốn cô về nhà một chuyến, mẹ điện thoại của, ẩn dụ để cho cô về nhà một chuyến, Tạ Hải Nhạc đoán chừng mẹ cũng là vì cô nói cái thời hạn một tháng đó, nhưng cô cùng tạ Thư Dật biến thành như vậy, cái thời hạn một tháng đó còn có cái gì ý nghĩa? Nhưng dù sao cũng là cô yêu cầu, cũng phải cho mẹ một câu trả lời thoả đáng.

Thân thể của cô cũng chăm sóc không khác trước mấy rồi, trốn tránh cũng không có tác dụng gì, tốt hơn vẫn là nên về nhà cùng ba mẹ nói rõ.

Cô vừa về đến nhà, thể nhưng lại phát hiện Thích Hấn Lương cũng đang ở đó.

“Thầy Thích, thầy cũng ở đây?” Cô sửng sốt.

“Hải Nhạc, đã lâu không gặp a.” Thích Hán Lương nhìn Hải Nhạc, phát hiện cô thật sự rất gầy, tiêu tụy hơn trước.

Mà Hải Nhạc cũng thấy Tạ Thư Dật đang ngồi ở đằng kia, hần đang dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cô, cô không khỏi dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn thấy cùng mẹ ba ngồi chung một chỗ, Trì Hải Hoan đang đùa bốn móng tay của mình, bộ dáng có vẻ chán nản.

“Nhạc Nhạc, mẹ đã mấy tuần lễ không có gặp con rồi, con gái, tới đây nào.” Mẹ Hải Nhạc hướng Hải Nhạc ngoắc, Hải Nhạc cũng ngồi xuống bên bà.

“Nhạc Nhạc, con gầy đi rất nhiều, nhưng tinh thần xem ra không tệ, mẹ hôm nay phân phó đầu bếp làm tất cả đều là món mà bình thường con thích ăn, khó có được dịp thầy Thích cũng lưu lại ăn cơm, mọi người tối nay thật tốt lại được dịp tụ họp”.

Thầy Thích cũng sẽ lưu lại ăn cơm? Hải Nhạc không khỏi nhìn về Thích Hán Lương, Thích Hán Lương hướng cô gật đầu mỉm cười, Hải Nhạc vội vàng hướng hần cười một tiếng.

Tạ Thư Dật nhìn ở trong mắt, tức ở trong lòng, nhưng rồi lại không lên tiếng.

Trong lúc ăn cơm, vẫn luôn là Thích Hán Lương cùng vợ chồng Tạ gia chuyện trò vui vẻ, Tạ Thư Dật trong lòng buồn bực ăn cơm.

“Đi? Hôm nay Thư Dật vì sao nãy giờ không nói gì?” Trì Hải Hoan nói, nhưng là Tạ Thư Dật không để ý tới cô ta.

Tạ ba ba cũng lên tiếng: “Đúng vậy a, Thư Dật, khó được thầy Thích tới nhà chúng ta làm khách, con lại không nói một tiếng”.

“Ăn không nói, ngủ không nói.” Tạ Thư Dật nói.

Hần vừa nói như thế, cũng biểu hiện đối với Thích Hán Lương không chút ý tốt.

Cơm nước xong, mọi người lại ngồi vào trong phòng khách nói chuyện phiếm. Mẹ Hải Nhạc lên tiếng: “Nhạc Nhạc, con còn nhớ rõ tháng trước con xin mẹ cho thời hạn một tháng không?”

“Nhớ.” Hải Nhạc cúi đầu.

Mãn cho là sẽ biến cạn đá mòn, trong một tháng, đã là người và vật không còn.

“Thư Dật, Hĩa Hoan các con còn nhớ chứ?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Nhớ.” Tạ Thư Dật trầm giọng nói, hần chỉ là kinh ngạc, chuyện riêng của gia đình sao có thể cho phép Thích Hán Lương ngồi đây mà nghe.

Thích Hán Lương cũng có cùng suy nghĩ với Tạ Thư Dật, đ mẹ Hĩa Nhạc cáo từ: “Bác trai, bác gái, cảm tạ các người đã chiêu đãi cháu, cháu nghĩ, cháu cũng nên cáo từ”.

“Tiểu Thích, cậu cũng ngồi xuống, chuyện này, để cho cậu biết, cũng không có cái gì.” Mẹ Hải Nhạc nói Thích Hán Lương ngồi xuống, từ chối thì bất kính, đoán chừng có mấy lời liên quan với hần, bằng không sao lại giữ lại người ngoài như hần?

“Thư Dật, dì hỏi con, trong một tháng này con phải đưa ra quyết định rồi, hai chị em nó, con chọn người nào?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nhìn một chút Hải Nhạc nói: “muốn con chọn, vẫn là trước kia lựa chọn, con muốn cùng Hải Nhạc ở chung một chỗ”.

Nghe được hần nói như vậy, Hải Nhạc ngoài mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng là, trong lòng quý động như ba đào lần lộn, hần là thật muốn sẽ cùng cô làm lại từ đầu sao? Hần vẫn là chọn cô sao?

Cô không tự chủ nhìn về phía hần, hần cũng đang nhìn cô, trong mắt của hần có thâm tình, cũng có thống khổ, còn có hối hận, lại còn kỳ cầu, cô vội vàng bỏ qua ánh mắt đó, nhìn đi hướng khác.

Trì Hải Hoan nghe Tạ Thư Dật nói vậy, sắc mặt cũng không thay đổi.

“ Nhưng mà, Thư Dật ca ca, em gái em không nhất định sẽ chọn lựa anh, nó hẳn là muốn anh ngồi đây cùng lời mà nói, tại sao thầy Thích lần trước lại ngủ ở phòng của nó? Em gái, em cứ nói đi? Hôm nay thầy Thích vừa vận cũng ở đây, em cũng không cần xấu hổ, có cái gì mọi người cứ nói thẳng ra.” Trì Hải Hoan mở miệng nói.

Cô biết hai người bọn họ đã chia tay nhưng lại không ngờ Tạ Thư Dật lại muốn lựa chọn Hải Nhạc! Cô sắp bị tức chết rồi!

Thích Hán Lương không nghĩ tới Trì Hải Hoan lại hướng hần khai hỏa, hần không khỏi nhìn về Hải Nhạc, nói: ” Đêm đó chúng tôi thật không có cái gì.”

Trì Hải Hoan không khỏi hừ lạnh một tiếng: ” Nhưng nếu không có gì anh tại sao muốn ngủ lại trong phòng của em gái tôi? Anh là muốn vì em gái tôi che dấu, vẫn là suy nghĩ muốn vì mình mà che dấu? Thật ra thì chuyện này, mẹ tôi đã sớm biết, anh không cần phải băn khoăn gì cả, hay là anh sợ ba mẹ tôi bắt anh chịu trách nhiệm sao? Thật ra thì ba mẹ tôi rất sáng suốt.”

“Trì Hải Hoan! Cô không nói có ai nói cô bị câm sao?” Tạ Thư Dật nghe được trong lòng cực kỳ khó chịu, hần cao giọng nói.

Trì Hải Hoan không khỏi phản bác mà nói: ” Em nói sai chỗ nào chứ?”

“ Đến phiên cô nói chuyện sao?” Tạ Thư Dật thanh âm lại nâng lên mấy thanh bậc.

“ Hai người các con, chớ quấy rầy!” Tạ ba ba lên tiếng ngăn trở, sau đó, hần hỏi Thích Hán Lương, ” Thích tiểu tử, cậu là thật yêu thích Hải Nhạc nhà chúng ta sao?”

“ Đúng, cháu không giấu giếm cháu thích Hải Nhạc, cháu cũng đã sớm thừa nhận với bác gái cháu thích cô ấy, nếu như mọi người đồng ý, cháu muốn theo đuổi Hải Nhạc.”

“ Vậy thì tốt, vậy thì tốt”. Tạ ba ba hài lòng gật đầu, đây cũng là nguyên nhân giữ Thích Hán Lương lại, chính là cùng mọi người thấy được thái độ của hần.

Tạ ba ba hướng Hải Nhạc hỏi: ” Nhạc Nhạc, con thì sao? Ba cảm thấy được, Thích tiểu tử không tệ, nếu như các con...” – “ Ba, xem ra, con phải hướng các người giải thích một chuyện, nếu không giải thích con thật sự là chịu oan, thầy Thích cũng phải chịu oan.” Hải Nhạc thật nhanh nói.

“ A, chẳng lẽ các con thật không có cái gì?” Tạ ba ba kinh ngạc.

“Chẳng lẽ mọi người vẫn cho rằng chúng con có cái gì sao?” Hải Nhạc không khỏi cười khổ.

Tạ Thư Dật hiểu lầm, cô có thể nhận, nhưng là, nếu là ngay cả ba mẹ cũng hiểu lầm cô, cô không cách nào nhận được, xem ra, không làm sáng tỏ lời mà nói, chính là đi đến nơi xa nữa cũng phải đeo trên lưng một đoạn tiếng xấu, cô không thể chịu được!

Cô đứng lên, nhìn chung quanh mọi người, sau đó nói, ” Mọi người hãy chuẩn bị thật tốt, con sẽ cho mọi người nghe một đoạn ghi âm, mọi người đợi chút”.

Cô rất nhanh đem lấy thẻ nhớ cầm xuống, để lên bàn, sau đó nói: “Con cho mọi người nghe một đoạn ghi âm, vốn là con cũng không muốn nói ra, nhưng tình hình thế này, bằng vào miệng nói, không có người có thể tin tưởng! Như vậy, để cho sự thật nói chuyện chứ!”

Cô mở ra Computer, tìm tòi ra đoạn ghi âm kia, rất nhanh bên trong truyền đến âm thanh của Trì Hải Hoan: ” Em gái tôi tửu lượng không tốt, tôi với anh chơi tiếp đi, tôi hiện tại rất rất muốn uống rượu a”.

“Thôi, đừng uống nữa, tôi đưa em về nhà, Hải Nhạc cần nghỉ ngơi.” Âm thanh của Thích Hán Lương.

“Nếu như em cảm thấy không thoải mái, tôi đưa em về nhà”. Vẫn là âm thanh của Thích Hán Lương.

Sau đó vừa một chút đối thoại, những người khác nghe được như rơi vào trong sương mù, nhưng sắc mặt Thích Hán Lương chợt thay đổi, mà mặt của Trì Hải Hoan, càng trở nên trắng phờ phạc không có một tia huyết sắc.

“Em, em thế nhưng thu âm lại?” Cô run rẩy nói.

“Đúng vậy, em cảm thấy chị thời điểm chị đưa em viên thuốc có chút lạ, em ở phòng rửa tay đã mở máy ghi âm. Chuyện này thực ra phải cảm tạ Hi Ca tỷ tỷ, chị ấy từ chỗ Lâm Phong ca ca len lén cầm một vài thứ, cảm thấy chơi khá thú vị thuận tiện cũng tặng em mấy cái, trong đó có máy ghi âm. Lúc em không ngồi ở đó thật ra là đã bật máy ghi âm trong váy”. Hải Nhạc mặt không chút thay đổi mà nói.

Trì Hải Hoan ngồi thờ trên ghế sa lon, lúc này cô ta nghe được chính âm thanh của mình: “Thầy Thích, anh thật là ngây thơ, anh tối nay nhất định phải ở lại chỗ này rồi! Ngại quá, cái tôi cho nó uống, căn bản không phải thuốc mê, ấy là loại thuốc làm cho người ta tận tình phóng túng, anh nhất định phải ở lại đây, tôi chỉ thương muội muội, tối nay nếu không chiếm được phóng túng sẽ theo trên lầu nhảy xuống đấy!”

279. Chương 141: Đuổi Sóng

Tạ Thư Dật không phủ nhận, “Cha cậu không ở nhà đấy chứ?”

“Cha tớ không có nhà, cậu không cần sợ bị mắng, đúng lúc ông ấy không ở nhà.” Long Đế Uy cười nhìn Hải Nhạc, “Vừa lúc chị Tương Tư nhà tớ có nhà đó.”

“Chị Tương Tư lại về nhà?” Tạ Thư Dật hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, về hôm qua rồi.” Long Đế Uy nói ngắn gọn.

Thì ra là chị gái xinh đẹp kia đã trở lại, chị Tương Tư, trước kia khi đi dã ngoại nàng và chị ấy đã gặp nhau một lần, thoát nhìn có chút thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), mỗi người một cá tính, lúc đó chị luôn chỉ cười cười, lâu lâu nói vài câu, nhưng lúc nào cũng rất có trọng lượng, hơn nữa giọng nói chị ấy rất rất êm tai, nghe nói chị là một họa sĩ, còn có chút danh tiếng ở nước ngoài nữa, thoát nhìn, Đế Uy, Thư Dật, Chí Ngạn, Lâm Phong đều rất sùng bái chị ấy, có lẽ bởi vì chị lớn nhất chăng?

“Thế... phỏng chừng chị ấy cũng biết chuyện của mình rồi chứ hả?” Tạ Thư Dật có chút xấu hổ.

“Biết rồi, nói cậu đã đem lại vinh quang cho tứ đại gia tộc chúng ta, có điều, chị ấy nói chị đã nhìn ra cậu thích Hải Nhạc từ lâu rồi.” Long Đế Uy cười nói.

Tạ Thư Dật đứng đó, mặt hơi đỏ: “Bộ tớ dễ bị nhìn thấu đến vậy à?”

“Thôi đi cậu, tớ đã nhìn ra từ đầu rồi, lúc nào tớ cũng chú ý tình hình phát triển của các cậu hết, chỉ là không ngờ cậu mà không lên tiếng thì thôi, vừa lên đã nổi như cồn, chiếm hết toàn bộ trang nhất của người ta luôn!” Long Đế Uy vỗ vai Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật liếc xéo: “Làm trò, nếu chị Tương Tư ở nhà, tớ muốn gặp chị Tương Tư.”

“Bé Thư Dật, gặp chị xong rồi sao nữa?” Một giọng nói thanh thúy, ngọt nhu vang lên, đột nhiên, từ trên lầu đi xuống một cô gái tóc quăn cuộn sóng, mặc áo theo phong cách Bohemien, trong mắt hơi phấp phấp cười nhìn Thư Dật và Hải Nhạc.

“Nhân vật trang nhất đến đây, không tiếp đón từ xa.” Long Tương Tư cười nói, nàng đi xuống, cẩn thận nhìn Hải Nhạc, “Hình như em càng ngày càng đẹp, có phải là vì được tình yêu tuổi mới trở nên như vậy không?”

Hải Nhạc không khỏi thẹn thùng trốn ra sau lưng Tạ Thư Dật, nói: “Chị, chị đang chê cười em đấy à?”

Long Tương Tư bật cười khanh khách, đưa tay đánh Tạ Thư Dật một chút: “Cô bạn gái nhỏ của em thật sự quá đáng yêu đi, rất thuận mắt chị, chị thật thích em ấy.”

“Đương nhiên, gần như ai từng gặp cô ấy cũng đều thích cô ấy hết.” Tạ Thư Dật trả lời đồng dạng.

Long Tương Tư che miệng nở nụ cười: “Nhưng mà, yêu một người mà ai cũng yêu như vậy, em sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không phải bây giờ em đang dính phải phiền toái đấy thôi.”

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Cho nên bé Thư Dật cần chị chỉ cách.”

Long Tương Tư thối thối bộ móng tay xinh xắn của nàng: “Cuối cùng cũng khô.”

Nàng giơ mười ngón thon dài, hỏi mọi người: “Đẹp không?”

“Đẹp đẹp.” Tạ Thư Dật nói.

“Ừ, hôm nay tâm tình chị rất tốt, chị sẽ xem xét chỉ cách cho em, có điều, lâu rồi chị không đi ra ngoài shopping, hai đứa con trai phải đi shopping với hai tụi chị, thế nào?”

“Như vậy sao được? Đến lúc đó lại bị chụp hình thì sẽ không tốt.” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, mất hứng quá đi, thế... đi Hoa Liên ngắm cảnh với chị đi, chị rất thích cảnh biển ở đó.”

* Hoa Liên là một thành phố lớn nhất ở Đài Loan nằm bên bờ Thái Bình Dương, xem thêm ở đây.

Biển Hoa Liên

“OK, bọn em đi với chị.” Tạ Thư Dật gật đầu.

Bốn người lái xe chạy tới Hoa Liên, Long Tương Tư lại bỏ mặc bọn hấn, một mình ngồi vẽ cảnh biển, hai người con trai và Hải Nhạc thì đi dọc bờ cát nhặt hào, chuẩn bị lát về nhà nấu canh ăn.

Đến khi bọn họ nhặt được chừng một thùng nhỏ, bức tranh của Long Tương Tư cũng hoàn thành, ba người chạy tới nhìn tranh của nàng, rõ ràng đã nhìn thấy cảnh biển thật rồi, nhưng lại vẫn bị rung động bởi bức tranh của Long Tương Tư, sóng biển vô biên vô hạn vượt ve bờ cát, mà trên bãi cát có bóng lưng một cô gái chân trần, nàng kéo mép váy, một chân nâng lên, dường như muốn đi về phía biển, lại giống như đang chơi đùa với hoa, tóm lại, ý cảnh thật sự quá đẹp.

“Sao mà... em cứ cảm thấy cô bé đó trông giống Nhạc Nhạc thì phải?” Tạ Thư Dật ngần ngừ nói.

“Tớ thì cảm thấy giống Tương Tư hơn.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư mỉm cười nói: “Đợi nó khô xong, bức họa này, chị sẽ lấy cho nó một cái tên thật hay, gọi là “Đuổi sóng” đi, kỳ thật, trong lòng mỗi người đều sẽ có một thứ gì đó mà mình theo đuổi, nhưng thật ra đôi khi trong lòng cũng sẽ rất hoang mang, không biết mình đang theo đuổi cái gì, giống như chị vậy, lúc nào chị cũng rất hoang mang, không biết điều mình muốn là gì, uhm, bức “Đuổi sóng” này sẽ là hàng không bán, chị muốn cất giữ cho riêng mình.”

“Chị ơi, chị là người cực kì cực kì có máu nghệ thuật cũng là người thông minh nhất trong bốn gia tộc mình, em cần chị chỉ đường cho em.” Tạ Thư Dật nói vô cùng khẩn thiết.

Long Tương Tư nhìn hấn, rồi lại nhìn Hải Nhạc: “Thật ra, các em không cần chị chỉ gì nữa, nếu các em thật sự yêu nhau đến mức không thể thiếu đối phương, các em sẽ biết nên xử lí tất cả mọi chuyện như thế nào, cho dù gặp phải bất cứ trở ngại gì, các em đều có thể vượt qua được, chị biết trên báo nói rất khó nghe, có lẽ cha mẹ các em cũng đang nổi trận lôi đình, nhưng những chuyện đó đều không là gì cả, các em chỉ cần nói cho mọi người biết các em yêu nhau là đủ rồi! Không cần nói gì nhiều cả. Nếu đã vậy, các em tội gì phải hoang mang cho người ta nói các em loạn luân chứ? Loạn ở đâu ra? Các người cũng không phải anh em ruột thịt gì.”

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như đặt xuống được một tảng đá to, hấn kính cẩn nói: “Chị ơi, cảm ơn lời chỉ dẫn của chị, em biết em nên làm thế nào rồi.”

Hải Nhạc nghe Long Tương Tư nói, trong lòng cũng rộng mở ra thêm, nàng cũng nói: “Chị Tương Tư ơi, em cũng biết em nên làm thế nào rồi, cảm ơn chị.”

280. Chương 141: Chân Tướng 2

Trì Hải Hoan cơ hồ muốn ngất đi! tạ Thư Dật nghe đoạn ghi âm này, hai tay không thể khống chế nắm thật chặt thành hai quả đấm, hấn thật sự là không nghĩ tới, Trì Hải Hoan thế nhưng lại ác độc như thế, để cho

Nhạc Nhạc ăn thuốc như vậy! Cô ta còn là con người sao? Coi như là người khác, cũng không thể như vậy dùng cái dạng thủ đoạn ti tiện này, huống chi, Nhạc Nhạc chính là muội muội của cô ta! Hắn thật muốn vì vậy giết cô ta! Thật muốn giết cô ta!

Mà Tạ ba ba cùng Mẹ Hải Nhạc cũng đứng ở nơi đó ngây người như phỗng, bọn họ thật sự là không thể tin, không thể tin!

Máy tính tiếp tục phát ra âm thanh: “ Em hiểu rất rõ! Em hiểu! Thầy Thích, xin thầy giúp em”. Là âm thanh suy yếu của Hải Nhạc.

“Được, tôi giúp em.” Âm thanh Thích Hán Lương.

“ Lão sư, viên thuốc kia bị em đè ở đầu lưỡi không có nuốt xuống, em đã đến phòng rửa tay phun ra, nhưng mà còn tan chảy một chút, em bây giờ đang bị tác dụng của thuốc ảnh hưởng, toàn thân đều nóng lên, trong lòng rất khó chịu. Hiện tại thuốc còn chưa phát tác được bao nhiêu, ý thức của em còn thanh tỉnh thầy hãy lấy giúp em bộ quần áo trên ban công, nếu như em ý thức không tỉnh táo nữa rồi thầy ở bên ngoài cho dù có thể nào cũng tuyệt đối không được mở cửa, được không? Thầy nhất định phải giúp em”. Là tiếng khóc của Hải Nhạc.

“ Bằng không, để tôi đưa em đến bệnh viện đi, ngâm nước lạnh không phải là biện pháp, em sẽ bị cảm lạnh mất.”

“Không, không còn kịp rồi! Lão sư, đi đi! Đi giúp em đổ đầy nước!”

“Được rồi! Tôi đi!” Sau đó truyền tới là tiếng ào ào, cùng với tiếng Hải Nhạc thở hổn hển.

“Tốt lắm, tôi đỡ em vào trong”.

“ Không, không nên đụng em, tự em đi, lão sư nhớ nhất định phải kiên định! Em ở bên trong nếu có hồ ngôn loạn ngữ xin thầy mở cửa, thầy tuyệt đối không thể mở!”

“Được, lão sư đồng ý giúp em, em hãy yên tâm đi”.

Mặc dù chỉ là âm thanh, nhưng lòng của Tạ Thư Dật thật đau, hắn có thể tưởng tượng ra được Hải Nhạc phải dùng bao nhiêu ý chí, dựa vào chính mình mà đi tới phòng tắm, đem thân thể nóng rực của mình ngâm vào nước lạnh! Nếu là hắn, hắn có thể làm được sao? Hắn có thể sao?

“ Lạnh quá a! Lạnh quá” Hải Nhạc run lẩy bẩy.

Quả nhiên, đến lúc Hải Nhạc liền hồ ngôn loạn ngữ rồi, cô gõ cửa, cũng tưởng môn kéo đến cách cách vang, để cho Thích Hán Lương mở cửa, nói cô quá lạnh rồi, sắp lạnh muốn chết, cầu xin hắn nhanh lên một chút mở cửa, Thích Hán Lương một mực bên ngoài nói để cho cô kiên trì, kiên trì mọi chuyện sẽ tốt lên. Tạ Thư Dật đau lòng nước mắt từ trong mắt của hắn tràn mi ra.

Thì ra là, cô nóng rần lên nhiều ngày thế kia, cũng bởi vì đêm đó ngâm mình quá lâu trong nước lạnh!

Cô chịu nhiều thống khổ như vậy, nhưng là, hắn thế nhưng không tin cô! Còn nháo cùng cô chia tay! Hắn đến cùng là đã làm cái gì? Ông trời, trừng phạt hắn chứ! Trừng phạt hắn xuống Địa ngục chứ! Hắn nguyện ý đi trong Địa ngục tiếp nhận Luyện Ngục nỗi khổ! Để hắn bù đắp lại tổn thương cho cô!

Lúc này Hải Nhạc, mặt không chút thay đổi vẻ mặt chết lặng ngồi ở trước máy vi tính, giống như nghe được là âm thanh của người khác, không phải là chính cô, lòng của Tạ Thư Dật đau hơn rồi, so đao cắt còn đau hơn!

Hắn không nhìn được nước nở nhen ngào ra tiếng, hắn thật muốn ôm cô vào lòng, thật chặt ôm vào trong ngực, để cho cô quên mất những thứ đau đớn kia!

Cuối cùng, truyền đến thanh âm Hải Nhạc mệt mỏi: ” Lão sư, em nghĩ em đã tốt rồi, thật sự tốt rồi, được lực đã qua, em rất mệt mỏi, rất lạnh, em đã tắm xong, em muốn ngủ, thầy có thể thả em ra rồi.”

“Được rồi.”

Âm thanh cửa phòng tắm mở ra.

“Vậy em ngủ đi, tôi cũng vậy bị em hù dọa ra khỏi một thân mồ hôi, có thể hay không mượn phòng tắm của em tắm rửa một chút?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Đoán chừng máy nghe lén để ở lại phòng tắm, chỉ nghe được trong phòng tắm hoa lạp lạp tiếng nước chảy, cùng thanh âm Thích Hán Lương lầm bầm lầu bầu: “Thích Hán Lương, người giúp cô ấy, người hối hận không? Có phải hay không trong lòng có chút hối hận? Người hoàn toàn có thể mượn cơ hội này lấy được cô ấy! Nhưng là người tại sao không có làm như vậy đây? Tại sao phải làm chính nhân quân tử đây? Ai, nhưng là Hải Nhạc đáng giá để người làm vậy, một cô gái tự ái, đáng giá để bất kì nam nhân nào trợ giúp cùng thật lòng đối đãi, ai, chẳng qua là cô ấy làm như vậy, không phải hơn phân nửa là vì tạ Thư Dật sao? Không biết là tạ Thư Dật biết ta cùng Hải Nhạc sống chung một phòng, có thể hay không ghen? Tốt nhất là ghen, tốt nhất hai người sẽ huyền não chia tay! Chia tay tốt nhất! Ai, tạ Thư Dật thật may mắn, gần quan được ban lộc! Hải Nhạc đến bây giờ cũng không biết mày thích ấy. Haiz, lạn hảo nhân a! Lạn hảo nhân!”

Huyền thuyền một động lớn lầm bầm lầu bầu, nghe được, Thích Hán Lương mình mặt đỏ rần.

Một lát sau, tiếng nước chảy đóng, Thích Hán Lương mở ra cửa phòng tắm, sau đó, liền truyền đến tạ Thư Dật tiếng rống to.

Xong rồi xong rồi! Ta chỉ nói là chơi thật khá, tạ Thư Dật thật trở lại! Lần này Hải Nhạc hồngбет! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ à? Tạ Thư Dật nhất định sẽ cho là ta cùng cô ấy có cái gì rồi! Hải Nhạc thật nguy rồi!” Thanh âm Thích Hán Lương vội vã cuống quýt huyền thuyền, nữa là thanh âm tất tấc mặc quần áo.

Rất nhanh liền truyền đến tiếng đánh nhau, còn có Trì Hải Hoan nói mỗi một câu, rõ ràng truyền tới, cuối cùng là tạ Thư Dật nói chia tay rồi đi, tiếng Hải Nhạc khóc rống lên.

281. Chương 142: Tay Trong Tay, Thật Đúng Là Hạnh Phúc

Long Tương Tư cười: “Cảm ơn chị làm gì? Chị còn phải cảm ơn các em đã cho chị cảm hứng sáng tác bức tranh này nữa kìa, các em thật đúng là hai đứa bé ngoan, có điều là đôi khi trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nếu những lời chị nói có thể giúp các em xóa tan màn đêm, vậy cũng coi như chị đã tích được một chuyện công đức, ok, tranh khô rồi, chúng ta cũng về thôi.”

“Vâng, công đức vô lượng, về mời chị ăn đồ ăn chính gốc bản địa, em biết chị thích nhất mà.” Tạ Thư Dật nói.

“Tốt, em không biết chị ở nước ngoài thêm ăn đồ ăn Trung Quốc bọn mình đến cỡ nào đâu, nhưng mà lại hoàn toàn không có cái vị như thế này, bọn họ làm theo khẩu vị người nước ngoài, thành ra ngọt ngọt lờ lờ, em không biết đâu, chị cực kì nhớ hương vị quê nhà.”

“Vậy thì ở lại, đừng đi nữa.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư thở dài một hơi nói: “Chị là một người quen phiêu bạc, linh hồn chị luôn hướng về những nơi chị chưa từng đến, chị đã không quen ở lâu một chỗ, chị nghĩ kiếp trước chắc chị từng là một người Gypsy (dân du mục), cho nên kiếp này vẫn muốn lần theo dấu chân kiếp trước.”

“Nhưng cho dù là chim thì cũng sẽ có một ngày nó bay mệt, nó sẽ trở về tổ, thuyền đi trên biển cũng có ngày trở về nơi xuất phát, cập vào cảng tránh gió của riêng mình.” Long Đế Uy nói.

“Thì không phải chị đã về tổ rồi à? Không phải chị cũng đang trở về tránh gió đấy thôi?” Long Tương Tư cười nói.

Long Đế Uy hơi tức giận, nói: “Nhưng mỗi lần chị đều vội vàng trở về, rồi lại vội vàng bỏ đi ngay!”

“Em cái thằng nhóc này, những gì chị đang theo đuổi không giống với những thứ các em đang theo đuổi mà.” Long Tương Tư vẫn cười.

“Có gì không giống chứ? Chị chỉ là không quên được thằng đàn ông đó mà thôi! Chị cũng không muốn thừa nhận! Cái gì mà lần theo dấu chân kiếp trước, chị chỉ muốn lần theo dấu chân của hắn mà thôi! Chẳng lẽ, chị bị tổn thương còn chưa đủ hay sao?”

Khuôn mặt Long Tương Tư lập tức trở nên tái nhợt, nàng cười gượng nói: “Em cái thằng nhóc này, nói cái gì đó? Ai quên không được chứ?”

Sắc mặt Long Đế Uy cũng rất dọa người, hắn trợn mắt nhìn chị hắn: “Đừng cứ em cái thằng nhóc này em cái thằng nhóc nọ! Tôi không phải một đứa con nít! Tôi là một thằng đàn ông! Là một thằng đàn ông! Chị chỉ lớn hơn tôi có ba tuổi mà thôi! Ba tuổi! Ở trước mặt tôi mà giả bộ trưởng thành cái gì? Tôi còn trưởng thành hơn chị nữa kia! Tôi sẽ không bao giờ đi thương nhớ một kẻ đã từng tổn thương mình! Thật đúng là tức chết được!”

“Cho dù chỉ lớn hơn em 1 phút, em cũng phải gọi chị là chị, đây là sự thật không thể thay đổi.” Long Tương Tư cũng không nổi giận, vẫn thản nhiên nói đầy đắc ý.

Long Đế Uy nhìn chị của hắn đầy tức giận, Tạ Hải Nhạc cảm thấy bộ dạng hắn thật sự rất đáng sợ, hơi bất an lắc lắc tay Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng không lên tiếng.

Cuối cùng, Long Đế Uy bại trận dưới sự bình thản của Long Tương Tư, ánh mắt hắn trầm xuống, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Còn Long Tương Tư xoay người, bình tĩnh tháo bức tranh giấy xuống, nói với Tạ Thư Dật: “Thư Dật, lấy giá vẽ giùm chị nha.”

“Dạ.” Tạ Thư Dật xếp giá vẽ lại, ba người đi theo dấu chân của Long Đế Uy, trở về xe, trong khi chờ khởi động máy, Hải Nhạc nói với Tạ Thư Dật: “Em cảm thấy hai chị em họ có gì đó hơi... kì lạ.”

“Có gì kỳ lạ chứ, mỗi người đều có chuyện khó nói, Đế Uy cậu ta...” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, “Nhạc Nhạc, sau lưng mỗi người đều có một câu chuyện riêng, giống như chúng ta vậy, chúng ta có ưu phiền của mình, bọn họ cũng sẽ có ưu phiền của bọn họ, Nhạc Nhạc, sau này, có lẽ có một ngày em sẽ biết được... em sẽ biết câu chuyện của bọn họ, nhưng không phải bây giờ, Nhạc Nhạc, em đã biết chúng ta nên làm gì rồi chứ?”

“Em biết, em sẽ không buông tay anh đâu! Lần này em tuyệt đối sẽ không buông tay anh nữa!” Hải Nhạc nói thật kiên định, nhưng ngay lập tức sắc mặt nàng lại trở nên buồn bã, “Nhưng mà, chị hai em lợi hại như vậy, em rất sợ là em đâu không lại chị ấy mất!”

Tạ Thư Dật cầm tay nàng an ủi: “Chỉ cần em đừng buông tay tôi ra, tôi cũng sẽ không buông tay em, tôi sẽ luôn là hậu thuẫn mạnh mẽ của em, em cũng sẽ là hậu phương kiên cường của tôi, chúng ta không cần phải sợ, chỉ cần chúng ta kiên trì, tôi tin là cha mẹ sẽ không ép tôi đính hôn với cô ta! Tôi sẽ không bỏ cuộc, em cũng nhất định không được bỏ cuộc! Em phải hứa với tôi!”

“Em hứa.” Hải Nhạc nắm lại tay hắn thật chặt, hai người nhìn nhau cười, trong lòng đã tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào.

Chờ bọn họ với Long Tương Tư cơm nước xong, về đến nhà thì đêm đã khuya rồi, lúc bọn họ mở đèn trong phòng khách lên, đột nhiên thấy Trì Hải Hoan đang ngồi trên sofa.

Trì Hải Hoan hồ hững nhìn hai người họ, nói: “Hai người đi đâu vui vẻ thế? Tay trong tay, thật đúng là hạnh phúc.”

Tạ Thư Dật đang định mở miệng, tay Hải Nhạc lại nắm chặt lại ra hiệu, Hải Nhạc mở miệng nói: “Chị hai, trễ vậy rồi chị còn chưa ngủ à?”

“Chờ hai người.” Trì Hải Hoan nhìn Hải Nhạc, nói, “Các người về rồi, tôi cũng đi ngủ đây.”

Nói xong nàng đứng dậy, bước lên lầu.

“Em cảm thấy chị ấy hơi là lạ.” Hải Nhạc lo lắng nói, “Chúng ta làm thế này, có phải rất tổn thương chị ấy không? Chị ấy cứ như vậy, trong lòng em thật sự có hơi đau lòng, không phải chúng ta đã tổn thương chị ấy quá nhiều đó chứ? Thư Dật, em đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, em thật sự rất sợ hãi.”

Ánh mắt lạnh lẽo của chị hai quét về phía nàng đầy oán độc lập tức khiến toàn thân nàng đều lạnh như băng, nàng chưa từng thấy chị hai có ánh mắt đó, giống như muốn giết nàng vậy! Thật sự rất đáng sợ! Chị hai đã hận nàng đến vậy rồi ư?

Nàng không nhịn được nhích vào lòng Tạ Thư Dật, ôm chặt lấy hắn, muốn chia sẻ một ít ấm áp, giúp hắn không còn lạnh run như vậy nữa.

Tạ Thư Dật cũng cảm nhận được sự khác thường của Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan càng bình tĩnh thì lại càng kỳ lạ, càng không bình thường, ả ta lại muốn làm gì bọn họ đây? Cô ta lại định giở trò gì nữa?

282. Chương 142: Đi Mĩ Quốc, Rời Khỏi Anh!

Hải Nhạc nhanh chóng ngưng hẳn đoạn ghi âm kia.

“Đây là mọi chuyện xảy ra đêm hôm đó.” Cô bình tĩnh nói.

Cả trong phòng khách yên tĩnh, ngay cả rơi một cây kim trên mặt đất cũng có thể phát ra tiếng vang rồi.

Hải Nhạc thở dài một cái, nói: “Ba, mẹ, xin lỗi, con vốn là không muốn nói ra, sợ các người hiểu biết rõ chân tướng lại thương tâm, nhưng là, con không muốn làm cho các người hiểu lầm con, con không muốn đeo cái nổi đen này.”

Trước khi rời đi, cô quay lại nói với Trì Hải Hoan: “Chị, lần này lại để em được lợi rồi, thật xin lỗi, nhưng em cũng không ngờ chị lại ngu xuẩn như vậy, lúc đó em đã tin Thư Dật, chị hèn em ra ngoài, dĩ nhiên em sẽ có phòng bị. Chị, em cũng không phải ngu ngốc, càng không muốn cùng chị tranh giành cái gì, chị là chị song sinh cùng một bào thai với em, nhưng việc làm của chị thật khiến em quá thất vọng! Nếu như tối nay chị ở trước mặt ba mẹ không quạu gió thổi lửa, em còn không định đem đoạn ghi âm này ra ánh sáng, em sẽ chôn giấu nó ở trong lòng, nhưng chị thật sự khiến em thất vọng! Em càng không muốn nói ra chuyện chị đối với em gái mà ra tay độc ác như vậy, là do chị ép em nói ra sự thật! Đây gọi là gì chị biết không? Là gieo gió gặt bão thôi. Trì Hải Hoan toàn thân cũng phát run, một câu cũng nói không nên lời.

Hồi lâu, Mẹ Hải Nhạc kiên khó khăn lên tiếng: “Nhạc Nhạc...” Bà thực chất nói không ra lời mà khóc rống lên.

“Đừng khóc, đừng khóc, Nhạc Nhạc không phải là rất tốt sao?” Tạ ba ba vội vàng ôm vợ, an ủi bà.

Sau đó, ông đối với Trì Hải Hoan nói: “Trì Hải Hoan, cô rất để cho tôi thất vọng, Tạ gia đã không hoan nghênh cô.”

Trì Hải Hoan cũng khóc ồ lên: “ba, con sai lầm rồi, con sai lầm rồi! Tha thứ con đây lần thứ nhất! Tha thứ cho con được không? Con lần sau cũng không dám nữa! Thích lão sư ở chung một chỗ, con không có ác ý! Mẹ! Con xin mẹ!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng lên tiếng: “Trì Hải Hoan, cô tốt nhất liền ra khỏi đây, đừng ép tôi động thủ đánh phụ nữ! Về sau cấm cô bước vào cửa Tạ gia một bước”.

Trì Hải Hoan thấy mẹ im lặng không lên tiếng liền vọt tới trước mặt Hải Nhạc cho là muốn đánh cô liền lùi về sau hai bước, Tới Hải Nhạc trước mặt, Hải Nhạc cho là cô muốn đánh cô, không khỏi lui về sau hai bước, Tạ Thư Dật thấy Trì Hải Hoan xông tới, sợ cô ta làm hại Hải Nhạc cũng xông tới, kéo Hải Nhạc vào trong ngực hắn.

“Trì Hải Hoan! Cô còn muốn làm gì? Cô hãm hại phải Nhạc Nhạc còn chưa đủ sao? Cô hành hạ cô ấy còn chưa đủ sao?” Hắn rống giận nói.

Tri Hải Hoan nước mắt lưng tròng nhìn Nhạc Nhạc, cách oành một tiếng quỳ rạp xuống bên chân của Hải Nhạc, than thở khóc lóc lấy tay đánh vào mặt của mình: " Nhạc Nhạc, em hãy tha thứ cho chị, tha thứ cho chị có được không? Chị là nhất thời hồ đồ, ma xui quỷ khiến nên mới làm như vậy, em hãy tha thứ cho chị, chị lần sau cũng không dám nữa! Nhạc Nhạc! Em hãy tha thứ cho chị! Tha thứ cho chị đi!"

Tạ Thư Dật thấy vậy không nhị được nữa một cước đã Hải Hoan ngã ra, hấn điên cuồng rống lên: " Không cách nào tha thứ! Cũng không đáng được tha thứ! Cô tránh ra! Cô không xứng làm chị của Nhạc Nhạc! Lòng dạ ác độc như cô, thủ đoạn ti tiện như vậy cũng nghĩ ra được! Cô không phải là người! Cô là một con quỷ đội lốt người!"

Tri Hải Hoan hét lên một tiếng ngã xuống, ngẩng đầu lên chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng từ mọi người, ngay cả mẹ cũng nhìn cô với ánh mắt xa lạ, Hải Hoan ô ô ôm mặt mà khóc lên.

Hải Nhạc trong lòng có chút không nhẫn tâm, cô nói: " Chị đứng lên đi, đứng lên nói chuyện."

"Thứ người như thế! Em vẫn để ý cô ta làm cái gì? Em quên cô ta đối xử với em như thế nào rồi sao?" Tạ Thư Dật cơ hồ nổi trận lôi đình.

Hải Nhạc nhẹ nhàng đẩy hấn ra, nhàn nhạt nói: " Phải, tôi biết rõ không thể nào tha thứ, chị hung hăng đâm tôi một dao, còn anh, anh thì sao? Sự lựa chọn của anh là đang sát muối lên vết thương của tôi, để cho tôi càng thêm đau, đau đến chết đi sống lại. Tôi đã nói với anh, tôi với Thích lão sư cái gì cũng không có, thế nhưng anh lại lựa chọn chia tay, lựa chọn vứt bỏ tôi! Khi đó, tôi cần nhất sự quan tâm của anh, cần nhất là anh yêu tôi, nhưng anh lại khiến tôi tổn thương, chị ta không đáng được tha thứ! Nhưng anh thì sao? Anh cùng chị ta có gì khác nhau? Mặc dù chị ta muốn tổn thương tôi, nhưng không được như ý muốn, mà anh, anh tạo cho tôi một vết thương không cách nào bù đắp được, anh so với chị ta lại càng không đáng được tha thứ" Lời cuối cùng là Hải Nhạc nghẹn ngào nói ra trong nước mắt.

Tạ Thư Dật ngơ ngác đứng ở nơi đó, trên mặt trượt xuống hai hàng nước mắt trong suốt.

Cô nói không có sai, thời điểm đó cô cần nhất là sự quan tâm của hấn, thế nhưng hấn lại hung hăng xát muối vào vết thương lòng của cô! Là hấn sai rồi! Là hấn sai rồi!

Hải Nhạc đến bên mẹ, đưa tay ôm lấy bà mà khóc lên, mẹ Hải Nhạc quay người ôm lấy Hải Nhạc, vừa khóc vừa nói: " Nhạc Nhạc, tha thứ cho mẹ, tha thứ cho mẹ, là mẹ không tốt! Là mẹ không bảo vệ tốt cho con! Mẹ xin lỗi! Mẹ xin lỗi con gái!"

" mẹ, Nhạc Nhạc không phải là đã không sao sao? Không cần tự trách." Hải Nhạc nói.

"Nhạc Nhạc, là ba cũng có lỗi, ba nhận lỗi với con, ba không nên cho là con cùng Thích lão sư có cái gì, thật xin lỗi!" Tạ ba ba cũng đưa tay ôm lấy Hải Nhạc.

"Ba, con không trách ba, là trách bản thân con không có xử lý tốt, hại ba mẹ phải lo lắng, là lỗi của con, con xin lỗi" Hải Nhạc nói.

"Con có thể tha thứ cho ba mẹ không?" Tạ ba ba nói.

"Ba mẹ không có làm sai cái gì, bảo con làm sao tha thứ a!" Hải Nhạc thản nhiên cười.

"Hảo, thật tốt, thật là đứa con gái ngoan của ba!" Tạ ba ba cảm khái mà nói.

" Chẳng qua là ba mẹ, Nhạc Nhạc có thể muốn rời khỏi nhà một thời gian, con muốn cùng chị Tương Tư đi Mỹ, ba mẹ hai người nhất định phải chăm sóc mình thật tốt."

"Con đi nước Mỹ? Con thật sự là muốn đi Mỹ? Ba còn cho là con nói chơi? Con đến nơi đó làm cái gì? Không cho đi, không có con, ba sẽ rất nhớ, ba không cho con đi." Tạ ba ba hoảng loạn.

"Nhưng mà con cũng đã hoàn tất thủ tục rồi, chị Tương Tư hiệu suất rất nhanh, con chỉ nhắc tới chị ấy đã giúp con làm xong hộ chiếu rồi, con bây giờ có thể theo chị ấy rời đi." Hải Nhạc mỉm cười nói, thật ra thì trong lòng cô cũng có chút chua xót, lớn như vậy, cho tới bây giờ cũng không có rời khỏi nhà xa ba mẹ, đột nhiên sẽ phải rời đi, hơn nữa còn là vạn dặm ở tận nước Mỹ, cô thật sự không nỡ.

"Nhạc Nhạc! Con thậm chí còn không thêm nghĩ đến ba mẹ sao? Tại sao lại muốn đi khỏi đây? Người một nhà đoàn tụ ở chung một chỗ không phải rất tốt sao?" Mẹ Hải Nhạc lại khóc nữa.

“ Mẹ, con không thể nào mãi sống bên cạnh ba mẹ, coi như con là chú chim nhỏ, đến lúc đủ lông đủ cánh, con muốn bay xa hơn, mẹ, con cũng không phải là sẽ không trở lại, hơn nữa mẹ cũng có thể đến nước Mĩ để thăm con mà.” Hải Nhạc an ủi nói.

“Hải Nhạc, em phải đi Mĩ, tôi ở bên đó có rất nhiều bạn bè họ sẽ giúp đỡ cho em. Đợi qua hết học kì này, tôi sẽ qua đó giúp em.” Thích Hán Lương cơ hồ kích động muốn hoan hô rồi, nếu là Hải Nhạc đi Mĩ, hẳn nhất định lập tức từ chức, hẳn muốn lập tức đi Mĩ, đến đó không còn sự tồn tại của Tạ Thư Dật, hẳn không tin là hẳn không thể khiến cho Hải Nhạc yêu hẳn.

“ mẹ không thể xa con, không nên đi! Không đi có được không! Con không phải là muốn cùng Thư Dật ở chung một chỗ sao, các con đang ở cùng nhau, ba mẹ sẽ không ngăn cấm con nữa, chỉ cần con ở lại đây bên cạnh mẹ, dù con muốn qua lại với ai mẹ cũng sẽ không ngăn cấm nữa! Nhạc Nhạc, ở lại đây đi con.” Mẹ Hải Nhạc thương tâm khẩn cầu.

Hải Nhạc khổ sở cười cười, lời này của mẹ nói ra đã quá muộn, cô bây giờ cùng Tạ Thư Dật còn có cái gì có thể đây? Cô sẽ không cần một tình yêu mà không có sự tin tưởng.

“ Mẹ, con sẽ quay về thăm mẹ, con với chị Tương Tư đi cùng nhau, con nhất định sẽ sống tốt, tương lại mẹ nhất định sẽ nhìn thấy một Hải Nhạc hoàn hảo, hoàn toàn lột xác.” Hải Nhạc vẫn như cũ, không chút nào lung lay ý định.

Liên tiếp mấy ngày, Mẹ Hải Nhạc cùng Tạ ba ba một mực giữ Hải Nhạc ở lại, nhưng Hải Nhạc là kiên định muốn đi Mĩ, bọn họ cuối cùng cũng đành phải từ bỏ ý định thuyết phục cô.

Mà Trì Hải Hoan, cũng đành phải đi khỏi Tạ gia, bắt đắc dĩ ngủ tại trường, cô khóc thút thít thỉnh cầu, nhưng Tạ ba ba cứng rắn đuổi cô đến trường, cô gái này, tâm can thật quá độc ác, thủ đoạn làm cho người ta không rét mà run. Xem ra lần trước Thư Dật nói bị cô ta bày trò thật đúng là không lừa bọn họ, tuyệt đối cũng là do cô ta bày trò!

“Haiz, tuổi còn nhỏ thế nhưng lại mang tư tưởng tiêu cực như vậy... rõ ràng là một mẹ sinh, vì sao Nhạc Nhạc thiện lương, mà Trì Hải Hoan lại trở nên như vậy không thể nói lý? Thật là kinh khủng, nhỏ như vậy đã dùng thủ đoạn ác độc như vậy đối phó người khác, trưởng thành sẽ làm đến mức nào đây?” Tạ ba ba một mực than thở.

“Haiz, nó từ nhỏ đã hiếu thắng tranh đoạt, hơn nữa em cùng cha nó ly hôn, cha tì ở trong tù, mẹ kế lại là một người đàn bà âm độc, có đủ trò, mưa dầm thấm đất Trì Hải Hoan cứ như vậy mà học được điều xấu. Chỉ sợ là để nó ở trường học cũng không phải biện pháp, em nghĩ nên để nó ra nước ngoài chứ không phải là Nhạc Nhạc.” Mẹ Hải Nhạc lo lắng trùng trùng.

“ Thế này nhé, đợi qua học kỳ này, chúng ta đi Anh quốc giúp nó tìm một nữ tu sĩ nghiêm khắc ở trường dạy bảo nó, đem nó từ từ khuyên bảo?” Tạ ba ba nói.

Mẹ Hải Nhạc gật đầu, thở dài một cái.

283. Chương 143: Mềm Lòng

“Đừng sợ cô ta, mọi chuyện có tôi đây, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, em không cần phải sợ ả.” Tạ Thư Dật an ủi nàng.

Mặc dù Trì Hải Hoan không nói gì, hơn nữa còn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của cô ta thoạt nhìn đúng là có hơi đáng sợ thật, kỳ thật, trong lòng hẳn cũng có chút bất an, nhưng nếu Nhạc Nhạc biết hẳn bất an, nàng sẽ còn sợ hơn nữa, cho nên, nếu hẳn muốn trở thành người che mưa chắn gió cho nàng, nhất định phải khiến cho nàng an tâm.

Hải Nhạc cứ lo lắng bất an không thể đi vào giấc ngủ, hôm nay chị hai nhìn thật đáng sợ, nàng thật sự có hơi sờ sợ.

Nhưng nàng lại nhận ra mình đã quá lo rồi, sáng hôm sau chị hai lại chủ động chào hỏi nàng như không có chuyện gì xảy ra, có điều... trong lòng nàng vẫn còn một chút lo lắng.

“Nhạc Nhạc, mấy ngày nay chị thấy không thoải mái lắm, em đến trường chị xin nghỉ giùm chị ba ngày đi.” Trì Hải Hoan nói.

“Dạ, nếu chị không thoải mái thì cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chừng nào khỏe thì đi học cũng không muộn, em đi xin phép giùm chị cho.” Nhạc Nhạc nhận lời.

Đến trường Hải Hoan, Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “Tôi đi cho, em ngoan ngoãn ngồi trong xe không được ra đấy.”

Khi Tạ Thư Dật đến lớp Hải Hoan xin nghỉ phép giùm, hẳn không thêm quan tâm đám người chỉ trở, lúc sắp ra đến cửa trường thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng kêu: “Anh là Tạ Thư Dật à?”

Tạ Thư Dật quay đầu nhìn lướt qua, là một nam sinh. “Là tôi, cậu là ai?”

Tên nam sinh do dự một chút: “Tôi tên là Phạm Triết.”

“Cậu có chuyện gì?” Tạ Thư Dật hỏi.

Nam sinh chần chờ, hỏi: “Trì Hải Hoan... có khỏe không?”

Tạ Thư Dật gật đầu, nói: “Nó chỉ hơi không thoải mái thôi, mấy ngày nữa đi học lại, cậu sẽ thấy nó.”

“Dạ.” Phạm Triết muốn nói lại thôi.

“Sao thế, cậu thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi, “Nếu vậy, cậu nên cố gắng hơn nữa, cho dù gặp gian nan trở ngại thế nào, cũng phải theo đuổi nó cho bằng được, tôi thay gia đình cảm ơn cậu.”

Nếu thằng nhóc này mà thích Trì Hải Hoan thật thì tốt nhất, hi vọng hẳn có thể theo đuổi Trì Hải Hoan giùm, như vậy hẳn và Hải Nhạc sẽ tránh khỏi không ít phiền toái.

“Thật không? Chẳng lẽ các người cho phép tôi theo đuổi Trì Hải Hoan?” Phạm Triết có chút kinh ngạc.

“Cậu không thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Không, không phải là tôi không thích cô ấy, chỉ là...” Phạm Triết lại ấp a ấp úng.

“Thích thì theo, có gì đâu chứ, Tạ gia chúng tôi rất thoáng, nó là em rể của tôi, trong trường cậu phải chăm sóc nó nhiều hơn đấy.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, tôi biết rồi.” Phạm Triết nói.

“Cậu tên là Phạm Triết phải không? Tốt, tôi nhớ cậu rồi, nhớ kĩ cậu đã hứa với tôi rồi đấy.” Tạ Thư Dật xoay người định đi.

“Chờ chút, anh... anh nói là em rể? Vậy... anh với cô Diêu Nhạc Nhạc kia không phải là anh em ruột à? Diêu Nhạc Nhạc và Trì Hải Hoan là chị em? Vậy... người anh yêu là Diêu Nhạc Nhạc?” Phạm Triết hỏi.

“Đúng, người tôi yêu là Diêu Nhạc Nhạc, cô ấy chỉ là em rể của tôi, chúng tôi không hề loạn luân, trên báo chỉ toàn nói bậy, tôi đi đây.” Tạ Thư Dật xoay người rời đi.

Phạm Triết ngơ ngác đứng đó.

Cái này lớn chuyện rồi, thì ra Trì Hải Hoan thật sự có quan hệ với Tạ gia, có điều, hình như Tạ gia cũng không biết tối hôm qua Trì Hải Hoan xảy ra chuyện gì, lỡ mà họ biết được, có thể mang đến tai họa gì cho Phạm gia bọn họ không đây? Chuyện này làm sao cho tốt đây?

Phạm Triết đứng dưới ánh nắng chang chang mà phát run.

Tạ Thư Dật ngồi vào xe, khởi động máy.

“Thật không ngờ Trì Hải Hoan cũng có người thích, có một thằng tên Phạm Triết có vẻ thích cô ta.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng người khác thích chị ấy, chị ấy không thích người ta thì cũng vô dụng, người trong lòng chị ấy là anh mà.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng người tôi thích không phải là cô ta, mà là em.” Tạ Thư Dật cười cười, nói.

Hải Nhạc liếc xéo hắn, nhưng trong mắt đã có ý cười rất rõ. Thật ra, nếu người mình thích lại thích người khác thì đúng là một chuyện rất đau đớn, “Có đôi khi, em thật sự cảm thấy hơi tội nghiệp chị hai, lúc trước em cứ tưởng là anh không thích em, đau khổ cứ luôn gặm nhấm trái tim em, thật sự có lúc còn cảm thấy đau đến mức không muốn sống nữa.” Hải Nhạc thở dài một hơi, nói.

“Tình cảm vốn không thể nói cho công bằng hay tương xứng được, có người lấy được tình yêu, thì nhất định sẽ có người chỉ lấy được đau khổ.” Thư Dật cũng thở dài một hơi, “May mà hai chúng ta đều có được tình yêu của nhau, không bị tổn thương.”

“Nói vậy, chị hai nhất định là người sẽ bị tổn thương rồi, nhưng mà, ngoại trừ chuyện muốn ở bên anh ra, trừ anh ra là em không thể chia sẻ với chị ấy, em thật sự bằng lòng dùng tất cả những gì em có để đổi lấy anh, chỉ cần chị hai chịu đổi.” Hải Nhạc nói đầy buồn bã, “Em cũng thật sự không muốn chị ấy đau khổ như vậy, dù sao, chị ấy cũng là chị hai em.”

“Nhạc Nhạc, em thật là... haiz... mềm lòng quá đấy.” Tạ Thư Dật lắc đầu.

Nhưng ngặt nỗi hắn lại thích Nhạc Nhạc như vậy, haiz.

“Hải Hoan, con tới thăm mẹ, mẹ rất vui, con không đi học à? Có phải con có chuyện gì muốn nói với mẹ không? Không sao đâu, bây giờ mẹ đã có thể chịu mọi đả kích rồi.” Mẹ Hải Nhạc cầm quả táo Hải Hoan gọt khẽ cắn một ngụm, liền đặt lên tủ đầu giường, nhìn Hải Hoan nói.

Lúc trước bố Tạ có chút lo lắng về mẹ Hải Nhạc, nên mới ép bà nằm viện vài ngày.

“Mẹ, con chỉ muốn đến thăm mẹ, nói chuyện phiếm với mẹ mà thôi.” Hải Hoan nói.

“Hoan Hoan, mẹ cảm ơn con trong lòng con còn có mẹ, có điều là con ơi, chuyện giữa con và Thư Dật đã làm ẹ thật sự rất đau lòng, làm sao con có thể ngốc như thế chứ? Con thích ai không tốt, lại cứ phải đi thích Thư Dật làm gì?” Mẹ Hải Nhạc vẫn đau đớn khôn nguôi.

“Mẹ, là Thư Dật chộc con trước đấy chứ, mới gặp con lần đầu tiên hắn liền hôn con, con tưởng... con tưởng là hắn thích con, sau đó mẹ cũng thấy mà, hắn đối xử với con tốt như vậy, làm sao con có thể không động lòng? Sau đó hắn tỏ tình với con, sao con lại không nhận lời cho được?” Hải Hoan nói đầy bi thương.

“Nó tỏ tình với con trước à?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Dạ.” Hải Hoan trả lời đầy ai oán, “Nhưng mà, con cũng không biết thì ra Nhạc Nhạc cũng thích hắn! Con cứ nghĩ là mỗi khi con và Tạ Thư Dật ở bên nhau thì Nhạc Nhạc lảng tránh chính là vì không muốn làm kỳ đà cản mũi, nó cũng biết con thích Thư Dật, trước giờ con chưa từng giấu nó gì cả, nó biết từ đầu rồi! Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà nó lại chưa từng nói cho con biết nó cũng thích hắn! Nó biết rõ con với Thư Dật đang quen nhau, nhưng nó lại dám lén lút quen với Tạ Thư Dật sau lưng con! Hôm Valentine, con đi xem phim với Tạ Thư Dật, nó rõ ràng đã đi nghe nhạc với Hứa Chí Ngạn rồi, nhưng sau đó nó lại dám chạy tới ngoài rạp chiếu phim, gọi điện thoại hẹn Tạ Thư Dật ra ngoài, hại con ngồi một mình trong rạp xem phim, còn tưởng Tạ Thư Dật có chuyện gì, báo hại con cứ sốt hết cả ruột cho Tạ Thư Dật, mẹ, con không có gạt mẹ đâu! Nếu mẹ không tin, mẹ cứ hỏi Hải Nhạc hay Thư Dật cũng được, có phải bọn họ lén lút hẹn hò sau lưng con mới bị phóng viên chụp hình lại không! Cuối cùng, Tạ Thư Dật còn cưỡng đoạt con, nhưng hắn lại muốn cao chạy xa bay! Mẹ, mẹ phải lấy lại công bằng cho con!” Hải Hoan òa khóc nức nở.

Mẹ Hải Nhạc đau đầu sờ trán, thở dài, nói: “Mẹ thật sự không hiểu nổi ba người các con, sao mà lại phức tạp đến thế, mẹ nghe cha Thư Dật nói, Thư Dật luôn một mực khẳng định người nó yêu là Nhạc Nhạc, con mới là người chen ngang vào, mẹ thật đau đầu với các con, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Hoan Hoan, con muốn mẹ phải làm thế nào đây?”

“Không!” Hải Hoan kích động, nói, “Kể thật sự chen ngang không phải là con! Là Nhạc Nhạc! Còn Tạ Thư Dật thì có mới nói cũ, hắn chiếm được con xong đã muốn đá văng con! Hắn muốn ở chung với Hải Nhạc mà thôi!”

Mẹ Hải Nhạc đầu đầu nói: “Nếu Thư Dật đã thật sự ác độc như con nói, con còn tranh giành làm gì? Tốt nhất hai chị em con đều từ bỏ nó đi! Mẹ sẽ không cho phép bất kỳ đứa nào đến với nó hết!”

**

Hải Hoan nghe mẹ nói vậy, không khỏi lại rơi lệ, nằng than thở khóc lóc: “Mẹ, mẹ bất công! Mẹ thiên vị Nhạc Nhạc! Bởi vì Nhạc Nhạc lúc nào cũng ở bên cạnh mẹ, mẹ mới thương nó nhiều hơn một chút, con đó giờ không ở bên cạnh mẹ, mẹ đã xa lạ với con rồi, mẹ không có cái loại tình cảm giống như mẹ dành cho Nhạc Nhạc! Mẹ, con với Nhạc Nhạc ai cũng là con gái của mẹ! Mẹ không thể thiên vị được! Ngẫm lại, lúc đầu con cũng không phải không muốn đi theo mẹ, lúc ấy con thấy cha chỉ có một mình, mẹ có Nhạc Nhạc, nếu con đi theo mẹ, cha sẽ không còn gì hết! Lúc ấy con chỉ nghĩ như vậy, mới đi theo cha! Mẹ phải biết là, ai lại không muốn đi theo mẹ ruột chứ? Ai lại muốn mẹ kè? Con là vì cha đó! Mấy năm này, con đã chịu khổ biết bao nhiêu, bị mẹ kè tra tấn biết bao nhiêu, con chỉ có một niềm tin, một ngày nào đó, con có thể nhìn thấy mẹ và Hải Nhạc! Mẹ, nếu mẹ không thể thương Hoan Hoan, mẹ cũng phải tội nghiệp con đã chịu khổ nhiều năm đến vậy, mà Nhạc Nhạc đã đi theo mẹ hưởng phúc từng ấy năm rồi, mẹ cũng phải đem Tạ Thư Dật cho con chứ! Mẹ, Hoan Hoan cầu xin mẹ đó!”

Mẹ Hải Nhạc nghe nằng nói như vậy, không phải là không mềm lòng, nhưng Tạ Thư Dật cũng không phải bà nói ghép là có thể ghép được.

“Hoan Hoan, con cũng thấy đấy, không phải là mẹ không nói cho con, nhưng Tạ Thư Dật nó không chịu, còn nói nếu ép nó đính hôn, nó sẽ rời khỏi Tạ gia, cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Tạ, nó đã nói cứng như vậy rồi, làm sao mẹ có thể đi ép nó đây?” Mẹ Hải Nhạc nói, bà chịu thua.

“Nói thế thì có gì đâu chứ, chỉ hù dọa ba mẹ mềa thôi, hấn làm gì bỏ được, phỏng chừng hấn cũng tiếc, mẹ, con cầu xin mẹ đấy! Trừ Tạ Thư Dật ra, cái gì con cũng không cần! Cái gì con cũng có thể cho Nhạc Nhạc! Con chỉ cần Tạ Thư Dật mà thôi!” Trì Hải Hoan nài nỉ.

“Hoan Hoan, con đang làm khó mẹ đấy! Tóm lại, mẹ không muốn bất cứ ai trong hai chị em con quen Tạ Thư Dật, Nhạc Nhạc cũng không được!” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, mẹ không thể làm vậy với con được, mẹ không thể! Trong sạch của con đã cho Tạ Thư Dật rồi, không quen hấn, con quen ai bây giờ? Mẹ! Con là con gái của mẹ mà! Mẹ mà không giúp con thì còn ai giúp con đây? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thông minh như vậy, giờ lại còn là đại minh tinh, nhiều người thích nó như vậy, Hứa Chí Ngạn kia cũng thích nó đấy! Sau này nó còn nhiều đàn ông để mà chọn, còn Hoan Hoan cũng chỉ có một mình Tạ Thư Dật mà thôi, cho dù hấn là Sở Khanh, hay còn đang thích người con gái khác, con cũng chỉ muốn hấn!” Hải Hoan khóc, nói.

Mẹ Hải Nhạc không khỏi chảy nước mắt: “Con ngốc à, rốt cuộc là Tạ Thư Dật có chỗ nào tốt chứ? Con cứ phải dán chết mắt vào nó thế à? Sau này con cũng sẽ tìm được một người yêu con thật lòng! Còn bây giờ người trong lòng nó không phải là con! Không phải con con biết không! Nếu con cứ khăng khăng muốn gả cho nó, sau này con sẽ sống rất khổ sở cho xem! Mẹ chính là bài học cho các con đây, lúc trước mẹ chọn cha con, mà từ bỏ cha Thư Dật, mẹ cho là chỉ cần mẹ yêu cha con, cha con cũng có thể ẹ một tình yêu tương xứng, nhưng khi mẹ mới sinh hai chị em con không bao lâu, cha con liền lén phéng, ở ngoài ăn chơi đàng điếm, quá đáng đến mức sau đó còn mang đàn bà về nhà! Cuối cùng mẹ thật sự chịu không nổi, quyết định ly hôn, Hải Hoan, mẹ từng rất yêu cha con, nếu không mẹ cũng đã không gả ông ấy! Nhưng mà... nhưng mà ông ta lại đối xử với mẹ như thế nào? Cho nên, con phải tìm đứa con trai nào yêu con, chứ không phải một đứa mà con yêu nó nhưng nó lại không thương con.”

Trì Hải Hoan nhìn mẹ mình đầy kinh ngạc: “Trước kia mẹ lại từ bỏ cha Thư Dật mà đến với cha à? Sao mẹ lại làm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi, nói: “Lúc trước mẹ cảm thấy, Tạ gia là người đứng đầu tứ đại gia tộc, tuy ông ấy yêu mẹ, lúc nào cũng theo đuổi mẹ, nhưng mà, môn hộ kém nhau quá xa (“môn hộ” ở đây trong câu “môn đăng hộ đối”), nhà ông bà ngoại chỉ có thể coi là tầng lớp trung lưu, không thể so với nhà họ Tạ được, mẹ sợ đến lúc đó mình lại không hạnh phúc, mẹ tự biết mình ở đâu, nên năm đó lúc mẹ từ chối ông ấy, trong lúc tức giận ông ấy liền qua loa kết hôn, mà mẹ thì lại chọn cha con, một người có điều kiện kém hơn ông ấy rất nhiều, chờ đến khi mẹ tốt nghiệp thạc sĩ xong, mẹ liền gả cho cha con, cứ tưởng là ông ta sẽ đối xử tốt với mẹ, nhưng mẹ đã nghĩ sai rồi, ông ta chỉ là một cậu ấm bị làm hư, có lẽ, ông ta chỉ xem

mẹ như là một trong những chiến công của ông ta mà thôi, dù sao thì mẹ cũng là con đàn bà đoạt được từ tay Tạ Trường Viên mà! Điểm này, ông ta đã thắng Tạ Trường Viên còn gì! Với ông ta mà nói, vinh quang biết bao nhiêu! Có lẽ, ông ta đã từng thật lòng yêu mẹ, nhưng với ông ta mà nói, tình yêu chỉ là một ít mới mẻ nhất thời mà thôi, đến khi hết mới mẻ rồi, ông ta liền quay đầu đuổi theo những thứ mới mẻ khác, sau đó mẹ ly hôn với cha con, còn mẹ Tạ Thư Dật lại vì bệnh tim rời khỏi thế gian, mẹ với cha Thư Dật mới lại một lần nữa đến với nhau, mẹ nghĩ, đây là ông trời đã định sẵn, mẹ nhất định sẽ ở bên ông ấy, may mà ông ấy yêu mẹ thật lòng, cũng không ghét bỏ mẹ tha nhi mang nữ (~ có con riêng), đối xử với mẹ mấy chục năm như một ngày, cho nên mới có mẹ hôm nay, Hoan Hoan, nếu phải chọn con nên chọn người đàn ông nào yêu con nhất, như vậy con mới có thể hạnh phúc cả đời.”

“Mẹ, con thật sự không ngờ mẹ lại từng có một chuyện như vậy, đến bây giờ con cũng không biết, nhưng mà, trước giờ cha chưa từng nhắc tới bố Tạ bao giờ, con chẳng nghe nói gì cả, sau đó mẹ lại gả cho bố Tạ rồi!” Trì Hải Hoan vẫn còn rất ngạc nhiên.

“Mẹ nghĩ, sau này cha con cũng có hối hận, ông ta hối hận đã ly hôn với mẹ, ông ta từng cầu xin mẹ quay đầu, nhưng mà, ông ta đã tổn thương mẹ quá nhiều, làm sao mẹ có thể quay lại đây? Cho nên, ước chừng là bởi vì nguyên nhân đó mà ông ta cũng không còn nhắc tới mẹ, nhắc tới bố Tạ trước mặt con nữa, nhưng hối hận thì có ích gì chứ? Mà cuối cùng ông ta lại rơi vào kết cục như thế, mẹ cũng rất bất ngờ.” Mẹ Hải Nhạc không khỏi rơi nước mắt.

Hải Hoan nhất thời không biết nói gì, thật không ngờ lúc còn trẻ mẹ lại từng từ chối cha Thư Dật theo đuổi, chuyện đó cần phải có bao nhiêu can đảm mới có thể từ chối? Đặt ở hiện tại, có cô gái nào lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Mẹ, haiz, mẹ vẫn còn may mắn hơn nàng nhiều, cuối cùng vẫn đến bên cha Thư Dật, sống với nhau hạnh phúc như thế, không, nàng sẽ không từ bỏ Tạ Thư Dật, nàng đã trả giá đắt như vậy, Tạ Thư Dật, chỉ có thể là hồi báo của nàng, bất luận thế nào nàng cũng muốn có được hắn!

284. Chương 143: Tôi Muốn Em, Chỉ Cần Em!

Mắt thấy ngày mai sẽ phải rời đi, Hải Nhạc cũng đã dọn hành lý xong, cô kiểm tra xem có quên thứ gì không, sau đó ngồi trên giường gấp quần áo từng cái bỏ vào vali.

Lúc này, có người ở bên ngoài gõ cửa, Hải Nhạc ngẩng đầu nói: ” mời vào.”

Tạ Thư Dật từ bên ngoài đi vào.

“Anh hai, có chuyện gì sao?” Hải Nhạc nhàn nhạt liếc nhìn hắn.

“Tôi...tôi ghé thăm em một chút.” Tạ Thư Dật lắp bắp mà nói.

Từ ngày vạch trần Trì Hải Hoan, sau cũng không còn gọi hắn tình cảm như trước, đùng mặt liền lễ phép gọi hắn một tiếng anh hai, thật khiến hắn tức đến hộc máu, cô chính là bài xích hắn, trong lòng hắn thực sự thống khổ, nhưng lại không thể tìm được lý do nào đến gần cô, chỉ đành phải tan nát cõi lòng nhìn cô lạnh lùng xa cách. Ngày mai, cô thật sự sẽ đi, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cô lại! Từ giờ về sau, cô ở cách xa Đại Tây Dương rất có thể sẽ lại động tâm trước những thằng đàn ông khác! Hơn nữa, con sói Thích Hán Lương này, mười hai tuổi đã sống ở Mĩ, bây giờ Nhạc Nhạc đi Mĩ, không phải là thoả mãn tâm nguyện của hắn sao? Hắn ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này liền chạy theo. Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc của Tạ Thư Dật lại tay trong tay cùng Thích Hán Lương đi dạo ở Mĩ, hắn thật muốn điên lên rồi! Nhưng bây giờ hắn lại vô lực ngăn cản! Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hải Nhạc rời xa hắn sao? Tương lai gặp lại, hai người quen thuộc nhất nay sẽ phải trở thành người xa lạ? ((đáng đời huynh, cái thói gia trưởng, bắt nạt Nhạc nhi..... một lần tổn tới già nhé cưng...))

“ Nhạc Nhạc, em đi Mĩ rồi, em sẽ không nhớ đến tôi sao?” Tạ Thư Dật khổ sở hỏi.

Tối nay cô mặc áo ngủ Winneie the Pooh màu hồng phấn dễ thương, trên người truyền đến mùi hoa sơn chi, là loại sữa tắm cô dùng, rất dễ chịu. Có thể là cô vừa mới tắm xong, trên mặt vẫn còn chút hồng hồng do hơi nước bốc lên, đôi mắt to tròn sáng ngời. Hắn thật sự rất muốn kéo cô vào trong ngực mình, tận tình mà hút lấy mùi thơm trên người cô, nhưng hiện tại hắn cũng không dám làm chuyện gì, hắn không cách nào nhìn được ánh mắt dạt dào của cô nhưng lại không dám làm càn.

“Tôi cũng không phải mất trí nhớ, sao có thể không nhớ anh?” Hải Nhạc khó được cười một tiếng.

“ Ách” tạ Thư Dật bị sặc.

“ Tôi sau này không còn ở nhà nữa, mẹ tôi phải phiền anh chiếu cố rồi.” Hải Nhạc thở dài một cái, cô không phải là không có nhìn ra trong mắt của hắn thống khổ cùng giãy giụa, cô thật sự có loại xung động, muốn ôm lấy hắn, dùng bàn tay nhỏ bé làm đôi mày của hắn dịu xuống, nhưng cô cố dè xuống ý định trong lòng.

“Tôi biết rồi.” Tạ Thư Dật khàn giọng nói.

“Còn có ba, thân thể ba không tốt, anh cũng nên chú ý nhiều một chút, nếu ba uống hết thuốc rồi anh phải mua giúp ông ấy, tôi sợ mẹ tôi sẽ có lúc sơ sót đấy.” Hải Nhạc nhẹ nói.

“Biết, tôi sẽ làm.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Vậy được rồi, ngày mai tôi đi rồi, tôi muốn đi nghỉ sớm.”Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật lỗ mũi đau xót, cổ họng căng thẳng, cô là đang đuổi hắn đi sao?

“ Nhạc Nhạc, mẹ em dặn dò, ba em cũng dặn dò, nhưng còn tôi đây? Em tại sao không đoái hoài gì đến tôi?” Tạ Thư Dật run rẩy hỏi. ((Chắc Chắc, bạn Dật, bạn hơi quá dỗi đấy... bạn đánh ng ta còn đòi người ta tới thương yêu bạn... Có mị vẫn đi bên bạn là phước cho bạn lắm rồi đấy....))

Hải Nhạc ngăn người, nói: “Anh? Anh không phải rất tốt sao? Thân thể anh cũng rất tốt, có cái gì cần dặn dò đây?”

Tạ Thư Dật không khỏi bộc phát: ” không tốt! Tôi nhất định sẽ không tốt! Em không còn ở bên tôi nữa, tôi làm sao có thể sống tốt?”

Hải Nhạc không khỏi giật mình, hồi lâu, cô nói: ” Nhưng tôi cũng không cảm thấy bản thân tôi đối với anh quan trọng như vậy, nếu như tôi quan trọng với anh như vậy anh cũng sẽ không như lần đó không tin tưởng tôi, cũng sẽ không phủ phàng mà nói chia tay.”

“Tôi sai rồi! Tôi biết rõ tôi sai lầm rồi! Em không thể tha thứ cho tôi sao? Lúc trước là do tôi không tìm hiểu chân tướng, tôi biết tôi sai rồi!Tôi sẽ một mực cố gắng để cho em một lần nữa trở lại bên cạnh tôi! Tôi sẽ sửa đổi mà,em tha thứ cho tôi được không! Về sau tôi tuyệt đối sẽ không thương tổn em!” Tạ Thư Dật cầu khẩn nói.

Hải Nhạc cúi đầu nói: ” Tạ Thư Dật, tôi chỉ xin anh một tấm chân tình, tôi toàn tâm toàn ý yêu anh, cũng hi vọng là anh một lòng một dạ với, nhưng anh đối với tôi như thế nào hả? Sự tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có! Cứ coi anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh, nhưng anh có từng nghĩ chưa, một tình yêu mà không có sự tin tưởng như vậy có thể đi được bao xa?”

Tạ Thư Dật khổng chế không được, tiến về phía trước hai bước, đem Hải Nhạc ôm thật chặt vào lòng, như muốn khảm cô vào trong thân thể hắn, không thể tách rời: “ Nhạc Nhạc, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi là vì ghen tỵ mà đầu óc mê muội, không phải là tôi không tin tưởng em. Tôi sau đó rất hối hận, tôi biết là mình sai lầm rồi! Nhưng em, tại sao lại không thể tha thứ cho tôi đây?”

Hải Nhạc cố gắng muốn tránh ra hắn, nhưng sức cô so với hắn chỉ như mèo cào, thử mấy lần cũng không đẩy hắn ra nổi, Hải Nhạc đành mặc hắn ôm lấy, thở dài.

“ Chúng ta không cần phải rối rắm với tình yêu này nữa được không? Yêu như vậy, để cho tôi dè nén mà anh cũng đau khổ, tôi không muốn bây giờ đáp ứng anh, để rồi chuyện đó lại một lần nữa xuất hiện, đau lắm,tôi thật sự sẽ không chịu nổi. Tạ Thư Dật, tôi vẫn còn nhỏ, tôi muốn được bay cao hơn nữa, anh hãy để tôi bay đi, đừng dùng tình yêu của anh trói buộc tôi được không? Hơn nữa tương lai của anh có thể sẽ còn bay cao hơn tôi! Sau này, khi nhớ lại chuyện của chúng ta anh sẽ cảm thấy nó thật buồn cười. Có lẽ là do chúng ta vô duyên, anh, sẽ có một cô gái tốt hơn tôi phù hợp với anh...” Hải Nhạc khổ sở nói.

“Không, tôi chỉ muốn em, tôi không cần ai cả, tôi chỉ muốn em! Chỉ cần em! Bất kể tôi hiện tại 21 tuổi, hay 31 tuổi, 41 tuổi, 81 tuổi, tôi đều chỉ cần em, chính là em!” Tạ Thư Dật kích động nói.

Trong lòng Hải Nhạc thật đau đớn, cô rất muốn đưa tay ôm chặt lấy hắn, cô muốn nói cho hắn biết thật ra là cô không muốn rời đi, nhưng cô không thể, cô muốn quên hắn, cô muốn xóa đi ảnh hưởng to lớn của hắn

đổi với mình. Lần này, cô nhất định không thể mềm yếu, cô nhất định phải cự tuyệt tình cảm của hắn, cô muốn đi một cuộc đời mà không có hắn!

“ Có lẽ chúng ta như vậy sẽ tốt cho cả hai, tôi thấy rõ chúng ta không thích hợp, anh đi đi. Tôi muốn ngủ, sáng sớm mai tôi phải lên máy bay rồi!” Hải Nhạc liều mạng đẩy hắn. “ Nhạc Nhạc! Tôi không muốn em xa tôi! Tôi không muốn em ra khỏi cuộc đời tôi!” Tạ Thư Dật liều mạng không buông cô ra, hắn không thả, cô ngày mai sẽ phải đi. Vừa nghĩ tới về sau không thể nhìn thấy cô, tim của hắn, đã không còn nguyên vẹn mà vỡ thành trăm mảnh rồi.

285. Chương 144: Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?

“Mẹ, mẹ ơi! Con chỉ có thể thương một mình Tạ Thư Dật mà thôi, mẹ, nếu mẹ không hứa với con, chỉ sợ... chỉ sợ...” Nàng chảy nước mắt không nói tiếp.

“Chỉ sợ cái gì?” Mẹ Hải Nhạc không khỏi hỏi.

“Nếu mẹ không giúp con, chỉ sợ... chỉ sợ về sau mẹ cũng sẽ không thấy được con nữa, nếu con không thể ở bên Tạ Thư Dật, con sẽ thật sự đi chết mất, con không thể không có hắn, nếu mẹ không giúp con ở cạnh hắn, ở trên đời này, con có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!” Trì Hải Hoan nói.

Mẹ Hải Nhạc nhìn nàng kinh ngạc, tức giận đến mức thở không ra hơi, thật lâu sau, bà cho Hải Hoan một bàn tay: “Con dám? Vì một thằng đàn ông, thậm chí cả mẹ con cũng không cần nữa à?”

Hải Hoan ôm mặt khóc lớn nói: “Không phải là con không cần mẹ, là mẹ không quan tâm đến con! Mẹ, nếu con không thể ở bên Tạ Thư Dật, con thật sự có ý muốn chết đó! Mẹ, nếu mẹ muốn nhìn thấy xác con gái được vớt lên từ dưới sông hay dưới biển thì mẹ cũng đừng quan tâm đến con làm gì!” Nói xong, nàng chạy ra khỏi phòng bệnh, vừa chạy vừa khóc.

Chưa chạy ra đến hành lang, nàng đã nghe thấy sau lưng mẹ mình đang lo lắng kêu: “Hoan Hoan, về đây, về đây! Mẹ hứa với con! Mẹ hứa với con!” Trên mặt Trì Hải Hoan nở nụ cười đắc ý, nàng không xoay người, cứ đứng tại chỗ mà khóc, mẹ nàng tháo kim tiêm chạy theo nàng ra, đau lòng ôm nàng vào lòng: “Mẹ hứa với con! Mẹ sẽ nghĩ cách làm cho Tạ Thư Dật đồng ý! Có điều là, sau này con không được nói với mẹ những lời như hôm nay nữa, mẹ sẽ đau lòng mà chết ! Con có biết không?”

Trì Hải Hoan xoay người, ôm mẹ khóc: “Mẹ, con cảm ơn mẹ, sau này con sẽ không bao giờ nói nữa, không bao giờ nói nữa, chỉ cần con có thể ở bên Tạ Thư Dật.”

“Con cái đứa ngốc này, sao lại ngốc như vậy chứ?” Mẹ Hải Nhạc chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, cũng bật khóc.

Thư dật lái xe tới trường, hắn hỏi Hải Nhạc: “Em đã chuẩn bị xong chưa?”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, nói: “Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuống xe thôi.”

Thư Dật hôn má nàng, xuống xe giúp nàng mở cửa xe, hắn tự tay kéo chiếc dây chuyền trên cổ Hải Nhạc lộ ra ngoài áo, đồng thời kéo con cá heo trên cổ mình ra luôn, hắn cầm con cá heo của hắn và con cá heo của Hải Nhạc đụng đụng miệng, cười nói: “Cho chúng nó cũng hôn nhau một cái, rời khỏi nhau lâu vậy rồi, nhất định chúng cũng rất nhớ nhau.”

Sau đó, hắn đan tay hai người vào nhau, dắt Hải Nhạc nghênh ngang đi vào trường.

Nếu quan hệ của hai người đã bị báo chí phơi bày, đã vậy, hắn có thể quang minh chính đại nắm tay Hải Nhạc, cho dù ở đâu, hắn cũng đều nắm tay nàng, nói ọi người, hắn và nàng, không phải anh em! Bọn họ là một đôi tình nhân yêu nhau nồng thắm!

Tất cả mọi người giật mình nhìn đôi anh em đang ngăm công khai quan hệ yêu đương kia, xì xào bàn tán.

Thư Dật một tay nắm tay Hải Nhạc, một tay cầm cặp sách cho nàng, ngẩng đầu đi về phía trước.

Hải Nhạc thoáng cúi đầu, nhưng vẻ mặt nàng rất bình tĩnh, không hề để ý đến ánh mắt người khác, Tạ Thư Dật đưa nàng đến trước cửa phòng 18, đúng lúc Thích Hán Lương cũng đang đi từ bên kia tới, thấy hai người nắm tay nhau, vẫn còn hơi sững sốt.

Thật ra Thư Dật liếc qua khoe mắt đã thấy hần rồi, hần cười cười, sau đó hạ một nụ hôn trên má Hải Nhạc, Hải Nhạc đỏ mặt nhìn hần mỉm cười.

“Cô nương, đứng đứng đó cười ngây ngô nữa, hôn tôi lại đi chứ.” Thư Dật nói.

“Dạ.” Hải Nhạc kiễng chân hôn lên mặt hần một ngụm, Thư Dật hài lòng lại hôn trán nàng một chút, sau đó, nghênh ngang bước đi, không thèm nhìn Thích Hán Lương lấy một cái.

Thích Hán Lương nhìn một màn này mà mặt xanh mét, hai sợi dây chuyền trước ngực hai người bọn họ rõ ràng là một đôi! Kỳ thật hần cũng đã đọc báo rồi, nhưng hần vẫn không tin đó là Hải Nhạc, hần vẫn cảm thấy có lẽ người đó chính là Trì Hải Hoan, thật không ngờ lại đúng là Hải Nhạc! Càng không thể ngờ, bọn họ đến trường học, dùng nắm tay, hôn má để tuyên bố với tất cả mọi người, bọn họ đang quen nhau! Hần không muốn chuyện này xảy ra, nhưng cuối cùng nó vẫn đã đến! Hần không muốn nhìn thấy, cuối cùng cũng vẫn thấy được. Hần vẫn không thể nào ngăn cản nàng ở bên hần ta! Tất cả những việc này đều xảy ra quá nhanh! Thật sự là quá nhanh! Thích Hán Lương đứng đó một lúc thật lâu, trong đầu trống rỗng.

Hải Nhạc xoay người, đúng lúc nhìn thấy Thích Hán Lương, nàng ngẩn người, lễ phép chào: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương phục hồi tinh thần lại, nói: “Chào Hải Nhạc.”

Hải Nhạc lễ phép cười cười, đi vào phòng học.

Từ khi Thích Hán Lương đến Năm Châu dạy học, lần đầu tiên bị mất phong độ, đứng giảng bài mà mắc đầy lỗi, còn thiếu chút nữa té xuống bục giảng, cảnh nguy hiểm đó làm cả lớp đều đứng dậy la to, may mà hữu kinh vô hiểm, hần quơ quơ tay cầm phấn ra vài cái để giữ thăng bằng, rồi vội vàng bước vào sâu trong bục giảng lại, mới không bị ngã xuống, Thích Hán Lương xấu hổ lau mồ hôi, làm sao lại có thể để tâm trạng ảnh hưởng đến công việc chứ?

Hần cố gắng sắp xếp cảm xúc của mình lại, thật vất vả chờ đến khi chuông hết giờ vang lên, hần chạy ngay ra khỏi phòng học như đang trốn cái gì, hần thật sự không dám đối diện với đôi mắt trong suốt đang tràn đầy những dấu chấm hỏi kia, hần sợ rằng chỉ cần hần lại nhìn thêm lần nữa, hần sẽ lập tức bay lại, chất vấn nàng vì sao không hiểu lòng hần! Hần chạy về phòng làm việc của mình, gọi điện cho Trì Hải Hoan, hỏi: “Trì Hải Hoan, chuyện này là thế nào? Tại sao Trì Hải Nhạc lại ở bên Tạ Thư Dật? Cô đã làm cái gì vậy? Tại sao lại không bắt được Tạ Thư Dật chứ?”

286. Chương 144: Không Phải Anh Muốn Tôi Tình nguyện Sao?

Hải Nhạc trong lòng hung ác, cúi đầu hung hăng cắn lấy cổ tay hần, Tạ Thư Dật không nghĩ tới cô thể nhưng lại cắn hần, hần a một tiếng, nhưng vẫn kiên quyết không buông cô ra.

Hải Nhạc ngửi thấy trong miệng đã có mùi máu tươi, nhưng hần vẫn không chịu buông tay, cô không khỏi buông lỏng miệng ra, giọt lệ lạnh như băng từ khoe mắt chảy xuống.

“Tại sao? Anh tại sao luôn cố chấp như vậy chứ? Cứ tiếp tục dây dưa như vậy, chỉ khiến tôi thêm coi thường anh! Trên đời không chỉ có một mình tôi là phụ nữ! Tạ Thư Dật, anh chẳng lẽ không tìm được một người đến yêu anh sao? Chỉ cần anh vẫy tay một cái thì ngoài kia đã có bao cô gái xếp hàng chờ anh yêu thương! Buông tôi ra đi! Tôi van xin anh đấy!” Hải Nhạc sức cùng lực kiệt mà khóc nức lên.

“Tôi chỉ muốn em! Nhạc Nhạc! Tôi chỉ muốn em! Chỉ muốn duy nhất một mình em!” Tạ Thư Dật vùi đầu vào cổ Hải Nhạc, nức nở nói.

Hải Nhạc cắn cắn môi, nói: “Có phải là anh chưa từng lấy được sự cam tâm tình nguyện của tôi cho nên mới không muốn buông tay?”

Tạ Thư Dật nhất thời buông lỏng cô ra.

“Tôi nói đúng rồi sao?” Hải Nhạc đùa cợt, cười hỏi, sau đó, cô xoay người lại, từ từ nâng hai tay cởi ra cúc áo đầu tiên.

Tạ Thư Dật kinh ngạc nhìn Hải Nhạc đem cúc áo cởi ra, cởi một viên, rồi lại một viên, đôi gò bồng đảo từ từ hiện ra trước mắt Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật rất muốn đem tầm mắt dời đi nhưng đại não không bị khống chế vẫn để hần nhìn chằm chằm vào bầu ngực trắng nõn của cô.

Cô rốt cuộc muốn làm gì? Trong lòng hần bất an nghi vấn.

“Tạ Thư Dật, tối nay, tôi cam tâm tình nguyện đem lấy chính mình cho anh.” Hải Nhạc cởi ra chiếc cúc áo cuối cùng, bình tĩnh nhìn chằm chằm tạ Thư Dật, nhẹ nói.

ta sẽ giao trả cho hần

tạ Thư Dật không khỏi lui về sau vài bước, cô là đang cho là hần tới đây để chiếm lấy thân thể cô sao? Công nghệ hần là kẻ như thế sao?

“Tạ Hải Nhạc, sao em có thể đối với tôi tàn nhẫn như vậy?” Long Tạ Thư Dật vỡ vụn, hần nhìn chằm chằm Hải Nhạc, đau đớn mở miệng.

“ Chẳng lẽ, anh không muốn sao? Không phải anh vẫn luôn muốn có được tôi sao?” Hải Nhạc bình thản, từ từ đem áo ngủ từ trên bờ vai cởi ra, “ Chỉ cần anh đến gần tôi, tôi sẽ là của anh”.

Tạ Thư Dật há hốc mồm, hần bị thương nhìn Hải Nhạc. ((chỉ muốn nói là... mị thông cảm với bạn Dật...haiz))

Hải Nhạc cắn răng, tay lôi kéo, áo ngủ rơi vào dưới chân của cô, cô nhẹ nhàng chuyển bước, hướng tạ Thư Dật đi tới.

Tạ Thư Dật không ngừng lắc đầu, hần ngốc trệ nhìn Hải Nhạc, từ từ lui về phía sau.

“ Tạ Thư Dật, trước khi tôi đi, tôi sẽ thỏa mãn tâm nguyện của anh, lấy được thứ anh muốn rồi, chúng ta liền hoàn toàn chấm dứt, đường ai nấy đi.” Hải Nhạc nói.

“ Tạ Hải Nhạc, tôi hận em!” Tạ Thư Dật thống khổ xoay người lại, nặng nề mở cửa ra, lại nặng nề đóng cửa lại.

Đứng ở trong phòng, Hải Nhạc khụy xuống, cô không khỏi ôm lấy mình, nước mắt lại nặng nề rơi xuống khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp.

Cái này có thể coi là đoạn tuyệt không? Hần thực sự muốn có thân thể cô, rất tốt cô sẽ cho hần, từ đó nhất đao lưỡng đoạn, mãi không gặp nhau nữa. Nhưng là hần lại xoay người rời đi, lại còn cả ánh mắt đau thương của hần nữa, đã đâm cô một nhát thật đau nhói, cô đã làm sai rồi sao? Giả như cô làm như vậy đã tổn thương đến hần, điều đó có đại biểu rằng hần thật sự yêu cô hay không?

Tạ Thư Dật vọt tới trong phòng của mình, miệng mở to thở hổn hển, ánh mắt chớp chớp, hơi nóng lại xông ra bên ngoài, hần ngẩng đầu lên, nỗ lực đem nó nháy mắt trở về.

Cô như thế này mà hiểu lầm hần! Cô cho là hần chỉ muốn thân thể của cô mà thôi! Tạ Thư Dật điên cuồng đập lên tường, trong miệng không ngừng gào thét như dã thú.

Cô tại sao có thể đối với hần như vậy? Tại sao có thể?

Cho đến khi máu ở mu bàn tay trở nên chết lặng, hần mới chán nản xoay người lại tựa vào trên tường, ánh mắt của hần dừng lại ở trên màn hình chờ máy tính, là hình của Hải Nhạc. Cô đang mặc đồng phục đem hai tay để sau lưng, bả vai hơi nghiêng quay mặt lại đối diện với Tạ Thư Dật cười nói tự nhiên. Tạ Thư Dật đứng dậy bước tới, không nhịn được đưa tay sợ nhẹ khuôn mặt bầu bĩnh đang cười tươi, lại không cẩn thận làm dính lên đó một giọt máu, hần vội vã lấy áo lau đi, mà hình chờ cũng biến mất, Tạ Thư Dật buông thõng ngồi trên ghế, đôi mắt vô hồn. Hần chỉ có thể ngồi trước màn hình, chỉ có thể nhìn ảnh của cô mà vượt qua sao?

287. Chương 145: Một Đồng Hồn Loạn

Edit : Lãnh Nguyệt Phong

Tạ Thư Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn cơm, rên rỉ ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thư Dật, bà không nhìn được nhặt tờ báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: **! **! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thư Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thư Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thư Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói ẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Dì, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thư Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hẳn: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thư Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Trì Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rung rung, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bất giác lùi về sau. Trì Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thư Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đồng hồn loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Trì Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay dế! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi trêu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quảng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lén lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thư Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật! Dì biết con luôn cho rằng dì đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù dì à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Dì! Con không có! Con không có!” Tạ Thư Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hắn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hắn đã quảng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hắn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hắn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoay người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thư Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thư Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm ẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thư Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thư Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

288. Chương 145: Hắn Quả Thật Không Đến!

Tạ Thư Dật xoay người mở máy tính, mở chiếc CD mà hắn đã để sẵn trong máy. Đó là đoạn video quảng cáo của Hải Nhạc, hắn không nhận được click mở CD.

Trong quảng cáo, Hải Nhạc thật ngọt ngào, khả ái, thường Hàn dù là đại minh tinh nhưng cũng không làm lu mờ đi vẻ hào quang từ người cô. Tạ Thư Dật đột nhiên có chút hối hận vì lúc đầu đã không thay thế Thường Hàn, nếu đổi lại là hắn thì bây giờ trên màn hình hắn đã có thể cùng cô ở một chỗ, lại nghĩ, hắn và Hải Nhạc cho đến bây giờ cũng không hề có một tấm ảnh nào chụp chung trừ bỏ tấm hình bị báo chí chụp lén. Nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, ở sảnh lớn cái tên Thường Hàn đó quỳ một chân trên đất cầu hôn Hải Nhạc, Tạ Thư Dật nheo mắt không khỏi bức bối.

Tay Tạ Hải Nhạc nắm lấy sợi dây chuyền cá heo, nội tâm lại có chút mâu thuẫn, vốn dĩ là tối hôm qua muốn đem trả lại cho Tạ Thư Dật nhưng lại bị hắn làm cho quên mất.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó đến trước cửa phòng của Tạ Thư Dật, gõ cửa nhưng không ai lên tiếng, Hải Nhạc không khỏi có chút ngờ ngợ.

Hải Nhạc đưa tay mở cửa cũng ghé đầu nhìn, lại phát hiện trong phòng không có bóng dáng Tạ Thư Dật, mới sáng sớm hắn đã chạy đi đâu rồi chứ?

Hải Nhạc trong lòng có chút chán nản, cô lần nữa trở lại phòng mình, vú La cùng Tiểu Thiển đã cầm hành lý xuống giúp cô, ba mẹ cũng đang chờ cô dưới lầu.

“Tiểu thư a, đi Mĩ quốc, cô nhất định phải chăm sóc tốt cho mình a” Vú La không thôi lau khôe mắt.

Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm vú La: ” Con biết rồi vú La, vú nhất định phải chăm sóc cho ba mẹ con thật tốt, con phải nhờ vú rồi.”

“Vú biết rồi, tiểu thư nhất định phải viết thư gửi về hoặc gọi điện về báo bình an cho chúng tôi đấy.” Vú La ghen ngào.

“Tiểu thư, cô đi rồi, trong lòng chúng tôi thực sự rất buồn.” Tiểu Thiển đứng bên cạnh cũng meo meo.

“Không có chuyện gì, em sẽ quay trở về thăm mọi người mà.” Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Thiển an ủi khiến cô gãi cứ thế mà ô ô khóc lên.

Ba người cùng nhau xuống lầu, ba mẹ Hải Nhạc kiên quyết đưa cô đến sân bay, dọc đường đi cả hai người dặn dò trăm điều, Hải Nhạc chỉ đành gật đầu lia lịa đáp ứng.

Đến sân bay, Long Tương Tư cùng Long Đế Uy đã sớm chờ ở cửa.

Mà anh em Hứa gia cùng Sở Lâm Phong, Minh Hi Ca cũng đang đi về phía bọn họ, Hứa Nhã Nghiên ôm lấy Hải Nhạc khóc suốt không chịu buông tay, bên cạnh Minh Hi Ca cùng với mẹ Hải Nhạc cũng rất không ít nước mắt.

Cuối cùng mọi người lưu luyến không rời tách ra, Hải Nhạc chần chờ một chút, đem dây chuyền cá heo đưa cho Long Đế Uy: “Anh Đế Uy, nếu anh gặp được anh ấy, hãy thay em trả lại cho anh ấy.” Cô nhẹ giọng nói.

Long Đế Uy do dự một chút, cuối cùng cũng thò tay mà tiếp nhận: “ được, anh sẽ giao trả cho cậu ta.”

“Cám ơn anh Đế Uy ” Hải Nhạc muốn nặn ra khuôn mặt tươi cười, nhưng nước mắt vẫn tràn mi ra.

Hắn thế nhưng cũng không tới đưa cô!

“Mọi người cũng nên trở về đi, ba mẹ hai người còn phải đi làm, anh chí Ngạn, anh Lâm Phong, chị Hi Ca còn Nhã Nghiên nữa, mọi người còn phải đi học đó. Tổng quân thiên lý, chung nhất hữu biệt,(nghĩa là tiễn quân ngàn dặm cuối cùng rồi cùng phải tạm biệt. Mị để nguyên câu cho hay)), mọi người trở về đi nếu không con sẽ khóc dữ dội nha.” Hải Nhạc hít mũi một cái.

“Để bọn anh tiễn em lên máy bay.” Hứa Chí Ngạn lên tiếng.

“Không cần, nhìn mọi người đứng ở đây, em sẽ khóc, em sẽ không nỡ, mọi người hãy về đi.” Hải Nhạc nói.

Tất cả mọi người không cuối cùng cũng đành phải từng người một lưu luyến ra về.

Khi Tạ Thư Dật chạy tới sân bay cũng không thấy thân ảnh quen thuộc đâu cả, trông lòng hắn gấp muốn chết chẳng lẽ đã đi rồi?

Hắn móc điện thoại ra gọi cho Long Đế Uy: “ Họ đi rồi sao?”

“Đã đi rồi.” Tạ Thư Dật chán nản cúp điện thoại, trong lòng không vui! Tay của hắn, theo bản năng siết chặt thành nắm đấm.

Đều do hắn quá ngu ngốc, vẫn không suy nghĩ chu toàn, hắn muốn chọn cho cô chiếc nhẫn tốt nhất cho nên mới tốn thời gian chọn lựa, lại không nghĩ tới cô đã lên máy bay trước khi hắn tới. Cũng may, tối hôm qua suy nghĩ cả đêm, hắn quyết định tại sân bay cầu hôn cô, nếu cô lỡ cô lên máy bay rồi thì hắn sẽ đuổi theo cô đến Mĩ quốc! Đuổi kịp đến Mĩ quốc có thể kéo cô quay trở về, hắn lập tức chạy đến quầy phục vụ, đang muốn mở miệng hỏi thăm chuyến bay của Hải Nhạc đã bay đi chưa thì một người đàn ông mang giày Tây

đen bóng bước tới gần Tạ Thư Dật, trên tay anh ta cầm chiếc vé máy bay, nói với nhân viên quầy phục vụ: “ Mẹ tôi ở nhà đột nhiên phát bệnh, thật xin lỗi, tôi muốn trả lại vé đi Los Angeles.”

Los Angeles? Tạ Thư Dật giật mình, bây giờ hắn đi đến Los Angeles, sau đó lại bay tới New York, không phải là cũng được gặp cô sao?

“Tiên sinh, anh có thể đem vé máy bay nhượng lại cho tôi không? Tôi hiện tại rất cần nó.” Tạ Thư Dật dễ tính nói.

Tạ Hải Nhạc! Em cứ đi đi! Em đi đến chỗ nào! Tôi liền tới chỗ đó! Tóm lại em phải luôn ở bên tôi! “ Tiên sinh, nếu như anh cần vé máy bay, phiền anh lấy hộ chiếu ra.” Nhân viên làm việc lễ phép nói.

Tạ Thư Dật lấy hộ chiếu ra đưa cho nhân viên, rất nhanh đã làm xong thủ tục, hắn cầm trên tay vé máy bay hài lòng cười. Ông trời có mắt, kịp thời tặng vé máy bay đi Mĩ cho hắn, hắn lại nghĩ tới xuất hiện ở nhà của Long Tương Tư bên Mĩ, Hải Nhạc ra mở cửa, thấy hắn ở đó có phải sẽ rất kinh ngạc? Khi đó hắn sẽ nhân cơ hội cô còn ngây ngốc nhìn hắn mà đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô, không bao giờ để cô tháo xuống, Tạ Thư Dật chỉ nghĩ đến đó trong lòng đã cảm thấy cực kì vui vẻ.((hừ, quả là lưu manh, mắt hình tượng quá nha Dật ca....))

289. Chương 146: Một Đồng Hồn Loạn

Edit: Lân Nguyệt Phong

Tạ Thư Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn cơm, rên rỉ ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thư Dật, bà không nhận được nhất tở báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chăm chăm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: **! **! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đứng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thư Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thư Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thư Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói ẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Dì, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thư Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hấn: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thư Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Trì Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩn đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rưng rưng, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bắt giắc lùi về sau. Trì Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thư Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đống hỗn loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Trì Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay dế! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi trêu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quăng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lén lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thư Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật! Dì biết con luôn cho rằng dì đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù dì à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Dì! Con không có! Con không có!” Tạ Thư Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hấn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hấn đã quăng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hấn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hấn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoay người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thư Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thư Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm ẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thư Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thư Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

290. Chương 146: Sao Anh Ngốc Như Vậy!

Rất nhanh, Tạ Thư Dật đã lên máy bay đi Los Angeles, nhìn phía ngoài cabin, hẳn nghĩ cô lúc này có lẽ đang ngủ trên máy bay đến New York rồi.

Hắn kìm lại xúc động muốn gọi điện thoại cho cô, hẳn nhất định phải đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, có như vậy mới có thể khiến cho Hải Nhạc cảm động, cô mới có thể đồng ý quay về với hắn. Đến lúc đó hẳn sẽ đưa cô về Đài Bắc! Tuyệt đối không để cô đi đâu nữa! Dù là đã sắp gặp được Hải Nhạc, nhưng hẳn vẫn không nhẫn nại được liền lấy điện thoại gọi cho cô, hẳn muốn nghe được giọng nói của cô, có như vậy hẳn mới yên tâm.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, hẳn nghe được tiếng Hải Nhạc truyền tới: “A lô?”

“Nhạc Nhạc, em chưa ngủ sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh đang ở đâu?” Hải Nhạc nhẹ giọng mà hỏi.

“Tôi, tôi đang ở ngoài. Em mấy giờ thì đến New York?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Tôi nay mới bay, nhưng phải chờ thêm ba giờ nữa mới có thể bay, anh đã đi đâu vậy?” Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Tôi nay mới cất cánh sao?” Tạ Thư Dật lớn tiếng hô lên, “Tại sao có thể như vậy? Nhưng mà tôi đang định bay đi Los Angeles a! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

“Anh nói cái gì? Anh đang trên máy bay đi Los Angeles? Đã cất cánh rồi sao?” Tạ Hải Nhạc không khỏi đứng lên, chạy đến phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài nhìn những máy bay đã cất cánh.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tạ Thư Dật cơ hồ là khóc không ra nước mắt a, làm sao mà tối nay cô mới đi? Tại sao hẳn ban đầu cũng không mở miệng hỏi hỏi đây? Hiện tại hẳn đang ở trên trời, cũng không thể khiến họ dừng lại, hẳn bây giờ phải qua mười mấy tiếng đồng hồ bay đến Los Angeles.

“Anh đến Los Angeles làm cái gì?” Tạ Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc hỏi.

Hắn đi Los Angeles làm cái gì a? Cũng không có ai nghe nói là hắn sẽ đi.

“Đuổi theo em! Tôi muốn đưa em quay trở về! Em muốn đến nước Mỹ, tôi cũng sẽ đến đó đưa em trở lại, em đến chân trời góc biển tôi cũng sẽ đuổi theo đưa em trở về! Tóm lại tôi chỉ muốn em mãi ở bên cạnh tôi!” Tạ Thư Dật vừa nóng vừa giận, thật xấu hổ a, người muốn đi Mỹ hiện tại vẫn ở dưới đất, còn người vốn dĩ không đi lại đang ngồi trên máy bay.

Tạ Hải Nhạc nghe được hẳn nói như vậy liền nở nụ cười, nhưng nước mắt lại không nhịn được rơi xuống. “Anh đó, sao không chịu hỏi trước một tiếng xem tôi đã đi chưa? Sao lại ngu ngốc như vậy chứ?”

“Tôi cho là em đã đi rồi! Có quỷ mới biết là tối nay mới cất cánh!” Tạ Thư Dật hoàn toàn không chú ý hình tượng hô to lên.

“Anh quả là người ngu ngốc nhất mà tôi thấy, Tạ Thư Dật ngu ngốc, Tạ Thư Dật đại ngu!” Tạ Hải Nhạc ở bên kia cười khanh khách lên.

Thật sự là cái kẻ ngu, cho là cô bay rồi, cũng không kịp chờ đợi liền bay đi Mỹ! Trong lòng Hải Nhạc cảm thấy vừa buồn cười vừa thương, cô khẽ rơi nước mắt.

Cô khóc nhưng không may lại để cho Tạ Thư Dật nghe thấy, cảm lạnh làm tỉnh nói: ” “Em đừng khóc a, đừng khóc.”

“Anh thật làm cho người ghét!” Hải Nhạc khóc nói, ” Ai cho anh đi Mỹ hả? Lại còn bay trước tôi, thật đáng ghét. Tôi đến New York cũng sẽ không gặp anh.”

Nói xong, Hải Nhạc liền cúp máy, ngồi ở phòng chờ khóc lớn lên. Đúng là một tên ngu! Ngu ngốc đến mức không ai bằng hắn! Cô muốn đi Mỹ, còn chưa lên máy bay mà hắn đã chạy trước cô một bước liền leo lên máy bay đi rồi! Hắn ngu ngốc như vậy, cô làm thế nào có thể buông tay?

Long Tương Tư đi tới, nhẹ giọng mà hỏi: "Hắn lại đi trước chúng ta một bước bay đến Mỹ rồi sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, tên ngốc dây dưa! Thật là quá ngu ngốc!" Hải Nhạc khóc trả lời.

Long Tương Tư không khỏi nở nụ cười: "Tạ Thư Dật chính là Tạ Thư Dật a! Đây chính là tác phong của hắn! Không đạt được mục đích thì không bỏ qua, chuyện mà hắn đã nhận định, chín trâu cũng không thể kéo hắn trở lại. Haiz, sao lại giống Đế Uy như vậy chứ? Xem ra, cho dù em có chạy đến Mỹ cũng không sống yên ổn, cậu ta cũng sẽ không có ý buông tha em. Nếu như em đi thật, nói không chừng hắn cũng sẽ theo em tới Mỹ học, em cũng sẽ không thoát khỏi hắn. Chỉ sợ là cả đời này cũng không thoát khỏi rồi, ha ha, Hải Nhạc, em vẫn muốn đi?"

Hải Nhạc xin lỗi ngừng khóc thút thít. "Hắn như vậy, em thật sự có chút không yên lòng, em sợ nếu em không ở bên cạnh, hắn sẽ giống như bây giờ lại làm ra những chuyện điên rồ"

Long Tương Tư sờ sờ đỉnh đầu Hải Nhạc nói: "Hải Nhạc, tránh né cũng không phải là biện pháp, nếu như trong lòng em còn yêu hắn, mà hắn đối với em lại là thật lòng... Nhạc Nhạc, em hãy để thuận theo tự nhiên đi, không cần miễn cưỡng mình, muốn bên nhau thì hãy ở bên nhau, đừng trốn tránh."

Hải Nhạc cúi đầu, trầm ngâm hồi lâu, gạt đầu một cái.

"Đi, em vẫn muốn đi, chuẩn bị lâu như vậy, sao có thể không đi chứ?" Hải Nhạc nói.

Hai người đến New York cũng không quá chênh lệch là bao lâu, Hải Nhạc xuống máy bay mà đầu muốn ngất, cũng may là cô đi theo Long Tương Tư, bằng không dựa vào khả năng mù đường của cô thì không biết sẽ lạc đến nơi nào, nam bắc cũng không phân biệt nổi.

Đứng trong căn biệt thự hơn ngàn mét vuông của Long Tương Tư, Hải Nhạc không khỏi chặc chặc lên tiếng: "Chị Tương Tư, khó trách chị lại không muốn ở lại Đài Bắc, nơi này thật sự rất đẹp, chỉ có điều ở đây nhiều phòng lớn như vậy, không phải quá vô ích sao?"

"Haha, em gái! Chị của em chưa bao giờ uỷ khuất mình, tất cả chị đều muốn thứ tốt nhất, bao gồm cả hưởng thụ vật chất, haha. Căn biệt thự này là do một tay chị kiếm tiền mà có được, một đồng của Long gia chị cũng không có lấy. Ông chủ trước vì công ty phá sản, cần gấp tiền mặt nên mới bán tháo, chị may mắn vớt được tiện nghi, hơn nữa chị cũng thích căn nhà này. Kiếm tiền chính là để hưởng thụ, nếu không thì kiếm tiền ra để làm gì?" Long Tương Tư cười cười nói.

"Wow, thật hâm mộ chị nha. Em khi nào thì mới có khả năng như chị đây?" Hải Nhạc thật sự rất hâm mộ cuộc sống của Long Tương Tư, sống vô tư, thoải mái. Đến khi nào thì cô mới có cuộc sống như vậy đây?

"Em giỏi như vậy, chị tin tưởng em, sau này sẽ là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy a."

"Hi vọng là như vậy. Chị à, em rất muốn đi ngủ, ở trên máy bay em không có ngủ, bây giờ em thực sự rất mệt." Hải Nhạc nũng nịu kéo tay Long Tương Tư.

"Ừ, chị dẫn em về phòng, chị đã gọi trước để người làm chuẩn bị phòng cho em rồi." Long Tương Tư mang Hải Nhạc đến phòng của khách, Hải Nhạc nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được. Cô đã đến New York rồi, tại sao hắn còn chưa xuất hiện?

Vừa nghĩ tới tạ Thư Dật, trong lòng Hải Nhạc lại là cảm giác ê ẩm, đau lòng. Cô như đồ ngốc, cứ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không chống cự nổi cơn buồn ngủ liền ngủ mất.

Trong giấc mộng, Hải Nhạc cảm giác có người đột nhiên kéo tay cô, cô không khỏi giật mình một cái, vừa mở mắt thì thân ảnh quen thuộc đập vào mắt. Là Tạ Thư Dật, hắn đã tới?

Trong lòng cô có chút vui mừng, nhưng lại có chút xúc động muốn khóc, cô cắn môi, cố nén lệ, nói: "Anh thật sự đã tới?"

"Phải, anh đã tới, anh nói rồi, dù em đi đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ đuổi theo em đến đó." Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc thật sự vừa muốn khóc mà vừa muốn cười, khi cô cố đem tâm tình đè nén xuống thì thấy hắn đang lấy thứ gì đó để trên tay cô.

“Anh làm gì đấy?” Cô theo bản năng muốn rút tay về.

Tạ Thư Dật không có lên tiếng, rất nhanh, Hải Nhạc cảm thấy đốt ngón tay đau xót, không khỏi thở nhẹ ra thanh: “Thật là đau đấy.”

Mới nói xong, sau đó, trên ngón vô danh có một vòng lạnh như băng, mà Tạ Thư Dật cũng buông lỏng cô ra, Hải Nhạc không khỏi đưa ngón tay giơ lên, thì ra là trên tay lại là một chiếc nhẫn sáng chói. Cô sợ hết hồn, cuống quýt tháo chiếc nhẫn ra. Tạ Thư Dật nhanh chóng bắt được tay của cô, đem tay cô đến bên miệng hôn nhẹ lên ngón tay đang đeo nhẫn, ánh mắt sáng quắc nhìn Hải Nhạc. Ánh mắt hắt lên tia máu có chút mệt mỏi nhưng lại thâm tình vô hạn.

“Không lớn không nhỏ, mới vừa thích hợp a, cho nên, nhất định em là của anh, nhất định em trốn không thoát.” Tạ Thư Dật có chút mừng rỡ.

Không nghĩ tới chiếc nhẫn này quả thực là vì Hải Nhạc mà được tạo ra mà, ánh mắt của hắn, thật không có tệ a!

Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, nói: “Tạ Thư Dật, anh là có ý gì đây? Anh cảm thấy một chiếc nhẫn, là có thể níu kéo tâm của tôi sao?”

Tay Tạ Thư Dật run rẩy hạ xuống, hắn trầm thấp mà nói: “Nhạc Nhạc, anh ngày hôm qua dậy sớm như thế, không tiếc mang ra danh tiếng thiếu gia nhà họ Tạ để nói cho mấy tiệm vàng kia đi làm nhẫn, anh chọn một tiệm, rồi lại một tiệm. Anh chỉ muốn chọn cho em cái tốt nhất, chờ anh mua xong, chạy đến sân bay lại không thấy em đâu. Anh cho là em đã đi rồi, hại anh vội vàng mua lại vé của người khác, từ Đài Bắc đuổi theo em đến nơi này, chỉ muốn đeo nó lên ngón tay của em. Em hãy nhìn chân tình của anh, đừng tháo nó xuống được không?”

“Anh có hiểu ý nghĩa của chiếc nhẫn là gì không? Anh không cảm thấy anh hành động như vậy thật quá trẻ con sao?” Hải Nhạc nhún mày nói với hắn.

Rất nhanh, Tạ Thư Dật đã lên máy bay đi Los Angeles, nhìn phía ngoài cabin, hắn nghĩ cô lúc này có lẽ đang ngủ trên máy bay đến New York rồi.

Hắn kìm lại xúc động muốn gọi điện thoại cho cô, hắn nhất định phải đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, có như vậy mới có thể khiến cho Hải Nhạc cảm động, cô mới có thể đồng ý quay về với hắn. Đến lúc đó hắn sẽ đưa cô về Đài Bắc! Tuyệt đối không để cô đi đâu nữa! Dù là đã sắp gặp được Hải Nhạc, nhưng hắn vẫn không nhẫn nại được liền lấy điện thoại gọi cho cô, hắn muốn nghe được giọng nói của cô, có như vậy hắn mới yên tâm.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, hắn nghe được tiếng Hải Nhạc truyền tới: “A lô?”

“Nhạc Nhạc, em chưa ngủ sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Anh đang ở đâu?” Hải Nhạc nhẹ giọng mà hỏi.

“Tôi, tôi đang ở ngoài. Em mấy giờ thì đến New York?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Tôi nay mới bay, nhưng phải chờ thêm ba giờ nữa mới có thể bay, anh đã đi đâu vậy?” Hải Nhạc nói.

“Cái gì? Tôi nay mới cất cánh sao?” Tạ Thư Dật lớn tiếng hô lên, “Tại sao có thể như vậy? Nhưng mà tôi đang định bay đi Los Angeles a! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

“Anh nói cái gì? Anh đang trên máy bay đi Los Angeles? Đã cất cánh rồi sao?” Tạ Hải Nhạc không khỏi đứng lên, chạy đến phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài nhìn những máy bay đã cất cánh.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tạ Thư Dật cơ hồ là khóc không ra nước mắt a, làm sao mà tối nay cô mới đi? Tại sao hắn ban đầu cũng không mở miệng hỏi hỏi đây? Hiện tại hắn đang ở trên trời, cũng không thể khiến họ dừng lại, hắn bây giờ phải qua mười mấy tiếng đồng hồ bay đến Los Angeles.

“Anh đến Los Angeles làm cái gì?” Tạ Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc hỏi.

Hắn đi Los Angeles làm cái gì a? Cũng không có ai nghe nói là hắn sẽ đi.

“Đuổi theo em! Tôi muốn đưa em quay trở về! Em muốn đến nước Mỹ, tôi cũng sẽ đến đó đưa em trở lại, em đến chân trời góc biển tôi cũng sẽ đuổi theo đưa em trở về! Tóm lại tôi chỉ muốn em mãi ở bên cạnh tôi!” Tạ Thư Dật vừa nóng vừa giận, thật xấu hổ a, người muốn đi Mỹ hiện tại vẫn ở dưới đất, còn người vốn dĩ không đi lại đang ngồi trên máy bay.

Tạ Hải Nhạc nghe được hắn nói như vậy liền nở nụ cười, nhưng nước mắt lại không nhịn được rơi xuống. “Anh đó, sao không chịu hỏi trước một tiếng xem tôi đã đi chưa? Sao lại ngu ngốc như vậy chứ?”

“Tôi cho là em đã đi rồi! Có quỷ mới biết là tối nay mới cất cánh!” Tạ Thư Dật hoàn toàn không chú ý hình tượng hô to lên.

“Anh quả là người ngu ngốc nhất mà tôi thấy, Tạ Thư Dật ngu ngốc, Tạ Thư Dật đại ngu!” Tạ Hải Nhạc ở bên kia cười khanh khách lên.

Thật sự là cái kẻ ngu, cho là cô bay rồi, cũng không kịp chờ đợi liền bay đi Mỹ! Trong lòng Hải Nhạc cảm thấy vừa buồn cười vừa thương, cô khẽ rơi nước mắt.

Cô khóc nhưng không may lại để cho Tạ Thư Dật nghe thấy, cảm lạnh làm thỉnh nói: ” “ Em đừng khóc a, đừng khóc.”

“Anh thật làm cho người ghét!” Hải Nhạc khóc nói, ” Ai cho anh đi Mỹ hả? Lại còn bay trước tôi, thật đáng ghét. Tôi đến New York cũng sẽ không gặp anh.”

Nói xong, Hải Nhạc liền cúp máy, ngồi ở phòng chờ khóc lớn lên. Đúng là một tên ngu! Ngu ngốc đến mức không ai bằng hắn! Cô muốn đi Mỹ, còn chưa lên máy bay mà hắn đã chạy trước cô một bước liền leo lên máy bay đi rồi! Hắn ngu ngốc như vậy, cô làm thế nào có thể buông tay?

Long Tương Tư đi tới, nhẹ giọng mà hỏi: ” Hắn lại đi trước chúng ta một bước bay đến Mỹ rồi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, tên ngu dây dưa! Thật là quá ngu ngốc!” Hải Nhạc khóc trả lời.

Long Tương Tư không khỏi nở nụ cười: ” Tạ Thư Dật chính là Tạ Thư Dật a! Đây chính là tác phong của hắn! Không đạt được mục đích thì không bỏ qua, chuyện mà hắn đã nhận định, chín trâu cũng không thể kéo hắn trở lại. Haiz, sao lại giống Đế Uy như vậy chứ? Xem ra, cho dù em có chạy đến Mỹ cũng không sống yên ổn, cậu ta cũng sẽ không có ý buông tha em. Nếu như em đi thật, nói không chừng hắn cũng sẽ theo em tới Mỹ học, em cũng sẽ không thoát khỏi hắn. Chỉ sợ là cả đời này cũng không thoát khỏi rồi, ha ha, Hải Nhạc, em vẫn muốn đi?”

Hải Nhạc xin lỗi ngừng khóc thút thít. “Hắn như vậy, em thật sự có chút không yên lòng, em sợ nếu em không ở bên cạnh, hắn sẽ giống như bây giờ lại làm ra những chuyện điên rồ”

Long Tương Tư sờ sờ đỉnh đầu Hải Nhạc nói: ” Hải Nhạc, tránh né cũng không phải là biện pháp, nếu như trong lòng em còn yêu hắn, mà hắn đối với em lại là thật lòng... Nhạc Nhạc, em hãy để thuận theo tự nhiên đi, không cần miễn cưỡng mình, muốn bên nhau thì hãy ở bên nhau, đừng trốn tránh.”

Hải Nhạc cúi đầu, trầm ngâm hồi lâu, gạt đầu một cái.

“Đi, em vẫn muốn đi, chuẩn bị lâu như vậy, sao có thể không đi chứ?” Hải Nhạc nói.

Hai người đến New York cũng không quá chênh lệch là bao lâu, Hải Nhạc xuống máy bay mà đầu muốn ngất, cũng may là cô đi theo Long Tương Tư, bằng không dựa vào khả năng mù đường của cô thì không biết sẽ lạc đến nơi nào, nam bắc cũng không phân biệt nổi.

Đứng trong căn biệt thự hơn ngàn mét vuông của Long Tương Tư, Hải Nhạc không khỏi chặc chặc lên tiếng: “Chị Tương Tư, khó trách chị lại không muốn ở lại Đài Bắc, nơi này thật sự rất đẹp, chỉ có điều ở đây nhiều phòng lớn như vậy, không phải quá vô ích sao?”

“Haha, em gái! Chị của em chưa bao giờ uỷ khuất mình, tất cả chị đều muốn thứ tốt nhất, bao gồm cả hưởng thụ vật chất, haha. Căn biệt thự này là do một tay chị kiếm tiền mà có được, một đồng của Long gia chị cũng không có lấy. Ông chủ trước vì công ty phá sản, cần gấp tiền mặt nên mới bán tháo, chị may mắn vớt được tiện nghi, hơn nữa chị cũng thích căn nhà này. Kiếm tiền chính là để hưởng thụ, nếu không thì kiếm tiền ra để làm gì?” Long Tương Tư cười cười nói.

“Wow, thật hâm mộ chị nha. Em khi nào thì mới có khả năng như chị đây?” Hĩa Nhạc thật sự rất hâm mộ cuộc sống của Long Tương Tư, sống vô tư, thoải mái. Đến khi nào thì cô mới có cuộc sống như vậy đây?

“ Em giỏi như vậy, chị tin tưởng em, sau này sẽ là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy a.”

“ Hi vọng là như vậy.Chị à, em rất muốn đi ngủ, ở trên máy bay em không có ngủ, bây giờ em thực sự rất mệt.” Hải Nhạc nũng nịu kéo tay Long Tương Tư.

“ Ủ, chị dẫn em về phòng, chị đã gọi trước để người làm chuẩn bị phòng cho em rồi.” Long Tương Tư đưa Hải Nhạc đến phòng khách, Hải Nhạc nằm trên , ta dẫn người đi phòng ngủ, ta đã sớm gọi điện thoại làm cho người ta cho người chuẩn bị xong căn phòng.” Long Tương Tư mang Hải Nhạc đến phòng của khách, Hải Nhạc nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được. Cô đã đến New York rồi, tại sao hân còn chưa xuất hiện?

Vừa nghĩ tới tạ Thư Dật, trong lòng Hải Nhạc lại là cảm giác ê ẩm, đau lòng. Cô như đồ ngọc, cứ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không chống cự nổi cơn buồn ngủ liền ngủ mất.

Trong giấc mộng, Hải Nhạc cảm giác có người đột nhiên kéo tay cô, cô không khỏi giật mình một cái, vừa mở mắt thì thân ảnh quen thuộc đập vào mắt. Là Tạ Thư Dật, hân đã tới?

Trong lòng cô có chút vui mừng, nhưng lại có chút xúc động muốn khóc, cô cắn môi, cố nén lệ, nói: “ Anh thật sự đã tới?”

“Phải, anh đã tới, anh nói rồi, dù em đi đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ đuổi theo em đến đó.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc thật sự vừa muốn khóc mà vừa muốn cười, khi cô cố đem tâm tình đè nén xuống thì thấy hân đang lấy thứ gì đó để trên tay cô.

“Anh làm gì đấy?” Cô theo bản năng muốn rút tay về.

Tạ Thư Dật không có lên tiếng, rất nhanh, Hải Nhạc cảm thấy đốt ngón tay đau xót, không khỏi thở nhẹ ra thành: “ Thật là đau đấy.”

Mới nói xong, sau đó, trên ngón vô danh có một vòng lạnh như băng, mà Tạ Thư Dật cũng buông lỏng cô ra, Hải Nhạc không khỏi đưa ngón tay giờ lên, thì ra là trên tay lại là một chiếc nhẫn sáng chói. Cô sợ hết hồn, cuống quýt tháo chiếc nhẫn ra. Tạ Thư Dật nhanh chóng bắt được tay của cô, đem tay cô đến bên miệng hôn nhẹ lên ngón tay đang đeo nhẫn, ánh mắt sáng quắc nhìn Hải Nhạc. Ánh mắt hân lên tia máu có chút mệt mỏi nhưng lại thâm tình vô hạn.

“Không lớn không nhỏ, mới vừa thích hợp a, cho nên, nhất định em là của anh, nhất định em trốn không thoát.” Tạ Thư Dật có chút mừng rỡ.

Không nghĩ tới chiếc nhẫn này quả thực là vì Hải Nhạc mà được tạo ra mà, ánh mắt của hân, thật không có tệ a!

Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, nói: “ Tạ Thư Dật, anh là có ý gì đây? Anh cảm thấy một chiếc nhẫn, là có thể níu kéo tâm của tôi sao?”

Tay Tạ Thư Dật run rẩy hạ xuống, hân trầm thấp mà nói: ” Nhạc Nhạc, anh ngày hôm qua dậy sớm như thế, không tiếc mang ra danh tiếng thiếu gia nhà họ Tạ để nói cho mấy tiệm vàng kia đi làm nhẫn, anh chọn một tiệm, rồi lại một tiệm. Anh chỉ muốn chọn cho em cái tốt nhất, chờ anh mua xong, chạy đến sân bay lại không thấy em đâu. Anh cho là em đã đi rồi, hại anh vội vàng mua lại vé của người khác, từ Đài Bắc đuổi theo em đến nơi này, chỉ muốn đeo nó lên ngón tay của em. Em hãy nhìn chân tình của anh, đừng tháo nó xuống được không?”

“Anh có hiểu ý nghĩa của chiếc nhẫn là gì không? Anh không cảm thấy anh hành động như vậy thật quá trẻ con sao?” Hải Nhạc nhún mày nói với hân.

291. Chương 147: Một Cái Tát Bất Ngờ

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

“Hải Hoan! Con nói chuyện đó với em làm gì?” Bố Tạ lên tiếng cản, “Em con mới mấy tuổi? Chuyện như thế, có cần phải nói với em con không?”

Hải Hoan sững người một chút, cha của Tạ Thư Dật thật đúng là bất công! Ông ta lúc nào cũng thích Hải Nhạc nhiều hơn!

“Cha, cha cũng đừng quên, con chỉ lớn hơn nó có mười phút thôi, con đều thành như thế này rồi, tại sao nó không thể biết chứ?” Hải Hoan hỏi. Mẹ Hải Nhạc nhìn Hải Hoan, không nói gì.

“Con nghe không hiểu gì hết, bố, mẹ, có chuyện gì vậy? Ca ca, chuyện gì thế?” Hải Nhạc đành phải nhẹ nhàng mở miệng.

“Không có gì không có gì, cũng không có chuyện gì đâu, ngoan, ngồi xuống ăn cơm, ăn cơm.” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Đúng rồi, không có gì, nào, ăn cơm đi.” Bố Tạ đột nhiên rất không thích cái thái độ hùng hùng hổ hổ kia của Hải Hoan, cũng nói theo.

“Chị hai, nếu chị đã không thoải mái như thế, chị cứ lên trước đi, em ngồi ăn cơm với bố mẹ xong rồi lên với chị liền.” Hải Nhạc nói không hề khách khí. Thấy không ai thêm để ý tới quả bom nòng vừa quăng ra, tính toán của Hải Hoan bị thất bại, nòng tức muốn chết, Hải Nhạc đã nói thế, làm sao nòng còn có thể mặt dày ở lại, đành phải xoay người, chạy lên lầu.

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trì Hải Hoan, thật đúng là độc, may mà hắn đã nói cho Nhạc Nhạc trước rồi, bằng không, bị nòng náo loạn như thế một phát, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ sinh ra hiểu lầm tày trời với hắn, may mắn may mắn, may mắn hắn đã mạo hiểm nói cho Nhạc Nhạc biết từ trước, may quá.

Có điều tiểu nha đầu thật biết giả bộ hồ đồ a, hắn không khỏi nhìn Hải Nhạc đầy bội phục, Hải Nhạc nhìn hắn, mỉm cười, Tạ Thư Dật cảm thấy cả trái tim mình đều rơi xuống, hắn nhìn nàng cười dần ra, Nhạc Nhạc lại vội vàng trừng hắn một cái, hắn nhìn cha mẹ, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

“Nhạc Nhạc, cho dù đêm nay không nói, Hải Hoan vẫn sẽ quần quít lấy cha mẹ, vậy lần tới, lần tới nữa làm sao chúng ta chặn nòng đây? Tôi thật đau đầu quá.” Buổi tối, Tạ Thư Dật vẫn không yên lòng, hắn lại chạy đến phòng Nhạc Nhạc, nói với nòng.

“Ai kêu anh giả hảo tâm, rước lấy một cái phiền toái lớn như vậy? Anh biết không, em thật sự rất muốn hung hăng đánh anh mấy cái cho hả giận!” Hải Nhạc liếc hắn một cái đầy tức giận.

“Đừng giận, đừng giận được không? Tôi thật sự không cố ý mà, tôi thật không hề nghĩ đến chuyện làm việc đó với cô ta, em phải tin tôi, chúng ta không nói chuyện này nữa được không?” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, đây cũng không phải là kế lâu dài, cuối cùng chị hai cũng sẽ nói ra thôi, tóm lại, nếu chúng ta muốn ở bên nhau, chúng ta nhất định không thể để chị ấy thực hiện được, anh hiểu không?” Hải Nhạc nói.

“Tôi biết.” Tạ Thư Dật gật đầu.

“Có điều là, chúng ta phải làm sao bây giờ? Anh với chị hai náo loạn thành cái dạng này, nếu để cho bố mẹ biết thêm chuyện hai người chúng ta nữa, em sợ là mẹ em sẽ không chịu nổi, em rất sợ hãi, nếu bố mẹ biết người anh thích là em, kết quả lại như thế với chị hai, bọn họ sẽ chết vì đau lòng thật mất!” Tạ Hải Nhạc lo lắng nói.

Tạ Thư Dật im lặng, hắn cũng đang rất đau đầu, nếu cha hắn biết hắn và hai chị em Hải Nhạc rắc rối kiểu này, cha hắn cũng sẽ bị tức chết!

“Ông trời ơi, vì sao tôi lại gặp phải chuyện như vậy chứ!” Tạ Thư Dật như muốn ngửa mặt lên trời mà la to.

“Anh về ngủ đi, em cũng muốn yên lặng một chút, em buồn ngủ rồi, anh đi đi.” Hải Nhạc nói.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật lưu luyến không rời, định hôn nàng, lại bị Hải Nhạc đẩy ra. Tạ Thư Dật biết trong lòng Hải Nhạc vẫn sẽ có chút tức giận, sợ lại chọc nàng giận thêm, đành phải tội nghiệp rời khỏi phòng Hải Nhạc.

Hải Nhạc nằm trần trọc trên giường, chị hai thật sự rất lợi hại, nàng rất sợ rằng mình cũng không phải là đối thủ của chị ấy.

Vừa nghĩ tới Tạ Thư Dật và chị hai ở bên nhau, lòng nàng lại bắt đầu đau như bị dao cứa.

Nàng khó ngủ một đêm, lúc nào cũng miên man suy nghĩ, khó khăn lắm nàng mới thiếp đi, buổi sáng lại bị tiếng chuông đánh thức, nàng đành phải đứng dậy, rửa mặt đánh răng xong sau đó xuống lầu ăn điểm tâm, Tạ Thư Dật đang mở cửa ra, thấy nàng đi xuống lầu, cũng lập tức đi xuống.

Bố Tạ và mẹ Hải Nhạc mặc đồ trong nhà cũng xuống lầu, bố Tạ vừa uống cà phê sáng, vừa cầm báo đọc.

“Con bé Hải Hoan chưa xuống à?” Bố Tạ nói.

“Con xuống rồi, cha.” Trì Hải Hoan vừa nhấc đã thấy, ngồi vào chỗ của nàng, giữ yên lặng, tối hôm qua nàng dỗi cả đêm, cảm thấy cha mẹ không xem chuyện của nàng làm chuyện quan trọng gì.

“Àn, xuống là tốt rồi.” Bố Tạ vừa lòng gật đầu, hẩn đeo mắt kính tiếp tục xem báo.

Đang xem, sắc mặt ông đột nhiên đại biến, đặt ly cà phê trong tay lên bàn cái rầm, vì dùng sức quá mạnh, cà phê bị bắn tung tóe ra.

292. Chương 147: Em Không Bỏ Được Anh!

“Tất nhiên anh biết ý nghĩa của nó, chính là muốn buộc em bên cạnh anh, cả đời chỉ bên cạnh anh.” Tạ Thư Dật thâm tình nói.

Tạ Hải Nhạc lại muốn rút tay ra khỏi tay Tạ Thư Dật. “Không được.” Tạ Thư Dật không chịu buông tay.

“Em chỉ muốn nhìn chiếc nhẫn một chút.” Hải Nhạc nhẹ nói. (((((((Cho Hải Nhạc xưng em nhé...))))))))))

Tạ Thư Dật buông lỏng tay, Hải Nhạc giơ tay lên trước mặt, cẩn thận nhìn chiếc nhẫn. Hải khoả sóng bạch kim nối liền nhau, không lớn không nhỏ, vừa vặn ở nơi hai khoả sóng liền kết là một viên kim cương sáng lấp lánh. Chiếc nhẫn đeo trên ngón tay trắng trẻo mảnh khảnh của Hải Nhạc thật sự rất hài hoà, tựa như từ tay cô tạo ra vậy.

Tạ Thư Dật chăm chú, nín thở hỏi: “Thích không?”

Hải Nhạc không nói gì.

“Nhưng anh đến Mỹ làm gì chứ?” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật kích động nói: “Em nói thử xem? Em nói đi anh tới đây là vì cái gì chứ? Anh dùng tấm lòng chân thành của mình, nói với em, anh muốn cùng em ở bên nhau, cả đời ở bên nhau. Anh sẽ không làm em tức giận nữa, cho dù em làm cái gì, anh cũng sẽ tin tưởng em! Về sau em bảo anh đi hướng đông anh tuyệt đối sẽ không đi hướng tây. Em là trời của anh, em là của anh, là tất cả của anh. Nhạc Nhạc, đừng rời xa anh, tha thứ cho anh được không? Anh sẽ bù đắp cho em, đối xử tốt với em gấp bội! Được không? Được không? Đừng rời xa anh mà! Nếu như em rời bỏ anh, Tạ Thư Dật anh sẽ điên mất.” Không có Tạ Hải Nhạc, Tạ Thư Dật sẽ thành kẻ điên, Hải Nhạc nghe hẩn nói như vậy, không khỏi rơi lệ.

“Nhạc Nhạc, đừng khóc! Đừng khóc! Em khóc anh rất đau lòng.” Tạ Thư Dật ngồi trên đầu giường, ôm Hải Nhạc vào trong ngực, Hải Nhạc khóc càng mãnh liệt hơn.

“Thư Dật, anh biết không? Anh như vậy khiến em không thể nào bỏ được.” Hải Nhạc khóc nói.

“Cái gì? Em nói lại lần nữa đi.” Tạ Thư Dật cho là mình nghe nhầm, hẩn không tin vào lỗ tai mình nữa.

“ Em không bỏ được anh! Em thật sự không thể xa anh!” Hải Nhạc lặp lại lần thứ nhất.

Cô tới nước Mĩ xa xôi, hần cũng điên loạn đuổi theo, cô cũng không phải tâm địa sắt đá, sao có thể không vì hành động điên cuồng của hần làm cho cảm động chứ?

Hải Nhạc đối với hần luôn mềm yếu như vậy, vẫn bị hần làm cho cảm động, trong sinh mệnh của Hải Nhạc đã khắc sâu hình ảnh của hần, không có cách nào để quên hần! Cô không cách nào quên mất hần! Tất cả đã thành thói quen, dù Hải Nhạc đến nước Mĩ nhưng cô vẫn yêu hần! Cô vẫn sẽ luôn nhớ hần, cũng sẽ bị cái nỗi nhớ tương tự hành hạ đến phát điên. Hải Nhạc tự nói với mình, nếu ở bên nhau là đau khổ, xa nhau còn đau khổ hơn, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên như lời Long Tương Tư nói, để cả hai được bên nhau đi.

“Nhạc Nhạc! Oh, Nhạc Nhạc! Oh My GOD, cảm ơn em! Cảm ơn thượng đế.” Tạ Thư Dật mừng như điên lau nước mắt trên má Hải Nhạc, hần thực sự đã nhận được câu trả lời của cô, thật sự được cô đáp lại.

Hần không kiềm chế được hướng môi Hải Nhạc khẽ cắn để bày tỏ sự kích động của mình.

Tạ Thư Dật không dám đối với Hải Nhạc làm ra động tác quá mãnh liệt, sợ lại kinh động đến cô, sau đó lại bị cô cự tuyệt, hần không muốn ngay thời khắc mừng như điên này lại bị cô cự tuyệt.

Tay Hải Nhạc cũng chậm chậm ôm vòng lên lưng Tạ Thư Dật, nếu như đã nghĩ thông suốt, cô cũng không cần trốn tránh hần nữa, hơn nữa, hần yêu cô như vậy, cô cũng nên đáp lại hần một chút.

Thật ra Tạ Thư Dật vốn chỉ muốn cho Hải Nhạc một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, nhưng khi ôm lấy thân thể mềm mại của Hải Nhạc, Tạ Thư Dật không thể nào dời khỏi đôi môi của cô, cũng không kiềm chế được dịu dàng mà bắt đầu hôn điên cuồng, không buông tha cô một tia ngọt ngào.

Đã rất lâu rồi Tạ Thư Dật không được thân mật với Hải Nhạc như vậy. Hải Nhạc thật sự rất ngọt ngào, khiến hần một lần lại một lần hôn mãnh liệt, ném hết ngọt ngào của cô, cướp đoạt từng hơi thở của cô. Tạ Thư Dật như muốn dùng cách này cô biết hần yêu cô như thế nào, Tạ Thư Dật không khỏi ôm Hải Nhạc chặt hơn, hần thật sự muốn khảm cô vào trong thân thể mình, lúc nào cũng được ở bên cô.

Không được, nếu như tiếp tục đi xuống, hần thật sự sẽ không kiềm chế được, hần đành phải dùng chút lí trí buộc cô ra, sau đó lật người ngồi dậy thở dốc, thật sự là muốn thử thách lí trí của hần mà.

Hải Nhạc cũng không ngừng thở gấp, hô hấp của cô vốn đã bị hần đoạt sạch.

Cô thích, cô rất thích được hần hôn như vậy, hần khiến cho cô có cảm giác được hần yêu sâu đậm. Hơn nữa cô rất thích nhìn bộ dạng kiềm chế dục vọng của hần, Hải Nhạc nhẹ nhàng tựa vào tấm lưng rộng rãi của Tạ Thư Dật, lúc này cô có thể nghe thấy tiếng đập thùng thùng mạnh mẽ của trái tim hần.

“Nhạc Nhạc!” Giọng nói Tạ Thư Dật cũng vì hành động của Hải Nhạc mà trở nên khàn khàn, Hải Nhạc dựa vào vai hần thân mật như vậy, đã là bao lâu rồi? Tạ Thư Dật thật sự xúc động muốn khóc, tạ ơn Thượng Đế, hần lại một lần nữa có được Hải Nhạc.

“Vâng ” Hải Nhạc như giọng đáp.

Tạ Thư Dật lại lần nữa xoay người, ôm cô vào trong ngực, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

“ Nhạc Nhạc, em đồng ý gả cho anh chứ?” Tạ Thư Dật thận trọng hỏi.

“ Em nào có đồng ý gả cho anh a.” Hải Nhạc ngồi trong lòng hần, vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, miễn cưỡng trả lời.

Tạ Thư Dật không khỏi tức giận túm lấy hai tay Hải Nhạc, lay động: “ Em tại sao lại như vậy? Em...” Hần nghe xong thì không kịp suy nghĩ, gấp đến nỗi không thể nói được câu tiếp theo.

Hải Nhạc thản nhiên cười, lại gần Tạ Thư Dật, ngọt ngào hôn một cái lên mặt của hần, vẻ mặt như đưa đám của Tạ Thư Dật khi được hôn lại có vẻ vừa muốn khóc mà vừa muốn cười.

“ Đồ ngốc, chúng ta sẽ đính hôn trước, đợi khi em tốt nghiệp đại học rồi, chúng ta liền kết hôn! Em thật sự cũng rất muốn hai chúng ta ở cùng nhau!” Hải Nhạc khẽ vuốt ve mặt của Tạ Thư Dật nói.

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, quả thật cao hứng muốn điên, hần ngẩng đầu lên, trên mặt cơ hồ là cười đến nở hoa: “ Thật tốt quá! Thật tốt quá! Nhạc Nhạc muốn cùng tôi đính hôn.” Hần ôm chặt Hải Nhạc,

hôn loạn trên mặt cô: “ Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, anh... Nhạc Nhạc, thật sự cảm ơn em! Thật sự cảm ơn em!”

Tạ Thư Dật mừng đến phát điên, như vậy không đủ để bày tỏ niềm vui của hắn, hắn buông Hải Nhạc ra, mở cửa liễn lớn tiếng kêu lên: “ Nhạc Nhạc muốn cùng tôi đính hôn! Nhạc Nhạc muốn cùng tôi đính hôn! Chị Tương Tư, Nhạc Nhạc đã đồng ý đính hôn với em rồi! Chị Tương Tư! Chị Tương Tư! Nhạc Nhạc đồng ý đính hôn với em rồi!” Tạ Thư Dật nóng lòng chia sẻ niềm vui sướng, không ngừng hét to với Long Tương Tư.

“ Chị biết! Chị biết! Xem em cao hứng thành cái dạng gì rồi a! Người ta nghe được còn tưởng em trúng số mừng đến điên đấy!hahaha” Dưới lầu truyền đến tiếng cười nham nhở của Long Tương Tư.

Long Tương Tư bước lên lầu, Tạ Thư Dật không kịp chờ đợi mà chạy đến ôm chầm lấy cô: “ Chị Tương Tư, em thật sự rất cao hứng, thật sự rất cao hứng! Em thật sự cao hứng đến điên mất!”

“ Được rồi, tiểu tử thú! Chị bị em ghìm chết rồi đây! Biết rồi, chúc mừng em đã xoá tan mây mờ, nhưng trước hết hãy buông chị ra đã, em lắc như vậy vai chị sắp gãy rồi đây!” Long Tương Tư không chịu nổi nhiệt tình của Tạ Thư Dật liền lên tiếng kháng nghị.

Tạ Thư Dật chỉ đành phải ngưng ngưng buông Long Tương Tư ra.

“ Đi mà ôm nữ nhân của em đi, ôm chị làm cái gì hả, bộ xương già này của chị chịu không nổi sắp gãy rồi đây.” Long Tương Tư oán trách mà nói.

“ Chị sao có thể già chứ? Chị so với em chỉ lớn hơn có ba tuổi thôi mà.” Tạ Thư Dật cười nói: “ Ngày mai em sẽ đưa Nhạc Nhạc trở về.”

“ Sao lại về sớm như vậy a. Hai đứa cũng có quyền đi du lịch mà, đi chơi mấy ngày rồi trở về!” Long Tương Tư liếc Tạ Thư Dật một cái.

“ Vậy cũng tốt, chúng em có thể ở chỗ này chơi thêm mấy ngày, sau đó em sẽ đưa Nhạc Nhạc về nhà!” Tạ Thư Dật vui rạo rức.

Hải Nhạc cũng không có nghĩ đến mình ban đầu kiên quyết muốn đi Mỹ như vậy, nhưng cuối cùng lại bị Tạ Thư Dật truy đuổi mà gơ tay đầu hàng, cam tâm tình nguyện theo hắn về Đài Bắc, nơi đó có tình yêu của ba mẹ dành cho cô, có gia đình ấm áp, còn nữa... dĩ nhiên là bởi vì tình yêu của ai đó, khiến cô không cách nào đi khỏi.

Mấy ngày sau đó, Long Tương Tư đưa đôi tình nhân đi tham quan khắp New York rồi mới lưu luyến không rời tiễn họ ra sân bay về Đài Bắc.

Hai người vừa xuống máy bay, Hải Nhạc có chút ngưng ngưng nói: “Mặc dù ba mẹ nói là hoan nghênh em về nhà, nhưng em thấy thật hổ thẹn quá, ban đầu cũng là do em nhất quyết đòi đi Mỹ, kết quả chưa tới một tuần đã trở về rồi. Thật là xấu hổ mà!”

Tạ Thư Dật hôn cô một cái nói: “ Có cái gì mà phải xấu hổ chứ? Cứ xem như chúng ta đi hưởng tuần trăng mật là được, hahaha!” “Tuần trăng mật là vợ chồng mới cưới mới gọi như vậy, chúng ta nhiều lắm cũng chỉ được gọi là nghỉ phép á!” Hải Nhạc không khỏi đánh hắn một cái.

“Thế nào cũng được, chỉ cần là được ở cùng em!” Tạ Thư Dật bất cần nói.

293. Chương 148: Một Cái Tát Bất Ngờ

Ông đập tờ báo lên bàn, lập tức đứng dậy nhào tới trước mặt Tạ Thư Dật cho Tạ Thư Dật một cái tát.

Hải Nhạc Hải Hoan đều bị dọa choáng váng, không rõ có chuyện gì xảy ra.

“Mày cái thằng súc sinh này! Mày làm chuyện tốt!” Hấn đánh xong lại mắng hai câu, đang định đánh tiếp, mẹ Hải Nhạc sức tỉnh lại kéo ông: “Anh!”

Cái tát bất ngờ này, khiến Tạ Thư Dật bị đánh choáng váng cả đầu, hấn bụm mắt, không nhìn được nổi giận: “Cha ngài điên rồi ư!”

Lần này, bố Tạ cầm tờ báo nện vào mặt hấn, gầm to: “Tốt nhất là mày nên giải thích cho tao cho rõ ràng chuyện này là thế nào! Mày mà không giải thích rõ ràng thì cút ngay khỏi Tạ gia cho tao!”

Tạ Thư Dật cầm tờ báo lên nhìn lướt qua, nhất thời tái cả mặt, tờ báo từ trong tay hấn rơi xuống, hấn không nhìn được nhìn về phía Hải Nhạc đầy bất lực, Hải Nhạc thấy trong mắt hấn tràn đầy sự hoảng sợ, trái tim cũng không nhìn được nhảy thót lên cổ họng.

[AMCC] CHÁNH VĂN : MỘT ĐỒNG HỒN LOẠN

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

Tạ Thư Dật ngồi thẳng trong ghế, hai tay chống lên bàn cơm, rên rỉ ôm chặt đầu mình. Mẹ Hải Nhạc nhìn bộ dạng của Tạ Thư Dật, bà không nhìn được nhặt tờ báo lên lật lật, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bà nhìn chằm chằm vào Hải Nhạc, run run nói: “Nhạc Nhạc, là con ư? Là con ư?”

Trong lòng Hải Nhạc dâng lên một cảm giác không lành, nàng vẫn hỏi: “Mẹ, cái gì là con? Con không hiểu ý của mẹ.”

“Con lại đây, con lại đây nhìn xem.” Mẹ Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc đứng dậy, đi đến trước mặt bà cầm tờ báo lên, vừa nhìn, nàng cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy tiêu đề ghê người: Tình báo độc nhất vô nhị: **! **! Ngôi sao quảng cáo nổi tiếng Diêu Nhạc Nhạc cùng bạn trai hôn say đắm cuồng nhiệt bên đường! Thân phận thật của hai người là anh em!

Tay Hải Nhạc đều đã phát run, trước mắt đen kịt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ nhỏ phía dưới: Căn cứ vào một lượng theo dõi và kiểm chứng đáng kể của phóng viên tòa soạn, Diêu Nhạc Nhạc tên thật là Tạ Hải Nhạc, số tuổi thật sự mới chỉ mười sáu tuổi, là tiểu thiên kim của Tạ Trường Viên chủ tịch tập đoàn An Thác đứng đầu tứ đại gia tộc, nghe nói tứ đại gia tộc có quy tắc không cho phép lộ diện trước mặt công chúng, nhưng vì Tạ Trường Viên rất yêu thương vị thiên kim này, cho phép nàng ra quay quảng cáo, nhờ dung nhan ngọt ngào trong sáng, chỉ quay quảng cáo cho Dove một lần là nổi tiếng, trở thành ngôi sao đặc biệt nhất hiện nay chỉ nhờ một lần quảng cáo mà nổi tiếng! Người thanh niên hôn nàng, đúng là đại thiếu gia nhà họ Tạ trong truyền thuyết, Tạ Thư Dật! Sinh hoạt cá nhân của Tạ Thư Dật trước giờ vẫn luôn buông thả bất kham, lần này ngay cả em gái mình cũng không buông tha, hai người đều là anh em, lại tay nắm tay dạo phố, còn hôn nhau cuồng nhiệt giữa đường! Biểu diễn một màn anh em loạn luân!

Sau đó đều là hình chụp nàng và Tạ Thư Dật ôm hôn nhau nồng nhiệt đêm Valentine, còn có cả hình hôn qua hai người dắt tay cùng nhau chọn mua quần áo ở Armani và nụ hôn bên ngoài nghĩa trang công cộng nữa! Mỗi tấm ảnh chụp đều đính kèm một dòng chú thích bịa đặt, nói chung là không để ý sự thật nói lung tung nhằm mục đích câu khách. Làm sao những ký giả này lại có thể bịa đặt vu khống người khác như vậy chứ?

Tờ báo trong tay Hải Nhạc không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, nói ẹ những chuyện đó đều không phải là sự thật đi con.” Mẹ Hải Nhạc run run nói với Hải Nhạc.

“Mẹ...” Hải Nhạc yếu ớt kêu một tiếng, trong đầu trống rỗng, không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

“Đi, con và Nhạc Nhạc...” Tạ Thư Dật đứng lên định giải thích.

Hải Nhạc lại cản hấn: “Đừng!”

Nàng thật sự rất sợ hãi, dựa vào biểu hiện của mẹ, nếu biết nàng và Tạ Thư Dật ở bên nhau, mẹ nhất định sẽ giận điên lên mất!

Trì Hải Hoan thấy không đúng, cũng chạy tới, khi nàng nhìn đến những hình chụp trên tờ báo, không khỏi ngẩn đầu nhìn thẳng vào Hải Nhạc, nước mắt rưng rưng, nàng cầm tờ báo lên bước từng bước một về phía Hải Nhạc, Hải Nhạc bất giác lùi về sau. Trì Hải Hoan kêu to: “Nhạc Nhạc! Sao em có thể làm như vậy chứ? Hôm Valentine, rõ ràng em đã ở cùng Hứa Chí Ngạn cơ mà! Nhưng... tại sao em lại ở cùng với Tạ Thư Dật thế này?”

Hải Nhạc chỉ có thể lắc đầu liên tục, trong đầu là một đống hỗn loạn, nàng thật sự không biết mình nên nói gì, tất cả mọi chuyện đều đến cùng một lúc, nàng thật sự không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Mặt Trì Hải Hoan đầm cả nước mắt, nhìn Tạ Thư Dật: “Tạ Thư Dật, anh thật lợi hại, đem hai chị em tôi quay vòng vòng như quay dế! Tôi là bạn gái của anh, anh cũng không cho tôi để cho cha mẹ biết, tôi ngu ngốc đồng ý với anh! Gạt mọi người quen với anh! Anh có tôi rồi, vậy mà lại còn đi trêu chọc Nhạc Nhạc! Anh thật quá ghê tởm! Bữa Valentine, anh quảng tôi một mình ở rạp chiếu phim, thì ra là để lén lút hẹn hò với Hải Nhạc! Tạ Thư Dật, anh quá ghê tởm! Anh chân đạp hai thuyền! Còn đạp cả hai chị em! Anh sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Mẹ Hải Nhạc lão đảo như sắp ngất, giọng bà run run hỏi Tạ Thư Dật: “Thư Dật! Dì biết con luôn cho rằng dì đã cướp ba con, hại mẹ con ra đi, cho nên, con lợi dụng hai đứa em gái nhỏ tuổi để báo thù dì à? Con muốn hủy diệt cái nhà này phải không? Có phải không? Nói đi! Nói đi!”

“Dì! Con không có! Con không có!” Tạ Thư Dật trăm miệng khó cãi.

Trước kia quả thật là hắn có suy nghĩ trả thù bà, nhưng vì yêu Hải Nhạc, hắn đã quảng ý định đó ra Tây Thiên từ lâu rồi, thật không ngờ, khi hắn đã hoàn toàn quên mất ý nghĩ này, mẹ Hải Nhạc lại hiểu lầm là hắn đang trả thù bà! Chuyện này thật đúng là... thật đúng là...! Làm sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Mẹ Hải Nhạc rơi một giọt nước mắt, bà xoay người, nhìn bố Tạ nói: “Tạ Trường Viên, con trai ngoan của anh đó! Nó độc ác đến như thế, nó muốn hủy diệt hai đứa con gái của tôi!”

Sau đó, đôi mắt bà trắng dã, ngã thẳng về phía sau!

“Mẹ!” “Mẹ!” Hải Nhạc Hải Hoan đều hét to xông về phía mẹ mình.

Bố Tạ vội vàng đỡ lấy bà, nói với Tạ Thư Dật nói: “Gọi điện thoại kêu bác sĩ!”

Tạ Thư Dật đang ngây người ra kinh ngạc tỉnh hồn lại, vội vàng điện thoại cho bác sĩ.

Bác sĩ tới giúp mẹ Hải Nhạc tỉnh lại.

“Mẹ.” Hải Nhạc khóc nức nở nhìn mẹ.

“Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái như cô!” Mẹ Hải Nhạc quay đầu sang một bên.

“Mẹ.” Hải Hoan cũng gọi một tiếng yếu ớt.

“Hải Hoan, chuyện mà mẹ hối hận nhất chính là đã đón con về Tạ gia, một nhà vốn đang yên đang lành, con vừa đến một cái thì liền hoàn toàn biến dạng, các con đều đã làm ẹ rất thất vọng!”

“Mẹ! Không phải! Không phải con! Không phải con! Là Tạ Thư Dật đó! Tất cả đều do Tạ Thư Dật gây ra!” Hải Hoan khóc rống lên.

Mẹ mà lại nói hối hận đón nàng về Tạ gia, chẳng lẽ, mẹ muốn đuổi nàng đi ư? Đừng! Nếu biết thế, nàng sẽ không cố ý nói ra những lời đó!

294. Chương 148: Chúng Tôi Sẽ Đính Hôn!

Khi hai người vừa nói vừa cười đi ra sảnh ngoài, xa xa đã nhìn thấy một đám người nam nữ trên tay giờ bảng hiệu viết chữ cực bắt mắt “ THƯỜNG HÀN, EM YÊU ANH” (((((((((((NẾU LÀ NAM THÌ HIỂU

LÀ “THƯỜNG HÀN TÔI YÊU BẠN “NHÉ. DO LÀ MINH TINH NAM NÊN ĐỂ VẬY CHO HAY, TOÀN FAN GIRL)))))))))

Nghe nói sự nghiệp của Thường Hàn ở Hollywood rất phát triển, năm ngoái đạt giải điện ảnh gì đó, liền trở thành tên tuổi đắt khách, lần này lại giành được giải thưởng Oscar, cũng chính là người Trung Quốc đầu tiên đoạt giải thưởng cao quý này. Thường Hàn thực sự rất được nha, nghe nói nhận được giải thưởng liền quay lại studio Hollywood để chụp ảnh. “ Không lẽ hôm nay hân cũng trở về sao?” Tạ Thư Dật nói.

“Ừ, Thường Hàn bây giờ thực sự lợi hại nha, nhưng mà em cho anh biết một bí mật, nói không chừng còn hù ngã anh đó.” Hải Nhạc cười nói.

“Bí mật gì a? Chẳng lẽ em còn có chuyện gì gạt anh?” Tạ Tư Dật hỏi.

Hải Nhạc kể tai hân nói nhỏ: “ Em nói cho anh biết, Thường Hàn đang theo đuổi Nhã Nghiênn đó. Lễ tình nhân lần trước chính anh ta đã đưa Nhã Nghiênn đi,em thực sự đã rất bất ngờ.”

“ Phải không? Có chuyện này sao? Thường Hàn thích Nhã Nghiênn?” Tạ Tư Dật thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, Hải Nhạc vội vàng che miệng hân.

“Đừng nói lớn tiếng như vậy chứ!” Hải Nhạc ai oán nói.

Đúng lúc này, Tạ Tư Dật đột nhiên có cảm giác có ánh sáng lướt qua bọn họ, trong lòng Tạ Tư Dật cả kinh, lập tức che đầu Hải Nhạc lại.

“ Không xong rồi, chúng ta hôm nay lại bị chụp lén!”

“Không thể nào!” Hải Nhạc cũng sợ hết hồn, chuyện lần trước vẫn luôn là bóng ma trong lòng cô.

Hai người vốn đang chìm đắm trong bể tình nên cũng không quan tâm đến mấy cái quy tắc trong giới Giải trí, nào ngờ hôm nay Thường Hàn lại trở về. Chắc chắn đã có một đám chó săn trực sẵn ở chỗ này hướng ống kính về hai người họ, kiểu gì trên mặt báo cũng xuất hiện tin tức của họ.

“Phải làm sao bây giờ?” Hải Nhạc kinh hoảng hỏi.

Tạ Tư Dật lời còn chưa nói hết thì một đám kí giả không biết từ đâu lao tới, chặn đường bọn họ.

“ Nhạc Nhạc, không kịp rồi!” Tạ Tư Dật nói – “ Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi, cho dù bọn họ đến cũng không thay đổi được gì, chúng ta không phải anh em ruột. Anh nghĩ, chúng ta nên chặt đứt lòng hiếu kì của bọn họ, nếu như họ muốn từ trên người chúng ta moi móc được tin tức gì đó, tại sao ta không để họ biết? Nếu như ta nói cho bọn họ biết chúng ta không phải anh em ruột, hơn nữa lại sắp đính hôn, như vậy không phải là tin giá trị sao?”

Tạ Hải Nhạc sững sốt, lời hân nói cũng đúng, mà hơn nữa, Hải Nhạc có thể rửa sạch được tội danh loạn luân mà người ta sỉ nhục cô, Hải Nhạc nhìn Tạ Tư Dật cười nói: “ Được, tùy anh.”

Hải Nhạc nắm chặt tay Tạ Tư Dật, hai người mười ngón tay đan xen nhau, nhìn nhau cười một tiếng, sau đó hào phóng đối mặt ống kính.

Cả hai người rất bình tĩnh nhưng lại khiến cho tất cả paparazzi đều vô cùng sững sốt.

“Tạ thiếu cùng Tạ tiểu thư thoát tình cảm rất ngọt ngào, hai người cùng nhau đi nước ngoài nghỉ phép sao?” Có người to gan hỏi.

“ Đúng vậy, chúng tôi cùng nhau đi Mỹ nghỉ phép.” Tạ Tư Dật hào phóng nói.

“ A, nhưng mà hai người công khai như vậy không sợ ảnh hưởng đến gia tộc sao?” Có người hỏi.

Tạ Tư Dật khẽ mỉm cười: “ Không phải nói là các vị có bản lĩnh chui xuống đất sao? Không phải các vị lần trước còn theo dõi chúng tôi đến tận nghĩa trang sao? Lần đó tôi đưa em gái đến bái tế mẹ ruột tôi, các vị hãy nhớ, Tạ Hải Nhạc không phải em gái ruột của tôi, chúng tôi không có bất cứ một mối liên hệ máu mủ nào. Chúng tôi là tình cảm thanh mai trúc mã, vậy mà các người, chưa tìm hiểu sự thật đã viết những viết cuội. Tại đây, tôi muốn nói cho các vị rõ, tôi cùng Tạ Hải Nhạc đang kết giao, chúng tôi cũng chuẩn bị đính hôn, hơn nữa còn nhận được sự chúc phúc của ba mẹ.”

Tạ Thư Dật cố ý nâng bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, giờ ngón tay đang đeo nhẫn của Hải Nhạc trước mặt kí giả.

“Xoạt! Tin tức cực lớn!” – “Không thể nào! Hai người sẽ đính hôn?”

Các kí giả đều vô cùng kinh hoàng, thảo luận âm ỉ.

“Tạ tiểu thư, cô cảm thấy như thế nào khi cùng anh trai mình đính hôn?” Có người hỏi.

“Đính hôn là chuyện đại sự đời người, cảm nghĩ tất nhiên là rất vui vẻ, cái này không cần hỏi. Cô ấy hơi mệt, không tiện nói chuyện, xin mọi người thứ lỗi, mọi người muốn biết chuyện gì thì hỏi tôi, tôi sẽ trả lời.” Tạ Thư Dật nhanh chóng kéo Hải Nhạc về phía sau mình.

“Tạ tiểu thư chẳng qua vẫn là một học sinh trung học, hai người đính hôn như vậy không phải sẽ ảnh hưởng đến việc học sao?” Có người hỏi.

“Chuyện này không liên quan, chúng tôi hiện tại là đính hôn, cũng không phải là kết hôn. Được rồi, chúng tôi chỉ có thể trả lời nhiều như vậy, mong các vị chúc phúc cho chúng tôi. Hi vọng các vị hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho chúng tôi, tương lai chúng tôi kết hôn, nhất định sẽ mời các vị uống rượu mừng, nhất định.” Tạ Thư Dật cười nói.

“A, chúc mừng chúc mừng, chúng tôi rất mong đợi đến ngày hai vị kết hôn a, tin vui này nhất định là tin tức tốt trong giới truyền thông nha.”

“Phải a, hôn lễ của Tứ Đại Gia Tộc chưa bao giờ lộ ra ngoài, Tạ thiếu, hi vọng ngài nhớ lời nói hôm nay, đến lúc đính hôn nhất định phải phát thiệp mời cho chúng tôi nha, xem như cho chúng tôi miếng cơm ăn.”

Mấy câu này của Tạ Thư Dật tao nhã, lễ độ, chu đáo giọt nước không lọt, khiến cho đám kí giả biết ý mà lui, không tiếc lời lấy lòng.

“Được, lúc đó tôi sẽ mời các vị, còn bây giờ chúng tôi phải đi, xin mọi người nhường đường.” Tạ Thư Dật lễ phép nói.

Những ký giả kia nhanh chóng tản ra, Tạ Thư Dật lôi kéo Hải Nhạc vẫn cúi đầu rời khỏi tầm mắt đám kí giả.

Tay Tạ Hải Nhạc ướt đầm mồ hôi, từ đầu tới đuôi, cô thủy chung không nói một câu nào, tâm trạng cực kì khẩn trương.

“Thư Dật, chúng ta cứ như vậy chưa được sự đồng ý của ba mẹ mà đã công khai ra ngoài ánh sáng, liệu có ảnh hưởng gì không?” Hải Nhạc có chút bận tâm.

“Sẽ không! Anh đã xử lí tốt rồi, không phải sao? Tin tưởng anh, chúng ta sau này có thể tự do rồi.” Tạ Thư Dật chắc chắn mà nói – “Hơn nữa, anh nhất định phải cùng em đính hôn! Chuyện này ba mẹ không thể không đồng ý!”

“Ừ.” Trong lòng Hải Nhạc sợi dây vướng mắc cũng chùng xuống.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật, lấy hiểu biết của mình về hấn, cô dám chắc hấn sẽ không mời đám kí giả đó, nếu như hấn lẩn vào Làng Giải Trí tuyệt đối sẽ có một đám kí giả đi xu nịnh.

Hơn nữa, hấn rất dễ dàng liền ngăn cản đám người gây khó khăn cho Hải Nhạc, một mực bảo vệ cho cô, hấn thực sự là ngọn núi kiên cố để cô dựa vào! Tạ Hải Nhạc suy nghĩ một chút trong lòng đã cảm thấy ngọt ngào.

Khi Hải Nhạc cùng Tạ Thư Dật về nhà, Mẹ Hải Nhạc cao hứng còn hơn cái gì nữa, bà vốn là không nguyện ý để con gái đi Mỹ, bây giờ Hải Nhạc lại theo Tạ Thư Dật trở về, bà thật sự rất vui vẻ.

Nhưng mà bà cũng chú ý đến ngón tay Hải Nhạc đang đeo nhẫn, bà ngăn người, đoán chừng là như vậy nên Tạ Thư Dật mới đưa Hải Nhạc về. Nếu đã không ngăn cản được hai người ở bên nhau, mà hai người lại thật tâm yêu nhau, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên.

Khi đến buổi tối, trên tivi truyền ra tin tức Hải Nhạc và Thư Dật tuyên bố đính hôn, Tà ba ba trầm mặc thật lâu, cho đến khi màn hình không còn chiếu hình ảnh của hai người nữa, ông cũng không nói một câu nào.

Trong lòng Hải Nhạc vẫn luôn bất an, ba không lên tiếng, khiến cho cô cả đại não đều vô vùng khẩn trương.

“Ba, hi vọng ba chúc phúc cho chúng con.” Tà Thư Dật nói.

Tà ba ba thở dài, nói: “Thật ra thì, con xử lý rất, ba cảm thấy vui mừng.”

Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...” Tà ba ba trầm ngâm.

Lòng Hải Nhạc lại nhảy lên một cái.

“Hiện tại liền đính hôn, có phải qua gấp rút hay không?” Tà ba ba nói – “Ba cảm giác được, Hải Nhạc mới chỉ là học sinh trung học năm 2, con công bố như vậy có nghĩ tới sẽ ảnh hưởng đến Hải Nhạc chưa?”

Tà Thư Dật nhìn Hải Nhạc một cái, không nói gì.

“Ba cũng không ngại ảnh hưởng đến ba...” “Con chỉ sợ là ba mẹ sẽ không đồng ý.” Hải Nhạc nói – “Con sợ hai người không cho phép còn với Thư Dật ở chung một chỗ.”

Mẹ Hải Nhạc thở dài một cái: “Con tới Mĩ trước một bước, Thư Dật liền theo sau, ba mẹ cho dù không đồng ý cũng không thể ngăn cấm được hai đứa rồi.”

“Phải, haiz, nếu như các con là thật tâm yêu nhau, ba chỉ muốn hai đứa ở chung một chỗ thật vui vẻ, ba mẹ như vậy cũng có thể yên tâm, chỉ sợ hai đứa đến lúc đó lại phát sinh ra chuyện này chuyện kia.” Tà ba ba nói.

“Sẽ không, chúng con sẽ không xảy ra vấn đề gì, cả đời này con sẽ đối xử tốt với Hải Nhạc, dì, người yên tâm, ba, ba cũng yên tâm.” Tà Thư Dật chắc nịch nói.

Tà ba ba suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng tốt, ba sẽ để cho hai đứa đính hôn, ba mẹ sẽ giúp hai đứa chọn ngày tốt! Nhớ a, các con đính hôn rồi, Thư Dật, Nhạc Nhạc sẽ là trách nhiệm của con a!”

Tà Thư Dật cao hứng muốn chết, kích động chỉ biết nói: “Cám ơn ba, cám ơn ba, con đã nhớ, con đã nhớ a.” Tà Thư Dật đứng phắt dậy nắm tay Hải Nhạc, vừa thâm hôn: “Ba rất cuộc cũng giao em cho anh rồi, anh thật sự rất vui mừng.”

Hải Nhạc xấu hổ rút tay về, cô còn chưa dám ở trước mặt ba mẹ cùng hấn làm ra cử chỉ thân mật.

Mẹ Hải Nhạc nhìn ở trong mắt, không khỏi ẩn dụ mà nói: “Mặc dù chúng ta đồng ý cho các con đính hôn, nhưng mà, Thư Dật, coi như là đính hôn, Nhạc Nhạc cũng còn nhỏ, còn là một đứa trẻ, dì hi vọng hai đứa không đi quá giới hạn, hai đứa việc quan trọng nhất bây giờ là việc học, không phải chuyện tình cảm, con hiểu ý dì chứ?”

Mẹ Hải Nhạc nói thẳng một câu, để cho Thư Dật có chút xấu hổ, Hải Nhạc càng thêm mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Dì, chuyện này người cứ yên tâm, con sẽ không làm tổn thương Nhạc Nhạc, con sẽ chờ cô ấy đến khi lên Đại Học.” Tà Thư Dật nói. Tà Thư Dật nói xong cũng có chút xấu hổ, hấn có thể chờ Nhạc Nhạc cho đến lúc đó sao? Ba năm a! Chỉ sợ hấn không phải là thánh nhân a! Nhưng là, sợ Mẹ Hải Nhạc lo lắng Hải Nhạc, chỉ có thể nói như thế!

“Vậy dì an tâm, con phải nhớ kĩ lời mình đã nói qua a.” Mẹ Hải Nhạc thoải mái mà gật gật đầu.

“Con nhớ được.” Tà Thư Dật nhắm mắt gật đầu một cái.

Có một số việc, thực sự chỉ có thể nói một đằng làm một nẻo, đợi đính hôn rồi, hấn còn có cái gì bận tâm? Dĩ nhiên, hấn muốn ở tình huống đôi bên tình nguyện.

Tà Thư Dật khôn khỏi tưởng tượng đến cuộc sống hạnh phúc của hấn cùng Hải Nhạc, thật là ở trong mộng cũng sẽ cười ra tiếng a.

“Nhạc Nhạc, em nói đi, mẹ em là có ý gì a” Hấn cố ý giả vờ ngu, hỏi Hải Nhạc, hấn thích xem bộ dạng cô đỏ mặt nói không nên lời.

Hải Nhạc đỏ mặt liếc hấn một cái: “Anh bây giờ là đang giả ngu sao? Vừa rồi không phải trả lời vô cùng tốt sao? Anh phải nhớ kỹ lời mình nói, trước khi em lên Đại học, tuyệt đối không được chạm vào người em!”

Tạ Thư Dật phát hiện mình lại bị Hải Nhạc cảm đoán, vội vàng nói: “ Ặc, anh chỉ nói là cho Nhạc mẫu đại nhân nghe thôi, không phải nói cho em nghe, em đừng có để trong lòng.”

Thấy mặt Hải Nhạc mặt trầm xuống, hấn chỉ phải nói: “Chuyện này, em hoàn toàn có quyết quyết định, anh nói rồi, em bảo anh đi về phía đông, anh tuyệt đối sẽ không đi về phía tây, anh sẽ không ép buộc em làm chuyện mình không thích.”

“Được rồi, chúng ta không cần thảo luận vấn đề này, thiết là, thật không biết trong đầu anh cả ngày lẫn đêm rốt cuộc là suy nghĩ cái gì a.” Hải Nhạc cảm thấy cái vấn đề này thật sự rất lúng túng, khó chịu chết rồi.

“Trong đầu ta cả ngày lẫn đêm chỉ nghĩ đến em a, em không tin sao? Đem nó mở ra nhìn một chút!” Tạ Thư Dật cười hì hì lôi kéo Hải Nhạc tay gõ đầu của mình – “Em mở ra xem đi, trong này tất cả đều là em.”

“Ghét, đối với anh hơi tốt một chút, anh lại trở mặt thành người khác, trong đầu toàn suy nghĩ lưu manh a!” Hải Nhạc gõ một cái lên đầu của hấn.

“Bộ mặt lưu manh của anh, chỉ có em mới thấy, chỉ có em anh mới có thể lưu manh, còn những người khác, đến nhìn mặt một cái cũng thấy lười rồi, sao có thể lưu manh chứ!” Tạ Thư Dật ôm lấy Hải Nhạc, hôn lên làn da mềm mịn của cô, Hải Nhạc bị nhột, cười trốn ra khỏi vòng tay hấn.

Về sau, Thư Dật nhớ lại Long Đế Uy giao trả lại cho hấn dây chuyền cá heo, hấn trịnh trọng đem dây chuyền đeo lên cổ Hải Nhạc, nói: “Về sai không cho phép lấy xuống, nếu em lấy nó xuống anh sẽ trừng phạt em thật nặng!”

“Biết rồi, sẽ không nữa lấy xuống á.” Hải Nhạc le lưỡi một cái.

Thư Dật cốc đầu cô một cái: “Còn chiếc nhẫn cũng không cho lấy xuống! Anh tặng đồ cho em, em phải quý trọng nó!”

“Biết rồi mà.” Hải Nhạc suy nghĩ một chút – “Hình như em cũng chưa tặng cho anh một món đồ nào.”

Cô gỡ miếng ngọc trên cổ xuống, trịnh trọng đeo lên cổ Tạ Thư Dật.

Đây là miếng ngọc bảo hộ, mẹ giúp em cầu được, em vẫn luôn đeo lên cổ, cho đến bây giờ cũng chưa từng lấy xuống. Bây giờ em đưa nó cho anh, hi vọng nó có thể phù hộ cho anh cả đời bình an vô sự, thấy nó cũng chính là thấy em, anh cũng không được gỡ xuống nha!” Hải Nhạc nói.

“Anh biết rồi, cảm ơn em đã tặng anh món đồ mà em quý nhất, anh sẽ không bao giờ tháo nó xuống!” Nói xong, Tạ Thư Dật liền hướng môi Hải Nhạc cho cô một nụ hôn sâu.

Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc quả thật nói được là làm được, hai người nhanh chóng đi tìm một đại sư để xem ngày hoàng đạo, nhưng mà đại sư nói ngày tốt trong năm này phải chờ tới nguyệt phân ngày 6 tháng 9, cho dù là ngày âm hay dương cũng đều là ngày đại cát. Hơn nữa ngày sinh của hai người cũng thích hợp để kết hôn ngày đó, nói cách khác, bọn họ phải tháng 9 mới có thể đính hôn.

Tạ Thư Dật gấp đến độ muốn chết, cuộc sống tốt đẹp của hấn lại phải đến nguyệt phân mới có được sao? Thật sự phiền toái.

Dù sao hai người có thể ở cùng nhau, sớm muộn đều ở cùng nhau, muộn mấy tháng đính hôn, có quan hệ gì?

“Nhưng là, nhưng là” Tạ Thư Dật trong lòng đầy tâm tình, ở trước mặt Hải Nhạc không cách nào nói được, hấn thật như đưa đám muốn chết.

“Không có sao á..., chỉ là đợi thêm mấy tháng thôi mà, bây giờ đã là tháng 6 rồi, tháng 6, Rằm tháng 7, qua tháng 8 chúng ta liền đính hôn, chẳng qua chỉ là 3 tháng thôi mà!” Hải Nhạc hôn một cái an ủi hấn.

“ Ai, được rồi, anh có thể chịu đựng, có thể chịu đựng, cũng chỉ là ba tháng, chẳng qua chỉ là hơn 90 ngày mà thôi, đếm trên đầu ngón tay rất nhanh sẽ tới.” Tạ Thư Dật miễn cưỡng nói.

“ Trong ba tháng này ba mẹ vừa vặn có thể chuẩn bị cho chúng ta a. Được rồi, chẳng qua là hơn chín mươi ngày mà thôi á..., lại nói, cho dù chúng ta không có đính hôn, chúng ta còn không phải là ngày ngày đều ở cùng nhau sao?” Tạ Hải Nhạc nói.

“Nhưng mà, đính hôn, giống như là mua bảo hiểm, trong lòng anh sẽ an tâm hơn, hơn nữa... ai!” Tạ Thư Dật không khỏi ngừng lại câu chuyện.

Trong lòng hắn thực sự có suy nghĩ như vậy, Hải Nhạc không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu trong lòng hắn là cỡ nào nôn nóng nảy, hắn muốn cùng cô ở chung một chỗ, hắn cũng muốn tất cả của cô thuộc về hắn. Nhưng mà, ai, Hải Nhạc là một cô gái đơn thuần, căn bản cũng không biết, sống ở bên cô như vậy trong 3 tháng, hắn còn không phải Liễu Hạ Huệ nha! Ai! Thật là ông trời không chiều ý lòng người nha, đợi lâu như vậy, hắn thực sự nổi điên mất. (((((((((Liễu Hạ Huệ, danh nhân Trung Quốc.... không gần nữ sắc, ở bên phụ nữ mà không nổi một tia dục vọng)))))))))

Xem ra, cũng chỉ có thể đợi.

295. Chương 149: Tôi Không Phải Diêu Nhạc Nhạc!

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

Mẹ Hải Nhạc quay đầu lại, nhìn hai đứa con gái đầy tức giận: “Các con lại có thể để cho cùng một thằng con trai đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy đây! Bị hắn quay như quay dế! Mẹ thật sự quá thất vọng rồi! Mẹ sẽ xem như chưa từng sinh ra hai người các con! Các con cút hết ẹ! Mẹ không muốn nhìn thấy các con nữa!”

“Mẹ, con xin lỗi.” Trong lòng Hải Nhạc đang thống khổ muốn chết. Mẹ Hải Nhạc quay đầu không để ý tới nàng, nàng chỉ có thể khóc chạy ra khỏi phòng ngủ của mẹ, Tạ Thư Dật và bố Tạ đang đứng trên hành lang một gần một xa, nàng rất muốn chạy vào trong lòng Tạ Thư Dật khóc cho hết nước mắt, nhưng nàng không thể làm như vậy, nàng ôm hai cánh tay của mình yên lặng chảy nước mắt.

Tạ Thư Dật thấy nàng đau khổ như thế, rất muốn xông lại ôm chặt lấy nàng an ủi, nhưng, phụ thân đứng ở chính giữa, hắn đành phải đứng yên đó như pho tượng.

Sau đó, Hải Hoan cũng đi ra, cũng đầm đìa nước mắt, Hải Nhạc thấy chị hai đi ra, nàng lập tức rời đi, nàng thật không muốn nhìn chị ấy thêm một cái nào nữa, rõ ràng không phải như chị ấy nói, chị ấy lại đổ hết tất cả lên người Tạ Thư Dật!

Khi đi ngang qua Thư Dật, Thư Dật vẫn không nhìn được đưa tay giữ nàng lại, hắn muốn giúp nàng lau nước mắt trên mặt.

“Không cần.” Hải Nhạc hất tay hắn ra, bố đang đứng bên cạnh nhìn kia kìa, lá gan của hắn thật là lớn.

“Thư Dật, em con nói không cần, con buông nó ra đi.” Bố Tạ cực lực che giấu cơn tức giận của mình, bình thản nói.

Ông thật sự đang rất đau đầu! Không biết tại sao Tạ Thư Dật lại phải làm ra một chuyện như vậy, ông gần như đã lập tức già đi thêm mười tuổi.

“Cha, các người cũng đã biết rồi, con cũng vậy không muốn giấu diếm nữa, cha, người con thích là Hải Nhạc, cho nên hôm qua con mang cô ấy đi ẹ con nhìn một chút.” Tạ Thư Dật nói.

“Tạ Thư Dật!” Hải Nhạc cản hắn lại, hắn còn ngại chưa đủ loạn à?

“Tạ Thư Dật, nếu người trong lòng anh đã là Hải Nhạc, tại sao anh còn muốn gây chuyện với em?” Hải Hoan khóc kêu, “Người trong lòng của anh là nó! Vậy còn em, trong lòng anh, em là cái gì?”

Tạ Thư Dật nhìn nàng lạnh lùng: “Trì Hải Hoan, cô không là cái gì hết! Tôi chưa từng gây chuyện với cô, là tự cô nhào đến đây! Cô cũng đừng có mơ mà ép tôi đính hôn với cô, từ đầu tới cuối tôi chỉ yêu một người là Nhạc Nhạc! Là cô chen ngang một cước! Bằng không, tôi và Nhạc Nhạc cũng sẽ không đi đến mức như hôm nay!”

Trì Hải Hoan không khỏi khóc rống lên: “Làm sao anh có thể nói như vậy chứ? Anh cướp đi lần đầu tiên của em, bây giờ anh lại nói với em, từ đầu tới cuối người anh yêu là Nhạc Nhạc! Tạ Thư Dật, sao anh có thể làm như vậy?”

Bố Tạ tức giận tới mức ôm ngực, run run kêu: “Tất cả các con câm miệng hết cho bố! Các con cút hết lên trường cho bố! Các con không lo ngoan ngoãn đi học mà lại đi làm ra nhiều chuyện như vậy! Các con thật sự muốn tức chết bố thì các con mới vừa lòng có phải không?”

“Con xin lỗi, bố, con thật sự xin lỗi! Con xin lỗi!” Hải Nhạc rơi nước mắt, chỉ có thể nói lời xin lỗi. Bố Tạ ba ba không nhìn nàng nữa, đi vào phòng ngủ của ông và vợ.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật đầy tức giận: “Chuyện đã đến nước này rồi, anh không bớt tranh cãi được một chút à?”

“Chuyện đã đến nước này rồi, nếu còn không nói, chúng ta cũng chỉ có thể để mặc cho người ta chém giết thôi!” Tạ Thư Dật nói, “Tóm lại, đời này trừ em ra, tôi sẽ không rung động với bất kì người con gái nào nữa! Nhạc Nhạc! Tôi chỉ chấp nhận em mà thôi!”

“Chúng ta đến trường đi.” Không thèm liếc Trì Hải Hoan lấy một cái, hắn kéo Hải Nhạc xuống lầu.

Trì Hải Hoan nhìn bóng lưng hai người họ xuống lầu, trong đôi mắt chỉ còn nỗi hận, không còn bất cứ gì khác.

Nàng cũng đành phải bảo tài xế đưa nàng đến trường, chuyện xảy ra hôm nay làm đầu óc nàng cũng rối loạn, còn làm hỏng cả tâm tình của nàng.

Lần này náo loạn như vậy, tình thế lại nghiêng về phía có lợi cho Nhạc Nhạc rồi! Mẹ với bố Tạ đã biết người trong lòng Tạ Thư Dật là Nhạc Nhạc, làm sao nàng còn có ưu thế mà đính hôn với Tạ Thư Dật chứ? Bọn họ đều rất thương Nhạc Nhạc!

Trì Hải Hoan chẳng nghe được nửa chữ vào tai, trong đầu đều là những đống hỗn loạn, một hồi nghĩ thế này, hồi sau lại nghĩ thế kia, thật muốn Nhạc Nhạc cứ vậy mà biến mất vĩnh viễn cho rồi, đến lúc đó, trái tim của Tạ Thư Dật cũng sẽ không dán trên người nó nữa!

Nàng bị suy nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu dọa nhảy dựng, làm sao Nhạc Nhạc lại có thể biến mất vĩnh viễn chứ!

Sau đó tan học, nàng liền bị bạn bè chỉ trích, nghe thấy người khác nói sau lưng nàng nói nàng chính là cô Diêu Nhạc Nhạc thích chơi trò tình yêu ** kia, nàng tức giận gào to về phía đám người nhảm chán kia: “Nếu tao thật sự là Diêu Nhạc Nhạc, tao sẽ cho bọn bay đi chết!”

Thấy nàng hung hăng như thế, tất cả mọi người đều chạy trốn tán loạn, nếu là Diêu Nhạc Nhạc thật, chỉ dựa vào thể lực của Tạ gia lớn như vậy, cho các nàng đi chết cũng không phải việc gì khó!

Trì Hải Hoan cũng thật sự bị tức muốn chết!

Nàng đang tâm phiền ý loạn, tan học xong, vừa mới đi đến cửa trường học, vô số ánh đèn chớp lóe trên người nàng, Trì Hải Hoan sợ choáng váng, chuyện gì thế này?

“Xin hỏi, cô là Diêu Nhạc Nhạc phải không? Tại sao cô lại giống y như Diêu Nhạc Nhạc vậy?”

“Sao cô lại đồng ý yêu đương với chính anh trai của mình vậy? Cô không biết đó là ** sao?”

“Diêu Nhạc Nhạc tiểu thư, xin hỏi, cô và anh trai cô đến với nhau đã bao nhiêu năm rồi?”

Trì Hải Hoan gần như hét lên: “Tôi không phải Diêu Nhạc Nhạc! Tôi là Trì Hải Hoan! Các người nhận lầm rồi!”

“Cô không phải vì sao lại giống y như đức vậy? Vậy cô có quan hệ như thế nào với Diêu Nhạc Nhạc? Cô có quan hệ gì với Tạ gia?”

Đột nhiên, có người đến kéo Trì Hải Hoan bỏ chạy.

“Đi theo mình!”

Trì Hải Hoan nhìn lại, là tên nam sinh kêu Phạm Triết, bị nàng đoạt được trong sinh nhật của bạn rồi lại lập tức bỏ rơi, từ đó về sau lúc nào cũng dây dưa với nàng.

296. Chương 149: Đứa Bé Là Của Tạ Gia!

“Này, các cậu nhìn tin tức chưa? Hai anh em Tạ gia tuyên bố đính hôn rồi, Tạ Hải Nhạc trong tay cũng đã đeo nhẫn rồi, oa, thật hạnh phúc a.”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a, tớ phát hiện bọn họ thực sự rất xứng đôi a! Tớ bây giờ mê hai người họ mất rồi, tớ còn tải hình hai người nắm tay nhau xuống làm hình nền điện thoại nha, cậu xem đi, thực sự rất hạnh phúc a!”

“Hai người thì ra là không phải là anh em ruột, lúc trước cứ nghĩ rằng họ là anh em cùng cha khác mẹ, thì ra là cũng không có chung cha mẹ ruột. Lúc trước báo chí viết như vậy hại tớ vỡ mộng, bây giờ hai người họ đính hôn, tớ thực sự rất cao hứng nha.”

“Đúng vậy a! Đúng vậy a, tớ thực sự thấy vui vẻ thay họ nha, Tạ Thư Dật rất đẹp trai a, tớ quyết định vừa mê anh ấy, vừa mê Thường Hàn! Tạ Hải Nhạc thật hạnh phúc khi có được tình yêu của Tạ Thư Dật, thật hâm mộ nha!”

Mấy nữ sinh ở bên cạnh rôm rả thảo luận về chuyện tình anh em Tạ gia.

Trì Hải Hoan nằm ngủ trên giường, không chịu nổi, bật dậy hô to: “ Các người có biết phiền không hả? Không thấy người ta đang ngủ sao?”

Trong đó một nữ sinh cười cười, nói:” Nhưng mà, bạn học Trì Hải Hoan, không phải cậu nói cậu và Tạ Hải Nhạc là chị em song sinh sao? Cậu nên chúc mừng cho bọn họ mới phải chứ? Hay là cậu ghen tỵ với em gái của mình? Cậu và em gái giống nhau như vậy, hại chúng tớ lúc trước còn cho rằng cậu là Diêu Nhạc Nhạc. Nhưng mà Tạ Thư Dật không có yêu cậu, lại yêu em gái cậu, cậu có phải là đang tức giận a?”

Vốn là vô tình nói giỡn như vậy, lại vừa vụng về đâm trúng chỗ đau của Trì Hải Hoan, cô từ trên giường tuột xuống, lao tới vị nữ sinh kia, nữ sinh kia không có phòng bị, bị Trì Hải Hoan túm tóc, hướng lên mặt cho mấy bạt tai, thét lên chói tai, đột nhiên xảy ra đánh nhau khiến hai cô bé bên cạnh sợ đến ngây người.

“Chết đi! Mày chết đi! Mày chết đi!” Trì Hải Hoan túm lấy mái tóc dài của cô bạn kia, không ngừng đập đầu cô bé vào tường. Cô gái yếu ớt, vô lực phản kích, thét lên hô cứu mạng, hai người bạn luống cuống tay chân muốn kéo Trì Hải Hoan ra, nhưng Trì Hải Hoan nổi cơn điên nhất quyết không chịu buông tay, mà còn nắm chặt hơn. Hai nữ sinh bất lực đành phải mở cửa phòng kí túc xá chạy ra ngoài cầu cứu.

Nữ sinh bị đánh trong lúc rối loạn giờ chân đá lung tung về phía Trì Hải Hoan, may thay lại có một cước đập trúng bụng Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan đột nhiên buông cô ta ra, lùi lại vài bước, lập tức ôm bụng ngồi xuống, thống khổ mà kêu lên.

Bạn cùng phòng cùng từ bên ngoài chạy tới người cửa, nhìn Trì Hải Hoan ngồi dưới đất liền bị dọa sợ.

“Tớ chỉ đá nhẹ cô ta một cái thôi, chuyện không liên quan đến tớ a.” Nữ sinh kia bị Trì Hải Hoan đánh cho mặt mũi máu me tùm lum, tóc tai cũng bị kéo bù xù, nhìn rất chật vật.

“Trì Hải Hoan, cậu không sao chứ?” Một nữ sinh tốt bụng đỡ Trì Hải Hoan đau đớn thống khổ: “ Cậu có muốn đến phòng y tế xem qua hay không? Hay là trực tiếp đi bệnh viện nha?”

“Đưa tôi đi bệnh viện, tôi muốn đi bệnh viện!” Trì Hải Hoan nhin đau nói.

Cô phải đi bệnh viện, như vậy mẹ mới có thể đến xem cô, cô không muốn làm một đứa trẻ bị vứt bỏ.

Mẹ Hải Nhạc nghe tin liền vội vã chạy tới bệnh viện.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trì Hải Hoan, con làm sao vậy? Sao lại bị đưa đến bệnh viện a?” Mẹ Hải Nhạc ngồi ở bên giường lo lắng hỏi.

Bà đối với Trì Hải Hoan vẫn rất quan tâm, cũng là muốn cô nhận ra hành vi sai trái của mình, bà sẽ tha thứ cho cô, dù sao Trì Hải Hoan cũng còn nhỏ, không hiểu chuyện nên mới làm ra những chuyện không có đầu óc như vậy! Nhưng mà không có nghĩ tới, khi gặp mặt lại ở trong bệnh viện, dù sao Trì Hải Hoan cũng là con gái bà, trong lòng bà thật sự rất lo lắng.

“Mẹ!” Trì Hải Hoan trên mặt trượt xuống hai hàng nước mắt, cô nức nở tựa đầu vào lòng bà.

“Con nói đi, con không có chuyện gì chứ?” Mẹ Hải Nhạc hỏi

Vị nữ bác sĩ đứng một bên nói: “Ngài là mẹ của đứa trẻ này sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Mẹ Hải Nhạc gần đầu lia lịa.

“Tôi có lời muốn nói với phu nhân.” Nữ bác sĩ nói.

Mẹ Hải Nhạc thấy bác sĩ gương mặt ngưng trọng, không khỏi trong lòng bất an, đi theo bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ nói: “Con gái phu nhân đang mang thai, thai nhi cũng đã được ba tháng.”

“Cô nói cái gì?” Tin tức này quá mức đột ngột, quả thật là tin động trời, thiếu chút nữa đã hù mẹ Hải Nhạc bất tỉnh!

“Ông trời ơi! Ông trời ơi!” Mẹ Hải Nhạc không tin nổi, loạng choạng mấy bước, bà thật sự không có cách nào tiếp nhận nỗi đau của con gái của mình mới 16 tuổi mà lại mang thai, hơn nữa, lại còn được 3 tháng.

“Các vị nên xem xét lại muốn hay không muốn giữ đứa bé lại.” Bác sĩ thấy mẹ Hải Chính các người xem một chút đứa nhỏ này là muốn, còn chưa phải muốn.” Bác sĩ thấy Mẹ Hải Nhạc khiếp sợ như vậy, không khỏi lắc đầu thở dài không hiểu nỗi thiếu nữ bây giờ.

“Được rồi, cảm ơn bác sĩ nhắc nhở”

Mẹ Hải Nhạc hữu khí vô lực một lần nữa đi vào phòng bệnh, bà thật sự muốn đánh Trì Hải Hoan một bạt tai, nhưng nhìn thấy con gái nước mắt lưng tròng thì trong lòng lại không nỡ, bà không nhin được lại rơi lệ.

“Nói, đứa nhỏ này là của ai? Nói! Tôi muốn giết hắn! Tôi muốn giết hắn!” Mẹ Hải Nhạc cáu kỉnh hỏi Trì Hải Hoan.

“Mẹ” Nước mắt Trì Hải Hoan cứ thế không ngừng rơi, cô nức nở nói: “Mẹ, mẹ nói xem? Mẹ nói xem là của ai? Đứa bé này còn có thể là của ai chứ?”

Trì Hải Hoan thực sự không biết là mình đang mang thai, bởi vì kì kinh nguyệt của cô không đều, hai tháng mới có một lần là chuyện bình thường, hơn nữa nghe nói lúc mang thai không phải sẽ có phản ứng thai nghén sao? Trì Hải Hoan ngoại trừ lúc trước có chút ghê tởm muốn ói nhưng vẫn rất thèm ăn, vẫn tham ăn, vẫn có thể nằm. Cho nên cô cho rằng dạ dày mình không tốt, lại không nghĩ đến mình đã mang thai.

Rõ ràng Trì Hải Hoan nghe người ta nói dùng thuốc là có thể ngừa thai, cô cũng đã uống rồi, cũng xác định là vượt qua ngày nguy hiểm rồi, tại sao lại vẫn mang thai chứ?

Không lẽ thuốc bị hỏng sao? Tại sao chứ?

“Tạ Thư Dật, Trì Hải Nhạc, tất cả đều tại chúng mày hại tao! Đều do chúng mày! Đều do chúng mày!”

Vừa nghĩ tới trên màn hình TV Tạ Thư Dật và Hải Nhạc thân mật mười ngón tay đan xen, lại còn nói sẽ cùng với Hải Nhạc đính hôn, mong mọi người chúc phúc, lòng của Trì Hải Hoan lại co rút đau đớn.

Không, cô sẽ không chúc phúc cho bọn họ, Trì Hải Hoan nguyên rửa bọn họ, trăm lần nguyên rửa bọn họ đời đời kiếp kiếp cũng không được ở bên nhau.

Tạ Thư Dật! Tôi sẽ không để cho các người ở bên nhau! Tôi nói đứa bé là của anh, thì nó chính là của anh!

Tôi nói rồi, những đau khổ mà tôi phải chịu, tôi sẽ đòi lại từ các người gấp trăm lần!

Trì Hải Hoan ở trong lòng không ngừng gào thét, mẹ Hải Nhạc không hề biết trong lòng con gái mình là cái ý nghĩ ngoan độc kia, bà như bị người ta đánh cho một gậy, đứng im không hề hé một câu.

Hồi lâu, bà mới run giọng hỏi: “ là Thư Dật hay sao? Là tạ Thư Dật hay sao?”

Trì Hải Hoan cắn môi, cúi thấp đầu khóc thút thít.

“Trời ạ! Nghiệp chướng a! Nghiệp chướng a! Tại sao có thể như vậy a!” Mẹ Hải Nhạc cơ hồ thống khổ đến điên rồi.

Ngày Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc đính hôn cũng an bài tốt lắm a, nghĩ đến Trì Hải Hoan lại mang thai đứa con của hắn? Chuyện này làm sao có thể là tốt chứ? Mẹ Hải Nhạc thống khổ phải thật muốn chết đi.

“Sớm biết tội mày xuống hành hạ mẹ, thì mẹ ban đầu không nên sinh ra mày a! Nghiệp chướng a! Nghiệp chướng a!” Mẹ Hải Nhạc khóc đến sắp bất tỉnh.

“Mẹ, mẹ, con biết phải làm gì bây giờ? Con biết phải làm gì bây giờ?” Trì Hải Hoan cũng khóc hỏi mẹ.

“Mẹ không biết, mẹ cũng không biết.” Mẹ Hải Nhạc cũng vô định mà nói.

“ Mẹ, mẹ! Đây là đứa bé của Tạ gia! Là cốt nhục của Tạ gia.” Trì Hải Hoan khóc rống kêu.

“Ôi đứa con gái tội nghiệp của tôi! Đứa con tội nghiệp của tôi!” Mẹ Hải Nhạc cũng khóc rống đem Trì Hải Hoan ôm vào trong lòng, bà hoàn toàn quên mất Trì Hải Hoan đã đối xử tệ như thế nào với Hải Nhạc, dù nói thế nào thì Trì Hải Hoan cũng là con gái của bà. Bà làm sao có không giúp cô? Làm sao có thể thấy chết mà không cứu?

“Trì Hải Hoan mang thai, là con của Thư Dật.” Mẹ Hải Nhạc mặt không chút thay đổi lên tiếng.

“ Cái gì?” Tạ ba ba giật mình.

“Không thể nào! Không thể nào!” Tạ Thư Dật cơ hồ nhảy lên.

Mà nổi đàng kia giật mình một cái, mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Tỷ tỷ mang thai? Nghi ngờ là con của Thư Dật, cô một hồi suy nghĩ trong lòng, trước mắt liền như một mảnh đen tối.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Cô ta nhất định là lừa gạt di! Là lừa gạt di! Nhất định là cô ta thấy con cũng Hải Nhạc hoà thuận vui vẻ nên mới bày trò phá hoại chúng con! Nhất định không thể nào mang thai con của con, con với cô ta không hề xảy ra chuyện kia, không hề!” Tạ Thư Dật kích động hướng không trung vung quyền.

Mẹ Hải Nhạc ngó hẩn một cái, nói: “ Con bé bây giờ còn nằm trong bệnh viện để quan sát, bác sĩ hỏi di có muốn bỏ đứa bé, nhưng Hải Hoan nó nhất định không chịu.”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Tạ Thư Dật do kích động mà trở nên si ngốc, hẩn ngã ngồi trên ghế salon, không nói nổi tiếng nào.

Hẩn rõ ràng cảm giác mình không có cùng Trì Hải Hoan xảy ra chuyện nam nữ thân mật, tại sao cô ta có thể mang thai chứ?

Tạ Thư Dật không khỏi thống khổ ôm kín đầu.

Mà Hải Nhạc, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào Tạ Thư Dật đang che kín đầu.

Ông trời thật là không muốn cho bọn họ ở bên nhau sao? Cho nên, đợi cô cùng hẩn đính hôn rồi đến chia rẽ bọn họ sao?

Nước mắt lạnh băng từ trong mắt Hải Nhạc không ngừng tuôn rơi.

“ Ông xã, phải làm sao bây giờ? Phải làm sao đây?” Mẹ Hải Nhạc cũng không kiềm chế được mà khóc lên.

Đầu của Tạ ba ba thật sự rất đau, cái nhà này cứ như vậy huyền ảo, còn có thể là một nhà sao?

Làm sao bây giờ? Ông cũng không biết nên làm sao làm sao đây rồi!

Trì Hải Hoan đứa nhỏ trong bụng, không nên xuất hiện! Như vậy Thư Dật cùng Hải Nhạc sẽ được ở bên nhau!

Không phải là ông thiên vị, Thư Dật muốn cùng Hải Nhạc ở chung một chỗ, ông cũng muốn như vậy. Đứa trẻ Hải Nhạc này là ông nhìn nó lớn lên, tính tình thiện lương, không như Trì Hải Hoan, nghĩ tới thủ đoạn thâm độc mà Trì Hải Hoan đối phó Hải Nhạc, ông không rét mà run. Ông không muốn đứa trẻ tâm địa xấu xa làm con dâu mình!

Nhưng mà, Trì Hải Hoan lại mang thai đứa con của Thư Dật, lại không chịu bỏ đứa bé, chuyện này phải xử lý như thế nào mới tốt a?

Nếu như là đứa con gái nhà khác, có thể dùng tiền mà đuổi cô ta đi, đằng này Trì Hải Hoan lại là con gái của Tư Nguyên, là con gái của vợ ông! Tại sao lại như vậy chứ? Ông trời có phải là đang đùa giỡn Tạ gia? Vui đùa như vậy không phải là quá mức rồi, là liên quan đến mạng người a!

Trong nháy mắt, Tạ ba ba trông như vừa già đi mười tuổi.

297. Chương 150: Chúng Ta Đi High Một Chút?

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

Vì trốn tránh bọn phóng viên, Trì Hải Hoan đành phải chạy theo hần lù về bên trong trường. Phạm Triết dẫn nàng treo tường ra mặt sau của trường, cắt đuôi được bọn phóng viên.

“Cám ơn anh.” Trì Hải Hoan bất đắc dĩ nói.

“Xem ra em đang gặp chuyện đau đầu! Bây giờ anh thấy em cứ nghĩ đâu đâu, đi thôi, đừng nghĩ nữa, anh mời em uống một ly.” Phạm Triết nói.

“Nhưng chúng ta đều đang mặc đồng phục, chúng ta không vào được quán bar đâu.” Trì Hải Hoan cũng muốn ra ngoài xả stress, chuyện hôm nay khiến nàng rất mất tinh thần, làm cho nàng cứ tức anh ách.

“Anh dẫn em đi, có một chỗ, chỗ đó không hạn chế học sinh tiêu tiền, anh của anh là hội viên trong đó, anh đã lên lấy thẻ hội viên của anh ấy, vậy là chúng ta có thể dùng danh nghĩa của anh đi rồi.” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

Trì Hải Hoan hơi do dự: “Những chỗ như vậy... sợ là không phải chỗ chúng ta nên đi đâu.”

“Sợ gì chứ? Không phải chỉ uống hai ly rượu à? Sao thế, Trì Hải Hoan, lá gan của em cũng chỉ nhiều đó thôi à? Chẳng lẽ, em còn sợ anh ăn em chắt? Yên tâm, anh chỉ muốn theo đuổi em mà thôi, nếu em không tin anh thì thôi quên đi.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, hôm nay trong lòng em đang rất rất phiền, anh dẫn em đi đi, hay là anh kêu thêm vài người nữa?” Trì Hải Hoan nói.

“Nhiều người chơi không vui, hai chúng ta đi thôi, yên tâm đi, chúng ta học cùng một trường, chẳng lẽ em còn sợ anh làm gì em chắt?” Phạm Triết vỗ ngực nói.

Phỏng chừng Phạm Triết cũng chỉ thật tình muốn tán tỉnh nàng mà thôi, lượng hần cũng không dám làm gì phi pháp với nàng đâu, đi thì đi!

Khi nàng đi theo Phạm Triết đến quán đó, hai người bao một phòng riêng, Hải Hoan uống rượu đầy buồn phiền, ca hát cũng đầy buồn phiền, hai người thì có thể vui được cái nỗi gì, Trì Hải Hoan cảm thấy không thú vị gì cả, bỗng, di động vang lên, là điện thoại từ Tạ gia.

Nàng ra hiệu cho Phạm Triết tắt nhạc, nhận điện thoại, thì ra là mẹ La mẹ gọi.

“Đại tiểu thư, lão gia bảo tôi hỏi cô, vì sao vẫn chưa về nhà, hỏi có phải cô đang ở chung với bạn không?”

“Àn, tôi đang ở chơi với bạn, nói cha với mẹ tôi đừng lo, tôi đây đã lớn chừng này rồi, bọn họ không cần lo lắng nữa, tôi tự có chừng mực.” Trì Hải Hoan nói.

Sau đó, nàng cúp điện thoại.

“Chán quá, Phạm Triết, em chuẩn bị về nhà đây.” Trì Hải Hoan nói, không còn hứng thú gì.

“Bằng không, chúng ta đi high một chút?” Phạm Triết nói đầy huyền bí.

“High cái gì?” Trì Hải Hoan không khỏi đề phòng, hỏi.

“Bột đó, hút bao giờ chưa? Siêu thích, nghe nói sẽ không bị nghiện, nhưng có thể làm cho người ta high lên trời! Anh đã thử một lần rồi!” Phạm Triết nói xong, hít mũi đầy say mê, “Nó có thể làm cho người ta quên hết tất cả phiền não trời đời! Nó thật sự có thể làm cho người ta sướng như tiên đó!”

Trì Hải Hoan hoảng sợ, nàng nhảy dựng lên: “Anh tưởng em là đồ ngốc à! Cái đó là thuốc phiện, hít vào làm sao có thể không nghiện chứ? Phạm Triết, anh cũng không thể buông thả bản thân như vậy được, cái thứ đó thật sự không thể dính vào đâu!”

Phạm Triết không thèm để ý: “Thứ này chỉ có thể coi là thuốc kích thích, làm sao coi là thuốc phiện được?”

“Không được! Anh làm vậy là sẽ tha em xuống nước mất! Em muốn về nhà! Nếu anh không cho em về nhà, em sẽ gọi điện báo cảnh sát nói anh bắt cóc con gái vị thành niên!” Trì Hải Hoan nói thẳng.

Tuy nàng có thích chơi, nhưng nàng vẫn biết nếu có thứ gì tuyệt đối không thể dính vào, thì đó chính là thuốc phiện! Làm sao nàng có thể để Phạm Triết dụ dỗ đi chạm vào cái thứ không thể đụng vào đó chứ?

“Trời ơi, đừng có vậy mà! Anh chỉ thật tâm muốn mang em đi chơi, vậy mà em còn không cảm ơn gì hết!” Phạm Triết vừa nghe nàng nói vậy, đành phải đứng lên theo, “Được rồi, nếu em không muốn hít thứ đó thì chúng ta uống rượu, uống rượu đi!”

Uống rượu cũng có thể chúc cho cô say mềm, trước kia cô đã trêu chọc làm tôi vứt bỏ bạn gái xong lại một cước đá văng tôi, cô tưởng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy à! Phạm Triết tức giận nghĩ thầm trong bụng.

“Thôi, em không muốn chơi nữa, em muốn về nhà!” Trì Hải Hoan đã gửi ra một tia nguy hiểm, Phạm Triết đã mang nàng tới nơi này, chỉ sợ hấn thật sự có chút ý đồ với nàng!

Có điều, nàng cũng không hề tỏ ra bối rối, không trúng kế của hấn là được rồi!

Phạm Triết thấy Trì Hải Hoan đã đề phòng, đành phải bỏ kế hoạch, còn nhiều thời gian, sau này sẽ có cơ hội khác, lấy được sự tín nhiệm của cô ta trước rồi tính sau!

“Được rồi, nếu em không muốn chơi nữa thì chúng ta đi đi.” Phạm Triết nói đầy bất đắc dĩ.

Trì Hải Hoan bước qua lấy cặp sách của mình trên sofa, đột nhiên, có người gõ cửa, Phạm Triết đi mở cửa, vừa mới mở cửa ra đã bị người ta đâm một cú vào mặt.

“A!” Phạm Triết lảo đảo lùi về sau vài bước mới đứng lại, hấn đưa tay sờ thử, chảy máu, hấn hoảng sợ nhìn ba tên đàn ông đang nghênh ngang đi vào phòng, “Các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Trì Hải Hoan cũng hoảng sợ, lại diễn trò gì thế này, nhưng nét hoảng sợ và máu tươi trên mặt Phạm Triết cũng không giả, nàng không khỏi lấy cặp che trước ngực.

“Phạm Hào! Phạm Hào! Mày đi ra cho tao!” Tên cầm đầu chạy vào trước toilet trong phòng kêu to, thấy trong đó không có người hấn muốn tìm, hung tợn xông lại túm áo Phạm Triết, gào to, “Phạm Hào đâu?”

Phạm Hào đâu? *** Phạm Hào đâu? Chạy đi đâu rồi? Tao nghe đàn em nói, tối nay nó có tới đây chơi! Nói mau! Mày mà không nói bố mày ột súng bây giờ!”

Hắn đồng thời rút từ trong túi quần ra đến một khẩu súng, chĩa vào ót Phạm Triết, Phạm Triết sợ tới mức bấp chân run lên, dừng quần đã nhỏ giọt.

“Anh tôi... anh tôi không có tới! Là tôi cầm thẻ hội viên của anh đi chơi! Đại ca... bỏ... bỏ qua cho tôi đi, tôi mới là học sinh thôi...” Phạm Triết nói đầy hoảng sợ.

“Ồ, thì ra mày là em trai nó à!” Đại hán có vết sẹo ngang mặt hơi thất vọng, thấy Phạm Triết đã sợ tới mức sồn ra quần, đẩy hắn ra, “Một lũ nhát cáy!”

Đồng thời, ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía người nãy giờ không hề lên tiếng là Trì Hải Hoan, hắn bỗng sáng bừng cả mắt.

298. Chương 150: Không Phải Anh, Thì Là Ai Chứ?

“Bây giờ anh cũng không biết phải làm sao, để anh suy nghĩ một chút, anh muốn suy nghĩ thật kĩ một chút.” Tạ ba ba mệt mỏi dùng tay phải chống cái trán, ông thật sự không biết nên xử lí như thế nào mới tốt.

“Ông xã, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Mẹ Hải Nhạc lại khóc hỏi lần nữa, bà thật sự không biết làm sao, Hải Nhạc là con gái bà, Trì Hải Hoan cũng là con gái của bà. Hải Nhạc đính hôn với Tạ Thư Dật là chuyện vui, nhưng vấn đề là Trì Hải Hoan lại mang thai với Tạ Thư Dật!

Hải Nhạc có cảm giác nước mắt mình rơi cũng không hết, Tạ Thư Dật thống khổ, cô nhìn thấy, ba mẹ khó xử, cô cũng nhìn thấy. Hải Nhạc biết Thư Dật đau khổ vì cái gì, cô biết ba mẹ vì cái gì mà khó xử, mà cô lại chính là nhân vật chính của câu chuyện kia, nội tâm cô thực sự rất đau đớn, cô có thể âm thầm nuốt vào trong bụng sao?

“Ba, mẹ không cần phải cảm thấy khó xử, Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc bỏ cuộc là được rồi!” Hải Nhạc lẳng lặng nói.

Hải Nhạc trong lúc này giống như ném ra một quả bom, khiến mọi người đều giật mình, khiếp sợ.

“Nhạc Nhạc.” Tạ ba ba cùng mẹ Hải Nhạc khiếp sợ nhìn Hải Nhạc.

Tạ Thư Dật đột nhiên ngẩng đầu lên, hắn nhảy lên, khủng hoảng nhìn Hải Nhạc, điên cuồng lắc đầu: “Không thể! Nhạc Nhạc! Em không được bỏ cuộc!”

Hải Nhạc buồn bã cười một tiếng: “Đáng lẽ em không nên theo anh trở về, em đáng lẽ nên sống ở Mi.”

Tạ Thư Dật đi tới bên người Hải Nhạc, nửa quỳ ở bên người cô, nắm bàn tay cô thật chặt, cầu khẩn nhìn cô: “Nhạc Nhạc! Anh xin em! Đợi thêm ba tháng! Đợi thêm ba tháng! Chúng ta liền đính hôn! Em không được nói bỏ cuộc! Không được! Em không thể bỏ rơi anh!”

Hải Nhạc rút tay ra khỏi tay hắn, nói: “Anh cảm thấy chúng ta còn có thể đi tiếp sao? Anh có thể, nhưng em không thể, chị ấy...” Hải Nhạc nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, cô hít thở một cái thật sâu, khàn giọng nói: “Chị ấy có con với anh, anh nói đi, em không bỏ cuộc thì còn cách nào đây? Đó là một sinh mệnh nhỏ bé a!”

“Không! Không! Đó không phải là sinh mệnh mà anh muốn! Anh cũng không hề dự tính sẽ có nó!” Tạ Thư Dật nước mắt không ngừng rơi.

“Anh không muốn? Anh thật sự làm được như vậy sao? Anh có thể làm được, nhưng em không thể! Em không thể! Thật xin lỗi Tạ Thư Dật, em tuyên bố huỷ bỏ hôn ước giữa chúng ta, không, không huỷ bỏ cũng được, chỉ đến ngày đó anh cùng Trì Hải Hoan làm lễ đính hôn. Tạ Thư Dật, như vậy là đủ rồi, chỉ cần anh

yêu em, như vậy là đủ rồi, chúng ta có lẽ cả đời này nhất định không thể ở bên nhau. Thư Dật, buông tha em cũng là buông tha cho anh, đứa trẻ vô tội!” Hải Nhạc mệt mỏi mà nói.

Sau đó, Hải Nhạc đứng lên, bước đi cứng ngắc, bước lên lầu.

Cô mệt quá, cô buồn ngủ, có lẽ khi ngủ một giấc, tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mộng, khi tỉnh dậy, giấc mộng cũng sẽ tan biến.

Tạ Thư Dật ngơ ngác nhìn cô rời đi, hai chân không khỏi run run, ngã nhào trên sàn nhà.

Hắn thật sắp điên rồi, tại sao mọi chuyện lại như vậy chứ? Rõ ràng hạnh phúc đang ở trước mắt, chỉ thoáng qua một cái đã tan thành bọt biển!

Khi Trì Hải Hoan từ bệnh viện trở về Tạ gia, mẹ Hải Nhạc đã đến trường làm thủ tục thôi học cho cô, đưa cô về nhà tỉnh dưỡng.

Có cách nào khác chứ? Trì Hải Hoan không chịu bỏ đứa bé, không lẽ lại để cho cô ưỡn bụng bầu đi học?

Trì Hải Hoan nhìn thấy Hải Nhạc tiều tụy, tái nhợt, lại đem tầm mắt chuyển sang Tạ Thư Dật này giờ vẫn đứng chết lạng ở cửa.

Nhìn xem, hai người bọn họ thực sự không tốt a!

Trì Hải Hoan ở trong lòng dắc ý mà cười cười, sau đó, cô quay mặt chào hỏi Hải Nhạc: “Em gái tốt của chị, chị rất nhớ em, chị thực sự rất nhớ em!”

Phải, tao thực sự nhớ mày, nhớ mày đến nỗi chỉ mong mày nhanh chóng biến mất khỏi cuộc đời tao, biến mất khỏi thế gian này! Trì Hải Hoan miệng cười nhưng trong lòng một bụng oán khí.

Hải Nhạc miễn cưỡng đối với cô cười cười: “Cảm ơn đã nhớ tới em!”

“Không lẽ em không có nhớ chị sao?” Trì Hải Hoan không thuận theo mà nói.

Hải Nhạc nhìn tỷ tỷ của cô, nói: “Có chứ! Em còn đã nghĩ chị sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, sớm muộn gì chị cũng quay trở lại. Chị xem, kết quả chị cũng đã quay trở lại rồi!”

“Nhạc Nhạc, sao em lại nói như vậy chứ? Chẳng lẽ em cho rằng chị cố ý mang thai đứa bé này sao? Chị vẫn còn là một nữ sinh trung học, em cho rằng chị lại nguyện ý mang thai đứa bé này sao?” Trì Hải Hoan làm bộ không thể tin mà nói với Hải Nhạc.

“Em không có nói chị cố ý.” Hải Nhạc lẳng lặng trả lời.

“Xem ra, em thật ra thì không hoan nghênh chị à, Nhạc Nhạc, chị hiểu rõ mình sai rồi, em tại sao không thể tha thứ cho chị chứ?” Trì Hải Hoan ủy khuất mà nói.

Hải Nhạc há miệng, miệng lưỡi Trì Hải Hoan so với cô lợi hại hơn nhiều.

“Em không phải không hoan nghênh chị, chị là một thành viên của cái nhà này, bây giờ chị trở về, ngôi nhà này cũng không còn thiếu sót nữa rồi.” Hải Nhạc miễn cưỡng mình nói.

Cô thật sự không muốn đối mặt với Trì Hải Hoan, tuyệt không muốn.

“Hải Hoan, con không phải mệt mỏi rồi sao, mau lên lầu nghỉ ngơi thôi.” Mẹ Hải Nhạc nhúc nhích lên tiếng.

Nếu như hai chị em ở cùng nhau, lại còn có Tạ Thư Dật thì cái nhà này sẽ không có một ngày yên tĩnh rồi!

Mặc dù Tạ Thư Dật vẫn luôn im lặng không có nói một câu, nhưng mà cuộc đối thoại của Hải Nhạc với Trì Hải Hoan cũng đủ khiến hắn tức sùi bọt mép rồi, hắn chỉ là đang cố kìm nén mà thôi.

Mẹ Hải Nhạc ở trong lòng thở dài một cái.

“Mẹ, con không mệt, con chỉ muốn cùng Nhạc Nhạc trò chuyện mấy câu mà thôi!” Trì Hải Hoan nói, thấy mặt mẹ Hải Hoan có vẻ không vui liền nhẹ giọng— “được rồi, Bảo Bảo có thể sẽ chịu không nổi, con cũng muốn đi nghỉ chút.”

Cô xoa xoa bụng nói: “ Bảo Bảo, chúng ta về tới nhà rồi a, con nhìn một chút đi, đó là vừa là bà nội vừa là bà ngoại con nha; đó là dì con, dáng dấp giống mẹ như đúc a, dì là cô gái ngoan ngoãn, thiện lương nhất nhà đó; Còn kia, là ba của con, có phải rất đẹp trai hay không? Mẹ nghĩ, sau này con trưởng thành nhất định so với ba con còn đẹp trai hơn nha.” Trì Hải Hoan đứng trước mặt mọi người diễn một màn mẫu tử tình thâm.

“ Trì Hải Hoan!” Tạ Thư Dật giận đến mặt xanh môi trắng, hắn không khỏi giận hô một tiếng.

“Ba của con tức giận rồi, thôi được, chúng ta đi nghỉ ngơi nhé, mẹ cũng mệt rồi.” Trì Hải Hoan cười hì hì mà nói, buông lỏng đi lên lầu.

Tạ Thư Dật xoay người lại, nhìn toàn thân Hải Nhạc thân hình phát run, tâm can hắn liền trở nên đau đớn.

Tạ Thư Dật hắn sao lại có thể để cho người như Trì Hải Hoan đến uy hiếp hắn? Uy hiếp người hắn yêu thương nhất chứ?

Nhưng mà hắn thật sự không thể làm gì, lại có cảm giác bất lực, không thể làm gì.

Không, đứa nhỏ này, nhất định không phải của hắn! Nhất định không phải là của hắn! Trên đời này nhiều nam nhân như vậy không phải là chỉ có một mình hắn! Hắn tuyệt đối không cùng cô xảy ra loại chuyện nam nữ thân mật kia! Đứa bé này! Tuyệt đối không phải là của hắn!

Nói vậy, sẽ là ai chứ? Kẻ kia là ai đấy chứ?

Buổi tối, Tạ Thư Dật gõ cửa phòng Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan mở cửa, thấy hắn đến tìm mình, sững sốt một chút.

“Khó được, khó được, khó được anh sẽ chủ động đến tìm em.” Trì Hải Hoan cười mỉm mà nói.

Tạ Thư Dật khinh thường nhìn cô, nói: “Trì Hải Hoan, tôi biết rõ, đứa bé trong bụng cô không phải là của tôi.”

Ánh mắt của Trì Hải Hoan lóe lóe, cười khanh khách hỏi: “Không phải là của anh? Vậy anh nói đi, nó là của ai chứ?”

“ Trong lòng cô tính toán cái gì, tự cô biết rõ.” Tạ Thư Dật trầm giọng nói – “ Cô đừng hòng mơ tưởng gài chứng cứ lên đầu tôi, trên đầu tôi có trời chứng giám, cô làm chuyện như vậy, nhất định sẽ gặp quả báo!”

“Nhưng mà nó chính là con của anh, chẳng lẽ, anh muốn chối bỏ trách nhiệm sao?” Trì Hải Hoan nhẹ giọng nở nụ cười.

“ Tạ Thư Dật, đứa bé này, tới thật là đúng lúc a, nói thật, lúc trước em không hề biết mình đã mang thai đứa con của anh, khi biết được em đang mang thai, hơn nữa còn là con của anh. Anh nói đi, ông trời ban cho em lễ vật tốt như vậy, em sao có thể bỏ nó được chứ? Đứa bé là kết tinh của chúng ta, em làm sao chịu được mà bỏ nó chứ? Chỉ sợ là ba mẹ cũng không muốn bỏ đấy.” Trì Hải Hoan vẫn như cũ cười.

“ Không, đứa bé không phải con tôi, không phải con của tôi. Trì Hải Hoan, lúc trước cô dùng cái mánh trĩnh kia đến trói buộc tôi, lần này lại dùng đứa bé này uy hiếp tôi? Lần đầu tiên cô đã không được như ý, thì lần này tôi nhất định sẽ không để cho cô toại nguyện! Tôi và Hải Nhạc, bất luận là kẻ nào cũng không thể chia rẽ được! Tôi tới đây, là để cảnh cáo cô, đừng ở trước mặt Hải Nhạc mà lớn lối như vậy! Lá bài chủ chốt trên tay cô bây giờ chính là đứa nhỏ trong bụng, đợi khi cô đánh mất lá bài này, Trì Hải Hoan, tôi xem cô còn có chiêu gì đối phó tôi!”

“Tạ Thư Dật, lần thứ nhất, là anh quyết định chia tay với Hải Nhạc, cho dù anh đã đưa được nó quay trở về, nhưng lần này, biết đứa bé là con của tôi với anh, dựa vào cá tính của nó, anh nghĩ nó sẽ tiếp tục đính hôn với anh sao?” Trì Hải Hoan cười lên ha hả - “ Thư Dật, hãy nhìn con của chúng ta đi, anh không thể đối xử như vậy với em.”

Hết Chương——Đợi đến ngày mai nhé!!!!!!

299. Chương 151: Luyện Ngục

Edit: Lãnh Nguyệt Phong

* Luyện ngục, hay còn gọi là ngục a tỳ, là tầng thứ mười tám, cũng là tầng cuối cùng của địa ngục. Tương truyền rằng đó là nơi có hình phạt tàn bạo nhất trong tất cả các tầng. Đọc thêm ở đây.

Trì Hải Hoan thấy hấn nhìn mình bằng ánh mắt bất thiện, không khỏi lùi ra sau hai bước. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh xuống, nói: “Tôi hoàn toàn không liên quan đến bất kì ai trong bọn họ, các người muốn tìm ai thì cứ việc đi tìm người đó, tôi phải đi đây.”

Nàng vội vàng định rời khỏi ghế lô, nhưng tên cầm đầu lại ngăn nàng lại.

“Cái mặt em xinh quá ta! Mà khuôn mặt này nhìn rất quen nha! Chẳng lẽ anh đây đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên rồi?” Đại hán cất súng vào túi, hai mắt sáng lên nhìn Trì Hải Hoan, chỉ thiếu điều không chảy nước miếng.

Hấn cười cười đi về phía Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan thấy tình hình không đúng, hai chân cũng như sắp nhũn ra, hấn ta có súng chúa ơi!

“Các người... các người muốn làm gì?” Trì Hải Hoan run run hỏi.

Nàng đang cực kì hối hận, đáng lẽ không nên đi theo Phạm Triết tới chỗ này!

“Tên Phạm Hào ngay cả đàn bà của bố cũng dám thương (~ đụng vào)! Con mẹ nó! Chỉ sợ mày cũng có liên quan gì với Phạm Hào! Hôm nay bố mày sẽ thương mày ngay ở đây!” Đại hán nghênh ngang tới gần Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan vừa nghe hấn nói như thế, không khỏi hét toáng lên: “Tôi không có quan hệ gì với tên Phạm Hào đó hết! Tôi còn chưa nhìn thấy hấn bao giờ nữa là!”

“Các người không thể làm vậy! Nếu các người làm như thế bọn tôi... bọn tôi sẽ đi báo cảnh sát! Ông phải biết, nàng có quan hệ với tứ...” Phạm Triết sợ hãi, không phải bọn họ đang định muốn Trì Hải Hoan đấy chứ? Trì Hải Hoan còn chưa làm bao giờ đâu! Hơn nữa, Trì Hải Hoan nói cô ta có quan hệ với Tạ gia, vạn nhất người của Tạ gia tìm Phạm gia của hấn gây phiền toái, vậy cũng thảm!

Một thằng đứng bên cạnh chém một quyền vào thẳng gáy Phạm Triết, Phạm Triết mềm nhũn cả người, lập tức té xỉu trên mặt đất.

“Các người... các người không được lại đây! Tôi chính là con gái của Tạ Trường Viên, Tạ gia trong tứ đại gia tộc! Nếu các người dám đụng đến tôi, cha tôi sẽ nghiền xương các người thành tro cho xem!” Trì Hải Hoan cuối cùng cũng ném mùi sợ hãi, nước mắt cũng rơi xuống.

Tên cầm đầu nghe nàng nói vậy, sửng sốt một chút.

“Là con Diêu Nhạc Nhạc gì đó quay quảng cáo rồi làm ** với anh ruột trên báo đấy hả? Đúng là có hơi giống giống đó?” Một người trong đó nói.

“Vậy... có làm không?” Một người khác nói.

Tên cầm đầu thấy nàng còn mặc đồng phục, trên tay mang cặp sách, vươn tay về phía Trì Hải Hoan: “Lấy cặp ra, đưa thẻ học sinh đây!”

“Đừng!” Hải Hoan ôm chặt cái cặp vào lòng, nàng biết tên ghi trên cuốn sách, vở nào cũng là Trì Hải Hoan. Tên cầm đầu đoạt lấy chiếc cặp của nàng, mở ra nhìn, lục lấy thẻ học sinh coi, lấy thêm vài cuốn sách ra lật lật, sau đó ném xuống đất.

“Không gọi là Diêu Nhạc Nhạc, cũng không kêu là Tạ Hải Nhạc, cũng dám nói mình là con gái Tạ Trường Viên!”

Hải Hoan kinh hoàng nói: “Tôi... tôi là con gái riêng của ông ấy! Nếu các người dám đụng vào tôi, các người chắc chắn sẽ chết không tử tế!”

Tên thủ lĩnh đánh một bạt tai vào mặt nàng cái bốp: “Sao Tạ Trường Viên lại có thể để con gái mình đi học ở cái trường bình thường thế này chứ? Cho dù là con gái riêng, ít nhất cũng phải cỡ Mary chứ? Dám hù tao à?”

Trì Hải Hoan bị hấn tát cho ngã vào sô pha không ngồi dậy nổi, sau đó, đại hán kia nhào về phía nàng, tay vuốt loạn xạ trên người nào: “Đây, để anh đây thương em, em phải ngoan nha!”

Trì Hải Hoan thét to đưa tay cào mặt hấn, trên mặt hấn lập tức có vài đường rướm máu, hấn đưa tay sờ sờ mặt, then quá thành giận.

“Mẹ mày, mày dám cào mặt bố à!” Hấn quật tay một phát, đánh cho Trì Hải Hoan nhả mọ kim tinh, một hơi không lên nổi, ngất xỉu trên sô pha. Đợi đến khi ý thức nàng trở lại, cơn đau đón phía dưới nói cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra, nước mắt nàng chảy xuống.

“Ha ha, thật không ngờ mày vẫn còn trinh nha!”

Tên nằm đè lên người nàng hào hứng nói to.

“Đại ca, nhanh lên, nhanh lên, bọn em chờ không kịp rồi nè!” Một tên khác đứng bên cạnh vừa chảy nước miếng vừa kêu.

“Đừng! Ai cứu tôi với!” Đau đón truyền đến từng cơn cộng thêm trong lòng vô cùng sợ hãi làm cho Trì Hải Hoan lại mất đi ý thức, hoàn toàn ngất xỉu một lần nữa. Đợi đến khi nàng tỉnh lại, nàng nhận ra trong phòng chỉ còn một mình nàng, mà trên người nàng là đầy những vết xanh xanh tím tím, giữa hai chân đang chảy máu, làm cho ngay cả trên sàn nhà cũng rơi đầy những bông hoa máu!

Nàng giãy dụa ngồi dậy, toàn thân đau đón nói cho nàng biết, nàng, vừa mới dạo một vòng luyện ngực trở về!

“Huhuhu...” Nàng ôm thân thể lỏa lồ của mình khóc nức nở.

“Phạm Triết, mày sẽ chết không tử tế!” Nàng lớn tiếng gào khóc.

Thật lâu sau, nàng ngẩng đầu lên, gào thét như điên: “Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Đều tại hai chúng bay, đều tại hai chúng bay! Nếu không phải tại hai chúng bay, sao tao có thể bị người ta làm như vậy? Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc! Các người đã để tao chịu khổ, Trì Hải Hoan tao nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Không! Tao sẽ đòi lại thêm gấp trăm lần!”

Tạ Thư Dật và Hải Nhạc đã có dự kiến trước, không hề xuất hiện ở trường học, bọn họ không dám đi, sợ ánh mắt khác thường của bạn bè, sợ sẽ bị đám phóng viên vô lương chặn ngay trước cổng trường, vì hình như Long Đế Uy cũng xin nghỉ bệnh, Tạ Thư Dật liền dẫn Hải Nhạc đến Long gia.

Long Đế Uy nghe tin Tạ Thư Dật đến tìm hấn, đã đứng chờ sẵn bên ngoài đại trạch.

Thấy Thư Dật cùng Hải Nhạc, nửa đùa nửa thật: “Xem ra hai người đã gặp phiền toái tương đối lớn rồi.”

300. Chương 151: Là Bị Người Ta Cường Bức?

“Trì Hải Hoan, dù cô toan tính điều gì, thì hãy nhớ lấy, cô sẽ không đắc ý được lâu đâu, tôi sẽ khiến cô thảm bại.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

Trì Hải Hoan đột nhiên đưa tay kéo hấn lại, hỏi: “Nói cho em biết, anh tại sao lại không thích em?”

Giọng nói của Trì Hải Hoan đột nhiên trở nên vô cùng mềm mại, yếu đuối: “Tạ Thư Dật, em thật lòng thích anh, còn anh, tại sao một chút cũng không để ý tới em?”

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn, kéo tay cô ta ra khỏi tay mình, Trì Hải Hoan co rúm lại, hạ tay xuống, nhưng kiên quyết không chịu buông tay.

“Cô vẫn không chịu hiểu sao? Cho dù cô xuất hiện trước thì tôi vẫn chỉ yêu Nhạc Nhạc, tôi cũng sẽ không bao giờ yêu cô. Loại nữ nhân ác độc như cô, tất cả đàn ông cũng không một kẻ nào dám yêu! Buông tôi ra! Đừng chạm bàn tay bẩn thỉu vào người tôi.” Tạ Thư Dật chán ghét vứt bỏ nói với Trì Hải Hoan.

Trì Hải Hoan buông lỏng tay của hắn ra, Tạ Thư Dật nhanh chóng rời khỏi phòng của cô.

Nước mắt của Trì Hải Hoan từng giọt trong hốc mắt tràn ra.

“Tạ Thư Dật, em thật lòng yêu anh, anh tại sao không thể yêu em chứ?” Cô nức nở nói trong vô vọng.

Trì Hải Hoan thực sự nghĩ không ra, cô có điểm nào thua kém Hải Nhạc chứ? Rốt cuộc là cô thua kém Hải Nhạc ở điểm nào? Tại sao Tạ Thư Dật không thể yêu cô?

Tạ Thư Dật quyết định phải đi điều tra chuyện của Trì Hải Hoan, phải tìm ra cái tên nam nhân kia! Hắn sẽ không để cho Trì Hải Hoan mang con của người khác đến uy hiếp mình.

Khi cậu nam sinh Phạm Triết đến gặp hắn, Tạ Thư Dật nhìn ra được, nam sinh này có chút sợ hãi, hắn đang sợ điều gì?

Tạ Thư Dật mặt không biến sắc nói: “Bạn học Phạm, ngồi đi, muốn uống gì?”

“Tùy tiện cái gì cũng được!”

Phạm Triết trong lòng bất an ngồi đối diện Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật tự tay rót giúp hắn một ly rượu vang, đẩy tới trước mặt cậu ta.

“Cám ơn, cám ơn.” Phạm Triết có chút sùng nhượng kính giờ ly rượu lên.

Tạ Thư Dật chẳng qua là cùng hắn tùy ý trò chuyện mấy câu, khi Phạm Triết buông lỏng tâm trạng xuống, Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi một câu: “Cậu biết lí do Trì Hải Hoan tạm nghỉ học chứ?”

Phạm Triết bị Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi những lời này dọa cho đến run tay, làm đổ ly rượu lên quần áo.

“Tôi, tôi, tôi không biết.” Phạm Triết cảm lạnh làm thình nói.

Phạm Triết có chút sợ người thanh niên tên Tạ Thư Dật này, dù sao hắn cũng là thiếu gia có Gia thế lớn, chỉ cần hai tay nhẹ nhàng bóp một cái, là có thể dễ dàng bóp chết Phạm gia như bóp chết một con kiến.

Chẳng lẽ, Tạ Thư Dật là vì chuyện kia của Trì Hải Hoan mà tìm cậu ta hỏi tội sao?

Da đầu Phạm Triết như căng lên từng mạch máu.

“Cậu thật sự không biết? Hay là giả vờ không biết?” Tạ Thư Dật thấy bộ dạng hắn, càng thêm hoài nghi.

“Tôi, tôi thật sự không biết.” Phạm Triết nhắm mắt nói.

Có đánh chết cậu ta cũng không thể nói ra sự việc, nếu như Tạ Thư Dật biết cậu ta có mặt ở đó nhưng lại không cứu Trì Hải Hoan, dám chắc cậu ta sẽ bị chặt thành tám khúc a!

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng chột dạ của Phạm Triết, lại thấy nghi ngờ, đứa bé trong bụng Trì Hải Hoan, lẽ nào là của Phạm Triết?

“Rầm” Tạ Thư Dật đập tay một cái lên khay trà thủy tinh.

“Phạm Triết, cậu còn không chịu nói thật? Cậu cho rằng tôi không biết? Trì Hải Hoan cái gì cũng đã kể với tôi rồi! Cậu vẫn còn dám ở trước mặt tôi nói mình không biết?” Tạ Thư Dật rống to nói.

Hai chân Phạm Triết nghe xong không khỏi mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế salon. Trì Hải Hoan rõ ràng uy hiếp cậu ta không được nói ra ngoài, nếu như Phạm Triết nói ra, Tạ gia nhất định sẽ không bỏ qua cho Phạm gia! Thế nên Phạm Triết cũng không có nói với bất kì ai về chuyện đó, kể cả Phạm Hào, anh trai cậu ta. Bây giờ Trì Hải Hoan lại nói ra, Tạ gia liền bảo Tạ Thư Dật đến tìm cậu ta tính sổ sao?

“Cậu cho rằng cậu không nhận tội là xong sao? Nào có chuyện đơn giản như vậy? Hãy suy nghĩ cho thật kỹ, cậu phải nói thật, cậu cho rằng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy sao? Chưa từng có một ai dám nói dối trước mặt tôi, nếu như cậu vẫn ngoan cố lựa chọn nói dối, vậy thì tự suy ra kết quả của mình đi!” Tạ Thư Dật tiếp tục hừ lạnh nói.

Phạm Triết nghe Tạ Thư Dật vừa nói như thế, liền bị dọa sợ đến tè ra quần, quay sang Tạ Thư Dật, khom lưng cầu khẩn: “Tạ thiếu, Tạ thiếu, không phải là tôi giả bộ ngu, cũng không phải là tôi muốn giấu giếm, lúc đó tôi cũng bị bọn chúng đánh bất tỉnh, khi tôi tỉnh dậy thì em gái anh đã bị cưỡng bức rồi! Thật sự không phải tôi cố ý không cứu cô ta, chuyện này Trì Hải Hoan có thể làm chứng, tôi thật sự là bị bọn chúng đánh bất tỉnh! Tôi không hề bỏ mặc Trì Hải Hoan, tôi thật sự muốn cứu cô ta, nhưng lúc đó tôi chỉ có một mình, bọn chúng lại có đến ba người. Hơn nữa lại còn có súng, chúng dí súng vào đầu tôi! Tôi xin thề, không phải là tôi không nhận tội a! Tạ thiếu, van xin anh, thực sự đó không phải lỗi của tôi, lúc đó tôi bị đánh bất tỉnh, khi tỉnh dậy Trì Hải Hoan đã bị làm nhục rồi! Anh hãy tin tôi! Tôi với bọn chúng không hề liên quan đến nhau, một chút quan hệ cũng không có! Mọi chuyện thực sự không liên quan đến tôi a! Nếu tôi có một câu nói láo, liền bị trời đánh, chết không toàn thây! Tạ thiếu, anh đại nhân đại lượng, bỏ qua cho tôi được không? Van xin anh hãy bỏ qua cho tôi!” Phạm Triết nước mắt nước mũi tèm lem, quỳ rạp bên chân Tạ Thư Dật khóc nức nở.

“Lời của cậu là thật?” Tạ Thư Dật dường như không thể tin vào lỗ tai của mình, Trì Hải Hoan, bị người ta cưỡng bức? Trời ạ, là thật, là thật!

“Chúng tôi đang định đi khỏi đó, nhưng đột nhiên ba người kia bước vào, bọn chúng hỏi anh trai của tôi ở nơi nào, bởi vì tôi lấy thẻ hội viên của anh ấy để đến đó chơi, bọn chúng nhận được tin tức, nghĩ rằng anh tôi đến đó, nên mới xảy ra chuyện. Mọi chuyện không phải tôi cố ý, không hề liên quan đến tôi! Tôi tuyệt đối không phải đồng bọn của bọn chúng, anh hãy tin tôi, tôi đưa Trì Hải Hoan đến đó, mục đích là muốn tỏ tình với cô ta, bởi vì cô ta lúc trước phá hoại tình cảm của tôi để tôi chia tay với bạn gái, sau đó lại tuyệt tình vứt bỏ tôi, nói không muốn cùng tôi ở chung một chỗ. Tôi chỉ là có chút không cam tâm, chứ không hề có ý muốn gọi người tới làm hại cô ta! Tôi cũng biết cô ta cùng Tạ gia có quan hệ, có cho mượn thêm trăm cái mạng tôi cũng không dám làm chuyện như vậy a! Tạ thiếu, Tạ thiếu, tôi van xin anh! Thật sự không liên quan đến tôi!”

Tạ Thư Dật nhất thời vẫn còn khiếp sợ, đầu óc của hắn thiếu chút nữa ngừng vận động rồi. Mọi chuyện quá ngoài dự đoán của hắn, có mơ hắn cũng không nghĩ chuyện là như vậy, Trì Hải Hoan là bị người ta cưỡng bức, nói vậy, đứa bé trong bụng cô ta chính là do kẻ kia lưu lại?

Nhưng tại sao cô ta lại không nói ra chuyện mình bị đám người côn đồ đó cưỡng bức? Tại sao? Tạ gia nếu biết được sẽ không để cô ta chịu oan ức, nhất định sẽ thay cô ta đi rửa mối nhục này? Cô ta không nói ra, chẳng phải là quá tiện nghi cho bọn chúng sao? Trì Hải Hoan sao lại ngu xuẩn như vậy chứ?

Phạm Triết thấy hắn nãy giờ không nói gì, sợ hãi, không ngừng dập đầu lên sàn: “Tạ thiếu, Tạ thiếu, anh hãy minh xét! Thật sự không liên quan đến tôi! Cầu xin anh bỏ qua cho tôi! Bỏ qua cho tôi!”

Tạ Thư Dật bây giờ đã hoàn hồn lại, trầm giọng hỏi: “Cậu còn nhớ ngày xảy ra chuyện là ngày nào chứ?”

“A, tôi nhớ, tôi nhớ, sau hôm đó anh còn tới trường, sau đó xin nghỉ cho cô ta sao ta chuyện xảy ra vào tối trước đó a! Anh không nhớ sao? Anh không phải đến xin nghỉ cho Trì Hải Hoan sao? Lúc đó tôi còn nghĩ rằng các người đã biết chuyện này rồi, đến khi Trì Hải Hoan đi học lại, cô ta uy hiếp bảo tôi không được nói ra, nếu không Tạ gia tuyệt đối sẽ không tha cho Phạm gia chúng tôi. Cho nên tôi đến bây giờ cũng không nói chuyện này với ai, kể cả với anh trai tôi, tôi cũng không có nói a!”

Tạ Thư Dật không khỏi nhú chân mày, Phạm Triết nói là cái đêm hôm trước khi hắn tới xin nghỉ học cho Trì Hải Hoan?

Khó trách đêm hôm đó, Trì Hải Hoan lại dùng ánh mắt thù hận như vậy nhìn hắn và Nhạc Nhạc, thì ra là đêm đó lại xảy ra chuyện kinh khủng như vậy với cô ta?

Chẳng lẽ, Trì Hải Hoan vì chuyện này mà đem tất cả tội lỗi đẩy lên đầu hắn và Nhạc Nhạc? Mới cho Hải Nhạc uống xuân dược?

Tạ Thư Dật không khỏi lạnh run một cái. “Tạ thiếu, Tạ thiếu, anh đã nhớ ra chưa? Chính là tối ngày hôm trước.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, tôi tin cậu, đứng lên đi.” Tạ Thư Dật hướng Phạm Triết gật đầu một cái.

Phạm Triết thở phào nhẹ nhõm, đứng lên.

“Đưa tôi đến gặp anh cậu!” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết lại sợ hết hồn, cậu ta cầu khẩn mà nói: “Anh ấy, anh ấy không hề biết chuyện này, nếu để ba tôi biết được sẽ đánh anh ấy chết mất!”

“Cậu chọn hắn ta bị ba cậu đánh chết hay là cả nhà cậu chết theo cậu? Tự mình lựa chọn, tôi muốn biết, đêm đó, đám người đến tìm anh cậu rồi đụng tới Trì Hải Hoan là kẻ nào, tất nhiên sẽ không nói cho anh cậu biết, tôi muốn từ hắn ta mà tìm ra bọn người kia, hiểu ý tôi chứ? Chuyện này, ngoại trừ nói với tôi, cậu tốt nhất đem nó nuốt vào trong bụng, nếu như tôi nghe được một chút gì từ người khác, cậu sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào đâu. Hiểu chưa?” Tạ Thư Dật cau kinh nói.

“A, vâng, vâng, vâng. Tôi nhất định sẽ nuốt nó vào trong bụng, cả đời này cũng không nói với ai, để tôi đưa anh đi gặp anh trai tôi.” Phạm Triết tựa như con gà mổ thóc gật đầu.

“Nói cho tôi biết, đêm đó có mấy người? Có đặc điểm gì, tự tôi sẽ đi tìm anh cậu.” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết vội vàng miêu tả cặn kẽ đặc điểm của ba người kia, Tạ Thư Dật nghe không sót một chữ, không cần biết lí do vì sao Trì Hải Hoan giấu giếm Tạ gia chuyện này, hắn nhất định sẽ không tha cho ba tên khốn kia! Trì Hải Hoan đúng là ghê tởm, nhưng dù cô ta ghê tởm thế nào hắn cũng không thể để ba tên cặn bã kia nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật được! Chuyện này không thể chấm dứt như vậy! Dù nói thế nào, Trì Hải Hoan cũng là chị của Nhạc Nhạc, là con gái của dì Tư Nguyên, sao có thể để cho kẻ khác dễ dàng khi dễ? Đó không chỉ là sĩ nhục Trì Hải Hoan, mà còn là sĩ nhục Tạ gia!

301. Chương 152: Đuổi Sóng

Edit: Lanh Nguyệt Phong

* Thật ra Shi không biết nên dịch tựa đề này thế nào. Truy lãng đích xác (), truy trong truy tìm; lãng là con sóng, ngọn sóng; đích là cửa; xác trong chính xác.

Tạ Thư Dật không phủ nhận, “Cha cậu không ở nhà đấy chứ?”

“Cha tớ không có nhà, cậu không cần sợ bị mắng, đúng lúc ông ấy không ở nhà.” Long Đế Uy cười nhìn Hải Nhạc, “Vừa lúc chị Tương Tư nhà tớ có nhà đó.”

“Chị Tương Tư lại về nhà?” Tạ Thư Dật hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, về hôm qua rồi.” Long Đế Uy nói ngắn gọn.

Thì ra là chị gái xinh đẹp kia đã trở lại, chị Tương Tư, trước kia khi đi dã ngoại nàng và chị ấy đã gặp nhau một lần, thoạt nhìn có chút thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), mỗi người một cá tính, lúc đó chị luôn chỉ cười cười, lâu lâu nói vài câu, nhưng lúc nào cũng rất có trọng lượng, hơn nữa giọng nói chị ấy rất rất êm tai, nghe nói chị là một họa sĩ, còn có chút danh tiếng ở nước ngoài nữa, thoạt nhìn, Đế Uy, Thư Dật, Chí Ngạn, Lâm Phong đều rất sùng bái chị ấy, có lẽ bởi vì chị lớn nhất chẳng?

“Thế... phỏng chừng chị ấy cũng biết chuyện của mình rồi chứ hả?” Tạ Thư Dật có chút xấu hổ.

“Biết rồi, nói cậu đã đem lại vinh quang cho tứ đại gia tộc chúng ta, có điều, chị ấy nói chị đã nhìn ra cậu thích Hải Nhạc từ lâu rồi.” Long Đế Uy cười nói.

Tạ Thư Dật đứng đó, mặt hơi đỏ: “Bộ tớ dễ bị nhìn thấu đến vậy à?”

“Thôi đi cậu, tớ đã nhìn ra từ đầu rồi, lúc nào tớ cũng chú ý tình hình phát triển của các cậu hết, chỉ là không ngờ cậu mà không lên tiếng thì thôi, vừa lên đã nổi như cồn, chiếm hết toàn bộ trang nhất của người ta luôn!” Long Đế Uy vỗ vai Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật liếc xéo: “Làm trò, nếu chị Tương Tư ở nhà, tớ muốn gặp chị Tương Tư.”

“Bé Thư Dật, gặp chị xong rồi sao nữa?” Một giọng nói thanh thúy, ngọt nhu vang lên, đột nhiên, từ trên lầu đi xuống một cô gái tóc quăn cuộn sóng, mặc áo theo phong cách Bohemien, trong mắt hơi phiếm ý cười nhìn Thư Dật và Hải Nhạc.

“Nhân vật trang nhất đến đây, không tiếp đón từ xa.” Long Tương Tư cười nói, nàng đi xuống, cẩn thận nhìn Hải Nhạc, “Hình như em càng ngày càng đẹp, có phải là vì được tình yêu tuổi mát mới trở nên như vậy không?”

Hải Nhạc không khỏi thẹn thùng trốn ra sau lưng Tạ Thư Dật, nói: “Chị, chị đang chê cười em đấy à?”

Long Tương Tư bật cười khanh khách, đưa tay đánh Tạ Thư Dật một chút: “Cô bạn gái nhỏ của em thật sự quá đáng yêu đi, rất thuận mắt chị, chị thật thích em ấy.”

“Đương nhiên, gần như ai từng gặp cô ấy cũng đều thích cô ấy hết.” Tạ Thư Dật trả lời đồng dục.

Long Tương Tư che miệng nở nụ cười: “Nhưng mà, yêu một người mà ai cũng yêu như vậy, em sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không phải bây giờ em đang dính phải phiền toái đấy thôi.”

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, nói: “Cho nên bé Thư Dật cần chị chỉ cách.”

Long Tương Tư thổi thổi bộ móng tay xinh xắn của nàng: “Cuối cùng cũng khô.”

Nàng giơ mười ngón thon dài, hỏi mọi người: “Đẹp không?”

“Đẹp đẹp.” Tạ Thư Dật nói.

“Ừ, hôm nay tâm tình chị rất tốt, chị sẽ xem xét chỉ cách cho em, có điều, lâu rồi chị không đi ra ngoài shopping, hai đứa con trai phải đi shopping với hai tụi chị, thế nào?”

“Như vậy sao được? Đến lúc đó lại bị chụp hình thì sẽ không tốt.” Tạ Thư Dật nói.

“Haiz, mất hứng quá đi, thế... đi Hoa Liên ngắm cảnh với chị đi, chị rất thích cảnh biển ở đó.”

* Hoa Liên là một thành phố lớn nhất ở Đài Loan nằm bên bờ Thái Bình Dương, xem thêm ở đây.

Biển Hoa Liên

“OK, bọn em đi với chị.” Tạ Thư Dật gật đầu.

Bốn người lái xe chạy tới Hoa Liên, Long Tương Tư lại bỏ mặc bọn hần, một mình ngồi vẽ cảnh biển, hai người con trai và Hải Nhạc thì đi dọc bờ cát nhặt hào, chuẩn bị lát về nhà nấu canh ăn.

Đến khi bọn họ nhặt được chừng một thùng nhỏ, bức tranh của Long Tương Tư cũng hoàn thành, ba người chạy tới nhìn tranh của nàng, rõ ràng đã nhìn thấy cảnh biển thật rồi, nhưng lại vẫn bị rung động bởi bức tranh của Long Tương Tư, sóng biển vô biên vô hạn vượt ve bờ cát, mà trên bãi cát có bóng lưng một cô gái chân trần, nàng kéo mép váy, một chân nâng lên, dường như muốn đi về phía biển, lại giống như đang chơi đùa với hoa, tóm lại, ý cảnh thật sự quá đẹp.

“Sao mà... em cứ cảm thấy cô bé đó trông giống Nhạc Nhạc thì phải?” Tạ Thư Dật ngần ngừ nói.

“Tớ thì cảm thấy giống Tương Tư hơn.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư mỉm cười nói: “Đợi nó khô xong, bức họa này, chị sẽ lấy cho nó một cái tên thật hay, gọi là “Đuổi sóng” đi, kỳ thật, trong lòng mỗi người đều sẽ có một thứ gì đó mà mình theo đuổi, nhưng thật ra đôi khi trong lòng cũng sẽ rất hoang mang, không biết mình đang theo đuổi cái gì, giống như chị vậy, lúc nào chị cũng rất hoang mang, không biết điều mình muốn là gì, uhm, bức “Đuổi sóng” này sẽ là hàng không bán, chị muốn cất giữ cho riêng mình.”

“Chị ơi, chị là người cực kì cực kì có máu nghệ thuật cũng là người thông minh nhất trong bốn gia tộc mình, em cần chị chỉ đường cho em.” Tạ Thư Dật nói vô cùng khẩn thiết.

Long Tương Tư nhìn hần, rồi lại nhìn Hải Nhạc: “Thật ra, các em không cần chị chỉ gì nữa, nếu các em thật sự yêu nhau đến mức không thể thiếu đối phương, các em sẽ biết nên xử lí tất cả mọi chuyện như thế nào, cho dù gặp phải bất cứ trở ngại gì, các em đều có thể vượt qua được, chị biết trên báo nói rất khó nghe, có lẽ cha mẹ các em cũng đang nổi trận lôi đình, nhưng những chuyện đó đều không là gì cả, các em chỉ cần

nói cho mọi người biết các em yêu nhau là đủ rồi! Không cần nói gì nhiều cả. Nếu đã vậy, các em tội gì phải hoang mang cho người ta nói các em loạn luân chứ? Loạn ở đâu ra? Các người cũng không phải anh em ruột thịt gì.”

Tạ Thư Dật thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như đặt xuống được một tảng đá to, hần kính cẩn nói: “Chị ơi, cảm ơn lời chỉ dẫn của chị, em biết em nên làm thế nào rồi.”

Hải Nhạc nghe Long Tương Tư nói, trong lòng cũng rộng mở ra thêm, nàng cũng nói: “Chị Tương Tư ơi, em cũng biết em nên làm thế nào rồi, cảm ơn chị.”

302. Chương 152: Không Thể Bàng Quang!

“Tạ thiếu, Tạ thiếu, anh đã nhớ ra chưa? Chính là tối ngày hôm trước.” Phạm Triết nói.

“Được rồi, tôi tin cậu, đứng lên đi.” Tạ Thư Dật hướng Phạm Triết gật đầu một cái.

Phạm Triết thở phào nhẹ nhõm, đứng lên.

“Đưa tôi đến gặp anh cậu!” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết lại sợ hết hồn, cậu ta cầu khẩn mà nói: “Anh ấy, anh ấy không hề biết chuyện này, nếu để ba tôi biết được sẽ đánh anh ấy chết mất!”

“Cậu chọn hần ta bị ba cậu đánh chết hay là cả nhà cậu chết theo cậu? Tự mình lựa chọn, tôi muốn biết, đêm đó, đám người đến tìm anh cậu rồi đụng tới Trì Hải Hoan là kẻ nào, tất nhiên sẽ không nói cho anh cậu biết, tôi muốn từ hần ta mà tìm ra bọn người kia, hiểu ý tôi chứ? Chuyện này, ngoại trừ nói với tôi, cậu tốt nhất đem nó nuốt vào trong bụng, nếu như tôi nghe được một chút gì từ người khác, cậu sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào đâu. Hiểu chưa?” Tạ Thư Dật cau mày nói.

“A, vâng, vâng, vâng. Tôi nhất định sẽ nuốt nó vào trong bụng, cả đời này cũng không nói với ai, để tôi đưa anh đi gặp anh trai tôi.” Phạm Triết tựa như con gà mổ thóc gật đầu.

“Nói cho tôi biết, đêm đó có mấy người? Có đặc điểm gì, tự tôi sẽ đi tìm anh cậu.” Tạ Thư Dật nói.

Phạm Triết vội vàng miêu tả cận kề đặc điểm của ba người kia, Tạ Thư Dật nghe không sót một chữ, không cần biết lý do vì sao Trì Hải Hoan giấu giếm Tạ gia chuyện này, hần nhất định sẽ không tha cho ba tên khốn kia! Trì Hải Hoan đúng là ghê tởm, nhưng dù cô ta ghê tởm thế nào hần cũng không thể để ba tên cận bã kia nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật được! Chuyện này không thể chấm dứt như vậy! Dù nói thế nào, Trì Hải Hoan cũng là chị của Nhạc Nhạc, là con gái của dì Tư Nguyên, sao có thể để cho kẻ khác dễ dàng khi dễ? Đó không chỉ là sỉ nhục Trì Hải Hoan, mà còn là sỉ nhục Tạ gia!

Tạ Thư Dật nhìn thấy Phạm Hào, lên tiếng hỏi lai lịch ba kẻ kia, hoá ra chính là lão đại của Trúc bang – Đại Tiểu Cửu Tử, còn gọi là Kim Cương, là kẻ hết sức phách lối. Phạm Hào đêm nào cũng lui tới sông bãi của hần, lại không ngờ đụng tới nữ nhân của hần, khiến hần hôm nào cũng ráo riết truy lùng anh ta, thậm chí Phạm Hào bấy giờ lúc nào cũng núp trong nhà, không dám ra ngoài.

“Cái gì? Tên khốn này đắc tội Tạ thiếu sao? Nói vậy, Tạ thiếu cũng không nên dễ dàng bỏ qua cho hần! Tốt nhất đem hần chặt thành tám khúc, băm chóc giãn Tạ thiếu, thật là không muốn sống nữa mà!” Phạm Hào vừa nghĩ tới Kim Cương đắc tội tạ Thư Dật, cuộc sống của hần liền chấm dứt thì tổng lòng không khỏi mừng thầm, vui sướng.

“Đó là điều hiển nhiên! Hần cũng không phải đắc tội với tôi, mà là một họ hàng thân thích của tôi, tôi chỉ thay mặt đòi lại công bằng.” Tạ Thư Dật nhàn nhạt nói.

Trúc bang, ở dưới thế lực của Long Bang, nhưng cũng không thể coi thường, năm đó tranh giành địa bàn với Long Bang, liều mạng cả người chết ta sống, nhưng cuối cùng vẫn bị Long Bang đàn áp, đành chịu dưới trướng của Long Bang.

Trì Hải Hoan, thật rất ghê tởm, có lúc trong lòng hấn hận không thể giết được cô ta! Nhưng mà Trì Hải Hoan lại xảy ra chuyện sỉ nhục như vậy như vậy, dù trong lòng có chút hả dạ nhưng lại có chút đồng tình với cô ta, dù có ghê tởm thế nào, hấn cũng không thể bàng quang nhìn cô ta bị người ta ô nhục!

Cứ cho là Kim Cương là lão đại của Trúc Bang, nhưng đối mặt với Tạ gia cũng phải bỏ không dám ngẩng mặt lên, Tạ Thư Dật dám chắc, dựa vào tính cách của Trì Hải Hoan thế nào cũng đem danh thế nhà họ Tạ ra dọa hấn. Chỉ không ngờ, tên Kim Cương thật quá kiêu ngạo, ngay cả Tạ gia cũng không coi ra gì, Tạ Thư Dật hấn sao có thể không tính sổ đây? Nếu không Tạ gia còn mặt mũi nào?

Kim Cương dám đụng tới họng súng của Tạ Thư Dật, thì cho dù có là lão đại của bang nào đi chăng nữa thì cũng phải quỳ xuống họng súng của hấn.

303. Chương 153: Tay Trong Tay, Thật Đúng Là Hạnh Phúc

Edit: Lân Nguyệt Phong

Long Tương Tư cười: “Cảm ơn chị làm gì? Chị còn phải cảm ơn các em đã cho chị cảm hứng sáng tác bức tranh này nữa kìa, các em thật đúng là hai đứa bé ngoan, có điều là đôi khi trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nếu những lời chị nói có thể giúp các em xóa tan màn đêm, vậy cũng coi như chị đã tích được một chuyện công đức, ok, tranh khô rồi, chúng ta cũng về thôi.”

“Vâng, công đức vô lượng, về mời chị ăn đồ ăn chính gốc bản địa, em biết chị thích nhất mà.” Tạ Thư Dật nói.

“Tốt, em không biết chị ở nước ngoài thèm ăn đồ ăn Trung Quốc bọn mình đến cỡ nào đâu, nhưng mà lại hoàn toàn không có cái vị như thế này, bọn họ làm theo khẩu vị người nước ngoài, thành ra ngọt ngọt lờ lờ, em không biết đâu, chị cực kì nhớ hương vị quê nhà.”

“Vậy thì ở lại, đừng đi nữa.” Long Đế Uy nói.

Long Tương Tư thở dài một hơi nói: “Chị là một người quen phiêu bạt, linh hồn chị luôn hướng về những nơi chị chưa từng đến, chị đã không quen ở lâu một chỗ, chị nghĩ kiếp trước chắc chị từng là một người Gypsy (dân du mục), cho nên kiếp này vẫn muốn lần theo dấu chân kiếp trước.”

“Nhưng cho dù là chim thì cũng sẽ có một ngày nó bay mệt, nó sẽ trở về tổ, thuyền đi trên biển cũng có ngày trở về nơi xuất phát, cập vào cảng tránh gió của riêng mình.” Long Đế Uy nói.

“Thì không phải chị đã về tổ rồi à? Không phải chị cũng đang trở về tránh gió đấy thôi?” Long Tương Tư cười nói.

Long Đế Uy hơi tức giận, nói: “Nhưng mỗi lần chị đều vội vàng trở về, rồi lại vội vàng bỏ đi ngay!”

“Em cái thằng nhóc này, những gì chị đang theo đuổi không giống với những thứ các em đang theo đuổi mà.” Long Tương Tư vẫn cười.

“Có gì không giống chứ? Chị chỉ là không quên được thằng đàn ông đó mà thôi! Chị cũng không muốn thừa nhận! Cái gì mà lần theo dấu chân kiếp trước, chị chỉ muốn lần theo dấu chân của hấn mà thôi! Chẳng lẽ, chị bị tổn thương còn chưa đủ hay sao?”

Khuôn mặt Long Tương Tư lập tức trở nên tái nhợt, nàng cười gượng nói: “Em cái thằng nhóc này, nói cái gì đó? Ai quên không được chứ?”

Sắc mặt Long Đế Uy cũng rất dọa người, hấn trợn mắt nhìn chị hấn: “Đừng cứ em cái thằng nhóc này em cái thằng nhóc nọ! Tôi không phải một đứa con nít! Tôi là một thằng đàn ông! Là một thằng đàn ông! Chị chỉ lớn hơn tôi có ba tuổi mà thôi! Ba tuổi! Ở trước mặt tôi mà giả bộ trưởng thành cái gì? Tôi còn trưởng thành hơn chị nữa kìa! Tôi sẽ không bao giờ đi thương nhớ một kẻ đã từng tổn thương mình! Thật đúng là tức chết được!”

“Cho dù chỉ lớn hơn em 1 phút, em cũng phải gọi chị là chị, đây là sự thật không thể thay đổi.” Long Tương Tư cũng không nổi giận, vẫn thản nhiên nói đầy đắc ý.

Long Đế Uy nhìn chị của hắn đầy tức giận, Tạ Hải Nhạc cảm thấy bộ dạng hắn thật sự rất đáng sợ, hơi bất an lắc lắc tay Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng không lên tiếng.

Cuối cùng, Long Đế Uy bại trận dưới sự bình thản của Long Tương Tư, ánh mắt hắn trầm xuống, xoay người phất tay áo bỏ đi.

Còn Long Tương Tư xoay người, bình tĩnh tháo bức tranh giấy xuống, nói với Tạ Thư Dật: “Thư Dật, lấy giá vẽ giùm chị nha.”

“Dạ.” Tạ Thư Dật xếp giá vẽ lại, ba người đi theo dấu chân của Long Đế Uy, trở về xe, trong khi chờ khởi động máy, Hải Nhạc nói với Tạ Thư Dật: “Em cảm thấy hai chị em họ có gì đó hơi... kì lạ.”

“Có gì kỳ lạ chứ, mỗi người đều có chuyện khó nói, Đế Uy cậu ta...” Tạ Thư Dật thở dài một hơi, “Nhạc Nhạc, sau lưng mỗi người đều có một câu chuyện riêng, giống như chúng ta vậy, chúng ta có ưu phiền của mình, bọn họ cũng sẽ có ưu phiền của bọn họ, Nhạc Nhạc, sau này, có lẽ có một ngày em sẽ biết được... em sẽ biết câu chuyện của bọn họ, nhưng không phải bây giờ, Nhạc Nhạc, em đã biết chúng ta nên làm gì rồi chứ?”

“Em biết, em sẽ không buông tay anh đâu! Lần này em tuyệt đối sẽ không buông tay anh nữa!” Hải Nhạc nói thật kiên định, nhưng ngay lập tức sắc mặt nàng lại trở nên buồn bã, “Nhưng mà, chị hai em lợi hại như vậy, em rất sợ là em đâu không lại chị ấy mất!”

Tạ Thư Dật cầm tay nàng an ủi: “Chỉ cần em đừng buông tay tôi ra, tôi cũng sẽ không buông tay em, tôi sẽ luôn là hậu thuẫn mạnh mẽ của em, em cũng sẽ là hậu phương kiên cường của tôi, chúng ta không cần phải sợ, chỉ cần chúng ta kiên trì, tôi tin là cha mẹ sẽ không ép tôi đính hôn với cô ta! Tôi sẽ không bỏ cuộc, em cũng nhất định không được bỏ cuộc! Em phải hứa với tôi!”

“Em hứa.” Hải Nhạc nắm lại tay hắn thật chặt, hai người nhìn nhau cười, trong lòng đã tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào.

Chờ bọn họ với Long Tương Tư cơm nước xong, về đến nhà thì đêm đã khuya rồi, lúc bọn họ mở đèn trong phòng khách lên, đột nhiên thấy Trì Hải Hoan đang ngồi trên sofa.

Trì Hải Hoan hờ hững nhìn hai người họ, nói: “Hai người đi đâu vui vẻ thế? Tay trong tay, thật đúng là hạnh phúc.”

Tạ Thư Dật đang định mở miệng, tay Hải Nhạc lại nắm chặt lại ra hiệu, Hải Nhạc mở miệng nói: “Chị hai, trễ vậy rồi chị còn chưa ngủ à?”

“Chờ hai người.” Trì Hải Hoan nhìn Hải Nhạc, nói, “Các người về rồi, tôi cũng đi ngủ đây.”

Nói xong nàng đứng dậy, bước lên lầu.

“Em cảm thấy chị ấy hơi là lạ.” Hải Nhạc lo lắng nói, “Chúng ta làm thế này, có phải rất tổn thương chị ấy không? Chị ấy cứ như vậy, trong lòng em thật sự có hơi đau lòng, không phải chúng ta đã tổn thương chị ấy quá nhiều đó chứ? Thư Dật, em đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, em thật sự rất sợ hãi.”

Ánh mắt lạnh lẽo của chị hai quét về phía nàng đầy oán độc lập tức khiến toàn thân nàng đều lạnh như băng, nàng chưa từng thấy chị hai có ánh mắt đó, giống như muốn giết nàng vậy! Thật sự rất đáng sợ! Chị hai đã hận nàng đến vậy rồi ư?

Nàng không nhịn được nhích vào lòng Tạ Thư Dật, ôm chặt lấy hắn, muốn chia sẻ một ít ấm áp, giúp mình không còn lạnh run như vậy nữa.

Tạ Thư Dật cũng cảm nhận được sự khác thường của Trì Hải Hoan, Trì Hải Hoan càng bình tĩnh thì lại càng kỳ lạ, càng không bình thường, ả ta lại muốn làm gì bọn họ đây? Cô ta lại định giở trò gì nữa?

304. Chương 153: Chúng Ta Phải Nói Cho Rõ Ràng!

“Hải Nhạc, hôm nay cậu có vẻ không vui, không phải là lại có chuyện gì với anh Thư Dật rồi chứ? Hai người các cậu đi một vòng luẩn quẩn, khó khăn lắm mới được ở bên nhau, cậu không nên giận dỗi anh ấy.” Hứa Nhã Nghiên nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc kinh ngạc cười khổ mà nói: “Nhã Nghiên, tớ không hề giận dỗi vô cớ, chỉ là dù tớ có muốn đến mấy thì tớ và Thư Dật thật sự không có duyên phận.”

“Sao lại không có duyên phận? Hai người là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, duyên phận so với người khác là hơn chứ không kém, cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa?” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc thở dài một cái, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cô không thể mở miệng nói với Hứa Nhã Nghiên chuyện của mình và Tạ Thư Dật được. “Nhã Nghiên, suy cho cùng tớ không nên quay trở về, đáng lẽ tớ nên sống ở Mỹ, đáng tiếc trên đời này cũng không có thuốc hồi hận để mà uống.”

“Ai da, chẳng lẽ cậu với anh Thư Dật lại xảy ra chuyện gì sao? Anh ấy cũng không có cái kình với cậu, cậu cũng không nên giận dỗi quá lâu a, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người nha.” Nhã Nghiên nói.

Không thể làm gì! Tạ Thư Dật nhất định là không thể làm gì, xảy ra chuyện như vậy, cho dù Tạ Thư Dật có lợi hại hơn nữa cũng là vô phương cứu chữa.

Ai, cũng không thể trách hắn, là do Trì Hải Hoan bày trò hãm hại hắn, hắn cũng không hề muốn như vậy a!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Hải Nhạc vẫn thật là đau! Thật là đau! Đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ lại là con của hắn a! Nghĩ một chút thôi, Hải Nhạc đã cảm thấy khó khăn giống như nuốt một con bọ a! Dù biết hắn không hề cố ý, nhưng Hải Nhạc cũng không phải thánh mẫu, trong lòng cô vô cùng ghen tức, vô vùng uỷ khuất mà đau đớn, khiến cho cô đêm nào cũng khóc ướt đầm gối. Chỉ nghĩ tới mình muốn cùng Tạ Thư Dật ở bên nhau nhưng lại bị người khác chia rẽ, tâm của Hải Nhạc thật đau quá, cảm giác như bị dao cứa đến nhỏ máu.

Hải Nhạc và Tạ Thư Dật rõ ràng là yêu nhau, nhưng hết lần này tới lần khác Trì Hải Hoan lại xen vào giữa bọn họ! Còn chưa nói, chị ta lại cố ý bày trò lên giường cùng Thư Dật, lại còn mang thai đứa nhỏ của hắn! Còn đúng lúc họ chuẩn bị đính hôn!

Định mệnh có phải muốn cô một bước rời khỏi Tạ Thư Dật hay không?

Nếu nhất định phải đi, sao không để cô sớm rời đi? Sao lại bắt cô ở đây chịu nhiều đau khổ đến như vậy?

Mỗi lần nhìn thấy Trì Hải Hoan xuất hiện trước mặt, nhìn thấy bụng cô ta cũng đã lộ ra nhiều, Hải Nhạc liền cảm thấy gai tâm!

Phải đi thôi, phải đi, cô nhất định phải rời khỏi nơi này!

“Tạ Hải Nhạc, Thích lão sư tìm cậu!” Có một nữ sinh gọi Hải Nhạc

“Ừ. Cảm ơn.” Hải Nhạc lên tiếng trả lời.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, Thích lão sư tìm cô làm cái gì?

Vừa nghĩ tới lúc trước Thích lão sư ở trước mặt ba mẹ cô nói cũng thích cô, nói muốn theo đuổi cô, lại còn nghe được những lời của hắn trong đoạn ghi âm, khiến cho Hải Nhạc lại có chút lúng túng khi phải gặp hắn. nhất là ở ghi âm hắn nói những lời đó, để cho cô bây giờ nhìn đến hắn, cảm giác có chút lúng túng.

“Đi đi, thầy tìm cậu có thể có chuyện gì đó?” Nhã Nghiên đẩy một cái Hải Nhạc.

Hải Nhạc đi tới phòng làm việc của Thích Hán Lương, chỉ thấy Thích Hán Lương đang chống cằm ngồi trên ghế trầm tư.

“Thích lão sư, thầy tìm em có chuyện gì ạ?” Hải Nhạc nhẹ giọng hỏi.

Thích Hán Lương vừa ngẩng đầu, thấy Hải Nhạc liền lộ ra nụ cười.

“Hải Nhạc, ngồi đi.”

Đối mặt Thích Hán Lương, Hải Nhạc có chút không tự nhiên, nhất là bây giờ Thích Hán Lương hoàn toàn không che giấu được cái bộ dạng to gan, ánh mắt sáng quắc mà nhìn cô, Hải Nhạc cúi đầu không dám ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Hải Nhạc, ai, sao em lại từ Mĩ trở về rồi? Hắn cầu hôn em, chỉ một chiếc nhẫn đã kéo em trở lại?” Thích Hán Lương có chút ê ẩm nói.

“Thích lão sư, nếu như không có chuyện gì khác, Hải Nhạc có chút vội, em muốn làm cho xong bài tập.” Hải Nhạc nói.

“Tôi nói rồi, để tôi giúp em học thêm, nhưng em lại thà chết cũng không đồng ý, em cảm thấy tôi sẽ ăn thịt em sao? Nếu như muốn, thì lần kia tôi đã đem em nuốt vào bụng rồi!” Thích Hán Lương tức giận nói.

“Thầy, em không có ý đó, thầy đừng hiểu lầm, chỉ là em không muốn các bạn học khác hiểu lầm khi thấy thầy giúp em học thêm.”

Thích Hán Lương có chút tức giận: “Em rõ ràng là có ý đó, từ khi em quay trở về, em vẫn luôn trốn tránh tôi! Tôi đáng sợ như vậy sao? Tôi chẳng qua là thấy em sau dạo này có vẻ không vui nên mới lo lắng cho em! Chẳng lẽ, Tạ Thư Dật không đối xử tốt với em sao? Không phải hắn muốn đính hôn với em sao? Nếu không hắn đưa em trở về làm cái gì chứ?”

Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên đau xót, tâm tình của cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Người người đều có thể nhìn ra được sao? “Không liên quan đến anh ấy, là chuyện của cá nhân em, em chỉ là có chút không vui mà thôi, chỉ nghĩ đến bài tập dồn dập chất như núi, em liền thấy mệt mỏi không muốn đi học.” Hải Nhạc nói.

Thích Hán Lương không khỏi đứng lên: “Không nghiêm trọng như thế chứ?” Thành tích của em không phải đã đuối kíp rồi sao? Lần này, chỉ cần chờ thêm hai mươi ngày nữa học kì một sẽ kết thúc! Em rốt cuộc là đang gặp chuyện gì? Có thể nói với thầy?”

Hải Nhạc cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Thầy, em thật sự không có chuyện gì, thầy không cần phải phí tâm, cảm ơn thầy đã quan tâm đến em, em còn một núi bài tập cần phải làm nữa.”

Cô cũng không đợi Thích Hán Lương phản đối, cũng như chạy trốn trốn ra phòng làm việc của hắn.

Đi tới cuối hành lang Hải Nhạc cũng không nhận được nữa, nước mắt điên cuồng trào ra khỏi hốc mắt.

Tạ Thư Dật, chúng ta biến thành như vậy, em sao có thể tỉnh tâm mà đi học chứ?

Em thật sự hối hận khi theo anh từ Mĩ trở về! Thật sự rất hối hận!

“Ba, ba nói đi, chuyện này nên xử lí như thế nào?” Tạ Thư Dật hỏi Tạ ba ba.

Tạ Thư Dật đã nói chuyện của Trì Hải Hoan nói cho Tạ ba ba, hắn cũng đã điều tra cặn kẽ, đem tư liệu của Kim Cương cho Tạ ba ba xem qua, chuyện lớn như vậy, hắn cũng muốn nói cho ba hắn. Quan trọng hơn, là có thể chứng minh đứa nhỏ trong bụng Trì Hải Hoan không phải là của hắn!

“Thật không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, tại sao Trì Hải Hoan lại không nói cho chúng ta? Nếu nói ra chúng ta nhất định sẽ thay nó chủ trì công đạo, tại sao có thể bỏ mặc cho bọn chúng nhờn như vậy? Ai, có lẽ nó không xem Tạ gia chúng ta là nhà, xảy ra chuyện như vậy, đối với một đứa trẻ, quả thật là tai hoạ ngập đầu. Chỉ có điều, đứa bé trong bụng Trì Hải Hoan...” Tạ ba ba trầm ngâm nói.

“Ba, chúng ta bây giờ đều biết rõ rồi, nó không phải của con, thì cũng không thể để cô ta sinh đứa bé ra! Con sẽ có cách để cô ta tự làm mất đứa bé!” Tạ Thư Dật chắc chắn mà nói.

Tạ ba ba thở dài một cái: “Có thể là do con bé cảm thấy nhục nhã, không muốn để cho người ta biết, vì tự ái mà cất giấu trong lòng. Chuyện này đừng nói cho dì của con biết, chỉ cần hai chúng ta biết là được rồi, còn cái tên Kim Cương kia cứ giao cho ba xử lí, ba sẽ không bỏ qua cho hắn! Lão đại Trúc Bang thì sao chứ? Những người có quyền có của xúc phạm đến Tạ gia chúng ta, mấy ai có kết quả tốt? Thư Dật, con bây giờ vẫn còn trẻ tuổi, không nên tạo kẻ thù quá nhiều, ba đã đắc tội với nhiều người rồi, một tên Kim Cương này, không thành vấn đề, con hãy xử lí tốt chuyện của Trì Hải Hoan, chuyện của Trúc Bang để ba xử lí!”

“Được rồi, con để hẳn cho ba xử lí, con sẽ lo chuyện của Trì Hải Hoan.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn nói xong liền lập tức đi làm.

“Trì Hải Hoan, tôi đưa cô đến một nơi, tôi nghĩ có có một số chuyện chúng ta phải nói cho rõ ràng.” Tạ Thư Dật nói.

“Được.” Trì Hải Hoan cũng sáng khoái đáp ứng.

305. Chương 154: Mềm Lòng

“Đừng sợ cô ta, mọi chuyện có tôi đây, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, em không cần phải sợ ả.” Tạ Thư Dật an ủi nàng.

Mặc dù Trì Hải Hoan không nói gì, hơn nữa còn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của cô ta thoát nhìn đúng là có hơi đáng sợ thật, kỳ thật, trong lòng hắn cũng có chút bất an, nhưng nếu Nhạc Nhạc biết hắn bất an, nàng sẽ còn sợ hơn nữa, cho nên, nếu hắn muốn trở thành người che mưa chắn gió cho nàng, nhất định phải khiến cho nàng an tâm.

Hải Nhạc cứ lo lắng bất an không thể đi vào giấc ngủ, hôm nay chị hai nhìn thật đáng sợ, nàng thật sự có hơi sờ sợ.

Nhưng nàng lại nhận ra mình đã quá lo rồi, sáng hôm sau chị hai lại chủ động chào hỏi nàng như không có chuyện gì xảy ra, có điều... trong lòng nàng vẫn còn một chút lo lắng.

“Nhạc Nhạc, mấy ngày nay chị thấy không thoải mái lắm, em đến trường chị xin nghỉ giùm chị ba ngày đi.” Trì Hải Hoan nói.

“Dạ, nếu chị không thoải mái thì cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chừng nào khỏe thì đi học cũng không muộn, em đi xin phép giùm chị cho.” Nhạc Nhạc nhận lời.

Đến trường Hải Hoan, Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “Tôi đi cho, em ngoan ngoãn ngồi trong xe không được ra đây.”

Khi Tạ Thư Dật đến lớp Hải Hoan xin nghỉ phép giùm, hắn không thèm quan tâm đám người chỉ trở, lúc sắp ra đến cửa trường thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng kêu: “Anh là Tạ Thư Dật à?”

Tạ Thư Dật quay đầu nhìn lướt qua, là một nam sinh. “Là tôi, cậu là ai?”

Tên nam sinh do dự một chút: “Tôi tên là Phạm Triết.”

“Cậu có chuyện gì?” Tạ Thư Dật hỏi.

Nam sinh chần chờ, hỏi: “Trì Hải Hoan... có khỏe không?”

Tạ Thư Dật gật đầu, nói: “Nó chỉ hơi không thoải mái thôi, mấy ngày nữa đi học lại, cậu sẽ thấy nó.”

“Dạ.” Phạm Triết muốn nói lại thôi.

“Sao thế, cậu thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi, “Nếu vậy, cậu nên cố gắng hơn nữa, cho dù gặp gian nan trở ngại thế nào, cũng phải theo đuổi nó cho bằng được, tôi thay gia đình cảm ơn cậu.”

Nếu thằng nhóc này mà thích Trì Hải Hoan thật thì tốt nhất, hi vọng hắn có thể theo đuổi Trì Hải Hoan giùm, như vậy hắn và Hải Nhạc sẽ tránh khỏi không ít phiền toái.

“Thật không? Chẳng lẽ các người cho phép tôi theo đuổi Trì Hải Hoan?” Phạm Triết có chút kinh ngạc.

“Cậu không thích nó à?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Không, không phải là tôi không thích cô ấy, chỉ là...” Phạm Triết lại ấp a ấp úng.

“Thích thì theo, có gì đâu chứ, Tà gia chúng tôi rất thoáng, nó là em kế của tôi, trong trường cậu phải chăm sóc nó nhiều hơn đây.” Tà Thư Dật nói.

“Vâng, tôi biết rồi.” Phạm Triết nói.

“Cậu tên là Phạm Triết phải không? Tốt, tôi nhớ cậu rồi, nhớ kĩ cậu đã hứa với tôi rồi đấy.” Tà Thư Dật xoay người định đi.

“Chờ chút, anh... anh nói là em kế? Vậy... anh với cô Diêu Nhạc Nhạc kia không phải là anh em ruột à? Diêu Nhạc Nhạc và Trì Hải Hoan là chị em? Vậy... người anh yêu là Diêu Nhạc Nhạc?” Phạm Triết hỏi.

“Đúng, người tôi yêu là Diêu Nhạc Nhạc, cô ấy chỉ là em kế của tôi, chúng tôi không hề loạn luân, trên báo chỉ toàn nói bậy, tôi đi đây.” Tà Thư Dật xoay người rời đi.

Phạm Triết ngơ ngác đứng đó.

Cái này lớn chuyện rồi, thì ra Trì Hải Hoan thật sự có quan hệ với Tà gia, có điều, hình như Tà gia cũng không biết tới hôm qua Trì Hải Hoan xảy ra chuyện gì, lẽ mà họ biết được, có thể mang đến tai họa gì cho Phạm gia bọn họ không đây? Chuyện này làm sao cho tốt đây?

Phạm Triết đứng dưới ánh nắng chang chang mà phát run.

Tà Thư Dật ngồi vào xe, khởi động máy.

“Thật không ngờ Trì Hải Hoan cũng có người thích, có một thằng tên Phạm Triết có vẻ thích cô ta.” Tà Thư Dật nói.

“Nhưng người khác thích chị ấy, chị ấy không thích người ta thì cũng vô dụng, người trong lòng chị ấy là anh mà.” Hải Nhạc nói.

“Nhưng người tôi thích không phải là cô ta, mà là em.” Tà Thư Dật cười cười, nói.

Hải Nhạc liếc xéo hắn, nhưng trong mắt đã có ý cười rất rõ. Thật ra, nếu người mình thích lại thích người khác thì đúng là một chuyện rất đau đớn, “Có đôi khi, em thật sự cảm thấy hơi tội nghiệp chị hai, lúc trước em cứ tưởng là anh không thích em, đau khổ cứ luôn gặm nhấm trái tim em, thật sự có lúc còn cảm thấy đau đến mức không muốn sống nữa.” Hải Nhạc thở dài một hơi, nói.

“Tình cảm vốn không thể nói cho công bằng hay tương xứng được, có người lấy được tình yêu, thì nhất định sẽ có người chỉ lấy được đau khổ.” Thư Dật cũng thở dài một hơi, “May mà hai chúng ta đều có được tình yêu của nhau, không bị tổn thương.”

“Nói vậy, chị hai nhất định là người sẽ bị tổn thương rồi, nhưng mà, ngoại trừ chuyện muốn ở bên anh ra, trừ anh ra là em không thể chia sẻ với chị ấy, em thật sự bằng lòng dùng tất cả những gì em có để đổi lấy anh, chỉ cần chị hai chịu đổi.” Hải Nhạc nói đầy buồn bã, “Em cũng thật sự không muốn chị ấy đau khổ như vậy, dù sao, chị ấy cũng là chị hai em.”

“Nhạc Nhạc, em thật là... haiz... mềm lòng quá đấy.” Tà Thư Dật lắc đầu.

Nhưng gạt nổi hắn lại thích Nhạc Nhạc như vậy, haiz.

“Hải Hoan, con tới thăm mẹ, mẹ rất vui, con không đi học à? Có phải con có chuyện gì muốn nói với mẹ không? Không sao đâu, bây giờ mẹ đã có thể chịu mọi đả kích rồi.” Mẹ Hải Nhạc cầm quả táo Hải Hoan gọt khẽ cắn một ngụm, liền đặt lên tủ đầu giường, nhìn Hải Hoan nói.

Lúc trước bố Tà có chút lo lắng về mẹ Hải Nhạc, nên mới ép bà nằm viện vài ngày.

“Mẹ, con chỉ muốn đến thăm mẹ, nói chuyện phiếm với mẹ mà thôi.” Hải Hoan nói.

“Hoan Hoan, mẹ cảm ơn con trong lòng con còn có mẹ, có điều là con ơi, chuyện giữa con và Thư Dật đã làm ẹ thật sự rất đau lòng, làm sao con có thể ngốc như thế chứ? Con thích ai không tốt, lại cứ phải đi thích Thư Dật làm gì?” Mẹ Hải Nhạc vẫn đau đớn khôn nguôi.

“Mẹ, là Thư Dật chộc con trước đây chứ, mới gặp con lần đầu tiên hần liền hôn con, con tưởng... con tưởng là hần thích con, sau đó mẹ cũng thấy mà, hần đối xử với con tốt như vậy, làm sao con có thể không động lòng? Sau đó hần tỏ tình với con, sao con lại không nhận lời cho được?” Hải Hoan nói đầy bi thương.

“Nó tỏ tình với con trước à?” Mẹ Hải Nhạc hỏi.

“Dạ.” Hải Hoan trả lời đầy ai oán, “Nhưng mà, con cũng không biết thì ra Nhạc Nhạc cũng thích hần! Con cứ nghĩ là mỗi khi con và Tạ Thư Dật ở bên nhau thì Nhạc Nhạc lảng tránh chính là vì không muốn làm kỳ đà cản mũi, nó cũng biết con thích Thư Dật, trước giờ con chưa từng giấu nó gì cả, nó biết từ đầu rồi! Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà nó lại chưa từng nói cho con biết nó cũng thích hần! Nó biết rõ con với Thư Dật đang quen nhau, nhưng nó lại dám lén lút quen với Tạ Thư Dật sau lưng con! Hôm Valentine, con đi xem phim với Tạ Thư Dật, nó rõ ràng đã đi nghe nhạc với Hứa Chí Ngạn rồi, nhưng sau đó nó lại dám chạy tới ngoài rạp chiếu phim, gọi điện thoại hẹn Tạ Thư Dật ra ngoài, hại con ngồi một mình trong rạp xem phim, còn tưởng Tạ Thư Dật có chuyện gì, báo hại con cứ sốt hết cả ruột cho Tạ Thư Dật, mẹ, con không có gạt mẹ đâu! Nếu mẹ không tin, mẹ cứ hỏi Hải Nhạc hay Thư Dật cũng được, có phải bọn họ lén lút hẹn hò sau lưng con mới bị phóng viên chụp hình lại không! Cuối cùng, Tạ Thư Dật còn cưỡng đoạt con, nhưng hần lại muốn cao chạy xa bay! Mẹ, mẹ phải lấy lại công bằng cho con!” Hải Hoan òa khóc nức nở.

Mẹ Hải Nhạc đau đầu sờ trán, thở dài, nói: “Mẹ thật sự không hiểu nổi ba người các con, sao mà lại phức tạp đến thế, mẹ nghe cha Thư Dật nói, Thư Dật luôn một mực khẳng định người nó yêu là Nhạc Nhạc, con mới là người chen ngang vào, mẹ thật đau đầu với các con, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Hoan Hoan, con muốn mẹ phải làm thế nào đây?”

“Không!” Hải Hoan kích động, nói, “Kể thật sự chen ngang không phải là con! Là Nhạc Nhạc! Còn Tạ Thư Dật thì có mới nói cũ, hần chiếm được con xong đã muốn đá văng con! Hần muốn ở chung với Hải Nhạc mà thôi!”

Mẹ Hải Nhạc đau đầu nói: “Nếu Thư Dật đã thật sự ác độc như con nói, con còn tranh giành làm gì? Tốt nhất hai chị em con đều từ bỏ nó đi! Mẹ sẽ không cho phép bất kỳ đứa nào đến với nó hết!”

**

Hải Hoan nghe mẹ nói vậy, không khỏi lại rơi lệ, nàng than thở khóc lóc: “Mẹ, mẹ bất công! Mẹ thiên vị Nhạc Nhạc! Bởi vì Nhạc Nhạc lúc nào cũng ở bên cạnh mẹ, mẹ mới thương nó nhiều hơn một chút, con đó giờ không ở bên cạnh mẹ, mẹ đã xa lạ với con rồi, mẹ không có cái loại tình cảm giống như mẹ dành cho Nhạc Nhạc! Mẹ, con với Nhạc Nhạc ai cũng là con gái của mẹ! Mẹ không thể thiên vị được! Ngẫm lại, lúc đầu con cũng không phải không muốn đi theo mẹ, lúc ấy con thấy cha chỉ có một mình, mẹ có Nhạc Nhạc, nếu con đi theo mẹ, cha sẽ không còn gì hết! Lúc ấy con chỉ nghĩ như vậy, mới đi theo cha! Mẹ phải biết là, ai lại không muốn đi theo mẹ ruột chứ? Ai lại muốn mẹ kẻ? Con là vì cha đó! Mấy năm này, con đã chịu khổ biết bao nhiêu, bị mẹ kể tra tấn biết bao nhiêu, con chỉ có một niềm tin, một ngày nào đó, con có thể nhìn thấy mẹ và Hải Nhạc! Mẹ, nếu mẹ không thể thương Hoan Hoan, mẹ cũng phải tội nghiệp con đã chịu khổ nhiều năm đến vậy, mà Nhạc Nhạc đã đi theo mẹ hưởng phúc từng ấy năm rồi, mẹ cũng phải đem Tạ Thư Dật cho con chứ! Mẹ, Hoan Hoan cầu xin mẹ đó!”

Mẹ Hải Nhạc nghe nàng nói như vậy, không phải là không mềm lòng, nhưng Tạ Thư Dật cũng không phải bà nói ghép là có thể ghép được.

“Hoan Hoan, con cũng thấy đấy, không phải là mẹ không nói cho con, nhưng Tạ Thư Dật nó không chịu, còn nói nếu ép nó đính hôn, nó sẽ rời khỏi Tạ gia, cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Tạ, nó đã nói cứng như vậy rồi, làm sao mẹ có thể đi ép nó đây?” Mẹ Hải Nhạc nói, bà chịu thua.

“Nói thế thì có gì đâu chứ, chỉ hù dọa ba mẹ mềa thôi, hần làm gì bỏ được, phỏng chừng hần cũng tiếc, mẹ, con cầu xin mẹ đấy! Trừ Tạ Thư Dật ra, cái gì con cũng không cần! Cái gì con cũng có thể cho Nhạc Nhạc! Con chỉ cần Tạ Thư Dật mà thôi!” Trì Hải Hoan nài nỉ.

“Hoan Hoan, con đang làm khó mẹ đấy! Tóm lại, mẹ không muốn bất cứ ai trông hai chị em con quen Tạ Thư Dật, Nhạc Nhạc cũng không được!” Mẹ Hải Nhạc nói.

“Mẹ, mẹ không thể làm vậy với con được, mẹ không thể! Trong sạch của con đã cho Tạ Thư Dật rồi, không quen hần, con quen ai bây giờ? Mẹ! Con là con gái của mẹ mà! Mẹ mà không giúp con thì còn ai giúp con

đây? Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thông minh như vậy, giờ lại còn là đại minh tinh, nhiều người thích nó như vậy, Hứa Chí Ngạn kia cũng thích nó đấy! Sau này nó còn nhiều đàn ông để mà chọn, còn Hoan Hoan cũng chỉ có một mình Tạ Thư Dật mà thôi, cho dù hẳn là Sở Khanh, hay còn đang thích người con gái khác, con cũng chỉ muốn hẳn!” Hải Hoan khóc, nói.

Mẹ Hải Nhạc không khỏi chảy nước mắt: “Con ngốc à, rốt cuộc là Tạ Thư Dật có chỗ nào tốt chứ? Con cứ phải dán chết mắt vào nó thế à? Sau này con cũng sẽ tìm được một người yêu con thật lòng! Còn bây giờ người trong lòng nó không phải là con! Không phải con con biết không! Nếu con cứ khẳng khẳng muốn gả cho nó, sau này con sẽ sống rất khổ sở cho xem! Mẹ chính là bài học cho các con đây, lúc trước mẹ chọn cha con, mà từ bỏ cha Thư Dật, mẹ cho là chỉ cần mẹ yêu cha con, cha con cũng có thể ẹ một tình yêu tương xứng, nhưng khi mẹ mới sinh hai chị em con không bao lâu, cha con liền lén phét, ở ngoài ăn chơi đàng điếm, quá đáng đến mức sau đó còn mang đàn bà về nhà! Cuối cùng mẹ thật sự chịu không nổi, quyết định ly hôn, Hải Hoan, mẹ từng rất yêu cha con, nếu không mẹ cũng đã không gả ông ấy! Nhưng mà... nhưng mà ông ta lại đối xử với mẹ như thế nào? Cho nên, con phải tìm đứa con trai nào yêu con, chứ không phải một đứa mà con yêu nó nhưng nó lại không thương con.”

Trì Hải Hoan nhìn mẹ mình đầy kinh ngạc: “Trước kia mẹ lại từ bỏ cha Thư Dật mà đến với cha à? Sao mẹ lại làm vậy?”

Mẹ Hải Nhạc thở dài một hơi, nói: “Lúc trước mẹ cảm thấy, Tạ gia là người đứng đầu tứ đại gia tộc, tuy ông ấy yêu mẹ, lúc nào cũng theo đuổi mẹ, nhưng mà, môn hộ kém nhau quá xa (“môn hộ” ở đây trong câu “môn đăng hộ đối”), nhà ông bà ngoại chỉ có thể coi là tầng lớp trung lưu, không thể so với nhà họ Tạ được, mẹ sợ đến lúc đó mình lại không hạnh phúc, mẹ tự biết mình ở đâu, nên năm đó lúc mẹ từ chối ông ấy, trong lúc tức giận ông ấy liền qua loa kết hôn, mà mẹ thì lại chọn cha con, một người có điều kiện kém hơn ông ấy rất nhiều, chờ đến khi mẹ tốt nghiệp thạc sĩ xong, mẹ liền gả cho cha con, cứ tưởng là ông ta sẽ đối xử tốt với mẹ, nhưng mẹ đã nghĩ sai rồi, ông ta chỉ là một cậu ấm bị làm hư, có lẽ, ông ta chỉ xem mẹ như là một trong những chiến công của ông ta mà thôi, dù sao thì mẹ cũng là con đàn bà đoạt được từ tay Tạ Trường Viên mà! Điểm này, ông ta đã thắng Tạ Trường Viên còn gì! Với ông ta mà nói, vinh quang biết bao nhiêu! Có lẽ, ông ta đã từng thật lòng yêu mẹ, nhưng với ông ta mà nói, tình yêu chỉ là một ít mới mẻ nhất thời mà thôi, đến khi hết mới mẻ rồi, ông ta liền quay đầu đuổi theo những thứ mới mẻ khác, sau đó mẹ ly hôn với cha con, còn mẹ Tạ Thư Dật lại vì bệnh tim rời khỏi thế gian, mẹ với cha Thư Dật mới lại một lần nữa đến với nhau, mẹ nghĩ, đây là ông trời đã định sẵn, mẹ nhất định sẽ ở bên ông ấy, may mà ông ấy yêu mẹ thật lòng, cũng không ghét bỏ mẹ tha nhi mang nữ (~ có con riêng), đối xử với mẹ mấy chục năm như một ngày, cho nên mới có mẹ hôm nay, Hoan Hoan, nếu phải chọn con nên chọn người đàn ông nào yêu con nhất, như vậy con mới có thể hạnh phúc cả đời.”

“Mẹ, con thật sự không ngờ mẹ lại từng có một chuyện như vậy, đến bây giờ con cũng không biết, nhưng mà, trước giờ cha chưa từng nhắc tới bố Tạ bao giờ, con chẳng nghe nói gì cả, sau đó mẹ lại gả cho bố Tạ rồi!” Trì Hải Hoan vẫn còn rất ngạc nhiên.

“Mẹ nghĩ, sau này cha con cũng có hối hận, ông ta hối hận đã ly hôn với mẹ, ông ta từng cầu xin mẹ quay đầu, nhưng mà, ông ta đã tổn thương mẹ quá nhiều, làm sao mẹ có thể quay lại đây? Cho nên, ước chừng là bởi vì nguyên nhân đó mà ông ta cũng không còn nhắc tới mẹ, nhắc tới bố Tạ trước mặt con nữa, nhưng hối hận thì có ích gì chứ? Mà cuối cùng ông ta lại rơi vào kết cục như thế, mẹ cũng rất bất ngờ.” Mẹ Hải Nhạc không khỏi rơi nước mắt.

Hải Hoan nhất thời không biết nói gì, thật không ngờ lúc còn trẻ mẹ lại từng từ chối cha Thư Dật theo đuổi, chuyện đó cần phải có bao nhiêu can đảm mới có thể từ chối? Đặt ở hiện tại, có cô gái nào lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Mẹ, haiz, mẹ vẫn còn may mắn hơn nàng nhiều, cuối cùng vẫn đến bên cha Thư Dật, sống với nhau hạnh phúc như thế, không, nàng sẽ không từ bỏ Tạ Thư Dật, nàng đã trả giá đắt như vậy, Tạ Thư Dật, chỉ có thể là hồi báo của nàng, bất luận thế nào nàng cũng muốn có được hẳn!

306. Chương 154: Tất Cả Là Lỗi Của Anh!

Khi tạ Thư Dật đưa Trì Hải Hoan tới hộp đêm mà lần trước Phạm Triết đã đưa cô tới, sắc mặt của Trì Hải Hoan lập tức thay đổi.

“Chúng ta, hay là đổi chỗ khác đi được không?” Trì Hải Hoan kì quái nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật trong lòng có chút không kiên nhẫn, như vậy đối với Trì Hải Hoan đúng là có chút tàn nhẫn, nhưng nếu như không làm như vậy, Trì Hải Hoan sao dễ dàng mà nghe lời chứ?

“Tôi cảm thấy nơi này rất tốt, tôi cũng là hội viên ở đây, yên tâm đi, chúng ta nói chuyện ở đây sẽ không có ai biết.”

“Em không lo lắng chuyện đó.” Trì Hải Hoan nói.

Trì Hải Hoan còn ước gì Hải Nhạc biết Tạ Thư Dật hẹn cô ta, chẳng qua là nơi này đối với Trì Hải Hoan là địa ngục, đụng chạm tới nỗi đau sâu kín trong lòng cô!

Khi Tạ Thư Dật đưa Trì Hải Hoan tới trước cửa phòng đã đặt trước, đột nhiên Trì Hải Hoan thét lên rồi quay người bỏ chạy: “Không! Không cần!”

Tạ Thư Dật nhanh chóng giữ cô lại, nói: “Làm gì đây? Làm gì đây?”

Trì Hải Hoan toàn thân đều phát run, sợ hãi mà nói: “không, không, có thể đổi phòng khác hay không?”

“Tại sao à? Phòng khác không phải cũng giống như vậy hay sao?” Tạ Thư Dật nói – “Vào thôi, chẳng lẽ, cô sợ tôi sẽ ăn thịt cô hay sao?”

“Không phải, em không có ý đó.” Trì Hải Hoan chỉ đành phải nhắm mắt đi theo hắn vào căn phòng địa ngục, ám ảnh cô bao lâu nay.

Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy kì quái, sẽ không trùng hợp như vậy chứ, lại là hộp đêm này, lại là căn phòng này? Không lẽ Tạ Thư Dật đoán ra được rồi?

Không thể nào đâu! Không có khả năng! Hắn cũng không phải là Gia Cát Lượng! Làm sao có thể sẽ biết? Có thể là trùng hợp thôi!

Cô cắn răng, xoay người, đi vào căn phòng.

Tạ Thư Dật nhìn thấy Trì Hải Hoan sắc mặt trắng bệch, đối với cô ta mà nói, nơi này là địa ngục, như vậy chỉ cần mở cửa đi vào là nói thôi.

“Trì Hải Hoan, tìm cô tới đây không phải là để uống rượu, cũng không phải tới để ca hát người, không phải là tới uống rượu cũng không phải là tới ca hát. Tôi cũng không muốn dài dòng nữa.” Tạ Thư Dật lấy trong túi ra ba tấm hình, ném lên trên bàn. – “Lại gần một chút nhìn xem, cô biết ba người đó chứ?”

Trì Hải Hoan chần chờ cầm hình lên, mới nhìn thoáng qua một cái, cô liền thét lên xé đôi tấm hình, Tạ Thư Dật lạnh lùng đứng nhìn cô xé ba tấm hình thành từng mảnh vụn.

Trì Hải Hoan che lại mặt, ngồi sụp trên ghế sofa khóc nức nở.

Tạ Thư Dật biết, thì ra là hắn biết rồi! Hắn thế mà còn đưa cho cô xem ba tấm hình đó!

“Tạ Thư Dật, tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh tại sao không để lại cho tôi một chút tôn nghiêm cuối cùng, trở nên đáng thương như vậy trước mặt anh! Tôi hận anh!”

Tạ Thư Dật để cho cô khóc, không hề ngăn cản cô, đợi đến Trì Hải Hoan khóc mệt, hắn nói:: “Trì Hải Hoan, cô cũng không cần quá đau khổ, không có ai nghĩ chuyện đó xảy ra với cô, người biết chuyện này không nhiều. Theo tôi và ba tôi, cô không cần phải cảm thấy không ngóc đầu lên được, cũng không cần cảm thấy người ta coi thường mình, nói thật, con đường của cô vẫn còn rất dài.”

Trì Hải Hoan ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy lửa hận nhìn Tạ Thư Dật, kích động kêu: “Tôi không cần anh tới giả mù sa mưa! Tôi không cần anh tới thương hại! Tôi rơi vào hoàn cảnh này tất cả là do anh! Nếu

không phải vì anh xa lánh tôi, anh ruồng bỏ tôi, tôi sẽ cùng Phạm Triết đến nơi này để giải sầu sao? Đều tại anh! Đều tại anh!”

Tạ Thư Dật ngớ ngẩn, nói: “Sao cô có thể đổ hết lỗi lên đầu tôi? Ai quy định tôi phải yêu cô sao? Có rất nhiều nữ sinh yêu tôi, không lẽ tôi cũng vậy đáp trả yêu tất cả bọn họ? Giả như có đáp trả yêu lại bọn họ, nhiều người như vậy cũng sẽ không tới lượt cô! Thế nên là cô tự mình nghĩ không ra! Một mực chui rúc vào sừng trâu! Chuyện xảy ra với cô, tôi vạn lần đồng tình với cô, còn cô sao có thể đem nguyên nhân đổ hết lên đầu tôi?”

“Tạ Thư Dật, là lỗi của anh! Là lỗi của anh! Tóm lại, nếu không phải vì anh, tôi cũng sẽ không ra nông nổi này!” Trì Hải Hoan lại gào lên.

Tạ Thư Dật thở dài một cái, cũng không cùng cô so đo, trực tiếp nói: “Trì Hải Hoan, đứa bé trong bụng cô không phải là con của tôi, là của bọn chúng, cô phải bỏ đứa bé đó.”

“Ai nói không phải là của anh? Nó đúng là của anh! Lần trước chúng ta ngủ với nhau, tôi mang thai, là đứa con của anh!” Trì Hải Hoan hận hận nói.

“Được rồi, nếu như cô nhất định muốn sinh ra, tôi liền để cô toại nguyện. Khoa học bây giờ tân tiến như vậy, nếu kiểm tra ra đứa nhỏ không phải cốt nhục của Tạ gia, Trì Hải Hoan, cô muốn sống ở Tạ gia, tuyệt không có khả năng! Cũng đừng mơ tưởng lấy được một đồng nào của Tạ gia! Cũng đừng mơ mộng tới cuộc sống của một thiên kim tiểu thư! Lúc đó hãy đem con mình đi mà tự mưu sinh, cô cùng Tạ gia cũng không còn quan hệ.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

Vốn là hấn đồng tình với cô ta, thế nhưng cô ta lại quá cứng đầu, lại còn đổ lỗi cho hấn, chút đồng tình trong lòng cũng biến mất như bọt biển rồi.

Trì Hải Hoan ngừng khóc thút thít, ngơ ngác nhìn tạ Thư Dật, hấn thật là vô tình a! Cô đáng thương như vậy, cũng rất buồn rồi, hấn lại còn dùng lời nói lạnh băng vô tình như vậy mà uy hiếp cô. Trước kia là cô rất thích hấn, nhưng bây giờ trong lòng Trì Hải Hoan chỉ có hận, cô hận Tạ Thư Dật!

“Tạ Thư Dật! Trì Hải Nhạc rốt cuộc có cái gì tốt? Để cho anh chỉ yêu mỗi mình nó? Tại sao anh không thể đối với tôi tốt một chút? Chỉ cần anh đối xử với tôi tốt một chút! Chỉ cần anh quan tâm tới tôi một chút thôi! Tôi cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này! Tôi cũng sẽ cảm động mà khắc sâu trong lòng! Tại sao? Tại sao? Tại sao anh có thể yêu nó, mà lại không thể yêu tôi?” Cô bị ai nhìn Tạ Thư Dật, gương mặt tuyệt vọng.

Tạ Thư Dật thật sự sắp mất hết kiên nhẫn, hấn kiềm chế nói: “Trì Hải Hoan, không vì cái gì cả, bởi vì tôi yêu cô ấy, cho nên mới yêu, cả đời này tôi chỉ yêu, chỉ cần cô ấy! Tôi chỉ có thể yêu một mình cô ấy, không thể san sẻ trái tim mình cho người khác! Đối với cô tôi chỉ có thể nói xin lỗi! Còn nữa, ba người kia, tôi đã giúp cô xử lý, sau này cũng không cần sợ sẽ đụng phải hay bị chúng uy hiếp nữa, bọn chúng sẽ mãi mãi biến mất khỏi mắt cô. Đó cũng coi như tôi bù đắp lỗi lầm cho cô. Trì Hải Hoan, cô nên biết điều này, thứ gì của cô tất sẽ là của cô, nếu đã không phải thì có tranh giành thế nào, cũng sẽ không thuộc về cô! Tôi có gì tốt chứ? Tôi chẳng có gì tốt cả, tính khí tôi rất tệ, chính là một tên công tử thích ăn uống vui đùa mà thôi, nam nhân trên đời nhiều như vậy, cô sau này nhất định sẽ tìm được một nam nhân tốt yêu thương cô. Tôi chỉ nói nhiều như vậy thôi! Đứa nhỏ trong bụng, cô muốn giữ thì cứ giữ, tôi không ép buộc cô, nó không uy hiếp được tôi, chỉ sợ là sau khi sinh nó ra cô cũng sẽ không muốn giữ lại, sẽ phải xử lý nó! Càng kéo dài đối với cô sẽ càng tổn hại đến thân thể! Có muốn trở về hay không? Nếu về nhà thì tôi đưa cô về.”

Trì Hải Hoan vẫn đang khóc. Cô cảm thấy số mệnh mình thật là khổ, Hải Nhạc lại luôn gặp may mắn, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, muốn sao cho sao, tại sao? Tại sao a?

Mặc dù trong lòng thù hận, nhưng cũng phải thừa nhận là Tạ Thư Dật nói đúng, đứa bé này sinh ra cũng không thể uy hiếp hấn, nó vốn không phải là con của Tạ Thư Dật, nếu sinh ra, chỉ cần làm xét nghiệm DNA thì chẳng phải sẽ rõ trắng đen sao?

Nhưng Trì Hải Hoan chính là không cam tâm mình lại dễ dàng thua trên tay hấn, không cam tâm!

307. Chương 155: Em Đã Chuẩn Bị Xong Chưa?

“Mẹ, mẹ ơi! Con chỉ có thể thương một mình Tạ Thư Dật mà thôi, mẹ, nếu mẹ không hứa với con, chỉ sợ... chỉ sợ...” Nàng chảy nước mắt không nói tiếp.

“Chỉ sợ cái gì?” Mẹ Hải Nhạc không khỏi hỏi.

“Nếu mẹ không giúp con, chỉ sợ... chỉ sợ về sau mẹ cũng sẽ không thấy được con nữa, nếu con không thể ở bên Thư Dật, con sẽ thật sự đi chết mất, con không thể không có hân, nếu mẹ không giúp con ở cạnh hân, ở trên đời này, con có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!” Trì Hải Hoan nói.

Mẹ Hải Nhạc nhìn nàng kinh ngạc, tức giận đến mức thở không ra hơi, thật lâu sau, bà cho Hải Hoan một bàn tay: “Con dám? Vì một thằng đàn ông, thậm chí cả mẹ con cũng không cần nữa à?”

Hải Hoan ôm mặt khóc lớn nói: “Không phải là con không cần mẹ, là mẹ không quan tâm đến con! Mẹ, nếu con không thể ở bên Tạ Thư Dật, con thật sự có ý muốn chết đó! Mẹ, nếu mẹ muốn nhìn thấy xác con gái được vớt lên từ dưới sông hay dưới biển thì mẹ cũng đừng quan tâm đến con làm gì!” Nói xong, nàng chạy ra khỏi phòng bệnh, vừa chạy vừa khóc.

Chưa chạy ra đến hành lang, nàng đã nghe thấy sau lưng mẹ mình đang lo lắng kêu: “Hoan Hoan, về đây, về đây! Mẹ hứa với con! Mẹ hứa với con!” Trên mặt Trì Hải Hoan nở nụ cười đắc ý, nàng không xoay người, cứ đứng tại chỗ mà khóc, mẹ nàng tháo kim tiêm chạy theo nàng ra, đau lòng ôm nàng vào lòng: “Mẹ hứa với con! Mẹ sẽ nghĩ cách làm cho Thư Dật đồng ý! Có điều là, sau này con không được nói với mẹ những lời như hôm nay nữa, mẹ sẽ đau lòng mà chết ! Con có biết không?”

Trì Hải Hoan xoay người, ôm mẹ khóc: “Mẹ, con cảm ơn mẹ, sau này con sẽ không bao giờ nói nữa, không bao giờ nói nữa, chỉ cần con có thể ở bên Thư Dật.”

“Con cái đứa ngốc này, sao lại ngốc như vậy chứ?” Mẹ Hải Nhạc chỉ tiếc rên rết không thành thép, cũng bật khóc.

Thư Dật lái xe tới trường, hân hỏi Hải Nhạc: “Em đã chuẩn bị xong chưa?”

Hải Nhạc hít một hơi thật sâu, nói: “Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuống xe thôi.”

Thư Dật hôn má nàng, xuống xe giúp nàng mở cửa xe, hân tự tay kéo chiếc dây chuyền trên cổ Hải Nhạc lộ ra ngoài áo, đồng thời kéo con cá heo trên cổ mình ra luôn, hân cầm con cá heo của hân và con cá heo của Hải Nhạc đụng đụng miệng, cười nói: “Cho chúng nó cũng hôn nhau một cái, rồi khỏi nhau lâu vậy rồi, nhất định chúng cũng rất nhớ nhau.”

Sau đó, hân đan tay hai người vào nhau, dắt Hải Nhạc nghênh ngang đi vào trường.

Nếu quan hệ của hai người đã bị báo chí phơi bày, đã vậy, hân có thể quang minh chính đại nắm tay Hải Nhạc, cho dù ở đâu, hân cũng đều nắm tay nàng, nói ọi người, hân và nàng, không phải anh em! Bọn họ là một đôi tình nhân yêu nhau nồng thắm!

Tất cả mọi người giật mình nhìn đôi anh em đang ngầm công khai quan hệ yêu đương kia, xì xào bàn tán.

Thư Dật một tay nắm tay Hải Nhạc, một tay cầm cặp sách cho nàng, ngẩng đầu đi về phía trước.

Hải Nhạc thoáng cúi đầu, nhưng vẻ mặt nàng rất bình tĩnh, không hề để ý đến ánh mắt người khác, Tạ Thư Dật đưa nàng đến trước cửa phòng 18, đúng lúc Thích Hán Lương cũng đang đi từ bên kia tới, thấy hai người nắm tay nhau, vẫn còn hơi sững sốt.

Thật ra Thư Dật liếc qua khóe mắt đã thấy hân rồi, hân cười cười, sau đó hạ một nụ hôn trên má Hải Nhạc, Hải Nhạc đỏ mặt nhìn hân mỉm cười.

“Cô nương, đứng đứng đó cười ngây ngô nữa, hôn tôi lại đi chứ.” Thư Dật nói.

“Dạ.” Hải Nhạc kiễng chân hôn lên mặt hân một ngụm, Thư Dật hài lòng lại hôn trán nàng một chút, sau đó, nghênh ngang bước đi, không thèm nhìn Thích Hán Lương lấy một cái.

Thích Hán Lương nhìn một màn này mà mặt xanh mét, hai sợi dây chuyền trước ngực hai người bọn họ rõ ràng là một đôi! Kỳ thật hắn cũng đã đọc báo rồi, nhưng hắn vẫn không tin đó là Hải Nhạc, hắn vẫn cảm thấy có lẽ người đó chính là Trì Hải Hoan, thật không ngờ lại đúng là Hải Nhạc! Càng không thể ngờ, bọn họ đến trường học, dùng nắm tay, hôn má để tuyên bố với tất cả mọi người, bọn họ đang quen nhau! Hắn không muốn chuyện này xảy ra, nhưng cuối cùng nó vẫn đã đến! Hắn không muốn nhìn thấy, cuối cùng cũng vẫn thấy được. Hắn vẫn không thể nào ngăn cản nàng ở bên hắn ta! Tất cả những việc này đều xảy ra quá nhanh! Thật sự là quá nhanh! Thích Hán Lương đứng đó một lúc thật lâu, trong đầu trống rỗng.

Hải Nhạc xoay người, đúng lúc nhìn thấy Thích Hán Lương, nàng ngẩn người, lễ phép chào: “Chào thầy ạ.”

Thích Hán Lương phục hồi tinh thần lại, nói: “Chào Hải Nhạc.”

Hải Nhạc lễ phép cười cười, đi vào phòng học.

Từ khi Thích Hán Lương đến Năm Châu dạy học, lần đầu tiên bị mất phong độ, đứng giảng bài mà mắc đầy lỗi, còn thiếu chút nữa té xuống bục giảng, cảnh nguy hiểm đó làm cả lớp đều đứng dậy la to, may mà hữu kinh vô hiểm, hắn quơ quơ tay cầm phấn ra vài cái để giữ thăng bằng, rồi vội vàng bước vào sâu trong bục giảng lại, mới không bị ngã xuống, Thích Hán Lương xấu hổ lau mồ hôi, làm sao lại có thể để tâm trạng ảnh hưởng đến công việc chứ?

Hắn cố gắng sắp xếp cảm xúc của mình lại, thật vất vả chờ đến khi chuông hết giờ vang lên, hắn chạy ngay ra khỏi phòng học như đang trốn cái gì, hắn thật sự không dám đối diện với đôi mắt trong suốt đang tràn đầy những dấu chấm hỏi kia, hắn sợ rằng chỉ cần hắn lại nhìn thêm lần nữa, hắn sẽ lập tức bay lại, chất vấn nàng vì sao không hiểu lòng hắn! Hắn chạy về phòng làm việc của mình, gọi điện cho Trì Hải Hoan, hỏi: “Trì Hải Hoan, chuyện này là thế nào? Tại sao Trì Hải Nhạc lại ở bên Tạ Thư Dật? Cô đã làm cái gì vậy? Tại sao lại không bắt được Tạ Thư Dật chứ?”

308. Chương 155: Đau Đớn Khôn Ngươi!

Khi hai người cùng nhau trở lại Tạ gia, vừa vặn Hải Nhạc đang trong phòng hoa tươi hoa, Hải Nhạc mỗi khi có tâm sự sẽ vào phòng hoa, mỗi lần trò chuyện với những bông hoa nhỏ tâm trạng coi là một loại phương thức giúp cô giải sầu.

Hải Nhạc xác bình hoa ra ngoài vừa vặn nhìn thấy xe Tạ Thư Dật đang về tới cổng, cô kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, chưa nhìn thấy người của hắn, chỉ thấy xe thôi mà lòng của cô lại đau đớn như vậy.

Hải Nhạc nhanh chóng xoay người, bước vào nhà kính trồng hoa.

Trì Hải Hoan liếc mắt, liền thấy Hải Nhạc đứng trước cửa nhà kính trồng hoa, nhìn thấy xe Tạ Thư Dật thì trốn vào đó, Trì Hải Hoan cứ thế ngồi bất động trên xe, Tạ Thư Dật thấy vậy đành phải xuống xe thay cô ta mở cửa.

Trì Hải Hoan từ trong xe chui ra, cô kêu lên một tiếng liền nhào tới Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật cũng không nghĩ nhiều, vội vàng vịn cô ta lại, dù sao Trì Hải Hoan cũng là phụ nữ mang thai, nếu ngã xuống thì thật phiền toái.

“ Cô làm sao vậy?” Hắn cau mày hỏi.

“Ai ya, chân em bị chuột rút rồi!” Tay Trì Hải Hoan bám chặt vào tay Tạ Thư Dật, toàn thân như không xương mà dựa hẳn vào người Tạ Thư Dật.

“Sao lại đúng lúc vậy chứ?” Nhìn thấy mặt Trì Hải Hoan nhăn nhó, Tạ Thư Dật cũng không còn cách nào khác, đỡ lấy Trì Hải Hoan, để cô ta dựa vào mình cùng bước vào cửa chính, hắn căn bản không hề thấy Hải Nhạc đang trốn trong nhà hoa.

Tạ Hải Nhạc nhìn trân trân một màn tình cảm kia, trong lòng đau đớn, cô tình nguyện thà rằng mình không có thấy cái gì.

Không, không nên suy nghĩ lung tung! Có thể Tạ Thư Dật sợ Trì Hải Hoan mang thai, đi bộ sợ có sơ suất mà thôi.

Nhưng mà trong lòng Hải Nhạc vẫn không nhịn được suy nghĩ sâu xa, dù sao cũng chính là cô nói rút lui! Dù sao, chính là cô lãnh đạm với hắn! Dù sao Hải Hoan cũng đang mang thai đứa con của hắn a! Về điểm này, Hải Nhạc cô so ra đã thua Trì Hải Hoan rồi, lòng của Hải Nhạc đau đớn muốn nổ tung lên rồi, hai chân Hải Nhạc mềm nhũn, cả người buông theo chậu hoa, ngã ngồi trên mặt đất.

Thì ra là, nhìn thấy Tạ Thư Dật cùng chị mình thân mật như vậy, cô thực sự chịu không nổi. Trái tim cô đau đớn đến sắp bể nát, chỉ mới như vậy thôi mà cô đã chịu không nổi rồi! Vậy sau này, đến khi bụng Trì Hải Hoan càng lúc càng lớn, đến khi bọn họ cùng nhau đính hôn, đến khi đứa bé được sinh ra, Hải Nhạc có thể chịu đựng được sao?

Hải Nhạc ném bình nước trong tay ra, mặt chôn giữa hai đầu gối, khóc nức lên.

Hải Nhạc thà chết, chứ không muốn phải hứng chịu cảm giác thống khổ như vậy khi mất đi Tạ Thư Dật.

Có thể không cần chịu đựng nữa không? Chỉ cần nhắm mắt làm ngơ thì có thể sẽ không phải đau đớn như vậy? Đến lúc cô cần rời đi rồi có phải hay không?

Hải Nhạc khóc thút thít, cũng không biết mình đã khóc bao lâu, cuối cùng khóc đến cả người mệt mỏi, cô mới đứng lên, hồn siêu phách lạc bước vào nhà. Đi tới cửa phòng mình, vô tình mở cửa đi theo ánh đèn hắt ra, lúc này mới phát hiện ra Tạ Thư Dật, người đã thay quần áo, tóc ẩm ướt, nửa người nằm trên giường của cô.

Tạ Thư Dật thấy cô trở lại, trong mắt thoáng qua một tia vui mừng, lại có một chút tức giận.

“Em đã đi đâu? Anh tìm em khắp nơi nhưng không thấy, đợi em một lúc lâu nhưng em cũng chưa về, mà vú La nói em không có đi ra ngoài. Rốt cuộc là em đã đi đâu?” Âm điệu của Tạ Thư Dật có chút cao, hắn vẫn có chút tức giận trong khi hắn mau mắn về nhà tìm cô, nhưng cô căn bản lại đi đâu mất.

“Em ở trong phòng hoa.” Hải Nhạc khẽ đáp.

“Nha.” Tạ Thư Dật thả lỏng xuống – “Em ở phòng hoa cũng có thể ngủ sao?”

Hải Nhạc không có lên tiếng, đi tới bên tủ quần áo, lấy quần áo đi tắm.

Tạ Thư Dật đi tới từ phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Hải Nhạc, cầm đặt lên gáy cô: “Anh nhớ em, rất nhớ.”

Tạ Thư Dật tham lam hít lấy mùi hương thiếu nữ thuộc về Hải Nhạc, hắn rất muốn cô, nhưng cô lại không hề quan tâm tới hắn. Toàn thân Hải Nhạc cứng đờ.

Cô cũng nhớ hắn, cô rất muốn ở bên hắn, nhưng chợt nhớ tới một màn kia trước cổng, trong lòng liền thấy khó chịu, không khỏi ra sức đẩy Tạ Thư Dật ra.

“Đừng làm rộn, anh về phòng đi.” Hải Nhạc nói – “Như vậy không tốt, thật sự không tốt.”

Tạ Thư Dật đưa tay xoay người Hải Nhạc về phía hắn, bi thương hỏi: “Sao lại không tốt? Chỗ nào không tốt? Em không còn yêu anh sao? Em thực sự không muốn quan tâm anh nữa sao?”

“Tạ Thư Dật, chúng ta là không thể nào.” Cô cúi đầu.

Tạ Thư Dật nhạy cảm nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của Hải Nhạc, không khỏi kinh hoàng hỏi: “Em khóc sao? Em khóc có phải không?”

“Không có.” Hải Nhạc ra sức muốn thoát khỏi vòng tay Tạ Thư Dật, nhưng Tạ Thư Dật nhanh hơn một bước, ôm chặt lấy cô, trong lòng hắn là vô hạn áy náy.

“Đã làm em thiệt thòi rồi! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, mọi chuyện sắp ổn rồi, Trì Hải Hoan, cô ta...” nghĩ tới Tạ ba ba đã dặn hắn, Tạ Thư Dật không nói ra sự thật, chỉ nói là: “Nhạc Nhạc, tin tưởng anh, tất cả mọi chuyện sẽ ổn, chúng ta sẽ lại được ở bên nhau, lễ đính hôn của chúng ta vẫn sẽ tổ chức đúng hạn, em phải tin tưởng anh!”

Hải Nhạc cười khỏ một cái, hẳn là đang muốn chọc cười cô sao? Cái gì gọi là sẽ tổ chức đúng hạn chứ? Có khả năng sao? Trì Hải Hoan có lá bài chủ chốt trong tay, cô với Tạ Thư Dật không thể đính hôn, càng không thể ôm bất kì hy vọng gì.

309. Chương 156: Tạ Hải Nhạc Giết Con Tôi!

“Ừ, em tin anh.” Hải Nhạc khẽ nói – “ anh ngoan ngoãn trở về phòng đi nhé, em muốn đi tắm.”

Không, cô không tin, cô không tin, cô cùng hẳn, nhất định không thể nào ở cùng một chỗ!

Tạ Thư Dật nghe cô nói như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Hải Nhạc, hẳn đau lòng nói: “ Nhạc Nhạc, không nên như vậy, anh thích nhìn thấy em cười, cười lên nào!” Tạ Thư Dật vừa nói vừa xoa môi cô.

Hải Nhạc miễn cưỡng cười lên, nhưng thực ra chỉ là nhếch mép một cái, cô đến bây giờ khóc cũng không đủ sức nữa rồi.

“Đây mà là cười sao? Anh nhìn thấy còn tưởng em khóc đấy!” Thư Dật có chút không vừa ý.

Tạ Thư Dật cúi đầu, định hôn lên môi Hải Nhạc thì cô đã xoè tay ra che kín miệng hẳn.

“Không nên như vậy.” Cô nói.

“Tại sao?” Tạ Thư Dật trong lòng tức giận, cô vẫn còn chưa hết tức giận sao?

“Không muốn, em rất mệt.” Hải Nhạc lấy cớ.

Tạ Thư Dật thở dài một cái, lè lưỡi liếm bàn tay nhỏ bé của Hải Nhạc, thật đáng ghét, hôn cũng không cho, chỉ có thể liếm liếm bàn tay nhỏ bé rồi, giống như là một con cún nhỏ đáng thương, không chiếm được thức ăn mình muốn, chỉ đành phải ngoan ngoãn cầu xin.

Lòng bàn tay truyền đến một loạt tê ngứa, Hải Nhạc không chịu nổi thấp giọng hít hơi, cố gắng rút tay trở về.

Tạ Thư Dật lúc này cũng cảm thấy có gì không đúng, hẳn cầm tay Hải Nhạc lên nhìn một chút, sắc mặt liền đại biến: “ Chiếc nhẫn đâu? Chiếc nhẫn đâu? Tại sao em không mang? Anh nói rồi, không cho phép lấy ra! Tại sao em lại lấy ra? Ở đâu rồi, em phải đeo vào! Nhất định phải đeo vào!”

Hải Nhạc thở dài một cái, giơ tay lấy trong cổ ra sợi dây chuyền cá heo, chiếc nhẫn bị cô luồn vào sợi dây, ngay phía trên con cá heo.

“Ở đây, đeo ở tay thì rộng quá, em đem nó luồn vào dây chuyền, cũng là đeo a!”

Thật ra thì chiếc nhẫn không rộng lắm, chẳng qua là, đeo trên tay nhìn đã cảm thấy gai tâm, nhưng Hải Nhạc lại sợ đặt ở chỗ khác sẽ tìm không thấy, cô liền luồn vô dây chuyền, đeo lên cổ. Cô không nhìn thấy, người khác cũng không thấy được, mà cô cũng có thể mang nó bên người.

“A, vậy cũng tốt, đợi sau này em mập lên một chút là có thể đeo lên tay rồi. Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm, hẳn nhân cơ hội thơm lên mặt Hải Nhạc một cái, không thân với hẳn, hẳn là sẽ không cam lòng.

“Đừng như vậy, anh còn như vậy, em thật sự sẽ tức giận, anh về phòng đi!” Hải Nhạc ngang ngạnh nói. Tạ Thư Dật lần nữa thở dài, chán nản buông cô ra.

“Được rồi, anh đi, anh sẽ không chọc giận em.”

Hắn thất vọng cúi đầu rời khỏi phòng của Hải Nhạc.

Nhìn hẳn rời đi, nước mắt Hải Nhạc nhanh chóng lặn thành từng hàng: “ Tạ Thư Dật, anh muốn tâm tình em vui vẻ, em hiểu, nhưng Tạ Hải Nhạc từ bây giờ sẽ không ngu ngốc để bị lừa gạt nữa, không phải em không tin anh, mà là em không thể tin tưởng anh.”

“ Không, không khóc, Hải Nhạc, mày hãy vui vẻ mà nhìn đi, khó khăn nào mày cũng phải vượt qua, lần này nhất định mày có thể! Cố lên!” Hải Nhạc nhìn mình trong gương dù đang cười nhưng lại chảy nước mắt dứa dội.

Cuộc sống như thế, lúc nào thì mới kết thúc? Có phải chỉ cần cô rời đi, mọi thứ sẽ kết thúc?

Nhưng mà cô có thể đi được nơi nào?

Là đi đến chỗ của chị Tương Tư sao?

Không có chỗ khác có thể đi a, cũng chỉ có thể đi Mĩ thôi.

Trong tâm Trì Hải Hoan thực sự rất rối, đứa bé này rốt cuộc là muốn hay không muốn?

Giữ lại, có thể vì vậy cùng tạ Thư Dật đính hôn, nhưng mà không chừng sẽ bị đuổi ra Tạ gia! Nghĩ kĩ lại, chỉ có cách là bỏ nó!

Nhưng thật không cam tâm! Thật không cam tâm!

Lúc này, Trì Hải Hoan đứng ở trên hành lang, thấy Hải Nhạc đeo cặp sách đang cúi người cởi giày, trên người mặc bộ đồng phục học sinh, cả người toát ra vẻ thanh thuần, trong tâm Trì Hải Hoan liền cảm thấy tức giận. Rõ ràng là lớn lên giống nhau nhưng tại sao Hải Nhạc lại hồn nhiên không tỳ vết, còn cô lại phải trải qua bao nhiêu chuyện bi thảm như vậy? Bị người yêu ruồng bỏ Lại còn bị đám người kia làm nhục? Cũng là vì nó! Tất cả là vì nó! Trì Hải Hoan thâm tâm không ngừng oán trách.

Trì Hải Hoan lẳng lặng chờ Hải Nhạc lên lầu, khi Hải Nhạc vừa lên tới lầu, cô ta liền bước tới.

“Em gái, đã về rồi sao? Thi như thế nào? Đã làm bài xong?”

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn chị, cười cười: “ Cũng khá tốt, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, ngày mai không cần đi trường học, nhưng mà có rất nhiều bài tập phải làm.”

“A, ai, cũng là do chị đang mang Bảo Bảo, bằng không, lúc này chị cũng đang ngồi trong phòng làm bài thi a!” Trì Hải Hoan thở dài một hơi mà nói.

“Không có sao a, đợi chị sinh đứa nhỏ ra rồi, chị vẫn có thể tiếp tục đi học a.” Hải Nhạc nói.

Trì Hải Hoan cười: “Ừ, Thư Dật cũng nói như vậy, ba mẹ cũng tán thành đấy!”

“A, phải không?” Hải Nhạc cười lớn mà nói.

Thư Dật cũng đã nói? Phải không?

“ Sao em không trở về cùng Thư Dật? Anh ấy đâu rồi?” Trì Hải Hoan hỏi – “ A, em xem, thật đúng là phụ tử liên tâm, chị vừa nói đến Thư Dật, thì cảm giác Bảo Bảo động đấy, Nhạc Nhạc, em sờ đi, nó đã có nhịp tim rồi a!”.

Trì Hải Hoan không nói lời gì liền kéo tay Hải Nhạc đặt ở trên bụng của cô ta, Hải Nhạc theo bản năng muốn rút tay về, nhưng Trì Hải Hoan gắt gao lôi kéo không buông ra.

“ Bảo bối, đây là tay dì con a, con cảm nhận được không? Tay dì thật ấm áp đúng không? Ha ha, con phải nhớ kĩ, khi con còn ở trong bụng mẹ dì đã sờ qua nha. Còn con, con có nhớ không, lần trước ba con sờ con, tay của ba rất to, còn tay của dì lựu nhỏ. Không có bàn tay lớn của ba con, con phải nhận ra tay của dì nha.” Trì Hải Hoan mỉm cười nói.

Trì Hải Hoan hài lòng nhìn Hải Nhạc mặt không còn chút huyết sắc, trong mắt toàn là bi thương cùng thống khổ.

Trì Hải Hoan buông lỏng tay Hải Nhạc ra, cười nói: “Thư Dật thật ra thì đối với cái gì cũng có chút hiếu kỳ, ha ha.”

“Ừ, là có chút, lòng hiếu kì của hắn so với ai khác cũng phải lớn hơn.” Hải Nhạc phụ họa mà nói.

Hải Hoan nhất định là đang nói dối, là nói dối! Thư Dật cũng không hề muốn đứa nhỏ này, sao có thể đi sờ bụng chị chứ? Chị nhất định là muốn cô hiểu lầm Thư Dật mà thôi!

Hải Nhạc ở trong lòng nghĩ như vậy, nhưng thật tâm vẫn là từng hồi đau đớn, vừa nghĩ tới tay của Tạ Thư Dật đặt trên bụng Trì Hải Hoan mà vuốt ve, Hải Nhạc liền muốn phát điên!

“Chị, em về phòng trước!” Hải Nhạc nhanh chóng chạy trốn về phòng của mình.

Hải Nhạc ném cặp sách lên bàn, cả người mệt mỏi, lảo đảo nằm lên giường

Trong lòng thật sự rất đau, lại rất tức giận, nhưng lại không có nơi để phát tiết, cô dùng sức đánh vào tấm mền, ô ô mà khóc lên.

Tại sao muốn như vậy? Tại sao phải như vậy? Mang thai đứa nhỏ liền không dậy nổi sao? Là nữ nhân thì sẽ sanh con a! Có gì đặc biệt hơn người? Có cái gì tốt mà khoe khoang chứ?

Tâm trạng quá đau khổ thật là đau! Giờ khắc này, trong lòng Hải Nhạc thống khổ thật hận Tạ Thư Dật, nếu không phải là hắn làm ra loại chuyện đó, Trì Hải Hoan làm sao sẽ mang thai con của hắn? Thật sự là quá ghê tởm! Quá ghê tởm! Ban đầu sao cô lại có thể tha thứ cho hắn chứ?

Hải Nhạc không biết mình tại sao lại nhiều nước mắt đến như vậy, động một chút là rớt ra rồi, cũng biến thành một đứa con nít thích khóc nhè rồi.

Nước nở thật lâu, lúc này, có người gõ cửa.

“Nhạc Nhạc, ăn cơm a, chúng ta đi xuống ăn cơm.” Là Trì Hải Hoan ở bên ngoài gọi cô.

“Nha.” Hải Nhạc sờ soạn lau vội nước mắt, thế nào nhanh như vậy đã ăn cơm rồi? Chẳng lẽ cô đã khóc lâu như vậy sao?

Không biết hắn trở lại chưa?

Hải Nhạc lại bất giác mà nhớ tới Tạ Thư Dật, nhớ thương hắn.

Hải Nhạc trên người vẫn mặc đồng phục học sinh, Trì Hải Hoan tươi cười nhìn cô: “Đi thôi, chúng ta xuống ăn cơm, ba mẹ đã về rồi, đang ở dưới chờ chúng ta đấy, cũng không biết Thư Dật làm cái gì, giờ này vẫn chưa về?”

“A, hình như bọn họ thi xong rồi, Thư Dật đi với Lâm Phong, anh Chí Ngạn có chút chuyện.” Hải Nhạc nói.

“A, như vậy.” Trì Hải Hoan không hề nữa nói gì.

Hải Nhạc nhìn xuống lầu, quả thật ba mẹ đã về tới.

“Sao hôm nay ba mẹ lại về sớm như vậy?”

“Có thể công việc ít.” Trì Hải Hoan nói.

Trì Hải Hoan thân thiết lôi kéo tay Hải Nhạc, Hải Nhạc toàn thân cũng nổi lên da gà, nhưng vẫn cố nén khó chịu, không có hắt tay Trì Hải Hoan ra.

Hai người cùng đi đến bên cầu thang, Trì Hải Hoan đột nhiên ngừng lại.

“Em gái, có biết người chị hận nhất là ai không?” Trì Hải Hoan đột nhiên nói.

Hải Nhạc ngơ ngẩn, lắc đầu một cái: “Em không biết, làm sao em biết được?”

Trì Hải Hoan cười nói: “Không biết? Vậy coi như xong, sau này em sẽ biết.”

Trì Hải Hoan đột nhiên cao giọng nói: “Em không thích? Tại sao lại không thích? Đứa nhỏ trong bụng chị không có làm phiền tới em! Em tại sao muốn rửa nó chết? Tại sao muốn rửa nó chết? Nhạc Nhạc? Làm sao em có thể như vậy?”

Hải Nhạc ngạc nhiên nhìn Trì Hải Hoan, cô ta đang nói cái gì à? Cô nguyên rửa đứa nhỏ chết khi nào?

Hải Nhạc còn không có phản ứng kịp, sau đó Trì Hải Hoan điên cuồng lắc lắc cô, trong miệng kêu: “Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, em điên rồi sao? Em điên rồi sao? Chị van em, trong bụng chị còn có Bảo Bảo a!”

Hải Nhạc không thể tiếp tục nhịn, cô không nhịn được bộc phát, lớn tiếng hô lên: “Chị đang nói cái gì đây? Là chị điên hay là em điên chứ?”

Trì Hải Hoan trên mặt hiện lên nụ cười cổ quái, Hải Nhạc theo bản năng lui về phía sau một bước, lúc này, Trì Hải Hoan lại buông lỏng tay của cô ra, ngã người ngã xuống bậc thang thẳng tắp.

“A! Nhạc Nhạc, sao em lại đối với chị như vậy!”

Hải Nhạc căn bản cũng không có kịp phản ứng, nhìn Trì Hải Hoan thét lên kêu tên của cô, rồi lăn xuống bậc thang, mà ba mẹ Hải Nhạc nghe được tiếng thét chói tai của Trì Hải Hoan thì liền chạy vọt tới, trùng hợp thấy cảnh Trì Hải Hoan lăn xuống bậc thang, mà Hải Nhạc lại đứng trân trân ở trên đầu cầu thang.

Lăn đến dưới bậc thang Trì Hải Hoan chặt vật nhúc nhích, giữa hai chân cô, chiếc váy trắng đã sớm bị nhuộm đỏ.

“Trời ạ! Hoan Hoan! Con gái của tôi!” Mẹ Hải Nhạc không khỏi nhào tới bên người Trì Hải Hoan.

“Thật là đau! Thật là đau! Mẹ! Con của con và Thư Dật không còn nữa rồi! Mẹ, cứu. cứu con của con!” Trì Hải Hoan sờ sờ máu dưới chân, thấy trên tay toàn là máu tươi, liền đau khổ xoay đầu nhìn mẹ Hải Nhạc.

“Trời ạ, trời ạ, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Tay chân Mẹ Hải Nhạc luống cuống ôm lấy Trì Hải Hoan, cũng sờ soạng hai tay máu.

Tạ ba ba đứng đó nhìn Hải Nhạc này giờ vẫn đứng trên cầu thang, mặt không chút huyết sắc, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi xe cấp cứu, nói sơ sơ tình hình của Trì Hải Hoan rồi cúp máy, sau đó nửa quỳ bên người Trì Hải Hoan, xem xét tình huống.

Trì Hải Hoan hận hận nhìn Hải Nhạc đang đứng trên cầu thang, nói: “Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc! Sao em lại đối xử với chị như vậy? Coi như chị xin lỗi em, nhưng nó là một tiểu sinh mệnh a! Là em đã giết nó! Em đã giết nó! Hãy trả Bảo Bảo cho chị! Trả Bảo bảo cho chị! Bảo Bảo của tôi!”

310. Chương 157: Tưởng Anh Là Ba Của Tiểu Bảo Bối!

Phần 3:

À, bắt đầu từ phần này sẽ là nội dung khác, là câu chuyện khi Hải Nhạc gặp nạn.

Mới đầu mình cũng thấy khó hiểu, nhưng vì truyện được viết khá lâu rồi, các bản trung và bản dịch bị thất lạc, bị mất đi một phần diễn biến. Tác giả sẽ giải thích nguyên nhân trong quá trình hồi tưởng sau này. Nhưng vì sợ các bạn khó hiểu nên mình sẽ nói sơ qua.

Sau lần Trì Hải Hoan ngã cầu thang, cô ta đã sảy thai, mọi biến cố đi qua, Hải Nhạc và Thư Dật đến biệt thự Hải Giác để vui chơi, chuẩn bị đính hôn, thì bị Hải Hoan lên kế hoạch hãm hại. Trì Hải Hoan hẹn Hải Nhạc lên vách núi, lấy chiếc nhẫn đính hôn của Hải Nhạc, rồi đẩy Hải Nhạc xuống núi. Tạ Thư Dật nhảy theo tìm, nhưng không thấy.

Sau đó Trì Hải Hoan mạo danh Hải Nhạc, vì một số lí do nên Tạ Thư Dật không nói ra sự thật với mẹ Hải Nhạc và báo chí, thế nên mọi người nghĩ người ngã xuống vực chết là Hải Hoan, chỉ có Tạ Thư Dật biết rõ, nên rất đau khổ.

Hắn đến biệt thự của gia đình ở trên đảo riêng để ở một thời gian thì gặp một cặp song sinh 5 tuổi, hai đứa bé bị bắt nạt bị thương, Thư Dật đưa tụi nhỏ đến gặp bác sĩ....Hai đứa nhỏ là con của Thư Dật và Hải Nhạc, khi ngã xuống vực Hải Nhạc đang mang thai. (((((((Tiếp theo xin mời các bạn đọc tiếp truyện ạ. Rất cảm ơn.))))))))))

Phần 3: Ta Muốn Lập Tức Gặp Lại Người!

Đời sau ta cũng vậy chỉ biết yêu người!

Lần này, còn dám khiêu chiến với ta sao?

Thiếu phu nhân là đang ghen?

Người là lên kế hoạch mưu sát chồng à?

Chúng ta đều tin tưởng rằng người mềm lòng đối với nàng ta!

Chỉ là sợ dẫn sói vào nhà người là ác ma!

Tạ ba ba đề nghị làm sao người liền nhớ rõ ràng như thế?

Hoàn mỹ trong Nhất Đại nét bút hồng ta muốn Nhạc Nhạc ta cũng vậy chỉ có một Nhạc Nhạc, Phương Viễn Chi, hấn và nàng, phải hạnh phúc chứ?

Hải chi lệ Tạ Thư Dật năm năm vui mừng dật truyền thông người xem chính là người nào?

Có thể hay không tới Đài Bắc công ty chúng tôi một chuyến?

Nàng là ai?

Thật sự tin có thể báo cho ngài tên thực sao?

Mong đợi người đến ba của chúng ta, mẹ các người tên gọi là gì?

Người không có thích nữ sinh sao?

((((((((((((Khúc này có lẽ là trailer chẳng, mình tôn trọng tác giả nên sẽ đưa ra, các bạn đọc không hiểu thì chịu khó nhé!!!!!!1))))))))))))))))))

Tiểu Bảo sợ chú này nghe được nó sẽ trả tiền thì sẽ không đưa nó về nhà, nếu như nó nói chú ấy đưa về nhà, chắc chắn chú sẽ đồng ý, đến lúc đó để mẹ trả tiền cho chú, mẹ nhất định sẽ cảm tạ chú ấy a. Tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy mình thật thông minh.

Tạ Thư Dật nhìn ánh mắt khẩn cầu của hai đứa bé, trầm ngâm một lát, gật đầu một cái: “Được, nói cho chú biết nhà hai đứa ở đâu, chú đưa hai đứa về.”

“Thật tốt quá.” Tiểu Bối vỗ bàn tay nhỏ bé, cô bé cao hứng muốn chết, nó rất thích chú đẹp trai này.

“Cũng tốt, anh đưa bọn trẻ về nhà, vậy tôi cũng yên tâm. Thuận tiện anh hãy nói với mẹ của Tiểu Bảo, miệng vết thương trên đầu thằng bé còn chưa có khép lại, không thể gội đầu, ngày mai lại tới đây để thay băng mới.” Vị bác sĩ ôn tồn căn dặn.

“Được, tôi biết rồi.” Tạ Thư Dật cười đem Tiểu Bối ôm vào trong ngực, mặc dù Tiểu Bối cả người có chút bẩn, nhưng hấn thật sự rất yêu thích tiểu cô nương này, càng không ngại cô bé làm bẩn bộ đồ tây của hấn.

“Con nhớ rồi, cảm ơn dì! Chú, chúng ta đi thôi.”

Bác sĩ cười nói: “Nếu không phải anh ôm Tiểu Bảo Tiểu Bối tới gặp tôi, mà để tôi thấy cảnh anh ôm bọn nhỏ như thế này, tôi còn cho rằng anh là ba của bọn nhỏ đấy! Càng nhìn lại càng thấy anh và Tiểu Bảo rất giống nhau a, haha, anh và Tiểu Bảo thật sự rất có duyên phận đấy!”

Tạ Thư Dật nghe được bà bác sĩ nói như vậy, khoe miệng giật giật, trong lòng đột nhiên có chút chán nản, nếu như Nhạc Nhạc ở đây, đoán chừng hấn cùng cô cũng đã có con rồi, coi như không lớn như Tiểu Bảo Tiểu Bối thì ít nhất cũng phải được một tuổi rồi!”

Nghĩ đến Nhạc Nhạc, tim của hấn, liền không nhịn được đau đớn.

Bác sĩ thấy hấn đột nhiên đổi sắc mặt, cho là mình nói lời có chút không ổn, vội vàng nói: “Nhìn tôi xem, mở miệng lại nói lung tung rồi, nhìn tiên sinh khí phách, lại đẹp trai như vậy, chắc hấn là phải lấy thiên kim tiểu thư hay đại minh tinh rồi, Phương Viễn Chi, Phương Viễn Chi...ai, tôi đây chỉ là lỗ miệng, tiên sinh bỏ qua cho a.”

“Không có, bác sĩ nói đúng, tôi với Tiểu Bảo đúng là có duyên phận, tôi thật sự thích cặp anh em này đây.” Tạ Thư Dật thấy bác sĩ hoang mang trong lòng, cười nói: “Tôi muốn đưa bọn trẻ về nhà, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Bác sĩ vội vàng khoát khoát tay.

Người đàn ông này, thoạt nhìn liền biết không phải bình thường người, người lại trẻ tuổi như thế, bà lại dám nói hấn cùng Tiểu Bảo giống nhau, người ta không tức giận mới là lạ!

Kỳ quái, bà cũng không hiểu mình tại sao lại có cái ý nghĩ này à? Phương Viễn Chi xấu như vậy, người đàn ông này lại đẹp trai làm sao có thể có con với cô ta?

Nhưng mà Phương Viễn Chi lại có thể sinh ra được một cặp song sinh Tiểu Bảo, Tiểu Bối đáng yêu như vậy, nếu như trên mặt không bị thương thì nhìn rất xinh đẹp nha.

Cô nhớ tới mấy năm trước khi Phương gia đưa Phương Viễn Chi còn hôn mê đến gặp cô, trên mặt miệng vết thương bị ngâm nước biển trắng bệch ra, cô cảm thấy mình không đủ sức nên bảo họ đưa cô ấy lên bệnh viện thị trấn hoặc lên tỉnh đi. Cũng không ngờ Phương Viễn Chi có thể sống, hơn nữa còn sinh ra được hai đứa bé, sống ẩn dật ở làng chài cũng đã được 6 năm a. Phương Viễn Chi đúng là một nữ nhân mệnh khổ a, cô cũng là một người phụ nữ từng trải, lại ngoan hiền nhưng ngặt nỗi cũng chẳng ai để ý tới cô.

Lại suy nghĩ đi nơi nào rồi? Bác sĩ không khỏi hết than lại thở, lúc này có bệnh nhân từ ngoài cửa đi vào, cô nhanh chóng ném hết những suy nghĩ kia ra sau đầu, vội vàng chạy tới xem bệnh nhân.

Tạ Thư Dật một tay ôm Tiểu Bối, một tay dắt Tiểu Bảo, thật ra thì, hắn rất ít tiếp xúc với con nít, chứ đừng nói là nhỏ như Tiểu Bảo Tiểu Bối, hắn luôn cảm thấy con nít thật sự phiền toái, nhưng hôm nay gặp Tiểu Bảo, Tiểu Bối đã để hắn cảm thấy được trẻ con lại đáng yêu như vậy. Nếu là bảo bối của hắn và Hải Nhạc, cũng sẽ đáng yêu như vậy chứ?

Nghĩ đến điểm này, tim của hắn, lại cứ đau.

Lúc này, Tiểu Bảo đột nhiên hỏi: “Chú à, chú có con rồi à?”

“À?” Tạ Thư Dật phục hồi tinh thần lại sau trả lời nói, “Không có, chú còn chưa có kết hôn.”

Tiểu Bảo ồ một tiếng, sau đó hắn thận trọng hỏi: “Vậy, chú không muốn kết hôn sao? Không lẽ, chú không thích con gái?”

Tạ Thư Dật trên trán nhất thời hiện ba vạch đen, không nghĩ tới đứa trẻ năm tuổi lại hỏi hắn loại vấn đề này, trẻ con bây giờ, quả thực quá sớm thông minh rồi, không, phải là trưởng thành quá sớm a!

“Chú có thích con gái.” Hắn trả lời.

“Chú thích con gái, tại sao lại không kết hôn? Cô ấy không thích chú sao?” Tiểu Bối cũng hỏi.

“Ách, không, cô ấy cũng thích chú.” Tạ Thư Dật lại không hiểu, trẻ con nhỏ như vậy, làm sao hiểu được thể nào là thích đây?

“Vậy tại sao hai người không kết hôn?” Tiểu Bảo quyết tâm đánh vỡ nòng hời đến cùng.

“Chúng ta là chuẩn bị kết hôn, nhưng cô ấy rời đi, cho nên chú bây giờ vẫn là một người độc thân.” Tạ Thư Dật có chút chán nản mà nói.

“Người này sao lại xấu như vậy, tại sao cô ấy lại muốn rời bỏ chú?” Tính tò mò của trẻ con thật không thể ngăn nổi.

“Không, là chú không tốt, là chú không tốt, chú đã không bảo vệ tốt cho cô ấy, cho nên cô ấy mới rời đi.” Tạ Thư Dật nói.

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn vị thúc thúc (chú) trước mặt, phát hiện hắn rất đau lòng, hắn là đang đau lòng vì không bảo vệ được cô gái kia?

“Chú à, chú có thể giải thích, nói không phải chú cố ý, cô ấy sẽ trở lại mà, bà với ông con chính là như vậy, mỗi lần ông gây gổ với bà, sau đó ông nói không phải ông cố ý gây với bà, bà con sẽ tha thứ cho ông a!”

Tạ Thư Dật không khỏi dừng bước lại, nhìn Tiểu Bảo, cậu nhóc này, trình độ hiểu chuyện ngoài sức tưởng tượng của hắn rồi, thời điểm hắn năm tuổi, mặc dù cũng cảm giác được giữa ba mẹ có chuyện gì đó, nhưng hắn cũng chưa bao giờ nói những lời hiểu chuyện như vậy.

“Tiểu Bảo, con thật sự không giống một đứa trẻ năm tuổi a.”

“Ba của Tiểu Bảo rất thông minh, cho nên Tiểu Bảo cũng rất thông minh.”

Nghe được ra khen như vậy, không khỏi cười hì hì, đứa trẻ thì vẫn còn con nít.

Đúng là....

“Chú! Tiểu Bối cũng rất thông minh, Tiểu Bối cũng thuộc rất nhiều thơ cổ a, thầy giáo cũng khen con rất thông minh a!” Tiểu Bối thấy anh hai được khen như vậy thì cũng muốn.

“Vậy sao, vậy Tiểu Bối đọc cho chú nghe một chút.” Tâm tình Tạ Thư Dật khá tốt.

“Tĩnh Dạ Tư, Lý Bạch, đầu giường ánh trăng rọi, mặt đất như phủ sương ...” Tiểu Bối một hơi đọc mười câu thơ cổ, Tạ thư Dật không khỏi khích lệ một câu: “Tiểu Bối thật sự rất thông minh, cũng không kém anh hai nha.”

“Con cũng sẽ học khiêu vũ, mẹ cũng biết khiêu vũ, có một lần con thấy mẹ ở trong phòng khiêu vũ nha, mẹ nhảy so với Tiểu Bối Nhìn rất đẹp, mẹ của Tiểu Bối, là mẹ cực kỳ đẹp nha.”

“Sẽ khiêu vũ a, oa, vậy là con cũng được di truyền từ mẹ con, cho nên Tiểu Bối khiêu vũ nhất định cũng sẽ rất đẹp a!” Tạ Thư Dật cười nói.

“Vâng” Lại nói tiếp – “Mẹ là tốt nhất trên đời.”

“Phải, mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời.” Tiểu Bảo cũng xen vào một câu, khuôn mặt hồng hồng chứa đầy tự hào.

“Chú tin, chỉ có người mẹ thông minh, tốt nhất trên đời mới có thể nuôi dạy ra những đứa trẻ thông minh, ngoan ngoãn như các con a!” Tạ Thư Dật mỉm cười nói.

“Oa, chú, con thật sự rất yêu thích chú a!” Tiểu Bối cao hứng ôm chặt cổ Tạ Thư Dật, hôn một cái thật vang lên má của hắn.

Tạ Thư Dật vốn là ghét nhất người ta đụng chạm, nhưng mà Tiểu Bối là ngoại lệ, cô bé khả ái như vậy, hắn thật sự cũng không ngại để con bé hôn thêm vài cái nữa, cũng không ngại bị bôi một mặt toàn nước miếng.

Tiểu Bảo không khỏi hâm mộ nhìn em gái, em gái lại được thơm má chú đẹp trai đấy!

Tạ Thư Dật nhìn ra tâm tư của Tiểu Bảo, ai, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ: “Tiểu Bảo, con cũng có thể hôn chú a, chú cũng rất thích Tiểu Bảo.”

“Không cần a, nam sinh sao có thể hôn nam sinh.”

“Nam sinh ở thời điểm nhất định, vẫn có thể hôn nam sinh đó, bởi vì con là một đứa trẻ, chú là người lớn a, vậy, để chú hôn con một cái nha.” Tạ Thư Dật hôn lên má Tiểu Bảo một cái, Tiểu Bảo có chút thẹn thùng, nhưng là trong lòng nó thật sự rất cao hứng, chú đẹp trai thật sự rất tốt.

“Tiểu Bối cũng muốn chú hôn nha.” Tiểu Bối bĩu môi.

Tạ Thư Dật nhìn khuôn mặt nhỏ bé lắm lem của Tiểu Bối, cả khuôn mặt bẩn như thế, hôn chỗ nào đây?

Nhưng thấy vẻ mặt hi vọng của cô bé, Tạ Thư Dật cúi đầu hôn lên mi mắt Tiểu Bối một cái, cô bé mặt mày hồng hồng, lại hôn lên má Tạ Thư Dật một cái, cô bé hỏi Thư Dật: “Chú à, chú có thích Tiểu Bảo với Tiểu Bối không?”

“Thích.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Vậy, chú làm ba của Tiểu Bảo, Tiểu Bối có được không? Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng rất thích chú a!” Hai đứa nhỏ hỏi một câu khiến Tạ Thư Dật không khỏi run, nghĩ tới đứa nhỏ không có cha ở bên, nên trong lòng vô cùng khát vọng tình thương của cha, tình hữu khả nguyên, chẳng qua là, hắn có chút xấu hổ, hắn là đàn ông chưa lập gia đình, làm sao có thể nói làm liền làm, hơn nữa lại còn là con của người khác a?

Tiểu Bối ngây thơ hỏi hắn, nhìn thấy ánh mắt ngây thơ đầy hi vọng kia, Tạ Thư Dật thật sự không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

Thấy Thư Dật không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn sụp xuống, cô bé chép miệng, bộ dạng gần như muốn khóc vì bị cự tuyệt.

Tiểu Bảo cũng ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tạ Thư Dật, cậu bé cũng rất muốn nghe câu trả lời của hắn, bởi vì trong lòng nó nghĩ nếu như chú đẹp trai là ba của mình thì sẽ rất tốt a.

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, nói: “Chú vẫn chưa kết hôn, sao có thể làm ba của hai đứa đây? Đàn ông phải kết hôn, sinh con, rồi mới có thể làm ba, cho nên chú tạm thời vẫn chưa có tư cách làm ba của các con a.”

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy chú đẹp trai nói rất đúng, cũng không có lựa gạt cô bé.

“Chú, chú không kết hôn, mẹ con cũng không kết hôn, hai người có thể kết hôn với nhau không? Sau đó chú liền làm ba của con?” Tiểu Bối hỏi.

Tạ Thư Dật càng thêm lúng túng, sức tưởng tượng của đứa trẻ thật quá xa, lại có những ý nghĩ muốn đột phát như vậy.

“Không thể, bởi vì, chú thích người con gái khác, mà mẹ con cũng thích ba con, bởi vì chúng ta không yêu nhau, cho nên không thể kết hôn, chú không có cách nào làm ba của các con.” Tạ Thư Dật phát hiện mình thật ra lại có kiên nhẫn, giải thích rõ như vậy.

“Chú có thể làm ba nuôi của con a, các bạn có ba ruột, còn có cả ba nuôi nữa a.”

“Ách” Tạ Thư Dật sau lưng đều muốn đổ mồ hôi, xem ra, hẳn muốn từ chối cũng không được, hai đứa trẻ này giống như đã định sẵn hẳn làm ba của bọn chúng rồi.

“Chú, làm ba nuôi được không?” Tiểu Bối cao hứng hỏi Tạ Thư Dật – “Chú không cần kết hôn với mẹ con, cũng có thể làm ba của chúng con a!”

“Chú...” Tạ Thư Dật nội tâm âm thầm kêu khổ - “Chỉ sợ là coi như làm ba nuôi, khi muốn kết hôn cũng không hợp lý, hơn nữa, chú chỉ là đi ngang qua đây, hơn nữa, chỉ mấy ngày nữa, chú lại quay về Đài Bắc rồi, hiểu chưa?”

Hắn lại không thường ở nơi này, sao có thể cho hai đứa trẻ niềm hi vọng đây, đến lúc đó không phải thất vọng càng nhiều sao?

311. Chương 158: Là Tạ Thiếu Gia!

“A, chú tới từ Đài Bắc sao? Chú đến nơi này làm gì?” Tiểu Bảo hỏi.

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, nói: “Chú tới đây là để quay phim,”

“Chú là minh tinh sao? Khó trách chú lại đẹp trai như vậy, chú so với chú kia còn đẹp trai hơn a.”

Không nghĩ tới chú đẹp trai sẽ là minh tinh!

“Ha ha, đẹp trai không nhất định là minh tinh.” Tạ Thư Dật nói.

“Nhưng mà chú so với mấy chú minh tinh còn đẹp trai hơn a, sao có thể không phải là minh tinh chứ?” Tiểu Bảo cảm thấy kỳ quái.

“Oa, chú đẹp trai là minh tinh, vậy phòng của chú rất lớn sao? Chú minh tinh kia cùng với dì xinh đẹp cũng ở trong căn phòng lớn ở thôn phía trên a, lần đầu con đi qua căn phòng lớn đẹp như vậy a!” Tiểu Bối cả gương mặt như bừng sáng lên.

Đúng là Tiểu Bối đã đi qua Hải Giác, là dì Tĩnh mang cá sang tặng cho cậu của dì ấy, thuận tiện cho cô bé đi theo. Tiểu Bối cho đến bây giờ cũng chưa thấy qua căn phòng nào đẹp như vậy, cô bé thấy chú minh tinh và dì xinh đẹp cũng ở đó.

“Con đã thấy một lần rồi?” Tạ Thư Dật biết cô bé đang nói đến biệt thự Hải Giác, làm sao cô bé lại đi đến đó chứ?

“Đúng vậy a, là dì Tĩnh đưa con đi, ở đó có ông cậu của con và anh hai nữa!” ((((((((((mẹ tội nhỏ gọi ông ấy là cậu, nên tội nhỏ gọi là Ông Cậu, tiếng Trung là cữu mỗ mỗ))))))))))

“À? Ông cậu của con?”

Chẳng lẽ là chú Phúc! Chú ấy làm ở Hải Giác cũng khá lâu, tuổi cũng lớn rồi!

“Đúng vậy, lần trước dì Tĩnh dẫn con đi đưa cá cho ông cậu, phòng ở đó thật sự rất đẹp a, anh hai, để lần sau dì Tĩnh đưa anh đi xem một chút, thực sự rất đẹp, rất lớn giống mấy ngôi nhà trên tivi nha!” Tiểu Bối vẫn không ngừng ca ngợi.

“Chú minh tinh, chú ở nơi đó sao?” Tiểu Bảo hỏi.

“Đúng vậy, chú ở đó.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Oa, vậy thì tốt rồi. Thì ra là chú ở đó, vậy thì Tiểu Bối sẽ tới tìm chú đi chơi a!” Tiểu Bối thực sự cao hứng.

“Được, rất hoan nghênh.” Tạ Thư Dật cười cười, đứa trẻ mà, lời nói qua đều sẽ quên mất thôi.

“Vậy, nếu chú ở đây, chú sẽ đến thăm Tiểu Bối sao?” Tiểu Bối nháy mắt hỏi.

“Nếu như chú ở đây, khi có thời gian, sẽ đến thăm các con.” Tạ Thư Dật nói.

“A, không cho gạt tội con, ngoắc tay nào.” Tiểu Bối nắm lấy tay Tạ Thư Dật, ngoắc ngón út với nhau.

Ba người vừa nói vừa cười, một lát sau đứa nhỏ lên tiếng: “Chú minh tinh, đây chính là nhà con.”

Tạ Thư Dật ngẩng đầu nhìn lên, nhanh vậy đã đến rồi, hẩn thở ra một hơi, hẩn buông Tiểu Bối ra, đang muốn trêu chọc Tiểu Bối một cái, lúc này, điện thoại di động vang lên, là Thường Hàn gọi tới.

“Cậu không phải sẽ tới trường quay sao, sao bây giờ còn chưa tới? Cậu đi đâu vậy hả?” Thường Hàn hỏi hẩn.

“A, đừng phải một chuyện, tôi lập tức tới ngay.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Thư Dật cúp máy, rồi quay sang hai đứa trẻ: “Rất xin lỗi, chú có công chuyện, chú phải đi rồi.”

“Chú, uống một ly trà đã được không?”

“Không được! Lần sau đi, lần sau chú sẽ tới tìm hai đứa.” Tạ Thư Dật nói với hai đứa trẻ: “Hẹn gặp lại.”

“A, gặp lại!” Tiểu Bảo, Tiểu Bối lưu luyến không rời vẫy tay với Tạ Thư Dật.

Hai đứa nhỏ bước vào nhà, mẹ chúng nghe được tiếng động nên chạy ra, nhìn thấy Tiểu Bảo trên đầu bọc băng gạc, thất kinh!

“Mẹ, con không cẩn thận vấp ngã, là một chú minh tinh mang con đi gặp bác sĩ lấy thuốc.” Cậu bé sẽ không nói sự thật vì sao mình lại bị thương.

“Ông trời ơi, vậy tốt rồi.” Hải Nhạc lo lắng kéo Tiểu Bảo qua, cẩn thận nhìn vết thương trên đầu nó, xác nhận không có chuyện gì lớn, thì trong lòng mới yên tâm một chút.

“Bác sĩ nói thế nào?” Cô hỏi Tiểu Bảo.

“Dì bác sĩ nói anh hai không sao, ngày mai phải tới để thay băng, cũng không được gọi đầu.” Tiểu Bối đột nhiên lấy chiếc khăn tay dính máu trong túi áo ra, nói: “Đây là của chú minh tinh, mẹ, con muốn giúp chú ấy giặt nó thật sạch.”

Hải Nhạc không khỏi đưa tay cầm lấy kia khăn tay dính máu kia, cô nhìn một chút, trong lòng không khỏi giật mình, đây giống như là hàng hiệu được thiết kế riêng mà!

Rất nhiều đàn ông thích nhãn hiệu này, nhưng duy chỉ có hẩn là cố chấp, quần áo, tất cả phụ kiện mà hẩn mặc đều dính nhãn hiệu này!

Hải Nhạc đưa khăn tay lên mũi, ngoài trừ mùi máu tươi, cô còn ngửi thấy mùi hương thoang thoang, khoan khoái quen thuộc. Hẩn cũng thích dùng nhất là khăn tay và nước hoa hiệu này.

Hải Nhạc thất thần đứng ở nơi đó, nước mắt thiếu chút nữa sẽ tràn mi ra.

“ Mẹ, chú ấy rất đẹp trai, là minh tinh đẹp trai nhất rồi, chú ấy ở cùng với những minh tinh khác, trong ngôi nhà lớn ở trên bờ biển sau núi.”

Hải Nhạc nghe được, không khỏi chột đứng lên, là hắc sao? Sẽ là hắc sao?

“Chú ấy vừa mới đưa con và em về nhà, con mời chú ấy vào uống trà, nhưng mà chú ấy nhận điện thoại xong liền đi ngay.”

Hắc bây giờ đã tới Hải Giác sao? Không phải là hắc chứ? Không thể nào là hắc! Nhất định là người khác, nhất định là người khác! Có lẽ cũng là một người đàn ông khác cũng giống hắc, thích nhãn hiệu ARMANI!

Nhưng mà hai chân Hải Nhạc vẫn không tự chủ được mà xông về phía trước đi ra ngoài, cô hoảng sợ bước vội tới trước cửa Liễu gia, dọc con đường này có thể đi đến biệt thự Hải Giác kia. Hải Nhạc không khống chế được trong lòng vội vàng, càng chạy càng nhanh, cô muốn nhìn một chút, có phải là hắc hay không, đến cùng phải hắc hay không!

Khi cô chạy đến đỉnh núi, Hải Nhạc che ngực, thở hổn hển dựa vào gốc cây đại thụ, nhìn qua phía bên kia là có thể thấy biệt thự Hải Giác. Cô nhìn con đường đi vào Hải Giác nhưng cũng không có thấy thân ảnh của hắc.

Hải Nhạc thất vọng trượt theo cây đại thụ chậm rãi ngồi xuống.

Cô nhìn góc phòng lộ ra, nơi đó đã từng là nơi mà hai bọn họ ngọt ngào ân ái, cô đã từng có, nhưng bây giờ, đối với Hải Nhạc nó thật sự quá xa vời!

Nước mắt, chậm rãi lăn nữa chảy xuống gương mặt của cô.

Hải Nhạc cũng chưa từng nghĩ tới mình một ngày nào đó, mình sẽ quay trở lại nơi đó, cô đã không còn là Tạ Hải Nhạc nữa rồi, cô bây giờ chỉ là Phương Viễn Chi!

Coi như là hắc, thì thế nào đây? Cô có thể làm gì chứ?

Hải Nhạc nắm chiếc khăn tay dính máu thật chặt, che lấy hai mắt của mình, không tiếng động mà khóc ồ lên.

Khóc một lúc, đột nhiên nghĩ tới mình chạy đi như vậy, hai đứa bé nhất định sẽ lo lắng cô, Hải Nhạc ngừng khóc, đứng lên, xoa xoa nước mắt, nhìn hướng biệt thự Hải Giác một cái rồi xoay người, đi theo con đường lúc này trở về.

Quả nhiên, hai đứa bé cũng đi theo ra, thấy mẹ đi trở về, Tiểu Bảo hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên chạy đi a?”

“Mẹ muốn cảm tạ chú ấy.” Hải Nhạc cười, dùng ngôn ngữ của người cầm điếu nói với đứa trẻ.

“Vậy mẹ đuổi theo chú ấy sao?” Tiểu Bối hỏi, “đuổi theo chú đẹp trai đó rồi sao?”

“ Không có.” Hải Nhạc lắc đầu một cái.

“Mẹ, chú ơi giúp con trả 400 nguyên tiền thuốc, mẹ, sau này con muốn trả cho chú ấy.”

“Phải không? Tiền thuốc thang cũng là hắc trả hay sao?” Hải Nhạc có chút giật mình hươ hươ tay.

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà mẹ lại không biết chú ấy, không biết là người nào, về sau trả thế nào? Ngộ nhờ hắc sẽ không trở lại thôn chúng ta?” Hải Nhạc liền thấy gấp trong lòng.

“ Mẹ, con và em biết chú ấy, con biết chú ấy ở trong ngôi nhà lớn đó, bây giờ cũng không còn sớm, ngày mai con và em sẽ đi trả lại cho chú ấy.” Tiểu Bảo lanh lợi nói.

“ Nơi đó còn có chút xa, mẹ không yên lòng để các con đi a.” Hải Nhạc lắc đầu.

“Vậy mẹ đi cùng chúng con nhé!”

“Không không không, mẹ không đi, mẹ không đi.” Hải Nhạc không ngừng lắc lắc tay.

Cô không đi, cô bây giờ có thói quen không muốn gặp người lạ, nhất là ở đó lại đang quay phim, cô không đi!

“Vây, để ông dắt chúng con đi, nếu không thì để dì Tĩnh dắt đi cũng tốt.”

‘Được.’ Hải Nhạc gật đầu một cái.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tạ Thư Dật từ bên ngoài chạy bộ trở về, thấy chú Phúc đang xách một giỏ cá lớn đứng bên cửa nói chuyện phiếm, chú Phúc nhìn thấy hắn, vội vàng chạy tới chào hỏi: “Thiếu gia, đây là anh rể tôi, anh ấy nói đến tìm một người, chiều hôm qua có một người nhìn thấy Tiểu Bảo bị thương nên giúp đỡ, lại nói mình ở đây nên anh rể tôi tới muốn cảm ơn một tiếng.”

“a, chuyện này a, không quan trọng, không cần cảm tạ, đại thúc, Tiểu Bảo vẫn tốt chứ?” Tạ Thư Dật dùng khăn lông xoa xoa đầu đầy mồ hôi nói.

“A, hoá ra là thiếu gia đã giúp Tiểu Bảo a!” Phương ba ba không khỏi có chút giật mình, là thiếu gia a! Nói vậy, giỏ cá kia thật sự không xứng với thân phận của người ta a.

Ông để giỏ cá xuống đất, nói: “Thiếu gia, cảm ơn cậu hảo tâm, cảm ơn cậu đã dẫn cháu tôi đi khám bệnh, đây là chút cá mà nhà chúng tôi đi biển đánh bắt được, là sáng nay tôi mới lấy, còn rất tươi, mong thiếu gia nhận lấy ăn thử.”

Tạ Thư Dật cười cười, người trong làng chài này thật sự rất chất phác, chỉ là một việc nhỏ thế nhưng lại đem một giỏ cá bự tới đây cảm tạ hắn.

“Chẳng qua là chuyện nhỏ, không có cần thiết mang giỏ cá lớn như vậy tới đây, quá phí a.” Tạ Thư Dật khách khí nói.

“Chúng tôi là ngư dân nghèo chỉ biết đánh cá, thứ có thể cảm tạ thiếu gia cũng chỉ có cá.” Phương ba ba chân thật mà nói.

“Thiếu gia, hay là cậu cứ nhận lấy, dù sao đây cũng là một chút tâm ý của anh ấy.” Chú Phúc nói.

“Được rồi, vậy chú mang tới đi.” Tạ Thư Dật nói.

“A, còn có 400 nguyên tiền thuốc thang, cảm tạ cậu vì Tiểu Bảo nhà chúng tôi mà trả tiền thuốc.” Phương ba ba lại từ trong túi móc ra 400 nguyên đưa cho tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật đưa tay ngăn tay của Phương ba ba: “Không cần, cũng chỉ là 400 nguyên mà thôi, tôi rất thích Tiểu Bảo Tiểu Bối, cũng không cần khách khí như vậy.”

“Như vậy sao được? Trong mắt cậu có thể chỉ là một khoản tiền nhỏ, nhưng nhà chúng tôi cũng không thể thiếu ân tình của thiếu gia được.” Phương ba ba kiên trì.

“Thật không cần, chú như vậy tôi sẽ tức giận a, chú đã tặng tôi một giỏ cá tươi kia, tôi cũng đã nhiều năm chưa ăn cá lấy từ ngoài biển xa vào rồi, 400 nguyên đó, tôi làm sao có thể lấy a? Tốt lắm, chú à, hãy giữ tiền lại, thật sự chỉ là chuyện nhỏ, không có cái gì.” Tạ Thư Dật nói.

400 nguyên, trong mắt hắn, thật không coi vào đâu, có lúc đi ra ngoài đưa người ta tiền boia cũng còn hơn 400 nguyên, huống chi là trợ giúp một đứa trẻ?

“vây, thiếu gia đã không lấy, anh rể, anh cũng không cần đẩy tới đẩy lui, hãy cầm về.”

“Vây cũng tốt.” Phương ba ba có chút không thể làm gì, thu hồi tiền bỏ vào túi áo.

“Hai người nói chuyện, tôi vào nhà trước, chú, vào nhà ngồi.” Tạ Thư Dật lên tiếng chào, liền vào nhà đi.

“A Phúc, thiếu gia thật tốt a, một chút kiêu ngạo cũng không có.” Phương ba ba nói.

Nhưng mà ông liền thấy khó hiểu, thiếu gia thoát nhìn rất không tệ, làm sao lại đem chuyện xấu đổ lên đầu Tiểu Tĩnh, rồi đuổi việc con bé chứ? Trong lòng Phương ba ba chợt có chút suy nghĩ.

“Đúng vậy, thiếu gia bây giờ đã không còn là thiếu gia của năm, sáu năm trước nữa rồi. So với trước kia, cậu ấy giản dị, gần gũi hơn rất nhiều, chẳng qua là, nhìn cậu ấy bây giờ u buồn nhiều, trong lòng đầy tâm tư.” Chú Phúc cảm thán mà nói.

“Là người cũng sẽ có việc phiền lòng, người có tiền cũng không tránh khỏi.” Phương ba ba nói – “A Phúc, tôi về nhà trước, lần sau, lại đưa cá tới đây.”

“Được, thỉnh thoảng tới đây chơi một chút, ha ha. Đúng rồi, anh rể, vì thiếu gia tới đây, Hải Giác lại thiếu người làm, Tiểu Tĩnh dạo này ở nhà, có thể để con bé tới đây giúp mấy ngày không? Thiếu gia cùng lắm là một tuần nữa sẽ quay trở về Đài Bắc rồi, để Tiểu Tĩnh đến đây giúp mấy ngày, em sẽ trả lương cho con bé gấp đôi.”

“Được, để tôi trở về nói với nó.”

312. Chương 159: Chỉ Cần Lặng Lẽ Nhìn Hắn Mà Thôi!

Ba Phương về nhà, trong lòng không ngừng hưng phấn nói với người nhà: “Mẹ Tiểu Tĩnh à, ngày hôm qua người đưa Tiểu Bảo đi khám bệnh lại là một người trẻ tuổi, là Tạ thiếu gia a!”

“Cái gì? Tạ gia thiếu gia?” Mẹ Phương cùng Tiểu Tĩnh cơ hồ trăm miệng một lời hô lên miệng.

“Choang!” Trong phòng bếp đột nhiên truyền đến tiếng vang chén đập xuống đất.

“Viễn Chi, em không sao chứ?” Tiểu Tĩnh nhanh lên chạy vào phòng bếp.

Tiểu Tĩnh chạy vào thì thấy Viễn Chi vội vàng cúi đầu dọn dẹp mảnh vụn trên sàn nhà: “Ai da, đừng có dùng tay, cẩn thận cắt trúng tay bị thương a!” Tiểu Tĩnh chạy lại ngăn cản động tác của Viễn Chi nhưng lại chậm một bước, rất nhanh đã thấy máu chảy ra vài giọt từ ngón tay của cô.

Tiểu Tĩnh vội vàng đi tìm băng gạc băng ngón tay bị thương của Hải Nhạc.

“Ai da, sao em lại không cẩn thận như vậy chứ, chén làm vỡ rồi thì thôi, còn lấy tay nhặt làm cái gì?” Ba Phương cùng mẹ Phương nhìn thấy cũng có chút đau lòng, mẹ Phương nhanh chóng lấy chổi quét mảnh vỡ ra ngoài.

Hải Nhạc đi theo họ trở lại phòng khách, trái tim cô vẫn nhảy liên hồi trong lồng ngực.

Là hắn, thật sự là hắn! Hắn tới Hải Giác rồi!

Không nghĩ tới, hắn lại gặp được Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, còn đưa Tiểu Bảo đi phòng khám bệnh rồi! Có phải là ông trời cố ý sắp đặt để hắn tới bên cạnh con mình hay không a?

Hải Nhạc nhất thời rối loạn, trong đầu cũng trở nên hỗn loạn một mảnh, mà trong lòng cũng không ngừng nhớ tới tên hắn.

“Đúng rồi, Tiểu Tĩnh, cứ cứ muốn con đến Hải Giác giúp mấy ngày, bởi vì thiếu gia ở lại đây, một tuần nữa sẽ đi Đài Bắc, bọn họ lại thiếu người, ngày mai con liền qua đó đi.” Ba Phương nói.

Tiểu Tĩnh kêu to lên: “Ba, con không đi! Con ghét Tạ Thư Dật! Con không muốn nhìn thấy hắn! Con không đi! Muốn đi thì ba đi đi!”

“Nha đầu này, thiếu gia chọc tới con sao hả? Ba đã đồng ý với cậu con rồi! Bảo ba đi, ba đi làm cái gì? Ba đi thì ai đi đánh cá đây? Ngươi trường trăm chuyện, con lại không biết cái gì!” Ba Phương trừng mắt nhìn Tiểu Tĩnh một cái.

“Tóm lại con không đi! Con ghét hắn! Con không đi!” Tiểu Tĩnh tức giận.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Tĩnh một cái, cô biết Tiểu Tĩnh vẫn còn hận Tạ Thư Dật cái chứng cứ rồi đuổi cô ấy ra khỏi Tạ gia. Chuyện Thư Dật làm trước kia thật sự rất đáng khiến người ta hận.

“Hắn muốn ở chỗ này một tuần lễ sao?” Hải Nhạc đột nhiên xung động, đi tới trước mặt ba Phương.

“Tiểu Tĩnh không đi, con đi!”

Ba Phương nhìn Hải Nhạc, có chút kinh ngạc.

“Con đi? Không phải con còn phải viết văn sao?” Ba Phương nói.

“Ba nuôi đã đồng ý với cữu cữu rồi, Tiểu Tĩnh lại không muốn đi, chỉ có con đi là hợp lí. Yên tâm, con sẽ làm tốt, văn con có thể viết vào buổi tối.” Hải Nhạc nói.

“Vây, được rồi! Cùng lắm cũng chỉ một tuần lễ, Tiểu Tĩnh không đi, vậy thì ở nhà phụ trách đưa đón Tiểu Bảo Tiểu Bối đi học, sau khi tan học thì trông nom, không được để bọn trẻ chạy loạn a.” Ba Phương nói.

“Nhưng mà Viễn Chi, em mà đi chị chỉ sợ họ sẽ không hiểu được ý của em nha.”

“Chỉ cần em hiểu ý của họ là tốt rồi!” Hải Nhạc mỉm cười.

“Được rồi, vậy con đi đi, đến lúc đó cữu cữu cũng sẽ chiều cổ con.”

Khi Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi học về, Hải Nhạc đưa Tiểu Bảo đi thay thuốc: “mẹ, thay thuốc xong chúng ta có thể đến ngôi nhà lớn đó trả tiền cho chú đó được không? Ta có thể về tới nhà trước khi trời tối mà.”

“Ông ngoại sáng sớm nay đã đi cảm tạ người ta rồi.” Hải Nhạc nói.

“À? Nhanh như vậy? Ông ngoại tại sao lại không cho con đi cùng?” Tiểu Bảo có chút thất vọng.....

“A, như vậy, vậy sau này không gặp được chú đó nữa sao?” Tiểu Bảo vẫn có chút thất vọng.

Hải Nhạc dừng bước, nhìn Tiểu Bảo, chẳng lẽ, đây chính là mối liên kết tình phụ tử sao?

“Con rất thích chú đó sao?” Hải Nhạc ngồi chồm hổm bên cạnh, khẽ hỏi.

“Đúng vậy a, con rất thích chú ấy, chú ấy là người tốt, Tiểu Bối cũng vậy, em còn cười cười, hỏi chú ấy có muốn làm ba của chúng con không.”

Hải Nhạc nghe được trong lòng thấy thật chua xót, cô ở trong lòng nói: ‘Tiểu Bảo a, hắn vốn chính là ba của các con a!’

“Vây chú ấy nói thế nào?” Hải Nhạc hỏi Tiểu Bảo.

“Chú ấy nói chú ấy thích một người con gái, mà mẹ cũng thích ba ruột của Tiểu Bảo, hai người không yêu nhau thì không thể ở chung một chỗ.”

Hắn thích một người con gái? Hắn yêu người con gái đó! Phảng phất một con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim Hải Nhạc, cô không khỏi ôm Tiểu Bảo vào trong lòng thật chặt, dường như muốn mượn Tiểu Bảo đến hoá giải nỗi đau trong tim mình.

Cô gái kia, là ai chứ? Là thể thân của Hải Nhạc, Trì Hải Hoan sao?

Không có tình yêu, không yêu nhau thì không thể ở bên nhau, phải không? Nhưng mà bọn họ trước kia thật lòng yêu nhau, nhưng sao lại không thể ở cùng nhau?

“Mẹ, mẹ ôm con chặt quá, con thở không nổi.” Tiểu Bảo bị ôm chặt kháng nghị.”

Hải Nhạc vội vàng buông lỏng nó ra.

“Mẹ, mẹ khóc sao?” Tiểu Bảo thấy Hải Nhạc mắt đỏ đỏ liền hỏi.

Hải Nhạc lắc đầu.

“Nhưng mà con cảm thấy được mẹ đang khóc a!”

Hải Nhạc lần nữa lắc đầu, dắt Tiểu Bảo đi vào trong thôn khám bệnh.

Tiểu Bảo cũng không hỏi mẹ tại sao muốn khóc nữa, nó mơ hồ cảm thấy tâm trạng của mẹ không tốt, có phải vì nó nhắc tới ba nó không? Rốt cuộc là mẹ yêu hay không yêu người ba mà nó chưa bao giờ gặp mặt kia?

Nhưng tất cả cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, Tiểu Bảo không dám hỏi ra ngoài, sợ tâm tình mẹ lại thêm không tốt.

“Viễn Chi, là cháu sao, không phải nói là Tiểu Tĩnh sẽ tới sao?” Chú Phúc có chút kinh ngạc.

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu.

“Không có sao không có sao, cháu tới cũng được.” Chú Phúc cũng không tiện nói thêm, dẫn cô vào cửa lớn biệt thự Hải Giác, một khắc kia, trong lòng Hải Nhạc không ngừng kích động, bao nhiêu năm đã không đặt chân vào Hải Giác rồi!

Chú Phúc gọi tất cả người giúp việc ra cho Hải Nhạc biết, sau đó mới quay lưng dặn dò thím Phúc: “ Bà hãy đưa Viễn Chi đi một vòng, tìm mấy công việc nhẹ cho nó làm.”

“Biết.” Thím Phúc kéo tay Hải Nhạc, nói: “Viễn Chi a, bởi vì thiếu gia tới có chút đường đột, cho nên tất cả rèm cửa trong biệt thự cần phải thay mới hết. Cháu hãy gỡ rèm cũ xuống đi thay toàn bộ đi. Còn nữa, cháu nhớ đổi cả trong phòng thiếu gia, thiếu gia thích sạch sẽ, ga trải giường với vỏ gối đều phải thay hàng ngày, việc này giao cho cháu làm nhé. Trước tiên cháu hãy thay trong phòng thiếu gia, giao cho phòng giặt quần áo, rồi mới đi thay rèm cửa nhé. Có cần thêm người giúp không?”

Hải Nhạc gật đầu một cái, lại lắc đầu.

“Không cần thêm người, vậy được rồi, để mợ dẫn cháu đi phòng của thiếu gia, đúng rồi, thao tác cháu phải nhanh, trước khi thiếu gia ra ngoài chạy bộ về, cháu phải ra khỏi đó, hần không thích có người trong phòng mình. Ngày hôm qua hần trở về mà Tiểu Liên vẫn còn ở trong đó, hần liền đuổi việc Tiểu Liên rồi, đoán chừng cháu cũng còn nửa tiếng để dọn dẹp a!”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Cho dù thím Phúc không nói thì Hải Nhạc cũng sẽ rời đi trước khi hần về, chuẩn bị xong tất cả, cô chỉ cần đứng len lén mà nhìn hần thôi, như vậy là đủ rồi. Hôm nay cô chỉ cần thật cẩn thận, không thể gây chú ý tới Tạ Thư Dật, cô chỉ muốn nhìn thấy hần, chỉ cô thấy hần là tốt rồi.

Khi thím Phúc cầm ga trải giường cùng vỏ gối đến phòng của Tạ Thư Dật, trong lòng Hải Nhạc kích động không thôi, không nghĩ tới mình bây giờ lại có thể ở gần hần như vậy.

Hải Nhạc nhìn xung quanh phòng ngủ của Tạ Thư Dật, mọi thứ hầu như chẳng thay đổi gì cả, đoán chừng là hần dặn người làm, cho nên mới có thể giữ nguyên vẹn được năm năm.

Hải Nhạc kinh ngạc ngồi bên giường lớn, ở căn phòng này, cô và hần có bao nhiêu ngọt ngào, hạnh phúc, nhưng đến hôm nay thì cả người và vật đều không còn nữa rồi!

Nước mắt Hải Nhạc không tự chủ lại chảy xuống.

Nghĩ đến thím Phúc dặn chỉ có nửa tiếng, Hải Nhạc sợ Tạ Thư Dật về tới, vội vàng tháo ga giường với vỏ gối ra thay mới.

Thấy không khí trong phòng có chút tăm tối, Hải Nhạc mở cửa sổ ra để cho không khí trong lành tiến thẳng vào căn phòng.

Hải Nhạc nhìn trên ghế thấy một đồng quần áo của Thư Dật, thuận tay liền lấy xuống đưa đến phòng giặt quần áo.

“À? Làm sao cô lại đem quần áo của thiếu gia xuống đây a? Cô gặp chuyện lớn rồi, nhanh trả về chỗ cũ đi! Thiếu gia thích sạch sẽ, trừ thím Phúc ra, hần sẽ không cho ai đụng vào quần áo đã thay ra! Trong phòng của thiếu gia đã có sẵn máy giặt và máy sấy, nhanh cầm lên đi! Nhanh lên a!” Người phụ trách giặt đồ ở Hải Giác thấy Hải Nhạc mang theo cả quần áo của Thư Dật xuống thì không khỏi hoảng hốt.

Hải Nhạc sợ hết hồn, đúng rồi, quần áo của Tạ Thư Dật ở Tạ gia cũng đặc biệt để vú La làm, lúc đi đến Hải Giác thì cô giúp hần giặt đồ, ủi quần áo, cũng có lúc là hần tự làm. Thế nhưng bây giờ cô cũng không còn là Hải Nhạc, cô là Phương Viễn Chi, lấy tư cách gì mà có thể đem đồ của hần đi giặt đây?

Hải Nhạc vội vàng đem quần áo Tạ Thư Dật trở về phòng, rồi ren để quần áo lên ghế. Đúng lúc này cô lại nghe được ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Hải Nhạc hoảng sợ muốn chết, làm sao bây giờ? Hắn đã về rồi! Hắn đã về rồi a!

Tạ Thư Dật bước tới cửa phòng mình, phát hiện cửa đang mở rộng, hắn không khỏi cau mày bước vào cửa phòng, khi thấy bên cạnh ghế dựa có một cô gái đeo khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, hắn không khỏi ngẩn ra, ánh mắt đó rất quen thuộc, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó? Hắn đang nghĩ tới có khi là cô gái Á Rập ở phòng 101 kia chăng?

“Cô là ai?” Tạ Thư Dật không khỏi hỏi ra lời. Cô gái giống như rất sợ hắn, toàn thân đứng một chỗ cũng phát run.

“Cô không cần phải sợ tôi, tôi không có đáng sợ như vậy, cũng sẽ không boe khăn trùm đầu xuống, nhưng tại sao cô lại xuất hiện ở đây?” Tạ Thư Dật hỏi cô.

Hải Nhạc run run đứng nhìn Tạ Thư Dật trước mặt mình, cô rất sợ, nhớ tới thím Phúc nói qua, Tiểu Liên vì khi hắn trở lại mà vẫn còn ở trong phòng của hắn, lập tức bị hắn sa thải rồi. Da đầu Hải Nhạc bắt đầu tê dại rồi, cô không muốn vừa mới vào đã bị Tạ Thư Dật đuổi ra ngoài a! Cô chỉ muốn khi nào hắn đi khỏi Hải Giác, thì mình cũng sẽ rời khỏi đây, nhưng không phải là bây giờ a!

Hải Nhạc đứng đó cũng không nghĩ tới Tạ Thư Dật không hề giận dữ, con nói sẽ không bắt cô gỡ khăn che mặt ra, trong lòng cũng từ từ bình tĩnh lại.

Ở trước mặt Tạ Thư Dật, Hải Nhạc mãnh liệt muốn nói với hắn một câu, nhưng mà cô há hốc miệng, một câu cũng không nói được, lại không thể phát ra âm thanh nào, Hải Nhạc bất lực huơ huơ tay, dùng ngôn ngữ của người khiếm thính nói với hắn: “Tôi là giúp việc mới tới.”

Tạ Thư Dật không hiểu tại sao cô gái bí ẩn này lại ra dấu tay, bởi vì hắn cũng không hiểu cô đang muốn nói cái gì?

Hải Nhạc bất lực bỏ qua, thương tâm cúi đầu.

Cô và hắn, bây giờ đã là người của hai thế giới rồi! Hắn không có cách nào hiểu được ý của cô, không giống như trước kia, chỉ cần dùng ánh mắt, hắn liền hiểu ngay ý của cô là muốn nói gì... Ân ý, đã sớm biến mất từ lâu rồi!

“Hay là để tôi hỏi cô đi, nếu đúng thì cô gật đầu, không đúng thì lắc đầu thôi.” Tạ Thư Dật nói.

Lần này hắn không ngửi được trên người cô mùi nước hoa mà Hải Nhạc dùng, tuy nhiên, biết cô là người câm, hắn cũng không có cách nào nói chuyện với cô mau lẹ như những cô gái khác được. Trong lòng Hải Nhạc lại có chút đau.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, không tự chủ được gật đầu một cái.

“Cô là người làm chú Phúc tìm về thay thế người giúp việc Tiểu Liên sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc gật đầu một cái, lại lắc đầu, cô chỉ là tới giúp việc, cũng không phải tới thay thế Tiểu Liên làm người giúp việc lâu dài ở đây.

Tạ Thư Dật nghi ngờ, vừa gật đầu, vừa lắc đầu, vậy rốt cuộc là có ý gì?

Xem ra, cái phương pháp này cũng không được, cô gái này không phải là người thay thế Tiểu Liên sao? Vậy làm sao cô ta có thể xuất hiện trong phòng của hắn?

“Xem ra, chỉ có thể tìm thím Phúc tới.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc trong lòng bất an nhìn hắn đi ra khỏi phòng, cô cũng vội vàng đi theo ra khỏi phòng của hắn.

“Thím Phúc!” Tạ Thư Dật hô một tiếng.

“Đến đây! Thiếu gia, có chuyện gì?” Thím Phúc ở dưới lầu nghe được Tạ Thư Dật gọi bà, vội trả lời rồi một mạch chạy lên lầu, thấy Phương Viên Chi đứng đằng sau Tạ Thư Dật liền hoảng hồn.

Chẳng lẽ, là thiếu gia không ưa Viễn Chi sao? Bà trong lòng không ngừng nghĩ ngợi, chờ Tạ Thư Dật phân phó.

Tạ Thư Dật chỉ chỉ Hải Nhạc, hỏi thím Phúc : “ Thím Phúc , cô ta là ai?”

“A, cô ấy tới đây để giúp việc, chúng tôi gọi cô ấy là A Ly.” Thím Phúc vội vàng nói – “ thiếu gia, cô ấy không thể nói chuyện, nhưng vẫn có thể làm việc, tay chân nhanh nhẹn, cũng là một cô gái thông minh, cho nên chúng tôi mới để cô ấy tới đây giúp một tay.”

“A Ly?”” Tạ Thư Dật thuận miệng đọc cái cái tên này.

Không nói chuyện được, không lẽ cô ta là mẹ của Tiểu Bảo, Tiểu Bối, Phương Viễn Chi? Sẽ không phải là cô gái A Ly trước mắt này chứ?

Hắn không khỏi quan sát cô gái A Ly trước mặt, thấy hắn nhìn cô, cô vội vàng sợ hãi cúi đầu.

Mẹ Tiểu Bối là một nhà văn sao? Cũng đã xuất bản vài cuốn sách, một nhà văn lại có thể hạ thấp thân phận đi làm giúp việc?

“Cô là mẹ của Tiểu Bảo Tiểu Bối phải không? Tên của cô là Phương Viễn Chi?” Hắn hỏi.

Hải Nhạc do dự một chút, gật đầu một cái, xem ra, hắn nghĩ đến cái này, cũng phủ nhận không được.

“Đúng vậy, tên cô ấy là Phương Viễn Chi, là mẹ của Tiểu Bảo Tiểu Bối.” Thím Phúc vẫn như cũ không hiểu trong đầu thiếu gia đang nghĩ cái gì, nhưng nghe đờ đẫn của hắn đã hạ xuống, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hình như Viễn Chi cũng không có gây ra phiền toái gì.

“ Được rồi, không có gì, tôi chỉ là hỏi thế thôi. Thím hãy đi làm việc của mình đi.” Tạ Thư Dật nói với thím Phúc.

Hắn xoay người lại, nói Hải Nhạc: “ Chuyện này, mẹ Tiểu bảo, ở đây cũng không có chuyện của cô, cô cũng đi xuống đi.”

Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, hắn không có nói muốn đuổi việc cô, thật tốt quá.

Hải Nhạc vội vàng đi theo thím Phúc xuống lầu, bước xuống lầu dưới cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Tạ Thư Dật, không nghĩ tới hắn vẫn đang nhìn cô, Hải Nhạc sợ hết hồn, vội vàng cúi đầu.

Tạ Thư Dật nhìn thấy rất rõ phản ứng của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy giật mình, vẻ mặt hoảng hốt của cô ấy lại khiến hắn nhớ đến Hải Nhạc, vẻ mặt của Hải Nhạc khi nhìn trộm hắn, bị hắn bắt gặp chính là bộ dạng như vậy.

Suy nghĩ đi nơi nào rồi? Hắn làm sao có thể đem cô ta so sánh với Hải Nhạc đây? Tạ Thư Dật lắc đầu một cái, không hiểu mình tại sao có thể có suy nghĩ cổ quái như vậy.

Một cô gái phải đi làm giúp việc, thì cuộc sống có lẽ cũng không tốt lắm, thế nhưng lần trước hắn lại thấy cô xuất hiện ở phòng cao cấp 101 đó! Cô có thể xuất hiện ở nơi đó, thế nào lại tới đây làm giúp việc chứ?

Hơn nữa lại là một nhà văn, càng không thể nào ở trong nhà người khác làm người giúp việc a, thật là một nữ nhân kỳ quái!

Tạ Thư Dật cảm thấy nữ nhân này thật sự thần bí, còn có chút kì quái, tạo cho hắn cảm giác rất kì lạ.

Tạ Thư Dật trở về thư phòng liên lạc với thư kí, triệu tập hội nghị công ty qua video, khi hắn xử lí công việc xong mới ra khỏi thư phòng, khi đi ngang qua hành lang, thấy cô gái đó đang leo thang tháo rèm cửa sổ ra, hắn không khỏi dừng chân đứng lại nhìn.

Hải Nhạc cũng không biết mình đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Tạ Thư Dật, trong lòng vui vẻ, hưng phấn tháo rèm cũ ra rồi thay cái mới vào, không hề nhận ra có một đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô chăm chú.

Nhìn cô, giống như là tới để làm việc, không hề giống như có mục đích khác, chẳng lẽ, là hắn cảm giác sai rồi? Tạ Thư Dật có chút nghi ngờ.

Phương Viễn Chi, Phương Viễn Chi, cái tên này, là cái tên rất nho nhã, giống như là ba mẹ cô rất có tri thức, nhưng mà nhìn ba Phương ngày hôm qua, lại không giống như người đọc nhiều sách. Trong lòng của

Tạ Thư Dật không khỏi suy nghĩ.

313. Chương 160: Tại Sao Người Ra Đi Không Phải Là Tôi!

Buổi tối, hắn không nhận được hỏi chú Phúc: “Chú Phúc, Phương Viễn Chi là cháu ruột của chú sao?”

Chú Phúc trầm ngâm một lúc, nói: “Viễn Chi cũng không phải là cháu ruột của tôi, là anh rể tôi cứu từ ngoài biển về.”

“Cái gì? Cứu từ ngoài biển về?” Tạ Thư Dật không khỏi kinh hô ra miệng.

Tim của hắn, trong một khắc kia không tự chủ được nhảy lên vài cái, là từ biển cứu về? Là từ biển đưa về?

Chú Phúc gật gật đầu, nói tiếp: “Đúng vậy, đó đã là chuyện nhiều năm trước, lúc ấy, anh rể tôi ra biển đánh cá, lại phát hiện một cô gái trôi dạt vào hòn đảo gần đó, không ai biết vì sao con bé lại xuất hiện ở đó. Gương mặt con bé lúc đó cũng bị phá hủy rồi, chúng tôi còn tưởng là không cứu được, may mắn, con bé không chết, nhưng lại không nói chuyện được. Mọi người cho rằng con bé bị câm, bị người ta truy sát rồi ném xuống biển lớn. Kia con bé đúng là mạng lớn, lại có thể thoát khỏi Diêm vương nhất về một cái mạng, a không, phải là một thân ba mạng mới đúng, lúc đó con bé đã mang thai Tiểu Bảo Tiểu Bối rồi!”

Chú Phúc thở dài một cái, lại nói: “Mọi người còn suy đoán rằng con bé bị nhà chồng ruồng bỏ, cùng đường mới gieo mình tự vẫn cũng không chừng, lại có người nói nó bị nhà chồng ruồng bỏ, rồi đẩy xuống biển. Tóm lại, vì con bé không thể nói, chỉ viết ra tên mình gọi là Viễn Chi. Mọi người cũng không biết là rốt cuộc nó từ đâu tới, xảy ra chuyện gì, cũng chỉ ngồi đó mà đoán mò mà thôi. Anh rể tôi thấy tội nghiệp con bé, cho nên đưa nó về nhà, nhận làm con gái nuôi. Con bé sống trong làng chài, học xong ngôn ngữ của người khiếm thính, cũng không chịu nhắc đến chuyện trước kia, đoán chừng là bị nhà chồng vứt bỏ, cho nên mới không muốn nhắc lại chuyện đau lòng đi. Nhưng mà, phải công nhận, con bé sinh ra được hai đứa trẻ Tiểu Bảo Tiểu Bối rất đáng yêu, người gặp người thích, cậu cũng thấy đấy.”

Tạ Thư Dật nghe Chú Phúc nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, nói như vậy, thì sẽ không thể nào là Hải Nhạc!

Trong lòng của hắn đau nhói gay gắt, Nhạc Nhạc của hắn, không có may mắn như Phương Viễn Chi, Nhạc Nhạc nếu có được may mắn như Phương Viễn Chi thì thật tốt quá, hắn chỉ muốn cô có thể sống sót, nào sợ cô sẽ trở nên xấu xí như Phương Viễn Chi, hắn không để ý chuyện đó. Hắn chỉ cần Hải Nhạc sống trên cõi đời này, chỉ cần để cho hắn được thấy cô sống là tốt rồi, dù có xấu xí hơn nữa, hắn vẫn chỉ yêu mình Nhạc Nhạc, đáng tiếc, ông trời lại không mở to mắt ra mà nhìn thấu lòng hắn a!

“Thật không ngờ, Phương Viễn Chi lại xảy ra chuyện như vậy, cũng là một người con gái đáng thương. Tạ Thư Dật chán nản mà nói.

“Đúng vậy, nhưng mà con bé cũng rất may mắn, gặp phải người có tấm lòng từ bi như anh rể và chị gái tôi, có thể nói, họ cũng giống như cha mẹ tái sinh của nó a!” Chú Phúc cảm thán nói.

“Đúng, chị và anh rể chú quả thực rất tốt.” Tạ Thư Dật đồng ý.

Có thể cứu mang một cô gái đáng thương như vậy, còn có thể không phải là người tốt sao?

“Người tốt ắt sẽ có đền đáp, anh chị tôi cũng như là có thêm được một đứa con gái, lại còn được thêm hai đứa cháu ngoại đáng yêu như vậy.” Chú Phúc nói.

“Đúng vậy, người tốt sẽ được đền đáp.” Tạ Thư Dật thở dài một cái, đứng lên – “Chú Phúc, cảm ơn chú đã cùng tôi nói chuyện phiếm, đã quấy rầy chú rồi, tôi cũng nên quay về phòng nghỉ ngơi rồi.”

“Đi đi thiếu gia.” Chú Phúc cũng đứng lên, nhìn Tạ Thư Dật buồn bực rời đi, trong lòng lại có chút suy nghĩ, thiếu gia sao lại tò mò về Viễn Chi như vậy?

Tạ Thư Dật trở lại trong phòng, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bực như điên, Phương Viễn Chi bị người ta đẩy xuống biển, lại có thể sống sót, mà Nhạc Nhạc của hắn, Nhạc Nhạc của hắn tại sao lại không thể chứ? Tại sao hết lần này tới lần khác cô toàn phải chịu oan ức như vậy?

“A! A! A!” Trong lòng hắn thật đau, thật đau đớn. Hắn Không nhìn được vung tay đâm vào chiếc gương đang phản chiếu khuôn mặt đau khổ của mình.

Chiếc gương to bị hắn đâm liên tục thành nhiều mảnh, lõm vào, bị hắn đâm thêm một cái nữa thì vỡ vụn ra thành từng mảnh.

“Tạ Thư Dật, là lỗi của mày! Đều tại mày! Đều tại mày không bảo vệ tốt cho cô ấy! Đều tại mày để cho cô ấy đến gần Trì Hải Hoan! Đều tại mày! Tất cả là do mày hại cô ấy!” Tạ Thư Dật mất đi lý trí, hắn điên cuồng ném tất cả đồ vật trong phòng xuống đất, một cái rồi lại một cái, không ngừng bị rơi vỡ trên sàn nhà.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Cậu không sao chứ?” Chú Phúc và thím Phúc ở bên ngoài lo lắng gõ cửa.

Bọn họ ở dưới lầu nghe được tiếng đồ vật liên tục rơi vỡ trên mặt đất phát ra từ phòng thiếu gia, thì vội vàng chạy tới.

Không chỉ có hai người họ nghe thấy mà tất cả gia nhân trong nhà đều nghe thấy, Hải Nhạc trong lòng cũng đau đớn, chua xót, hắn lại làm sao rồi? Tại sao đột nhiên lại lên cơn ném đồ như vậy chứ?

Hải Nhạc thật sự rất muốn cùng chú Phúc xông lên, nhưng bây giờ cô chỉ là một người giúp việc, cô không có địa vị gì ở đây cả, đi lên cũng có tác dụng sao!

“Tôi không sao, các người đi ngủ đi.” Tạ Thư Dật mệt mỏi mà nói.

Hắn chỉ muốn phát tiết, đem tâm tình giải tỏa ra ngoài thật tốt mà thôi.

Hắn nhìn bàn tay đầm đìa máu tươi, trong lòng lại cảm thấy có chút nhẹ nhõm, nhìn bản thân chảy máu, thần kinh của hắn như được làm dịu lại, hắn đang tự hành hạ chính bản thân mình, như vậy hắn mới bớt đau đi một chút.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, tại sao lại là em? Tại sao không phải là anh chứ? Anhtình nguyện! Anh thà rằng người đi là anh!” Tạ Thư Dật lấy đôi bàn tay rướm máu ôm chặt đầu mình, đau đớn, bị ai mà nói.

Nhạc Nhạc của hắn đi quá sớm rồi! Hắn nguyện ý người phải ra đi là hắn, không phải cô!

“Thiếu gia, cậu mở cửa ra đi.” Chú Phúc sợ Tạ Thư Dật nghĩ quẩn làm liều, trong lòng cực kỳ hoảng loạn.

“Tôi không sao, tôi thật sự không có chuyện gì, các người đừng tới làm phiền tôi nữa, tôi muốn yên tĩnh một mình.” Tạ Thư Dật có chút không nhìn được mà nói.

“A, vậy được rồi.” Chú Phúc đành phải rời đi.

Hải Nhạc thấy Chú Phúc với thím Phúc xuống, không khỏi nhìn chằm chằm vào họ.

“Ai, thiếu gia không biết lại làm sao rồi, lần này cậu ấy quay về, lại giống như bộ dạng ngày trước. Lần này Hải Nhạc cũng không tới đây, hay là chuyện tình cảm của hai người bọn họ có vấn đề?” Thím Phúc lo lắng nói.

“Ai, ai biết, những chuyện này cũng không phải chuyện mà đám gia nhân chúng ta xen vào được.” Chú Phúc thở dài, nói một câu.

Hải Nhạc cười khổ nghe Chú Phúc nói chuyện với vợ, bọn họ cũng không hề biết, Hải Nhạc thực sự là Phương Viễn Chi, còn Hải Nhạc đang sống vui vẻ kia, chính là Trì Hải Hoan thể thân cô!

Nói như vậy, Trì Hải Hoan không thể khiến hắn vui vẻ, hạnh phúc sao? Tại sao lại như vậy, chị ta có tất cả, tại sao lại khiến cho Thư Dật đau khổ như vậy chứ?

Hải Nhạc vừa đau lòng vừa tức giận, nước mắt cũng châu trực trào ra, nhưng lại bắt lực, chỉ có thể trở mắt đứng nhìn cánh cửa đóng kín kia.

Đến cuối cùng, Hải Nhạc vẫn không thể nhịn được, chạy lên lầu, dấu biết là bây giờ hắn đang nổi giận, ngay cả chú Phúc cũng bị hắn đuổi xuống, chứ đừng nói là cô, thế nhưng Hải Nhạc lại không thể làm chủ đôi chân mình, cô muốn tận mắt xem hắn rốt cuộc có sao không.

Hải Nhạc đi tới trước cửa cũng không dám gõ cửa đi vào, đợi một lúc bên trong cũng không có động tĩnh gì, có thể lúc này hắn đã bình tĩnh lại.

Trong lòng Hải Nhạc thầm thở dài một cái, không sao là tốt rồi. Đúng lúc cô xoay người rời đi thì Tạ Thư Dật đột nhiên mở cửa ra, Hải Nhạc sợ hết hồn, vội vàng quay mặt bỏ chạy.

Tạ Thư Dật nhìn bóng dáng đang muốn chạy trốn kia, trong lòng có chút nghi hoặc, sao cô ta lại ở trên này?

“Phương Viễn Chi, cô chạy đi đâu?” Hắn không khỏi lên tiếng hỏi thăm.

Hải Nhạc trong lòng âm thầm kêu khổ, chỉ đành phải dừng bước.

Cô xoay người lại, nhìn thấy Tạ Thư Dật cau mày, hai tay không ngừng đưa ra trước mặt phe phẩy, cô muốn giải thích là cô không hề cố ý.

Tạ Thư Dật lại cau mày lần nữa, hắn cũng không hiểu hai tay cô phe phẩy là có ý gì.

“Thôi, cô đi lấy cho tôi một lọ cồn iot với bông băng tới đây, thuận tiện tìm cái nhíp luôn.” Tạ Thư Dật nói.

Trên tay hắn bị thủy tinh đâm vào, cho nên phải lấy ra.

Hải Nhạc lúc này mới phát hiện tay Tạ Thư Dật máu chảy không ngừng, cô không khỏi kinh sợ hít một hơi, vội vàng chạy xuống lầu tìm đồ cho hắn.

Tạ Thư Dật lấy điện thoại ra, gọi điện cho Thường Hàn: “ Thường Hàn, tối nay các người đi đâu vậy? Sao vẫn chưa về?”

“ Ở đây còn chưa quay xong. Cậu chờ cửa tôi sao?” Thường Hàn còn có tâm tình nói giỡn.

“A, cái tên lảm lời này, được rồi cậu bận rộn, tôi cúp máy đây.”Tạ Thư Dật nói.

Tạ Thư Dật cúp máy, hắn vốn muốn gọi Thường Hàn về giúp hắn lấy mảnh thủy tinh trên tay ra, xem ra không được rồi.

Tìm Chú Phúc, thím Phúc sao, hai dù sao cũng đã lớn tuổi, mắt lại kém, cũng không được, xem ra lại chỉ còn cách tự thân hắn làm mà thôi.

Cô gái Phương Viễn Chi sao còn chưa xuất hiện, chỉ tìm một chút đồ y tế, sao lại lâu như vậy?

Vừa mới nghĩ thì Tạ Thư Dật đã thấy Phương Viễn Chi chạy tới, cô chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật, hắn đuổi tay về phía cô, nói: “ Đưa đồ cho tôi, cô có thể đi rồi.”

Hải Nhạc không nghe theo, giữ khư khư cồn với bông băng trước ngực, nhất quyết không chịu đưa cho hắn.

Tạ Thư Dật thở dài một cái, hỏi: “ Cô muốn giúp tôi xử lý vết thương sao?”

Hải Nhạc dùng sức gật đầu.

“ Được rồi.” Tạ Thư Dật xoay người – “ Vô phòng trước đi.”

Trong lòng của hắn, đối với cô gái Phương Viễn Chi này là có chút thương hại, cuộc đời của cô khiến hắn có chút đồng cảm, cũng không nỡ cự tuyệt lòng tốt của cô.

Hai người đi vào phòng, Hải Nhạc nhìn xung quanh một lượt, sợ hết hồn, trong căn phòng tối đen một mảng, mọi đồ vật trong phòng của hắn đều nằm rải rác trên sàn nhà.

Hắn và Trì Hải Hoan xảy ra mâu thuẫn gì? Để cho hắn tức giận như thế?

Xem ra, hắn thật không sung sướng, không vui vẻ. Cô không nhịn được trong lòng chua xót. Tạ Thư Dật bật đèn lên, thấy đôi mắt kinh ngạc của cô, liền mở miệng nói: “ Tâm trạng tôi có chút không tốt.”

Hải Nhạc sáng tỏ gạt đầu một cái, sau đó ý bảo tạ Thư Dật vươn tay ra, Tạ Thư Dật lần này đã hiểu, hần đưa tay ra trước mặt cô.

Hải Nhạc không khỏi cũng hít một hơi khí lạnh, trên tay vết máu loang lổ, thật sự có chút dọa người.

Nước mắt không kìm hãm được đang ở trong mắt của cô đảo quanh rồi.

Tạ Thư Dật vốn là có chút ngượng ngùng, thấy trong mắt cô lại có chút rưng rưng nước mắt, hần không khỏi lấy làm kinh hãi, Phương Viễn Chi là đang lo lắng cho hần sao?

“ Ách, tôi không sao mà.” Tạ Thư Dật không tự chủ được nói.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, bày tỏ không tin lời của hần nói, cũng tự tiện kéo qua tay của hần, dùng bông băng dính rượu cồn cẩn thận lau vết máu trên tay hần.

Cồn thấm vào vết thương, dĩ nhiên là rất đau, Tạ Thư Dật không khống chế được rên lên một tiếng nho nhỏ, Hải Nhạc nghe được vội vàng dừng tay, ngẩng đầu cẩn thận nhìn hần.

“Không có sao, cứ tiếp tục.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc cẩn thận dùng cồn lau sạch vết máu, sau đó lấy cái nhíp đã khử độc, cẩn rằng gấp từng mảnh thủy tinh ra khỏi tay hần.

Rất đau, Tạ Thư Dật trong lòng cố nén đau, hần dời tầm mắt lên người con gái kì lạ chỉ lộ ra đôi mắt trước mặt mình.

Đừng làm cho ta coi không dậy nổi người!

Lông mi cô dài mà cong vút, cho dù là che mặt nhưng cũng có thể nhìn ra cái sống mũi dọc dừa cao thẳng, Tạ Thư Dật không khỏi tò mò, hần muốn biết rốt cuộc khuôn mặt ẩn sau chiếc khăn kia như thế nào? Rất xấu sao?

Cô ta gặp phải nhà chồng tệ bạc sao? Ai, sao trên đời lại có những người độc ác như vậy chứ? Thật không dám tin là trên đời lại có những người như vậy tồn tại, giống như Trì Hải Hoan, hết lần này tới lần khác làm chuyện xấu hại người.

Nghĩ tới Trì Hải Hoan, hần liền nghĩ tới Nhạc Nhạc, nhớ tới Nhạc Nhạc, hần không khỏi ngẩng đầu lên, tâm tình lại khó chịu.

314. Chương 161: Đừng Để Tôi Phải Coi Thường Cô!

Tạ Hải Nhạc gấp mảnh thủy tinh cuối cùng ra ngoài, lau sạch sẽ liền thở dài một hơi, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tạ Thư Dật có vẻ thống khổ ngẩng đầu lên, đau lắm sao? Sao cứ phải cố nhịn đau như vậy chứ?

Hải Nhạc theo thói quen nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay Tạ Thư Dật, cố gắng trấn an hần.

Tạ Thư Dật cảm giác được cô chạm vào mình, hần theo bản năng đẩy cô ra.

“Cô định làm gì?” Hần gầm lên một tiếng.

Chẳng lẽ cô ta cũng có tư tưởng ngu ngốc như Tiểu Liên, muốn câu dẫn hần sao?

Tạ Thư Dật hần có chỗ nào giống loại nam nhân đối bụng ăn quàng sao? Thiếu thốn đến mức phải cần một người phụ nữ xấu xí sao?

Tạ Thư Dật hần dù thiếu nữ nhân đi nữa cũng sẽ không hạ mình đến mức động tới giúp việc nữ trong nhà, những nữ nhân này, rốt cuộc là trong đầu đang suy nghĩ cái gì đây? Quạ đen nào có dễ dàng mà bay lên cành cao thành phượng hoàng đây?

Hải Nhạc bị Tạ Thư Dật đẩy phải lùi lại mấy bước, cô bị dọa đến trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn hắn. “Tôi ghét phụ nữ chủ động dâng tới, cho dù có xinh đẹp tuyệt trần!” Tạ Thư Dật dừng lại một chút, nhần tâm cái kính nói – “ Đáng tiếc, cô không hoàn mỹ, mà lại còn xấu xí, tôi càng không có chút hứng thú! Phương Viễn Chi! Đừng khiến tôi coi thường cô! Tạ Thư Dật tôi dù không ăn kiêng, cũng sẽ không đụng đến loại nữ nhân xấu xí như cô, hãy nhớ bốn phận của mình! Nể mặt Tiểu Bảo, Tiểu Bối, lần này tôi sẽ cho qua! Nếu như còn có lần sau thì lập tức rút khỏi tầm mắt của tôi! Tiểu Liên sẽ là kết quả của cô!”

Hải Nhạc vừa then thùng vừa lúng túng vừa tức, hắn nghĩ cô thành hạng người như thế nào chứ? Hắn cho rằng cô muốn câu dẫn hắn sao? Cô chỉ là muốn trấn an hắn, để cho hắn thanh tĩnh lại mà thôi! Hắn lại hiểu lầm cô thành loại nữ nhân như vậy!

Có điều, hắn nói cũng đúng, thật sự phút giây đó cô đã quên đi bốn phận của mình, quên mất một điều rằng, cô bây giờ đã không còn là Tạ Hải Nhạc nữa. Hải Nhạc bây giờ là Phương Viễn Chi, lại còn là một nữ nhân xấu xí, chỉ có Hải Nhạc mới có tư cách chạm vào hắn, cô bây giờ phải làm tốt bốn phận của Phương Viễn Chi!

Hải Nhạc không cách nào giải thích, cô chỉ biết lắc đầu, nước mắt cũng như mưa từ trong mắt cô rơi xuống, nhưng Tạ Thư Dật chỉ lạnh lùng nhìn cô, không có chút nào động lòng, càng nghĩ rằng là cô muốn quyến rũ hắn.

“Đi ra ngoài! Nơi này đã không cần cô!” Tạ Thư Dật xoay người lại, không hề nữa nhìn cô.

Tạ Thư Dật thật không nghĩ tới Phương Viễn Chi cũng không khác gì với những nữ nhân kia, Tạ Thư Dật hắn đẹp trai đến nỗi khiến cho nữ nhân tới gần là sẽ có tư tưởng đó sao? Trong lòng Tạ Thư Dật thấy thật bị ai, một tia đắc ý cũng không có.

Phương Viễn Chi sao lại cùng một dạng với Tiểu Liên chứ? Lại to gan dám tới quyến rũ hắn, cô cho rằng Tạ Thư Dật hắn là loại đàn ông chỉ cần nữ nhân chủ động dâng tới thì sẽ gục ngã dưới chân họ sao? Trong lòng Tạ Thư Dật thật sự tức giận.

Tạ Hải Nhạc tan nát cõi lòng xoay người, chặt vật lao ra khỏi phòng của Tạ Thư Dật, nước mắt cũng ướt đầm một mảng.

Hải Nhạc chạy về phòng của mình, té nhào lên giường, khóc đến tê tâm liệt phế.

Lòng của cô tan nát, máu của cô thật lạnh, toàn thân cô bị một đả kích, bây giờ không khác gì một con búp bê đã hỏng, vỡ vụn rồi. Tại sao hắn lại hiểu lầm lòng tốt của cô chứ? Chẳng lẽ, chỉ cần nữ nhân đến gần hắn, đụng chạm hắn thì đều muốn quyến rũ hắn sao? Tạ Thư Dật không hề thay đổi, một chút cũng không có, hắn vẫn như lúc trước, tự cao tự đại, ngông cuồng như vậy.

Hắn còn nói dù hắn không ăn kiêng, cũng sẽ không coi trọng loại nữ nhân xấu xí như cô, câu này thật sự đả kích Hải Nhạc, khiến tâm can cô đau đớn khôn nguôi.

Thì ra là, cô cho tới bây giờ vẫn yêu, vẫn nhớ mãi không quên một người đàn ông không khác gì những nam nhân khác, chỉ yêu về bề ngoài! Nếu như một ngày nào đó hắn biết được, nữ nhân xấu xí mà hắn nói lại chính là Tạ Hải Nhạc mà hắn từng yêu thương, thì sẽ cảm thấy như thế nào đây?

Hải Nhạc có thể tưởng tượng đến vẻ mặt của hắn, sẽ từ kinh ngạc chuyển thành khinh bỉ đi, coi như không khinh bỉ thì cũng là thương hại. Thương hại cô phải chịu khổ suốt mấy năm dài, đối tốt với cô chẳng qua là vì hai đứa trẻ mà thôi, hắn đối với cô sau này sẽ chỉ như vậy, sẽ không có tình yêu nữa! Trong lòng Hải Nhạc không ngừng cười mỉa mai!

Cô cười cười, nhưng lại khóc, nước mắt như đe vỡ, không ngừng trào ra khỏi đôi mắt xinh đẹp, thống khổ.

Không người nào có thể tổn thương cô sâu như vậy, khiến cô đau đớn đến tan nát cõi lòng như vậy, chỉ có Tạ Thư Dật mà thôi! Những lời này từ miệng người khác nói ra cô cũng không đau lòng đến như vậy, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại nghe được từ trong miệng của hắn! Cô lại không cách nào kiềm chế mình, cứ thế yêu hắn!

Thì ra là trong mắt hắn, bây giờ cô chính là một nữ nhân xấu xí, lại không nhớ rõ bốn phận của mình, tham vọng muốn dùng thân thể câu dẫn hắn mà thôi! Hải Nhạc chưa từng cảm thấy đau đớn đến muốn chết như

vậy, nếu như biết được có ngày hấn khinh thường mình như thế, cô thà rằng ban đầu mình không được ba Phương mẹ Phương cứu về, thà rằng mình vẫn cứ đứng ở dưới lầu, như vậy sẽ không có chuyện gì, sẽ không phải nghe hấn nói lời đả thương người như vậy!

Tạ Thư Dật, tôi đối với anh hoàn toàn chết tâm! Hoàn toàn chết tâm rồi! Cũng không hề có chút tham vọng nào! Bởi vì nữ nhân xinh đẹp Tạ Hải Nhạc mà anh yêu đã biến mất trên thế giới này rồi! Bây giờ chính là nữ nhân xấu xí mà anh nhìn không nổi đây!

Tạ Hải Nhạc đáng thương, tựa như một con thú bị thương, co rúc người ở góc giường, cô bị hấn đâm một đao, lại là vết thương trí mạng, không thể nào khép lành lại được.

Có lẽ, một ngày kia cô không chịu nổi loại đau đớn như vậy nữa, sẽ lại một lần nữa nhảy xuống biển, kết thúc tất cả, sẽ không còn đau khổ nữa!

Không, cô sẽ không làm thế, cô còn có Tiểu Bảo và Tiểu Bối, bây giờ đã xác định được rồi, cô cũng nên chết tâm, làm tốt bổn phận của Phương Viễn Chi, nuôi Tiểu Bảo Tiểu Bối lớn lên thật tốt!

Tạ Thư Dật, tôi sẽ quên anh, tôi sẽ quên được anh! Tôi nhất định sẽ quên được anh! Trong lòng Hải Nhạc không ngừng gào thét.

Hải Nhạc cho rằng nước mắt mình bây giờ cũng khô cả rồi, thế nhưng đến rạng sáng, khuôn mặt Hải Nhạc vẫn ướt đầm nước mắt, khóc một rồi, Hải Nhạc lên giường nằm, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, mới ngủ được một lát, đã có người tới gõ cửa.

“A Ly a, dậy đi thôi.” Là tiếng của thím Phúc. nên rời giường.”

Hải Nhạc vội vàng từ trên giường bò dậy, cô lấy ra một bộ đồ hầu gái, chuẩn bị thay, nghĩ đến vẻ khinh thường cùng ánh mắt lạnh lùng của Thư Dật tối qua, Hải Nhạc lại có chút do dự.

Cô còn ở nơi này làm gì? Có ý nghĩa sao?

“A Ly a, nhanh lên một chút, chờ thiếu gia rời giường sẽ không tốt, nếu thiếu gia thức dậy, cháu mà trễ thì sẽ bị khiển trách đó.” Thím Phúc lại thúc giục.

Hải Nhạc vội vàng thay quần áo, đeo khăn che mặt lại, mở cửa đi theo thím Phúc ra bãi cỏ ngoài sân, tất cả mọi người đã đứng ở đó, chỉ thiếu một mình cô.

Vốn là mọi người đang trò chuyện rôm rả, nhìn thấy Hải Nhạc đi ra thì đột nhiên tĩnh lặng lại, tất cả ánh mắt đều hướng về phía cô, lại có vẻ như cầm thù mà khinh bỉ. Hải Nhạc không hiểu tại sao mọi người lại thay đổi như vậy, trong lòng lại bất an đi tới đó, đợi chú Phúc đi ra.

Chú Phúc ra ngoài, dặn dò những công việc hôm nay mọi người phải làm, tất cả mọi người nghe xong thì tản ra, Hải Nhạc trầm mặc đi theo sát bọn họ, nhưng mà cũng không ai để ý tới cô, vẫn dùng ánh mắt kì lạ đó nhìn cô.

Công việc hôm nay của Hải Nhạc chính là dọn dẹp lại các phòng trên lầu, lúc cô đang chuẩn bị lên lầu thì nghe được tiếng tám chuyện của hai cô người làm.

“Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình, cô ta thế nhưng dám cả gan đi quyến rũ thiếu gia!”

“Thật không có nhìn ra cô ta là cái loại nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, đã vậy mà vẫn còn mặt dày ở lại.”

“Thiếu gia làm sao có thể để ý cô ta? Nếu như cô ta gỡ khăn che mặt xuống, không hù chết thiếu gia mới là lạ đó! Thiếu gia là người như thế nào chứ, sao có thể muốn một nữ nhân xấu xí như cô ta đây, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

“Đúng vậy a, cô ta cho rằng mình là đại mỹ nữ a, đi quyến rũ thiếu gia, đúng là lại rước nhục vào thân mà!”

“Thật không hiểu tại sao thiếu gia vẫn không đuổi cô ta đi? Cô ta cũng thật là da mặt dày, nếu đổi lại là người khác, bị thiếu gia mắng như vậy, đã sớm nhục nhã mà cuốn gói rời đi rồi, Tiểu Liên không phải thế sao? Cô ta so với Tiểu Liên, da mặt còn dày hơn.”

“Có thể thiếu gia thương hại cô ta là người câm, nên mới không đuổi cô ta đi thôi.”

Hải Nhạc tay chân rét run đứng ở nơi đó, người mà họ đang nói là cô a! Họ đang nói cô!

315. Chương 162: Tôi Không Hề Quyến Rũ Anh!

Khó trách hôm nay mọi người cứ nhìn cô kì thị như vậy, hoá ra là hiểu lầm cô tối qua quyến rũ Tạ Thư Dật! Là cô nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, cô có thể lên chạy lên lầu tìm Tạ Thư Dật, nữ giúp việc khác sao lại không thể đây?

Nghe khẩu khí Tạ Thư Dật, Tiểu Liên bị đuổi ra đi, là do không làm tròn bổn phận của người giúp việc sao?

Cũng phải, cô là một nữ nhân xấu xí, thế còn dám đi quyến rũ thiếu gia đẹp trai của họ, bọn họ ngoài tức giận ra, chắc hẳn là đổ kị rồi, bởi vì họ không có cái dũng khí đó.

Nhưng cô thật sự cũng không có quyến rũ hần, là Tạ Thư Dật hiểu lầm cô!

Hải Nhạc đứng ở nơi đó, lòng bàn chân rét run, cô không phải là loại người như vậy a, làm thế nào mới rửa sạch được cái tội danh quyến rũ thiếu gia này?

Bây giờ cô đã hiểu tại sao Tiểu Tĩnh lại hận Tạ Thư Dật đến như vậy, tội danh gì cũng được, nhưng cô không muốn đeo trên lưng cái tội dâm dăng quyến rũ nam nhân!

Hải Nhạc hữu khí vô lực đi lên lầu, cô không có dũng khí sống ở chỗ này, cô muốn rút lui, sống ở chỗ này đã không còn ý nghĩa nữa, nhưng cô thật sự không muốn Tạ Thư Dật hiểu lầm rằng cô muốn quyến rũ hần!

Cho dù phải đi, cũng không thể nào cứ như vậy mà đi, không thể để cho mọi người hiểu lầm cô quyến rũ hần!

Hải Nhạc lại đi lặng lẽ xuống lầu, nhìn thấy chú Phúc, liền ra dấu tay nói cho ông biết cô muốn về nhà một chuyến lấy chút đồ.

“Cháu muốn về nhà một chuyến sao?” Chú Phúc có chút đã hiểu.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Được rồi, vậy người trở về một chuyến, nhớ mau sớm tới đây.” Chú Phúc đáp ứng.

Hải Nhạc hai tay hợp thành chữ thập cảm tạ chú Phúc, vội vã rời đi biệt thự.

Hải Nhạc núp sau một bụi cây thấp, không biết đợi bao lâu, cô nhìn thấy tạ Thư Dật đã chạy bước tới đây, cô vội vàng co rút người lại.

Khi Tạ Thư Dật đi qua đoạn đường đó, rẽ bên phải đi về hướng bờ biển, Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hần đi ra bờ biển, cô mới có thể giải thích cho hần, Hải Nhạc lặng lẽ theo đuôi hần.

Tạ Thư Dật chạy bộ trên bờ biển qua một đoạn dài, mỗi lần đi đến đây, bước chân của hần cũng bất giác chậm lại, bờ cát dài này, chứa đầy khoảnh khắc ngọt ngào của hần và Nhạc Nhạc. Tất cả tựa như một thước phim quay chậm không ngừng trong đầu hần, cô với hần đuổi bắt nhau trên đoạn đường này, từng dấu chân của hai người bọn họ in thật sâu, họ cùng nhau xây lâu đài cát, cùng nhau xây lên ngôi nhà hạnh phúc của hai người. Họ còn cùng nhau vẽ nên hai trái tim lồng vào nhau, dùng ngón tay viết tên hai người vào đó, tiếng cười của Nhạc Nhạc vang lên thật vui vẻ, lúc này giống như ở bên tai hần vang lên, giống như Hải Nhạc vẫn đang đứng nơi đây, nhẹ giọng rỉ tai với hần: “ Thư Dật, em yêu anh.” – “ Nhạc Nhạc, anh cũng yêu em.” Tạ Thư Dật không khỏi huyền hoặc lẫn bả nói.

Hồi tỉnh lại, Tạ Thư Dật không khỏi cười khổ, chẳng qua là ảo giác của mình mà thôi.

Linh hồn của cô, sẽ thấy hần sao? Linh hồn của cô, sẽ cảm nhận được hần sao? Có thể biết được hần rất nhớ cô sao?

Nếu như hấn ở Hải Giác, linh hồn của cô sẽ không phải cô đơn nữa phải không? Mặc dù hấn không cảm giác được cô, nhưng cô có thể nhìn thấy hấn đúng không? Phải hay không?

Nghĩ đến điểm này, hấn không khỏi dừng bước, đứng ở nơi đó sợ run.

Nhưng trên vai hấn vẫn còn có gánh nặng, không cho phép hấn sống ở Hải Giác, hấn không có cách nào ở đây bên cô được.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng bước chân, Tạ Thư Dật nghi ngờ quay đầu lại, không nghĩ tới lại là Phương Viễn Chi, hấn nhíu mày một cái, cô tới nơi này làm gì?

Tạ Thư Dật quay đầu, không để ý tới cô, tiếp tục chạy bộ, không nghĩ tới Phương Viễn Chi lại chạy vượt qua hấn, nắm trong tay một cái nhánh cây ngăn cản đường đi của hấn.

“Cô bị bệnh sao? Chạy tới nơi này làm gì? Mau tránh ra, đừng cản đường tôi!” Tạ Thư Dật không nhìn được rõ.

Hải Nhạc thấy hấn dữ như vậy, co rúm lại một chút, nhưng vẫn cứng đầu không chịu tránh ra.

Tạ Thư Dật không để ý tới cô, lướt qua cô, tiếp tục đi tới trước, Hải Nhạc nóng nảy, đưa tay kéo hấn lại.

“Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tạ Thư Dật không khỏi nổi cơn thịnh nộ, chưa từng gặp qua nữ nhân nào như vậy, cô ta theo hấn tới đây muốn làm gì chứ?

Hải Nhạc nóng nảy lắc đầu, cô dùng nhánh cây, viết lên bờ cát mấy chữ, sau đó dùng tay trái chỉ vào đó, ý bảo tạ Thư Dật sang đây xem.

Tạ Thư Dật nghi ngờ ghé đầu nhìn, trên bờ cát viết mấy chữ: ‘Nghe tôi giải thích! Tôi không có quyền rũ anh!’

A, thì ra là cô ta chạy tới đây là muốn giải thích chuyện tối ngày hôm qua a.

Tạ Thư Dật không khỏi hai tay ôm ngực, nhìn Phương Viễn Chi đang đứng trước mặt, nói: “Phải không? Ý của cô là tôi hiểu lầm?”

Hải Nhạc dùng sức gạt đầu một cái, cũng ở trên bờ cát kéo lê hai chữ: ‘đúng vậy! Cũng đánh một dấu chấm than thật to.

Sau đó cô nhanh chóng ở trên bờ cát vạch lên: “Tôi biết rõ anh không để ý tới tôi, dù tôi xấu xí, nhưng cũng chưa một lần có ý nghĩ đi quyến rũ nam nhân, huống chi là một thiếu gia ưu tú như anh, tôi là một nữ nhân xấu xí, tôi tự biết rõ, mình không xứng với thiếu gia. Chúng ta là người của hai thế giới, cho dù tôi không xấu xí, anh cũng sẽ không nhìn trúng tôi, tôi hiểu vì sao anh hiểu lầm là tôi muốn quyến rũ anh, có thể là vì có người từng làm ra hành động như vậy với anh. Nhưng Viễn Chi tôi có thể thề, tôi thật sự không có ý nghĩ muốn quyến rũ anh! Lúc đó tôi thấy anh ngẩng đầu lên trông rất đau đớn cho nên chỉ muốn trấn an, muốn cho anh thanh tĩnh lại, không cần đau đớn như vậy, không nghĩ tới tôi có lòng tốt lại bị anh hiểu lầm muốn quyến rũ anh! Thật sự oan uổng! Tôi lúc đó là có ý tốt, xin anh đừng tội tôi thành cái loại nữ nhân kia! Phương Viễn Chi tôi không phải như vậy!”

Viết xong, cô tinh con mắt lẳng lặng nhìn Tạ Thư Dật, chờ đợi phản ứng của hấn.

316. Chương 163: Làm Sao Quên Được Quá Khứ!

Tạ Thư Dật nhìn cô ở trên bờ cát viết mấy chữ, cô nói hấn lúc đó ngẩng đầu lên bộ dạng rất đau khổ, chỉ là muốn trấn an hấn, không lẽ lúc đó, trông hấn rất đau khổ sao? Lúc đó hấn nhớ tới Nhạc Nhạc, là lúc hấn nhớ tới cô, bộ dạng hấn rất đau khổ?

Tạ Thư Dật một lần nữa nhìn kĩ người con gái trước mặt, bởi vì chạy nhanh, hấn loáng thoáng có thể nghe được tiếng cô thở dốc dồn dập, đôi mắt trong suốt khẩn cầu nhìn hấn.

“ Cô nói là cô chỉ muốn trấn an tôi? Là tôi hiểu lầm cô?”Tạ Thư Dật lạnh lạnh hỏi.

Hải Nhạc gật đầu, viết tiếp: ‘ Tôi không hề có ý muốn quyến rũ anh! Anh sĩ nhục nhân cách của tôi, anh phải nhận lỗi với tôi!’

Tạ Thư Dật không khỏi thấy buồn cười, cô dám nói hấn sĩ nhục nhân cách của cô, muốn hấn nhận lỗi với cô đấy.

Hải Nhạc giận đến muốn chết, cô viết: “Anh đừng cười! Không có gì hay mà cười, đừng tưởng rằng anh là thiếu gia, mà có thể tùy ý bẻ cong ý tốt của người khác, tùy ý nhục mạ người khác! Anh phải nhận lỗi với tôi! Hơn nữa, còn phải trước mặt nhân viên trong Hải Giác nhận lỗi với tôi! Bởi vì bọn họ có người nghe được anh mắng tôi, cũng cho rằng tôi quyến rũ anh, cho nên nói tôi rất khó nghe! Anh nhất định phải ở trước mặt mọi người nhận lỗi với tôi, trả lại trong sạch cho tôi!”

“Người khác hiểu lầm cô, đó là chuyện của cô, chẳng liên quan đến tôi!” Tạ Thư Dật vô tâm nói.

Hải Nhạc càng tức, tức đến cơ hồ cả người đang phát run, hấn quá ghê tởm! Hấn vẫn là Tạ Thư Dật ghe tởm của sáu năm trước, vô lý và cuồng vọng, hoàn toàn không bận tâm tự ái của người khác, không, là hoàn toàn không đem người bên cạnh để ở trong mắt!

“Nhưng tất cả đều do anh gây ra! Là anh hiểu lầm tôi, khiến cho tất cả mọi người đều hiểu lầm tôi! Đây là trách nhiệm của anh! Anh nhất định phải nhận lỗi với tôi trước mặt mọi người! Nếu không, tôi và anh chuyện này sẽ không xong đâu!”

Hải Nhạc tức giận, dùng sức vạch lên bờ cát, nhánh cây cũng yếu thế mà gãy đôi.

Tạ Thư Dật nhìn vào cặp mắt tràn đầy lửa giận kia, đột nhiên cảm thấy cô gái này thật có dũng khí, không có một nữ nhân nào lại dám cùng hấn thị uy như vậy! Tạ thư Dật không khỏi nở một nụ cười.

“Được, tôi thừa nhận, là tôi hiểu lầm cô, lầm tưởng, đem lòng tốt của cô hiểu thành cô muốn quyến rũ tôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc ngớ ngẩn, hấn thừa nhận hiểu lầm cô sao? Nhưng mà chỉ có hấn thừa nhận với cô cũng không được, tất cả mọi người đều hiểu lầm cô!

“ Không, không chỉ là một câu xin lỗi ngang nhiên như vậy! Anh phải ở trước mặt mọi người nói xin lỗi tôi! Nói cho mọi người biết là anh hiểu lầm tôi! Anh nhất định phải làm như vậy!” Hải Nhạc lại lả tả viết mấy hàng chữ.

Tạ Thư Dật lắc đầu một cái nói: “ Không, tôi chỉ có thể làm được như vậy.”

“Không, anh nhất định phải ở trước mặt mọi người nhận lỗi với tôi!” Hải Nhạc vẫn như cũ không thỏa hiệp.

“Tôi vì sao phải làm như vậy?” Tạ Thư Dật hỏi cô.

“ Cái người tự cao tự đại này! Làm tổn thương người khác cũng không quan tâm! Anh giúp Tiểu Bảo, tôi còn cho là anh có tâm, nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ là một cậu ấm ý vào mình có tiền có thế mà không xem người khác ra gì! Anh thật sự khiến tôi thất vọng!” Hải Nhạc tức giận hoạch xuất ra mấy hàng chữ.

Tạ Thư Dật cảm giác mình nói cũng đủ rồi, hấn chỉ là muốn thử dò xét cô một chút, Phương Viễn Chi rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì, lại có thể dũng cảm tìm hấn tới giải thích cho mình, còn muốn hấn trả lại trong sạch cho cô. Điều khiến hấn kinh ngạc chính là, cô gái này mặc dù xấu xí, nhưng cô không có đem mình thấy hèn mọn, cô cố gắng để bảo toàn tôn nghiêm của mình, nào sợ đối phương là Tạ Thư Dật hấn! Nữ nhân như vậy, đáng giá hấn lau mắt mà nhìn đấy! Thật ra thì, cô giương nanh vuốt không khác gì một con sư tử cái, nếu như cô mở miệng nói chuyện, hấn có thể tưởng tượng ra lời nói co bao nhiêu mạnh mẽ, trong lòng Tạ Thư Dật ca thán.

Hấn trầm tư một chút, nói: “Muốn tôi làm như vậy, cũng được! Nhưng.....” Hấn hơi chếch nhìn Phương Viễn Chi một cái, dừng lại không nói.

“Nhưng cái gì?” Hải Nhạc có chút nóng nảy viết ra ba chữ.

“Nhưng mà tôi có một điều kiện.”” Tạ Thư Dật nói.

“Điều kiện gì?” Hải Nhạc lại lả tả viết ra ba chữ.

“Phương Viễn Chi, tôi với quá khứ của cô cảm thấy rất hứng thú, nếu như cô kể toàn bộ chuyện quá khứ của cô cho tôi nghe, tôi sẽ ở trước mặt mọi người nhận lỗi với cô!” Tạ Thư Dật khó có được dịp mỉm cười nói. (((((((((((Gian thần, anh quá đểu.))))))))))

Hải Nhạc không khỏi hốt hoảng lui về phía sau mấy bước, hần cảm thấy hứng thú với quá khứ của cô? Tại sao lại cảm thấy hứng thú với quá khứ của cô chứ?

“Thế nào? Tôi làm khó cô sao? Vậy, coi như xong, người ta hiểu lầm cô, không liên quan đến tôi!” Tạ Thư Dật làm bộ muốn rời đi.

Hải Nhạc vội vàng kéo hần, ở trên bờ cát viết ra mấy chữ: “Tôi không nhớ gì về quá khứ cả, tôi đã quên rồi!”

“Nhưng tại sao cô vẫn nhớ tên mình là Viễn Chi?” Tạ Thư Dật có chút không tin tưởng hỏi.

Hải Nhạc trầm ngâm, thật ra thì, Viễn Chi cái tên này, ban đầu cũng chỉ là chính cô bịa chuyện, khi biết Tạ Thư Dật cùng Trì Hải Hoan đã đúng hạn đính hôn, tâm cô lạnh như tro tàn, Trì Hải Hoan đã thay thế Tạ Hải Nhạc thật sự, còn Tạ Hải Nhạc thật sự lại không có cách nào chứng minh mình là Tạ Hải Nhạc! Ba Phương, mẹ Phương với Tiểu Tĩnh hỏi tên của cô, cô không thể nào nói mình tên Tạ Hải Nhạc được, cô bây giờ không khác gì sống lại làm một người khác. Như vậy, cứ gọi là Viễn Chi, cô liền nói cho bọn họ biết mình tên là Viễn Chi, ý là cô bây giờ giống như đã xa cách nhưng thực chất vẫn luôn ở đây.

“Không biết, tôi chỉ nhớ tên của mình, những thứ khác, toàn bộ quên mất, quên sạch.” Hải Nhạc chết lặng viết.

Cô bây giờ đang ở trước mắt của hần, là một nữ nhân xấu xí mà hần nhìn không thuận mắt, quá khứ của cô, cuộc sống của bọn họ trước kia không còn quan trọng nữa, những thứ kia đã là quá khứ rồi, tất cả đã là quá khứ rồi, đều không thể quay về được nữa. Hiện tại chỉ có một nữ nhân Phương Viễn Chi xấu xí mà thôi, càng không thể quay về như xưa!

“ Chẳng lẽ, cô không nhớ cha của Tiểu Bảo Tiểu Bối là ai ư?” Tạ Thư Dật có chút ngạc nhiên hỏi.

“Không nhớ! Tôi đã quên rồi! Xin anh, đừng vạch ra vết sẹo trong lòng tôi nữa được không? Như vậy rất tàn nhẫn, tôi không hề muốn nhớ về nó! Quá khứ đối với tôi mà nói, chỉ là một loại tổn thương!” Hải Nhạc mang theo một loại phần hận lả tả viết.

Tạ Thư Dật nhìn cô viết ra chữ, suy tư.

“Không, cô nhớ, không có quên, nếu như không nhớ rõ, làm sao biết khi tôi nhắc tới sẽ là vết sẹo của cô? Làm sao biết quá khứ của cô là một loại tổn thương? Cô không hề quên, cô nhớ tất cả, chẳng qua là, cô không muốn nghĩ về quá khứ của mình!” Tạ Thư Dật sắc bén mà nói.

Hải Nhạc hoảng hốt nhìn Tạ Thư Dật, tại sao hần vẫn có thể đoán được ý của cô? Cô đã không phải là Tạ Hải Nhạc rồi, hần tại sao vẫn có thể phân tích được tâm tình của cô?

Tạ Thư Dật thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, biết mình đã đoán đúng.

“Xin lỗi, tôi cũng không phải muốn vạch trần vết thương của cô, chỉ là, nếu như cô vẫn nhớ về quá khứ, tại sao lại không đi tìm cha của Tiểu Bảo, Tiểu Bối? Nếu như là hần phụ cô, cô cũng không muốn tìm hần đòi lại công bằng sao?” Tạ Thư Dật nói.

Công bằng? Cô còn có thể tìm về công bằng cho mình sao? Cô bây giờ là Phương Viễn Chi là một nữ nhân xấu xí, hần không còn yêu cô, cô đi tìm hần làm cái gì? Không thể! Chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể rồi! Nước mắt Hải Nhạc trong hốc mắt trào ra.

“Xem ra, hần tổn thương cô rất sâu.” Tạ Thư Dật nhìn Viễn Chi nước mắt lưng tròng, thở dài một hơi mà nói – “ Dù thế nào đi nữa cũng không thể thay đổi được sự thực hần là ba của Tiểu Bảo Tiểu Bối, bọn trẻ có quyền được biết ai là ba của chúng.”

Ba của Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là anh a! Là anh Tạ Thư Dật! Hải Nhạc cười khổ, nước mắt lại từ trong hốc mắt rớt xuống.

Cô cũng muốn cho bọn nhỏ biết ai là ba của chúng, nhưng mà mẹ của chúng lại không muốn để ba chúng biết được Hải Nhạc xinh đẹp trước kia, bây giờ đã biến thành một Phương Viễn Chi xấu xí dọa người. Chính cô còn không thể tiếp nhận được, huống chi là hắn? Hắn nhất định không chấp nhận nổi! Hắn yêu Hải Nhạc xinh đẹp trước kia, chưa chắc sẽ tiếp tục yêu Hải Nhạc biến dạng như bây giờ! Chính hắn nói ra, hắn không kén chọn, cũng sẽ không để ý loại nữ nhân xấu xí như cô, hơn nữa còn muốn cô nhớ kỹ bốn phận của mình! Đúng vậy, cô sẽ nhớ thật kĩ! Từ giờ trở đi, cô sẽ quên mình đã từng là Tạ Hải Nhạc, cô sẽ quên mình đã từng là người được Tạ Thư Dật yêu đến chết đi sống lại, cô sẽ quên đi tất cả những khoảnh khắc ngọt ngào yêu thương của hai người. Tất cả đều đã qua, đều đã là quá khứ, không thể quay trở về, cô cũng phải an phận làm Phương Viễn Chi, cố gắng làm tròn bốn phận của Phương Viễn Chi!

Hải Nhạc yên lặng chảy nước mắt, mặc dù không tiếng động, nhưng Tạ Thư Dật cảm giác được sự bi thương của cô, trong lòng đột nhiên có chút không nhẫn tâm.

Hải Nhạc lả tả viết ra mấy hàng chữ: “Nói cho hắn biết? Muốn nói cho hắn biết như thế nào? Nếu như hắn không muốn chúng tôi, hắn không muốn tôi thì còn muốn Tiểu Bảo Tiểu Bối sao? Nếu vậy, nói ra cho hai đứa trẻ không phải là tàn nhẫn hơn, càng tổn thương chúng hơn sao?”

Tạ Thư Dật thở dài một hơi, trở nên im lặng, hắn không phải là người nam nhân kia, hắn không thể nào biết ý nghĩ của người ta, điều cô băn khoăn không phải không có lý, nếu như năm đó người đàn ông kia ruộng bỏ cô, thì cho dù sau này Phương Viễn Chi có sinh cho hắn hai đứa con, cũng chưa chắc sẽ hồi tâm chuyển ý.

“Nếu như hắn khiến cô băn khoăn như vậy, tôi nghĩ, tốt nhất là nên quên đi.” Tạ Thư Dật có chút đồng tình nói.

Hải Nhạc bị ai nước mắt lại từ trong mắt chảy ra ngoài.

Hắn cũng là nói như vậy, như vậy cô sẽ đem bí mật mình là Hải Nhạc vĩnh viễn chôn giấu trong lòng! Giống như ẩn sâu dưới đáy biển, mãi mãi không nhìn thấy mặt trời!

Cô ta thật sự là một nữ nhân mệnh khổ, Tạ Thư Dật ở trong lòng nói.

“Tôi vừa rồi cũng chỉ là nói chơi một chút, tôi biết trong sạch đối với cô rất quan trọng, chờ tôi trở về, sẽ ở trước mặt toàn bộ gia nhân nhận lỗi với cô!” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc lặng yên nhìn hắn một hồi lâu, viết xuống ba chữ: “Cám ơn anh!”

“Không có gì, là tôi hiểu lầm cô, tôi cũng muốn giúp cô giải thích.” Tạ Thư Dật lắc đầu một cái nói – “Trước đó tôi nói lời khó nghe, hi vọng cô đừng để trong lòng!”

Hải Nhạc chảy nước mắt lắc đầu một cái, cô làm sao có thể sẽ không để ở trong lòng? Cô đã để ở trong lòng! Cũng không quên được nữa rồi!

Tạ Thư Dật thấy cô lắc đầu, yên lòng, ngay sau đó hắn nhìn Hải Nhạc, khổ não và vội vàng hỏi: “Chẳng qua là, cô thật sự có dễ dàng như vậy quên quá khứ sao? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết cô làm như thế nào? Tại sao tôi lại không thể quên? Tại sao tôi vẫn không thoát được quá khứ? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết!”

Hải Nhạc ngưng rơi lệ, kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật, thật sự cô nghe có chút không hiểu ý tứ của hắn.

Tạ Thư Dật thấy trong mắt cô nghi hoặc, cười khổ lắc đầu một cái: “Thôi, cô cũng không hiểu, cô muốn quên cho nên liền quên, mà tôi lại không muốn quên, tôi sẽ không tự chủ mà nhớ đến quá khứ. Thật ra thì máu chốt ở tự bản thân tôi, cô cứ coi như tôi chưa nói gì đi.”

Hải Nhạc thật sự muốn hỏi hắn, anh có quá khứ như thế nào?

Nhưng vẫn chân chờ ở bên trong, cô không có hỏi ra lời, Tạ Thư Dật liền nói với cô: “Cô về trước đi, tôi muốn chạy thêm một lát.”

Nói xong, hắn liền quay mặt chạy đi, Hải Nhạc đành phải ngơ ngác nhìn hắn càng chạy càng xa.

Khi hắn bóng dáng của Tạ Thư Dật càng lúc càng nhỏ, Hải Nhạc xoay người đi trở về.

Hắn có thể đồng ý giúp cô giải thích, đã rất tốt rồi, cô còn có thể hy vọng xa vời cái gì? Rất tốt, thật sự rất tốt!

Hải Nhạc cô đơn mà cười cười, nước mắt, lần nữa từ trong mắt chảy xuống.

317. Chương 164: Xin Lỗi Cô!

Hải Nhạc cũng không trở về nhà, cô lại quay trở về Hải Giác, bình tĩnh tiếp tục làm công việc của mình.

Tạ Thư Dật chạy bộ trở lại, ăn bữa sáng, sau đó đứng đối nhau ở bên cạnh Chú Phúc nói: “Mau gọi tất cả mọi người tới đây, tôi có lời phải nói.”

Chú Phúc không biết hắn muốn nói gì, vội vàng đem tất cả mọi người triệu tập tới đây.

Tạ Thư Dật quét mắt một vòng sáu người làm nữ, nói: “Tối hôm qua có ai lên lầu?”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, Hải Nhạc cũng không biết hắn muốn nói gì.

“Tôi đang hỏi, tối hôm qua rốt cuộc có ai bước lên lầu hả?” Tạ Thư Dật hỏi.

Đột nhiên một cô gái thông dong đứng dậy nói: “Tối hôm qua Chú Phúc lên lầu, còn có Phương Viễn Chi cũng lên lầu.”

“A? Làm sao cô biết?” Tạ Thư Dật hỏi.

“..... Tôi nhìn thấy.” Cô giúp việc nói.

“Cô nhìn thấy? Vậy cô thấy cái gì? Hay là, cô nghe thấy cái gì?” Tạ Thư Dật bình tĩnh hỏi.

“Tôi.....” Cô giúp việc chần chờ một chút, nhìn Hải Nhạc một cái, thiếu gia hỏi như thế, là có ý gì? Thiếu gia muốn đuổi ra Phương Viễn Chi sao? Nhưng cũng không tới mức phải hỏi ý kiến người làm mà!

Cô giúp việc ngại thẹn, tiếp tục nói: “Tôi nghe thấy tiếng thiếu gia mắng Phương Viễn Chi, nói ngài ghét nhất nữ nhân chủ động dâng tới, cho dù có xinh đẹp tuyệt trần, ngài còn nói không có hứng thú với nữ nhân xấu xí như cô ta, đừng để ngài phải xem thường cô ta, ngài còn nói, nếu có lần sau, thì Phương Viễn Chi hãy rút khỏi tầm mắt của ngài, Tiểu Liên chính là kết quả của cô ta.”

“Ừ, cô nói cũng đúng, xem ra, cô nghe được rất rõ ràng.” Tạ Thư Dật nói – “Lỗi tai của người rất thánh đó, làm sao có thể nghe rõ ràng như vậy chứ? Lúc ấy cô phải cô cũng đang ở ngoài cửa phòng tôi?”

Cô giúp việc ngay lập tức đỏ mặt, lắp bắp, một câu biện bạch cũng nói không ra được.

“Không có tôi gọi, ai cũng không thể lên lầu, cô là không biết điều đó à?” Tạ Thư Dật đột nhiên cúi kính nói – “Nhất là loại người như vậy, nghe lén chuyện của người khác còn cắt xén đi xuyên tạc khắp nơi! Tôi ghét nhất cái loại bà tám chuyện thị phi! Cô, không cần phải sống ở Tạ gia nữa, chú Phúc, cho cô ta tiền lương gấp đôi, để cô ta đi khỏi Hải Giác.”

“Thiếu gia! Tôi sai lầm rồi! Tôi sai lầm rồi! Tôi lần sau không bao giờ dám tái phạm nữa, thiếu gia, hãy để tôi ở lại! Để cho tôi ở lại! Người phải đi là Phương Viễn Chi! Không phải là tôi a! Cô ta quyến rũ ngài, mà tôi cũng chỉ nói thật mà thôi!” Cô giúp việc khóc ngất, thiếu chút nữa muốn quỳ xuống trên mặt đất.

Không cần đuổi cô ta đi, cô ta không muốn đi, cô ta chỉ là thấy Phương Viễn Chi lên lầu, muốn nhìn xem cô ấy muốn làm gì, mới theo sau nhìn lén đấy! Cô ta là có chút ghen tỵ với Phương Viễn Chi xấu xí, thế nhưng có thể đến gần thiếu gia như vậy! Đó chỉ vì cô ta ghen tỵ! Trong lòng cô ta ghen ghét, mới đi nói cho mọi người nghe, nghe được mọi người mắng Phương Viễn Chi, trong lòng cô ta cảm thấy thật sảng khoái, nào có nghĩ đến, thiếu gia lại muốn đuổi mình đi mà không phải Phương Viễn Chi!

Tạ Thư Dật lạnh lùng nhìn cô ta, nói: “Tại sao lại đuổi cô ấy? Cô ấy giúp tôi xử lý vết thương, tôi cảm kích còn không kịp, những lời nói đó là vì tôi uống chút rượu, nói năng hồ đồ! Sáng nay, tôi biết rõ mình đã nói sai, cho nên ở trước mặt gia nhân trong nhà, trình trọng nhận lỗi với cô ấy!”

Tạ Thư Dật từ từ đi tới trước mặt Hải Nhạc, Hải Nhạc tay chân luống cuống đứng ở nơi đó, cô thật là không ngờ hẳn lại muốn đuổi cô gái kia, cô chỉ muốn hẳn ở trước mặt mọi người xin lỗi mình mà thôi! Không phải là muốn hẳn đuổi việc người ta!

Tạ Thư Dật đem tay phải đặt ở trên ngực trái, eo hơi hướng Hải Nhạc cúi xuống: “ Phương Viễn Chi, thật xin lỗi, tôi rút lại những lời nói làm tổn thương cô tối hôm qua, đó là do tôi say rượu nói năng hàm hồ, đem lòng tốt của cô ta nghĩ thành lòng lang dạ thú, xin cô không nên để ở trong lòng, cũng cảm ơn cô đã xử lý vết thương giúp tôi, cảm ơn cô!” (((((((((((E hèm, nghe anh nói, tôi nổi hết cả da gà...))))))))))

Hải Nhạc có chút chấn động nhìn hẳn, không nghĩ tới người như hẳn lại cúi mình thành kính nhận lỗi với cô.

Tất cả gia nhân trong nhà cũng giương to mắt nhìn Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc, không ai ngờ tới thiếu gia cao cao tại thượng lại cúi mình xin lỗi Viễn Chi, xem ra, chuyện tối hôm qua, nhất định là hiểu lầm rồi, Phương Viễn Chi xấu xí như vậy, tư cách gì mà đi quyến rũ thiếu gia? Đáng đáp bọn họ so với cô tốt hơn nhiều, cũng đều không dám làm như vậy, chỉ ở trong lòng hâm mộ vọng tưởng mà thôi, dùng đầu óc hơi suy nghĩ một chút, Phương Viễn Chi quyến rũ thiếu gia, đúng là chuyện không thể nào.

Mà Hải Nhạc không tự chủ được lắc lắc hai tay, ý là không sao.

“Tốt, nếu cô đã tha thứ cho tôi, chuyện này dừng lại ở đây.” Hảo, người tha thứ ta liền hảo, vậy chuyện này liền đến đây là ngừng.” Tạ Thư Dật ngồi thẳng lên, sau đó quay sang nói với cô giúp việc xui xẻo ngồi trên mặt đất: “Còn cô, bây giờ cũng nên đi khỏi đây rồi!”

“Không! Không! Thiếu gia! Đừng đuổi tôi đi! Đừng đuổi tôi đi! Tôi sai lầm rồi! Tôi sai lầm rồi! Cho tôi một cơ hội được không!” Cô giúp việc than thở khóc lóc.

Hải Nhạc vội vàng chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật, thỉnh cầu lắc lắc tay Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật giật mình nhìn Phương Viễn Chi đang đứng trước mặt hẳn, chỉ có Nhạc Nhạc mới có thể lôi kéo tay của hẳn như vậy, vì người khác hay vì chính cô ấy mà cầu xin, những nữ nhân khác không có ai dám mà làm ra những cử chỉ thân mật như Phương Viễn Chi vậy. Rõ ràng không phải là Hải Nhạc, nhưng lại rất tự nhiên mà lôi kéo tay của hẳn lắc lắc, giống như đã từng làm như vậy với hẳn rất nhiều lần.

Hẳn không khỏi ngơ ngác nhìn cô, cô cũng đang cầu khẩn nhìn hẳn, ánh mắt đó cực kì giống vẻ mặt của Nhạc Nhạc khi cầu cạnh hẳn!

Làm sao có thể? Hoàn toàn là hai nữ nhân khác nhau! Là hẳn lại phát bệnh cũ sao? Cứ như trước kia, chỉ thấy bóng lưng giống Nhạc Nhạc hẳn liền đuổi theo xoay người ta lại, kết quả chỉ khiến hẳn thất vọng, lần này, lần này lại như vậy! Nhưng mà lần này so với những lần trước thật sự mãnh liệt hơn, giờ khắc này, hẳn quả thật muốn rất muốn tìm thấy niềm hi vọng từ trên người Phương Viễn Chi!

Thật là kỳ quái, thật thật là kỳ quái!

Tạ Thư Dật kéo mình từ cái cảm giác kì lạ đó quay trở lại, chậm rãi hỏi cô: “ Cô muốn cầu xin cho cô ta? Cô không muốn tôi đuổi cô ta đi?”

Hải Nhạc vội vàng gật đầu như gà mổ thóc. “Được rồi, nếu cô đã cầu xin cho cô ta, vậy được, cứ để cô ta ở lại đây đi.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

Hải Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hai tay hợp thành chữ thập cảm ơn Tạ Thư Dật, trong mắt cũng hắt lên nụ cười, Hải Nhạc vội vàng cúi người xuống, đỡ cô giúp việc kia đứng lên.

“Cô hãy nhớ, là Phương Viễn Chi vì cô cầu xin, lần này tôi bỏ qua, nếu để tôi lần sau nghe được trong nhà có ai chế giễu Phương Viễn Chi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói – “ Được rồi, chuyện đến đây chấm dứt, tất cả mọi người đi xuống đi.”

Tất cả người giúp việc cũng tam hoảng loạn rời khỏi, lúc Hải Nhạc muốn đi làm việc, đột nhiên nghe được Tạ Thư Dật nói: “ Phương Viễn Chi, tôi có lời muốn hỏi cô!”

Hải Nhạc không khỏi dừng lại bước chân, trong lòng chợt thấy bất an nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật trầm tư một hồi, nói: “Tôi có thể biết ngày sinh nhật của cô không? Có thể nói cho tôi biết không?”

Hải Nhạc không ngờ rằng Tạ Thư Dật đột nhiên sẽ hỏi như thế, cô không khỏi hốt hoảng lắc đầu, sau đó lại cúi đầu.

Sinh nhật của cô, cô làm sao lại không nhớ chứ? Chẳng qua là ngày sinh nhật đối với cô đã không còn quan trọng rồi, ngày sinh nhật của Tiểu Bảo Tiểu Bối mới là quan trọng nhất, mà ba Phương mẹ Phương cũng lấy ngày nhật được cô ở biển mà làm giấy khai sinh lại cho cô, cứ thế ngày đó trở thành ngày sinh nhật của cô.

Nhưng tại sao Tạ Thư Dật lại đột nhiên muốn biết ngày sinh nhật của cô? Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Chẳng lẽ, cả ngày sinh nhật cô cũng quên rồi sao?” Tạ Thư Dật thở dài một hơi mà nói, - “ Thôi cô đi làm đi, tôi không có ý gì khác, chỉ là nghĩ tới sinh nhật sắp tới của Tiểu Bảo Tiểu Bối, sinh nhật của con, người mẹ như cô lại chịu nhiều khổ cực như vậy, cho nên mới tùy tiện hỏi một chút, cô không cần bận tâm.”

Hải Nhạc yên lặng xoay người qua, đi ra ngoài. Tạ Thư Dật đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng cô rời đi, cô toàn thân đều là mê!

318. Chương 165: Dò Xét Chỉ Thêm Thất Vọng!

Trong lòng chợt nhói, bởi vì Phương Viễn Chi cũng được người ta cứu từ biển lên, nhất là khi cô lôi kéo tay của hắn lắc lắc, càng khiến Tạ Thư Dật thêm tò mò, hành động của cô, lại khiến hắn sinh ra một cảm giác kì lạ, chính hắn cũng kinh ngạc. Những ý nghĩ đó đột nhiên nảy sinh, khiến hắn không từ chủ mà hỏi sinh nhật của cô, đáng tiếc lại không nhớ đến cô không nói chuyện được, hỏi cũng vô ích, xem ra, có một số chuyện phải tự mình tìm hiểu mới có được đáp án.

Sau bữa ăn tối, Tạ Thư Dật dặn dò chú Phúc nói Hải Nhạc tới thư phòng của hắn, trong lòng Hải Nhạc không ngừng nghĩ vẫn theo chú Phúc đi vào thư phòng của Tạ Thư Dật.

Sau khi chú Phúc rời đi, Tạ Thư Dật hỏi Hải Nhạc: “ Phương Viễn Chi, có thể gọi cô là Viễn Chi chứ?

Hải Nhạc gật đầu một cái.

“ Cô biết đọc sách chứ? Mấy ngày này tôi rất bận, ngày mai lại có một cuộc họp, cô tới giúp tôi soạn thảo một biên bản hội nghị. Tôi vừa lái xe vừa nhớ thì thật phiền toái.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật.

Nhiều nữ nhân như vậy, tất cả mọi người đều biết viết chữ, tại sao lại gọi cô?

“Yên tâm, tôi sẽ nhắc cô những cái quan trọng, cô nhớ kỹ là được.” Tạ Thư Dật nhàn nhạt nói.

Hải Nhạc lắc lắc tay, tỏ vẻ cự tuyệt.

“Tôi phát hiện chúng ta nói chuyện có chút khó khăn, à, có cây bút đây, cô muốn nói gì thì cứ viết ra như lúc ở bên bờ biển vậy.”Tạ Thư Dật đem cây bút đưa cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc chần chờ không chịu nhận.

“Cô biết viết chữ, hơn nữa tôi thấy chữ của cô rất đẹp...Đừng nói với tôi là cô không biết dùng bút, chỉ biết dùng cành cây đó?” Tạ Thư Dật thật bình tĩnh nhìn Hải Nhạc nói.

Hải Nhạc hết cách, chỉ đành phải thò tay mà tiếp nhận chiếc bút trên tay Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật thuận tay lấy ra một quyển giấy ghi chép, kéo một chiếc ghế qua.

“Thật rất xin lỗi, tôi không hiểu ý của cô, cô ngồi xuống viết ra thì tôi mới hiểu được.” Tạ Thư Dật bày ra tư thế mời cô ngồi.

Hải Nhạc nhắm mắt ngồi ở trong ghế, tay cầm bút bất giác mà run lên.

Phải làm sao? Phải làm sao? Chữ viết trên giấy, cũng không giống như là nhánh cây viết trên cát, nét chữ hoàn toàn khác nhau a.

Cô thật không hiểu hần tại sao muốn làm như vậy, thật sự không hiểu.

Cứ cho rằng hành động lúc sáng bên bờ biển là thông minh, nhưng lại thật ngu xuẩn, bây giờ cô phải làm sao? Sau lưng Hải Nhạc không ngừng đổ mồ hôi hột, trán cũng lấm tấm mồ hôi, cũng may bị khăn trùm đầu che khuất, mới không nhìn ra.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, lần nữa nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nhú mày, nói: “Viễn Chi, viết chữ đối với cô mà nói, cũng không phải là việc khó, tại sao tại chậm chậm không viết? Tôi thấy thật kì lạ.”

Hải Nhạc cắn răng, đem giấy ghi chép chuyển qua trước mặt của mình, lúc chuẩn bị viết thì điện thoại Tạ Thư Dật vang lên, Tạ Thư Dật nhú mày một cái, thò tay nghe máy: “Alo, anh Thư Dật, nghe nói anh đi Hoa Liên, ở đó chơi có vui không?” Bên kia đầu dây có tiếng nói.

Tạ Thư Dật không nói gì liền cúp máy, cô ta làm sao lại biết được số điện thoại mới của hần chứ? Biết số này, không nhiều người lắm, là ai nói cho cô ta biết số của hần? Là Giao Tinh? Là ba? Hay là anh em Hứa Gia? Không lẽ là Sở Lâm Phong?

Ban đầu vì để che miệng Trúc Bang, hần đã tuyên bố với bên ngoài người chết là Trì Hải Hoan, người được đưa đi Anh là Tạ Hải Nhạc. Ngay cả Hứa Nhã Nghiên cũng chán nản khi Hải Nhạc mất trí nhớ mà quên đi cô, chỉ nhớ được Tạ Thư Dật, ba hần với dì, chỉ có Long Đế Uy biết rõ cô ta là Trì Hải Hoan, không phải Hải Nhạc, còn tất cả mọi người đều cho rằng người đang xuất hiện trước mặt bọn họ là Hải Nhạc. Tạ Thư Dật biết chuyện này cũng không còn cách nào khác, Trúc bang ngày nào còn tồn tại thì ba sẽ gặp nguy hiểm, vì an toàn của ba hần, thà để phòng một chút, để cô ta tạm thay mặt Hải Nhạc. Thật sự là không có biện pháp, chỉ cần Hải Nhạc trở về, không, chỉ cần Trúc Bang tan rã, hần sẽ lập tức làm rõ danh phận! Hần sẽ không cho phép Trì Hải Hoan tráo mạn đối đảo! Cô ta làm ô nhục tên tuổi của Nhạc Nhạc đã quá lâu rồi!

Nhưng mà hần cũng đã cảnh cáo Trì Hải Hoan, cô ta dựa vào danh tiếng của Hải Nhạc chỉ được một lúc, không phải là vĩnh cửu, chỉ cần Trúc bang không còn tồn tại, cô ta sẽ trở về đúng thân phận của mình, cho nên ngoài lúc cùng gặp mặt cha mẹ, khi chỉ có hai người cô ta cũng thức thời tự xưng mình là Trì Hải Hoan mà nói chuyện với hần! Trì Hải Hoan một mực đi du học ở Anh, một năm về nhà mấy lần, cũng không nhìn thấy cô ta nhiều, thế nhưng hần vẫn không thể nào chấp nhận cô ta tồn tại trong cuộc sống của hần, vì ba, hần chỉ còn cách tạm thời nhịn xuống ác cảm với cô ta, dù cô ta thay thế thân phận Hải Nhạc hần cũng không đối tốt với cô ta, vì cô ta không phải Hải Nhạc!

Trì Hải Hoan từ lúc nào quên mất thân phận của mình rồi? Lại còn còn điện thoại tới làm phiền hần?

Chờ hần phục hồi tinh thần, Phương Viễn Chi đã mặt bình tĩnh đứng ở ghế dựa bên cạnh bên, Tạ Thư Dật chậm rãi kéo mảnh giấy quá, nhìn chữ trên đó viết: “Tôi từ chối, tôi với anh nói chuyện không thuận lợi, tôi không thể giúp anh được.”

Tạ Thư Dật không khỏi có chút thất vọng, đây không phải là chữ viết trong tưởng tượng của hần, Tạ Thư Dật ném mảnh giấy lên bàn, nói: “Nếu cô đã không muốn, vậy tôi tìm người khác.”

Hải Nhạc như trút được gánh nặng, đi ra khỏi thư phòng của Tạ Thư Dật, cô nhẹ nhàng đóng cửa thư phòng, khuôn mặt dưới khăn trùm đầu ướt đầm mồ hôi.

Không biết là nhận được điện thoại của ai, hần đứng bồn thần một lúc, cô cũng có thời gian cái khó ló cái khôn, Hải Nhạc thay đổi tư thế cầm bút, chữ viết cũng thay đổi, có nét giống với chữ ở trên bờ cát, tất cả không chệch vào đâu được, hần, hoàn toàn không nhìn ra cái gì.

Hần cũng có thể là muốn tìm một người tới làm giúp một chút, sửa bản ghi chép cũng không phải việc mà một tổng tài làm, hần tìm cô cũng dễ hiểu, nhưng mà cô lại không thể. Cô không thể làm giúp hần công

việc đó! Trải qua chuyện tối hôm qua và sáng nay, cô hoàn toàn không muốn cho hắn biết mình là Hải Nhạc, cô muốn bí mật này mãi mãi chìm sâu vào đáy biển!

Hải Nhạc trở lại phòng mình, chưa được bao lâu, cô liền nghe được tiếng violon buồn bã vang lên, đó là bài rất quen thuộc ‘Mệnh Chi Dạ’, nhưng hắn trước kia vẫn còn ngang ngược, vui vẻ, sao bây giờ lại buồn bã như vậy? Hắn kéo violon lúc tâm tình phiền muộn, còn cô là tiếng đàn của người mang tâm tình phiền muộn sao? Hải Nhạc cũng mơ hồ

Hải Nhạc nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng của mình, cẩn thận lắng nghe.

Khi Hải Nhạc ra khỏi thư phòng, Tạ Thư Dật cũng đứng dậy rời đi, thử dò xét là phí công, càng khiến cho tâm tình hắn thêm thất vọng, hắn cảm thấy thần kinh mình thật sự có vấn đề rồi, cứ cho rằng chuyện gì cũng có thể, thế nhưng tất cả hắn nhận được luôn là thất vọng tột cùng!

Trong lòng Tạ Thư Dật rất buồn bực, cầm chiếc đàn Violon mang từ Đài Bắc lên kéo một chút, cảm giác tay mình cũng không có vấn đề gì, hắn liền ra ban công kéo một bài. Bởi vì hắn đã từng hứa với Nhạc Nhạc, mỗi đêm sẽ kéo đàn Violon cho cô nghe, tối hôm qua vì tay bị thương nên bị lỡ, tối nay hắn muốn bù lại.

Hải Nhạc yên tĩnh đứng đó nghe, càng nghe lòng càng chua xót, cô cảm nhận được nỗi nhớ của hắn qua tiếng đàn réo rắt, hắn đang nhớ ai? Là nhớ Tạ Hải Nhạc trước mắt hắn sao?

Hải Nhạc muốn rời đi, nhưng vẫn không nỡ, sáu ngày, chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn, để cho cô đến gần hắn nhiều hơn được mấy ngày thôi!

Người đứng trên ban công si ngốc kéo đàn, người đứng dưới lầu si ngốc nghe, đêm thật yên tĩnh, nhưng tâm lại dậy sóng.

Cho đến Tạ Thư Dật ngừng lại, Hải Nhạc vẫn cứ ngây ngốc đứng tại chỗ, hồi lâu, Hải Nhạc mới lưu luyến đi về phòng.

Bởi vì lúc trước Tạ Thư Dật nói xin lỗi, Hải Nhạc bình tĩnh ở lại hai ngày, nhưng buổi tối, tiếng đàn violon của Tạ Thư Dật khiến cho Hải Nhạc không tài nào chợp mắt nổi.

Hai người đều có tâm sự, thật ra thì trong lòng vẫn luôn nhớ về nhau!

Rõ ràng là người đứng ở ngay trước mặt, nhưng lại không thể quen biết nhau, không thể nói với nhau!

Số mạng, luôn đùa giỡn nhau như vậy sao?

319. Chương 166: Trì Hải Hoan Trở Về

Đoàn phim Hải Giác Chi Ái phần lớn đều đã trở về khách sạn mới ở trong thị trấn, chỉ có Thường Hàn cùng với nam nữ chính tới, có lúc nam nữ chính cũng không tới đây. Đã năm năm rồi không thấy Thường Hàn, Hải Nhạc thiếu chút nữa không có nhận ra hắn, không hiểu hắn tại sao lại để râu ria như vậy, nhưng xem ra nhìn hắn bây giờ lại có vẻ thành thực hơn, có mùi vị nam tính hơn. Hắn buổi tối đi đâu đó mới về, sáng ra thì đúng lúc mới xuất hiện, xem ra đạo diễn phải khổ cực rồi. Thường Hàn luôn lặng lẽ đi khỏi Hải Giác, rất ít chạm mặt người làm ở đây, Thường Hàn vẫn chụp hình chung với fan hâm mộ nữ ở đây, tác phong cũng không có thay đổi, không biết người trong lòng hắn có còn là Nhã Nghiên không?

Nghĩ đến Nhã Nghiên, trong lòng Hải Nhạc tràn đầy khổ sở, lần trước gặp lại, cô và Nhã Nghiên đã không thể đứng chung được nữa, người trên trời kẻ dưới đất. Người ta thấy Nhã Nghiên mất liên lạc, còn thấy cô, chỉ cảm thấy khó chịu. Nếu như Nhã Nghiên với Thường Hàn có thể đến bên nhau, cô cũng thấy mừng thay cho cô ấy, dù sao năm đó Nhã Nghiên giúp đỡ Hải Nhạc nhiều như vậy, nghĩ đến trong lòng Hải Nhạc lại có chút áy náy. Hải Nhạc vẫn luôn cảm tạ Nhã Nghiên, nhưng bây giờ cô không có cách nào báo đáp, chỉ có thể thiếu cô ấy ân tình này.

Hải Nhạc lại bấm tay tính toán một chút, đã qua bốn ngày, hôm nay là ngày thứ năm rồi, Hải Nhạc đột nhiên nhớ đến Tiểu Bảo Tiểu Bối, không biết mấy ngày này, bọn nhỏ có ngoan hay không, có nhớ mẹ hay không?

Vừa nghĩ tới con, trong lòng Hải Nhạc lại bắt đầu áy náy, sao cô lại có thể vì nam nhân không hề nhớ đến mình mà quên đi Tiểu Bảo Tiểu Bối đây?

Hải Nhạc cảm thấy mình thật quá ngu muội rồi, để con ở nhà, để lại văn chương, chỉ vì tới gặp mặt hắn, đáng giá sao?

Có lẽ là đáng giá, để cho cô hoàn toàn chặt đứt đoạn tình cảm còn sót lại trong lòng.

Trong lòng Hải Nhạc không khỏi cười khổ.

“A Ly, hôm nay cháu không có việc gì cần làm thì đi theo mợ ra thị trấn một chuyến, mợ cần mua chút đồ dùng với thực phẩm.”

Chiếc xe thể thao chậm rãi lái vào cổng biệt thự Hải Giác, khi xe dừng lại ở bên cạnh xe của Tạ Thư Dật, một cô gái mang đầm xanh ngọc tới đầu gối, trên eo nổi bật lên sợi thắt lưng Diệu Linh Nữ Tử, cô gái gỡ mắt kính xuống, quan sát một lượt biệt thự trước mắt, môi đỏ hé miệng cười cười, sau đó đi thẳng vào cửa chính.

Bởi vì chú Phúc và thím Phúc cùng thím Phúc đều không ở đây, trong biệt thự chỉ còn lại vài người làm nữ với một nhân viên chăm sóc vườn hoa, thế nên cũng không có ai nhận ra cô gái này là thần thánh phương nào. Gia nhân vội vàng đi thông báo với Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật vừa nghe tới chiếc xe thể thao màu đỏ, mặt thoáng cái đã đen lại.

“Nói với cô ta, nơi này không hoan nghênh cô ta, bảo cô ta đi đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng.” Nữ giúp việc nghe xong liền quay người muốn đi, nào ngờ cô gái kia đã tựa ngay cạnh cửa, trên tay cầm mắt kính lắc qua lắc lại.

“Tối cũng tới rồi, sao phải muốn em đi?” Cô hơi chếch nhìn Tạ Thư Dật một cái.

Tạ Thư Dật từ trong chỗ ngồi mở hai mắt ra, lông mày rậm nhíu lại.

“Cô đi ra ngoài trước.” Tạ Thư Dật nói người làm đi ra ngoài, cô người làm cúi người rồi đi ra ngoài.

“Trì Hải Hoan, da mặt cô cũng quá dày đi, lại còn dám chạy tới nơi này? Cô tới làm gì?” Tạ Thư Dật lạnh lùng hỏi cô.

“Em đã trở về, cho nên tới đây để gặp anh a!” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật khẽ mỉm cười.

“Tôi rất khỏe, cũng không mượn cô quan tâm. Xin hãy rút khỏi mắt tôi!” Tạ Thư Dật không chút khách khí mà nói.

“Anh Thư Dật, đừng như vậy mà.” Trì Hải Hoan nhìn Tạ Thư Dật cầu khẩn.

“Nơi này, không phải chỗ cô nên tới! Có! Đừng có được voi đòi tiên!”

Trì Hải Hoan chán nản cúi đầu, nói: “Em không có, em không có được voi đòi tiên, em vẫn nhớ mình là ai, em chưa hề ở trước mặt anh mà lẫn lộn qua.”

“Đi ra ngoài!” Tạ Thư Dật gầm nhẹ nói.

“Không.” Trì Hải Hoan quật cường ngẩng đầu lên.

“Đi ra ngoài!” Hai tay của Tạ Thư Dật cũng nắm thành nắm đấm – “Tôi nhìn thấy cô đã thấy ghê tởm!”

“Không!” Trì Hải Hoan liều chết không đi.

Tạ Thư Dật giận đến mắt nổ đom đóm, hắn giận đến gật đầu nói: “Được, cô không cần đi, tôi đi!”

Tạ Thư Dật đi tới cửa, đẩy mạnh Trì Hải Hoan ra, liền đi thẳng ra ngoài.

“Tạ Thư Dật! Tạ Thư Dật!” Trì Hải Hoan đuổi theo.

“Đừng tới chọc giận tôi! Nếu cô tới gần tôi, tôi sẽ không khách khí với cô như bây giờ đâu!” Tạ Thư Dật giọng điệu ác độc mà nói với Trì Hải Hoan nói, sau đó, hắn liền đi xuống lầu.

Trì Hải Hoan đuổi theo mấy bước, cuối cùng phần nộ quay trở lại phòng của Tạ Thư Dật.

Trì Hải Hoan nhìn xung quanh phòng một lượt, cũng không có chú tâm, trong lòng cô ta bây giờ chỉ có Tạ Thư Dật.

Năm năm rồi, năm năm a! Thế nhưng Tạ Thư Dật vẫn là một tảng băng, là một tảng băng lãnh khốc vô tình không thể hoà tan.

Trì Hải Hoan cảm thấy có chút mệt mỏi, thân mệt mỏi, tâm cũng mệt mỏi, mới từ Anh trở về, vội vội vàng vàng lái xe từ Đài Bắc đến Hoa Liên, thần kinh khẩn trương cao độ, mà Tạ Thư Dật lại đối xử với cô như vậy, khiến cho cô càng thấy thêm mệt mỏi.

Trì Hải Hoan mệt mỏi nằm lên giường của Tạ Thư Dật, ngáp một cái, liền ngủ mất.

Khi Hải Nhạc cùng thím Phúc đi mua đồ về, tay xách túi lớn túi nhỏ trở về Hải Giác, Hải Nhạc liền chú ý tới chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ bên cạnh xe của Tạ Thư Dật, đó không phải xe của hắn, cũng không phải xe của Thường Hàn, là của ai đây?

Hình như Hải Giác có khách quý, là ai vậy?

Trong lòng Hải Nhạc có chút nghi ngờ.

“A Ly, cháu đem cái máy đuổi muỗi lên phòng thiếu gia nhé, hôm qua thiếu gia nói trong phòng cậu ấy có muỗi.” Thím Phúc nói.

Hải Nhạc gật đầu một cái, tay cầm máy đuổi muỗi đi lên lầu.

Hải Nhạc gõ cửa, không nghe thấy tiếng Tạ Thư Dật trả lời.

Tạ Thư Dật không có ở trong phòng sao? Như vậy càng tốt. Hải Nhạc tiện tay kê mở cửa phòng Tạ Thư Dật ra.

Đột nhiên Hải Nhạc nhìn thấy trên giường của Tạ Thư Dật có một cô gái đang nằm ngủ, mái tóc dài gọn sóng, một tay gối đầu, một khắc đó, tim của Hải Nhạc như ngừng đập.

Là ai đang ngủ trên giường của hắn? Là ai?

Là chủ nhân của chiếc xe màu đỏ sao?

Hải Nhạc không có dũng khí đi qua đó, đem máy đuổi muỗi để trên bàn, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài, không ngờ lúc đi lui không cẩn thận, chân đá vào ghế, Hải Nhạc thiếu chút nữa trật chân té té lăn trên đất, nhưng tiếng động đã đánh thức cô gái nằm trên giường. làm ra tới tiếng vang đem chuàng shang nữ nhân thức tỉnh.

“Anh Thư Dật?” Cô gái trở mình một cái, tay dụi dụi mắt, nửa ngồi dậy.

Khi Hải Nhạc thấy rõ ràng là ai, máu toàn thân cô liền chạy lên não, toàn thân vô lực, một bước cũng không di chuyển được, chỉ có thể đứng ngơ ngác tại chỗ.

Khi Trì Hải Hoan tỉnh táo lại, phát hiện trước mặt là một người phụ nữ trùm kín mặt, cô giật mình.

“Cô là ai? Đi vào đây làm gì?” Trì Hải Hoan quát to một tiếng.

320. Chương 167: Một Tát Này, Là Cho Cô Một Bài Học!

Hải Nhạc lạnh lùng nhìn trì Hải Hoan, cô ta đáng ghét càng ngày càng đẹp, không có Hải Nhạc ở đây, vẻ đẹp của cô ta không còn ai có thể át đi được.

Lòng của cô, thật là đau, thật là đau! Cô ta quả thật đã bò lên giường Tạ Thư Dật!

Là dùng tên Trì Hải Hoan mà leo lên giường hần sao?

Hải Nhạc dám khẳng định, là chị ta dùng thân phận Hải Nhạc mà bò lên giường của Tạ Thư Dật, bởi vì Tạ Thư Dật ghét chị ta như vậy, còn không cho chị ta tới gần, chớ nói chi là bò lên giường của hần, hàng đêm cùng hần ân ái!

Tất cả mọi thứ, tất cả, rõ ràng là thuộc về Hải Nhạc, thế nhưng lại bị Trì Hải Hoan vô sỉ, ác độc chiếm đoạt toàn bộ!

Có lẽ, khoảng thời gian cô ra thị trấn mua đồ, bọn họ đã ở trên chiếc giường này mà ân ái!

Hải Nhạc nghĩ đến đây, máu trong người như dừng lại, cả người lạnh băng. Giờ khắc này, cô thật sự hận Trì Hải Hoan, thật sự rất hận cô ta!

Không, cô càng hận Tạ Thư Dật hơn, so với Trì Hải Hoan, cô càng hận hần hơn!

Chỉ trong thời gian gian năm, sáu năm, hần lại ở cùng một chỗ với cô ta vui vẻ như vậy! Còn cô phải mang theo Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối trải qua cuộc sống khó khăn suốt năm năm nay, hần lại có thể ôm lấy Trì Hải Hoan mà ân ái. Hần thậm chí còn không có cảm giác ra rằng đó không phải là Hải Nhạc, không cảm nhận được người đó chỉ là giống cô thôi sao? Trì Hải Hoan cho tới bây giờ cũng chưa lộ ra sơ hở gì hay sao? Cho dù cô ta nói mình mất trí nhớ, nhưng trong lòng hần, người hần yêu thật sự là Tạ Hải Nhạc, hần làm sao lại không thể phát hiện ra một chút dấu vết chứ? Một chút nghi ngờ cũng không có sao?

Hần không thể phát hiện ra cô ta là giả! Hần gọi cái này là yêu cô sao? Giả, tất cả tất cả đều là giả! Hần không hề yêu cô như cô tưởng tượng! Ít nhất, không giống như cô yêu hần!

Hai tay của cô bắt giắc nắm chặt thành quyền, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay cũng không hay biết!

Mặt của Trì Hải Hoan trầm xuống, người làm nữ này, lá gan cũng quá lớn đi? Cô đang hỏi mà cô ta lại không thêm trả lời!

Trì Hải Hoan từ trên giường bò dậy, đi vào chiếc dép ở dưới giường của Tạ Thư Dật, chậm rãi đi tới trước mặt Hải Nhạc, cao cao tại thượng hỏi Hải Nhạc: “Cô bị điếc sao? Không nghe thấy tôi đang hỏi cô sao? Cô vào đây làm gì? Quấy rầy giấc ngủ của tôi, nhưng ngay cả câu nói xin lỗi cũng không có!”

Hải Nhạc nhìn thẳng vào mắt Trì Hải Hoan, cô rất muốn nói: “Trì Hải Hoan, cô có cái gì hay mà phách lối? Cô chẳng qua chỉ là tráo mạo đổi đầu mà thôi!”

Đáng tiếc, miệng của cô mở ra đến mức lớn hơn nữa, cũng không phát ra âm thanh nào.

Trì Hải Hoan thấy cô đứng ở nơi đó vẫn không nói lời nào, không khỏi tức giận.

“Khăn thì trùm kín đầu, lại không nói tiếng nào, là tôi ban ngày thấy ma sao?” Trì Hải Hoan lớn tiếng nói.

Thế nhưng người đứng trước mắt này vẫn không nói lời nào, một chút phản ứng cũng không có.

Trì Hải Hoan cảm giác mình bị coi thường, ngay cả một gia nhân trong nhà cũng coi thường cô ta! Làm sao có thể như thế chứ!

Trì Hải Hoan nhanh chóng vung tay lên, dùng sức đánh Hải Nhạc một bạt tai!

Hải Nhạc không nghĩ tới cô đột nhiên động thủ đánh mình, hơn nữa lại còn dùng sức đánh mạnh như vậy, một tát này để cho cô mất nổ đom đóm, lỗ tai cũng ong ong lù lù, Hải Nhạc lảo đảo mấy bước mới đứng vững lại được.

“Một tát này, là dạy dỗ cho cô nhớ! Một gia nhân nhỏ nhoi mà lại dám đối đầu với bốn tiểu thư Tạ gia, lần sau hãy nhớ bốn phần của cô, hỏi cái gì thì phải trả lời cái đó.” Trì Hải Hoan lạnh lùng nói.

Hải Nhạc bùm mặt, ánh mắt hận hận nhìn Trì Hải Hoan, cô ta vẫn là Trì Hải Hoan của trước kia! Trì Hải Hoan đúng là chó không bỏ được ăn c*t (shit)!

Bổn phận, bổn phận! Tạ Thư Dật nói cô nhớ bổn phận của mình, cô có thể ngậm đắng nuốt cay mà im lặng, nhưng Trì Hải Hoan, cô ta có tư cách gì tới nói cô nhớ bổn phận của mình? Cô ta cùng lắm chỉ là một kẻ vô sỉ, không biết xấu hổ đi cướp đoạt thân phận của Tạ Hải Nhạc cô mà thôi!

Trì Hải Hoan cùng người trước mặt mang theo đôi mắt đầy hận thù nhìn nhau, trong lòng vừa giận vừa sợ, ở trong mắt cô ta, một nữ giúp việc làm sai, chịu một cái tát của chủ nhân thì sẽ sợ mất mặt, thế nhưng người phụ nữ trước mặt này lại nhìn cô ta với ánh mắt thù hận như thế?

Phản! Phản! Thật là phản!

“Xem ra! Tôi cho cô một cái tát, cũng chưa đủ khiến cô nhớ lâu a.” Trì Hải Hoan nhàn nhạt nói, bàn tay mảnh khảnh hất mái tóc trước ngực ra phía sau, thần thái vô cùng phong tình vạn chủng.

Nhưng dù cô ta phong tình vạn chủng thế nào, rơi vào trong mắt của Hải Nhạc, đó là dấu hiệu Trì Hải Hoan nổi điên, Hải Nhạc không khỏi phòng bị lùi về sau một bước.

“Nói! Cô tên gì?” Trì Hải Hoan bước về trước một bước.

Hải Nhạc lắc đầu một cái.

“Thế nào, cô bị câm hả? Tôi hỏi tên cô, đã là vinh hạnh của cô rồi!” Trì Hải Hoan lại bước về trước một bước.

Hải Nhạc tiếp tục lắc đầu.

“Tôi thật sự vô cùng tò mò, cái biệt thự Hải Giác này lại có thể nhận người như cô vào làm, Thư Dật rốt cuộc là đang làm gì a?” Trì Hải Hoan thông thả ung dung nói.

Trì Hải Hoan bước đến trước mặt Hải Nhạc, tò mò nhìn Hải Nhạc.

“Cô tại sao phải trùm đầu che mặt? Khuôn mặt cô bị dị dạng, người không nhận ra sao?” Trì Hải Hoan hỏi.

Hải Nhạc thật muốn rống to nói với cô ta: “Tôi không phải người! Là ác ma bò từ địa ngục lên, là do cô ban tặng.”

Nhưng khổ nỗi Hải Nhạc không có cách nào mở miệng nói chuyện, chỉ có thể ở trong lòng reo hò không biết bao nhiêu lần! Hận ý không cách nào tiêu tán, cô chỉ có thể tức giận nhìn Hải Hoan!

“Cô dám ở trước mặt tôi không nói tiếng nào, còn dám dùng cái ánh mắt này nhìn tôi, là ai cho cô lá gan này? Là ai? Là Tạ Thư Dật sao? Có phải là hắn hay không?” Trì Hải Hoan đột nhiên cau kính hỏi.

Hải Nhạc cắn môi, cô không biết Trì Hải Hoan lại đang nghĩ cái gì.

“Hay là, khuôn mặt cô quá đẹp, không muốn cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp của mình? Không lẽ là Thư Dật đưa cô tới đây? Là Thư Dật cứ để cô nhõn nhoe ở đây sao?” Trì Hải Hoan nghiêng đầu hỏi.

Hải Nhạc tức giận đến toàn thân phát run, rõ ràng là cô, là cô! Là kẻ lòng dạ hiểm độc như cô, không nhớ tới tình chị em mà tạo thành!

“Xem đi, tôi chỉ mới nói vậy thôi, mà toàn thân cô đã phát run lên rồi. Không lẽ, tôi đoán đúng rồi?” Trì Hải Hoan cười diễm lệ nói.

Nụ cười đó lọt vào trong mắt Hải Nhạc khiến cô ghê rợn tóc gáy.

Cô không muốn nhìn lại nàng, liền đem mặt phiết qua vừa, mà Trì Hải Hoan dĩ nhiên cũng làm vào thời khắc này đột nhiên đưa tay dùng sức lôi kéo đầu của cô khăn, Hải Nhạc vội vàng không kịp chuẩn bị, khăn trùm đầu bị Trì Hải Hoan cả vạch trần xuống tới!

Không, không thể! Khăn trùm đầu như là mặt của cô! Không có khăn trùm đầu, mặt của cô lộ sẽ cũng sẽ bị mọi người cười chê! Hải Nhạc phản xạ lấy tay che kín đầu, nhưng khăn trùm đã bị Trì Hải Hoan kéo đi rồi, cả khuôn mặt cứ như vậy lộ ra trước mặt Trì Hải Hoan!

“Có quỷ a!” Trì Hải Hoan bị dọa cho sợ đến hét thất thanh, cô ném khăn trùm đầu trên tay xuống, không ngừng lùi về phía sau, “Quỷ a!”

Tạ Hải Nhạc vốn là đang trong lúc bối rối, nhìn thấy Trì Hải Hoan bị sợ thành cái dạng kia, trong lòng cô đột nhiên sinh ra cảm giác sảng khoái, Hải Nhạc bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mỉm cười đi tới chỗ Trì Hải Hoan.

“Đừng tới đây! Đừng tới đây!” Trì Hải Hoan cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn Hải Nhạc, cô ta thét lên, hai tay quơ lung tung trước mặt: “Cứu tôi với! Cứu tôi với! Có quý a!”

Tạ Hải Nhạc vẫn như cũ cố chấp đi về phía cô ta, nếu như lúc này cô có thể nói, nhất định sẽ phát ra âm thanh giả thần giả quỷ, càng ghê rợn càng tốt, hù dọa cho Trì Hải Hoan khiếp vía. Đáng tiếc, cô lại không thể nói được!

Mọi người ở dưới lầu nghe tiếng Trì Hải Hoan hoảng sợ kêu cứu, vội vàng chạy lên. Hải Nhạc nghe được tiếng bước chân, thấy việc này không nên chậm trễ, cô nhanh chóng vọt tới trước mặt Trì Hải Hoan, bắt lấy cánh tay đang cào loạn của cô ta, Trì Hải Hoan giật mình mở to mắt nhìn cô.

Trì Hải Hoan, tôi sẽ không để cho cô muốn làm gì với tôi thì làm! Cô làm cái gì, tôi sẽ toàn lực trả lại cho cô! Trong lòng Hải Nhạc nói, cô vung tay trả lại cho Trì Hải Hoan một cái tát, Trì Hải Hoan thét lên, ngã ngồi ở trên sàn nhà.

Hải Nhạc nhanh chóng quay người lại, nhặt khăn trùm đầu lên, nhanh chóng cột lại sau ót, rồi đứng lui lại vách tường.

Rất nhanh, mọi người chạy lên, tất cả mọi người đều tập trung trong phòng của Tạ Thư Dật.

“Hải Nhạc, cháu làm sao vậy?” Chú Phúc nhanh chân chạy tới đỡ Trì Hải Hoan đứng dậy, Trì Hải Hoan đẩy ông ra, vùng vằng đứng lên.

Cô ta lại bị một người làm khuôn mặt như quỷ tát một cái! Sao cô ta có thể chịu được nhục nhã như vậy!

Trông thấy tất cả mọi người đã tới, lá gan của cô cũng lớn mạnh, nhìn thấy Hải Nhạc còn đứng ở bên kia, cô âm thầm chạy đến trước mặt Hải Nhạc, định vung tay đánh Hải Nhạc một bạt tai.

Nhiều người ở đây như vậy, Hải Nhạc cũng không dám xoay tay lại, cô nhắc chân phải muốn chạy ra ngoài, nhưng lại bị Trì Hải Hoan nắm tay kéo lại.

“Cái người quái dị này! Dám làm tôi sợ! Lại còn dám đánh tôi!”

Trì Hải Hoan vừa mắng, tay phải vung lên tát Hải Nhạc, Hải Nhạc giơ tay, thật nhanh bắt được tay của Trì Hải Hoan nắm thật chặt, cô ta vùng ra hết sức nhưng thế nào cũng bị Hải Nhạc nắm chặt. Trì Hải Hoan không ngờ, người phụ nữ yếu đuối này lại mạnh như vậy, khiến cô không đánh nổi, cô ta thật sự bị chọc giận, nổi cơn điên.

“Chú Phúc! Chú đánh cô ta cho tôi! Đánh cho cái nữ nhân không biết phân rõ tôn ti trật tự này hiểu ra!”

“Hải Nhạc.....” Chú Phúc có chút khó xử.

“Thế nào? Ngay cả lời tôi nói cũng không nghe sao?” Trì Hải Hoan bỗng nhiên quay đầu lại, tức giận trừng mắt nhìn chú Phúc.

Chú Phúc chỉ đành phải nhắm mắt đi tới, lúc này, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Nhiều người ở trong phòng tôi như vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Thư Dật chậm rãi xuất hiện ở cửa, mặt hắn không chút thay đổi đảo mắt nhìn một lượt tất cả mọi người có mặt trong phòng.

Trì Hải Hoan với Hải Nhạc bị sự xuất hiện của Tạ Thư Dật mà dọa sợ hết hồn, Hải Nhạc vội vàng buông cánh tay Trì Hải Hoan ra.

Ánh mắt của Trì Hải Hoan ảm đạm xuống, nhưng ngay sau đó cô ta đổi lại nụ cười, chạy đến trước mặt Tạ Thư Dật, làm nũng nói: “Thư Dật, em chỉ là thay anh dạy dỗ mấy người giúp việc cứng đầu cứng cổ một chút mà thôi!”

Trì Hải Hoan chỉ tay vào Hải Nhạc nói: “Cái người giúp việc này lại dám xúc phạm em! Em hỏi cô ta tên gì nhưng cô ta không chịu nói, em thuận miệng hỏi cô ta mấy câu, thế mà cô ta lại kéo khăn trùm đầu xuống

hù dọa làm em sợ! Anh cũng biết đó, đáng vẻ cô ta thật kinh khủng! Xấu xí giống như quỷ! Thiếu chút nữa hù chết em rồi!”

Tạ Thư Dật lười nói chuyện, hần liếc chú Phúc một cái, chú Phúc vội vàng nói: “ Hải Nhạc, con bé tên là A Ly, nó vốn là người câm, không nói chuyện được, Hải Giác chúng ta vì mấy ngày này thiếu người làm, cho nên mới tìm con bé tới làm mấy ngày mà thôi, không phải là người giúp việc lâu dài

Tạ Thư Dật không khỏi giễu cợt nhìn trì Hải Hoan, từ từ nói: “ Người ta là một người câm, cô hỏi tên cô ấy, bảo cô ấy trả lời thế nào?”

Trì Hải Hoan không nghĩ tới người phụ nữ A Ly này lại là người câm, chẳng trách khi cô hỏi lại không nói một lời nào, thật là tức chết mà!

“Nhưng mà cô ta gỡ khăn trùm đầu xuống muốn dọa sợ em! Cô ta lại còn đánh em nữa! Anh nhìn đi! Mặt em cũng sưng lên rồi!” Trì Hải Hoan dậm chân nói.

Tạ Thư Dật cũng không có lập tức nhìn cô ta, hần vừa nghe thấy lời nói của Trì Hải Hoan, theo phản xạ kinh ngạc nhìn Phương Viễn Chi, không thể nào? Cô gái đó lại dám đánh Trì Hải Hoan? Dù sao Trì Hải Hoan cũng mang thân phận tiểu thư Tạ gia, cô ấy lại có can đảm đánh cô ta?

Phương Viễn Chi trấn định nhìn hần, cô thật sự muốn nhìn xem, hần sẽ vì Tạ Hải Nhạc giả mà đến xử lý Hải Nhạc thật này như thế nào!

Tạ Thư Dật nhìn thấy Phương Viễn Chi bình ổn đứng đó, không khỏi có chút khó hiểu, chẳng lẽ là Trì Hải Hoan nói láo? Cô ta đúng là ‘ Chó không bỏ được ăn c*t’ sao? Chỉ vì Phương Viễn Chi không trả lời câu hỏi của cô ta, mà đến làm khó Phương Viễn Chi sao?

Hần nhẹ nhàng liếc nhìn Trì Hải Hoan một cái, phát hiện trên má trái cô ta có chút ửng đỏ, lòng mảy mảy khe cau lại.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ, Phương Viễn Chi thật sự đánh cô ta?

Nhưng mà lời nói của Trì Hải Hoan không thể tin được, nói không chừng cô ta biết Phương Viễn Chi là một người câm, nên muốn gài chướng cớ cho cô ấy, người ta không thể nói, thì giải thích thế nào? Nhất định là như vậy rồi!

Hần lạnh lùng quét một vòng, sau đó nói: “ Các người, tất cả đều đi xuống! Tôi có chuyện muốn nói!”

“Thư Dật, sao anh có thể cứ như thế mà bỏ qua cho cô ta? Anh phải đuổi việc cô ta ngay!” Trì Hải Hoan không thuận theo dậm chân.

“ Tất cả đều đi xuống!” Tạ Thư Dật tiếp tục lạnh lùng nói.

Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới Tạ Thư Dật lại dễ dàng như thế để cô đi, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

321. Chương 168: Cô Vĩnh Viễn Không Bằng Cô Ấy!

Chờ mọi người đi hết, Tạ Thư Dật lạnh lùng quay sang nhìn Trì Hải Hoan, nói: “ Cô đi tới chỗ nào liền muốn gây chuyện chỗ đó sao? Nếu cô nổi cơn điên, cũng đừng sỉ nhục danh tiếng của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc sẽ không làm chuyện nhảm chán như cô. Cô ấy tuyệt đối không bao giờ đi bắt nạt một người câm, nếu là cô ấy, Nhạc Nhạc sẽ tới đồng cảm giúp đỡ Phương Viễn Chi. Còn cô, chỉ vì người ta không trả lời câu hỏi của cô, cô liền muốn dạy dỗ người ta, lòng dạ của cô, sao lại nhỏ nhen đến mức đó? Phương Viễn Chi có thể đánh cô sao? Cô ta dám đánh cô sao? Không nên nói láo trước mặt tôi, tôi vĩnh viễn không bao giờ tin lời của cô! Cô tốt nhất hãy khiêm tốn một chút, đừng bôi nhọ tên tuổi Nhạc Nhạc!”

” CÔ ta thật sự đánh em mà! Là thật! tại sao anh không chịu tin em?” Trì Hải Hoan giận đến đầu óc choáng váng, không ngờ Tạ Thư Dật lại không tin cái người giúp việc Phương Viễn Chi kia đã đánh cô!

Tạ Thư Dật mỉm cười cười một tiếng: “Coi như cô ấy đánh cô đi, chỉ sợ là cô đánh người ta trước, người ta không có điên khùng, tại sao vô duyên vô cớ đánh cô? Cô chỉ là lợi dụng người ta bị câm, đổ hết tội lỗi lên đầu người ta! Hơn nữa, lúc tôi vừa tới, đã nghe thấy tiếng bạt tai cô đánh người ta, nhưng cô vẫn còn chưa thoả mãn, mà tiếp tục ép chú Phúc ra tay. Trì Hải Hoan, vốn tưởng rằng cô sẽ có thay đổi, nhưng cô thật sự khiến tôi thất vọng. Cái tên Tạ Hải Nhạc, cô tốt nhất nên quý trọng nó! Đừng có mang tên tuổi của cô ấy mà đi làm xằng bậy! Nghe chưa?”

“Anh..... “ Trì Hải Hoan nheo mắt nói không ra lời, nước mắt liền trào ra ngoài. Đáng tiếc, nước mắt của nữ nhân như cô có thể khiến người khác cảm động, lại không thể cảm động Tạ Thư Dật.

“Trì Hải Hoan, mau ra khỏi phòng tôi, cô không thể sống ở chỗ này.” Tạ Thư Dật mặt không chút thay đổi mà nói.

“Em không đi.” Nước mắt Trì Hải Hoan lăn chã rơi xuống, “Hải Nhạc đã đi rồi, anh tại sao lại không thể quên nó đi chứ? Được rồi, coi như anh không quên được nó, nhưng em nguyện ý làm thế thân Hải Nhạc, anh có thể xem em là Hải Nhạc, em thật sự không để ý. Đã nhiều năm như vậy, dù là tảng băng ngàn năm cũng bị hâm nóng, nhưng anh tại sao vẫn luôn cự tuyệt em? Em có điểm nào không tốt? Em kém nó ở điểm nào? Cho dù nó hoàn hảo, Thiên hạ vô song, thì nó cũng đã chết rồi, không còn tồn tại trên đời này nữa! Một người sống lại thua kém một kẻ đã chết sao?”

Tạ Thư Dật bỗng nhiên quay đầu lại, gương mặt tức giận, hồi lâu, giọng hằn trâm xuống, băng lãnh mà nói: “Trì Hải Hoan, cô tất cả đều thua kém cô ấy, cô vĩnh viễn cũng không bằng cô ấy! Nhớ rõ thân phận của cô, cô vĩnh viễn không bao giờ thay thế được cô ấy? Tôi làm sao có thể thích một người đàn bà mà kẻ khác luôn muốn giết chứ? Hiện tại cô có thể đứng trước mặt tôi, là vì cái gì?”

Trì Hải Hoan mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, hồi lâu, cô nở nụ cười, nói: “Ý của anh, giá trị tôi tồn tại, là vì ba phải không? Các người cũng chỉ là lợi dụng tôi mà thôi! Các người không hề thật lòng đối tốt với tôi! Cùng lắm thì tôi lại trở về làm Trì Hải Hoan!”

Tạ Thư Dật lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Tốt, hoan nghênh vô cùng, cô trở về thân phận Trì Hải Hoan, tất cả có thể kết thúc! Họa là cô đưa tới! Ba tôi là vì cô mà mới rước họa vào thân! Ông ấy là vì thương dì chỉ còn một đứa con gái, không muốn giao cô ra ngoài nên mới để cô thế chỗ, đóng vai Tạ Hải Nhạc! Nếu không, cô nghĩ với thế lực Tạ gia chúng tôi lại không thể đối phó được với Trúc bang sao? Cô muốn trở về làm Trì Hải Hoan, tùy cô, vậy thì hãy sẵn sàng để người ta chặt cô ra làm trăm mảnh ném cho chó gặm! Cô chết, tất cả mọi chuyện cũng kết thúc! Là chính cô lựa chọn!”

Hắn quay người đi tới trước giường cầm hộp đàn vi-ô-lông vác lên vai, mặt không chút thay đổi bước ra khỏi phòng.

Đến thư phòng, Tạ Thư Dật đem văn kiện bỏ vào trong túi xách, dọn dẹp một chút đồ đạc, muốn đi khỏi Hải Giác. Thấy Trì Hải Hoan hằn lên thấy khó chịu, như đã nói ở Đài Bắc, hắn sẽ không để cô ta tới gần mình.

Hắn đi xuống lầu, hô một tiếng: “Chú Phúc!”

“Thiếu gia, chuyện gì ạ?” Chú Phúc hỏi.

“Tôi chuẩn bị trở về Đài Bắc rồi, nơi này tất cả giao cho chú.” Tạ Thư Dật nói.

“Chuyện này..., Hải Nhạc mới tới mà thiếu gia đã đi rồi sao?” Chú Phúc hỏi.

“Cô ta? Tôi không có ở đây, cô ta tự khắc cũng sẽ đi, không cần để ý đến cô ta!” Thư Dật nhàn nhạt nói.

Lúc này, Trì Hải Hoan cũng nhanh chóng đi xuống, nói: “Tôi tất nhiên sẽ đi.”

Tạ Thư Dật không để ý tới cô, đi thẳng ra ngoài, Trì Hải Hoan cũng theo đuôi ra ngoài.

322. Chương 169: Mẹ Tốt Nhất Trên Đời!

Tạ Thư Dật đem đàn vi-ô-lông cùng tài liệu bỏ vào trong xe, lúc này, hần đột nhiên nghe được bên ngoài một loạt tiếng nói vui vẻ của trẻ con: “ Mẹ, Tiểu Bối rất nhớ mẹ a! Rất nhớ mẹ a!”

“Mẹ, con cũng vậy, con rất nhớ mẹ!” Là tiếng của Tiểu Bảo.

Tạ Thư Dật giật mình, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đã tới? Là sang đây tìm mẹ chúng à?

Hần bắt giác ra khỏi xe, đóng cửa xe lại, đi tới gần bọn họ.

Hai đứa nhỏ rất đáng yêu, hần muốn qua chào hỏi một tiếng, thuận tiện xem thương tích của Tiểu Bảo đã lành chưa.

Tạ Thư Dật đi ra khỏi cổng lớn, nhìn thấy thấy Phương Viễn Chi ngồi chồm hồm, ôm hai đứa nhỏ vào lòng, kích động ôm hôn rồi lại hôn.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối!” Hần bước nhanh tới.

Hai đứa bé nghe được có người kêu, cũng hướng bên này nhìn sang, nhìn thấy là Tạ Thư Dật, hai đứa nhỏ cao hứng kêu: “ Chú! Chú mình tỉnh!”

Hải Nhạc không khỏi buông lỏng hai đứa bé ra, Tiểu Bảo Tiểu Bối rất nhanh liền chạy tới chỗ Tạ Thư Dật chạy đi, Tạ Thư Dật không khỏi mở rộng hai cánh tay ôm Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vào trong lòng.

Hải Nhạc không khỏi mỉm cười nhìn ba cha con, một lớn hai nhỏ đang thân thiết trò chuyện. Cô thật sự không ngờ Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối lại thích Tạ Thư Dật như vậy, chẳng lẽ thật sự có cái gọi là máu mủ tình thâm, để cho hai đứa bé như có trực giác mà đối với cha đẻ Tạ Thư Dật sinh ra cảm giác gần gũi sao?

Tiểu Tĩnh bĩu môi, nói: “ Hôm nay Chủ nhật á..., Tiểu Bảo Tiểu Bối chỉ được nghỉ nửa ngày thôi, em đưa bọn nhỏ từ trường về nhà, tụi nó rùm beng lên đòi đi gặp chị, em cũng hết cách đành phải đưa chúng tới. Nếu biết cái người kia cũng có ở đây, em chả thèm tới.” ,

Hải Nhạc chỉ đành phải cảm kích lại không thể nói gì, chỉ nhìn cô cười cười.

Hải Nhạc thật sự cảm kích Tiểu Tĩnh đã mang Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đến đây, gặp được bọn trẻ, khiến cô quên đi những đau đớn mà Trì Hải Hoan đã gây ra.

Lúc này Tiểu Tĩnh đột nhiên giật mình nhìn về phía cổng, cảm lạnh làm tỉnh nói: “ Đó...? Cũng ở đây sao?”

Hải Nhạc nhìn theo tầm mắt Tiểu Tĩnh, hoá ra là Trì Hải Hoan đang đi ra, khó trách Tiểu Tĩnh giật lại giật mình như vậy, có lẽ Tiểu Tĩnh khẳng định cô ta là Hải Nhạc rồi. Tiểu Tĩnh chần chờ một chút rồi bước nhanh chạy tới, chạy đến trước mặt của Trì Hải Hoan, chậm rãi nói: “ Hải Nhạc, chị là Tiểu Tĩnh, Phương Tĩnh! Trước kia ở Tạ gia em nói chị là bằng hữu tốt nhất! Em còn nhớ chị không?”

Trì Hải Hoan đang nổi nóng, đột nhiên một người lạ đi tới gọi cô một tiếng Hải Nhạc, trong lòng lại sinh ra oán hận cái tên Hải Nhạc này.

“ Cô là ai? Tôi không biết cô!” Trì Hải Hoan thấy Tạ Thư Dật đang đứng gần đó, khẩu khí cũng hoà hoãn hơn một chút, nhưng trong lòng chán ghét muốn chết, cái gì mà bằng hữu của Hải Nhạc chứ?

Tiểu Tĩnh lui lại mấy bước, nước mắt nhất thời ở trong hốc mắt đảo quanh, Hải Nhạc thật sự quên mất cô!

Tiểu Tĩnh thương tâm nói: “ Hải Nhạc, Hải Nhạc, em thế nhưng lại quên chị!Chị từ trước tới giờ vẫn ở đây mà nhớ về em, không ngờ em lại quên mất chị.”

Hải Nhạc toàn thân đều phát run, cô thật sự rất muốn nói với Tiểu Tĩnh: “ Đó không phải là Hải Nhạc của chị, cô ta là giả! Em mới là Hải Nhạc mà chị vẫn nhớ! Em vẫn luôn ở bên cạnh chị!”

Nhưng mà Hải Nhạc chỉ có thể bước tới, nhẹ nhàng kéo Tiểu Tĩnh ôm vào trong ngực mình, đau xót nhìn Tiểu Tĩnh thương tâm.

Trì Hải Hoan vội vàng lui về phía sau mấy bước, cái người Tiểu Tĩnh này với đám nhóc kia lại là người nhà của người xấu xí đó.

Mà Tạ Thư Dật nghe được lời nói của Tiểu Tĩnh, hần không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Tĩnh, khó trách ở 101 hần nhìn thấy cô có chút quen mặt, thì ra cô là Tiểu Tĩnh! Là Tiểu Tĩnh, cô giúp việc đã từng giúp Nhạc Nhạc bị hần đuổi ra khỏi Tạ gia!

Hần buông ra Tiểu Bảo Tiểu Bối ra, đi về phía Tiểu Tĩnh.

“ Cô là Tiểu Tĩnh?” Tạ Thư Dật hỏi.

Tiểu Tĩnh nâng lên đôi mắt đầm lệ, trừng mắt liếc hần một cái: “ Tôi là Tiểu Tĩnh!”

“ Khó trách gặp lại cô tôi lại cảm thấy quen.” Tạ Thư Dật cảm thán nói.

“Anh nhìn thấy chẳng qua cũng chỉ là thấy quen mắt, còn anh, hoá thành tro tôi cũng vẫn nhận ra!” Tiểu Tĩnh tức giận nói.

Hải Nhạc thật sự quên Tiểu Tĩnh rồi, mặc dù biết cô ấy bị mất trí nhớ, nhưng Tiểu Tĩnh thật sự đau lòng, trong lòng lại cảm thấy ghét Tạ Thư Dật hơn.

Tạ Thư Dật cũng không có tức giận, nghĩ đến cô trước kia mạo hiểm bị đuổi ra Tạ gia vì giúp Nhạc Nhạc, hần đột nhiên cảm thấy Tiểu Tĩnh rất tốt, mà bây giờ, hần cũng có thể cảm giác được là cô thật lòng nhớ thương Nhạc Nhạc, hần đang trên tâm lý không khỏi đối với Tiểu Tĩnh thân cận hơn. Hơn nữa, nhà cô lại cư mang Phương Viễn Chi đáng thương như vậy, Tiểu Tĩnh và gia đình thực sự rất hiền lành, tốt bụng, cho nên hần quyết định xin lỗi Tiểu Tĩnh về chuyện năm đó.

“Tiểu Tĩnh, năm đó là tôi nhất thời hồ đồ, cố ý nói cô quyến rũ tôi mà đuổi cô ra khỏi Tạ gia, tôi trịnh trọng hướng cô nói lời xin lỗi, thật xin lỗi!” Tạ Thư Dật chân thành nói.

Tiểu Tĩnh kinh ngạc nhìn hần, Tạ thiếu lại biết đi xin lỗi ng khác? Hơn nữa đối tượng là Phương Tĩnh?

Nhưng Phương Tĩnh chỉ hừ lạnh một cái: “ Anh cho rằng nói một câu xin lỗi thì mọi chuyện liền quên sao? Tổn thương mà anh tạo cho tôi có thể nói ba từ thật xin lỗi mà xoá bỏ được sao? Phải, anh là người có tiền, tôi chỉ là một người giúp việc, nhưng bây giờ tôi cũng không ở Tạ gia các người, cho nên anh là người tôi cũng là người. Ba chữ thật xin lỗi đối với tôi mà nói, không có tác dụng!”

Tạ Thư Dật cười khổ một tiếng, nói: “ Tôi biết rõ nó không có tác dụng nhưng tôi vẫn muốn nói với cô lời xin lỗi, cũng cảm ơn cô trước đây đã thật lòng bảo vệ Nhạc Nhạc như vậy, cũng cảm ơn cô vẫn luôn nhớ ở đây mà nhớ thương cô ấy.”

“Ách.....” Tiểu Tĩnh không nghĩ tới Tạ Thư Dật lại chân thành như vậy, có chút cảm động. Tiểu Tĩnh đưa mắt từ Tạ Thư Dật sang Hải Nhạc đứng trước mặt, Hải Nhạc mất trí nhớ, nhưng cô cảm giác cô ấy thật xa lạ.

“Tiểu Tĩnh, thực sự tôi muốn cảm ơn cô năm đó đã đối tốt với Nhạc Nhạc, ra sức giúp đỡ cô ấy, thật sự cảm ơn cô. Tôi nghĩ nếu như biết cô bây giờ vẫn luôn nhớ cô ấy, trong lòng Nhạc Nhạc nhất định sẽ thấy rất vui.” Tạ Thư Dật buồn buồn nói.

Lời của hần nói, khiến cho Tiểu Tĩnh cùng Hải Nhạc cũng ngẩn người.

Lòng của Hải Nhạc bính bính trực nhảy, “ Tạ Hải Nhạc” đó, rõ ràng đang ở phía sau hần, nhưng là, điệu bộ của hần giống như là nhớ lại mà nói, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?

“Đúng vậy a, tôi thật sự rất vui, Tiểu Tĩnh, cảm ơn cô ban đầu đã trợ giúp tôi, mặc dù tôi không nhớ rõ, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cô.” Trì Hải Hoan bước tới trước mấy bước, cười ngọt ngào với Tiểu Tĩnh, than thiết kéo tay cô gái: “ Cảm ơn cô, Tiểu Tĩnh, cảm ơn cô đã vì tôi mà chịu vất vả, oan ức.”

Tạ Thư Dật vắn nhướng mày, đang muốn nói chuyện, lúc này, Tiểu Bối kéo vạt áo của hần, hỏi: “ Chú, chú biết dì Tĩnh của Tiểu Bối sao? Vậy chú đã biết mẹ của Tiểu Bối chưa?”

Cô bé chỉ vào Hải Nhạc đang đứng bên cạnh Tiểu Tĩnh, kiêu ngạo nói: “ Chú, đó chính là mẹ của Tiểu Bối! Mẹ tốt nhất trên đời!”

Sau đó cô bé lại rất thần khí đối với mẹ nói: “Mẹ, chú ấy chính là chú mình tinh mà Tiểu Bối đã nói a, chú ấy rất đẹp trai phải không ạ? Mẹ, chú ấy rất đẹp phải không?”

Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc đều nở nụ cười, Tiểu Bối, là một cô bé rất khả ái.

Hải Nhạc thấy Tiểu Bối mong đợi nhìn nàng, dùng sức gật đầu một cái, Tiểu Bối mặt mày hớn hở đối Tạ Thư Dật nói: “Mẹ con cũng nói chú rất đẹp trai nha.”

Tạ Thư Dật ôm lấy Tiểu Bối, nói: “Chú sớm đã biết mẹ của Tiểu Bối rồi, cô ấy thực sự là người mẹ tốt nhất trên đời.”

Tạ Thư Dật lại lần nữa nhìn về phía Phương Viễn Chi, thâm ý nói: “Cũng là người mẹ dũng cảm nhất trên đời.”

Hải Nhạc hốt hoảng cúi đầu, ý hẩn là nói cô sáng hôm ấy chặn hẩn lại ở trên bờ biển sao?

Trong lòng của Hải Nhạc bỗng dưng cảm thấy ngọt ngào.

Trì Hải Hoan nhìn lại thấy rằng Tạ Thư Dật đang nói chuyện cái người Phương Viễn Chi này dám gây chuyện với cô ta, khiến cho Tạ Thư Dật nhìn cô mà hả hê, Trì Hải Hoan không khỏi xấu hổ nói: “Đáng tiếc, mẹ con lại xấu xí dọa người a!”

Tầm mắt mọi người toàn bộ dồn lên người Trì Hải Hoan. Tiểu Tĩnh không dám tin tưởng những lời này lại nói ra từ miệng cô, cô ấy không thể nào nói ra những lời lẽ độc ác tổn thương người khác như vậy? Tại sao cô ấy lại biến thành người như vậy?

Tạ Thư Dật hung hăng trợn mắt nhìn Trì Hải Hoan một cái, hẩn hướng Phương Viễn Chi xin lỗi, chỉ thấy cô cúi đầu thật thấp, hẩn nhìn ra được cô rất khó chịu, trong lòng Tạ Thư Dật không khỏi vì Trì Hải Hoan mà tức giận.

Tạ Thư Dật còn chưa mở miệng, Tiểu Bảo đã lên tiếng: “Mẹ con không có xấu xí, nói người khác xấu xí thì mình mới là người xấu, thầy giáo đã nói rồi, người có tâm hồn xinh đẹp mới là người đẹp thực sự, tâm hồn của cô không đẹp. Giống như công chúa Bạch Tuyết và mẹ ghẻ Hoàng Hậu vậy, cô mặc dù rất xinh đẹp nhưng tâm hồn cô xấu xa, là một người phụ nữ xấu! Mẹ con là người có tâm hồn đẹp, mẹ mới là người đẹp thực sự! Cô nói mẹ con xấu xí, cô chính là mẹ ghẻ của Bạch Tuyết, là người phụ nữ tâm địa xấu xa!”

Trì Hải Hoan không nghĩ đến một đứa trẻ con lại có thể nói ra nói lời hại như vậy, cô đứng bên cạnh tức giận nói không nên lời, cô ta thật sự lại bị một đứa bé chặn miệng! Thật sự quá đáng rồi!

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, Trì Hải Hoan cũng không biết nói gì đáp trả lời nói của đứa nhỏ!

Trì Hải Hoan ngơ ngác đứng đó, tức đến không thở ra hơi.

“Tiểu Bảo! Con....” Tiểu Tĩnh không ngờ Tiểu Bảo nhỏ như vậy, lại khôn ngoan như vậy.

Tầm mắt của Tiểu Tĩnh không khỏi nhìn về phía Trì Hải Hoan, cô ta bị Tiểu Bảo chọc giận đến sắc mặt cũng tái đi rồi!

Mà Hải Nhạc đứng đó cũng hít vào một hơi, trời ạ, Tiểu Bảo nhỏ như vậy mà lại có thể nói ra lời nói mạnh mẽ như vậy! Trời ạ, thằng bé so với người lớn còn hơn gấp trăm lần!

Tạ Thư Dật cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, chỉ thấy thằng bé chắn trước người mẹ, bộ dạng giống như một con nhím đang xù gai nhọn lên đâm Trì Hải Hoan, hoặc giống như là một Tiểu Đẩu Sĩ đang chuẩn bị chiến đấu. Tạ Thư Dật buồn cười, nhưng lại cảm thấy rất cảm động, đứa nhỏ này rất rất được, chỉ vì không muốn người khác coi thường mẹ mình mà dám cùng người lớn đối chất, quả thật rất được lòng hẩn! Giờ khắc này, Tạ Thư Dật cảm nhận được hẩn thật sự rất yêu thích đứa nhỏ này! Trong lòng đột nhiên nảy sinh một quyết định.

323. Chương 170: Chú Sẽ Làm Ba Nuôi Của Các Con!

“Đúng vậy a, mẹ con là công chúa Bạch Tuyết á..., ai nói mẹ con xấu xí, tất cả đều là hoàng hậu phù thủy xấu xa!” Tiểu Bối cũng ở bên cạnh nói thêm.

Tạ Thư Dật hôn Tiểu Bối một cái nói: “ Chú thấy con và anh hai nói rất đúng, chú quyết định cho hai đứa một phần thưởng!”

Tiểu Bối cao hứng hỏi: “ Chú, chú định cho con và anh hai phần thưởng gì a?”

Tạ Thư Dật ngồi xổm, đặt Tiểu Bối xuống rồi ngoắc tay với Tiểu Bảo: “ Tiểu Bảo, tới đây!”

Tiểu Bảo đi tới gần Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật ôm thằng bé vào lòng, nói với hai đứa: “ Các con không phải là muốn chú làm ba nuôi sao? Chú quyết định, chú sẽ làm ba nuôi của các con, chú sẽ không để cho đám bạn khi dễ hai con, chú cũng sẽ không để người xấu xúc phạm mẹ các con! Mau gọi chú là ba nuôi!”

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vui mừng khôn siết, nhất là Tiểu Bối, vỗ tay cao hứng kêu: “ Oa! Chú đồng ý làm ba nuôi chúng ta rồi, chúng ta có ba rồi!”

Tiểu Bảo lớn tiếng hướng về phía Tạ Thư Dật hô một tiếng: ” Ba nuôi!”

“Ồi!” Tạ Thư Dật lớn tiếng đáp ứng.

Tiểu Bối cũng vội vàng ngọt ngào hô một tiếng: “ Ba nuôi!”

“Ồi! Tiểu Bối rất ngoan, ba nuôi có đứa con gái đáng yêu như vậy, ba thật sự rất vui nha.” Tâm tình Tạ Thư Dật cũng trở nên vui vẻ, hẳn không ngừng hôn Tiểu Bối.

Nước mắt Hải Nhạc nước mắt trong một khắc kia liền chảy xuống, Tiểu Bảo a, Tiểu Bối a, các con không có gọi sai a! Hẳn vốn chính là ba ruột của các con a!

Cho dù thế nào đi nữa, cũng là chuyện rất tốt. Ba nuôi cũng là ba, ít nhất hai đứa nhỏ cũng có thể gọi ba, hơn nữa là gọi đúng người! Cuộc đời của cô cũng không còn gì hối tiếc nữa!

Hải Nhạc lau nước mắt không ngừng chảy xuống, hạnh phúc nhìn ba người quan trọng nhất đối với sinh mệnh của cô, con của cô, người yêu của cô! t

Tạ Thư Dật, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã quan tâm đến Tiểu Bảo Tiểu Bối, Tạ Hải Nhạc em không hề yêu lắm người! Anh đáng giá để em yêu cả đời này! Tạ Thư Dật cảm ơn anh! Trong lòng Hải Nhạc không ngừng nói thầm.

Ngay sau đó Tạ Thư Dật vỗ trán mình, nói: “ Ai nha, ba nên tặng cho các con quà ra mắt, nhưng chuyện gấp quá, ba nuôi chưa có chuẩn bị quà cho các con rồi!”

“Không có quà cũng không sao, chỉ cần chú trở thành ba nuôi của chúng con là rất tốt rồi!”

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, hẳn lấy xuống trên cổ miếng ngọc mà Hải Nhạc cho hẳn, trịnh trọng đeo lên cổ của Tiểu Bối.

Hải Nhạc không ngờ mình đưa cho hẳn ngọc bội, hẳn lại đưa cho Tiểu Bối, một khắc đó lòng của cô lại thấy nhói nhói.

Tạ Thư Dật lại lấy xuống Dolphin Kiss, rút lại bớt mắc xích rồi đeo lên cổ của Tiểu Bảo.

“ Tạ Thư Dật, làm sao anh lại đem Dolphin Kiss cho đứa nhỏ đấy chứ!” Trì Hải Hoan không ngờ Tạ Thư Dật lại có thể đem Dolphin Kiss và ngọc bội luôn đem bên mình tặng cho hai đứa nhỏ hạ nhân kia!

Tạ Thư Dật không có để ý nằng, trịnh trọng đối với Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối nói: “ Tiểu Bảo, Tiểu Bối, đây là hai sợi dây chuyền, là bảo bối quan trọng nhất trong cuộc đời ba, còn quan trọng hơn sinh mạng của ba! Bây giờ ba tặng lại cho hai đứa, các con hãy cất giữ chúng thật tốt. Sau này các con đến Đài Bắc, chỉ cần người khác nhìn thấy ngọc bội cùng với Dolphin Kiss này, sẽ không có bất kỳ ai dám khi dễ các con! Bởi vì các con là con trai và con gái của Tạ Thư Dật! Con của Tạ Thư Dật ta, không ai có thể đụng tới!”

Tạ Thư Dật cho người số Tiểu Bảo cũng trình trọng nói: “ Ba nuôi, bảo bối so với sinh mạng của ba nuôi, cũng chính là bảo bối so quan trọng nhất của Tiểu Bảo, con sẽ cất giữ bảo bối thật cẩn thận.”

Tạ Thư Dật khẽ cười, nói: “ Ba biết Tiểu Bảo rất biết điều, Tiểu Bối cũng ngoan, ba nuôi chuẩn bị trở về Đài Bắc rồi, các con phải ngoan, phải nghe theo lời của mẹ các con, chờ lần sau trở lại, ba nuôi sẽ mang quà tới cho các con.”

Hai đứa bé vốn đang rất vui vẻ, nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xì xuống.

“Không sao, ba nuôi, 4 ngày nữa là sinh nhật của Tiểu Bảo với Tiểu Bối á..., ba có thể đến sinh nhật chúng con rồi mới quay trở lại Đài Bắc không?” Tiểu Bảo mong đợi nói.

Tạ Thư Dật nghe được tiểu bảo nói như vậy, có chút làm khó cho hần rồi.

Hải Nhạc cũng đang đợi Tạ Thư Dật trả lời, không nghĩ tới lại làm khó hần rồi, trong lòng cô mặc dù có chút thất vọng, nhưng Hải Nhạc vẫn đi tới, vỗ vỗ bả vai hai anh em, sau đó dùng ngôn ngữ khiếm thính nói với bọn nhỏ: “ Các con phải ngoan, chú là người lớn, chú còn rất nhiều việc cần phải giải quyết, hãy để chú ấy trở về Đài Bắc.”

Hai đứa nhỏ hiểu mẹ nói gì, khuôn mặt có chút thất vọng, nhưng Tiểu Bảo lại nói: “ Ba nuôi là người lớn có rất nhiều việc, con và Tiểu Bối rất biết điều, ba cứ trở về Đài Bắc đi nhé, con và Tiểu Bối sẽ chờ ba quay trở lại gặp chúng con.”

Tạ Thư Dật vỗ vỗ bả vai của Tiểu Bảo, nói: “ Tất nhiên rồi, chỉ cần có thời gian rảnh, ba nuôi sẽ đến thăm các con, còn bây giờ ba phải đi rồi.”

“ Vâng, chúng con sẽ ngoan, sẽ nghe lời của mẹ, ba nuôi hãy sớm quay trở lại nhé.” Tiểu Bối dùng sức gật đầu.

Tạ Thư Dật đứng lên, nói với Hải Nhạc nói: “ Viễn Chi, cô dạy dỗ bọn trẻ rất tốt, cô hãy chăm sóc tốt cho hai đứa bé này, tôi thật sự rất yêu thích Tiểu Bảo và Tiểu Bối.” Hải Nhạc nhìn hần, gật đầu một cái.

“Ba nuôi, ba có thể cho con số điện thoại không? Nếu như ba không thể tới, con và Tiểu Bối có thể gọi cho ba, có thể nghe được giọng nói của ba rồi.” Tiểu Bảo nói với Tạ Thư Dật.

“ Đúng vậy a, ba nuôi, mỗi khi chúng con nhớ ba, con và anh hai sẽ gọi cho ba, hay khi ba nhớ chúng con, ba cũng có thể gọi điện thoại a.” Tiểu Bối cười mi mi nói.

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, lấy ra cây bút, viết số điện thoại của mình lên lòng bàn tay của Tiểu Bảo, nói: “ Ủ, ba cho con số điện thoại, con đến lúc đó nhất định phải gọi cho ba, nhớ chưa?”

Tiểu Bảo quý trọng nắm bàn tay thành nắm đấm nhỏ, gật gật đầu nói: “Tiểu Bảo nhất định sẽ gọi điện thoại cho ba nuôi.”

“ Phải rồi, con và Tiểu Bối hãy đứng cạnh nhau, ba sẽ chụp cho hai đứa mấy tấm hình, đến khi không có các con ở bên, ba nuôi nhìn điện thoại là có thể thấy hai đứa con rồi!” Tạ Thư Dật lấy điện thoại di động ra nói với Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối.

“Vâng!”

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối phối hợp làm ra rất nhiều tư thế lạnh lùng mà dễ thương, Tạ Thư Dật hết sức hài lòng lật xem một chút, sau đó đưa điện thoại di động cho Hải Nhạc: “Phương Viễn Chi, cô hãy giúp tôi chụp với các con vài tấm.”

Hải Nhạc vội vàng nhận lấy điện thoại di động, Tạ Thư Dật ngồi xổm xuống cùng hai đứa bé, lại đem hai đứa bé ôm vào trong ngực chụp mấy tấm. Rất cuộc Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng thoả mãn, lưu luyến không rời đưa mắt nhìn xe Tạ Thư Dật rời đi tầm mắt.

“Mẹ, mẹ nói xem, ba nuôi có thể tới đây nữa không?” Tiểu Bảo hỏi.

“Hai đứa các con đáng yêu như thế, ba nuôi nhất định sẽ quay trở lại.” Hải Nhạc nói.

“Vâng, từ nay về sau, mỗi buổi tối con sẽ gọi cho ba nuôi một cuộc điện thoại, mẹ nói có được không?” Tiểu Bảo nói.

“Được” Hải Nhạc gật đầu một cái.

“Chị hôm nay dám khẳng định Tiểu Bảo của nhà chúng ta chính xác là người gặp người yêu, mị lực thiên hạ vô song a! Ngay cả đại thiếu gia hách dịch, lạnh lùng khó tính như Tạ Thư Dật cũng bị hai tiểu tử kia cảm động, lại còn nhận hai đứa làm con nuôi! Bảo Tiểu Bối của nhà chúng ta quả thật lợi hại! Thật lợi hại! Nếu như ông bà ngoại mà biết không biết sẽ vui tới mức nào đây!” Tiểu Tĩnh ở bên cạnh cảm thán mà nói.

Hai tiểu tử kia nghe được khích lệ liền phấn khích nở nụ cười.

“ Cái cô xe đồ đi theo ba nuôi đó thật đáng ghét, dám nói mẹ con xấu xí! Cô ta mới xấu xí! Con thấy cô ta không hề đẹp chút nào! Thật đáng xấu hổ!” Tiểu Bảo đột nhiên nói.

Sắc mặt của Tiểu Tĩnh sắc mặt ảm đạm xuống, Hải Nhạc mất trí nhớ, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy? Nếu là trước kia, cô ấy tuyệt đối sẽ không nói ra như vậy, Tiểu Tĩnh nhất thời không thể chấp nhận được chuyện này.

Hải Nhạc nhẹ nhàng ôm bả vai Tiểu Tĩnh an ủi.

“Thật không hiểu, chỉ là mất trí nhớ, tại sao lại thay đổi thành người khác như vậy, những lời cô ấy nói với chị hôm nay, thật sự khiến cho chị rất buồn, chị thật sự rất thất vọng.” Tiểu Tĩnh chán nản mà nói.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, nói mình không sao, Tiểu Tĩnh cũng không nên để tâm làm gì.

“ Chị không sao, chị cũng biết trước Hải Nhạc mất trí nhớ, chắc chắn sẽ không nhận ra chị, chẳng qua là chị thấy có chút khó chịu, cô ấy lúc trước rất thiện lương nhưng bây giờ lại nói ra những lời khó nghe như thế?” Mất Tiểu Tĩnh cũng có chút đỏ.

“ Con người ai cũng sẽ thay đổi.” Hải Nhạc dùng ngôn ngữ khiếm thính nói với Tiểu Tĩnh.

“ Nhưng cô ấy thay đổi làm cho người ta quá thất vọng rồi!” Tiểu Tĩnh nói xong, nước mắt ở trong hốc liền trào ra.

Hải Nhạc ôm cô vào trong ngực, an ủi, cô thật muốn nói cho cô ấy biết: ‘Tiểu Tĩnh, em mới là Hải Nhạc, em vẫn luôn nhớ thương chị, chị không cần phải đau lòng, không cần khổ tâm, vì một kẻ giả mạo, không đáng giá!’

Nhưng Hải Nhạc chỉ có thể nói trong lòng mà thôi!

Bởi vì Tạ Thư Dật đã rời khỏi, Hải Nhạc cũng chẳng còn lý do gì để tiếp tục ở lại, cô đi gặp chú Phúc lấy tiền lương, sau đó cùng Tiểu Tĩnh và hai đứa nhỏ đi khỏi Hải Giác.

324. Chương 171: Thật Sự Không Cam Tâm!

Về đến nhà, Hải Nhạc liền mở máy tính ra, mở ra email, mở trang tiểu thuyết của mình, sau đó lên MSN. Hộp thư tràn lan tin nhắn, sắp đầy rồi. Hải Nhạc mở tin nhắn ra, không phải là của fan bình luận về tác phẩm của cô nữa mà là thư của Nhà Xuất Bản Tác Hiệp. Họ yêu cầu thông tin của Hải Chi Lệ, họ muốn mời Hải Chi Lệ gia nhập Tác Hiệp, trở thành tân Tác gia tham gia Hội đàm Tác Gia của Tác Hiệp vào tháng 7 này.

Hải Nhạc vui mừng đến muốn khóc, thật là chuyện vui liên tiếp a, cứ tưởng rằng không chuyện gì vui bằng việc Tạ Thư Dật nhận Tiểu Bảo Tiểu Bối làm con nuôi, nào nghĩ đến Tác Hiệp lại muốn tuyển cô làm thành viên. Chuyện này đối với một nhà văn mà nói, chính là một ước mơ tha thiết. Hải Nhạc vẫn luôn cho rằng mình chỉ là một nhà văn trên Internet, sẽ không khiến cho Tác Hiệp để ý, thật không ngờ họ lại chọn cô, Hải Nhạc quả thật là mừng rỡ như điên rồi!!

Nhưng mà trước kia cô vẫn luôn để cho Tiểu Tĩnh thế thân mình, lần này chỉ sợ là không thể để Tiểu Tĩnh thay cô chống đỡ được, dù sao Tác Hiệp là một công ty lớn, quy định nghiêm khắc, Tiểu Tĩnh khó có thể qua được, phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ, chỉ có cách tự mình xuất hiện sao? Nhưng bộ dạng cô như thế này sao có thể đi gặp người ta? Không lẽ đành từ bỏ sao? Trời ạ, làm sao có thể từ bỏ được? Đây chính là con đường mà mỗi nhà văn đều hướng tới, muốn được mà không được, cô sao có thể từ bỏ? Thật là khó xử!

Hải Nhạc từ vui sướng tốt cùng rơi xuống, lại lâm vào khổ não.

Hải Nhạc đang phiền não suy nghĩ, thì ngoài cửa có tiếng gõ dồn dập.

“Viễn Chi! Viễn Chi! Mau ra mở cửa a! Không xong rồi!” Tiểu Tĩnh ở bên ngoài lo lắng nói.

Hải Nhạc sợ hết hồn, vội vàng mở cửa, Tiểu Tĩnh nói như súng tiểu liên: “Chị vừa mới nhận được điện thoại của cô Nhã Nghiên, cô ấy nói mời chị, a không, không, mời em, mời em á..., cô ấy nói chuẩn bị tới Hoa Liên, còn đi cùng rất nhiều nhà báo tới studio ở đây phỏng vấn, thuận tiện muốn mời em đi cùng đến studio muốn phỏng vấn em lên TV a!”

Hải Nhạc nghe xong lại càng hoảng sợ, không hề nghĩ tới Nhã Nghiên sẽ đến nơi này, cô ấy thật sự rất tâm huyết, biết cô ở Hoa Liên nên muốn mời cô đến studio, nhưng phải làm sao bây giờ? Có nên để cho Tiểu Tĩnh đi không? Nhưng mà còn có ký giả đi cùng, nói Tiểu Tĩnh là tác giả Hải Chi Lệ, vậy bên Tác Hiệp phải làm sao? Đến lúc vỡ lở, không phải là cô lừa dối họ sao?

Hải Nhạc cũng gấp đến độ không biết phải làm sao rồi. Tại sao mọi chuyện lại đổ dồn đến cùng một lúc như vậy chứ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Viễn Chi, nếu như có ký giả ở đó, chị không dám đi thay em rồi, chị từng đi làm ở Đài Bắc, mọi người đều biết chị chỉ là một nha đầu giúp việc, không phải nhà văn gì cả, đến lúc đó bị người ta phát hiện ra thì thật thảm a. Lần này, em đành phải ra mặt rồi...” Tiểu Tĩnh nói.

Hải Nhạc thật sự khổ não.

“Cô ấy nói khi nào tới đây?” Hải Nhạc hỏi.

“Cô ấy nói là bốn ngày sau, hình như là đúng ngày sinh nhật của Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy!” Tiểu Tĩnh nói.

Hả? Thế nào lại vào trùng ngày đó đây?

Hải Nhạc một mình ngồi trên ghế.

“Lần này, chị không phải dám đi làm đồ giả mạo rồi, Viễn Chi, hay là chúng ta nói thật với Nhã Nghiên nhé, lúc đó chị làm phiên dịch là được mà.” Tiểu Tĩnh nói.

Hải Nhạc khoát khoát tay, nói: “Em muốn suy nghĩ một chút.”

“Được rồi, vậy em suy nghĩ cho kỹ, lần này, có đánh chết chị cũng không dám, chị lại không biết gì về văn chương, họ mà nói chị viết văn, chị liền thảm rồi... Tóm lại, lần này em không thể tìm chị.” Tiểu Tĩnh nói.

Hải Nhạc như đưa đám lấy tay che đầu.

Hải Nhạc không muốn Nhã Nghiên đến nơi này nhìn thấy cô như vậy, nhưng một mặt nghe tin cô ấy sắp tới, Hải Nhạc lại rất muốn gặp cô ấy, cô rất nhớ cô ấy, cũng muốn biết bây giờ cô ấy và Thường Hàn có ở bên nhau hay không?

Tại sao cô lại trở nên xấu xí? Tại sao cô lại bị huỷ dung? Tại sao cô và Nhã Nghiên bây giờ đến quen biết nhau cũng không thể? Tại sao?

Cô rất nhớ, cô rất nhớ Nhã Nghiên, muốn ôm lấy cô ấy mà khóc một trận, nói cho cô ấy biết, mấy năm này Hải Nhạc vẫn luôn nhớ thương cô ấy!

Trong lòng Hải Nhạc vô cùng phiền não, bi thương.

Cô không cam lòng, cô đột nhiên cảm thấy không cam lòng, tại sao Trì Hải Hoan lại được sống vui vẻ dưới cái tên của cô? Tại sao lại để cô ta vô sỉ mà chiếm đoạt tình yêu mà vốn là của Tạ Hải Nhạc với Tạ Thư Dật? Rốt cuộc tại sao lại là cô ta?

Hải Nhạc muốn là Phương Viễn Chi an phận, nhưng cô không bỏ được quá khứ của Tạ Hải Nhạc, không bỏ được Nhã Nghiên, không bỏ được Tạ Thư Dật, cô càng không thể quên được ba mẹ. Họ vẫn luôn cho rằng người chết đi là Trì Hải Hoan, không phải Hải Nhạc, cho nên sẽ càng yêu thương Hải Nhạc giả phải không?

Tại sao ông trời lại để Trì Hải Hoan hưởng thụ tất cả mà đáng lẽ đều thuộc về cô, Tạ Hải Nhạc? Tại sao? Tại sao?

Tiểu Bảo Tiểu Bối, rõ ràng là kết tinh tình yêu của cô và Tạ Thư Dật, thế nhưng lại bị mọi người mắng chửi là con hoang, đây là công bằng với Tiểu Bảo Tiểu Bối sao? Công bằng sao? Tại sao có thể vì mình trở nên xấu xí không muốn lại gần Tạ Thư Dật mà lại khiến con mình mất đi tình thương của cha chứ? Cô, có phải đã quá ích kỷ rồi không? Là cô quá ích kỷ, chưa từng vì Tiểu Bảo Tiểu Bối mà cân nhắc chuyện đó?

Nước mắt nóng hổi lại trào ra từng giọt, lăn xuống hai gò má trắng nõn của Hải Nhạc.

Cam tâm sao? Cam tâm sao? Thật sự rất không cam tâm a!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a!

Thượng Đế, ông tại sao muốn đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy đây? Ông để cho Tạ Hải Nhạc biến thành Phương Viễn Chi, được rồi, ông đối xử với tôi như thế nào cũng được, nhưng tại sao lại bắt con tôi đi theo chịu khổ đây?

Hải Nhạc không tiếng động khóc, cô thật muốn điên rồi, cô rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

325. Chương 172: Em Thích Anh, Tạ Thư Dật!

“Thư Dật ca ca, anh mới ở Hải Giác về, Thường Hàn có khá hơn chút nào chưa?” Hứa Nhã Nghiên hỏi.

Tạ Thư Dật liếc Nhã Nghiên một cái, khóe miệng hơi cong lên, nói: “Em hãy tự mình đến đó xem, không cần phải hỏi anh.”

Hứa Nhã Nghiên mặt của lập tức liền đỏ: “Anh thật đáng ghét! Người ta đến đó là vì công việc!”

“Anh biết, làm việc điên cuồng, trong mắt em hầu như không tồn tại bóng dáng nam nhân. Anh thật không hiểu, tại sao Thường Hàn lại có thể chờ em lâu như vậy?”

“Chuyện đó... em đã gọi điện cho Phương Tĩnh ở thôn Hoa Liên, à cũng chính là Hải Chi Lệ. Em hẹn cô ấy tuần này gặp mặt ở Studio, thế nhưng cô ấy lại từ chối, thật kì lạ.” Hứa Nhã Nghiên nói lảng ra chuyện khác.

“Cái gì? Hải Chi Lệ là Phương Tĩnh? Không thể nào đâu!” Tạ Thư Dật lấy làm kinh hãi.

Hứa Nhã Nghiên nghe khẩu khí Tạ Thư Dật, không khỏi cảm thấy kỳ quái, cô hỏi: “Chẳng lẽ anh biết Phương Tĩnh?”

Tạ Thư Dật gật một cái đầu, Phương Tĩnh là Hải Chi Lệ? Chuyện này thật khiến cho hắn kinh ngạc? Phương Tĩnh thế nhưng lại có thể viết ra “Dấu vết Tình Yêu” và “Dolphin Kiss” hay như vậy?

Thật sự không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài!

“Anh biết Phương Tĩnh? Anh làm sao lại biết cô ấy?” Hứa Nhã Nghiên thật tò mò.

“Cô ấy từng làm giúp việc ở Tạ gia, cậu của cô ấy là quản gia ở Hải Giác, cô ấy sống ở làng chài ngay dưới thự Hải Giác.” Tạ Thư Dật nói.

“A, khó trách, trong tiểu thuyết của cô ấy bối cảnh là một làng chài nhỏ. Khó trách, lần trước nói về điểm hẹn, cô ấy còn biết em là người Hứa gia, còn hỏi thăm Hải Nhạc, hỏi xem Hải Nhạc hiện tại thế nào. Thì ra là có ý sâu xa đó a.

“Nhưng mà, sao anh lại chưa hề nghe chú Phúc nói về chuyện cô ấy là nhà văn chứ?” Tạ Thư Dật có chút nghi ngờ.

“Ah, có lẽ chỉ nói với người thân...” Hứa Nhã Nghiên nói, cô suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Nói thật, em thật không thể ngờ cô ấy là Hải Chi Lệ, đúng là không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Lần trước em hẹn gặp, cô ấy còn đưa em gái mình đi cùng, hình như là tên Phương Viễn Chi. Cô gái đó rất kỳ lạ, che mặt giống như phụ nữ Ả Rập vậy, mỗi lần em hỏi Tiểu Tĩnh, cô ấy đều phải hỏi ý kiến của cô gái Phương Viễn Chi kia, thật sự khiến em cảm thấy rất khó hiểu.”

“Cái gì? Lần trước em đi Hoa Liên, Phương Viễn Chi cũng có mặt ở đó?” Tạ Thư Dật ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, cô gái đó nhìn rất trầm tĩnh, nhưng lại là nữ nhân rất quyết đoán, mạnh mẽ, Phương Tĩnh luôn hỏi ý cô ta rồi mới đến trả lời em, em thấy rất kỳ quái.” Nhã Nghiên nhớ lại nói.

Tạ Thư Dật trầm ngâm, nói như vậy, thật sự có chút kỳ quái.

Hắn đột nhiên nhớ ra, Tiểu Bối đã từng kiêu ngạo nói mẹ cô bé là một nhà văn, xuất bản rất nhiều tác phẩm, nhưng Tiểu Bảo không cho Tiểu Bối nói ra, nói rằng nếu mẹ biết đến lúc đó sẽ mắng chửi tui nhóc, Nhã Nghiên còn nói Phương Tĩnh là Hải Chi Lệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Phương Viễn Chi cũng là nhà văn? Chẳng lẽ cô ấy cùng Tiểu Tĩnh viết văn?

Hay là, hay là.... Chẳng lẽ Tạ Thư Dật đầu đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nói với Nhã Nghiên: “Em có số điện thoại của Phương Tĩnh không? Hãy đưa cho anh, anh rất ngạc nhiên, không ngờ người giúp việc lại trở thành một nhà văn nổi tiếng, chuyện này không phải rất thú vị sao?”

Hứa Nhã Nghiên suy nghĩ một chút, cười đem số điện thoại của Tiểu Tĩnh viết cho Tạ Thư Dật.

“Anh không phải là muốn tạo dựng mối quan hệ với nhà văn nổi tiếng đó chứ? Hơn nữa, anh hùng không lộ danh tính, có lẽ người ta không muốn để lộ quá khứ của mình, cô ấy lại từng là nữ giúp việc, bây giờ đã là nhà văn nổi tiếng, quá khứ cũng không phải chuyện hay a.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“Anh biết, anh chỉ là có chút tò mò thôi.” Tạ Thư Dật không biến sắc trả lời, “Vậy em gọi cho cô ấy, nói cô ấy không cần đi, đến lúc đó em sẽ đích thân tới làng chài gặp cô ấy.”

“Hả? Cô ấy ở làng chài, không phải ở Hoa Liên?” Hứa Nhã Nghiên có chút kinh ngạc, “Vậy sao hôm đó lại từ chối lời mời của em a, thật sự rất kì lạ!”

Tạ Thư Dật cười cười, nói: “Anh nghĩ, có thể cô ấy có chuyện khó nói, bây giờ em hãy gọi cho cô ấy, xem cô ấy nói như thế nào?”

Hứa Nhã Nghiên lập tức gọi một cú điện thoại cho Phương Tĩnh, rất nhanh, cô buông điện thoại xuống, nói: “Cô ấy nói cô ấy bị bệnh, không thể nhận lời chúng ta.”

“Oh.” Tạ Thư Dật trầm tư, sau đó nói với Nhã Nghiên, “Thứ 5 đúng không? Anh sẽ đến đó cùng em một chuyến.”

“Anh cũng đi?” Hứa Nhã Nghiên kinh ngạc hỏi, ngay sau đó cô nói, “Tốt, nhưng mà chúng em đi vì kế hoạch quảng bá, có rất nhiều kí giả a.”

“Vậy em cứ đi đường em, anh đi đường anh. Hôm nay là thứ 3, ngày mai anh sẽ quay lại đó.”

“Oh.” Hứa Nhã Nghiên suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Thư Dật, “Anh cảm thấy rất hứng thú về Phương Tĩnh sao?”

“Không phải, anh ở Hải Giác có nhận một cặp song sinh là con nuôi, là một cặp song sinh rất đáng yêu. Thứ 5 trùng hợp chính là sinh nhật của bọn nhỏ, anh quay trở lại Hải Giác là muốn chuẩn bị sinh nhật cho chúng.” Tạ Thư Dật nói, “Nếu như Đại Tác Giả bị bệnh, anh thuận tiện đến sinh nhật cháu cô ấy, cũng ghé thăm một chút.”

“Cái gì? Anh, anh, anh thế nhưng lại nhận hai đứa con nuôi? Lại còn là một cặp song sinh đáng yêu? Em trước giờ không biết là anh lại yêu trẻ con như vậy a?” Hứa Nhã Nghiên có chút không tin tưởng nói, “Phương Tĩnh là dì của con nuôi anh, nói đi nói lại vẫn liên quan đến Phương Tĩnh, anh định theo đuổi Phương Tĩnh sao?”

Tạ Thư Dật không khỏi lườm cô một cái: “Càng nói càng hồ đồ, thiên hạ phụ nữ nhiều như vậy, anh lại đi theo đuổi Phương Tĩnh sao?”

“Chuyện này cũng không phải là không thể, nói không chừng mấy năm trước anh và Hải Nhạc đã kết thúc rồi? Mấy năm nay anh cũng không có qua lại với cô gái nào, chuyện của hai người kết thúc, không lẽ anh định không yêu nữa sao? Em cảm nhận được, mặc dù Hải Nhạc mất trí nhớ, không nhớ ra chuyện trước kia, nhưng vẫn còn rất thích anh a!” Hứa Nhã Nghiên thử thăm dò hỏi.

“Người anh thích chính là Hải Nhạc trước khi mất trí nhớ, cô ấy của bây giờ mất đi kí ức, giống như đã thành người khác rồi, không còn cảm giác như ngày xưa, anh sẽ không lựa chọn cô ấy. Các người vẫn biết mà, anh là một kẻ đào hoa.” Tạ Thư Dật có chút phiền não mà nói.

Hứa Nhã Nghiên con mắt lóe sáng nhìn hắn, đột nhiên nói với hắn: “Thư Dật ca ca, nếu như, nếu như...Nếu như anh không còn cảm giác với Nhạc Nhạc, có thể để tâm tới em một chút không?”

Hiện tại, Tạ Thư Dật mới hiểu rõ mọi chuyện.

“Em..... Nhã Nghiên, anh..... Chuyện đó, em đang nói đùa sao?” Tạ Thư Dật cho là mình là nghe lầm.

Nhã Nghiên lắc đầu một cái nói: “Không, không phải là nói đùa, em rất nghiêm túc, nếu không anh cho rằng em ở Hứa Gia, làm việc ở Hải Dật để làm gì a?” (((((Là công ty truyền thông điện ảnh của Dật ca mở ra nhé mn.)))))))))

“Nhưng mà, ban đầu em nói với anh, em không muốn dựa dẫm vào ba mẹ em, em muốn đi con đường của mình, muốn đi theo con đường điện ảnh và truyền thông để phát triển sự nghiệp, anh cho rằng em muốn tới gần Thường Hàn...” Tạ Thư Dật mở miệng, hắn thực sự kinh ngạc.

“Phải, em muốn tiếp cận một người, là anh, chính là anh.” Nhã Nghiên lấy hết dũng khí nói, “Em từ nhỏ đã rất thích anh, lớn lên vẫn thích anh, nhưng vì anh và Hải Nhạc ở bên nhau nên em mới lựa chọn từ bỏ, thu hồi đoạn tình cảm này. Nhưng sau này hai người lại không ở bên nhau đã cho em thêm hi vọng, em muốn sống bên cạnh anh, em muốn trở thành người phụ nữ luôn sát cánh bên anh. Thư Dật ca ca, em muốn ở bên anh! Cũng đã nhiều năm như vậy, anh cũng chưa một lần cảm nhận được tình cảm của em sao? Em không muốn chờ thêm nữa, em quyết định, em sẽ theo đuổi anh!”

“Nhã Nghiên.....” Tạ Thư Dật chấn kinh đến đứng tại chỗ không thể động đậy, hắn một câu cũng nói không nên lời.

Nhã Nghiên đến gần hắn, nói tiếp: “Thư Dật ca ca, anh không có lập tức từ chối, em hiểu là anh đã đồng ý để em theo đuổi anh.”

Tạ Thư Dật không khỏi lui về sau một bước: “Không, không được, anh từ trước tới giờ vẫn luôn xem em là em gái.”

“Không, đây chỉ là cái cớ của anh mà thôi, Hải Nhạc trước kia cũng là em gái của anh, anh và cô ấy có thể bên nhau, tại sao em lại không thể?” Mặt của Nhã Nghiên hồng hồng, nhưng cô vẫn dũng cảm nói.

“Chuyện đó khác, hai người không giống nhau, hơn nữa, anh vẫn yêu cô ấy, chẳng qua là lúc đó anh không hiểu đó chính là tình yêu của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ.” Tạ Thư Dật không chấp nhận được chuyện Nhã Nghiên vẫn thích hắn, tâm phiền ý loạn, “hơn nữa, không phải em cũng biết sao? Anh và cô ấy đã chia tay, đã không còn ở bên nhau nữa.”

“Trừ phi anh nói cho em biết, anh vẫn còn yêu Hải Nhạc, thì em có thể xem chuyện hôm nay như chưa từng xảy ra, nhưng nếu như anh không hề muốn quay lại với Hải Nhạc thì em, em nhất định sẽ theo đuổi anh!” Nhã Nghiên lớn tiếng nói.

“Nhã Nghiên, hãy nghe anh nói, anh đối với em, thật chỉ là tình cảm anh em.” xem người như làm muội muội.” Tạ Thư Dật cố gắng thuyết phục Nhã Nghiên, “Anh không yêu Hải Nhạc nữa, nhưng cũng sẽ không yêu em.”

Nhã Nghiên hơi cười cười, nói với Tạ Thư Dật: “Thật ra thì, anh trai em vẫn luôn yêu Hải Nhạc, cũng giống như em, anh ấy vẫn luôn yên lặng chờ đợi cơ hội đến với mình. Thư Dật ca ca, nếu như anh không còn yêu Hải Nhạc nữa, em sẽ nói với anh trai em, anh ấy có thể buông xuống tất cả bản khoán mà theo

đuổi Hải Nhạc rồi, em hi vọng anh trai em hạnh phúc, cũng hi vọng anh hạnh phúc, em hi vọng mọi người đều hạnh phúc. Thư Dật ca ca, không, từ bây giờ nên gọi là Thư Dật rồi, bắt đầu từ hôm nay, em muốn chủ động theo đuổi anh, chủ động theo đuổi hạnh phúc của mình! Anh hãy chờ mà tiếp nhận đi!”

Tạ Thư Dật còn chưa có phản ứng kịp, Nhã Nghiên đột nhiên vọt tới trước mặt của hắn, hôn mạnh lên gò má của Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật ngơ ngác nhìn cô, Nhã Nghiên thích hắn? Nhã Nghiên thích hắn? Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Hắn không tự chủ được đưa tay xoa xoa gò má mà bị Nhã Nghiên hôn lên đó.

Nhã Nghiên nhìn thấy hành động của Tạ Thư Dật, ánh mắt mong đợi liền sụp xuống, cô lui về phía sau mấy bước, nói: “Tạ Thư Dật, hôm nay, em đã đem lòng của mình móc ra rồi, em sẽ không lùi bước, em nhất định không buông tha anh!”

Cô không đợi Tạ Thư Dật trả lời, xoay người liền chạy.

Tạ Thư Dật lui về phía sau, lui về phía sau đến bên bàn làm việc, ngồi sụp lên bàn.

Tại sao có thể như vậy? Khó trách có một lần Thường Hàn là lạ nói với hắn: “Tạ Thư Dật, tôi chưa từng thổ lộ tình cảm với ai, nhưng tôi thật sự hâm mộ cậu. Cậu thật sự rất có ma lực, có thể khiến cho mọi nữ nhân nguyện ý vì cậu mà chìm xuống vũng lầy cũng không muốn thoát khỏi. Chỉ sợ là chính cậu cũng không biết, luôn có người yên lặng mà yêu cậu, không cần hỏi báo. Tôi rất hâm mộ cậu, thật sự hâm mộ cậu.”

Lúc ấy Tạ Thư Dật còn cười nói với Thường Hàn: “Yêu người phụ nữ yêu mình, cậu còn ngại thiếu sao? Trên thế giới này không thiếu phụ nữ, chỉ cần cậu ngoắc tay là đã có một đồng nữ nhân xếp hàng mà đợi cậu yêu thương.”

“Nhưng mà trong số những nữ nhân kia, lại không có người mà tôi muốn.” Lúc đó Thường Hàn nói.

“Người cậu yêu không phải là Nhã Nghiên sao? Vậy là ai?” Hắn còn kỳ quái hỏi Thường Hàn.

Thường Hàn lắc đầu cười khổ, hồi lâu mới nói: “Người phụ nữ sắt đá kia? Trong mắt người phụ nữ đó chỉ có công việc, không có nam nhân, tôi yêu cô ta làm gì?”

Hiện tại, hắn mới minh bạch rõ ràng, Thường Hàn tại sao lại nói hâm mộ hắn, tại sao Thường Hàn lại nói trong những nữ nhân kia không có người phụ nữ mà hắn muốn! Thì ra là, thì ra là Thường Hàn đã sớm biết, người trong lòng Nhã Nghiên là hắn! Là hắn Tạ Thư Dật! Cho nên lúc đó mới nói ra những lời kì lạ như vậy!

Tạ Thư Dật áo não gõ đầu của mình, “Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao có thể như vậy?”

Là hắn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, cho rằng nn thật sự muốn đi con đường của mình, nếu như biết cô ấy còn thích hắn, hắn sẽ không đồng ý để cô ấy làm trong công ty của mình!

Thường Hàn một mực chờ đợi Nhã Nghiên, hắn cho là Nhã Nghiên là xấu hổ, mới chậm chạp không đồng ý cùng Thường Hàn lui tới, thì ra là, cô giống như Thường Hàn chờ đợi cô, vẫn luôn chờ đợi Tạ Thư Dật hắn!

Hắn thật quá trì độn rồi! Quá trì độn rồi! Tạ Thư Dật khổ não nắm tóc.

Vậy hôm nay Nhã Nghiên hướng tới hắn thổ lộ, cô hành động thật rồi!

326. Chương 173: Ba Nuôi Tới Thăm Các Con!

Hắn không muốn tổn thương Nhã Nghiên, nhưng hắn thật sự không thể nào tiếp nhận Nhã Nghiên! Hắn chỉ coi cô như một đứa em gái! Hắn không cách nào quên được Nhạc Nhạc! Hắn còn không thể mở lòng đón nhận người phụ nữ khác, huống chi người con gái mà hắn xem như em gái? Làm sao hắn có thể đón nhận Nhã Nghiên chứ?

Thật phiền phức! Nếu như Thường Hàn biết, cậu ta có trách hần không?

Tạ Thư Dật nhúc nhủ đầu thở dài một hơi. Có nên nói rõ sự thật cho Nhã Nghiên hay không? Nói cho cô ấy biết rằng hần vẫn còn yêu Hải Nhạc! Nói cho cô ấy biết người đã chết chính là Hải Nhạc chứ không phải Hải Hoan?

Trời ạ, chuyện này sao lại rối tung lên như vậy? Tạ Thư Dật vò đầu bứt tai phiên nào.

Nghĩ lại, sắp đến thứ 4 rồi, hần sẽ quay lại Hải Giác. Hần đột nhiên rất muốn quay về một chuyến, hần cảm giác Phương Viễn Chi quá là thần bí, một cô gái kỳ quái, cô giống như một bức màn sương mù, hần rất muốn đem toàn bộ sương mù đó vạch ra. Có thể nói, vc đã khơi dậy lòng hiếu kỳ trong lòng hần.

“Viễn Chi, em thật sự không muốn đi à? Tại sao lại muốn chị từ chối? Còn nói là chị bị bệnh! Nhìn xem, thân thể chị vô cùng khỏe mạnh, ngộ nhớ Hứa Nhã Nghiên tới nhà chúng ta, nhìn thấy chị mạnh khỏe như vậy, thì họ sẽ nghĩ như thế nào đây?” Tiểu Tinh chu môi nói với Hải Nhạc.

Hải Nhạc cười lắc lắc đầu, dùng ngôn ngữ của người cầm điếu nói: “Không, cô ấy sẽ không tới.”

“Làm sao em biết cô ấy sẽ không tới à?” Tiểu Tinh kỳ quái Viễn Chi làm sao lại chắc chắn như vậy.

“Em biết, cô ấy sẽ không tới đây, cô ấy không thích làm khó người khác.” Hải Nhạc nói.

“Em biết? Kỳ lạ, làm sao mà em biết chứ? Nhưng mà, dù không nói được, nhưng em lại có cái đầu thông minh hơn chị, có thể đoán được trong đầu người khác đang suy nghĩ cái gì. Được rồi, không đến là tốt, như vậy chị cũng yên lòng.” Tiểu Tinh nói.

Hải Nhạc khẽ mỉm cười.

“Nhưng mà, em không cảm thấy như vậy là bỏ lỡ một cơ hội tốt sao? Đó là cơ hội để em nổi tiếng nha? Lần này có ký giả đi theo, nếu như họ biết tác phẩm nổi tiếng lại do một người phụ nữ sống thầm lặng chốn này viết ra, không lớn tiếng truyền tin mới là lạ a! Em không cảm thấy rất đáng tiếc sao?” Tiểu Tinh tiếc hận mà nói, Hải Nhạc chỉ cười lắc lắc đầu.

“Em đó, ý nghĩ của em luôn trái ngược với chị, nếu chị là em, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Haiz, đáng tiếc a, chị không phải là em, hơn nữa, gặp phải trường hợp như vậy, chị không có gan cho em đóng giả rồi!” Tiểu Tinh không ngừng nuối tiếc thay cho Hải Nhạc.

Hải Nhạc chẳng qua là cười.

Cô là cần danh tiếng, cũng muốn danh tiếng của mình lớn hơn một chút, danh tiếng cùng lợi ích luôn đi cùng với nhau, nhưng mà, cô thật không thích hợp xuất hiện ở trước mặt công chúng, cô không có tư cách, thà rằng không lộ diện còn có thể để lại trong lòng công chúng sự tò mò và sự tưởng tượng hiếu kỳ, còn hơn là dùng khăn che mặt rồi xuất hiện trước mặt họ, thật sự rất kì quái, cô không muốn như vậy. Hơn nữa, ngày mai chính là sinh nhật của tt, Hải Nhạc muốn cùng các con trải qua ngày sinh nhật, cho nên, dù mất đi cơ hội này cô cũng không nuối tiếc.

“Ai da, đã đến giờ đón Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối rồi, chị phải đi đây.” Tiểu Tinh nói.

Hải Nhạc nhẹ nhàng kéo Tiểu Tinh ngồi xuống ghế, nói với Tiểu Tinh: “Để em đi, chị hãy ra ngư trường với ba mẹ đi, mấy ngày nay, ngư trường bề bộnj nhiều việc, em không thể nào giúp được, ngày mai là sinh nhật của tt, em muốn qua trường xin cô giáo cho tụi nhỏ nghỉ học một ngày. Ngày mai, em sẽ dẫn tụi nhỏ đi khu vui chơi Hoa Liên.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ ở nhà hảo hảo chuẩn bị, chị sẽ đi đặt bánh sinh nhật, để cho bọn nhóc về đến nhà là có thể được nếm vị bánh sinh nhật. Vậy chị đi ngư trường, có thể tối nay sẽ ngủ lại ở đó, mấy con cá kia thật không biết nghe lời, mấy ngày nay chúng ta có thể sẽ rất bận rộn.” Tiểu Tinh nói.

Tiểu Tinh ngồi trong nhà phương tiện duy nhất của cả nhà là một chiếc xe nhỏ nhanh chóng chạy đến ngư trường. Hải Nhạc đi bộ tới nhà trẻ trong thôn đón Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô giáo Hướng biết ngày mai sinh nhật 2 đứa nhỏ nên đồng ý cho tụi nhỏ nghỉ học, khi hai đứa bé nghe nói mẹ muốn dẫn bọn chúng đi khu vui chơi thiếu nhi Hoa Liên, cao hứng hươ tay múa chân.

Hải Nhạc hai tay dắt hai đứa, nghe Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối tranh nhau kể chuyện ở lớp học, nói bạn nào được nhận hoa, có bạn học lại tè giẫm trên giường, lại nói có bạn bị đánh khóc, hai đứa nhỏ vừa nói vừa cười đi về nhà mình.

Qua chỗ ngoặt, liền nhìn thấy nhà bọn họ, Hải Nhạc thấy giống như có người cầm đồ đang đứng ở cửa nhà, là nhân viên chuyển phát đưa thứ gì tới sao?

“Mẹ, hình như có người đứng ở cửa nhà chúng ta, trong tay còn giống như cầm đồ gì đó.” Tiểu Bảo cũng nhanh mắt nhìn thấy người kia.

“ Phải rồi, con cũng thấy, là ai vậy? Hình như trong tay còn ôm một cái hộp thiệt to a! Oa, Oa, mẹ! Là dì Tĩnh sao? Dì Tĩnh mua quà sinh nhật cho chúng con sao?” Tiểu Bối hưng phấn liền chạy tới chỗ người đó.

Tiểu Bảo cũng nhanh chân chạy theo em gái.

Hải Nhạc chỉ đành phải chạy theo tụi nhỏ, khoảng cách được thu hẹp, khi người kia quay đầu lại, thấy tt liền nở nụ cười, nói với hai đứa trẻ: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, ba nuôi tới thăm các con đây!”

“A!Ba nuôi mà!” “Ba nuôi mà!” Hai đứa trẻ hét lên vui vẻ cái mông nhỏ nhanh nhẩu chạy tới chỗ Tạ Thư Dật.

Hắn đến rồi! Hải Nhạc không nghĩ rằng hắn sẽ đến a! Trong lòng cô không ngừng dao động, tốc độ cũng chậm dần lại, từ từ đi tới chỗ Tạ Thư Dật.

“Mẹ! Mẹ! Mau đến xem! Ba nuôi mua cho con một con Hello Kitty rất to a! Mẹ! Con rất thích! Mau đến đây đi mẹ!” Tiểu Bối cao hứng hướng về phía Hải Nhạc kêu.

“Mẹ! Ba nuôi mua cho con xe đồ chơi àm con thích nhất! Con không cần phải đi bộ nữa! Mẹ! Thật tốt quá! Con rất thích a!” Tiểu Bảo cao hứng không thua gì em gái.

Tạ Thư Dật hai tay ôm hai đứa nhỏ trên bả vai, mỉm cười nhìn Hải Nhạc đang đi tới chỗ bọn họ.

Tâm của Hải Nhạc nhảy được loạn như vó ngựa, cô không tự chủ được lấy tay áp lên ngực, dường như ngăn không cho trái tim nhảy ra ngoài.

“Mẹ, ba nuôi rất tốt, đến thăm chúng con, lại còn tặng quà sinh nhật cho chúng con nữa! Con rất yêu ba nuôi!” Tiểu Bối ôm búp bê, oa oa hưng phấn kêu.

“Viễn Chi, chào cô, tôi lần trước đã nói sẽ tới chúc Tiểu Bảo Tiểu Bối sinh nhật vui vẻ.” Tạ Thư Dật đối với Hải Nhạc gật đầu một cái.

Hải Nhạc ngượng ngùng nhìn hắn gật đầu một cái, sau đó cô hướng về phía Tiểu Bảo dùng tay ra hiệu nói: “ Mẹ có lời muốn nói với chú ấy, con hãy phiên dịch cho chú nghe.”

“Vâng.”Tiểu Bảo gật đầu một cái.

Tiểu Bảo nhìn mẹ thủ ngữ nói: “ Ba nuôi, mẹ con nói, cảm ơn ba đã đến thăm hai anh em con, lại còn mua quà cho chúng con nữa.”

“Không cần cảm ơn, đó là chuyện đương nhiên, các con là con nuôi của ba, ba tất nhiên phải yêu thương hai đứa.” Tạ Thư Dật nói.

“ Mẹ con mời ba nuôi vào nhà uống trà!” Tiểu Bảo nói.

“Được” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

Có một tiểu phiên dịch ở đây, hắn cũng không khó xử khi không hiểu lời của Phương Viễn Chi nữa.

327. Chương 174: Đôi Mắt Cô Cười Lên Rất Đẹp!

Hải Nhạc mời Tạ Thư Dật vào nhà, Tạ Thư Dật đi qua sân, đi vào trong nhà Phương gia, hắn vẫn nhìn cách trang trí bày biện trong nhà, tuy đơn giản nhưng lại rất ấm cúng, đem lại cảm giác gia đình.

Hai đứa bé vừa vào nhà, liền hưng phấn lấy đồ chơi ra xem, Tiểu Bảo vội vàng ngồi ở phòng khách trên sàn nhà loay hoay chơi xe ô tô, mà Tiểu Bối đem búp bê Tạ Thư Dật mua cho đặt lên kệ búp bê của mình, bắt đầu chơi trò cô dâu chú rể, chẳng còn ai nhớ tới chuyện phiên dịch cho người lớn. Kết quả chỉ còn lại Tạ Thư Dật và Hải Nhạc đang đứng ở đằng kia, Hải Nhạc không thể nói, Tiểu Tĩnh lại không có ở đây, chỉ có mình cô và hắn, cả người Hải Nhạc liền thấy khẩn trương, luồn cuống tay chân đi pha trà, bàn tay run rẩy đưa tách trà cho hắn.

“Cám ơn.” Tạ Thư Dật đưa tay tiếp nhận.

Hắn thổi ra trà bọt, uống một hớp, không ngờ, Phương Viễn Chi pha trà thơm ngọt vô cùng, hắn lại không kìm hãm được uống thêm vài ngụm.

“Là lấy lá trà từ núi A Lý, hơn nữa còn là thanh minh trước khi lấy lá, cá nhân tôi tương đối thích uống loại trà Diệp này.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Trong lòng Tạ Thư Dật là thầm muốn thử một chút, xem ra xuất thân của Phương Viễn Chi lúc trước tương đối tốt, bởi vì, hắn không nghĩ rằng nhà họ Phương khi uống trà sẽ có cách thưởng thức như thế.

Tạ Thư Dật sau lại không nói gì, Hải Nhạc khổ nỗi mình không cách nào mở miệng nói chuyện, tay cô chân luống cuống đứng ở nơi đó.

Tạ Thư Dật biết cô không được tự nhiên, liền kiếm đề tài nói: “Nuôi hai đứa nhỏ lớn, có phải rất vất vả hay không?”

Hải Nhạc cười khổ cúi đầu, nuôi hai đứa bé, dĩ nhiên là cực khổ, nhưng may thay, có ba mẹ Phương giúp đỡ, bằng không, cô làm sao có thể chống đỡ?

“Cô thật sự rất may mắn, có thể gặp được một gia đình tốt như Phương gia, họ xem cô như người một nhà, Phương Viễn Chi, cô thật sự rất may mắn.” Tạ Thư Dật cảm thán nói.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật đồng tình thở dài một cái, hắn lại nhẹ nhàng nói: “Cô rất kiên cường, thật đó.”

“Bởi vì có các con là chỗ dựa của tôi.” Hải Nhạc dùng ngôn ngữ của người cầm điếu nói, nhưng nhớ tới Tạ Thư Dật xem không hiểu, hai tay lại buông thõng xuống.

Tạ Thư Dật không khỏi khẽ mỉm cười, hắn giống như có thể nhìn ra cô buồn bã, thật ra thì hắn cũng muốn cùng cô trao đổi, chẳng qua là, cô không thể nói chuyện, thật sự là không có cách nào.

“Đúng rồi, Tiểu Tĩnh đâu? Ba mẹ Phương đâu?” Tạ Thư Dật hỏi.

Lúc này Tiểu Bối đi tới, thay mẹ trả lời: “Dì Tĩnh cùng với ông bà ngoại đi ra ngư trường rồi ạ.”

“A, đi ngư trường rồi hả? Dì Tĩnh của con cũng đi rồi sao?” Tạ Thư Dật nói.

Hắn tới đây, thật ra là còn muốn hỏi hỏi Tiểu Tĩnh một chuyện, thế nhưng cô lại không có ở đây.

“Ba nuôi muốn gặp dì Tĩnh sao? Con có thể gọi nói dì Tĩnh về nhà a!” Tiểu Bối nói.

“Không cần không cần, ba tới đây chủ yếu là thăm các con.” Tạ Thư Dật vội vàng nói.

“À, ba nuôi, ngày mai ba vẫn còn ở đây chứ? Ngày mai là sinh nhật của con và anh rồi, mẹ muốn dẫn chúng con đi khu vui chơi thiếu nhi, ba nuôi có thể đi cùng chúng con không?” Tiểu Bối khát vọng nói với Tạ Thư Dật.

Hải Nhạc tranh thủ thời gian nói với Tiểu Bối: “Tiểu Bối, không nên như vậy, ba nuôi bề bộn nhiều việc như vậy, thật sự không có thời gian để đi cùng các con.”

“ Mẹ, những đứa trẻ khác đều là cùng ba mẹ đi sân chơi, ngày mai chúng ta đi rồi, chỉ có mẹ, con với anh hai thôi, vẫn còn thiếu một người ba á! Cho nên Tiểu Bối muốn ba nuôi đi cùng với chúng ta a.” Tiểu Bối ôm con búp bê Halloki cao gần bằng mình mà Tạ Thư Dật cho, chu môi nói.

Tạ Thư Dật cười ngồi chồm hồm nói với Tiểu Bối: “ Tiểu Bối, ba nuôi sẽ rút ra một ngày, ngày mai ba sẽ cùng các con trải qua ngày sinh nhật. Vốn là ngày mai ba định đưa các con đến studio bên bờ biển xem một chút, nhưng nếu các con muốn đi khu vui chơi, mà thiếu một người cha, vậy thì để người cha nuôi này tạm thay mặt người cha kia, ba sẽ cùng với mẹ các con, đưa hai đứa đi khu vui chơi nhé!”

Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật, cô thật sự có chút không hiểu, Tạ Thư Dật sao lại đối tốt với Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy.

“ Thế nào? Cô không đồng ý đi chơi cùng với tôi sao?” Tạ Thư Dật cố ý hỏi.

Không biết vì sao a, thấy Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, tâm tình của hắn lại cảm thấy vui vẻ, không khiên tốn nỗ lực cười tươi rồi.

Hải Nhạc sợ vội lấy tay xoa xoa, lắc đầu.

Cô mừng không kịp, để cho hắn cùng con của cô đi khu vui chơi là chuyện nằm mơ cô cũng muốn, sao có thể không đồng ý chứ?

“Vậy thì tốt.” Tạ Thư Dật cười nhìn cô, hắn cảm thấy, trên người Phương Viễn Chi cũng có một loại khí chất dịu dàng điềm tĩnh, để cho hắn không nhịn được liền muốn thân cận cô. Tạ Thư Dật không khỏi thở dài một cái, bởi vì, Nhạc Nhạc của hắn cũng là người nhẹ nhàng, điềm tĩnh như vậy!

Hải Nhạc không dám nhìn thẳng vào mắt Tạ Thư Dật, hốt hoảng cúi đầu, khi cô nghe được Tạ Thư Dật than thở, lại không kìm hãm được ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy trên mặt Tạ Thư Dật tia cô đơn cùng ưu sầu, trong lòng cô liền không yên, hắn có vẻ không vui, là Trì Hải Hoan khiến hắn phiền lòng sao? Lần trước cô vẫn cảm thấy giữa hắn và Trì Hải Hoan có chút cổ quái, là bọn họ đang cãi nhau sao? Tạ Thư Dật đối với Trì Hải Hoan có chút lạnh lùng, rất giống như đang cãi nhau vậy!

Không lẽ, hắn cho tới bây giờ cũng không hề nghi ngờ gì hay sao, Tạ Hải Nhạc sao có thể ương ngạnh như vậy? Hắn không hề hoài nghi sao? Hắn thật sự cho rằng “ Hải Nhạc” mất trí nhớ nên mới thay đổi sao? Sao hắn lại có thể ngu ngốc tới mức đó chứ?

“ Anh hai! Anh hai! Ngày mai ba nuôi cùng chúng ta cùng đi khu vui chơi á! Anh hai! Anh hai!” Tiểu Bối vội vàng chạy đi tới chỗ anh hai báo tin mừng. Tiểu Bảo nghe được, đứng dậy từ dưới đất, chạy đến bên người Tạ Thư Dật, cao hứng hỏi Tạ Thư Dật: “ Ba nuôi, là thật sao? Ngày mai người sẽ cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối với mẹ đi khu vui chơi sao?”

“ Là thật, sáng sớm ngày mai sẽ ba lái xe tới đón ba mẹ con.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Quá tốt! Thật tốt quá!” Hai đứa bé kích động nhảy nhót không ngừng.

Tạ Thư Dật cùng Hải Nhạc không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, Tạ Thư Dật không khỏi ngẩn ngơ, hắn chưa bao giờ có thấy Phương Viễn Chi ở trước mặt hắn cười qua, không nghĩ tới, thời điểm Phương Viễn Chi cười lên, đôi mắt cong lên thành hình lưỡi liềm, rất giống, rất giống, người kia khi cười lên, đôi mắt cũng y hệt như vậy!

Một khắc kia, tim của hắn không khỏi bính bính trực nhảy, tim hắn đập nhanh đến nỗi hắn thất thanh nói: “ Đôi mắt của cô khi cười lên rất đẹp.”

Hải Nhạc sợ hãi lùi về phía sau, cô không tin trọn vẹn hai mắt ngơ ngác nhìn Tạ Thư Dật, hắn dám nói ánh mắt của cô cười lên thật là đẹp?! Cái chữ ‘đẹp’ đó, còn có thể dùng ở trên người của cô sao?

Tạ Thư Dật nhìn thấy Phương Viễn Chi liền ngẩng ra, đột nhiên ý thức được mình giống như có chút lỗ lờ, không biết Phương Viễn Chi sẽ ở trong lòng nghĩ như thế nào, hắn có chút ảo não, nói: “ Xin lỗi, đôi mắt của cô khiến cho tôi nhớ đến một người! Xin lỗi.”

Ánh mắt sáng trong của Hải Nhạc nhất thời ảm đạm xuống, nói cô cười lên ánh mắt thật rất đẹp, bởi vì này đôi mắt không có bị tổn thương sau tai nạn đó, nhưng hóa ra lại khiến hắn nhớ đến một người khác, là

ai? Là ai vậy? Là Trì Hải Hoan sao?

Giữa hai người bọn họ, xảy ra vấn đề gì rồi sao? Trong lòng cô có chút lo sợ nghi hoặc, đột nhiên lại có chút khoái ý, nếu là thật có vấn đề thì đúng là chuyện đáng mừng a!

Đây là báo ứng mà Trì Hải Hoan phải nhận! Chỉ mong Tạ Thư Dật có thể biết được bộ mặt thật của cô ta, rồi nhần tâm cho cô ta một bài học.

Ai, chẳng qua đó chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi, người cẩn thận như Trì Hải Hoan rất biết che dấu bản thân, lừa gạt mọi người, cô ta sẽ không để lộ ra sơ hở!

Hải Nhạc nghĩ tới trong lòng lại có chút như đưa đám.

Tạ Thư Dật phát hiện nói như vậy còn có chút không đúng, vội vàng nói: “Đôi mắt của cô thực sự khi cười lên rất đẹp, cho nên mới khiến tôi nhớ đến một người.”

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật, ở trong lòng bị thương hỏi hẩn: ‘Đôi mắt cuarem, khiến anh nhớ tới người nào đây? Nhớ tới ai? Là Trì Hải Hoan sao? Có phải không?’

Tạ Thư Dật nhìn ra được trong mắt cô có chút tổn thương, hẩn càng thêm áo nã rồi, chỉ đành phải thở dài một hơi mà nói: “Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết nói thế nào, tôi chỉ nghĩ rằng, cô có thể sinh ra Tiểu Bảo Tiểu Bối xinh đẹp đáng yêu như vậy, thì trước kia cô dù không phải đại mỹ nhân thì cũng rất xinh đẹp, con cái là di truyền từ cha mẹ. Cô không nên nghĩ nhiều, tôi không ngại ngoại hình cô như thế nào, giống như Tiểu Bảo đã nói, về bề ngoài không hẩn là quan trọng, tâm hồn cao đẹp mới thực sự là cái đẹp.”

Hải Nhạc không khỏi cười khở cú đầu, ở trong lòng nói: ‘Thư Dật, Thư Dật, đó là bởi vì anh không biết người trước mắt anh chính là Tạ Hải Nhạc, nếu như biết được người phụ nữ xấu xí này chính là Tạ Hải Nhạc, anh thật sự sẽ không để ý sao?’

328. Chương 175: Viễn Chi, Cô Chính Là Hải Chi Lệ?

Tạ Thư Dật thấy cô vẫn còn có chút để ý, cũng không biết phải nói những lời nói an ủi cô như thế nào, dù sao an ủi một người không phải sở trường của hẩn.

Cứ đứng ở đây như vậy thật sự có chút lúng túng, hẩn lại quên mất hôm nay đến đây còn có mục đích khác. Tạ Thư Dật xoay người chạy đến trước mặt Tiểu Bảo Tiểu Bối, hỏi: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, ba nuôi có thể gửi ảnh lần trước từ điện thoại sang máy vi tính, các con về sau có thể xem lại ảnh chụp chung của chúng ta rồi, có muốn ba ảnh kỷ niệm không?”

“Muốn muốn!” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối trăm miệng một lời mà nói.

“Vậy, ba nuôi cho hai đứa nhé, máy vi tính để ở đâu rồi?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Ở trong phòng của mẹ con.” Tiểu Bối nói.

“Ba nuôi, để Tiểu Bảo dẫn ba nuôi đi.” Hải Nhạc không còn kịp nữa ngăn cản, Tiểu Bảo đã dắt tay Tạ Thư Dật đi vào phòng ngủ của cô.

Cô đành phải theo đuôi phía sau.

Tạ Thư Dật vào phòng ngủ của Hải Nhạc, lặng lẽ nhìn chung quanh một lượt, bài biện cũng là tương đối đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ cùng an tĩnh, bên cửa sổ trên bàn sách bày một máy in, bên cạnh là một chậu hoa Tiên Nhân đầy sức sống (((((Mì cũng không biết nó là cây méo gì...))))))))), phía sau máy in là một bộ sách xếp ngay ngắn, Tạ Thư Dật bị Tiểu Bảo lôi kéo ngồi ở lên ghế. Tiểu Bảo nhanh nhẹn mở máy vi tính ra, Tạ Thư Dật thấy màn hình máy tính trên có các file sáng tác (software), trong lòng có chút khẳng định, hẩn giờ tay lên thuận tiện cầm lên một quyển sách trên bàn, lại không ngờ chính là Cá Heo Chi Hôn, trang bìa vẽ rất đẹp, hai con cá heo lóe sáng nhảy lên khỏi mặt biển, miệng chạm vào nhau, trên bờ cát là

một cô gái váy trắng phiêu phiêu, lấy hai tay giữ nón cỏ, nhìn hai con cá heo. “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, các con biết quyển sách này không? Tác giả là ai vậy?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc lo lắng vội vàng ra hiệu ngăn cản hai đứa bé, Tiểu Bảo thấy được, há miệng, không nói gì, nhưng Tiểu Bối không nhìn thấy, cô chuyên chú nhìn ảnh bìa cuốn sách, vui vẻ nói: “Con biết, đây là sách mà mẹ con viết, di Tình đã nói với con rồi, tên sách là “Cá Heo Chi Hôn”, tác giả là Hải Chi Lệ. Hải Chi Lệ là bút danh của mẹ con a!”

Bị Tiểu Bối nói ra toàn bộ, Hải Nhạc không khỏi như đưa đám cúi đầu.

Tạ Thư Dật, hần rớt cuộc đang có ý gì? Là hần vô tình hay cố tình đây? “Bối Bối, mẹ không cho em nói á! Em không nhìn thấy a!” Tiểu Bảo thấy mẹ giống như mất hứng, có chút tức giận nói em gái.

Tiểu Bối nhìn một chút mẹ, le lưỡi một cái nói: “Mẹ, không có sao á..., thật ra con đã nói ba nuôi từ lâu rồi, chuyện mẹ là nhà văn a! Ba nuôi cũng không phải người khác, mà là người mà Tiểu Bối thích nhất, lại còn là ba nuôi của Tiểu Bối, nhất định ba nuôi sẽ không nói ra ngoài đâu.” Tạ Thư Dật lấy được tin tức mình muốn, không khỏi khẽ mỉm cười, hần sờ sờ đầu Tiểu Bối đầu nói: “Tiểu Bối, mẹ các con thật sự rất có tài, là nhà văn được mọi người yêu thích, ba nuôi cũng rất thích các tác phẩm của Hải Chi Lệ, nhất là quyển “Cá Heo Chi Hôn” này. Chỉ là ba lại không hề nghĩ tới, Hải Chi Lệ chính là mẹ Tiểu Bảo Tiểu Bối, khiến ba quá kinh ngạc rồi.”

Hải Nhạc trong lòng lại sợ vừa lo, hần xem qua “Cá Heo Chi Hôn” sao? Không phải là hần nhìn ra điều gì rồi chứ? Bởi vì chuyện tình trong tiểu thuyết khá giống với chuyện tình mà họ cùng nhau trải qua, thật sự là cô có chút hận ý trừng phạt nam chính trong truyện, để cho hần cả đời cũng sống trong hối hận. Có thể là trong vô thức, Hải Nhạc đã đem nam chính coi thành Tạ Thư Dật, mà người nữ phụ kia chính là Trì Hải Hoan. Trong cuốn tiểu thuyết, ai cũng đều không thể có được thứ mình muốn, cô vốn là chỉ muốn gửi gắm tâm tư của mình vào trong đó, cho rằng thể loại bi kịch, nội tâm như vậy độc giả sẽ không thích, nhưng ngược lại “Cá Heo Chi Hôn” còn được hoan nghênh, đem đi xuất bản, lại rất nổi tiếng, là điều mà cô không hề nghĩ tới.

“Ba nuôi, ba cũng yêu thích tác phẩm của mẹ con sao? Mẹ con thật sự rất vĩ đại, có thể khiến cho ba nuôi yêu thích sách của mẹ a!” Tiểu Bối vui rạo rức.

Tạ Thư Dật nhìn về Hải Nhạc, Hải Nhạc có chút xấu hổ cúi đầu.

Tạ Thư Dật cũng không có nói cái gì, lấy điện thoại di động ra tháo thẻ nhớ, đem cắm ở trong máy vi tính ảnh vào máy tính của Hải Nhạc.

“Được rồi!” Sau đó hần mở file hình ra từng cái một cho Tiểu Bảo Tiểu Bối xem, hai đứa nhỏ thích thú, tranh cãi xem tấm nào xấu nhất. “Đúng rồi, ba nuôi có mấy trò chơi rất bổ ích, để ba vào máy vi tính, con với em gái khi rảnh có thể vừa chơi một chút.” Tạ Thư Dật nói với Tiểu Bảo.

Hần không nói lời gì đem mấy trò chơi bỏ vào máy vi tính Hải Nhạc, hai tiểu hài tử hoan hô chơi trò chơi, liền xúm lại mở ra chơi. Tạ Thư Dật nhanh chóng nhường chỗ thoát thân, hần đi tới bên cạnh Hải Nhạc, nói với cô: “Chuyện này... Viễn Chi, tôi có thể nói chuyện với cô một chút không?” Hải Nhạc cúi đầu im lặng hồi lâu, gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật dẫn đầu đi ở phía trước, Hải Nhạc trong lòng bất định bất an theo ở phía sau, Tạ Thư Dật là tổng tài của Hải Dật, có thể hần đã nghe Nhã Nghiên nói Tiểu Tình chính là Hải Chi Lệ, bây giờ hần đã biết được chân tướng Hải Chi Lệ thật ra là cô cho nên muốn chất vấn cô chuyện giấu diếm thân phận Hải Chi Lệ sao?

Cô đang suy tư, không nghĩ tới Tạ Thư Dật đột nhiên dừng lại cũng xoay người lại, Hải Nhạc không kịp phản ứng liền lao thẳng vào ngực hần, đến khi phản ứng kịp, Hải Nhạc vội vàng lui về phía sau, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Hần vẫn không hề thay đổi, trước kia mỗi lần cô đi ở phía sau hần, hần luôn đột nhiên xoay người, khiến cô đụng vào ngực hần, sau đó trêu chọc cô.

Tạ Thư Dật nhướn mày, nhìn Hải Nhạc, nói: “Hải Chi Lệ rõ ràng là cô, tại sao khi Hải Dật đến thỏa thuận hợp đồng thì Tiểu Tình lại nói mình là Hải Chi Lệ? Cô có thể giải thích rõ chuyện này không?”

Hải Nhạc tiếp tục cúi đầu, phải giải thích thế nào? Cô lại không thể nói ra bằng lời, Tạ Thư Dật nhìn cử chỉ của cô cũng không hiểu, cô phải nói với hắn bằng cách nào đây?

“ Cô có điện thoại di động chứ?” Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi cô.

Hải Nhạc nghĩ Tạ Thư Dật muốn mượn dùng điện thoại di động của cô, vội vàng lấy điện thoại trong túi quần ra đưa cho hắn. Thật ra thì điện thoại của cô cũng chẳng mấy khi dùng đến, chỉ dùng để liên lạc với bà mẹ Phương và Tiểu Tĩnh, cô cũng chẳng có người bạn nào khác.

329. Chương 176: Xin Lỗi Vì Đã Tồn Thương Cô, Viễn Chi!

Tạ Thư Dật lưu số điện thoại của mình vào điện thoại của Hải Nhạc, nhưng không ngờ màn hình lại hiện lên dòng chữ: ‘ Danh bạ đã tồn tại, có muốn ghi đè?’

Tạ Thư Dật trong lòng chợt nhói một cái, hắn trực tiếp bấm gọi, rất nhanh điện thoại di động của hắn liền reo lên.

“ Làm sao cô lại biết số điện thoại của tôi?” Tạ Thư Dật đột nhiên hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc có chút hốt hoảng, số điện thoại di động là Tiểu Bảo sợ quên mất nên mới lưu vào, chứ không phải cô cố ý lưu. Biết số điện thoại của hắn thì sao chứ, cô có thể nói chuyện sao? Hải Nhạc chỉ vào Tiểu Bảo đang ngồi chơi trò chơi say sưa.

“Là Tiểu Bảo lưu vào điện thoại của cô sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc vội vàng gật đầu.

Tạ Thư Dật không khỏi tự giễu cười cười, hắn hiện tại trở nên ngu xuẩn rồi, hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy, số điện thoại nhất định là Tiểu Bảo cho, bằng không, cô làm sao có thể biết.

Tạ Thư Dật trả điện thoại cho Hải Nhạc, nói: “ Tôi hỏi cô mấy câu, cô hãy nhắn tin trả lời.” Hải Nhạc chần chờ gật đầu một cái.

“Viễn Chi, nói cho tôi biết, Hải Chi Lệ rõ ràng chính là cô, tại sao lại để Tiểu Tĩnh giả mạo mình?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc cười khỏ một tiếng, gửi một tin nhắn cho Tạ Thư Dật: “Bởi vì hình tượng của tôi không tốt.”

Tạ Thư Dật nhận được tin nhắn, trầm tư nhìn cô, hồi lâu, hắn nói: “ Ngoại hình của cô có cái gì không tốt, chỉ là do cô vẫn luôn để ý. Nếu như cô tin vào bản thân mình, thì ngoại hình của cô là rất thu hút người khác. Lại nói, khi cô che mặt in hình trên sách, tôi tin chắc rằng độc giả sẽ thêm phần hiếu kì về cô.”

Hải Nhạc kích động lắc đầu một cái, nhanh chóng gửi tin nhắn: “ Không! Tôi không cần họ tò mò về mình,tôi không thể nào lộ diện trước mặt mọi người. Cảm giác khi họ nhìn thấy khuôn mặt mình, bị mắng là người đàn bà xấu xí, tôi cảm thấy mình giống như một quái vật, mọi người đều chán ghét, xa lánh tôi! Tôi chỉ muốn tránh xa họ, càng xa càng tốt! Tốt nhất là không một ai được nhìn thấy tôi!”

Tạ Thư Dật nhận được tin nhắn, trong lòng không khỏi rầu rĩ.

“ Tôi không hề thấy cô xấu xí, cô có một đôi mắt rất đẹp, cô nhất định không hề xấu xí. Cô có thể tháo khăn trùm xuống để tôi xem qua một chút không?” Tạ Thư Dật nhẹ nói.Hải Nhạc nghe được Tạ Thư Dật nói như vậy, cô vội vàng lui về phía sau mấy bước, hoảng sợ lắc đầu, sau đó quay người bỏ chạy đến phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Tạ Thư Dật thấy cô phản ứng kịch liệt như thế, có chút hối hận vì mình quá nóng vội rồi, mới vừa tạo dựng lên lương hảo quan hệ lại bị mình cho phá hủy.

Hắn vội vàng chạy lại gõ cửa: “ Viễn Chi, xin lỗi, tôi cũng không phải là có ý tứ gì khác, xin đừng hiểu lầm, tôi không phải là tò mò về khuôn mặt của cô, tôi chỉ muốn cho cô biết, không phải ai nhìn thấy cô cũng đều

nói cô xấu xí. Một khuôn mặt xinh đẹp, rồi cũng có một ngày sẽ già nua đi. Cô hãy suy nghĩ một chút, ở trong lòng của Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô là người mẹ xinh đẹp nhất. Ba mẹ Phương cũng không thấy cô xấu xí, Tiểu Tình cũng đối xử với cô rất tốt. Chỉ cần tiếp xúc với cô, họ đều nhận ra được sự ôn nhu và tâm hồn đẹp của cô, tôi cũng cảm nhận được điều đó. Tin tưởng tôi, tôi không có ác ý.”

Bên trong vẫn im lặng, nhưng không lâu sau điện thoại Tạ Thư Dật có tiếng chuông tin nhắn, hần vội mở ra tin nhắn.

“Thiếu gia tôn kính, lời nói đẹp đều nói ra, nhưng tôi vẫn nhớ lúc đầu anh nói tôi quyến rũ anh, anh nói loại phụ nữ xấu xí như tôi anh không nhìn nổi, anh có biết lời nói của anh tổn thương người ta tới mức nào không? Anh không biết đâu, vì anh không phải là tôi, anh không thể nào hiểu được cảm giác của tôi lúc ấy là đau đớn như thế nào. Vậy mà bây giờ anh lại nói với tôi rằng anh có thể cảm nhận được tôi ôn nhu, tâm hồn đẹp, tôi làm sao có thể tin? Đừng tò mò về tôi, tôi chẳng có gì khác, chỉ là một người phụ nữ hạ đẳng xấu xí mà thôi! Hãy rút lại lòng hiếu kỳ của anh, quay trở về Đài Bắc đi! Ngày mai không cần anh đi cùng chúng tôi đến khu vui chơi đâu. Cảm ơn anh đã đối xử tốt với Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi không muốn bọn trẻ với cao tới thiếu gia như anh, hãy lấy lại ngọc bội và Dolphin Kiss? Con tôi vẫn còn nhỏ, không xứng nhận được món quà quý giá như vậy từ thiếu gia!”

Tạ Thư Dật trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, hiểu lầm lần trước đã khiến cô tổn thương rất sâu, hần đáng lẽ không nên nói cô như vậy!

“Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi! Tôi một lần nữa nhận lỗi với cô, xin cô đừng kích động, tôi thật lòng yêu thương Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi sẽ không lấy lại thứ gì đã đưa cho bọn trẻ. Có thể cô không biết, miếng ngọc bội và Dolphin kiss đó, đối với tôi mà nói là vật vô cùng quan trọng, tôi thật sự không lừa cô. Ngọc bội đó là của người con gái mà tôi yêu nhất tặng cho tôi, tôi đưa nó cho Tiểu Bối, là hy vọng Tiểu Bối sau này lớn lên có thể giống cô ấy xinh đẹp, lương thiện. Còn Dolphin Kiss, cô đã từng viết ra cuốn “Cá Heo Chi Hôn”, tôi nghĩ cô hiểu ý nghĩa của nó, nó chính là tín vật đính ước của chúng tôi. Tôi đưa cho Tiểu Bảo Tiểu Bối là thật lòng quan tâm bọn trẻ, cho nên tôi sẽ không lấy lại những đồ vật đó! Vừa rồi tôi đã lỡ mồm rồi, rất xin lỗi! Thật sự xin lỗi!”

Rất nhanh, hần lại nhận được tin nhắn: “Anh về đi, xin anh hãy về đi! Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau, xin anh đừng tới quấy rầy cuộc sống bình yên của chúng tôi nữa! Hãy về đi, nơi này không phải nơi anh nên tới! Cảm ơn anh đã thật lòng yêu thương Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, cầu mong thượng đế phù hộ cho anh! Thiếu gia, anh hãy trở về đi, khuya lắm rồi! Ngày mai anh không cần tới đón chúng tôi, thân phận của anh cách xa tôi rất nhiều, tôi hiểu rõ, người ta biết được sẽ thành chuyện cười mất, tôi không muốn mình trở thành trò cười, xin anh hãy về đi!”

Tạ Thư Dật trầm mặc hồi lâu, hần thở dài một cái, nói: “Được rồi, tôi sẽ về, cô hãy mở cửa đi, tôi có vài lời muốn nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối.”

“Mẹ, đừng khóc mà..., đừng khóc, Tiểu Bối về sau sẽ nghe lời, mẹ đừng khóc.” Tiểu Bối cũng ở trong phòng sợ hãi mà nói.

Cô vẫn còn khóc sao? Xem ra, hần thật quá mức tồi tệ rồi! Tạ Thư Dật trong lòng tràn đầy hối tiếc.

“Mẹ đừng khóc, ba nuôi cũng nhận lỗi với mẹ rồi, mẹ, mẹ mở cửa đi, ba nuôi có lời muốn nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối mà.” Tiểu Bảo cũng ở bên cạnh nói.

Tạ Thư Dật đứng ngoài cửa chờ đợi cửa mở ra, Tiểu Bảo Tiểu Bối vừa ra khỏi phòng thì cánh cửa liền đóng lại cái pằng, thiếu chút nữa đụng gãy mất cái mũi của hần.

Tạ Thư Dật chỉ đành phải cười khổ lui ra.

“Ba nuôi, ba muốn nói gì với chúng con a?” Tiểu Bảo mong đợi nhìn Tạ Thư Dật.

“A, ba nuôi sợ các con quên, muốn nói với hai đứa là ngày mai các con phải dậy sớm, ba nuôi sẽ tới đây thật sớm để đưa các con đi chơi!” Tạ Thư Dật nói.

“Vâng, chúng con sẽ dậy thật sớm.” Hai tiểu tử kia dùng sức gật đầu.

Tạ Thư Dật nhìn cánh cửa kia một cái, nói: “ Ba nuôi phải đi rồi, ngày mai gặp lại.” Tạ Thư Dật nói xong liền hôn lên má Tiểu Bảo và Tiểu Bối.

“ Vâng, ba nuôi về cẩn thận nhé.”

“ Ủ, ba đi đây, ngày mai gặp.” Tạ Thư Dật nói xong, liền rời đi Phương gia.

330. Chương 177: Tiểu Bảo Thật Sự Rất Giống Tạ Thiệu Gia!

Tạ Thư Dật rời khỏi Phương gia, đi bộ trên con đường bên bờ biển. Hắn đứng trên bờ cát, nhìn hoàng hôn trên biển lớn, biển lúc này rất đẹp, mặt biển vàng óng, từng làn sóng gợn lặn tấp, cực kỳ giống tâm tình nhộn nhạo trong lòng hắn. Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc! Em chưa chết phải không? Em vẫn đang sống ở đâu đó phải không? Anh không tin em cứ như thế mà rời xa anh! Anh sẽ không dừng tìm kiếm! Anh nhất định sẽ tiếp tục đi tìm em! Anh tin rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau! Cho dù em vì lí do gì mà không muốn trở về! Hãy chờ anh đến tìm em!

“ Nhạc Nhạc! Em phải chờ anh! Nhất định phải chờ anh!” Tạ Thư Dật nắm chặt hai bàn tay, hướng về phía biển rộng bao la mà hô to. Biển rộng im lặng, bầu trời im lặng, nhưng lại nhẹ nhàng đánh vào lòng Tạ Thư Dật, trong lòng hắn trào dâng lên một chút kích động, một chút hy vọng, Nhạc Nhạc của hắn, nhất định đang ở một nơi nào đó, chờ hắn đến tìm cô!

Mà giờ khắc này, Hải Nhạc vẫn đang dựa lưng vào cánh cửa, nước mắt yên lặng rơi từng giọt.

Cô không hiểu hắn tại sao lại đối với cô kỳ lạ như vậy, ban đầu nói cô nói khó nghe như vậy, nhưng bây giờ lại nói có thể cảm nhận được nội tâm ôn nhu và xinh đẹp của cô. Buồn cười, thật sự rất buồn cười, hắn cho rằng cô sẽ tin hay sao?

Không hiểu, cô thật sự không hiểu hắn!

Coi như hắn biết cô là Hải Chi Lệ, vậy thì thế nào, cũng không thể thay đổi cái gì, cô vẫn là phương Viễn Chi, là một Phương Viễn Chi xấu xí.

Tạ Thư Dật, đừng xuất hiện trước mặt em, xin anh đừng xuất hiện trước mắt em, nếu không anh sẽ khiến em phát điên mất! Thế nhưng, không những Tạ Thư Dật không biến mất khỏi tầm mắt cô mà còn xuất hiện cực kì sớm. Sáng sớm hôm sau, mới tờ mờ sáng Tạ Thư Dật đã gõ cửa Phương gia, cô vốn là muốn đuổi hắn đi, không muốn hắn đưa bọn nhỏ đi Hoa Liên, không ngờ mới sáng sớm, khi cô đang mặc quần áo cho bọn trẻ thì hắn đã đứng ngoài gõ cửa.

Trực giác của cô biết là hắn đang đứng ở ngoài, nhưng trong lòng cô không có một tia vui vẻ nào mà rất buồn bực, tại sao? Khi cô muốn tới gần hắn thì hắn lại tuyệt tình, khi cô bắt đầu lùi bước thì hắn lại không giải thích được đi thân cận với cô!

Tiểu Bảo như một làn khói chạy đi mở cửa, không phải là hắn, còn là người nào?

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, sinh nhật vui vẻ a, ba nuôi đồng ý đưa các con đi chơi, ba nuôi sẽ không nuốt lời.” Tạ Thư Dật đứng ngoài sân lớn tiếng nói.

“Ba nuôi!” Tiểu Bối vừa nghe đến giọng nói của Tạ Thư Dật, vội vàng buông Hải Nhạc đang chải tóc cho cô bé, hưng phấn chạy ra ngoài.

Hải Nhạc muốn tránh, nhưng Tạ Thư Dật rất nhanh liền đi vào nhà, Tạ Thư Dật hướng về phía cô nhe răng cười một tiếng: “ chào buổi sáng nè.”

Hải Nhạc chỉ đành phải hướng về phía hắn gật đầu một cái.

Xem ra thần sắc hắn vô cùng sáng khoái, còn cô hai con mắt thâm quầng tựa như gấu trúc, hơn nữa, hắn ăn mặc rất giản dị, một thân màu trắng an nhàn dưới ánh nắng mặt trời, tràn đầy sức sống. Từ lúc gặp lại,

Hải Nhạc chưa hề thấy qua dáng vẻ tỏa sáng này của Thư Dật, dáng vẻ thâm trầm, ưu tư trước đây của hắn như bị quét sạch rồi.

Hắn như vậy, khiến cho Hải Nhạc không khỏi nhìn mấy lần, đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn thích mặc màu trắng. Nhưng mà, nhìn hắn mặc đồ màu trắng so với tây trang màu đen thuận mắt hơn nhiều, cô thích khi hắn mặc nhưng bộ đồ giản dị, huu nhân hơn, khi hắn mặc đồ tây trang, cô thực sự cảm thấy không thể với tới. Ai da, muốn đi đâu à? Bọn họ đã không phải là cùng một thế giới người của rồi, Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, có chút tinh thần chán nản.

Tạ Thư Dật nói với cô: “Viễn Chi, nếu tất cả mọi người đều chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuất phát chứ!” Hai đứa bé vốn cho là mẹ không muốn ba nuôi đi cùng chúng, trong lòng đang cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng nào ngờ ba nuôi vẫn tới, hai đứa bé vui mừng khôn siết, đứng vây quanh Tạ Thư Dật. “Đúng vậy a Đúng vậy a, mẹ, chúng ta lên đường đi!” Hai vật nhỏ nịnh bợ nhìn mẹ, chỉ sợ mẹ sẽ đuổi ba nuôi đi.

Thấy ánh mắt khẩn cầu của hai đứa bé, trong lòng Hải Nhạc thở dài một cái, chỉ đành phải gật đầu.

“Oa a! Chúng ta lên đường thôi!” Hai đứa nhỏ hoan hô, đội nón, đeo chai nước rồi chạy ra ngoài.

“Mẹ, con có thể mang Tiểu Miêu (((Con mèo nhà này nuôi)))) đi không? Nó phải ở nhà một mình a!” Tiểu Bối đột nhiên nói.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, ra hiệu nói với Tiểu Bối: “mang tới sân chơi thì sẽ lạc mất, nó sẽ không biết đường trở về. Phải để nó ở nhà thôi, chúng ta trở về sẽ cho nó đồ ăn ngon.”

“Vâng.” Tiểu Bối gật đầu một cái.

Bốn người lên xe của Tạ Thư Dật, lại chính là chiếc Pagani màu trắng của mấy năm trước. Kỳ lạ, hắn lần này tại sao lại đi chiếc này? Hải Nhạc nhớ lần trước lúc hắn tới là một chiếc Lamborghini màu trắng mà? (((((((Mình thích thì mình đi thôi J))))))

“Á, ba nuôi à, chỉ có hai chỗ ngồi, làm thế nào ngồi đây?” Mặt Tiểu BảoTiểu Bối xụ xuống.“Hả? Ba lấy nhầm xe rồi.” Tạ Thư Dật lúc này cứ như từ trong mộng tỉnh dậy. “Vậy phải làm thế nào?” Tiểu Bảo sốt ruột, chỉ sợ cha nuôi lại đi không được rồi.

“Ừm, chúng ta có thể đi xe buýt a!” Tạ Thư Dật giống như không thể làm gì mà nói.

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật, cũng có chút không thể làm gì, chỉ sợ hắn cả đời này cho tới bây giờ cũng không có đi ngồi phương tiện công cộng, lần này sao có thể cùng ba người bọn họ mà chen chúc trên xe buýt chứ.

Nhưng bất đắc dĩ, Hải Nhạc buộc phải gật đầu một cái.

“Vậy anh đem xe vào trong sân đi.” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật liền quyết định chủ ý muốn ngồi xe buýt, không cần mình lái xe, có thể cùng hai đứa bé càng thân cận một chút.

Hắn lái xe vào trong sân, liền cùng bọn họ đi chuyển xe buýt sớm, trên xe đều là người trong thôn, khi thấy Tạ Thư Dật bế Tiểu Bảo Tiểu Bối lên xe, Hải Nhạc theo phía sau thì có chút nán lại.

“Viễn Chi, đi chơi à?” Có người hướng Hải Nhạc chào hỏi.

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu một cái.

“Tiểu Bảo Tiểu Bối, các cháu muốn đi đâu?” Có người hỏi.“Hôm nay là sinh nhật của cháu và em gái, chúng cháu muốn đi khu vui chơi.” Tiểu Bảo lớn tiếng nói.

Lần này có cha nuôi cùng nhau phụng bồi nó và em gái, hắn cảm thấy thật là rất thoải mái.

“A? Chú đó là ai vậy?” Lại có người hỏi.

“Là cha nuôi của cháu!” Tiểu Bối cướp lời, “Ba nuôi là thiếu gia của ông cậu, ở trong ngôi nhà lớn phía bên kia a!” Không thể nào? Thiếu gia của ông cậu Tiểu Bối? Chẳng lẽ là Tạ gia thiếu gia? Người này đáng vẻ cũng rất khí chất a.

Khó trách, khó trách đẹp trai như vậy, còn trẻ mà lại có khi chất như thế! Hóa ra là Tạ đại thiếu gia! Cậu ấm trăm năm khó gặp! (((((((Gì mà ghê vậy trời))))))))) Nhưng mà, cậu ta làm sao lại có quan hệ với Viễn Chi? Chuyện gì xảy ra à? Một đại thiếu gia cao cao tại thượng như vậy, sao lại là ba nuôi của Tiểu Bảo, Tiểu Bối? Đúng là Viễn Chi có phúc ba đời nha. Mặc dù Viễn Chi xấu xí, nhưng hai đứa nhỏ lại vô cùng xinh đẹp, không nghĩ tới ngay cả Tạ đại thiếu gia cũng thích cặp song sinh này! Đúng là phúc ba đời mà!

Vì vậy mọi người liền cảm thấy nể Viễn Chi, người phụ nữ này, thật không đơn giản, lại khiến cho đại thiếu gia trở thành cha nuôi của con mình!

Tạ Thư Dật hướng về phía mọi người khẽ vuốt cằm: “ Chào mọi người.”

“Ngài là Tạ gia đại thiếu gia?” Có người không xác định hỏi. “ Tòilà Tạ Thư Dật.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái nói.

Cả xe đầy tiếng thán phục, khiến Hải Nhạc có chút không thoải mái.

“Thiếu gia, ngồi bên này, ngồi bên này.” Tất cả mọi người tranh nhau nhường chỗ ngồi.

“ Không cần đâu, chúng tôi còn có con nhỏ, ngồi phía sau được rồi.” Tạ Thư Dật lễ phép nói.

Hải Nhạc nghe hần nói hai chữ chúng tôi, cô nhìn Tạ Thư Dật ôm Tiểu Bối, một tay dắt Tiểu Bảo, mà cô theo ở phía sau, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác ấm áp khó tả, cảm giác là một gia đình nhỏ hạnh phúc?

Thật ra thì bọn họ chính là người một nhà, nhưng chỉ một mình cô biết được sự thực đó mà thôi! Trong lòng Hải Nhạc lại cảm thấy chán nản. Bởi vì trên xe toàn là những người nông dân bình thường, không có cô hội được gặp những nhân vật lớn, vốn dĩ là phải nói chuyện dè dặt, nhưng đột nhiên một người không hề câu nệ, liền nói một câu: “ Nhìn kỹ thì thấy Tiểu Bảo thật sự rất giống thiếu gia nha, ha ha, một thôn dân chưa bao giờ đã biết đại nhân vật, vốn là tán gẫu phải hảo hảo Nhất Đại xe người đột nhiên cũng câu nệ, đột nhiên có người đả viên tràng nói: “ khoan hãy nói, Tiểu Bảo cùng Tạ thiếu gia thật là có chút giống nhau đâu rồi, ha ha, dù không phải là người một nhà, Tiểu Bảo xem ra là tìm đúng cha nuôi rồi a, thật sự so với con trai ruột không có gì khác biệt.” “ Phải ha, càng nói càng có chút giống, anh xem cái mũi kia, ánh mắt kia...”

Tất cả mọi người phụ họa nói.

Tạ Thư Dật nghe bọn hần nói như vậy, cũng không khỏi cẩn thận quan sát Tiểu Bảo, không nói không nghĩ ngờ, vừa nói, hần thật đúng là cảm thấy Tiểu Bảo cùng mình có chút giống rồi.

Không thể nào? Làm sao lại giống hần như vậy? Tim của hần thành thích nhảy, không khỏi nhìn về Hải Nhạc, Hải Nhạc có chút bối rối, nhưng cô vẫn trấn định nhìn Tạ Thư Dật, cũng lắc đầu một cái, cô vỗ vỗ bả vai Tiểu Bảo, Tiểu Bảo hiểu ý, nhìn mẹ ra hiệu, sau đó nói với Tạ Thư Dật: “ mẹ ta nói, ba không cần để ý, bọn họ chỉ là đang nói đùa mà thôi, chúng ta không giống nhau.”

Tạ Thư Dật cười cười, như không có chuyện gì xảy ra nói: “ Tôi không ngại, đáng lẽ như ông trời cho tôi đứa con ruột thịt như vậy mới phải, tôi cao hứng còn không kịp a, đột nhiên lại có thêm được một con trai một con gái nuôi, đúng là chuyện nằm mơ cũng không nghĩ tới.”

Hải Nhạc nghe được hần nói như vậy, trong lòng không khỏi áy náy, cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật, hần nói là sự thật sao? Nếu là ruột thịt mới phải sao? Hần cao hứng không kịp?

“Có thật không? Có thật không? Vậy ba nuôi làm ba ruột của chúng con nhé!” Tiểu Bối cao hứng muốn chết.

Hải Nhạc trợn mắt nhìn Tiểu Bối một cái, Tiểu Bối le lưỡi một cái: “ Con thực sự rất muốn như vậy nha, nhưng còn phải do ba nuôi quyết định a!”

Hải Nhạc sợ hãi nhìn Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật lắc đầu nói với cô: “ Một lời nói ra, tôi không ngại.” Hải Nhạc thấy hần làm bộ dạng như không có gì, yên lòng.

Nhìn Tiểu Bối vẫn ngồi trong lòng Tạ Thư Dật, hỏi chuyện hần, Tạ Thư Dật cũng rất kiên nhẫn phụ họa bởi Tiểu Bối trò chuyện, Tiểu Bảo ngồi trên đùi Hải Nhạc thỉnh thoảng chen vào mấy câu. Hải Nhạc nhìn ba

người bọn họ, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, có hẳn ở đây, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối mới có thể vui vẻ như vậy, nếu như hôm nay hẳn không tới, đoán chừng Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối nhất định sẽ mặt mày ủ rũ, không thể hiểu động như vậy.

Cái gì gọi là duyên phận? Tạ Thư Dật cùng hai đứa bé này chính là duyên phận!

Hải Nhạc ở trong lòng cảm thán.

331. Chương 178: Cô Cũng Sợ Sét Đánh?

Tạ Thư Dật nhắn cho cô: “ Tối hôm qua thật sự xin lỗi, mong cô đừng giận.” Hải Nhạc ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật một cái lại thấy hắn đang nhìn cô cười. Hải Nhạc nhìn về phía hắn lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt rồi.” Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì trong lòng vẫn còn một tia hy vọng mong manh, có thể vẫn sẽ là thất vọng, hắn đột nhiên lại để ý tới tâm tình của Phương Viễn Chi, khi biết cô cũng không có đang tức giận, hắn thật yên lòng.

Cuối cùng xe buýt cũng tới trạm Hoa Liên, Hải Nhạc gọi các con dậy, bốn người cùng nhau xuống xe, Tạ Thư Dật đưa tay gọi một taxi đi đến khu vui chơi Hoa Liên.

“Oa! Thật là xinh đẹp! Oa! Mẹ! Đu quay thật là cao a! Mẹ, con muốn ngồi! Con muốn ngồi!” Còn chưa vào trong sân, Tiểu Bối liền rùm beng muốn đi ngồi đu quay rồi.

Bốn người cùng nhau vào khu vui chơi, Hải Nhạc cùng Tạ Thư Dật chỉ có thể đi theo hai đứa trẻ chạy đằng trước, đi ngồi vòng tròn ngựa gỗ, xe cáp treo, thuyền hải tặc, sau đó là Ma Thiên Luân (((Vâng là cái đu quay đấy ạ))))), lần đầu tiên tới khu vui chơi, hai đứa bé rất cao hứng, chơi quên cả trời đất.

Khi bước tới nhà ma cương thi, Tiểu Bảo tò mò dừng lại.

“Bên trong này có cương thi sao?” Tiểu Bảo hỏi. “Ặc, bên trong có cương thi trẻ em sao? Tiểu Bối thích cương thi trẻ em.” Tiểu Bối ôm lấy Tạ Thư Dật chân, ngẩng đầu mong đợi nhìn Tạ Thư Dật.

“Tiểu Bối không sợ cương thi sao? Lá gan lớn như vậy?” Tạ Thư Dật bế cô bé lên.

“ Con không sợ..., những thứ này đều là giả.” Tiểu Bảo nói, “Cha, mẹ, con muốn đi vào chơi.”

Tiểu Bảo ngay cả chữ ‘Cha nuôi’ cũng tiết kiệm, chỉ gọi là cha, cậu bé thật sự rất muốn Tạ Thư Dật trở thành cha ruột của mình a!

“ Con cũng vậy, con không sợ, có cha ở đây, con không sợ gì hết, con muốn nhìn thấy cương thi trẻ em, cương thi trẻ em rất đáng yêu a!” Tiểu Bối thấy ca ca gọi là cha, cô bé cũng gọi theo. “ Được, Tiểu Bảo thật là dũng cảm, nếu con muốn đi, vậy thì cha nuôi đi cùng con.” Tạ Thư Dật nói, hắn rất tự nhiên nắm tay Hải Nhạc kéo đi, “ Đi nào, chúng ta cùng đi!”

Hải Nhạc thấy hắn thế nhưng lại kéo tay mình, cô giật mình, dùng sức giật tay ra, vừa lùi lại phía sau vừa lắc đầu.

Tiểu Bảo nói với Tạ Thư Dật: “ Cha nuôi, mẹ con rất sợ quỷ, sợ cương thi, mẹ không đi cũng được, hai chúng ta đi đi, Tiểu Bảo cái gì cũng không sợ, không sợ quỷ, cũng không sợ cương thi.”

Tạ Thư Dật nghe được Tiểu Bảo nói như vậy, hắn không khỏi kinh ngạc nhìn Hải Nhạc một cái, lá gan của cô lại so ra kém Tiểu Bảo à?

Hải Nhạc lúng túng không thôi, ngược ngùng cúi đầu, đúng là, cô sợ ma với cương thi, bởi vì khi còn bé có lần Tạ Thư Dật cầm lão quỷ cùng cương thi tới hù dọa cô, đến bây giờ dù đã lớn, nhưng cô vẫn không thoát khỏi ám ảnh sợ hãi lúc nhỏ khi thấy cương thi.

“Oa, Tiểu Bảo rất dũng cảm a, cái gì cũng không sợ, là một Tiểu Dũng sĩ! Không tệ! Không tệ!” Tạ Thư Dật không khỏi khích lệ Tiểu Bảo.

Sau đó cậu bé lại kiêu ngạo nói: “Tiểu Bảo còn không sợ sét đánh nữa, tuyệt không sợ sét đánh, chỉ có mẹ là sợ sét đánh thôi, có lần trời rất tối, sét đánh một cái, dọa cho mẹ con chạy vô phòng ôm lấy con và Tiểu Bối, cả người run lên. Tiểu Bối cũng không sợ, con cũng không sợ, con đã an ủi để mẹ và em gái không sợ nữa, có con ở đây, con sẽ bảo vệ mẹ với Tiểu Bối!” Tạ Thư Dật nghe Tiểu Bảo nói như vậy, hần quả thực là kinh hãi, hần bình tĩnh nhìn Hải Nhạc, cơ hồ là run rẩy hỏi cô: “Cô.....cô sợ sét đánh?”

Hải Nhạc thấy hần như vậy kinh ngạc, liền cảm thấy lúng túng, cô cúi đầu xin lỗi, ra dấu tay nói: “Sợ sét đánh không có gì đáng cười cả, không có gì hay mà cười, rất nhiều người sợ sét đánh.”

“Mẹ con nói, sợ sét đánh không có gì đáng cười cả, không có gì hay mà cười, rất nhiều người sợ sét đánh.” Tiểu Bảo nói.

Tạ Thư Dật từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại, vội vàng giải thích: “Không có, tôi không phải là cười cô, chẳng qua là cảm thấy, cô có vẻ không giống người nhất gan như vậy, có chút ngoài dự liệu của tôi.”

“Hắc hắc, cho dù mẹ con sợ cũng chẳng sao, vì đã có Tiểu Bảo ở đây rồi, mẹ, mẹ nói có đúng không?” Tiểu Bảo nói.

Hải Nhạc mỉm cười gật đầu.

“Phải a, còn có con, còn có con nữa, con cũng có thể làm chỗ dựa cho mẹ, không để mẹ phải sợ hãi.” Tiểu Bối cũng nói.

“Các con thật là những đứa trẻ ngoan, mẹ các con đúng là rất hạnh phúc a!” Tạ Thư Dật hôn Tiểu Bối một cái.

Nhưng tim của hần, vẫn cảm thấy khiếp sợ, Hải Nhạc cũng rất sợ sấm sét đánh, hai người khi còn ở Hải Giác, ban ngày sấm đánh vang dội, cô cũng gắt gao chui vào lòng, ôm chặt lấy hần, đầu cũng không dám ngẩng lên. Sau này cô mới nói cho hần biết, bởi vì khi còn bé hần nhốt cô ở trong tầng hầm, có lúc trời tối sấm sét vang dội, mà chỉ có một mình cô trong cái căn phòng tối mịt đó, cô bị dọa đến ngất đi, hơn nữa còn sốt cao ba ngày ba đêm. Cũng vì vậy mà mẹ Hải Nhạc mới tới chùa, xin cái ngọc bội đó cho cô để phù hộ. Lúc đó Tạ Thư Dật nghe cô kể lại, trong lòng áy náy muốn chết, hần cảm thấy thật tội lỗi vì đã tạo cho cô quá nhiều tổn thương, cho nên hần thề cả đời này sẽ đối xử tốt với cô, sẽ không bao giờ mang lại cho cô bất kỳ tổn thương nào nữa. Nhưng cuối cùng, hần vẫn không thực hiện được lời hứa đó, hần vẫn không thể nào bảo vệ tốt cho cô, đã để cô rời xa vòng tay của hần. Nếu như ông trời cho hần một cô hội, hần tuyệt đối sẽ không để cho trì Hải Hoan đến gần cô nửa bước!”

Phương Viên Chi trước mặt hần, ngoại trừ việc không thể nói và khuôn mặt bị sẹo kia, thì khí chất vui vẻ hòa thuận trên người cô ta thật sự rất giống Hải Nhạc. Đây là không phải là đã nói lên, trực giác của hần hoài nghi là có cơ sở hay sao?

332. Chương 179: Cô Thích Ăn Vị Hải Sản Sao?

“Mẹ con đã không muốn đi, vậy thì chúng ta không đi nữa, nếu chúng ta đi chơi mà để mẹ con một mình chỗ này, không tốt nha.” Tạ Thư Dật nói.

“A, vậy cũng được, chúng ta không đi.” Tiểu Bảo nói.

Tạ Thư Dật nói: “Các con có đói bụng không? Cha nuôi đưa hai đứa đi ăn, hai đứa có muốn ăn hamburger không, hay là ăn pizza?”

“Con muốn ăn hamburger.” Tiểu Bảo nói.

“Con muốn ăn pizza.” Tiểu Bối nói.

“Vây, chúng ta đi ăn Pizza Hut trước, rồi chiều lại đi ăn Hamburger.” Tạ Thư Dật nói.

“Tốt, tốt, chúng con còn chưa được ăn Pizza Hut, cũng chưa ăn Hamburger bao giờ, thật muốn ăn a, cảm ơn cha nuôi.” Tiểu Bảo Tiểu Bối cao hứng gật đầu.

Hải Nhạc không khỏi áy náy cúi đầu, cô đã từng mang qua hài tử đã tới Hoa Liên lần thứ nhất, nhưng vẫn là bởi vì hài tử cảm mạo nóng rần lên, sau lại thành viêm phổi, là dẫn bọn hắn đến khám bệnh, sau lại cùng phương mẹ vội vã mang theo hài tử về nhà, căn bản không có nghĩ đến mang cô đến Pizza Hut hoặc là Khổng Đức Cơ đi!

Tạ Thư Dật mang theo Hải Nhạc cùng bọn trẻ tới Pizza Hut.

“Cha nuôi sẽ phụ trách việc chọn món, các con phụ trách ăn nha.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ Thư Dật gọi 1 pizza rau củ, 1 pizza hải sản, hai phần điểm tâm ngọt, một phần Tira(((chả biết nó là cái thứ gì chỉ biết nó là một loại bánh ngọt))) và thêm một phần việt quất.

Tạ Thư Dật thích ăn loại hương cay, nhưng Nhạc Nhạc cũng không thích ăn, bởi vì bên trong có cà rốt, cô thích vị hải sản hơn.

Tạ Thư Dật đưa chiếc pizza rau củ tới trước mặt Hải Nhạc, nói: “Cái này rất ngon, cô với Tiểu Bối hãy ăn cái này.” Tạ Thư Dật đẩy pizza hải sản đến trước mặt mình và Tiểu Bảo, nói: “Chúng ta ăn cái này.”

Hải Nhạc vẽ mặt đau khổ nhìn chiếc Pizza trước mắt, cô không thích ăn cái này a, bên trong có cà rốt, cô rất ghét vị cà rốt, chỉ cần đồ ăn mà chứa cà rốt thì cô nhất định không đụng vào. Tạ Thư Dật biết cô không ăn cà rốt, nhưng cô bây giờ không phải Tạ Hải Nhạc mà là Phương Viễn Chi.

Hải Nhạc cắt một miếng nhỏ cho Tiểu Bối, nhưng mình thì một miếng cũng không đụng vào.

Tiểu Bối ăn rất ngon, thấy mẹ không nhúc nhích thì vội vàng xiên một miếng, đưa lên miệng Hải Nhạc: “Mẹ, ăn rất ngon nha.”

Hải Nhạc lắc đầu một cái, cô lấy bánh Tira để trước mặt mình, cười với Tiểu Bối tay xua xua. “Mẹ, mẹ thích ăn bánh ngọt, không thích pizza sao?” Tiểu Bối hỏi.

Hải Nhạc gật đầu một cái, đem cô lấy bánh Tira mở ra, cắt cho Tiểu Bối một phần, sau đó chậm rãi ăn phần của mình.

Tạ Thư Dật một mực lặng lẽ nhìn cô, tim của hắn cũng bính bính trực nhảy, cô không ăn pizza vị rau củ, việt quất pho mát cùng Tira để ở chỗ khác, cô trực tiếp liền bưng Tira qua, hơn nữa, động tác cô cắt bánh ngọt lại ưu nhã như vậy, mặc dù trên mặt che khăn, ăn cái gì có chút không tiện, nhưng mà cô tay kéo khăn, một tay đưa bánh ngọt vào miệng. Tuy không thấy khẩu hình miệng khi nhai của cô, nhưng tư thế của cô khi ăn rất lịch sự, nhã nhặn và cao quý. Nếu như không phải xuất thân trong một gia đình khá giả hay không trải qua nền giáo dục nghiêm khắc thì tuyệt đối sẽ không có tư chất như vậy!

Tim của hắn, đang run rẩy, tay cũng cơ hồ run rẩy!

“Cô không thích ăn vị đó sao? Vậy cô có muốn thử qua vị hải sản không?” Tạ Thư Dật không nói lời gì xiên một miếng bỏ vào đĩa của Hải Nhạc. Hải Nhạc do dự một chút, trong mấy năm này, cô rất ít ra khỏi làng chài, nào có cơ hội ăn pizza? Là loại pizza mà mình thích ăn, cô cũng muốn nếm thử một chút, cô cầm miếng pizza mà Tạ Thư Dật đưa cho ăn một miếng. Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc ngồi phía đối diện chậm rãi ăn miếng pizza mà hắn đưa cho cô, mà máu chạy thẳng lên não, cô ấy là Nhạc Nhạc sao? Là cô ấy sao? Là cô ấy sao? Hắn cơ hồ kích động muốn đứng lên mà hỏi cô: Cô có phải là Nhạc Nhạc không? Cô đến cùng có phải là Nhạc Nhạc không? Nhưng là vừa nghĩ tới lúc hắn muốn cô mở khăn che mặt ra cho hắn nhìn thì cô liền kinh sợ thành cái bộ dạng kia, Tạ Thư Dật cố nén kích động trong lòng, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn thẳng vào cô. Hải Nhạc ăn xong miếng pizza, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện Tạ Thư Dật đang chuyên chú nhìn mình, cô cười cười, cúi đầu mà xin lỗi.

Cô nhìn có vẻ rất tham ăn sao? Sao hắn lại dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn cô?

Hay là, tướng ăn của cô rất xấu? Khiến hắn hiểu kỳ?

Vừa nghĩ tới, Hải Nhạc đột nhiên không muốn ăn nữa, cô nhẹ nhàng buông dao nĩa trong tay xuống, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó.

“Ăn ngon không? Ăn thêm nhé.” Tạ Thư Dật lại muốn nữa xiên một miếng đưa đến trước mặt cô, Hải Nhạc dùng sức lắc đầu một cái.

Tạ Thư Dật thấy cô không ăn, cũng không có nói cái gì, sau đó liền cùng Tiểu Bảo tán gẫu, một bên hân hân tán gẫu, vừa không khỏi cẩn thận nhìn Tiểu Bảo, còn nhỏ tuổi cũng đã có ngoại hình xuất sắc thế này, tiểu tử này trưởng thành nhất định là soái ca, tuyệt đối khiến bao nữ sinh mê mẩn, cha của Tiểu Bảo, nhất định cũng rất đẹp trai! (((((((Nghe đâu có mùi anh đang tự khen mình a))))))))))

Nhìn Tiểu Bảo anh tuấn, sau đó nhìn sang Tiểu Bối hồng hào xinh xắn, rồi lại nhìn Hải Nhạc, lúc sáng nghe thấy những lời nói trên xe buýt, Tạ Thư Dật cảm thấy đó chỉ là những lời nịnh bợ khách sáo, hẳn cũng không đặc biệt để ý, thế nhưng lúc này hẳn lại không khỏi đặt trong lòng mà suy nghĩ.

Chờ hai đứa bé ăn no, mọi người cùng nhau rời đi Pizza Hut, lại trở về khu vui chơi tiếp tục du ngoạn, chơi đến xế chiều Tiểu Bảo Tiểu Bối mới hoàn toàn vui vẻ, Tạ Thư Dật đưa ba người đến, mang theo bọn họ đi ăn Hamburger, sau đó lại lên xe buýt trở về làng chài.

333. Chương 180: Anh Có Thể Đi, Còn Em Không Được Sao?

Bởi vì về muộn, xe buýt chỉ còn hai ghế trống sau cùng, Tạ Thư Dật nhường chỗ ngồi gần cửa sổ cho Hải Nhạc, còn hẳn ngồi ngay kế bên. Tạ Thư Dật ngồi trò chuyện với hai đứa trẻ, vì chơi cả ngày cũng mệt mỏi, chẳng mấy chốc mà hai đứa nhỏ liền chảy nước miếng ngủ thiếp đi. Hải Nhạc cũng mệt mỏi, cô ôm Tiểu Bảo ngủ thiếp đi, đầu cũng bất giác nghiêng qua tựa vào vai Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc ngủ gục trên vai mình, đôi mắt cô khép lại, hàng lông mi dày, vừa dài vừa cong. Đôi mắt của cô rất đẹp, khiến Tạ Thư Dật thật sự tò mò, hẳn rất muốn xem rõ cuộc đáng vẻ của cô trông như thế nào. Tạ Thư Dật bất giác nhắc tay lên đến gần mặt cô, chỉ cần nhẹ nhàng gỡ mạng che mặt ra là hẳn có thể thấy mặt của cô rồi! Nhưng mà, làm như vậy không tốt!

Tạ Thư Dật mạnh mẽ kìm nén cảm xúc muốn kéo cái khăn xuống, thở dài một cái, hẳn bế Tiểu Bảo vào trong ngực mình, điều chỉnh đầu Hải Nhạc để cô dựa hẳn vào mình cho thoải mái hơn.

Dọc theo đường đi, ánh mắt của Tạ Thư Dật không phải là nhìn ngoài cửa xe mà là người phụ nữ ngồi bên cạnh hẳn, chính là nhìn ba người bên cạnh hẳn, khiến hẳn cảm giác đi vào thế giới của một gia đình hạnh phúc! Hơn nữa càng đi càng gần? Gần đến nỗi hẳn cơ hồ có cảm giác chỉ có khi ở chung với bọn họ hẳn mới cảm nhận được thế nào là vui vẻ!

Khi về đến làng chài thì trời cũng đã tối, Tạ Thư Dật nhẹ nhàng gọi Hải Nhạc dậy. “Phương Viễn Chi, tới nhà rồi.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện thế nhưng đã đến nhà ga làng chài, mà ngoài cửa sổ đã là một mảnh tối đen rồi!

Trời ạ, cô thế nhưng lại ngủ say như vậy!

Cô vội vàng đánh thức Tiểu Bảo, Tạ Thư Dật cũng vỗ khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Bối, hai đứa bé đã tỉnh. “Đến nhà rồi sao?” Tiểu Bảo mơ hồ hỏi.

“Đến nhà rồi.” Tạ Thư Dật gạt đầu một cái, hẳn ôm Tiểu Bảo vào trong ngực của mình, rồi ôm hai đứa bé xuống xe.

Hải Nhạc có chút khấn trương đi theo phía sau của hẳn, cô thật sự rất lo, liệu hẳn có thừa dịp cô ngủ quên mà vén khăn che mặt ra nhìn mặt cô không?

Hẳn có làm thế không?

Không đâu, hẳn không phải loại người như vậy.

Suy nghĩ một chút, cô lại an tâm buông xuống.

Bốn người cùng nhau đi dọc con đường nhỏ về nhà, từ xa đã thấy ánh đèn hắt ra từ Phương gia, xem ra ba mẹ Phương đã trở về rồi. “A, ông bà ngoại với dì Tĩnh đã về rồi!” Tiểu Bảo nói.

Đi tới cửa, Tạ Thư Dật đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối để xuống, hai đứa bé hoan hô chạy vào nhà.

“Ông ngoại, bà ngoại.” Tiểu Bối vui vẻ gọi.

Ba mẹ Phương đi ra, ba Phương vươn tay ôm Tiểu Bối vào lòng: “Tiểu Bối, sinh nhật vui vẻ a!”

Ba Phương cũng vui vẻ ôm cháu vào lòng mà chúc mừng sinh nhật hai đứa bé.

Sau đó Tiểu Tĩnh cũng đi ra, mọi người nhìn thấy Tạ Thư Dật, cũng hơi kinh ngạc.

Ba Phương như ở trong mộng mới tỉnh, cười lớn nói: “Tôi vừa mới nói, sao lại có chiếc xe trong sân nhà mình, suy nghĩ một chút thì là Tạ thiếu tới đây đón Tiểu Bảo Tiểu Bối đi!”

Tạ Thư Dật cười cười: “Dù sao tôi cũng không có việc gì, Tiểu Bảo Tiểu Bối là con nuôi của tôi, sinh nhật của bọn trẻ, tôi tự nhiên cũng muốn dành thời gian để đi chơi với chúng.” Lúc này, từ trong nhà lại một người nữa đi ra, mỉm cười nói: “Thư Dật, không nghĩ tới an lại tốt như vậy, người như anh lại phụng bồi con trai con gái nuôi đi chơi ở Hoa Liên cả ngày a!” “Nhã Nghiên? Sao em lại ở đây?” Tạ Thư Dật có chút kinh ngạc.

“Anh có thể đi, còn em không thể sao?” Hứa Nhã Nghiên nhìn Hải Nhạc đang đứng sau lưng Tạ Thư Dật một cái, cười nói.

Hải Nhạc cũng có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao Nhã Nghiên lại tới làng chài này?

“Cô ấy chờ ở đây đã lâu rồi, lúc chúng ta chưa về nhà, cứ cứ (((Chú Phúc đó ạ)))) đã đưa cô ấy tới đây, đứng chờ ngoài cửa khá lâu.” Tiểu Tĩnh nói.

“Cũng không phải đâu..., vừa vặn mọi người về nhà, tôi cũng mới vừa đến thôi.” Hứa Nhã Nghiên mỉm cười nói, sau đó từ trong túi lấy ra hai bao tiền lì xì, đưa cho Tiểu Bảo Tiểu Bối mỗi đứa một cái: “Dì không có mang theo quà sinh nhật, chỉ có hai Tiểu Hồng Bao, chúc hai Tiểu Thọ Tinh Công sinh nhật vui vẻ a!”

Tiểu Bảo Tiểu Bối không nhận, ngẩng đầu nhìn mẹ.

Hải Nhạc nhìn chúng gật đầu một cái, bọn nhóc mới thò tay mà tiếp nhận.

“Cám ơn dì.” Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bối ngọt ngào nói: “Cám ơn dì xinh đẹp.”

Nhã Nghiên lập tức liền thích miệng ngọt ngào của Tiểu Bối, cô không khỏi đưa tay đón cô bé qua ôm vào trong ngực: “Con là Tiểu Bối sao?”

“Đúng vậy a, con là Tiểu Bối, đây là Tiểu Bảo ca ca của con, đây là mẹ con.” Tiểu Bối chỉ vào ca ca và mẹ nói.

Nhã Nghiên không khỏi hôn cô một cái: “Tiểu Bối thật đáng yêu a.”

“Dì cũng rất đáng yêu nha!” Tiểu Bối cười mi mi mà nói.

“Dì không có đáng yêu, dì là người lớn, đã sớm không còn đáng yêu nữa rồi!” Nhã Nghiên không khỏi nở nụ cười.

Khó trách Tạ Thư Dật lại nhận hai đứa trẻ này làm con nuôi, cô bé xinh đẹp khả ái phần nộn như vậy cô gặp cũng rất thích. Nhã Nghiên không khỏi quan sát Hải Nhạc đang đứng cạnh Tiểu Tĩnh, Tiểu Bảo Tiểu Bối chính là con của cô thân bí này sao, Nhã Nghiên thật sự không hiểu vì sao trời nóng như vậy mà cô ấy vẫn che mặt? “Cô khỏe chứ, tôi là Hứa Nhã Nghiên, nữ sĩ Phương Viễn Chi, rất vui khi gặp lại cô.” Hứa Nhã Nghiên lễ phép nói.

Hải Nhạc hướng cô gật đầu một cái, Nhã Nghiên hôm nay mặc một cái áo màu tím cổ chữ V rất quyến rũ, rất nữ tính, hoàn toàn khác với hình tượng của cô 5 năm trước.

Hải Nhạc đột nhiên thật hâm mộ Nhã Nghiên, thật sự rất hâm mộ cô ấy!

“Tiểu Bảo Tiểu Bối nhà ta thật sự rất đáng yêu a!” Hứa Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc mỉm cười dao động lắc đầu.

“Ai da, vào trong nhà ngồi đã, vào nhà rồi hẵng nói.” Phương mẹ chào hỏi.

“Để tôi lái xe ra ngoài trước.” Tạ Thư Dật vừa nói liền đem xe ra ngoài, lúc quay trở vào thì thấy Hải Nhạc đang đứng ngoài cửa nhà, cô ngây ngốc nhìn người trong nhà Phương gia đang trò chuyện vui vẻ với Nhã Nghiên..

“Đây là nhà của cô, tại sao không vào?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc bị dọa giật mình, cô quay đầu lại nhìn Tạ Thư Dật một cái, Tạ Thư Dật nhanh mắt nhanh chóng phát hiện trong mắt cô thể nhưng lại rưng rưng nước, cô khóc? Hải Nhạc vội vàng cúi thấp đầu, che giấu lau đi nước mắt, nhìn thấy Nhã Nghiên khiến cô nhớ lại bản thân mình, đau buồn không kiềm chế được liền rơi lệ.

Hải Nhạc vội vàng lui về phía sau ra, để cho hấn vào nhà trước.

Ba Phương nói với Tạ Thư Dật và Hứa Nhã Nghiên: “Nếu như các vị không chê thì hãy ở lại Phương gia chúng tôi, ăn bữa cơm!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, ở lại dùng chút cơm!” Mẹ Phương cũng phụ họa nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy a, cha nuôi, dì xinh đẹp, hai người ở lại ăn cơm nha.” Tạ Thư Dật không khỏi nhìn về Hải Nhạc, Hải Nhạc hướng Tạ Thư Dật gật đầu.

“Được rồi.” Tạ Thư Dật nói.

Hứa Nhã Nghiên đem tất cả nhìn ở trong mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, không biết là cảm giác gì, cô lập tức lại không nói ra được.

334. Chương 181: Tạ Thư Dật Bắt Cá Hai Tay?

Trong khi chờ Tạ Thư Dật cùng Phương Viễn Chi trở về thì Nhã Nghiên ngồi tán gẫu với ba mẹ Phương, thì ra Phương Viễn Chi không phải con ruột của họ, mà là họ cứu vớt ở ngoài biển, sau thấy cô ấy không có nơi ở, ba mẹ Phương liền nhận cô ấy làm con nuôi, sau đó Viễn Chi còn sinh ra được một cặp sinh đôi long phụng. Nhã Nghiên chợt cảm thấy có chút đồng tình với cô gái này.

Hứa Nhã Nghiên liếc Tạ Thư Dật một cái: “Em nghe anh”

Tiểu Tĩnh đem bánh sinh nhật bày ở trên bàn, Hải Nhạc và Tiểu Tĩnh cùng nhau gắp nặn lên trên rồi thấp sáng, hai đứa bé oa oa cười vang, chấp tay cầu nguyện rồi thổi nến, mọi người ăn cơm, ăn bánh ngọt xong, Hải Nhạc mượn cớ dọn dẹp nhà bếp liền chạy đi, cô không muốn ngồi ăn cùng Tạ Thư Dật và Nhã Nghiên, cô sợ phải nhìn mặt bọn họ, sợ phải đối diện ánh mắt vừa tò mò, vừa thương hại của họ.

“Ai da, Viễn Chi, đừng làm nữa, lại đây ngồi ăn cơm, Tạ thiếu gia cùng Hứa tiểu thư có thể ở lại dùng cơm là vinh hạnh của chúng ta, Tạ thiếu gia lại còn cha nuôi của Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, làm sao con lại không tới đây ăn cùng chứ?” Phương mẹ vừa nói vừa kéo Hải Nhạc từ nhà bếp đi lên, Hải Nhạc chỉ đành phải ngồi ở bên cạnh bàn ăn. Hứa Nhã Nghiên kéo Tạ Thư Dật ngồi xuống, cô dịu dàng gấp thức ăn vào trong chén, tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn này, Tiểu Bối không khỏi tò mò hỏi: “Cha nuôi, dì xinh đẹp là bạn gái của cha sao?”

Tạ Thư Dật thiếu chút nữa mắc nghẹn, đứa trẻ nhỏ như vậy, lại biết bốn chữ ‘bạn gái của cha’?

Hắn không khỏi theo bản năng nhìn Hải Nhạc ngồi phía đối diện một cái, chỉ thấy cô cúi đầu, lông mi khẽ rung.

Hải Nhạc nghe được Tiểu Bối hỏi như vậy, trong lòng có chút cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy có chút buồn bã, Tạ Thư Dật phải là cùng tri Hải Hoan ở chung một chỗ, Nhã Nghiên phải là cùng Thường Hàn ở chung một chỗ, Nhã Nghiên và Tạ Thư Dật muốn cũng không thể nào tới bên nhau được.

Ba Phương nghe vậy cũng nói: “ Khẳng định là vậy đi....cô ấy nếu không phải bạn gái của cha nuôi con thì làm sao lại tới đây tìm cha nuôi con chứ? Ha ha, Tạ Thiếu gia và Hứa tiểu thư rất xứng đôi a, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, đúng là trời sanh một cặp a! Nói vậy chắc là trưởng bối hai nhà cũng vội vã chuẩn bị chuyện vui cho các vị a!” Nghe được lời nói của ba Phương, mặt của Hứa Nhã Nghiên liền hồng lên như quả đào.

Tạ Thư Dật có chút lúng túng, đang muốn giải thích, Hứa Nhã Nghiên đột nhiên mở miệng nói: “ Cha mẹ của chúng cháu đúng là có chút gấp gáp rồi, chẳng qua là, chúng cháu không vội, chúng cháu vẫn còn trẻ.”

Hải Nhạc không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ý tứ của Nhã Nghiên là sao, cha mẹ hai bên cũng muốn bọn họ ở chung một chỗ? Mà bọn họ không vội? Ý là một sau này, một ngày nào đó họ sẽ ở chung một chỗ sao?

Nhã Nghiên, Nhã Nghiên vẫn còn thích Tạ Thư Dật sao? Vẫn còn thích Tạ Thư Dật sao?

Hải Nhạc nhất thời cảm thấy như Ngũ Lô Oanh Đỉnh!

Nhã Nghiên thấy Hải Nhạc thần thờ đang nhìn mình, không khỏi có chút kỳ quái, hướng về phía cô cười nhẹ một tiếng, Hải Nhạc không khỏi cúi đầu, trước mắt là một mảnh mờ mịt.

“ Nhã Nghiên!” Tạ Thư Dật có một chút tức giận, hắt lên giọng, nhưng là, hắn lại không đành lòng ở trước mặt người nhà Phương gia nặng lời với cô, chỉ đành phải ầm nhẩn tỏ vẻ ý cảnh cáo.

“ Thư Dật, cha mẹ chúng ta là có chút gấp gáp a, chẳng lẽ bá hai bác không lo lắng chuyện của chúng ta sao?” Nhã Nghiên quay đầu hướng Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc cũng dời tầm mắt nhìn sang Tạ Thư Dật, chỉ thấy hắn khẽ cau mày, nhưng là, hắn cũng không có nói lời nào phủ nhận lời Nhã Nghiên nói, chẳng lẽ, hắn và Nhã Nghiên thật sự ở chung một chỗ?

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ hiện tại Tạ Thư Dật cùng Nhã Nghiên ở cùng một chỗ sao? Năm năm này trong, giữa bọn họ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tri Hải Hoan kia thì sao? Cô ta thì sao đây? Tạ Thư Dật cùng tri Hải Hoan rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lần trước không phải Tri Hải Hoan vẫn ngủ trên giường của Tạ Thư Dật sao? Bọn họ đáng lẽ ra vẫn ở bên nhau? Nhưng tại sao Nhã Nghiên lại nói những lời như vậy?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ Tạ Thư Dật bắt cả hai tay?!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tạ Thư Dật tại sao có thể như vậy? Đó là Nhã Nghiên, không phải là người khác! Là Nhã Nghiên!

335. Chương 182: Anh Sợ Người Nào Sẽ Hiểu Lâm Đây?

Hải Nhạc chỉ cảm thấy như trời đất rung chuyển, Tạ Thư Dật, là người như vậy sao?

Hắn sẽ đi lừa gạt Nhã Nghiên sao? Phải không? Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng Hải Nhạc đột nhiên tức giận vô cùng, nếu như Tạ Thư Dật ngay cả Nhã Nghiên cũng không bỏ qua, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn! Tại sao có thể một chân đứng hai thuyền?

Hứa Nhã Nghiên nhìn thấy Tạ Thư Dật có vẻ không vui, cô cũng thông minh không nói thêm gì nữa, dù sao mình là một cô gái, cho dù muốn theo đuổi hắn, nhưng nếu biểu hiện ra bằng lời quá mức rõ ràng, có thể sẽ khiến người ta chán ghét?

Cơm nước xong, Tạ Thư Dật cáo từ ba mẹ Phương ra về.

“Cha nuôi, khi nào thì cha quay trở lại thăm Tiểu Bảo với Tiểu Bối a?” Tiểu Bảo có chút lưu luyến không rời hỏi.((((mình sẽ đổi cách xưng hô Ba=> Cha nhé, vì một số lí do, mọi người thông cảm.))))))))))

“Tiểu Bảo, con phải ngoan a, cha nuôi chỉ cần có thời gian, sẽ sang đây thăm các con” Tạ Thư Dật sờ sờ đỉnh đầu của thằng bé nói.

“Con và Tiểu Bối sẽ nghe lời, chúng con sẽ chờ cha đến.”Ta cùng muội muội cũng sẽ thật biết điều, chúng ta sẽ chờ người đến.” Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối lưu luyến không rời đưa mắt nhìn Tạ Thư Dật lái xe đi, Tiểu Bối nói với Hải Nhạc: “Mẹ, thật ra thì con không muốn đi kia làm bạn gái của cha nuôi.”

“Tại sao?” Hải Nhạc hỏi.

“Nếu sau này họ kết hôn, cha nuôi sẽ có con của mình, sẽ không còn quan tâm đến Tiểu Bảo, Tiểu Bối nữa rồi.” Tiểu Bảo trầm muộn nói.

Hải Nhạc không khỏi đau lòng ôm thằng bé vào trogn ngực, đứa trẻ đáng thương, tình cảm của chúng đối với Tạ Thư Dật đã rất sâu nặng, các con của cô lo lắng sau này Tạ Thư Dật có con, sẽ không còn yêu thương chúng nữa!

Trong lòng Hải Nhạc vô cùng đau khổ, chỉ có thể đem hài tử ôm càng chặt hơn.

Cô thật cảm thấy thống khổ, rất thống khổ rất thống khổ!

Tạ Thư Dật trừ trừ Hải Hoan, vẫn cùng Nhã Nghiên quấn quýt lấy nhau, hắn, cũng không phải là một người đơn độc, một bên hắn có tri Hải Hoan, hơn nữa cũng đã có hôn ước, nhưng một bên lại cùng Hứa Nhã Nghiên nói chuyện yêu đương. Trong khi cô, Tạ Hải Nhạc chân chính, cũng bị đá ra ngoài, vĩnh viễn là người ngoài cuộc!

Tâm trạng quá đau khổ, thật sự rất đau!

Nhã Nghiên tại sao lại ngu ngốc như vậy? Lại bỏ qua Thương Hàn tốt như vậy, biết rất rõ ràng Tạ Thư Dật cùng “Hải Nhạc” đính hôn, vì sao còn có thể cùng Tạ Thư Dật ở chung một chỗ?

Mấy năm trời cô không ở cạnh bọn họ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc có cái gì mà Tạ Hải Nhạc cô không biết?

Trở lại Hải Giác!

“Nhã Nghiên, anh không thích em làm như vậy!” Tạ Thư Dật có chút tức giận nói với Hứa Nhã Nghiên.

“Em cũng không có nói sai cái gì a, cha mẹ của chúng ta không phải rất gấp chuyện hôn nhân của chúng ta đó sao? Nhưng chúng ta vẫn còn trẻ, không cần vội vàng a!” Nhã Nghiên giảo hoạt mà nói.

“Nhưng em nói như vậy sẽ khiến cho người khác hiểu lầm là hai chúng ta có hôn sự a!” Tạ Thư Dật nói.

Nhã Nghiên ngẩn ra, rất nhanh liền hỏi hắn: “Người khác hiểu lầm? Anh sợ ai sẽ hiểu lầm? Người trong nhà Phương gia, anh sợ ai hiểu lầm anh?” “Anh không phải sợ người của Phương gia hiểu lầm, tóm lại, lời của em nói mơ hồ không rõ, sau này em tốt nhất không nên như vậy! Anh nói rồi, anh chỉ là xem em như em gái! Là em gái! Em không nên cố chấp như vậy, chúng ta nhất định không thể nào.” Tạ Thư Dật tức giận mà nói.

“Chỉ cần anh còn có thể yêu, em liền cảm thấy chúng ta có thể, nếu anh có thể chọn một người phụ nữ ngoài Hải Nhạc ra, tại sao lại không thể chọn em? Em mới là người thích hợp với anh nhất! Giống như Phương bá nói, chúng ta môn đăng hộ đối, còn là Tứ Đại Gia Tộc, chúng ta cũng có tình cảm mà người khác không sánh bằng, chỉ cần đem loại tình cảm đối thành tình yêu là được! Thư Dật, em mới là sự lựa chọn tốt nhất của anh!” Nhã Nghiên nói.

“ Không, em không phải! Tình cảm của anh đối với em chỉ là tình cảm anh em, mãi mãi không thể nào trở thành tình yêu.”

“Thế nào không thể? Ban đầu Hải Nhạc cũng là em gái của anh? Em gái ruột cũng chỉ là cái có đó thôi?” Nhã Nghiên vẫn ngoan cố, cô không muốn từ bỏ đoạn tình cảm này.

Tạ Thư Dật không thể nhịn được nữa: “ Anh sẽ không yêu em! Hứa Nhã Nghiên, chớ làm điều điên rồ, người anh yêu vẫn chính là Hải Nhạc! Là Hải Nhạc!”

Nhã Nghiên lấy làm kinh hãi: “ Anh vẫn chỉ yêu cậu ấy? Nhưng mà anh lại đối xử với Hải Nhạc lạnh nhạt như vậy, thế mà anh cũng nói rằng mình yêu cậu ấy sao?”

Tạ Thư Dật không khỏi nhúc nhích, chuyện này, muốn nói thế nào? Trong lúc nhất thời hắn không biết nói rõ ràng như thế nào.

“Dù anh đối xử với cô ấy không có vẻ gì là yêu, nhưng trong lòng anh vẫn chỉ yêu một mình cô ấy!”Hắn nói.

Nhã Nghiên ngẩn ngơ, không khỏi hô to: “ Làm sao có thể? Làm sao có thể? Lần trước rõ ràng anh nói rằng anh không còn yêu cậu ấy! Dù không chọn cậu ấy, anh cũng sẽ không chọn em! Thế nhưng bây giờ anh lại nói vẫn còn yêu cậu ấy? Anh gạt em! Anh gạt em! Anh căn bản chỉ muốn lấy Hải Nhạc làm cái cớ để cự tuyệt em!”

Tạ Thư Dật không khỏi hai tay vỗ trán, Nhã Nghiên rõ ràng là người thông minh, nhưng tại sao vẫn vì hắn mà rúc vào rừng sâu chứ?

“ Nhã Nghiên, tin lời anh, hai chúng ta không thích hợp, Thường Hàn, Thường Hàn một mực chờ đợi em cũng đã nhiều năm như vậy, cậu ta đối với em vẫn không hề thay đổi, chẳng lẽ em từ trước tới nay không vì hắn mà cảm động sao?”Tạ Thư Dật nói.

Hứa Nhã Nghiên cười khổ một tiếng, nhẹ nói: “Nếu như lòng của người ta dễ dàng bị cảm động như vậy, tại sao anh lại không thể vì em mà cảm động một lần chứ? Nếu như anh cảm thấy em nên bị Thường Hàn cảm động, vậy thì em từ nhỏ đã thích anh rồi, anh cũng phải cảm động vì em chứ!”

Tạ Thư Dật thật sắp phát điên, bộ dạng Nhã Nghiên cố chấp như vậy, hắn thật sự có chút vô kế khả thi, nữ nhân, nữ nhân cố chấp, thật sự dọa người mà, hắn thật sự rất hối hận khi để cho Nhã Nghiên làm việc ở Hải Dật! Quá hối hận rồi!

336. Chương 183: Nhã Nghiên, Anh Chờ Em! Thường Hàn Mãi Chờ Em!

Thật sự có chút khiếp sợ, khi bọn họ trở về đến Hải Giác thì cái người luôn về rất khuya là Thường Hàn đại minh tinh đã ngồi sẵn ở phòng khách. Thấy Tạ Thư Dật và Nhã Nghiên cùng nhau trở về, anh chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “ Về rồi à?” Tạ Thư Dật thấy anh bề ngoài thì bình tĩnh như vậy, nhưng lại phá luật về nhà trước mười giờ, xem ra anh ta biết Nhã Nghiên tới đây, hắn không khỏi mở miệng nói: “ Tôi đi Hoa Liên, đưa con nuôi của tôi đi khu vui chơi, 8h tối mới về tới nhà, gặp Nhã Nghiên ở Phương gia.”

“Ah? Là tới nhà của Hải Chi Lệ đã từ chối đi studio sao?” Thường Hàn đáng vẻ cầu thả hỏi, nhưng bộ mặt của hắn cũng đã thả lỏng xuống.

Tạ Thư Dật cũng không muốn giải thích nhiều, gạt đầu một cái.

“Thật là khó hiểu, cô ta rõ ràng đang ở làng chài, tại sao muốn cự tuyệt tới studio?” Thường Hàn hỏi.

“ Là ngày sinh nhật con của cô ấy, cho nên không có cách nào đến studio.” Tạ Thư Dật nói.

Nhã Nghiên lúc này mới kinh ngạc: “ Anh nói là, Phương Viễn Chi mới là Hải Chi Lệ? Là cô gái kỳ quái đó sao?”

“Đúng vậy, cô ấy mới thật sự là Hải Chi Lệ.” Tạ Thư Dật nói.

“Khó trách, khó trách trước kia Phương Tình muốn cho cô ấy xem hiệp ước, nhưng mà, nhưng mà tại sao cô ấy lại để cho Tiểu Tình thế thân mình?” Hứa Nhã Nghiên búng tỉnh hiểu ra.

“ Cô ấy nói ngoại hình của mình không tốt, không thích hợp xuất đầu lộ diện trước công chúng.” Tạ Thư Dật nói.

“ Ấc, thật ra thì, không có cần thiết như vậy, cô ấy che mặt, có thể trên mặt có vết thương, đoán chừng là cô ấy có chút tự ti thôi.” Hứa Nhã Nghiên nói.

Thật không nghĩ tới, cái đó cô gái như người Ả Rập đó mới thật sự là Hải Chi Lệ, đúng là nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài a!

“ Có lẽ.” Tạ Thư Dật nói.

“ Cô ấy thật sự rất thú vị, một người phụ nữ kì quái, hơn nữa lại còn là một phụ nữ có bề ngoài xấu xí, nhưng lại có thể viết ra những lời văn đẹp đẽ như vậy, rất đáng được tuyên truyền, công khai.” Hứa Nhã Nghiên nói.

“ Cô ấy cũng không thích công khai.” Tạ Thư Dật nói.

“Thật sự có chút khiếp sợ a.” Hứa Nhã Nghiên nói

Tạ Thư Dật quyết định kết thúc nói chuyện: “ Tôi muốn đi tắm, cả ngày bụi bặm rồi!”

Sau đó hắn bỏ lại Thường Hàn cùng Nhã Nghiên ngồi trong phòng khách, ung dung đi lên phòng mình.

Đợi đến Tạ Thư Dật lên lầu, Thường Hàn có chút cười cười nhìn Hứa Nhã Nghiên: “ Hứa gia lớn như vậy, em đúng là tích cực trong công việc a, trực tiếp đến tìm người a!”

Nhã Nghiên liếc hắn một cái: “ Ai cần anh lo!”

Sau đó cô ngẩng cao lên đầu cũng lên lầu.

Thường Hàn tối tắm nhìn bóng lưng của cô, từ năm Nhã Nghiên mười sáu tuổi cho đến bây giờ, anh vẫn luôn bị cô từ chối, hắn một mực theo đuổi, cô cũng cố chấp. Lúc nghe nói cô vào làm ở Hải Dật, anh cũng không chút do dự mà kí kết hợp đồng với Hải Dật chỉ để có thể lúc nào cũng nhìn thấy cô. Bất quá, trong mắt Nhã Nghiên không hề có anh! Mà nam nhân trong mắt cô lại yêu một người con gái khác, cô ngốc này biết rõ ràng nhưng vẫn muốn liều mình đi vào vũng lầy, giống như anh cũng biết rất rõ ràng cho tới bây giờ cô chỉ thích Tạ Thư Dật, nhưng lại cam tâm tình nguyện chờ cô! Chờ một ngày cô bị thương đến sứt đầu chảy máu, chờ một ngày cô nhận ra tất cả sự thật rằng Tạ Thư Dật không yêu cô nhưng vẫn anh vẫn luôn đứng nơi đây, chờ đợi cô!

((((((((Huhuhu, Hàn Ca, thương anh nhất. Sao lại khổ thế hả anh. Soái ca đích thực là đâyL(((((((()))))))))

Trong lòng Hứa Nhã Nghiên bây giờ đang nghĩ đến một chuyện khác, cô nghĩ đến Tạ Thư Dật gần gũi cô gái Phương Viễn Chi như vậy, liệu có phải hắn có hứng thú với Phương Viễn Chi không?

Không thể nào không thể nào! Tạ Thư Dật là tuyệt đối sẽ không để ý Phương Viễn Chi, cô ta chỉ là một người câm, nói chuyện cũng khó khăn, hơn nữa lại còn xấu xí, nếu không tại sao lại phải che mặt?

Là cô suy nghĩ nhiều rồi! Nhất định là cô suy nghĩ nhiều rồi! Nhã Nghiên ở trong lòng đột nhiên rung mình một cái.

337. Chương 184: Đứa Bé Trai Này Không Phải Con, Cha Nghĩ Sao?

Tạ Thư Dật trở lại Đài Bắc, Tạ ba ba hỏi hắn: “ Con sao lại chạy tới Hải Giác, xảy ra chuyện gì sao?” “Không có gì, chỉ là muốn đi giải giải sầu mà thôi.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ ba ba thở dài một cái, nói: “ Con đến đó, cũng coi như có thể buông xuống được rồi, cha nói với con này, con bé Nhã Nghiên cũng rất tốt, Hứa bá bá, bá mẫu vẫn rất coi trọng con. Bằng không con nghĩ làm sao mà Hứa gia lớn như vậy, lại để con gái mình làm ở Hải Dật, nếu không phải họ có ý tác hợp, họ sẽ dễ dàng đưa con gái mình tới cái công ty nhỏ đó sao?”

“Nhã Nghiên chẳng liên quan tới con, đừng nhắc cô ấy trước mặt con!” Tạ Thư Dật có chút không khách khí trả lời cha.

“ Coi như không nói tới Nhã Nghiên, anh cũng không thể cứ tiếp tục sống như vậy! Anh vẫn không thể quên được Hải Nhạc sao? Hải Nhạc đã đi rồi, con bé không thể nào quay trở lại nữa!”

“Không, cô ấy không có đi, chắc chắn tương lai không lâu, con sẽ tìm được cô ấy, con nhất định sẽ tìm được cô ấy!” Tạ Thư Dật nói, sau đó hắn đến bên máy vi tính, lấy file ảnh chụp cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối ở Hải Giác và ảnh chụp đi khu vui chơi chuyển tất cả vào máy vi tính. “ Ngu ngốc a, chẳng lẽ anh phải tìm cả đời như vậy? Như vậy lúc nào thì mới thấy đây hả? Đã biết rõ ràng chỉ là vô dụng a.” Tạ ba ba bóp cổ tay thở dài.

Tạ Thư Dật cũng không có đáp lời của cha đâu, chuyên tâm loay hoay chép những tấm hình kia.

Tạ ba ba thấy hắn vẫn không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn vào máy vi tính, ông liền chạy lại gần, khi thấy tấm hình Tiểu Bảo Tiểu Bối hiện lên màn hình, ông không khỏi có chút ngạc nhiên, liền hỏi Tạ Thư Dật: “Tại sao ngày xưa cha chưa thấy tấm hình này của con? Là mẹ con đưa con đi sao? Thằng bé nhỏ chính là con không sai, nhưng cô bé nhỏ xinh xắn này là ai?”

“Cha, cha nói đây là con?” Tạ Thư Dật thất kinh.

“ Không phải là con thì là ai à? Đây cũng là lúc con 5, 6 tuổi thì phải? Là ai đưa cho con? Ta không nhớ rõ mẹ con hoặc ta có chụp cho con tấm hình này nha? Là ai đưa con đi chụp sao? Sao trước giờ ta chưa thấy tấm hình này? Chẳng lẽ là mẹ con? Nhưng mà mẹ con mấy năm đó vẫn bị bệnh nằm liệt giường, sao có thể chụp hình cho con? Rốt cuộc là ai đưa con đi chụp hình? Cha vẫn còn áy náy trong lòng, năm đó bởi vì bận rộn mà không quan tâm nhiều đến con, cũng chưa khi nào dẫn con đi chơi, nhà chúng ta ngay cả ảnh chụp chung cũng không có! Cũng bởi vì ít nói chuyện với con, cho nên tính tình con mới trở nên khó gần như vậy, bây giờ suy nghĩ mới thấy, đáng lẽ ban đầu cha nên dành ra nhiều thời gian hơn để ở bên con! Ai da, những tấm hình này chẳng lẽ thật sự là mẹ con chụp sao? Bất quá, cô bé nhỏ này quả thật nhìn không ra, không phải là Tương Tư, Tương Tư lúc đó có cao hơn con một chút, cũng không phải là Nhã Nghiên, con bé lúc còn nhỏ không có mập như vậy! Mà bạn bè của mẹ con cũng không có đứa con gái nào như vậy... Là con gái nhà ai đây?” Tạ ba ba vừa lật xem vừa nói, ông cảm thấy kỳ quái, cô tiểu công chúa này rốt cuộc là con cái nhà ai?

Tạ Thư Dật nghe được lời của cha nói liền không kiềm chế được kích động, trời ạ, thật sự rất giống hần sao?

“ Cha khẳng định là rất giống con sao? Con không nhớ năm đó mình có giống như vậy hay không?” Hắn không chắc chắn nói với cha.

“ Cha tuy già nhưng cũng không đả đứ tới mức ngay cả ngoại hình của con trai mình cũng quên đâu! Bất quá, lúc đó con đúng ra là không có mập như vậy? Lúc 6 tuổi con đi nghỉ hè ở đó, khi quay trở lại thì gầy tong teo, haiz.” Tạ ba ba nói.

“ Tấm hình này là chụp ở ngoài cổng Hải Giác sao? Tấm hình này đáng quý tới mức nào chứ, lúc đó chú Phúc còn chưa tới, khả năng là Hàn lão quản gia đưa con đi rồi chụp hình đây, sau này bác ấy cũng già bệnh tật, có thể đã đem cái hình này cho mẹ con, sau nhiều năm như vậy con lại tìm ra nó.” Niềm vui đột nhiên ập tới khiến Tạ Thư Dật gần như muốn điên!

Nếu quả thật như lời cha hắn nói thì chỉ có thể xảy ra một tình huống, Tiểu Bảo có thể chính là con trai ruột của hắn!

Phương Viên Chi cũng chính là Hải Nhạc mà hắn vẫn tìm kiếm bao lâu nay? Trời ạ! Mọi chuyện có phải là sự thật không? Có thật không?

“Cha, nếu con nói, đứa bé trong tấm hình này không phải là con, cha nghĩ sao?” Tạ Thư Dật thanh âm đều là run rẩy.

“ Chuyện này không thể nào chứ! Không phải là con? Vậy là ai? Không lẽ ta nhận lầm?” Tạ ba ba kinh ngạc cảm đều muốn rớt xuống.

Tạ Thư Dật đột nhiên đứng lên, hần cầm lấy chìa khóa xe để lên bàn rồi chạy ra ngoài.

“ Thư Dật, con còn chưa nói cho ta biết đây là chuyện gì a!” Tạ ba ba đuổi theo hần kêu.

“ Chờ con quay trở lại sẽ nói cho cha biết!” Tạ Thư Dật quay đầu lại hướng về phía cha nói.

“Không thể nào đâu? Không phải là hình của Thư Dật khi còn bé ư? Là ta nhận lầm?”

Tạ ba ba nhìn đứa con trai biến mất trước mặt như một cơn gió, miệng kinh ngạc lắm lắm.

338. Chương 185: Chúng Ta Cùng Nhau Về Đài Bắc!

Tạ Thư Dật lái xe giống như mũi tên lao ra khỏi Tạ gia, hần muốn trở lại Hải Giác! Hần muốn biết rõ! Hần nhất định phải biết rõ!

Nếu như Phương Viễn Chi thật sự là Nhạc Nhạc, tại sao cô lại không muốn gặp hần? Tại sao muốn trở thành người dưng? Tại sao?

Phương Viễn Chi, nếu như em là Nhạc Nhạc, anh rõ ràng đang ở trước mặt em, tại sao lại giả bộ không biết anh? Tại sao?

Hần càng nghĩ càng không hiểu, thật không nghĩ ra, nếu như thực sự là cô ấy, tại sao lại không chịu nhận hần!

Lòng Tạ Thư Dật nóng như lửa đốt, hần điên cuồng phóng xe, chỉ hận sau lưng mình không mọc ra ngay một đôi cánh, mau mau bay đến Hải Giác!

Khi hần lái xe đến Hoa Liên cũng đã là hai giờ sáng, hần không có lái xe đến Hải Giác mà đi thẳng một mạch tới Phương gia, khi nhìn thấy nhà dân, tâm tình kích động của hần cũng bắt đầu lý trí một chút.

Nếu như quả thực là cô ấy, mà cô lại không muốn nhận hần, hần càng không thể lỗ mãng, càng không thể gấp gáp mạo nhận, trước tiên hần muốn biết vì sao cô lại không muốn nhận biết hần!

Năm năm a! Năm năm! Trong đời có bao nhiêu lần năm năm? Cô ấy tại sao muốn ẩn núp một mình nơi này? Tại sao lại phải sống với cái tên Phương Viễn Chi? Tại sao phải tránh hần, để hần suốt năm năm tìm cô mà không thấy?

Trong lòng của Tạ Thư Dật như bị thiêu đốt, không ngừng đau đớn, hần chờ trời sáng đến mức tim cũng như muốn ngừng đập. Hần chỉ mong sao trời mau sáng, hần rất muốn sớm nhìn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối, hần muốn xác nhận một chuyện, hần nhất định phải xác nhận một chuyện!

Chờ đợi sao lại dài đến như vậy, Tạ Thư Dật ngồi ở trong xe, không cách nào làm cho mình ngủ, cảm giác không khác gì những năm mà cô rời bỏ hần!

Không biết nghe mấy lần tiếng gà gáy, rốt cuộc trên mặt biển dần dần hé lên ánh bình minh, Tạ Thư Dật đã nghe được tiếng ngư dân gõ keng, tiếng chó sủa liên tiếp cùng với tiếng gà gáy. Làng chài buổi sáng sớm thật yên tĩnh mà sống động, tựa như tâm tình hần lúc này, muốn bình tĩnh lại không có cách nào bình tĩnh được.

Rốt cuộc, cánh cửa mà hần chờ đợi cuối cùng cũng kèn kẹt mở ra, hần vội vàng mở cửa kính xe, vút điều thuốc còn hút trên tay xuống đất, tính chạy đến gần nhưng nhìn lại thì mới nhận ra ba mẹ Phương cùng Tiểu Tĩnh đang cười nói vui vẻ, trong lòng Tạ Thư Dật có chút thất vọng, chỉ thấy ba mẹ Phương và Tiểu Tĩnh đi vòng ra phía bên trái, rất nhanh qua khúc cua đã không thấy bóng dáng họ đâu, đoán chừng cả nhà họ lại ra ngư trường bắt đầu một ngày làm việc rồi.

Nói vậy, ở nhà chỉ có mỗi Phương Viễn Chi với Tiểu Bảo Tiểu Bối? Tạ Thư Dật lập tức xuống xe, đi thẳng tới nhà Phương gia, đi được nửa đường thì thấy Phương Viễn Chi và Tiểu Bảo Tiểu Bối đi ra, chỉ vừa nghĩ tới cô ấy là Nhạc Nhạc, tim của hắn liền đau đớn, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Tạ Thư Dật chạy thật nhanh về phía Hải Nhạc.

Hải Nhạc hai tay dắt hai con, cô chuẩn bị đưa bọn nhỏ đi nhà trẻ, mới đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “ Phương Viễn Chi, chờ một chút!”

Đây là giọng của Tạ Thư Dật mà, sớm như vậy, hắn làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Hải Nhạc ngạc nhiên quay đầu, kinh ngạc nhìn hắn đang vội vã chạy đến chỗ cô và Tiểu Bảo Tiểu Bối.

“ Không sai, chính là cha nuôi mà! Cha nuôi!” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối hoan hô vội vàng chạy tới đón Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật vừa nghĩ tới Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối có thể là những đứa con ruột thịt của mình thì liền kích động ôm hai đứa bé vào trong ngực hôn rồi lại hôn. Râu ria trên cằm Tạ Thư Dật đâm vào khuôn mặt trứng nộn mềm mại của hai đứa bé khiến chúng bị nhột không thôi.

“Râu của cha nuôi đâm vào mặt con rồi, thật là nhột, nhột quá a!” Tiểu Bối cười tránh né Tạ Thư Dật.

“Cha nuôi, con không sợ đâm.” Tiểu Bảo cũng hôn Tạ Thư Dật một hớp, “ Cha nuôi đã mấy ngày rồi mới tới thăm chúng con, Tiểu Bảo thật sự rất vui a!”

“Bối vì cha nhớ các con.” Tạ Thư Dật đứng dậy, thẳng tắp nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc cảm thấy ánh mắt của hắn hôm nay đặc biệt nóng bỏng, giống như là hai cây đuốc muốn thiêu cháy cô vậy, cô cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt của hắn, có chút không đỡ nổi liền vội vàng cúi đầu.

Tạ Thư Dật chỉ cần nghĩ đến cô có khả năng chính là Nhạc Nhạc mà mình đi tìm bấy lâu nay, tim của hắn liền bính bính trực nhảy, hắn hít một hơi thật sâu, từng bước từng bước từ từ đi về phía cô.

Hải Nhạc tình không tự tin lui về phía sau mấy bước, hôm nay Tạ Thư Dật thật kỳ quái, ánh mắt của hắn, vẫn nhìn cô chằm chằm, lại mang theo một loại câu hồn, cũng có thể đủ để đốt cháy lý trí của cô. Ánh mắt mị hoặc và nóng bỏng như vậy, khiến cho cô trống ngực đập thình thình, mặt của cô nóng hừng hực thiếu đốt, gặp quỷ a, cô đúng là bị điên rồi, đúng ra mà nói, hắn không nên dùng loại ánh mắt này nhìn cô, hắn là đang bị gì sao?

Tạ Thư Dật đi tới trước mặt cô, bình tĩnh nhìn nữ nhân gây yếu trước mắt mình, lúc này lòng cô bất an như con thỏ nhỏ bị lang sói nhìn trúng, tay chân luống cuống, cúi đầu không dám nhìn hắn, chẳng lẽ nhìn hắn đáng sợ như vậy sao? Nhưng bây giờ hắn không quần được nhiều như vậy, hắn ở trong lòng la lên: ‘ Nhạc Nhạc, thật sự là em sao? Là em sao? Em chính là Nhạc Nhạc sao?’

Tạ Thư Dật cố nén kích động muốn ôm cô vào trong ngực, hắn sợ rằng mình sẽ làm kinh động đến cô, khiến cô sợ hãi, cho nên nhẹ giọng hỏi: “ Viễn Chi, gặp lại?”

Ngữ khí của hắn, sao lại nhẹ nhàng như vậy, tựa như một cơn gió nhẹ thoảng qua lòng của Hải Nhạc, khiến cho nội tâm của cô lại một trận rung động. Hải Nhạc chần chừ, không tự tin ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật, đối diện với đôi mắt tĩnh mịch sâu thẳm như đêm tối kia, trong mắt của hắn khiến cô cảm nhận được một thứ như là thâm tình. Đợi chút, thâm tình? Làm sao có thể? Cô rốt cuộc đang suy nghĩ lung tung những thứ gì? Trong mắt của hắn, làm sao lại có thâm tình với cô?

Hải Nhạc trong lòng rét lạnh, không khỏi lại lui về sau một bước, sau đó vội vàng đối hắn gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật thấy cô vẫn dửng dưng sợ hãi như vậy, hắn quay người dùng bàn tay kích động ôm lấy Tiểu Bối vào trong ngực để tránh mình đến lúc kích động không kiềm chế được đem cái nữ nhân trước mắt này đến trong ngực của mình. Như vậy quá đường đột rồi, lòng của cô bây giờ yếu ớt như thế, nếu hắn làm ra hành động không ổn, có thể sẽ đem cô hù dọa hồn bay phách tán mất, đến lúc đó cô lại càng tránh xa hắn, cho nên hắn phải nhẫn, phải nhẫn nhịn!

Tạ Thư Dật nỗ lực hít sâu, để cho mình có thể ở trước mặt cô bình tĩnh một chút, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng nghi ngờ nhìn hắn, không biết cha nuôi bị làm sao. Tạ Thư Dật cảm giác được mình có thể bình tĩnh đối mặt cô rồi, hắn xoay người, cười cười nói với Hải Nhạc: “ Viễn Chi, tôi hôm nay tới đây là muốn đưa

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi Đài Bắc chơi một chuyến, cô có thể đi xin nghỉ cho bọn trẻ không? Ngày mai là Quốc tế Thiếu nhi rồi, chúng sẽ có hai ngày nghỉ?”

“A a a, cha nuôi thật là tốt a, cha lại đưa chúng con đi chơi sao!” Tiểu Bối cao hứng hôn lên má của Tạ Thư Dật.

“Con muốn đi, con cũng muốn đi, con và em cũng chưa từng đi đến Đài Bắc, chúng con muốn đi!” Tiểu Bảo cũng lôi kéo vạt áo Tạ Thư Dật kích động hô lên.

Hải Nhạc kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật, hẳn muốn đưa Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi Đài Bắc chơi một chuyến? Hẳn thật sự thích Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vậy à? Bất quá, bọn họ mới đi khu vui chơi Hoa Liên cách đây mấy ngày mà?

Hải Nhạc không tự chủ được lắc đầu.

“Không cho lắc đầu! Tôi không cho phép cô từ chối!” Tạ Thư Dật thấy cô lắc đầu, không khỏi lườm cô một cái, “Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng muốn đi đấy!” ((((((Anh quá gian xảo rồi nha!))))))

“Đúng vậy a, mẹ, để cho con với anh hai đi chơi Đài Bắc một chuyến nhé! Mẹ là tốt nhất, là mẹ tốt nhất trên đời! Mẹ để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối đi nhé!” Tiểu Bối ngẩng đầu giương đôi mắt to trong khăn cầu nhìn mẹ.

Hải Nhạc không khỏi có chút mềm lòng, chẳng qua là cô thật không ngờ Tạ Thư Dật sẽ thích Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối như vậy, năm ngày ba bữa lại tới Hải Giác, hẳn không cần đi làm sao?

Cô ở trong lòng hoài nghi.

Tiểu Bảo đã chạy tới, kéo kéo vạt áo của mẹ, ngẩng đầu lên nói với mẹ: “Mẹ, chúng con sẽ rất ngoan, mẹ đồng ý cho con và em gái đi nhé, Tiểu Bảo rất thích ở cùng cha nuôi a!”

Trong lòng Hải Nhạc liền đau xót, Tiểu Bảo rất yêu mến Tạ Thư Dật, là huyết nhục thân cận, mới khiến cho Tiểu Bảo thích Tạ Thư Dật như vậy sao?

Hải Nhạc ôm Tiểu Bảo vào trong ngực, gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy, để tôi đưa cô tới nhà trẻ xin nghỉ, chúng ta cùng nhau đến Đài Bắc!”

Cái gì? Nghe khẩu khí của hẳn là ngay cả cô cũng phải đi sao? Hải Nhạc nhất thời trợn to hai mắt.

Tạ Thư Dật nhìn ra trong mắt cô có nghi vấn, nói: “Tất nhiên là cô sẽ đi cùng, chẳng lẽ cô nghĩ rằng tôi chỉ muốn mời Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, sẽ không muốn mời cô đi cùng sao?”

Hải Nhạc vội vàng lắc đầu một cái, dùng ngôn ngữ của người cầm điếu nói: “Không, Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, tôi sẽ không đi, có anh ở bên cạnh bọn trẻ là tôi yên tâm rồi.”

339. Chương 186: Ngày Mai Sẽ Có Kết Quả Dna !

Cô không muốn đi cùng hẳn, lần trước là đủ rồi, tuy rằng cô cũng muốn gần gũi với hẳn nhưng mỗi lần ở bên hẳn, lòng của cô lại không ngừng kích động mà muốn dựa vào hẳn, gần hơn!

Nhưng không làm như vậy được, cô bây giờ đã trở thành Phương Viễn Chi hèn mọn, mà hẳn là vì sao trên cao mà cả đời Phương Viễn Chi không thể với tới! Đó chính là sự khác biệt giữa bọn họ, khoảng cách giữa họ như trời và đất! Cho dù cô không cam tâm cỡ nào, dù cô không tình nguyện đi nữa, nhưng sự thật là mỗi lần ở bên hẳn, hết lần này đến lần khác đều là người của hai thế giới.

“Không! Cô nhất định phải đi!” Tạ Thư Dật chấp nhận chuyện cô muốn từ chối, đưa tay kéo Hải Nhạc. Hải Nhạc tránh xa hẳn như tránh tà, liên tục lui về phía sau, không ngừng lắc đầu.

“ Tại sao không đi? Cô tại sao lại không muốn đi? Là chán ghét tôi sao?” Trong lòng Tạ Thư Dật thật sự có chút sốt ruột.

Đầu Hải Nhạc vẫn cứ lắc đầu, cũng ra dấu tay nói với hắn: “ Không phải vậy, là tôi hiện tại bề bộn nhiều việc, đọc giả và Nhà Xuất Bản vẫn luôn thúc giục tôi nộp bản thảo, tôi không thể kéo dài thêm. Cảm ơn anh đã nghĩ tới tôi, anh thật sự thích Tiểu Bảo Tiểu Bối là tôi vui lắm rồi, hi vọng bọn trẻ theo anh tới Đài Bắc sẽ không gây phiền phức cho anh!”

“Tiểu Bảo, mẹ con nói cái gì?” Tạ Thư Dật nóng ruột hỏi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đem lời của mẹ nói lại cho Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc nói: “ Không cần liệu mạng như vậy, bây giờ nên nghỉ ngơi, đi đi, đi cùng chúng tôi.” Tạ Thư Dật cơ hồ là dùng vẻ khẩn cầu mà nói chuyện với cô.

Hải Nhạc chần chờ một chút, thật ra thì, cô không phải là không muốn đi, cô cũng muốn đi, nếu như lần này đến Đài bắc, nói không chừng còn có thể gặp lại cha mẹ, cô rất nhớ bọn họ a! Nhưng mà cô sợ đến đó sẽ gặp lại Trì Hải Hoan, cô không muốn thấy cô ta, một chút cũng không muốn nhìn!

Hải Nhạc kiên quyết lắc đầu.

Tạ Thư Dật thất vọng cúi đầu.

Thôi, không đi, cũng còn nhiều thời gian.

Tạ Thư Dật đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, Hải Nhạc đứng nhìn xe Tạ Thư Dật biến mất khỏi tầm mắt, cô đợi lát nữa sẽ phải đi giúp bọn nhỏ xin nghỉ.

Thật ra ở trong lòng Hải Nhạc là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô thật sự hy vọng Tạ Thư Dật sẽ thích Tiểu Bảo Tiểu Bối cả đời, cả đời cũng yêu thương chúng, nhưng mà có thể sao?

Giống như lời Tiểu Bảo nói, nếu Tạ Thư Dật kết hôn, hắn sẽ có gia đình của chính mình, có con của chính mình, Tạ Thư Dật sẽ còn thương Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy sao?

Nghĩ đến đây một chút, lòng của cô lại đau đớn, nếu hắn có gia đình, có con riêng của mình, làm sao lại đối tốt với Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy nữa chứ! Hai đứa con đáng thương của cô lại sống cuộc sống không có cha như trước kia! Trời ạ, cô rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Cô lại một lần nữa tước đoạt đi tình thương yêu của cha dành cho bọn trẻ sao? Tạ Hải Nhạc cô rốt cuộc phải làm gì mới đúng đây?

Tạ Thư Dật cũng không trực tiếp đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối tới Tạ gia, hắn trực tiếp đưa hai đứa bé tới bệnh viện tốt nhất Đài Bắc, đến thẳng khoa giám định. “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha nuôi muốn xem trên người con có bệnh gì không, sẽ lấy mỗi người các con một giọt máu thôi! Còn nữa..., về nhà các con không được nói cho mẹ, đây là bí mật giữa chúng ta, không được nói cho bất kỳ ai, cả mẹ con a, các con có thể làm được không?” Tạ Thư Dật cúi thấp người nói với hai đứa bé.

“ Trên người chúng con không có bệnh gì cả, con không muốn chích, con sợ chích a!” Tiểu Bối không ngờ cha nuôi lại dẫn mình tới bệnh viện, trong lòng cô bé khá sợ.

“ Cha nuôi cũng phải xem trong thân thể có bệnh hay không, Tiểu Bối không cần sợ, chỉ là lấy một giọt máu trên ngón tay của con thôi.” Tạ Thư Dật dụ dỗ Tiểu Bối nói.

Tiểu Bối sợ liều mạng lắc đầu: “ Tiểu Bối biết thân thể Tiểu Bối không có bệnh gì cả, Tiểu Bối không cần chích, Tiểu Bối không muốn chích tay, sẽ rất đau, Tiểu Bối không muốn!”

Tạ Thư Dật thấy Tiểu Bối sợ chích như vậy, không khỏi có chút nhẫn nhịn, hắn chỉ đành thở dài một hơi mà nói: “ Vậy thôi, con sợ đau, không chích cũng được.”

“Cha nuôi, con không sợ chích, ta cũng vậy không sợ ra máu, người đừng nhìn muội muội, nhìn ta trong thân thể có hay không Trùng Trùng thôi.” Tiểu Bảo hướng Tạ Thư Dật giơ lên ngón tay của mình.

Tạ Thư Dật suy nghĩ một chút, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là sanh đôi, chỉ cần xét nghiệm DNA Tiểu Bảo cũng có thể chứng minh Tiểu Bối.

“Oa, Tiểu Bảo thật là dũng cảm, vậy cũng tốt, nhưng cha muốn chúng ta móc tay hứa, không cho nói vụ này cho mẹ, nhất định không thể nói, bằng không cha nuôi về sau cũng sẽ không yêu mến các con nữa.” Tạ Thư Dật hướng hai đứa bé cong ngón út nói.((((((((aaaaa, Tạ Thư Dật thật lưu manh, đi lừa trẻ con kia))))))))))

Nghe hẳn nói như vậy, Tiểu Bảo Tiểu Bối vội vàng cùng hẳn móc tay.

“Móc tay hứa, một trăm năm không thay đổi!” Hai bàn tay nhỏ bé vỗ vào bàn tay to của Tạ Thư Dật.

Khi máu Tạ Thư Dật và Tiểu Bảo bị bác sĩ mang đi, hẳn mới yên lòng.

Hai ngày, nhiều lắm là hai ngày, là có thể biết kết quả!

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha đưa các con về nhà.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn đem hai tiểu tử kia tới Tạ gia.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, đến nhà rồi.” Tạ Thư Dật một tay ôm lấy Tiểu Bối, một tay dắt Tiểu Bảo xuống xe, xuất hiện trước mặt người của Tạ gia.

“Con muốn biết một chuyện, cha nuôi, trong nhà cha nuôi phòng ốc thật đẹp a, cái ti vi đó nhìn rất đắt tiền a, cha nuôi quả thật là người giàu có sao?” Tiểu Bối hỏi. Tạ Thư Dật mỉm cười nói cười, hôn cô một cái, nói: “Nói không chừng, cha nuôi so với cái tivi trong đó lại chẳng có tiền đâu!” “Dù cha nuôi là người có tiền hay không có tiền, chúng con cũng đều thích cha nuôi. Bởi vì nhà chúng con không có tiền, con và Tiểu Bối cũng không phải con nhà giàu.” Tiểu Bảo nói.

“Cha biết, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là những đứa trẻ ngoan nhất.” Tạ Thư Dật nghe Tiểu Bảo nói như vậy, trong lòng cảm thấy rất cảm động, đứa bé này thật hiểu chuyện a, nếu như thực sự là con trai của Tạ Thư Dật hẳn, dù thằng bé đòi hỏi sao trên trời hẳn nhất định sẽ chạy đi hái cho nó!

“Thiếu..... thiếu...” Vú La cà lăm nhìn Tạ Thư Dật trong tay dắt đứa bé trai kia, đứa bé đó nhìn giống thiếu gia như đút hời còn bé, tại sao đột nhiên lại xuất hiện đứa trẻ này?

“Vú La mẹ, đây là Tiểu Bảo Tiểu Bối.” Tạ Thư Dật nói.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cùng kêu lên kêu: “Chào bà nội.”

“Ai da, hai cái hài tử này, miệng thật là ngọt a.” Vú La mẹ cơ hồ kinh ngạc, “thiếu gia a, là hài tử nhà nào a?”

Tạ Thư Dật tâm tình rất tốt, cười nói: “Bây giờ là con nuôi của cháu.”

“a, à?” Vú La bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai là thiếu gia nhận con nuôi, chẳng qua là, lời của hẳn nói, nghe như có thâm tình nha.

Bà không hiểu lắm, thiếu gia còn chưa có kết hôn, thế nào vô duyên vô cớ nhận một đôi song sinh làm con nuôi? Bất quá, hai tiểu hài tử thật sự rất khả ái a, đứa bé trai đáng dấp rất tuần tú, trên trán đã có loáng thoáng anh khí, bờ môi của thằng bé nghiêm túc mím chặt, cố gắng làm ra một bộ dáng người lớn, ha ha, thật là khả ái. Thiếu gia ôm cô gái nhỏ kia, đôi mắt to tròn, nháy nháy tò mò nhìn chung quanh, phần điều ngọc trác tựa như hoa. Hai đứa bé này, thật sự rất xinh đẹp, khó trách thiếu gia lại muốn nhận chúng làm con nuôi.

“Lão gia đâu?” Tạ Thư Dật hỏi.

“A, lão gia đi công ty, có thể buổi tối mới trở về.” Vú La nói.

Bà chủ đâu? Bà chủ có ở đây không?

“Bà chủ đi Tây Tạng nửa tháng rồi, ít nhất còn phải một tuần lễ mới trở về.” Vú La nói.

“Nha.” Tạ Thư Dật cũng nhớ tới, mẹ Hải Nhạc bây giờ đã trở thành cư sĩ tin Phật rồi, nếu như, nếu như Phương Viên Chi thật sự là Nhạc Nhạc lời, cô chắc chắn sẽ rất vui! Tạ Thư Dật vô cùng đang mong đến buổi chiều, thật ra thì hẳn hi vọng chiều nay là có thể ra kết quả, chứng minh Phương Viên Chi chính là Nhạc Nhạc!

“Các con có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?” Tạ Thư Dật hỏi hai đứa bé.

“ Con có chút đói bụng.” Tiểu Bối nói.

“ Vậy vú La, bà lập tức phân phó đầu bếp làm mấy thứ tiểu hài tử thích ăn, chúng đói bụng rồi.” Tạ Thư Dật nói.

“ Vâng, thiếu gia.” Vú La vội vàng chạy đi tìm đầu bếp, hai đứa trẻ này, khiến thiếu gia coi trọng như thế, xem ra không phải là con cái nhà bình thường.

Khi hai tiểu hài tử đã no bụng, Tiểu Bối lại kêu một nhọc, Tạ Thư Dật đưa hai đứa bé đi vào phòng ngủ trưa, nghe hẳn kể chuyện xưa, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối một lát sau liền ngủ.

Tạ Thư Dật nhìn hai trong ngủ mê hài tử, không khỏi hôn một cái bọn họ khuôn mặt nhỏ bé, hẳn thật sự có chút lòng như lửa đốt a, càng mong ngày mai sẽ có kết quả, không được, hẳn thật sự có chút không kịp đợi, hẳn muốn ngày mai sẽ có ngay kết quả!

Tạ Thư Dật sau đó liền lái xe đến bệnh viện, trực tiếp tìm được phòng làm việc của viện trưởng, hẳn nói: “ Tôi là Tạ Thư Dật, ta phát hiện khu nội trú của bệnh viện các vị có chút cũ rách rồi, tôi sẽ trang bị thêm các thiết bị, tu sửa lại cho bệnh viện.” Bầu trời đột nhiên rơi xuống một rơi xuống nện ở trên đầu viện trưởng, viện trưởng thiếu chút nữa muốn ngớ ngẩn, tên tuổi Tạ Thư Dật, hẳn nghe được không nhiều không ít.

“ Cảm tạ Tạ thiếu, cảm tạ Tạ thiếu khăng khải giúp đỡ, bệnh viện chúng tôi vô cùng cảm kích Tạ thiếu từ thiện.” Viện trưởng vội vàng cảm tạ.

“Không muốn gạt ông, hôm nay tôi tới bệnh viện của ông có làm giám định DNA, tôi muốn ngày mai sẽ có kết quả luôn.”Tạ Thư Dật thông thả ung dung nói.

“À? Giám định DNA?” Viện trưởng sợ hết hồn, không có nghe nói Tạ Thư Dật kết hôn mà? Làm sao lại phải làm giám định DNA? Đúng là người có tiền, viện trưởng liền khôi phục tinh thần, gạt đầu như gà mổ thóc: “ Không có vấn đề, cứ để tôi lo, Tạ thiếu không cần chờ đợi bao lâu, ngày mai tuyệt đối có thể để cho cậu thấy được kết quả.”

“ Được, vậy thì cảm tạ.” Tạ Thư Dật thoả mãn mà gạt gạt đầu.

Ngày mai sẽ có thể nhìn đến kết quả, hẳn chỉ cần chờ thêm 1 ngày thôi, số tiền này, rất đáng.

Suy nghĩ một chút, hẳn cũng đi đến công ty, Tạ ba ba nhìn thấy hẳn, có chút kinh ngạc: “ Thư Dật? Con về rồi à? Tối qua con đi đâu vậy hả?”

“ Đi Hải Giác.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ ba ba không khỏi la thất thanh một tiếng: “ Con điên rồi, trẻ như vậy, lại chạy về góc bể làm gì?

“ Con chỉ muốn xác định một chuyện.” Tạ Thư Dật nói.

“Muốn xác định chuyện gì? Đúng rồi, con nói khi trở lại sẽ nói cho cha biết, bây giờ nói đi, rốt cuộc là cái gì chuyện để cho con vội vội vàng vàng từ trong nhà chạy đi Hải Giác?” Tạ ba ba vội vàng hỏi.

“ Cha phải cùng con về nhà, cha sẽ biết rõ là con muốn xác định cái gì.” Tạ Thư Dật nói.

“ Chuyện con cần xác định có liên quan gì tới ta?”“ Cha có muốn cùng con về nhà không đây?” Tạ Thư Dật hỏi.

“Tiểu tử thú, rốt cuộc là anh đang giở trò quỷ gì à?” Tạ ba ba có chút hồ nghi, lòng hiếu kỳ của ông bị con trai gợi lên, “ đi thôi đi thôi, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Khi hai người về đến nhà, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đã ở dưới lầu, Tiểu Bảo ngồi ở trên ghế sa lon, mà Tiểu Bối ngồi ở bên cạnh hẳn, đang khóc, Tiểu Bảo an ủi em gái: “ cha nuôi đi có chuyện á..., em gái không khóc, chờ một chút cha nuôi sẽ trở lại rồi, sẽ không bỏ lại chúng ta.”

“Con muốn tìm cha, cha đi nơi nào rồi? Cha không cần Tiểu Bối nữa sao?” Tiểu Bối đang khóc hỏi vú La.

“Ngoan nào, cha nuôi các con rất bận, hãy đợi một chút, không chừng là sắp về rồi a!” Vú La đang khuyên Tiểu Bối.

Tiểu Bảo nhanh mắt nhìn thấy Tạ Thư Dật, hoan hô nói: “ Cha nuôi đã về rồi! Cha nuôi đã về rồi!”

Cậu bé hưng phấn hướng Tạ Thư Dật chạy tới.

Tạ ba ba gương mặt kinh ngạc nhìn cậu nhóc đang chạy tới chỗ Tạ Thư Dật.

“ Là ta nhìn lầm sao?” Ông không tin hỏi Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật cười lắc lắc đầu, hân hoan hai cánh tay nghênh đón Tiểu Bảo, ôm thằng bé vào trong ngực.

“Cha nuôi, cha đi đâu vậy? Con và em gái cứ tưởng cha không còn quan tâm tới chúng con nữa.” Tiểu Bảo có chút oán giận mà nói.

“Không có, cha nuôi có chuyện phải ra ngoài.” Tạ Thư Dật nói.

Tiểu Bối cũng từ vội vàng từ trên ghế sa lon nhảy xuống, vui mừng kêu lên chạy tới Tạ Thư Dật: “ Cha nuôi, Tiểu Bối rất nhớ người!”

Tạ Thư Dật lại cúi người xuống ôm cô bé vào trong ngực.

Tạ ba ba không thể tin nhìn hân hoan vào trong ngực hai đứa bé, cà lăm nói: “ Thư Dật, Thư Dật, cái hai tên Tiểu Gia Hỏa này mới là đứa bé trong hình sao?”

“Con tối hôm qua đã nói với cha rồi, đứa trẻ trong hình không phải là con.” Tạ Thư Dật nói.

“Ý của con là?” Tạ ba ba có chút nghi ngờ, sau đó ông trợn to hai mắt nhìn Tạ Thư Dật, “ Cái tên tiểu tử thúi này, là anh ở bên ngoài hoa tâm gieo giống có con riêng sao?”

Tạ ba ba lớn tiếng liền đem hai đứa bé trong ngực Tạ Thư Dật dọa sợ. Tạ Thư Dật nhìn thấy, có chút không vui nói với cha: “ Cha, cha hù bọn trẻ rồi, không thể nói nhỏ chút sao?” “ Làm sao mà ta có thể nói nhỏ được? Hai đứa nhỏ này rốt cuộc là từ nơi nào tới? Nhất là thằng bé này, nếu anh nói nó và anh không có quan hệ, Thư Dật, cha tình nguyện chặt đầu xuống cho anh làm bóng đá! Bằng không cha đem đầu của anh đi chặt làm bóng đá!”Tạ ba ba vẫn như cũ kích động kêu lên.

Tiểu Bối” oa” một tiếng khóc: “ Không được, không được đem cha nuôi con đi chặt đầu xuống làm bóng đá! Kẽ xấu! Không cho phép đem đầu của cha nuôi chặt xuống làm bóng đá! Tiểu Bối sẽ tìm chú cảnh sát tới bắt ông!”

“Cha! Cha xem đi! Cha khiến đứa nhỏ sợ quá khóc rồi đây!” Tạ Thư Dật trợn mắt nhìn tạ ba ba một cái, để Tiểu Bảo xuống, vội vàng an ủi Tiểu Bối, “ Tiểu Bối, ông ấy không phải là kẻ xấu, là cha của cha nuôi, là ông nội của Tiểu Bối. Ông nội chỉ nói giỡn thôi, sẽ không đem cha nuôi đi chặt đầu xuống làm bóng đá, ông nội chỉ có một đứa con trai, cha rơi cọng tóc cũng khiến ông nội đau lòng, làm sao lại muốn đem cha đi chặt đầu chứ?”

“ Con không thích ông ấy, ông ấy rất xấu xa, ông ấy không thích Tiểu Bối và anh hai, ông ấy nói chúng con là từ nơi nào tới, chúng con không phải từ nơi nào tới mà là cha nuôi đưa từ nhà tới đây. Ông xấu xa, ông không thích Tiểu Bối và anh hai, Tiểu Bối cũng sẽ không thích ông!” Tiểu Bối khóc nói.

Tạ ba ba thấy mình lời nói nói xong có chút quá nóng vội, đem hai tử sợ quá khóc, ở trong lòng không khỏi hối hận, nghe tới Tiểu Bối tố cáo, Tạ ba ba không khỏi hì hì nở nụ cười, tiểu cô nương này, không chỉ có bảo vệ Tạ Thư Dật, hơn nữa còn hiểu được bảo vệ chính mình, đúng là một đứa trẻ thông minh a!

“Con là Tiểu Bối sao? Ông nội không phải không thích con và ca ca, chẳng qua là ông nội đột nhiên nhìn thấy các con, có chút kinh ngạc, không phải là không thích các con.... Ông nội thật sự rất thích các con, cháu ngoan của ta a!” Tạ ba ba vừa nói vừa xòe tay ra muốn ôm Tiểu Bối.

Thân thể nhỏ bé của Tiểu Bối quay ngoắt một cái, ôm chặt lấy Tạ Thư Dật, nói: “ Không muốn, không muốn ông ôm, ông hư lắm, ông hung dữ với cha nuôi, mắng con và cha nuôi, Tiểu Bối không thích ông.”

Tay của Tạ ba ba cứng đờ, ông đỏ khóc đỏ cười.

Tạ Thư Dật không khỏi nở nụ cười rạng rỡ, đám con nít thích chính là thích, không thích chính là không thích.

“Tiểu Bối, gọi ông nội nhé, ông nội là cha của cha nuôi, tất nhiên là phải có tư cách máng cha rồi, Tiểu Bối ngoan, gọi ông nội!” Tạ Thư Dật dụ dỗ Tiểu Bối.

Tiểu Bối nghe hẳn nói như vậy, ngẩng đầu lên nhìn Tạ ba ba một chút, miễn cưỡng hô một tiếng: “ Ông nội.”

Tạ Thư Dật quay sang nói với Tiểu Bảo này giờ vẫn im lặng: “ Tiểu Bảo, con cũng gọi ông nội đi!”

Tiểu Bảo có chút sợ hãi nhìn Tạ ba ba, khi thằng bé nghe được Tạ Thư Dật nói người ôn nội này có tư cách máng cha nuôi, nó đột nhiên đối với Tạ ba ba kính sợ.

“Ông nội!” Thằng bé ngoan ngoãn gọi một tiếng. “ Oh, Tiểu Bảo sao? Tới đây, để cho ông nội hảo hảo nhìn con một chút.” Tạ ba ba cười nói.

Tiểu Bảo đi từ từ đến trước mặt của hắn, ngẩng đầu tò mò nhìn ông nội trước mắt này, mới vừa rồi ông còn hung hăng, gọi một tiếng ông nội, ông liền mặt mày hớn hở rồi.

Tạ ba ba cúi người xuống, cẩn thận nhìn đứa bé trước mắt này, tạo hóa thật quá thần kỳ, đứa bé này, so với Tạ Thư Dật khi còn bé thật sự rất giống như đúc, lông mi, chóp mũi, lỗ tai, không có một chỗ nào không giống đấy! Cảm giác so với khi Tạ Thư Dật còn bé thì tuần tú hơn mấy phần.

Người thật đúng là hào phóng! Trong lòng của Tạ ba ba đột nhiên kích động, nếu như đứa bé này không phải con của Tạ Thư Dật, ông dám đem chữ Tạ viết ngược a!

“ Thư Dật, nói thật cho cha, đứa bé này, rốt cuộc là thế nào?” Tạ ba ba hỏi. “Cha, chúng ta vào thư phòng nói.” Tạ Thư Dật nói.

“Được.” Tạ ba ba gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật cúi đầu nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối: “ Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối phải ngoan, cha nuôi và ông nội muốn đi nói chút chuyện, chờ một chút cha sẽ xuống bồi các con.”

“ Vâng!” Tiểu Bảo gật gật đầu mà nói.

“ Con sẽ ngoan!” Tiểu Bối cũng gật đầu một cái.

“ Vú La, bà hãy trông coi tiểu thiếu gia và tiểu thư.” Tạ Thư Dật phân phó vú La.

“ Tôi hiểu, thiếu gia.” Vú La trả lời.

Đi tới thư phòng, Tạ Thư Dật nói với cha: “ Cha, cha cảm thấy Tiểu Bảo sẽ là con của con sao?

“Thối tiểu tử, cha còn chưa hỏi mày, tới lượt mày hỏi sao?” Tạ ba ba tức giận tới mức trợn mắt.

Tạ Thư Dật thở dài một hơi mà nói: “ Con cũng không biết, lần đầu tiên nhìn thấy chúng, một khắc kia ở trong lòng con thật sự có một loại cảm giác kỳ quái, con gặp bọn nhỏ thêm mấy lần, sau không biết ma xui quỷ khiến thế nào con lại nhận chúng làm con nuôi. Cha, nếu như không phải cha nói đứa trẻ trong hình giống con, con thật sự cũng sẽ không nghi ngờ điều này.”

“ Cha hỏi mày, nếu chúng là con của mày, làm thế nào?” Tạ ba ba giận dỗi dỗi hỏi, “ Là mày ở bên ngoài đường điểm không cẩn thận gieo xuống hay sao?”

“ Sao lại nói khó nghe vậy chứ, con trai của cha cũng không có trác táng tới mức như vậy, cha có muốn biết mẹ của hai đứa bé là người thế nào không?” Tạ Thư Dật nói.

“ Mẹ chúng là người nào?” Tạ ba ba không khỏi hỏi.

“ Một người phụ nữ bị câm, đáng dấp xấu xí, cả ngày phải che mặt.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ ba ba liền nhíu mày một cái: “ Không thể nào? Nữ nhân xấu xí lại có thể sinh ra hai đứa bé xinh đẹp như vậy?”

“Cha, con nghi ngờ cô ấy chính là Nhạc Nhạc.” Tạ Thư Dật nói.

Tạ ba ba thất kinh ngẩng đầu lên: “ Con là đang nói đùa sao! Một người phụ nữ câm, đáng dấp xấu xí, làm sao có thể là Nhạc Nhạc?”

“ Con nghi ngờ là bởi có căn cứ, trên người cô ấy có quá nhiều điểm giống với Nhạc Nhạc, hơn nữa cha cũng thấy đấy, chỉ có thể là cô ấy sinh, nên Tiểu Bảo mới giống con như vậy.” Tạ Thư Dật nói.

“ Nếu như là Nhạc Nhạc, tại sao con bé không trở về? Làm sao có thể ở bên ngoài sinh cho con hai đứa bé?” Tạ ba ba không chịu thừa nhận lời của Tạ Thư Dật.

“Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối là một đôi sinh đôi, không phải là sinh hai thời điểm.” Tạ Thư Dật nói.

“ Con nói gì? Chẳng lẽ, ai, chuyện này, xem ra Nhạc Nhạc thật sự sinh đôi, như lời con nói, ta thật sự có chút tin tưởng. Nhưng mà, nếu thực sự là Nhạc Nhạc, tại sao con bé không quay trở về? Nó ở bên ngoài lâu như vậy, ngay cả điện thoại cũng không có gọi về nhà? Con bé không muốn gặp mẹ nó sao? Cha lại có chút không tin tưởng, bởi vì nếu như cô ta thật là Nhạc Nhạc, nhất định sẽ không bỏ được mẹ nó!” Tạ ba ba nói.

“ Con cũng đang khổ não đây!” Tạ Thư Dật nói.

Tạ ba ba nói: “ Nếu muốn biết có phải Nhạc Nhạc hay không, vậy tìm dì con về, để bà ấy nhìn Tiểu Bối một chút xem có phải là con của Nhạc Nhạc không, chắc chắn dì con biết rõ.”

Tạ Thư Dật lắc đầu một cái nói: “ Không cần, con đã có biện pháp tốt hơn.”

“Biện pháp gì?”

“Phương pháp đơn giản nhất trực tiếp nhất, giám định DNA.” Tạ Thư Dật chắc nịch nói.

Tạ ba ba trầm mặc hồi lâu, nói: “ Vậy nếu kết quả thật sự là con là cha hai đứa bé, là có thể chứng minh Nhạc Nhạc là mẹ của Tiểu Bảo?”

“Đúng vậy, ta dám khẳng định!” Tạ Thư Dật gật gật đầu mà nói.

“ Con có chắc chắn đó không phải là con ra ngoài đào hoa dẫn đến có con riêng chứ?” Tạ ba ba vẫn có chút không tin tưởng.

“ Con nói rồi, con không có. Cha tưởng tượng quá hoang đường rồi, chỉ có Nhạc Nhạc có cơ hội mang thai hài tử của con, ban đầu con sợ mọi người sẽ không để cho con và cô ấy ở bên nhau, cho nên muốn để cho Nhạc Nhạc mang thai con của chúng con, như vậy mọi người liền không cách nào ngăn cản chúng con ở chung một chỗ, cho nên dù có sử dụng biện pháp an toàn nhưng cũng có gian lận.” Tạ Thư Dật nói.

“Trời ạ, ta không cách nào tưởng tượng, không cách nào tưởng tượng, ta quả thật không cách nào tiếp nhận.” Tạ ba ba không ngừng đi tới đi lui trong thư phòng.

“ Ngày mai, sáng ngày mai là có thể biết rõ ràng sự thật rồi.” Tạ Thư Dật nói.

“Nếu như thực sự là con bé, tại sao nó không chịu về nhà? Tại sao?” Tạ ba ba thật sự là không nghĩ ra.

“ Con cũng muốn làm rõ chuyện này.” Tạ Thư Dật nói.

“ Được, vậy chúng ta liền chờ xem kết quả ngày mai thôi.” Tạ ba ba có chút nhúc nhích đầu mà nói, “ Mà con đi giám định ở bệnh viện nào?”

“Vinh tổng, nơi giám định uy tín nhất.” Tạ Thư Dật nói.

“A, ở nơi nào a, nơi đó không phải là nhanh nhất cũng phải 3 ngày mới có kết quả sao?” Tạ ba ba nói.

“ Con đồng ý tài trợ trang thiết bị cho bệnh viện của họ, cho nên ngày mai là đã có thể biết kết quả rồi.” Tạ Thư Dật nhàn nhạt nói.

Tạ ba ba cười khổ nói: “Con thật đúng là hào phóng.”

“ Đáng giá.” Tạ Thư Dật nói.

“Được rồi, ngày mai nhớ ở nói cho ta biết trước tiên.” Tạ ba ba nói.

“ Con biết.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

Sau đó hai người lại hàn huyên một chút những chuyện khác, cuối cùng vú La ở bên ngoài gõ cửa mời ra ăn cơm, hai người mới từ trong thư phòng ra ngoài.

340. Chương 187: Người Lớn Phạm Lỗi Sẽ Bị Bỏ Tù!

Khi Tạ Thư Dật cùng tía ba đi xuống lầu, phát hiện Trì Hải Hoan thế nhưng không biết từ lúc nào đã về nhà, cô ngồi trên ghế salon đối diện Tiểu Bảo Tiểu Bối, mà trên mặt Tiểu Bảo Tiểu Bối đầy vẻ hoảng sợ đứng ngồi không yên. Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối mặc dù hiểu chuyện, nhưng mà mẹ không có ở bên cạnh của chúng, chúng cũng không phải là đang ở nhà mình, cho nên ngồi đối diện với Trì Hải Hoan mà chúng chúng thích, chúng không sợ mới là lạ.

Tạ Thư Dật không khỏi bước nhanh hơn chạy xuống lầu.

“Tiểu Bảo Tiểu Bối!” Hấn hô to.

“Cha nuôi!” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vừa thấy hấn chạy xuống, giống như gặp được cây cỏ cứu mạng chạy về phía hấn.

“Các con không có sao chứ?” Tạ Thư Dật vội vàng đem bọn họ kéo, hơi chếch nhìn Trì Hải Hoan một cái: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha vẫn đang ở đây, các con không cần sợ bất kỳ kẻ nào, sẽ không có ai dám tổn thương các con, cha nuôi không cho phép chuyện đó xảy ra!”

Trì Hải Hoan nghe Tạ Thư Dật nói như vậy, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng rất nhanh cô ta liền khôi phục sắc mặt, cười cười nói: “Tiểu Bảo Tiểu Bối là con nuôi của anh, ai dám tổn thương tới chúng a! Em cũng sẽ không cho phép kẻ nào tổn thương chúng.”

“Hi vọng như lời cô nói, chúng chỉ là những đứa trẻ.” Tạ Thư Dật lạnh lùng nói.

Trì Hải Hoan thân thiết nói với Tiểu Bảo Tiểu Bối: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, hoan nghênh các con tới nhà chúng ta làm khách, cô rất thích trẻ con, nhất là những đứa trẻ đáng yêu như các con a!”

Tiểu Bối một mực ôm chặt lấy cha, cô bé một mực cự tuyệt, nhìn Trì Hải Hoan bĩu môi: “Cô nói láo, cô căn bản không hề yêu thích bọn con, cô không thích mẹ, còn mắng mẹ là người xấu xí, Tiểu Bối sẽ không thích cô, Tiểu Bối chán ghét cô!”

Đứa nhỏ xác láo, tức chết mà! Cô đã hạ thấp mình như vậy tới lấy lòng chúng, vậy mà nó dám nói ghét cô! Trong lòng Trì Hải Hoan vô cùng tức giận, nhưng vì Tạ Thư Dật đang đứng trước mặt nên không thể để lộ ra được.

Nếu không phải là nể mặt Tạ Thư Dật, cô đã cho con nhóc đó một cái tát cho hả giận rồi.

Trì Hải Hoan ráng nhịn xuống, cô biết, sau này mình không thể dễ dàng qua mặt được hai đứa nhóc này, chúng là những tên tiểu quỷ, người lớn khó mà lấy lòng chúng.

“Cô nói lời xin lỗi với Tiểu Bối nha, là lỗi của cô, lúc ấy là do tâm tình cô không được tốt, mới nói mẹ con như vậy, thật xin lỗi, cô xin lỗi nhé!” Trì Hải Hoan vẫn như cũ cười nói với Tiểu Bối.

Hai đứa bé bán tín bán nghi nhìn cô.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối, quả thực là cô nói sai rồi, cô biết mình sai rồi, quả thực là lúc đó tâm tình cô không tốt, là cô vô ý, lần sau nếu có cơ hội, cô sẽ tìm mẹ các con nói lời xin lỗi.” Trì Hải Hoan nói.

“Có thật không?” Tiểu Bảo hoài nghi hỏi.

“Thật.” Trì Hải Hoan gật đầu một cái.

“Tốt lắm, mẹ nói biết sai có thể sửa chính là đứa trẻ ngoan, vậy cô biết sai mà sửa chữa, nên cô là người tốt, chúng con sẽ tha thứ cho cô lần đầu, nhưng không được có lần sau nha. Nếu như còn có lần sau, con sẽ phạt cô, nhất định sẽ phạt cô...” Tiểu Bảo nỗ lực hồi tưởng lời mẹ nói, suy nghĩ hồi lâu, cô cô này là người

lớn, nếu như cô còn phạm lỗi lần nữa, thì phải đánh vào tay? Hay là đánh mông? Hay là phạt đứng góc tường 3 tiếng?

Tạ ba ba và Tạ Thư Dật đứng một bên mỉm cười nhìn thẳng bé nói hết câu.

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, cô cô là người lớn, nếu trừng phạt thì phải nhiều hơn so với một đứa trẻ, cuối cùng cậu bé nói: “ Nếu như có lần sau, sẽ đánh tay của cô trước, rồi đánh mông, sau đó sẽ phải đứng ở góc tường 3 tiếng nha.” đó đi góc tường đứng ba giờ!

“ Đúng rồi, nếu như có lần sau, phải đánh tay, rồi đánh mông, còn phải đứng ở góc tường nữa! Chúng con làm sai, mẹ cũng phạt chúng con như vậy! nếu như cô còn mắng, ẹ con nữa, nhất định sẽ phạt cô như vậy!” Tiểu Bối ở một bên cứ như con gà mổ thóc mà phụ họa.

“ Hả? Ha ha! Thật thú vị, thật là thú vị!” Tạ ba ba không nhịn được phá lên cười, “Cái hình phạt này thật đúng là nặng a!”

Ông cúi người ôm chầm lấy Tiểu Bảo vào ngực, hôn rồi lại hôn: “ Con nói đúng, người lớn mà lần sau tái phạm, thì nhất định phải bị phạt, đánh tay và đánh mông, còn phải đứng góc tường nữa, đúng là hình phạt rất tốt! Bất quá, ông nội cảm thấy những hình phạt này đối với người lớn mà nói thì vẫn còn nhẹ tay a!”

Suy nghĩ của hai đứa bé này thật là ngây thơ, thú vị a! Tạ ba ba thấy hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy, liền cảm thấy rất yêu thích, nếu chúng quả thật là con của Tạ Thư Dật, dù có là con riêng đi chăng nữa, nhất là thằng bé Tiểu Bảo này, ông nhất định phải giữ nó bên mình, yêu thương nó, bù đắp lại những năm tháng mà ông không thể cho Thư Dật khi còn bé!

Mà Tạ Thư Dật nhìn Tiểu Bảo nói nghiêm túc như vậy, hần liếc mắt nhìn Trì Hải Hoan giận đến nổi mặt hết trắng lại đỏ, Tạ Thư Dật cũng không nhịn được khẽ nở nụ cười.

Tiểu Bảo nghe Tạ ba ba nói quá nhẹ, không khỏi tò mò hỏi: “ Vậy người lớn phạm lỗi thì phải phạt như thế nào a?”

“ Nếu là sai lầm nhỏ, chỉ cần không có lần sau thì có thể tha thứ, nhưng nếu là phạm lỗi quá mức nghiêm trọng.....” Tạ ba ba không khỏi nhìn Trì Hải Hoan một cái, nói, “ phạm lỗi quá mức nghiêm trọng, tất nhiên phải bị nghiêm nghị trừng phạt! Không người nào phạm lỗi mà lại xử phạt như nhau được, bằng không đối với những người khác sẽ không công bằng!”

Tạ ba ba nghĩ đến nếu như mẹ Tiểu Bảo thật sự là Hải Nhạc, chuyện Trì Hải Hoan đẩy Hải Nhạc xuống vách núi, ông mặc kệ cô ta mất trí nhớ hay không, nhất định không bỏ qua cho cô ta dễ dàng chuyện hại người ác độc như vậy!

Trì Hải Hoan thấy tạ cha cha thâm ý nhìn mình, mà trong lời nói cũng có vẻ như đang nói mình, cô có chút bối rối cúi đầu.

“ Có phải là để chú cảnh sát tới bắt đi đưa vào nhà giam không ạ?” Tiểu Bối tò mò hỏi.

“Ừ, Tiểu Bối thật thông minh, nếu như người lớn phạm lỗi quá mức nghiêm trọng thì sẽ bị chú cảnh sát bắt giam vào nhà tù.” Tạ Thư Dật gật đầu một cái nói.

“Oa, vậy Tiểu Bối làm người tốt, không làm người xấu, người xấu mới chịu bị đưa đến trong ngục giam a.” Tiểu Bối nói.

“Đúng vậy, Tiểu Bối thật biết nghe lời.” Tạ Thư Dật nói.

Trì Hải Hoan thấy bọn họ cha một câu, con một câu, hoàn toàn không để ý gì tới mình trong lòng thực khó chịu, cô vẫn chưa thể hòa hợp trong cái nhà này. Đã nhiều năm như vậy mà cô vẫn không thể sống hòa hợp với nơi đây, nga cả mẹ cũng đối xử với cô lãnh đạm như thế! Đến bao giờ thì cô mới thay thế được đại vị của Hải Nhạc trong ngôi nhà này?

“Lão gia, cơm đã xong ạ. “ Vú La từ trong phòng ăn đi ra gọi..

“ Được, đi ăn cơm thôi!”Tạ ba ba nói.

Cơm nước xong, Tạ ba ba nói với hai tiểu tử: “ Các con có muốn ông nội đưa đi chơi không?”

“ Con muốn cha dẫn chúng con đi chơi.” Tiểu Bối đối với người ông nội muốn chặt đầu cha nuôi làm bóng đá vẫn còn có chút bài xích.

Tạ ba ba đứng sát tường, không khỏi có chút ngượng ngùng, nói: “ Vậy chúng ta cùng đi ra ngoài a, cha nuôi cũng sẽ đi, ông nội sẽ mua búp bê đẹp cho con nha”.

Tạ Thư Dật nhìn thấy cha rất muốn gần gũi hai đứa bé này, trong lòng cũng có chút cao hứng, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đúng là khiến người gặp người thích.

“ Con chỉ mua cha mua đồ chơi cho con thôi.” Tiểu Bối vẫn kiên quyết không đi cùng Tạ ba ba.

Tạ ba ba vô kế khả thi, cầu cứu nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật hội ý, nói với hai đứa bé: “ Đi thôi, cha và ông nội cùng nhau đưa các con đi chơi a.”

“Hoan hô, cha nuôi cũng đi, vậy Tiểu Bối và ca ca cũng đi.” Tiểu Bối cao hứng nói.

Rất nhanh, Tạ ba ba cùng Tạ Thư Dật mang theo Tiểu Bảo Tiểu Bối đi dạo chợ đêm, hai Tiểu Bảo Bối không ngừng khen thành phố lớn thật đẹp.

“ Mẹ cũng đi thì tốt biết mấy.” Tiểu Bảo đột nhiên nói.

Thằng bé đã có chút nhớ mẹ rồi.

“ Đúng vậy a, mẹ cũng ở đây thì tốt biết mấy.” Tiểu Bối cũng muốn mẹ.

Tạ Thư Dật đột nhiên cũng có chút nhớ người phụ nữ an tĩnh đó, không biết cô lúc này đang làm gì, là đang ngồi trước máy vi tính chăm chú viết bài sao? Sáng tác, là chuyện rất cực khổ chuyện, hắn từng thấy một biên kịch nổi danh bởi vì áp lực mà mắc bệnh trầm cảm, cũng thật khó cho Phương Viễn Chi thể nhưng chống đỡ nhiều năm như vậy.

Lúc này, điện thoại của Tạ Thư Dật đột nhiên vang lên tiếng tin nhắn.

Hắn mở điện thoại di động ra, là Phương Viễn Chi gửi tin ngắn: “Tạ thiếu, làm phiền anh rồi, bọn trẻ bây giờ có ở bên cạnh anh không? Tôi muốn nghe giọng của Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi rất nhớ chúng”.

Thật đúng là cùng bọn nhỏ tâm ý tương thông a, bọn nhỏ mới nghĩ đến cô, cô liền gửi tin nhắn nói nhớ chúng.

Hắn đem điện thoại cho gọi tới, bên kia nhắc máy, Tạ Thư Dật chỉ nghe được tiếng ít thở nhẹ nhàng, hắn thở dài một cái, nếu cô có thể mở miệng nói chuyện, thì tốt rồi!

“Viễn Chi? Tôi là Tạ Thư Dật, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối rất tốt, thật biết điều rất nghe lời, cô không cần lo lắng, tôi gọi bọn trẻ tới nghe điện thoại.”

Hắn đưa điện thoại cho Tiểu Bảo: “ Tiểu Bảo, mẹ con nhớ các con, muốn nghe giọng nói của các con.”

Tiểu Bảo vội vàng đem điện thoại để ở bên tai: “ Mẹ, con là Tiểu Bảo, con và cha nuôi, còn có cả ông nội nữa, đang đi dạo phố a. Mẹ, nơi này rất đẹp, chơi rất vui, cha nuôi mua cho con rùa nhỏ, mua cho em cá nhỏ rất đẹp a! Mẹ, nếu như mẹ cũng đi thì tốt rồi, con và em rất nhớ mẹ, Tiểu Bối, em đến đây nói chuyện với mẹ này!”

Tiểu Bối cùng mẹ nói chuyện một lúc, sau đó tạ Thư Dật cầm lấy điện thoại nói: “ Viễn Chi, cô vẫn nghe đó chứ? Các con ở đây có tôi, cô yên tâm, cô ở nhà hãy giữ gìn thân thể, không nên thức khuya quá, chờ thêm hai ngày nữa, tôi sẽ đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối mạnh khỏe về nhà với cô. Yên tâm đi, nhớ ngủ sớm một chút. Tôi cúp máy nhé.”Tạ Thư Dật có chút luyến tiếc cúp máy, hắn thật sự rất mong đợi kết quả ngày mai a!

341. Chương 188: Tại Sao Không Phải Là Con Tôi?

Mà Trì Hải Hoan đêm nay ở trong phòng của mình, từng giờ từng phút thấp thỏm không yên, bất an đi tới đi lui.

Hồi lâu, cô cắn răng, gọi một cú điện thoại: “ Angle, tôi là Tạ Hải Nhạc, cậu có có nhà không? Tôi có việc tìm cậu, ừ, cha tôi nói chị của cậu chính là trưởng khoa giám định của bệnh viện Vinh Tổng, cha tôi muốn nhờ chị cậu giúp Tạ gia một chuyện, cậu có thể giúp tôi hẹn cô ấy tối nay không? ... Đúng vậy, cha tôi cần chị cậu giúp, vốn là việc xấu trong nhà không thể nói ra, nhưng phải nhờ cậu giúp một tay, tôi cũng không ngại nói thẳng, cậu nhất định phải giữ bí mật cho tôi đấy! Chuyện là như vậy, mấy năm trước Tạ Thư Dật ở bên ngoài chơi bời, bây giờ người ta ôm con tới cửa nhà, cha tôi bị hấn chọc giận tức muốn học máu! Tạ gia sao có thể để cho người ta tùy ý làm loạn được, cha tôi không cho phép! Chuyện như vậy, cha tôi ra mặt thì có hơi bất tiện, cho nên giao cho tôi xử lý chuyện này, cậu cũng biết tôi và Thư Dật đã đính hôn với nhau rồi, điều này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi! Angle, lúc ở Anh tôi cũng từng giúp đỡ cậu, cậu nhất định phải giúp tôi chuyện này, nhờ chị cậu lấy giúp tôi tờ kết quả giám định! Trong điện thoại nói không dễ dàng, chúng ta gặp mặt nói chuyện được không? Cậu có thể lập tức hẹn cô ấy đi ra ngoài không? Được, để tôi tới đó, chúng ta gặp mặt rồi hãy nói.”

Trì Hải Hoan lấy được kết quả mình muốn, thở phào nhẹ nhõm.

Phương Viễn Chi, mày thật sự là Hải Nhạc sao? Khó trách, khó trách mày lại dùng ách mắt thù hận như vậy nhìn tao, lại còn cả gan đánh tao! Thì ra là mày, thì ra là mày, Tạ Hải Nhạc!

Biết không? Thân phận của mày, để tao dùng tốt hơn nhiều đấy, em gái à? Tao biết rõ mày là em gái của tao, nhưng mà Tạ Thư Dật chỉ thuộc về một mình tao! Ai cũng đừng có ý nghĩ cướp đi! Mày bây giờ lại xấu xí, đã không còn xứng với thân phận Tạ Hải Nhạc này nữa rồi, mày đã sớm trở thành Phương Viễn Chi, hơn nữa đã nhiều năm sống dưới cái thân phận Phương Viễn Chi này có khi mày cũng thích nó rồi, vậy thì cứ làm cả đời đi!

Tạ Thư Dật, anh không biết rằng hành động của anh lại bị em biết được, anh vẫn cứ đi tìm nó sao? Anh vẫn không chịu từ bỏ nó sao? Nếu như nó đã xấu xí như vậy rồi, anh vẫn còn thích nó sao? Em thực sự rất muốn để anh nhìn thấy! Đáng tiếc là em không muốn mạo hiểm như vậy, em đã có thói quen làm Tạ Hải Nhạc rồi, em không muốn trở về làm Trì Hải Hoan nữa, như vậy về sau, Tạ Thư Dật anh chỉ có một Hải Nhạc! Chính là em, chính là em!

Trì Hải Hoan trên mặt nổi ra một nụ cười lạnh lùng. Cô thay đồ rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Chiều ngày hôm sau, viện trưởng tự tay đưa tờ giám định kết quả cho Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật cầm ở trong tay, chậm chạp không dám mở ra, hẳn là rất muốn lập tức biết kết quả, nhưng là đột nhiên lại sợ không phải là kết quả mình mong muốn, nội tâm mâu thuẫn đau khổ khiến lòng bàn tay hắn ướt đầm mồ hôi, bàn tay nắm lấy túi hồ sơ cũng run rẩy.

“Cám ơn viện trưởng, tôi sẽ thực hiện cam kết với bệnh viện, tôi đi trước.” Tạ Thư Dật nói.

Hắn nhanh chóng tờ kết quả đi khỏi phòng của viện trưởng, ngồi vào xe, hắn hít thở thật sâu vài lần, sau đó từ từ mở túi hồ sơ ra, rút tờ giấy báo cáo kết quả mỏng manh ra, cho tới khi dòng cuối cùng xuất hiện: ‘ Giám định DNA, tỷ lệ trùng khớp là 0%, không phải quan hệ cha con.’

Tạ Thư Dật cảm giác như sét đánh trăm lần, làm sao có thể? Làm sao có thể? Phải trùng khớp mới đúng chứ! Không thể nào! Không thể nào!

Tiểu Bảo giống hắn như vậy, làm sao lại có thể không phải con của hắn? Không! Không! Nhất định là nghĩ sai rồi! Nhất định là giám định bị nhầm lẫn!

Nhưng mà Vinh tổng là bệnh viện quyền uy như vậy, làm sao có thể xảy ra sai sót? Lại nói viện trưởng tự mình tiến hành, là không thể nào sai sót được!

Tạ Thư Dật dùng hai ôm lấy đầu mình, quả nhiên hi vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn!

Kia, Phương Viễn Chi chính là Phương Viễn Chi sao? Không phải là Nhạc Nhạc của hắn? Vậy Nhạc Nhạc của hắn ở nơi nào? Ở nơi nào? Nhạc Nhạc của hắn ở nơi nào a!

Chẳng lẽ, cô thật sự không còn sao? Thật sự không còn chờ đợi hấn sao?

“ Không! Không! “Tạ Thư Dật không khỏi thống khổ gào thét lên.

“ Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc a! Em rốt cuộc ở nơi nào? Rốt cuộc ở nơi nào à? Em nhất định còn sống, hãy nhanh xuất hiện đi! Cho dù em không còn trên đời, ít nhất em cũng phải báo mộng cho anh! Em thực sự yêu anh thì cũng phải để anh nằm mơ, để anh được thấy em chứ! Dù không nói được câu nào... nhưng xin em... hãy để anh được nhìn thấy em! Nhạc Nhạc a... anh chịu không nổi nữa rồi! Anh thật sự chịu không nổi nữa! Anh muốn điên mất rồi! Nhạc Nhạc, xin em, cầu xin em hãy xuất hiện đi, sao em có thể nhẫn tâm bỏ mặc anh một mình! Làm sao em lại nhẫn tâm như vậy! Anh tìm em đã nhiều năm qua, cho tới bây giờ cũng chưa một lần bỏ cuộc, nhưng em, em không được bỏ mặc anh! Làm sao em có thể từ bỏ anh như vậy? Làm sao có thể? Anh yêu em như vậy, sao em lại tàn nhẫn rời xa anh?”

Tạ Thư Dật nhen ngào khóc không thành tiếng, nước mắt cũng như mưa rơi xuống.

Năm đó, chỉ vì cha nói hấn có thể sống sót, thì Nhạc Nhạc cũng có thể, nhiều năm như vậy, hấn vẫn luôn tin vào điều đó, phải tìm được cô, nhất định phải tìm được cô! Lần này, rõ ràng cho rằng cô gần đây ngay trước mắt rồi, thế nhưng lại chỉ là một đồng hi vọng tan biến thành bọt biển!

Tạ Thư Dật tuyệt vọng khóc ồ lên, hấn thật sự không chịu nổi rồi, nếu Nhạc Nhạc thật sự đã không còn trên đời này, năm tháng còn lại, hấn phải sống thế nào đây?

Tại sao lại trở nên như vậy, ông trời đúng là không có mắt, tại sao lại cướp đi Nhạc Nhạc của hấn? Hấn tình nguyện người ra đi là mình, hấn muốn Nhạc Nhạc mạnh khỏe sống vui vẻ trên đời!((((((Thương Dật ca lắm, huhu))))))

Năm năm tư niệm, năm năm nhớ thương, năm năm cô đơn, vẫn như cũ toàn bộ hóa thành vô vọng! Tất cả chỉ là vô vọng!

Nước mắt đau thương không ngừng lăn dài trên khuôn mặt của Tạ Thư Dật!

Có ai có thể hiểu rõ trong lòng hấn thống khổ ra sao? Có ai có thể hóa giải được tuyệt vọng trong nội tâm của hấn? Có ai? Có ai?

Hải Nhạc vẫn luôn đang nhìn quần áo của các con, cô rất ít khi xa các con của mình, lần trước là bởi vì muốn gặp Tạ Thư Dật, lần này là Tạ Thư Dật mang bọn nhỏ đi. Hai đứa bé không ở trước mặt cô khiến cô thật sự rất nhớ, không biết chúng có ngoan hay không, ăn uống có quen không, buổi tối ngủ có đạp chân ra không? Tóm lại là cô rất muốn gặp nhưng lại không được!

Không biết nói cảm ơn Tạ Thư Dật có làm phiền hấn không, không biết cha mẹ có thích khi nhìn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối không, nghĩ đến những thứ này, trong lòng Hải Nhạc đã cảm thấy ề ảm. Nếu như cô vẫn còn là Tạ Hải Nhạc, nếu là cô vẫn còn ở sống ở cái gia đình đó, Tiểu Bảo Tiểu Bối nhất định sẽ được ngàn lần cưng ái, sẽ không giống như bây giờ, bị một đám trẻ con làng chài trêu chọc khi dễ!

Tiểu Bảo Tiểu Bối của cô vốn phải là Tiểu hoàng tử, tiểu công chúa a! Trời cao đối với Tạ Hải Nhạc cô thật quá không công bằng!

Đang suy nghĩ lung tung, Hải Nhạc nhạy cảm nghe được có tiếng xe chạy tới, hơn nữa càng ngày càng gần. Rất nhanh, cô liền nghe được tiếng xe dừng trước sân nhà, Hải Nhạc vội vàng đứng lên, chạy ra ngoài sân.

Quả nhiên, quả nhiên là Lamborghini của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc tâm tình kích động đứng ở cửa nhà, nhìn thấy Tạ Thư Dật mở cửa xe đi ra, hấn đứng ngơ ngác ở bên cửa xe nhìn cô. Trong lòng Hải Nhạc chợt cảm thấy căng thẳng, ánh mắt đau buồn như vậy, khuôn mặt đau khổ như vậy, không lẽ con cô xảy ra chuyện gì sao?

Hải Nhạc không khỏi chạy tới chỗ Tạ Thư Dật, rất nhanh, cửa sau xe mở ra, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối từ trên xe đi xuống. Tiểu Bảo Tiểu Bối nhìn thấy mẹ, hoan hô chạy nhào vào lòng mẹ. Hải Nhạc mở ra hai tay đem hai đứa bé ôm vào lòng, nước mắt vì kích động mà rơi từng giọt. Hồi lâu Hải Nhạc mới đứng dậy, hướng Tạ Thư Dật cảm kích gật đầu một cái.

Lời tác giả: “ Biết là mọi người rất muốn họ nhận ra nhau, nhưng tôi đã từng nói, tính cách nhân vật quyết định diễn biến, tôi cũng không muốn vòng vo, cũng không phải là áp đặt, mọi biến cố đều tự nhiên mà đến,

tự nhiên đi! Cho dù các bạn nghĩ như thế nào thì tôi vẫn sẽ tiếp tục viết theo mạch truyện của mình! Các bạn cũng hãy thử phân tích một chút, mọi chuyện sẽ dễ dàng như vậy sao? Coi như họ nhận ra nhau, nhưng còn Trì Hải Hoan, cô ta sẽ dễ dàng bỏ qua sao? Tôi biết là các bạn có vẻ không thích cô ấy, nhưng mà trong câu chuyện này không thể thiếu Trì Hải Hoan. Cô ấy chính là chất xúc tác, nếu như không có cô ấy thì cũng sẽ không có câu chuyện đầy kịch tính như vậy, lại càng không có tình yêu sâu sắc động lòng như vậy! Thật ra, chúng ta nên cảm ơn Trì Hải Hoan, bởi vì có cô ấy, chúng ta mới có thể nhìn thấy được một tình yêu mãnh liệt như vậy! Một người đàn ông chung tình như Tạ Thư Dật!

Haiz, xem ra tôi đã hơi nhiều lời rồi nhỉ, diễn biến còn lại phải trông chờ vào đón nhận của các bạn rồi, các độc giả thân yêu của tôi!”

342. Chương 189: Thư Dật, Anh Mà Có Chuyện Gì Thì Em Phải Làm Sao?

Tạ Thư Dật mỉm cười với cô, khi thấy cô đứng bên cửa vẻ mặt nóng vội chờ đợi, hẳn thật hy vọng cô chính là Nhạc Nhạc, nếu cô là Nhạc Nhạc, hẳn nhất định sẽ không để ý cô bị câm, cũng sẽ không để ý cô xấu xí, chỉ cần cô là Nhạc Nhạc là tốt rồi! Mà Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng chính là con của hắn! Bọn họ sẽ là một gia đình hạnh phúc!

Nếu cô là Nhạc Nhạc thì tốt biết mấy!

Đáng tiếc, cô không phải!

“Tiểu Bảo Tiểu Bối rất ngoan.” Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc.

Nghe được giọng nói ngọt ngào của Tạ Thư Dật, Hải Nhạc không khỏi có chút nghi ngờ nhìn hắn, phát hiện gương mặt hắn rất tiêu tụy, giống như người gầy đi rất nhiều, ánh mắt cũng cực kỳ ảm đạm.

Chẳng lẽ, hắn bệnh rồi sao? Hải Nhạc trong lòng đột nhiên lo lắng, hắn xem ra hình như là bị bệnh.

Cô không khỏi lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng viết tin nhắn: “Anh có vẻ không khỏe? Anh bị bệnh sao?”

Cô hiện tại chỉ có thể dùng cái phương thức này cùng hắn trao đổi.

Tạ Thư Dật nghe được tiếng tin nhắn, vội vàng đem điện thoại di động lấy ra, là tin nhắn của cô.

Tạ Thư Dật cười khổ, đúng vậy, hắn bị bệnh, bệnh gia đoạn cuối rồi, đã không có thuốc nào cứu được rồi! Chỉ sợ rằng hắn cả đời này đều như vậy, chết không được, sống thì đau đớn muốn chết!

“Phương Viễn Chi, nhiều năm như vậy rồi, cô thật sự không muốn đi tìm ba của Tiểu Bảo Tiểu Bối sao?” Hắn hỏi.

Hải Nhạc cũng là buồn bã cười một tiếng, tại sao lại hỏi cô cái vấn đề này? Trước kia không phải là cô đã trả lời sao?

“Tôi không muốn lại trả lời vấn đề này, tôi đang hỏi anh đó, có phải là anh bị bệnh không? Hay là vào trong nhà nghỉ ngơi một chút?” Hải Nhạc nhanh chóng hỏi hắn.

Tạ Thư Dật thở dài một cái, hắn thật sự cảm thấy rất mệt mỏi, mệt quá, thân mệt mỏi, tâm càng mệt mỏi hơn.

“Không, tôi đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về với cô, tôi còn phải trở về Hải Giác một chuyến rồi sẽ về Đài Bắc luôn. Phương Viễn Chi, nếu đến Đài Bắc thì tới tìm tôi, tôi phải đi.” Tạ Thư Dật cự tuyệt.

Hắn đột nhiên sợ phải đối mặt với cô, hắn đã từng vội vàng hi vọng cô chính là Nhạc Nhạc, bất quá, hi vọng càng lớn thì thất vọng cũng càng lớn. Hắn đã không cách nào chịu đựng nổi khi nhìn cái kết quả giám định đó, bây giờ hắn cũng không cách nào chịu đựng được khi phải đứng đối diện với Phương Viễn Chi, tâm

của hấn rất đau, rất đau, đau đến nỗi không thể nào hô hấp nổi! Tại sao lại không phải? Tại sao lại không đúng?

Hải Nhạc nhìn Tạ Thư Dật ngồi vào ghế lái vòng xe biến mất khỏi tầm mắt!

Cô cảm nhận được Tạ Thư Dật hôm nay rất khác thường, hấn không vui vẻ, rất không vui, giống như, giống như rất đau khổ trong lòng.

Rốt cuộc là thế nào? Hấn lại đã xảy ra chuyện gì sao?

“ Hai đứa nói cho mẹ biết, các con đi tới đó, không có chộc giận cha nuôi chứ?” Hải Nhạc hỏi.

“Không có, không có, con rất ngoan, không có chộc giận cha nuôi, cha nuôi cũng rất thương chúng con.” Tiểu Bảo lắc đầu.

“ Vậy cha nuôi con bị bệnh gì sao?” Hải Nhạc vội vàng hỏi.

“ Vâng, trong bụng cha nuôi có trùng trùng (((((ý của bé là anh Dật bị sâu trong bụng đấy ạ...ahih))))))))))))))” Bối thuận miệng nói.

Tiểu Bảo vội vàng trợn mắt nhìn Tiểu Bối một cái: “ Không có, trong bụng cha nuôi không có Trùng Trùng, cha nuôi nói chúng ta không được nói với ai, chúng ta còn móc tay hứa rồi! Em lại nói ra!”

Hải Nhạc vừa nghe lời hai đứa bé nói, trong lòng liền cảm thấy co rút, chẳng lẽ, chẳng lẽ hấn bị bệnh gì sao? Tại sao còn phải bảo bọn trẻ không được nói với ai?

“Nói cho mẹ, cha nuôi rốt cuộc là mắc bệnh gì?” Hải Nhạc thật sự gấp muốn chết! Tiểu Bối nhớ tới trước đây cha nuôi nói nếu để mẹ biết thì cha nuôi sẽ không thích, cô bé không khỏi ấp a ấp úng nói: “ Trong bụng cha nuôi không có Trùng Trùng, Tiểu Bối cũng không có, ca ca cũng không có.”

“ Tiểu Bảo, con mau nói cho mẹ biết, cha nuôi rốt cuộc bị làm sao? Nếu con không nói, mẹ sẽ tức giận đấy!” Hải Nhạc hung hăng nhìn hai đứa bé.

“Mẹ, thật không có gì á..., cha nuôi rất tốt, thân thể rất tốt, trong bụng cha nuôi không có Trùng Trùng.” Tiểu Bảo liều mạng lắc đầu.

Hải Nhạc thấy không thể hỏi được gì từ hai con, gấp đến độ cũng muốn điên rồi, hấn rốt cuộc bị làm sao? Hấn đột nhiên liền gầy như vậy, dáng vẻ mệt mỏi như vậy, nói hấn không có bệnh thì cô tuyệt không tin! Nhưng mà rốt cuộc hấn bị bệnh gì? Rất nghiêm trọng sao? Không, cô phải biết, cô phải biết, coi như cô đã không còn bất kỳ ảo tưởng nào đối với hấn, nhưng cô thật sự rất lo lắng cho hấn!

Hải Nhạc lấy điện thoại di động ra, rất muốn gửi tin nhắn cho hấn, muốn hỏi hấn rốt cuộc bị bệnh gì, tại sao phải cùng bọn trẻ móc tay?

Nhưng mà Phương Viễn Chi quan tâm hấn như vậy, chẳng phải có chút kỳ quái sao? Hấn sẽ không hiểu lầm là cô đối với hấn có ý nghĩ không đúng bốn phần chứ?

Hải Nhạc chán nản để điện thoại di động xuống, nước mắt lại vô dụng ở trong mắt cô đảo quanh rồi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cầu xin Thượng Đế phù hộ hấn không có sao!

Hải Nhạc thở dài một cái, cô không phải là không có nhìn ra trong mắt của hấn sự dần vật thống khổ, cô thật sự đã kích động, muốn đến bên hấn, dùng bàn tay nhỏ bé của mình xoa nhẹ hàng lông mày đang nhúu chặt của hấn, thế nhưng cô lại cố gắng đè nén ý niệm trong lòng xuống.

“Thư Dật, Thư Dật, anh không thể có chuyện! Nếu anh xảy ra chuyện gì thì cha phải làm sao? An Thác phải làm sao? Tiểu Bảo Tiểu Bối phải làm sao? Em...em phải làm sao bây giờ? Thư Dật, anh ngàn vạn lần không được có chuyện gì!” Hải Nhạc ở trong lòng la lên.

Nếu như, nếu như hấn thật sự bị bệnh rất nghiêm trọng, thì hấn, hấn....Không, sẽ không, hấn sẽ không sao! Hải Nhạc hai tay che kín đầu không ngừng được khóc ồ lên, cô sợ, cô thật sợ hấn sẽ xảy ra chuyện gì!

Cô đau khổ nhẹ nhàng dắt Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đi vào nhà, trong lòng vô cùng rối rắm lo Tạ Thư Dật sẽ xảy ra chuyện gì! Hải Nhạc chẳng thể tiếp tục làm việc được nữa, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh bi thương

của hắn, là cái bộ dạng của hắn, khiến cho cô rất đau lòng, rất đau, cô vẫn không có cách nào buông hắn được, không có cách nào!

Là vì hắn bị bệnh, hay là vì chuyện tình cảm có vấn đề? Là Trì Hải Hoan và Nhã Nghiên khiến hắn sầu não sao? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mà khiến hắn đau khổ như vậy? Hải Nhạc ngồi trước máy tính mà tâm rối như tơ vò. Cô muốn biết, cô muốn biết, thật sự muốn biết! Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy chán ghét bản thân, tại sao lại như vậy? Tại sao ngay cả quyền lợi quan tâm đến hắn mà cô cũng không có? Cô thật vô dụng, thật sự rất vô dụng! Rốt cuộc cô phải làm thế nào thì mới đúng đây? Trong lòng của Hải Nhạc rối loạn, đau đớn, nhất là bây giờ nhìn thấy hắn thống khổ như vậy, mà cô chỉ có thể trở mặt đứng nhìn, cái gì cũng không thể làm! Không thể giúp hắn được gì!

Càng nghĩ càng cảm thấy vô lực, càng nghĩ càng cảm thấy bức mình, Hải Nhạc không khỏi đem con chuột máy vi tính đang cầm trong tay hung hăng đập lên bàn, sau đó nằm gục lên bàn khóc rống lên. Tạ Thư Dật, em phải làm sao bây giờ? Trước kia anh không xuất hiện trước mặt của em, trừ nỗi nhớ về anh, em vẫn luôn an ổn trong sáu năm qua. Em cứ cho rằng cả đời này mình sẽ sống như vậy, nhưng anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt em! Anh xuất hiện, khiến em cũng không thể nào bình tĩnh được nữa, em muốn gặp anh, em lại muốn được ở bên anh! Nhưng em lại sợ khi đến quá gần anh, sợ rằng mình không khống chế được bản thân mà kích động ôm chặt lấy anh, nếu em làm như vậy, anh sẽ cho rằng em không nhớ bổn phận của mình, muốn quyến rũ anh, anh nhất định sẽ phỉ nhổ, ghê tởm em! Nhưng cách quá xa, em lại nhớ anh, rất rất nhớ, nhớ đến nỗi đau đến tận tâm can, em chỉ hy vọng anh sống vui vẻ, rất muốn cùng anh chia sẻ, khi anh bị bệnh thì có em luôn ở bên cạnh chăm sóc cho anh, Tạ Thư Dật, em thật sự rất muốn! Thật sự rất muốn! Tạ Thư Dật, Tạ Thư Dật, em càng muốn quên anh, thì lại càng yêu anh hơn, vẫn cứ yêu anh trong vô vọng như vậy! Chỉ có thể đứng từ xa nhìn anh! Nước mắt của Hải Nhạc, không tiếng động chảy, chảy, chảy, tựa như không có điểm dừng.

343. Chương 190: Hãy Để Nhã Nghiên Thay Em Yêu Anh!

Ai u, chương này có quá nhiều thứ để nói.

Nghe thấy tiếng ồn ào của Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối ở bên ngoài, Hải Nhạc kìm nén đau thương lại, cô lại quên mất con của mình? Cô còn có con, còn có Tiểu Bảo Tiểu Bối cần cô nuôi dưỡng, cô làm sao lại chỉ nghĩ đến bản thân mình? Hải Nhạc lấy lại tinh thần, cô cầm lấy con chuột, mở MSN của mình ra, không kìm chế được liền đổi chữ ký của mình: ‘Chuyện tình bị ai nhất trên đời, không phải ông trời chia cắt vĩnh viễn, cũng không phải là sinh tử xa nhau, mà là người bạn thích nhất đang đứng ở trước mặt của bạn, anh ấy không biết bạn là ai. Bạn cũng không thể nào nói ra với anh ấy mấy câu này: Em yêu anh! Em vẫn luôn yêu anh!’.

Hải Nhạc chảy nước mắt, viết lên nhật ký. Từ lúc bắt đầu viết văn, thỉnh thoảng cô cũng có viết nhật ký, cô chỉ có cách này để giải tỏa đau khổ tích tụ trong lòng. Cô không có bạn tốt, người bạn tốt nhất của cô mấy năm nay chính là trang nhật ký này, những tâm tư tình cảm đều được trút hết vào nhật ký. Cô chỉ có cách đó mà thôi! Làm sao bây giờ? Cô vẫn còn lo cho hắn, thật sự rất lo lắng cho hắn! Phải làm sao bây giờ?

Hải Nhạc muốn xác định hắn không có chuyện gì thì cô mới có thể yên tâm, bằng không cô không cách nào an tĩnh được, trong đầu toàn là hình ảnh của hắn, khiến cho cô không thể làm bất cứ chuyện gì!

Hải Nhạc không khống chế được mình, cô cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Tạ Thư Dật. “Lúc này anh đứng trước mặt tôi, tôi thấy anh không vui lắm, anh nói anh không có bệnh nhưng nhìn anh thật sự rất giống như đang bị bệnh, anh chắc chắn mình không có chuyện gì chứ?”

Hải Nhạc cắn răng, bấm nút gửi đi. Tâm tình vô cùng lo lắng, nhưng rất nhanh đã thấy tin nhắn của Tạ Thư Dật trả lời: “Cám ơn cô đã quan tâm, tôi thật sự không có sao, không cần lo lắng.”

Hải Nhạc thất thần nhìn đoạn tin nhắn này, cô lấy hết dũng khí nhắn tin hỏi thăm hần, nhưng hần cũng không muốn nói thật với cô.

Cũng phải, cô là ai chứ? Cô chỉ là mẹ của Tiểu Bảo Tiểu Bối, cô chỉ là Phương Viễn Chi, làm sao cô có thể khiến cho hần nói thật lòng với mình chứ? Hải Nhạc thất vọng ném điện thoại đi động lên giường, cô không phải là Nhạc Nhạc cho nên không thể nào đến gần nội tâm của hần! Tạ Thư Dật căn bản sẽ không quan tâm Phương Viễn Chi! Coi như là hần quan tâm đến cô, cũng chỉ là thương hại mà thôi, hần sẽ không để cho cô tới quá gần tim của hần! Tim của hần, đến cùng thuộc về người nào? Thuộc về người nào đây? Thuộc về Trì Hải Hoan? Hay là Nhã Nghiên?

Trong lòng Hải Nhạc cực kì buồn phiền, cô thật sự rất nhớ giọng nói của mình, thật sự rất muốn đem tất cả buồn bực, đau khổ trong lòng nói ra, cô nỗ lực cố gắng phát ra âm thanh, nhưng mà cô gào thét đến toàn thân vô lực cũng không thể phát ra một thanh âm nào. Cuối cùng Hải Nhạc vô lực nằm lên giường, nước mắt lại khế rơi, cả đời này cô đã định là phải sống trong thế giới cảm lạnh như vậy!

Thượng Đế thật là tàn nhẫn, hủy đi khuôn mặt của cô còn chưa đủ, lại còn tàn nhẫn ngay cả tiếng nói của cô cũng lấy đi!

Thư Dật, Thư Dật, Thư Dật, anh có thể hiểu rõ nỗi thống khổ của em không? Anh có thể không? Nếu như anh là em, anh sẽ làm như thế nào? Anh sẽ làm như thế nào? Lúc này, MSN vang lên tiếng thông báo, Hải Nhạc bật dậy, có người gọi cô sao? Hải Nhạc mở computer ra có chút bất ngờ, không nghĩ tới là Nhã Nghiên nhắn tin cho cô chào hỏi: “Chào cô Phương, tôi là Nhã Nghiên.” Là Nhã Nghiên, cô ấy tìm cô lúc này là vì chuyện gì đây? Hải Nhạc lau sạch nước mắt, vội vàng trả lời: “Chào Nhã Nghiên”.

“Chúc mừng cô đã được gia nhập vào Tác Hiệp.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc xoa xoa nước mắt, không nghĩ tới Nhã Nghiên lại thông tin nhanh như vậy.

“Cám ơn Nhã Nghiên, làm sao cô biết chuyện đó?” Hải Nhạc hỏi.

“Chuyến đi lần này của chúng tôi quy mô khá lớn, hơn nữa công ty của chúng tôi lại đang hợp tác với tác phẩm của cô, người ta cũng thuận tiện nhắc nói về cô với chúng tôi.” Nhã Nghiên trả lời.

“Thật ra thì cũng không phải chuyện hay ho gì, chỉ là chút hào quang hư ảo mà thôi.” Hải Nhạc khiêm tốn mà nói.

“Tâm tình của cô còn thật tốt a, xem ra cô còn chưa biết có biết bao người muốn được cái hào quang hư ảo này mà không được a, được gia nhập Tác Hiệp là tác phẩm có thể được đề cử giải thưởng văn học Đài Loan, giải Kim Điển, là ước mơ của bao nhà văn a.” Nhã Nghiên gửi cho Hải Nhạc một icon mặt cười((((((((Kim Điển? Giải thưởng lớn về văn học))))))))))

“Tôi vẫn chưa đủ khả năng giành giải Kim Điển lớn như vậy a.” Hải Nhạc nói.

“Sẽ có một ngày như thế, cô sẽ được mọi người công nhận.” Nhã Nghiên nói.

“Cám ơn.”

“Đúng rồi, Thư Dật đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối về đến nhà chưa? Tôi mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, nghe nói Tiểu Bảo Tiểu Bối tới Đài Bắc, nhưng lại không có thời gian đi thăm bọn trẻ, thật ngại quá. Bất quá, Thư Dật thật sự rất thương hai đứa con nuôi này nha.” Nhã Nghiên nói.

Hải Nhạc thấy Nhã Nghiên chủ động nhắc tới Tạ Thư Dật thì giật mình, cô trầm tư một chút, sau đó trả lời: “Đã về tới nhà rồi, Tạ thiếu gia cũng đã quay về Hải Giác rồi.” Hải Nhạc không khỏi hỏi Nhã Nghiên mấy câu: “Nhã Nghiên, tôi cảm thấy hình như Tạ thiếu gia rất mệt mỏi, không vui vẻ, gần đây anh ấy có chuyện gì phiền lòng sao?” “Cô cũng nhìn ra sao? Hần thật sự có tâm sự, nhưng mà tính cách hần là như vậy, thích giấu kín trong lòng, hần sẽ không thổ lộ tâm sự của mình với khác.” Nhã Nghiên nói.

“Chuyện tình cảm của hai người thuận lợi chứ?” Hải Nhạc thử dò xét.

Hồi lâu, Nhã Nghiên mới trả lời: “Đã nhiều năm như vậy, tôi cũng rất muốn tìm một người nào đó để tâm sự, giấu kín trong lòng thật sự rất khó chịu. Có có từng nghe Phương Tĩnh nói về em gái của Tạ Thư Dật tên là Tạ Hải Nhạc không?”

Hải Nhạc không nghĩ tới Nhã Nghiên lại nói thẳng cô mới là Hải Chi Lệ mà không phải Phương Tình nên có chút lúng túng. “Thật xin lỗi, cũng không phải là tôi cố ý giấu giếm sự thật, mà là, tôi có chút lí do, có thể nói là vì tự ti, xin cô đừng trách tôi. Đúng là tôi đã nghe Phương Tình kể về Tạ Hải Nhạc.” Hải Nhạc trả lời.

“Không sao, tôi không ngại, nếu như cô đã nghe nói về Hải Nhạc thì tôi cũng có thể nói một chút về tôi, về chuyện xưa của Tạ Thư Dật và Tạ Hải Nhạc, nói không chừng còn có thể cho cô chút tư liệu sáng tác a, ha ha. Đùa chút thôi, tôi chỉ là muốn tâm sự với cô một chút, tôi biết cô sẽ không nói ra với ai.”

Hải Nhạc cười khổ, cô đúng là đối tượng tốt nhất để tâm sự, bởi vì cô căn bản sẽ không nói, nói về ai? Nói với ai?

Hải Nhạc rất muốn biết trong năm năm cô không có ở đây, Tạ Thư Dật xảy ra chuyện gì.

“Tôi sẽ không nói ra, tôi nghe cô nói.” Hải Nhạc nói.

“ Mẹ của Hải Nhạc là vợ hai của cha Tạ Thư Dật, Hải Nhạc tám tuổi mới đi đến Tạ gia, lúc trước bởi vì Thư Dật rất ghét cô ấy, cho nên chúng tôi cũng chưa bao giờ tiếp xúc với cô ấy, sau này, Tạ Thư Dật mới từ từ để cho cô ấy xuất hiện trước mặt chúng tôi. Cô ấy là một cô gái tốt, rất xinh đẹp, biết điều, là một cô gái ngoan ngoãn, sau này tôi và cô ấy trở thành bạn tốt. Từ nhỏ tôi đã thích Tạ Thư Dật rồi, nhưng lại không có cơ hội thổ lộ với hắn, bởi vì tôi phát hiện người hắn thích chính là Tạ Hải Nhạc, Hải Nhạc mới là cô gái mà Thư Dật yêu. Trong lòng tôi rất đau khổ, thật sự rất đau khổ. Rồi sau đó, Hải Nhạc nói cho tôi biết, cô ấy thích Tạ Thư Dật, nhưng mà Tạ Thư Dật lại đang hẹn hò với chị gái của cô ấy (Hải Nhạc có một người chị song sinh, tên là Trì Hải Hoan, nhưng mấy năm trước đã rơi xuống biển) cô ấy rất đau khổ. Ai, nói tôi ngu cũng được, ra vẻ vĩ đại cũng được, tóm lại là tôi đã giúp họ được ở bên nhau. Sau này, bọn họ thật sự được ở bên nhau, thấy cô ấy vui vẻ, tôi cũng chúc phúc cho họ. Không ngờ, sau này Tạ Thư Dật xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, Hải Nhạc cũng gặp chuyện, sau khi tỉnh lại thì bị mất trí nhớ!”

Hải Nhạc nhìn đến đây, trái tim như đang bị ai đó bóp chặt, Thư Dật xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Chuyện gì ngoài ý muốn à?

Hải Nhạc trấn tĩnh tiếp tục đọc tin nhắn Nhã Nghiên gửi tới.

“ Hai người bọn họ, không biết là xảy ra chuyện gì mà một người đi Mỹ, một người đi Anh, Thư Dật còn nói với chúng tôi là bọn họ đã chia tay. Có lẽ là do Hải Nhạc mất trí nhớ quên mất tình cảm của bọn họ, đoạn tình cảm sâu đậm, khắc cốt ghi tâm như vậy mà cô ấy lại quên mất, cho nên Tạ Thư Dật mới đau khổ, mà nói lời chia tay chẳng? Mà Hải Nhạc vì mất trí nhớ, cho nên không nhớ gì về tôi, dần dần chúng tôi trở thành người xa lạ, khi nghe Thư Dật nói bọn họ đã chia tay rồi, một khắc kia tôi liền suy nghĩ, nếu như bọn họ bây giờ không còn ở bên nhau, thì tôi có nên nắm bắt lấy cơ hội này? Tôi đột nhiên lại hi vọng, bởi vì tôi vẫn còn yêu hắn, vẫn yêu, tôi thậm chí còn nhiều lần bay qua Mỹ để gặp hắn. Bởi vì tôi sợ hắn sẽ quên mất tôi, tôi muốn để cho hắn nhớ mình. Sau này, tôi biết hắn thành lập công ty mới là Hải Dật, tôi bắt chấp tất cả, xin cha mẹ được vào làm công ty đó, sau khi gia nhập tôi mới hiểu hai từ đó mang ý nghĩa gì. Thật ra thì tôi biết rõ, “ Hải Dật” là tên của hắn và Hải Nhạc ghép lại, ban đầu khi chúng tôi nghiên cứu đặt tên cho công ty, hắn đã nói muốn dùng cái tên này, lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng dù hắn và Hải Nhạc đã chia tay, nhưng ở trong lòng của hắn, vẫn còn yêu Hải Nhạc. Cũng không có ai biết ban đầu giữa hắn và Hải Nhạc xảy ra chuyện gì mà khiến hai người chia tay, đó là một điều bí ẩn. Bởi vì cái tên Hải Dật này mà tôi vẫn không dám nói cho hắn biết, tôi tới công ty đó, là vì hắn!”

Hải Nhạc cả kinh, cô thật sự là không ngờ rằng Thư Dật sau này lại chia tay Trì Hải Hoan, thật không có nghĩ đến! Chẳng lẽ Trì Hải Hoan thật sự mất trí nhớ? Quên mất rằng mình từng yêu Thư Dật sao? Cho nên Thư Dật mới đau khổ không cùng Trì Hải Hoan đi Anh mà lựa chọn đi Mỹ sao? Hắn là vì Trì Hải Hoan quên hắn cho nên mới chia tay sao? Có phải như vậy không?

Đợi một hồi lâu, bên kia Nhã Nghiên vẫn không có động tĩnh gì, Hải Nhạc nóng vội rất muốn biết rốt cuộc sau này xảy ra chuyện gì, cô vội vàng đánh mấy chữ: “ Tiếp tục, tôi đang nghe.” Rất nhanh, Nhã Nghiên trả lời, cô nói: “ Cô biết không? Tôi vừa đi học, vừa thực tập ở Hải Dật, tôi thấy hắn không qua lại với một người phụ nữ nào suốt năm năm, là năm năm a! Hắn cự tuyệt bất kỳ một nữ nhân nào tới gần hắn, bao gồm cả tôi, cho dù tôi luôn đi bên cạnh hắn nhưng mà, tôi vẫn không có cách nào đi vào tim của hắn, không vào được! Tôi vẫn luôn cho rằng, cơ hội của mình đã đến, rõ ràng hắn và Hải Nhạc không còn bên

nhau, rõ ràng hần nói Hải Nhạc đã thay đổi thành người khác, hần đã không còn cảm giác với cô ấy nữa. Nhưng khi Hải Nhạc quay trở lại, hần lại nói với tôi rằng, người hần yêu, vẫn luôn là Hải Nhạc! Vẫn là cô ấy! Viễn Chi, tôi rất đau, rất đau! Thật sự rất đau đớn! Tình cảm vô vọng như vậy, yêu đơn phương thâm hại như vậy, nhưng tôi vẫn không muốn buông xuống, thật sự rất đau, rất đau khổ!”

“ Người ta nói Hải Nhạc từ Anh trở lại có chút không chân thật, ba năm ở Anh, cô ấy đã hoàn thành việc học tập, chính thức trở về nước.” Hải Nhạc nhìn Nhã Nghiên gửi tin nhắn tới, nước mắt tới tin tức, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, hần vẫn yêu” Hải Nhạc” sao? Cho dù hần cảm giác được cô đã thay đổi thành một người khác nhưng vẫn nguyện ý tiếp tục yêu cô sao? Cho nên, khi “ Hải Nhạc” từ Anh trở về, hần vẫn chọn cô ấy, nguyện ý cùng cô ấy ở bên nhau, khó trách ngày đó cô lại thấy Trì Hải Hoan nằm trên giường của hần! Hải Nhạc vuốt vuốt bàn phím, cô rất muốn an ủi Nhã Nghiên, nhưng hai tay của cô lại run rẩy, một chữ cũng không đánh được, hai mắt cũng trở nên mờ mờ. Thì ra là, hần vượt qua năm năm này như vậy, hần vẫn luôn yêu” Hải Nhạc”, một mực chờ đợi” cô”! Nhưng là người đó không phải là Hải Nhạc mà hần vẫn luôn chờ đợi a!

Thư Dật, Hải Nhạc đang ở bên cạnh anh không phải là Hải Nhạc chân chính, không phải là Hải Nhạc mà anh vẫn yêu!

Lúc này, Nhã Nghiên lại gửi cho cô một tin nhắn:” Tôi chỉ là một bên tình nguyện, rất buồn cười đúng không?”

Hải Nhạc hít sâu mấy hơi, lau sạch nước mắt, vội vàng an ủi Nhã Nghiên: “Không, không buồn cười, tôi rất bội phục cô, yêu bất chấp nhiều năm như vậy, nhưng cũng không oán than, không hối hận. Cô yêu hần nhưng lại thành toàn cho hần và Hải Nhạc, thật sự khiến cho người ta cảm động. Hải Nhạc thật sự rất may mắn mới có được một người bạn tốt như cô. Nhã Nghiên, hãy tin tôi, một ngày nào đó, hần sẽ chọn cô, đó là kết quả mà cô xứng đáng nhận được, cô yêu hần như vậy, hần có thể cảm nhận được! Một ngày nào đó, hần sẽ cảm động đấy!”

Nhã Nghiên rõ ràng yêu Phẩm Dật như vậy, nhưng cô ấy còn nguyện ý giúp giúp cô,ngghĩ kế, khích lệ cô đi thổ lộ với Thư Dật, Nhã Nghiên thật sự là một cô gái rất tốt!

Nhã Nghiên có thể vì tình bạn mà chôn sâu tình yêu của mình trong lòng, Tạ Hải Nhạc cô cũng có thể làm điều đó a! Cô bây giờ đã cách Thư Dật rất xa rồi, không thể nào sống vai nhau đứng chung một chỗ được nữa. Nhã Nghiên thì khác, cô ấy có thể! Nhã Nghiên xứng đáng được ở bên Thư Dật!

Thay vì để Trì Hải Hoan đứng bên Tạ Thư Dật thì hãy để cho Nhã Nghiên được ở bên Tạ Thư Dật! Trì Hải Hoan không xứng được ở bên hần! Nhã Nghiên thiện lương như vậy, nghĩa khí, si tình như vậy, rất đáng giá để Tạ Thư Dật tới yêu thương cô ấy!Thật sự, cô nguyện ý để cho Nhã Nghiên thay thế mình đến bên Tạ Thư Dật, yêu hần, chăm sóc cho hần, cùng Tạ Thư Dật hạnh phúc đến đầu bạc!

“Thật sao? Cô nói là thật sao? Cô nói sẽ có một ngày hần bị tôi làm cho cảm động sao?” Nhã Nghiên gửi tới một dấu chấm hỏi.

Hải Nhạc mau nhanh chóng trả lời: “ Đúng vậy, rồi sẽ có ngày đó! Tôi tin chắc điều đó, một cô gái tốt như cô, thật sự rất xứng đôi với Tạ Thư Dật, theo ngôn ngữ văn chương của tôi thì hai người là một đôi môn đăng hộ đối, một đôi do trời đất tạo nên! Hai người rồi sẽ được ở bên nhau!”

“ Có co an ủi trong lòng tôi cũng dễ chịu hơn rất nhiều, cảm ơn cô, tôi có thể gọi cô là Viễn Chi chứ? Cảm ơn cô, cô là một cô gái rất lương thiện, thấu tình đạt lý, khó trách cô lại có thể viết ra những câu chuyện cảm động như vậy, Viễn Chi, tôi nghĩ chúng ta có thể là bạn của nhau.” Nhã Nghiên nói.

“ Ủ, nếu tâm tình không vui vẻ, nhưng là nói cho người khác nghe lại cảm thấy không ổn, thì nói chuyện với tôi nhé, tôi nguyện ý là thùng rác tình cảm của cô.”. Hải Nhạc nói.

“ Tôi bây giờ rất vui vẻ, rất vui, cảm ơn cô đã chịu làm thùng rác chứa đựng tình cảm của tôi.” Nhã Nghiên nói.

“Đừng khách sáo như vậy, cô là cô gái rất tốt, tôi hi vọng tôi có thể giúp cô.”Hải Nhạc vội vàng mà nói.

“ Viễn Chi, tóm lại tôi rất muốn cảm ơn cô, bây giờ tôi phải đi họp rồi, lần sau lại tán gẫu nhé. Bye bye.” Nhã Nghiên gửi cho Hải Nhạc một icon vỗ tay và fmoajt khuôn mặt cười tươi.

Hải Nhạc nói lời tạm biệt Nhã Nghiên, rồi lại không nhịn được mở lại cuộc trò chuyện với Nhã Nghiên xem thêm lần nữa, nội tâm của cô lúc này trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hải Nhạc quyết định, cô phải giúp cô ấy, nhưng mà giúp bằng cách nào đây? Làm thế nào mới có thể khiến cho Thư Dật hiểu được tình cảm của Nhã Nghiên dành cho hắn, từ đó lựa chọn Nhã Nghiên mà từ bỏ Trì Hải Hoan, cái người đang sống dưới thân phận Hải Nhạc kia?

Tạ Thư Dật sẽ nghe lời của cô sao? Hắn sẽ nghĩ sao? Hắn có hay không cảm thấy kỳ quái, cô vì sao lại nói giúp cho Nhã Nghiên?

Hải Nhạc ngơ ngác ngồi trên ghế, suy nghĩ miên man, hồi lâu, cô mới đóng cửa sổ.

Thư Dật, anh sinh bệnh, anh không vui vẻ, nhưng em lại không cách nào ở bên cạnh anh, vậy thì, để cho Nhã Nghiên ở bên cạnh anh nhé, để cho Nhã Nghiên tới thay thế em yêu anh nhé. Cô ấy là một cô gái tốt, hai người ở bên nhau sẽ hạnh phúc cả đời. Hai người đều là người quan trọng trong lòng em, em thật sự hi vọng cả hai đều được hạnh phúc! Thư Dật, hãy chọn Nhã Nghiên, từ bỏ Hải Nhạc giả đi! Cô ta không xứng với anh! Cô ta không đáng để anh yêu! Hải Nhạc ở trong lòng la lên.

344. Chương 191: Tôi Sẽ Đến Đài Bắc!

“Thư Dật, đừng uống nữa, cậu không đi nổi nữa rồi đấy.” Long Đế Uy giật lấy chai rượu trong tay Tạ Thư Dật.

“Đưa đây! Trả lại cho tôi!” Tạ Thư Dật đứng lên giằng lại, bước chân hắn lảo đảo như sắp ngã.

Long Đế Uy đành phải đỡ hắn.

“Đừng uống nữa, đừng uống nữa, cậu cứ liều mạng như vậy, dạ dày sắp thủng rồi đấy...” Long Đế uy nói.

“Đưa tôi, đưa cho tôi! Tôi cần chút rượu, để cho tôi ngủ một giấc dài, tôi mới có thể quên đi được cái loại đau khổ này. Đế Uy, cậu không hiểu, cậu không hiểu đâu!” Tạ Thư Dật thống khổ lắc đầu.

Long Đế uy cười khổ, hắn đoạt chai rượu trong tay Tạ Thư uống một hơi cạn sạch, đem chai rượu dùng sức để lên bàn.

“Cậu đau, tôi hiểu, tôi hiểu, không có một ai hiểu hơn tôi!” Long Đế uy nói.

Tạ Thư Dật trợn mắt nhìn hắn một cái, sau đó chán nản té ở trên sofa: “Cậu không hiểu được đâu, mặc dù cậu không tìm được chị Tương Tư nhưng mà chị ấy vẫn còn, vẫn còn sống trên đời! Một ngày nào đó cậu sẽ tìm được chị ấy! Mà Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, có lẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa rồi, cô ấy sẽ không xuất hiện nữa!”

Hắn thống khổ ôm đầu, nói với ê đầu Long Đế Uy: “Tôi bây giờ một chút cũng không cảm thấy trên đời có cái gì vui nữa, thật sự sống không ý nghĩa, Đế Uy, chúng ta hãy mau chóng để Trúc Bang biến mất nhé, tôi liền được giải thoát. Tôi chỉ sợ cha tôi có chuyện, còn tôi, tôi thật sự không quan tâm, có lúc tôi thật sự có một loại kích động, tôi vẫn luôn muốn từ nơi đó nhảy xuống, nhảy xuống lần thứ nhất không thấy, có lẽ nhảy xuống thêm lần nữa, tôi mới tìm thấy cô ấy, chúng tôi mới được ở bên nhau. Đế Uy, cuộc sống như thế này, tôi thật sự mệt mỏi, mệt quá. Thất vọng vô cùng, tôi thật sự chịu không nổi rồi!”

Nước mắt từ trong khóe mắt hắn tràn ra. “Đáng lẽ Phương Viên Chi chính là cô ấy, bởi vì Tiểu Bảo giống tôi như vậy, tại sao lại không đúng? Tại sao lại không đúng? Tôi làm giám định ở Vinh Tổng, làm sao có thể xảy ra sai sót chứ? Làm sao có thể chứ? Tôi rất hi vọng chính là cô ấy, nhưng cô ấy lại không phải, không phải là Nhạc Nhạc!”

Tạ Thư Dật mắt nhắm chế đem toàn bộ rượu trên bàn quét xuống sàn.

Long Đế Uy suy nghĩ sâu xa nhìn Tạ Thư Dật, hồi lâu, hắn nói: “Tôi rất muốn biết cô gái Phương Viên Chi này như thế nào, có thời gian hãy để tôi gặp cô ta một lần”

Tạ Thư Dật cười khổ mà nói: “Nếu như cậu thấy cô ấy, cậu nhất định sẽ cho rằng tôi điên rồi, một người phụ nữ bị câm, lại còn có khuôn mặt xấu xí, thế mà tôi lại hi vọng cô ấy là Nhạc Nhạc, cậu chắc chắn sẽ nói tôi điên rồi.”

Long Đế uy không khỏi thở dài một cái, nói: “Nghe thật sự có chút điên cuồng, Nhạc Nhạc xinh đẹp làm sao sẽ trở nên vừa câm vừa xấu xí đây? Theo lý mà nói là không thể nào a.”

“Nhưng mà tôi vẫn luôn hi vọng có khả năng đó, trên người cô ấy có quá nhiều đặc điểm của Nhạc Nhạc, mặc dù cô ấy không thể nói chuyện nhưng cô ấy rất ôn nhu, là một nhà văn giỏi, dạy dỗ hai đứa con rất tốt, tóm lại, cô ấy thật sự rất tốt.” Tạ Thư Dật nói xong, lão đảo nằm lên sô pha, chán nản mà nói, “ Tôi điên rồi, tôi quả thật là điên rồi, tôi thế nhưng cảm thấy cô ấy có thể so sánh với Nhạc Nhạc, tôi điên rồi, thật điên rồi, điên khùng không có thuốc cứu chữa nữa rồi!”

Long Đế Uy lần nữa lắc đầu, Tạ Thư Dật, đại thiếu gia hoa hoa công tử lúc trước, nào ngờ lại chung tình si ngốc như vậy? Ngay cả hắn cũng có chút khó tin, nhưng mà Tạ Thư Dật lại có niềm tin, kiên trì suốt nhiều năm như vậy, thật sự khiến người ta bội phục cùng kính ngưỡng! “Nếu như Nhạc Nhạc ở đây, nếu Nhạc Nhạc biết, cậu đối với cô ấy tình cảm thâm thiết như vậy, tôi nghĩ, không biết cô ấy sẽ bị cảm động thành cái dạng gì a. Thư Dật, không cần bỏ cuộc, không cần có ý nghĩ ngu xuẩn, nói không chừng một ngày nào đó, cô ấy lại đột nhiên xuất hiện trước mắt cậu!” Long Đế uy chỉ đành phải nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể nói như vậy, chỉ có nói về Nhạc Nhạc mới có thể khuyến khích hắn ngay lúc này, bây giờ Nhạc Nhạc chính là liều thuốc tốt nhất đối với hắn, Long Đế uy không thể không nói! “ Nhưng mà ngày đó bao giờ mới đến? Chúng tôi không thể đợi nổi đâu!”Tạ Thư Dật thật sự rất thống khổ.

Đúng lúc này, điện thoại của Tạ Thư Dật vang lên tiếng chuông tin nhắn, hắn mở ra nhìn, thì ra là Phương Viễn Chi gửi tới.

“ Ngày mai, tôi sẽ tới Đài Bắc, tôi chuẩn bị gia nhập Tác Hiệp, tôi muốn đi Tác Hiệp ghi tài liệu tác gia. Anh đã từng nói, tôi tới Đài Bắc thì có thể tới tìm anh, không biết anh có rảnh không?”

Tạ Thư Dật tim như lỡ một nhịp, Phương Viễn Chi sẽ đến Đài Bắc? Cô muốn tới Đài Bắc? Hắn không khỏi ngẩn đầu nói với Long Đế uy nói: “ Phương Viễn Chi ngày mai sẽ tới Đài Bắc, cậu có thể gặp cô ấy!”

“ Thật sao? Cô ấy muốn đến Đài Bắc? Cô ấy sẽ đến tìm cậu?” Long Đế uy hỏi.Tạ Thư Dật gật đầu một cái, hỏi Long Đế Uy: “ Vậy cậu có muốn gặp cô ấy không?”

“ Được, tôi thật sự rất tò mò về cô gái này.” Long Đế Uy gật đầu một cái.

Hải Nhạc thật sự muốn tới Đài Bắc, một là vì chuyện gia nhập Tác Hiệp, hai là, cô muốn gặp Tạ Thư Dật, cô muốn nói chuyện với hắn, cô muốn Tạ Thư Dật lựa chọn Nhã Nghiên. Khi Hải Nhạc trong lòng bất định bất an gửi tin nhắn cho Tạ Thư Dật, không nghĩ tới Tạ Thư Dật thế nhưng khẳng khái mà nói, cô đến Đài Bắc chỉ cần gửi tin nhắn cho hắn, hắn sẽ tới đón cô. Như vậy rất tốt, rất tốt, chỉ cần hắn không có cự tuyệt cô là được.

Hải Nhạc yên lòng.

345. Chương 192: Tình Yêu Đây Tôi Không Thể Từ Bỏ!

Ngày hôm sau, Hải Nhạc lên đường đến Đài Bắc, đây là lần thứ hai cô đến Đài Bắc, cô đã bình tĩnh hơn rồi, không còn kích động như lần đầu tiên nữa. Khi Hải Nhạc bước ra khỏi bến xe, đã là vào lúc giữa trưa, mặt trời đã lên cao rồi, khăn che mặt cũng thấm đẫm mồ hôi, Hải Nhạc nhìn xung quanh thì thấy Tạ Thư Dật đang đi về phía mình. Hải Nhạc ngơ ngác nhìn hắn sải bước đi về phía mình, lòng của cô không thể kiềm chế, vẫn cứ dao động như gặp hắn lần đầu tiên.

Cô không tự chủ cũng bước nhanh tới đón hắn. “ Viễn Chi!” Tạ Thư Dật gọi tên cô, Hải Nhạc đang trong vui mừng như bị đánh một đòn cảnh cáo, cô ngăn người tại chỗ, đúng vậy, cô là Viễn Chi, cô không phải là Hải Nhạc nữa, cô tại sao lại có thể hí hửng như vậy chứ?

Hải Nhạc không khỏi hướng về phía hắn mỉm cười, nụ cười lơ lửng ở trong ánh mắt.

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, trừ cái khăn che mặt chướng mắt kia, Phương Viễn Chi thân hình cao gầy, vóc dáng yếu đuối, cô đứng ở đó phảng phất tỏa hương U Lan yên tĩnh, giống như, cô chỉ đang đợi hắn đến, chỉ vì hắn mà tỏa ra hương thơm.

Trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, khiến cho lòng của hắn kích động. Trên người của cô, đúng là có vị khác với những người con gái khác, nhưng là khác chỗ nào, hắn cũng không nói ra được. Tóm lại, nhìn thấy cô là trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác kỳ quái, khiến cho hắn không kìm hãm được liền muốn đến gần cô. Lần này cũng giống như vậy, hắn thấy cô, liền không kìm hãm được vội vàng muốn chạy tới gần cô.

Ý muốn kỳ quái, thật sự kỳ quái, cũng có thể, chỉ vì trên người cô có cùng loại tư chất của Nhạc Nhạc? Phương Viễn Chi, thật sự chính là một cô gái kỳ lạ! Một cô gái có khí chất, nhưng lại vừa cảm vừa có dung mạo xấu xí, thật sự khiến cho người ta thương xót, tiếc nuối! Tạ Thư Dật ở trong lòng tiếc nuối muốn.

“Tôi tới đúng lúc chứ?” Tạ Thư Dật cười hỏi cô.

Hải Nhạc gật đầu một cái.

“Vây, ta đi thôi.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc đi theo phía sau hắn, nhìn tấm lưng rộng của hắn, cô đã từng nằm trên lưng hắn, cảm nhận hơi thở của hắn, cảm nhận được sức lực của hắn, sau này, sẽ là cô gái nào được hắn công trên lưng đây? Hải Nhạc ngơ ngác đi theo hắn, cảm nhận được hơi thở khoan khoái trên người Tạ Thư Dật, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau đớn, vì sao ông trời lại chia rẽ cô và hắn? “Cẩn thận!” Tạ Thư Dật đột nhiên đưa tay kéo tay của cô, dùng sức lôi kéo, Hải Nhạc bị hắn kéo đến lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất, Tạ Thư Dật vội vàng đưa ra một cái tay khác nắm ở hông của cô, Hải Nhạc kinh hồn nhìn một chiếc xe phóng vụt qua trước mặt.

“Cô đi bộ cũng không nhìn đường hay sao?” Tạ Thư Dật cau mày nhìn cô.

Hải Nhạc xấu hổ lắc đầu một cái, khi cô phát hiện tay của mình đang vững vàng bị hắn nắm vào trong tay, mà tay kia của hắn đang đặt trên eo của cô, bàn tay to của hắn truyền đến từng hơi ấm, cơ hồ khiến cô nóng bỏng, Hải Nhạc hít vào một hơi, dùng sức vặn vẹo cái eo, muốn né tránh tay của Tạ Thư Dật. Tạ Thư Dật cũng giật mình, vội vàng thả tay của mình ra.

Eo của cô thật mềm mại, tay nhỏ bé của cô rất ôn nhuận, hắn thế nhưng điên rồi, lại nảy sinh ý muốn không muốn buông cô ra, điên rồi, thật điên rồi! Cô ấy không phải Nhạc Nhạc! Cô ấy là Phương Viễn Chi! Nhìn thấy Tạ Thư Dật giống như né tránh vội buông lỏng mình ra, Trong lòng Hải Nhạc thò dài một cái, dấu biết đây là phản ứng bình thường của hắn, nhưng mà cô vẫn cảm thấy như bị dao nhọn đâm thẳng vào tim.

Khi đi theo Tạ Thư Dật ngồi vào trên xe hắn, Tạ Thư Dật đột nhiên cảm thấy một mình đối mặt Phương Viễn Chi, hắn có chút không tự tại, người phụ nữ này, hắn đã từng gấp gáp cho rằng cô chính là Nhạc Nhạc a!

“Đói bụng không? Tôi đưa cô đi ăn cơm trưa.” Tạ Thư Dật có chút vội vàng mà nói.

Hải Nhạc do dự hạ xuống, móc điện thoại di động ra giờ giờ trước mặt hắn, Tạ Thư Dật hiểu ý, cũng lấy điện thoại ra. “Anh có thể đưa tôi tới văn phòng của Tác Hiệp trước được không?” Hải Nhạc hỏi.

Tạ Thư Dật nói: “Ăn cơm xong, tôi sẽ cùng cô đi tới Tác Hiệp.”

“A, vậy được rồi, thật sự rất cảm ơn anh!” Hải Nhạc đối với Tạ Thư Dật cười cười.

Hải Nhạc đi theo Tạ Thư Dật đi tới nhà hàng lần trước đã từng tới, cơ mới ngồi còn chưa được bao lâu liền nghe thấy có người gọi tên Tạ Thư Dật, vừa ngẩng đầu lên, Hải Nhạc đã bị dọa cho hết hồn, Đế Uy, Đế Uy sao lại ở nơi này?

Mà Long Đế Uy thấy Hải Nhạc, cũng ngẩn ngơ, quả thật là cô gái che mặt a, không hiểu Tạ Thư Dật làm sao lại cho rằng cô ấy chính là Hải Nhạc?

“Đế Uy, bên này.” Tạ Thư Dật đứng lên vẫy vẫy tay Long Đế Uy, Hải Nhạc cũng sợ hãi đứng lên.

Long Đế Uy vừa đi tới chỗ họ vừa quan sát Hải Nhạc, cô khá cao, xem ra so với Trì Hải Hoan không sai biệt lắm, nhưng mà không phải chỉ vì điểm này mà cho rằng cô ấy là Hải Nhạc chứ? “ Đây là bạn tốt nhất của tôi, Long Đế Uy.” Tạ Thư Dật giới thiệu với Hải Nhạc.

Hải Nhạc nhìn Long Đế Uy gật đầu một cái, nội tâm của cô có chút kích động, nếu cô có thể mở miệng nói chuyện, cô thật sự rất muốn mở miệng hỏi hắn, chị Tương Tư dạo này có tốt hay không. Long Đế Uy tìm chế kinh ngạc đối với Hải Nhạc, hắn mặt không biến sắc hướng Hải Nhạc gật đầu một cái: “ Tại hạ Long Đế Uy, hân hạnh được gặp cô Phương.”

Hải Nhạc vốn tưởng rằng chỉ có cô và Thư Dật, không ngờ Long Đế Uy lại xuất hiện, mặc dù cũng là người quen biết, nhưng cũng rất bối rối.

Tạ Thư Dật nhìn thấy Hải Nhạc ăn cơm bất tiện, bộ dạng tay chân luống cuống, biết cô thật sự khó xử.

Tạ Thư Dật không khỏi nói với Long Đế Uy: “ Đế Uy, không phải cậu có hẹn sao? Người ta đang đợi cậu đấy!”

Long Đế Uy nghe được lời hắn nói, cũng nhìn thấu Phương Viễn Chi đang bất an, liền đứng dậy nói: “ Cậu ta cũng sắp tới rồi, tôi tới đây chào ha người một tiếng.” Hải Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Long Đế Uy rời đi, Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “ Đế Uy người rất tốt, thật ra thì cô không phải cần sợ cậu ấy.”

Hải Nhạc móc lấy điện thoại ra, viết tin nhắn cho hắn: “ Không phải tôi sợ anh ấy, chỉ là không quen lắm thôi.”

“Không sao, cô về sau sẽ quen thôi.” Tạ Thư Dật an ủi cô nói.

Nói xong, chính hắn cũng kinh ngạc, hắn nói cô về sau sẽ quen, chẳng lẽ, hắn hi vọng cô sau này cùng gặp mặt Đế Uy, cùng Đế Uy quen biết hay sao? “ Chúng ta gọi thức ăn thôi.” Tạ Thư Dật vội vàng chuyển đổi đề tài.

Ngồi ăn cơm chung, Hải Nhạc quan sát Tạ Thư Dật vừa ăn vừa nói chuyện điện thoại không ngừng, hắn thật ra bề bộn nhiều việc như vậy mà cô còn gọi hắn đến đón mình, có phải đã ảnh hưởng tới công việc của hắn?

Hai người cơm nước xong, Tạ Thư Dật chuẩn bị đưa Hải Nhạc đi trụ sở Tác Hiệp, Hải Nhạc nhắn tin cho hắn: “ Tạ thiếu, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Tạ Thư Dật thấy bộ dạng thành thật của cô, trong lòng không khỏi rét, cô muốn nói chuyện gì?

“ Chuyện gì, cô cứ nói.” Tạ Thư Dật nói.

“ Anh thật sự không có chuyện gì chứ? Anh thật sự không ngã bệnh chứ? Tôi hi vọng anh có thể thành thật trả lời tôi.” Hải Nhạc thật nhanh đem tin nhắn gửi cho Tạ Thư Dật.

Khóe miệng Tạ Thư Dật không khỏi cười khổ, hắn có thể coi như có chuyện, mà cũng như không có chuyện! “ Tôi thật sự không có sao, tôi cũng không có ngã bệnh, thân thể tôi rất tốt, cảm ơn cô đã quan tâm.”

Thấy Hải Nhạc nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc, Tạ Thư Dật nói: “ Thật không có chuyện gì, hôm đó chẳng qua là có chút mệt mỏi mà thôi, bây giờ thì tốt rồi, thật sự rất tốt.” Hải Nhạc yên lòng, cô cúi thấp đầu xuống, suy tư thật lâu, gửi cho Tạ Thư Dật tin nhắn: “ Anh biết không? Hứa Nhã Nghiên rất thích anh, thật sự rất thích anh! Cô ấy là một cô gái tốt, đáng giá để Tạ thiếu yêu. Cô gái Tạ Hải Nhạc đó không phải người tốt, không đáng để anh yêu! Anh hãy từ bỏ Tạ Hải Nhạc, cân nhắc đến Nhã Nghiên được được không?”

Tạ Thư Dật thấy tin nhắn, không khỏi lấy làm kinh hãi, hắn khiếp sợ nhìn Hải Nhạc, không hiểu cô thế nào đột nhiên lại cả gan nhắn tin như vậy cho hắn!

Cô làm sao biết Hứa Nhã Nghiên rất thích hắn? Cô như thế nào biết Tạ Hải Nhạc đó không đáng giá để hắn yêu?

Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc, hấn thấy trong mắt cô đều là khổ đau, trong lòng không khỏi nổi lên ra một loại cảm giác rất quái dị, cô tại sao phải nói hấn lựa chọn Hứa Nhã Nghiên?

“Nói cho tôi biết, rốt cuộc là cô biết được chuyện gì? Làm sao cô biết Hứa Nhã Nghiên thích tôi? Tạ Hải Nhạc không đáng để tôi yêu?” Hấn thật bình tĩnh hỏi cô.

“ Cô Tạ Hải Nhạc đó, qua cách đối xử của cô ta với tôi lúc ở Hải Giác là rõ ràng, cách làm người của cô ta không tốt, cô ta tuyệt đối không phải là một cô gái tốt. Tạ thiếu, có thể ở trước mặt anh, cô ta biểu hiện là một cô gái tốt, nhưng sau lưng thì không phải như thế. Giống như là cô ta chỉ nguy trang trước mặt anh, cô ta thật sự rất dối trá. Tạ thiếu, không nên bị tình yêu mù quáng che mờ đôi mắt của mình, Tạ Hải Nhạc thật sự không thích hợp với anh! Mà Nhã Nghiên, cô ấy và tôi có tán gẫu trên mạng nói về chuyện của hai người, cô ấy nói cho tôi biết là cô ấy rất yêu anh, từ nhỏ đã yêu anh. Nhưng mà sau này cô ấy lại hi sinh vì Hải Nhạc mà gác lại tình cảm dành cho anh, cô ấy đợi anh nhiều năm như vậy, không có mấy người có thể làm được a! Hơn nữa tôi có thể cảm nhận được cô ấy là cô gái tốt, có thể vì bạn tốt mà buông tha tình cảm của mình đi trợ giúp bạn thân lấy được tình yêu, cô gái như thế, tình cảm cao thượng sâu đậm như thế, cô ấy rất đáng để anh yêu thương! Tôi hi vọng anh lựa chọn cô ấy, hai người ở bên nhau thì mới có thể hạnh phúc!” Tạ Thư Dật nhìn tin nhắn trong tay, khóe miệng không khỏi nâng lên, xem ra, cô cho là hấn yêu là Trì Hải Hoan? Yêu mù quáng? Ha ha, cũng có thể nói là yêu mù quáng, hấn yêu một cách mù quáng, nhưng người hấn yêu không phải là Trì Hải Hoan mà là Tạ Hải Nhạc!

Chuyện rất phức tạp, hấn cũng lười giải thích cặn kẽ cho cô, nhưng hấn vẫn còn có chút kinh ngạc, Phương Viễn Chi thế nhưng lại muốn hấn chọn chọn Hứa Nhã Nghiên, cô thật rất quan tâm hấn.

“ Phương Viễn Chi, không biết cô có hiểu hay không, tôi yêu Tạ Hải Nhạc là việc của tôi, Hứa Nhã Nghiên yêu tôi, đó là chuyện của cô ấy. Tôi không thể nào bởi vì cô ấy yêu tôi, tôi liền từ bỏ người mình yêu để lựa chọn Nhã Nghiên, cô có thể làm như thế không? Cô nên biết, muốn buông tay một người mà mình yêu, là chuyện so với lên trời còn khó hơn, dĩ nhiên cô có thể dễ dàng buông tay người đàn ông kia, bởi vì hấn đã gây ra vết thương lòng cho cô, cho nên cô có thể ngăn mình không đi tìm hấn. Tôi và Hải Nhạc yêu nhau, tôi yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu tôi, chúng tôi yêu nhau, tôi sẽ không bao giờ buông tay cô ấy! Ngoại trừ Tạ Hải Nhạc, tôi sẽ không lựa chọn cô gái khác, cô hãy nói với Nhã Nghiên, tôi sẽ không yêu cô ấy, cô biết Thường Hàn chứ? Thường Hàn vẫn luôn một lòng đợi chờ Nhã nghiên, người thích hợp với cô ấy chính là Thường Hàn, hãy nói cho cô ấy biết, hãy từ bỏ tôi, hãy từ bỏ tình cảm dành cho tôi! Phương Viễn Chi, rất cảm tạ cô quan tâm tới tôi như vậy, tình yêu của tôi dành cho Hải Nhạc, không phải nói từ bỏ là có thể từ bỏ!” Tạ Thư Dật không chút nào do dự nhấn tâm nói với Hải Nhạc.

346. Chương 193: Em Là Nhạc Nhạc Phải Không!

Điện thoại di động trong tay trơn tuột rơi xuống đầu gối Hải Nhạc, mà nước mắt cũng tràn mi.

Lòng của cô, bị lời nói như đinh chém sắt làm cho cảm động, hấn cứ yêu cô như vậy sao? Ngoại trừ cô, hấn cũng sẽ không chọn cô gái khác? Lòng của cô thật sự rất vui, đồng thời cũng tan nát. Hấn yêu cô, nhưng mà hấn lại không biết, Tạ Hải Nhạc mà hấn yêu chính là Phương Viễn Chi đang ngồi trước mắt hấn đây, chứ không phải người phụ nữ “ Tạ Hải Nhạc” vẫn bên cạnh hấn bao lâu nay.

Trì Hải Hoan, cô không có tư cách, cô không có tư cách lấy được tình yêu sâu nặng của Thư Dật như vậy! Hải Nhạc ở trong lòng bị thiết!

Tạ Thư Dật thấy cô chảy nước mắt, không thể nào? Tại sao cô lại khóc? Nghi ngờ trong lòng ngày càng dâng cao, nhưng hấn vẫn giữ vững trầm mặc, không nói câu gì.

Trì Hải Hoan, cô cứ lừa dối mọi người như vậy sao? Lừa dối để Thư Dật yêu cô giống như yêu tôi sao? Trì Hải Hoan, tội lỗi của cô nhất định không thể tha thứ! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô! Cô lừa gạt nhiều người như vậy! Cô lừa gạt Thư Dật! Lừa gạt hấn yêu cô! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi sẽ không để cô sống như vậy đâu! Tôi không thể để cho Thư Dật bị cô che mờ mắt như vậy!

Trong lòng Hải Nhạc đưa ra quyết định, cô nhanh chóng lau nước mắt, cầm điện thoại lên nhấn tin.

“Tạ thiếu, anh bị lừa rồi! Bị lừa rất thảm! Tạ Hải Nhạc mà anh yêu đó không phải là Tạ Hải Nhạc thật sự! Cô ta chính là Trì Hải Hoan! Là Trì Hải Hoan! Cô ta đã mạo nhận thân phận Tạ Hải Nhạc để được ở bên cạnh anh! Anh nói cô ta giống như thay đổi thành một người khác, nhưng cô ta không thay đổi gì cả, cô ta vốn dĩ không phải Tạ Hải Nhạc!”

Tạ Thư Dật gắt gao nhìn chằm chằm tin nhắn trước mắt, đại não bị đoạn tin nhắn này oanh tạc thành mảnh vụn rồi!

Hắn không thể tin, không có cách nào tin nổi! Cô làm sao biết đó là Trì Hải Hoan? Làm sao cô lại biết được? Không có mấy người biết đó là Trì Hải Hoan!

Điện thoại di động trong tay hắn không thương tiếc rơi xuống chân! Hắn dồn dập hỏi cô: “Phương Viên Chi! Cô là ai? Cô rốt cuộc là ai? Làm sao cô biết cô ta không phải là Tạ Hải Nhạc mà là Trì Hải Hoan? Nói cho tôi biết! Nói cho tôi biết!”

Hải Nhạc nhìn tin nhắn mình gửi đi cũng bị giật mình, sao cô có thể kích động như vậy chứ? Sao cô lại trực tiếp nói cho hắn biết? Hắn hỏi cô làm sao biết được, cô phải trả lời như thế nào đây? Phải nói thế nào?

Hải Nhạc liền trốn tránh mở cửa xư ra, vội vàng chạy khỏi xe của hắn.

“Không được chạy! Không được phép chạy! Cô quay trở lại cho tôi!” Tạ Thư Dật không khỏi lo lắng muốn cởi dây an toàn ra, nhưng càng vội lại càng không mở ra được, cuối cùng hắn bỏ qua, nổ máy đuổi theo. Hải Nhạc thấy hắn đuổi theo, liền bị dọa sợ cứ phía trước mà chạy, hoảng hốt chạy bừa, cô rẽ vào một con đường dành riêng cho người đi bộ, nơi đó ngã tư thông suốt, hơn nữa xe ô tô cũng không có cách nào đi vào được.

Tạ Thư Dật chỉ đành phải dừng xe lại, hắn cởi dây an toàn ra vội đuổi theo Hải Nhạc, nhưng hắn vẫn chậm một bước, Hải Nhạc đã không thấy bóng dáng đâu rồi, Tạ Thư Dật giống như con ruồi chạy loạn xạ, hắn lôi kéo người qua đường hỏi có thấy một cô gái che mặt như người Á Rập đi qua đây không, đoạn đường nhiều người đi như vậy, nhất định sẽ có người chú ý a.

Tạ Thư Dật ngây ngơ đứng sững giữa ngã tư đường, trong đầu hắn bây giờ rối tung rối mù, cô ấy biết, cô ấy biết đó không phải là Tạ Hải Nhạc mà là Trì Hải Hoan! Chỉ có thể là! Cô ấy mới thật sự là Tạ Hải Nhạc!

Trời ạ, đây rốt cuộc là chuyện gì? Vậy tại sao cái kết quả giám định đó lại nói không phải quan hệ cha con? Rốt cuộc là như thế nào?

Phương Viên Chi, không, Nhạc Nhạc, em nhất định là Nhạc Nhạc! Em nhất định là Nhạc Nhạc! Trong lòng của Tạ Thư Dật không khỏi mừng như điên, cơ hồ che đi đôi mắt của hắn!

Em chạy đi, xem em có thể chạy đi nơi đâu? Em chắc hẳn phải quay trở về làng chài?

Tạ Thư Dật trong lòng không ngừng suy nghĩ, hắn xoay người, không tìm kiếm nữa mà bước nhanh về phía xe của mình. Cô chắc chắn phải về làng chài, nơi đó có Tiểu Bảo Tiểu Bối, hắn chỉ cần về đó đợi cô là được!

Hải Nhạc kinh hãi thò đầu ra, nhìn thấy bóng lưng hắn rời đi, trong lòng Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, cảm giác giống như vừa sống sót sau tai nạn vậy! Hải Nhạc xụi lơ ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu. Phải làm sao bây giờ, cô thật sự quá vọng động rồi! Cô phải trả lời câu hỏi của Thư Dật như thế nào đây? Nếu hắn không tin cô, nói cô ngậm máu phun người thì cô phải làm sao? Phải làm sao đây? Còn nếu hắn tin lời cô, hắn nhất định sẽ tra hỏi cô Hải Nhạc thật sự đang ở đâu, làm sao cô dám nói đó chính là mình! Cô căn bản cũng không dám thừa nhận chính mình! Cô không còn là Tạ Hải Nhạc xinh đẹp trước kia nữa, cô chỉ là Phương Viên Chi, một người phụ nữ kém xinh xắn khiến hắn nhìn không thuận mắt, hắn làm sao có thể tiếp nhận? Hắn làm sao có thể tiếp tục yêu cô? Đó là không thể nào? Không thể nào! Hắn không thể nào yêu cô nữa! Thấy cô trở nên xấu xí như vậy, tình yêu đối với cô chắc cũng sẽ biến mất thôi!

Hải Nhạc không tự chủ được khóc lên, khóc đến cả người run rẩy, khóc vì mình rõ ràng còn yêu hắn thế nhưng lại không dám cho hắn biết mình mới là Hải Nhạc chân chính!

Một lát sau khi tâm tình bình tĩnh lại, Hải Nhạc mới nhớ tới chuyện mình phải làm, nhưng mà bây giờ cô không còn hứng thú gì nữa, Hải Nhạc đột nhiên cảm thấy không còn hứng sáng tác, cũng không còn sức lực

gì cả, cô không muốn đi, không muốn bước vào Tác Hiệp, hơn nữa cô rất sợ Tạ Thư Dật sẽ đợi cô ở đó.

Hải Nhạc như người vô hồn lang thang trên đường, Tạ Thư Dật cũng không gửi tin nhắn hỏi xem cô đang ở đâu, trong lòng đột nhiên có chút thất vọng. Thật ra trong lòng Hải Nhạc có chút hi vọng Tạ Thư Dật sẽ đi tìm mình, hẳn sẽ vì tìm cô mà chạy tứ tung, chỉ sợ, không thể nào đâu, có lẽ là hẳn cảm thấy cô nói năng lung tung mà thôi. Chắc hẳn tin rằng Trì Hải Hoan chính là Tạ Hải Nhạc, cũng sẽ không coi lời nói của cô là thật đâu? Không tìm thấy cô, cho nên về nhà thôi.

Hải Nhạc cười khổ, là mình quá mức lo lắng, chạy cái gì mà chạy đây? Không có gì mà phải chạy, nếu là hẳn hỏi cô làm thế nào biết được, cô hoàn toàn có thể nói là trước kia cô ở trong bệnh viện trị thương thì có gặp Hải Nhạc cũng bị hủy dung, là Hải Nhạc chính miệng nói cho cô biết tất cả. Sau này Hải Nhạc biết tin tức hẳn và Hải Nhạc giả đính hôn, không thể chịu đựng được sự đả kích này cho nên đã tự sát. Cho dù hẳn đi điều tra, thì cũng tra được cái gì chứ? Tài liệu của bệnh viện năm sáu năm trước, đến bây giờ có thể còn sao? Một bệnh viện một ngày nhiều bệnh nhân như vậy, không có tài liệu thì cũng không chứng minh rằng cô nói dối! Trong bệnh viện thỉnh thoảng có người chết là một chuyện quá bình thường.

Cứ như vậy đi, cho dù hẳn nghi ngờ như thế nào, chỉ cần cô không nói thêm câu nào, hẳn cũng không có cách nào, cứ nói như vậy đi, cũng chỉ còn cách đó mà thôi! Đánh chết cũng không được dối lời!

Nếu như hẳn không để ý tới lời của cô nói, vậy thì càng tốt, cô có thể giả vờ không nhớ mình đã nói gì?

Nghĩ ra được đối sách, cả người căng thẳng nay liền thả lỏng, Hải Nhạc thuê xe quay trở lại bến xe, thời gian cô chạy trốn cũng khá lâu, đi Tác Hiệp cũng không kịp nữa, chỉ đành phải quay về nhà mà thôi.

347. Chương 194: Cảm Tạ Thượng Đế, Quả Thật Là Nhạc Nhạc!

Tạ Thư Dật chạy thẳng một đường cực kỳ nhanh, hẳn nhất định phải đến Phương gia trước Phương Viễn Chi! Hẳn nhất định phải biết rõ, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Khi Tạ Thư Dật dừng xe trước cửa Phương gia, thì cửa nhà đã mở hơn phân nửa, hẳn gõ cửa bên trong liền có người trả lời: “Ai đấy?”

Khi cửa mở ra, ba Phương kinh ngạc nhìn Tạ Thư Dật: “Tạ thiếu gia, ngài tới rồi?”

Tạ Thư Dật nhìn ông gật đầu một cái, nói: “Tôi tới xem Tiểu Bảo Tiểu Bối một chút, bọn trẻ có ở nhà không?”

“A, vẫn còn ở trường học, còn chưa đến 5h, hay là tôi đi đón chúng về nhé? Viễn Chi đi Đài Bắc có công việc rồi, hôm nay tôi ở nhà trông hai đứa nhỏ.” Ba Phương nói, cũng mời Tạ Thư Dật vào nhà.

Chỉ một mình ba Phương ở nhà? Vậy càng tốt, trời cũng giúp hẳn mà.

“A, không cần đâu, tôi có thể chờ Tiểu Bảo Tiểu Bối về, lần trước đưa chúng đi chơi ở Đài Bắc, tôi đã chụp cho chúng rất nhiều hình, vẫn chưa kịp cho chúng xem. Tôi lưu ảnh vào máy tính, đợi tui nhỏ về nhà là có thể xem rồi.” Tạ Thư Dật nói.

“Được được, máy tính ở trong phòng của Viễn Chi, cái này tôi không hiểu, cậu tự mình lưu giúp bọn trẻ nhé, xong thì tôi cũng tới xem một chút.” Ba Phương vội vàng mở ra phòng ngủ của Hải Nhạc.

“Được, Phương bá cứ làm việc của mình đi, tôi làm xong sẽ nói với bá.” Tạ Thư Dật nói.

“Được, vậy cậu ngồi đi, tôi đem mấy tấm lưới kia đi thả, Viễn Chi đoán chừng khoảng bảy tám giờ mới về tới, nhưng mà bọn nhỏ năm giờ đã về rồi, cậu cũng chỉ cần chờ hơn 1 tiếng là được gặp Tiểu Bảo Tiểu Bối rồi.” Phương ba ba rời đi, cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Tạ Thư Dật thấy ông đi khỏi, hẳn nhanh chóng quét mắt khắp phòng của Phương Viễn Chi, hẳn đem ánh mắt dời đến trên tủ quần áo, không chút do dự mở ra, bên trong quần áo treo chỉnh tề, ngăn phía trên cũng để quần áo, hẳn kéo ra ngăn phía dưới thì thấy là đồ nội y, Tạ Thư Dật vội vàng đóng ngăn kéo lại.

Tạ Thư Dật lại nhìn lên bàn sách, thận trọng mở ra ngăn kéo bàn đọc sách, thế nhưng bên trong cũng không có cái gì mà hần mong đợi, nhưng có tờ báo dưới cùng lại khiến hần chú ý. Tạ Thư Dật nhẹ nhàng lôi tờ báo cũ kỹ ra, mở ra nhìn thì đập vào mắt hần chính là hình quảng cáo Dove của Hải Nhạc mấy năm trước, trên poster Hải Nhạc mắt ngọc mây ngải, ngọt ngào nhìn hần cười, Tạ Thư Dật nhất thời ngây dại.

Rất nhanh, hần lại phục hồi tinh thần lại, tin tức xa xưa thế này, cô giữ ở chỗ này, điều này có thể đại biểu cái gì sao?

Không thể nói lên được điều gì, ban đầu có rất nhiều fan hâm mộ điên cuồng truy lùng Hải Nhạc, cho tới bây giờ, poster của Hải Nhạc vẫn còn xuất hiện trên lịch treo tường, cái này, cũng không nói lên điều gì.

Hần lại đi tới trước bàn trang điểm, bên trong ngăn kéo tất cả đều là những đồ dùng bình thường, có một thứ thu hút tầm mắt của hần, đó cũng chính là một lọ nước hoa Burberry mà Hải Nhạc thích nhất, khó trách mấy lần trước hần lại từ trên người Viễn Chi nghe được mùi thơm này. Nhưng mà, điều này cũng không đại biểu cho cái gì, rất nhiều cô gái thích loại nước hoa này a.

Tạ Thư Dật bỏ qua, dời tầm mắt đến kệ sách, trên kệ sách không có nhiều sách lắm, có chút lộn xộn, hần ngẫu nhiên lấy ra một quyển, khi mở trang đầu tiên ra chỉ mới thấy năm chữ ‘ Phương Viễn Chi mua ở...’ đại nào Tạ Thư Dật liền ầm ầm vang lên.

Cảm tạ Thượng Đế, đây là chữ viết của Phương Viễn Chi sao? Rõ ràng đây là chữ viết của Nhạc Nhạc mà! Là chữ của Nhạc Nhạc! Là hần hoa mắt sao? Không, chữ của Hải Nhạc dù có hóa thành tro hần cũng có thể nhận ra a!

Có thể tính cách cô hòa thuận vui vẻ có phần giống Nhạc Nhạc, bởi vì có nhiều người tính cách khá giống nhau, thói quen cũng không hện mà gặp, nhưng mà chữ viết, làm sao mà ngay cả chữ viết cũng giống nhau được?

Lần trước hần cố ý để cho cô viết mấy chữ, nhưng mà cô viết lại không giống trên cuốn sách này? Tại sao lại không giống?

Tạ Thư Dật lại mở ra một cuốn khác, cuốn này là Milan Kundera ‘ Không thể thừa nhận ái tình’, vẫn như vậy, chính là bút tích xinh đẹp kia.

Trời ạ, là cô sao? Thật sự là cô sao?

Đầu óc của hần bây giờ thật sự trống rỗng, hần không thể nào tin nổi, đứng ngơ ngác nơi đó. Một lúc sau, có vẻ như đã hoàn hồn, Tạ Thư Dật vội vàng đi tìm nhật kí của cô, cô trước kia có thói quen viết nhật kí, hi vọng bây giờ cô vẫn giữ thói quen này. Hần lật đông lật tây cũng không tìm thấy cái gì gọi là nhật kí hay bản bút kí. Bản bút kí? Tạ Thư Dật không do dự ngần đầu lên, nhìn notebook ở trên bàn kia, hần vội vàng chạy đến máy vi tính ở trước mặt, thuận tay bật nguồn lên.

Khi màn hình máy tính hiện lên, trên desktop của cô chỉ có một file MSN, hần hít một hơi thật sâu, thận trọng mở cửa sổ MSN.

Nhưng mà không có mật khẩu, làm sao hần mở ra được?

Sinh nhật của Tiểu Bảo Tiểu Bối? Hần bấm vào mấy con số, mật mã không chính xác.

Tên của Tiểu Bảo? Không được, tên của Tiểu Bối? Không đúng. Tên của Phương Viễn Chi? Cũng không đúng.

Nếu như Long Đế Uy ở đây thì tốt rồi, hack mật khẩu đối với hần mà nói là chuyện nhỏ, Nếu là Long Đế Uy ở là tốt, phá dịch mật mã đối với hần mà nói là nhỏ CASE, hần có thể dễ dàng giải quyết.

Tay Tạ Thư Dật không chế không được run rẩy, không được, nhất định phải mở ra, không thể bỏ qua!

Hần thử một lần lại một lần, nhưng vẫn không được.

Sinh nhật Phương Viễn Chi? Trước kia hần có hỏi qua Tiểu Bảo một lần, hình như là ngày 25 tháng 8, hần nhập vào, vẫn chưa được.

Tạ Thư Dật một quyền nện ở trên bàn, thật là thống khổ, biết là coi trộm nhật kí của cô như vậy là không đúng, nhưng mà hắn rất muốn biết, chỉ cần trong nhật kí có nhắc tới tên hắn, thì nhất định cô chính là Nhạc Nhạc rồi!

Tạ Thư Dật khổ não suy tư, hắn không xác định nhập một dãy số, đó là tổ hợp ba chữ cái đầu tiên trong tên của hai người kết hợp với ngày sinh, là mật khẩu MSN mà trước kia hắn bắt cô đổi, ban đầu cũng chỉ là đùa chơi vậy thôi, nhưng mà sau này Nhạc Nhạc vẫn dùng nó, chưa hề thay đổi. Tạ Thư Dật nín thở tĩnh khí nhìn dòng chữ ‘đang đăng nhập’, mạng nhà cô thật sự là quá chậm, quá chậm, chậm đến nỗi khiến tim hắn đập càng nhanh, nhanh đến cực hạn, cơ hồ muốn ngừng đập luôn rồi!

Rốt cuộc, rốt cuộc trang chủ MSN mà hắn mong chờ cũng xuất hiện, Tạ Thư Dật cảm giác giống như là trời đất xoay chuyển vậy, trời ạ! Quả thật là cô! Quả thật là cô!

“Cảm tạ Thượng Đế, cảm tạ ngài! Ngài rốt cuộc cam lòng để cho tôi tìm thấy Nhạc Nhạc rồi!” Giờ khắc này, hai tay Tạ Thư Dật chắp lại thành hình chữ thập, chân thành cảm tạ thượng đế, nước mắt cũng kích động mà chảy ra rơi lên cổ hắn.

Chữ kí trên MSN là: ‘ Trên đời, chuyện tình bi ai nhất không phải là chia cắt vĩnh viễn, cũng không phải sinh tử xa nhau, mà là, người bạn yêu nhất đứng ở trước mặt bạn, hắn không biết bạn, mà bạn cũng không có cách nào nói với hắn mấy chữ này: Em yêu anh! Em vẫn luôn yêu anh!’

348. Chương 195: Nhạc Nhạc Em Thật Tàn Nhẫn!

Tạ Thư Dật nước mắt không khỏi tràn mi. Nhạc Nhạc, em để cho anh tìm thật khổ! Em lừa anh thật đau! Em rõ ràng đang ở bên cạnh anh, nhưng tại sao lại không chịu nhận anh? Chỉ vì anh không nhận ra em sao? Chỉ vì anh không nhận ra em mà em liền từ bỏ sao? Em có biết là như vậy đối với anh tàn nhẫn lắm không? Mấy năm qua anh một mực đi tìm em, chưa từng quên em một lần nào, chỉ vì khuôn mặt em thay đổi lại không thể nói chuyện nên anh mới không nhận ra em, em cứ thế mà từ bỏ anh sao? Anh yêu em như vậy, làm sao em có thể hoài nghi tình yêu mà anh dành cho em chứ? Trái tim hắn đau đớn vô cùng, Nhạc Nhạc của hắn, mấy năm này phải sống cực khổ như thế nào, hắn thực sự không dám nghĩ!

Tay Tạ Thư Dật run run click mở trang nhật kí gần đây nhất, một bài viết được đặt tên là ‘Nhật kí tôi yêu thích nhất’, không nghĩ tới, đó là một bài thơ, hắn vội vàng kéo xuống dưới.

“Ta mở mắt tỉnh lại yêu người không phải ở chỉ chờ cho ta trong lòng một phiên trống không trong lòng chỗ yêu ta cả đời mong đợi không có người ta chỉ có thể không tiếng động than nhẹ ta ước mơ qua thuộc về ta người mỹ tốt tương lai vậy mà hôm nay đây hết thấy cũng đang trong trí nhớ mất đi sắc thái ngẩng đầu nhìn lên kia sáng chói tình không nhớ tới người đối với ta tỏ tình thật lâu không có thể quên được người ái tâm trong bi theo nước mắt trôi xuống Lưu Tinh Vũ lướt qua bầu trời đêm nguyện nó mang đi ta đối với người kêu gọi ta đắm chìm ở người được lắm trong trí nhớ không muốn toan tính tỉnh lại mắt của ta lệ đã sớm hội tụ thành lạnh như băng mà Thâm Lam biển rộng góc bể cái kia bên người có từng cảm nhận được ta đối với người thật sâu yêu thời gian rất cổ quái để cho yêu nhau người phân ta nỗ lực thử thói quen tốc độ thủ phát đang không có người trong đêm khuya ngủ trong bầu trời đêm chung quy lại truyền đến quen thuộc dần vi-ô-lông thiên lại khiến nó ký thác ta đối với người tư niệm đi thật lâu ngẩng nhìn bầu trời đêm sắc màu giống như ngẩng nhìn lòng ta trong thích nhất ta thích nhất người là hay không hiểu hôm nay ta đây yếu ớt tồn tại vô hạn bi chỉ có thể không ngừng nhớ lại người đối với ta yêu vẫn cứ còn nghe được người ở đây bên tai ta thể không có bất kỳ người nào có thể thật đang thuyết minh ra chân ái chỉ có ta biết ta đối với người yêu giống như Vân Đóa loại trắng noãn ta vô vọng chờ đợi một ngày kia người có thể phát cảm giác ta mới phải người thích nhất không cách nào quên người ôn nhu cầm ta vào để cho ta nước mắt hóa làm mưa đi rơi vào thân thể của người thượng đế cho người cảm giác đến ta tồn ở không thể dựa vào người nghi ngờ trong để cho ta vào người mộng du để cho ta ở trong mộng thủ hộ người ta yêu cho dù hải khô cho dù thạch nát ta cũng vậy không muốn từ trong mộng của người cách ta thích nhất trong lòng ta đau chỉ có người mới có thể thích ta ở trong giấc mộng cầu nguyện ta như cũ là của người chân ái.” (((((((Ấy

da, đoạn này văn thơ lai láng, mị tự cảm thấy mình không thể nào phiên âm hoa mỹ được, cho nên để các bạn tự nghiền ngẫm nhé.))))))))))

Tạ Thư Dật cơ hồ khóc không thành tiếng, Nhạc Nhạc của hần! Nhạc Nhạc đáng thương của hần, cô ấy đang sợ điều gì? Cô ấy cần cầu nguyện sao? Cô ấy cảm thấy chỉ khi cầu nguyện mới cảm nhận được tình yêu của hần sao? Hầmà nói với cô, cô vẫn luôn là tình yêu của hần!

Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc đáng thương của anh! Thì ra là em vẫn một lòng, thì ra là em vẫn luôn nhớ đến anh, thì ra là trong năm năm này, em chính là luôn yêu anh! Nhưng em, em tại sao năm năm trước lại không xuất hiện? Em tại sao không để cho anh tìm thấy khi mới đi tìm em? Em tại sao lại không chịu xuất hiện chứ? Tại sao lại không quay trở lại bên cạnh anh? Chúng ta có bao nhiêu lần năm năm? Chúng ta có bao nhiêu lần năm năm như thế chứ? Đứa ngốc này! Cái cô ngốc dần độn này! Em vì sao lại đối xử với anh như vậy? Tại sao em lại không chịu thừa nhận anh? Tại sao?

Tạ Thư Dật thống khổ đánh một quyền rồi lại một quyền nện ở trên bàn.

Năm năm a, hần cũng cô đơn thống khổ mà trải qua năm năm này, mà năm năm Nhạc Nhạc sống ở đây, so với hần còn bi thảm hơn. Mặt cô bị hủy dung, không thể nói chuyện, lại còn phải nuôi dưỡng Tiểu Bảo Tiểu Bối đáng thương, Nhạc Nhạc của hần, rốt cuộc đã phải khổ cực như thế nào để trải qua năm năm đó a?

Nhạc Nhạc a! Cô bé ngốc này, em rốt cuộc là đang sợ hãi cái gì đây? Em rốt cuộc là đang sợ cái gì? Là sợ vì mặt biến dạng, vì bị câm mà anh không yêu em nữa sao? Em đúng là ngu ngốc, là đại ngốc! Anh yêu em, không phải vì khuôn mặt t xinh đẹp đó, anh chỉ là yêu em, đơn thuần mà yêu em, giao cả trái tim mình cho em! Tại sao em lại không tin vào tình yêu của anh chứ? Anh thà chết cũng muốn cùng em ở chung một chỗ, chẳng lẽ còn để ý đến dung nhan đó sao? Em đúng là đồ ngốc, đại ngu ngốc! Nhạc Nhạc a, dù em xấu, em không thể nói chuyện, nhưng em vẫn chính là Nhạc Nhạc a! Anh thật quá nực cười! Thật sự quá nực cười! Còn em là đồ đại ngốc! Em cứ như vậy lấy đi của anh năm năm! Lấy đi năm năm thuộc về chúng ta! Em thật ngốc! Thật là ngốc!

Nước mắt Tạ Thư Dật như dê vỡ, không ngừng nước rơi trên hai gò má nam tính, Nhạc Nhạc của hần, thật sự quá ngu ngốc! Cô vẫn luôn là tình yêu của hần, là người hần yêu nhất! Tại sao lại nghi ngờ điều này chứ? Tại sao? Hần không đáng giá để cô tin tưởng như vậy sao?

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện với nhau dọa Tạ Thư Dật sợ hết hồn, hần xoa xoa nước mắt, vội vàng tắt máy vi tính, là Tiểu Bảo Tiểu Bối được ba Phương đón về sao? Hay là Hải Nhạc quay về rồi?

349. Chương 196: Bảo Bối Của Cha!

Lời tác giả: ((((((((((((((Đây là lời bực bực của tác giả với những độc giả vẫn luôn trách cứ tác giả vì sao lại dây dưa, để Thư Dật và Hải Nhạc phải gặp nhiều đau khổ, không công bằng như vậy. Nay tác giả nói mấy lời, các chế xem thế nào... cơ mà mị thấy phải máu lửa, vùi dập như thế mới hay chứ...ahih))))))))))))))

“Vẫn không thể giải thích bởi vì có giải thích thì mọi người lại cho rằng mình cường từ đoạt lí. Nhưng vì có quá nhiều người hiểu lầm mình, bao gồm cả những người từng ủng hộ Hương Hương. Biết rằng rất nhiều độc giả rất khó chịu với diễn biến chậm như vậy, mình biết rõ mọi người rất muốn nhìn thấy bọn họ nhận ra nhau, nhưng mà Hương Hương làm như vậy là có dụng ý, có ý nghĩa rất lớn, hãy nghe mình nói.

Mình đã từng trò chuyện với các bạn về chuyện này rồi, chắc hẳn có rất nhiều độc giả vẫn còn ấn tượng. Hương Hương đã nói qua, Hương Hương viết tình yêu ca ca ác ma này, muốn nói lên không chỉ là tình yêu, mà còn là một tình yêu oanh oanh liệt liệt, hơn nữa bởi vì hiểu lầm mà chia lìa nhau, bởi vì dung mạo can trở mà buông bỏ tình yêu, nó thoát ra khỏi thế tục, vượt qua sinh tử. Hương Hương chỉ muốn viết lên một đoạn tình yêu chân thực sâu sắc nhất trên đời, đây chính là mơ ước của mình! Mình vẫn luôn mơ ước làm điều này!

Thư Dật đi giám định DNA, nhưng lại không thành công, dụng ý của mình, có chút độc giả hiểu, cũng có rất nhiều độc giả vẫn không thể hiểu. Mình chỉ muốn nói rằng, một đoạn tình yêu, một người mình yêu chân thành, phải nhờ vào khoa học giám định mới có thể nhận ra nhau, thì đó thật là đáng buồn, không hề có bất kì niềm vui nào, cũng chỉ là luân lạc vào một câu chuyện tình yêu tầm thường thế tục, dùng khoa học tới để giám định tình yêu thì đó không phải là tình yêu chân chính, chỉ có dựa vào chính cảm giác của mình cảm nhận tình yêu, thì đó mới là chân ái! Hi vọng các độc giả có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Hương Hương! Hương Hương viết văn cũng không phải vì mục đích kiếm tiền, dĩ nhiên, có thể kiếm tiền vẫn tốt hơn, nhưng mong muốn của mình không chỉ như vậy, mình muốn viết ra cảm nhận của chính mình về tình yêu, thuần ái, vượt qua những tình yêu thế tục, mình tin tưởng rằng mọi người có thể cảm nhận được Hương Hương vẫn luôn vì điểm này. Cũng chính vì một điểm này, mà Thư Dật không thể dùng khoa học giám định để nhận ra người mình yêu thương nhất, mình hi vọng anh ta có thể dùng chính cảm giác của mình đi tìm lại tình yêu, cảm nhận được rằng Viễn Chi chính là Hải Nhạc, Hương Hương làm như vậy, là sai sao?

Nếu như sau lần giải thích này mà các bạn vẫn còn canh cánh trong lòng, hay là đang xì mũi coi thường, thì Hương Hương cũng vẫn là câu nói kia, mình không thẹn với lương tâm, Hương Hương cảm thấy, viết văn cũng là làm người, sẽ rất tốt cho mình, mình cũng không muốn phụ lòng độc giả, Hương Hương vẫn luôn chân thành trân trọng văn chương, cũng như trân trọng từng độc giả. Hương Hương tự nhận là mình viết văn khá ổn, làm người cũng không thẹn với lương tâm, cho nên, lời nói này, mình cũng không thấy rối rắm.”

Nghĩ đến Tiểu Bảo Tiểu Bối, Tạ Thư Dật lại bắt đầu kích động, Tiểu Bảo và Tiểu Bối, là hai đứa con của hần a! Là đứa con ruột thịt của Tạ Thư Dật hần, là kết tinh tình yêu của hần và Nhạc Nhạc a! Hần thật hận không thể ngay lập tức ôm lấy hai đứa bé vào lòng, hung hăng hôn, dùng sức hôn!

Nhưng mà tại sao cái kết quả giám định kia lại không đúng? Tại sao?

Bất quá, chuyện này cũng không còn quan trọng nữa, chuyện quan trọng chính là hần đã biết được chân tướng, hần khẩn cấp muốn gặp được Nhạc Nhạc, nhìn thấy hai bảo bối!

Tạ Thư Dật đem tấm poster bỏ vào ngăn kéo, sắp xếp lại bàn đọc sách, dùng khăn tay dụi dụi hai mắt, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại. Sau đó hần đi ra khỏi phòng, đi về phía sân, nơi mà ba Phương đang nói chuyện với một người đàn ông đeo kính đen. Không phải là Tiểu Bảo Tiểu Bối, cũng không phải Hải Nhạc, trong lòng hần không khỏi thất vọng.

Nhưng hần cũng đã lên tinh thần, nghĩ đến người nhà Phương gia thật lương thiện, đã thay hần chiếu cố Hải Nhạc cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối suốt nhiều năm như vậy, trong lòng hần tràn đầy cảm kích vô tận.

Ba Phương thấy Tạ Thư Dật đi ra, không khỏi chào hỏi: ” Tạ thiếu, hình đã lưu xong rồi sao?”

“ A, chưa được, không lọc ra được, chỉ có thể để lần sau rồi.” Tạ Thư Dật nói.

“ A, vậy lần sau cũng được.” Ba Phương nói.

“ Phương bá hãy nói cho tôi biết nhà trẻ ở đâu, tôi sẽ đi đón bọn trẻ.” Tạ Thư Dật nói.

“ Vậy sao được? Sao có thể để cậu đi đón chứ? Tôi đi là được rồi.” Ba Phương vội vàng nói, sau đó neho mắt nói với người đàn ông đeo kính: “Thật xin lỗi, tôi phải đi cháu trai và cháu gái rồi, anh có thể ra ngư trường mua cá a, vợ và con gái tôi đều đang ở đó.”

Tạ Thư Dật không khỏi nhìn người đàn ông đeo kính đó một cái, anh ta tới Phương gia mua cá sao? Nhìn dáng vẻ anh ta không giống như là người địa phương.

“ Được, chẳng qua là, đi đến ngư trường như thế nào vậy?” Người đàn ông đeo kính hỏi.

“Phương bá, thôi, để tôi đi đón bọn trẻ, bá hãy đưa anh ta đi lấy cá, Tiểu Bảo Tiểu Bối đã có chìa khóa nhà chưa?” Tạ Thư Dật hỏi.

“ Tiểu Bảo có. Cậu đã nói vậy thì tôi đưa vị tiên sinh này ra ngư trường, Tiểu Bảo Tiểu Bối giao cho cậu nhé.” Ba Phương nói.

“Được, bá yên tâm đi đi, tôi đi đón hai đứa nhỏ, là đi hướng kia phải không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Ba Phương chỉ cho Tạ Thư Dật đi đến nhà trẻ, hắt vôi vàng chào ông, rồi đi đón hai đứa bé.

Lần trước hẳn cũng không có gặp được Tiểu Bảo Tiểu Bối, nhưng mà lần này lại khác, lần này hẳn đã xác định được hai đứa bé chính là bảo bối của hẳn và Nhạc Nhạc, tâm tình hẳn thật sự rất kích động, hẳn không thể chấp cánh mà bay đến bên ôm lấy các con của mình!

Tạ Thư Dật không khỏi đạp chân ga, rất nhanh đã tới cổng nhà trẻ, có rất nhiều phụ huynh đã đứng chờ ở đó.

Khi Tạ Thư Dật lái xe sang trọng đi tới, thấy hẳn bước ra, tất cả mọi người đều nán lại, dồn ánh mắt vào hẳn, nhân vật có khí chất ngọc thụ lâm phong như vậy, ở làng chài này đúng là trăm năm khó gặp, không phải là minh tinh đi đóng phim bên bờ biển chứ? Nhưng mà nghe nói đoàn làm phim kia đã đi rồi mà, hay là lũ khách tới làng chài đi ngắm cảnh? Nhưng mà khí khái của hẳn còn hơn cả lũ khách.

Tạ Thư Dật không chút nào bận tâm đến ánh mắt của người khác, lo lắng chờ Tiểu Bảo Tiểu Bối tan học.

Mọi người bắt đầu tùm lại khe khẽ nói nhỏ, rất nhanh đã có người nhận ra hẳn, liền lớn tiếng chào hỏi: “Đây không phải là Tạ thiếu gia sao?”

Tạ Thư Dật không khỏi nghiêng đầu, liếc nhìn người nọ, phát hiện anh ta là người từng ngồi chung xe đi Hoa Liên, khẽ gật đầu với anh ta.

“Anh khỏe chứ!” Hẳn hảo tâm tình mà nói.

“Cảm ơn Tạ thiếu.” Người nọ có chút thụ sủng nhược kinh, cũng hỏi lại, “Tạ thiếu là tới đây đón Tiểu Bảo Tiểu Bối sao?”

“Đúng vậy, tôi tới đón bọn trẻ về nhà!” Tạ Thư Dật gật đầu một cái.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, là tới đón Tiểu Bảo Tiểu Bối sao? Tạ thiếu cùng Tiểu Bảo Tiểu Bối là quan hệ như thế nào à?

“Tạ thiếu chính là cha nuôi của Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy.” Người nọ nhìn ra nghi ngờ trong lòng mọi người, vôi vàng nói.

Tạ Thư Dật khẽ mỉm cười, ở trong lòng không ngừng nói: Không, tôi chính là cha ruột, là người sinh ra Tiểu Bảo Tiểu Bối!

Mọi người nghe xong lại ơ ơ, rất hâm mộ Viễn Chi dung mạo xấu xí nhưng lại có thể sinh ra một con trai một con gái xinh đẹp như tranh vẽ vậy, lại còn được Tạ thiếu ở biệt thự Hải Giác nhận làm con nuôi, thật là may mắn a!

Lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, sau mấy phút thì thấy cổng mở ra, toàn bộ trẻ em đều bùng lên ra về, Tiểu Bảo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái, dáng vẻ bảo vệ, kéo em gái đi ngay sát phía sau ạ Thư Dật lo lắng vôi vàng đi vào tìm kiếm Tiểu Bảo Tiểu Bối, rốt cuộc cũng thấy thân ảnh nhỏ bé của các con. Tiểu Bảo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái, bộ dáng như bảo vệ, kéo Tiểu Bối đi theo sát phía sau, không biết vì sao, giờ khắc này khiến cho cả người Tạ Thư Dật cảm thấy êm ả, một luồng nóng xông thẳng vào hốc mắt, hẳn thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà lăn xả rơi lệ. Con của hẳn, hẳn vui vì hai đứa con hòa thuận của hẳn a! Là máu mủ ruột thịt của hẳn a! Là bảo bối tâm can của Tạ Thư Dật hẳn a!

Hẳn cố nén lệ, vui vẻ nhìn bảo bối của hẳn và Nhạc Nhạc, giơ tay lên vẫy vẫy gọi Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha tới rồi!”

Một chút cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người dân làng chài, Tạ Thư Dật dùng sức hưng phấn vẫy vẫy tay với hai đứa bé.

Hai đứa bé nghe thấy tiếng gọi, kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy là Tạ Thư Dật, hai anh em không khỏi hoan hô hướng Tạ Thư Dật chạy tới, nhưng lại bị Hiệu trưởng nhà trẻ ngăn cản.

“Tiểu Bảo Tiểu Bối, mẹ con không tới, cũng không phải là ông ngoại các con, các con hãy đợi một chút, cô Hiệu trưởng không thể để người lạ tới đón các con đi được.”

“ Cô Hiệu trưởng ơi, đó là cha nuôi của con á...., chúng con biết người đó, cha nuôi không phải người xa lạ, cũng không phải là người xấu.” Tiểu Bối ngẩng đầu lên nói với cô Hiệu trưởng.

Tạ Thư Dật cũng vội vàng đi tới, nói với cô Hiệu trưởng: “ Tôi là cha của Tiểu Bảo Tiểu Bối, Phương bá có chuyện, nên để cho tôi tới đón bọn trẻ.”

Cô Hiệu trưởng bán tín bán nghi nhìn hẩn, Tạ Thư Dật vội vàng chỉ vào anh nông dân cùng trò chuyện với hẩn: “ Anh ta có thể chứng minh, anh ta biết tôi là cha nuôi của Tiểu Bảo Tiểu Bối đấy.”

Anh nông dân kia bị chỉ danh liền vội vàng chạy tới, nói với cô Hiệu trưởng: “ Cô Hiệu trưởng à, anh ta thực sự là cha nuôi của Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi có thể chứng minh, anh ta chính là thiếu gia Tạ Thư Dật ở biệt thự Hải Giác a!”

“Hả! Thiếu gia Tạ Thư Dật ở Hải Giác?” Cô Hiệu trưởng há miệng, có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, chính là thiếu gia Tạ Thư Dật ở Hải Giác.” Người nọ khẳng định gật đầu một cái.

“A, vậy anh có thể đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi, không phải là tôi không muốn thả người, mà chỉ là suy tính về sự an toàn của bọn trẻ.” Cô Hiệu trưởng xin lỗi nói.

“ Cô rất tận trách, rất có trách nhiệm, tôi sẽ trích một khoản kinh phí để các vị xây lại nhà trẻ to đẹp hơn.”Tạ Thư Dật cười nói với cô Hiệu trưởng.

“À? Có thật không? Rất cảm tạ ngài! Thật rất cảm tạ ngài! Cảm tạ Tạ thiếu hảo tâm khăng khải! Cảm tạ! Bọn nhỏ thật có phúc!” Cô Hiệu trưởng cao hứng không biết nên nói cái gì cho phải.

“ Không có gì, cũng chỉ vì Tiểu Bảo Tiểu Bối đi học ở đây thôi.” Tạ Thư Dật không kịp chờ đợi đem hai đứa bé kéo đến bên cạnh, kéo vào trong ngực của mình, ôm hai đứa trẻ thật chặt, hôn rồi lại hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của chúng.

“Cha nuôi, Tiểu Bối rất nhớ cha đấy.” Tiểu Bối nháy mắt đối với Tạ Thư Dật nói.

“Tiểu Bối, cha cũng nhớ con a, rất nhớ.” Tạ Thư Dật hôn rồi lại hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé, thế nào cũng hôn không đủ.

Tiểu Bối, là con gái cưng của hẩn, Tiểu Bảo là con trai đáng yêu của hẩn, hẩn giống như Phạm Tiến trùng cử vậy, mừng như điên, kích thích muốn điên, đến nỗi hẩn ôm hai đứa nhỏ quá chặt, Tiểu Bảo Tiểu Bối cũng không khỏi bất an uốn éo thân hình nhỏ bé.

“Cha nuôi, cha ôm chặt quá, con không thở nổi.” Tiểu Bối nói.

Tạ Thư Dật nghe xong mới giật mình, thần trí trở lại, vội vàng buông hai đứa bé ra, hẩn đứng lên nói với cô Hiệu trưởng: “ Chúng tôi đi trước, cô yên tâm, tôi sẽ bảo chú Phúc đem chi phiếu tới đây, sẽ không vượt quá năm ngày.”

“ Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn, thật sự cảm ơn!” Cô Hiệu trưởng liên tiếp nói cảm ơn.

Tạ Thư Dật mang theo hai đứa bé trước ánh mắt hâm mộ của mọi người lên xe, ở trên xe hẩn vẫn không kiềm chế được mà hôn nhẹ Tiểu Bảo, lại hôn nhẹ Tiểu Bối một cái, nhiệt tình của hẩn, hai đứa bé cũng cảm nhận được.

350. Chương 197: Hãy Giúp Cha Theo Đuổi Mẹ Các Con!

“ Cha nuôi, nhất định là có chuyện tốt xảy ra, khiến cha vui vẻ như vậy a!” Tiểu Bối nói.

“Phải, cha gặp được chuyện tốt, thật sự rất vui, rất vui vẻ, vui đến nỗi cơ hồ quên mất mình là ai.” Tạ Thư Dật lại hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Bối.

“ Cha vui vẻ là tốt rồi,Tiểu Bảo cũng hi vọng cha nuôi được vui vẻ.” Tiểu Bảo nói.

“Ừ, có các con, cha sẽ luôn vui vẻ.” Tạ Thư Dật vui đến nổi huyết khí bốc mây cái.

Đúng vậy, hắn sẽ luôn vui vẻ, hắn rốt cuộc cũng đã tìm được Nhạc Nhạc của hắn, hơn nữa, lại còn có được hai bảo bối đáng yêu! Không có thứ gì so với chuyện này làm hắn vui vẻ hơn nữa!

Vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc, nghĩ đến sau này có thể thấy cô, tim của hắn liền bính bính trực nhảy.

Đến lúc đó xem cô nói như thế nào!

Đang muốn khởi động xe, điện thoại di động lại vang lên tiếng tin nhắn, hắn cầm lên xem thì thấy tin của Hải Nhạc, hắn vừa nhớ tới cô, cô liền gửi tin nhắn tới!

“Tạ thiếu, cảm ơn anh đã đón tôi ở Đài Bắc, tôi bây giờ đang trên đường về nhà rồi. Chuyện hôm nay thật xin lỗi, tôi thấy anh là người tốt, thật lòng hi vọng anh sẽ được hạnh phúc. Tôi cảm thấy Tạ Hải Nhạc đó không thể mang lại cho anh hạnh phúc, cho nên mới nhất thời hồ đồ, là tôi suy đoán lung tung thôi, anh nhất định đừng có để trong lòng a. Bởi vì tôi nghe Nhã Nghiên nói về người chị Trì Hải Hoan của Tạ Hải Nhạc, nghe nói họ dáng dấp rất giống nhau, nhưng mà cô ta lại là cô gái xấu xa khiến cho người ta ghét, sau lại rơi xuống biển. Hải Nhạc hiện tại, ngay cả Tiểu Tình cũng cảm giác được cô ta đã thay đổi rồi, nếu như cô ta có tâm tính lương thiện thì nhất định sẽ không mắng người khác bằng những lời lẽ thô tục như vậy, tôi cũng cảm nhận được, nếu như cô ta lương thiện, sao có thể ở Hải Giác làm khó tôi? Anh cũng biết, tôi là nhà văn, trí tưởng tượng của tôi rất phong phú, cho nên, tôi mới đột nhiên có ý nghĩ rằng, có thể vì hai người bọn họ lớn lên giống nhau, Trì Hải Hoan vì muốn có được anh cho nên mới lợi dụng ngoại hình đóng giả Hải Nhạc, thay mặt đổi đào? Thật xin lỗi, tha thứ cho tôi hồ ngôn loạn ngữ cùng suy nghĩ lung tung, đây là bệnh nghề nghiệp của tôi, viết sách quá nhiều, có lúc sẽ đem thực tế cùng tưởng tượng cũng lẫn lộn lại với nhau. Thật xin lỗi, tôi chỉ là cảm thấy Nhã Nghiên thật sự là cô gái tốt, cô ấy đã đợi anh nhiều năm như vậy, tình yêu như vậy, tôi rất đồng cảm với cô ấy, cho nên tôi muốn vì cô ấy mà nói một câu, cô ấy rất đáng giá để anh yêu! Hải Nhạc mà anh yêu đã thay đổi rồi, cô ta không đáng giá để anh yêu! Hãy lựa chọn Nhã Nghiên!”

Tạ Thư Dật nhìn đoạn này tin nhắn, lửa giận ở trong lòng lên cao, cô bé ngu ngốc này, trong lòng của cô ấy rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Cô không muốn thừa nhận chính mình, nhưng lại nói hi vọng hắn có thể hạnh phúc, không muốn hắn và Trì Hải Hoan ở bên nhau, lại còn kín đáo dâng hiến cho Nhã Nghiên?

Cái đứa ngốc này, vẫn cứ ngu ngốc như mấy năm trước! Vẫn cứ để cho hắn tức giận! Trước kia, cô vĩ đại đẩy hắn cho Trì Hải Hoan, lần này, cô lại chuẩn bị vĩ đại đẩy hắn cho Hứa Nhã Nghiên rồi! Trong lòng cô, hắn rốt cuộc là cái gì à? Là một món quà tùy ý có thể dâng tặng cho người khác sao? Nếu như bây giờ cô ở bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ hung hăng mà gõ đầu của cô, gõ cho cô tỉnh ra! Tạ Thư Dật hắn lại là vật phẩm để cô thể hiện sự bao dung, vĩ đại của mình? Cô có thể đem tặng cho Trì Hải Hoan, rồi lại đem tặng cho Hứa Nhã Nghiên? Cái cô ngốc ngu xuẩn này, đúng là ngu hết thuốc chữa mà!

Cô có từng nghĩ tới chính mình chưa? Cô đã nghĩ qua chưa? Cô rốt cuộc có biết hay không mình đang làm những gì? Còn có ý đồ ở trước mặt hắn bịt tay trộm chuông, hữu dụng không? Có xem Tạ Thư Dật là đầu heo à? Tạ Thư Dật hắn có thể để cho cô tùy ý làm loạn sao?

Chẳng qua là, vừa nghĩ tới cô mấy năm này chịu khổ, tức giận trong lòng lại biến thành đau lòng, không phải là cô vì mình biến dạng mà tự ti, cảm thấy hắn không yêu cô nữa chứ? Cho nên mới tình nguyện lựa chọn giấu giếm chân tướng, muốn thành toàn cho hắn và Nhã Nghiên?

Cô thương hắn biết nhường nào, vẫn luôn nhớ thương hắn. Nghĩ đến lần trước khi cô ở Hải giác, có lẽ, lúc ấy cô rất hy vọng có thể nhìn thấy hắn, bỏ công việc của mình chạy đến Hải giác làm người giúp việc, nếu không phải là nhớ hắn, không phải là thương hắn, cô sẽ đến đó làm giúp việc sao? Cô trước kia luôn được cả nhà yêu thương! Cô chạy tới Hải Giác có lẽ chỉ hi vọng hắn có thể nhận ra cô, nhưng mà hắn không nhưng không cảm nhận được cô, mà ngược lại còn hiểu lầm cô muốn quyến rũ hắn, còn nói những lời tổn thương cô, hắn nói dù nữ nhân có đưa tới trước mặt hắn thì hắn cũng sẽ không nhìn trúng loại phụ nữ vừa xấu xí vừa căm như cô, còn nói cô nhớ giữ bốn phận. Ông trời ơi, lúc ấy trong lòng của cô đau khổ nhường nào a! Lòng của cô, khẳng định là bị lời nói của hắn tổn thương đau đến không muốn sống đi, cho nên mới có thể lựa chọn đối mặt với hắn nhưng lại tỏ ra không quen biết nhau!

Oh, Tạ Thư Dật, mày thật đáng đánh xuống mười tám Tầng địa ngục! Nhìn xem mày đã làm gì? Mày đã làm gì a?

“Tạ Thư Dật, mày thật khốn kiếp! Mày đúng là khốn kiếp!” Hấn không khỏi hung hăng đánh chính mình một bạt tai. Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng bị hù dọa giật mình.

“Cha nuôi, sao cha lại tự đánh mình a? Là Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối chọc cha tức giận sao?” Tiểu Bảo thận trọng hỏi hấn.

Tạ Thư Dật không khỏi thống khổ quay người ôm Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, nước mắt không kiềm chế được mà chảy ra.

Hấn đã từng nói sẽ không làm cô buồn, cả đời này sẽ không làm cô tổn thương, nhưng mà hấn lại hết lần này tới lần khác tổn thương cô! Nếu như ban đầu, hấn nhất quyết không để cho cô tới gần Trì Hải Hoan, thì bây giờ cô sẽ không trở thành bộ dạng này, Tạ Thư Dật hấn cũng có trách nhiệm. Nhưng mà, người bịt hủ dung là cô, hấn đã không thể nhận ra cô, ngược lại còn nói ra những lời thương tổn, gây cho cô vết thương chí mạng!

Nhạc Nhạc, là anh sai! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Anh không cố ý, anh không biết đó là em, anh không biết là em!

Trong lòng Tạ Thư Dật không ngừng la lên.

Tạ Thư Dật hấn phải làm thế nào mới có thể hàn gắn lại vết thương trong lòng của Nhạc Nhạc đây? Làm thế nào mới có thể khôi phục lại sự tự tin của cô, để cho cô tin tưởng vào hấn, để cô tin rằng không cần cầu nguyện, hấn vẫn luôn yêu cô như thế?

Hấn phải làm thế nào mới có thể để cô về bên cạnh hấn một lần nữa? Cam tâm tình nguyện trở về bên cạnh hấn?

Đây là một nhiệm vụ gian khó, không, phải là một cuộc chiến gian khó, chỉ cần bất cẩn một chút thôi, lời nói và hành động của hấn có thể lại tổn thương cô, Nhạc Nhạc bây giờ rất nhạy cảm, chán nản vô hạn. Nhưng mà, hấn sẽ cố gắng làm được, để cho cô nhớ lại tình yêu mà trước kia hấn dành cho cô, bởi vì, bây giờ hấn chỉ có yêu cô gấp bội chứ không có thuyên giảm! Hai người bọn họ đều đã chết một lần, bởi vì đã chết qua một lần, mới càng yêu gấp bội, càng quý trọng tình yêu này gấp bội, không thể nào dễ dàng từ bỏ được! Tóm lại, cô là Nhạc Nhạc độc nhất vô nhị trên đời! Nhạc Nhạc chỉ thuộc về hấn! Tình yêu của cô với hấn, giống như Vân Đóa nở rộ trắng nõn, tình yêu của hấn dành cho cô cũng như thế! Cũng là như thế!

Hấn sẽ làm cô biết, sẽ làm cô biết, hấn không ngại cô xấu xí, không ngại cô câm, bất kể cô như thế nào, hấn không sợ cô vừa xấu xí vừa bị câm, hấn chỉ biết là hấn yêu cô, hấn yêu không phải là bề ngoài của cô, không phải là thân thể của cô, hấn yêu chính là tâm hồn của cô, hấn có thể chạm được linh hồn của cô, mà cũng chỉ có cô mới có thể chạm được hấn! Hấn chỉ muốn cô, cô chỉ muốn hấn!

“Cha nuôi, cha làm sao vậy? Cha khóc sao? Đừng khóc, mẹ nói phải mạnh mẽ, người tài giỏi mạnh mẽ sẽ không bị khó khăn làm cho gục ngã, cha đừng khóc mà!” Tiểu Bối hiểu rõ nói lời an ủi, thay hấn lau nước mắt trên mặt.

“Đúng vậy, mẹ các con nói rất đúng, phải mạnh mẽ, người tài giỏi mạnh mẽ sẽ không bị khó khăn làm cho gục ngã, cha hi vọng chúng ta cũng mạnh mẽ. Tiểu Bảo Tiểu Bối, mẹ các con thật vĩ đại, cha yêu cô ấy! Cha thật sự rất yêu cô ấy!” Tạ Thư Dật động tình nói với hai đứa bé.

“Cha nuôi! Cha nói thật sao? Cha nói cha yêu mẹ con? Cha yêu mẹ? Có thật không?” Tiểu Bảo vui mừng tròn to hai mắt.

“Đúng vậy, cha yêu mẹ con, mẹ con cũng yêu cha. Cho nên, Tiểu Bảo, con phải giúp cha một chuyện, cha rất muốn cùng mẹ các con ở chung một chỗ, con phải giúp cha theo đuổi mẹ con, cha muốn kết hôn với mẹ con, cha muốn làm cha ruột của các con!” Tạ Thư Dật thâm tình nói với hai đứa bé.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối cũng chần chừ nhìn hấn, Tiểu Bảo đột nhiên ôm Tạ Thư Dật khóc rống lên, ” ô ô ô, ô ô ô, cha nuôi, con rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ, con rất muốn cha làm cha ruột của con, con năm mơ cũng muốn điều này, như vậy, những bạn xấu xa kia cũng sẽ không nói Tiểu Bảo Tiểu Bối là đồ con hoang

nữa! Nhưng mà cha không sợ hãi mẹ con xấu xí sao? Cha không sợ mẹ con bị câm sao? Rất nhiều người nói mẹ xấu xí, cha nguyện ý cùng với mẹ con kết hôn, làm cha ruột của con sao? Là thật sao? Con và Tiểu Bối không phải là đang nằm mơ chứ?”

Tiểu Bối cũng khóc: ” Con cũng muốn vậy, con cũng muốn vậy, nếu như cha nuôi cùng mẹ kết hôn, mấy đứa trẻ xấu cũng sẽ không nói là mẹ Tiểu Bối xấu xí không ai muốn nữa, cũng sẽ không có ai nói Tiểu Bảo Tiểu Bối là đồ con hoang nữa!”

Tạ Thư Dật nghĩ đến thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, một đám trẻ làng chài đang khi dễ hai đứa bé, hắn muốn mở miệng an ủi các con, nhưng mà lời nói lại ứ đọng nơi cổ họng, không tự chủ được mà ngen ngào, tim của hắn đau đớn cơ hồ như đang rỉ máu từng giọt. Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đáng thương của hắn, đáng lẽ ra phải là Tiểu hoàng tử và Tiểu công chúa được ngàn vạn lần sủng ái, yêu thương, nhưng chỉ vì Hải Nhạc bị hãm hại lưu lạc, lại bị đám người kia nhục mạ là đồ con hoang! Con của hắn, nhỏ tuổi đã phải chịu nhiều cực khổ như vậy!

Hải Nhạc cũng bởi vì chưa cưới sinh con, bị người ta mắng là xấu xí không có ai muốn, ở bên trong lòng của Tạ Thư Dật tức giận đau đớn cơ hồ có loại muốn trả thù những thôn dân trong làng có ý nghĩ đó!

Tạ Thư Dật đau lòng đem hai đứa bé đang oa oa khóc ôm vào lòng, dùng sức nói: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, về sau cha sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ các con! Cha cũng tuyệt đối không để cho mẹ các con bị người khác khi dễ! Đám người khi dễ các con, cha sẽ khiến cho bọn chúng không có được kết cục tốt đẹp! Tin tưởng cha, tin tưởng cha!

“Ồ..... Chúng con tin tưởng cha, Tiểu Bảo thật sự rất vui vẻ, rất vui a!” Tiểu Bảo khóc nói.

Thằng bé thật sự rất vui, rất rất vui mừng, có cha nuôi thật tốt quá, đáng đáp cha đẹp trai như vậy, còn đẹp hơn cả chú minh tinh, thế nhưng lại thương mẹ của nó, mặc dù trong lòng của nó và Tiểu Bối, mẹ là người tốt nhất trên đời, nhưng những người khác sẽ không cho là như vậy. Người khác chỉ biết là mẹ rất xấu, không thấy được mẹ là người mẹ tốt, mà cha nuôi không giống người khác, cha thế nhưng muốn cùng mẹ kết hôn, muốn làm cha ruột của nó!

“ Cha nuôi, chúng con sẽ giúp cha, giúp cha theo đuổi mẹ của chúng con!” Tiểu Bảo lau nước mắt nói.

Tạ Thư Dật kích động hôn Tiểu Bảo: ” Tiểu Bảo thật ngoan, cha hiểu rõ con nhất, các con hãy tạo ra cơ hội để cha và mẹ các con ở bên nhau a, như vậy cha mới có thể theo đuổi mẹ con được. Nhớ a, đây cũng là bí mật của chúng ta, chúng ta phải len lén tiến hành chuyện này, không thể để cho mẹ biết a, chúng ta móc tay hứa nhé, vì mong muốn chúng ta sớm trở thành người một nhà mà cố gắng!

“Vâng! Vâng!” Hai tiểu tử liên tục không ngừng cùng Tạ Thư Dật móc tay hứa hẹn.

351. Chương 198: Mẹ Ở Lại Với Cha Nuôi Và Chúng Con Nhé!

Tạ Thư Dật cảm thấy vui vẻ, chỉ cần hai đứa bé đứng về phía hắn, hắn sau này chắc chắn sẽ có cơ hội đến gần cô, để cho cô hiểu rõ, người hắn yêu vẫn luôn là cô!

Tạ Thư Dật không chút do dự gửi tin nhắn cho Hải Nhạc: ‘ Phương Viễn Chi, cô rốt cuộc đang nói cái gì? Tạ Thư Dật tôi là ai à? Tôi là gì mà phải nghe lời cô? Cho dù Hải Nhạc thay đổi, biến thành một người khác rồi, tôi vẫn là yêu cô, bất kể cô biến thành hình dáng gì, tôi chỉ yêu cô ấy! Phương Viễn Chi, cô chạy cái gì mà chạy? Chạy trốn là biểu hiện của kẻ yếu đuối, nếu muốn giúp Hứa Nhã Nghiên, thì lấy dũng khí của mình ra, tới trước mặt tôi nói chuyện!’

Hắn hài lòng gửi tin nhắn đi, sau đó nói với hai đứa bé: “Tiểu Bảo, Tiểu Bối, cha đưa các con về Hải Giác, các con chưa từng được ở đó, về sau, Hải Giác chính là nhà của các con.”

“ Bây giờ phải đi sao? Có nói với ông ngoại một tiếng hay không? Nếu như mẹ trở về cũng sẽ tìm thấy chúng con nhanh hơn.” Bảo nói.

“ Ông ngoại con biết cha tới đón các con đương nhiên biết các con ở cùng cha, bọn họ sẽ yên tâm thôi, cho nên không cần nói. Về phần mẹ con...” Tạ Thư Dật trầm tư một chút, nói: “ Biết các con ở cùng với cha, mẹ cũng sẽ yên tâm.”

Hắn hi vọng cô không an tâm, hi vọng cô vì hài tử mà chạy tới Hải Giác tìm hắn, tóm lại về sau, hắn sẽ đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đặt ở bên cạnh mình, không giao trở về cho cô, hắn muốn mượn hài tử tới gần cô, không, mượn hài tử cho cô đi đến gần hắn!

“ Mẹ sẽ yên tâm mà, em muốn ở cùng cha nuôi.” Tiểu Bối nói.

“ Được rồi, vậy chúng ta đi cùng cha nuôi thôi.” Tiểu Bảo nói.

Trong lòng Tạ Thư Dật trước rầm lòng của đột nhiên trở nên thoải mái hơn, hắn lấy điện thoại ra gọi cho cha hắn: “ Cha, thời gian này phải phiền cha giúp con xử lý công việc rồi, thời gian này con muốn ở Hải Giác nghỉ ngơi một chút, công ty phải nhờ cha rồi.”

“ Con cái tiểu tử thú này, sao lại như thế? Ai, được rồi, được rồi, tâm tình con không tốt, nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt. Tóm lại là đừng có suy nghĩ lười biếng, An Thác về sau là của con, cha chỉ là trợ giúp cho con thôi, đừng nghỉ ngơi quá lâu. Cha cũng muốn nghỉ ngơi sớm rồi. Ai, nếu như hôn nhân đại sự của con xong xuôi, cha liền muốn đi chu du thế giới. Thư Dật a, nếu Nhạc Nhạc không còn nữa, thì hãy buông tay từ bỏ, sẽ có cô gái tốt xuất hiện bên con.” Tạ ba ba ở bên kia nói.

“Cha, con hiểu, chuyện của con cha không cần quan tâm, thời gian này cha chịu khổ một chút, con nghỉ ngơi sẽ sớm quay trở lại. Không nói nữa, bye bye.” Tạ Thư Dật nói.

Hảo, vậy người nghỉ ngơi thật tốt, ta giúp người nhìn.” Tạ ba ba cúp điện thoại.

Giải quyết xong. Tạ Thư Dật thở ra một hơi, trên mặt hắn lộ ra vẻ mỉm cười khó gặp.

Nhạc Nhạc, anh chờ em, chờ em trở lại bên cạnh anh!

Hải Nhạc đang ngồi trên xe, nhận được tin nhắn của Tạ Thư Dật liền bối rối.

Cô vừa tức mà vừa lo, hắn tại sao lại cố chấp như vậy chứ? Hắn dám nói dù Tạ Hải Nhạc biến thành một người khác, hắn vẫn luôn yêu cô! Đó không phải là tạ Hải Nhạc, đó là Trì Hải Hoan a! Là Trì Hải Hoan a!

Hắn còn nói chạy trốn là biểu hiện của hèn nhát, muốn cô lấy ra dũng khí, đi đến trước mặt hắn nói chuyện, hắn không biết cô là người câm sao? Làm thế nào ở trước mặt hắn nói chuyện?

Tạ Thư Dật, anh đúng là đầu heo, sao anh lại không hiểu, Tạ Hải Nhạc đó không phải Tạ Hải Nhạc chân chính! Anh không thể dùng tâm đi cảm nhận một chút sao? Cố chấp thì cũng phải nhìn xem đối tượng là ai chứ!

Trong lòng Hải Nhạc không ngừng chán nản.

Về đến Phương gia, không nhìn thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối đâu, Hải Nhạc vội vàng hỏi Phương ba ba cùng Phương mẹ: “ Tiểu Bảo Tiểu Bối đâu rồi?”

“Tiểu Bảo Tiểu Bối a, xế chiều hôm nay Tạ thiếu gia tới đây, đưa chúng đi Hải Giác chơi rồi, có thể sẽ ngủ lại bên đó.” Phương ba ba nói.

Tạ Hải Nhạc không khỏi cả kinh trợn to hai mắt, trời ạ, hắn thế nhưng lại trở về Hải Giác rồi sao? Cô còn tưởng rằng hắn sẽ ở Đài Bắc chứ, hắn lại tới góc bể làm gì? Lại còn đưa Tiểu Bảo Tiểu Bối đi Hải Giác! Hắn đến cùng muốn làm cái gì à?

“ Cha cảm thấy Tạ thiếu là người rất tốt a, một chút dáng vẻ của đại thiếu gia cũng không có, hắn và Tiểu Bảo Tiểu Bối hợp ý như vậy, suy nghĩ một chút hắn tương lai nếu như kết hôn, sẽ là một người cha tốt. Không biết cô gái nào sẽ may mắn được hắn nhìn trúng, vậy thì thật là tam sinh đã tu luyện phúc khí, yêu hài tử như vậy, chắc chắn cũng sẽ yêu thương vợ của mình, Tạ thiếu đúng là không có chút dáng vẻ của cậu ấm a!” Phương ba ba khen ngợi hắn.

Tạ Hải Nhạc có chút khổ sở cúi đầu, đúng vậy, Tạ Thư Dật cũng giống như cha hắn, sẽ là một người cha tốt, một người chồng tốt, sẽ rất yêu gia đình, cô gái lọt vào mắt xanh của hắn, đúng là sẽ giống như mẹ cô, cả đời vui vẻ.

“Hắn trước đây rất ghê tởm a, bất quá bây giờ, có thể là lớn tuổi rồi, thay đổi tốt hơn, đúng là kỳ quái.” Tiểu Tình nói, cô thở dài một hơi mà nói, ” con người thật sự sẽ thay đổi sao? Rõ ràng tốt như vậy, nhưng bây giờ, trở nên dễ cho con không thể nhận ra cô ấy nữa, làm sai lại như vậy chứ? Xấu thành tốt, tốt lại trở nên xấu, một làm cho người ta vui vẻ, một lại khiến người ta thương tâm.”

Tiểu Tình vẫn như cũ có chút chán nản.

Hải Nhạc đi tới, nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô, bày tỏ an ủi.

“Ai da không nói nữa, chúng ta ăn cơm, ăn cơm, đói bụng cả ngày rồi. Hôm nay buôn bán đặc biệt tốt, có một khách hàng lớn, ở ngư trường chúng ta đặt mua một tấn cá hoa vàng, ngày mai chúng ta phải đi vớt a. Nếu như ngày nào cũng được như vậy, thì nhà chúng ta có thể được tu sửa rồi.” Phương ba ba nói.

“Ai u, quan trọng nhất không phải là chuyện sửa nhà, mà là chuyện chung thân đại sự của nha đầu này a...còn có Phương Đào nữa, chúng ta có khi cũng phải mua cho nó một ngôi nhà ở Đài Bắc a, ông à, nhiệm vụ của chúng ta còn nặng a...” Phương mẹ thở dài nói.

Cả nhà nói chuyện xong lại nói sang chuyện khác, Hải Nhạc trở lại chưa thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối, trong lòng rất nhớ, chẳng lẽ Tạ Thư Dật thật sự để các con ở Hải Giác sao? Cô thật ra thì cũng hi vọng hắn và hải tử quan hệ tốt như vậy, cũng nên để bọn trẻ ở lại đó một đêm phải không?

Hải Nhạc ngồi xuống tới ăn cơm tối, sau khi ăn xong, cô phụ Phương mẹ làm việc nhà, cuối cùng đi tắm rửa. Hải Nhạc mệt mỏi nằm lên giường, hôm nay thật mệt chết đi, mệt quá mệt quá, lên Đài Bắc một chuyến rất cuộc cũng không làm được cái gì!

Chẳng qua là, Tạ Thư Dật tại sao tại sao lại đột nhiên tới Hải Giác? Còn đột nhiên đem Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối đến Hải Giác chơi?

Hải Nhạc rốt cuộc phải ngồi dậy, điểm này, thật sự quá kì lạ rồi!

Hắn muốn làm cái gì à? Vì cái gì mà lại đón đi Tiểu Bảo Tiểu Bối?

Hải Nhạc không khỏi cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Tạ Thư Dật: “Tạ thiếu, tôi biết anh rất thích Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, nhưng mà cũng muộn rồi, bọn nhỏ rất náo, sợ ảnh hưởng đến anh. Phiên anh đưa Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối về nhà.”

Hải Nhạc lo lắng chờ hắn trả lời, nhưng không thấy hắn gửi tin mà gọi trực tiếp cho cô, Hải Nhạc hơi do dự, cuối cùng vẫn tiếp máy: “ Viễn Chi, cô về nhà chưa?” Là giọng nói trầm thấp của Tạ Thư Dật.

Hải Nhạc cố gắng bình tĩnh tiếp tục nghe.

“Ở đài Bắc cô đột nhiên bỏ chạy đi, hại tôi tìm cô một phen, nhưng lại không tìm được, sau lại có chuyện cần về Hải Giác, muốn hẹn cô cùng về, nhưng nghĩ tới cô còn có công việc cho nên tôi về trước. Làm xong việc thì có chút nhớ Tiểu Bảo Tiểu Bối, tôi liền đưa bọn nhỏ đi chơi, chúng chơi rất vui vẻ. Nhưng mà, Tiểu Bối mới vừa vấp ngã, tôi không cách nào dỗ cho con bé nín khóc được, thật xin lỗi.”

Hải Nhạc không khỏi hoài nghi lời của hắn nói, Tiểu Bối vấp ngã sao?

Nhưng rất nhanh, cô liền nghe được tiếng khóc của Tiểu Bối ở bên kia, trong lòng cô không khỏi lo lắng, ngã rất nghiêm trọng sao? Rất nghiêm trọng sao? Vậy anh giúp tôi đưa con bé về nhà được không? Khổ nỗi mình không thể mở miệng nói chuyện, ở điện thoại bên này gấp đến độ xoay quanh.

Sau đó lại nghe đến Tiểu Bảo ở trong điện thoại nói: ” Mẹ, mẹ về chưa? Muội muội vấp ngã, vẫn đang khóc, cha nuôi và con không dỗ được em, mẹ qua đây nhé, chỉ có mẹ mới dỗ được em thôi.”

Nói cô qua đó? Hắn tại sao lại không đưa bọn nhỏ về?

“ Mẹ, muội muội thật sự có chút khó chịu, em khóc muốn chết rồi, mẹ mau qua đây đi.” Tiểu Bảo bên kia không ngừng nói.

Tiểu Bảo ngốc, con bảo hấn đưa các con về nhà a! Tại sao lại muốn mẹ qua đó? Phải để hấn đưa các con về nhà chứ! Về đến nhà mẹ sẽ dỗ dành em con a! Trong lòng Hải Nhạc kêu lên

Đáng tiếc cô lại không thể nói chuyện a!

Cô tiết khí làm rớt điện thoại, cô lo lắng Tiểu Bối, xem ra không đi một chuyến đến Hải Giác là không được.

Hải Nhạc nói với người nhà Phương gia là Tiểu Bối bị thương một chút, cô muốn đi đến Hải Giác một chuyến, Phương ba ba nghe thế liền nói: “ Có muốn cha đi cùng không?”

Hải Nhạc lắc đầu một cái, bày tỏ chính mình tự đi là đủ rồi, cô dắt chiếc xe nhỏ ra, đi về phía Hải Giác.

Đến Hải Giác, Hải Nhạc vẫn có chút do dự, cuối cùng cũng nhấn chuông.

Rất nhanh liền có người đi tới mở cửa, Hải Nhạc đẩy xe đi vào, ngẩng đầu liền thấy Tạ Thư Dật một tay ôm Tiểu Bối một tay dắt Tiểu Bảo, đứng ở bậc thang cửa chính nhìn cô, hài hòa tựa như một bức họa, Hải Nhạc không khỏi ngơ ngác nhìn ba người quan trọng nhất cuộc đời cô.

“Mẹ!” Tiểu Bảo từ trên bậc thang chạy xuống, Hải Nhạc vội vàng chạy đến ôm lấy thằng bé.

“ Em con không có việc gì chứ?” Hải Nhạc lo lắng hỏi Tiểu Bảo.

“ Em con đỡ hơn một chút rồi, nhìn thấy mẹ cũng không khóc nữa.” Tiểu Bảo nắm tay mẹ kéo đi về phía Tạ Thư Dật và Tiểu Bối đang đứng ở cửa chính.

Hải Nhạc tâm thần bất định bất an bước đi.

Trong lòng Tạ Thư Dật lúc ban đầu kích động không thôi, giây phút nhìn thấy Hải Nhạc đứng ở cổng lớn, hấn bình tĩnh đến lạ. Cô sẽ đến, hấn tin chắc cô sẽ đến, cho nên chỉ cần hấn cố gắng, cô nhất định sẽ một lần nữa trở về bên cạnh hấn. lòng của tình, chứng kiến tới Hải Nhạc xuất hiện ở cửa đại môn cái phút chốc kia, hấn!

Khi Hải Nhạc đứng ở trước mặt Tạ Thư Dật, hấn chỉ là yên lặng nhìn cô, hấn cố nén kích động muốn ôm cô vào lòng, chờ cũng đã chờ nhiều năm như vậy rồi, cô đã gần như gang tấc, còn sợ không đợi được cô sao? Cho nên khi Hải Nhạc hướng Tiểu Bối đưa tay ra, hấn liền đem Tiểu Bối đưa vào trong ngực của cô.

“Tiểu Bối cùng Tiểu Bảo lúc xuống lầu không cẩn thận bị ngã, tôi thoa dầu hoa hồng cho con bé rồi, cũng xoa bóp cho nó, cô xem xem, bị thương có nghiêm trọng không.” Tạ Thư Dật nói.

Tiểu Bối cùng Tiểu Bảo xuống lầu thì Tiểu Bối giẫm hụt một cước, ngã ngồi trên đất, chờ hấn đã chạy tới nhìn, đứa nhỏ đau đến nỗi oa oa khóc lớn, hấn cũng đau lòng đến không thở được, đến lúc đó nếu là Nhạc Nhạc tới đây, sẽ cho rằng hấn không có chiều cố tốt cho hài tử, hấn cũng không muốn dùng lý do này để cô đi đến Hải Giác.

Nhưng mà, nhận được tin nhắn của cô, hấn quyết định nói cho cô biết Tiểu Bối bị thương, như vậy, bất kể cô có sợ hấn như thế nào, vì hài tử, cô sẽ đến.

Hải Nhạc dắt Tiểu Bối xuống, vén ống quần lên, phát hiện mắt cá chân con bé có chút sưng tấy, cô không khỏi đau lòng sắp chảy nước mắt.

“ Có muốn đi bệnh viện khám chút không?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc lắc đầu một cái, cũng không có thương tích đến gân cốt, trước kia Tiểu Bảo ngã xuống, mắt cá chân sưng lên còn lớn hơn, nhưng sau cũng không có chuyện gì.

Hải Nhạc nói với Tiểu Bảo: “ Con đi theo mẹ về nhà thôi.”

Tiểu Bảo lắc đầu một cái nói: ” Mẹ, con không muốn trở về, con muốn ở đây với cha, con muốn cha tắm cho con.”

Hải Nhạc không cho phép nhìn Tạ Thư Dật một cái, chỉ thấy hấn cũng nhìn cô, ánh mắt của hấn, tinh mịch như đêm đen, Hải Nhạc cùng hấn bốn mắt nhìn nhau, cô hốt hoảng cúi đầu, hồi lâu mới nói với Tiểu Bối: “Tiểu Bối, nếu không mẹ dẫn con về nhà.”

“Mẹ, con muốn ở cùng với cha và anh hai.”Tiểu Bối nói.

“Bọn nhỏ muốn ở chỗ này, thì để chúng ở đây đi.” Tạ Thư Dật nói, “ nếu như cô đồng ý, cô cũng có thể ở lại chăm sóc cho chúng, cô cũng biết đấy, hải Giác không thiếu phòng, phòng khách còn rất nhiều.”

Cô cũng muốn lưu lại? Hải Nhạc không khỏi lại ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thư Dật.

“Mẹ, mẹ ở lại đây đi, Tiểu Bảo rất thích phòng của cha nuôi ở đây, có rất nhiều đồ chơi nha.” Tiểu Bảo hưng phấn mà nói.

“Nhưng mà, các con ngày mai phải đi học, các con phải ngủ sớm, hiện tại cũng đến lúc ngủ rồi!” Hải Nhạc nói.

Tiểu Bảo không khỏi le lưỡi một cái.

“ Vậy, con chăm sóc em kỹ một chút, mẹ về nhà trước, ngày mai sẽ tới đón các con.” Hải Nhạc ra hiệu tay nói với Tiểu Bảo.

Tạ Thư Dật nhìn điệu bộ Hải Nhạc, trong lòng không khỏi một hồi chán nản, Nhạc Nhạc của hắn, chẳng lẽ muốn cả đời như vậy dùng tay ra hiệu để nói chuyện với người khác sao? Mấu chốt là hắn xem không hiểu, không cách nào hiểu cô đang nói cái gì, suy nghĩ một chút, cô có thể hiểu hắn nhưng mà hắn lại không thể hiểu cô, thật khiến cho hắn muốn phát điên.

“ Không nha, mẹ, mẹ cũng ở lại đây đi, em con cần mẹ.” Tiểu Bảo nhớ nhiệm vụ của mình, cố gắng muốn mẹ ở lại, một bên nó vừa nói vừa hướng Tiểu Bối nháy mắt ra dấu.

Tiểu Bối hiểu ý, cũng nhìn Hải Nhạc nói: “Mẹ, Tiểu Bối muốn ở cùng cha nuôi, nhưng Tiểu Bối cũng muốn mẹ ở lại a, con muốn ngủ cùng với mẹ.”

Hải Nhạc không khỏi khó khăn, hai đứa con của cô không hiểu sao đột nhiên lại muốn như vậy, chẳng những đòi ở lại Hải Giác lại còn muốn cô ở lại đây.

“Mẹ, chúng con rất vui khi ở cùng cha nuôi, cha nuôi cũng yêu thích chúng con, cho nên chúng con không muốn trở về, chúng con muốn cùng cha nuôi ở chung một chỗ, mẹ, mẹ ở lại chăm sóc Tiểu Bối nhé.” Tiểu Bảo nói.

“ Đúng rồi mẹ, mẹ ở lại với Tiểu Bối nhé.” Tiểu Bối cũng không ngừng nũng nịu.

Ai, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối thích Tạ Thư Dật như vậy, nhất định là phụ tử thiên tính nhé, cô làm thế nào nhẫn tâm cướp đoạt hết cơ hội hiếm có để hai đứa bé ở cùng cha ruột của chúng đây?

Cô không khỏi nhìn Tiểu Bảo Tiểu Bối gật đầu một cái.

“ Hoan hô! Mẹ thật tốt.” Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối vỗ bàn tay nhỏ bé hoan hô.

Tạ Thư Dật nhìn Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối ra sức nín kìm kéo Hải Nhạc ở lại thành công, không khỏi mỉm cười.

“Thím Phúc, thím đi chuẩn bị một phòng khách.” Tạ Thư Dật phân phó thím Phúc đang đứng ở bên cạnh.

“ Vâng, thiếu gia!” Thím Phúc nghe xong liền đi làm ngay.

Người hầu ở Hải Giác bây giờ cũng có chút thận trọng đối đãi với Hải Nhạc, hiện tại thân phận cô đã khác, cô chính là mẹ ruột của con nuôi chủ nhân a, nói cách khác, so với chủ nhân địa vị cũng không kém.

Lúc trước làm giúp việc ở đây nên hiểu rõ căn biệt thự, nay lại đến phòng khách ở, khiến cho nữ giúp việc khác hâm mộ muốn chết. Hải Nhạc nhìn ra vẻ hâm mộ trong mắt họ, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, trước kia cô chính là chủ nhân của mấy căn phòng đó a!

352. Chương 199: Trong Lòng Tôi, Em Chính Là Thiên Sứ!

Hải Nhạc ôm Tiểu Bối đến phòng khách đã chuẩn bị, Tiểu Bảo cũng đi theo tới đây, hai đứa bé cứ bên trái một câu cha nuôi, bên phải một câu cha nuôi, tóm lại là ba câu không rời cha nuôi, đều nói về chuyện của

Tạ Thư Dật. Hải Nhạc nghe hai đứa bé nói chuyện, nhất thời lòng vừa chua xót, lại vừa vui mừng. Tạ Thư Dật là thật tâm thích Tiểu Bảo Tiểu Bối, hẳn cũng chưa nghĩ tới, hẳn tại sao lại thích Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy sao?

Khi cô cho Tiểu Bảo Tiểu Bối tắm xong, thay đồ ngủ cho bọn trẻ, hai đứa bé ngồi nhún nhún ở trên giường nói chuyện với mẹ, một lát sau cũng ngủ. Hải Nhạc nhìn các con đã ngủ say, trong lòng vừa khổ vừa ngọt, hài tử rất ngoan, nếu như Tạ Thư Dật biết đây chính là máu mủ của hắn, không phải hắn sẽ yêu thương hài tử hơn sao?

Hải Nhạc ngơ ngác nhìn hài tử ngủ say, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nếu là, nếu như, nếu như cô và Tạ Thư Dật ở bên nhau, thì hai đứa bé chính là tiểu chủ nhân của Hải Giác!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hải Nhạc càng thấy tan nát cõi lòng.

Nếu như cô nói ra sự thật, Tạ Thư Dật thích hai đứa bé như vậy, nhất định sẽ đem Tiểu Bảo Tiểu Bối như hòn ngọc quý mà nâng niu trên tay, nhưng còn cô thì sao? Thư Dật tiếp nhận hài tử, chưa chắc sẽ tiếp nhận cô người phụ nữ xấu xí như vậy! Hắn từng nói rồi, hắn sẽ không nhìn đến những người phụ nữ khá hơn cô, làm sao có thể để ý người phụ nữ xấu xí như cô? Nếu hắn muốn nữ nhân xinh đẹp, chỉ cần ngoắc tay một cái, trước cửa đã xếp một hàng dài! Mà cô, đã không còn là Hải Nhạc trước kia nữa rồi, cô đã không còn xứng với hắn, tại sao có thể mong muốn hắn vì hài tử mà tiếp nhận cô chứ? Cô không muốn ủy khuất hắn, cô cũng sẽ không tiếp nhận lòng thương hại của hắn, hắn đáng giá được ở bên người con gái tốt hơn, tỷ như Nhã Nghiên!

Nói ra sự thật đối với Tạ Thư Dật không thật công bằng, cái người này, nhất định sẽ vì hài tử mà tới đòi chịu trách nhiệm với cô, nhưng mà cái cô muốn không phải là trách nhiệm của hắn!

Không nói ra, thì đối với hài tử không công bằng, rõ ràng có cha, lại thiếu sót tình thương của cha!

Nói hay không nói, đối với cô đều là tiến thoái lưỡng nan!

Thật ra thì không nói sự thật, hài tử mặc dù không có cha, nhưng chúng vẫn hạnh phúc, bởi vì có cô, có người của Phương gia thương yêu chúng, chúng vẫn có thể như lúc trước vui vẻ lớn lên. Tất nhiên Tiểu Bảo Tiểu Bối rất muốn có cha, nhưng mà Tạ Thư Dật có quyền đi theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, cô bây giờ biến thành như vậy, đã không thể nào khiến hắn hạnh phúc! Cô thương hắn như thế nào, sao có thể khiến hắn không hạnh phúc chứ? Cô muốn hắn hạnh phúc! Hắn hạnh phúc thì cô cũng cảm thấy hạnh phúc!

Hải Nhạc lau nước mắt, mỉm cười, đúng vậy, chỉ cần hắn hạnh phúc, đứng xa xa nhìn, cô cũng cảm thấy vui vẻ!

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hải Nhạc vội vàng lau sạch sẽ nước mắt, chạy ra mở cửa, thấy Tạ Thư Dật đứng ở bên ngoài, cô không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Thư Dật bình tĩnh nhìn cô, hẳn thật sự muốn kéo cô vào lòng ôm thật chặt, cảm nhận thân nhiệt của cô, cảm nhận ôn nhu của cô, cũng muốn nói cho cô biết, bao lâu nay hắn vẫn luôn tìm kiếm cô, chưa bao giờ từ bỏ! Hắn không quan tâm cô biến dạng, cũng không để ý cô bị câm!

Nhưng Tạ Thư Dật cũng nói câu nói, hai tay cũng chấp lại sau lưng, lặng lẽ nắm thành quyền, hắn không thể hù dọa cô, Hải Nhạc bây giờ vẫn chưa tiếp thụ nổi tình cảm mãnh liệt của hắn, hắn chỉ có thể từ từ đến gần, để cho cô cảm nhận được tình cảm thâm thiết của hắn mà thôi!

Tạ Thư Dật khắc nội tâm kích động, đi từ từ vào phòng, thấy hai đứa bé ngủ trên giường, liền nói: “ Hai đứa ngủ rồi sao?”

Hải Nhạc hơi gật đầu.

“ Vậy tôi ôm Tiểu Bảo qua phòng tôi ngủ.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, vội vàng lắc đầu.

“Một mình cô trông hai đứa bé ngủ, sẽ không ngủ được, để tôi đưa Tiểu Bảo qua bên kia, cô không cần ngăn cản tôi, tôi thật sự rất thích Tiểu Bảo, là thật.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc nghe hắn nói như vậy, không khỏi cúi đầu, nếu snhawns đã kiên quyết như vậy, thì nghe theo hắn, Tiểu Bảo, vốn chính là con hắn, để cho Tiểu Bảo ở bên hắn nhiều một chút cũng tốt.

“ Hôm nay cô đến Tác Hiệp rồi sao?” Tạ Thư Dật hỏi Hải Nhạc.

Hải Nhạc khẽ lắc đầu.

“Ta muốn hỏi cô, hôm nay cô gửi những tin nhắn kia là có ý gì? Cô nói Hải Nhạc đó không phải là Hải Nhạc thật sự, rốt cuộc là sao?” Tạ Thư Dật bình tĩnh hỏi Hải Nhạc.

Hắn lại hỏi cô câu này! Hải Nhạc không khỏi hốt hoảng xoắn lên.

“ Nếu như cô cảm thấy ở đây không tiện, sợ làm Tiểu Bảo Tiểu Bối thức giấc thì chúng ta đi thư phòng nói chuyện.” Tạ Thư Dật nói Hải Nhạc, hắn nhìn thấu cô đang kinh hoảng.

Hải Nhạc trầm mặc, hồi lâu, cô gật đầu một cái.

Cô thấp thỏm bất an đi theo Tạ Thư Dật vào thư phòng.

“ Ngồi đi, tôi hỏi cô, cô phải thành thật trả lời, tôi muốn một đáp án chính xác, không cho phép cô lừa gạt tôi.”Tạ Thư Dật bình tĩnh ngưng mắt nhìn Hải Nhạc, nói.

Hải Nhạc cắn chặt môi, lừa gạt? Cô cũng không muốn lừa gạt hắn! Nhưng mà cô không thể không lừa gạt hắn!

Hải Nhạc lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn cho hắn:

“Không cần quan tâm đến tôi nói cái gì, tôi nói rồi, tôi là nhà văn, so với người bình thường thì trí tưởng tượng rất phong phú, nhiều lúc đem ra vận dụng vào thực tế, đây là bệnh nghề nghiệp của một nhà văn. Tạ thiếu, hãy dùng tâm của anh để cảm nhận, Tạ Hải Nhạc cũng được, Trì Hải Hoan cũng được, chỉ cần người đó mang lại hạnh phúc cho anh, chỉ cần người đó thích hợp với anh nhất! Người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, Tạ Hải Nhạc ở bên cạnh anh, cô ta không như vẻ bề ngoài xinh đẹp, trong lòng là một người phụ nữ ích kỷ, ác độc, thật sự không xứng với anh Tạ thiếu. Tôi hiểu rõ anh yêu cô ta, không quan tâm cô ta thay đổi anh vẫn chỉ yêu cô ta, nhưng khi mà các người thật sự kết hôn ở cùng nhau, bộ mặt thật của cô ta sẽ lộ ra, anh nhất định sẽ hối hận, anh sẽ hối hận vì đã lãng phí tuổi xuân cùng tình yêu của mình cho cô ta. Mà Hứa Nhã Nghiên, tôi thật sự cảm nhận được cô ấy yêu anh, là yêu không toan tính, cô ấy yêu anh nhiều năm như vậy, nhưng lại thành toàn cho anh và Hải Nhạc, tình nguyện che giấu tình yêu dành cho anh, lại còn thật lòng chúc phúc cho hai người. Sau này Nhã Nghiên nghe được anh và Hải Nhạc chia tay, cô ấy mới dừng cảm một lần nữa nắm lấy tình yêu này, hãy nghĩ tới cô ấy yên lặng yêu anh nhiều năm như vậy, mà cho cô ấy một cơ hội được không? Tìm hiểu rõ cô ấy, anh sẽ phát hiện, Nhã Nghiên thật sự là cô gái đáng giá để nam nhân yêu thương!”

Tạ Thư Dật nhìn tin nhắn trong tay, trong lòng ngọt bùi cay đắng cái gì cũng có, cô nỗ lực muốn giải vây, chỉ sợ hắn biết cô chính là Hải Nhạc, điều này làm cho trái tim của hắn càng thêm rỉ máu, cô cảm thấy chính cô hèn mọn tới trình độ nào, lại không chịu nói cho hắn sự thật chứ?

Nhạc Nhạc, ở trong mắt anh, cho ngoại hình thay đổi như thế nào, thì em vẫn là em! Em vẫn là Nhạc Nhạc mà anh yêu! Em tại sao một chút tự tin cũng không có đây?

Tạ Thư Dật cắn chặt hàm răng, cố nén lời mắng sự ngu ngốc của cô, hắn hít thở một hơi thật sâu, khẩu khí cũng giảm xuống. Thật ra thì hắn hiểu được, cô tại sao lại lựa chọn từ bỏ, đó là vì cô cảm thấy mình đã biến dạng, không còn xứng với hắn, sẽ liên lụy hắn. Nhưng cô lại không muốn hắn và Trì Hải Hoan ở bên nhau, cho nên trăm phương ngàn kế tác thành cho hắn và Hứa Nhã Nghiên, đến nỗi cô không ngại mạo hiểm tới gần cản hắn ở cùng Trì Hải Hoan. Nhưng cô lại không hiểu một điều, hắn chỉ muốn được ở bên cô mà thôi!

Một hồi lâu sau, Tạ Thư Dật mới mở miệng: “ Phương Viễn Chi, tôi thừa nhận Hứa Nhã Nghiên là cô gái tốt, mới gặp cô có vài lần, lại khiến cho cô nhiệt tình giúp đỡ như vậy. Phương Viễn Chi, cô thật sự rất tốt, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác, tại sao lại không chịu suy nghĩ cho bản thân mình một chút?”

Hải Nhạc lo sợ không yên nhìn Tạ Thư Dật, lời của hắn, cô thật sự có chút không đỡ được, không biết phải trả lời thế nào.

Hồi lâu, cô gửi một tin nhắn: “Tạ thiếu, mong anh đừng chê cười, tôi chỉ xuất phát từ tấm lòng, thật sự mong hai người được thành đôi. Về phần tôi, anh cũng biết mà, một nữ nhân vừa câm vừa xấu xí, không xứng để được bất kì người đàn ông nào yêu thương, sẽ không có ai chú ý tới tôi, càng không có người đàn ông nào tới yêu tôi. Tôi chắc chắn là sống cô đơn cả đời, nhưng rồi cũng sẽ quen thôi. Cho nên, nhìn thấy Nhã Nghiên yêu anh như vậy mà anh lại không để tâm, tôi nhìn không được nên mới vì cô ấy mà nói với anh mấy câu này.”

Tạ Thư Dật nhìn xong, trong lòng lại một trận đau đớn, quả nhiên suy đoán của hắn không có sai, Nhạc Nhạc chính là cảm giác mình quá mức hèn mọn, cho nên mới từ bỏ hắn, nhưng cô lại muốn hắn được hạnh phúc, cho nên mới ra sức tác thành cho hắn và Nhã Nghiên!

Tạ Thư Dật ngẩng đầu lên nhìn Hải Nhạc, giọng nói ôn nhu trầm thấp khẽ vang lên: “Phương Viễn Chi, cô sai rồi, tình yêu chân chính, không phải chỉ vì vẻ bề ngoài. Tôi thừa nhận, phần lớn đàn ông đều thích dùng vẻ bề ngoài để định giá trị của một người phụ nữ, bằng không cũng sẽ không có câu nói ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’. Nhưng mà loại mỹ nhân đó cũng không phải là chỉ có vẻ bề ngoài xinh đẹp, họ chẳng qua là dùng dung nhan diễm lệ thu hút ánh mắt của anh hùng, nhưng thực ra chính là dùng cái tài của mình để thu phục trái tim của người anh hùng! Trên thế giới này vẫn có người đàn ông như vậy, hắn sẽ dùng trái tim của mình đi cảm nhận trái tim ẩn sâu trong dáng vẻ bên ngoài đó, nếu chân chính yêu một người, còn ai quan tâm đến người mình yêu là đẹp hay xấu? Phương Viễn Chi, ngoại hình rồi cũng sẽ già đi theo năm tháng, chỉ có nội tâm xinh đẹp mới có thể chinh phục được một người đàn ông, mới khiến hắn vì mình mà dâng hiến cả trái tim! Ví dụ như, Gia Cát Lượng tình anh, tài giỏi, nhưng vợ của ông ta lại là một người phụ nữ thô kệch, xấu xí, sống hạnh phúc cả đời; Tử Trường vì một vị phu nhân bình thường mà từ bỏ vương vị; Tra Nhĩ Tư vương vì một người phụ nữ bình thường mà từ chối công chúa xinh đẹp. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, hãy lấy ra sự tự tin của cô, cô sẽ khiến cho đám đàn ông thuần phục mà quỳ gối dưới chân cô! Hãy tin tôi, cô có thể làm được!”

Hải Nhạc chấn động nhìn Tạ Thư Dật, hắn nói nghe cảm động như vậy, động tình như vậy, cơ hồ khiến cô cảm động đến nghẹn ngào, làm cho cô tin tưởng thế gian này đúng là có loại đàn ông này!

Nghe tới hắn nói cô có thể để cho đám đàn ông thần phục cũng quỳ gối ở dưới chân của cô, Hải Nhạc không khỏi cười khổ cúi đầu, có khả năng sao? Chỉ cần cô vén khăn trùm đầu lên, đám đàn ông đó không phải là quỳ gối, mà là bị hù ngã ở dưới chân của cô đấy!

“Tạ thiếu, anh không phải là tôi, anh không thể hiểu được hoàn cảnh của tôi đâu, không nên an ủi tôi như vậy, tôi không cần, tôi cũng không có ảo tưởng sẽ thuần phục được đàn ông, tôi chỉ muốn cuộc sống cứ thế lặng lẽ trôi qua, nuôi dưỡng Tiểu Bảo Tiểu Bối thành tài. Tôi đang nói về anh, đừng chuyển chủ đề sang tôi được không? Như vậy sẽ khiến tôi cho rằng anh đang thương hại tôi, tôi thật sự rất tốt, không có đàn ông bên cạnh, tôi vẫn có thể sống tốt!”

Hải Nhạc gửi tin nhắn cho Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nhìn tin nhắn tới, trái tim khổ sở liền run rẩy, Nhạc Nhạc của hắn, Nhạc Nhạc của hắn lại cho rằng hắn đang thương hại cô! Trời cao chứng giám, hắn thật sự không hề thương hại cô! Lời hắn nói là thật lòng! Là lời nói tự đáy lòng của hắn! Nếu như cô không tin thì hắn có thể chứng minh cho cô thấy! Chứng minh hắn chính là loại đàn ông mà hắn đã nói! Hắn không hề để ý đến dung mạo của cô như thế nào, hắn chỉ biết yêu cô, rất yêu.

Tạ Thư Dật không khỏi chán nản khẽ thở dài một hơi, trong lúc nhất thời chính hắn cũng mờ mịt không biết nên nói cái gì, xem ra, muốn cô mở lòng mình ra, để cô tin tưởng rằng hắn không phải thương hại cô thì vẫn phải cần thêm một thời gian dài, cần phải kiên nhẫn hơn, có thể nói, là cùng Hải Nhạc bắt đầu lại một cuộc tình mới! Nói cách khác, hắn trước tiên muốn Hải Nhạc lấy lại được sự tự tin của chính mình, để cho cô tin tưởng hắn, sau đó, hắn lại một lần nữa theo đuổi cô, kéo cô về bên hắn mãi mãi!

“Phương Viễn Chi, cô rất muốn giúp Hứa Nhã Nghiên sao?” Tạ Thư Dật hỏi.

Hải Nhạc dùng sức gật đầu.

“Cô rất muốn tôi và cô ấy ở bên nhau?” Tạ Thư Dật hỏi tiếp.

Hải Nhạc do dự, một lần nữa kiên định gật đầu.

“ Nếu như cô đáp ứng tôi một yêu cầu, tôi sẽ cân nhắc về đề nghị này.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc không khỏi nghi vấn nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Tạ Thư Dật hơi cười, buông lỏng nói với cô: ” Gỡ khăn trùm đầu của cô xuống, cho tôi nhìn thấy cô.”

Cái gì? Hắn muốn nhìn mặt cô? Muốn nhìn khuôn mặt bị hủy hoại này sao? Hải Nhạc giật mình, sợ hãi nhìn Tạ Thư Dật, cô liều mạng nắm chặt khăn của mình, không ngừng lắc đầu, chân cũng không tự chủ mà lui về phía sau.

Ai cũng đều có thể nhìn thấy khuôn mặt này, bởi vì cô không ngại ánh mắt soi mói của bọn họ, nhưng Tạ Thư Dật thì không, hắn không được! Cô không muốn hắn thấy dung mạo của cô bây giờ, không muốn trong mắt hắn vẽ kinh sợ cùng thất vọng khi nhìn thấy cô. tướng mạo, không muốn hắn nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ cùng thất vọng của mình khi nhìn thấy cô. Như vậy, cô cũng không còn dũng khí để sống tiếp nữa! Không! Cô không muốn hắn nhìn! Không muốn!

“ Phương Viễn Chi, nếu thật sự muốn giúp Nhã Nghiên, thì hãy bỏ đi sự tự ti, lấy dũng khí của cô ra đối mặt với tôi, để tôi nhìn thấy cô! Tôi muốn nhìn cô một chút!” Tạ Thư Dật vừa nói, vừa tiến tới gần cô thêm vài bước.

Không! Không muốn! Cô có thể bỏ xuống sự xấu hổ và tự ti trước mặt người khác, nhưng ở trước mặt hắn, cô không thể làm được! Không, cô không muốn để hắn thấy mặt của mình!

Hải Nhạc vội vàng xoay người chạy đi, Tạ Thư Dật không nghĩ tới cô lại phản ứng mạnh như vậy, theo bản năng muốn kéo cô lại. Nhưng cuối cùng Hải Nhạc vẫn nhanh hơn, mở cửa chạy ra ngoài, Tạ Thư Dật chỉ đành bóp cổ tay thở dài, hắn lại hù dọa cô rồi sao? Hắn chỉ là muốn nói cho cô biết, người khác quan tâm dung mạo của cô, còn hắn tuyệt đối sẽ không quan tâm, nhưng cô cần bản cũng không cho hắn cơ hội nói ra lời này!

Tạ Thư Dật nhắc chân muốn đuổi theo, nhưng mới được vài bước liền dừng lại, đuổi theo, lại khiến Hải Nhạc thêm sợ hãi hơn!

Phải làm sao bây giờ? Cô gái ngu ngốc này, tại sao lại không hiểu được lời nói của hắn có ý gì chứ!

Tạ Thư Dật đi ra khỏi thư phòng, đứng trên hành lang, để cho mình bình tĩnh lại một chút. Không được bao lâu, hắn lại nhận được tin nhắn của Hải Nhạc:

“Tạ thiếu, đừng tò mò về tôi, tôi nói cho anh biết, rất nhiều người đều hoảng sợ khi nhìn thấy mặt của tôi, tháo khăn che mặt của tôi ra, tôi thật sự sẽ hù dọa đến anh. Cho nên, xin anh đừng tò mò về tôi, anh cứ như vậy, thật sự sẽ khiến tôi bị đả kích.”

Thư Dật nhìn tin nhắn, tâm tình thật lâu cũng không thể bình tĩnh, hắn không phải là tò mò, hắn không phải là tò mò! Hắn lại càng không muốn đả kích cô!

Nghĩ đến lúc này có nói muốn ôm Tiểu Bảo về phòng của mình, Tạ Thư Dật tự tin đi tới trước cửa phòng của Hải Nhạc, hắn gõ cửa nhưng bên trong một lúc lâu cũng không trả lời, Tạ Thư Dật thở dài một cái, nhưng vẫn kiên trì gõ cửa. Hải Nhạc không nhận được, đành phải mở cửa, Tạ Thư Dật nhìn cô một cái, thấy mắt cô hồng hồng, nhất định là cô đã khóc.

“Tôi tới đây ôm.....Viễn chi, nếu như yêu cầu của tôi đã làm khó cô thì tôi xin lỗi.”

Hải Nhạc trầm mặc nhìn hắn, sao hắn lại muốn nhìn mặt của cô như vậy? Nhìn mặt của cô xong, hắn thật sẽ xem xét chuyện với Hứa Nhã Nghiên sao? Là thật sao?

Nếu như để hắn nhìn thấy khuôn mặt thật của cô, mà có thể giúp cho Nhã Nghiên được hắn để ý thì cũng tốt. Coi như cô là lần đầu tiên giúp cho Nhã Nghiên một việc tốt! Đây cũng chính là cơ hội duy nhất để cô có thể báo đáp Nhã Nghiên!

“ Nếu như anh thấy được mặt của tôi rồi thì nhất định phải cân nhắc chuyện tình cảm với Nhã Nghiên, anh sẽ không nuốt lời chứ?” Hải Nhạc gửi tin nhắn cho Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nhìn tin nhắn, kiên định gật đầu với cô.

Hắn chỉ nói là cần nhắc đến Nhã Nghiên, cũng không phải là nói sẽ lựa chọn cô ấy, tất nhiên sẽ không nuốt lời. (((((((((((Ai da, Dật ca. Anh thật gian xảo. Nhưng thế mới lừa được con gái người ta đưa về nhà a.>>> Bái Phục.....*.*)))))))

Hải Nhạc cắn răng, cô chậm rãi đưa tay lên tháo khăn trùm đầu ra, hai bàn tay run rẩy nắm đầu khăn từ đỉnh đầu của mình kéo xuống, cô hít một hơi thật sâu, dùng sức kéo cái khăn xuống. Khuôn mặt bị hủy hoại của cô cứ thế phơi bày trước mặt Tạ Thư Dật, Hải Nhạc rất muốn nhắm mắt lại, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt kinh sợ của Tạ Thư Dật, nhưng đôi mắt của cô lại không thể khép lại mà cứ trần trụi nhìn hắn, nước mắt ẩm ướt cũng nhanh chóng xông lên. Bởi vì, cô cũng muốn nhìn thấy biểu tình của hắn, như vậy cô mới có thể vĩnh viễn chết tâm, sẽ không còn bất kỳ vọng tưởng gì tới hắn nữa. Không có quan hệ, dù bị hắn ghét bỏ cũng không liên quan đến nhau nữa, cô thật sự hi vọng hắn và Nhã Nghiên có thể ở bên nhau. Cho hắn một câu trả lời, giải đáp sự tò mò của hắn, sau này, cô sẽ đi thật xa, hắn cũng bị dọa sợ không dám tìm đến cô nữa! Không liên quan đến nhau, thật sự không liên quan đến nhau nữa, chỉ cần hắn hạnh phúc là đủ rồi!

Tạ Thư Dật lẳng lặng nhìn Hải Nhạc kéo khăn trùm đầu xuống, rốt cuộc hắn cũng thấy được khuôn mặt của cô! Ông trời ơi, mặt của cô bị thương rất nghiêm trọng, vết sẹo kinh khủng kia, giống như một con rết đang bò trên mặt của cô vậy! Nhìn qua đúng là có thể dọa cho người ta khiếp sợ!

Nhạc Nhạc của hắn, Nhạc Nhạc xinh đẹp của hắn, Nhạc Nhạc mà hắn yêu nhất lại biến thành bộ dạng này!

Trong khiếp sợ, Tạ Thư Dật tan nát cõi lòng không dứt, nước mắt đau lòng mà tràn mi, hắn thật sự muốn, rất muốn ôm cô vào trong ngực, rất muốn an ủi cô, không liên quan, thật sự không liên quan, cho dù em có xấu xí thế nào, cũng tốt hơn là em xa cách anh vĩnh viễn, nằm dưới biển sâu lạnh lẽo kia!

Tạ Hải Nhạc ngơ ngác nhìn tạ Thư Dật, cô có thể đoán được hắn sẽ rất giật mình, không ai thấy mặt của cô mà không kinh hãi, nhưng ngàn vạn lần cũng không ngờ hắn sẽ khóc! Hắn tại sao lại phải khóc? Là bị cô dọa sợ quá sao?

Nhưng Tạ Thư Dật không phải là người nhát gan như vậy, chẳng lẽ là hắn đang thương hại cô? Cô không cần hắn thương hại!

Hải Nhạc cười khở một tiếng, nhanh chóng kéo khăn trùm lên che mặt, sau đó gửi cho Tạ Thư Dật một tin nhắn:

“Tạ thiếu, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh rồi, tôi biết ngay anh sẽ giật mình, cuối cùng thì anh cũng đã hiểu vì sao tôi suốt ngày che mặt rồi, bởi vì tôi không muốn hù dọa mọi người. Đã hù dọa anh rồi, thật xin lỗi. Anh hãy nhớ lời mình đã nói, không được nuốt lời.”

Tạ Thư Dật nghe được tiếng chuông tin nhắn, liền lấy lại tinh thần, nhìn tin nhắn mà cô gửi tới, nhìn xong hắn ngẩng đầu lên kích động nói với Hải Nhạc nói:

“ Không, nói cho em biết, em không hề hù dọa đến tôi, tôi cũng không cảm thấy nó đáng sợ chút nào, mà ngược lại, trong lòng tôi em chính là Thiên Sứ, cho dù mặt của em xấu xí đến cỡ nào, thì trong lòng tôi, em vẫn là Thiên Sứ!”

Hải Nhạc giương mắt nhìn Tạ Thư Dật, trời ạ, là cô nghe lầm rồi chẳng? Hắn nói cô là Thiên Sứ! Cô đã xấu xí như vậy rồi, làm sao có thể nói là Thiên Sứ đây? Hắn muốn an ủi cô, nhưng cũng quá khoa trương rồi!

353. Chương 200: Nụ Hôn Chứng Minh

“ Em không tin sao? Tôi có thể chứng minh cho em thấy.” Tạ Thư Dật nói.

Chứng minh? Hắn muốn chứng minh như thế nào? Hải Nhạc hoài nghi nhìn Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật đi từ từ đến trước mặt Hải Nhạc, cô ngẩng đầu nhìn hắn, ở trước mặt cô, hắn vẫn cao lớn như vậy, từ lần gặp mặt đầu tiên, trừ cái lần giúp hắn bôi thuốc, đây là lần thứ hai hắn đứng sát trước mặt cô như vậy, Hải Nhạc chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn.

Tạ Thư Dật đột nhiên vươn tay kéo khăn trùm đầu của cô ra, Hải Nhạc không phản ứng kịp, khuôn mặt lại lần nữa lộ ra trước mắt hắn, cô lúng túng lấy tay che mặt của mình, nhưng Tạ Thư Dật phản ứng cực nhanh, vươn tay gắt gao giữ chặt hai tay của cô, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Viễn Chi, để tôi chứng minh cho em thấy.”

Tạ Thư Dật đột nhiên dùng lực, đem Hải Nhạc kéo vào trong ngực, Hải Nhạc trợn to hai mắt hoảng sợ nhìn hắn, hắn muốn làm cái gì? Hắn muốn chứng minh như thế nào?

“Lúc trước tôi đã từng nói rồi, em có một đôi mắt rất đẹp, đôi mắt này chính là cửa sổ linh hồn của em, để cho tôi nhìn thấu được tâm hồn xinh đẹp của em, Viễn Chi, là thật, trong lòng tôi, em chính là Thiên Sứ!” Tạ Thư Dật thở dài một tiếng, môi hắn nhẹ nhàng quý trọng rơi trên đôi mắt kia.

Hắn đột nhiên hôn lên mắt cô, trong nháy mắt khiến cho Hải Nhạc như đinh đóng cột, đứng chôn chân tại chỗ. Trời ạ, đây là ảo giác sao? Là mơ sao? Hắn đang hôn cô sao? Hải Nhạc không tin nổi nhắm chặt hai mắt lại, cô đến ở trong mộng cũng mong đợi thời khắc này, không biết đã bao lâu rồi? Hải Nhạc cảm thấy mình đã mong chờ cả vạn năm, rốt cuộc giờ khắc này cũng tới!

Nụ hôn của hắn, êm ái như thế, giống như một mảnh lông vũ phớt qua tim của cô, khiến cho trái tim của cô không thể khống chế được mà đập nhanh hơn, cô phải làm sao? Là muốn đẩy hắn ra hay muốn ôm lấy hắn? Lý trí không ngừng nhắc nhở cô phải đẩy hắn ra, nhưng cô lại không muốn đẩy hắn ra, mặc kệ hắn vì lí do gì mà hôn cô, cô vẫn muốn chìm đắm một lần, cả đời này, sẽ không có lần nào như thế nữa!

Rất nhanh, nụ hôn của hắn rơi trên vết sẹo ghê rợn kia, vẫn là nhẹ nhàng quý trọng, nước mắt vì vui mừng mà rơi xuống, Hải Nhạc thật sự có một loại ảo giác, ảo giác hắn đang coi cô là người hắn yêu vậy!

Làm sao có thể chứ? Hắn vẫn luôn nói, mặc kệ Hải Nhạc biến thành cái gì, hắn vẫn yêu cô, hắn yêu chính là khuôn mặt Trì Hải Hoan giống hệt khuôn mặt của Hải Nhạc, chỉ cần gương mặt đó vẫn tồn tại, hắn sẽ cho rằng Trì Hải Hoan chính là Tạ Hải Nhạc! Hắn chỉ yêu gương mặt đó thôi!

Chẳng lẽ, hắn là muốn dùng loại phương thức này tới nói cho cô biết, hắn không có bị kinh sợ sao? Hắn cho rằng, cô cần một người đàn ông tới hôn cô một cái thì mới có thể an ủi sao? Hắn cho rằng cô là loại người nào chứ? Cô không cần cái loại an ủi, thương hại này! Cô không cần!

Hải Nhạc thở hổn hển một hơi, bắt đầu giãy dụa đẩy Tạ Thư Dật ra.

Nhưng Tạ Thư Dật không muốn buông cô ra, năm năm a, suốt năm năm trời, hắn vẫn luôn tìm cô! Hôm nay rốt cuộc cũng tìm được cô, có thể ôm cô ở trong ngực của mình, hắn sao có thể dễ dàng buông cô ra như vậy? Từ khi biết cô chính là Nhạc Nhạc, hắn vẫn luôn khát vọng được ôm cô thật chặt, dùng sức hôn cô, nếu đã ôm cô vào trong ngực của mình, hắn thật sự không muốn buông cô ra nữa, hắn nhất định không buông.”

Không để ý đến Hải Nhạc đang giãy dụa trong ngực, Tạ Thư Dật càng kéo thân thể mềm mại của cô áp sát vào người mình, nụ hôn của hắn rơi vào môi của Hải Nhạc. Một khắc đó, cả người hắn cơ hồ ngừng hô hấp, đôi môi của cô vẫn mềm mại như năm năm trước, vẫn ngọt ngào như thế. Hắn như đói khát, không ngừng mút lấy đôi môi của cô. Khi Tạ Thư Dật hôn cô, mằn mê đôi môi của cô, Hải Nhạc tựa như bị sét đánh trúng, cả cơ thể cũng không cử động nổi, đại não bây giờ đã rối thành một nôi rồi, tâm cũng rối loạn thành một mớ bùi nhùi!

Muốn đẩy ra hắn sao? Thật sự muốn đẩy ra hắn sao? Cô đã chờ đợi để được gần hắn như vậy đã lâu lắm rồi!

Khi tạ Thư Dật cố gắng cạy môi của cô ra, Hải Nhạc xoay mình thanh tỉnh lại, không thể như vậy! Không thể như vậy được! Cô rất tham luyện ôn nhu của hắn, nhưng mà hắn không thể làm như thế với cô! Cô cũng không cần hắn dùng cách này để chứng minh rằng hắn không kinh sợ vì khuôn mặt của cô!

Hai tay của Hải Nhạc đã bị Thư Dật buông lỏng ra, mà tay của hắn lúc này đang nắm lấy vòng eo con kiến của cô, Hải Nhạc dùng sức đẩy lồng ngực hắn ra, cũng cố gắng nghiêng mặt sang một bên, tránh đi đôi môi của hắn. Đáng tiếc, hắn lại cương quyết không buông, ôm chặt lấy cô, Hải Nhạc nhất thời luống cuống, lại không thể nói được, đành phải giơ chân lên, hung hăng đá hắn một cước. Tạ Thư Dật rút cuộc cũng hoàn hồn, hắn buông lỏng Hải Nhạc ra, cô chật vật vội vàng lui về phía sau, tránh hắn như tránh tà, nước mắt cũng không ngừng nhỏ giọt. Tạ Thư Dật liếm môi một cái, hắn có chút tiếc nuối về nụ hôn chưa sâu này, Hải Nhạc lại cứ như vậy mà kết thúc nó! ((((((((((Ây dà, Dật ca đúng là cái đồ háu ăn..... Hôn được là tốt lắm rồi, lại còn đòi hôn sâu cơ...ew...)))))))))))))

Thấy nước mắt ứa khuất của Hải Nhạc, Tạ Thư Dật cũng có chút hối hận mình đã quá kích động rồi.

Cô vẫn còn bài xích hắn, sợ hắn, cũng kháng cự hắn thân cận cô, xem ra, bây giờ vẫn không thể phơi bày thân phận của cô, nếu không, khẳng định cô sẽ chạy đi mất, hắn sợ sau này cũng không tìm được cô nữa! Cho nên, nếu như cô không muốn làm Hải Nhạc, mà muốn làm Viễn Chi, thì hắn sẽ đáp ứng để cô là Viễn Chi!

Nhưng hắn không hối hận vì đã hôn cô, tuyệt không hối hận.

“Biết em kháng cự, nhưng tôi sẽ không nói câu xin lỗi, bởi vì đây là muốn chứng minh cho em thấy, em không hề đáng sợ, cũng không dọa người, ngược lại, tôi tự cảm thấy được chính mình bị em hấp dẫn, em có một loại mị lực luôn khiến cho tôi muốn được đến gần để thấu hiểu, hãy quên khuôn mặt này đi, không có gì là không thể cảm nhận bằng trái tim.” Tạ Thư Dật nói.

Hải Nhạc tan nát cõi lòng lắc đầu, cô không thể nào quên được, cô làm sao quên được chứ?

Cho dù hắn không ghét bỏ khuôn mặt của cô, nhưng mà cô để ý! Cô thật sự để ý, hắn không biết cô là Hải Nhạc, hắn chỉ là muốn dùng cách này để an ủi cô thôi! Nếu như hắn biết cô chính là Hải Nhạc, hắn nhất định sẽ không chấp nhận nổi! Hơn nữa, ở trong lòng của cô, nam thần hoàn mỹ như Tạ Thư Dật, làm sao có thể sánh đôi cùng loại phụ nữ vừa xinh vừa xấu xí như cô chứ? Bởi vì chính bản thân Hải Nhạc cũng là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, chính bản thân cô cũng không chấp nhận nổi mình biến thành cái bộ dạng này, hắn thì lại càng không dễ dàng chấp nhận Tạ Hải Nhạc mà hắn yêu lại biến thành Phương Viễn chi vừa xinh vừa xấu xí thế này!

“Phương Viễn Chi, đừng lắc đầu với tôi được không! Sau này đứng trước mặt tôi, em không cần phải che mặt nữa, em thật sự không hề đáng sợ! Tôi không hề ngại vết thương này, đây chẳng qua chỉ là một vết sẹo thôi!” Tạ Thư Dật thấy cô giống như con đà điểu không ngừng trốn tránh, hắn vội vàng nói.

Hải Nhạc lúc này mới nhớ tới mình còn vẫn chưa đeo khăn che lại, cô hoảng sợ cúi đầu, nhặt chiếc khăn lên trùm mặt kín mít, sau đó thẳng thừng chỉ tay ra cửa, ý đuổi Tạ Thư Dật ra ngoài.

“Chuyện này, Viễn Chi, chúng ta từ từ nói được không!” Tạ Thư Dật cố gắng cứu vãn, Hải Nhạc vẫn tư thế chỉ tay như vậy, cũng không nhìn hắn.

Tạ Thư Dật cảm giác mình đã làm hỏng chuyện rồi, thất vọng thở dài một cái.

“Được, để tôi nhìn các con một chút.” Thấy Tạ Thư Dật đi đến chiếc giường, muốn ôm Tiểu Bảo đi, Hải Nhạc vội vàng chạy tới trước mặt ngăn cản hắn.

“Viễn Chi, đừng như vậy...” Tạ Thư Dật có chút cầu khẩn nhìn Hải Nhạc, hắn muốn ngủ cùng Tiểu Bảo, hắn muốn thiết lập mối quan hệ cha con thật tốt.

Hải Nhạc nhìn hắn, trong ánh mắt có chút dãn ra, Tạ Thư Dật chớp lấy cơ hội, mò lên trên giường, ôm Tiểu Bảo ở trên tay.

“Viễn Chi, ngủ ngon.” Tạ Thư Dật nói, sau đó ôm Tiểu Bảo đang ngủ say lơ lửng không rời ra khỏi cửa phòng của Hải Nhạc.

Hải Nhạc đưa mắt nhìn hắn rời đi, hắn vừa đi, cô liền chạy tới đóng chặt cửa lại, cả người tựa lên cánh cửa, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Cô làm sao lại không khát vọng hắn? Cô muốn có hắn đến mức đau đớn cả tâm can, nhưng mà không thể như vậy được, không phải là nói muốn tác thành cho hắn và Nhã Nghiên sao? Tại sao có thể ở thời điểm

mẫu chốt lúc này dao động chứ!

Không, tốt nhất là hãy cứ giữ vững khoảng cách như trước kia, không được gần hần thêm nữa, cũng không được để hần tới gần mình, cô rất sợ, rất sợ mình lại rơi vào vực thẳm thêm một lần nữa, cô phải giữ vững lý trí của mình!

354. Chương 201: Để Tiểu Bảo Tiểu Bối Ở Cùng Tôi

Cả buổi tối, Hải Nhạc lẫn qua lộn lại cũng không ngủ được, hần như vậy hần khiến cho cô sợ, mà cô như vậy cũng làm cho chính mình sợ hãi.

Tạ Thư Dật ở trên giường của mình cũng trần trọc trở mình, hần phải làm sao với cô đây? Đưa cô trở về bằng cách nào đây? Hần hận không thể cùng cô ở chung một cô, nhưng bây giờ Hải Nhạc lại tự ti, bài xích hần đến gần cô, hần có thể nhìn ra Hải Nhạc rất yêu hần, mà hần cũng rất yêu cô! Có sao lại không thể quen biết nhau, có sao lại không được ở bên nhau?

Nghĩ đến nụ hôn đó bị cô kháng cự mà vội vã dừng lại, Tạ Thư Dật trong lòng không khỏi chán nản.

Nhạc Nhạc à, cái đồ ngốc này, thật ra thì anh đã biết em chính là Nhạc Nhạc rồi, dù em có kháng cự, trốn tránh anh thế nào, anh đều không để em chạy mất! Không tin, em cứ thử xem!

Nghĩ đến đây, lại quay đầu nhìn Tiểu Bảo đang ngủ ngon giấc, nội tâm của Tạ Thư Dật cũng ạm an ổn một chút, khóe miệng cười cười, tiến vào mộng đẹp.

Hải Nhạc căn bản là không thể ngủ nổi, cho nên mới sáng sớm đã rời giường, nếu như bây giờ qua gọi Tiểu Bảo dậy, thì cô có thể yên lặng không tiếng động mà rời khỏi Hải Giác, bởi vì bây giờ cô thật sự không dám đối mặt với Tạ Thư Dật.

Hải Nhạc lay Tiểu Bối dậy, Tiểu Bối ngồi dậy, dụi dụi mắt, không nhìn thấy anh ha, liền hỏi mẹ: “Mẹ, anh hai đâu?”

“Anh hai đang ngủ cùng cha nuôi ở bên kia.” Hải Nhạc nói.

“A, con muốn đi tìm anh hai và cha.” Tiểu Bối bò xuống giường.

Tiểu Bối rất là vui vẻ đi đến mở ra cánh cửa phòng mà Hải Nhạc không dám mở, lại thấy Tạ Thư Dật đã chỉnh tề đứng ngay cửa.

“Cha nuôi, Tiểu Bối muốn cha bế!” Tiểu Bối mặt mày hớn hở hướng Tạ Thư Dật giang hai cánh tay.

“Tiểu công chúa, dậy rồi sao” Tạ Thư Dật cúi người xuống ôm cô bé lên, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Chân con còn đau không?”

“Còn đau, nhưng mà Tiểu Bối không sợ đau nữa, anh hai cũng dậy rồi sao?” Tiểu Bối hỏi.

“Anh hai còn ngủ, cha không có đánh thức anh hai.” Thư Dật trả lời Tiểu Bối, tầm mắt lại chuyển lên người của Hải Nhạc.

Hải Nhạc nghĩ tới hành động của hần tối hôm qua, mặt nhất thời nóng hừng hực như bốc cháy lên, cô không dám đối mặt với ánh mắt của hần, cúi đầu xuống.

“Viễn Chi, chào buổi sáng!” Tạ Thư Dật nhìn Hải Nhạc chào hỏi.

Hải Nhạc ngẩng đầu lên, hướng tới hần gật đầu một cái, sau đó cô nói với Tiểu Bối: “Tiểu Bối, nói cha nuôi mau gọi anh hai dậy, chúng ta phải về nhà rồi, mẹ còn đưa các con đến trường học.”

“Cha nuôi, mẹ con nói, cha gọi anh hai dậy, mẹ muốn đưa con và anh hai đến trường học.”

“Tôi có thể đưa bọn trẻ đi.” Tạ Thư Dật nói.

“Không, như vậy quá làm phiền anh rồi, anh cứ làm việc của mình đi, tôi sợ Tiểu Bảo Tiểu Bối sẽ quấy rầy đến anh, để tôi đưa bọn trẻ về nhà, nếu anh nhớ chúng thì có thể tới nhà tôi thăm chúng.” Hải Nhạc nói.

Tiểu Bối làm rất tốt chức vụ của một tiểu phiên dịch, đem lời nói của Hải Nhạc truyền đạt lại cho Tạ Thư Dật.

“Không, trong khoảng thời gian này, tôi sẽ ở Hải Giác nghỉ ngơi, tôi hi vọng Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể ở cùng với tôi, để bọn trẻ ở Hải Giác, tôi sẽ lo đưa đón bọn trẻ đi học.”

Hải Nhạc giật mình nhìn Tạ Thư Dật, hẳn muốn ở Hải Giác nghỉ ngơi một thời gian? Thân thể của hẳn, không phải đã tốt rồi sao? Không lẽ, hẳn thật sự mắc bệnh nguy hiểm gì rồi? Đứa ngốc, anh tại sao không cẩn thận như vậy chứ? Thân thể là vốn quý, tại sao lại không biết quý trọng chứ?

Thấy ánh mắt lo lắng cùng có chút trách cứ của Hải Nhạc, Tạ Thư Dật liền nghĩ đến có thể là cô hiểu lầm hai chữ ‘nghỉ ngơi’ mà hẳn nói rồi. Vốn dĩ hẳn muốn giải thích rằng mình không có chuyện gì, nhưng hẳn lại có chút giật mình, Hải Nhạc đang lo lắng cho hẳn, chuyện này thật sự khiến cô lo lắng cho hẳn?

Tạ Thư Dật nhẹ nhàng thở dài một cái, nói: ” Tôi thật sự rất muốn Tiểu Bảo Tiểu Bối ở bên tôi nhiều một chút, sức khỏe tôi dạo này có chút vấn đề nhỏ, cho nên tâm tình không mấy tốt, Tiểu Bảo cùng Tiểu Bối, có thể mang đến cho tôi niềm vui, Viên chi, để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối ở bên cạnh tôi nhé, tôi thật sự rất thích chúng.” (((((((((((AAAAa, Dật ca diễn sâu quá đi.....SO SO SO DEEP.....))))))))))

Hắn đã từng đi khám sức khỏe, chỉ sợ là không phải vấn đề nhỏ như lời hẳn nói? Lòng của Hải Nhạc không ngừng đau đớn, nếu như hẳn có chuyện gì thì cô phải làm sao bây giờ? Cô sẽ đau lòng chết mất!

“ Viên Chi, thời gian tôi ở Hải Giác, để Tiểu Bảo và Tiểu Bối ở cùng tôi được không, xin em đấy.” Tạ Thư Dật thỉnh cầu nhìn Hải Nhạc.

Hải Nhạc chần chờ.

“ Em yên tâm, tôi sẽ đón bọn trẻ đúng giờ, chỉ để chúng ở bên cạnh tôi thôi.” Tạ Thư Dật biết, chỉ cần hài tử ở bên cạnh hẳn, cô nhất định sẽ không bỏ được hài tử, thỉnh thoảng tới Hải Giác một chuyến, cô đến vẫn tốt hơn là hẳn đến tìm cô.

Nghĩ đến có các con ở bên cạnh hẳn, có thể khiến hẳn vui vẻ hơn, để cho tâm tình hẳn khá hơn một chút, Hải Nhạc không khỏi đối với hẳn gật đầu một cái, coi như là đồng ý với hẳn.

Tạ Thư Dật mỉm cười đứng lên: “Cám ơn Viên Chi, cảm ơn em đã sinh ra hai đứa trẻ Tiểu Bảo Tiểu Bối đáng yêu như vậy, thật sự khiến tôi rất vui vẻ.”

Lời của hẳn khiến cho Hải Nhạc tan nát cõi lòng, hẳn thích Tiểu Bảo Tiểu Bối như vậy, cảm thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể mang đến cho hẳn niềm vui. Không lẽ chỉ có Tiểu Bảo Tiểu Bối mới có thể mang niềm vui tới cho hẳn sao? Trì Hải Hoan thì sao, cô ta vẫn không thể magn lại niềm vui cho hẳn sao? Hẳn không phải là rất yêu cô ta sao? Tại sao lại không vui vẻ?

“Chỉ cần anh cảm thấy Tiểu Bảo Tiểu Bối có thể mang niềm vui tới cho anh, sẽ không làm phiền tới anh, thì tôi có thể để cho Tiểu Bảo Tiểu Bối ở Hải Giác, nhưng anh nhất định phải chú ý đến sức khỏe của mình, thân thể là thứ quý giá, không được lơ là.” Hải Nhạc không an tâm dặn dò hẳn.

Tiểu Bối nói cho Tạ Thư Dật nghe, tạ Thư Dật cười tí mắt nhìn Hải Nhạc, nhẹ nói: ” Viên Chi, cảm ơn em quan tâm.”

Hải Nhạc hốt hoảng lắc đầu.

“Cha nuôi, mẹ nói mẹ phải về nhà rồi.”

Tạ Thư Dật biết cô sẽ không ở chỗ này quá lâu, nhưng hẳn vẫn không tự chủ được nói với cô: ” Em ở lại đây với Tiểu Bảo Tiểu Bối đi.”

“ Anh biết công việc của tôi là viết văn mà, thời gian này tôi đã bỏ bê quá nhiều, tôi nhất định phải làm xong công việc lần này để nuôi gia đình.” Hải Nhạc nói.

Tạ Thư Dật nghe Tiểu Bối phiên dịch, ở trong lòng thở dài một cái, Nhạc Nhạc của hắn, cô lại muốn cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình, nhiều năm như vậy, cô đã chịu khổ nhiều rồi, sau này, hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô phải chịu khổ như vậy nữa. đi tới, về sau, hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô mệt như vậy!

“Được rồi, vậy em về nhà đi, nhất định phải nhớ không được quá sức đó, em đã nói rồi, thân thể là vốn quý, tôi cũng muốn em chăm sóc cho thân thể mình thật tốt.” Tạ Thư Dật nhượng bộ nói.

Hải Nhạc trầm mặc gật đầu một cái.

Sau đó Tạ Thư Dật gọi Tiểu Bảo rời giường, hai đứa bé đi súc miệng xong liền tới trước mặt Tạ Thư Dật.

Tạ Thư Dật nói với Hải Nhạc: “Tôi đưa em về nhà, thuận đường.”

Hải Nhạc gật đầu một cái.

Tạ Thư Dật chở Tiểu Bảo Tiểu Bối đi nhà trẻ, sau đó đưa Hải Nhạc về nhà, Tạ Thư Dật có chút không nỡ nhìn Hải Nhạc xuống xe, nói: “chú ý không cần thức làm việc quá muộn, phải chú ý sức khỏe.”

Hải Nhạc gật đầu một cái, chỉ chỉ chính mình, vừa chỉ chỉ Tạ Thư Dật, lần này tạ Thư Dật hiểu ý của cô, cô cũng muốn hắn chú ý thân thể của mình, Thư Dật ở bên trong lòng cảm thấy một hồi ấm áp, khóe miệng của hắn thoải mái vẽ ra nụ cười, nói: “Yên tâm, tôi biết rồi.”

Hải Nhạc phát phát tay với hắn, đóng kỹ cửa xe, sau đó đưa mắt nhìn hắn rời đi, khi hắn xe biến mất ở trong tầm mắt của cô, cô mới xoay người, thấy sau cửa lớn có 3 cặp mắt đang nhìn trộm.

“Ừ, ha ha, thời tiết hôm nay thật đẹp a, chúng ta dậy sớm tập thể dục một chút.” Ba Phương dẫn đầu nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy, thời tiết rất đẹp.” Mẹ Phương cũng phụ họa.

“Thời tiết thật sự là rất tốt, rất tốt a!” Tiểu Tĩnh cười hắc hắc.

Hải Nhạc vừa bực mình vừa buồn cười, bọn họ đang làm gì thế chứ?

“Tiểu Bảo Tiểu Bối đâu?” Tiểu Tĩnh hỏi.

‘Đã đưa chúng đến nhà trẻ rồi.’ Hải Nhạc nói.

“Chân của Tiểu Bối không phải là bị thương sao? Sao lại đưa nó đi nhà trẻ?” Mẹ Phương lo lắng hỏi....

“Em... tối hôm qua ở Hải Giác ngủ ngon chứ?” Tiểu Tĩnh thận trọng hỏi.

Hải Nhạc không khỏi nhún mày, có ý tứ gì?

Hải Nhạc nghi hoặc gật đầu một cái.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chị chỉ sợ em ở đó lại ngủ không ngon.”

Hải Nhạc không khỏi liếc cô một cái, dùng ngôn ngữ của người khiếm thính nói: “Lúc trước em cũng đã ở đó mấy ngày rồi, chị quên rồi sao?”

“Hả? A, Đúng vậy a, chị quên mất, trí nhớ của chị đúng là...” Tĩnh lúng túng lạng lẽ cười.

Ba người này rất kì lạ, họ đang suy nghĩ gì vậy chứ?

“Hắc hắc, mẹ nghe thím Phúc nói, Tạ thiếu gia hình như để mắt tới con, nghe nói con sẽ đến, thiếu gia một mực đứng chờ ở cửa.” Mẹ Phương không nhịn được cuối cùng cùng nói ra.

Té xỉu, đám người bà tám này! Hải Nhạc thật sự dở khóc dở cười.

“Đó không phải là hắn đang chờ con, mà là bọn trẻ muốn con tới, hắn mới ôm Tiểu Bối chờ ở cửa, mọi người thử nghĩ mà xem, con là người như thế nào? Tạ thiếu gia sao có thể vì con mà đứng chờ ở cửa chứ?” Hải Nhạc bất đắc dĩ giải thích.

Phương ba ba thở dài một cái, nói: “Ai, cũng đúng, chúng ta xem Tạ thiếu gia là hạng người gì rồi? Viễn Chi nhà chúng ta khá hơn chút nữa, chỉ sợ...”

“ ai ai da, không có, không có, chúng ta không có nghi ngờ gì cả, suy nghĩ một chút thì cũng là chuyện không thể nào, mọi người cũng chỉ là nói giỡn một chút thôi....,ha ha, ha ha, ha ha, thời tiết hôm nay rất tốt, chúng ta chỉ muốn nói vui chút...” Mẹ Phương nói.

Hải Nhạc không khỏi khổ sở cúi đầu, đúng là chuyện không thể nào, thiếu gia cao quý trên vạn người, sao có thể coi trọng một người phụ nữ vừa xấu xí vừa câm chứ?

“ Cái gì? Không phải là chuyện không thể được, chẳng qua là, con cảm thấy thiếu gia không thích hợp với đám người như chúng ta, dù sao chúng ta cũng không cùng một thế giới, người như hắc không phải người mà chúng ta có thể với tới, chúng ta vẫn nhớ bốn phận của mình, sao có thể nghĩ tới muốn leo càn cao chứ!... cái đó, ý của con là... nói như vậy....a, con là muốn nói.... Tóm lại là, thiếu gia thì không thể nào, nhưng sẽ xuất hiện một hiện người thích hợp với Viễn Chi thôi... hắc sẽ thật lòng yêu nét đẹp nội tâm của Viễn Chi. Ai da, con không nói nữa, không nói nữa.”

Vốn là muốn an ủi Hải Nhạc một câu, nhưng phát hiện lời mình nói thật ra thì so với mẹ Phương cũng không khác gì, căn bản cũng không giống như an ủi, Tiểu Tĩnh chỉ đành phải áo não dừng lại câu chuyện.

Hải Nhạc khẽ mỉm cười, thì ra là họ đang lo lắng chuyện này, bốn phận, bốn phận, cô - Tạ Hải Nhạc, vẫn luôn nhớ được bốn phận của mình. Cho dù không có nam nhân thì cô vẫn có thể sống hết cuộc đời này, nuôi dưỡng Tiểu Bảo Tiểu Bối tuy có chút khổ cực, nhưng cô vẫn gánh được.

“Không cần lo lắng cho con, mọi người hãy lo cho chuyện của mình kìa.”

“Đúng vậy! Đúng vậy, ai, Tiểu Tĩnh à, con chùng nào thì nghe lời cha mẹ nói, đi gặp mặt người ta, cũng đã trưởng thành rồi, không thể cứ ở nhà với cha mẹ thế này được. Cô nhìn con gái nhà người ta đi, người ta cũng lớn bằng cô mà đã có con hơn hai tuổi rồi, cô không vội, nhưng hai lão già này vội muốn chết rồi.” Mẹ phương nói.

Hải Nhạc thành công chuyển đề tài từ trên người mình sang Tiểu Tĩnh, nhìn ba mẹ Phương thao thao dạy dỗ Tiểu Tĩnh, Hải Nhạc mỉm cười đi về phía phòng ngủ của mình.

Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, bây giờ thật sự có chút buồn ngủ, nhưng suy nghĩ một chút, Hải Nhạc bật máy vi tính lên, mở MSN ra, gửi cho Nhã Nghiên một tin: “Nhã Nghiên, Tạ thiếu gia hình như thân thể không khỏe, bây giờ đang ở Hải Giác nghỉ ngơi, nếu như cô rảnh rồi thì có thể tới đây chăm sóc hắc, tôi thấy hắc có vẻ khá cô đơn.” Gửi xong, Hải Nhạc thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngã ra giường ngủ bù.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-ca-ca-noi-nguoi-yeu-ta>